

Giới thiệu Thái Cổ Thần Vương

Đồn rằng trên thiên khung của Cửu Thiên Đại Lục có chín Tinh Hà, vô số Tinh Thần, đều vì Võ Mệnh Tinh Thần.

Người luyện võ đạo có thể kết nối với Tinh Thần, làm Tinh Hồn trong bản thân thức tỉnh, trở thành tu sĩ Võ Mệnh.

Truyền thuyết kể, Võ tu lợi hại nhất Cửu Thiên Đại Lục, mỗi một lần đột phá cảnh giới lại có thể mở ra một Tinh Môn, từ đó câu thông với một viên Tinh Thần, cho đến trên Cửu Trọng Thiên, đều có Võ Mệnh Tinh Thần của mình, hóa thân Thái Cổ Thần Vương thông thiên triệt địa.

Hàng tỉ sinh linh, chư thiên vạn giới, Tàn Ván Thiên cười nhìn Thương Thiên, hần muốn làm viên Tinh Thần sáng nhất thiên không kia.

Cảnh giới: Luyện Thể - Luân Mạch - Nguyên Phủ - Thiên Cương(Tôn giả) - Thiên Tượng -...chia Cửu trọng

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đoạn mạch tu hành

Cửu Thiên Đại Lục, trên thiên khung có chín Tinh Hà, mỗi một Tinh Hà, đều do Tinh Thần vô tận đan vào mà thành, chín Tinh Hà này, lại xưng Cửu Trọng Thiên.

Trên Đại Lục Võ đạo vi tôn, nhân loại từ nhỏ thông qua phương thức minh tướng, cảm nhận Thiên Địa Nguyên Khí, thổ nạp tu hành, Luyện Khí Dưỡng Thần, tu hành Công pháp, trở thành một Võ tu.

Nhân loại có thể thông qua minh tướng, cảm ứng được Cửu Thiên Tinh Hà tồn tại, thu nạp lực lượng Tinh Thần, thậm chí, câu thông với một viên Tinh Thần trong đó, ngưng tụ Tinh Hồn, trở thành tu sĩ Võ Mệnh tôn quý.

Còn có người lợi hại hơn, sau khi bọn họ trở thành tu sĩ Võ Mệnh, cô đọng Tinh Thần Nguyên Lực, không ngừng cường hóa thực lực bản thân, đột phá cảnh giới Võ giả, mở Tinh Môn, từ đó câu thông càng nhiều Tinh Thần hơn, ngưng tụ vô số Tinh Hồn.

Truyền thuyết, Cửu Thiên Đại Lục lợi hại nhất Võ tu, mỗi đột phá một cảnh giới, liền có thể mở một Tinh Môn, từ đó câu thông một viên Tinh Thần, cho đến trên Cửu Trọng Thiên, đều có Võ Mệnh Tinh Thần của mình, hóa thân Cửu Thiên Chiến Thần thông thiên triệt địa.

...

Sở Quốc, Thiên Ung thành, Bạch gia.

Trên trán của Bạch Thu Tuyết chảy đầy mồ hôi, phảng phất như cực kỳ thống khổ, nhưng nàng cắn chặt răng kiên trì như trước.

Dưới màn đêm, Tinh quang trên thiên khung không ngừng chiếu xuống trên người Bạch Thu Tuyết, làm nổi bật thân thể nhu mỹ, cùng với quần áo bị mồ hôi ướt đẫm mà như ẩn như hiện của nàng, mà giờ khắc này Tàn Ván Thiên không có tâm tư thưởng thức mỹ cảnh này.

- Cố thủ bản tâm, thống khổ bất quá là ý niệm, thả lỏng mình, tưởng tượng thời khắc này người là Tinh Linh xinh đẹp, đang ở trong Cửu Thiên Tinh Hà bay lượn, thưởng thức Tinh Thần mỹ cảnh, tựa như ảo mộng, còn thống khổ như mộng liền qua.

Thanh âm của Tàn Ván Thiên êm dịu, theo gió thổi vào tai Bạch Thu Tuyết, làm cho thân thể nàng rung động trở nên hơi nhỏ hơn nhiều.

Chờ thân thể pháp phòng của Bạch Thu Tuyết dần dần trở bình thường lại, Tàn Ván Thiên lấy ra chín cây ngân châm, đâm vào đầu Bạch Thu Tuyết.

- A...

Bạch Tinh ở bên cạnh thấy một màn như vậy suýt nữa kinh hô thành tiếng, tay nhỏ miệng che, nhìn cử động điên cuồng của Tàn Ván Thiên, lại nhìn tỷ tỷ Bạch Thu Tuyết của mình một chút.

- Dẫn Tinh Thần chi lực vào cơ thể, chạy qua kinh mạch, phong vào Tinh Môn.

Thanh âm của Tàn Ván Thiên tựa như mộng ảo, tiếp tục bay vào trong tai Bạch Thu Tuyết, làm cho Tinh Thần chi lực không ngừng bị Bạch Thu Tuyết hút vào trong thân thể, chu thiên tuần hoàn.

- Quay về không linh, người bây giờ là ý thức thể, tìm được Tinh Thần người thích, tương dung cùng với ý thức của người.

Thanh âm của Tàn Ván Thiên lộ ra lực lượng thôi miên, chỉ thấy từ từ, ở trên đỉnh đầu Bạch Thu Tuyết, dần dần ngưng tụ ra một hư ảnh, chính là kim hạc

giương cánh, tràn đầy đường cong cùng lực lượng mỹ cảm

Đôi mắt đẹp của Bạch Tinh tròn trĩnh lên, đây là Tinh Hồn hư ảnh... Tỷ tỷ, thật muốn ngưng tụ ra Tinh Hồn.

- Tiếp đó, dựa vào chính ngươi.

Trong lòng Tần Vãn Thiên thầm nghĩ, trên khuôn mặt thiếu niên còn hơi lộ ra non nớt kia, hơi có vài phần ngưng trọng.

Trên người Bạch Thu Tuyết, Tinh quang đại phóng, rốt cục một tiếng hạc minh vang lên, kim hạc ngưng thật, một cỗ lực lượng Tinh Thần kinh khủng lan tràn ra, Bạch Thu Tuyết mở đôi mắt đẹp, sáng sủa giống như Tinh Thần.

- Thành công.

Bạch Tinh cao hứng nhảy lên, chỉ thấy nàng một tay ôm lấy Tần Vãn Thiên, lời nói không có mạch lạc hồ:

- Vãn Thiên ca ca, thật thành công.

Nói xong, nàng còn không chút khách khí hôn Tần Vãn Thiên một cái.

Trong mắt Tần Vãn Thiên cũng lộ ra nụ cười xán lạn, mang theo khí tức dương quang, không chút nào nghiêm túc như mới vừa rồi.

- Máy trọng?

Tần Vãn Thiên nhìn vị hôn thê của hắn, cười hỏi.

- Đệ tam trọng.

Bạch Thu Tuyết cũng cười, rất rực rỡ, đương nhiên cũng rất đẹp, Bạch Thu Tuyết năm nay 16 tuổi, chính là một trong tứ đại mỹ nữ của Thiên Ung thành, Bạch gia tiểu thư.

- Đệ tam trọng, tỷ tỷ lần đầu tiên liên câu thông Tinh Thần đệ tam trọng ngưng tụ Tinh Hồn, đây chẳng phải là sau này có thể dễ dàng ngưng tụ viên Tinh Hồn thứ hai, thứ ba, thật tốt quá, ta đi nói cho phụ thân.

Bạch Tinh phảng phất như còn cao hứng hơn tỷ tỷ nàng.

- Không cần.

Chỉ thấy một trung niên từ nơi không xa đi tới, đúng là phụ thân của Bạch Thu Tuyết và Bạch Tinh... Bạch Thanh Tùng, chỉ thấy hai tay của hắn cũng hơi run rẩy, nhìn Bạch Thu Tuyết, cười nói:

- Thu Tuyết, cực khổ rồi.

- Phụ thân, nếu không có Vãn Thiên ca ca, tỷ tỷ còn không nhất định có thể ngưng tụ Tinh Hồn.

Bạch Tinh thì thầm một tiếng, lúc này Bạch Thanh Tùng mới nhìn về phía Tần Vãn Thiên, nở nụ cười nói:

- Vãn Thiên, hôm nay cũng khổ cực ngươi, ngươi sớm nghỉ ngơi một chút đi, ta và Thu Tuyết đi trước.

- Được rồi Bạch thúc.

Tần Vãn Thiên cười đáp lại, từ ba năm trước Tần gia cùng Bạch gia quyết định hôn ước, Bạch Thanh Tùng liền thường xuyên mời hắn tới Bạch gia ở, làm người hòa ái, đối với hắn cực kỳ tốt.

- Tinh nha đầu, ngươi cũng đi theo ta đi, không nên quấy rầy Vãn Thiên ca ca của ngươi.

Bạch Thanh Tùng nhìn Bạch Tinh nói, bất quá chỉ thấy Bạch Tinh thè lưỡi:

- Hôm nay sao phụ thân không cho ta hô tỷ phụ, ta ở chỗ này cùng Vãn Thiên ca ca nói chuyện phiếm, ngươi và tỷ tỷ đi làm việc trước đi.

Bạch Thanh Tùng nhìn Bạch Tinh, lập tức gật đầu, mang Bạch Thu Tuyết rời đi.

- Viên Tinh Hồn thứ nhất của tỷ tỷ liên câu thông Tinh Thần đệ tam trọng, phụ thân khẳng định lại đi tìm gia tộc trưởng lão họp, ta mới không muốn đi đây này.

Bạch Tinh thấy Bạch Thanh Tùng ly khai, nhếch miệng nở nụ cười:

- Vãn Thiên ca ca, trước đây ta còn chưa tin, không nghĩ tới ngươi thật làm được, trước ngươi không cho tỷ tỷ hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, cũng không để cho nàng sớm ngưng tụ Tinh Hồn, lẽ nào chính là vì hôm nay sao?

- Hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, kinh mạch khiếu huyết trong cơ thể liền tồn tại Thiên Địa Nguyên Khí, đối với Tinh Thần chỉ lực cảm ứng tất nhiên liên yếu, hi vọng ngưng tụ Tinh Hồn liền giảm vài phần.

Tần Vãn Thiên nằm trên mặt đất, nhìn Tinh Thần đầy trời.

- Phần lớn người đều là vừa hút Thiên Địa Nguyên Khí, vừa cảm ngộ Tinh Thần, như vậy mặc dù không thể trở thành tu sĩ Vô Mệnh, cũng sẽ không làm lỡ tu hành Võ tu, mà phương pháp của Vãn Thiên ca ca ngươi, chính là nhận định nhất định phải ngưng tụ Tinh Hồn, trở thành tu sĩ Vô Mệnh, như vậy chẳng phải là rất mạo hiểm, vạn nhất không thể trở thành tu sĩ Vô Mệnh, trở ngại tu hành thì sao.

Bạch Tinh ngồi ở bên cạnh Tần Vãn Thiên nói.

- Tinh Nhi, ngươi nghe nói qua bao nhiêu loại Tinh Hồn?

Tần Vãn Thiên hỏi.

- Rất ít, người ngưng tụ Tinh Hồn ở Thiên Ung thành không nhiều, ta nghe nói không nhiều, còn Vãn Thiên ca ca ngươi?

- Cửu Thiên Tinh Hà, Vô Mệnh Tinh Thần vô tận, mỗi một khóa Vô Mệnh Tinh Thần, đều đối ứng một loại Tinh Hồn.

- Ngưng tụ Sư Tử Tinh Hồn, sau khi ngưng tụ cho ngươi có lực lượng mãnh thú, tuy tiện có thể xé rách hổ báo; có Thiên Mục Tinh Hồn, có thể tăng cường thị lực cảm nhận của ngươi, cho ngươi nhìn xa hơn, thời điểm chiến đấu lực cảm nhận càng mạnh; có Đoán Tinh Hồn, cho ngươi trở thành một Đoán Tạo Sư cường đại; có Đại Mộng Tinh Hồn, có thể cho ngươi ở trong mộng tu luyện, còn có thể để cho người khác rơi vào trong giấc mộng...

- Trong mộng tu hành, khiến người ta nằm mơ, quá thần kỳ.

Bạch Tinh thì thảo nói.

- Đại Lục rất lớn, ta nghe nói thế giới bên ngoài, người cường đại đều có nhiều Tinh Hồn, bọn họ Phi Thiên Độn Địa không gì làm không được, chỉ có tu sĩ Vô Mệnh, mới là chúa tể của mảnh đại lục này, Võ tu phổ thông, dường như con kiến hôi, không thể trở thành tu sĩ Vô Mệnh, không bằng không tu hành.

Trong con ngươi của Tần Vãn Thiên lộ ra một tia nóng cháy, hẳn nhất định phải trở thành một tu sĩ Vô Mệnh cường đại, ngưng tụ các loại Tinh Hồn bắt đầu, đi ra ngoài xem thế giới to lớn kia.

Hắc bá nói qua, Thiên Ung thành quá nhỏ, ở trước mặt Đại Lục, chính là một con kiến.

- Thế nhưng, ta nghe nói...

Bạch Tinh muốn nói lại thôi.

- Nghe nói ta trời sinh tuyệt mạch, không thể tu hành phải không.

Tần Vãn Thiên mỉm cười nói, lập tức ngồi dậy:

- Ai nói trời sinh tuyệt mạch không thể tu hành, ta nhất định sẽ trở thành tu sĩ Vô Mệnh.

Thấy Tần Vãn Thiên cười tự tin, Bạch Tinh cũng nở nụ cười xinh đẹp:

- Ta cũng tin tưởng Vãn Thiên ca ca, ta đi trước, miễn cho quấy rối Vãn Thiên ca ca trở thành tu sĩ Vô Mệnh.

- Ân, đi thôi, nhớ kỹ sớm nghỉ ngơi một chút, hơn nữa, không nên hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí.

Tần Vãn Thiên dặn dò một tiếng.

- Đã biết.

Bạch Tinh nhìn Tần Vãn Thiên thề lời, lập tức chạy chậm ly khai, nhìn bóng lưng duyên dáng của Bạch Tinh, Tần Vãn Thiên bất ngờ phát hiện, bất tri bất giác, nha đầu kia cũng đã trưởng thành, 15 tuổi nàng đã duyên dáng yêu kiều, không còn là tiểu nha đầu ba năm trước kia, trên mặt Tần Vãn Thiên, toát ra dáng tươi cười sáng lạng.

Sau khi Bạch Tinh rời khỏi, Tần Vãn Thiên bắt đầu tu hành, chỉ thấy hắn nhắm mắt lại, tiến nhập trạng thái minh tường, ở trong cơ thể Tần Vãn Thiên, kinh mạch hầu như hoàn toàn nghiền nát, nào chỉ là trời sinh tuyệt mạch, bất quá hắn tựa hồ không thèm để ý chút nào, dẫn Tinh Thần vào cơ thể, chạy quanh thân đoạn mạch, Tinh Thần Nguyên Lực tảo bạo cuộn cuộn không dứt va chạm vào kinh mạch yếu ớt, tựa hồ muốn triệt để nát bấy.

Trong sát na, trên mặt Tần Vãn Thiên tràn đầy thần sắc thống khổ, loại đau này, so với Bạch Thu Tuyết thừa nhận đau chỉ 10 lần, nhưng hắn cắn chặt hàm răng như trước.

Kinh mạch phân bố ở trong cơ thể người, liên tiếp đến thân thể, kinh mạch nghiền nát, tương đương với tàn phế, thuộc về thân thể không hoàn chỉnh, Vô đạo chỉ nhân tu hành, phải không ngừng mở rộng kinh mạch, thậm chí ở sau Luyện Thể cảnh, còn phải trọng tổ kinh mạch, đúc thành chín đại mạch, thông suốt bảy đại chủ khiếu, lực phủ ngũ tạng, làm cho tiềm năng của người không ngừng bị đào móc khai phá.

Ban đầu thời điểm Tần Vãn Thiên hủy kinh mạch, thiếu chút nữa trở thành phế nhân, nhưng Hắc bá lấy được vật cô đọng thân thể của hắn, làm cho hắn không đến mức tàn phế, hơn nữa Tần Vãn Thiên mỗi ngày rèn đúc thân thể, cũng không gián đoạn, khiến cho hắn có khí lực của người bình thường.

Nhưng mà, toái mạch dĩ nhiên không phải mục đích của Tần Vãn Thiên, Tinh Thần tổ mạch có ghi chép, chỉ có kinh mạch nghiền nát, mới có khả năng hấp nhận Tinh Thần luân mạch hoàn mỹ nhất, chính là câu phá rồi lại lập!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lấy oán báo ân

Không khí sáng sớm tươi mát, Tần Vãn Thiên nhìn tưởng một đêm, thân thanh khí sáng, thật sớm liền lên chạy bộ, hắn không có thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí tu hành, thể chất thiên nhiên, bởi vậy lợi dụng phương pháp nguyên thủy nhất này rèn luyện thân thể, hạ nhân Bạch gia mỗi ngày sáng sớm đều có thể thấy Tần Vãn Thiên, mới đầu bọn họ nghĩ kỳ quái, về sau liền dần dần quen.

Cô gia không thể tu hành, thành Vô tu bình thường nhất cũng không thể làm được, vì vậy hi vọng mượn chạy bộ bước vào Luyện Thể nhất trọng, đây không thể nghi ngờ là người si nói mộng, Bạch gia hạ nhân đều khinh thường Tần Vãn Thiên, nếu như không phải bởi vì hắn vận khí tốt, là thiếu gia Tần phủ, gia chủ sẽ không có khả năng tuyển chọn một phế vật như vậy làm cô gia.

- Ta nghe nói hôm qua ban đêm tiểu thư trở thành một tu sĩ Võ Mệnh, không biết việc hôn nhân này, còn có thể giữ được hay không.

Xa xa có hạ nhân nhìn Tần Vãn Thiên chạy bộ, xì xào bàn tán.

- Đúng vậy, ngay đêm đó Gia chủ liền mở hội nghị cao tầng gia tộc, đồng thời khuếch tán tin tức ra, nghe nói tiểu thư câu thông Võ Mệnh Tinh Thần, là đệ tam trọng Tinh Hà Tinh Thần, mặc dù ở trong tu sĩ Võ Mệnh, cũng là thiên tài tuyệt đỉnh.

- Phải, nhân loại trời sinh có một Tinh Môn, có thể dung nạp Tinh Hồn, thể nhưng không có thiên phú, căn bản ngưng tụ không được, nhưng hiện tại tiểu thư có thể cảm giác được Tinh Thần đệ tam trọng, sau này trải qua Luyện Thể cửu trọng bước vào Luân Mạch cảnh, lại mở một Tinh Môn, khi đó có thể dễ dàng ngưng tụ Tinh Hồn thứ hai, ít nhất cũng sẽ có Tinh Hồn thứ ba, thật lợi hại, nếu sau này lại có thể mở Tinh Môn...

- Không chỉ như vậy, Tinh Thần đệ tam trọng này ẩn chứa năng lượng khổng lồ hơn đệ nhất trọng, ngưng tụ Tinh Hồn lại càng lợi hại, tầm tã, phế vật kia xem ra địa vị nguy hiểm.

Bọn họ không biết, những thanh âm này đều truyền vào trong tai Tần Vãn Thiên, hắn nhìn tưởng nhiều năm, lực cảm nhận không phải người thường có thể so sánh, thanh âm rất nhỏ cũng nghe được, bất quá hắn không có để ý mấy lời đồn đại nhảm nhí này, Thu Tuyết quen biết hắn ba năm, hai người thường xuyên gặp nhau, tựa như thân nhân, dù Thu Tuyết không thích hắn cũng không quan hệ, đến lúc đó hai nhà thương lượng một chút, làm cho trận hôn ước này thôi là được, Thu Tuyết vẫn là muội muội của hắn.

- Bây giờ sau chính là sinh nhật 50 tuổi của Bạch thúc, ta liền ở ngày này ngưng tụ Tinh Hồn, coi như là đưa cho Bạch thúc lễ vật.

Tần Vãn Thiên nghĩ vậy nở nụ cười, tất cả mọi người cho là hắn trời sinh tuyệt mạch không cách nào tu hành, kỳ thực không biết là Hắc bá làm cho hắn tự toái kinh mạch, hắn cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi Hắc bá, hắn lợi dụng Hắc bá dạy, đã giúp Thu Tuyết ngưng tụ ra Tinh Hồn, bất quá Hắc bá chưa bao giờ cho Tần Vãn Thiên ở trước mặt người ngoài nói hắn.

Bất tri bất giác, Tần Vãn Thiên đi tới chỗ ở của Bạch Thanh Tùng, không khỏi hơi ngừng chân.

- Vãn Thiên.

Một giọng nói truyền đến, chỉ thấy thân ảnh của Bạch Thanh Tùng đi ra, nhìn Tần Vãn Thiên:

- Lại chạy bộ sao?

- Ân.

Tần Vãn Thiên gật đầu:

- Thu Tuyết thế nào, ta muốn đi xem nàng.

- Vãn Thiên, mặc dù không thể tu hành cũng không sao, không nên khó xử tự mình.

Bạch Thanh Tùng không trả lời Tần Vãn Thiên, mà nói, làm cho Tần Vãn Thiên sững sốt một chút, lập tức cười nói:

- Ta sẽ cố gắng.
- Không cần phải đi cưỡng cầu, kỳ thực, làm người bình thường, lập gia đình, bình thân vượt qua một đời, cũng là lựa chọn tốt.

Bạch Thanh Tùng lần thứ hai nói, làm cho Tần Vãn Thiên cứng ở kia, nhìn Bạch Thanh Tùng, cảm giác đối phương hơi có chút xa lạ.

- Được.

Trên mặt Tần Vãn Thiên lại lộ ra một tia vui vẻ, nói:

- Bạch thúc, ta đi trước.
- Đi thôi, mấy ngày nay không nên chạy loạn.

Bạch Thanh Tùng nhàn nhạt mở miệng nói, Tần Vãn Thiên ly khai, trong hai ngày sau, Tần Vãn Thiên liền chưa từng nhìn thấy Bạch Thanh Tùng, cũng không thấy Bạch Thu Tuyết, mà tin tức Bạch Thu Tuyết trở thành thiên tài lại truyền khắp Thiên Ung thành.

Ngày thứ ba, Tần Vãn Thiên sáng sớm mình tướng kết thúc, hắn phát hiện bên ngoài tiểu viện của mình nhiều hơn hai gã bảo vệ, đi ra bên ngoài, chỉ thấy hai gã bảo vệ chặn đường đi của hắn, một màn này, làm cho trong lòng Tần Vãn Thiên lộp bộp một tiếng, sắc mặt ngay lập tức thay đổi, lạnh lùng nói:

- Các ngươi đây là ý gì?
- Bên ngoài rất loạn, mấy ngày nay Tần thiếu gia nên thành thật ở chỗ này.

Một người trong đó lạnh như băng nói, tâm của Tần Vãn Thiên không ngừng chìm xuống, trước đây, người Bạch gia đều cung kính xưng hô hắn một tiếng cô gia, mà giờ khắc này, đối phương lại dùng ngữ khí như vậy nói với hắn.

Tần Vãn Thiên quan tâm không phải câu xưng hô cô gia này, mà là một loại thái độ.

- Chuyện gì xảy ra?

Tần Vãn Thiên cảm giác trên người hơi có chút mát, từ ngày ấy giúp đỡ Bạch Thu Tuyết thức tỉnh Tinh Hồn, sao cảm giác toàn bộ bỗng nhiên thay đổi vậy.

- Tần thiếu gia còn không cần lo, hảo hảo ở đây liền được.
- Cần rồi.

Tần Vãn Thiên quát lớn một tiếng:

- Ta muốn gặp Bạch thúc.

Chỉ thấy một gã bảo vệ khoé miệng lộ ra cười nhạt, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên nói:

- Phế vật, ta lập lại lần nữa, ngươi hảo hảo ngây ngốc ở đây đi, thật còn coi mình là cô gia.

Tâm của Tần Vãn Thiên lạnh đến đáy cốt, hắn cũng không phải kẻ ngu si, làm sao có thể không ý thức được chuyện gì xảy ra, hắn bị giam lỏng, liên tưởng tới Bạch thúc từng nói, hắn biết, Bạch gia muốn hủy hôn ước này.

- Bạch thúc, nếu ngươi không muốn thực hiện hôn ước, có thể trực tiếp nói với ta nha.

Trong lòng Tần Vãn Thiên nói nhỏ, cảm giác lòng hơi có chút đau, lẽ nào ba năm qua, đều là nguy trang sao.

Tần Vãn Thiên biết, Bạch gia cùng Tần gia định ra hôn ước, nhưng thật ra là vì mượn lực lượng của Tần phủ, nhưng như thế, vì sao hôm nay, Bạch gia dám đối với hắn như thế.

- Các ngươi câm miệng.

Một thanh âm quát lớn truyền đến, Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Bạch Tinh chạy chậm qua, lôi kéo Tần Vãn Thiên đi vào phòng.

- Vãn Thiên ca ca.

Chỉ thấy hai mắt Bạch Tinh đỏ bừng, tựa hồ có nước mắt, nhìn Tần Vãn Thiên:

- Vãn Thiên ca ca, Bạch gia ta có lỗi với ngươi.

- Ta không rõ.

Tần Vấn Thiên nói:

- Tình nhi, ta muốn gặp phụ thân ngươi, nếu như hấn không muốn, ta có thể bảo nghĩa phụ cùng hấn thương lượng, xé bỏ hôn ước này, Tần Vấn Thiên ta, còn có Tần phủ, cũng sẽ không cưỡng cầu.

- Vấn Thiên ca ca, cha ta... Bạch gia, bọn họ muốn giết ngươi.

Nước mắt Bạch Tinh chảy xuống, âm thanh run rẩy, lời của nàng giống như một đạo sấm sét giữa trời quang đánh vào trong đầu Tần Vấn Thiên, làm cho hấn ngây ngẩn cả người, giết hấn?

- Vì sao?

Tần Vấn Thiên mờ mịt, không giải thích được.

- Không nên hỏi vì sao, Vấn Thiên ca ca, ngươi đi nhanh đi.

Hai mắt Bạch Tinh đầm lệ, Tần Vấn Thiên trầm mặc chốc lát, lập tức mở miệng nói:

- Ta đã bị giam lỏng, đi như thế nào?

- Ta chuẩn bị cho ngươi khoái mã ở cửa sau, ngươi mau cầm lấy ta làm con tin, đi.

Bạch Tinh lấy ra một cây chùy thủ đưa cho Tần Vấn Thiên, làm cho thần sắc của Tần Vấn Thiên cứng đờ.

- Gia chủ.

Bên ngoài, một giọng nói truyền đến, lập tức là nhiều tiếng bước chân, làm cho sắc mặt của Bạch Tinh trắng bệch:

- Vấn Thiên ca ca, nhanh lên một chút.

- Tình nhi, nói cho ta biết, nguyên nhân.

Ánh mắt của Tần Vấn Thiên nhìn chằm chằm Bạch Tinh, Bạch Tinh vội la lên:

- Sau khi tỷ tỷ trở thành thiên tài, tin tức ngay đêm đó liền truyền vào Sở Quốc Hoàng thành, Hoàng thành Diệp gia, có ý thông gia.

- Hoàng thành Diệp gia.

Tâm của Tần Vấn Thiên càng lạnh hơn vài phần:

- Tần phủ tử địch, vì vậy, Bạch gia muốn lấy mạng ta tới cho thấy thái độ, cùng Tần phủ chặt đứt quan hệ, cùng Diệp gia thông gia.

- Vấn Thiên ca ca, đừng nói nữa.

Tình nhi kín đáo đưa chùy thủ cho Tần Vấn Thiên, nhưng chỉ thấy Tần Vấn Thiên lắc đầu, vuốt gương mặt của Tình nhi, lộ ra một tia vui vẻ nhu hòa:

- Tần Vấn Thiên ta lại vô năng, cũng không dùng chùy thủ chỉ về phía ngươi.

Cửa bị đẩy ra, sắc mặt Bạch Tinh trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy.

- Bạch Tinh, qua đây.

Một tiếng quát lạnh truyền ra, Bạch Thanh Tùng lạnh lẽo nói.

- Không, phụ thân, tỷ tỷ là nhờ Vấn Thiên ca ca mới có thể câu thông Tinh Thần đệ tam trọng, thức tỉnh Tinh Hồn, tại sao muốn lấy oán báo ân.

Bạch Tinh nhìn Bạch Thanh Tùng quát.

- Tỷ tỷ ngươi thiên phú kinh người, tự mình tu hành nhất cử câu thông Tinh Thần đệ tam trọng, khi nào cần hấn giúp đỡ?

Bạch Thanh Tùng nhìn Bạch Tinh, nói:

- Tình nhi, ngươi còn không hiểu chuyện, nghe vì phụ nói, trở về.

- Tình nhi, đi thôi.

Tần Vấn Thiên nhìn Bạch Tinh cười nói, làm cho thần sắc Bạch Tinh cứng đờ:

- Vấn Thiên ca ca.
- Nhớ kỹ ta đã dạy ngươi.

Tần Vấn Thiên sờ sờ đầu Bạch Tinh, đẩy Bạch Tinh về bên cạnh Bạch Thanh Tùng, ánh mắt lập tức nhìn về phía Bạch Thanh Tùng, nói:

- Bạch thúc, ngươi muốn đối đãi ta như thế nào?
- Tần Vấn Thiên, ngươi không chỉ trời sinh phế vật, hơn nữa phẩm hạnh không hợp, lại có lòng bất chính với tiểu nữ, tự ngươi nói một chút, ta nên xử trí ngươi như thế nào.

Lúc này Bạch Thanh Tùng làm cho Tần Vấn Thiên cảm giác vô cùng xa lạ, chỉ thấy hắn nở nụ cười, tâm triệt để chết, nhìn Bạch Thanh Tùng nói:

- Ta chỉ muốn biết, việc này, Thu Tuyết là thái độ gì?
- Ngươi không cần thiết phải biết.

Bạch Thanh Tùng lạnh lùng đáp lại, trên người mơ hồ lộ ra một tia sát cơ.

- Hôm nay, chỉ cần ta chết ở Bạch gia, vô luận là nguyên nhân gì chết, ta dám cam đoan, nghĩa phụ ta tất nhiên suất quân san Bạch gia thành bình địa.

Tần Vấn Thiên đột nhiên quát lớn, ánh mắt không hề sợ hãi nhìn chăm chăm Bạch Thanh Tùng, trong sát na kia, trên mặt thiếu niên ôn hòa hiện đầy cương nghị.

- Bạch thúc, trước khi Bạch gia ngươi có năng lực chống lại Tần phủ, ta khuyên ngươi, tốt nhất đừng động tới ta.

Bạch Thanh Tùng nhìn chăm chăm ánh mắt của Tần Vấn Thiên, hiển nhiên, hắn cũng có chút ngoài ý muốn, thiếu niên ôn hòa kia, lại trở nên kiên quyết như vậy, trầm mặc hồi lâu, chỉ thấy hắn xoay người đi ra ngoài, nói:

- Mang nhị tiểu thư về, không được để cho nàng xuất môn nửa bước, Tần Vấn Thiên, không được bước ra viện này.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thiên tài thức tỉnh

Nhìn đám người Bạch Thanh Tùng rời đi, Tần Vấn Thiên cảm giác như mùa đông lạnh lẽo, trong một đêm, liên tục xuất hiện biến cố, Bạch thúc hòa ái, lại dẫn người tới muốn giết hắn.

Mặc dù tâm tính của Tần Vấn Thiên phi phạm, nhưng lúc này như trước cảm giác được trong lòng hơi choáng, thật lâu không cách nào dẹp loạn, rốt cục, Tần Vấn Thiên thở sâu, nụ cười sáng lạn kia lần thứ hai hiện lên ở trên mặt, nhân tình ấm lạnh thì như thế nào, hắn chỉ cần làm tốt chính mình, nghĩa phụ không phải đối đãi hắn ân trọng như núi sao, còn có Tinh nhi, nàng không tiếc phân bội phụ thân, cũng muốn nói cho hắn biết nguy hiểm.

Bất quá bây giờ Tần Vấn Thiên tựa hồ không có thời gian nghĩ như lâu, hắn càng cần chính là thoát khỏi khốn cảnh trước mắt, như vậy, cũng chỉ có tu hành.

Tần Vấn Thiên ngồi xếp bằng, nhìn thoáng qua trên cổ treo một tảng đá, nói:

- Từ Quý lão, Hắc bá nói ngươi để lại viên phá thạch đầu này cho ta, ngươi cũng sớm kéo ta đi như vậy.

Nói xong, Tần Vấn Thiên lấy ra chín cây ngân châm, đâm vào trên đầu của mình, lập tức nhắm mắt lại, cố thủ bản tâm, vứt bỏ hết thảy, tiến nhập trạng thái không minh, tướng tượng mình thành vật chứa, rất nhanh, hắn cảm ứng được Thiên Địa Nguyên Lực cùng Tinh Thần Chi Lực tồn tại, đây là tác dụng của mình tưởng, mà cảm thụ Thiên Địa Nguyên Lực cùng Tinh Thần Nguyên Lực mạnh yếu, thì cần phải xem bọn họ đối với Thiên Địa Nguyên Lực cùng với Tinh Thần Nguyên Lực lực cảm nhận làm sao.

Lực cảm nhận của Tần Vấn Thiên đối với Tinh Thần Nguyên Lực cực kỳ mạnh, loại cường đại này ngoại trừ Tiên Thiên ra, đồng thời cũng là Tần Vấn Thiên ngày ngày khổ luyện mà chiếm được, mặc dù là ban ngày, hắn vẫn nhập định rất nhanh, dẫn Tinh Thần Nguyên Lực chạy ở trong người, tiến hành chu thiên tuần hoàn.

Lúc này kinh mạch trong cơ thể Tần Vấn Thiên đã triệt để nghiền nát, nhưng hắn không thêm để ý, một mực tái diễn làm cho Tinh Thần Nguyên Lực

chạy quanh chu thiên, thẳng đến đêm tối hàng lâm, Tinh quang bao phủ thân thể Tàn Vấn Thiên.

Tàn Vấn Thiên lại tưởng tượng ra một con đường, lực cảm nhận của hắn theo lối đi này, không ngừng đi lên, loại tự mình thôi miên này cũng là Hắc bá dạy hắn, người có đôi khi cần dựa vào thôi miên mình tới thu hoạch ý chí mạnh hơn.

Theo lực cảm nhận đi lên, Tàn Vấn Thiên hiển nhiên cảm nhận được một cỗ áp lực nhàn nhạt, nhưng cái này cũng không có thể ngăn cản hắn, rất nhanh, Tàn Vấn Thiên cảm giác mình đã đứng ở trung tâm Tinh Thần vô tận, hắn đi tới trước Tinh Hà thứ nhất.

Mỗi lần đi tới nơi này, tâm của Tàn Vấn Thiên đều chấn động thật sâu, Cửu Thiên Tinh Hà, vô cùng xán lạn, hắn đứng ở chỗ này, cảm giác mình nhỏ bé như vậy, Thương Hải chỉ tức, đầy trời đều là Tinh Thần.

- Sao chổi.

Tàn Vấn Thiên cảm ứng được một viên Tinh Thần ở bên cạnh, hình chổi, là sao chổi.

- Thủy Liễu Tinh, nếu câu thông nó thức tỉnh Tinh Hồn, có lẽ thân thể của mình sẽ trở nên mềm mại không gì sánh được.

- Thủy Xà Tinh, Thiên Cầm Tinh.

Tàn Vấn Thiên thở sâu, phảng phất như chỉ cần hắn nguyện ý, có thể câu thông tùy ý một viên Vô Mệnh Tinh Thần, thậm chí là một ít Vô Mệnh Tinh Thần cực kỳ lợi hại, nhưng hắn như trước bỏ qua, cảm giác tiếp tục phiêu qua bầu trời, vượt qua Tinh Hà thứ nhất, Tinh Hà thứ hai, Tàn Vấn Thiên đi tới đệ tam trọng.

Áp lực càng lúc càng lớn, đã không cách nào tùy tâm sở dục chọn Vô Mệnh Tinh Thần như ở đệ nhất trọng, nếu như để người khác biết tình hình của hắn, sợ rằng sẽ ca tụng hắn là Thiên Nhân, hắn cần bản không có ý thức được sức cảm ứng của mình đối với Tinh Thần đạt đến trình độ nào, Bạch Thu Tuyết chính là ở đây câu thông Vô Mệnh Tinh Thần, bây giờ đã danh chấn Sở Quốc.

- Vô Mệnh Tinh Thần đệ tam trọng hiển nhiên so với Tinh Thần lưỡng trọng thiên trước ảm chứa năng lượng càng khổng lồ, tiếp tục đi lên xem một chút, cái này còn chưa phải giới hạn.

Tàn Vấn Thiên tiếp tục phiêu qua, hắn cảm giác mình thừa nhận áp lực càng ngày càng mạnh, như muốn áp cảm nhận của hắn trở về, đầu cũng có chút căng đau, nhưng hắn cắn răng kiên trì đi đến.

- Thống khổ bất quá là ý niệm, thả lỏng mình, thống khổ nhất mộng liền qua.

Tàn Vấn Thiên đi tới đệ tứ trọng, Tinh Thần nơi này ảm chứa năng lượng đáng sợ, làm cho hắn có loại xung động cường liệt muốn đi câu thông, chỉ cần hiện tại hắn nguyện ý, có lẽ liền có thể trở thành thiên tài chưa bao giờ có của Sở Quốc.

- Hắc bá từng chuẩn bị cho ta tư liệu của Tinh Thần trước ngũ trọng, có thể thấy được hắn kỳ thác rất nhiều hi vọng với ta.

Tàn Vấn Thiên âm thầm cắn răng, cảm nhận của hắn, tiếp tục phiêu lên trên.

- Câu thông Vô Mệnh Tinh Thần thức tỉnh Tinh Hồn, rất khó, ngoại trừ thiên phú, còn cần đại nghị lực.

Tàn Vấn Thiên tự nói với mình, nhịn lấy cảm giác đầu bành trướng căng đau, hắn tiếp tục phóng về phía bầu trời, rốt cục, hắn lại lần nữa phóng qua một Tinh Hà, cảm giác được đệ ngũ trọng.

Ở trước mặt hắn, có một viên Tinh Thần, phảng phất như xương sọ, tràn khí tức đầy tà ác.

- Khô Lâu Tinh.

Tàn Vấn Thiên quét qua, cảm giác lập tức dời đi, phiêu qua bên cạnh, bây giờ hắn đã không cách nào như ở đệ nhất trọng dễ dàng cảm giác được tất cả Tinh Thần, chỉ có thể cảm ứng từng viên một, sau một lát, hắn cảm ứng được một viên Sư Tử Tinh tràn đầy khí tức hỏa diễm.

- Là Hòa Sư Tinh, nếu ta câu thông nó, nhất định có thể có được hỏa diễm cường đại, lực lượng bá đạo.

Tàn Vấn Thiên suy tư, nhưng vẫn bỏ qua, hắn còn muốn nhìn một chút càng nhiều Tinh Thần hơn.

Sau đó, hắn cảm giác được một Tinh Thần hình búa cự đại, là Thiên Chùy Tinh.

- Thiên Chùy Tinh.

Tàn Vấn Thiên nghĩ đến trong tài liệu của Hắc bá ghi chép Thiên Chùy Tinh, đột nhiên hạ ngoan tâm, đánh cuộc.

Lực cảm ứng của hắn, điên cuồng nhào qua Thiên Chùy Tinh, cảm giác câu thông Thiên Chùy Tinh, mình tưởng tượng thành ý thức thể, dung nhập vào Thiên Chùy Tinh, đầu của hắn, căng đau càng ngày càng lợi hại.

Một tia sáng Tinh Thần từ thiên khung vấy ra, xuyên qua tầng tầng Tinh Hà, rơi vào trên người Tàn Vấn Thiên đang cảm ứng tu hành, bao phủ thân thể

hắn, nhưng vẫn chưa vọt thẳng vào trong cơ thể Tần Vãn Thiên, mà tụ tập ở trên tảng đá kia.

Lúc này, Tinh quang đáng sợ chiếu rọi ở trên tảng đá, tảng đá kia bỗng nhiên phóng ra quang hoa đáng sợ, sau đó phân giải, dung nhập vào trong da thịt của Tần Vãn Thiên, cho đến hoàn toàn biến mất, lúc này, những Tinh quang kia mới chính thức chiếu xạ lên người Tần Vãn Thiên, không ngừng hội tụ, năng lượng Tinh Thần khổng lồ cực kỳ bá đạo.

Trên người Tần Vãn Thiên xuất hiện Thiên Chùy hư ảnh, mà đầu của hắn hầu như đau đến muốn bạo tạc, chỉ thấy hàm răng hắn cắn chặt, phát ra âm hưởng khanh khách, nhưng kiên trì như trước, làm cho Tinh Thần Nguyên Lực chạy qua kinh mạch nghiền nát, hình thành luồng khí xoáy, đồng thời liều mạng làm cho Tinh Hồn ngưng tụ thành hình, chỉ có như vậy, hắn mới coi như là tu sĩ Vô Mệnh chân chính.

- Âm âm!

Trong cơ thể Tần Vãn Thiên phát ra thanh âm ô...ô...n...g, trong kinh mạch nghiền nát phảng phất như có Tinh Thần Chi Lực vô tận đầu đá lung tung, không ngừng tiến hành chu thiên tuần hoàn, dần dần hội tụ thành một luồng khí xoáy đáng sợ, như phát điên điên cuồng xoay tròn, hắn biết, thời khắc mấu chốt nhất đến rồi, sau khi thành công, hắn hoàn thành lột xác.

Loại đau khổ không thuộc về mình này, là khó có thể chịu đựng, đáng sợ hơn là, Tần Vãn Thiên còn muốn nhất tâm nhị dụng, ngưng Tinh Hồn, hấp thụ một kinh mạch hoàn chỉnh.

- Thống khổ, nhất mống liền qua.

Tâm của Tần Vãn Thiên vô cùng cứng cỏi, luồng khí xoáy đáng sợ trong cơ thể kia lại mở ra một thông đạo Tinh Thần Nguyên Lực, đi khắp toàn thân, phảng phất như triết đề đã thông, hóa thành một Tinh Thần kinh mạch độc hữu.

Đồng thời, Thiên Chùy hư ảnh dần dần ngưng thật, khoe miệng Tần Vãn Thiên chảy ra tiên huyết, rớt cục, chỉ thấy hắn phun ra một ngụm máu tươi, lập tức ngã xuống đất ngất đi.

Thời điểm Tần Vãn Thiên hôn mê, ngoài Bạch gia phủ đệ, có một tòa Thanh Phong tửu lâu, Mạc Thương đứng ở trước cửa sổ, trên đỉnh đầu có Tinh Hồn hư ảnh, cái Tinh Hồn này chính là một đôi Thiên Mục, một trong tam đại Tinh Hồn của Mạc Thương, Thiên Mục Tinh Hồn.

- Tinh Thần ngân quang thật mạnh, nếu thiên phú của Bạch Thu Tuyết thật mạnh như vậy, như vậy lần khảo sát này tất nhiên sẽ thông qua.

Mạc Thương thấy Tinh Thần Chi Lực tiêu thất, lúc này mới thu hồi Tinh Hồn, trong lòng thầm nghĩ một tiếng, vừa rồi Tinh Thần Chi Lực kia, chỉ ít đến từ đệ tam trọng, mà Bạch gia, ngoại trừ Bạch Thu Tuyết, tựa hồ vẫn chưa nghe nói có người khác câu thông qua Tinh Thần đệ tam trọng.

Duỗi người, Mạc Thương liền đi nghỉ ngơi, lúc nghe Thiên Ung thành Bạch Thu Tuyết câu thông Tinh Thần đệ tam trọng, Sở Quốc Hoàng thành có rất nhiều cường giả thế lực đến đây khảo sát, trong những thế lực này, cũng bao quát thế lực của Mạc Thương, nhưng Mạc Thương không lo lắng thế lực khác có thể cùng hắn cướp người, bởi vì hắn đến từ Đế Tinh Học Viện.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thiên Chuy Bách Luyện

Tần Vãn Thiên nửa đêm từ trong mơ hồ tỉnh lại, quơ quơ đầu, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

- Tinh Hồn của ta...

Tần Vãn Thiên dường như nhớ ra cái gì, nhắm mắt lại, ngay lập tức tiến nhập trạng thái nhập định, sau một khắc, một đạo quang hoa chói mắt thấp sáng gian phòng, ở trên đỉnh đầu của Tần Vãn Thiên, xuất hiện một chiếc Thiên Chùy hư ảnh, rực rỡ không gì sánh được, dường như do Tinh Quang đan vào mà thành.

- Thành công, nếu câu thông Thiên Chuy Tinh thức tinh Tinh Hồn, liền là Thiên Chuy Tinh Hồn, hiện tại, ta cần một bộ Công pháp có thể cùng Tinh Hồn xứng đôi mới được.

Tần Vãn Thiên lẩm bẩm, nhưng lúc này, lông mày của hắn cau lại, ở trong óc hắn, dường như cũng có chút Tinh Quang.

- Đó là cái gì?

Thần thức của Tần Vãn Thiên chìm vào trong đầu của mình, ở trong đầu hắn tương tự cũng có Thiên Chuy Tinh Hồn hư ảnh, chiếm trong Tinh Môn, nhưng giờ khắc này ở sau hư ảnh, lại còn có một Tinh Thần tiểu nhân trôi nổi, đang thả ra Tinh Thần Chi Lực như có như không, dường như khóa chặt lại Thiên Chuy Tinh Hồn.

Trong lòng Tần Vãn Thiên khẽ run, trong đầu của hắn, tại sao lại xuất hiện Tinh Thần tiểu nhân?

- Lễ nào...

Tần Vãn Thiên bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, ngày hôm qua, ngực của hắn tựa hồ có dị biến, nhìn lại trước ngực, chỉ có một sợi dây ở đó, nhưng tảng đá lại không thấy.

- Từ Quỷ lão để lại cho ta tảng đá.

Thần sắc của Tần Vãn Thiên cứng đờ.

Đúng lúc này, toàn bộ quang hoa trên người Tinh Thần tiểu nhân kia như bị phóng thích đến trên hư ảnh Thiên Chuy Tinh Hồn, một chút Tinh Quang như ở trong đầu Tần Vãn Thiên nổ lên, một tiếng vang ầm ầm, một đám ký ức đột ngột tràn vào trong đầu Tần Vãn Thiên, làm cho Tần Vãn Thiên cảm giác đầu hơi có chút đau đớn, mà Tinh Thần quang hoa trên người Tinh Thần tiểu nhân dường như âm đạm xuống, cho đến không có sinh tức, thậm chí không thể cảm ứng được.

- Thiên Chuy Bách Luyện Pháp, đây là ký ức Công pháp, Tinh Thần tiểu nhân kia, lại giấu diếm tịch, sau khi cảm ứng được Tinh Hồn tồn tại, liền xuất hiện ký ức Công pháp!

Trong lòng Tần Vãn Thiên nhúc nhích, trong đầu hắn nhiều hơn ký ức, chính là một bộ công pháp, Vô tu thu nạp Thiên Địa Nguyên Lực hoặc Tinh Thần Nguyên Lực, thông qua Công pháp rèn luyện thân thể, cường đại gân cốt, tẩy rửa kinh mạch, nội thông tạng phủ, đây là Vô tu đệ nhất cảnh Luyện Thể cảnh, luyện thành thân thể hoàn mỹ.

Luyện Thể cảnh chia làm cửu trọng, sau khi thân thể hoàn mỹ, tẩy rửa kinh mạch, có thể lấy nội nguyên mạnh mẽ kích phát khiếu huyết toàn thân, làm cho kinh mạch toàn thân tương liên, ở trong người hình thành luân mạch nguyên vẹn, làm cho huyết mạch thông suốt, lực lượng vô tận luân chuyển, thông suốt luân mạch, lấy Thần thông chỉ thuật kích phát ra, uy lực vô cùng, cảnh giới này, là Luân Mạch cảnh.

Luyện Thể cảnh, chế tạo thân thể hoàn mỹ, có đại lực kinh khủng, có thể xé rách hồ bảo, bỏ ra cự thạch.

Luân Mạch cảnh, có thể phát huy ra các loại lực lượng Thần thông, uy lực đáng sợ, không gì làm không được.

Sau đó chính là Nguyên Phủ cảnh mạnh mẽ, cảnh giới này, tụ Nguyên Lực khổng lồ, hóa thành dịch tích, ở trong người mở Nguyên Phủ, ẩn chứa năng lượng khủng bố, thực lực mạnh mẽ vô biên, có thể bay trên trời, bay lượn cửu thiên.

Tu sĩ Vô Mệnh ngưng tụ Tinh Hồn, là có thể hấp thu Tinh Thần Nguyên Lực dung nạp đến trong cơ thể, hơn nữa, Nguyên Lực được giao cho Tinh Hồn thuộc tính lực lượng, tỷ như một người có Sư Tử Tinh Hồn, thời điểm tu hành lực lượng trong cơ thể liền cuồng bạo như sư tử, uy lực tăng gấp bội, hơn nữa thời điểm sử dụng Tinh Hồn uy lực còn có thể càng mạnh, bởi vậy, người Cửu Thiên Đại Lực, đều dùng tu sĩ Vô Mệnh vì tôn.

- Công pháp thông thường dẫn lực rèn luyện, mài thân thể, làm cho thân thể chịu khổ, Thiên Chuy Bách Luyện Chi Pháp này càng thêm cuồng bạo, đơn giản là tự ngược, thân thể Thiên Chuy Bách Luyện, đột phá cực hạn.

Tần Vãn Thiên tỉ mỉ lĩnh ngộ, trong lòng rung động, lập tức liền đứng dậy đi ra ngoài, đi tới Tu Luyện Tràng ở hậu viện.

- Hô...

Thở sâu, Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Tinh Thần vô tận trên thiên khung, khoe miệng lộ ra một tia vui vẻ, bây giờ Tinh Hồn ngưng tụ, rốt cục có thể ở trong người cất giữ Tinh Thần Nguyên Lực, bước vào tu hành chi lộ.

Nhắm mắt lại, Tần Vãn Thiên phóng thích Tinh Hồn, lực cảm ứng chạy suốt ngũ trọng, câu thông Vô Mệnh Tinh Thần của mình, trong khoảnh khắc, Tinh Thần Nguyên Lực cuồng bạo bá đạo của Thiên Chuy Tinh từ thiên khung chiếu xuống, hàng lâm ở trên người Tần Vãn Thiên, trên người hắn phủ thêm một tầng Tinh Quang, lúc này Tần Vãn Thiên có thể cảm giác được rõ ràng Tinh Thần Nguyên Lực đến từ ngũ trọng bá đạo.

Vô Mệnh Tinh Thần trên ngũ trọng phủ xuống Tinh Thần Nguyên Lực, tuyệt không phải nhất trọng, nhị trọng Tinh Thần Nguyên Lực có thể so sánh.

Hồi lâu sau, trong cơ thể Tần Vãn Thiên dung nạp Tinh Thần Nguyên Lực đạt đến bão hòa, hắn bắt đầu vận chuyển Thiên Chuy Bách Luyện Chi Pháp, trong khoảnh khắc ở trong cơ thể hắn như xuất hiện từng chuỗi Tinh Thần Chuy, điên cuồng va chạm thân thể, chỉ thu nạp Tinh Thần Nguyên Lực là không đạt được hiệu quả Luyện Thể, chỉ có dựa vào Công pháp, lợi dụng Tinh Thần Nguyên Lực thu nạp đến trong cơ thể rèn luyện thân thể, mới có thể làm cho thân thể trở nên cường đại, đạt đến hiệu quả Luyện Thể.

- Thật đau.

Trên trán Tần Vãn Thiên xuất hiện mồ hôi, trong cơ thể lại mơ hồ có ô...ô...n...g vang, Tinh Thần Nguyên Lực bá đạo điên cuồng va chạm thân thể, loại Luyện Thể này đau rất khó thừa nhận, nhưng muốn đúc thành thân thể hoàn mỹ, thì chỉ có không ngừng thừa nhận, hơn nữa, công pháp càng bá đạo, thời điểm Luyện Thể thừa nhận thống khổ càng mạnh.

- A...

Tần Vãn Thiên phát ra gào rú, nhưng như trước gất gao cắn răng kiên trì, trong cơ thể ầm ầm càng khủng bố, thẳng đến Tinh Thần Nguyên Lực trong cơ

thể hần bị hao hết, nhưng cái này cũng không kết thúc, chỉ thấy thân thể hần đứng lên, trong tay xuất hiện một thanh Thiên Chùy, bắt đầu vũ động Tinh Thần Thiên Chùy, mặc dù thừa nhận đau nhức vô biên, như trước phải nhẫn, Thiên Chùy Bách Luyện, chính là trải qua ngàn vạn lần rèn luyện, không ngừng đột phá cực hạn của thân thể.

Trên ngũ trọng, Tinh Quang chiếu xuống, rơi vào trên người Tần Vãn Thiên đang vũ động cự chùy, chỉ thấy trong hư không có âm hưởng bùm bùm truyền ra, đó là thân thể đang không ngừng lột xác.

Sau trăm lần, trong cơ thể Tần Vãn Thiên, ngưng tụ thành một Tinh Mạch cũng giống như hiện ra hình dạng Thiên Chùy, Tinh Thần Nguyên Lực thông qua Tinh Mạch chạy quanh thân, thông thuận không gì sánh được, làm cho Tần Vãn Thiên có loại thoải cảm giác mái dầm đĩa, dường như quên mất uế ôai.

- Răng rắc!

Thân thể Tần Vãn Thiên khi thì phát ra từng thanh âm giòn giã, như gân cốt toàn thân đều rung động.

Rốt cục, sau vài lần đột phá cực hạn, hần rốt cục không cách nào chống đỡ, một tay chống đất, không ngừng thờ hồn hển, Thiên Chùy Bách Luyện Chi Pháp này, quả thực ác muốn chết, lúc này hần cảm giác toàn thân đều đau nhức vô lực, như muốn rời rạc, quá thống khổ.

- Chẳng lẽ bởi vì không có tu hành qua, thể chất bạc nhược, nội tình không đủ, mới có thể như vậy.

Tần Vãn Thiên thì thảo nói nhỏ, khoanh chân ngồi xuống, không hề vũ động cự chùy, tiếp tục thu nạp Tinh Thần Nguyên Lực, Tinh Quang không ngừng vậy ra, như không có cùng cực, Tinh Thần Chi Lực, vốn là lấy không hết, dùng mãi không cạn.

Sáng sớm mùa đông, trong không khí lộ ra vài phần ẩm ướt, mà Tần Vãn Thiên ở trên sân bãi tu hành lại không có cảm giác được lạnh lẽo, mở ánh mắt mộng lung, Tần Vãn Thiên đứng dậy hoạt động gân cốt, chỉ cảm thấy thân thể thông thuận, không có nửa điểm đau nhức như hôm qua, ngày hôm qua đối với Tần Vãn Thiên mà nói giống như là ác mộng, nhưng toàn bộ tựa hồ đã qua.

Thời khắc này Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy thân thanh khí爽, toàn thân tràn đầy lực lượng, chưa từng có lực lượng cường đại như thế.

- Năng lực chữa trị Thật mạnh, không hổ là Thiên Chùy Tinh.

Tần Vãn Thiên ở trong một ít Tinh Thần mà Hắc bá nghiên cứu qua, vừa lúc thì có Thiên Chùy Tinh, bởi vậy hần chọn ngôi sao này, Thiên Chùy Tinh có mấy đặc điểm, sức bật mạnh, lực phòng ngự cùng tính chữa trị mạnh, hơn nữa, vẫn có thể tiến hành rèn đúc, giao cho thiên phú Luyện Khí.

- Thiên Chùy Bách Luyện, vài lần đột phá cực hạn, trong một đêm từ giấy trắng bước vào Luyện Thể cảnh tam trọng, đây cũng là Tinh Hồn cùng Thiên Chùy Bách Luyện Chi Pháp giao cho ta, ta thử xem ta có bao nhiêu cân lực lượng.

Tần Vãn Thiên đi tới trước một ụ đất, lập tức tụ lực đánh xuống, oanh ca một tiếng giòn vang, ụ đất trực tiếp nát bầy, hóa thành cặn bã.

- Đây là lực lượng, thật mạnh, tùy ý một kích cũng vượt quá chín Ngưu lực.

Tần Vãn Thiên thì thảo nói nhỏ, dốc sức bình sinh hình dung lực lượng cực đại, nhưng đối với Võ tu mà nói, Luyện Thể đệ tam trọng, là có thể có chín Ngưu lực.

Luyện Thể nhất trọng, có một Ngưu lực; Luyện Thể nhị trọng, bốn Ngưu lực; Luyện Thể tam trọng chín Ngưu lực; Luyện Thể tứ trọng, mười sáu Ngưu lực; nếu đến Luyện Thể cửu trọng, cang kinh người, có chín chín tám mươi một Ngưu lực, thân thể hoàn mỹ, lực lượng không biết khủng bố đến mức nào, đây cũng là nguyên nhân vô số người muốn trở thành Võ tu.

Lực lượng!

Trở thành Võ tu, liền có lực lượng tuyệt đỉnh, đây vẫn chỉ là lực lượng phân chia của Võ tu phổ thông, tu sĩ Võ Mệnh sử dụng Tinh Thần Nguyên Lực đối với lực lượng còn có tăng phúc, cùng cảnh giới lực lượng càng thêm đáng sợ.

Trong một đêm làm cho hần có hơn chín Ngưu lực, Tần Vãn Thiên làm sao có thể không thích, đi tới giữa sân tu hành, chuẩn bị tiếp tục tu hành Thiên Chùy Bách Luyện, rèn thân thể cường tráng, kỳ thực đây đối với Tần Vãn Thiên mà nói rất bình thường, Võ Mệnh Tinh Thần trên ngũ trọng ẩn chứa Tinh Thần Nguyên Lực rất đáng sợ, cộng thêm Thiên Chùy Bách Luyện, ở sơ kỳ tu hành, tự nhiên có thể tùy tiện trọng tổ thân thể, thực lực bay vọt.

Hiện tại, hần không muốn lãng phí một chút thời gian, đứng ở Bạch gia thời khắc đều có nguy hiểm, hần phải ly khai, cũng chỉ có dựa vào lực lượng của mình, sợ rằng hiện tại nghĩa phụ còn không biết tình cảnh của hần.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thái độ của Bạch Thu Tuyết

Thanh Phong tửu lâu, Mạc Thương đang ngồi ở gần cửa sổ một mình uống rượu.

- Ba ngày sau chính là sinh nhật của Bạch Thanh Tùng, có người nói lần này Bạch Thanh Tùng mở tiệc chiêu đãi tứ phương, một vài đại nhân vật của Sở Quốc Hoàng thành đều tự mình đến.

Các bàn rượu khác nghị luận âm ỉ, bọn họ sớm đi tới nơi này, chính là vì xem náo nhiệt.

- Ân, ta cũng nghe nói, đều nói mát mặt vì con, Bạch Thanh Tùng này, xem ra là dính ánh sáng của nữ nhi, bất quá nữ nhi của hắn cũng không chịu thua kém, thiên phú thật lợi hại, lần đầu tiên liền trực tiếp câu thông đệ tam trọng Vô Mệnh Tinh Thần ngưng tụ Tinh Hồn, sau này nếu có thể mở ra phiến Tinh Môn thứ hai thứ ba, ít nhất cũng sẽ ngưng tụ ba viên Tinh Hồn, hơn nữa cũng sẽ là đệ tam trọng hoặc cao hơn, cái này ở Sở Quốc, tuyệt đối là đại nhân vật.

- Phải, ta còn nghe nói hiện tại Bạch gia đang muốn từ hôn, bất quá cũng phải, Tần phủ Tần Văn Thiên kia làm sao có thể đánh đồng với Bạch Thu Tuyết, là ai cũng phải đá hán xuống, có người nói phế vật kia còn lãng phí không ít Tinh Thạch của Tần gia, cũng không biết vì sao Tần Xuyên thương nghĩa tử này như vậy.

Rất nhiều người âm thầm lắc đầu, không hiểu việc này, đúng lúc này, mọi người bỗng nhiên đều cảm miệng, chỉ thấy trên cầu thang của tửu lâu, có một thân ảnh xinh đẹp mặc thanh y, bước chậm đi lên, mỹ lệ đoan trang, vừa nhìn chính là tiểu thư khuê các.

- Bạch Thu Tuyết, thiên tài Bạch gia.

Có người nói nhỏ một tiếng, Mạc Thương liếc mắt nhìn Bạch Thu Tuyết, âm thầm gật đầu, cô gái này ngược lại không tệ, không chỉ thiên phú tốt, hơn nữa lớn lên cũng xinh đẹp, khó trách Diệp gia sẽ cầu hôn.

Mạc Thương muốn một mình uống vài chén, ánh mắt của hắn lập tức dời đi, nhìn Bạch gia phía ngoài cửa sổ, Bạch gia này ngày trước bị đá ra Hoàng thành, bây giờ sẽ lần nữa quật khởi, hiển nhiên Bạch Thanh Tùng kia sẽ lợi dụng cơ hội này, mấy ngày nữa, nhất định sẽ rất náo nhiệt đi.

- Há?

Lúc này, thần sắc của Mạc Thương cứng lại, bởi vì Tinh Hồn đặc thù, hắn đối với Tinh Thần Chi Lực cảm giác rất mạnh, lúc này, hắn cảm giác được ở phương vị Bạch gia, có Tinh Thần Chi Lực rất mạnh từ trên trời giáng xuống.

Nghĩ nghĩ, hai tròng mắt của Mạc Thương đột nhiên thay đổi, dường như có thể nhìn thấu toàn bộ, nhất thời tất cả quỹ tích Tinh Thần đều hiện ra ở trong mắt hắn.

- Hô...

Trong lòng Mạc Thương hơi run rẩy, cỗ Tinh Thần ba động này, rất có khả năng siêu việt Tinh Thần đệ tam trọng, Bạch gia, còn có yêu nghiệt như vậy? Bất quá vì sao Bạch gia phải cất dấu, chỉ đẩy Bạch Thu Tuyết đi ra?

Mạc Thương không giải thích được, bất quá hắn nghĩ thầm, xem ra buổi tối phải đi dạo một chuyến rồi.

Tần Văn Thiên cũng không biết Mạc Thương tồn tại, hắn chỉ điên cuồng tu hành, Thiên Chuy Bách Luyện, không ngừng đột phá rèn luyện thân thể mình, rốt cục, sau khi thừa nhận đau đớn không thuộc về mình, cốt cách toàn thân Tần Văn Thiên phát ra âm hưởng răng rắc, gân cốt lộ xác, trên mặt Tần Văn Thiên nở một nụ cười, hắn biết, hắn bước chân vào Luyện Thể cảnh đệ tứ trọng, Luyện Thể cảnh tiền tam trọng thối nhục, trung tam trọng luyện gân cốt, hậu tam trọng luyện mạch luyện tạng phủ.

Rốt cục lại đến buổi tối, Tần Văn Thiên đình chỉ tu hành, đi đến Tiền viện, lấy tình hình của hắn thời khắc này, hắn tin tưởng, chỉ cần hiện tại hắn đi nói cho Bạch Thanh Tùng, có thể đối phương sẽ thay đổi chủ ý, nhưng Tần Văn Thiên không để cho mình hèn mọn như vậy, một việc, thấy rõ một người, đã đầy đủ, bây giờ, hắn chỉ muốn biết, Bạch Thu Tuyết quen biết ba năm, ở dưới hắn trợ giúp ngưng tụ Tinh Hồn, năng lực là thái độ như thế nào.

- Ba ngày sau sinh nhật của Bạch Thanh Tùng, ta nhất định phải tự mình hỏi nàng một chút.

Trong lòng Tần Văn Thiên trầm nghĩ, lập tức đi ra ngoài cửa viện, chỉ thấy hai gã hộ vệ kia như trước canh giữ ở đó, đương nhiên cũng chỉ có hai người, Tần Văn Thiên tuyệt mệnh mọi người đều biết, bởi vậy Bạch Thanh Tùng không có quá xem trọng hắn, hai hộ vệ phổ thông ở chỗ này bảo vệ một phế vật, đã rất dễ mất hắn.

Thấy Tần Văn Thiên đi tới, một hộ vệ chặn trước mặt hắn, lãnh đạm nói:

- Cút về.

- Cầu cũng có thể cần người.

Thần sắc của Tần Văn Thiên lạnh lùng, làm cho hộ vệ kia ngưng lại, nhếch miệng cười, lộ ra thần sắc tàn nhẫn:

- Xem ra Tàn thiếu gia thời gian trôi qua tiêu sái, không biết mình bây giờ là địa vị gì, đã như vậy, ta để Tàn thiếu gia thanh tịnh một chút.

Nói xong, chỉ thấy quả đấm của hắn đánh tới Tàn Văn Thiên, quyền phong bá đạo.

Tàn Văn Thiên cảm giác cực kỳ nhạy cảm, bây giờ lại trở thành tu sĩ Vô Mệnh, tốc độ xuất thủ của đối phương ở trong mắt hắn như bị thả chậm, chỉ thấy thân thể hắn lách qua, thân thể nghiêng về trước, đầu gối hung hăng đụng vào bụng đối phương, chỉ trong nháy mắt, hộ vệ kia cảm giác tạng phủ trong cơ thể đều bị chấn vỡ, bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp hôn mê.

- Hà?

Một tên hộ vệ khác ánh mắt ngưng trọng, trong mắt bắn ra một đạo hàn mang, chỉ thấy quyền của hắn nổi lên một trận gió, mơ hồ có Hổ gầm chi âm, chính là quyền pháp cơ sở Mãnh Hổ Quyền, thời điểm đánh ra như Mãnh Hổ giận dữ.

Lần này Tàn Văn Thiên không có tránh, quả đấm của hắn thẳng tắp đánh ra, giống như một chuỗi thiết chùy mạnh mẽ, âm hưởng răng rắc truyền ra, cánh tay của hộ vệ kia bị chấn nát, còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm, quả đấm của Tàn Văn Thiên liền rơi vào trên đầu hắn, bất quá Tàn Văn Thiên đứng lúc thu lại lực lượng, không có oanh bạo đầu đối phương, chỉ đánh ngất đối phương mà thôi.

Làm xong, Tàn Văn Thiên kéo thân thể của bọn họ vào trong phòng, cũng đóng kỹ cửa phòng, sau một lát, Tàn Văn Thiên mặc một bộ quần áo hộ vệ đi ra viện, lần vào trong bóng tối.

Tàn Văn Thiên quá quen thuộc Bạch gia, xuyên qua đường nhỏ, tận lực tách ra hộ vệ tuần tra ban đêm, sau nửa canh giờ, hắn đi tới phía sườn đại môn, lập tức cúi đầu, đi ra ngoài cửa lớn.

Tiếng bước chân phát ra âm hưởng cọc cọc, lúc này Tàn Văn Thiên hơi có chút khẩn trương, ví như lúc này bị tóm, sợ rằng Bạch Thanh Tùng sẽ không dễ dàng buông tha hắn.

Ngay lúc Tàn Văn Thiên đi ra đại môn, hắn nghe được phía trước có tiếng bước chân truyền đến, không khỏi đầu chôn thấp hơn.

- Lén lút làm gì, ngẩng đầu.

Một thanh âm quen thuộc lạnh lùng truyền vào tai Tàn Văn Thiên, làm cho trong đầu của hắn hơi run một chút, khóe miệng hiện lên một tia khác thường, không nghĩ tới vào lúc này lại gặp.

Bạch Thu Tuyết thấy Tàn Văn Thiên ngẩng lên đầu, thân thể nàng không nhịn được hơi run một chút, thân thể lui về phía sau một bước nhỏ.

Trầm mặc, hai người đều lâm vào trầm mặc, Tàn Văn Thiên nhìn Bạch Thu Tuyết từ kinh hoàng đến bình tĩnh, hắn tựa hồ hiểu cái gì, khóe miệng cười lạnh lùng.

- Ta không có tuyển chọn.

Bạch Thu Tuyết lên tiếng, Tàn Văn Thiên chỉ nhìn nàng, không nói gì, hắn chưa hề nghĩ tới, hai người sẽ đối mặt cục diện như vậy.

- Người dùng nhiều năm, đối với ngưng tụ Tinh Hồn có kiến giải không hề tầm thường, thế nhưng, đây có tác dụng gì, người chỉ có thể giúp đỡ người khác ngưng tụ Tinh Hồn, tự mình lại chú định chỉ có thể làm phế nhân.

Mái tóc của Bạch Thu Tuyết ở trong đêm đen vũ động, như Tinh Linh trong đêm tối, nhưng Tàn Văn Thiên lại không có tâm tư thương thức, trong lòng lạnh lẽo.

- Đây là lý do Bạch gia lấy oán báo ân?

Bạch Thu Tuyết không trả lời, lại nói:

- Diệp Vô Khuyết, thời điểm 13 tuổi câu thông đệ nhị trọng Vô Mệnh Tinh Thần, ngưng tụ viên Tinh Hồn thứ nhất; 15 tuổi, bước vào Luân Mạch cảnh, mở Tinh Môn thứ hai, câu thông Tinh Thần đệ tam trọng, ngưng tụ Tinh Hồn thứ hai, bây giờ, Diệp Vô Khuyết 18, tu vi Luân Mạch cảnh đệ bát trọng, có hi vọng ở trước 20 tuổi, bước vào Nguyên Phủ cảnh, người và hắn, một cái bầu trời, một cái dưới đất.

Tàn Văn Thiên minh bạch ý tứ của Bạch Thu Tuyết, lần này đối tượng thông gia, nói vậy chính là Diệp Vô Khuyết.

- Người đi đi, dù sao, người giúp qua ta, nhớ tới tình xưa, ta không làm khó dễ người, mặc dù người bắt tử, cũng sẽ không ảnh hưởng Diệp gia cùng Bạch gia thông gia, hơn nữa sau này, người cùng ta, cũng nhất định là người của hai thế giới khác nhau.

Bạch Thu Tuyết nói xong, từ bên cạnh Tàn Văn Thiên đi qua, gió nhẹ nhàn nhạt lướt qua, Tàn Văn Thiên bỗng nhiên cảm giác đối phương xa lạ như thế, lại nói ra ngôn ngữ buồn cười như vậy.

- Bạch Thu Tuyết.

Tàn Văn Thiên đột nhiên mở miệng, làm cho bước chân của Bạch Thu Tuyết ngừng lại.

- Ba năm trước, cha người Bạch Thanh Tùng tìm nghĩa phụ ta đưa ra hôn ước, nghĩa phụ ta vốn không muốn làm lỡ người, nhưng Bạch Thanh Tùng kiên trì, nghĩa phụ ta liền đồng ý.

- Ba năm qua, nghĩa phụ ta cung cấp cho Bạch gia người tài nguyên tu luyện, để Bạch gia người trọng chính, chưa bao giờ có nửa điểm lên mặt nạt người, mà ta, cũng coi các người như thân nhân.

- Năm ngày trước, ta giúp người cầu thông Vô Mệnh Tinh Thần, ngưng Tinh Hồn, nhưng Bạch gia người muốn giết ta, lúc này người nói, thả ta ly khai, phảng phất như ban ân cho ta, sao mà chậm chạp.

Tần Ván Thiên chữ chữ lạnh lùng, lập tức bước chậm đi:

- Bất quá có một chuyện người không nói sai, người cùng ta, nhất định là người của hai thế giới khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đế Tinh Học Viện

Tần phủ ở phía bắc Thiên Ung thành, cách Bạch gia hơn trăm dặm, ly khai Bạch gia, mặc dù Tần Ván Thiên bước nhanh mà đi, nhưng thời điểm đi tới Tần phủ đã ban ngày.

Đặt chân con đường vô đạo, gân cốt cường tráng, đi một đêm, Tần Ván Thiên lại không có cảm giác được uể oải, bên ngoài Tần phủ, pho tượng của tổ tiên Tần gia Tần Vũ tay cầm trường mâu, cười đập tuần mã như trước đứng sững ở đó.

Tần Vũ, Sở Quốc Nguyên soái, chưởng Đại Sở binh mã, uy chấn bát phương, chiến công hiển hách, từng cứu Tiên Hoàng trong nguy nan, vì nước mà bỏ mình, bệ hạ hiện nay sau khi kế vị, lại lệnh Tần phủ dời tới Thiên Ung thành, rời xa trung tâm quyền lực, cũng từ từ suy yếu thế lực quân đội của Tần phủ, làm cho Tần phủ một đời không bằng một đời.

Tần Ván Thiên nhìn pho tượng Nguyên soái cười khổ, hần mấy ngày nay gặp gỡ, cũng cùng Tần phủ trải qua giống nhau đến mấy phần.

Cất bước vào Tần phủ, Tần Ván Thiên nhìn thấy không ít người nhao nhao chạy đi một chỗ, không khỏi gọi lại một nha hoàn hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Ván Thiên thiếu gia, ngày hôm qua các tiểu thư thiếu gia ở Học viện tu hành đều trở về, hôm nay Gia chủ ở trong diễn võ trường, kiểm tra bọn họ một năm nay tu hành như thế nào.

Nha hoàn này đáp lại.

Sở Quốc kiến quốc 3000 năm, bao la vô tận, thành trì hơn trăm, nhân khẩu hàng tỉ, mà Sở Quốc Hoàng thành phần hoa nhất, không chỉ là trung tâm quyền lực, cũng là Võ tu Thánh Địa, có thật nhiều Vũ phủ Học viện nổi danh, danh môn đại tộc, người các nơi của Sở Quốc, đều sẽ đưa đệ tử có thiên phú vào Vũ phủ Học viện nổi danh Sở Quốc tu hành.

Tần phủ, tự nhiên cũng không ngoại lệ, ở đời Tần Ván Thiên, có ba người ở Sở Quốc Hoàng thành tu hành, bọn họ là tương lai của Tần gia.

- Từ Sở đô về, không biết bọn họ đến cảnh giới gì rồi.

Trong lòng Tần Ván Thiên trầm nghĩ một tiếng, cũng nhắc chân đi về phía Diễn Võ Trường của Tần phủ.

Tần Ván Thiên đi tới Diễn Võ Trường, chỉ thấy người có chút địa vị trong Tần phủ đều tới, trên đài chiến đấu, có Phong Lô gào thét, hai thanh niên đệ tử đang luận bàn chiến đấu.

- Tần Chí.

Tần Ván Thiên nhìn về phía một thanh niên khoác trường sam màu vàng, tuổi tác cùng hần xấp xỉ, chỉ thấy lúc này Tần Chí dùng Hồ Khiếu Quyền, nổi giận gầm lên một tiếng, như Mãnh Hồ Hạ Sơn, son lâm run rẩy, nhất thời thanh niên đối diện bị ép vỡ, một tiếng vang ầm ầm nổ tung, bị đánh bay ra ngoài, thân thể nặng nề rơi xuống Diễn Võ Đài.

- Một quyền Mãnh Hồ Hạ Sơn này, so với Mãnh Hồ còn đáng sợ hơn, sợ rằng Tần Chí đã đến Luyện Thể cảnh thất trọng.

Tần Ván Thiên cảm thụ được một quyền kia, trầm nghĩ nói, Võ tu phổ thông, Luyện Thể cảnh thất trọng, có 49 Ngưu lực, nắm tay còn cứng rắn hơn sắt thép.

Tần Chí ngưng tụ Mãnh Hổ Tinh Hồn, chính là tu sĩ Vô Mệnh, lực lượng càng mạnh, hơn nữa Hổ Khiếu Quyền Pháp tăng phúc, lực lượng kinh người.

- Thiếu niên Vô đạo, liền có thể đánh ra đại lực như vậy, thực lực thiên phú của Tần Chí này còn trên Tần Thương cùng Tần Dao tỷ, năm ngoái Tần Dao tỷ cũng đã bước vào Luyện Thể cảnh bát trọng, bây giờ sợ là càng mạnh.

Trong mắt Tần Vấn Thiên có quang mang lóng lánh, thầm nói:

- Hơn nữa, đây là cảnh giới Luyện Thể mà thôi, nếu như bước vào Luân Mạch cảnh, khiếu huyết toàn thân bị kích phát, lực lượng vô tận luân chuyển, thông suốt cửu mạch, sử dụng Thần thông mạnh hơn chiêu thức, đó là mạnh mẽ bậc nào.

- Vấn Thiên.

Vào thời khắc này, một giọng nói truyền đến, lập tức, nhiều ánh mắt rơi vào trên người Tần Vấn Thiên, mà người mở miệng, chính là Tần gia Gia chủ Tần Xuyên.

- Vấn Thiên, tại sao ngươi trở lại?

Tần Xuyên thay đổi thái độ uy nghiêm, lộ ra nhu hòa vui vẻ.

- Nghĩa phụ.

Tần Vấn Thiên nghe được Tần Xuyên nói, nhất thời không biết nên bắt đầu nói từ đâu, từ nhỏ Hắc bá liền dẫn hắn sống nhờ Tần phủ, Gia chủ Tần Xuyên nhận hắn làm nghĩa tử, hơn nữa coi như mình sinh ra, thậm chí, so với thân sinh của mình còn tốt.

- Xem ra không ngoài sở liệu của ta, Bạch Thu Tuyết câu thông tam trọng Vô Mệnh Tinh Thần, thức tỉnh Tinh Hồn, thiên phú kinh động Sở đồ, ta nghĩ, tất là bị đuổi ra khỏi nhà đi.

Bên cạnh Tần Xuyên có một người lạnh lùng nói, chính là đường đệ của Tần Xuyên, Tần gia lão nhị Tần Hà.

- Làm càn.

Tần Xuyên quát lớn một tiếng.

- Đại ca, ta nói ngươi không tin, bây giờ Bạch gia cùng người Sở đồ qua lại mật thiết, thậm chí nghe nói người của Diệp gia cũng gặp, hơn nữa thiên phú của Bạch Thu Tuyết đã kinh động khắp nơi, người cho rằng, Bạch gia còn có thể tuân thủ hôn ước này sao.

Tần Hà bất đắc dĩ nói, làm cho thần sắc của mọi người đều có chút đặc sắc.

Nhưng lúc này, trong hư không có thanh âm truyền đến, mọi người lập tức ngừng đầu nhìn trời, thần sắc tất cả đều ngưng trọng, chỉ thấy trên thiên khung, một cự ung xoay quanh, ở trên cự ung, lại có một thân ảnh hoàng bào.

Tần Xuyên nhíu mày, người này rất khách khí, áp chế cự ung trực tiếp xoay quanh ở trên bầu trời.

- Lão sư.

Lúc này, bên cạnh Tần Xuyên, một thiếu nữ hô một tiếng, nhất thời ánh mắt của Tần Xuyên ngưng lại, nói:

- Dao nhi, là lão sư của ngươi?

- Ân.

Tần Dao gật đầu, nói:

- Lão sư, sao ngươi rảnh rồi giá lâm Tần phủ, mời lên ghế trên.

- Dao nhi, ta nghe nói Tần phủ cùng Bạch gia Bạch Thu Tuyết có hôn ước, có việc này không.

Hoàng bào trung niên kia mở miệng hỏi.

Thần sắc của Tần Dao lóe lên, nhưng vẫn đáp lại nói:

- Là có việc này.

Chỉ thấy thoi âm của nàng rơi xuống, nhất thời cự ung xoay quanh, hàng lâm ở trên khán đài, lộ ra một tia vui vẻ:

- Hôm nay ta đến, đúng là vì chuyện này, nghe nói Bạch Thu Tuyết thiên phú xuất chúng, Học Viện Hoàng Gia muốn chiêu nạp môn hạ.

Mọi người nghe được lời này, trong lòng thầm run sợ, Bạch Thu Tuyết bây giờ, nhảy trở thành nhân trung long phượng, ngay cả Học Viện Hoàng Gia của

Sở Quốc, cũng tự mình đến đây nhận người, phải biết rằng, Tần phủ bọn họ lớn như vậy, cũng chỉ có Tần Dao thiên phú tốt nhất được vào Học Viện Hoàng Gia tu hành mà thôi.

- Học viện muốn mời Bạch Thu Tuyết, sư tôn sai người đưa lên một phong thư mời, để nàng qua sang năm đi Học viện báo danh không phải tốt sao?

Tần Dao nói.

- Tần Dao, lần này bất đồng, viên Võ Mệnh Tinh Thần thứ nhất của Bạch Thu Tuyết liền tới đệ tam trọng, không ít Học viện ở Hoàng thành đều có người đến, dứt khoát quyết định đơn độc ở Thiên Ung thành an bài một lần chiêu sinh, hai ngày sau, địa điểm cố định ở ngoài Bạch gia phủ đệ.

- Ngày sinh nhật của Bạch gia gia chủ, ở ngoài Bạch phủ.

Ánh mắt Tần Dao động lại, cái này căn bản là đặc biệt vì Bạch Thu Tuyết chuẩn bị a.

- Đúng vậy, kỳ thực chiêu sinh chỉ là tiện thể làm, chủ yếu vẫn là vì Bạch Thu Tuyết, thậm chí Đế Tinh Học Viện cũng sẽ có người đến, bởi vậy chúng ta không dám khinh thường.

- Ha ha, Đường Lâm, ngươi biết Đế Tinh Học Viện muốn tới, vì sao còn muốn làm điều thừa.

Chỉ nghe một tiếng cười sang sảng cuộn cuộn mà đến, ánh mắt Đường Lâm ngưng lại, nhìn qua cách đó không xa, chỉ thấy một người đang đi tới, làm cho con ngươi của hắn hơi co rút lại.

- Mạc Thương!

Trong lòng Đường Lâm cười nhạt, không nghĩ tới Mạc Thương cũng muốn thông qua tầng quan hệ Tần gia hôn ước này, bất quá, Tần Dao chính là đệ tử của hắn, tầng quan hệ này, Mạc Thương là không hy vọng.

- Tần lão đệ, đã lâu không gặp, không biết thân thể của lão gia tử khỏe không.

Mạc Thương đi lên phía trước, nhìn Tần Xuyên nói.

Lão gia tử trong miệng hắn dĩ nhiên là chỉ nhi tử của Tần Vũ Nguyên soái Tần Hạo, cũng là cha của Tần gia gia chủ Tần Xuyên, trước khi Tần Vũ chết, Tần Hạo liền theo cha chinh chiến sa trường, uy vọng ở quân đội cực cao, đợi Tần Vũ bỏ mình, Tiên Hoàng cũng qua đời, bệ hạ hiện nay mới dùng một hư danh, đuổi Tần Hạo đến Thiên Ung thành.

- Đa tạ Mạc Thương huynh lo lắng, gia phụ rất tốt, chỉ là không thích đi lại, không cách nào tự mình đi ra tiếp đãi.

Tần Xuyên nhìn Mạc Thương cười nói, trong lòng thầm run sợ, Mạc Thương chính là người của Đế Tinh Học Viện, lại cũng vì Bạch Thu Tuyết mà đến, xem ra, Bạch gia hồi hôn cũng là tất nhiên.

- Mạc Thương, Bạch Thu Tuyết tất vào Học Viện Hoàng Gia ta.

Đường Lâm nhìn chằm chằm Mạc Thương, trong giọng nói lộ ra vài phần khiêu khích.

- Phải không.

Mạc Thương nở nụ cười, lập tức tự mình ngồi xuống, ánh mắt quét đoàn người, thời điểm đôi mắt rơi vào trên người Tần Văn Thiên hơi dừng lại, hôm qua ban đêm hắn lên vào Bạch phủ muốn nhìn Bạch gia đến cùng ẩn dấu vị thiên tài nào, lại không ngờ phát hiện một ít chuyện thú vị, người nọ lại trộm đi Bạch gia, tò mò một đường theo đuổi, không ngờ lại đi tới Tần phủ.

- Ta còn tưởng rằng Bạch gia có dấu cường giả Nguyên Phủ cảnh, lại không nghĩ rằng là thiếu niên tuổi tác xấp xỉ Bạch Thu Tuyết, như vậy lấy Tinh Thần Chi Lực mạnh yếu đến xem, thiên phú của người này, tuyệt không kém Bạch Thu Tuyết.

Trong lòng Mạc Thương trầm nghĩ, lúc này đây thật đúng là trùng lớn rồi.

Lúc này người Tần gia, trong lòng đều thở dài, Học Viện Hoàng Gia, chính là Hoàng thất Học viện của Sở Quốc, chỉ thu nạp vương công quý tộc cùng với thiên tài trác tuyệt, ở trong các đại Học viện Vũ phủ bài danh tiền tam.

Đế Tinh Học Viện, không tu sĩ Võ Mệnh không thu, chỉ cần bước vào trong đó, lúc đi ra, không có chỗ nào mà không phải cường giả Nguyên Phủ cảnh, chính là cái nôi thiên tài, Nguyên Phủ cảnh, đây chính là tồn tại siêu việt Luân Mạch cửu cảnh, nuốt thiên địa chi tinh, thân thông phép thuật rất mạnh, trong cơ thể hình thành Nguyên Phủ, có Nguyên Lực mệnh mông vô tận, có thể bay trên trời.

Cường giả Nguyên Phủ cảnh, không có chỗ nào mà không phải đại nhân vật, đủ để hoành hành Thiên Ung thành.

Nhưng bây giờ, Học Viện Hoàng Gia cùng với Đế Tinh Học Viện đi tới Tần phủ, vì thu Bạch Thu Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Phụ tử thiết huyết

Đường Lâm cho rằng Mạc Thương tới Tần phủ là có mục đích giống như hắn, không khỏi cảm thấy áp lực, nhìn Tần Dao nói:

- Dao nhi, Tần phủ các người, vị thanh niên tuấn kiệt nào có hôn ước với Bạch Thu Tuyết?

- Chuyện này...

Tần Dao mặt lộ vẻ khó xử, đôi mắt đẹp liếc nhìn Tần Vấn Thiên, tùy tiện nói:

- Lão sư, việc này, sợ rằng có chút biến cố.

- Biến cố gì?

Đường Lâm sững sờ nói:

Tần Dao nhìn Tần Xuyên, chính nàng cũng không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, lại không dám lừa gạt lão sư, không khỏi có chút hơi khó.

- Vấn Thiên, người qua đây.

Tần Xuyên nhìn Tần Vấn Thiên, Tần Vấn Thiên nhất thời đi tới trước người Tần Xuyên, chỉ nghe Tần Xuyên nói:

- Đường huynh, Mạc huynh, đây là nhi tử của ta Tần Vấn Thiên, là hắn cùng Bạch Thu Tuyết có hôn ước, chỉ là con ta tình huống đặc thù, mặc dù có thiên phú cực tốt, lại không thể tu hành, hai vị nhìn xem có biện pháp gì không?

- Đại ca, trời sinh tuyệt mạch, là thiên phú tốt gì chứ.

Tần Hà nói.

- Cảm niệm, như thế nào trời sinh tuyệt mạch, Vấn Thiên đã từng bình thường, nhất định là xuất hiện cái gì ngoài ý muốn dẫn đến, hơn nữa, Vấn Thiên cảm ứng Tinh Thần Chỉ Lực cực mạnh.

Tần Xuyên quát mắng một tiếng, một màn này, làm cho đôi mắt của Mạc Thương cùng Đường Lâm hơi nheo lại, tựa hồ hiểu cái gì, bất quá ý nghĩ của bọn họ lại bất đồng.

- Ta xem một chút.

Mạc Thương cùng Đường Lâm gần như cùng lúc mở miệng, lập tức một người một tay khoát lên tay Tần Vấn Thiên.

- Tuyệt mạch.

Trong lòng Đường Lâm run lên, sắc mặt nhất thời không dễ nhìn, đưa tay lùi về, nụ cười hiểu rõ nói:

- Ha ha, xem ra là ta lãng phí thời gian, cái gọi là Long Phượng tương hợp, bây giờ xà cũng muốn trèo lên Phượng Hoàng sao.

Con người của Tần Xuyên co lại, thần sắc cũng lạnh xuống, nói:

- Các hạ nói chuyện, có thấy quá đáng hay không.

- Há?

Đường Lâm nghe Tần Xuyên xưng hô cũng thay đổi, thần sắc không vui, hiện tại Tần phủ bị bệ hạ nghi kỵ, mỗi ngày suy tàn, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành lịch sử, nếu không phải bởi vì Bạch Thu Tuyết cùng Tần Dao, hắn chắc chắn sẽ không đặt chân Tần phủ, lại không nghĩ Tần Xuyên vì Tần Vấn Thiên, lại chẳng khách khí với hắn như thế.

- Tần Xuyên, xem ra người thật có ý si tâm vọng tưởng, đường đường Tần phủ lại đến mức hiện nay, cũng buồn cười.

Đường Lâm châm chọc.

- Nếu các hạ không có chuyện khác, xin cứ tự nhiên.

Tần Xuyên đưa tay nói, hạ lệnh trục khách, cảnh này khiến Tần Dao cực kỳ khó xử, nói:

- Lão sư, tính nết của cha ta từ trước đến nay nóng nảy, nguoi chớ nên trách móc.

- Tần Dao, phụ thân này của nguoi, thật không thức thời.

Đường Lâm lạnh lùng nói.

- Dao nhi, sau này, không được coi người này là sư.

Thanh âm của Tần Xuyên cường thế, làm cho sắc mặt Tần Dao trắng bệch, mà Đường Lâm cũng tức giận, cả giận nói:

- Được, được!

Tần Văn Thiên nhìn đây hết thấy, trong lòng thầm than, nhìn Tần Xuyên cương nghị, nội tâm không khỏi hổ thẹn, vì hắn, Tần Xuyên không biết đắc tội bao nhiêu người, bây giờ, lại cùng cường giả của Học Viện Hoàng Gia, lão sư của nữ nhi ruột thịt Tần Dao trở mặt.

Bất quá lúc này Mạc Thương lại nghĩ khác, chỉ thấy hắn nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, híp mắt cười nói:

- Tần lão đệ, hắn khi nào tuyệt mạch?

- Năm 6 tuổi bắt đầu.

Tần Xuyên mở miệng nói:

- Sau càng ngày càng nghiêm trọng, thẳng đến kinh mạch đều toái.

- Sáu tuổi.

Trong lòng Mạc Thương hít vào ngum khí lạnh, nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, lập tức buông lỏng tay ra, ánh mắt lóe lên, nếu như hắn suy đoán là thật, như vậy thiếu niên này, nên có đại nghị lực cỡ nào.

Nghĩ đến vừa rồi Đường Lâm biểu hiện, trong lòng Mạc Thương âm thầm cười khinh bỉ, cái ngu xuẩn này.

- Đùng, đùng, đùng.

Đại địa đột nhiên chấn động, tiếng vó ngựa vang lên, ánh mắt của người Tần gia ngưng lại, thần sắc lạnh lùng, ai dám ở trong Tần phủ đập ngựa mà đi?

Rất nhanh, bọn họ thấy một đám kỵ sĩ tay cầm trường thương, người khoác áo giáp gào thét mà đến, người cầm đầu khoác hắc bào, bay múa theo gió, ánh mắt lợi hại như đao, lộ ra một cỗ khí tức âm lãnh.

- Lãnh Ứng.

Con nguoi của Tần Xuyên co lại, không nghĩ tới hôm nay Tần phủ hấn náo nhiệt như vậy, Lãnh Ứng này chính là phó tướng dưới trướng trước kia của phụ thân hắn, làm người âm độc tàn nhẫn, từ trước đến nay không được phụ thân hắn thích, về sau quả nhiên đi theo tử địch của Tần gia là Diệp gia, chèn ép Tần phủ hấn.

- Thiếu gia, đã lâu không gặp.

Ánh mắt của Lãnh Ứng dường như chim ưng, nhìn chăm chăm Tần Xuyên nói.

- Lãnh Ứng, nguoi lại dẫn kỵ mã xông vào Tần phủ, là gan càng lúc càng lớn nha.

Ánh mắt của Tần Xuyên cực kỳ bất thiện, băng hàn lạnh lùng.

Lãnh Ứng không để ý Tần Xuyên chút nào, hôm nay Tần phủ từ lâu như mặt trời lặn, bệ hạ tự mình dung túng thế lực khắp nơi chèn ép Tần phủ, chỉ cần Tần Hạo vẫn còn, sợ rằng bệ hạ liền sẽ không an tâm, cho nên, vô luận là ai đập Tần phủ một cước, bệ hạ sẽ làm bộ không biết, đây chính là thuận tâm ý của hắn.

- Ta tới Tần phủ, thứ nhất, là tới thăm lão gia tử phải chăng khoẻ mạnh; thứ hai, là nói cho Tần phủ một tiếng, hai ngày sau thế lực khắp nơi của Sở Quốc sẽ hàng lâm Bạch phủ, Bạch Thu Tuyết tất sẽ bước vào Đế Tinh Học Viện hoặc Học Viện Hoàng Gia, đến lúc đó, hai nhà thương thảo hôn sự, Tần phủ phải trình diện, không nên thoái thác.

Dứt lời, Lãnh Ứng ghim lại chiến mã, tiếng vó ngựa cuộn cuộn, bốn tẩu mà đi, chỉ nhìn Tần Xuyên cười lạnh lẽo, kinh nghiệm chiến trường nhiều năm, ánh mắt hấn như một thanh lợi kiếm, có thể xuyên thấu nhân tâm.

Người Tần gia đều nhìn chăm chăm thân ảnh đi xa kia, thân thể Tần Xuyên thậm chí bởi vì phấn nộ mà run rẩy, nếu như khi Bạch Thu Tuyết được Đế Tinh Học Viện thu làm đệ tử, sau đó đưa ra ý từ hôn, khi đó, ai cũng cho rằng là đương nhiên, Tần gia Tần Văn Thiên hấn không xứng, đây là nhục nhã Tần phủ, nhục nhã Tần Văn Thiên.

- Bạch gia hơi quá đáng.

Tần Xuyên không ngờ, Bạch gia sẽ lấy oán báo ân như vậy, hai ngày sau, hẳn nhất định sẽ đến xem.

- Thì ra là thế.

Chỉ thấy Đường Lâm cười nhạt mở miệng nói:

- Tần Xuyên, chờ bị đánh mặt đi, cáo từ.

Nói xong, hắn cũng bước lên cự ung, bay lên không, cự ung ở trên hư không quanh quẩn, tiếng huyết gió như có ý châm chọc.

Toàn bộ Tần gia, yên tĩnh không tiếng động, từ khi bị hạ chèn ép Tần gia, Tần phủ không ngừng sa sút, nhưng lưng ưỡn thẳng tắp như trước, chưa bao giờ có khuất nhục như lần này.

- Đại ca.

Chỉ nghe Tần Hà đột ngột mở miệng, nói:

- Thế cục người cũng thấy đấy, Bạch gia hiển nhiên liên thủ với Diệp gia đối phó Tần gia ta, lại mở rộng thiên tài chi uy của Bạch Thu Tuyết, hai ngày sau, nếu như Tần phủ ta đi, tất nhiên sẽ mất hết thể diện.

- Người ý tứ là Tần phủ ta, đúng như Lãnh Ung nói, tránh mà không ra?

Tần Xuyên lạnh nhạt nói.

- Những năm gần đây, Tần Vãn Thiên tiêu hao Tần phủ bao nhiêu tài nguyên, dùng mấy viên Tinh Thạch, mặc dù trong lòng ta có ý kiến, lại chưa từng nói qua một câu, nhưng việc lần này, chuyện liên quan đến danh vọng của Tần phủ, ta kiến nghị, trực xuất Tần Vãn Thiên ra Tần phủ đi, những năm gần đây, chúng ta nên làm, cũng đã làm.

Thanh âm của Tần Hà trầm thấp, làm cho không gian đè nén.

Mấy năm nay, rất nhiều người Tần phủ đích xác có thành kiến với Tần Vãn Thiên, Tần Xuyên quá mức chịu nghĩa tử này, nhưng hẳn lại hết lần này tới lần khác là một phế nhân, không cách nào tu hành.

- Lão tam, người thấy thế nào?

Tần Xuyên nhìn một người khác hỏi, Tần gia lão tam Tần Dã.

- Tần Vãn Thiên, hẳn thích hợp cuộc sống của người bình thường hơn.

Tần Dã thấp giọng nói.

Tần Xuyên trầm mặc chốc lát, ánh mắt lập tức đảo qua mọi người, chậm rãi nói:

- Ngày trước tổ tiên có ân với Tiên Hoàng, chinh chiến sa trường 80 năm, trọng thương 18 lần, thời điểm mười quốc minh hội, Tiên Hoàng bị nhốt, nghìn dặm đơn mã, người mang tám mũi tên, như trước cứu Tiên Hoàng ra, thời điểm về nước, đã không thể trị, khí phách bức nào.

- Mà nay, Tần phủ ta sa sút, chỉ vì chịu chút khuất nhục, liền muốn trực xuất hậu nhân của ân nhân tổ tiên ra Tần phủ, cử động bức này, khiến cho ta thẹn lòng, làm cho tổ tiên hổ thẹn, ngày khác ở dưới Cửu Tuyền, cũng không có mặt thấy tổ tiên chi linh.

- Tần phủ còn, Tần Vãn Thiên còn... Hai ngày sau, triệu tập nam nhi tướng sĩ của Tần phủ, binh phát Bạch gia, nếu có người lại bàn chuyện trực xuất Tần Vãn Thiên ra Tần phủ, ta tất tự mình tru diệt.

Dứt lời, bàn tay Tần Xuyên đánh ra một chương, tọa ý nát bấy, không gian yên tĩnh.

Thanh âm của Tần Xuyên quanh quẩn ở trong hư không, chỉ thấy thân thể hắn đứng nghiêm, mọi người nhìn Tần Xuyên, dường như thấy tổ tiên năm đó.

- Đòi trước của Tần Vãn Thiên, đối với Tần phủ đến cùng có ân huệ gì, lại làm cho Tần Xuyên như vậy.

Trong lòng mọi người thầm run sợ, bọn họ chỉ biết, Tần Xuyên thu Tần Vãn Thiên làm nghĩa tử, cũng đối đãi hắn như vậy, chỉ vì báo ân huệ của đời trước Tần Vãn Thiên.

Vì ân huệ, Tần Xuyên có thể hi sinh toàn bộ, loại khí phách này, để cho bọn họ cảm thán, nghĩa khí thiết huyết này, để cho bọn họ kính trọng, thân thể mỗi một đều đứng nghiêm.

- Vãn Thiên, việc này người không cần để ý tới, an tâm ở trong nhà, nghĩa phụ sẽ đòi công đạo cho người.

Thời điểm Tần Xuyên nhìn về phía Tần Vãn Thiên, ánh mắt nhu hòa.

Trong lòng Tần Vãn Thiên thờ dài, hần tự toái kinh mạch, làm cho nghĩa phụ lo lắng, vốn định ở sau khi thành tựu tu sĩ Vô Mệnh, sẽ nói cho nghĩa phụ duyên cớ, lại không ngờ tới, Bạch gia gây sự, nhắc lên phong ba như vậy, làm cho Tần phủ cũng bị liên lụy.

Hần không biết thân thế của mình, Hắc bá chưa bao giờ nói cho hắn biết, hắn cũng không biết đời trước trong lúc đó có cái gì, hắn chỉ biết, Tần Xuyên đối với hắn có ân, cuộc đời này khó báo.

Chỉ thấy Tần Vãn Thiên lui ra khán đài, đi tới trên Diển Võ Trường, hai đầu gối quỳ xuống đất, ánh mắt nhìn Tần Xuyên, nói:

- Việc này nguyên nhân bắt nguồn từ ta, ta tự mình giải quyết, không cần vận dụng bất kỳ lực lượng nào của Tần phủ, Bạch gia gây ra, nhục nhã ta không có vấn đề gì, nhưng lan đến tôn nghiêm của Tần phủ, ta tất không đáp ứng, chuyện này, Tần Vãn Thiên ta một mình gánh chịu.

- Phụ thân.

Tần Vãn Thiên nặng nề hô một tiếng, lập tức đập đầu, lại có một luồng hồi âm.

Một quỳ, tạ ơn cha!

Tần Xuyên bước chậm đi lên trước, nâng Tần Vãn Thiên dậy, phụ tử hai mắt tương đối, đều lộ ra vui vẻ, lúc này đây, Tần Vãn Thiên không có hô nghĩa phụ, mà là phụ thân.

- Ta một mực tin tưởng ngươi, có một ngày, ngươi có thể làm được sự tình mà những người khác không thể!

Trong ánh mắt Tần Xuyên lộ ra vẻ kiên nghị.

Bên cạnh, ánh mắt của Mạc Thương hơi nheo lại, vui vẻ nồng nặc, so sánh với Bạch Thu Tuyết kia, hắn càng thích thanh niên trước mắt này, thiên phú lợi hại, tâm trí cứng cỏi, chỉ cần có thời gian, tất thành châu báu.

Hai ngày sau, các đại thế lực tề tụ Bạch gia, Tần phủ chuẩn bị phát binh đi tới, xem ra, có trò hay để nhìn a!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tỷ đệ

Tần Vãn Thiên không có nói cho Tần Xuyên hắn đã ngưng tụ Tinh Hồn, hai ngày sau, thời điểm hắn đòi lại khuất nhục này, tin tưởng nghĩa phụ sẽ càng cao hứng hơn.

- Tần lão đệ, ta muốn nhìn kỹ tình huống của hải tử một chút, lão đệ có cho phép không?

Lúc này Mạc Thương đi lên phía trước, nhìn Tần Vãn Thiên, trong ánh mắt lộ ra hào quang khác thường.

- Mạc huynh nguyên ý, ta tất nhiên là cầu còn không được.

Tần Xuyên không phải người không hiểu lý lẽ, Đế Tinh Học Viện, chính là Học viện mà tất cả mọi người Sở Quốc tha thiết ước mơ, cao tầng của Đế Tinh Học Viện, bọn họ có thể coi là quyền lực của Hoàng gia.

Nhiều năm trước, Sở Quốc Hoàng thất, chính bởi vì kiêng kỵ Đế Tinh Học Viện quá cường đại, mới đại lực sáng lập Học Viện Hoàng Gia, giống như đến đồ Diệp gia chèn ép Tần gia vậy.

- Tần Vãn Thiên, ngươi đi theo ta.

Mạc Thương mang theo Tần Vãn Thiên ly khai, Tần Xuyên nhìn Tần Dao nói:

- Ngươi cũng đi đi.

Tần Dao gật đầu, rất xa đi theo phía sau hai người.

Tần Vãn Thiên thấy Mạc Thương nhìn mình chăm chăm, ánh mắt dường như Tinh Thần rực rỡ, làm cho trong lòng hắn rung mình, đây là lực lượng Tinh Hồn, Mạc Thương này, khả năng có Thiên Mục Tinh Hồn.

- Người tuyệt mạch, có thể tu hành.

Mạc Thương nhẹ giọng nói, làm cho Tần Vấn Thiên cả kinh, quả nhiên là Thiên Mục Tinh Hồn, có thể nhìn Tinh Thần ba động.

- Không nghĩ tới, hôm nay thật nhìn thấy người tự toái kinh mạch, ngưng tụ Tinh Mạch.

Lúc này trong lòng Mạc Thương cực kỳ vui vẻ, vừa rồi hắn lại xác nhận một lần, Tần Vấn Thiên là tuyệt mạch không sai, nhưng hắn cũng là một tu sĩ Vô Mệnh, cái này chỉ có một khả năng, phá rồi lại lập, muốn thành tựu Luân Mạch hoàn mỹ nhất... Tinh Luân Mạch, tuy đây chỉ là hình thức ban đầu của Luân Mạch, nhưng đối với điều động Nguyên Lực trong cơ thể đã vượt lên đầu người khác.

Người này, nhất định phải kéo vào Đế Tinh Học Viện.

- Tiền bối có dặn dò gì sao?

Tần Vấn Thiên nhìn Mạc Thương hỏi.

- Cường độ Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể ngươi, chắc là Luyện Thể cảnh ngũ trọng?

- Thiên Mục thật là lợi hại, tuy ta chỉ là Luyện Thể cảnh tứ trọng, nhưng bởi vì Tinh Thần Nguyên Lực đến từ đệ ngũ trọng, lực lượng càng hùng hậu, đối phương có thể vì vậy mà phán đoán sai.

Tần Vấn Thiên nói thầm một tiếng, lại không có trả lời đối phương.

- Hai ngày sau, thể lực khắp nơi tê tụ, Học viện nổi danh tuyển nhận môn nhân, tất có nhiều tầng khảo nghiệm, mặc dù ngươi thiên phú trác tuyệt, nhưng thực lực vẫn cần trong khoảng thời gian ngắn đề thăng vài phần, ta có ít thứ tặng cho ngươi, hai ngày sau, ngươi nhất định phải tới.

Nói xong, Mạc Thương nắm tay Tần Vấn Thiên, kín đáo đưa cho Tần Vấn Thiên một quyển sách cùng một tảng đá, thân thể đập một cái, liền ngự không bay đi.

Ánh mắt của Tần Vấn Thiên ngưng lại, chỉ thấy Mạc Thương người nhẹ như yến, lãng không hư độ, không khỏi tâm trí hướng về, đây cũng là cường giả Nguyên Phủ cảnh khủng bố, một ngày kia, ta tất cũng bay lượn Cửu Thiên.

Nhìn xuống vật trong tay, con ngươi của Tần Vấn Thiên co lại, trong lòng thầm run sợ, tảng đá kia mơ hồ có Tinh Thần Chi Lực mãnh liệt ba động, là Tinh Thạch cực kỳ trân quý, còn trên bộ sách kia, có ba chữ lớn Hằng Long Quyền.

- Đế Tinh Học Viện.

Tần Vấn Thiên âm thầm ghi nhớ, thu hồi đồ vật, liền nghe tiếng bước chân truyền đến, một bóng người xuất hiện ở bên cạnh Tần Vấn Thiên, hương gió nhàn nhạt đập vào mặt.

- Đã sớm nói với ngươi, Bạch Thanh Tùng này tâm cơ rất sâu, lúc đầu ta phản đối hôn sự này, hết lần này tới lần khác cái tên nhà ngươi tham luyện mỹ sắc.

Khỏe miệng của Tần Vấn Thiên hiện lên một tia vui vẻ, ánh mắt chuyển qua, liền thấy một gò má cực kỳ xinh đẹp, lông mày như trắng non, hai mắt cười yếu ớt, khuôn mặt trắng nõn ôn nhu, da thịt vô cùng mịn màng, khiến người ta không nhìn được muốn hôn một cái, Tần Dao giống như Bạch Thu Tuyết, cũng là một trong tứ đại mỹ nữ của Thiên Ung thành, ngày thường cực kỳ xinh đẹp.

- Nếu như ta tham luyện mỹ sắc, liền mỗi ngày dựa vào Tần Dao tỷ.

Tần Vấn Thiên vui đùa nói

- Bớt lắm mồm.

Tần Dao trừng Tần Vấn Thiên, nói:

- Ngươi làm hại phụ thân và lão sư ta trở mặt, sau này ở trong học viện nhất định khó lẫn lộn, ngươi dự định bồi thường thế nào.

Tần Vấn Thiên từ trong túi móc ra viên Tinh Thạch kia, lập tức đưa cho Tần Dao, cười nói:

- Viên Tinh Thạch này ẩn chứa Tinh Thần Chi Lực rất mạnh, chắc là Tinh Thạch đến từ đệ nhị trọng, ngươi cầm đi tu luyện đi.

Tần Dao nhìn Tần Vấn Thiên, nhìn hắn chằm chằm nói:

- Mỗi lần phụ thân đưa cho ngươi Tinh Thạch, ngươi đều len lén đưa cho ta, hiện tại ta đã là Luân Mạch cảnh, chẳng lẽ ngươi còn không thấy.

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt của Tần Dao nhu hòa, tuy nói hôm nay bởi vì Tần Vấn Thiên đưa đến phụ thân và Đường Lâm lão sư trở mặt, nhưng nàng sẽ không trách tội Tần Vấn Thiên, từ nhỏ đến lớn, đệ đệ này giúp đỡ nàng tu hành, mỗi lần phụ thân cho Tinh Thạch, Tần Vấn Thiên đều len lén cho nàng, hơn nữa để cho nàng không nói ra ngoài, lúc này mới có nàng hôm nay.

- Luân Mạch cảnh.

Tần Ván Thiên vui vẻ, lập tức cười nói:

- Tốt lắm, lần này ta sẽ không cho ngươi.

Còn dư lại hai ngày, hấn quả thực cần phải mượn năng lượng của Tinh Thạch tới tu hành, để cho thực lực của mình tăng lên một ít nữa.

- Lúc này mới ngoan, Ván Thiên, ta ở trong Hoàng thành biết không ít thiếu nữ ưu tú, đợi ngày sau có cơ hội, sẽ giới thiệu cho ngươi, Bạch gia kia đã hám thế, ngươi cũng không cần quá để ý.

Tần Dao khuyên một tiếng.

Tần Ván Thiên đương nhiên biết đây mới là mục đích Tần Dao đuổi theo, muốn khuyên hấn an tâm, sợ hấn bởi vì chuyện này bị đã kích.

Cước bộ dừng lại, Tần Ván Thiên ngồi xổm người xuống, làm cho thần sắc của Tần Dao cứng lại, trừng mắt nhìn Tần Ván Thiên nói:

- Làm gì đó?

- Để đứng lên.

Tần Ván Thiên cười nói.

- Tới địa ngục đi.

Tần Dao hơi có chút đỏ mặt, cho Tần Ván Thiên một cái liếc mắt, cơ thể hơi chuyển qua.

- Mỹ nữ, lại không phải lần đầu tiên, khi còn bé ai mỗi ngày bò lên người ta, hiện tại lớn lên trái lại không tiếp thu đệ đệ như ta.

Tần Ván Thiên trêu ghẹo cười nói, làm cho Tần Dao dậm chân, người này, lại nói quái sự lúc trước.

Tần Dao hơi lớn hơn Tần Ván Thiên một chút, năm nay đã gần 17, duyên dáng yêu kiều, dáng người cao gầy, Tần Ván Thiên nói nàng như vậy, tự nhiên có chút ngượng ngùng, nhưng tuy như vậy, nàng vẫn dõng bước chân một chút, hai tay khoát lên vai Tần Ván Thiên, ánh mắt nhìn xung quanh.

- Đi.

Hai tay Tần Ván Thiên vịn bộ vị đại thái của Tần Dao, tùy ý Tần Dao ghé vào trên người, cảm giác trên lưng bị một đoàn mềm mại đè nặng, không khỏi cười nói:

- Tần Dao tỷ quả nhiên trưởng thành.

Tần Dao hận đến nghiến răng, hai tay néo lỗ tai của Tần Ván Thiên, ánh mắt lại nhìn trái phải, sợ bị người nhìn thấy, tuy hai người là tỷ đệ, nhưng dù sao không phải thân sinh, Tần Dao vẫn không thể tự nhiên như khi còn bé.

- Xem ra ta là lo lắng nhiều.

Tần Dao thì thầm một tiếng, người này nơi nào như bị đã kích a.

Hai người nói giọng đi tới một tiểu viện, đây là phủ đệ của gia đình Tần Xuyên, phân hai viện, phu phụ Tần Xuyên cùng với Tần Dao ở đông viện, Tần Ván Thiên cùng Hắc bá ở tây viện.

Chỉ thấy lúc này trong đình viện có một nữ nhân, nhìn như không đến 30, cùng Tần Dao giống nhau đến mấy phần, thấy Tần Ván Thiên cùng Tần Dao đi tới, không khỏi lộ ra vui vẻ ôn hòa.

- Dao nhi, lớn như vậy còn thích kẻ cận Ván Thiên.

Tần mẫu biết Tần Dao mặc dù lớn hơn Tần Ván Thiên một chút, nhưng càng nhiều lúc là Tần Ván Thiên chiều cổ Tần Dao, như ca ca của Tần Dao.

- Mẫu thân, mới không phải đâu, người này chiếm tiện nghi của ta.

Tần Dao từ trên lưng Tần Ván Thiên nhảy xuống, nhìn Tần mẫu oán trách.

- Ngươi còn có tiện nghi gì không bị Ván Thiên chiếm.

Tần mẫu tươi cười ảm áp, làm cho Tần Ván Thiên bật cười, tựa hồ có chút ngượng ngùng.

- Mẹ!

Tần Dao im lặng dậm chân, làm cho Tần mẩu thoải mái cười.

- Mẩu thân, ta đi thăm Hắc bá.

Tần Ván Thiên cảm giác ánh mắt của Tần Dao không có hảo ý, tranh thủ thời gian chạy ra, đi tới tây viện, chỉ thấy một thân ảnh già nua đang quét đình viện, thân ảnh kia cụt một tay một chân, còng lưng, như đến lúc tuổi già.

- Hắc bá, ta làm cho.

Tần Ván Thiên đi tới, nhưng lão nhân chậm rãi xoay người, nhìn Tần Ván Thiên, thần sắc ngưng lại:

- Ngươi ngưng tụ Tinh Hồn?

Tần Ván Thiên đối với Hắc bá có thể nhìn ra không có cảm thấy kỳ quái, bình tĩnh gật đầu.

- Máy trọng, loại Tinh Hồn nào?

Hắc bá hỏi.

- Ngũ trọng, Thiên Chuy Tinh Hồn.

Thân thể già nua của Hắc bá hơi run một chút, nhưng chỉ lập tức liền khôi phục bình tĩnh, xoay người, đi vào trong hậu viện, không nói một lời.

Tần Ván Thiên yên lặng theo Hắc bá đi tới hậu viện, chỉ thấy Hắc bá ngồi ở trên một tảng đá, nhìn Tần Ván Thiên:

- Nhiều năm như vậy, ta để ngươi toái kinh mạch, thừa nhận đau khổ không thuộc mình, rồi lại không cho phép ngươi hút Thiên Địa Nguyên Khí, cũng không cho phép ngươi cầu thông Vô Mệnh Tinh Thần, ngươi trách ta không?

- Hắc bá không phải đã nói sao, nếu như ta thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí, sao có thể có lực tương tác như hôm nay, nếu như không phải nhiều năm mình tu hành, ta làm sao có thể cầu thông đệ ngũ trọng Vô Mệnh Tinh Thần.

Tần Ván Thiên cười đáp lại:

- Hậu tích bạc phát, tự toái kinh mạch, làm sao không phải là nhân họa đắc phúc.

- Thế nhân tham luyến nhanh chóng nhất thời, thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí, một mặt tu hành, một mặt lại muốn trở thành tu sĩ Vô Mệnh, nhưng vô tri làm cho từ nhỏ thiên phú bị kìm sát bụi, nhiều năm mình tu hành, cho ngươi có thành quả hôm nay, từ nay về sau, ta sẽ không xen vào tu hành của ngươi nữa, nhưng ngươi nhất định phải thùy chung nhớ kỹ một điểm, vĩnh viễn không được thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí, chỉ có tu sĩ Vô Mệnh thuần túy nhất, mới có thể không ngừng mở Tinh Môn, ngưng tụ Tinh Hồn.

Tần Ván Thiên gật đầu nói:

- Ván Thiên nhớ kỹ.

Hắc bá nói với hắn, thế nhân đều tham lam, phần lớn đồng thời thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí cùng Tinh Thần Chi Lực, lấy để thăng tốc độ tu hành, nhưng cái này lại sẽ để người thiên phú bị long đong.

Thế giới này, là thế giới thuộc về tu sĩ Vô Mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hàng Long Quyền

Hắc bá nhìn Tần Ván Thiên nói:

- Ngươi phóng thích Tinh Hồn cho ta xem một chút.

Tần Ván Thiên gật đầu, tâm niệm vừa động, mở Tinh Môn, trong khoảnh khắc, trên đỉnh đầu xuất hiện Thiên Chuy hư ảnh, rực rỡ không gì sánh được, hơn nữa ở dưới Tinh Hồn hoa mỹ, có vàng sáng chói kim lộn lờ, tựa hồ tượng trưng cho Tinh Hồn này cao quý.

- Cửu Thiên Tinh Hà, câu thông tiền tam trọng ngưng tụ thành Tinh Hồn, có kim quang hoàn; Vô Mệnh Tinh Thần càng cao, ẩn chứa năng lượng càng

đáng sợ, ánh sáng sẽ bất đồng, quang hoàn càng ngày càng sáng, đến trung tam trọng, quang sắc lộ xác, hóa thành xích kim, bởi vậy, chỉ cần người phóng thích Tinh Hồn, người khác liền biết người câu thông ít nhất là Tinh Hồn đệ tứ trọng.

- Thông thường mà nói, chỉ có cường giả Thiên Cương cảnh mới có thể mở bốn Tinh Môn, câu thông Tinh Hồn đệ tứ trọng, người thời kỳ thiếu niên, trực tiếp bước vào đệ ngũ trọng, thiên phú như thế, sẽ mang đến rất nhiều chỗ tốt, nhưng cũng sẽ mang đến vô số tai họa, người hiểu chưa?

Hắc bá nhìn Tần Vãn Thiên chậm rãi nói, Tần Vãn Thiên gật đầu, hẳn tự nhiên mình bạch đạo lý này, Bạch Thu Tuyết mở viên Võ Mệnh Tinh Thần thứ nhất là đệ tam trọng, cũng đã danh chấn Sở Quốc, nếu như tin tức hắc câu thông đệ ngũ trọng Võ Mệnh Tinh Thần truyền ra, rất nhiều người sẽ muốn thu hấn, nhưng chỉ sợ cũng có rất nhiều người muốn mạng hấn.

Tu vi võ đạo phân Luyện Thể cảnh, Luân Mạch cảnh, Nguyên Phủ cảnh, sau đó mới bước vào Thiên Cương cảnh, là Thiên Cương Tôn giả.

Thiên Cương cảnh đáng sợ, siêu thoát Nguyên Phủ, thông thiên triệt địa, có người nói, toàn bộ Đại Sở quốc hàng tỉ người, cũng cực ít nghe nói cường giả Thiên Cương cảnh, nếu xuất hiện, một người là có thể diệt một quốc gia.

- Ta dạy cho người Châm Huyệt Chi Pháp, có thể ức chế màu sắc Tinh Hồn của người, người có nhớ không.

Hắc bá lại hỏi.

- Nhớ kỹ.

Tần Vãn Thiên gật đầu.

- Được, viên Tinh Hồn thứ nhất của người đến từ đệ ngũ trọng, là Thiên Chuy Tinh, sẽ giao cho người công kích cùng phòng ngự cực mạnh, mặc dù ta không hỏi tới sau này người tu hành như thế nào, nhưng trước khi người ngưng tụ Tinh Hồn thứ hai phải cẩn thận, nếu có loại hạn chế hành động, công kích của người khác, người liền tham khảo.

- Ta minh bạch.

Tần Vãn Thiên cung kính đáp.

- Đi thôi.

Hắc bá nhắm mắt lại, Tần Vãn Thiên lui ra, đi tới Tu Luyện Tràng, nơi này có một kệ sách, phía trên để rất nhiều thư tịch, những thứ này đều là tâm huyết của Hắc bá, Tần Vãn Thiên từ nhỏ liền bắt đầu xem, bây giờ đã nhìn nhiều lần, trong đó nhiều nhất chính là Châm Huyệt Chi Pháp, Tần Vãn Thiên suy đoán, Tinh Hồn của Hắc bá, có khả năng cùng Châm Huyệt Chi Pháp có quan hệ.

Đọc lướt qua Châm Huyệt Chi Pháp này, có pháp môn trị liệu, có pháp môn thuận mạch, có pháp môn kích phát tiềm lực... bây giờ hấn trở thành tu sĩ Võ Mệnh, có thể dẫn Tinh Thần Chi Lực vào Châm Huyệt Chi Pháp, vận dụng càng nhiều lực lượng.

Tần Vãn Thiên lấy ra một quyển sách, đọc một lần, lập tức ngồi xếp bằng, bắt đầu lấy ngân châm đâm vào huyệt vị của mình, không bao lâu, hấn liền cảm ứng được trong Tinh Môn của mình, nội giấu quang sắc Tinh Hồn chi lực chậm rãi phai nhạt một chút, cải biến quang sắc như vậy, sẽ không ảnh hưởng lực lượng Tinh Hồn.

Tần Vãn Thiên cũng không biết, hấn tu hành loại Châm Huyệt Chi Pháp này, là Bí pháp cực kỳ khó được, toàn bộ Sở Quốc cũng không tìm ra.

Hồi lâu sau, Tần Vãn Thiên mới gỡ ngân châm xuống, mở mắt ra, thấp giọng nói:

- Bây giờ trừ khi ta tận lực lấy Tinh Thần Chi Lực kích phát huyệt vị phong bế, mới có thể để Tinh Hồn hiển hiện màu sắc bình thường.

Lập tức, Tần Vãn Thiên lại lấy ra viên Tinh Thạch kia, cảm ứng Tinh Thần Chi Lực trong đó, cực kỳ mệnh mông, chắc là Tinh Thạch đến từ đệ nhị trọng.

Tinh Thạch cực kỳ trân quý, chính là vãn thạch của Võ Mệnh Tinh Thần từ trên Cửu Thiên Tinh Hà rơi xuống, năng lượng của Võ Mệnh Tinh Thần mệnh mông đáng sợ bậc nào, tu sĩ Võ Mệnh lấy ý niệm câu thông, chậm rãi hấp thu lực lượng trong đó, bất quá là chín trâu mất sợi lông mà thôi, bởi vậy mặc dù là một khối nhỏ vãn thạch, ẩn chứa năng lượng cũng cực kỳ đáng sợ.

Hơn nữa, Tinh Thạch này có thể dùng để cao xác suất câu thông Võ Mệnh Tinh Thần, tỷ như Tần Vãn Thiên lợi dụng viên Tinh Thạch trong tay tới mình tưởng cảm ứng, hấn sẽ dễ dàng cảm ứng được Võ Mệnh Tinh Thần của viên Tinh Thạch này hơn, sau đó câu thông, ngưng tụ Tinh Hồn, bởi vậy rất nhiều người đều là thông qua lợi dụng Tinh Thạch tới bước vào tu sĩ Võ Mệnh.

Bởi vậy có thể thấy được, Tinh Thạch trân quý như thế nào, nếu không có danh môn vọng tộc, người bình thường căn bản không khả năng đạt được một viên.

- Viên Tinh Thạch này ẩn chứa năng lượng khổng lồ, hơn nữa Thiên Chuy Tinh bá đạo, hấn có thể giúp ta đột phá rất nhanh.

Tần Vãn Thiên nói thầm một tiếng, lại lấy ra Hàng Long Quyền lật xem, trong lòng không khỏi thầm run sợ, Hàng Long Quyền này, là một môn Thần thông.

Luyện Thể cảnh, chính là căn cơ Võ đạo, tạo thân thể hoàn mỹ, cảnh giới này là không cách nào tu luyện Thần thông, chỉ có thể tu luyện chiêu thức cơ sở của Thần thông, chỉ có đến Luân Mạch cảnh, mới có thể tu luyện Thần thông mạnh mẽ.

Hàng Long Quyền này, chính là một môn Thần thông lợi hại, nó bao hàm chiêu thức ở trong đó, có Chiêu Thức quyền cùng Thần Thông quyền, để cho Võ tu từ chiêu thức một mực tu luyện tới Thần thông.

Hàng Long Quyền lấy cương mãnh bá đạo làm cơ sở, kỳ thể như rồng, chiêu thức có ba, chia ra làm Nộ Long Xuất Hải, Long Tường Vu Dã, Cừu Thiên Long Khiếu.

- Ban ngày ta tu hành Hàng Long Quyền, buổi tối liền mượn Tinh Thạch cảm ngộ Tinh Thần, đề thăng cảnh giới, hi vọng ở trong vòng hai ngày có thể càng mạnh hơn, giúp Tần phủ đòi lại mặt mũi.

Trong lòng Tần Văn Thiên thầm nghĩ, tu Tinh Thần Chi Lực, buổi tối hiệu quả tốt hơn ban ngày.

- Chiêu thứ nhất Nộ Long Xuất Hải, chiêu thức nhìn như đơn giản, nhưng muốn làm đến thăng tiến không lùi, Nộ Long từ trong biển lao ra, khí thế sao mà bá đạo.

Tần Văn Thiên nhìn kỹ yếu điểm của chiêu thức, lập tức ở trong Tu Luyện Tràng ném thử tu hành, đánh ra từng quyền, tưởng tượng lực lượng trong cơ thể mình thành một Nộ Long, kiên cường hung mãnh, từ trong biển lao ra.

- Không đúng, động tác của ta chất phác, căn bản không có phối hợp hình thể trong bí tịch.

Tần Văn Thiên vừa tu hành vừa quan tưởng, không ngừng hoàn thiện, một lúc lâu, Tần Văn Thiên ngừng lại, nhắm mắt tự hỏi, ở trong đầu hắc, dường như thấy được một Chân Long, nó hình thể bá đạo, khí thế uy mãnh.

Đột nhiên, Tần Văn Thiên mở mắt ra, tinh mang nở rộ, chỉ thấy hắc trầm thất lung đậm chân, người như hình rồng, gầm lên một tiếng, như hóa thành một Nộ Long, nắm tay oanh kích ra, một tiếng vang ầm ầm truyền tới, một ụ đá phía trước trực tiếp nổ tung, hòn đá bay lượn chung quanh.

- Hô...

Mái tóc của Tần Văn Thiên cuốn lên, hắc nhìn thoáng qua nắm tay, hai tròng mắt tuấn dật sáng như Tinh Thần, chiêu thức chỉ uy liền lợi hại như vậy, nếu sau này bước vào Luân Mạch cảnh, thi triển Thần thông Hàng Long Quyền, nên có bao nhiêu đáng sợ.

Dần dần tu thành Nộ Long Xuất Hải, nhưng Tần Văn Thiên vẫn không đình chỉ, như trước đắm chìm trong tu hành, loại lực lượng cường đại này mang tới cảm giác làm cho hắc hưng phấn, nhiệt huyết sôi trào.

Thăng đến màn đêm buông xuống, Tần Dao sai nha hoàn tới gọi hắc ăn cơm cũng bị hắc đuổi trở về, phong bế hậu viện Tu Luyện Tràng tu hành, trong một đêm, mượn Tinh Thạch cùng với Thiên Chuy Bách Luyện Chi Pháp, tăng thực lực của mình lên tới Luyện Thể cảnh tứ trọng đỉnh phong, mơ hồ có xu thế đột phá.

Mà viên Tinh Thạch kia nội hàm Tinh Thần Chi Lực khổng lồ, lại bị hắc hấp thu sạch sẽ, có thể thấy được sức cảm ứng của hắc đối với Tinh Thần Chi Lực đáng sợ dường nào.

Ban ngày, Tần Văn Thiên cũng không có đình chỉ tu luyện Thiên Chuy Bách Luyện Chi Pháp, thăng đến phá cảnh giới ràng buộc, bước vào Luyện Thể cảnh ngũ trọng, thân thể càng hoàn mỹ, trong vòng bảy ngày, liên phá ngũ trọng, nếu truyền ra, tất kinh thế hãi tục.

Sau khi đột phá cảnh giới, Tần Văn Thiên không có ý tứ nghỉ ngơi, lại bắt đầu tu luyện chiêu thứ hai của Hàng Long Quyền... Long Chiến Vu Dã.

Trong vòng hai ngày, Tần Văn Thiên mất ăn mất ngủ, toàn tâm toàn ý đầu nhập trong đó.

Lại một ngày mới tới, Tinh Thần trên thiên khung dần dần tiêu tán, chân trời xuất hiện một tia màu trắng bạc, Tần Văn Thiên mở mắt ra, chỉ cảm thấy toàn thân tinh thần khí thoải mái, nhưng hắc lại như có tâm sự, nhìn thiên khung ngây ngời.

Hôm nay, chính là sinh nhật của Bạch Thanh Tùng, cũng là ngày thể lực khắp nơi tề tụ Bạch phủ.

Nghĩ tới sự tình phát sinh mấy ngày qua, Tần Văn Thiên cảm giác dường như mộng ảo, Bạch Thanh Tùng lấy oán báo ân, Bạch Thu Tuyết vô tình, Tinh nhi vô tội, nghĩa phụ thiết huyết nghĩa khí, bây giờ, hắc trong nháy mắt, đã là tu sĩ Võ Mệnh, ngưng tụ Tinh Hồn, đẩy hết thảy, hôm nay nên giải quyết dứt điểm rồi.

&

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tề tụ Bạch phủ

Xích Diễm treo không, quang mang nóng rực chiếu xuống đại địa, bao phủ cả Thiên Ung thành.

Trong thành quỳnh lâu cung điện như rừng, kiến trúc rộng lớn ở dưới ánh mặt trời chói xạ càng lộ vẻ bàng bạc mạnh mẽ, từng con đường thanh thạch cổ lão, kéo dài đến cùng một nơi, ở nơi đó, có một tòa Điện Võ Tráng cự đại, xung quanh xây dựng khán đài hùng vĩ, phía sau là một phủ đệ mệnh mông, Thiên Ung thành, Bạch gia phủ đệ!

Lúc này, Bạch gia đương đại gia chủ Bạch Thanh Tùng ngồi ở trên khán đài, ở bên cạnh hắn, có một thiếu nữ 16 tuổi, da trắng nõn, tóc dài xõa vai, nhu phong no đủ, chính là mỹ nhân khó được.

- Chúc mừng đại thọ của Bạch gia chủ.

Lúc này, dưới cầu thang đi thông khán đài, không ngừng có người chúc mừng, Bạch Thanh Tùng nhìn bốn phía chấp tay, đầy mặt đáng tươi cười.

- Bạch gia chủ, nữ nhi năm nay mới 16, tiền đồ vô lượng a.

Có người nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh Bạch Thanh Tùng, mỉm cười nói.

- Khách khí.

Bạch Thanh Tùng tùy ý hòa theo, đoàn người tụ tập đến bên này càng ngày càng nhiều, cực kỳ náo nhiệt, hơn nữa, rất nhiều người còn mang người thể hệ trẻ trong nhà đến, hiển nhiên là vì Học viện chiêu sinh.

- Âm âm!

Đúng lúc này, xa xa trên thanh thạch lộ, thanh âm vũ khí chấn động, vạn mã bồn đàng, mặc dù cách nhau rất xa, ở đây vẫn cảm nhận được rung động mãnh liệt, ánh mắt của mọi người không tự chủ được nhìn qua, con người của bọn họ đồng loạt ngưng lại.

- Kỵ sĩ quân đoàn!

Con người mọi người co lại, mũ giáp màu bạc, áo giáp màu bạc, yên ngựa màu bạc, tuần mã thuần trắng như tuyết, khi bọn hắn đồng thời gào thét lao đến lúc này, đoàn người như chỉ thấy được một đoàn huyền ảnh màu bạc trắng, tim của bọn họ nhện không được hung hăng run rẩy.

- Thiên Ung thành tuyệt không có kỵ sĩ quân đoàn cường đại như vậy, hiển nhiên là từ Hoàng thành tới.

Đoàn người trầm nghĩ, chỉ trong một sát na, chỉ kỵ sĩ quân đoàn này dừng ở trước Điện Võ Trướng, mọi người chỉ có thể thấy những kỵ sĩ kia lộ ra một đôi mắt đen nhánh, sắc nhọn, đáng sợ, một ánh mắt cũng đủ để cho lòng người rung động.

- Xoát!

Thanh âm chinh tề không gì sánh được truyền ra, chỉ thấy kỵ sĩ đoàn đồng thời nhảy xuống chiến mã, duy chỉ có người cầm đầu ngoại lệ, hai tay của hắn đặt ở trên mũ giáp, chậm rãi gỡ xuống, lộ ra một đôi mắt lợi hại, bất ngờ chính là Lãnh Ưng, chỉ nghe hắn nhìn Bạch Thanh Tùng nói:

- Sờ đô, Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn, chúc thọ Bạch Thanh Tùng Gia chủ.

Tiếng nói của hắn hạ xuống, lập tức có người tiến lên, dâng hạ lễ.

- Sờ Quốc quốc đô, Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn.

Con người của tất cả mọi người đều ngưng kết lại, người Sờ đô.

Chỉ thấy Bạch Thanh Tùng mặt hàm mỉm cười, đứng ở đó nhìn Lãnh Ưng, mỉm cười nói:

- Đa tạ, mời ngồi.

Lãnh Ưng khẽ gật đầu, lập tức theo thám đồ đi qua một bên khán đài ngồi xuống, đúng lúc này, thanh âm vũ khí chấn động lần thứ hai vang lên, khiến tâm mọi người cũng run lên theo, hơn nữa lúc này đây, phảng phất như là mấy cái thanh thạch lộ đồng thời vang lên thanh âm.

- Sờ đô Mạc gia đến đây chúc mừng Bạch Thanh Tùng Gia chủ.

- Sờ đô Từ Quận Vương phủ, đến đây chúc mừng Bạch Thanh Tùng Gia chủ.

Thanh âm rung động từ xa đến gần, không ngừng tới gần nơi này có quân đoàn, tọa giá Hoàng kim sư tử... lục tục xuất hiện ở trong tầm nhìn của đám người.

Nhưng làm người khác chú ý nhất, chính là thân ảnh chậm rãi lái tới ở trung tâm thanh thạch lộ, đó là mấy chiếc xa mã, tuy chỉ có mấy chiếc, thanh thế

cũng không cuộn cuộn, nhưng trên xa mã điêu khắc đồ án, là đồ án Úc Kim Hương, mà vật kéo xe, là một Long Mã.

- Úc Kim Hương, là người Diệp gia.

Người có kiến thức rộng rãi thần sắc run lên, Diệp gia như mặt trời ban trưa, trong tộc thiên tài bối xuất, đệ tử Diệp gia, Võ tu có thiên phú cực cao ở trong Học viện Vũ phủ tu hành, có ở trong quân đội nhậm chức, còn có nữ tử, được đệ tử Hoàng gia để ý, gả vào Hoàng thất, có thể nói cực thịnh một thời, có thể so với Tần phủ thời điểm Tần Vũ còn ở trên đời.

- Xem ra tin đồn Diệp gia có ý định thông gia với Bạch gia, quả nhiên là thật.

Rất nhiều người thăm nghĩ, người Hoàng thành đến, nói vậy đều cùng Diệp gia quan hệ không tệ đi.

Trên chiếc xe ngựa phía trước, đi ra một ông lão, long hồ tinh thần, ánh mắt lấp lánh, chỉ thấy Bạch Thanh Tùng đứng dậy, cực kỳ khách khí nói:

- Diệp lão có thể tới, về vang cho kẻ hèn này, tiên sinh mau mời lên ghế trên.

- Ân.

Diệp gia lão giả kia khẽ gật đầu, mang theo người đi tới, mặc dù nhân số không nhiều, nhưng phân lượng rất đủ, hẳn là cường giả Nguyên Phủ cảnh.

- Thu Tuyết, đây là người mang cho ta, mang cho Bạch gia!

Hai tay của Bạch Thanh Tùng chăm chú nắm chặt, nhịn xuống tâm tình mênh mông, thì thảo nói nhỏ, nhìn thiếu nữ bên cạnh nói, hẳn biết, có được thời khắc thịnh cảnh này, nguyên nhân chỉ có một, là vì người đứng bên cạnh hắn, nữ nhi của hắn, Bạch Thu Tuyết.

Lúc này, xa xa có một nhóm thân ảnh song song mà đến, khiến con người mọi người co lại, Vũ phủ Học viện của Sở đô đến rồi, hôm nay đến rất nhiều người, chính là vì dựa thế lần này tổ chức tuyển nhận môn nhân cho Vũ phủ Học viện.

- Đế Tinh Học Viện, thật sự có Đế Tinh Học Viện, chỉ cần bước vào Đế Tinh Học Viện, tất thành cường giả Nguyên Phủ cảnh, Nguyên Phủ cảnh, ở toàn bộ Sở Quốc, cũng là đại nhân vật.

Không ít người lộ ra vẻ kích động, bao quát người một vài gia tộc lớn, đối với đệ tử trong tộc có rất nhiều kỳ vọng.

- Còn có Hoàng Gia Học Viện, đây là Học viện do Hoàng thất khai sáng, có bối cảnh của Sở Quốc Hoàng thất.

- Thần Phong Học Viện, còn có Thất Tinh Vũ Phủ, Vũ phủ Học viện nổi danh nhất Sở Quốc đều đến rồi.

Mọi người không khỏi kích động, Học viện Vũ phủ của Sở Quốc đông đảo, nhưng lần này đến tứ đại thế lực, hiển nhiên bọn họ đều muốn tranh Bạch Thu Tuyết, thế lực khác biết không cạnh tranh được, liền dứt khoát không đi.

Tứ đại Vũ phủ Học viện đi tới hàng đầu khán đài của Diễn Võ Trường, ở vị trí đối diện đoàn người, chỉ thấy lúc này có một người bình tĩnh nói:

- Hôm nay, người dưới 16 tuổi, có 36 Ngu lực, có quyền tham gia lần khảo hạch này, có cơ hội bước vào một trong tứ đại Học viện Vũ phủ của chúng ta, hiện tại, người phù hợp điều kiện có nguyện vọng, đều có thể lên đài.

Hắn vừa dứt lời, nhất thời mọi người xao động, bất quá rất nhiều người thờ dài, dưới 16 tuổi, 36 Ngu lực, lúc này mới chỉ là có tư cách tham gia khảo hạch, đối với Võ tu mà nói, Luyện Thể cảnh lực trọng, mới có thể có đại lực bậc này, rất nhiều người ngay cả tư cách khảo hạch cũng không có.

- Nếu có người thiên phú dị bẩm, tình huống đặc thù, tỷ như câu thông Võ Mệnh Tinh Thần lưỡng trọng thiên hoặc cao hơn ngưng tụ Tinh Hồn, có thể mở rộng điều kiện.

Lại có người bổ sung một tiếng nói.

- Đùng, đùng...

Đột nhiên, đại địa rung động, từ xa đến gần, hình như có tư thế bồn tẩu, ánh mắt của đoàn người lại chuyển qua, nhìn về phía sau, liền thấy một đám thiết kỵ bồn tẩu đến, như cuồng phong cuốn qua, ngay lập tức đi tới phụ cận Diễn Võ Trường, khiến quần người nhường ra một con đường.

Người cầm đầu ghim dây cương, ánh mắt nhìn thẳng Bạch Thanh Tùng ở trước khán đài, thần sắc lợi hại.

- Tần Xuyên huynh tới, mời lên ngồi.

Bạch Thanh Tùng như trước ngồi ở đó, nhàn nhạt nói, khoe miệng mang theo một tia cười nhạt.

Đám người Tần Xuyên xuống ngựa, lập tức bước trên Diễn Võ Trường, trực tiếp lên khán đài ngồi xuống, đôi mắt mọi người nhìn lại bên kia, đang ngồi trên khán đài, đều là thế lực danh môn đại gia tộc của Thiên Ung thành, bọn họ đều từng người dẫn theo thanh niên hậu bối ưu tú qua.

- Tần Dao cũng tới, nàng thiên phú dị bẩm, hơn một năm trước liền bước vào Hoàng Gia Học Viện, bây giờ Thiên Ung thành tứ đại mỹ nữ, lại đến ba vị.

- Bạch Thanh Tùng có ý định cùng Diệp gia thông gia, nghe đồn hai ngày trước có thiết kỵ tự mình hàng lâm Tần phủ, để cho bọn họ ở hôm nay phải qua, sợ rằng hôm nay, Bạch gia sẽ dùng tư thế Bạch Thu Tuyết bước vào Đế Tinh Học Viện, xóa bỏ hôn sự kia, cứ như vậy, mắt mắt sẽ chỉ là Tần phủ.

Có không ít người xì xào bàn tán, mà ánh mắt của Tần Xuyên thì quét nhìn đám người phía dưới, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, rất nhanh, con người của hắn rơi vào một người.

- Văn Thiên.

Con người của Tần Xuyên hơi co lại, Tần Văn Thiên thật tới.

Tần Văn Thiên đã sớm đến, trà trộn vào trong đám người, ánh mắt của hắn bình tĩnh, nhưng trong an tĩnh ấy, lại tựa như lộ ra một tia kiên nghị.

- Được rồi, người muốn tham dự lần khảo hạch này, tất cả lên đi.

Đường Lâm mở miệng nói, hắn là người của Hoàng Gia Học Viện tới khảo hạch, vì biểu hiện Hoàng Gia Học Viện coi trọng Bạch Thu Tuyết, không chỉ Đường Lâm đến, ở bên cạnh hắn, còn có mấy người, một người trong đó là sư huynh của hắn.

Dưới Diễn Võ Trường, lục tục có thanh niên lên đài, tất cả đều khí chất phi phàm, đồng thời trên khán đài Diễn Võ Trường, một ít thanh niên của đại thế lực ở Thiên Ung thành, cũng lần lượt đi vào trong Diễn Võ Trường.

- Ninh gia Ninh Phong, người này tuổi mới 15, có người nói đã Luyện Thể thất trọng, hơn nữa năm ngoái thức tỉnh Tinh Hồn, chính là nhân vật phi phàm.

- Trần Vũ, sắp tới 16, dù chưa thức tỉnh Tinh Hồn trở thành tu sĩ Võ Mệnh, nhưng là Luyện Thể cảnh bát trọng, có hi vọng bước vào Học viện Vũ phủ.

- Lâm Nguyệt, không đến 16 tuổi, Luyện Thể cảnh thất trọng, năm 13 tuổi, liền ngưng tụ viên Tinh Hồn thứ nhất, một trong tứ đại mỹ nữ của Thiên Ung thành.

Rất nhiều ánh mắt đều rơi vào trên người Lâm Nguyệt, Bạch Thu Tuyết cùng Lâm Nguyệt đều là Thiên Ung thành tứ đại mỹ nữ, hơn nữa tuổi tác tương đương, thường xuyên lấy ra đánh đồng, bất quá bây giờ, Lâm Nguyệt coi như là bị bỏ lại sau lưng.

Những người này tu hành tự nhiên đều không giống Tần Văn Thiên, cho dù có thể ngưng tụ Tinh Hồn, bọn họ ở trước khi ngưng tụ Tinh Hồn cũng đã bắt đầu tu luyện, Bạch Thu Tuyết cũng không ngoại lệ, chỉ là về sau Tần Văn Thiên khuyên Bạch Thu Tuyết đình chỉ tu hành, tận lực không nuốt Thiên Địa Nguyên Khí tích trữ ở trong cơ thể.

Nhưng Tần Văn Thiên biết, Bạch Thu Tuyết vẫn không có đình chỉ thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí, nếu không lấy thiên phú của Bạch Thu Tuyết cộng thêm sự giúp đỡ của hắn, có lẽ đã sớm sớm câu thông Võ Mệnh Tinh Thần đệ tam trọng.

Lúc này, chỉ thấy trên khán đài, thân ảnh của Bạch Thu Tuyết đứng lên, trong khoảnh khắc, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Nguyệt toàn bộ bị nàng hấp dẫn.

Bạch gia thiên tài, Thiên Ung thành đệ nhất thiên tài, một trong tứ đại mỹ nữ, các thế lực Sở Quốc vì nàng mà đến, bất tri bất giác, trên người cô gái xinh đẹp này, đã có quá nhiều quang hoàn, khiến người ta ngước nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Khảo hạch

Bạch Thu Tuyết từng bước đi xuống, tóc đen ở trong gió nhẹ vũ động, dung nhan tuyệt mỹ, mỗi bước ra một bước, tựa như đều có thể lay động tâm thần của người ta.

- Tuyết đại giai nhân.

Rất nhiều người trong lòng âm thầm cảm thán, nữ tử như vậy, không chỉ dung nhan xuất chúng, hơn nữa thiên phú vô song.

- Nghe nói trước khi Bạch Thu Tuyết ngưng tụ Tinh Hồn, đã là nhân vật thiên tài Luyện Thể cảnh thất trọng, bây giờ càng chói lọi Thiên Ung thành, nếu như có thể lấy nàng làm vợ, chết cũng không tiếc.

Có người cảm khái, không khỏi nghĩ tới Diệp Vô Khuyết sắp sửa cùng Bạch Thu Tuyết thông gia, chỉ có nhân vật thân phận cùng thiên phú đều chói mắt như Diệp Vô Khuyết mới có khả năng xứng đôi Bạch Thu Tuyết, Tần phủ Tần Văn Thiên kia, trái lại có chút không biết trời cao đất rộng, nên mới chịu nhục, bất quá Tần phủ xuất binh Bạch gia, không biết ý muốn như thế nào.

Không bao lâu, Bạch Thu Tuyết bước chậm đi tới Diễn Võ trường, tùy ý mà đứng, dường như tất cả quang hoa, đều tụ tập ở trên người nàng, mà giờ khắc này, trên Diễn Võ trường đã có hơn 30 người.

Khán đài, người của tứ đại Vũ phủ Học viện mắt sáng như đuốc, nhìn chăm chăm Bạch Thu Tuyết, còn những người khác, bọn họ lại không quá mức lưu ý, dù sao bọn họ vốn là vì Bạch Thu Tuyết mới tới.

Duy chỉ có Mạc Thương, ánh mắt của hắn lấp lánh không yên, mở miệng nói:

- Còn có người nào, không nên bỏ lỡ cơ hội khó được lần này.
- Không sai biệt lắm a.

Đường Lâm nhàn nhạt nói, Bạch Thu Tuyết, hắn tình thế bất buộc.

Bất quá vào thời khắc này, trong đám người, một bóng người bước chậm đến Diễn Võ trường, theo bậc thang, từng bước đi lên Diễn Võ Trường, lộ ra một gương mặt thanh niên non nớt, rất nhiều người đều ngây ngẩn.

- Tần Vãn Thiên?

Không ít người xì xào bàn tán, Tần Vãn Thiên dĩ nhiên cũng tới, hơn nữa đi lên Diễn Võ trường, chẳng lẽ hắn không biết quy củ sao.

Bạch Thanh Tùng hiển nhiên cũng không nghĩ tới Tần Vãn Thiên sẽ đến, chỉ thấy ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, lại liếc nhìn Tần Xuyên cách đó không xa, trong lòng thầm nghĩ, Tần phủ đêm khuya phái người đến cứu Tần Vãn Thiên, mà bây giờ, Tần phủ cùng Tần Vãn Thiên đều hiện thân, như vậy hôm nay liền dễ lắm, hôm đó Bạch Thu Tuyết gặp Tần Vãn Thiên vẫn chưa nói cho Bạch Thanh Tùng.

Mạc Thương nhìn thấy Tần Vãn Thiên, hai mắt sáng ngời, ánh mắt híp lại thành một cái khe, tất cả đều là vui vẻ, Bạch Thu Tuyết khi tất yếu hắn có thể buông tha, nhưng Tần Vãn Thiên này, hôm nay tình thế bất buộc.

Mạc Thương trong lúc lơ đãng nhìn thoáng qua Đường Lâm, chỉ thấy khuôn mặt đối phương khinh bỉ, nhất thời trong lòng Mạc Thương vui vẻ, hắn đang nghĩ, đợi lát nữa Tần Vãn Thiên nở rộ phong mang, biểu tình của Đường Lâm này sẽ đặc sắc như thế nào.

Trên Diễn Võ trường, Bạch Thu Tuyết nhìn về phía Tần Vãn Thiên, đôi mắt đẹp hiện lên một tia kinh dị, nói:

- Tần Vãn Thiên, ở đây không phải địa phương ngươi nên đứng, đi xuống đi.

Tần Vãn Thiên nhìn đối phương, khóe miệng phác thảo lên một tia cười nhạt, lại không có trả lời.

Nhìn thấy Tần Vãn Thiên chỉ nhìn mình, Bạch Thu Tuyết cau mày, tựa hồ rất không hài lòng, lại nói:

- Tần Vãn Thiên, ta biết ngươi không cam lòng, nhưng ta ngươi trong lúc đó có khoảng cách không thể vượt qua, đã định trước không có cách nào tiến tới với nhau, ngươi lại bất cam, cũng chớ để hồ đồ, trong diễn võ trường, không phải là địa phương ngươi ngây ngô, ly khai đi.
- Ngươi thật sự là coi trọng mình.

Tần Vãn Thiên lãnh đạm đáp lại một tiếng, lập tức đứng ở một bên, không có nhìn Bạch Thu Tuyết nữa, 16 tuổi, tâm cơ sâu như thế, hắn vì mình trước kia cảm thấy đáng buồn, thật tâm đối đãi đối phương, coi nàng như thân nhân, vị hôn thê của mình, mà đối phương, chỉ một mực lợi dụng hắn mà thôi.

- Vãn Thiên hiền chất.

Trên khán đài, thanh âm của Bạch Thanh Tùng truyền đến, ánh mắt của Tần Vãn Thiên chậm rãi chuyển qua, nhìn lại khán đài, chỉ thấy Bạch Thanh Tùng cười nói:

- Vãn Thiên hiền chất, nữ nhi của ta Bạch Thu Tuyết, thấy ngươi không cách nào tu hành, mấy năm qua dụng tâm giáo dục ngươi, hi vọng dẫn đạo ngươi bước vào đường tu hành, tuy không công, lại tận tâm tận lực, lại không nghĩ tới, ngươi lại cầm thú như vậy.
- Bạch Thu Tuyết giáo dục mình? Cầm thú?

Thần sắc của Tần Vãn Thiên động lại, thấy hình tượng thần nhiên của Bạch Thanh Tùng, trong lòng hắn không khỏi ác hàn, hạng người ti tiện như vậy, ngày trước hắn lại kính như cha.

- Tuy nói ngươi và Thu Tuyết có hôn ước, nhưng, dù sao còn chưa thành hôn, ngươi lại muốn làm việc cầu thả, thậm chí đối với tiểu nữ Bạch Tinh của ta cũng có mưu đồ, ta thật đau lòng, bất quá nể tình ngày trước, ta không tính toán với ngươi, hi vọng sau ngày hôm nay, ngươi chớ xuất hiện ở trước mặt của ta.

Thanh âm của Bạch Thanh Tùng bình tĩnh, nhưng làm cho Tần Vãn Thiên triệt để thấy rõ chân diện mục của người này, cái này há là không tính toán với hắn, đơn giản là cực kỳ ti tiện, muốn từ hôn liền từ hôn, lại dùng thủ đoạn hạ lưu như thế, chính như lúc đầu hắn nịnh nọt leo lên Tần phủ, người này vì đạt được mục đích, sẽ không giữ thể diện, không từ thủ đoạn.

Nghe được Bạch Thanh Tùng thân nhiên nói, nhất thời không biết có bao nhiêu người khinh thường nhìn Tần Vấn Thiên, các loại tiếng mắng khó nghe không dứt bên tai.

- An tĩnh.

Đường Lâm đậm mạc hô một tiếng, nhất thời xung quanh liền yên tĩnh lại, chỉ nghe Đường Lâm nhìn chăm chăm Tần Vấn Thiên, lạnh nhạt nói:

- Không thể tu hành liền thôi, hơn nữa tiểu nhân như vậy, Bạch gia chủ không tính toán với ngươi, nhưng không đại biểu ngươi có thể ở nơi này làm càn, lẫn xuống đi.

- Sư đệ.

Bên cạnh Đường Lâm, một trung niên quần áo hoa lệ nhìn Đường Lâm, chỉ nghe Đường Lâm nói:

- Sư huynh, người này trời sinh tuyệt mạch, không thể tu hành, cùng Bạch Thu Tuyết từng có hôn ước, làm khó Bạch Thu Tuyết phải nhịn người này ba năm.

Trung niên kia nghe nói như thế nhất thời hiểu rõ, Đường Lâm đây là đang mượn hơi Bạch Thu Tuyết, liền tùy ý Đường Lâm.

Thần sắc của Tần Vấn Thiên cũng lạnh xuống, coi như Hoàng Gia Học Viện này danh dương Sở Quốc, nhưng vì Bạch Thu Tuyết hành động như vậy, khiến người ta thất vọng.

- Tứ đại Học viện Vũ phủ chiêu sinh, ta lên đài, tựa hồ không làm ra việc quá phận gì a, tiền bối là người của Hoàng Gia Học Viện, mặc dù coi trọng Bạch Thu Tuyết, cũng không nên nịnh hót như vậy, ngay cả ta có tư cách tham gia lần khảo hạch này hay không cũng không xác định, liền nhục nhã chen ép, nếu người của Hoàng Gia Học Viện đều như vậy, thì thật khiến người ta cảm giác đáng buồn.

- Làm càn!

Đường Lâm gầm lên một tiếng:

- Ta tự mình xác nhận, chẳng lẽ còn sai.

- Nếu như tiền bối lấy bản thân yêu thích hành sự như vậy, Tần Vấn Thiên không lời nào để nói.

Chỉ thấy Tần Vấn Thiên đứng nghiêm, đường đường chính chính.

- Tiểu huynh đệ nói có lý, Đường Lâm, ngươi vô đoán như vậy, không thấy mất phong độ sao.

Mạc Thương thấy Tần Vấn Thiên cùng Đường Lâm xích mích, trong lòng nhất thời càng vui vẻ.

Đường Lâm lạnh lùng nhìn Mạc Thương, lập tức đáp lại nói:

- Không nghĩ tới Mạc Thương huynh lại tận lực giữ gìn người này, nếu như thế, ta trước bỏ qua, nếu ở thời điểm khảo hạch phát hiện có người không phù hợp tư cách, đừng trách ta không khách khí.

- Bắt đầu khảo hạch đi.

- Có thể bắt đầu.

Tứ đại thể lực nhao nhao mở miệng, rất nhanh, trên đài chiến đấu, nhiều hơn hai gương đá, gương đá này từ trên xuống dưới, lại có chín vàng sáng lờ mờ, ngoại hình tương tự, nhưng lại có bất đồng, gương đá bên trái có Thiên Địa Nguyên Lực nhàn nhạt lan tràn ra, gương đá bên phải lại có Tinh Thần Nguyên Lực nhàn nhạt tràn ngập.

- Vòng thứ nhất khảo hạch, khảo nghiệm thiên phú thân thiện của các ngươi đối với Thiên Địa Nguyên Lực cùng với Tinh Thần Nguyên Lực, từng cái một bắt đầu đi.

Chỉ thấy một người mở miệng nói, loại gương đá này, là Quan Nguyên Kính cùng Quan Tinh Kính, các đại thể lực đều có, dùng khảo nghiệm thiên phú của đệ tử.

Người trên Cửu Thiên Đại Lục, lực tương tác đối với Thiên Địa Nguyên Lực cùng Tinh Thần Nguyên Lực đều có thiên phú Nhất tinh, có thể kích phát vàng sáng phía dưới cùng của gương đá, mà chỉ cần có Nhất tinh lực tương tác với Thiên Địa Nguyên Lực, liền đủ thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí tu vô đạo, thể nhưng muốn trở thành tu sĩ Võ Mệnh, cầu thông Tinh Thần, thì cần Tinh Thần Nguyên Lực có lực tương tác Tam tinh, phải để ba đạo quang hoàn sáng lên.

Bởi vậy, người Đại Lục đều có thể tu võ, nhưng muốn trở thành tu sĩ Võ Mệnh lại khó khăn.

Còn nguyên nhân trong đó, rất nhiều người suy đoán người từ khi ra đời liền sống ở trong thiên địa này, Thiên Địa Nguyên Lực không chỗ nào không có, tự nhiên dễ dàng tu hành thu nạp, nhưng Tinh Thần Nguyên Lực lại khác, nó ở trên Cửu Thiên Tinh Hà.

Đương nhiên, vô luận là lực tương tác đối với Thiên Địa Nguyên Lực hay Tinh Thần Nguyên Lực, đều có thể thông qua Hậu Thiên bồi dưỡng, đây cũng là minh chứng đường thân, lực tương tác đề thăng càng mạnh, thiên phú liền càng tốt, trong đại lục rất nhiều người lực tương tác mạnh với Tinh Thần Nguyên Lực trái lại càng muộn ngưng tụ Tinh Hồn, bởi vì bọn họ hi vọng thông qua minh nghĩ tăng thêm một bước, câu thông Võ Mệnh Tinh Thần cao hơn.

Lúc này, chỉ thấy đã có người đi tới trước Quan Nguyên Kính, đưa tay đặt lên, đột nhiên hào quang lóe sáng, từ dưới đi lên, lục tục có ba đạo quang hoàn.

- Lực tương tác với Thiên Địa Nguyên Lực, thiên phú Tam tinh.

Người này lại đi tới trước Quan Tinh Kính, làm ra động tác giống nhau, bất quá lúc này đây, chỉ có hai tia sáng sáng lên, làm cho người của tứ đại Vũ phủ Học viện nhao nhao lắc đầu, không được.

- Người, đi xuống đi.

Khán đài, một vị được tứ đại Vũ phủ Học viện đề cử ra nhận nhậm nói, nhất thời thanh niên kia lộ ra vẻ thất vọng, có chút không cam lòng đi xuống Diễn Võ trường, vòng thứ nhất khảo hạch liền thất bại.

Người thứ hai, lực tương tác Thiên Địa Nguyên Lực thiên phú Tứ tinh; lực tương tác Tinh Thần Nguyên Lực, thiên phú Nhị tinh; ý vị hần có thể trở thành Võ tu, nhưng muốn trở thành một tu sĩ Võ Mệnh, hầu như khó khăn, bị đào thải.

Rất nhanh, có bốn người đều bị đào thải, làm cho cả vùng không gian lộ ra khẩn trương, vòng thứ nhất khảo hạch, tỉ lệ thông qua quá thấp, không hổ là Vũ phủ Học viện nổi tiếng Sở Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Khoảng cách

- Ta đi thử một chút.

Lúc này, một thiếu niên đi lên trước, chính là Ninh gia Ninh Phong.

- Ninh Phong, hần hần có thể thông qua a.

Ánh mắt mọi người lóe lên, chỉ thấy Ninh Phong tới trước Quan Nguyên Kính, để bàn tay xuống, đột nhiên, phía dưới cùng có hai tia sáng đồng thời sáng lên, lập tức, đạo thứ ba, đạo thứ tư, rất nhanh liền tới đạo quang hoàn thứ sáu, lực tương tác Thiên Địa Nguyên Lực, thiên phú Lục tinh.

Lập tức, hần lại đi tới trước Quan Tinh Kính, lần thứ hai khảo nghiệm, có bốn đạo quang hoàn sáng lên, thiên phú Tứ tinh, làm cho rất nhiều người sợ hãi than, Ninh gia Ninh Phong, một trong bốn người có hy vọng bước vào Vũ phủ học viện nhất.

Chỉ thấy trên khán đài, người của tứ đại thế lực đều gật đầu, toàn bộ thông qua, có thể tiến hành vòng khảo hạch kế tiếp.

Ninh Phong cười đắc ý, như có vài phần thiếu niên lông bông, một mình đi tới một bên khác.

Rất nhanh, đoàn người lục tục tiến lên thăm dò, có vài người có thể làm cho mấy tứ đại Vũ phủ Học viện thoả mãn, cũng có người chỉ có thể làm cho một người trong đó thoả mãn, nhưng chỉ cần không phải toàn bộ phủ định, thì có tư cách tham gia vòng khảo hạch kế tiếp.

- Trần Vũ ở lực tương tác Thiên Địa Nguyên Lực, thiên phú lại có Thất tinh, còn cao hơn Ninh Phong, mặc dù Tinh Thần lực tương tác chỉ có thiên phú Tam tinh, nhưng trừ Đế Tinh Học Viện, ba thế lực lớn khác đều gật đầu, xem ra muốn tiến nhập Đế Tinh Học Viện quả nhiên khó khăn, không tu sĩ Võ Mệnh không thu.

Đoàn người thấp giọng nghị luận, muốn bước vào Đế Tinh Học Viện, quả khó khăn, đó là cái nôi thiên tài.

- Lâm Nguyệt mới lợi hại, không chỉ là một trong tứ đại mỹ nữ, hơn nữa thiên phú giỏi như vậy, Tinh Thần lực tương tác lại có thiên phú Lục tinh, không hổ là 13 tuổi liền ngưng tụ Tinh Hồn.

- Thì tính sao, tiếp đó liền xem Bạch Thu Tuyết.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía hai người còn chưa khảo nghiệm trên Diễn Võ trường, Bạch Thu Tuyết, Tần Vãn Thiên, bất quá Tần Vãn Thiên trực tiếp bị người quên.

- Tần Văn Thiên, ngươi nhìn cho rõ.

Bạch Thu Tuyết chuyển qua ánh mắt, nhàn nhạt nhìn Tần Văn Thiên, sau đó nàng nhấc chân, đi tới trước Quan Nguyên Kính, đặt ngọc thủ lên, ba đạo quang hoàn lóng lánh, sau đó bảy đạo quang hoàn sáng lên, thiên phủ Thất tinh.

- Nếu không phải vì mình tưởng, đề thăng lực tương tác Tinh Thần Chi Lực, ta từ lâu không phải là tu vi hôm nay.

Bạch Thu Tuyết nhàn nhạt nói, nàng thậm chí không có nhìn Tần Văn Thiên, lập tức lại đi tới bên phải, làm ra động tác giống nhau, trong nháy mắt, từng đạo quang hoàn lóng lánh, như Tinh Thần chói mắt.

- Thật chói mắt.

Ánh mắt mọi người đều cảm giác đau đớn, rất nhanh, tám đạo quang hoàn lóng lánh, phun ra nuốt vào Tinh Quang, làm cho không ít người ở khán đài bởi vì kích động mà trực tiếp đứng dậy.

- Lực tương tác Thiên Địa Nguyên Lực, thiên phủ Thất tinh, lực tương tác Tinh Thần Nguyên Lực, thiên phủ Bát tinh, yêu nghiệt.

An tĩnh, thời khắc này không gian lại có vẻ cực kỳ an tĩnh, rất nhiều người hít vào khí lạnh.

- Bạch Thu Tuyết, Hoàng Gia Học Viện, hoan nghênh sự gia nhập của ngươi.

Đường Lâm mỉm cười nói, mới vòng khảo hạch thứ nhất, hắn liền trực tiếp ném ra cảnh ô-liu.

- Thất Tinh Vũ Phủ, hoan nghênh sự gia nhập của ngươi.

- Thần Phong Học Viện, chân thành mời ngươi trở thành một thành viên.

Người bên cạnh Mạc Thương cũng muốn mở miệng, chỉ thấy Mạc Thương thấp giọng nói:

- Chờ đã.

Cảnh này khiến thần sắc của người nọ sùng sốt một chút, ánh mắt quét nhìn Mạc Thương, thấp giọng nói:

- Ngươi đây là ý gì.

- Không vội.

Mạc Thương mỉm cười, cũng không trả lời.

Chỉ thấy Bạch Thu Tuyết cũng đi tới một bên khác, lập tức quay đầu lại nhìn Tần Văn Thiên, ánh mắt cao ngạo lộ ra miệt thị, như công chúa kiêu ngạo quan sát người theo đuổi không biết trời cao đất rộng.

Tần Văn Thiên bình tĩnh đi tới trước Quan Nguyên Kính, đưa bàn tay đặt ở trên Quan Nguyên Kính, có năm đạo quang hoàn lóng lánh, làm cho không ít người thần sắc ngưng lại, Tần Văn Thiên lại có thiên phủ Ngũ tinh.

Lập tức, Tần Văn Thiên đi tới bên phải, bàn tay lại một lần nữa nhẹ nhàng khấc ở trên Quan Tĩnh Kính, trong sát na, từng đạo quang hoàn ngay lập tức lóng lánh sáng lên, liên tục bảy đạo hào quang, kinh sợ nội tâm mọi người.

- Thiên phủ Thất tinh!

Con người mọi người co lại, nhưng vào thời khắc này, đạo quang hoàn thứ tám cũng sáng lên, Tinh Quang càn quét Diển Võ trường, con người mọi người không khỏi co lại, điều này sao có thể.

Ánh mắt của Tần Văn Thiên nhìn về phía Bạch Thu Tuyết, bình tĩnh nói:

- Thiên phủ Bát tinh, rất mạnh sao?

Thoại âm rơi xuống, trên Quan Tĩnh Kính, một vòng ánh sáng sau cùng cũng sáng lóng lánh.

- Ô...ô...n...g!

Tinh Quang rực rỡ phảng phất như từ thiên khung vãi xuống, muốn cùng Thái Dương tranh phong, Quan Tĩnh Kính chín đạo quang hoàn, toàn bộ sáng lên.

- Răng rắc!

Một đạo âm hưởng thanh thúy truyền ra, chỉ thấy gương đá xuất hiện vết rạn, đột nhiên, chùm tia sáng Tinh Thần phóng lên trời, giông vang một tiếng, Quan Tĩnh Kính trực tiếp nghiền nát, Tần Văn Thiên như trước đứng ở đó, bàn tay đặt ở khoảng không, mắt nhìn Bạch Thu Tuyết, thiên phủ Bát tinh, rất

đáng gồm sao?

- Hò...

Mạc Thương thờ sâu, Quan Tinh Kính không thể chịu đựng, đây là vượt qua thiên phú Cửu tinh, ánh mắt của hắn cũng như ngôi sao sáng lên.

- Chuyện gì xảy ra?

Bên cạnh Đường Lâm, thần sắc của sư huynh hấn Hình Phong trầm xuống, không đến 16 tuổi vượt qua thiên phú Cửu tinh, nếu như thành tu sĩ Võ Mệnh, tất là một đường bằng phẳng.

Đường Lâm nghe Hình Phong chất vấn, thần sắc không khỏi cứng đờ, thấp giọng nói:

- Sư huynh, người này trời sinh tuyệt mạch, là một người không cách nào tu hành, bị Bạch gia đuổi ra, hơn nữa hôm nay Bạch gia là chuẩn bị từ hôn, người như vậy, mặc dù có thiên phú vượt qua Cửu tinh, như trước vẫn không có tác dụng, không bằng không có.

Hình Phong âm thầm gật đầu, dù sao Thiên Ung thành cùng Bạch gia không đến mức sai lầm, trái lại đáng tiếc thiên phú bậc này.

Bạch Thu Tuyết cũng nhìn Tần Văn Thiên, đôi mắt đẹp lấp lánh không yên, khó trách hắn có thể giáo dục mình, thiên phú quả nhiên rất mạnh, bất quá, cái này thì có ích lợi gì? Diệp Vô Khuyết, mới thật sự là thiên tài, chính là một trong Kinh Thành Thập Tử.

- Tần Văn Thiên, người không cách nào tu hành, bởi vậy có thể tĩnh tâm mình tương, tâm vô bàng vụ, lại không nghĩ rằng tạo ra lực tương tác bậc này, đối với người mà nói, đây cũng là đáng buồn.

Bạch Thu Tuyết bình tĩnh nói, trên mặt lần thứ hai không có chút rung động nào:

- Tiếp đó, vòng khảo hạch thứ hai, ta sẽ để người thấy, khoảng cách giữa ta và người có bao nhiêu.

- Ha ha!

Chỉ nghe Đường Lâm nở nụ cười nói:

- Coi như người thông qua vòng thứ nhất, nhưng vòng thứ hai khảo hạch, chính là trắc lực, Tần Văn Thiên, nếu như người không có đạt đến điều kiện khảo hạch, chính là đùa giỡn tứ đại Vũ phủ Học viện, ta sẽ cho người biết hậu quả lừa dối, mang Lực Cổ lên!

Tiếng nói của hắn hạ xuống, nhất thời có người mang một cự trống lên Diễn Võ trường, cái trống này dựng thẳng ở đó, trống tên là Lực Cổ, có thể trắc lực.

Tần Văn Thiên bình tĩnh nhìn Đường Lâm, thiên phú vượt qua Cửu tinh, coi như hắn thông qua?

Buồn cười.

Ánh mắt nhìn lướt qua xung quanh, vòng thứ nhất qua đi, chỉ còn lại có chín người còn lưu trên Diễn Võ Đài, một vòng khảo hạch đi xuống, sợ rằng hầu như đều phải đào thải, 36 Ngu lực, là điểm mấu chốt tham gia khảo hạch, nhưng không nhất định người có 36 Ngu lực, liền nhất định sẽ được tứ đại Học viện Vũ phủ này tiếp nhận.

- Tiếng trống vừa vang lên là 10 Ngu lực, nỗ lực lên, tận lực làm cho tiếng trống vang lên nhiều lần, mỗi người đều có ba cơ hội.

Một giọng nói truyền đến, nhất thời có một người đi tới trước Lực Cổ, chỉ thấy thân thể hắn uốn lượn, giống như một cung tiễn vận sức chờ phát động, đột nhiên quát lớn một tiếng, thân thể hắn lao ra, ánh quyền mang theo kinh phong đánh tới Lực Cổ.

- Đùng...

Tiếng trống chấn động, vang vọng đất trời, vừa vang lên, 10 Ngu lực.

- Đùng, đùng!

Tiếng thứ hai, thứ ba truyền ra, dư âm lượn lờ, lập tức, tiếng trống dần dần đi xuống, tựa hồ, không đạt đến bốn vang, người của tứ đại Học viện nhao nhao lắc đầu, lực lượng của người này không đủ để làm cho trống vang bốn lần, hơn nữa hắn không có thiên phú trở thành tu sĩ Võ Mệnh, bị đào thải.

- Ta đi thử một chút.

Chỉ thấy Lâm Nguyệt dậm chân tiến lên, bây giờ nàng bị Bạch Thu Tuyết ép xuống, rất phiền muộn, chỉ thấy nàng tâm niệm vừa động, đột nhiên trên đỉnh đầu có một con Tinh Thần Chi Thỏ, bất ngờ chính là Tinh Hồn của nàng.

Thỏ Tinh Hồn, có thể làm cho thân hình nàng mạnh mẽ, linh hoạt, tốc độ di động nhanh, lỗ tai linh mẫn, chỉ thấy thời điểm thân thể Lâm Nguyệt lao ra, giống như một đạo phong bạo, oanh một tiếng, quyền của nàng lập tức đánh vào Lực Cổ.

- Đùng, đùng, đùng...

Liên tục sáu tiếng trống vang, tiếng trống kéo dài không thôi, lượn lờ vào không gian, Lâm Nguyệt, vượt qua 60 Ngưu lực, thân thể nhìn như nhỏ nhắn, lại có thể tùy tiện đánh giết một mãnh thú.

Lần thứ nhất liền dụng hết toàn lực.

- Hoan nghênh gia nhập Thất Tinh Vũ Phủ.

Chỉ nghe người của Thất Tinh Vũ Phủ ném ra cảnh ô-liu, thiên phú của Lâm Nguyệt xác thực không tệ, đáng được bồi dưỡng.

- Thần Phong Học Viện, hoan nghênh người gia nhập.

Thần Phong Học Viện đồng thời mở miệng, làm cho Lâm Nguyệt mặt lộ vui vẻ, ánh mắt của nàng lại nhìn về Hoàng Gia Học Viện cùng với Đế Tinh Học Viện, nhưng hai học viện lớn này thủy chung chưa từng mở miệng.

Lâm Nguyệt hơi có chút thất vọng, lập tức mở miệng nói:

- Ta gia nhập Thần Phong Học Viện.

Sau đó khảo hạch, cũng chỉ có Trần Vũ cùng Ninh Phong được mời, phân biệt gia nhập Thất Tinh Vũ Phủ cùng Thần Phong Học Viện, nhưng Hoàng Gia Học Viện cùng Đế Tinh Học Viện, thủy chung không muốn ném ra cảnh ô-liu, tựa hồ bọn họ chỉ vì Bạch Thu Tuyết mà đến, mặc dù lấy thiên phú của đám người Lâm Nguyệt, cũng chưa từng để bọn họ động dụng.

Sau đó lại chỉ còn Bạch Thu Tuyết cùng Tàn Ván Thiên.

- Tàn Ván Thiên, mở to hai mắt nhìn rõ.

Bạch Thu Tuyết nhìn Tàn Ván Thiên thần nhiên nói, chỉ thấy nàng đi tới trước Lực Cổ, giản dị tự nhiên đâm ra một quyền, tiếng trống liên tục vang năm lần, chấn động cả Thiên Địa.

- Luyện Thể cảnh thất trọng, Bạch Thu Tuyết, tùy ý một quyền cũng có 50 Ngưu lực, đây là đạt tới Luyện Thể cảnh thất trọng, thật đáng sợ, có người nói nàng hao tổn rất nhiều thời gian mình tu luyện, lúc này mới thức tỉnh Tinh Hồn tam trọng, bằng không cảnh giới sẽ càng cao.

Võ tu tu luyện Thiên Địa Nguyên Lực, Luyện Thể cửu trọng đối ứng lực lượng chia ra làm Một Ngưu lực, bốn Ngưu lực, chín Ngưu lực, 16 Ngưu lực, 25 Ngưu lực... Thất trọng cảnh là 49 Ngưu lực.

Đối với tu sĩ Võ Mệnh mà nói, lực lượng càng mạnh, Tinh Hồn tăng phúc lực lượng rất lớn, chủng loại bất đồng, độ cao Tinh Hồn bất đồng, tăng phúc cũng khác nhau, bởi vậy không có tiêu chuẩn định nghĩa lực lượng, nhưng nhất định mạnh hơn Võ tu phổ thông rất nhiều.

Ánh mắt của Bạch Thu Tuyết bình tĩnh nhìn Tàn Ván Thiên, chỉ thấy thân thể nàng lui về phía sau, Tinh Hồn nở rộ chói mắt, Kim Hạc Tinh Hồn, sát biên giới Tinh Hồn có quang hoàn kim sắc, lại có dấu hiệu ngưng thật, cũng biết Tinh Hồn của nàng đến từ đệ tam trọng.

- Hạc Minh Vu Dã!

Bạch Thu Tuyết quát lạnh một tiếng, cả người như yêu hạc chụp môi, ngay lập tức đánh ra một trào, như thiểm điện Bôn Lôi, ầm ầm nổ tung, thiên khung phảng phất như có một tiếng sấm rền, chấn đắc màng tai đoàn người run rẩy, như muốn điếc vậy.

- Đùng, đùng, đùng...

Ngay lập tức, năm tiếng trống vang, nhưng xa không ngừng lại.

- Đùng...

Tiếng trống chấn động Thiên Địa, đã vang sáu tiếng, đoàn người nhao nhao đứng lên, trang nghiêm mà đứng, thiên tài, tuyệt đối là thiên tài.

Dư âm lượn lờ, kèm theo một tiếng trống vang lên, thời điểm tiếng trống thứ bảy vang, toàn bộ đất trời như thổi mạnh một cơn lốc, càn quét Thiên Địa.

Bảy thanh âm, 70 Ngưu lực, đây là Tinh Hồn cùng chiêu thức thuần thực mang đến tăng phúc đáng sợ, Lực Cổ dùng da thịt Yêu Ngưu chế tạo cũng như lung lay sắp đổ.

Hơn nữa, Bạch Thu Tuyết bởi vì trước đây một mực tu luyện Thiên Địa Nguyên Lực mới đạt tới Luyện Thể thất trọng, nếu nàng ngưng tụ Tinh Hồn khổ tu Tinh Thần Nguyên Lực đạt đến cảnh giới này, bằng vào Tinh Hồn đến từ đệ tam trọng của nàng, lực lượng sẽ càng mạnh.

Đoàn người nhìn tuyệt đại giai nhân trên Diễn Võ trường, không khỏi trở nên thất thần, Tàn Ván Thiên ở bên cạnh nàng, lại có vẻ nhỏ bé như vậy.

Chính như nàng nói, vòng thứ hai khảo hạch, nàng sẽ cho Tàn Ván Thiên thấy, hai người bọn họ chênh lệch bao nhiêu!

Chương 13: Bộc lộ tài năng

Trên khán đài, mọi người ngẩng đầu nhìn hư không, tiếng trống dư âm như trước, trong Thiên Địa phảng phất như có một cỗ khí lưu không ngừng cuộn trào, lực lượng kia quá kinh người.

- Yêu nghiệt, khó trách Diệp gia Diệp Vô Khuyết không tiếc buông tha cơ hội thông gia cùng Hoàng thất, mà lựa chọn Bạch Thu Tuyết, nữ nhân này nhân trung chỉ phượng, sau này thành tựu không kém Diệp Vô Khuyết bao nhiêu.

Trong lòng Hoàng Gia Học Viện Hình Phong trầm nghĩ, nữ nhân này, nhất định phải để cho nàng gia nhập Hoàng Gia Học Viện.

- Bạch Thu Tuyết, nếu như ngươi vào Hoàng Gia Học Viện, ta có thể lập tức ban thưởng ngươi Công pháp Nguyên Phủ cấp, cùng với ba môn Thần thông chi thuật cường đại, trong đó chiêu thức Thần thông tất cả đều tinh diệu không gì sánh được, như thế nào?

Chỉ nghe Hình Phong mở miệng nói, chính thức ném ra cảnh ô-liu.

- Thần Phong Học Viện ta cũng như vậy, nguyện cung cấp Công pháp Nguyên Phủ cấp, ba môn Thần thông chi thuật cường đại, mặt khác sẽ mời Thần Phong Học Viện Nguyên lão cường giả tự mình giáo dục.

Thần Phong Học Viện đưa ra điều kiện càng mê hoặc.

- Thất Tinh Vũ Phủ, có thể cung cấp ba môn Công pháp Nguyên Phủ cấp ngươi chọn, ba môn Thần thông chi thuật cường đại, mặt khác, ngươi có tư cách mang năm người trong gia tộc cùng nhau tiến nhập Vũ Phủ tu hành.

Thất Tinh Vũ Phủ, không chỉ nguyện vọng bồi dưỡng Bạch Thu Tuyết, thậm chí dành cho gia tộc nàng phát triển.

- Để Tinh Học Viện, hoan nghênh sự gia nhập của ngươi.

Người bên cạnh Mạc Thương cũng không nhịn được lên tiếng, làm cho trên mặt lãnh đạm Bạch Thu Tuyết rốt cục nở rộ dáng tươi cười, tứ đại Học viện Vũ Phủ đồng thời mời.

Nhìn thân ảnh đứng trên khán đài, Bạch Thu Tuyết vẫn chưa lập tức đáp ứng, mà xoay người, nhìn về phía Tần Vãn Thiên, bình tĩnh nói:

- Ngươi bây giờ, hẳn là mình bạch chưa?

- Mình bạch cái gì?

Tần Vãn Thiên hỏi lại.

- Cái gọi là hôn sự, ở trước mặt chênh lệch tuyệt đối, bất quá là một chuyện tiểu lâm, sau này, hảo hảo qua cuộc sống của người bình thường đi.

Bạch Thu Tuyết bình tĩnh nói:

- Nhân sinh của ta, đã định trước cùng ngươi ở hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không có giao điểm.

Nói xong, Bạch Thu Tuyết xoay người, đi đến phương hướng khán đài, tất cả mọi người nhìn chăm chú vào nàng, muốn nhìn một chút, Bạch Thu Tuyết sẽ chọn ai!

- Chờ đã!

Nhưng lúc này, chỉ nghe Tần Vãn Thiên nhàn nhạt phun ra một câu, Bạch Thu Tuyết xoay người lại nhìn Tần Vãn Thiên, chỉ thấy trong mắt đôi phương mang theo một tia tươi cười, làm cho nàng sững sờ một chút.

- Khảo hạch của ngươi kết thúc, nhưng ta còn chưa bắt đầu!

Tần Vãn Thiên bình tĩnh nói, làm cho thần sắc của Bạch Thu Tuyết động lại, hẳn cũng muốn thử xem?

Chỉ thấy Tần Vãn Thiên đi tới trước Lực Cổ, thở sâu, bây giờ tu vi của hắn là Luyện Thể ngũ trọng, mặc dù Thiên Chuy Tinh giao cho hắn tăng phúc cực lớn, bất quá lực lượng của hắn như trước kém Bạch Thu Tuyết một khoảng cách, nhưng bây giờ, hắn chỉ có dụng hết toàn lực, liều mạng một phen.

Kém hai cảnh giới, rất lớn, Luyện Thể cảnh ngũ trọng phổ thông chỉ có 25 Ngưu lực, nhưng Tần Vãn Thiên hắn, là tu sĩ Võ Mệnh thuần túy nhất, hơn

nữa câu thông Võ Mệnh Tinh Thần trên ngũ trọng, ngưng tụ Thiên Chuyết Tinh Hồn bá đạo, Tinh Thần Chi Lực mệnh mông cùng với Tinh Hồn tăng phúc, có thể dễ hân phát huy ra lực lượng gấp hai, đạt đến 50 Ngu lực.

Hơn nữa hân đã nhiều ngày tu hành Hằng Long Quyền, tu luyện Chiêu Thức quyền thành thạo, đủ để cho lực lượng có một thành tăng phúc, thu nhỏ lại cự ly với Bạch Thu Tuyết, cho nên, lúc này đây hân cần dùng hết toàn bộ.

- Hừ!

Đường Lâm hừ lạnh một tiếng, nếu như Tần Vãn Thiên gỡ không ra ba thanh âm, hân nhất định sẽ cho Tần Vãn Thiên đẹp mắt.

Đôi mắt của Mạc Thương hơi nheo lại, vui vẻ nồng nặc, hân dường như ngửi được khí tức của Hùng Sư quật khởi.

Còn có Tần Xuyên ở trên khán đài, thần sắc ba động, chẳng lẽ Vãn Thiên thật phá được tuyệt mạch ràng buộc, bước chân vào tu hành chi lộ?

Tần Vãn Thiên nhìn về phía Lực Cổ, giờ phút này hân tiến nhập cảnh giới không linh, quên hết toàn bộ, dường như muốn phát tiết tất cả khuất nhục ra ngoài.

Đột nhiên, Tần Vãn Thiên di chuyển, quyền như gió, trực tiếp đánh vào Lực Cổ.

- Đùng, đùng, đùng..

Lực Cổ vang ba tiếng, tuy bình thường, nhưng vẫn như cũ làm cho rất nhiều người thần sắc động lại, Tần Vãn Thiên trời sinh tuyệt mạch, gỡ ra ba tiếng, ý vị này, Tần Vãn Thiên có 30 Ngu lực.

- Vãn Thiên!

Thân thể Tần Xuyên hung hăng run lên, ba tiếng trống này, đối với hân mà nói giống như Thiên Âm, thẳng chiến tâm linh.

Ở bên cạnh Tần Xuyên, Tần Dao nắm chặt song quyền, Tần Vãn Thiên đánh ra ba thanh âm.

Thần sắc đám người Đường Lâm, Bạch Thanh Tùng, Bạch Thu Tuyết động lại, cực kỳ kinh ngạc, mà sau khi kinh ngạc, thần sắc của bọn họ lại khôi phục như thường, ba vang thì như thế nào, mới 30 Ngu lực mà thôi, có lẽ Tần Vãn Thiên tu hành Thiên Địa Nguyên Lực.

Trong cơ thể Tần Vãn Thiên, gân cốt phát ra âm hưởng răng rắc, chỉ thấy toàn thân hân như tràn ngập lực lượng vô tận, Tinh Mạch hóa thành vòng xoáy, Tinh Thần Nguyên Lực điên cuồng hội tụ, theo thông đạo Tinh Mạch lưu động đến cánh tay của Tần Vãn Thiên, làm cho quả đấm nắm chặt của Tần Vãn Thiên phát ra tiếng vang giòn giã.

- Nộ Long Xuất Hải!

Lúc này Tần Vãn Thiên giống như một Nộ Long, phá hải mà ra, tụ lực lượng vô tận vào trên quyền mang, hung hăng đung vào Lực Cổ.

- Đùng..

Tiếng trống rung trời, chấn màng tai đám người hơi đau.

- Đùng, đùng, đùng..

Tiếng trống không dứt, ngay lập tức đạt đến bốn vang, hơn nữa khí thế như trước vẫn còn.

Tần Vãn Thiên chìm đắm vào trong đó, như cùng Lực Cổ nhất thể, phản lực đáng sợ đánh thẳng vào thân thể hân, tiếng trống thẳng chiến tâm linh, cốt cách hân không ngừng phát ra âm hưởng bùm bùm, trong cơ thể đang phát ra biến hóa, gân cốt như bị cô động, có loại cảm giác thoát thai hoá cốt, đây là đột phá!

Nhưng thanh âm cốt cách lại bị tiếng trống cự đại hoàn toàn che lấp, kèm theo tiếng trống thứ năm vang lên, khán đài rung động, Tần Vãn Thiên gỡ năm tiếng trống.

Đôi mắt của Tần Vãn Thiên hiện lên một tia vui vẻ, không chút thất vọng nào, không nghĩ tới lại vào lúc này đột phá Luyện Thể cảnh đệ ngũ trọng, bước vào Luyện Thể cảnh lục trọng, xem ra lực lượng của viên Tinh Thạch kia không có lãng phí.

- Được!

Tần Xuyên nhin không được phát ra thanh âm kinh hi, năm tiếng, 50 Ngu lực, hơn nữa suýt nữa hội tụ thành tiếng thứ sáu.

Thiên tài ngủ say, rốt cục thức tỉnh.

- Lại có năm tiếng.

Thần sắc đám người Bạch Thanh Tùng động lại, bọn họ hiển nhiên không có dự liệu được, Tần Vãn Thiên có thể gỡ ra năm tiếng.

- Người lại gạt ta tu hành Thiên Địa Nguyên Lực đến mức hiện nay, nhưng không cho ta thu nạp Thiên Địa Nguyên Lực, buồn cười.

Bạch Thu Tuyết nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, 50 Ngưu lực, Tần Vãn Thiên khả năng có tu vi Luyện Thể cảnh thất trọng thậm chí mạnh hơn, nhưng hắn không có ngưng tụ Tinh Hồn, ý vị này, Tần Vãn Thiên vẫn luôn tu hành Thiên Địa Nguyên Lực.

Nàng căn bản sẽ không nghĩ đến, Tần Vãn Thiên tu hành đến cảnh giới này, chỉ dùng bảy ngày mà thôi, nàng cũng sẽ không nghĩ tới, tu sĩ Vô Mệnh thuần túy nhất, đến từ Tinh Thần Nguyên Lực ngũ trọng Thiên Chuy Bách Luyện đúc thành thân thể, sẽ hoàn mỹ cỡ nào, lực lượng tăng phúc mạnh biết bao.

- Đáng buồn.

Tần Vãn Thiên nhìn Bạch Thu Tuyết, nhàn nhạt nói, đột nhiên, Tinh Quang đại phóng, chỉ thấy trên đỉnh đầu của Tần Vãn Thiên, Tinh Hồn ngưng tụ, đó là một cự chùy, xung quanh lộ ra quang hoàn kim sắc nồng nặc, thậm chí so với Tinh Hồn của nàng còn sáng hơn, trong đó ẩn chứa Tinh Thần Chi Lực, tựa hồ cũng càng thêm khổng lồ.

- Àm!

Đột nhiên, cả vùng không gian chấn động, Tinh Hồn, trời ạ, Tần Vãn Thiên hắn không chỉ phát ra 50 Ngưu lực, hắn còn ngưng tụ Tinh Hồn, là tu sĩ Vô Mệnh.

Phải biết rằng, vừa rồi Tần Vãn Thiên ở lực tương tác Tinh Thần Nguyên Lực biểu hiện ra thiên phú, là vượt qua Cửu tinh.

- Viên Tinh Hồn này, tuyệt đối là câu thông Vô Mệnh Tinh Thần trên tam trọng ngưng tụ thành, so với Bạch Thu Tuyết còn muốn sáng hơn.

Đoàn người nội tâm kịch liệt run rẩy.

Thiên phú vượt qua Cửu tinh, Tinh Hồn trên tam trọng, giờ khắc này, quang hoàn bao phủ ở trên người Tần Vãn Thiên, dường như muốn áp đảo Bạch Thu Tuyết xuống.

- Hào, hào!

Tần Xuyên nhin không được hết lớn, cảm giác nội tâm phiền muộn toàn bộ phun ra ngoài, quá sung sướng, tu sĩ Vô Mệnh thiên phú vượt qua Cửu tinh, Vô Mệnh Tinh Thần trên tam trọng.

- Ai nói con ta Tần Vãn Thiên không xứng với Bạch Thu Tuyết, nàng xứng với con ta sao!

Chỉ nghe Tần Xuyên lạnh lùng phun ra một câu, ánh mắt quét về phía Bạch Thanh Tùng, lúc này ánh mắt của Bạch Thanh Tùng cực kỳ đặc sắc, tựa hồ không thể tin được, điều này sao có thể.

Người của tứ đại Học viện Vũ Phủ vốn đã ngồi, lại toàn bộ đứng lên, nhìn chăm chăm Tinh Hồn trên đỉnh đầu Tần Vãn Thiên, tia sáng kia chói mắt như vậy, rực rỡ như vậy.

- Hô... yêu nghiệt chân chính, xuất thế.

Mạc Thương thờ sâu, ánh mắt nóng rực, hắn là trước hết biết Tần Vãn Thiên, Chân Long ngủ say rốt cục thức tỉnh.

- Đế Tinh Học Viện, hoan nghênh sự gia nhập của người.

Mạc Thương mỉm cười nói, cái thứ nhất phát ra lời mời.

Mà giờ khắc này, Tần Vãn Thiên tựa như không có nghe được, chỉ thấy ánh mắt của hắn nhìn Bạch Thu Tuyết, khoe miệng hiện lên một tia cười nhạt, nói:

- Ta muốn hỏi Bạch gia một chút, ta là làm sao mưu đồ bất chính với Bạch Thu Tuyết người, mà Bạch Thu Tuyết người, lại có tư cách gì giáo dục ta!

Thoại âm rơi xuống, Tần Vãn Thiên thờ sâu, Tinh Thần Nguyên Lực trong cơ thể hóa thành vòng xoáy khủng bố, toàn bộ hội tụ ở cánh tay, dường như muốn chống bạo cánh tay, chỉ thấy quả đấm của hắn hóa thành Thiên Chuy, lại tựa như hóa thành Cự Long bay lượn, Long Tường Vu Dã, khí thế bốn tẩu, súc tích đại lực to lớn, Thiên Chuy cùng Long thân âm âm đập xuống, đánh vào Lực Cổ, đây là một kích hắn tụ lực lượng mạnh nhất, muốn hút hết lực lượng toàn thân hắn.

- Đùng, đùng, đùng, đùng...

Thiên Địa cùng run, tiếng trống rung trời, liên tục năm tiếng, phong vân biến sắc, hơn nữa không có ý định chỉ chút nào.

- Đùng!

Tiếng thứ sáu, tư thế như vạn mã bồn đăng, rung động nhân tâm.

- Dừng!

Tiếng thứ bảy vang lên, thân thể cùng trái tim đám người đồng thời rung động, thanh âm này vừa vang lên, truy bình kỷ lục của Bạch Thu Tuyết.

Đáng sợ hơn là, dư âm vẫn còn, tiếng trống còn không tuyệt.

- Dừng!

Kèm theo tiếng thứ tám vang lên, lỗ tai đám người như nghe không thấy thanh âm, chỉ cảm thấy cuồng phong nhào qua hai gò má, diễn tấu ở trên mặt bọn họ, mà tim của bọn họ đã chết lặng, con lắc này tương tự quét qua mặt Bạch Thu Tuyết, tám tiếng trống vang, tựa hồ hung hăng tát ở trên mặt nàng tám cái, chấn động như vậy, vang dội như vậy.

- Tiếp đó, vòng khảo hạch thứ hai, ta sẽ để ngươi thấy, ta ngươi trong khoảng cách có bao nhiêu.

- Nhân sinh của ta, đã định trước cùng ngươi là hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không có giao điểm.

Bạch Thu Tuyết nói vẫn còn vang vọng, nhưng lúc này lại nhọt nhạt như vậy.

- Rống!

Một tiếng rống giận truyền ra, là chinh tề như vậy, quân Tần phủ giận dữ hét lên, như rồng ngăm, vùng thế giới này, tựa như chỉ có vàng sáng của Tần Văn Thiên còn tồn tại, quang mang của Bạch Thu Tuyết, kèm theo tiếng trống thứ tám vang lên, bị triệt để ép vỡ, thiên phú, thực lực, năng không có một dạng, có thể cùng Tần Văn Thiên so sánh.

Ánh mắt của Mạc Thương càng nóng rực, chỉ thấy hấn thở sâu, trong con ngươi hiện lên một tia quyết đoán, mở miệng nói:

- Đế Tinh Học Viện quyết định thu hồi lời nói vừa rồi, cự tuyệt lời mời với Bạch Thu Tuyết, Tần Văn Thiên, ta đại biểu Đế Tinh Học Viện lần nữa mời ngươi, hoan nghênh sự gia nhập của ngươi.

Người bên cạnh hấn nhìn Mạc Thương, phong mang lóe ra, trong lòng âm thầm gật đầu, hai gã thiên tài, hiển nhiên Tần Văn Thiên càng chói mắt, bây giờ bỏ Bạch Thu Tuyết mà tuyển chọn Tần Văn Thiên.

- Đế Tinh Học Viện, bởi vì Tần Văn Thiên, cự tuyệt Bạch Thu Tuyết!

Thanh âm vừa vang lên, lại khiến quần chúng trái tim rung động, đánh thẳng vào tâm linh, hôm nay phát sinh, lại hí kịch như này, đặc sắc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Lựa chọn

Tần Văn Thiên đứng ở đó, nhìn Bạch Thu Tuyết, trong con ngươi mơ hồ có một cỗ nhuệ khí, thiếu niên nhuệ khí.

Nếu không đột phá tới Luyện Thể lục trọng, Tần Văn Thiên cũng khó làm được Lục Cổ tám vang, Luyện Thể lục trọng phổ thông, có 36 Nguu lực, Tần Văn Thiên có Thiên Chuy Tinh Hồn vô cùng bá đạo, cộng thêm Tinh Thần Nguyên Lực cuồng bạo hội tụ, hấn một quyền có thể đánh ra lực lượng gấp đôi Luyện Thể lục trọng phổ thông, hơn nữa Hàng Long Quyền tăng phúc, mới để cho lực lượng đạt tới 80 Nguu lực, một quyền chỉ lực, tương đương với 80 Nguu lực, kinh khủng bậc nào.

Tần Văn Thiên cứ như vậy nhìn Bạch Thu Tuyết, không nói gì, trên đỉnh đầu lơ lửng Thiên Chuy Tinh Hồn, so với bất kỳ ngôn ngữ nào còn thuyết phục hơn, mới vừa rồi tám tiếng trống, so với bất kỳ ngôn ngữ nào càng có lực lượng.

Tần Văn Thiên dùng hành động nói cho Bạch Thu Tuyết, ai không xứng với ai?

Lúc này Bạch Thu Tuyết hơi choáng, khi tám tiếng trống vang, Thiên Chuy Tinh Hồn nở rộ, nàng không thể tin được đó là thật, Tần Văn Thiên, so với nàng càng thiên tài, càng quái thai.

Hôm nay, Hoàng thành đại thế lực, Sở đô tứ đại Học viện Vũ phủ tề tụ, Bạch gia bọn hấn muốn mượn cơ hội lần này, hướng người Thiên Ung thành tuyên cáo thiên phú của Bạch Thu Tuyết, dùng tư thế Bạch Thu Tuyết bước vào Đế Tinh Học Viện, nói cho mọi người, Bạch Thu Tuyết nàng, không phải là Tần Văn Thiên có thể xứng đôi, Tần Văn Thiên bất quá là muốn thấy người sang bắt quàng làm họ mà thôi.

Nếu như hôm nay Tần Văn Thiên vẫn là phế vật không thể tu hành, như vậy, Bạch gia hy vọng thấy, đều sẽ nước chảy thành sông, tất cả mọi người sẽ cho rằng, Tần Văn Thiên ngay cả tư cách xách giày của Bạch Thu Tuyết cũng không có, hướng chỉ là cùng Bạch Thu Tuyết trở thành phu thê, đó là vũ nhục Bạch Thu Tuyết.

Tần gia, Tần Văn Thiên, muốn leo lên Bạch gia Bạch Thu Tuyết, là người si nói mộng, không thực tế.

Đáng tiếc, sự thực so với trong tưởng tượng càng thêm đặc sắc, bây giờ ai dám nói Tần Văn Thiên không xứng với Bạch Thu Tuyết? Tinh Thần thiên phú vượt qua Cửu tinh, câu thông Tinh Thần tam trọng, tám tiếng trống vang, ai dám tranh phong.

- Tần Văn Thiên, người giấu diếm tu hành, tâm cơ thật sâu.

Thần sắc của Bạch Thanh Tùng lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên, lúc này sự tình đã không thể vẫn hồi, hồi hận cũng vô dụng, hắn chỉ có ôm lấy Diệp gia, mặc dù Tần Văn Thiên thiên phú dị bẩm thì như thế nào, hắn tin tưởng Bạch Thu Tuyết sẽ không thua Tần Văn Thiên, huống hồ, Diệp gia thế lực to lớn như thế nào.

Tần Văn Thiên ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Thanh Tùng, có chút không nói gì, nội tâm Bạch Thanh Tùng âm u, lại tưởng tượng hắn thành người tâm cơ thâm trầm, buồn cười.

- Bảy ngày trước, ta giúp đỡ dẫn đạo Bạch Thu Tuyết câu thông cửu trọng Tinh Thần, để Bạch Thu Tuyết câu thông Vô Mệnh Tinh Thần đệ tam trọng, ngưng tụ Tinh Hồn, trong một đêm, Bạch Thu Tuyết năng thiên tài trở thành khiếp sợ Sở Quốc, ta thật cao hứng, vì ta có thể trợ giúp nàng mà vui vẻ.

- Nhưng ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, bắt đầu từ ngày đó, thái độ của người đối với ta hoàn toàn thay đổi, sai người giam lỏng, nhưng ta vẫn ở chỗ cũ, đời sinh nhật của người, cũng chính là hôm nay, câu thông Vô Mệnh Tinh Thần ngưng tụ Tinh Hồn, cho người vui vẻ một phen, ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, Bạch thúc trong ngày thường đối với ta vô cùng thân thiết, lại dẫn người tới giết ta.

- Mà mục đích giết ta, chỉ là vì lấy lòng Diệp gia, bởi vì Tần phủ cùng Diệp gia, Bạch thúc người muốn thông qua giết chết ta để tỏ rõ thái độ của người, đương nhiên, cũng vì Bạch Thu Tuyết có thể cùng Diệp Vô Khuyết thông gia lót đường.

- Ta không dám tưởng tượng, Bạch thúc ở chung ba năm, sẽ dễ tiện âm u như vậy, ta sớm ngưng tụ Tinh Hồn, mất ăn mất ngủ tu hành, trốn ra Bạch gia, hôm nay, đến nơi này, Bạch Thu Tuyết nói, ta giấu diếm các người tu hành Thiên Địa Nguyên Lực, mà người cũng cho rằng, ta tâm cơ thâm trầm lên tu hành, hoang đường biết bao.

Tần Văn Thiên chậm rãi nói, chân tướng của sự thật hiện ra ở trước mặt mọi người, trần trụi như vậy, bọn họ nhìn Tần Văn Thiên, chỉ cảm thấy hình tượng của thiếu niên kia như vô hình trung cao lớn hơn rất nhiều, quang hoàn của Tinh Hồn kia, dường như sáng lên, so sánh với Tần Văn Thiên, quang hoa trên người Bạch Thu Tuyết, lại càng ngày càng âm đậm.

Bạch gia, quá hèn hạ.

- Văn Thiên, ba năm này, Tần phủ ta đối đãi Bạch gia như thế nào, người Thiên Ung thành rõ như ban ngày, bây giờ bọn hắn làm việc, còn cần hoài nghi bọn họ ti tiện sao? Mặc dù người lại thân nhiên, bọn họ cũng sẽ dùng tâm lý âm u tới suy diễn.

Trên khán đài, Tần Xuyên nhìn Tần Văn Thiên, chỉ thấy hắn chậm rãi đi xuống khán đài, đi tới trong Diễn Võ Tràng, tiếp tục nói:

- Gia tộc như vậy, ti tiện như vậy, buồn cười Tần Xuyên ta, lại đáp ứng để con ta cùng bọn chúng thông gia, đây là Tần Xuyên ta sai lầm, Bạch Thu Tuyết, nàng lấy cái gì xứng với con ta Tần Văn Thiên.

Thoại âm rơi xuống, chỉ thấy trên người Tần Xuyên có khí thế cường đại nở rộ, trong khoảnh khắc, Nguyên Lực cuồng bạo ở quanh thân lưu chuyển, tung hoành hư không.

Tần Xuyên huy động bàn tay, nhất thời Nguyên Lực cuồng bạo hội tụ thành một thanh đại kiếm, chém xuống trong diễn võ trường, đại kiếm cán quét, để đám người không khỏi run lên.

- Ba năm trước ta đáp ứng Bạch gia quyết định hôn ước này, suýt nữa gây thành sai lầm lớn, hôm nay Tần Xuyên ta tuyên cáo Thiên Ung thành, hôn sự này, từ nay về sau không còn, Bạch Thu Tuyết, không được bước vào gia môn của Tần phủ ta nữa bước.

Hư không yên tĩnh vô thanh, hôm nay, ai từ hôn ai?

Được làm vua thua làm giặc, thiên phú chứng minh toàn bộ, Tần phủ từ hôn, thẳng thắn dứt khoát, ai có thể có lời ổng tiếng ve, nếu như Tần Văn Thiên không thể tu hành như trước, lấy thiên phú kinh người của Bạch Thu Tuyết, Bạch gia từ hôn, ai lại dám chất vấn?

Khuôn mặt của Bạch Thu Tuyết tựa như bởi vì phần nợ mà trở nên vắn vẹo, hôm nay, vốn nên là nàng dùng thiên tài chi uy, làm cho tất cả mọi người đều biết Tần Văn Thiên không xứng với nàng, nhưng thiên phú của Tần Văn Thiên làm cho hết thảy đều đi hướng ngược lại, thoại âm của Tần Xuyên, đối với nàng mà nói, là sỉ nhục như thế nào.

Hơn nữa vừa rồi, Mạc Thương bởi vì Tần Văn Thiên, cự tuyệt Bạch Thu Tuyết nàng.

Hôm nay, là ngày Bạch Thu Tuyết nàng nở rộ hào quang, nhưng cũng thành ngày nàng bị nhục nhã, toàn bộ đơn giản là, có một người, người nàng vốn định muốn nhục nhã, đã vượt qua nàng.

- Tần Văn Thiên!

Bạch Thu Tuyết phun ra một câu, ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên người Tần Vãn Thiên, là lạnh lẽo như vậy.

- Hôm nay ngươi cho ta sỉ nhục, ta tất gấp bội trả lại cho ngươi.

Thanh âm của Bạch Thu Tuyết lạnh lẽo thấu xương, ánh mắt kiên định, nàng chưa từng nghĩ đến, ngày huy hoàng nhất, lại thành ngày sỉ nhục nhất.

- Ta cho ngươi sỉ nhục?

Tần Vãn Thiên nở nụ cười, nói:

- Bạch gia ngươi đối đãi ta như vậy, ngươi lại còn có mặt nói lời như thế, ngươi bị khuất nhục, cũng không bằng các ngươi muốn ném ở trên người ta, bây giờ, lại tự mình thừa nhận, nếu như không có Bạch gia ngươi sờ tác sở vì, hôm nay phát sinh, vốn là làm Bạch gia ngươi càng thêm chói mắt.

Mọi người trầm mặc, Tần Vãn Thiên nói không sai, Bạch Thu Tuyết thừa nhận khuất nhục, vốn là Bạch gia muốn làm với Tần Vãn Thiên, chỉ là bởi vì Tần Vãn Thiên nở rộ quang mang, mà dẫn đến Bạch gia gieo gió gặt bão.

Tần Vãn Thiên như trước nhìn chằm chằm Bạch Thu Tuyết, nhắm mắt lại nói:

- Từ nay về sau, ta và ngươi, cùng với Bạch gia, không bất kỳ tình nghĩa, nếu như các ngươi lại nhục nhã làm cho ta tức giận, ta cũng nhất định sẽ gấp bội xin trả! Cút!

Tần Vãn Thiên gầm lên một tiếng, tiếng gầm cuộn cuộn, cuồng mãnh đập ở trên mặt Bạch Thu Tuyết, làm cho Bạch Thu Tuyết cảm giác nóng hừng hực, một chữ cút, giống như một bạt tai, so với vừa rồi nàng nói với Tần Vãn Thiên, càng có lực lượng.

Nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, Bạch Thu Tuyết trầm mặc chốc lát, lập tức mở miệng nói:

- Bạch Thu Tuyết ta đáp ứng điều kiện của Hoàng Gia Học Viện, nguyện ý gia nhập Sở Quốc Hoàng Gia Học Viện.

Hình Phong nghe được Bạch Thu Tuyết nói, nhưng không có hưng phấn như trong tưởng tượng, chỉ thấy hần lãnh đạm quét nhìn Đường Lâm, làm cho sắc mặt của Đường Lâm khó coi, bọn họ như nguyện chiếm được Bạch Thu Tuyết, vốn nên hưng phấn không hiểu mới đúng, dù sao bọn họ vốn là vì Bạch Thu Tuyết mà đến.

Nhưng bởi vì thấy tận mắt một tồn tại càng quái thai, hơn nữa còn đối địch Bạch Thu Tuyết, bởi vậy loại cảm giác hưng phấn này, bị suy yếu đến mức thấp nhất.

- Đường Lâm, ngươi làm chuyện tốt.

Hình Phong thấp giọng nói, làm cho trong lòng Đường Lâm rung mình, Hình Phong biết, Đường Lâm tất nhiên đắc tội Tần Vãn Thiên, lúc này nếu hần cùng Đế Tinh Học Viện cướp người, căn bản không có một chút hi vọng, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, lựa chọn Bạch Thu Tuyết, bằng không một thiên tài cũng không chiếm được.

Bạch Thu Tuyết nhìn thấy Hình Phong cùng Đường Lâm lại không biểu hiện ra vẻ hoan nghênh, trái lại ở đó nói nhỏ, không khỏi càng cảm giác xấu hổ và giận dữ.

- Bạch Thu Tuyết, hoan nghênh sự gia nhập của ngươi, sang năm thời điểm đầu xuân, Hoàng Gia Học Viện chính thức thu đệ tử bát phương, ngươi mang cái này trực tiếp tới báo danh là được.

Bàn tay Hình Phong run lên, nhất thời có một lệnh bài kim sắc bay tới Bạch Thu Tuyết, Bạch Thu Tuyết bắt được, chỉ thấy trên mặt có khắc hai chữ Hoàng gia, rồng bay phượng múa, cực kỳ khí phách.

- Tần Vãn Thiên, đường tương lai còn rất dài.

Bạch Thu Tuyết nắm Hoàng Gia Học Viện lệnh, trong lòng thầm nghĩ, nàng nhất định phải cọ rửa nỗi nhục ngày hôm nay.

- Tần Vãn Thiên, Thần Phong Học Viện ta đồng ý ngươi gấp đôi điều kiện vào Bạch Thu Tuyết.

- Thất Tinh Vũ Phủ ta cũng giống như vậy.

Lúc này, chỉ nghe người của Thần Phong Học Viện cùng Thất Tinh Vũ Phủ mở miệng nói, bọn họ coi trọng Tần Vãn Thiên, gấp đôi coi trọng Bạch Thu Tuyết, hôm nay thanh danh của Tần Vãn Thiên, chắc chắn truyền khắp Thiên Ung thành.

- Tần Vãn Thiên, Đế Tinh Học Viện ta không làm bất kỳ hứa hẹn gì, bốn chữ Đế Tinh Học Viện, chính là hứa hẹn tốt nhất.

Mạc Thương bình tĩnh nói, đây là hần tự tin, bốn chữ Đế Tinh Học Viện liền đại biểu toàn bộ.

Đoàn người nghe Mạc Thương trang nghiêm nói, trong lòng không khỏi rung mình, Đế Tinh Học Viện, chính là không giống tầm thường.

Bất quá, ánh mắt của Tần Vãn Thiên lại nhìn về phía Thần Phong Học Viện cùng Thất Tinh Vũ Phủ, làm cho thần sắc của Mạc Thương căng thẳng,

không khỏi buồn bực, lời của hắn hay như thế, đối phó loại thanh niên non nớt như Tần Vãn Thiên hẳn là bách phát bách trúng mới đúng a.

- Không được, thiên tài tới tay làm sao có thể chạy.

Trong lòng Mạc Thương đánh giá một tiếng, lại mặt nghiêm nghị nói:

- Đương nhiên, nếu như ngươi có yêu cầu gì, cứ nói cho ta biết, ta có thể cung cấp, tuyệt đối sẽ không kém Vũ phủ Học viện khác.

- Ngạch...

Đoàn người nghe được lời này không khỏi ngạc nhiên, ngay cả Tần Vãn Thiên cũng sùng sốt một chút, lập tức nở nụ cười, Mạc Thương này ngược thật có ý tứ, nhưng Tần Vãn Thiên như trước nhìn Thần Phong Học Viện cùng Thất Tinh Vũ Phủ.

- Tần Vãn Thiên, có điều kiện gì ngươi mở miệng a, ta đều đáp ứng ngươi!

Mạc Thương triệt để xé bỏ ngụy trang, làm bộ đáng thương nhìn Tần Vãn Thiên, dù ném chút mặt mũi cũng không thể cho hắn chạy a.

-...

Thấy biểu tình kia của Mạc Thương, đoàn người không khỏi thẹn thùng, đây là Mạc Thương về mặt trang nghiêm nói ra Đế Tinh Học Viện chính là cam kết tốt nhất sao, hử a!

- Tần Vãn Thiên cảm tạ Thần Phong Học Viện cùng Thất Tinh Vũ Phủ yêu mến!

Tần Vãn Thiên nói làm cho tâm của Mạc Thương nhắc tới cổ họng.

- Chỉ là vẫn bối duyên cạn, như trước nguyện ý lựa chọn Đế Tinh Học Viện.

Tần Vãn Thiên lại nói, lập tức ngẩng đầu lên, mặt hàm mỉm cười, Thần Phong Học Viện cùng Thất Tinh Vũ Phủ đều cảm giác rất mất mát, nhưng đều lý giải Tần Vãn Thiên lựa chọn, trong lòng thầm nghĩ:

- Người này không chỉ có thiên phú tuyệt, hơn nữa làm người khiêm tốn, đường đường chính chính, tuyệt không phải Bạch Thu Tuyết có thể so sánh, ngày khác tất thành châu báu.

- Ân, hi vọng ngươi có thể trở thành một đời cường giả.

Hai đại thế lực đều chúc phúc Tần Vãn Thiên.

- Đa tạ.

Tần Vãn Thiên nói lời cảm tạ, lập tức nhìn Mạc Thương, chỉ thấy Mạc Thương nhìn hắn mắt tròn trắng, thấp giọng mắng:

- Tiểu tử thôi, đến Học viện rồi, ngươi sẽ biết tay ta.

- Hắc hắc, hi vọng Mạc huynh có thể chỉ điểm tiểu tử này.

Tần Xuyên đương nhiên biết Mạc Thương không có ác ý, phá lên cười, Mạc Thương cũng cười, hôm nay quá thoải mái, tuy nói vừa rồi hơi có chút khúc chiết, nhưng tựa hồ thật thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chiếu lệnh

Ngày đại thọ của Bạch Thanh Tùng, người Sở đô Hoàng thành, tứ đại Học viện Vũ phủ tụ tập, nhưng cuối cùng, người nổi bật nhất không phải Bạch gia, không phải Bạch Thu Tuyết, mà là Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên thu được tư cách trúng tuyển Đế Tinh Học Viện, Bạch Thu Tuyết thì bước vào Hoàng Gia Học Viện, nhưng cái này không phải kết cục mọi người đều hoan hỉ, bởi vì kết cục như vậy, ngoại trừ Mạc Thương cùng người Tần phủ cao hứng, lại vi phạm ý nguyện của mấy thế lực, trong đó có Hoàng thành Úc Kim Hương gia tộc.

Diệp gia lão giả, lúc này liền rất không thích, hắn mất hứng, những người Hoàng thành kia tự nhiên cũng mất hứng, dù sao bọn họ vội tới chúc thọ Bạch Thanh Tùng, đều là nhìn mặt mũi Diệp gia, bởi vì hôm nay, Bạch Thu Tuyết dùng xu thế thiên tài chỉ uy cùng Tần phủ đoạn tuyệt quan hệ, chính là thời

điểm Diệp, Bạch hai nhà thông gia.

Mà hướng đi giờ khắc này, lại tuyệt nhiên ngược lại.

Chỉ thấy lúc này Diệp gia lão giả nhìn đám người Tần Xuyên hưng phấn trong Diễn Võ Tràng, trong con ngươi hiện lên một tia lãnh ý, sau đó nhàn nhạt liếc mắt nhìn Bạch Thanh Tùng, nói:

- Ngươi dao động?

Bạch Thanh Tùng run lên, nhìn Diệp gia lão giả, Tần Văn Thiên dùng uy thế như thế, mặc dù hấn hận Tần Văn Thiên, nhưng trong lòng xác thực cũng có chút dao động, nếu như không phát sinh sự tình mấy ngày trước, có thể thật như Tần Văn Thiên nói, hôm nay Tần Văn Thiên thiên phú nở rộ, sẽ làm Bạch gia hấn càng thêm chói mắt, hôn sự của Tần Văn Thiên cùng Bạch Thu Tuyết, cũng thành một đoạn giai thoại.

- Phụ thân.

Lúc này, Bạch Thu Tuyết cũng tới nơi này, nhìn phụ thân của nàng, đôi mắt hơi có vài phần tịch mịch.

- Diệp gia sẽ tạm hoãn sự tình tuyên bố hôn sự của Vô Khuyết cùng Bạch Thu Tuyết.

Ánh mắt của Diệp gia lão giả nhìn thẳng phía trước, thấp giọng nói, làm cho thần sắc của Bạch Thanh Tùng cùng Bạch Thu Tuyết cứng đờ, hôm nay Tần Xuyên nói, làm cho Bạch Thu Tuyết mất hết thể diện, nếu như lúc này Diệp gia tiếp nhận hôn ước, không thể nghi ngờ sẽ bị người lên án, sẽ nói Diệp gia tiếp nhận người Tần phủ vứt bỏ.

- Thế nhưng..

Thần sắc của Bạch Thanh Tùng khó coi, bây giờ bọn họ triệt để phản bội Tần phủ, nếu như mất đi Diệp gia che chở, khó có thể ở Thiên Ung thành đặt chân, huống chi, Tần Văn Thiên vừa mới cho Bạch Thu Tuyết nhục nhã, bây giờ Diệp gia làm như thế, cộng thêm các đại Học viện Vũ phủ biểu hiện, đối với Bạch Thu Tuyết, đã kích không thể nghi ngờ là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

- Không có thể nhưng, ta sẽ an bài thỏa đáng, Tần phủ, sẽ trở thành lịch sử.

Diệp gia lão giả dùng thanh âm rất nhỏ nói, trong con ngươi hiện lên một đạo hàn mang, làm cho đám người Bạch Thanh Tùng trong lòng thảm thán, Diệp gia, cũng không có dễ dàng hạ như vậy, kiên quyết không thể nào đối đãi bọn họ như Tần phủ.

- Thu Tuyết, ngươi nhất định phải nỗ lực tu hành.

Trong lòng Bạch Thanh Tùng thầm nói, Bạch Thu Tuyết tựa hồ có thể lĩnh hội ánh mắt của phụ thân, chỉ thấy nàng nắm chặt song quyền, hôm nay Diệp gia chậm lại tuyên bố hôn ước, ngày sau, nàng sẽ làm Diệp gia vi hành vì hôm nay hối hận, nhất định sẽ, còn có Tần phủ, Tần Văn Thiên.

Ánh mắt chuyển qua, đám người Bạch Thu Tuyết lần thứ hai nhìn về phía Diễn Võ Tràng, Diệp gia lão giả thấy đám người Tần phủ đắc ý, không khỏi lạnh như băng nói:

- Triển lộ một ít thiên phú, liền đắc ý như thế, cũng khó trách Tần phủ từ sau Tần Vũ, liền từng đòi sa sút, lại còn không biết hối cải, đáng buồn.

Thần sắc của Tần Xuyên đột nhiên ngưng lại, đôi mắt sắc nhọn nhìn qua khán đài, Tần phủ sa sút, các đại thế lực ở Sở đều lòng dạ biết rõ, Hoàng Đế bệ hạ muốn Tần phủ đi xuống, bọn họ làm sao có thể không đi xuống, mà Diệp gia cũng chính là ở lúc này quật khởi, bệ hạ tận lực đến đỡ Diệp gia, chèn ép Tần phủ, đập Tần phủ từng bước đi lên, mà bên ngoài bệ hạ là không đứng ra.

- Tinh Thần lực tương tác thiên phú vượt qua Cửu tinh, đệ nhất Tinh Hồn câu thông Tinh Thần đệ tam trọng, Diệp gia Diệp Vô Khuyết, cũng không gì hơn cái này, lúc này ngươi nói ra ngôn ngữ bức này, chẳng phải để người chế nhạo.

Tần Xuyên nhìn chằm chằm lão giả trên khán đài, lạnh lùng đáp lại.

- Buồn cười.

Con mắt của Diệp gia lão giả vẫn bình tĩnh, không có nửa điểm gợn sóng, tùy ý nói:

- Diệp Vô Khuyết 15 tuổi liền mở Tinh Môn thứ hai, ngưng tụ Tinh Hồn thứ hai, hơn nữa Tinh Hồn thứ hai đến từ Vô Mệnh Tinh Thần đệ tam trọng, Tần Văn Thiên hấn ở 15 tuổi sợ rằng còn đang đau khổ mình tương tăng cường lực tương tác Tinh Thần Nguyên Lực, để cầu có thể câu thông Vô Mệnh Tinh Thần đệ tam trọng đi, hấn làm sao có thể so với Diệp Vô Khuyết.

Thanh âm của Diệp gia lão giả bình tĩnh lộ ra một tia không cho hoài nghi, khiến mọi người rung mình, mình tưởng có thể tăng cường lực tương tác Tinh Thần, bởi vậy rất nhiều người vì câu thông Vô Mệnh Tinh Thần cao cấp hơn, chậm lại thời gian câu thông ngưng tụ Tinh Hồn, Bạch Thu Tuyết cùng Tần Văn Thiên sợ rằng đều là như vậy, bọn họ tựa hồ đích xác còn chưa bằng Diệp Vô Khuyết.

- Diệp gia Diệp Vô Khuyết, quá chói mắt, khiến cho người không thể với tới.

Rất nhiều người trong lòng thầm nghĩ, đây chính là yêu nghiệt có hi vọng ở trước 20 tuổi bước vào Nguyên Phủ cảnh.

Tần Xuyên nghe được đối phương nói quả thực không cách nào phản bác, dù sao bây giờ Tần Văn Thiên tu hành vừa mới khởi bước a.

Không có ai biết, đệ nhất Tinh Hồn của Tần Văn Thiên, đến từ Vô Mệnh Tinh Thần trên ngũ trọng, hơn nữa, hắn từ ngưng tụ Tinh Hồn đến tu vi hôm nay, mới bao nhiêu ngày?

- Bất quá...

Vào thời khắc này, chỉ nghe Diệp gia lão giả tiếp tục nhìn Tần Văn Thiên nói:

- Tần Văn Thiên có thiên phú bất phàm, hơn nữa thức tinh Tinh Hồn, nên bồi dưỡng, ta nghĩ địa phương thích hợp nhất không phải Đế Tinh Học Viện, mà là Sở Quốc Thần Tướng Vũ phủ.

- Không được.

Tần Xuyên nghe được lời này kiên quyết cự tuyệt, nói:

- Tần Văn Thiên muốn gia nhập Học viện nào là do hắn tự lựa chọn, còn chưa tới phiên Diệp gia khoa tay múa chân.

Mà một ít người kiến thức rộng rãi thì con người có lại, Thần Tướng Vũ phủ, chuyên môn vì Sở Quốc bồi dưỡng quân đội tinh anh, chính là lợi khí của Sở Quốc, rất nhiều tướng lĩnh lớn nhỏ của quân đội đều từ Thần Tướng Vũ phủ, là Vũ phủ quân đội thuần túy, không mở ra cho người ngoài, chỉ có thiên phú kiệt xuất trong quân mới có thể đi vào.

Lúc trước Tần Vũ tung hoành Sở Quốc, uy chấn chư hầu, trừ có vũ lực ngập trời ra, còn có một nguyên nhân quan trọng, Tần Vũ chính là chương không già của Thần Tướng Vũ phủ, mà Thần Tướng Vũ phủ, cũng là đối tượng bệ hạ xuống tay, hôm nay Thần Tướng Vũ phủ, đã bị bệ hạ chương không, Tần Văn Thiên há có thể đi vào.

- Hừ, trước kia tổ tiên Tần gia Tần Vũ trung quân vì nước, phát triển Thần Tướng Vũ phủ, bây giờ hậu đại Tần gia lại quên mất đời trước, không muốn tông quân vào Thần Tướng Vũ Phủ, quả thực có nhục đời trước.

Diệp gia lão giả hừ lạnh một tiếng, mà lúc này Mạc Thương cũng cực kỳ khó chịu, không nghĩ tới Diệp gia lại có ám chiêu như vậy.

- Tần Văn Thiên đã đáp ứng vào Đế Tinh Học Viện, lúc này Diệp Mạc người lại muốn hắn gia nhập Thần Tướng Vũ Phủ, là ý gì?

Thanh âm của Mạc Thương lộ ra vài phần lạnh lùng.

- Tần Văn Thiên còn chưa chính thức bước vào Đế Tinh Học Viện, liền là tự do thân, không tính là người của Đế Tinh Học Viện.

Ánh mắt của Diệp Mạc nhìn thẳng Mạc Thương, bình tĩnh nói:

- Bởi vậy, hắn đi con đường nào, chưa thể định luận, huống hồ để cho hắn đi Thần Tướng Vũ phủ, cũng không phải là ý tứ của Diệp mỗ ta.

Nói xong, khoe miệng Diệp Mạc hiện lên một tia cười nhạt, nhìn thoáng qua Lãnh Ứng ở bên cạnh, chỉ thấy Lãnh Ứng ngẫm hiểu, đứng dậy, lập tức đi ra mấy bước, từ trong lòng lấy ra một tờ chỉ thư, nhìn Tần Xuyên cười lạnh nói:

- Đây là chiếu thư của bệ hạ, là ta đọc hay người tự mình xem qua.

Thần sắc của Tần Xuyên ngưng tụ, bệ hạ rốt cục đứng ra, cho Tần phủ hắn một kích trí mạng sao.

Nguyên lai lần này đám người Diệp Mạc, Lãnh Ứng tự mình đến Thiên Ung thành, cũng không phải vì Bạch Thu Tuyết, mà là vì Tần phủ, Tần Văn Thiên nở rộ thiên phú, chỉ là làm cho Diệp gia khó chịu chút, nhưng cũng sẽ không trở ngại mục đích chuyến đi này.

- Người đọc đi.

Trong lòng Tần Xuyên lạnh lẽo.

Lãnh Ứng lạnh lùng cười nói:

- Bệ hạ tuyên chỉ, trước kia Tần Vũ công trạng cao đầy, uy chấn khắp nơi, chiến công hiển hách, Tiên Hoàng nhớ tới công trạng của Tần Vũ, mặc dù truy phong Tần Vũ là Vũ Vương, nhưng không đủ để khen ngợi vì quốc chi công, bây giờ Tần phủ dần dần sa sút, ta cảm giác sâu sắc thẹn với Vũ Vương, hôm nay hạ chiếu, phẩm trong Tần phủ, người có thiên phú xuất chúng, đều do Lãnh Ứng trực tiếp dẫn nhập Thần Tướng Vũ Phủ tu hành, tư quân của Tần phủ, phẩm có người kiệt xuất, Lãnh Ứng cũng có thể tự chủ đưa vào Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn huấn luyện, do Diệp gia cùng Lãnh Ứng chấp hành.

Xung quanh người Tần phủ nghe được nội dung chiếu thư, thân thể giật đến run nhẹ, được lắm khen ngợi công trạng ngày trước của Tần Vũ, đây rõ ràng là muốn rút củi dưới đáy nồi, mang đi thanh niên có thiên phú của Tần phủ, lại mệnh lệnh Lãnh Ứng có thể tùy ý đưa tư quân của Tần phủ vào Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn, cứ như vậy, Tần phủ hắn liền triệt để không có hi vọng.

- Nếu như tổ tiên có linh, cũng sẽ cảm tạ bệ hạ ân trọng.

Tần Xuyên tức giận, trái lại bình tĩnh lại, nói một câu cực kỳ châm chọc.

Sở Quốc ngàn ti nhân khẩu, thế lực gia tộc đếm không hết, quốc gia là thế lực thực lực mạnh nhất, nhưng sẽ không tùy ý can thiệp chuyện gia tộc khác, nhưng Tần phủ bất đồng. Tần phủ là gia tộc Tướng Quân, là người quốc gia, bởi vậy Sở Quốc Hoàng cung, có thể trực tiếp hạ chiếu với Tần phủ, tuân theo chiếu lệnh, là chức trách của bọn họ.

Tần Văn Thiên ở bên cạnh Tần Xuyên cũng cảm giác được một trận bi thương, lần này Diệp gia cùng Lãnh Ứng hiển nhiên đến có chuẩn bị, trời xui đất khiến gặp Tần Văn Thiên hấn triển lộ thiên phú, Diệp gia làm sao sẽ buông tha.

- Lúc đầu, bệ hạ chính là dùng một xưng hào Vũ Vương, đầy người Tần phủ đến Thiên Ung thành, bây giờ lại chuẩn bị lấy "ban ân" tương tự, cướp đoạt hi vọng của Tần phủ.

Trong lòng Tần Văn Thiên trầm nghĩ, nếu như Tần phủ cãi lời, chính là bất tuân chiếu lệnh của bệ hạ, Lãnh Ứng mang tới người, liền tạo nên tác dụng.

Tần phủ nên lựa chọn như thế nào, tiếp tục tuân thủ chiếu lệnh của bệ hạ, hay trở mặt!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tâm tính thiếu niên

Người Tần phủ phản ứng đều rõ ràng rơi vào trong mắt Diệp Mặc cùng Lãnh Ứng, nhưng chỉ thấy thần sắc của Diệp Mặc thản nhiên không gì sánh được, lại mở miệng nói:

- Bệ hạ hậu đức, thậm chí ơn trạch đến trên người cá nhân, Tần Dao, Tần Thương, Tần Chí, cũng có thể thoát ly ra Học viện, nhập Thần Tướng Vũ Phủ tu hành.

- Cái gì?

Sắc mặt Tần Thương trắng bệch, đôi mắt đẹp của Tần Dao cũng thay đổi, đây là muốn một lưới bắt hết sao, Tần phủ, hiện nay chỉ có Tần Dao nàng cùng với Tần Thương, Tần Chí ở Sở đô tu hành.

- Điểm ấy, Hình Phong có thể làm chứng.

Diệp Mặc nhàn nhạt nói, nhất thời ánh mắt mọi người nhao nhao rơi vào trên người Hoàng Gia Học Viện Hình Phong, ngay cả Đường Lâm cũng nhìn hấn, trước đó hấn cũng không biết tin tức này.

- Đích xác, bệ hạ đã cho người nói qua với Học viện.

Hình Phong bình tĩnh nói, người Tần phủ, tâm đều chìm vào đáy cốc, bệ hạ thật ác độc, đây là muốn cho Tần phủ một kích trí mạng.

- Vừa vặn, hôm nay người Tần phủ đều tới, nói vậy đám người Tần Dao cũng đều có mặt, cộng thêm Tần Văn Thiên, đều do ta mang đến Thần Tướng Vũ Phủ, bệ hạ đã tự mình hạ chiếu, Thần Tướng Vũ Phủ chắc chắn hào hào bồi dưỡng bọn họ.

Đôi mắt của Lãnh Ứng như đao sắc bén, lần này hấn tới Thiên Ung thành, đích xác không có quan hệ gì tới Bạch Thu Tuyết, thuần túy là vì Tần phủ.

- Mặc dù Bệ hạ hậu đức cho Tần phủ ta, nhưng Tần phủ ta nhiều năm qua đã không hỏi quốc sự, cũng không có lòng tòng quân, chỉ có thể cảm ơn hảo ý của bệ hạ.

Tần Xuyên nhìn chăm chăm Diệp Mặc trên khán đài, thanh âm trầm trọng.

- Người dám cãi lời chiếu lệnh của bệ hạ?

Trường thương trong tay Lãnh Ứng chỉ về Tần Xuyên, lộ ra một cổ nhuệ khí, lao thẳng tới Tần Xuyên.

- Lãnh Ứng.

Diệp Mặc quát một tiếng, Lãnh Ứng nhất thời buông trường thương, chỉ thấy Diệp Mặc đứng chấp tay, bình tĩnh nói:

- Tần Xuyên, bệ hạ giao nhiệm vụ này cho ta cùng Lãnh Ứng, ta tất dốc hết sức hoàn thành, người vi phạm chiếu lệnh của bệ hạ, bệ hạ rộng lượng, có thể sẽ không làm gì các người, nhưng ta tất khó xử, bởi vậy các người nên đáp ứng mới tốt.

- Nếu ta nói không thì sao?

Tần Xuyên đáp lại.

Diệp Mặc nghe đến lời này đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ theo dõi hẩn, sau một lát, trong con ngươi hẩn lộ ra một tia vui vẻ khác thường, nói:

- Ngươi có thể thử xem!

- Tần gia binh sĩ.

Tần Xuyên quát một tiếng, đột nhiên không gian tràn ngập khí tức xơ xác, chỉ thấy người Tần phủ nhao nhao rời chỗ, lập tức bước lên chiến mã, ánh mắt sắc bén như đao nhìn quét Diệp Mặc ở trên khán đài, gầm lên một tiếng:

- Có.

Khí tức lạnh như băng làm cho nhiệt độ không gian giảm xuống, rất nhiều người nhìn không được rung mình, ánh mắt đảo qua từng khuôn mặt kia, bọn họ sinh ra một ý niệm trong đầu, nếu không phải Diệp Mặc làm rồi, hôm nay mặc dù không có Tần Văn Thiên nở rộ thiên phú, nếu như Bạch gia dám nhục nhả Tần Văn Thiên, chỉ sợ sẽ không sống khá giả.

- Hồi phủ.

Tần Xuyên quát lạnh, không có nói nhiều một câu, lập tức lời kéo Tần Văn Thiên xoay người đi xuống Diễn Võ Trường, bước lên chiến mã, trong khoảnh khắc, tiếng vỗ ngựa chiến mình, tuần mã rong ruổi chạy vào đại đạo.

Tần phủ đã nhần nhục lâu lắm, bây giờ bị hạ lần nữa bức bách, muốn cho Tần phủ hẩn đi chịu chết.

Mặc dù Tần phủ phản bội, cũng tuyệt không tòng mệnh.

Diệp Mặc nhìn người Tần phủ rời đi, cười lạnh nói:

- Lãnh Ung, người Tần phủ không nhìn chiếu thư của bộ hạ, ngươi mang Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn vây quanh Tần phủ.

- Được.

Lãnh Ung gật đầu.

- Mặt khác, tay cầm chiếu lệnh, thông tri Thiên Ung thành thống lĩnh triệu tập Sở Long vệ phong tỏa Thiên Ung thành, cũng hiệp trợ người tập trung Tần phủ, không được cho bất luận kẻ nào của Tần phủ bước ra Thiên Ung thành.

Diệp Mặc tiếp tục nói, làm cho người xung quanh không khỏi nghiêm nghị, Sở Quốc hơn trăm thành trì, đều trú đóng Sở Long vệ, đây là lực lượng căn bản để Sở Quốc Hoàng thất khống chế quốc gia, trong ngày thường không hỏi tới việc các thành, chỉ có chiếu lệnh của Hoàng thất mới có thể điều động bọn họ.

Rất hiển nhiên, lần này Sở Quốc Quân Vương phái Diệp Mặc tới Thiên Ung thành, là muốn làm cho Tần phủ từ nay về sau không gượng dậy nổi.

Bạch Thanh Tùng thấy Diệp Mặc hành sự thiết huyết như gió, trong lòng thấy lạnh cả người, Diệp gia không hổ là thế lực gia tộc đáng sợ nhất Sở Quốc bây giờ, thủ đoạn thiết huyết so với Tần phủ tàn nhẫn hơn nhiều, bất quá trong lòng Bạch Thanh Tùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít Bạch gia hẩn không lo Tần phủ trả thù.

Còn hôn sự của Diệp Vô Khuyết cùng Bạch Thu Tuyết, mặc dù hẩn chú ý, nhưng không có quá mức lưu ý, chỉ cần Tần phủ hủy diệt, mặc dù không có Diệp Vô Khuyết, lấy thiên phú của nữ nhi hẩn Bạch Thu Tuyết, không cần dựa vào nam nhân cũng có thể trở thành nhân trung chi phượng.

Người của Tứ đại Học viện Vũ phủ đều không ly khai, theo đuổi tâm tư của mình, thần sắc của Hình Phong cùng Đường Lâm mơ hồ có một tia kiên quyết, đoạn thời gian trước Hoàng tử luyện binh phát hiện quân đội nhân tâm không đồng đều, trong quân đội Tần Hạo như trước có lực ảnh hưởng không thể bỏ qua, việc này rốt cục thành ngòi nổ, bộ hạ muốn động thủ với Tần phủ.

Tần Văn Thiên xuất từ Tần phủ, sợ rằng Diệp Mặc sẽ không bỏ qua, mà Hoàng Gia Học Viện bọn họ có Bạch Thu Tuyết, đầy đủ.

Mạc Thương thi thần sắc lạnh lùng, Đế Tinh Học Viện cùng Sở Quốc Hoàng thất quan hệ cực kỳ phức tạp, bây giờ Diệp Mặc lấy cớ Tần Văn Thiên không có chính thức vào Đế Tinh Học Viện động thủ với Tần phủ, hẩn cũng không thể nói gì hơn, đương nhiên nguyên nhân căn bản nhất là hẩn ở Thiên Ung thành, lực lượng của hẩn không ở nơi này, không cách nào chống lại đám người Diệp Mặc, mà đợi hẩn đi Đế Tinh Học Viện điều người đến, không biết có chậm hay không.

Hôm nay chuyện phát sinh ở Bạch gia là cực kỳ rung động, Bạch Thu Tuyết dùng khí thế Thiên Ung thành đệ nhất thiên tài, làm cho Sở đô tứ đại Học viện Vũ phủ vì nàng mà đến, đồng thời chuẩn bị lấy thiên phú cường đại nhục nhả Tần phủ, hủy bỏ hôn sự.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, thiếu niên không cách nào tu hành, vị hôn phu của Bạch Thu Tuyết Tần Văn Thiên, lại lấy tư thái mạnh hơn đứng ở trong

Diễn Võ Tràng, tứ đại Học viện Vũ phủ tranh chấp, Đế Tinh Học Viện vì hấn cự tuyệt Bạch Thu Tuyết, từ đó về sau, Thiên Ung thành đệ nhất thiên tài liên thuộc Tàn Vãn Thiên, nhưng bây giờ Diệp Mặc muốn động Tàn phủ, không biết vận mệnh của Tàn Vãn Thiên sẽ ra sao.

Đương nhiên, tin tức rung động này chỉ ở Thiên Ung thành lên men, Sở Long vệ can thiệp, làm cho tin tức nơi này bị phong toả, không cách nào truyền đi, chỉ có những thế lực từ Hoàng thành đến lặng lẽ phản hồi, chuẩn bị mang tin tức về Sở đô.

Còn người Tàn phủ, bọn họ đã bình yên quay về Tàn phủ, nhưng thời khắc này Tàn phủ lại lộ ra khí tức ngột ngạt, nhân vật trọng yếu của Tàn phủ đều tụ chung một chỗ cau mày, bây giờ toàn bộ Tàn phủ, đã bị Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn theo sát bọn họ vây quanh, lúc này quân Tàn phủ đang cũng bọn hấn giằng co.

- Không nghĩ tới bệ hạ thủ đoạn độc ác như vậy, Vũ Vương vì Sở Quốc đổ máu hi sinh, cuối cùng chúng ta lại nhận kết cục như vậy.

- Chỉ cần Tàn phủ chúng ta vẫn còn, sợ rằng trái tim của bệ hạ sẽ không bỏ xuống được, thương cảm tổ tiên vì Sở gia bọn họ bán mạng a.

Trong Tàn phủ, tràn đầy một cỗ khí tức phẫn nộ, chỉ thấy Tàn Xuyên một mực trầm mặc, hấn biết nhiều hơn những người khác, nghe nói bệ hạ bây giờ thân thể dần dần kém, vì Sở Quốc an toàn, hấn không tha cho bất kỳ thế lực nào có khả năng ảnh hưởng quyết sách của hấn tồn tại, mà phụ thân hấn Tàn Hạo, nhiều năm trước ở trong quân đội có lực ảnh hưởng khủng bố, liền bị cho rằng là một loại tai họa ngầm.

- Việc đã đến nước này, phẫn nộ đã không làm nên chuyện gì, ngược lại nên vui mừng chính là, Tàn phủ chúng ta ra một vị thiên tài.

Tàn Xuyên nhìn về phía Tàn Vãn Thiên, vỗ vỗ bờ vai của hấn, nói:

- Vãn Thiên, hôm nay ngươi làm rất tốt.

- Tiểu tử thôi, khó trách mấy ngày trước ngươi tự tin như vậy, khi đó ngươi đã ngưng tụ Tinh Hồn, lại không nói cho ta, còn len lén tu luyện hai ngày không com nước.

Tàn Dao trừng Tàn Vãn Thiên, trong con ngươi xinh đẹp lộ ra tia sáng kỳ dị.

Trong mắt Tàn Vãn Thiên mang theo nụ cười nhạt, nhưng trong lòng hơi có chút trầm trọng, nhiều năm như vậy, hấn đã sớm coi mình là một phần tử của Tàn phủ.

Ánh mắt của mọi người Tàn phủ đều tụ tập ở trên người Tàn Vãn Thiên, hôm nay Tàn Vãn Thiên nở rộ thiên phú, không thể nghi ngờ là kinh hi lớn nhất của Tàn phủ, bất quá cũng dễ cho rất nhiều người cảm giác có chút xấu hổ.

Chỉ thấy Tàn gia lão nhị Tàn Hà nhìn về phía Tàn Vãn Thiên, mở miệng nói:

- Vãn Thiên, ta từng nghĩ trực xuất ngươi ra Tàn phủ, hoàn hảo không có đạt thành, bằng không ta chính là tội nhân của Tàn phủ, xin lỗi.

Nói xong, Tàn Hà lại nhìn Tàn Vãn Thiên hơi khom người, tỏ vẻ thành ý.

- Còn có Tàn Dã ta, Vãn Thiên, nếu như ngươi xem ta khó chịu, tùy ý bảo đại ca nghiêm phạt ta, nếu ta nói một chữ “không”, liền không xứng là bình sĩ Tàn gia.

Thanh âm của Tàn Dã tục tăng, lại lộ ra vài phần nam nhi khí phách.

- Nhị thúc, Tam thúc, các ngươi đều vì Tàn phủ suy nghĩ, ta làm sao sẽ trách các ngươi, dù sao trước kia là ta hao phí không ít tài nguyên của Tàn phủ.

Tàn Vãn Thiên mỉm cười nói, không hề có chút lưu tâm.

- Ngươi còn nói, trước đây phụ thân cho ngươi Tinh Thạch, ngươi không phải đều len lén cho ta sao.

Tàn Dao nhin không được thay Tàn Vãn Thiên biện bạch một tiếng, làm cho đám người Tàn Xuyên kinh ngạc, nói như vậy, Tàn Vãn Thiên cũng không mượn Tinh Thạch tu luyện.

- Phụ thân, Nhị thúc, Tam thúc, các ngươi không biết, Vãn Thiên đối với ngưng tụ Tinh Hồn có kiến giải đặc biệt, là hấn giúp ta ngưng tụ Tinh Hồn, hơn nữa phụ thân cho Tinh Thạch hấn cũng đều cho ta dùng tu luyện.

Tàn Dao nói ra chân tướng, càng nhiều ánh mắt rơi vào trên người Tàn Vãn Thiên, mà Tàn Vãn Thiên thì lúng túng cười cười.

- Ta không dùng được, liền cho tỷ tỷ.

Tàn Vãn Thiên gãi gãi đầu.

Tàn Hà cùng Tàn Dã kinh ngạc nhìn Tàn Vãn Thiên, trong lòng thầm than, thiếu niên trước mắt lại có khí lượng như vậy, buồn cười bọn họ vẫn muốn đuổi đối phương ra ngoài, thiếu niên tâm tính, để cho bọn họ cảm thấy xấu hổ.

Hai người đều thâm nhập thế, từ nay về sau, nhất định dốc hết toàn lực thủ hộ thiếu niên này.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tinh Thần Tiểu Nhân

Tần Xuyên thấy thời điểm Tần phủ nguy nan còn có lực ngưng tụ không khỏi có chút vui vẻ, bình sĩ Tần phủ, đều là boong boong thiết cốt.

- Lão nhị, lão tam, các ngươi theo ta đi gặp lão gia tử, Văn Thiên, Dao nhị, các ngươi về trước đi.

Lúc này, Tần Xuyên nhìn mấy người nói, hần mang theo đám người Tần Hà đi vào hậu viện.

- Tiên Hoàng có ân với tổ tiên Tần Vũ, tổ tiên Tần Vũ cùng lão gia tử một mực nhớ kỹ phần ân tình này, bởi vậy đền đáp Sở Quốc, nhưng bây giờ Hoàng thất muốn Tần phủ chúng ta tiêu thất, sợ là lão gia tử không thể nhịn nữa.

Tần Dao nói nhỏ một tiếng, Tần Văn Thiên biết lợi hại trong đó, khẽ gật đầu:

- Tần gia gia biết nên làm như thế nào.

- Còn có tên nhà ngươi, ngưng tụ Tinh Hồn lại gạt ta, Lực Cổ tám vạn, 80 Ngu lực, ngươi bây giờ là cảnh giới gì?

Đi trên đường, đôi mắt đẹp của Tần Dao nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, tò mò hỏi, nếu như không tính cả Tinh Hồn cùng với chiêu thức tăng phúc, Võ tu phổ thông mặc dù là Luyện Thể cửu trọng cũng chỉ có 81 Ngu lực.

- Ngươi đoán?

Tần Văn Thiên nhún vai, Luyện Thể cảnh lực trọng, có đại lực như vậy, tựa hồ hơi kinh thế hãi tục.

- Ta đoán không được.

Tần Dao bĩu môi, lập tức mỉm cười nói:

- Huỷ bỏ hôn ước với đại mỹ nữ Bạch Thu Tuyết, có cảm thấy thất lạc hay không?

- Có gì phải thất lạc, bên cạnh ta không phải còn có một đại mỹ nữ sao.

Tần Văn Thiên nhìn Tần Dao, ánh mắt ở trên người Tần Dao quét từ trên xuống dưới, Tần Dao khoảng một thước bảy, dáng người cao gầy, đường cong ôn nhu cùng với bộ ngực cao vút, tuyệt đối là mỹ nhân khó gặp, nhất là ở Sở đô lịch lãm, nàng còn có vài phần thành thực ý nhị.

- Ngay cả tỷ tỷ ngươi cũng dám đùa giỡn.

Tần Dao thấy ánh mắt Tần Văn Thiên không chút kiêng kỵ, khuôn mặt không khỏi ửng đỏ, lập tức đưa tay hung hăng nhéo hông Tần Văn Thiên, làm cho Tần Văn Thiên hít một hơi khí lạnh.

- Tỷ, ta sai rồi.

Tần Văn Thiên cười khỏ, lúc này Tần Dao mới bỏ qua hần, bàn tay lập tức đưa vào trong ngực, lại lấy ra hai viên Tinh Thạch, làm cho thần sắc của Tần Văn Thiên ngưng lại.

- Đây là...

- Đây là Tinh Thạch lúc đầu ngươi đưa cho ta, ta biết ngươi có một ngày sẽ ngưng tụ Tinh Hồn, cần dùng đến, tận lực để lại cho ngươi hai viên.

Tần Dao nắm tay Tần Văn Thiên, đưa Tinh Thạch cho hắn.

Nhìn khuôn mặt đẹp đẽ trước mắt, trong lòng Tần Văn Thiên hơi ấm, Tinh Thạch đối với tu sĩ Vô Mệnh mà nói tầm quan trọng không cần nói cũng biết, có thể gia tốc đề thăng tu vi của bọn họ rất nhanh, Tần Dao dĩ nhiên không có dùng, tình nguyện chậm rãi tu luyện, vì hắn để lại hai khối Tinh Thạch vô cùng trân quý.

- Tỷ?

Tần Văn Thiên nhìn Tần Dao, Tần Dao nhìn hắn, cười nói:

- Ý gì, dự định lấy thân báo đáp sao.

- Ngạch.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên lóe lóe, nhìn chăm chăm đối phương, làm cho Tần Dao đỏ ửng cả mặt, vội vàng chuyển người nói:

- Hào hảo tu luyện, để cho mọi người nhìn xem.

Nói xong Tần Dao liền chạy chậm tiến nhập trong viện.

- Diệp gia, Bạch gia, Hoàng thất.

Tần Vãn Thiên thì thầm nói nhỏ một tiếng, lập tức về tới Tu Luyện Tràng ở tây viện, ngồi xếp bằng, mấy ngày qua chuyện đã xảy ra quá nhiều, hắn cũng không kịp tí mỉa cảm thụ tình trạng mình tu hành.

Tần Vãn Thiên tĩnh tâm, hoàn toàn nhập định, ý thức của hắn cảm thấy Tinh Môn tồn tại, ở nơi đó, Thiên Chuy Tinh Hồn trấn thủ, ẩn chứa lực lượng mệnh mông.

- Thiên Chuy Tinh Hồn chính là ta câu thông Vô Mệnh Tinh Thần trên ngũ trọng ngưng tụ mà sinh, bây giờ ta thậm chí không thể phát huy ra lực lượng nó ẩn chứa, mặc dù có một ngày ta bước chân vào Thiên Cương cảnh, nó như trước có thể chống đỡ ta tu hành chiến đấu.

Trong lòng Tần Vãn Thiên thầm nghĩ, Tinh Hồn càng cao giai, ẩn chứa năng lượng càng khủng bố, bởi vậy tuy Tần Vãn Thiên chỉ có Luyện Thể cảnh lực trọng, nhưng có thể phát huy ra đại lực đáng sợ, đây là Thiên Chuy Tinh tăng phúc cho hắn.

- Hơn nữa, Thiên Chuy Tinh Hồn hắn còn có thể giao cho ta thiên phú Chủ tạo, ta còn không có thể khai quật ra.

Tần Vãn Thiên nghĩ, ý thức của hắn lại trôi về phía Tinh Thần Tiểu Nhân kia, tâm nhè nhẹ chấn động, trong Tinh Thần Tiểu Nhân ẩn chứa ký ức, thậm chí ban cho hắn Thiên Chuy Bách Luyện Chi Pháp, cực kỳ thần bí.

Hơn nữa, Tinh Thần Tiểu Nhân này là tảng đá của Tử Quỷ lão mà hắn chưa bao giờ thấy lưu cho hắn biến thành, rất có thể là một viên Tinh Thạch cực kỳ cao cấp.

Viên đá kia chắc là hấp thu Tinh Thần Chi Lực mà kích hoạt, nghĩ vậy, ý thức của Tần Vãn Thiên bay qua Tinh Thần Tiểu Nhân, giờ khắc này Tinh Thần Tiểu Nhân lu mờ âm đậm, dường như bị phong bế, ý thức của hắn căn bản không có cách nào câu thông.

Tần Vãn Thiên hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nhất thời Tinh Mạch hóa thành vòng xoáy, trong cơ thể tích chứa Tinh Thần Chi Lực điên cuồng lưu động về phía Tinh Thần Tiểu Nhân, như sông vào biển, một phát không thể vãn hồi, trong khoảnh khắc, một đám quang hoa Tinh Thần trực tiếp nhập vào trong cơ thể Tinh Thần Tiểu Nhân, hoàn toàn biến mất tung tích, như không có tồn tại.

- Quả nhiên!

Nội tâm Tần Vãn Thiên run rẩy, không ngừng điều động Tinh Thần Chi Lực tràn vào trong đó, Tinh Thần Tiểu Nhân phảng phất như không đáy, không ngừng cắn nuốt, nhưng không có nửa điểm phản ứng.

Rốt cục, Tần Vãn Thiên ngừng lại, mờ mắt ra, trong ánh mắt lóe lên một tia khiếp sợ, muốn kích hoạt Tinh Thần Tiểu Nhân, sợ là cần Tinh Thần Chi Lực vô cùng khổng lồ, trong cơ thể hắn dự trữ Tinh Thần Chi Lực không đủ.

Tần Vãn Thiên lộ ra vẻ suy tư, Tinh Thần Tiểu Nhân này có thể ban tặng hắn Thiên Chuy Bách Luyện Chi Pháp, hơn nữa còn là di vật duy nhất mà Tử Quỷ lão lưu cho hắn, rất có khả năng chất chứa đại bí mật, hắn có loại ý niệm đi thăm dò mãnh liệt.

Trong lòng hung ác, Tần Vãn Thiên đặt một viên Tinh Thạch ở trên bàn tay, đồng thời nhắm mắt lại lần nữa, Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể lan ra, điên cuồng trào vào Tinh Thần Tiểu Nhân, đồng thời, lòng bàn tay của Tần Vãn Thiên không ngừng hấp thu Tinh Thần Chi Lực trong Tinh Thạch, cũng nuốt vào trong cơ thể.

Lần này rất lâu, Tinh Thần Tiểu Nhân phảng phất như không đáy, điên cuồng hấp thu Tinh Thần Chi Lực, dường như vĩnh viễn không cách nào thỏa mãn, trong lòng Tần Vãn Thiên phiền muộn, nếu hắn hấp thu năng lượng của một viên Tinh Thạch vào trong cơ thể, dùng để rèn luyện thân thể, có cơ hội làm cho hắn tăng cấp mau hơn.

Nhưng bây giờ, Tinh Thần Chi Lực hút vào trong cơ thể vẫn chưa có cơ hội Luyện Thể, mà đều cho Tinh Thần Tiểu Nhân.

Mà giờ khắc này Tần Vãn Thiên đã đâm lao phải theo lao, nhất định phải lộ ra kết quả, thời gian không ngừng trôi qua, bởi vì Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể không ngừng tiêu hao, làm cho tốc độ bổ sung của Tinh Thạch cũng cực nhanh, Tinh Thạch ẩn chứa Tinh Thần Chi Lực lại mờ mờ có xu thế tiêu hao hết, Tinh Thần Tiểu Nhân kia mới rốt cục có một chút tia sáng.

- Có phản ứng.

Nội tâm Tần Vãn Thiên run lên, ý thức phiêu đảng tới Tinh Thần Tiểu Nhân, hắn mơ hồ cảm giác, Tinh Thần Tiểu Nhân phảng phất như là ý thức thể, ý thức của hắn lại lâm vào trong ý thức vô tận của Tinh Thần Tiểu Nhân, Tần Vãn Thiên cảm giác ý thức của mình rất nhỏ bé, giống như ở trong Cừu

Thiên Tinh Hà.

Ý thức của Tần Vãn Thiên muốn cùng ý thức vô tận kia câu thông, nhưng cái gì cũng không bắt được, những ý thức thể kia dường như đều phủ đầy bụi.

- Còn cần Tinh Thần Chi Lực.

Tần Vãn Thiên tiếp tục điều động Tinh Thần Chi Lực nhảy vào trong Tinh Thần Tiểu Nhân, thẳng đến một viên Tinh Thạch tiêu hao sạch sẽ, hần lại cảm lên viên Tinh Thạch thứ hai tiếp tục, đã đến một bước này, hần nhất định phải tìm hiểu ngọn ngành.

Rốt cục, Tần Vãn Thiên có thể cảm giác được ý thức thể phủ đầy bụi kia dường như dần dần sáng lên, không biết qua bao lâu, đột nhiên có Tinh Quang đại phóng, Tần Vãn Thiên cảm giác có một cỗ ý thức khổng lồ bao phủ ý thức của hần.

Đột nhiên, hần cảm thấy một vệt sáng vọt thẳng vào ý thức của mình, làm cho ý thức của hần rung động mạnh, muốn tán loạn, tâm thần của hần run rẩy dữ dội, đầu đau đớn, thân thể như muốn ngã xuống.

- Hô...

Tần Vãn Thiên thở sâu, vừa rồi một sát na kia, rất tương tự như khi hần tiếp thu Thiên Chuy Bách Luyện Chi Pháp, trong nháy mắt lại như thật lâu, giờ phút này toàn thân hần đều là mồ hôi.

- Ký ức, lại có một cỗ ký ức.

Nội tâm Tần Vãn Thiên ba động kịch liệt, lúc này Tinh Thần Tiểu Nhân đã lu mờ ảm đạm, ý thức của hần lui ra, nhưng trong đầu lại nhiều hơn một ít ký ức.

Tinh Thần Tiểu Nhân giống như là do mảnh vụn ký ức vô tận tạo thành bảo khối ký ức, mỗi lần kích hoạt đều có thể ban tặng hần một ít ký ức phi phàm, hơn nữa đều là hần cần, lần trước là Thiên Chuy Bách Luyện Chi Pháp, lúc này đây, là một ít ký ức vụn vặt về Luyện Khí.

- Từ Quỷ lão, đến cùng người để lại tảng đá gì cho ta a.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên nhìn hư không, hần như thấy được một khuôn mặt nhu hòa, Từ Quỷ lão dường như đang ở thiên không nhìn hần.

Trầm mặc chốc lát, Tần Vãn Thiên mở ra lòng bàn tay, nhìn thoáng qua viên Tinh Thạch thứ hai, nói nhỏ:

- Muốn kích hoạt Tinh Thần Tiểu Nhân cần Tinh Thần Chi Lực khổng lồ, hơn nữa những Tinh Thần Chi Lực này còn chỉ có thể duy trì phần nhỏ ký ức mảnh vụn, ta muốn kích hoạt nó lần nữa, liền cần lợi dụng Tinh Thạch cao cấp hơn.

Sau khi lâm bẩm, Tần Vãn Thiên tiếp tục hấp thu lực lượng trong Tinh Thạch, bất quá lúc này đây không phải là vì kích hoạt Tinh Thần Tiểu Nhân, mà là bổ sung bản thân tiêu hao, đồng thời Tần Vãn Thiên cũng bắt đầu chỉnh lý hấp thu ký ức.

Khí chia làm Bình khí thông thường cùng thần binh lợi khí, Bình khí thông thường không có lực lượng tăng phúc, mà thần binh lợi khí, thì có thể mang cho Võ giả lực lượng tăng phúc, bởi vậy Võ tu chi khí, đều là chỉ thần binh lợi khí.

Thần binh lợi khí phân Nhất giai đến Thập giai, mỗi một cấp lại phân thượng trung hạ tam phẩm, Võ tu có thể luyện chế thần binh lợi khí, rất được tôn trọng, được xưng là Chú Tạo Sư hoặc Luyện Khí Đại Sư, mà người có Chú Tạo Tinh Hồn, thì rất dễ dàng trở thành Chú Tạo Sư, Thiên Chuy Tinh Hồn của Tần Vãn Thiên, chính là một loại Chú Tạo Tinh Hồn, Hắc bá đã từng cho hần xem qua rất nhiều Võ Mệnh Tinh Thần trên ngũ trọng, có thể thấy được kiến thức của Hắc bá rộng bao nhiêu.

- Trong ký ức này nói, Luyện Khí Sư luyện khí, ngoại trừ nắm trong tay thủ pháp Luyện khí chủ yếu, quan trọng nhất là có thể khắc chế Thần Văn, người có Chú Tạo Tinh Hồn, ưu thế ở trên Luyện khí chính là có thể trực tiếp đúc thành Thần Văn ở trong người, sau đó trực tiếp lấy Tinh Hồn Thần Văn rót vào trong Thần binh.

Tần Vãn Thiên chậm rãi tiêu hóa ký ức, ký ức này thậm chí liên quan đến Trận pháp.

Thần Văn, kỳ thực chính là một loại Trận pháp đặc biệt, chuyên dụng vào Luyện khí là Trận Văn Chú tạo, cực kỳ phức tạp.

Trong trí nhớ, liền có rất nhiều Thần Văn cơ sở, Thần Văn phối hợp, đều cần chậm rãi tìm hiểu.

- Luyện Khí Sư ở Đại Lục địa vị không tầm thường, ta có Chú Tạo Tinh Hồn, mặc dù trở thành Luyện Khí Sư Nhất giai trụ cột nhất, cũng có thể luyện chế Thần binh đổi Tinh Thạch, còn nếu trở thành Luyện Khí Sư Nhị giai, đến lúc đó gia nhập Tinh Hà Công Hội, địa vị càng không giống tầm thường, mặc dù ở Hoàng thành, Hoàng thất hoặc Diệp gia muốn đối phó ta cũng phải cố kỵ.

Tần Vãn Thiên trầm nghĩ, Chú Tạo Tinh Hồn đến từ trên ngũ trọng là thiên phú của hần, có thể nào không hảo hảo lợi dụng, nếu quán vào cuộc phong ba này, hần nhất định phải vì mình, vì tương lai Tần phủ tính toán, ở tu hành tăng cao thực lực, trở thành một Luyện Khí Sư.

Năm ngày sau, Tần Vãn Thiên ban ngày chìm đắm tìm hiểu Thần Văn, ban đêm thì mình tưởng cùng với tu hành Thiên Chuy Bách Luyện Pháp, đối với ngoại giới toàn bộ chẳng quan tâm, hôm nay hần cũng không thay đổi được cái gì, nếu Tần Hạo bảo hần không cần quản, hần liền mặc kệ, chỉ chuyên chú đề thăng bản thân.

Lúc này trên Tu Luyện Tràng có rất nhiều thiết phiến, phía trên có rất nhiều hoa văn phức tạp, đều là hần luyện tập tìm hiểu Thần Văn khắc lên, những Thần Văn đó như có sinh mệnh, di động ở trên thiết phiến, đan vào thành đồ họa Thần Văn.

- Bây giờ, độ chuẩn xác của ta càng ngày càng cao.

Tần Văn Thiên đứng ở đó, từng Thần Văn ở trong cơ thể như ký hiệu lỏng lẻo, những Thần Văn kỳ lạ kia xếp đặt tổ hợp thành một thanh lợi kiếm phong duệ, có lực xuyên thấu cường đại, mà ở trên tay Tần Văn Thiên, lại có một cái búa cự đại.

Cước bộ của Tần Văn Thiên khẽ run, nhất thời Thần Văn lợi kiếm trong cơ thể theo Tinh Mạch di động, đánh tới cánh tay của hắn, lập tức lưu động đến trên Thiên Chuy, cũng ở lúc này, Tần Văn Thiên giờ cánh tay lên, hung hăng rơi về phía thiết phiến.

- Loảng xoảng!

Một tiếng giòn vang, Thiên Chuy rơi ở trên thiết phiến, nhất thời chỉ thấy trên thiết phiến kia, một Thần Văn lợi kiếm lỏng lẻo Tinh Thần lộng lẫy, phun ra nuốt vào khí tức phong duệ, căn bản nhìn không ra quỹ tích Thần Văn cụ thể, làm cho Tần Văn Thiên lộ ra một tia vui mừng.

- Luyện khí, Thần Văn là trọng yếu nhất, nếu khâu này không có vấn đề, Luyện khí sẽ rất dễ dàng, quả nhiên là Luyện Khí Sư trời sanh.

Tần Văn Thiên thấp giọng cười nói, tuy đối với Thần Văn mình khắc chế có chút thoả mãn, nhưng Tần Văn Thiên không biết ưu thế của mình so với Luyện Khí Sư khác khủng bố đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tinh Hà Công Hội

Nghị Sự điện của Tần phủ, người Tần phủ tề tụ một đường, bất quá thần sắc cũng không dễ xem như vậy.

- Hiện tại Thiên Ung thành thế nào?

Ánh mắt Tần Xuyên nhìn quét xung quanh, mở miệng hỏi.

- Gia chủ, bây giờ đã tới cuối năm, rất nhiều người tu hành ở bên ngoài đều trở về, nhưng Thiên Ung thành vẫn chỉ được phép vào không cho phép ra, tuy Vũ vệ của lão thái gia cho bên kia áp lực rất lớn, ngăn được Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn cùng với Sở Long vệ, bất quá người Tần gia ta ra ngoài, thường xuyên bị khi dễ, người Thiên Ung thành đều đồn đãi, Tần phủ chúng ta sợ là không qua nguy cơ lần này.

- Bên Hoàng thành có tin tức truyền đến không, còn có Đế Tinh Học Viện, có tin tức hay không?

Tần Xuyên lại hỏi, Tần phủ ở trong Hoàng thành tự nhiên cũng có mạng lưới tình báo của mình.

- Bên Hoàng thành...

Thần sắc hạ nhân lóe lên, mở miệng nói:

- Hoàng thành hầu như có rất ít người biết việc phát sinh ở Thiên Ung thành, tin tức bị phong tỏa, mà Diệp gia Diệp Vô Khuyết, mấy ngày trước bước vào Luân Mạch cảnh đệ cửu trọng, tăng nhanh bước tiến trùng kích Nguyên Phủ cảnh, được người kia coi trọng, Đế Tinh Học Viện cũng cảm thấy áp lực, hơn nữa Hoàng thất tạo áp lực, bọn họ đối với việc của thiếu gia không có tích cực như vậy.

- Răng rắc!

Tần Xuyên nắm chặt song quyền, phát ra tiếng vang giòn giã, trong mắt lóe lên một đạo phong mang.

- Vấn Thiên triển lộ thiên phú như vậy vẫn không đạt được đầy đủ coi trọng, thiên phú của Diệp Vô Khuyết cùng với Hoàng thất áp chế, chế trụ hào quang của hắn.

Tần Xuyên trầm nói:

- Vấn Thiên, hi vọng ngươi có thể nhanh lớn lên một chút, chứng minh cho những người đó nhìn.

- Thông tri một chút, người Tần phủ giảm thiểu ra ngoài, mặt khác, Tần phủ tích chứa mấy viên Tinh Thạch, đưa đi chỗ Vấn Thiên.

Thần sắc của Tần Xuyên lóe lên, khiến nội tâm mọi người kịch chiến, xem ra Tần Xuyên là muốn không tiếc tất cả, trước bồi dưỡng Tần Vấn Thiên, mặc

dù Tần phủ thật có bất trắc, cũng phải lưu lại một hi vọng.

Tần Vãn Thiên rất nhanh lấy được Tinh Thạch do Tần Xuyên sai người đưa tới, lần này là ba viên, điều này làm cho Tần Vãn Thiên cảm giác trong lòng khó chịu, Tần phủ mấy năm nay đều là vào không đủ ra, tài nguyên không ngừng bị tiêu hao, có thể nói rất nghèo.

Nhưng cái này cũng làm Tần Vãn Thiên kiên định bước tiến đi tới hơn.

Một ngày này Tần Vãn Thiên đi ra Tần phủ, từ cửa hông đi ra, Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn đã trú quân ở cửa chính Tần phủ, cùng người Tần phủ giằng co, nhưng nhất thời không dám hạ sát lệnh, mặc dù bề ngoài bình tĩnh, nhưng Tần Vãn Thiên lại biết trong bóng tối tất nhiên có mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt, đây là một hồi đánh cuộc.

Bất quá hẳn không để ý đến cái này, mà một mình đi tới Tinh Hà Công Hội ở trung tâm Thiên Ung thành.

Tinh Hà Công Hội trải rộng Sở Quốc trăm thành, tổng bộ ở Sở đô, Thiên Ung thành Tinh Hà Công Hội cũng chỉ là phân hội, mặc dù Tinh Hà Công Hội chưa bao giờ can thiệp chuyện ngoại giới, nhưng như trước có quyền lên tiếng rất mạnh, năng lượng không cách nào đánh giá, thậm chí Tần Vãn Thiên nghe nói, Tinh Hà Công Hội ở Sở đô cũng không phải tổng bộ.

Chính bởi vì Tinh Hà Công Hội địa vị đặc thù, Tần Vãn Thiên mới có thể đi tới nơi này, một là vì học tập Luyện khí, thứ hai là vì ở trong Tinh Hà Công Hội đạt được địa vị nhất định, sau này đến Hoàng thành cũng không dễ dàng lọt vào ám toán.

- Tinh Hà Công Hội lại có Luyện khí phân hội, Luyện đan phân hội, Võ Mệnh phân hội cùng với Tinh Hà phân hội, nghĩa phụ nói Tinh Hà Công Hội là thể lực thần bí, sâu không lường được.

Tần Vãn Thiên nhìn đại diện rộng lớn phía trước, trong lòng trầm nghĩ.

- Tần Vãn Thiên.

Lúc này, một giọng nói truyền đến, Tần Vãn Thiên xoay người, lập tức thấy một thân ảnh duyên dáng xuất hiện ở trước người, chính là Thiên Ung thành một trong tứ đại mỹ nữ Lâm Nguyệt, nàng ở mấy ngày trước khảo hạch được Thần Phong Học Viện tuyển nhận làm đệ tử.

Lâm Nguyệt ở sau khi tân niên kết thúc sẽ đi Hoàng thành, bởi vậy phải làm rất nhiều chuẩn bị, đi tới Tinh Hà Công Hội tìm Phong Bình Đại Sư giúp mình luyện chế một thanh Thần binh, Phong Bình Đại Sư thế có thể luyện chế ra Thần binh Nhất giai Thượng phẩm.

- Tần phủ sắp diệt vong, ngươi lại còn có tâm tư luyện chế Thần binh chuẩn bị đi Sở đô?

Lâm Nguyệt thấy Tần Vãn Thiên cảm giác có chút quái dị, không khỏi nở nụ cười.

Tần Vãn Thiên nhú mày, lạnh lùng nói:

- Lâm gia ngươi hủy diệt, Tần gia cũng vẫn tồn tại như cũ.

Lâm Nguyệt này mở miệng liền tuyên bố Tần phủ muốn diệt vong, làm cho Tần Vãn Thiên sinh chán ghét.

- Lâm càn.

Thần sắc của Lâm Nguyệt khờ biến, quét nhìn Tần Vãn Thiên, nàng trong ngày thường được cưng chiều, chưa từng bị người tranh luận qua, không khỏi tự nhiên quát lớn một tiếng, bất quá nàng lập tức hé miệng cười yếu ớt, nói:

- Thiếu chút nữa đã quên, Tần Vãn Thiên ngươi bây giờ đã là thiên tài, không phải là Tần Vãn Thiên lúc đầu, khó trách miệng tiện như thế.

- Miệng tiện?

Tần Vãn Thiên có chút không nói gì, nữ nhân này là quen tư thái của tiểu thư a, Tần Vãn Thiên chán ghét nhìn thoáng qua Lâm Nguyệt, liền xoay người rời đi.

- Ngươi...

Lâm Nguyệt cảm giác chán ghét cùng miệt thị trong ánh mắt của Tần Vãn Thiên, sắc mặt không khỏi âm trầm đi theo.

Lâm Nguyệt chính là một trong tứ đại mỹ nữ của Thiên Ung thành, lại là nhân vật thiên tài, ở Thiên Ung thành cực kỳ chói mắt, mỗi lần xuất môn bằng hữu đều nịnh hót, mà sau khi Bạch Thu Tuyết thức tỉnh Tinh Hồn, tất cả mọi người nghĩ nàng không bằng Bạch Thu Tuyết, người Sở đô vì Bạch Thu Tuyết mà đến, để cho nàng rất không thoải mái.

Ngày đó khảo hạch, nàng hi vọng bằng vào thiên phú của mình thông qua Đế Tinh Học Viện hoặc Hoàng Gia Học Viện khảo hạch, bất quá không được, nhưng Bạch Thu Tuyết cùng Tần Vãn Thiên, lại tùy tiện chiếm được, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên thân hai người, không ai chú ý nàng, nàng chán ghét loại cảm giác này, chán ghét ánh mắt miệt thị của Tần Vãn Thiên, có thể nói, nội tâm của nàng đổ kị Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên đi vào đại diện của Tinh Hà Công Hội, đại diện mở rộng có không ít người, vừa vào đại diện liền có thể thấy được chỗ tiếp đãi phía

trước.

Tần Văn Thiên đi lên phía trước, chỉ thấy tiếp đãi là một nữ tử mạo mỹ, nữ nhân này mặc quần áo đặc hữu của Tinh Hà Công Hội là Tinh Hà trường bào, dáng người duyên dáng phác thảo cực kỳ mê hoặc, lồi lõm cân xứng.

- Cần Luyện khí hay Luyện đan?

Nữ tử mỉm cười nhìn Tần Văn Thiên, người tới Tinh Hà Công Hội, đại đa số là vì Luyện khí hay Luyện đan.

- Ta muốn trở thành Luyện khí học đồ.

Tần Văn Thiên mở miệng nói.

- Như vậy a, hôm nay vận khí của ngươi không tệ, hôm nay Phong Bình Đại Sư sẽ đến, ta có thể đề cử ngươi, đương nhiên ta không thể bảo chứng Phong Bình Đại Sư sẽ thu học đồ, ngươi đi qua bên kia chờ đi.

Nữ tử cũng không có kỳ quái, người đến đây bá sư học nghệ cũng không ít, muốn trở thành học đồ của Luyện Khí Đại Sư hoặc Luyện Đan đại sư.

- Làm học đồ? Si tâm vọng tưởng.

Lâm Nguyệt theo Tần Văn Thiên đi tới phun ra một tiếng châm chọc, muốn trở thành một Luyện Khí Sư độ khó cực lớn, hơn nữa một ít Luyện Khí Sư cũng sẽ không dạy Thần Văn mình nắm giữ cho học đồ.

- Lâm Nguyệt tiểu thư, Phong Bình Đại Sư biết hôm nay ngươi tới, sau đó hắn sẽ đích thân qua một chuyến.

Mỹ nữ tiếp đãi nhìn thấy Lâm Nguyệt, không khỏi vui vẻ, mở miệng nói, làm cho không ít người trong đại điện đều nhìn về phía Lâm Nguyệt, đây cũng là thiếu nữ thiên tài sắp sửa gia nhập Thần Phong Học Viện sao, quả nhiên rất đẹp.

- Đa tạ Phong Bình Đại Sư.

Lâm Nguyệt cảm thụ được ánh mắt của mọi người, cảm giác rất có mặt mũi, lộ ra dáng tươi cười.

- Phong Bình Đại Sư cùng Lâm lão gia chính là bạn tốt, tự nhiên sẽ đặc thù chiều cố.

- Nói rất đúng, Lâm Nguyệt, phụ thân ngươi cùng ta quen biết đã lâu, ngươi cũng đừng hô Phong Bình Đại Sư gì, xưng hô một tiếng Phong thúc thúc là được.

Chỉ nghe một thanh âm sang sảng truyền đến, Phong Bình mặc Tinh Hà trường bào, mặt mỉm cười đi tới, nhìn Lâm Nguyệt nói.

- Phong thúc thúc, vậy lần này liền làm phiền ngươi.

Khóe mắt Lâm Nguyệt hơi có vài phần đắc ý, ánh mắt trong lúc lơ đãng quét nhìn Tần Văn Thiên.

- Không phiền phức, Lâm Nguyệt ngươi trở thành một thành viên của Thần Phong Học Viện, cần Thần binh gì, có yêu cầu đặc thù gì đều nói cho ta biết, ta sẽ vì ngươi lượng thân định chế một kiện Thần binh.

- Phong thúc thúc, Tinh Hồn của ta là thổ, nhẹ nhàng nhanh nhẹn, ta muốn luyện chế một thanh kiếm, trường kiếm ba thước, đi lộ tuyến nhẹ nhàng, linh động.

- Được, ta sẽ ở trên kiếm khắc chế Vũ Dực Thần Văn, giảm bớt trọng lượng, tăng phúc nhanh nhẹn.

Phong Bình cười nói.

Lâm Nguyệt hài lòng nở nụ cười, mà lúc này nữ tử tiếp đãi kia đã đi tới, nhìn Phong Bình nói:

- Phong Bình Đại Sư, người bên kia đều muốn cầu luyện thần binh lợi khí, còn có một người muốn làm học đồ.

- Muốn luyện chế Thần binh cần phải ghi lại yêu cầu của bọn họ cùng với thù lao, sau đó đưa cho ta xem, ta sẽ lựa chọn, bảo bọn họ ba ngày sau tới nơi này chờ, còn muốn đến làm học đồ là ai?

Phong Bình mở miệng nói, khiến mọi người thầm than, cái này chính là Đại sư, trước viết xong yêu cầu cùng thù lao, do hắn lựa chọn có luyện chế hay không, ở Sở Quốc, địa vị của Luyện Khí Sư là cực kỳ cao.

- Là hắn.

Lâm Nguyệt chỉ vào Tần Văn Thiên nói:

- Một gia hỏa miệng tiện.

Tần Vãn Thiên nhíu mày, tựa hồ vẫn là Lâm Nguyệt nàng miệng không sạch sẽ a, nữ nhân này thật là có bệnh công chúa.

- Hấn đắc tội Lâm Nguyệt nguoi?

- Ân.

Lâm Nguyệt gật đầu.

- Giao cho ta đi.

Phong Bình nở nụ cười nói:

- Lâm Nguyệt, ba ngày sau nguoi qua lấy Thần binh.

- Gia hòa muốn làm học đồ, đi theo ta.

Tần Vãn Thiên do dự một chút, nhưng vẫn đứng lên, đi theo Phong Bình.

Phong Bình cùng Lâm Nguyệt chào hỏi một tiếng, lại nhận lấy giấy do mỹ nữ tiếp đãi đưa cho hấn, liền dẫn Tần Vãn Thiên quẹo vào đại môn bên trái đại điện, bên trong có động thiên khác, chính là Luyện khí phân hội của Tinh Hà Công Hội.

Làm Luyện Khí Sư Nhất giai của Tinh Hà phân hội, Phong Bình hấn có Luyện Khí Điện chuyên môn của mình, thời điểm Tần Vãn Thiên đi theo Phong Bình bước vào Luyện Khí Điện, một cỗ khí tức nóng rực đập vào mặt, hỏa điểm làm nhiệt độ không gian rất cao, chỉ trong sát na, trên trán Tần Vãn Thiên liền xuất hiện mồ hôi.

- Vào đi.

Phong Bình đi vào, Tần Vãn Thiên chỉ thấy Luyện Khí Điện này có mấy gian phòng, trong phòng hấn đi vào này có một lò luyện cự đại, cắm vào lòng đất, dưới lò luyện có hỏa điểm đáng sợ cuộn cuộn không ngừng thiêu đốt.

- Nguoi tới đó nhìn một chút đi.

Phong Bình tùy ý nói, Tần Vãn Thiên khề gật đầu, hấn có thể cảm giác được Phong Bình ngạo mạn khi thân là Luyện Khí Sư, chỉ là Luyện Khí Sư Nhất giai, liền có Luyện Khí Điện chuyên môn, hơn nữa rất nhiều người muốn cầu cạnh hấn, từ đây có thể thấy được địa vị của Luyện Khí Sư.

- Nơi này là tài liệu Luyện Khí.

Tần Vãn Thiên đi tới trước một gian Thiên Điện, bên trong có rất nhiều đồ đựng dụng cụ, trên đó phân biệt có khắc chữ, chứa kim loại tài liệu Luyện khí cần.

Tần Vãn Thiên đi tới trước một gian Thiên Điện khác, bên trong có rất nhiều mô hình Binh khí như đao, thương, kiếm, kích, lá chắn, bao tay...

- Trống không!

Thần sắc của Tần Vãn Thiên ngưng lại, hấn phát hiện trong những mô hình binh khí này đều trống không.

- Đó là Khí Phôi đặc chế, chế tác thành hình dạng Thần binh muốn luyện chế, thậm chí có khắc các loại Thần Văn, chỉ cần đặt tài liệu Luyện Khí vào lò luyện hòa tan thành dịch thể, rót dịch thể vào Khí Phôi, lại để cho dịch thể động lại làm lạnh, sẽ thành hình thức ban đầu của Thần binh, nguoi mang những Khí Phôi kia tới bên cạnh lò luyện, ta cần bắt đầu Luyện khí.

Thanh âm của Phong Bình truyền đến, Tần Vãn Thiên âm thầm gật đầu, đưa Khí Phôi đến bên lò luyện, mà Phong Bình thì ở một bên xem ghi chép, đại khái là đang chọn cần giúp ai luyện chế Thần binh.

- Một thanh kiếm, một lá chắn, một thanh trường thương, hai thanh đao, rót dịch thể trong lò luyện vào những Khí Phôi ta nói.

- Toàn bộ đều rót vào dịch thể trong lò luyện?

Thần sắc của Tần Vãn Thiên ngưng lại, mặc dù chưa tiếp xúc qua Luyện khí, nhưng Tần Vãn Thiên minh bạch luyện chế Thần binh bất đồng, cần tài liệu Luyện Khí là án ti lệ bất đồng, tỷ như kiếm cần luyện chế ra phong duệ, lá chắn sẽ phải luyện chế ra dày nặng, như vậy yêu cầu đối với tài liệu Luyện Khí tất nhiên là bất đồng.

- Nguoi biết cái gì, lò luyện này là dùng tài liệu Luyện Khí ti lệ vàng tới phối hợp, đủ để luyện chế bất kỳ binh khí nào, chỉ cần sau khi thành hình khắc chế Thần Văn bất đồng liền có công hiệu bất đồng, Luyện khí quan trọng nhất là Thần Văn, hiểu không?

Phong Bình thấy Tần Vãn Thiên có ý chất vấn, không khỏi lạnh lùng nói.

- Minh bạch.

Tần Văn Thiên bình tĩnh nói, nhưng trong lòng thì cười nhạo, Phong Bình này bắt quả là lười tốn tâm tư đi luyện chế mà thôi, hết thầy Bình khí đều dùng tài liệu Luyện Khí đồng dạng luyện chế, sau đó khắc lên Thần Văn rèn thành Thần binh là có thể thu được thù lao, Luyện Khí Sư tất nhiên cực kỳ giàu có a!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trời sinh Luyện Khí Sư

Luyện Khí Sư đã phải tu hành, lại cần tìm hiểu Thần Văn luyện chế Thần binh, phần lớn Luyện Khí Sư còn có thể nhận nhiệm vụ Luyện khí tới thu được tài phú, giống như Phong Bình, hẳn tự nhiên không có khả năng tận tâm tận lực luyện chế tất cả Thần binh, lò luyện kia điều phối cái gọi là tỉ lệ vàng, đầy đủ hần sử dụng luyện chế rất nhiều Thần binh.

Tần Văn Thiên dựa theo Phong Bình yêu cầu rút dịch thể vào Khí Phôi, sau đó để vào trong máng Luyện khí chờ chúng đọng lại, lúc này Phong Bình ở bên cạnh lò nung nhắc lên một Luyện Khí Lô, nhìn Tần Văn Thiên phân phó nói:

- Đi Tài Liệu Điện giúp ta lấy một cân Thanh Đồng, nửa cân Ngân Sa, nửa cân Huyết Nham, chút ít Tinh Thần Cương cùng với Kinh Nhôm qua.
- Đây là muốn luyện kiếm, hơn nữa còn là kiếm tính chất nhẹ nhàng.

Tần Văn Thiên lấy được trí nhớ Luyện khí, tự nhiên có tin tức về tài liệu Luyện Khí, Thanh Đồng là chủ tài, Ngân Sa có thể làm cho kiếm sinh quang hoa, vài loại tài liệu khác có thể luyện chế ra kiếm nhẹ nhàng mà lại phong duệ, nhất là Huyết Nham cùng Tinh Thần Cương, đều là kim loại trân quý.

- Đại Sư là muốn giúp Lâm Nguyệt luyện chế nhuyễn kiếm?

Tần Văn Thiên thử dò xét hỏi.

Phong Bình quét mắt nhìn hần một cái, lãnh đạm nói:

- Cũng tính có vài phần kiến thức, biết ta muốn luyện chế nhuyễn kiếm, phụ thân của Lâm Nguyệt và ta có chút giao tình, bản thân nàng cũng có thiên tài tu luyện, giúp nàng Luyện khí ta đương nhiên phải tận tâm, tiểu tử người đắc tội nàng là vì hấp dẫn nàng chú ý đi, bắt quả ta khuyên người không nên nghĩ nhiều, nếu có thể an tâm làm học đồ của ta ba năm, ta sẽ để người lĩnh ngộ một chút Thần Văn đơn giản.
- Ba năm, vẫn chỉ là Thần Văn đơn giản?

Tần Văn Thiên nói nhỏ một tiếng, Luyện Khí Sư đối với Thần Văn nhìn thật là nặng.

- Thế nào, ngại lâu? Người có biết ta vì thu được Thần Văn của Tinh Hà Công Hội bỏ ra cái giá lớn như thế nào không?

Phong Bình hừ lạnh một tiếng nói:

- Bỏ ra tài liệu đi.

Tần Văn Thiên khẽ gật đầu, đi Tài Liệu Điện mang tới tài liệu mà Phong Bình cần, lập tức liền thấy Phong Bình để chúng vào Luyện Khí Lô.

- Hòa điểm nơi này đều là Địa Hòa do Tinh Hà Công Hội cung cấp, nếu không có Tinh Hà Công Hội, rất nhiều Luyện Khí Sư ngay cả luyện tài liệu cũng làm không được, muốn trở thành Luyện Khí Sư quả thực hà khắc.

Trong lòng Tần Văn Thiên thâm than, tính chất của Tinh Thần Cương cực kỳ cứng rắn, tuyệt không phải vậy hòa điểm bình thường có thể nóng chảy.

Nhất là muốn luyện chế Thần binh đẳng cấp càng cao, cần tài liệu càng khó nóng chảy.

Đương nhiên, đối với Luyện Khí Sư mà nói, hiếm có nhất cùng trọng yếu nhất, vẫn là Thần Văn, cùng với năng lực lĩnh ngộ khắc họa Thần Văn.

Sau khi để tài liệu Luyện Khí vào Luyện Khí Lô, Phong Bình lại đợi Khí Phôi xuất hiện vết rách, lập tức bảo Tần Văn Thiên đặt Khí Phôi một thanh kiếm lên luyện khí thạch, ngón tay điểm một cái, nhất thời Khí Phôi nứt ra, lộ ra thanh kiếm bị ngọn lửa nung đỏ.

- Lúc này khí còn chưa hoàn toàn đọng lại, là thời cơ khắc họa Thần Văn tốt nhất.

Phong Bình nhàn nhạt nói, Tinh Thần Chi Lực ba động, chỉ thấy Phong Bình vươn một chỉ, chỗ đầu ngón tay lại có Tinh Thần Chi Lực rực rỡ, hóa thành Tinh Thần đao khắc.

- Đây là Tinh Hồn, Tinh Hồn của Phong Bình là một thanh đao khắc, chưa tính là Chú Tạo Tinh Hồn, nhưng dùng để khắc họa Thần Văn ngược lại cũng không tồi.

Tần Văn Thiên thầm nói, chỉ thấy Phong Bình dùng Khắc Đao Tinh Hồn khắc họa Thần Văn, không có ký Tần Văn Thiên chút nào, Thần Văn phiền phức không gì sánh được, từng cái văn lộ giao thoa, mắt thường khó phân biệt, phẳng phát như mạch lạc trên cơ thể người, kiểm thì tương đương với nhân thể.

Bất quá có lẽ Phong Bình không ngờ, Tần Văn Thiên nhìn động tác của hắn rất rõ ràng.

- Đây là Thần Văn cơ sở trong Thần Văn kiểm hình, có thể tăng cường kiểm phong duệ tính, tăng phúc lực công kích nhất định, bất quá Phong Bình này khắc họa hơi thô ráp.

Tâm của Tần Văn Thiên như gương sáng, nhưng tự nhiên sẽ không nói ra, Phong Bình này không có Chú Tạo Tinh Hồn, lấy tay khắc họa Thần Văn, hết lần này tới lần khác thiên phú Luyện khí trái lại làm khó hắn.

Kỳ thực Phong Bình hắn cũng biết Khắc Đao Tinh Hồn của mình về việc tu hành không có ưu thế gì, mới có thể tốn hao khí lực đi lên con đường Luyện khí, hơn nữa cũng coi như có chút thành tựu, lại không nghĩ sẽ bị Tần Văn Thiên khinh bỉ một phen.

- Nếu ngươi có thể học được Thần Văn này, ngươi liền một đời không lo.

Phong Bình tự nhiên không biết cách nghĩ của Tần Văn Thiên, còn dương dương tự đắc, cười nhạt liếc nhìn Tần Văn Thiên, vừa khắc Thần Văn lên tất cả Bình khí, sau đó chờ chúng nó triệt để làm lạnh, lại tiến hành đánh bóng, khai nhận...

Còn Thần Văn khắc họa lên, sau khi luyện chế hoàn thành lại hoàn toàn biến mất, dường như khảm nhập nội bộ của Thần binh, trở thành mạch lạc của Thần binh, thành một bộ phận của chúng.

- Ngươi thử xem.

Phong Bình luyện chế xong một thanh Thần binh đưa cho Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên cầm kiểm, Tinh Thần Chi Lực phun trào, xâm nhập trong kiểm, nhất thời có một loại cảm giác huyết mạch tương liên, dường như mạch lạc Thần Văn kia cũng là một bộ phận của mạch lạc thân thể, Tinh Thần Chi Lực có thể chảy vào trong đó kích phát lực lượng của kiểm.

- Thật kỳ diệu.

Trước đây Tần Văn Thiên không có tu hành, tự nhiên chưa tiếp xúc qua Thần binh, không nghĩ tới Thần Văn lại có tác dụng kỳ diệu như vậy.

- Hôm nay đánh bóng luyện khí ngươi cũng thấy rõ, nếu ngươi thật muốn làm học đồ, sau này ta liền an tâm khắc họa Thần Văn, những chuyện khác do ngươi tới làm, thế nào?

Phong Bình nhìn Tần Văn Thiên nói.

- Phong Bình Đại Sư, ta sẽ không thường tới nơi này, bất quá nếu lúc ta rảnh rỗi qua, sẽ giúp làm sự tình này, hơn nữa không cần thù lao.

Tần Văn Thiên đáp lại, hôm nay quá trình luyện chế hắn cũng làm rõ ràng, ở trong trí nhớ của hắn kỳ thực đã có Luyện Khí Chi Pháp, nhưng dù sao đích thân trải qua sẽ càng rõ ràng hơn.

Luyện khí, trọng yếu nhất là khắc họa Thần Văn, cái khác chỉ cần nắm giữ phương pháp luyện chế Thần binh bất đồng sử dụng tài liệu bất đồng là được, đương nhiên đánh bóng khai nhận cũng cần kỹ thuật, còn hóa điểm, ở trong Tinh Hà Công Hội thì không cần suy nghĩ.

Chính bởi vì Tinh Hà Công Hội hết thảy đều có sẵn, cho nên Phong Bình có thể luyện chế lượng lớn Thần binh Nhất giai cấp thấp, nhưng mặc dù là Thần binh Nhất giai Hạ phẩm, đối với rất nhiều Luyện Thể cảnh bên ngoài mà nói, cũng là bảo vật cực kỳ trân quý.

- Không biết phân biệt.

Phong Bình hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta đi nghỉ trước, có chút vật bỏ đi ngươi giúp ta thu thập vứt bỏ.

Tần Văn Thiên thấy Phong Bình ly khai, thầm nghĩ người này cũng đủ âm hiểm, rõ ràng trong vòng một ngày là có thể luyện chế lượng lớn một ít Thần binh phẩm chất thông thường, nhưng muốn người khác ba ngày qua lấy, tỏ vẻ hắn luyện chế Thần binh cần tốn hao rất nhiều thời gian.

Đương nhiên, nếu Phong Bình muốn chú tâm luyện chế một thanh Thần binh, đích xác cần ba ngày, tựa như hắn giúp Lâm Nguyệt luyện chế Thần binh, bởi vì khắc họa Thần Văn thì không phải là một chuyện dễ dàng, nhất là một khi khắc họa Thần Văn xuất hiện sai sót, chính là luyện chế thất bại.

Phong Bình đi rồi, bỏ lại một Khí Phôi kiểm hình, hắn lấy dịch thể “tỉ lệ vàng” rót vào trong đó, chuẩn bị tự mình ném thử một phen.

- Dựa theo ký ức ta chiêm được, Thần Văn cùng Thần binh chia làm đẳng cấp giống nhau, chia làm Nhất giai đến Thập giai, Thần binh Nhất giai cần

Thần Văn Nhất giai luyện chế, Thần binh Nhị giai thì chỉ ít cần Thần Văn Nhị giai luyện chế, Luyện khí Thần Văn có giai cấp, đều là do những thứ Thần Văn cơ sở kia tổ hợp diễn hóa thành, Thần Văn càng cao cấp, càng khó lĩnh ngộ, trong trí nhớ một ít Thần Văn Tam giai, ta xem cũng xem không hiểu.

Tần Văn Thiên trầm nghĩ, đợi Khí Phôi làm lạnh xuất hiện vết rách, hắn cũng đặt Khí Phôi ở trên luyện khí thạch, bàn tay run lên, gõ bẻ Khí Phôi, nhìn thanh kiếm đỏ hồng kia, Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể Tần Văn Thiên điên cuồng đan vào, hội tụ, dẹt thành một Đồ Văn hoa mỹ, Thần Văn kiếm hình, Thần Văn này là Thần Văn Nhất giai Phi Kiếm.

Trên lòng bàn tay, một thanh Tinh Thần Thiên Chùy hiện lên, cũng không ngừng cải biến trở thành hình dạng kiếm phù hợp, trong cơ thể đan vào Tinh Thần cũng đi về phía Văn Thiên Chùy, lại lạc ấn vào Thiên Chùy.

Tần Văn Thiên giờ thủ chương lên, đập xuống kiếm, nguyên vẹn đập xuống ở trên thân kiếm, Thần Văn trực tiếp in vào trong kiếm, hóa thành mạch lạc của kiếm.

- Hô...

Tần Văn Thiên thờ sâu, cũng không biết hiệu quả như thế nào.

Thu hồi Thiên Chùy, Tần Văn Thiên bắt đầu sử dụng công cụ đánh bóng, bất quá khi hắn tiến hành bước cuối cùng, chuẩn bị làm kiếm khai nhận, Phong Bình lại vội vàng vàng tới rồi, thấy động tác của Tần Văn Thiên thần sắc liền động lại, cau mày nói:

- Ngươi đang làm cái gì?

- Phong Bình Đại Sư, ta thử xem có thể đánh bóng hay không.

Tần Văn Thiên mở miệng nói.

- Ngươi coi đây là địa phương nào, ngươi tiêu hao Khí Phôi cùng với dịch thể Luyện khí đầy đủ ta luyện chế một thanh Thần binh, ngươi bồi thường nổi sao.

Phong Bình giận dữ, đi tới bên cạnh Tần Văn Thiên, trực tiếp phát ổng tay áo, nhất thời thanh kiếm mà Tần Văn Thiên còn chưa khai nhận rơi xuống trên mặt đất.

- Hôm nay Mộc Thanh Đại Sư muốn tới xem một chút, coi như ngươi gặp may mắn, lập tức rút cho ta.

Phong Bình hiển nhiên không nghĩ tới một học đồ dám làm càn như vậy, lạnh lùng nói.

Thần sắc của Tần Văn Thiên cứng đờ, Phong Bình này là Luyện Khí Sư, thật đúng là cao ngạo, hừ lạnh một tiếng, Tần Văn Thiên trực tiếp vung tay ly khai.

- Không biết tốt xấu, uống ta còn muốn thương cảm thu lưu ngươi.

Phong Bình cả giận nói, lúc này Tần Văn Thiên đã đi ra ngoài, chỉ thấy có mấy bóng người vừa vận đến bên này, tất cả đều mặc Tinh Hà trường bào, người cầm đầu khí vũ phi phàm, mà bên cạnh hắn còn có một thiếu nữ xinh đẹp làm bạn.

Mộc Thanh chính là Luyện khí phân điện Điện chủ của Tinh Hà Công Hội Thiên Ung thành đời trước, bất quá bây giờ đã điều tới Hoàng thành, lần này trở về là muốn nhìn Luyện Khí Sư nơi này Luyện khí có tiến bộ hay không.

Tần Văn Thiên gặp thoáng qua đoàn người này, nữ nhân kia chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Tần Văn Thiên, ánh mắt ấy càng làm cho Tần Văn Thiên cảm nhận được Luyện Khí Sư cao ngạo, đều là chút hạng người tâm cao khí ngạo a.

- Phong Bình, chuyện gì nổi giận như vậy?

Đám người Mộc Thanh đi vào Luyện khí phòng của Phong Bình.

- Mộc Thanh Đại Sư, Hội Trưởng.

Phong Bình khom người, giờ phút này mặt hắn đầy dáng tươi cười, nào có chút tức giận.

- Ân.

Mộc Thanh gật đầu, đi vào Luyện Khí Điện nói:

- Nhìn hôm nay trình độ Luyện khí của ngươi như thế nào.

Nói xong, hắn vừa vận thấy thanh kiếm bên cạnh luyện khí thạch, không khỏi nhật lên, xem một vật phẩm thất bại, có đôi khi càng có thể nhìn ra tài nghệ của một người.

Phong Bình vừa định nói chuyện, chỉ thấy sắc mặt của Mộc Thanh trở nên đặc sắc, xoay người nhìn Phong Bình, vui vẻ nói:

- Phong Bình, tiêu chuẩn của Luyện khí người tiến bộ lớn như vậy?

Phong Bình sững sờ một chút, Mộc Thanh trả kiếm lại cho hắn, Phong Bình tâm niệm vừa động, Tinh Thần Chi Lực cùng Thiên Địa Nguyên Lực chảy vào trong đó, sắc mặt của hắn cũng lập tức đặc sắc lên.

- Làm sao có thể?

Phong Bình có chút không tin.

- Thanh kiếm này kém ở tài liệu, người chỉ dùng dịch luyện phối hợp tốt để luyện chế, nhưng Thần Văn tinh xảo làm ta cũng xấu hổ, có thể nói hoàn mỹ, mặc dù chỉ là Thần Văn Nhất giai, nhưng đã làm được đăng phong tạo cực, chỉ sợ người cách Luyện Khí Sư Nhị giai cũng không xa.

Mộc Thanh mỉm cười nhìn Phong Bình nói:

- Năm sau ta dự định mang một trợ thủ đi Hoàng thành, bây giờ người này có thể định ra rồi, Phong Bình, thanh kiếm này xác thực người luyện chế?

Phong Bình chần chờ một lúc, lập tức cắn răng, cơ hội như thế căn bản không thể bỏ qua.

- Đương nhiên.

- Được, ta cho người ba ngày thời gian, hết toàn lực luyện chế ra một kiện Thần binh, để ta nhìn tiêu chuẩn đỉnh phong của người như thế nào.

Mộc Thanh nở nụ cười, lập tức xoay người rời đi.

Phong Bình tâm thì lộ bộ, sắc mặt hơi tái nhợt, vừa rồi hắn nhất thời tham niệm không muốn bỏ qua cơ hội thừa nhận, nhưng bây giờ, hắn làm sao có thể khác ra Thần Văn kia, tham niệm hại nhân a.

- Tiểu tử kia... Đúng, nhất định phải tìm được hắn!

Trong lòng Phong Bình run rẩy, nếu tìm không được Tàn Văn Thiên, hắn liền xong đời.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Áp lực

Tàn Văn Thiên ly khai Tinh Hà Công Hội có chút phiền muộn, hắn còn muốn nhìn mình khác họa Thần Văn có thể luyện chế ra Thần binh hay không, không nghĩ tới lại sớm bị đánh ra, bất quá chỉ ít biết quá trình Luyện khí, chuyện này với hắn có không ít giúp đỡ, sau này nếu có điều kiện thích hợp như ở Luyện Khí Điện, chính hắn cũng có thể Luyện khí.

Thời điểm trở lại Tàn phủ đã là hoàng hôn, lần này hắn đi tới cửa chính, muốn nhìn tình huống bên ngoài Tàn phủ như thế nào.

Tàn Văn Thiên ở xa xa liền ngừng lại, chỉ thấy phía trước có một đám kỵ sĩ khoác giáp trụ vây Tàn phủ lại.

- Thật sự dám động thủ với Tàn phủ sao?

Sắc mặt của Tàn Văn Thiên không dễ nhìn lắm, thấy đám người Tàn Xuyên đều ở đó, liền thúc ngựa đi tới.

Những người vây quanh Tàn phủ kia thấy Tàn Văn Thiên cũng không có ngăn trở, tùy ý hắn và đám người Tàn Xuyên hội hợp.

- Văn Thiên, người vào phủ trước đi.

Tàn Xuyên thấy Tàn Văn Thiên qua, nhìn hắn mở miệng nói.

- Tránh không được, nhóm người thứ nhất đã chọn, Tàn Văn Thiên chính là một người trong đó, Vũ thống lĩnh đã sắp đến rồi.

Thống lĩnh Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn Lãnh Ưng cười lạnh một tiếng, người hắn muốn đợi cũng sắp đến rồi, hắn không vội.

Tàn Văn Thiên đi tới trước người Tàn Dao, lộ ra thần sắc hỏi dò.

- Người còn nhớ lần trước sau khi Học viện Vũ phủ khảo hạch chấm dứt, Diệp gia lão đầu nói không, người của Thần Tướng Vũ Phủ cũng sắp đến rồi, người, ta, Tàn Thương còn có Tàn Chí, bọn họ muốn mạnh mẽ mang nhóm đầu tiên đi.

Thần sắc của Tần Dao không dễ nhìn lắm, Tần Văn Thiên lập tức nhớ tới lần trước lúc khảo hạch kết thúc, Diệp Mặc nói bệ hạ “ban ân” người Tần phủ có thiên phú có thể đến Thần Tướng Vũ Phủ tu hành, nhưng kì thực là nghiêm ngặt khống chế bọn hắn lại.

Bây giờ, đây là muốn cường chế thi hành.

- Vũ thống lĩnh còn gọi là Vũ Tu La, thủ đoạn hết sức tàn nhẫn, thực lực mạnh mẽ.

Tần Dao bổ sung một câu, Thần Tướng Vũ Phủ Vũ Tu La, ở Hoàng thành các đại Vũ phủ Học viện cũng rất nổi danh.

- Nếu Diệp gia lý giải Tần phủ, liền biết Tần phủ chắc chắn sẽ không giao người, Vũ Tu La tới, sợ là không chỉ vì muốn bốn người chúng ta đơn giản như vậy.

Tần Văn Thiên thấp giọng nói, làm cho mọi người đều cảm thấy rất trầm trọng, sợ dĩ những người này chậm chạp không động thủ, kì thực là kiêng kỵ lực lượng ẩn dấu sau Tần phủ, Vũ Vương Vũ vệ.

Xa xa trên đại đạo, mặt trời chiều chiếu lên thân ảnh một đoàn người, chỉ thấy một chi thiết kỵ cuốn qua một trận cuồng phong, từ từ tiến nhập tầm nhìn của mọi người, trước mặt nhất có hai người, một trung niên, rất đen, ánh mắt lại cho người ta cảm giác âm u tàn nhẫn, mà bên cạnh hắn là một thanh niên mười sáu mười bảy tuổi, con mắt sắc bén kia lại như dã thú, khiến người ta cảm thấy nguy hiểm.

- Vũ Tu La, còn có đệ tử của hắn, Diệp gia Diệp Lang.

Tần Dao nhìn về phía hai người kia nói:

- Diệp Lang là hắn sau khi thức tỉnh Yêu Lang Tinh Hồn thay tên, chính là đường đệ của Diệp Vô Khuyết, ở trong Thần Tướng Vũ Phủ tu hành, tuy tuổi còn trẻ nhưng thủ đoạn tàn nhẫn, tu vi Luyện Thể cảnh đỉnh phong, sức bật rất mạnh, từng giết qua nhân vật vừa bước vào Luân Mạch cảnh.

- Tần Xuyên.

Thanh âm lạnh như băng của Vũ Tu La vang lên, ánh mắt nhìn về phía người Tần phủ nói:

- Bệ hạ ban ân Tần phủ, Tần Dao, Tần Văn Thiên, Tần Thương, Tần Chí, có thể theo ta đi Thần Tướng Vũ Phủ tu hành.

- Tần Xuyên cảm ơn Long ân của bệ hạ, bất quá Tần phủ ta đối với hậu bối đệ tử tu hành tự có an bài, không nhọc đến Vũ thống lĩnh phí tâm.

Tần Xuyên bình tĩnh đáp lại.

Khóe miệng của Vũ Tu La hiện lên một tia châm chọc, chỉ thấy thanh niên bên cạnh hắn đạp ngựa lên trước, ngón tay chỉ Tần Xuyên, nói:

- Lão già kia, đừng cho người mặt không biết xấu hổ, sư phụ ta khách khí với người, chớ thật coi mình là một nhân vật, dám phế cặn Tần phủ các người có cơ hội tiến nhập Thần Tướng Vũ Phủ, còn phải quý xuống khấu tạ ân đức của chúng ta mới phải.

- Làm càn!

Người Tần phủ mặt lộ tức giận, thanh niên này cũng dám chỉ vào Tần Xuyên mắng, quá càn rồi.

- Diệp gia hậu đại, không ai quản giáo được sao?

Tần Xuyên quét nhìn Diệp Lang.

- Quản giáo?

Diệp Lang nhìn người Tần phủ, mang theo thái độ coi thường, mặc dù không đến 16 tuổi, nhưng trong ánh mắt của hắn đã lộ ra thú tính khát máu, chỉ vào người sau lưng Tần Xuyên nói:

- Tần phủ các người dạy dỗ ra đám phế cặn này, ta một tay là có thể bóp chết, người tin không?

- Gia hỏa này thật cuồng vọng, ta ngược lại muốn xem xem người làm sao bóp chết chúng ta.

Chỉ thấy một vị Tần gia hậu bối không nhận được Diệp Lang nhục nhã, gầm lên một tiếng, nhào về phía Diệp Lang.

- Tần Mộc, trở về.

Tần Xuyên quát một tiếng, lại chỉ thấy khóe miệng Diệp Lang hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, thân thể hóa thành hình cung, như dã thú, khí tức trên người lạnh lùng tới cực điểm, chiến mã của hắn cũng run rẩy không ngừng, trực tiếp phủ phục ở trên mặt đất, miệng sùi bọt mép.

- Ô...ô...n...g!

Thân thể Diệp Lang hóa thành một đạo hồi ảnh, trực tiếp biến mất.

- Tốc độ thật nhanh!

- Gào!

Một tiếng kêu gào thống khổ truyền đến, kèm theo âm thanh rắc rắc cốt cách bẻ gãy, thân thể Tần Mộc bay ra ngoài, hung hăng té lăn trên đất, xương cốt cả người đều bị lực lượng kia nổ nát nứt ra.

- Rắc rắc!

Chân của Diệp Lang nặng nề đập lên mặt đất, mặt đất xuất hiện một vết rách cự đại, có thể thấy được lực lượng của hắn mạnh bao nhiêu, ánh mắt như dã thú nhìn chăm chăm Tần Mộc, Diệp Lang lần thứ hai gào thét bay ra, bàn tay hóa thành lợi trảo, chụp tới đầu của Tần Mộc, nếu trúng một trảo đáng sợ này, đầu của Tần Mộc tuyệt đối sẽ bạo liệt.

Người Tần phủ sắc mặt đại biến, rất nhiều người thậm chí nhắm hai mắt lại, Tần Mộc ở trong thế hệ thanh niên của Tần phủ thực lực coi như rất mạnh, Luyện Thể cảnh cửu trọng, dĩ nhiên không đỡ nổi một đòn, đáng hận hơn là, Diệp Lang kia còn dám sát nhân.

- Làm càn.

Đột nhiên, thủ chương của Tần Xuyên chế trụ cánh tay của Diệp Lang, trầm ổn như núi, Tần Mộc nằm ở trên đất trán chảy mồ hôi lạnh, cặp mắt nhìn Diệp Lang chỉ cảm thấy sợ hãi.

Diệp Lang ngẩng đầu lên, nhìn Tần Xuyên, con mắt như dã thú hiện lên miệt thị:

- Tiểu nhân không được lảo nhào lên sao.

Nói xong, Diệp Lang rút cánh tay về, ở trước mặt người Tần phủ đi lại vài bước, mở miệng nói:

- Có muốn ta thay ngươi quản giáo phế cận không, một cái không được, có thể cùng tiến lên.

Tuy Tần Xuyên phần nộ, nhưng trong lòng thâm than, tuy hắn ở Thiên Ung thành, nhưng đối với động tĩnh của Hoàng thành rành mạch từng câu, không nói Diệp Vô Khuyết, Diệp gia thật có mấy thanh niên, một đời trẻ tuổi của Tần gia, đều không có người có thể chống lại, cái này không chỉ bởi vì thiên phú, cũng bởi vì Tần phủ sa sút cùng Diệp gia huy hoàng, tài nguyên tu luyện chênh lệch quá lớn.

- Cuồng vọng, quá cuồng vọng.

Người Tần phủ sắc mặt xanh mét, Tần Dao nhin không được mở miệng nói:

- Diệp Lang, ngươi quá kiêu ngạo!

Ánh mắt của Diệp Lang rơi vào trên người Tần Dao, con mắt kia quét nhìn thân thể Tần Dao, thậm chí ở trước ngực Tần Dao hung hăng nhìn chòng chọc vài lần, lộ ra ý thềm nhỏ dãi, làm cho sắc mặt Tần Dao khó coi lên.

- Tần Dao, mặc dù thiên phú của ngươi kém, nhưng đáng người không tệ, làm cho người tâm động, không bằng làm tiểu thiếp của ta được không.

Diệp Lang lại nhìn chăm chăm Tần Dao mở miệng nói, làm cho thanh niên Tần phủ đều vô cùng phần nộ, Tần Dao là hòn ngọc quý trên tay Tần phủ, một trong tứ đại mỹ nữ của Thiên Ung thành, dung mạo xuất chúng, thiên phú cũng thật tốt, Diệp Lang này lại nói nạp làm thiếp.

Tần Dao đi lên phía trước, nhưng bị Tần Vãn Thiên kéo lại, chỉ thấy ánh mắt của Tần Vãn Thiên nhìn chăm chăm Diệp Lang, sau khi bước vào tu hành, hắn còn chưa chân chính phóng thích qua lực lượng của mình, hắn rất muốn thử xem.

- Tỷ, ta tới.

Tần Vãn Thiên nhìn Tần Dao, lộ ra một nụ cười hiền hòa.

- Vãn Thiên, thực lực của Diệp Lang rất đáng sợ, cực kỳ đáng sợ.

Tần Dao lắc đầu, tuy thiên phú của Tần Vãn Thiên kiệt xuất, nhưng dù sao bước vào tu hành không lâu, tuyệt đối không phải đối thủ của Diệp Lang.

- Đối phó loại cận bã này, ta sợ sẽ dơ tay tỷ.

Tần Vãn Thiên cười như trước, nhéo nhéo gương mặt của Tần Dao, làm cho Tần Dao ngẩn người, trừng Tần Vãn Thiên một cái, người này, lúc này còn có tâm tư làm vậy, bất quá nàng cũng biết Tần Vãn Thiên, hẳn lúc nào cũng một bộ cà lơ phất phơ, dường như chuyện gì cũng không để ở trong lòng, bất quá ở cùng hắn lại khiến người ta ấm lòng.

- Ngươi cẩn thận một chút.

Tần Dao mở miệng nói.

- Yên tâm

Tần Ván Thiên gãi gãi đầu, cười đi ra ngoài, nhìn Diệp Lang một chút, Diệp Lang này niên linh gần giống như hắn, nhưng tuyệt đối là nhân vật hung ác, hơn nữa cực kỳ cuồng ngạo, tự cao tự đại.

- Tần Ván Thiên.

Diệp Lang nhìn Tần Ván Thiên như có vài phần đùa giỡn tàn bạo, lại có vài phần lạnh lùng nói:

- Ta sẽ phế bỏ tay mà ngươi chạm Tần Dao.

- Nghe nói tu vi của ngươi là Luyện Thể cảnh đỉnh phong, ta tuy chỉ là Luyện Thể cảnh lục trọng, nhưng muốn nhìn ngươi làm sao phế đi tay của ta.

Tần Ván Thiên nhàn nhạt nói.

- Ta sẽ áp chế lực lượng ở Luyện Thể cảnh lục trọng, cho ngươi biết, người Tần phủ ở trong mắt thiên tài, là không chịu nổi cỡ nào.

Con mắt Diệp Lang lóe lên, thân thể hắn nhào ra ngoài, như đã lang bôn tẩu ở trong núi hoang, tiếng gió gào thét.

Lợi trào của Diệp Lang bay thẳng đến đầu của Tần Ván Thiên, gân cốt phát ra âm hưởng, Thiên Lang trào lộ ra ánh sáng u ám, hắc dịch xác áp chế lực lượng của mình, nhưng vẫn khùng bố như trước.

Tần Ván Thiên thấy Diệp Lang áp chế tu vi, trong con ngươi hiện lên lạnh lùng, khí chất cùng mới vừa rồi tuyệt nhiên bất đồng, lộ ra một cổ bá đạo, tràn đầy khí tức nguy hiểm, trong cơ thể hội tụ Tinh Thần Chi Lực điên cuồng xoay tròn, phun trào về phía cánh tay.

- Đứng!

Tần Ván Thiên bước ra một bước, cánh tay cuồng mãnh gào thét, như Cự Long bay lượn, ngạo thị hết thảy.

Thiên Lang trào âm lãnh cùng Hàng Long Quyền va chạm, phát ra một âm thanh đáng sợ, Diệp Lang phát ra một tiếng rên rỉ, chỉ cảm thấy lợi trào như nứt ra, trong mắt hắn hiện lên khí tức nguy hiểm.

- Ngươi dám gạt ta.

Trong cơ thể Diệp Lang bị chấn động cường liệt, khí huyết quay cuồng, rít gào một tiếng, loại lực lượng này căn bản không phải Luyện Thể cảnh lục trọng, Diệp Lang hoàn toàn bộc phát ra khí thế, toàn thân phát ra âm thanh bùm bùm.

Cuồng phong càn quét, Diệp Lang lần thứ hai bay ra, khí thế âm lãnh đáng sợ làm cho hư không đè nén, Tần Ván Thiên chỉ cảm thấy toàn bộ đất trời đều bị âm lãnh chiếm cứ, phảng phất như có từng con Yêu Lang lao tới hắn.

- Khí thế thật mạnh.

Trong lòng Tần Ván Thiên thâm than, cỗ lực lượng này đủ để ép vỡ hắn, lúc này Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể hắn hội tụ càng đáng sợ hơn, như một con bão táp hội tụ trong Tinh Mạch, trong cơ thể chứa đựng Tinh Thần Chi Lực toàn bộ bị nghiền ép ra, theo Tinh Mạch nhảy vào cánh tay, giờ khắc này, Tần Ván Thiên cảm giác mình tràn đầy lực lượng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tàn Nhẫn

Mọi người trong Tần phủ nhìn thấy Diệp Lang đánh về phía Tần Ván Thiên thì ai nấy cũng cực kỳ căng thẳng, chỉ thấy bàn tay của Diệp Lang run lên, sau đó toàn thân của hắn giống như hóa thành một con yêu lang, có một đạo hư ảnh yêu lang gầm lớn bỏ nhào về phía Tần Ván Thiên, giống như muốn cắn xé Tần Ván Thiên.

- Yêu Lang Tinh Hồn, chẳng trách trên người tên Diệp Lang kia lại phát ra khí tức của dã thú như thế.

Sắc mặt của mọi người vô cùng căng thẳng, chỉ thấy Tần Dao nhào người về phía Tần Ván Thiên, cô trực tiếp phóng thích Tinh Hồn của mình ra, Tinh Hồn của cô là một gốc cổ thụ, viên Tinh Hồn đầu tiên của cô chính là Cổ Thụ Tinh Hồn.

- Diệp Lang rút đi.

Tần Dao quát lớn, từng đạo cổ mộc bén nhọn hóa thành vô số thanh lợi kiếm chém về phía Diệp Lang.

Thần thông được dung nhập thêm nguyên lực cuồng bạo đều được Luân Mạch thông thuận bộc phát ra, phát huy được uy lực cực kỳ khủng bố của thần thông, đây chính là đại biểu cho Luân Mạch cảnh.

- Hủy!

Diệp Lang lúc này giống như đã phát điên, lộ ra khí tức cuồng dã vô cùng đáng sợ hệt như một con dã thú, xé rách lợi kiếm cổ mộc chém tới kia, sức mạnh ngập trời, sau đó lại tiếp tục lao về phía Tần Văn Thiên.

- Gào!

Vào lúc này, chỉ thấy cánh tay của Tần Văn Thiên hóa thành một thanh chùy lớn che kín trời, phát ra ánh sáng ngôi sao chói lòa, sau đó cự chùy nọ lập tức biến ảo thành một con thương long, tiếng rống ngấm vang vọng cửu trùng, sau đó lao về phía Diệp Lang như một con cự long.

Lang vương u lãnh và thương long bá đạo đâm sầm vào nhau bốc lên gió lốc cuốn phẳng mọi thứ, Tần Văn Thiên và Diệp Lang đồng thời liên tục lùi lại sau, gót chân kéo lê trên mặt đất tạo thành hai khe rãnh thật dài.

- Văn Thiên.

Thần sắc của Tần Dao đại biến, cổ mộc vươn dài ra cuốn lấy thân thể của Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên bị kéo lại và vào người Tần Dao xong mới ngừng lại được, chỉ thấy toàn thân mềm nhũn, trên nắm đấm có vô số vết thương đang túa máu liên tục.

- Hô, mạnh thật, cảnh giới cách nhau quá xa.

Tần Văn Thiên nghĩ thầm trong lòng, tinh thần chi lực mà hắn giữ tại tứ chi bách hải dường như đã tiêu hao hết toàn bộ vào một kích kia rồi, nên toàn thân suy yếu.

- Không hổ là Tinh Hồn do kết nối với ngôi sao ở tầng trời thứ năm ngưng tụ mà thành, trong vòng một nháy mắt ngăn ngừa ban nãy mà có thể khiến cho lực lượng tinh thần trong cơ thể ta tập trung lại trong một kích đó, để ta đỡ được công kích toàn lực của Diệp Lang, nhưng cũng rút hết toàn bộ tinh thần chi lực trong cơ thể của ta rồi.

Lúc này Diệp Lang còn khiếp sợ hơn ai hết, hắn mà lại bị đánh lùi, hơn nữa lợi trảo của hắn lại toàn là vết máu, Tần Văn Thiên có thể đã thương được hắn.

- Ta sẽ giết chết ngươi.

Diệp Lang phát ra tiếng gầm lớn như dã thú, nhìn chằm chằm vào Tần Văn Thiên, vừa dứt lời thì hắn bước lên trước, khí tức dã thú trên người ngày càng mạnh mẽ hơn, mỗi bước hắn bước ra đều khiến mặt đất bị lún xuống, uy áp vô cùng đáng sợ.

- Nếu ngươi còn dám làm cản tiếp thì đừng trách ta không khách khí.

Tần Xuyên thấy Diệp Lang vẫn chưa chịu thôi thì lạnh giọng nói.

Đồng thời, lúc này trong mắt của tên Vũ Tu La kia cũng lộ ra vẻ hung ác, tên Tần Văn Thiên này không phải dạng vừa, ắt phải diệt trừ.

- Đi bắt bốn người Tần Văn Thiên và Tần Dao lại, kẻ nào dám ngăn cản thì coi như vi phạm hoàng lệnh.

Vũ Tu La lạnh lùng nói.

- Bắt người.

Diệp Mặc và Lãnh Ứng đồng thời mở miệng, nháy mắt lập tức có một cỗ khí tức bao phủ nơi này, đám quân sĩ tay cầm trường thương đi về phía Tần phủ, khiến cho người ta cảm thấy áp lực tới mức hít thở không thông.

Ngay khi bọn chúng hạ lệnh thì bên trong Tần phủ đột nhiên có một đội cung tiễn thủ ủa ra rồi xếp thành từng hàng, cây cung sừng trâu cực lớn bị kéo cong vút, tràn ngập mỹ cảm mạnh mẽ.

- Xem ra Tần phủ muốn tạo phản rồi đây.

Diệp Mặc lạnh lùng nói, thân thể của hắn trực tiếp phóng lên trời, bay về phía cung tiễn thủ.

- Vút vút vút...

Dây cung run lên, mũi tên phá không bay vút ra về phía đoàn kỵ sĩ kia, hóa thành một cơn mưa tên, lúc mũi tên phá không phát ra tiếng xé gió vô cùng

đáng sợ.

Cũng có rất nhiều cung tiễn trực tiếp nhắm thẳng vào Diệp Mặc trên không trung, chỉ thấy trên đỉnh đầu của Diệp Mặc lặng lẽ phóng ra hai viên Tinh Hồn, viên Tinh Hồn đầu tiên là Thương Ưng Tinh Hồn, mang đến tốc độ nhanh nhẹn và công kích hung mãnh cho hắn, viên Tinh Hồn thứ hai trông giống như một ngọn núi cao vậy, đó chính là Tinh Hồn cường đại do hắn kết nối với một tòa ngôi sao Vô Mệnh dạng núi mà ngưng tụ thành, tên là Thạch Sơn Tinh Hồn, khiến cho da thịt của hắn đều hóa thành nham thạch, biến tấn công và phòng thủ thành một thể.

Chỉ thấy đôi mắt của Diệp Mặc cũng sắc bén như chim ưng, bàn tay tựa như tảng đá đánh ra từng chuỗi, lực lượng dồi dào non lấp biến hủy diệt tất cả, tất cả mũi tên xé gió bay lên đều bị nát vụn.

Diệp Mặc có tu vi Nguyên Phủ cảnh, thực tình hai viên Tinh Hồn, thậm chí đã mở được tinh môn thứ ba rồi, chẳng qua là chưa thể ngưng tụ được viên Tinh Hồn thứ ba mà thôi, thực lực của hắn cực kỳ mạnh mẽ.

Đúng vào lúc này, sau lưng đám cung tiễn thủ kia lại xuất hiện hai vị lão giả, một người trong số đó liếc nhìn Diệp Mặc trên không một cái, sau đó thân thể của hắn cũng xông thẳng lên trời.

- Vũ vệ sao?

Vũ Tu La vẫn ở yên trên chiến mã như trước, trong mắt lóe ra hàn quang, những thân ảnh xuất hiện này chắc là Vũ vệ phong vân một cõi năm xưa từng đi theo Tần Vũ, chỉ là Vũ vệ hôm nay đã không còn phong thái khi xưa nữa rồi.

- Quay về Tần phủ.

Tần Xuyên nhìn thấy thiết kỵ xông tới thì tức giận gầm lên một tiếng, người của Tần phủ liên tục lùi về phía sau.

Chỗ Tần Văn Thiên thì cái tên Diệp Lang kia vẫn xông tới hắn như một con dã thú, hai bên trái phải đều có cường giả hộ vệ khiến hắn có thể toàn lực tấn công, nhưng có người của Tần phủ ngăn cản thì lập tức bị đánh trọng thương ngay.

Tần Dao dẫn theo Tần Văn Thiên liên tục lùi về sau, ánh mắt của cô nhìn về phía Diệp Lang với vẻ mặt cực kỳ khó coi ở phía trước, gã này muốn giết chết Tần Văn Thiên.

- Đề ta ngăn hắn lại.

Một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Tần Dao và Tần Văn Thiên, quét ra một cước.

- Bốp!

Diệp Lang dùng tay đỡ lấy một cước ngàn cân kia, sau đó trực tiếp túm lấy bàn chân nọ, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

- Tần Hiểu, mau lui lại.

Về mặt Tần Dao cứng đờ, nhưng đã muộn rồi, Diệp Lang chém xuống một cú trên chân của Tần Hiểu khiến hắn thét lên đau đớn, sau đó ngã xuống, mặt mày trắng bệch, một chân của hắn bị Diệp Lang chặt đứt lìa, máu tươi đầm đìa.

Đám người Tần Dao thì đã lùi lại đến cổng trước Tần phủ, lại có thêm nhiều Vũ vệ khác ủa ra, tạo thành một lá chắn cực mạnh, Diệp Lang ngẩng đầu nhìn Tần Văn Thiên một cái, sau đó lập tức nhìn về phía Tần Hiểu nằm bên dưới, nắm đầm roi xuống người Tần Hiểu như mưa, máu tươi đỏ thẩm bắn ra, ánh vào trong mắt của Diệp Lang tăng thêm vài phần dữ tợn.

- Tần Dao, ta sẽ khiến cô trở thành đồ chơi, thành nữ nô của ta, mặc ta chơi đùa.

Diệp Lang lạnh giọng nói, thè lưỡi liếm vết máu ở khóe miệng.

Thân thể Tần Dao run lên, tức giận khôn cùng.

- Quay về cả đi.

Tần Xuyên quát to một tiếng, Vũ Tu La lại dẫn thêm người đến, mặc dù hôm nay Tần phủ bọn họ xuất động Vũ vệ thì cũng phải dốc hết sức chống cự với sức mạnh của đối phương, nhất định phải bảo vệ được đời trẻ tuổi, không được để có hao tổn nào.

Trong mắt Tần Dao dấy lên lửa giận, như thể không nghe thấy lời Tần Xuyên nói, nhưng lúc này Tần Văn Thiên lại túm lấy tay của Tần Dao, nói:

- Tỳ, chúng ta vào phủ đi.

- Văn Thiên, Tần Hiểu hắn...

Đôi mắt của Tần Dao đỏ ngầu, tuy rằng Tần Hiểu không phải anh em ruột của cô, nhưng cũng là người của Tần phủ, tổ tông của hắn theo Tần Vũ chinh chiến bao năm nên cũng theo họ Tần của bọn họ, tuy là chi thứ, nhưng Tần phủ chưa bao giờ xem họ là người ngoài, đều là huynh đệ tỷ muội trong nhà.

- Ta nhất định sẽ báo thù cho hấn, nhất định.

Trong giọng nói bình tĩnh của Tần Vãn Thiên lại ẩn chứa sự lạnh lùng đáng sợ, lúc này trong đôi mắt tinh táo của hấn mang theo con giận ngút trời, nhìn chăm chăm vào Diệp Lang nói:

- Nhớ lấy, ta sẽ giết chết ngươi.

Tần Vãn Thiên thề, hấn nhất định sẽ giết chết Diệp Lang.

- Hấn nhất định sẽ không phải người đầu tiên.

Diệp Lang giẫm lên người Tần Hiểu, đôi mắt như yêu thú, Tần Vãn Thiên kéo Tần Dao đi vào trong Tần phủ đồng thời vũ tiến và Vũ vệ cũng áp đám người bên ngoài lui ra, có Vũ vệ ở đây, bọn họ muốn đánh vào Tần phủ cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Sau khi mấy người Tần Vãn Thiên lui vào trong phủ thì toàn bộ Tần phủ đều rối loạn, Diệp gia và những quân đoàn kia thật sự dám tấn công tiêu trừ Tần phủ.

- Dao Nhi, con đưa Vãn Thiên đi nghỉ ngơi đi, còn có Tần Thương và Tần Chí nữa, các người cũng quay về đi, không cần lo lắng chuyện ở đây, cứ an tâm mà tu luyện.

Tần Xuyên nhìn mấy người Tần Dao, vẻ mặt có phần nghiêm túc.

- Phụ thân, chúng con muốn ở lại giúp đỡ.

Tần Dao nói với vẻ không cam lòng.

- Về đi.

Tần Xuyên quát lớn một tiếng:

- Các con nhớ cho kỹ, lần này là nguy cơ trước nay chưa từng có với Tần phủ chúng ta, nếu như trận chiến này Tần phủ bại thì cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ các con an toàn rời khỏi, các con chính là tương lai của Tần phủ.

- Tần phủ sẽ không thua đâu.

Tần Dao chực khóc.

- Ta chỉ nói là nếu như mà thôi, bọn chúng đã bắt nghĩa thì gia gia của con sẽ biết phải làm gì, chỉ cần chịu đựng vài ngày thì Tần phủ vẫn sẽ có hy vọng.

Tần Xuyên mở miệng nói, khiến cho mấy người Tần Dao cũng an tâm một chút, xem ra lão gia tử vẫn còn hậu thủ, Tần phủ nhất định không thể bị hủy diệt như thế được.

- Phụ thân, con đi tu hành.

Tần Vãn Thiên nói với Tần Xuyên thì lập tức xoay người rời đi, khiến cho mấy người Tần Dao sững sờ, không ai nhìn thấy bàn tay siết chặt của Tần Vãn Thiên đã rỉ máu, ấy chính là móng tay của hấn đã cắm thẳng vào da thịt.

Tần Xuyên nhìn bóng lưng của Tần Vãn Thiên, trong mắt lóe sáng, thấp giọng nói:

- Dao Nhi, lỡ như thật sự có điều gì bất trắc, nếu như ta muốn con bảo vệ Vãn Thiên thì con sẽ làm thế nào?

Thân thể Tần Dao run lên, nhìn phụ thân cô đầy kinh ngạc nước mắt cũng theo đó mà lăn dài trên mặt nhưng trong mắt cô lại xuất hiện ý cười:

- Phụ thân, Vãn Thiên còn thì con còn.

- Con ơi.

Tần Xuyên nhìn Tần Dao, trong mắt lộ ra vẻ sùng nịnh, nói:

- Thằng bé Vãn Thiên này có tâm trí cứng cỏi không thể ngờ, nay lại lộ ra thiên phú hơn người, ta hy vọng Tần phủ ngày sau sẽ có người có thể phá hủy được hoàng quyền lạnh lùng này.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phong Bình Đến Gặp

Tần Văn Thiên cảm thấy rất khó chịu, hần tận mắt nhìn thấy Tần Hiểu bị Diệp Lang đánh vỡ đầu mà chết một cách tàn nhẫn ngay trước mặt hắn, vẻ mặt nhẹ răng cười của Diệp Lang giống như hần sâu trong đầu của hắn vậy.

- Diệp Lang!

Tần Văn Thiên siết chặt nắm đấm đầm ngồi ở sân tu luyện, hít một hơi thật sâu khiến cho bản thân mình bình tĩnh lại, nợ máu nhất định phải trả bằng máu.

Sắc trời đã tối dần, trong nháy mắt này Tần Văn Thiên tựa như tiến nhập thế giới của riêng mình, tất cả tiếng động ồn ào ở bên ngoài đã không thể ảnh hưởng đến hắn mấy, trên đỉnh đầu của hắn phát ra ánh sáng chói lòa, Thiên Chuy Tinh Hồn xuất hiện, trong nháy mắt, ngôi sao Vô Mệnh Thiên Chuy tinh của hắn ở tầng trời thứ năm xa xôi trút ánh sáng rạng ngời xuống, hòa vào Tinh Hồn, hóa thành luồng sáng lung linh hư ảo giữa bầu trời đêm.

Hai viên Tinh Văn thạch bị hần đặt ở phía trên Tinh Hồn, sau đó bị lực lượng tinh thần dẫn dắt lơ lửng trong ánh sáng tinh thần rực rỡ, tinh thần chi lực ẩn chứa bên trong Tinh Văn thạch cũng theo ánh sáng cùng chui vào giữa Tinh Hồn của Tần Văn Thiên, sau đó tiếp nhận sự trui rèn của Tinh Hồn, hóa thành tinh thần chi lực Thiên Chuy rót vào khắp tứ chi bách骸 trong cơ thể Tần Văn Thiên.

Tu sĩ Vô Mệnh kết nối với ngôi sao Vô Mệnh để ngưng tụ Tinh Hồn, hấp thu tinh thần chi lực đặc biệt đến từ ngôi sao Vô Mệnh, Tinh Hồn của Diệp Lang chính là Yêu Lang, tinh thần chi lực mà hần thu nạp lộ ra đặc điểm cuồng dã, Tinh Hồn của Tần Văn Thiên là Thiên Chuy tinh, cho nên tinh thần chi lực được cho thêm thuộc tính tấn công bá đạo lẫn chế tạo.

Lần trước Tần Văn Thiên trực tiếp hấp thu lực lượng tinh thần bên trong Tinh Văn thạch, căn bản không cách nào sánh được với nguyên lực tinh thần đến từ Thiên Chuy tinh được, cho nên trước tiên hần phải hấp thu lực lượng tinh thần ẩn chứa bên trong Tinh Văn thạch vào trong Tinh Hồn, sau đó dùng Tinh Hồn trui rèn lực lượng tinh thần không thuần khiết đó, tuy rằng hần biết làm thế sẽ bị mất đi một phần lực lượng tinh thần.

Không bao lâu sau, Tần Văn Thiên cảm giác toàn bộ tứ chi bách骸 đều tràn ngập lực lượng tinh thần, lúc này hần lập tức vận chuyển thiên chuy bách luyện chi pháp, trong cơ thể điên cuồng chấn động vang lên tiếng ầm ầm, khí huyết quay cuồng như sóng gầm, chấn động đến mức khiến cho cơ thể lẫn mặt mày của Tần Văn Thiên cũng bắt đầu méo mó, dùng nguyên lực tinh thần cuồng bạo tự hành xác tra tấn thân thể mình thì sao mà không đau đớn cho được, nhưng thân thể của hần cũng trở nên cường đại và hoàn mỹ hơn.

Ngày hôm sau, tin tức Tần phủ bị bao vây tiêu trừ đã truyền khắp thành Thiên Ung, rất nhiều người đi đến bên ngoài Tần phủ nhìn thấy cảnh này đều phải thở dài, Tần phủ đã từng một thời cực thịnh e là sắp phải trở thành dĩ vãng rồi.

Bên ngoài Tần phủ có Sở Long Vệ của thành Thiên Ung, đoàn kỵ sĩ Ngân Vũ của Lãnh Ung, đoàn kỵ sĩ của Vũ Tu La, ba đội quân cường đại bao vây Tần phủ kín kẽ, thỉnh thoảng lại xông lên bắn tên vào trong Tần phủ tiến hành tấn công thăm dò, người trong Tần phủ thì ương ngạnh chống cự lại, võ tu và Vũ vệ thiện chiến của Tần phủ thì canh gác ở các cửa.

Người ngoài nhìn thấy cảnh tượng này lại càng cho rằng Tần phủ không chống đỡ được mấy ngày nữa, có thể bị tiêu diệt bất kỳ lúc nào.

- Còn hai ngày nữa là tới ngày niên tế rồi, không biết Tần phủ có thể chống chọi được qua năm hay không.

Rất nhiều người nghĩ thầm trong lòng, ngày niên tế chính là ngày cuối cùng trong năm, cũng là ngày tế tổ.

Bên trong Tần phủ bị một cỗ áp lực vô hình đè nén, mấy nhân vật quan trọng như Tần Xuyên thì tề tựu tại một chỗ để bàn bạc đối sách.

- Ba đoàn kỵ sĩ lớn, chỉ cần đối phương ra lệnh một tiếng thì chúng ta nhất định sẽ phải nghênh chiến chính diện, với sức của Tần phủ chúng ta bây giờ thì không có chút hy vọng nào cả.

Ánh mắt của Tần Xuyên nhìn qua mọi người một cái rồi mở miệng nói.

- Lực lượng Vũ vệ mạnh cỡ nào?

Có người hỏi Tần Xuyên, đừng nói là quân đoàn bên ngoài, ngay cả người trong Tần phủ cũng không biết được bao nhiêu về Vũ vệ.

- Vũ vệ đều là tinh nhuệ cả, số lượng cường giả niên cường cũng đủ để chống cự, nhưng so sánh chính thể thì cách biệt rất lớn.

- Người trung thành với Vũ Vương khi xưa đâu, lẽ nào bọn họ không dẫn người đến sao?

- Chắc là lão gia tử cũng có an bài rồi, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, dường như đám người bên ngoài cũng không vội phát động tổng tiến công, có vẻ như khá nắm chắc, đây mới là điều khiến ta lo lắng.

Tần Xuyên thở dài một tiếng, bên trong đại diện rộng lớn chỉ có mỗi tiếng của ông, chẳng có đối sách nào khác.

Im lặng một lúc lâu Tần Xuyên mới mở miệng nói:

- Một khi đối phương phát động tổng tiến công thì ta sẽ ra mặt xuất lực, còn hai người Tần Hà và Tần Dã thì các ngươi sẽ chịu trách nhiệm đưa nhóm trẻ tuổi là Tần Dao, Văn Thiên và Tần Thương rời đi, không được ra ứng chiến, chỉ có thể trốn mà thôi.

- Đại ca, ta sẽ không làm kẻ yếu hèn như thế.

Tần Dĩ quát.

- Thành tựu võ đạo của chúng ta có hạn, con cháu đời sau chính là tương lai của Tần phủ, ta giao tương lai của Tần phủ lại cho các ngươi chứ không phải bảo các ngươi làm kẻ yếu hèn, đã hiểu chưa?

Tần Xuyên vỗ bàn tức giận quát lớn, khiến cho Tần Dĩ sợ người.

- Việc này không cần phải nói nhiều nữa, ai dám cãi lời thì không xứng là nam nhi của Tần phủ ta.

Lời Tần Xuyên nói ra khiến cho mọi người im bật, mấy người trẻ tuổi như Tần Dao đều có mặt bao gồm cả Tần Văn Thiên, bọn họ đều cảm thấy con tức giận căng tràn trong lồng ngực, hận không thể lập tức lao ra giết địch.

- Gia chủ.

Lúc này lại có người chạy vào báo cáo với Tần Xuyên:

- Gia chủ, Phong Bình đại sư của công hội Tinh Hà cầu kiến.

- công hội Tinh Hà?

Tần Xuyên lộ ra vẻ kinh ngạc, vội nói:

- Mau mời hán vào.

Một lát sau thì Phong Bình đã bước vào trong đại điện, nhìn thấy hán xuất hiện thì Tần Văn Thiên không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

- Phong Bình tham kiến Tần Xuyên đại nhân.

- Không biết Phong Bình đại sư đến Tần phủ có chuyện gì?

Tần Xuyên nói chuyện khá khách khí vì địa vị của luyện khí sư không hề tầm thường.

- Ta tới đây tìm Văn Thiên thiếu gia.

Phong Bình cười khỏ nhìn qua Tần Văn Thiên đứng bên cạnh, ngày ấy Mộc Thanh từng nói muốn đưa hán tới hoàng thành, hán nhất thời nổi lòng tham nên nói dối thừa nhận mình đã luyện chế thanh thần binh kia, nào ngờ Mộc Thanh lại bảo hán luyện lại thêm lần nữa, chuyện này khiến hán cảm thấy lo âu, bèn đi hỏi thăm Lâm Nguyệt, sau khi biết được tên học đồ đó chính là Tần Văn Thiên của Tần phủ, hơn nữa hán cũng biết Tần phủ còn đang bị người ta bao vây nhưng chỉ có thể kiên trì đến đây.

May mà hán là người của công hội Tinh Hà, nên đám người bên ngoài đều nể mặt hán đôi chút, hán chỉ cần bịa đại một cái có là được.

Mọi người đều lấy làm lạ, Phong Bình đến tìm Tần Văn Thiên làm gì?

- Có việc gì sao?

Tần Văn Thiên thân nhiên hỏi.

- Ta muốn hợp tác luyện chế một thanh thần binh với Văn Thiên lão đệ, không biết có được hay không.

Phong Bình cũng cảm nhận được sự hồ hững của Tần Văn Thiên nhưng hán vẫn chỉ có thể gượng cười hỏi.

Trong lòng Tần Văn Thiên chợt động, lẽ nào thanh thần binh do mình tùy ý luyện chế ra đã vượt xa trình độ bình thường của hán nên hán mới tìm mình cùng luyện chế thần binh sao? Bằng không Phong Bình căn bản không cần đến tìm mình làm gì.

- Xem ra những thần văn trong ký ức kia không hề tầm thường chút nào.

Tần Văn Thiên trầm nghĩ chắc chỉ có khả năng này thôi, nên hán không khỏi cười lạnh:

- Tần phủ ta đang trong lúc nguy nan, không thể luyện khí cùng đại sư được, lỡ làm hỏng phôi khí của đại sư thì ta không đền nổi đâu, mời ngài đi cho.

Phong Bình cười khỏ nhìn Tần Văn Thiên, nhún nhùng hạ giọng:

- Nếu Văn Thiên thiếu gia có yêu cầu gì thì cứ việc nói ra.

- Trước tiên thì nói lý do vì sao ngài lại tìm ta luyện khí đi?

Tần Văn Thiên nhìn chăm chăm vào Phong Bình, thanh thần binh khi ấy hắn luyện ra chỉ là thần binh cấp một, cùng lắm chỉ có thể luyện chế ra được thần binh cấp một thượng phẩm mà thôi, nhưng chắc là Phong Bình cũng có thể làm được điều đó, mặc dù ở phần khắc thần văn có thua mình thật, nhưng dường như không đến mức phải nhờ vả hắn làm gì thì phải.

Phong Bình lộ ra vẻ rối rắm.

- Nếu như đại sư không muốn nói thì khỏi cần bàn bạc gì nữa hết.

Phong Bình nhìn Tần Xuyên một cái, Tần Xuyên hiểu ý quay sang vỗ tay với những người còn lại, sau đó rất nhiều người lục tục rời đi, chỉ còn lại có lác đác vài người mà thôi.

- Đại sư có thể nói được rồi.

Tần Văn Thiên nói thẳng khiến vẻ mặt Phong Bình cứng đờ lại, trong lòng thầm than, dường như hắn không còn lựa chọn nào khác, vậy nên đành phải nói ra hết nguồn cơn có sự đã xảy ra, mấy người Tần Xuyên nghe xong mọi việc thì kinh ngạc vô cùng, Tần Văn Thiên lại còn có thể khắc chế được thần văn nữa.

- Văn Thiên, ta có thể đưa con đến công hội Tinh Hà, Mộc Thanh nhất định có thể bảo vệ con an toàn.

Ánh mắt Tần Xuyên lóe lên sáng ngời, trong lòng Tần Văn Thiên cũng có vài điều suy nghĩ, Mộc Thanh này đã từng là điện chủ của Luyện Khí điện trong công hội Tinh Hà của thành Thiên Ung, thực lực luyện khí của hắn nay đã mạnh hơn và cũng có địa vị cao hơn, nếu như hắn chịu giúp đỡ thì không biết chừng có thể giúp được Tần phủ phần nào.

Phong Bình đứng bên cạnh thì lộ ra vẻ nôn nóng bất an, nay hắn đã ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

- Phong Bình đại sư.

Tần Văn Thiên nhìn về phía Phong Bình, mở miệng nói:

- Ta không thể nào cùng luyện chế thần binh với ngươi được, nhưng ngươi muốn đi theo Mộc Thanh chẳng qua là vì muốn đề thăng khả năng luyện khí mà thôi, ta cũng tính thông không ít thần văn, có thể dạy cho ngươi một ít, mà ngươi thì cũng tiện giải thích với đại sư Mộc Thanh.

Về mặt của Phong Bình cứng lại, xem ra muốn nhờ Tần Văn Thiên giúp đỡ luyện chế là không thể nào, nhưng nếu như hắn thật sự chịu dạy thần văn cho mình thì cũng không tệ, cùng lắm thì quay về mình lại nhận lỗi rồi nộp thần văn lên là được.

- Vậy thì xin cảm ơn Văn Thiên thiếu gia.

Phong Bình khách khí nói.

- Ngươi chờ một chút.

Tần Văn Thiên đi ra khỏi đại điện, khiến cho mấy người Tần Xuyên đều lộ ra vẻ mặt quái dị.

- Đại ca, ngươi từng dạy Văn Thiên khắc chế thần văn à?

Tần Hà tò mò hỏi thử.

- Thần văn vô cùng phức tạp, chính bản thân ta cũng không rành gì thì sao có thể dạy cho Văn Thiên được.

Tần Xuyên lắc đầu, thấp giọng nói:

- Là thật, Dao Nhi, trước nay con khá thân với Văn Thiên, con có biết chuyện này không?

- Tên chết tiệt kia có nhiều chuyện mà con không biết lắm.

Tần Dao bĩu môi, nhưng cô cũng mong rằng Tần Văn Thiên có thể móc nối được quan hệ với công hội Tinh Hà, như vậy thì công hội Tinh Hà có thể bảo vệ hắn qua khỏi tai nạn lần này của Tần phủ.

Qua một lát sau, Tần Văn Thiên cầm theo rất nhiều tấm thép quay lại, khiến cho vẻ mặt của đám người Phong Bình lại càng thêm phần quái dị, nhưng khi Phong Bình nhận lấy những tấm thép mà Tần Văn Thiên đưa cho hắn rồi nhìn kỹ từng tấm thì trong lòng không khỏi run lên, đây là thần văn mà còn là những thần văn vô cùng tinh diệu, hơn nữa, sao Tần Văn Thiên có thể khắc được chúng lên những tấm thép một cách hoàn mỹ thế này kia chứ?

- Tinh Hồn chế tạo.

Trong lòng Phong Bình run lên, nhìn chăm chăm vào Tần Văn Thiên.

- Đúng vậy, Tinh Hồn của ta là Tinh Hồn chuyên dùng để chế tạo, được kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng thứ ba ngưng tụ mà thành, ta tặng miễn phí

mấy tấm thép này cho người, ngoài ra, nếu như Phong Bình đại sư có thể mang thêm một số thần binh đến cho ta thì ta nguyện ý dùng thần văn để đổi với người.

Lời nói của Tần Văn Thiên khiến cho trong lòng Phong Bình dậy sóng, thần văn của Tần Văn Thiên đều cực kỳ tinh diệu, chỉ cần hắn có thể tham ngộ được một loại thì có thể dễ dàng luyện chế ra được thần binh cấp một đỉnh phong tiêu chuẩn.

- Được, vậy ta xin cáo từ.

Phong Bình gật đầu cái rụp, hắn quyết định quay về thành thật khai báo, tin rằng có số thần văn này thì đại sư Mộc Thanh sẽ không trách cứ hắn.

Tần Văn Thiên nhìn thấy Phong Bình rời đi thì về mặt biến đổi, hắn cố gắng phô bày thiên phú luyện khí của mình chính là muốn mượn Phong Bình khiến cho Mộc Thanh biết tin, không biết sức của Mộc Thanh có đủ để giải vây giúp cho Tần phủ hay không.

- Phụ thân, con cũng đi trước đây.

Tần Văn Thiên cáo lui, hắn chuẩn bị đi tìm hiểu những thần văn cấp hai thâm sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngụy Cơ

Tần Văn Thiên cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, hai ngày nay hắn tu luyện điên cuồng, đồng thời lĩnh ngộ được thần văn cấp hai còn tốn hết hai viên Tinh Văn thạch, cuối cùng cũng bước vào Luyện Thể cảnh tầng thứ bảy. Nguyên lực tinh thần chảy khắp tạng phủ, khí tức mạnh mẽ, trong lúc hít thở dường như cũng có chứa tinh khí thần dồi dào, chỉ tiện tay đánh ra một quyền mà đã có lực mạnh ngang với năm mươi con trâu, hắn hận không thể có thêm thời gian để nâng cao tu vi của bản thân, tăng cường sức mạnh.

Nhưng với người của Tần phủ thì lại là một ngày dài tựa một năm, ba đoàn kỵ sĩ đoàn bên ngoài tấn công ngày càng điên cuồng hơn, từng giờ từng khắc đều có người mất mạng, ngọn lửa đè nén và hận thù đã bùng lên đến cực điểm, Tần phủ có người nói rằng giết xong ra ngoài, không tiếc bất cứ giá nào, dù có chết cũng phải kéo kẻ địch chết theo.

Tần Xuyên không đồng ý, ông tập hợp tất cả mọi người trong tộc lại, vào từ đường cúng bái di ảnh của tổ tiên Tần Vũ, hôm nay là ngày niên tế hàng năm, lão thái gia Tần gia là Tần Hạo cũng xuất hiện.

Sau khi tế bái tổ tiên, mọi người trong Tần phủ rời khỏi từ đường, đi vào trong Tần phủ, có tộc nhân chuyển một thi thể đi qua, làm cho có người không nhận được mà hét lên:

- Lão thái gia, chúng ta giết đi, nếu cứ thế này tiếp thì chúng ta sẽ bị vây hãm đến chết mất.

- Không cần, người bọn chúng muốn là ta, ta đã liên lạc với mấy người bạn cũ ngày xưa rồi, một khi ta bị coi như phạm nhân mà áp giải về hoàng thành thì họ sẽ xuất quân từ biên cảnh.

Tần Hạo nói với ngữ điệu bình tĩnh:

- Chỉ cần ta ở trong tay bọn chúng thì những người đó có thể yên tâm rồi.

- Phụ thân không được đâu, Tần phủ quyết không thể để phụ thân mạo hiểm được.

Tần Xuyên lắc đầu phản đối, ý của lão thái gia là tự chui đầu vào lưới, hy sinh bản thân mình.

- Giang sơn mà gia gia của con giành được đã xuống dốc trong tay ta, ta không thể đứng nhìn nó bị hủy diệt.

Tần Hạo mỉm cười, sau đó đi đến bên cạnh mấy người Tần Văn Thiên, xoa xoa đầu Tần Văn Thiên, nói một cách hòa ái:

- Bảo vệ tốt mấy người Văn Thiên, nhất định không được để bọn chúng xảy ra chuyện gì.

Hai mắt Tần Xuyên đỏ ngầu, gật đầu một cách nặng nề.

- Tần gia gia.

Tần Văn Thiên cảm thấy bi thương, chẳng lẽ Tần phủ không còn cách nào thoát khỏi kiếp nạn lần này sao.

- Lão thái gia, gia chủ, công hội Ngân Hà đến rồi.

Lúc này có người chạy tới bẩm báo làm cho Tần Vãn Thiên kinh ngạc, khiến hắn sinh ra một tia hy vọng, có lẽ là có cơ hội xoay chuyển tình thế rồi.

- Mau mời vào.

Tần Xuyên nói, trong chớp mắt học liền nhiên thấy mấy người cùng đi vào, hơn nữa sau lưng mấy người này có không ít tay nải.

- Tần lão gia, tại hạ Mộc Thanh, nay đến đây là để tìm Vãn Thiên thiếu gia.

Người dẫn đầu chính là người Tần Vãn Thiên đã có duyên gặp mặt một lần trong Tinh Hà Công Hội, Mộc Thanh, thiếu nữ kiều ngạo bên cạnh ông cũng đến, còn có cả Phong Bình nữa.

Tần Hạo hơi gật đầu, sau đó Tần Vãn Thiên bước lên trước, nói:

- Xin chào Mộc Thanh đại sư.

- Tần Vãn Thiên, ta nhìn thấy thần văn mà ngươi khắc rồi, vô cùng tinh xảo, ngươi có đồng ý gia nhập công hội Tinh Hà, trở thành đệ tử của ta hay không.

Mộc Thanh nói với Tần Vãn Thiên.

- Mời đại sư xem qua.

Tần Vãn Thiên không trả lời mà đưa miếng sắt lá mình đã chuẩn bị cho Mộc Thanh xem, Mộc Thanh vừa nhìn thấy nó thì trong hai mắt ánh lên ánh sáng chói mắt, thiếu niên này lại có thể khắc ra thần văn cấp hai, hơn nữa lại còn là thần văn tuyệt diệu mà trước giờ ông chưa từng nhìn thấy nữa.

- Nếu như ta đồng ý với đại sư, gia nhập công hội Tinh Hà, bá người làm sư phụ thì đại sư có thể đảm bảo Tần phủ bình an không?

Tần Vãn Thiên nói với Mộc Thanh.

Mộc Thanh sững sốt, sau đó lắc đầu:

- Chuyện của Tần phủ vô cùng phức tạp, liên lụy quá lớn, tuy rằng ta ở công hội Tinh Hà nhưng không tiện hỏi quá nhiều, nhưng chỉ cần ngươi đồng ý thì bây giờ ta có thể đưa ngươi rời khỏi đây an toàn.

- Vãn Thiên, đồng ý đi.

Tần Hạo và Tần Xuyên đồng thời lên tiếng, chỉ có điều Tần Vãn Thiên rất thất vọng, không thể đảm bảo Tần phủ bình an, hắn rời khỏi đây một mình thì có ý nghĩa gì chứ, vứt bỏ Tần phủ để chạy trốn một mình ư?

Nghĩ vậy Tần Vãn Thiên lắc đầu:

- Mộc Thanh đại sư, ta không thể nhận lời ngươi được.

- Ngươi suy xét lại đi, chỉ cần ngươi gật đầu thì với thiên phú của ngươi, sau này muốn có cái gì cũng được, thậm chí ngươi còn có cơ hội báo thù cho Tần phủ.

Mộc Thanh khuyên nhủ.

- Vãn Thiên.

Mấy người Tần Xuyên đều nhìn Tần Vãn Thiên, đứa trẻ này!

Nhưng Tần Vãn Thiên vẫn lắc đầu:

- Nếu như có thể bảo vệ Tần phủ bình an thì ta nhất định sẽ đồng ý.

Mộc Thanh nhìn Tần Vãn Thiên, cười khổ lắc đầu:

- Ta không có sức mạnh lớn đến thế, nhưng ta không muốn mài mòn một thiên tài như ngươi, ngươi có thể trở thành khách khanh của công hội Tinh Hà trước, sau này lại cân nhắc đến việc có gia nhập công hội Tinh Hà hay không, như thế thì, tuy rằng ta không thể nhúng tay vào việc lần này được nhưng chỉ cần các ngươi đến công hội Tinh Hà thì tin rằng không có ai dám ra tay với công hội Tinh Hà đâu.

Hai mắt Tần Vãn Thiên sáng lên, hắn khom người với Mộc Thanh, nói:

- Đa tạ Mộc Thanh đại sư, ta đồng ý trở thành khách khanh của công hội Tinh Hà.

- Được, hy vọng ngươi có thể bình an vô sự đến được công hội Tinh Hà, ta đợi ngươi.

Mộc Thanh vỗ lên vai Tần Văn Thiên, sau đó thì quay người rời đi, Phong Bình đứng phía sau lưng ông phát tay một cái, mấy người đứng sau lưng hắn mở mấy cái tay nải ra, trên mặt đất lập tức xuất hiện rất nhiều thần binh.

- Đây là toàn bộ gia sản của ta rồi, tám thần binh cấp một thượng phẩm, ba mươi bảy thần binh trung phẩm.

Toàn bộ binh khí mà Phong Bình điên cuồng rèn được trong hai ngày nay đều được mang tới đây.

- Đa tạ.

Tần Văn Thiên đưa một tấm sắt lá có thần văn cấp hai cho Phong Bình, sau khi lấy được nó, Phong Bình rời đi với vẻ mừng rỡ như điên.

- Những thần binh này có thể nâng cao sức mạnh của Tần phủ chúng ta, Văn Thiên, con chọn lấy mấy cái trước, số còn lại thì Tần Xuyên sẽ chia ra.

Tần Hạo lên tiếng, Tần Văn Thiên nghe thế thì gật đầu, hắn chỉ chọn lấy một chiếc thần binh, đó là một thanh trường thương, thương như rồng, cứng rắn mạnh mẽ khí phách, thích hợp với hắn.

- A...

Một tiếng kêu thảm thiết phá vỡ sự yên tĩnh tạm thời của Tần phủ, ngay sau đó cả bốn phía xung quanh đều có tiếng hò hét, mọi người chỉ ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hỏa tiễn bay từ trên trời xuống, bắn vào trong Tần phủ, chỉ trong chớp lát, Tần phủ lửa bốc tận trời, hiển nhiên, những người bên ngoài kia cuối cùng cũng phát động tấn công.

Cơ thể Tần Hạo chột lóc lên, xông ra ngoài Tần phủ.

- Phụ thân.

Mấy người Tần Xuyên nhấc chân lên đuổi theo, lúc này cả Tần phủ đều loạn như ong vỡ tổ, chỉ có những người chiến đấu tiên quân ra bên ngoài Tần phủ, về phần thị vệ, vẫn canh giữ nghiêm ngặt vị trí của mình ở Tần phủ.

Rất nhanh, ở bên ngoài cửa lớn Tần phủ, Tần Hạo bước chậm rãi ra ngoài, Võ Tu La lập tức phát tay, tất cả mọi người đều dừng lại, lửa bên trong Tần phủ đã bốc cháy hừng hực, đồng thời có cường giả phá đổ tường phủ Tần phủ xông thẳng vào trong, tấn công chính diện các thị vệ.

Rất nhiều người đứng ngoài Tần phủ nhìn thấy cảnh này, dường như họ đã nhìn thấy cảnh Tần phủ diệt vong vậy.

- Võ Tu La, ta đi cùng các ngươi, tha cho người của Tần phủ đi.

Tần Hạo bước đến chỗ mấy người Võ Tu La một cách chậm rãi.

- Lão gia tử dứt khoát như thế, ta tất sẽ tha cho người của Tần phủ.

- Võ Tu La cười đáp:

- Nhưng tiền đề phải là chúng ta muốn đảm bảo lão gia tử có thể đi với chúng ta một cách thuận lợi.

Hắn vừa dứt lời thì có hai tên kỵ sĩ tay cầm trường thương đi tới bên người Tần Hạo.

Mấy người Tần Xuyên nắm chặt hai tay, trên người đổ đầy mồ hôi, vô cùng căng thẳng.

Đột nhiên, chỉ thấy trường thương trong tay hai tên kỵ sĩ đó đột nhiên đâm ra, sức lớn vô cùng, âm thanh binh khí đâm vào da thịt vang lên, trường thương đã đâm vào chân của Tần Hạo, mũi thương đâm xuyên qua chân ông, máu chảy đầm đìa, hai chân của Tần Hạo xuất hiện hai lỗ máu lớn.

- Phụ thân.

- Lão gia.

Mấy người Tần Xuyên cùng xông lên phía trước, nhưng lại nghe thấy một tiếng quát lớn truyền ra từ miệng Tần Hạo:

- Dừng lại.

Chỉ thấy cơ thể Tần Hạo nằm bò trên mặt đất, đã không đứng dậy nổi nữa rồi, mấy người Tần Xuyên đứng lại, sắc mặt tái nhợt, trong lòng tràn ngập ngọn lửa hận thù, chiến mã của Võ Tu La bước đến bên Tần Hạo, hắn quan sát Tần Hạo, gương mặt đen kịt lộ ra vẻ tàn nhẫn:

- Lão gia tử quả nhiên là người giàu tình cảm, nhưng lời của ta vẫn chưa nói hết đâu, tiền đề ta tha cho Tần phủ là bọn chúng không chống cự, hơn nữa, mấy người quan trọng ta vẫn phải đưa về hết.

Vừa nói hết câu, Võ Tu La đã cất giọng đầy lạnh lùng:

- Đưa Tần lão gia tử đi!

Rất nhiều kỵ sĩ cầm trường thương chĩa vào Tần Hạo, chúng từ từ tiến lên trước, vẫn có chút kiêng kỵ như trước, nhưng Tần Hạo đã không còn sức lực để phản kháng nữa rồi, ông bị bọn chúng áp giải, ông đứng quay lưng với Tần phủ, hét lên:

- Tần Xuyên, nhớ lời của ta.

- Đại ca, giết, giết hết bọn chúng đi.

Trong mắt Tần Dã đã lộ ra sự tàn nhẫn, như có ngọn lửa thiêu đốt bên trong.

- Tần Hà, Tần Dã nghe lệnh, đưa Tần Dao, Tần Văn Thiên rút đi.

Tần Xuyên nhìn bóng lưng của phụ thân, ánh mắt lạnh lùng, nhưng lại tinh táo đến đáng sợ, Tần Dã vốn còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Tần Xuyên quay đầu lại liếc hán một cái, lòng hán liền run lên mãnh liệt, hán đáp:

- Đại ca, đệ nhất định sẽ đưa chúng rời khỏi đây, đi thôi.

Nói xong, hán đẩy mấy người Tần Xuyên vào trong Tần phủ, Tần Văn Thiên quay đầu nhìn bóng lưng của phụ thân, nhìn ánh mắt lạnh như băng của Vô Tu La, trong lòng như có một ngọn lửa cháy hừng hực.

- Những người khác, giết theo ta!

Tần Xuyên hạ mệnh lệnh, trong chớp mắt, rất nhiều người cùng phóng Tinh Hồn ra, từ từ bước lên trước, âm thanh ‘leng keng’ làm chấn động cả mặt đất, tràn đầy kiên cường và bi tráng.

Chiến mã phi nước đại, ba nhánh kỵ sĩ đoàn xoay như con ốc, chém giết người của Tần phủ, trận chiến kịch liệt nổ ra trong nháy mắt.

- Rút lui theo cửa Tây, đại ca đã sắp xếp một đội Vũ vệ đợi lệnh ở đó rồi.

Tần Hà dẫn mọi người tháo chạy, trong cơn hỗn loạn, Tần Dao và Tần Văn Thiên chạy về chỗ mình ở.

- Nhị thúc, ta đi gặp mẹ ta, mọi người đi cửa Tây trước đi.

Trong mắt Tần Dao đã có nước mắt chảy xuống, cô ấy tận mắt nhìn thấy phụ thân đang chiến đấu kịch liệt mà bản thân lại tháo chạy.

Tần Dao và Tần Văn Thiên chạy như bay về nơi mình ở, Tần Dao nhìn thấy mẹ mình còn Tần Văn Thiên thì lại tìm được Hắc Bá, chỉ thấy Hắc Bá vẫn bình tĩnh ngồi ở đài tu luyện, vô cùng bình thản, ông giao cho Tần Văn Thiên một vật có hình dáng như một ngôi sao:

- Văn Thiên, lúc mạng sống của ngươi gặp nguy hiểm thì dùng tinh thần chi lực vào trong nó, mở nó ra.

- Hắc Bá, đi cùng ta đi.

- Tần Văn Thiên muốn công Hắc Bá rời đi nhưng chỉ thấy Hắc Bá nhét vật giống ngôi sao kia cho hán, ông nói:

- Yên tâm đi, dù rằng Tần phủ thật sự bị công phá, hoàng thất sẽ không để mình mất mặt gánh tiếng xấu giết hại hậu duệ của trung thần đâu, bọn họ chỉ muốn bắt đi những người nòng cốt, người nhân rồi như ta đây không ai để ý đâu.

- Không được.

Tần Văn Thiên biết Hắc Bá sợ liên lụy đến mình mà thôi, hán hét lên một tiếng đầy tức giận.

- Hãy tin vào phán đoán của ta, bao nhiêu năm nay, ngươi đã từng nhìn thấy Hắc Bá sai chưa, ở chỗ này lửa không cháy đến được.

Hắc Bá cười, nói tiếp:

- Nhớ kỹ, chỉ khi ngươi sắp chết thì mới được dùng nó, mau đi đi, đừng liên lụy đến người của Tần phủ.

Tần Văn Thiên lùi về phía sau vài bước, quỳ trước mặt Hắc Bá, khấu đầu ba cái rồi quay người rời đi. Hắc Bá dạy dỗ hán bao nhiêu năm nay, trước giờ nói một không hai, hán không khuyên nổi Hắc Bá. Đương nhiên Tần Văn Thiên cũng nghĩ rằng, đúng như những gì Hắc Bá vừa nói, dù cho Tần phủ bị công phá, mấy người ngoài kia đại diện cho thể diện của hoàng thất, không đến mức giết hại gia tộc công thần. Hắc Bá không phải là một người quan trọng trong Tần phủ, mà mình thì lại là người mà bọn họ chỉ tên muốn bắt, có lẽ Hắc Bá đi theo mình thì lại càng nguy hiểm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tim Lạnh Lẽo

Tần phủ có bốn cửa Đông, Nam, Tây, Bắc, Tần Hạo bị bắt, Tần phủ bị ngọn lửa thiêu rụi, từ bốn cửa không ngừng có người của Tần phủ chạy ra, thậm chí trừ cửa Đông mà Tần Xuyên đang đối địch chính diện ra thì của Nam và cửa Bắc đều có một đội kỵ binh xông ra, bảo vệ tộc nhân Tần phủ phá vòng vây, nhưng những nhân vật nòng cốt của Tần phủ lúc này đều đang tập trung hết ở cửa Đông.

- Nhanh lên.

Tần Hà nhìn thấy Tần Dao và Tần Vấn Thiên chạy đến thì giục một tiếng, chân của họ đạp trên đất một cái, cơ thể bay lên bước đi trên không, sau đó rơi xuống trên lưng chiến mã.

- Đi.

Tần Hà dẫn kỵ binh xông ra, ở phía trên cùng là một nhóm Vũ vệ, sau lưng đeo cung sừng trâu lớn, tay phải cầm thương, bên trái yên ngựa còn treo bôi kiếm, có thể đồng thời dùng nhiều loại binh khí khác nhau để tác chiến.

Tiếng vó ngựa ầm ầm chấn động cả không gian, Tần Vấn Thiên quay đầu nhìn lại nơi đã sinh sống hơn mười năm qua, dường như có nước mắt chảy xuống trên gương mặt kiên nghị của hắn. Đây là lần cuối cùng hắn rời lệ, hôm nay là ngày tế tổ hàng năm, hắn chính thức được mười sáu tuổi, từ nay xông pha giang hồ, chỉ có máu, không có nước mắt.

Con gió lạnh buốt tạt vào mặt hắn, mang theo hơi thở của sự hiu quạnh, bọn người Tần Vấn Thiên chạy theo của Tây, thế nhưng chỉ thấy trên con đường phồn hoa trước mặt đột nhiên có rất nhiều người xông ra từ hai bên đường, khi nhìn thấy người dẫn đầu của chúng, người Tần phủ đều lộ ra vẻ phẫn nộ.

Lão giả Diệp Mặc của Diệp gia, Diệp Lang, còn có gia chủ Bạch gia Bạch Thanh Tùng, hiển nhiên Bạch gia đã gia nhập vào hàng ngũ tiêu diệt Tần phủ, "con sói" này lại còn là do Tần phủ tự tay nuôi lớn nữa chứ.

Vũ vệ không hề có một chút ý dừng lại nào, kỵ sĩ kẹp lấy trường thương, trong chớp mắt lấy cung tên sừng trâu từ sau lưng ra, ba mũi tên đồng thời được lắp lên dây cung, không có ngoại lệ, tất cả mọi người đều lắp ba mũi tên, tên đồng loạt bắn ra, nhất là mấy người đứng trên cùng, trên tên của bọn họ còn lộ ra ánh sao sáng chói, mang theo tiếng gào thét đáng sợ, cả không gian đều vang đầy tiếng gào thét, có thể thấy uy lực của những mũi tên này khủng bố thế nào.

- Phập, phập, phập...

Từng mũi tên bắn chuẩn vào yết hầu của mấy người, xuyên qua yết hầu nhanh như chớp, tiếp tục xuyên thẳng về trước.

- Giết!

Tần Hà quát lên một tiếng đầy lạnh lùng, ông biết rõ lực chiến đấu của đội Vũ vệ này thế nào, họ đều là lính tinh nhuệ, thậm chí còn có một người đạt đến Nguyên Phủ cảnh, có thể chống lại Diệp Mặc.

Tần Vấn Thiên cũng giục ngựa tiến lên trước, lấy trường thương sau lưng ra, nắm chặt trong tay, tinh thần chỉ lực chạy dọc theo cánh tay vào trường thương, trường thương lúc này cũng giống như cánh tay của hắn vậy.

Máu tươi nhuộm đỏ phía trước, dưới ánh sáng mặt trời trông lại càng chói mắt hơn, Tần Hà, Tần Dĩ đều đã phóng Tinh Hồn ra, trong chớp mắt, họ đã đánh nhau với mấy kẻ bảo vệ Diệp Lang, mà một nhóm kỵ sĩ khác cũng xông về phía Tần Vấn Thiên chém giết.

Một cây trường thương đâm mạnh về phía yết hầu của Tần Vấn Thiên, nhanh, độc, chuẩn, tiếng gió biến thành sát khí sắc bén, đánh vào người Tần Vấn Thiên, trong khoảng khắc đó, hắn không hề sợ hãi, chỉ có bình tĩnh, đôi mắt hắn rực rỡ như sao trời, trường thương trong tay hắn cũng đồng thời đâm ra, đụng vào mũi thương của trường thương kẻ địch.

- Keng.

Một sức mạnh đáng sợ làm cánh tay của đối phương run lên, làm hắn đánh rơi trường thương, suýt qua trường thương vẫn chưa kịp rơi xuống của đối phương, đâm thẳng vào yết hầu của kẻ đó, chiến mã của Tần Vấn Thiên tiếp tục xông lên, hắn buông tay ra, hắn lại nắm chặt lấy trường thương, trường thương bay ra từ yết hầu của kẻ địch, trên đó dính đầy mũi máu tươi.

Ở phía trước Tần Vấn Thiên, móng vuốt sắc bén của Diệp Lang chụp vào đầu của một Vũ vệ, hắn chỉ hơi dùng lực tay một chút, Vũ vệ kia liền rơi từ trên lưng ngựa xuống, đầu bị cào rách, không còn tí sức sống nào, đôi mắt hung ác của Diệp Lang lộ ra khí tức điên cuồng, hắn nhìn chằm chằm Tần Vấn Thiên một cách khinh miệt, khoe miệng hơi nhếch lên, tựa như đang gây hấn.

- Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của Tần phủ các ngươi, còn Tần Hạo và Tần Xuyên cũng bị khép tội phản nghịch, bị chém đầu thị chúng trước sự chứng kiến của ngàn vạn người ở hoàng thành.

Diệp Lang nói với vẻ lạnh lùng, sau đó ngón tay hắn chỉ vào Tần Dao đang đánh nhau bên cạnh, nói:

- Giữ lại mạng sống của nữ nhân đó cho ta, để cho ta từ từ hưởng thụ.

Tần Dao bị sự xấu hổ và giận dữ làm phân tâm, suýt nữa bị kẻ địch đánh trúng mặt.

Tần Văn Thiên nhìn Diệp Lang bằng ánh mắt đầy lạnh lùng, sau đó hắn quay đầu ngựa lại, chạy như bay rời đi.

- Trốn à?

Sự khinh miệt nơi khóe miệng Diệp Lang càng sâu hơn, hôm nay bọn chúng đã chuẩn bị thiên la địa võng cho Tần phủ, nếu như đám người đó đã chọn con đường này thì sao chúng có thể để cho họ thoát được.

Diệp Lang ngồi trên lưng ngựa cũng chạy như điên, đuổi theo Tần Văn Thiên, chỉ nghe thấy Diệp Lang mở miệng nói:

- Đừng để người khác làm phiền ta, mạng của tên này thuộc về ta.

Có rất nhiều người ở các khách điểm tửu lâu hai bên đường lớn đang quan sát trận chiến này, lòng họ run rẩy.

- Người vừa nãy là Tần Văn Thiên của Tần phủ đấy, trước kia nghe nói hắn là đồ bỏ đi, không ngờ vào ngày kiểm tra thì bỗng nhiên nổi tiếng, có được thiên phú kinh người, hơn nữa sức chiến đấu đã rất mạnh rồi.

- Thế thì sao chứ, người đuổi theo hắn là Diệp Lang đấy, thiên tài của hoàng thành Diệp gia, đệ tử của Tu La thống lĩnh, lần này Tần Văn Thiên chết chắc rồi.

Nhiều người cùng thờ dài, nhưng trong chớp mắt, Tần Văn Thiên và Diệp Lang đã chạy đến đầu bên kia của đường lớn, địa thế ở đó thông thoáng, cực kì thích hợp cho việc đánh nhau, chỉ cần đứng ở chỗ cao trên đường là có thể nhìn thấy bên đó, đúng vào lúc này, dưới ánh mắt kinh ngạc của quần chúng, Tần Văn Thiên ghim chặt chiến mã, quay người lại đối diện với kẻ truy kích hắn là Diệp Lang.

- Vũ!

Trường thương trong tay Tần Văn Thiên phóng ra, mang theo sức gió, đâm về phía kẻ vẫn luôn điên cuồng đuổi theo hắn, mà Diệp Lang đang ngồi trên chiến mã, với tốc độ và quán tính của chiến mã đó thì muốn tránh khỏi mũi thương là chuyện không thể nào.

"Phập", trường thương xuyên thẳng qua đầu chiến mã, chiến mã hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể Diệp Lang bay thẳng lên trời, cứ như là đại bàng giương cánh, bước chân không trong không trung, bổ nhào về phía Tần Văn Thiên. Tuy hắn mới chỉ ở Luyện Thể cảnh, không thể ngự không phi hành, nhưng dựa vào sức mạnh cường đại để mượn lực bước trên không thì không có vấn đề gì.

Huống hồ, Tinh Hồn của Diệp Lang chính là sói, sức bật của sói rất mạnh, lúc này Diệp Lang giống như một yêu lang, móng vuốt sắc bén chụp về phía Tần Văn Thiên, ánh sáng u ám phát ra sức mạnh kinh người.

Tần Văn Thiên ngồi trên chiến mã không tiện phát lực, chỉ có thể đập mạnh yên ngựa, cơ thể bay về phía sau, móng vuốt sắc bén của Diệp Lang móc thẳng vào đầu của chiến mã, sức mạnh to lớn trong chớp mắt giết chết chiến mã, cơ thể của hắn cũng gần sát xuống mặt đất, hai người đều mất đi thú cười, đối mặt trực tiếp.

Diệp Lang liếm vết máu ở khóe miệng, ánh mắt hắn nhìn Tần Văn Thiên cứ như nhìn người chết.

- Người ở Luyện Thể cảnh tầng thứ chín thông thường có sức mạnh bằng tám mươi một con trâu, mà Diệp Lang là tu sĩ Võ Mệnh Luyện Thể cảnh tầng cao nhất, cộng thêm sức mạnh của Tinh Hồn và chiêu thức, đủ để Diệp Lang phát ra lực lớn hơn một trăm con trâu một cách dễ dàng.

Tần Văn Thiên vô cùng bình tĩnh, lần này dụ Diệp Lang tới đây quyết không thể cho đối phương bất cứ cơ hội sống sót nào.

Trong tay Tần Văn Thiên xuất hiện chín cái ngân châm, hắn không hề do dự, đâm thẳng vào chín huyệt vị trên cơ thể mình một cách chính xác, trong chớp mắt, hắn chỉ cảm thấy sức mạng tiềm tàng trong cơ thể không ngừng phát ra ngoài, cảm giác cả cơ thể tràn đầy sức mạnh khiến hắn muốn hét dài một tiếng.

Tần Văn Thiên đã rõ như lòng bàn tay phương pháp châm huyệt Hắc bá dục cho hắn từ lâu rồi, phương pháp châm huyệt kích thích sức mạnh tiềm tàng này hắn chưa từng thử, nhưng lần này, hắn nhất định phải giết chết kẻ trước mặt này.

- Đáng tiếc, ngươi không thể nhìn thấy cảnh Tần phủ bị phá hủy, tỷ tỷ Tần Dao của ngươi trở thành đồ chơi của ta.

Diệp Lang bật cười, tiến lên trước, Yêu Lang Tinh Hồn được phóng ra, hắn không hề có chút ý muốn nương tay nào, hắn sẽ dùng sức mạnh tàn nhẫn độc ác nhất để giết chết đối phương, không để cho Tần Văn Thiên có con đường sống nào cả.

Lần trước giao thủ với nhau, một kích liều mạng mà Tần Văn Thiên phát ra rất mạnh, nhưng cho dù như thế, hắn ta cũng sẽ không để đối phương sống sót, đây là sự tự tin của hắn, tự tin với thực lực của bản thân.

Tần Văn Thiên nhìn Diệp Lang đang bước từng bước tới, Thiên Chùy Tinh Hồn cũng đồng thời được phóng ra, ánh sáng vàng nhạt chói mắt đến thế, khiến cho nhiều người ở phía xa không nhìn được kêu lên đầy kinh ngạc, trận quyết chiến của những tu sĩ Võ Mệnh thiên tài.

- Vào!

Cơ thể của Diệp Lang chỉ lưu lại tàn ảnh, mọi người dường như nhìn thấy một con yêu lang đáng sợ màu đen bổ nhào về phía Tần Vãn Thiên, nhanh đến mức làm người ta hít thở không thông.

Lúc này Tần Vãn Thiên bình tĩnh đến mức làm mọi người cảm thấy đáng sợ, trực giác nhanh nhạy của hắn cảm nhận được Diệp Lang đang đến gần với tốc độ rất nhanh, hơi thở lạnh băng đáng sợ đó bổ thẳng đến, dường như muốn xé hắn thành nhiều mảnh nhỏ vậy, chỉ thấy chân hắn hơi mờ ra, cơ thể cuối cùng cũng chuyển động, Tinh Hồn bay lơ lửng, cánh tay như thiên chùy của hắn đánh xuống, ngay sau đó hóa thành hình một con rồng đáng sợ, sức mạnh khi Thiên Chùy Tinh Hồn và Hàng Long quyền kết hợp với nhau tạo thành sức ép đáng sợ.

- Thiên Lang Trảo!

Diệp Lang phát ra lực tấn công đáng sợ, móng vuốt sắc bén có thể xé vụn được một tảng đá lớn, làm vỡ một ngọn đồi nhỏ, cơ thể bằng xương bằng thịt sao có thể chịu đựng được chứ.

- Cừu Thiên Long Khiếu!

Đây là lần xuất chiêu thứ hai của hai người, gần như là dùng đòn tấn công mạnh nhất, ‘ầm’ một tiếng, Tần Vãn Thiên cảm thấy nắm đấm của mình cứ như bị xé ra vậy, mà Diệp Lang cảm thấy có một sức mạnh vô cùng bá đạo truyền từ bàn tay của hắn đến cánh tay, dường như muốn làm nổ cánh tay của hắn ta vậy, thậm chí nó còn xông vào trong cơ thể hắn ta.

- Bịch!

Một sức mạnh đáng sợ làm cơ thể Diệp Lang rung lên, cơ thể của hắn bay ra ngoài, sau đó rơi mạnh xuống đất, miệng phụt ra một ngụm máu tươi.

Sau khi đột phá, sức mạnh của Tần Vãn Thiên tăng thêm một tầng, Luyện Thể cảnh cơ sở tầng thứ bảy có sức mạnh bằng bốn mươi chín con trâu, hắn là Luyện Thể cảnh ngôi sao tầng trời thứ năm, cộng thêm chiêu thức Tinh Hồn và sự trợ giúp của thuật châm huyết kích phát tiềm lực, sức mạnh một chiêu này của hắn phát ra đáng sợ kinh người.

Một chiêu này cũng rút hết hơn một nửa năng lượng trong cơ thể Tần Vãn Thiên, hắn không đánh hết sức mình như lần trước, bởi vì nếu làm như thế thì hắn sẽ mất đi sức chiến đấu, nhưng dù vậy thì một kích này của hắn cũng khiến Diệp Lang trọng thương rồi.

Dù gì thì Diệp Lang cũng giống như phần lớn những võ tu khác, trước khi ngưng tụ Tinh Hồn, hắn đã bắt đầu tu luyện Luyện Thể nguyên lực thiên địa, cơ thể của hắn không thể nào bằng cơ thể của Tần Vãn Thiên, độ tăng của Tinh Hồn tự nhiên cũng thấp hơn nhiều.

Đương nhiên, Tần Vãn Thiên cũng không dễ chịu gì, hắn phải lui nhiều bước mới có thể đứng vững, nhưng hắn không ngừng lại chút nào mà lại chạy trên đất giống như một con thú hoang, bổ nhào về phía Diệp Lang.

Gương mặt Diệp Lang cứng đờ, sắc mặt của hắn ta càng lạnh lùng hơn, hắn nhảy lên trong chớp mắt, một quyền cuồng bạo của Tần Vãn Thiên giống như một ngọn núi lớn đè xuống, khiến cho kẻ nhanh nhẹn như hắn ta cũng không kịp tránh, chỉ có thể đối cứng với Tần Vãn Thiên lần nữa.

- Bùm!

Kẻ tập hợp sức mạnh trong lúc vội vã là Diệp Lang lại đi đánh bay lần nữa, bị trọng thương hai lần liên tiếp, khí huyết của hắn ta không thể bình ổn lại được. Hắn ta không ngừng hô máu, sắc mặt tái nhợt nhưng hắn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy đôi mắt chứa đầy sát khí đang nhìn chằm chằm vào hắn ta. Lần đầu tiên Diệp Lang cảm nhận được nỗi sợ trước cái chết, cả người hắn ta lộ ra một cổ khí tức lạnh lẽo, rất lạnh, rất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Thiếu Niên Bạo Tẩu

Diệp Lang không thể nào ngờ được sức mạnh của Tần Vãn Thiên lại có thể đột nhiên tăng mạnh đến đáng sợ như vậy. Nếu không hắn sẽ chẳng làm liều mà chiến đấu với Tần Vãn Thiên như vậy, nhưng dù gì hắn cũng đã tính sai một bước, bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn, Tần Vãn Thiên lại chạy như điên về phía hắn lần nữa.

- Vù!

Tinh Hồn của Diệp Lang điên cuồng tỏa ra, cả người hóa thành một con Yêu Lang, trực tiếp dùng hai tay bò trên đất, giống như một con thú hoang, dùng toàn bộ sức lực còn lại để bỏ trốn, dù bây giờ Yêu Lang đang bị thương nặng, nhưng tốc độ mà nó tạo ra cũng khiến người ta cảm thấy hoảng sợ, giống như ảo ảnh.

- Thiếu gia!

Xa xa có một cường giả của Diệp gia nhìn thấy tình hình bên này, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, đặc biệt là hộ vệ của Diệp Lang, nhìn thấy tình hình như vậy liền tấn công về phía bên này.

- Chặn bọn họ lại.

Tần Dĩ nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể mạnh mẽ bay nhào ra một cái giống như một con báo, làm người đang ngồi trên ngựa chiến rơi xuống đất, đồng thời vài Vũ vệ cũng bắn mũi tên xé không bay ra, khiến một người bị bắn chết.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, Tần Văn Thiên lại điên cuồng nhào về phía Diệp Lang, thân thể thon gầy của hắn lúc này đây lao đến giống như một con sóc xoáy, nhanh tới mức làm người khác run sợ.

- Nhanh quá!

Trong lòng những người của Tần Phủ chấn động, bây giờ bọn họ mới nhớ tới người thiếu niên im lặng quen cảnh bị người ta quên lãng này chưa bao giờ dừng việc chạy bộ mỗi buổi sáng dù cho có mưa gió bão bùng thế nào đi chăng nữa.

Tần Văn Thiên vừa chạy vừa rút cây thương cắm trên đầu của con chiến mã của Diệp Lang ra, con ngựa sắc bén nhìn chăm chăm bóng lưng đang lao nhanh về phía trước, miệng hắn đột nhiên gào to một tiếng, giống như để giải tỏa hết tất cả những tức giận trong lòng vào mũi thương này, cây thương dài xẹt qua không trung, bay về phía Diệp Lang đang chạy trốn trước mặt, còn sắc bén và mãnh liệt hơn cả mũi tên.

- Cẩn thận!

Diệp Mặc ở phía trước gầm lên một tiếng, Diệp Lang cũng cảm thấy nguy hiểm, tung người nhào về phía xa xa.

- Phập!

Theo tiếng vang giong gĩa này, Diệp Lang vốn muốn quay đầu lại nhìn nhưng trường thương đã đâm xuyên qua chân của Diệp Lang, cắm từ trên xuống khiến bàn chân của hắn bị ghim chặt trên mặt đất, làm Diệp Lang rống lên một tiếng bén nhọn như dã thú.

Một trận gió lớn thổi qua, trong sát na ngắn ngủi này, Tần Văn Thiên đã đi đến bên cạnh Diệp Lang, giơ chân lên đạp xuống lưng của hắn, sức của Tần Văn Thiên mạnh đến nỗi khiến Diệp Lang liên tục học máu.

Lúc này không gian trở nên yên tĩnh, đám người đang chiến đấu đều dừng tay đổi mắt nhìn chăm chăm về phía bên này.

Bọn họ chỉ thấy con ngựa của người thiếu niên kia có một ánh lửa lạnh lẽo dấy lên, hắn rút thanh trường thương đang cố định chân của Diệp Lang ra, sau đó bắt Diệp Lang trở mình, trong con ngựa của Diệp Lang lóe lên ánh sợ hãi, sợ hãi trước cái chết, Diệp Lang chưa từng nghĩ rằng mình sẽ chết ở đây.

Tất cả mọi người của Diệp gia đều ngừng thở, nếu như Diệp Lang chết, hộ vệ của hắn cũng phải bị chôn theo.

- Tần Văn Thiên, nếu ngươi dám đâm xuống thì thứ chờ đợi ngươi sau này sẽ là địa ngục trần gian đấy!

Diệp Mặc nhìn Tần Văn Thiên lạnh lùng đe dọa.

Tần Văn Thiên ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mặc, nụ cười lạnh trên môi lại lộ ra vẻ tà dị, thứ ẩn chứa trong mắt hắn chính là trào phúng chẳng màn điều chi.

Tần Văn Thiên lại cúi đầu nhìn Diệp Lang đang nằm trên mặt đất, lạnh lùng nói:

- Ta đã từng nói, ta nhất định sẽ giết chết ngươi!

- Ngươi mà dám động vào ta thì ngươi sẽ chết rất thê thảm.

Trong mắt của Diệp Lang vẫn lộ ra vẻ thú tính như trước, nhìn chăm chăm vào Tần Văn Thiên cất giọng uy hiếp.

- Tần Văn Thiên, Diệp Lang mà chết thì Tần phủ các ngươi sẽ không gánh nổi lửa giận của Diệp gia đâu!

Diệp Mặc cũng hợp sức gây áp lực với Diệp Lang, đến giờ phút này mà bọn họ vẫn cao ngạo như vậy.

- Diệp Lang, ngươi nhớ cho kỹ, ngươi không phải là người đầu tiên.

Tần Văn Thiên lạnh lùng nói, trường thương trong tay nhoáng cái đã xé gió cắm xuống phát ra một tiếng phập rất khê. Thời gian như ngừng lại ngay lúc này, trường thương đâm xuyên qua đầu của Diệp Lang cắm thẳng xuống đất, máu tươi tràn ra, mắt của Diệp Lang trừng thật to, giống như không thể nào tin được được bản thân mình lại chết như thế này.

Ánh mắt của mọi người ở phía xa xa cũng ngây ra, lồng ngực phập phồng, lúc này đây bọn họ mới hiểu được vì sao lúc này Tần Văn Thiên lại lao ra xa, không phải là để chạy trốn, mà là để dụ dỗ con mồi của hắn tức là Diệp Lang đuổi theo, sau đó khiến cho Diệp Lang không còn đường nào trốn chạy.

- Làm tốt lắm!

Tần Dĩ hét to một tiếng, một thương này của Tần Văn Thiên đánh rất hay.

- Tôi giết ta đi, hôm nay nếu như ta không chết, thì ta sẽ trở thành con ác mộng của Diệp gia các người!

Tần Văn Thiên rút trường thương ra, chỉ vào Diệp Mặc lạnh giọng nói, sau đó lập tức chuyển hướng cầm đầu chạy vào trong một ngõ nhỏ.

Diệp Mặc nhún người một cái lẳng không bay lên, nhưng mà Vũ vệ Nguyên Phủ cảnh trực tiếp đứng chắn trước mặt hắn, Tần Văn Thiên đang muốn dụ người của Diệp gia đuổi theo hắn để người của Tần Phủ có thể tranh thủ cơ hội chạy trốn, bọn họ tuyệt đối không thể để cho cường giả Nguyên Phủ cảnh có thể ngự không phi hành là Diệp Mặc đuổi theo Tần Văn Thiên được.

- Giết chết Tần Văn Thiên!

Diệp Mặc lạnh lùng nói, người của Diệp gia lập tức đuổi theo hướng Tần Văn Thiên vừa chạy, Diệp Lang đã bị hắn giết chết, nếu như bọn họ lại để hung thủ chạy trốn thì bọn họ không thể nào gánh nổi lửa giận của Diệp gia.

Trong lòng Bạch Thanh Tùng rung động mãi vẫn không bình tĩnh lại được, thiếu niên lúc trước đã từng mỉm cười với hắn ta, nay đã toát ra khí khái thiết huyết từ trong xương tủy của Tần gia, ở sâu trong lòng hắn ta có lẽ vẫn còn vài phần hối hận nhưng phần hối hận này nháy mắt lại bị lý trí lấn át, điều quan trọng nhất bây giờ chính là tiêu diệt Tần phủ, giết chết Tần Văn Thiên, không thể để cho Tần phủ có cơ hội vực dậy.

Rất nhiều người của Diệp Gia và Bạch gia cùng đuổi theo Tần Văn Thiên, làm giảm áp lực cho những người Tần Phủ, chỉ nghe Tần Hà nói:

- Tất cả mọi người rút lui, đi đến công hội Tinh Hà.

- Nhưng còn Văn Thiên...

Tần Dao lo lắng hỏi.

- Đừng phụ tâm ý của Văn Thiên, ta sẽ đi tìm hắn, Tần Dĩ, ở đây giao cho người.

Tần Hà quát một tiếng, lập tức chạy về phía Tần Văn Thiên đã đi.

Ánh mắt Tần Dĩ đỏ ngầu, lập tức quát:

- Rút.

Lúc người của Diệp gia đuổi theo Tần Văn Thiên chạy vào con hẻm kia nhưng đã không còn thấy bóng dáng của Tần Văn Thiên đâu. Với hiểu biết của Tần Văn Thiên về thành Thiên Ung thì đương nhiên không thể nào chạy thẳng một đường cho bọn chúng đuổi theo rồi.

- Mỗi khi gặp phải ngõ rẽ thì chia ra để đuổi theo, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Đám người truy tìm chạy vào trong hẻm, mỗi khi lấy ngõ rẽ thì lập tức sẽ phân ra hai người rẽ vào, nếu cứ đi chung thì rất khó mà tìm thấy Tần Văn Thiên đang ẩn nấp.

Con đường này cũng chính là một trong những khu phố tấp nập nhất thành Thiên Ung, có rất nhiều hẻm nhỏ và ngõ rẽ, không thích hợp để cưỡi ngựa, một số kỵ sĩ chỉ có thể bỏ ngựa xuống đi bộ.

Còn Tần Văn Thiên lúc này thì đang nấp trong một con hẻm không người ở cuối đường, trong tay hắn có một viên Tinh Vãn thạch, hắn đang không ngừng hấp thu sức mạnh từ đó, thậm chí không thể dùng Tinh Hồn để truy rền được, bởi vì hắn đang cần bổ sung lực lượng gấp.

- Bên này.

Một tiếng gọi làm Tần Văn Thiên căng cứng toàn thân, ngay sau đó liền có tiếng bước chân vang lên, khiến Tần Văn Thiên càng thêm căng thẳng, sau một khắc thì có hai bóng người đã xẹt qua bên cạnh hắn, chỉ trong phút chốc nhưng cả hai bóng người đó đều dừng lại ngay lập tức, dường như đã cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

- Vào!

Tần Văn Thiên lúc này như mũi tên đã rời cung, khí thế hung mãnh như một con báo săn, nháy mắt đã đâm một thương ra, mũi thương mang theo tiếng rỗng ngậm như rỗng, dung nhập cả Hằng Long Quyền vào bên trong trường thương, uy thế vô cùng bá đạo.

- Phập!

Một đạo thân ảnh vừa mới quay người lại đã nhìn thấy mũi thương cắm thẳng vào cổ họng hắn với tốc độ nhanh như chớp, khiến hắn không thể nào tránh né được.

Tên còn lại run lên, sau đó nhờ vào kinh nghiệm bao năm trên chiến trường nên hắn lập tức lùi lại một bước, kéo dài khoảng cách với Tần Vãn Thiên.

- Hổ Băng Quyền!

Người kia gầm lên một tiếng, lập tức có gió mạnh quật về phía Tần Vãn Thiên, giống như mãnh hổ xông tới cắn xé con mồi, từng đạo quyền mang đều lộ ra khí tức cuồng dã.

- Sức mạnh thần thông, cường giả Luân Mạch cảnh.

Tần Vãn Thiên lúc này tỉnh táo hơn bao giờ hết, trong mắt của hắn chỉ có đối thủ mà thôi.

Tuy rằng người này không phải tu sĩ Võ Mệnh, nhưng cường giả Luân Mạch cảnh vẫn có thể phát ra sức mạnh thần thông, không cần tới gần cũng có thể tấn công từ xa, lực lượng cuộn cuộn không dứt, đối mặt với người Luyện Thể cảnh thì vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối.

- Ông!

Trường thương tựa như rồng, phá không bay ra, phá vào trong quyền nọ, giống như xé nát đầu mãnh hổ, sức của Tần Vãn Thiên cộng thêm trường thương thần binh tăng phúc có thể đạt tới sức mạnh tầm cỡ cường giả Luân Mạch cảnh, dù sao thì người này cũng không phải tu sĩ Võ Mệnh, lại chỉ là Luân Mạch cảnh tầng một nên sức mạnh cũng chỉ có hạn.

Điều này khiến cho Tần Vãn Thiên có thêm quyết đoán giết chết được đối phương, hơn nữa cần phải đánh nhanh thắng nhanh.

- Lực lượng thật cuồng bạo.

Người nọ nhìn thấy một thương của Tần Vãn Thiên có thể phá tan thần thông của hắn thì cũng giật mình, chẳng trách đối phương có thể giết chết Diệp Lang, thế là hắn ta lại lùi ra sau tiếp, tránh cho Tần Vãn Thiên có cơ hội cận chiến, hai đám của hắn đánh ra điên cuồng, quyền phong vô cùng cuồng bạo, muốn đánh ngã Tần Vãn Thiên.

Lực lượng tinh thần sáng ngời lóe lên, tay trái của Tần Vãn Thiên lại xuất hiện một cây chùy, vạch ra từng đường cong hoa mỹ, nháy mắt đã đánh về phía trước, phát ra khí thế bá đạo rất đối khủng bố.

- Rầm!

Quyền phong nổi lên, sức mạnh bá đạo của Thiên Chùy đẩy sức mạnh của thần thông ra, phần lực lượng còn lại thì Tần Vãn Thiên dùng thân thể hứng trọn, trong mắt lộ ra nhuệ khí đáng sợ, thân thể lại bước lên vài bước, trường thương trong tay quyết chí tiến lên.

- Chết đi!

Tần Vãn Thiên đột nhiên buông tay, trường thương bắn ra tựa như một con nộ long, đối phương điên cuồng chống cự, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong một kích này của Tần Vãn Thiên cực lớn, trường thương thế như chẻ tre, trực tiếp đâm vào trong mi tâm của đối phương, một cường giả Luân Mạch cảnh đã bỏ mạng.

- Hô...

Tần Vãn Thiên hít sâu một hơi, rút trường thương ra, thân thể lập tức chui vào trong ngõ hẻm, chạy về phía khác, động tĩnh ở nơi này chắc là sẽ thu hút đám người khác tụ lại ngay.

Lúc này Tần Vãn Thiên cảm thấy rất mệt mỏi, dù sao thì hắn cũng chỉ mới có cảnh giới Luyện Thể cảnh tầng bảy mà thôi, liên tục giết chết Diệp Lang và hai tên võ tu, ban này lại phải gánh chịu một kích đã khiến hắn tiêu hao khá lớn, đợi sau khi hiệu quả của châm huyết kích phát tiềm lực biến mất thì hắn sẽ suy yếu hơn nữa, nên phải tìm một chỗ an toàn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Viện Quân

Tần Vãn Thiên ném trường thương thần binh đi mà không hề do dự. Hắn cảm trường thương trong tay gây quá nhiều sự chú ý. Người đuổi giết hắn chỉ cần hỏi người đi đường là có thể lần theo dấu vết của hắn một cách dễ dàng.

Tần Vãn Thiên sẽ không trông vào may mắn chỉ vì đã giết được một cường giả Luân Mạch cảnh. Đó chỉ là một người tu luyện nguyên lực thiên địa đến Luân Mạch cảnh, lực lượng còn chưa đủ mạnh mà thôi. Nếu như chạm trán với người mạnh hơn, ắt rằng hắn không thể đánh lại đối phương được, dù có trường thương tăng cường sức mạnh vẫn chết trận như thường. Ở thời điểm này, hắn biết rõ mình nên giữ hay nên bỏ.

Sau khi ném trường thương, Tần Vãn Thiên đi ngang qua cửa hàng, mua một chiếc áo choàng khoác lên che đi quần áo đang mặc trên người. Hắn đi lòng vòng trong khu phố, thì thoáng lại thấy người đuổi giết mình đang ngo ngoe ẩn nấp. Thế nhưng chỉ cần hắn xoay người đi vào trong một ngõ nhỏ nào đó thì sẽ khó mà bị người khác phát hiện.

Song việc khiến cho Tần Vãn Thiên cảm thấy rùng mình là, hắn phát hiện ra khu vực này cơ hồ đã bị phong tỏa kín bưng. Càng ngày càng nhiều người của Bạch gia và Diệp gia tụ tập về đây, bịt chặt các lỗ hổng lớn. Máy lần hắn định ra ngoài đều phải lạng lè lủi về, muốn rời khỏi đây khó như lên trời vậy.

- Chúng tìm người dẫn đường bịt kín các lối ra, đồng thời đưa người thâm nhập vào tìm kiếm ở khu vực này. Cứ thế này thì sớm muộn gì mình cũng bị tìm ra.

Tần Vãn Thiên đang dựa vào một bức tường và thưởng thức món đồ hình ngôi sao Hắc Bá đưa cho, có vẻ nhân nhả lắm. Tuy hắn không biết trong đó có cái gì, thế nhưng chắc chắn Hắc Bá sẽ không cho hắn một thứ vô dụng.

Đúng vào lúc này, có tiếng bước chân từ từ tới gần. Tần Vãn Thiên căng thẳng trong lòng, đảo mắt liếc qua thì thấy một người đang chậm rãi đi về phía hắn. Vì Tần Vãn Thiên vẫn luôn cúi đầu, thế nên kẻ kia hô to với vẻ hoài nghi:

- Ngẩng đầu lên.

Tần Vãn Thiên không ngẩng đầu lên, đối phương từ từ tiếp cận hắn. Cả người hắn căng lên, lực lượng trong cơ thể lại hội tụ một lần nữa.

Tần Vãn Thiên ngẩng phát đầu lên, đang chuẩn bị ra tay thì bỗng nghe thấy một tiếng “phập”, cổ của kẻ kia đã bị một thanh trường thương xuyên thủng. Từ mảnh sân nhỏ gần đó có một người bước ra.

- Nhị thúc.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên đột nhiên ngưng lại, người này chính là Tần Hà. Hắn không biết rằng Tần Hà nhìn thấy hắn đi vào đây nên cũng đuổi theo ngay sát đằng sau.

- Phải sống.

Tần Hà chỉ nói hai chữ ấy rồi lập tức rào bước đi ra ngoài ngõ nhỏ. Ông khoác trường bào giống hệt Tần Vãn Thiên, đầu hơi cúi xuống đội thêm nón trùm, tay cầm trường thương nổi bật. Cứ như thế, chỉ cần không nhìn thấy mặt thì ông và Tần Vãn Thiên cơ hồ không khác gì nhau. Chiếc trường bào khoác trên người lại càng dễ khiến kẻ khác xem nhẹ chênh lệch về dáng người của hai chú cháu.

- Nhị thúc.

Tần Vãn Thiên nhìn thấy cách ăn mặc ấy thì đột nhiên nhận ra đối phương muốn làm gì. Hắn gọi nhỏ một tiếng, thế nhưng bên ngoài đã vang lên tiếng va chạm, hắn là Tần Hà đã xô đổ cái gì đó để thu hút sự chú ý về mình.

- Tìm thấy rồi!

- Ở đây!

Tiếng kinh hô truyền tới làm cho đáy lòng của Tần Vãn Thiên cũng chấn động theo.

- Phải sống!

Tần Vãn Thiên nghĩ đến câu nói của Tần Hà ban nãy, câu nói chỉ có vồn vẹn hai chữ, chẳng có nửa lời dư thừa, trong đầu hắn nhớ lại rất nhiều chuyện cũ. Trước kia, Tần Hà lúc nào cũng lạnh lùng với hắn, trước kia, Tần Hà thậm chí còn từng muốn trục xuất ra khỏi Tần phủ, thế mà giờ đây trong thời khắc sống chết này, ông lại chẳng hề do dự thể thân hắn bước ra ngoài, chỉ để lại cho hắn một bóng dáng sừng sững như thép.

Hắn lại nghĩ tới gương mặt xảo trá của Bạch Thanh Tùng. Có một vài người ra về tao nhã đạo mạo, thế nhưng rành rành là kẻ ti bỉ tiểu nhân. Có một vài người nhìn thì có vẻ lạnh lùng, nhưng lại chẳng thể nào giấu nổi khí thế thiết huyết hào hùng từ trong xương tủy.

Nam nhi Tần phủ, chỉ đồ máu chứ không đồ lệ.

- Nhất định phải sống!

Tần Vãn Thiên siết chặt hai đấm, trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm này, phải sống!

Hắn xoay người lại, đi về một phương trái ngược với Tần Hà. Tần Hà đặt chính mình vào nguy hiểm trùng trùng, có thể sẽ một đi không trở lại, chỉ để tranh thủ cho hắn một cơ hội chạy trốn tuyệt hảo này đây. Cho dù không vì chính mình mà là vì Tần Hà, hắn cũng nhất định phải chạy thoát.

Tần Vãn Thiên chạy càng lúc càng nhanh. Tần Hà tạo ra động tĩnh lớn như thế ắt sẽ thu hút truy binh tới bao vây ông, thế nhưng một khi thân phận của ông bại lộ thì đám truy binh ấy sẽ phản ứng lại ngay. Hắn buộc phải tận dụng chút ít thời gian này để rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Lửa giận ngùn ngụt trong lòng hòa cùng ý niệm trốn chạy kết thành sức mạnh, Tần Vãn Thiên tăng tốc chạy xuyên qua từng con hẻm con. Chẳng bao lâu

sau hấn đi tới một lỗ hổng, quả nhiên không có người canh gác. Tàn Ván Thiên xông ra bên ngoài chẳng chút do dự rồi mau chóng rời đi theo một con đường lớn, bên cạnh hấn là một bức tường cao. Bức tường ấy ngăn cách hoàn toàn đường phố bên trong với đường lớn bên ngoài.

Lúc này, có một bóng người mạnh mẽ linh hoạt đột nhiên nhảy vọt lên bức tường trước mặt Tàn Ván Thiên. Ấy là một cô gái khoảng mười tám tuổi, mặc trên người bộ trang phục bó sát phác họa ra những đường cong hoàn mỹ, tóc đen sóng vai theo gió tung bay. Khi nhìn thấy Tàn Ván Thiên, đôi mắt của cô như sáng ngời lên. Cô đặt tay lên miệng huýt vang tiếng sáo, khuôn mặt nở nụ cười mê hoặc.

Tàn Ván Thiên không quen biết người con gái xinh đẹp và quyến rũ này, thế nhưng nhìn ánh mắt đối phương thì rõ ràng là cô có nhận ra hấn. Vì cô không thể hiện địch ý cho nên Tàn Ván Thiên vẫn tiếp tục chạy đi.

Tàn Ván Thiên nhanh chóng phát hiện ra cô gái này di chuyển song song với hấn. Chỉ khác là cô ở trên tường cao, hấn chạy dưới đất bằng.

- Ha ha, tìm được người rồi sao?

Tiếng nói sang sảng vang lên, Tàn Ván Thiên nhìn lên thì thấy một người nữa vừa nhảy lên tường cao rồi cũng nhìn về phía hấn.

- Bỏ tiểu thư xuất mã thì đương nhiên là không có vấn đề rồi.

Cô gái kia nở nụ cười. Hai người cũng không trao đổi gì với Tàn Ván Thiên mà chỉ đi theo hấn, làm cho hấn mường tượng trong lòng, bên kia tường chính là đường phố, động tác của hai người này chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người, cứ thế này thì sớm muộn gì cũng bại lộ mất thôi.

Tàn Ván Thiên đẩy nhanh tốc độ chạy hết con đường lớn này rồi rẽ vào một đường khác, chuẩn bị tới công hội Tinh Hà, có lẽ nơi đó sẽ có chỗ cho hấn tạm lánh.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, bụi đất phía trước cuộn mù mịt, Tàn Ván Thiên nhìn thấy một đoàn kỵ sĩ phi ngựa thốc tới, người cầm đầu chính là Diệp Mặc.

Hai bên trái phải cũng có không ít người xuất hiện làm cho sắc mặt của Tàn Ván Thiên trắng bệch ra. Lộ rồi, lần này thì hấn có chạy đằng trời.

- Bắt sống.

Diệp Mặc nói một tiếng lạnh nhạt, sát ý trong mắt lộ ra trần trụi. Sau câu nói của hấn, có hai người tấn công về phía Tàn Ván Thiên như chớp giật, tốc độ đáng sợ khiến cho hấn kinh hãi trong lòng. Đây tuyệt đối là người ở Luân Mạch cảnh mà hấn không thể nào chống đỡ.

Đúng vào lúc này, Tàn Ván Thiên lại thấy có một con cuồng phong ào tới từ sau lưng mình. Hấn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một bóng người xông lên từ đằng sau. Người ấy bước từng bước thật dài hướng về hai kẻ đang lao về phía hấn.

Mặt đất run lên bần bật, mỗi một bước mà người mới tới giẫm xuống đều để lại một dấu chân sâu hoắm làm rung động nhân tâm.

Phập!

Một tiếng “phập” nhỏ vang lên. Không gian như ngưng đọng lại. Tàn Ván Thiên nhìn thấy đôi tay của người thần bí nọ đâm thẳng vào tim hai kẻ đối diện chẳng khác gì hai mũi dao nhọn. Người ấy hơi dòn lực xuống tay, hai cường giả Diệp gia bị giết chết ngay chốc liền oạt ngã xuống.

- Mạnh quá.

Thần sắc của Tàn Ván Thiên thay đổi. Hấn phát hiện ra người ra tay giết chết hai cường giả Diệp gia chính là người vừa đi trên tường cao ban nãy. Quả nhiên, đúng vào lúc này thì người con gái trên tường xuất hiện ngay bên cạnh hấn. Ở các vị trí khác cũng có nhiều người tới tự bao giờ. Bọn họ đều là những thanh niên trẻ chưa tới đôi mươi, toát ra khí chất tài năng trác tuyệt.

- Tiểu sư đệ tuần tú thật đấy.

Trong đáy mắt cô gái đượm nét cười quyến rũ, thanh hương man mác phả vào khoang mũi của Tàn Ván Thiên, cộng thêm vóc dáng làm người ta đỏ mặt kia của cô, càng làm cho tinh thần của hấn thêm nhộn nhạo. Hấn mường tượng cô gái này một tiếng “yêu tinh”. Nếu so với những cô gái khác thì dung mạo xinh đẹp của người này có thể sánh ngang với tứ đại mỹ nữ của thành Thiên Ung, thậm chí còn hơn một phần dụ hoặc. Nhất là đôi gò bồng đảo được tôn lên bởi bộ đồ bó sát khiến người ta muốn đỏ máu cam.

- Tiểu sư đệ?

Tàn Ván Thiên nghe thấy cách xưng hô này thì không khỏi suy tư. Hình như hấn chưa gia nhập vào môn hạ của ai mà nhỉ?

Thế nhưng khi nhìn thấy một người thì Tàn Ván Thiên hiểu ra ngay. Hấn trông thấy Mạc Thương.

Thế thì lai lịch của những người này cũng đã rõ ràng rồi. Họ là học sinh của học viện Đế Tinh.

- Ta tin rằng đây không phải là ý của học viện Đế Tinh, đúng chứ?

Diệp Mặc lên tiếng. Học viện Đế Tinh hấn phải dẹp bỏ mọi quan hệ với việc này rồi mới đúng, đám người Mạc Thương không nên xuất hiện ở nơi này.

- Đây là ý nguyện cá nhân của Mạc Thương ta, không có liên quan gì tới học viện Đế Tinh cả.

Mạc Thương đáp một cách bình tĩnh.

Thực tế đúng như suy nghĩ của Diệp Mặc, vì e ngại áp lực từ hoàng quyền và liên quan lợi ích phức tạp giữa các bên, cho nên học viện Đế Tinh đã bác bỏ thỉnh cầu của Mạc Thương, không nhúng tay vào việc này. Người hợp tác với hắn thậm chí đã quay về hoàng thành một mình từ lâu.

Mạc Thương không biết rõ những giao dịch lợi ích rắc rối trong chuyện này, thế nhưng hắn rất thích thiếu niên tên Tần Vãn Thiên ấy. Tâm tính thiếu niên, ý chí và thiên phú của Tần Vãn Thiên đều làm cho hắn vừa lòng. Hắn muốn bảo vệ Tần Vãn Thiên, cho nên mới điều động học sinh của mình, bảo họ đi suốt đêm ngày tới thành Thiên Ung, tạo nên cục diện lúc này đây.

- Một khi đã thế thì ta yên tâm rồi.

Diệp Mặc nói một câu bình thản. Sau đó hắn vẫy tay một cái, quân sĩ bốn phía tức thì khép chặt vòng vây. Tuy rằng học sinh của học viện Đế Tinh có sức chiến đấu mạnh mẽ, thế nhưng xét về nhân số thì phía hắn lại có ưu thế rõ ràng. Nếu nhóm người Mạc Thương muốn nhúng tay vào việc này, thế thì hãy ở lại thành Thiên Ung luôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lòng Người Hiểm Ác

Thiết kị đập lên đất bằng, phi thẳng về phía Tần Vãn Thiên và nhóm người của học viện Đế Tinh như bão tố. Diệp Mặc không hề ra tay. Hắn chỉ hướng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Mạc Thương. Nếu những người này chỉ đứng trên lập trường cá nhân mà tham gia vào, thế thì hắn chẳng cần mấy may khách khí.

Tần Vãn Thiên liếc nhìn xung quanh, người của Diệp Mặc vẫn còn đang tập trung về hướng này, thế nhưng học viện Đế Tinh chỉ có vốn vẹn mười võ tu, hơn nữa bọn họ đều còn quá trẻ. Trận chiến này sợ rằng sẽ rất mực gian nan.

- Đại Sơn.

Người con gái mỹ lệ bên cạnh Tần Vãn Thiên cất tiếng hô to. Một người có thân mình vạm vỡ lao nhanh tới. Trên đỉnh đầu của hắn xuất hiện hai Tinh Hồn. Một Tinh Hồn là Yêu Viên Tinh Hồn bộc phát sự cường bạo đáng sợ như đang sống, Tinh Hồn còn lại mang dáng dấp của một người đá.

- Hai Tinh Hồn này phối hợp thì sẽ có lực phòng ngự mạnh mẽ tới mức nào đây.

Đồng tử của Tần Vãn Thiên co lại. Yêu Viên Tinh Hồn và Thạch Đầu Nhân tinh hồn kết hợp với nhau trở thành một tổ hợp phòng ngự siêu cấp, hơn nữa còn có sức tấn công cực mạnh. Mỗi một người có thiên phú ngưng tụ được nhiều Tinh Hồn thì đều sẽ suy xét sự phối hợp Tinh Hồn rất cẩn thận.

- Phá!

Thanh niên tên Đại Sơn vung hai nắm đấm nện mạnh xuống mặt đất, nhất thời, một luồng khí như hồng thủy thốc thẳng về phía trước, mặt đất nứt toác ra thành những hố sâu, chiến mã hí vang trời.

Thế nhưng vẫn có chiến mã phóng qua từ phía bên cạnh rồi lao về phía Đại Sơn. Đôi chân Đại Sơn rung lên, thân mình sừng sững như núi.

Trường thương thét gào hướng thẳng vào Đại Sơn, bị hắn vung hai tay bắt lấy. Chiến mã đâm sầm vào người hắn, thế mà sức mạnh khổng lồ lại chẳng thể khiến bước chân hắn xê dịch một li.

- Quả nhiên lực phòng ngự thật đáng sợ.

Tần Vãn Thiên khẽ run trong lòng. Sau đó hắn thấy Đại Sơn nhấc bổng cả người và thương rồi nện mạnh xuống đất, máu thịt văng tung tóe, chiến mã sợ hãi tự chạy tứ tung, một phía vòng vây đại loạn. Đại Sơn đứng đó, mang theo khí thế một người trấn ải, vạn người khó qua.

Vòng chiến lan rộng qua các phía khác chỉ trong nháy mắt. Tần Vãn Thiên nhìn thấy một người có hai Tinh Hồn đều là Kiếm Tinh Hồn, lại gần như sắp hợp thành một thể. Trên người hắn bộc lộ một luồng kiếm khí đáng sợ, mà mỗi nơi nó quét qua chính là máu đổ như mưa.

Bọn họ đều là cường giả Luân Mạch cảnh hai Tinh Hồn. Học viện Đế Tinh, không nhận người không phải thiên tài.

Thế nhưng Diệp Mặc mang theo nhiều người, vẫn có những con cá lọt lưới tấn công về phía Tần Vãn Thiên. Cô gái bên cạnh hắn cất tiếng cười nhẹ, vung tay đánh ra. Tần Vãn Thiên chỉ nhìn thấy bóng roi lóe lên, người trên lưng ngựa bị quất bay đi rồi ngã xuống đất chết cứng. Ngọn roi kia sắc bén chẳng khác chi đao kiếm, có thể giết người đoạt mệnh chỉ trong một chiêu.

- Tiểu sư đệ, ngươi phải rời khỏi đây thôi.

Cô gái ngoác cánh tay qua cổ Tần Ván Thiên, gương mặt mang ý cười gần trong gang tấc khiến cho lòng hắn xôn xao, thầm mắng một tiếng “nữ yêu tinh”.

- Đi thôi, ngươi ở đây sẽ làm ảnh hưởng tới bọn họ chiến đấu.

Nhược Hoan nói tiếp, Tần Ván Thiên khẽ gật đầu. Hắn biết với thực lực hiện nay của mình thì chỉ có thể trở thành trói buộc mà thôi.

- Đi!

Tần Ván Thiên quyết đoán chạy về một hướng ít người.

- Tỷ tỷ sẽ bảo vệ ngươi.

Nhược Hoan mau chóng đuổi kịp, bóng roi trong tay cần quét mở ra trước mắt họ một con đường thoáng.

- Dư Phi, đoạn hậu giúp ta.

- Được.

Thanh niên dùng kiếm nhảy vọt lên không rồi đáp xuống phía sau Nhược Hoan. Mấy đạo kiếm quang cần quét phóng ra, người truy kích phơi thây đầy đất.

Tần Ván Thiên guồng chân chạy điên cuồng, thậm chí còn không quay đầu lại nhìn chiến trường sau lưng. Sau khi nhìn thấy thực lực của nhóm người học viện Đế Tinh, hắn lại càng cảm thấy bản thân mình nhỏ yếu. Dù là Đại Sơn hay Dư Phi đứng ở đằng kia, bao nhiêu người Luyện Thể cảnh cũng không đủ cho họ giết. Chỉ ít cũng phải là người ở Luân Mạch cảnh mới có thể chiến đấu với bọn họ được.

- Tiểu sư đệ, chúng ta đi đâu đây?

Nhược Hoan đi theo bên cạnh Tần Ván Thiên, bước chân lững thững như dạo bước trong sân vắng, duy trì tốc độ ngang bằng với hắn mà không hề tốn chút sức lực nào.

- Mạc Thương tiên bối và các sư huynh có thể đánh thắng những kẻ đó không?

Tần Ván Thiên hỏi.

- Không thể. Trong chúng ta, trừ thầy là Nguyên Phủ cảnh thì người có tu vi cao nhất mới chỉ ở Luân Mạch cảnh tầng thứ bảy mà thôi. Đối phương có Diệp Mặc là Nguyên Phủ cảnh, ngoài ra còn có không ít cường giả Luân Mạch cảnh. Hơn nữa đây không phải là toàn bộ lực lượng của bọn họ, chỉ cần có thêm một cường giả Nguyên Phủ cảnh nữa tới đây thì tình hình cuộc chiến sẽ nghiêng về một phía. Một khi xuất hiện tình hình ấy thì người của học viện Đế Tinh sẽ phải lập tức rút đi.

Tuy Nhược Hoan đang chạy rất nhanh nhưng lời nói lại rõ ràng mạch lạc. Cô hiểu rõ một vị cường giả Nguyên Phủ cảnh đáng sợ cỡ nào. Nếu có thêm một người xuất hiện, thì cho dù các sư huynh đệ của cô có lực chiến đấu mạnh đến đâu cũng nhất định phải trốn chạy, hơn nữa còn phải trốn chạy thật nhanh.

Tần Ván Thiên gật đầu rồi nói:

- Đa tạ.

Rõ ràng những người này xuất hiện ở thành Thiên Ung cứu hắn là một chuyện vô cùng mạo hiểm.

Nhược Hoan cười khanh khách rồi hỏi tiếp:

- Bây giờ chúng ta đi đâu đây?

- Công hội Tinh Hà.

Tần Ván Thiên đáp. Về mặt Nhược Hoan lóe lên một chút khác lạ, cô hỏi:

- Ngươi gia nhập công hội Tinh Hà à?

- Không, ta quen biết một đại sư luyện khí của công hội Tinh Hà, hắn nói ta có thể đến đó lánh tạm.

Tần Ván Thiên đáp.

Đôi mắt yêu mị của Nhược Hoan lóe lên như đang suy tư gì đó. Sau đó cô hỏi tiếp:

- Không đến đó có được không?

Tần Vãn Thiên nhìn cô với vẻ ngạc nhiên rồi nói:

- Có thể người nhà của ta cũng đến đó, hơn nữa thành Thiên Ung đã bị phong tỏa, công hội Tinh Hà là nơi duy nhất ta có thể tạm lánh lúc này.

Nhược Hoan không nói thêm gì nữa mà theo Tần Vãn Thiên chạy như điên về phía công hội Tinh Hà, không hề dừng lại nghỉ ngơi. Khi Tần Vãn Thiên đến được công hội Tinh Hà thì hiệu lực của thuật châm huyết cũng biến mất. Cảm giác mệt mỏi xâm nhập vào thân thể khiến cho hắn muốn ngã gục xuống, thế nhưng hắn lại không thể gục ngã vào thời điểm này.

Trong công hội Tinh Hà, quả nhiên Tần Dã và Tần Dao đều đến, thế nhưng so với lúc phá vòng vây, nhân số của họ chỉ còn lại một nửa, những người hi sinh cơ hồ đều là vô vệ. Thành viên trung tâm của Tần phủ vẫn còn, nhưng ai nấy đều bị thương.

- Vãn Thiên.

Nhóm người Tần Dã nhìn thấy Tần Vãn Thiên đi vào công hội Tinh Hà thì đều tập trung đến.

- Có tin tức gì của nhị thúc con không?

Tần Dã hỏi.

Nét mặt của Tần Vãn Thiên khựng lại, hân hoi lắc đầu. Sắc mặt của Tần Dã và Tần Thương đều tái nhợt đi.

- Xem ta ta đoán không sai, quả nhiên Tần phủ sắp bị tiêu diệt.

Một giọng nói chói tai vang lên, Tần Vãn Thiên đánh mắt nhìn qua thì ánh mắt hơi nheo lại.

Hôm nay Lâm Nguyệt tới lấy thần binh, nhìn thấy đám người Tần Vãn Thiên sa sút đến vậy thì bèn cất lời trào phúng.

Tần Vãn Thiên cất bước đi tới chỗ Lâm Nguyệt, ánh mắt lạnh lùng như dao sắc khiến cho thần sắc của Lâm Nguyệt cứng đờ:

- Gia tộc sắp bị diệt, bây giờ ngươi định tìm ta để trút giận hay sao?

- Cút.

Tần Vãn Thiên phun ra một chữ khiến cho Lâm Nguyệt ngây ra, cút? Con chó nhà có tang này mà cũng dám bảo cô cút đi ư? Thế nhưng áp lực mà Tần Vãn Thiên mang tới cho cô lúc này vẫn khiến cô hoảng hốt.

- Phong Bình đại sư.

Lúc này Phong Bình đi tới từ một nơi cách đó không xa. Lâm Nguyệt vui vẻ chạy tới.

- Cút ra.

Lâm Nguyệt còn chưa kịp đến gần thì đã nghe thấy Phong Bình thốt ra một câu lạnh nhạt. Bước chân Lâm Nguyệt cứng đờ ra đó, sắc mặt trắng nhợt tái đi.

Tâm trạng Phong Bình đang rất kém. Hắn không đếm xỉa gì tới Lâm Nguyệt mà đi thẳng tới trước mặt Tần Vãn Thiên rồi nói:

- Vãn Thiên thiếu gia, các người tới rồi.

- Mộc Thanh đại sư đang bế quan luyện khí, tí nữa sẽ ra, mời mọi người nghỉ ngơi ở đại sảnh này một chút.

Phong Bình khách khí khác thường làm cho Lâm Nguyệt đứng gần đó sợng mặt. Đám người Tần Vãn Thiên gật đầu rồi ngồi xuống nghỉ ngơi, thế nhưng tâm trạng mọi người đều rất mực nặng nề, không một ai nói chuyện. Không biết bây giờ tình hình ở Tần phủ thế nào rồi.

- Cút đi, sau này đừng đến tìm ta nữa.

Phong Bình lạnh lùng nói với Lâm Nguyệt, chẳng hề quan tâm ánh mắt cô đông đầy nỗi nhục nhã.

Tần phủ oai phong một cõi ở nước Sở nay lại lung lay sắp đổ, ăn bữa hôm lo bữa mai, người của Tần phủ lâm vào tuyệt cảnh. Không ít người trong công hội Tinh Hà chú ý đến Tần phủ, thấy cảnh ấy thì than thở không thôi.

Thời gian từ từ trôi đi mà Mộc Thanh vẫn không xuất hiện. Cho tới một lúc lâu sau, tiếng vó ngựa vang vọng bên ngoài, một đoàn thiết kỵ dừng lại chỉ cách công hội Tinh Hà hơn trăm mét, người của Diệp Mặc đã tới nơi. Diệp Mặc đưa theo một số người đi thẳng tới cửa công hội Tinh Hà, mặt đối mặt với người của Tần phủ, uy áp đáng sợ tràn ngập khắp nơi.

Tiếng vó ngựa không ngừng lại, càng ngày càng nhiều người bên phe Diệp Mặc đến tiếp viện thêm, ngay cả Võ Tu La cũng chạy tới.

Người của Tần phủ đều cảm nhận được một luồng áp lực nặng nề thốc thẳng vào mặt.

- Để chur vị đợi lâu rồi.

Đúng vào lúc này thì một giọng nói sang sảng vang lên. Hội trưởng công hội Tinh Hà, Mộc Thanh và cô gái cao ngạo nọ đi tới.

- Tần Vãn Thiên, ngươi nghĩ xong chưa?

Mộc Thanh cười hỏi, thần sắc hiền hòa, làm cho người ta vô cùng thoải mái.

- Nghĩ gì?

Tần Vãn Thiên sững sốt.

- Gia nhập công hội Tinh Hà, trở thành môn hạ của ta.

- Mộc Thanh đại sư, không phải là thành khách khanh sao?

Tần Vãn Thiên tỏ vẻ khó hiểu.

- Không, không... hội trưởng nói nơi này không cần khách khanh nữa. Ngươi suy xét việc gia nhập công hội Tinh Hà và bá sư đi thôi.

Mộc Thanh vẫn cười nói.

Ánh mắt của Nhược Hoan bên cạnh Tần Vãn Thiên nheo lại thành một đường kẻ, đến lúc này, cô đã mừng rỡ ra toàn bộ sự tình. Ghé miệng sát bên tai Tần Vãn Thiên, cô nói khẽ:

- Có phải trong tay ngươi có thứ gì mà hần muốn có không? Nếu ngươi trở thành khách khanh của công hội Tinh Hà thì hần không có lực ước thúc gì với ngươi, thế nhưng nếu ngươi gia nhập công hội Tinh Hà và bá hần làm thầy, thì hần nói cái gì, ngươi sẽ phải làm cái đó.

Tần Vãn Thiên không ngốc, người của Tần phủ cũng không phải là kẻ ngốc. Giờ phút này họ nhìn thấy vẻ tươi cười ôn hòa của Mộc Thanh mà chỉ thấy lạnh ngắt trong lòng. Nụ cười kia như một con rắn độc, làm cho người ta phải kinh hãi không thôi.

Hiển nhiên Mộc Thanh có ý. Hần có ý đợi Diệp Mặc mang người tới đây, đẩy người Tần phủ vào tuyệt cảnh rồi mới đi ra. Hần muốn khiến cho Tần Vãn Thiên không còn đường lựa chọn.

- Đúng là một kẻ âm hiểm.

Phong Bình thầm mắng một tiếng trong lòng, nộ khí dâng đầy hai mắt. Hần tự nhận mình chẳng phải là người tốt, thế nhưng ở chung với Mộc Thanh mấy ngày thì hần thấy mình thật sự rất “đơn thuần”. Sở dĩ tâm trạng hần không tốt là vì huyền văn cấp hai mà Tần Vãn Thiên cho hần đã bị Mộc Thanh mượn mất. Hôm nay lúc hần đi đòi lại còn bị Mộc Thanh làm nhục một phen.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Triệu Hoán Chiến Thú

Tần Vãn Thiên vẫn nhìn chằm chằm Mộc Thanh, nhìn thẳng vào nụ cười lạnh thấu tâm can của hần, đoạn nói:

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

- Ngươi nên đáp ứng thì hơn.

Mộc Thanh không nói gì, người lên tiếng là cô gái bên cạnh hần. Ánh mắt cô vẫn cao ngạo trước sau như một. Cô nhìn đám người Tần Vãn Thiên rồi nói tiếp:

- Mộc Thanh đại sư là đại sư luyện khí cấp hai, thậm chí đã cách cấp ba không còn xa nữa. Với địa vị của Tần phủ các ngươi thì đây là một sự ban ân, là vinh quang đó, có biết không?

- Tần Vãn Thiên, ta đang cho ngươi cơ hội đó.

Hội trưởng công hội Tinh Hà cũng lên tiếng. Lúc này Tần Vãn Thiên mới cảm nhận được rõ ràng sự kiêu ngạo của ba người trước mặt, một thứ kiêu ngạo toát ra từ trong xương tủy. Bọn họ căn bản không hề coi hấn hay Tần phủ ra gì. Nếu không phải vì hấn có được một vài huyền văn cấp hai hoàn mỹ thì đám người này thậm chí còn không thèm cúi đầu nhìn hấn lấy một cái.

Bây giờ mà hấn dám nói một tiếng “không”, thì Mộc Thanh có thể lập tức đẩy cả hấn và nhóm người Tần Dã xuống vực sâu muôn trượng.

- Nếu đã vậy thì vì sao lúc trước còn muốn bọn ta tới công hội Tinh Hà?

Giọng nói của Tần Dã lạnh buốt và chất chứa đầy phẫn nộ. Nếu như không phải Mộc Thanh hứa với Tần Vãn Thiên thì người của Tần phủ cũng chẳng đặt hi vọng trên công hội Tinh Hà.

Mộc Thanh quét mắt nhìn Tần Dã một cái thần nhiên rồi bình tĩnh nói:

- Dù cho Tần Vãn Thiên đồng ý thì người cũng sẽ không được bảo vệ bởi công hội Tinh Hà.

- Đề tiện! Ông đây không cần người bảo vệ!

Một tiếng gầm vang dội truyền ra. Quyền phong như hổ gầm của Tần Dã đã đánh về phía Mộc Thanh.

Trong đáy mắt Mộc Thanh lóe lên ánh nhìn tàn nhẫn. Hấn nắm tay bắn ra, Tần Dã lập tức cảm thấy một con sư tử rực lửa cuồng mãnh tấn công về phía mình. Sau một tiếng vang lớn, cả người Tần Dã bị đánh văng đi.

- Đây là công hội Tinh Hà, ta không muốn giết người, thế nhưng không có lần sau đâu.

Thần sắc Mộc Thanh vẫn bình tĩnh như trước. Chênh lệch giữa Nguyên Phủ cảnh và Luân Mạch cảnh thực sự quá lớn. Cho dù Tần Dã đã là Luân Mạch cảnh tầng thứ tám nhưng vẫn chẳng thể chịu nổi một đòn.

Mọi người trong Tần phủ đều lộ vẻ phẫn nộ, thế nhưng bọn họ không thể chọc vào công hội Tinh Hà. Cảm giác này vô cùng ảm ức mà cũng vô cùng thống khổ.

- Nghĩ xong chưa?

Mộc Thanh hỏi Tần Vãn Thiên. Chỉ cần Tần Vãn Thiên gật đầu thì chẳng những giữ được mạng mình mà còn có thể gia nhập vào công hội Tinh Hà. Theo nhìn nhận của hấn, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều biết phải lựa chọn ra sao.

Tần Vãn Thiên quay đầu lại nhìn đám người Tần Dao.

- Vãn Thiên, Tần phủ không có người nhu nhược.

Tần Dao nói với vẻ lạnh lùng.

- Tần phủ, không có người nhu nhược.

Mọi người đồng thanh hô vang. Dù có chết cũng không chịu nhục.

- Nếu như không chết, chúng ta sẽ khắc ghi nỗi nhục hôm nay vào tận đáy lòng!

Tần Vãn Thiên nhìn Mộc Thanh một cái rồi xoay người lại đầy quả quyết, đi thẳng ra phía ngoài công hội Tinh Hà. Nếu không phải Mộc Thanh dẫn bọn họ tới công hội Tinh Hà, thì có lẽ bọn họ đã không lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng đến thế.

Người của Tần phủ đều nhìn Mộc Thanh với ánh mắt phẫn hận rồi đồng loạt đi theo Tần Vãn Thiên.

Mộc Thanh nói với đám người Diệp Mặc đang chặn trước cửa:

- Tránh ra đi, thả họ ra ngoài, đừng làm ảnh hưởng tới công hội Tinh Hà chúng ta.

Hấn hơi nheo mắt lại, trong con mắt lóe lên hàn ý lạnh lùng.

Đám người Diệp Mặc lần lượt lui về phía sau để mặc cho họ ra ngoài. Vận mệnh của những người này đã nằm gọn trong tay chúng.

Nhóm người Tần Vãn Thiên bước xuống cầu thang của công hội Tinh Hà, đi ra quảng trường rộng lớn bên ngoài, mọi hướng đều đã bị bịt kín lối ra, bọn họ căn bản trốn không thoát.

- Lúc đi trên đường cô hỏi ta có thể không đến đây được không, chẳng lẽ trước đó cô đã đoán được cái gì ư?

Tần Vãn Thiên hỏi nhỏ Nhược Hoan đi bên cạnh.

- Công hội Tinh Hà khác với các thế lực khác. Bọn họ riêng một ngọn cỏ, không can thiệp vào những chuyện bên ngoài, lại có được năng lực khủng bố.

Người trong đó đa phần đều coi trọng cái lợi, cho nên ta đã lo rằng thứ mà người có thể cho công hội Tinh Hà không nhiều bằng Diệp gia. Thế nhưng xem ra ta sai lầm rồi, dường như bọn họ rất coi trọng thứ mà người đang có trong tay, có điều người lại từ chối.

Câu nói bình thản của Nhược Hoan lại làm cõi lòng Tần Vãn Thiên lạnh ngắt.

- Nói vậy thì chỉ sợ họ đã tiếp xúc với Diệp gia từ trước rồi.

Tần Vãn Thiên thờ dài siết chặt nắm đấm. Sau khi Diệp gia tới, Mộc Thanh mới xuất hiện rồi hỏi hắn có đồng ý hay không. Nếu hắn gật đầu thì sẽ bị Mộc Thanh tùy ý thao túng hoàn toàn. Nếu hắn lắc đầu, Mộc Thanh sẽ tự tay đẩy bọn họ vào tuyệt cảnh. Đây là thủ đoạn độc ác biết chừng nào?

Tần Vãn Thiên quay đầu nhìn lại, lúc này Mộc Thanh và cô gái bên cạnh hắn đang đứng trên bậc thang. Trong ánh mắt họ nhìn về phía hắn lộ vẻ miệt thị rành rành, tựa như đang trào phúng sự ngu xuẩn của hắn vậy.

Quân đoàn dàn hàng phía trước đồng loạt cất bước tiến lên, trường thương chỉ thẳng về phía đám người Tần Vãn Thiên đang bước đến, sát khí ngùn ngụt bốc tận mây trời.

Người ở hai cánh trái phải cũng bước lên.

Ở phía công hội Tinh Hà có hai cường giả Nguyên Phủ cảnh là Diệp Mặc và Vô Tu La tọa trấn.

- Trời diệt Tần phủ ta rồi.

Tần Dã gầm lên một tiếng. Tiếng gầm chất chứa nỗi bất cam vô tận. Ở trong tuyệt cảnh này, bọn họ hẳn rằng phải chết chẳng thể nghi ngờ. Người trong Tần phủ đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Vô số người ở phương xa nhìn về phía này rồi thờ dài lặng lẽ, từ hôm nay trở đi, Tần phủ sẽ bị xóa sổ hoàn toàn ư?

Nhược Hoan ngừng đầu liếc nhìn bầu trời. Ở nơi đó có một con ưng đen tuyền đang bay lượn. Nếu hôm nay Tần phủ chạy trời không khỏi nắng thì học viện Đế Tinh các cô cũng chỉ có thể cứu Tần Vãn Thiên rồi rút lui thôi.

Tần Vãn Thiên nắm chặt món đồ hình ngôi sao mà Hắc Bá giao cho, tinh thần chi lực còn sót lại trong cơ thể hắn ồ ạt đổ về phía nó. Đồng thời lúc ấy, Diệp Mặc phát tay, dường như một cuộc tàn sát sắp sửa bắt đầu. Sát ý khủng khiếp khiến cho người Tần phủ đều toát ra vẻ kiên quyết vững vàng, giờ đây họ chỉ có một cách là liều mạng.

Đúng vào thời khắc ấy, trên người Tần Vãn Thiên đột nhiên bùng lên ánh sáng vô cùng rực rỡ.

- A... a... a!

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang lên. Một luồng lực lượng đáng sợ phát ra từ món đồ hình ngôi sao đã ăn mòn cánh tay của Tần Vãn Thiên. Mọi người hoảng sợ nhận ra cánh tay của hắn đã bị một cánh tay khổng lồ trắng kiện như của yêu thú bao phủ hết.

Cảnh tượng quỷ dị này làm cho đám người sững sờ ngây ra. Chỉ một thoáng sau, thân thể của Tần Vãn Thiên như lọt vào ổ tầm ăn rồi, mọi người dường như thấy được một con yêu thú sắp sửa thành hình đang muốn phủ kín cả người hắn.

- Vãn Thiên, mau buông tay!

Tần Dã nhìn thấy món đồ hình ngôi sao trong tay Tần Vãn Thiên thì lập tức gầm lên. Thế nhưng lúc này đây, Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy cả người mình ngập tràn sức mạnh vô tận, làm sao hắn có thể buông tay cho được?

Chỉ trong phút chốc, cả người Tần Vãn Thiên đã bị phủ kín. Một con Yêu Viên khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người, ngập tràn khí tức điên cuồng, mà Tần Vãn Thiên thì lúc ẩn lúc hiện bên trong người nó.

Nặng nề nhưng đầy áp sức mạnh. Đó là cảm giác của Tần Vãn Thiên vào thời khắc này. Hắn có thể cảm thấy khối thân thể khổng lồ của mình ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp. Thân thể vốn đã là nỗ lực hết đà của hắn dường như khó lòng gánh nổi sức nặng ấy, thế nhưng hắn vẫn cố gắng cắn răng chống đỡ đến cùng.

Àm!

Tần Vãn Thiên bước ra một bước gian nan. Cánh ấy trong mắt người ngoài chính là Yêu Viên bước ra một bước làm mặt đất rung lên, khiến cho hết thảy những kẻ bao vây đều ngây người chết sững. Ngay cả người của Tần phủ cũng ngây ngẩn cả người, biến hóa này xuất hiện quá đột nhiên làm cho chính họ cũng chẳng biết chuyện gì vừa mới xảy ra.

Àm! Âm!

Yêu Viên khổng lồ đột nhiên cất bước chạy nhanh, bàn tay to lớn vỗ mạnh về phía trước, người bên dưới hét lên một tiếng rồi thi nhau chạy trốn.

Một tiếng nổ lớn vang vọng, mặt đất nứt toác ra, máu tươi bắn tung tóe. Người bên dưới bị đập chết tươi, đất lún thành hố sâu toang hoác. Sức mạnh của một chủng này khủng bố chẳng khác gì sức nặng Thái Sơn.

Yêu Viên vươn tay ra, một cây chùy lớn kết tụ từ ánh sao trời xuất hiện trong tay nó. Nó vung chùy lớn, máu thịt tóe tung, chỉ trong phút chốc, bốn năm người đã bị đập thành thịt vụn, tan xác mà chết.

Cảnh tượng bê bết máu tươi khiến cho trái tim của đám người bao vây tiêu diệt Tần phủ đập nhanh như trống. Yêu Viên không hề xoay người vung chùy đánh ra một bộ chùy pháp: Thiên Chuy Bách Luyện.

Tần Vấn Thiên không có bao nhiêu sức mạnh để chống đỡ sức nặng ngàn cân, chỉ đành sử dụng Thiên Chuy Bách Luyện ép mình đến cực hạn, mới có thể đột phá cực hạn của bản thân để cản quét hết thầy những kẻ trước mắt này.

Nơi Yêu Viên đi qua không một ai sống sót. Đám người do Diệp Mặc mang đến bắt đầu hoảng sợ mà chạy trốn như điên. Cường giả Luân Mạch cảnh cũng không tài nào kham nổi một đòn, chỉ có con yêu thú như đến từ thời viễn cổ ra tay sát phạt tất cả.

Mạc Thương đưa theo đám học sinh của học viện Đế Tinh chạy tới nơi này, nhìn thấy bóng dáng Tần Vấn Thiên trong Yêu Viên thì không khỏi ngáy ngẩn cả người.

- Chẳng lẽ đây là chiến thú được triệu hoán từ Tinh Hồn Triệu Hoán hay sao?

Nội tâm Mạc Thương chấn động kịch liệt. Làm sao chuyện này có thể xảy ra? Tần Vấn Thiên mới ở Luyện Thể cảnh, hắn mới chỉ có một Tinh Hồn mà thôi, Yêu Viên này từ đâu mà tới? Hơn nữa, theo những gì Mạc Thương biết, thì trong cả nước Sở chưa từng có ai ngưng tụ được Triệu Hoán Tinh Hồn triệu hoán chiến thú, điều này đã vượt qua phạm trù hiểu biết của hắn rồi.

- Giết!

Tần Dĩ gầm lên một tiếng. Người của Tần phủ mau chóng tỉnh táo từ phút bất ngờ, rồi lập tức lao vào vòng chiến với đám người đang bao vây bọn họ.

- Hắn không chống đỡ gánh nặng này được lâu đâu. Động thủ đi!

Mạc Thương lao ra như một con sóc xoáy, các học sinh của học viện Đế Tinh cũng hăng hái xông vào trận chiến.

Yêu Viên càn quét suốt đường đi đã nhắm thẳng về phía Diệp Mặc và Võ Tu La, khiến cho đồng tử của cả hai co lại. Tinh Hồn của họ bùng sáng trên đầu.

Chùy lớn mang theo sức mạnh không lồ vô tận quét về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc tập trung toàn bộ lực lượng rồi xông tới như một con điều hâu. Bàn tay hắn đánh ra hóa thành một đỉnh núi cao âm âm đổ xuống, đánh về phía chùy lớn với khí thế không tài nào phá nổi.

Ầm!

Núi lớn nát vụn, thân thể của Diệp Mặc bị đánh bay thẳng vào trong công hội Tinh Hà.

- Mạnh hơn cả Diệp Mặc Nguyên Phủ cảnh!

Thần sắc của đám người biến đổi mãnh liệt. Yêu Viên gào thét tấn công về phía Diệp Mặc. Sau lưng Diệp Mặc mọc cánh điều hâu giúp hắn bay vút lên không. Yêu Viên giẫm mạnh một bước, mặt đất sụp đổ tan hoang, công hội Tinh Hà lung lay chực đổ. Thân thể Yêu Viên xoay tròn trên không làm bốc lên một trận gió xoáy, lực lượng khôn cùng hội tụ vào chùy lớn, bạo kích vung ra.

Ầm!

Thân thể Diệp Mặc bị đánh rơi thẳng xuống đáy đất. Sắc mặt của hắn trắng nhợt. Cùng lúc ấy, Yêu Viên cũng đáp xuống nửa quỳ trên đất, cơ hồ không thể đứng lên được nữa.

- Giết!

Yêu Viên mở miệng rít lên một câu tiếng người. Ấy là tiếng nói của Tần Vấn Thiên. Đám người chỉ thấy Yêu Viên đứng lên rồi dậm bước đi về phía Diệp Mặc, trong con mắt cực đại toát ra sát ý điên cuồng.

Diệp Mặc nhìn bóng dáng đến gần trước mắt, mặt cắt không còn hột máu. Hắn bật thốt ra:

- Tần Vấn Thiên, ngươi dám giết ta thì Tần Hạo và Tần Xuyên nhất định sẽ phải chết.

Ầm! Ầm!

Hắn còn chưa kịp nói xong thì chùy lớn đã nện xuống. Chiếc chùy đánh xuống rồi lập tức biến thành ánh sao tan biến đi, còn Diệp Mặc thì đã trở thành một đồng thịt nát máu me bầy nhầy.

- Gào!

Tiếng rít gào phẫn nộ dọa Võ Tu La phải phóng vọt lên không chạy trốn, sắc mặt vô cùng khó coi. Những người khác thấy Diệp Mặc chết trận và Võ

Tu La trốn mất thì làm gì còn tâm tư chiến đấu? Tất cả đều thi nhau trốn chạy.

Nhóm người Tàn Dã đang định đuổi theo thì lại nhìn thấy Tàn Vãn Thiên trong cơ thể Yêu Viên kiệt sức ngã xuống. Hắn rơi khỏi cơ thể Yêu Viên rồi ngã gục trên đất.

- Vãn Thiên!

Tần Dao hô lớn một tiếng, chạy vội về phía Tàn Vãn Thiên. Mà Yêu Viên thì quay người nhìn hắn té ngã trên mặt đất. Đôi mắt con thú lóe lên, và rồi dưới ánh nhìn kinh ngạc và chăm chú của Tần Dao, nó ngồi xồm xuống, bé xóc Tàn Vãn Thiên đang ngất lịm lên tay. Yêu thú không lồ nhếch miệng cười, trong con ngươi ánh lên vẻ dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Thiên Phú Của Bạch Tình

Cánh tay Tần Dao đang vươn về phía Tàn Vãn Thiên bị cứng đờ tại chỗ, nhìn cảnh con Yêu Viên ôm lấy Tàn Vãn Thiên làm cho cô có cảm giác không chân thực lắm.

Con yêu thú này không giống như một yêu thú thật sự, nếu không thì Tàn Vãn Thiên chẳng thể nào xuất hiện bên trong cơ thể nó rồi, nhưng tình cảm trong đôi mắt nó lại chân thật đến lạ lùng.

- Gào.

Con Yêu Viên gầm lên một tiếng, sau đó xoay người chạy như điên, chân đạp trên mặt đất phát ra tiếng nổ mạnh vang lên ầm ầm, thân thể của nó phóng lên trời, khi vừa mới đáp xuống đất thì đã di chuyển được hơn trăm thước, mặt đất rung động mạnh đến mức nứt toát ra, còn bóng dáng khổng lồ kia vẫn không dừng lại dù chỉ một chút, nó lại phóng lên trời, chỉ trong phút chốc, bóng dáng Yêu Viên trở nên mờ nhạt không rõ, chỉ còn để lại âm thanh ầm ầm quanh quẩn trong thành Thiên Ung.

- Sao có thể như thế chứ, vì sao con chiến thú triệu hóa này lại xuất hiện bên cạnh Tàn Vãn Thiên chứ, nếu như nó không phải chiến thú triệu hoán thì nó là con gì?

Mộc Thanh có kiến thức phi phàm, nhưng giờ phút này, hắn vẫn không thể phân biệt rõ ràng con Yêu Viên này là thứ gì.

Tần Dao đang lao nhanh định bụng đuổi theo con Yêu Viên, nhưng lại bị Tàn Dã kéo lại, hiện tại Diệp gia bị giết lui, nhưng bốn bề thành Thiên Ung đều có thể lực của bọn chúng, Tần Dao đuổi theo Tàn Vãn Thiên thì quá nguy hiểm.

Bất quá bên này coi như đã tạm thời giải trừ được nguy cơ.

Ánh mắt Tàn Dã lướt qua nhìn về phía Mộc Thanh, cất giọng lạnh lẽo:

- Hành động ngày hôm nay, Tàn phủ ta chắc chắn khắc ghi thật kỹ.

Mộc Thanh hồ hững hờ nhìn Tàn Dã, hắn ta không thêm để ý chút nào, đẩy mắt lộ rõ ý khinh thường và nói thẳng:

- Vận may của các ngươi không tệ đâu, nếu muốn tìm ta thì cứ đến công hội Tinh Hà hoàng thành.

Nói xong, đám người Mộc Thanh đi vào trong công hội Tinh Hà, hoàn toàn không đặt Tàn phủ vào mắt, dưới cái nhìn của những Luyện Khí Sư kiêu ngạo kia thì Tàn phủ chỉ là một gia tộc sắp sửa lụi tàn mà thôi.

Tàn Dã dẫn người Tàn phủ hộ tống người học viện Đế Tinh cùng rời khỏi, đám người đứng ở xa xa quan sát vẫn còn đang trong tình trạng đần mất ra, chỉ trong nháy mắt, tin tức về chuyện này bắt đầu lan truyền khắp toàn thành, Tàn Vãn Thiên hóa thân thành một con Yêu Viên rất đáng sợ, đánh chết Diệp Mặc Nguyên Phủ cảnh, tràn ngập sắc thái truyền kỳ, Tàn Vãn Thiên đã trở thành một nhân vật chạm tay có thể bùng nổ tại thành Thiên Ung, được vô số người bàn tán.

Trong cùng ngày hôm đó lại một sự kiện lớn gây chấn động cũng xảy ra, một chi đội kỵ binh tinh nhuệ Tây Bắc nước Sở tiến vào thành Thiên Ung, phá vỡ phong tỏa toàn thành, nghe nói là vị tướng quân đang nắm giữ quân đoàn đóng giữ phía Tây Bắc nước Sở này đã từng là chiến tướng dưới trướng Tần Vũ, sau khi biết được tin Diệp gia đưa quân vào thành Thiên Ung thì đã tức tốc chạy đến suốt trong đêm.

Tình thế tại thành Thiên Ung thay đổi trong tích tắc, Tàn phủ được chấn chỉnh lại lần nữa, Vũ Tu La bị ép rút lui, nhà họ Bạch cũng ra lệnh chuẩn bị chuyển đến Sở đô.

Tại Bạch gia, Bạch Thanh Tùng dường như đã già hơn trước kia vài phần, từ sau khi Bạch Thu Tuyết thức tỉnh Tinh Hồn thì hắn ta cực kỳ hăm hở,

nhưng hoàn toàn không ngờ rằng Tần Vấn Thiên lại xuất hiện ngang trời khiến cho Bạch gia của hắn ta chịu nhục liên tục, hơn nữa, con gái út của hắn ta cũng không còn nghe lời nữa.

- Con sẽ không đi cùng người đâu.

Bạch Tình nhìn phụ thân mình bằng thái độ cực kỳ bình tĩnh, nhưng hiện giờ cô đã không còn đáng vẻ đáng yêu hoạt bát như ngày xưa nữa, mà trở nên sắc lạnh hơn nhiều, mấy ngày hôm nay cô vẫn luôn bị giam lỏng.

- Lão xược, đạo hiếu của ngươi ở đâu rồi?

Bạch Thanh Tùng cả giận cả mừng.

- Đạo hiếu? Phụ thân à, người còn nhớ bản thân người đã dạy đạo hiếu cho con ư, người cũng đã dạy con đạo lý nhân nghĩa, nhưng người đã làm những gì chứ, dối trá, hèn hạ, lấy oán trả ơn, người hại Tần phủ, hại chết Vấn Thiên ca.

Đôi mắt Bạch Tình uor ướt, cô có phần căm giận phụ thân mình, tại sao những biểu hiện trước kia đều là giả tạo, tại sao phụ thân của cô lại là nguy quân tử.

Một cô con gái luôn xem phụ thân mình là thần tượng, luôn vững tin vào lòng lương thiện, nhưng giờ lại tận mắt nhìn thấy phụ thân phản bội đức tin của bản thân, cú sốc lần này đúng là quá tàn nhẫn đối với một thiếu nữ mười lăm tuổi như cô.

- Vấn Thiên ca ca? Ta là phụ thân của ngươi, cái gọi là nhân nghĩa gì đó đều cần lợi ích lót đường, mọi chuyện ta làm đều vì Bạch gia này, cũng là vì tỷ muội các ngươi.

Ánh mắt Bạch Thanh Tùng trở nên lạnh lẽo:

- Vì sao ngươi không thể giống tỷ tỷ ngươi cho ta nhờ.

- Giả tạo giống như tỷ tỷ ư, ngay cả con cũng bị lừa, con không ngờ rằng tỷ ấy lại là người có lòng dạ độc ác đến mức này, Vấn Thiên ca ca đối xử với tỷ ấy tốt như vậy mà.

Bạch Tình cười lạnh lùng.

- Ngu xuẩn khó bảo, xem ra uống công ta nuôi dạy ngươi bao năm nay, chẳng trách thiên phú của tỷ tỷ ngươi hơn người, còn ngươi thì đến việc tu luyện mà cũng không thể làm được.

Bạch Thanh Tùng lộ ra vẻ cực kỳ thất vọng.

- Thiên phú à, là cái này phải không?

Bạch Tình cười lạnh một tiếng, đương lúc đó, ánh sáng từ ngôi sao chói sáng soi tỏ đêm tối, khiến cho Bạch Thanh Tùng hết sức sửng sốt.

Tinh Hồn, Tinh Hồn đang lơ lửng trên đỉnh đầu Bạch Tình, mà Tinh Hồn này lại giống như ảo ảnh u minh, vàng sáng khảm nạm chung quanh Tinh Hồn mang theo một màu vàng nhạt.

Tinh Hồn màu vàng đến từ tầng thứ tư trở lên.

- Ầm

Bạch Thanh Tùng cảm thấy đầu mình bỗng chốc nổ tung vì rung động, sự rung động này khiến hắn bối rối trong chốc lát, tầng thứ tư, Tinh Hồn đầu tiên của Bạch Tình đến từ ngôi sao Vô Mệnh tầng thứ tư, điều này làm cho Bạch Thanh Tùng ngây đờ ra.

Hắn thấy Tinh Hồn này chui chậm rãi vào người Bạch Tình, chỉ trong khoảng khắc, dường như cả người Bạch Tình hóa thân thành một trạng thái hết như u linh, toàn thân toát ra khí tức lạnh lẽo, khiến cho Bạch Thanh Tùng không nhận được mà rung mình.

- Tốt lắm, không hổ là con gái của phụ thân, ấy thế mà con lại có được thiên phú bậc này, vì sao lại lựa chọn một Tinh Hồn lạnh lẽo âm u đến vậy?

Thân thể Bạch Thanh Tùng vẫn còn đang run rẩy như trước.

- Không phải là con không thể tu luyện, chẳng qua là Vấn Thiên ca ca đã dạy con không nên tu luyện nguyên lực thiên địa, tốt hơn hết là nên cảm ứng được ngôi sao trên bầu trời, Vấn Thiên ca ca còn dạy con phương pháp minh tướng, vì vậy con có thể cảm ứng được Tinh Hồn tầng thứ ba giống như tỷ tỷ vậy, nhưng bởi vì con quá thất vọng về người, vì thế con tiếp tục xông thẳng lên trên nữa. Con không sợ chết, nếu chết thì cũng phải xông thẳng lên trên, toàn bộ ý thức của con đều là căm tức mất trái, ngay lúc con xông lên tầng thứ tư thì con đã không còn ý thức gì nữa rồi, vì thế con không lựa chọn Tinh Hồn, mà Tinh Hồn này chọn con.

- Vấn Thiên ca ca hoàn toàn chẳng có máu mủ ruột thịt gì với con cả, nhưng huynh ấy tốt bụng, lại kiên cường, huynh ấy đã dạy con lạc quan, tích cực, nụ cười của huynh ấy luôn sáng trong tinh khiết như thế, người đúng là phụ thân ruột con. Nhưng người dạy con dối trá, phản bội, vô tình, máu lạnh, người có tư cách gì để làm một người phụ thân chứ, người không xứng.

Nói xong, Bạch Tinh xoay người bỏ đi, để lại Bạch Thanh Tùng đứng ngơ ra đó, trong đầu chỉ còn văng vẳng lời nói người không xứng ban này.

Nhắm mắt lại, sự hối hận bị che giấu bắt đầu sinh sôi nảy nở ở sâu trong nội tâm Bạch Thanh Tùng, hẳn thầm nghĩ, nếu như bản thân hẳn không phản bội hôn ước này thì sẽ thế nào đây. Hai đứa con gái đều có thiên phú xuất chúng như thế, nhất là Bạch Tinh, tằng thứ tư, đây chính là kỳ tích của nước Sở, nhưng mà, con bé đã không còn nhận hẳn làm phụ thân nữa rồi.

Ba ngày sau, ở phía tây bên ngoài thành Thiên Ung có một khu rừng, một con chó tuyết với bộ lông trắng muốt bông xù đi lòng vòng trên mặt đất, lại có một bóng dáng thiếu niên tuấn dật nằm bên cạnh nó.

Đôi mắt linh động của con chó tuyết sáng lấp lánh, nó lập tức chạy ra khỏi chỗ đó, qua một lúc khi quay trở lại thì nó đã dẫn hai thiếu nữ theo sau.

- Tiểu gia hỏa, ngươi dẫn ta đến đây làm gì thế?

Một trong hai người đó là một cô thiếu nữ mặc trang phục màu trắng đẹp tựa tinh linh, tựa như không hề vướng bận khói lửa chốn trần gian, cô đi theo sau con chó tuyết đang chạy trước mặt mình, chỉ trong chớp lát đôi mắt xinh đẹp của cô tỏ vẻ sững sờ, thì ra có người đang ở đằng trước.

Con chó tuyết ngồi xổm bên cạnh thiếu niên đang nằm trên mặt đất, cặp mắt đáng yêu nhìn thiếu nữ áo trắng, bộ dạng rung động lòng người thế này có lực sát thương đặc biệt lớn.

- Khuynh Thành, chúng ta đuổi theo tiểu hồn dân (1) này một mạch từ hoàng thành đến đây mà vẫn không bắt kịp, hiện tại nó lại chủ động tìm đến chỗ chúng ta vì một người chết.

Thiếu nữ áo xanh ở bên cạnh trừng mắt nhìn con chó tuyết, hiển nhiên là rất khó chịu.

- Tiểu gia hỏa này chỉ muốn trêu chọc chúng ta thôi, rõ ràng là có thể vứt bỏ chúng ta chạy mất mà vẫn cố tình như như trước mặt chúng ta, đáng ghét thật.

Mạc Khuynh Thành lắc đầu cười khổ, sau đó đi đến bên cạnh thiếu niên, kiểm tra vết thương trên người thiếu niên xong thì nói ngay:

- Người này chỉ bị thương nặng đến mức kiệt sức hôn mê mà thôi, tinh khí thần đều cạn kiệt.

Nói xong, Mạc Khuynh Thành lấy một viên đan dược từ trong ngực ra rồi nhét vào miệng thiếu niên, viên thuốc này vào miệng liền tan ra, nó sẽ tự động chảy vào trong cơ thể.

- Cô điên rồi à? Đây chính là đan dược cấp hai thượng phẩm đó.

Thần sắc của cô thiếu nữ áo xanh ngớ ra, cấp bậc đan dược giống hệt như cấp bậc thần binh vậy, đan dược cấp hai thượng phẩm cực kỳ quý giá, tất cả những người Luân Mạch cảnh đều sẽ phát cuồng vì nó.

- Ai bảo chúng ta lại gặp người này làm chi. Nặc Lan, có một căn nhà cỏ cách đây không xa, chúng ta đến đó nghỉ ngơi đi.

Mạc Khuynh Thành nói với thiếu nữ áo xanh kia, sau đó liền cõng thiếu niên trên lưng.

- Điên rồi, điên thật rồi.

Nặc Lan lắc đầu, nếu người ở Sở đô biết trên lưng Mạc Khuynh Thành đang cõng một người nam nhân thì không biết sẽ chấn động đến mức độ nào đây.

Đáng giận hơn nữa là, trong lúc đang đi trên đường, cánh tay của tên nam nhân kia rũ xuống trước ngực Mạc Khuynh Thành, thi thoảng sẽ chạm vào ngực của Mạc Khuynh Thành, khiến cho gương mặt Mạc Khuynh Thành ửng đỏ, xinh đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành.

- Nhìn cái gì mà nhìn.

Thiếu nữ áo xanh liếc nhìn con chó tuyết, thấp giọng mắng:

- Quá hời cho tên này rồi.

- Nặc Lan à, dù sao thì hiện tại hẳn không biết gì cả, hơn nữa tiểu gia hỏa kia thông linh, nếu như nó tìm chúng ta để cứu người này thì xem như đây là duyên phận đi.

Mạc Khuynh Thành miễn cưỡng cười, sao mà cô có thể ngờ được chuyện bản thân sẽ có hành động gần gũi với một người nam nhân đến mức này chứ.

- Nếu như Kinh Thành Thập Tử tại hoàng thành biết được chuyện này, e rằng hẳn có thêm mấy cái đầu nữa cũng chưa đủ mất đầu.

Nặc Lan lắc đầu, cô hiểu rất rõ thân phận của những người theo đuổi thiếu nữ áo trắng này như thế nào, nhưng Khuynh Thành chưa bao giờ để ý đến bọn họ cả.

Hai cô gái đi đến nhà cỏ, căn nhà cỏ này được dựng lên trên một khu đất trống trong rừng, bên cạnh đó là một dòng sông, quả thật là một nơi cực kỳ thanh tịnh, Nặc Lan đang nhóm lửa ở đằng kia, vừa thấy Mạc Khuynh Thành và chó tuyết đi tới đây, tay của cô ấy còn cầm theo một ít thảo dược thì không khỏi giật mình, hỏi:

- Cái tiểu hổn đản này có thể tìm được linh dược thật à?

Con chó tuyết chạy nhanh đến trước mặt Nặc Lan, sau đó ngồi xuống, đầu ngẩng cao, cặp mắt lộ vẻ khiêu khích rõ ràng, khiến cho Nặc Lan trợn trừng mắt.

- Hổn đản kiêu ngạo.

Nặc Lan mắng thầm, nhưng lại cảm thấy đúng là kỳ lạ, Mạc Khuynh Thành đi tới vừa cười vừa nói:

- Coi như nó có thể thông linh đi, cũng không biết nó là yêu thú gì nữa, nó cứ cố chấp không chịu đi theo ta, hại chúng ta phải đuổi suốt một đường đến tận đây.

- Ta đi sắc thuốc đây.

Mạc Khuynh Thành đến bên cạnh Nặc Lan, Nặc Lan lập tức nhường chỗ, còn con chó tuyết khi thì chạy vào trong nhà cỏ ngay chỗ Tần Vãn Thiên, nằm bên cạnh hắn, mãi cho đến khi Mạc Khuynh Thành nấu thuốc dứt cho Tần Vãn Thiên uống xong, nó vẫn ở một bên quan sát trong im lặng.

Nặc Lan liếc nhìn Tần Vãn Thiên thật kỹ, cảm thấy hơi buồn bực, không biết cái tên này may mắn cỡ nào mới có cơ hội được vị đệ nhất mỹ nữ nước Sở tự mình công hấn trên lưng đưa đến đây, dứt hấn ăn uống nữa chứ.

***

(1): Khốn kiếp, chết tiệt, nhưng trong trường hợp này thì là một cách mắng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thế Cục

Nhờ sự chăm sóc của Mạc Khuynh Thành, gương mặt tái nhợt của Tần Vãn Thiên dần trở nên hồng hào hơn trước, có điều hấn vẫn hôn mê mãi không tỉnh.

Còn con chó tuyết kia, lúc thì nó nằm cạnh Tần Vãn Thiên, thì thoảng lại lẩn vào lòng Mạc Khuynh Thành chọc cho cô cười liên tục. Con thú này đáng yêu quá đi mất.

- Nặc Lan, cô đoán thử xem nó là loại yêu thú gì thế?

Mạc Khuynh Thành hỏi.

- Ai mà biết, chắc nó chỉ là một con thú hoang bình thường thôi, căn bản không biết cách tu luyện đâu.

Nặc Lan đáp.

- Làm gì có con thú hoang nào thông minh đến thế cơ chứ, nhưng mà tiểu gia hỏa này nhỏ thật đấy.

Mạc Khuynh Thành cười rộ lên, khiến cho Nặc Lan trông thấy cảnh này cũng gây người một hồi:

- Hình như mấy ngày nay cô rất vui vẻ đấy nhé, từ trước đến giờ ta không hề thấy cô cười bao giờ cả.

- Dù sao cũng đâu có người ngoài ở đây đâu.

Mạc Khuynh Thành nhún vai trả lời.

- Còn hấn thì sao?

Nặc Lan chỉ Tần Vãn Thiên đang nằm trên giường:

- Chưa kể cô còn từng ôm hấn nữa đó.

Nghe Nặc Lan nói thế, hai má Mạc Khuynh Thành đỏ lên, cô liếc Nặc Lan một cái rồi nhìn về phía Tàn Ván Thiên, quan sát tỷ mỉ một phen rồi mới nói:

- Hắn trông cũng được đấy chứ.

- Diệp Vô Khuyết cũng rất đẹp trai mà, nhưng cô có bao giờ để ý đến hắn ta đâu chứ. Ta nghe nói, hôm nay Diệp Vô Khuyết đến thành Thiên Ung này đính hôn với cô gái khác rồi. Chắc hẳn ta cũng biết việc theo đuổi cô chẳng có một chút hy vọng nào hết.

Nặc Lan bĩu môi nói tiếp:

- Đúng rồi, thành Thiên Ung rất gần chỗ này, giờ này chắc đám người Diệp gia đã ra tay đối phó với Tàn phủ rồi.

Đối với Tàn phủ, Mạc Khuynh Thành chỉ biết thờ dài cảm thán.

- Có người đang đến.

Ngay lúc này, Mạc Khuynh Thành lên tiếng:

- Chắc hẳn cũng sắp tỉnh lại rồi, chúng ta mau đi thôi.

Nói xong, Mạc Khuynh Thành lập tức bước ra ngoài căn nhà tranh, cô nhìn chú chó tuyết trong lòng, hỏi:

- Tiểu gia hỏa, ngươi có chịu đi theo ta không?

Nó nhìn cô rồi cọ lên mặt cô vài cái. Sau đó, chó tuyết nhảy xuống đất chạy đến căn nhà tranh kia mà đứng đó nhìn cô.

- Vậy thì ta không cưỡng ép ngươi nữa, nếu như ngươi đã thích hắn thì hãy ở lại bên cạnh hắn đi.

Mạc Khuynh Thành nói với về bắt đầu dĩ, sau đó cô cùng Nặc Lan nhanh chóng rời đi. Trong khi đó, chó tuyết nhìn theo bóng lưng của cô, trong mắt dường như hiện lên vẻ luyến tiếc.

Sau khi hai người Mạc Khuynh Thành đi rồi, quả nhiên, có một nhóm ba người bước về phía này, hai nam một nữ.

- Tiểu gia hỏa này đáng yêu quá đi mất.

Cô gái kia chạy tới chỗ chó tuyết, nhưng dường như nó không có hứng thú với cô ta nên xoay móng bước vào trong nhà.

- Ca, chỗ này còn có người đang hôn mê.

Lúc cô ta đến gần thì nhìn thấy Tàn Ván Thiên đang hôn mê nằm ở đằng kia. Vì thế, cô bèn lấy bình nước đeo bên hông rót cho Tàn Ván Thiên một ngụm nước.

- Nghiên Nhi, đằng trước chính là thành Thiên Ung rồi, chúng ta nghỉ ngơi một hôm rồi hãy đi tiếp. Muội không cần quản chuyện của người khác.

Người vừa nói dường như đi đường mệt mỏi, trên người hắn toàn là bụi đất. Bởi vì bọn họ cần phải nhanh chóng tới hoàng thành mà đã giục ngựa đêm ngày khiến vài con chết vì mệt. Hắn ta tính chuẩn bị vào thành Thiên Ung mua vài con ngựa tốt rồi lại đi tiếp.

- Muội biết rồi.

Cô gái kia lè lưỡi đáp, thoạt nhìn rất xinh đẹp.

- Khụ khụ.

Ngay lúc đó, Tàn Ván Thiên ho khan hai tiếng rồi mở mắt. Đập vào mắt hắn chính là một gương mặt xinh đẹp tràn đầy sức sống tuổi trẻ.

- Ngươi tỉnh rồi à.

Liều Nghiên nhìn thấy Tàn Ván Thiên tỉnh lại thì trên mặt lộ ra ý cười dịu dàng.

Tàn Ván Thiên ngồi dậy thì phát hiện, ngoại trừ sức lực trên người còn yếu ra thì mọi thứ vẫn ổn. Thậm chí, hắn còn cảm thấy bản thân lại đột phá cảnh giới đạt đến Luyện Thể cảnh tầng tám nửa cơ. Có điều, trong cơ thể không còn chút sức mạnh vì sao nào cả. Hôm ấy, áp lực chiến đấu quá lớn, việc không chế thân thể Yêu Viên cuồng bạo gần như lấy mạng hắn luôn rồi. May mắn, sau khi đột phá xong thì hắn đã tỉnh lại.

“Chẳng trách sao mà Hắc Bá lại bảo ta không quá nguy hiểm đến tính mạng thì không được dùng.”

Tàn Ván Thiên trầm nghĩ, có điều, xem như trong cái rủi có cái may. Hắn có thể đột phá tiến về trước một bước. Thế nhưng, Tàn Ván Thiên lại không biết rằng, tuy hắn có thể đột phá lên Luyện Thể Cảnh tầng thứ tám, nhưng mà đan dược của Mạc Khuynh Thành mới là thứ quan trọng nhất. Nếu không nhờ có nó thì trong vòng hai tháng hắn cũng đừng mong cơ thể hồi phục lại.

- Cảm ơn cô đã cứu ta.

Tần Vấn Thiên nói cảm ơn với cô gái nọ, thật ra thì hắn đã cảm ơn lắm người rồi.

- Ta chỉ tiện tay mà thôi, mà con chó nhỏ này là của người hả, nó thật đáng yêu.

Cô gái kia cười nói, lúc này, Tần Vấn Thiên mới nhận ra bên cạnh hắn xuất hiện thêm một con chó lông xù nhỏ, toàn thân trắng như tuyết. Lúc Liễu Nghiên muốn ôm nó thì nó lại nhảy vào lòng Tần Vấn Thiên.

- Liễu Nghiên, chúng ta nên đi thôi.

Bên ngoài, một người thanh niên khác cũng lên tiếng thúc giục cô.

- Muội đến ngay.

Liễu Nghiên đáp lại rồi nói với Tần Vấn Thiên:

- Con chó nhỏ này thật thông minh, chẳng trách nó luôn ở đây chờ người. Nếu như người đã tỉnh rồi thì ta đi đây. Ta là Liễu Nghiên, tạm biệt.

Sau khi cười ngọt ngào với Tần Vấn Thiên xong thì cô lập tức xoay người đi ra ngoài.

- Ta là Tần Vấn Thiên.

Lúc Tần Vấn Thiên đứng dậy, ôm chó tuyết đi ra ngoài thì hắn chỉ nhìn thấy Liễu Nghiên vừa đi vừa vẫy tay với hắn. Sau đó, Tần Vấn Thiên lại thấy trong nhà còn có một đám củi đã cháy xong và một chiếc ấm vỡ, bên trong vẫn còn sót lại tàn thuốc.

- Đa tạ.

Tần Vấn Thiên nhìn về phía Liễu Nghiên đang đi xa mà thầm nói. Trong khi đó, ở trong rừng cách đó khá xa, có hai người vẫn luôn nhìn về phía này, không ai khác chính là Mạc Khuynh Thành và Nặc Lan.

- Được rồi, hiện tại cô đã biết hắn an toàn rồi đó. Có điều, hình như hắn cho rằng người cứu hắn là người khác kia. Cô có muốn đi xuống đáy giải thích không.

Nặc Lan cười hỏi Mạc Khuynh Thành đứng bên cạnh.

- Đi thôi.

Mạc Khuynh Thành cười cười, xoay người rời đi.

Lúc này, căn nhà tranh đã trở nên yên tĩnh chỉ còn âm thanh nước chảy, trong nhà cũng chỉ còn Tần Vấn Thiên với con chó kia. Tần Vấn Thiên nhìn con chó nhỏ trong lòng với vẻ tò mò. Bộ lông trắng như tuyết, sờ lên rất mềm mại, mà nó có vẻ rất mập mạp. Nó ngẩng đầu nhìn Tần Vấn Thiên, trong cặp mắt xinh đẹp dường như hiện một tia linh tính.

- Người... vẫn luôn chờ ta sao?

Tần Vấn Thiên có cảm giác hơi kì quái.

Mà con chó nhỏ kia lại híp mắt lại, dường như nó đang cười với hắn làm cho Tần Vấn Thiên giật mình. Lẽ nào nó có thể nghe hiểu những gì mình nói à?

- Ta phải tu luyện rồi, người trở về nhà đi.

Tần Vấn Thiên nói với chó nhỏ, nhưng con chó kia lại liên tục dụi vào lòng hắn.

- Thôi được, nếu như người không muốn đi thì tạm thời theo ta vậy.

Tần Vấn Thiên cười khổ. Sau đó, hắn ngồi xếp bằng dưới đất, đặt chó nhỏ qua một bên rồi bắt đầu tu luyện. Hắn rất muốn biết tình hình hiện tại ở thành Thiên Ung như thế nào, nhưng trước tiên, hắn nhất định phải khôi phục lại sức mạnh mới có thể bảo vệ bản thân được.

Ánh sáng vì sao chiếu xuống từ tầng trời thứ năm phủ lên người Tần Vấn Thiên. Thân thể là một vật chứa có thể chứa đựng nguyên lực tinh thần, cảnh giới càng cao thì sức chứa càng lớn. Luyện Thể cảnh sẽ đưa sức mạnh của những vì sao đến khắp nơi trong cơ thể, sau đó sẽ tối luyện thân thể, tăng cường sức mạnh. Chờ đến khi bước vào Luân Mạch cảnh kích hoạt các huyệt vị trong cơ thể, mở ra chín nhánh luân mạch, thời điểm chiến đấu thì tinh thần chỉ lực ở huyệt vị toàn thân sẽ phát ra sức mạnh vô cùng to lớn.

Khi trời vừa tối, Tần Vấn Thiên cảm thấy cả người hắn cực kỳ thoải mái, so với lúc chưa bị thương thì còn dễ chịu hơn nhiều. Toàn thân tràn đầy sức mạnh, ngoại trừ do việc cảnh giới tiến bộ ra thì còn do viên thuốc của Mạc Khuynh Thành. Đương nhiên, Tần Vấn Thiên không hề biết rằng hắn đã ăn một viên đan được cấp hai thượng phẩm.

Tần Văn Thiên bèn đứng dậy xem xét tình huống xung quanh. Xem ra chỗ này là cánh rừng ngoài cửa Tây thành Thiên Ung. Lúc nhỏ, hắn từng theo nhóm Tần Xuyên vào tận rừng sâu để săn bắn.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Tần Văn Thiên lập tức rời đi. Trong lúc đó, chó tuyết vẫn luôn theo sau hắn khiến Tần Văn Thiên cảm thấy là lạ.

Dù rằng đã về đêm nhưng trong thành Thiên Ung lại sáng trưng. Khắp nơi giăng đầy lồng đèn, tòa thành trì cổ xưa này vẫn tràn đầy sự sống như cũ. Cho dù thành Thiên Ung có xảy ra bao nhiêu chuyện đi chăng thì cuộc sống của dân thường cũng sẽ không thay đổi. Bọn họ sẽ vẫn như xưa thích ngồi ở tửu lâu với bạn bè, nói về những thứ đông tây kim cổ luận về thiên hạ hào hùng, thoải mái uống rượu.

Lúc Tần Văn Thiên đi ngang qua một quán rượu ngoài trời thì hắn chợt dừng bước, từ trong quán truyền ra âm thanh. Mọi người đang bàn về chuyện mà hắn muốn biết.

- Tần phủ cũng thảm thật. Lão thái gia Tần Hạo lẫn gia chủ Tần Xuyên đều bị bắt, hai người họ đã bị áp giải lên kinh thành rồi. Nghe nói, bọn họ đã bị tống vào thiên lao, có khả năng sẽ bị chém đầu. Cho dù không bị chém đầu, nhưng bọn họ đã lọt vào tay Diệp gia, thế nào cũng chết thôi.

- Cũng không chắc đâu, quân Tây Bắc đang đóng quân ở ngoài thành Thiên Ung rồi. Ta nghe nói, tối nay bọn họ sẽ nhổ trại xuất phát, trong đêm tối sẽ chạy về kinh thành. Nghe nói, không chỉ có cánh quân Tây Bắc mà ngay cả tám đội quân đóng ở biên cương Đại Sở ta đã xuất ra ba đội đi rồi, biên cương trống rỗng khiến lòng người hoảng sợ.

- Sao bọn họ to gan quá vậy?

Có người sợ hãi thốt lên.

- To gan gì chứ? Đồi trước bọn họ đều có quan hệ với Vũ Vương, nay bệ hạ lại động đến đời sau của Vũ Vương. Ai biết được khi nào sẽ đến lượt bọn họ đâu. Chẳng qua, đám người này rất thông minh, bọn họ luôn liên thủ với nhau, đầu gối Tần phủ đồng ý từ bỏ binh quyền đến thành Thiên Ung sống đâu. Hơn nữa, bọn họ còn trấn thủ biên cương, bệ hạ cũng biết rõ tình huống ở biên cương thế nào, cho nên không có hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không, biên cương xảy ra chuyện gì thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

- Lần này, ba quân đi về phía kinh thành, lấy danh nghĩa thanh quân, tuyên bố với mọi người rằng bệ hạ bị Diệp gia xúi giục giết hại trung thần, lý do vô cùng chính đáng. Chỉ cần ba đội quân này còn đó thì tính mạng của Tần Hạo và Tần Xuyên vẫn còn, nhưng chỉ cần bọn họ thất bại thì bệ hạ sẽ không kiêng dè gì nữa mà sẽ hạ lệnh chém đầu hai người kia ngay lập tức.

- Thật không ngờ, sau khi Vũ Vương quét sạch thiên hạ thì nước Sở lại xảy ra chuyện này. Ba đội quân này thất bại chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, chỉ sợ, bọn họ không chống đỡ quá ba năm. Hậu đại của Vũ Vương xuất hiện thiên tài Tần Văn Thiên, nhưng thời gian chỉ có ba năm, chỉ sợ Tần Văn Thiên khó lòng quét khỏi được.

- Mà nhắc đến Tần Văn Thiên, quả thật khó có được thiên tài bậc này, nếu như hắn không triệu hoán Yêu Viên giết chết Diệp Mặc thì chắc chắn dòng chính của Tần phủ sẽ không còn rồi, cũng sẽ không đợi được viện quân từ Tây Bắc đến đâu. Nhưng mà lão nhị Tần gia Tần Hà quyết đoán thật. Tuy rằng trải qua biến cố ở thành Thiên Ung khiến ông ấy bị chặt đứt một chân nhưng ông ấy vẫn chường quân Tần phủ, nhận soái vị quân đội Tây Bắc, đồng thời còn trực xuất Tần Văn Thiên ra khỏi Tần phủ. Hành động thật dứt khoát.

- Đúng thế, trực xuất Tần Văn Thiên khỏi Tần phủ, không bàn đến quan hệ giữa hắn và Tần phủ thì Tần Văn Thiên không còn mối liên quan gì đến phản quân nữa rồi. Như vậy thì Tần Văn Thiên có thể bước vào học viện Đế Tinh ở kinh thành tu luyện. Dựa vào sức mạnh của học viện Đế Tinh cũng đủ bảo vệ Tần Văn Thiên, đây là một nước cờ lâu dài. Nhưng mà không biết, Tần Văn Thiên có kịp vùng lên trước khi ba đội quân kia bị diệt hay không thôi.

- Phải đấy, Tần phủ rất kỳ vọng vào Tần Văn Thiên. Dù gì đây cũng là thế giới võ đạo, chỉ có cường giả mới có thể tung hoành thiên hạ, làm chủ được vận mệnh của thiên hạ. Nếu như đủ mạnh mà nói thì quyền lực hoàng gia có là cái đinh gì cơ chứ, lời của ta chính là luật, tức giận thì có thể khiến người chảy máu thành sông. Thế giới này cuối cùng là thế giới của võ giả mà.

Lúc này, bọn họ đều uống rất vui vẻ, trong phút chốc đã quên hết mọi thứ. Tuy họ chỉ là người thường nhưng cũng mơ ước bản thân có thể trở thành cường giả võ đạo, từ cao nhìn xuống, nắm sự sống chết của mọi người trong tay.

Trong khi đó, Tần Văn Thiên ở cạnh nghe toàn bộ những gì bọn họ nói, cảm xúc trong lòng trở nên hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đi Xa

Tần Hạo và Tần Xuyên bị áp giải đi về hoàng thành, Tần Hà thì bị gãy chân, ba quân chuẩn bị lên đường về hoàng thành, Tần Văn Thiên biết rõ đây là tạo áp lực cho hoàng thất chỉ có như thế thì hoàng thất mới không dám lập tức định tội chém đầu Tần Xuyên và Tần Hạo.

Về phần Tần phủ trực xuất hắn ra khỏi gia tộc thì Tần Văn Thiên cũng tự hiểu rõ trong lòng rằng bọn họ làm thế là vì muốn bảo vệ hắn, có lẽ sau khi hắn

mất tích thì tiền bối Mạc Thương đã từng trao đổi gì đó với Tần phủ rồi.

- Thế giới võ đạo này chỉ có cường giả mới có quyền lực tối cao, nếu như ngày sau ta có thể vươn tới trời cao thì chắc chắn có thể giẫm nát hoàng quyền dưới chân mình.

Tần Vãn Thiên hít sâu một hơi, viên Tinh Hồn đầu tiên của hắn đến từ tầng trời thứ năm, viên Tinh Hồn thứ hai thứ ba cũng có thể như thế, chỉ cần cho hắn thời gian thì hoàng quyền chẳng là gì cả.

Tần Vãn Thiên nương nhờ màn đêm để lên đến Tần phủ, đứng từ xa hắn đã thấy có vài đạo thân ảnh ở bên ngoài cửa Tần phủ, bọn họ đều dắt ngựa và mang theo hành lý, dường như là đang chuẩn bị lên đường.

- Dao tử.

Tần Vãn Thiên nhìn thấy mấy người bọn họ đều lên ngựa thì lập tức chạy qua, không bao lâu sau, mấy người Tần Dao đã đi tới chỗ Tần Vãn Thiên, nhìn thấy Tần Vãn Thiên thì Tần Dao cũng dừng người ra.

- Vãn Thiên.

Trên mặt Tần Dao lộ ra vẻ vui mừng, vội nhảy xuống ngựa chạy tới bên cạnh Tần Vãn Thiên.

- Tỷ, Tần Thương, Tần Chí, mọi người định đi đâu thế?

Tần Vãn Thiên hỏi.

- Vãn Thiên, gia gia và phụ thân đều bị đưa đến hoàng thành rồi, Tần phủ bắt đầu dĩ nên muốn dẫn binh đánh tới hoàng thành, nếu như thất bại thì chỉ có một con đường chết, nhị thúc quyết định bảo chúng ta đến nước Tuyệt Vực tu hành trước.

Tần Dao giải thích rõ ràng khiến cho Tần Vãn Thiên hiểu ra, trận chiến này vốn là bất đắc dĩ, kết cục cơ hồ khỏi nói cũng biết, mấy người Tần Dao rời đi chính là lựa chọn tốt nhất.

- Chúng ta phải lên đường trong đêm thế này cũng là do sợ bị kẻ khác theo dõi, lứa thanh niên của Tần phủ đều đã chia nhóm rời đi cả rồi, vì thế, đệ đến học viện Đế Tinh rồi thì nhất định phải tu hành cho đáng hoàng, đừng có để ý đến chiến sự làm gì.

Vành mắt của Tần Dao đỏ hoe.

- Đệ biết rồi, mọi người cũng thế nhé.

Tần Vãn Thiên gật đầu, lửa chiến tranh gần như không thể nào lan được đến hoàng thành, mấy người Tần Hà bọn họ biết rõ là mình không thể làm được gì.

- Đúng rồi, Hắc Bá ông ấy mất tích rồi, chúng ta không tìm thấy đâu, nhị thúc và tam thúc đã ở bên ngoài thành, người đừng đến Tần phủ nữa, cứ đi thẳng về học viện Đế Tinh đi.

Tần Dao nói.

- Hắc Bá mất tích sao?

Trên mặt Tần Vãn Thiên lộ ra chút dị sắc, hắn còn muốn hỏi rốt cuộc chuyện con Yêu Viên kia là sao, hơn nữa kiến thức của Hắc Bá rất rộng, tất nhiên phải là nhân vật phi phàm, nhưng tới bây giờ Hắc Bá chưa bao giờ nói thân thế của mình ra cho hắn nghe, sau khi tận mắt chứng kiến uy lực của Yêu Viên cùng với ngôi sao nhỏ mà từ quý lão cha để lại cho mình xong, hắn lại càng muốn biết cha mẹ ruột của mình là ai hơn.

- Tần Dao, chúng ta nên đi sớm một chút, đừng để bị người của Diệp gia theo dõi.

Tần Thương bước tới nhìn Tần Vãn Thiên rồi nói:

- Vãn Thiên, ở Tần phủ này có người là có thiên phú tốt nhất thôi, khả năng thành tựu trong tương lai của người cũng là cao nhất, người nhất định phải cố gắng trở thành cường giả, một cường giả có thể ảnh hưởng đến cả quốc gia.

- Đại ca, người cũng vậy, thù của nhị thúc, ta nhất định sẽ khiến cho Diệp gia nợ máu phải trả bằng máu.

Tần Vãn Thiên trầm trọng gật đầu, cha của Tần Thương chính là Tần Hà, ông vì hắn mà bị đứt một chân nay lại phải vì Tần phủ mà lĩnh binh xuống Nam nữa.

- Đến hoàng thành rồi thì phải chú ý mọi việc đấy.

Tần Thương vỗ mạnh lên vai của Tần Vãn Thiên.

- Vãn Thiên, chúng ta đi trước đây.

Mắt Tần Dao đỏ hoe, dường như không nổi, cô đi tới bên cạnh Tần Văn Thiên, Tần Dao hơi giơ hai tay ra, Tần Văn Thiên lập tức mỉm cười ôm chầm lấy vô, vỗ nhẹ vào lưng cô mỉm cười nói:

- Tỷ cứ yên tâm đi, phụ thân sẽ không sao đâu, có nhị thúc và mọi người trong quân nỗ lực, ta đến học viện Đế Tinh cũng sẽ cố gắng, có tỷ ấy, đến nước Tuyệt Vãn thì phải cẩn thận mọi việc mới được.

- Ừ.

Tần Dao mãi mà không nổi buông tay, Tần Thương và Tần Chí leo lên ngựa trước, lúc này Tần Dao mới lưu luyến không rời buông tay ra, lúc này trên mặt cô còn in vệt nước mắt, cô cố nín khóc mỉm cười nói với Tần Văn Thiên:

- Xú tiểu tử, lần sau khi gặp lại đệ thi đệ nhất định sẽ trở thành một trang nam nhi thiết huyết thật sự, có thể bảo vệ được tỷ của đệ rồi.

Nói xong thì Tần Dao lập tức xoay người nhảy lên lưng ngựa.

- Giá!

Tần Dao quát to một tiếng, chiến mã cất vó phi nhanh, cô không quay đầu nhìn lại, chỉ phóng như bay đi, Tần Thương và Tần Chí cũng đuổi theo sát, bóng lưng của ba người dần dần đi xa.

- Hô...

Tần Văn Thiên siết chặt nắm đấm, ánh mắt lại nhìn về phía Tần phủ, trong lòng sinh ra niềm tin vô cùng mãnh liệt, trở nên mạnh hơn, nhất định phải mạnh hơn nữa.

- Có phải là người cũng sắp lên đường rồi không.

Đúng lúc này lại có một giọng nói vang lên, Tần Văn Thiên quay lại thì lập tức nhìn thấy có một bóng người đang đi về phía này, không khỏi hơi nheo mắt lại.

- Ta đoán người sẽ quay về nên đã ở đây chờ người mấy ngày rồi.

Phong Bình dắt hai con tuấn mã đi tới.

- Hừ.

Tần Văn Thiên hừ lạnh một tiếng, trên mặt lóe lên vẻ lạnh lùng, hình tượng “cao ngạo” của gã Mộc Thanh ở công hội Tinh Hà kia thật sự đã để lại ấn tượng rất sâu với hắn.

- Ta biết là người rất ghét công hội Tinh Hà, nhưng tất cả những chuyện này không liên quan gì đến ta cả, Mộc Thanh thấy không thể khống chế được người thì hắn lập tức quay lại hoàng thành ngay, tin rằng dù cho Diệp Mặc có chết đi, nhưng chỗ tốt mà Diệp gia đã hứa với hắn bảo đảm không bớt đi phần nào, Mộc Thanh đã mang đi hết số thần văn mà người cho ta, không chừa lại cái nào.

Trong giọng nói của Phong Bình lộ ra một cổ hàn ý.

- Chuyện này thì liên quan gì đến ta chứ?

Tần Văn Thiên nói.

- Ta muốn bái người làm thầy.

Lời Phong Bình nói ra khiến cho Tần Văn Thiên giật mình kinh ngạc, tên đại sư luyện khí kiêu ngạo Phong Bình này đến để bái sư sao?

- Ta biết rõ người nghi ngờ nhân phẩm của ta, mười mấy năm trước ta vừa mới trở thành tu sĩ Vô Mệnh, nhưng thiên phú không đủ, lực cảm giác quá kém, lúc ấy có một vị đại sư luyện khí nói với ta là có thể thông qua khắc chế linh ngộ thần văn để đề thăng lực cảm ứng, vậy nên ta mới đi theo hắn, trở thành học đồ suốt mười năm, nhưng hắn chỉ dạy cho ta những thần văn đơn giản nhất mà thôi.

Phong Bình nhớ đến chuyện cũ mà tức giận không thôi:

- Mười năm, hắn lãng phí suốt mười năm của ta, nhưng ta bằng vào những thần văn đơn giản này mà có thể bước chân vào công hội Tinh Hà, không ngừng cố gắng tìm tòi những thần văn mới mẻ, rốt cuộc cũng có được chút thành tựu ngày nay, đã bước chân vào cảnh giới luyện khí sư cấp hai rồi, chỉ cần có thần văn cấp hai thì ta sẽ có cơ hội trở thành luyện khí sư cấp hai, nhưng tất cả đều bị Mộc Thanh hủy hết rồi.

Tần Văn Thiên đã cho hắn thần văn cấp hai, vốn dĩ hắn định bụng sẽ từ từ tham ngộ, nhưng nay lại bị Mộc Thanh cướp đi hết.

- Phong Bình ta chẳng phải loại tốt đẹp gì, nhưng ta nhận thù lao thì nhất định sẽ luyện chế thần binh cho người khác, mặc dù phẩm chất có kém một chút, nhưng đẳng cấp của thần binh nhất định sẽ đạt yêu cầu, ta làm người trước sau như một, nhưng Mộc Thanh thì không được như thế, nhưng thế thì

đã sao, nếu như ta không có cơ duyên thì cả đời này cũng chỉ có thể ngược lên nhìn hấn, dù ta có hận hấn thì có thể làm được gì chứ?

Tần Ván Thiên có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của Phong Bình, mỗi người đều có một câu chuyện của riêng mình, Phong Bình hấn chẳng suôn sẻ gì, nhưng Mộc Thanh lại dễ dàng chiếm lấy hy vọng của hấn.

- Vậy thì đã sao?

Tần Ván Thiên bình tĩnh nói, hấn đương nhiên sẽ không sinh lòng đồng tình.

- Tần Ván Thiên, ngươi có thiên phú kinh người, có thể dễ dàng lĩnh ngộ được thần văn cấp hai mà người khác không thể nào lĩnh ngộ được, nếu như dùng để kinh doanh luyện khí thì có thể đạt được mức thù lao khổng lồ, nhưng ta nghĩ ngươi vẫn nên bỏ nhiều thời gian cho võ đạo thì hơn, những chuyện khác thì ta có thể quản lý thay ngươi, tất cả tài nguyên lấy được ta cũng không cần, sẽ dùng hết để trải đường cho ngươi.

Tần Ván Thiên có chút động tâm, đương nhiên hấn hiểu rõ một vị luyện khí sư có thể dễ dàng nhận được lượng thù lao cực lớn, nhưng nếu luyện khí thì không chỉ cần nắm giữ mỗi mình thần văn, mà cần tốn rất nhiều thời gian để tìm kiếm đủ loại tài liệu luyện khí và vô số chuyện linh tinh khác, trong tương lai chắc chắn hấn sẽ không bỏ quá nhiều thời gian cho chuyện này.

Lời Phong Bình nói ra đã khiến hấn có phần xiêu lòng, mặc dù Phong Bình cũng có mục đích riêng, nhưng ở thế giới này làm gì có ai khi không lại đi làm việc không công cho kẻ khác đâu.

- Ngươi là một vị luyện khí sư mà lại bái ta làm thầy sao? Ngươi không thấy mất mặt à?

Tần Ván Thiên hỏi tiếp, thứ mà hấn có thể cho Phong Bình chỉ có thần văn mà thôi.

- Ngươi phải biết dệt hoa trên gấm dễ, đưa than sưởi ấm giữa ngày tuyết mới khó, tầm nhìn của Phong Bình ta sao có thể nông cạn như thế, tuy rằng bây giờ ngươi gặp phải rất nhiều khó khăn, nhưng chỉ cần vượt qua được thì tương lai e là ta chẳng có tư cách để xách gậy của ngươi ấy chứ, khi đó ngươi còn chấp nhận một Phong Bình nhỏ nhỏ như ta sao, ta bái ngươi làm thầy chính là chuyện vinh hạnh nhất đối với ta rồi chứ đừng nói gì tới mất mặt.

- Thêm nữa là ta muốn tận mắt nhìn thấy một thiên tài quật khởi, ta muốn nhìn thấy ngươi giẫm lên tên khốn Mộc Thanh kia, lúc ngươi nhìn hấn, để xem hấn còn có thể ngẩng cao đầu, dùng ánh mắt cao ngạo khinh khi nhìn chúng ta nữa hay không.

Trong mắt Phong Bình lóe lên ngọn lửa hận thù hừng hực, hấn chỉ có thể nhờ vào Tần Ván Thiên thì mới có thể đập tên Mộc Thanh kia xuống, hấn đã cược hết cả cuộc đời mình lên người Tần Ván Thiên.

Tần Ván Thiên nhìn Phong Bình, sau đó lại nhìn về phía tuần mã sau lưng hấn.

- Một con trong số đó là chuẩn bị cho ta sao?

- Đương nhiên.

Phong Bình đáp, sau đó nom nớp nhìn Tần Ván Thiên.

Tần Ván Thiên đi lên, lập tức nhảy lên một con tuần mã, cũng đúng lúc này có một đạo thân ảnh trắng muốt như ảo ảnh lập tức chui ra khỏi một góc rồi nhảy lên lưng ngựa.

- Tốc độ của cái con này nhanh thật.

Tần Ván Thiên nhìn chó tuyết một cái, sau đó chỉ thấy hấn thúc chân một cái, tuần mã lập tức tung vó.

- Sư phụ, ngươi chờ ta một lát.

Phong Bình thấy thế thì vui mừng cười lớn, lập tức bay lên lưng một con tuần mã khác, đuổi theo Tần Ván Thiên, cười nói:

- Sư phụ, ngươi xem xem liệu có phải nên cho đệ tử chút gì xem như quà bái sư không, ví như thần văn cấp hai hay cấp ba chẳng hạn? Cho đại cái nào cũng được.

Tần Ván Thiên nhìn nụ cười đê tiện trên mặt Phong Bình, trợn mắt mắng:

- Cút qua một bên cho ông đây.

Dứt lời, tốc độ của con tuần mã dưới chân Tần Ván Thiên lại tăng tốc, phóng đi như bay, chuẩn bị suốt đêm chạy tới hoàng thành.

- Ha ha, cái tên Mộc Thanh chó đẻ nhà ngươi cứ chờ đó.

Phong Bình cười lớn hai tiếng, sau đó đuổi theo, không bao lâu sau hai người họ đã chạy ra khỏi thành Thiên Ung, trên con đường lớn được ánh sao chiếu rọi bốc lên từng cơn bụi mù.

Tần Ván Thiên quay đầu lại nhìn qua cổng thành cao vút, trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

Đây là lần đầu tiên Tần Vãn Thiên đi xa, gió đêm thổi qua, chuyện xưa cũng chôn vùi trong cát bụi, hồi thế giới võ đạo thiết huyết tràn ngập ân oán tình thù kia, hẳn tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hoàng Thành

Hoàng thành nước Sở trải dài bát ngát vô tận, diện tích ngang dọc lên đến nghìn vạn dặm. Nó cũng chính là thành trì lớn nhất nước Sở, dân số cũng nhiều nhất, gấp mười lần dân số ở thành Thiên Ung, vô cùng sầm uất.

Lúc này dưới chân Hoàng thành, Tần Vãn Thiên ngồi trên tuần mã với bộ dáng phong trần mệt mỏi, hắn ngược đầu lên nhìn bức tường thành cao ngất kia mà trong lòng có chút chấn động.

Bức tường thành này cao năm trượng, được làm từ nguyên liệu đặc biệt, cho dù có là cường giả Luyện Thể cảnh đỉnh phong cũng đừng mong làm rung chuyển được nó.

- Lão sư, chúng ta đến rồi, vào thành đi.

Phong Bình thấp giọng nói. Nghe vậy Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu, hai người nhảy xuống ngựa đi bộ về phía cửa thành rồi xếp hàng bước vào trong Hoàng thành. Trong Hoàng thành, con đường lớn rộng mấy chục mét được trải đầy đá xanh, tiếng thú gầm thì thay phiên nhau vang lên.

- Nhiều cường giả thật đấy, không ngờ nhiều người có tọa kỵ là yêu thú thật.

Tần Vãn Thiên hít sâu một hơi, trong lòng dâng trào. Ở phía trước cách hắn không xa, có một con yêu thú Thanh Viên có dáng người vô cùng khổng lồ. Con Thanh Viên này đi thẳng như người, trên vai nó là một thanh niên uy phong lẫm lẫm.

Con Thanh Viên này là một yêu thú cấp bốn, có thể so với cường giả Luân Mạch cảnh, thế mà chỉ là một tọa kỵ.

Yêu thú được chia làm chín cấp: yêu thú cấp một có thể so với ba tầng dưới của Luyện Thể cảnh, yêu thú cấp hai có thể so với ba tầng giữa của Luyện Thể cảnh và yêu thú cấp ba có thể so với ba tầng trên của cảnh giới luyện thể.

Theo cách so sánh này thì yêu thú cấp chín có thể so với những người đạt đến Nguyên Phủ cảnh đỉnh phong rồi. Những yêu thú sau cấp chín còn có thể hóa hình, rút đi yêu thể của mình.

- Tiểu sư đệ.

Đúng lúc này có một giọng nói truyền tới, Tần Vãn Thiên đưa mắt sang nhìn thì thấy ở một bên đường có hai bóng người đang đi về phía hắn, đó là Nhược Hoan và Đại Sơn của học viện Đế Tinh.

Thấy người đến, Tần Vãn Thiên nở nụ cười rồi nói:

- Sao hai người lại ở đây?

- Còn không phải là vì sư đệ ngươi à?

Nhược Hoan bước tới ôm lấy cánh tay của Tần Vãn Thiên, cơ thể nảy nở mềm mại áp sát vào hắn khiến hắn cười khở một hồi, vị sư tỷ này của hắn thật đáng yêu là...

- Diệp gia thường xuyên theo dõi nơi này, tất nhiên lão sư phải cẩn thận hơn rồi, vì ngươi mà tỷ tỷ phải khổ sở mấy ngày đấy.

Hơi thở của Nhược Hoan thơm như hoa lan, ánh mắt cô quyến rũ như tơ lụa.

- Cảm ơn sư tỷ.

Tần Vãn Thiên nói, trong lòng tràn đầy cảm kích, Mạc Thương lão sư quá chu đáo, sợ Diệp gia phái người đến ám sát hắn.

- Tiểu gia hỏa này còn biết xấu hổ cơ, không trêu đệ nữa.

Thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Tần Vãn Thiên, Nhược Hoan bỏ tay ra, sau đó ánh mắt cô rơi vào con chó tuyết trên vai của hắn:

- Tiểu gia hỏa này đáng yêu quá, đến bên cạnh tỷ tỷ nào.

Đôi mắt của con chó tuyết khẽ nheo lại sau đó nhảy thẳng vào ngực Nhục Hoan, điều khiến người khác phải trợn mắt há miệng đó là cặp móng vuốt của con chó tuyết này lại đặt ngay trên vị trí cao nhất trên người Nhục Hoan, sau đó còn ngo ngoáy như đang gãi cái gì đó. Ngay lập tức một khe rãnh xinh đẹp xuất hiện như ẩn như hiện khiến Tần Vãn Thiên cạn lời, sao hắn cảm giác như đang nuôi một con chó háo sắc vậy...

Nhục Hoan cũng ngậy ngán cả người nhưng ngay sau đó cô lại bật cười một tiếng, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Tần Vãn Thiên khiến hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Người hiểu tâm tư của chủ nhân mình đấy, nhưng gan người to hơn gan hắn nhiều.

Nhục Hoan ôm lấy con chó tuyết nói khiến Tần Vãn Thiên lại càng cạn lời hơn. Đúng lúc này Nhục Hoan huýt sáo một tiếng, trong hư không truyền đến tiếng kêu dài của chim ưng, ngay sau đó một con hắc ưng đáp xuống trước mặt Nhục Hoan.

- Tần sư đệ, ta là Đại Sơn, Nhục Hoan là người như thế đấy sau này đệ khắc quen, chúng ta đi lên thôi.

Dường như Đại Sơn thật thà hơn nhiều, hắn toét miệng cười với Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên cũng gật đầu lại một cái, đồng thời trong lòng nghĩ nếu sau này ở cùng một chỗ với Nhục Hoan nhất định phải giữ vững định lực, cảm dỗ thật sự là quá lớn.

- Hoàng thành rất lớn, nếu không phi hành không biết phải đi mất bao lâu đâu. Lên đi, tiện thể ta sẽ giới thiệu về Hoàng thành cho đệ.

Đại Sơn cười nói, dáng vẻ vô cùng hiền lành, nhưng hôm đó Tần Vãn Thiên đã tận mắt nhìn thấy Đại Sơn triệu hoán ra Yêu Viên Tinh Hồn cùng với Thạch Đầu Nhân Tinh Hồn sở hữu sức chiến đấu vô cùng cuồng bạo, lực phòng ngự siêu cấp đáng sợ.

Tần Vãn Thiên nghe vậy thì thả tuấn mã đi, bốn người cùng nhảy lên Hắc Ưng, Hắc Ưng kêu to một tiếng rồi phóng lên cao bay nhanh về phía trước. Trong khoảnh khắc một trận gió mạnh tạt đến khiến trường bào bay phấp phật.

- Tần sư đệ, đệ đừng thấy hoàng thành lớn, nhưng nó phân bố rất có quy luật đấy. Chỗ chúng ta đang ở bây giờ là khu dân nghèo, nói trắng ra là khu vực dành cho những người không có quyền thế và những người tạm trú ở hoàng thành. Khu vực này là khu vực lớn nhất cũng là nơi có dân số dày đặc nhất, chiếm một phần hai dân số ở hoàng thành, con số là vài chục triệu người.

Lời nói của Đại Sơn khiến Tần Vãn Thiên thất kinh, hắn nhìn từ trên cao xuống chỉ thấy phía dưới vô cùng sâm uất, lầu cao các vũ người qua người lại không ngớt, di chuyển bằng yêu thú cũng hết sức phổ biến. Một nơi phồn hoa đến cả thành Thiên Ung không thể nào so sánh được như thế này lại chỉ là khu dân nghèo.

- Trong hoàng thành chia ra tổng cộng bảy khu lớn. Khu dân nghèo là khu thứ nhất; Khu hỗn loạn tốt xấu lẫn lộn là khu thứ hai, chín học viện và võ phủ lớn cùng với vô số các thế lực gia tộc là khu thứ ba, công hội Tinh Hà, Thần Binh các và một số thế lực đại gia tộc là khu thứ tư, Vương công quý tộc, đại quan hiển hách là khu thứ năm, hoàng cung là khu thứ sáu và Hắc Âm Sâm Lâm là khu thứ bảy.

Đại Sơn nói qua về phân bố trong hoàng thành trước rồi mới bắt đầu nói tỉ mỉ. Vị trí ban đầu của Hoàng thành nước Sở chính là rừng rậm bóng tối. Một nửa thành trì ở Hoàng thành bị khu rừng rậm đầy yêu thú này bao quanh, hay nói cách khác chính là bên ngoài Hoàng Cung, khu quý tộc, công hội Tinh Hà, Thần Binh Các, các thế lực gia tộc lớn, chín học viện và võ phủ lớn đều được bao phủ bởi rừng rậm bóng tối nguy hiểm này.

Bọn họ coi khu rừng rậm yêu thú nguy hiểm này là một nơi để lịch luyện.

Diện tích của hoàng thành rất lớn, các thế lực lớn nhỏ thì nhiều vô kể, mà chín học viện và võ phủ lớn thì nằm ngay khu vực trung tâm của toàn bộ hoàng thành.

Tốc độ bay của Hắc Ưng vô cùng kinh khủng, mãi đến hai tiếng sau bọn họ mới dừng lại, quanh quẩn trên không trung.

- Y nha!

- Gào!

Tiếng thét và kêu gào của yêu thú không ngừng vang dội, khi thấy các bầy yêu thú quanh quẩn trong không trung cùng với vô số yêu thú ở dưới đất, con người Tần Vãn Thiên nhìn không được mà co rụt lại, thật là nhiều cường giả, thật là nhiều yêu thú.

- Đây là đâu?

Tần Vãn Thiên hỏi, trong lòng hắn đang vô cùng khiếp sợ. Phía dưới hắn có rất nhiều con đường cùng hướng về một cánh cửa hình vòng cung lớn, mà ở bên kia cánh cửa hình vòng cung đó cực kỳ rộng rãi, tuy cũng có rất nhiều người nhưng trong không trung không hề có bóng dáng một con yêu thú nào.

- Ha ha, chúng ta đã bay qua khu thứ nhất và khu thứ hai rồi, trước mặt đệ chính là khu của chín học viện và võ phủ. Đi qua cánh cửa kia mới tính là khu vực quan trọng của Hoàng thành. Ở đó không cho phép người bình thường phi hành, chỉ có cường giả ở cảnh giới Nguyên Phủ mới có đặc quyền đó. Còn vị trí phía sau cánh cửa hình vòng cung kia chính là mục tiêu của chúng ta, nơi kiểm tra và chiêu sinh của các học viện và võ phủ.

- Đi, chúng ta xuống thôi.

Nhục Hoan vừa dứt lời Hắc Ưng đã đáp xuống mặt đất, những dòng người qua lại không ngớt kia cũng đang đi về phía cánh cửa hình vòng cung.

- Ngày đầu xuân chính là ngày các học viện và võ phủ chiêu sinh, rất nhiều thanh niên tài俊 của nước Sở đều lựa chọn đến đây, sao có thể không nhiều người được.

Tần Văn Thiên nói thêm một câu. Không phải cũng có rất nhiều người ở thành Thiên Ung đến học viện và võ phủ ở hoàng thành đó sao.

- Tần sư đệ không cần phải kiểm tra nữa, đệ chỉ cần đi thẳng đến chỗ lão sư kiểm tra nhận lấy ngọc bài Đế Tinh là có thể đến học viện rồi. Ngọc bài Đế Tinh này là vật có một không hai ở học viện Đế Tinh của chúng ta, vô cùng quan trọng, chỉ có vào lúc chiêu sinh hàng năm mới cho phép lão sư kiểm tra mang trên người, vì thế Mạc Thương lão sư mới không đưa cho đệ.

Đại Sơn vừa đi trên đường vừa nói với Tần Văn Thiên.

- Được.

Tần Văn Thiên khẽ gật đầu, đúng lúc này thì dòng người chen đến.

- Có chuyện gì vậy?

Đại Sơn nhíu mày rồi quay đầu lại. Ngay sau đó bọn họ nhìn thấy dòng người vội vàng chia ra hai bên, ở phía sau có một đội long mã đang kéo một chiếc kiệu tiến về phía trước, rất nhiều người đều nhón mũi chân nhìn về phía đó.

- Là nha đầu kia, thảo nào lại náo nhiệt như vậy.

Nhược Hoan khẽ cười, chiếc kiệu kia từ từ tiến về phía trước, thuận theo từng dải lụa mỏng dường như có thể nhìn thấy hai bóng người mềm mại ẩn hiện bên trong.

- Vụt!

Đúng lúc này con chó tuyết trong ngực Nhược Hoan lao ra ngoài chạy thẳng về phía cỗ kiệu kia rồi chui vào trong đó. Một màn này khiến Tần Văn Thiên sững sờ cả người.

Bên trong kiệu, Mạc Khuynh Thành thấy một đoàn tuyết trắng nhào thẳng vào người mình thì cũng ngẩn ngẩn, sau đó cô lập tức nói với vẻ vui mừng:

- Tiểu gia hỏa này, sao ngươi lại đến được đây!

Mà Nặc Lan ở bên cạnh cô thì tròn trắng mắt một cái:

- Tiểu gia hỏa này thật đúng là âm hồn bất tán.

Mạc Khuynh Thành liếc Nặc Lan một cái rồi nở nụ cười động lòng người. Chỉ thấy cô vươn tay kéo màn kiệu ra khiến cho nhất thời bao nhiêu ánh mắt đều dồn động lại.

- Thật xinh đẹp!

- Đây chính là đệ nhất mỹ nữ của nước Sở, đẹp quá, nếu như có thể được chung chăn gối với cô thì ngày thứ hai có chết cũng cam lòng.

- Cô gái này đẹp quá.

Tần Văn Thiên đã từng gặp vô số mỹ nữ như Tần Dao, Bạch Thu Tuyết, đều là mỹ nhân của thành Thiên Ung nhưng nếu đem ra so sánh với thiếu nữ trước mắt thì đúng là có phần lu mờ.

Mạc Khuynh Thành cũng nhìn thấy Tần Văn Thiên, cô khẽ nở nụ cười nhu hòa với Tần Văn Thiên sau đó lại kéo màn liệ lại.

- Cô ấy cười với ta.

Người bên cạnh Tần Văn Thiên nói, sắc mặt như ngây dại.

- Hình như là cười với ta.

Nghe thấy lời nói của những người xung quanh, Tần Văn Thiên chớp mắt, chẳng lẽ hắn cũng có ảo giác như những người xung quanh sao? Vừa rồi hắn cảm giác thiếu nữ kia cười với hắn.

- Đẹp không?

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

- Đẹp.

Tần Văn Thiên trả lời vô cùng tự nhiên, sau đó về mặt hắn lập tức cứng đờ lại, hắn quay đầu cười khổ với Nhược Hoan:

- Sur tỷ cũng rất đẹp.

Nhưng rất hiển nhiên Nhược Hoan không sa vào bẫy này, cô vẫn cười hì hì nhìn thẳng vào hắn.

- Với mị lực của sur tỷ, tuyệt đối hấp dẫn nam nhân hơn cô ấy.

Tần Văn Thiên nói, giọng nói run run.

- Miệng đệ ngọt đấy.

Nhược Hoan khẽ cười:

- Có điều nha đầu kia tuyệt đối là họa thủy, cũng khó trách đệ lại nhất thời mất hồn như vậy. Nếu là nam nhân chắc chắn ta cũng sẽ thích đệ nhất mỹ nữ của nước Sở.

- He he.

Đại Sơn ở bên cạnh gãi đầu ra vẻ rất đồng ý với lời của Nhược Hoan.

- Nhưng thử nghĩ mà xem, trong kinh thành thập tú có rất nhiều người muốn tranh giành nhưng không một ai đạt được mục đích. Người bình thường mà muốn theo đuổi muội ấy e là sẽ có cái chết rất thảm.

- Xem ra đệ cũng coi như là tự biết thân biết phận đấy.

Nhược Hoan cười nói, đúng lúc này con chó tuyết lại hóa thành một đạo ảo ảnh nhào vào trong ngực cô.

- Quả nhiên là con chó háo sắc.

Nhược Hoan tròn mắt nhìn nó một cái, chỉ thấy nó chui qua chui lại trong ngực cô, nhìn cô bằng đôi mắt vô cùng ám ức khiến ai thấy cũng phải tan chảy.

Trong cổ kiệu đang rời đi phía trước, Nặc Lan hỏi Mạc Khuynh Thành:

- Thật sự là hắn à?

- Ừ, không ngờ hắn lại đến hoàng thành rồi, tiểu gia hỏa kia cũng đi theo hắn.

Mạc Khuynh Thành khẽ gật đầu:

- Không biết hắn tới hoàng thành làm gì nữa.

- Sao, Mạc đại mỹ nữ của chúng ta cũng bắt đầu quan tâm đến người khác rồi à.

Nặc Lan nhìn Mạc Khuynh Thành rồi cười hì hì nói.

- Có đâu.

Mạc Khuynh Thành tròn mắt nhìn Nặc Lan một cái.

- Cũng đúng, dù sao thì Mạc đại mỹ nữ của chúng ta từng cứu người ta một mạng, hơn nữa còn có cả quan hệ xác thịt nữa, quan tâm cũng là chuyện bình thường. Chỉ tiếc tên kia căn bản không biết người.

Nặc Lan tiếp tục cười nói, Mạc Khuynh Thành nghe vậy thì lắc đầu cười khổ, cô chỉ tò mò một chút thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hoạt Động Phối Hợp Của Chín Viện

Sau khi Mạc Khuynh Thành rời đi, đám người Tần Văn Thiên hòa vào trong dòng người đi đến vòm cửa cực lớn, vừa bước qua khỏi cánh cửa này, một khu vực rộng lớn gồm rất nhiều người trẻ tuổi ở những nơi khác nhau cực kỳ náo nhiệt, hầu hết trong số họ đều là những thiếu niên mười lăm mười sáu

tuổi tinh thần sôi nổi hăng hái.

- Hôm nay là ngày hết hạn đăng ký ghi danh của tất cả các học viện lớn vì thế có khá nhiều người.

Đại Sơn mở miệng giải thích, Tần Văn Thiên cũng phát hiện cả khu vực rộng lớn này tập hợp thành chín dòng người xếp hàng ghi danh, sau đó tham gia kiểm tra sơ bộ.

- Người nhìn đi, ở vị trí chính giữa đó chính là học viện Đế Tinh của chúng ta, rất nhiều người đến đó.

Đại Sơn chỉ chỉ khu vực ở phía trước, có nhiều người đang xếp hàng mà tâm trạng cực kỳ hồi hộp, cũng có nhiều người rời khỏi với vẻ thất vọng, đương nhiên là vì không đạt yêu cầu của lần kiểm tra sơ bộ này nên bị xóa tư cách.

- Vì sao người đến đây hôm nay lại là ông ta?

Lúc này Đại Sơn nhún mày, nhìn về phía trưởng lão kiểm tra đánh giá của học viện Đế Tinh.

Tần Văn Thiên nhìn về phía Đại Sơn với vẻ tò mò, Đại Sơn lập tức giải thích:

- Trưởng lão kiểm tra lần này chính là Khương Chấn, ông ta có địa vị rất cao tại học viện Đế Tinh nước Sở nhưng một vài trưởng lão trong học viện bất đồng ý kiến với nhau về thái độ làm việc của học viện Đế Tinh. Lão sư Mạc Thương luôn chủ trương bàng quan, ít tiếp xúc lui tới với hoàng thất nước Sở và quyền quý nhưng vị Khương Chấn này có ý kiến trái ngược với lão sư, ông ta thường xuyên qua lại rất gần với các quyền quý.

- Còn nữa học viện Đế Tinh không làm cứng chuyện của người lần trước cũng là vì đám người bên phe đó ngăn cản từ bên trong.

Về mặt Tần Văn Thiên hơi cứng lại, nếu như trước kia học viện Đế Tinh cứng rắn hơn thì không có chuyện người đến thành Thiên Ung bảo vệ Tần Văn Thiên chỉ có Mạc Thương và những đệ tử do hắn dẫn theo rồi.

- Đi thôi, nếu như người đã đến đây rồi thì ông ta có thể làm gì được chứ.

Đôi mắt xinh đẹp của Nhược Hoan hơi híp lại, trong lòng cảm giác có cái gì đó không ổn lắm, theo lý thuyết, hôm nay không phải là ngày Khương Chấn xuất hiện mới đúng.

Đám người tiến về phía trước, nhanh chóng đi tới chỗ học viện Đế Tinh, lúc này khu vực tuyển sinh của học viện Đế Tinh đã có một hàng dài rồi, thân là học viện nổi tiếng nhất nước Sở, số lượng người muốn nhập học tại đây là lớn nhất không thể nghĩ ngờ, thậm chí người của quốc gia khác chung quanh nước Sở cũng vượt qua biên giới đến đây, học viện Đế Tinh chiêu sinh, không giới hạn trong biên giới, chỉ xem thiên phú thế nào.

Thế nhưng, tỷ lệ đào thải của học viện Đế Tinh cũng đứng đầu.

Những thiếu niên đang xếp thành một hàng dài vừa nhìn thấy dáng người nóng bỏng của Nhược Hoan thì đã để ý nghĩ của mình bay đến tận đâu đâu, dù sao thì bọn họ cũng đang trong độ tuổi huyết khí dồi dào.

Ngay lúc Nhược Hoan dẫn Tần Văn Thiên đi về phía trước, một bóng người áo trắng chắn trước mặt bọn hắn, người này có một đôi mày kiếm, tướng mạo sáng sủa khôi ngô, tuổi ước chừng mười tám, toàn thân luôn toát ra một luồng khí thể sắc bén.

- Tần sư đệ, tên của người này là Âu Thần, có thực lực Luân Mạch cảnh tầng tám, tu hành được hai năm tại học viện Đế Tinh rồi, rất mạnh nên người phải coi chừng người này đó.

Đại Sơn âm thầm dặn dò Tần Văn Thiên.

- Âu sư huynh.

Nhược Hoan đi đến trước mặt Âu Thần, cười nói:

- Ta đến để lĩnh ngọc bài Đế Tinh từ Khương trưởng lão.

Âu Thần bình tĩnh liếc nhìn Nhược Hoan, sau đó lập tức đưa mắt sang Tần Văn Thiên đang đứng ở phía sau, ánh mắt chẳng khác nào một cây thương dài sắc bén, đâm thẳng vào mắt Tần Văn Thiên, cắt giọng lạnh lẽo:

- Xếp hàng đi.

- Âu Thần, người này đã thông qua kiểm tra sát hạch của lão sư Mạc Thương tại thành Thiên Ung rồi.

Sắc mặt Nhược Hoan cũng trở nên lạnh hơn vài phần.

Thái độ của Âu Thần vẫn lạnh nhạt như trước, hắn nhìn Nhược Hoan rồi phun ra vài tiếng lạnh băng:

- Thế thì sao chứ?

- Hừ.

Nhược Hoan hừ lạnh một tiếng, lập tức đi đến trước mặt Khurong Chấn, nói:

- Khurong trưởng lão, Nhược Hoan theo lời dặn của lão sư đến đây nhận ngọc bài Đế Tinh.

Khurong Chấn hết như chưa nghe thấy gì cả, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, nói:

- Xếp hàng đi.

- Lão sư Khurong, lão sư Mạc Thương đã kiểm tra rồi.

Nhược Hoan thấy Khurong Chấn còn không thèm liếc nhìn chỗ cô, sắc mặt cô trở nên không đẹp để gì, đây chính là mượn việc công trả thù riêng à, ở trong học viện này, cô luôn là người đối đầu với Âu Thần từ trước đến giờ, còn Khurong Chấn và Mạc Thương cũng thế.

Lúc này, ánh nhìn của Khurong Chấn mới rơi xuống người Nhược Hoan và Tần Vãn Thiên, thái độ cũng lạnh lùng hết như Âu Thần:

- Hẳn đã thông qua kiểm tra của Mạc Thương, nhưng không thông qua kiểm tra của ta, chúng ta đã bàn bạc xong với chín học viện và võ phủ lớn, hôm nay là ngày kiểm tra cuối cùng, cả chín học viện và võ phủ đều phối hợp hành động, đưa toàn bộ những người này vào trong Hắc Ám Sâm Lâm để thí luyện kinh nghiệm săn giết yêu thú, người nào còn sống ra khỏi đó mới có thể gia nhập chín học viện và võ phủ.

- Vì thế hẳn cũng giống với những người khác, cho dù ta có công nhận kết quả kiểm tra từ Mạc Thương đi nữa nhưng nếu hẳn muốn có được ngọc bài Đế Tinh thì đầu tiên cần phải sống sót ra khỏi đó đã.

- Thời gian thí luyện là bao lâu?

Nhược Hoan lạnh giọng hỏi lại.

- Một tháng.

Khurong Chấn thần nhiên trả lời.

- Nếu như không muốn tham gia, có thể lựa chọn bỏ qua mà, trở về thành Thiên Ung đi thôi.

Lúc này, một thiếu niên xuất hiện bên cạnh Âu Thần chen miệng nói, người này quét mắt nhìn Tần Vãn Thiên với vẻ lạnh lùng.

Ngay giờ phút này, Tần Vãn Thiên cảm nhận được rất nhiều ánh mắt đang tập trung vào người hắn, khả năng cảm nhận của hắn rất mạnh, đôi mắt hắn di chuyển theo cảm giác của mình, liền phát hiện tại học viện Hoàng Gia bên kia, có một vài ánh mắt đang phóng tới chỗ hắn, trong đó có một người đang mặc quần áo màu xanh, xinh đẹp động lòng người, đáy mắt vẫn không ngừng toát ra ý lạnh.

Người này chính là Bạch Thu Tuyết.

Bạch gia đã dời đến hoàng thành, Bạch Thu Tuyết đi vào học viện Hoàng Gia, cô cũng tham gia lần thí luyện do chín học viện và võ phủ phối hợp tổ chức lần này.

- Tần sư đệ, bọn họ đang muốn đối phó người đó.

Đại Sơn nói với Tần Vãn Thiên:

- Sở dĩ mới vừa rồi ta bảo người đề phòng Âu Thần cũng bởi vì mối quan hệ của hắn và Diệp Vô Khuyết không tồi đâu.

Trong lòng Tần Vãn Thiên trong sáng như gương, hắn không ngờ rằng, vừa mới bước vào hoàng thành thì đã có người vung lưới chờ sẵn từ trước, chuẩn bị ăn sống nuốt tươi chính hắn.

Đương nhiên, phần lớn người của chín học viện và võ phủ lớn không biết nguyên do của lần thí luyện này, ngoại trừ bởi vì muốn thí luyện những học sinh mới, thì còn một lý do khác chính là Tần Vãn Thiên, đa phần bọn họ không hề biết Tần Vãn Thiên là ai, chỉ biết rằng vòng kiểm tra cuối cùng của lần thí luyện này có nguy hiểm đến tính mạng, mới đây chín học viện và võ phủ lớn đã thông báo cho tất cả mọi người cùng biết, nếu lo ngại nguy hiểm thì có thể bỏ qua.

Nhược Hoan nhìn chằm chằm Khurong Chấn, chất vấn:

- Tinh công bằng của lần kiểm tra này ra sao?

- Chín học viện và võ phủ phối hợp hành động, người tham gia kiểm tra sẽ bước vào Hắc Ám Sâm Lâm, ngoài ra tất cả học viên và võ phủ đều phái hai vị trưởng lão và bốn học viên cũ đến trấn giữ đề phòng có việc phát sinh ngoài ý muốn, người đang muốn chất vấn gì đây?

Khurong Chấn lạnh lùng hỏi lại.

- Hai vị trưởng lão và những học viên trấn giữ cho học viện Đế Tinh của ta là ai?

Nhược Hoan hỏi tiếp.

- Ta và Mạc Thương, còn về phía học sinh cũ, tất nhiên là học trò cũ của chúng ta rồi, Mạc Thương đã biết việc này, hơn nữa cũng đã đồng ý.

Khương Chấn nở nụ cười lạnh nhạt.

Sau khi nghe xong thì Nhược Hoan mới hơi gật gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn về phía Tần Văn Thiên, cô thấy Tần Văn Thiên mỉm cười nói giọng chắc nịch:

- Ta sẽ tham gia thí luyện lần này.

Trong tích tắc ngay khi hần đồng ý, Tần Văn Thiên phát hiện rõ ràng khoe miệng của tên thiếu niên đứng cạnh Âu Thần cong lên một nụ cười lạnh buốt.

- Chúng ta đến bên kia nghỉ ngơi một lát đi.

Nhược Hoan dẫn bọn người Tần Văn Thiên đi.

- Tần sư đệ, hơn quá nửa là có người sẽ ngăn chân người trong lần kiểm tra này rồi, người phải cẩn thận đó, hơn nữa, bên trong Hắc Âm Sâm Lâm có rất nhiều yêu thú hoành hành khắp nơi, nguy hiểm lắm.

Đại Sơn dặn dò Tần Văn Thiên.

- Ta tôn trọng quyết định của lão sư Mạc Thương, còn chuyện học viên khác hay ai đó, yêu thú thì bản thân ta sẽ xử lý cẩn thận.

Tần Văn Thiên mở miệng cam đoan.

- Nếu người đã nói thế thì đúng là trong lòng đã có tính toán trước rồi, nhưng sư đệ người đừng bao giờ xem thường những học viên này nhé, nhất là một số học viên quý tộc của học viện Hoàng Gia và học viện Đế Tinh ấy, một số người nhỏ tuổi nhưng có thiên phú cao, thực lực không hề tầm thường đâu.

Nhược Hoan nhắc nhở lần nữa.

- Ủ, cứ đợi cuộc thí luyện bắt đầu thôi.

Tần Văn Thiên gật đầu đáp lại, đưa mắt như thể vô ý quét sang chỗ Bạch Thu Tuyết, ở đó, Bạch Thu Tuyết đang được vây quanh bởi nhiều thiên niên thiếu nữ, giống như vì sao xoay quanh trăng sáng, ngoại trừ thiên phú của cô ta ra thì cũng có một phần là vì Diệp Vô Khuyết.

- Sư phụ chỉ bằng ta tìm một nơi đặt chân ở hoàng thành trước cái nhé.

Phong Bình đề nghị một ý kiến với Tần Văn Thiên.

- Được, theo ý của người đi.

Tần Văn Thiên không có bình luận gì thêm.

- Ta sẽ chờ sư phụ ra ngoài.

Phong Bình cười nói, sau đó liền rời đi trước, hần tin rằng Tần Văn Thiên có thể chuyển nguy thành an, hần vẫn đang mong chờ thời khắc Tần Văn Thiên trở thành luyện khí đại sư lợi hại đứng trước mặt Mộc Thanh.

Đợt kiểm tra của chín học viện và võ phủ được tiến hành vô cùng sôi nổi, nhưng điều này không liên quan gì đến Tần Văn Thiên, hần đứng một bên nói chuyện phiếm cùng Đại Sơn và Nhược Hoan.

Ở một khu đất cách quảng trường tuyển sinh mênh mông xa xa, có một con yêu thú khổng lồ đang bay giữa không trung, hình thể yêu thú này giống như sư tử nhưng lại có hai cánh, đây là một con sư thú cấp tám thực lực khủng bố, có hai bóng người đang đứng trên ung nó, chính là Mạc Thương và một vị lão giả khác.

- Sư tôn, vì sao người không ngăn cản việc Khương Chấn đồng ý với đề nghị của học viện Hoàng Gia?

Mạc Thương quay sang nhìn ông lão kia với vẻ khó hiểu.

- Mạc Thương, con rất coi trọng thiếu niên này à?

Ông lão mỉm cười hỏi lại.

- Vâng, không dám giấu gì sư tôn, con rất thích tiểu tử này, nếu không thì con cũng chẳng cần phải mời người đích thân ra tay ngăn cản lần thí luyện tại Hắc Âm Sâm Lâm này.

- Nếu con đã thích nó, vì sao lại không cho nó đi?

Ông lão vẫn giữ nụ cười mỉm nhìn khu vực kiểm tra mệnh môn đằng xa, nói tiếp:

- Có một vài hạt giống rất tốt trong đám thí sinh dự tuyển, trình độ chung khá mạnh, ta vô cùng trông mong vào lần thí luyện này.

Mạc Thương cười khỏ, bụng nghĩ thầm:

- Tiểu gia hỏa, chúc ngươi may mắn.

- Ngoại công, ông tìm con sao?

Lúc này, có một con hạc yêu màu trắng đang bay trong không trung, trên lưng con hạc này rõ ràng chính là đệ nhất mỹ nữ Mạc Khuynh Thành.

- Ủ, lần này con đi cùng với Mạc Thương vào trong Hắc Âm Sâm Lâm này một chút, đừng có ở mãi trong nhà.

Ông lão nở nụ cười, sau đó xoay người rời đi, nhưng vẫn không quên dặn dò:

- Mạc Thương, con sư thú này sẽ đi cùng con, hãy chăm sóc cho Khuynh Thành thật tốt nhé.

Mạc Thương hơi sững sờ, hẳn không biết rốt cuộc là sư tôn đang suy nghĩ cái gì nữa, sau đó đưa mắt nhìn sang bên cạnh, hẳn hơi hơi gật đầu với Mạc Khuynh Thành, cảm thấy giật mình trước vẻ đẹp của cô, hẳn ít khi nhìn thấy mặt cô cháu ngoại Mạc Khuynh Thành của sư tôn hẳn, đây chính là một cô gái có thể khiến cho tất cả những đệ tử quyền quý đều phải phát điên, ấy vậy mà lão sư lại bảo cô tiến vào Hắc Âm Sâm Lâm, không biết có phải lão sư đang có ý đồ gì đặc biệt không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hắc Âm Sâm Lâm

Mặt trời ngả dần về phía tây, khu vực chật kín người này dần thưa người, đợt kiểm tra sơ bộ chấm dứt, chín học viện và võ phủ chấm dứt nhận người, rất nhiều người rời khỏi với vẻ thất vọng tràn trề còn những người ở lại ở chín hướng khác nhau bắt đầu tập trung dần về phía khu vực học viện Đế Tinh, học viện Hoàng Gia ở trung tâm.

Ngay lúc này, một bóng người áo trắng lưng mang trường kiếm đi tới chỗ đám người Tần Văn Thiên, Tần Văn Thiên đã từng gặp qua thanh niên này một lần, đây chính là vị kiếm khách có song Tinh Hồn đều là kiếm.

- Nhược Hoan, Đại Sơn lão sư bảo các ngươi qua đó kia.

Dư Phi vừa đi về phía này vừa hô lớn với đám người Nhược Hoan.

- Ủ, lão sư có nói rõ hai người sẽ đi vào Hắc Âm Sâm Lâm trong số đám người chúng ta là ai không?

Nhược Hoan hỏi, dựa theo lời nói của Khương Chấn thì cả Khương Chấn và Mạc Thương đều có thể dẫn theo hai học viên cũ của mình đi vào.

- Người đấy, người còn lại là ai thì lão sư không có nói.

Dư Phi đáp lại:

- Chúng ta qua đó thì biết ngay ấy mà.

- Ủ.

Nhược Hoan gật đầu, ngay sau đó thì bọn họ bắt đầu đi đến chỗ đám người đang tụ tập, số người có tư cách tham gia thử thách rèn luyện trong Hắc Âm Sâm Lâm của chín học viện và võ phủ lớn đã đạt đến hơn năm nghìn, nhân số cực kỳ kinh khủng, nhưng nếu nghĩ đến số người đến ghi danh vào mấy ngày trước thì cũng sẽ hiểu được tỷ lệ hiện tại đã là một trên một trăm rồi.

Chín học viện và võ phủ lớn của hoàng thành tập trung toàn bộ thiếu niên tinh anh của nước Sở.

- Muốn trở thành một cường giả thì tất nhiên là phải đối mặt trực tiếp với những mối nguy hiểm khác nhau, có thể xem như đây là khóa học đầu tiên của các ngươi, hãy cố gắng tận hưởng đi nào.

Lúc này, tại khu vực học viện Hoàng Gia có một người đang hô lớn răn dạy đám người trước mặt mình, sắc mặt của những thiếu niên đó đều tỏ vẻ nghiêm túc, bọn họ cũng hiểu rất rõ là không trải qua thí luyện xương máu thì không thể xem là một võ giả chân chính được.

- Vũ vũ!

Trên bầu trời cách đó không xa có cuồng phong gào thét, đám người liền phát hiện ra có hai con yêu thú đang bay đến chỗ này, lại trông thấy có bóng người đang đứng trên yêu thú, ánh mắt của rất nhiều người đều khựng lại.

- Đẹp quá, Mạc Khuynh Thành kia, thế mà cô ấy lại đến đây.

Trong khu vực này, vốn dĩ những người dưới Nguyên Phủ cảnh không thể cười yêu thú bay được, nhưng Mạc Khuynh Thành lại có thể làm thế, không có bất kỳ ai nghi ngờ chất vấn gì cô cả.

Khương Chấn và Âu Thần vừa thấy Mạc Khuynh Thành và Mạc Thương đi cùng nhau thì cảm thấy khá bất ngờ, nhưng sau đó lập tức nhìn về phía đám người bên dưới, mở miệng nói:

- Nếu như đã đến đông đủ rồi thì chúng ta lên đường luôn đi vậy, tất cả mọi người chạy bộ thật nhanh về phía trước, nhất định phải vào trong Hắc Âm Sâm Lâm trước khi mặt trời lặn.

- Tiểu sư đệ, hãy chăm sóc cho bản thân thật tốt đó.

Nhược Hoan quay sang cười dãn dò với Tần Văn Thiên rộ đi lên trước để dẫn đầu đội hình, con chó tuyết háo sắc kia thì lại nằm luôn trong ngực cô không nhúc nhích.

- Tần sư đệ, ta sẽ chờ ngươi tại học viện.

Đại Sơn vỗ vỗ vai Tần Văn Thiên, tất cả những người trong chín học viện và võ phủ tập trung thành từng nhóm lên đường, từng con yêu thú bay lên không trung, trên lưng chúng đều là các vị sư phụ dẫn đội, còn các học viên thì chạy bộ thật nhanh trên mặt đất, ngay sát bên dưới theo hướng bay của những sư phụ này.

Hắc Âm Sâm Lâm bao quanh phân nửa hoàng thành, tất nhiên là bọn họ không thể nào tiến thẳng về phía trước, đó chẳng khác nào đi thẳng vào khu vực hoàng cung cả.

Năm nghìn người, chín trận doanh khác nhau, số lượng tại trận doanh của học viện Đế Tinh là ít nhất chỉ có năm trăm người, học viện Hoàng Gia đến hơn tám trăm người.

Khi đám học viên dùng hết sức lực cầm đầu chạy, mặt đất bắt đầu rung chuyển giống như có hàng vạn con ngựa lao nhanh, những nơi mà bọn họ đi qua đều bốc lên từng cơn gió lốc, rất nhiều người đi đường đều dừng lại mỉm cười nhìn những thân ảnh trần ngập sức sống và khao khát tiến về phía trước, những người trẻ tuổi này chính là trụ cột chống đỡ cả tương lai của nước Sở.

- Đây.

Trong trận doanh của học viện Đế Tinh có một thiếu niên mập mạp trung ra vẻ mặt tươi cười đến gần Tần Văn Thiên, sau đó cất tiếng chào hỏi, tuy rằng tốc độ chạy của bọn họ rất nhanh, nhưng với những người đã bước vào võ đạo mà nói thì cũng không tốn sức gì nhiều, nên hoàn toàn có thể nói chuyện phiếm thoải mái.

- Ngươi tên là gì thế?

Thiếu niên mập mạp hỏi.

- Tần Văn Thiên, ngươi thì sao?

- Phàm Nhạc, Phàm trong bình phàm, Nhạc trong vui vẻ khoái nhạc.

Thiếu niên mập mạp cười cười giới thiệu tên mình.

Tần Văn Thiên liếc sang đánh giá thử, người này mặc quần áo bình thường, tóc tai hơn lộn xộn, gương mặt luôn trưng ra nụ cười toe toét.

- Cái tên này đúng là rất hợp với ngươi đó.

Tần Văn Thiên nở nụ cười khen.

- Hắc hắc.

Phàm Nhạc vui vẻ nhếch miệng cười, ánh mắt lập tức dán dính lên thiếu nữ đang cười trên lưng hạc bay phía trước, thấp giọng thăm thăm:

- Vị mỹ nhân đứng đầu nước Sở đúng là xinh đẹp thật đó, cô ấy khiến cho trái tim bé nhỏ của ta đập thành thịch luôn.

Tần Ván Thiên thấy ánh mắt mê say của người bên cạnh thì không khỏi trợn trắng mắt một cái, nhưng hắn không thể không công nhận sắc đẹp của Mạc Khuynh Thành.

- Nhưng mà vẫn là Nhượng Hoan sư tử hợp với sở thích của ta hơn, cái bộ phận đầy đà nở nang kia, chắc chắn...

Về mặt Phạm Nhạc trở nên bí hiểm thô bỉ, suýt chút nữa là rõ cả dãi.

- Người biết Nhượng Hoan sư tử à?

Tần Ván Thiên hỏi lại.

- Sao mà ta quen biết được chứ, ta chỉ nghe người ta nói thôi, ai mà không biết đệ nhất yêu nữ của học viện Đế Tinh chúng ta chứ, nhưng ta cũng chỉ có thể mơ hồ tí thôi, hắc hắc.

Phạm Nhạc cười run cả người, sau đó quay đầu nhìn Tần Ván Thiên:

- Nhà người nghiêm túc quá, không phải trong lòng người cũng đang nghĩ tới cái đó...

Thấy ánh mắt bí ẩn hạ lưu của Phạm Nhạc, Tần Ván Thiên đảo mắt một vòng, thấp giọng mắng:

- Lợn đi!

Cái tên này nhất định là một nhân tài.

- Đừng giả bộ nữa, hắc hắc.

Phạm Nhạc vẫn trừng ánh mắt "người hiểu mà", Tần Ván Thiên đành phải giữ im lặng.

- Nhưng mà trong hoàng thành nước Sở này quả thật là có rất nhiều thiên tài và mỹ nữ đó, Bạch Thu Tuyết ở học viện Hoàng Gia bên kia cũng đẹp lắm, nghe nói đã kết nối được với ngôi sao Vô Mệnh tầng thứ ba rồi.

Phạm Nhạc chỉ vào đám người ở trận doanh của học viện Hoàng Gia đang ở bên cạnh rồi nói với Tần Ván Thiên.

- Còn có học viện Đế Tinh chúng ta nữa chứ, thiên tài cũng nhiều như mây, cái tên mặt trắng đi đầu tiên chính là Âu Phong, thực lực rất mạnh, Luân Mạch cảnh tầng hai, song Tinh Hồn.

Phạm Nhạc lại chỉ về phía một thiếu niên đi trước, và cũng là thiếu niên ban nãy đứng bên cạnh Âu Thần, xem ra đây là hai anh em.

- Còn chỗ này này, cô gái xinh đẹp mặc đồ đen kia ấy, Luân Mạch cảnh tầng một, song Tinh Hồn, đáng người cũng không tệ, nhưng mà chỗ đó đó không được hoàn hảo cho lắm.

Phạm Nhạc vẫn tự mình bình phẩm này nọ.

- Nhưng mà người biết thiên tài đứng đầu học viện Đế Tinh lần này của chúng ta là ai không?

- Là ai?

Tần Ván Thiên hỏi bằng giọng tò mò.

- Ngay trước mặt người nè.

Gương mặt đầy thịt của Phạm Nhạc đầy ngẩn ngơ, trung ra nụ cười muốn bao nhiêu thô bỉ thì có bấy nhiêu thô bỉ.

- Phạm Nhạc, người lại đang khoác lác với người ta à?

Một người chạy tới bên cạnh liếc nhìn Phạm Nhạc cười trừ, rõ ràng là cái tên này không chỉ nói khoác không biết ngượng trước mặt mỗi mình Tần Ván Thiên.

Tần Ván Thiên nở nụ cười, mặc dù tên Phạm Nhạc này thích khoe khoang khoác lác nhưng cũng rất hài hước, khiến cho người ta cảm thấy hết sức thú vị.

Khi mặt trời vừa lặn, chín nhánh đội ngũ khổng lồ vượt qua cửa Đông Thiên hoàng thành.

Hoàng thành bị bao bọc bởi Hắc Ám Sâm Lâm, trong lịch sử ba nghìn năm của nước Sở, quả đúng là trải qua không ít lần yêu thú Hắc Ám Sâm Lâm bạo động, bởi vậy cửa thành gần Hắc Ám Sâm Lâm cao ngất chọc vào tầng trời, cực kỳ đồ sộ, giống như một rãnh trời vậy.

Đi qua cửa Đông Thiên này, vẫn còn một tòa thành trấn, gắn kết giữa hoàng thành và Hắc Ám Sâm Lâm, xem như là khu vực đệm giảm xóc, tòa thành trấn này có rất nhiều mao hiểm giả và người lịch lãm rèn luyện, khi bọn họ vừa thấy đám người trong chín trận doanh xông qua như một con lốc thì đều

trở nên ngây dại.

- Chẳng lẽ đây là học viên của chín học viện và võ phủ à, quả nhiên là tinh thần hăng hái phấn chấn.

- Có rất nhiều tuấn nam mỹ nữ thật nhỉ, hắc hắc.

Một mạo hiểm giả đi ngang qua cười lớn bình luận.

- Tiếp tục đi về phía trước, tự các ngươi dựng trại bên trong Hắc Ám Sâm Lâm.

Giữa không trung, một thanh âm lạnh lạnh truyền ra, khiến cho mọi người cực kỳ run sợ, thời gian lịch lãm đến tận một tháng, bọn họ cần phải trải qua rất nhiều đêm trong Hắc Ám Sâm Lâm, hơn nữa còn tự cấp tự túc đồ ăn thức uống, một mình săn bắt.

Màu đen của màn đêm từ từ buông xuống mặt đất, cuối cùng thì những người trong chín trận doanh đều đã đi đến khu vực biên giới giáp với Hắc Ám Sâm Lâm, vừa liếc nhìn phía trước thì đã thấy cỏ thụ um tùm, nhìn không thấy điểm cuối, khung cảnh tràn ra khí tức hoang dã điên cuồng mà yêu dị.

Khi tất cả mọi người dừng lại thì không gian bỗng dưng trở nên yên tĩnh đến lạ, mọi người đều nhận thức được rằng tiếp theo đây bọn họ sẽ đối mặt với nguy cơ chính thức rồi.

Ngay tại trước khu vực tiếp giáp Hắc Ám Sâm Lâm, các cường giả của chín học viện và võ phủ đứng trên lưng yêu thú giữa không trung, thông báo quy định chung cho tất cả mọi người:

- Hiện tại các ngươi hãy tiến vào trong Hắc Ám Sâm Lâm đi, trước khi mặt trời ló dạng ở phía đông, nhất định phải đi sâu vào Hắc Ám Sâm Lâm thêm mười dặm nữa, dùng khu vực mười dặm này làm giới hạn, xem như là khu vực bên ngoài, trong một tháng tiếp theo, nếu như phát hiện ai hoạt động tại khu vực này, xem như kiểm tra không đạt, hiện tại thì đi vào đi thôi.

Trong khu vực mười dặm kia vẫn thuộc về vùng ngoài, con người hoạt động thường xuyên nên không có yêu thú gì lợi hại lắm, tính nguy hiểm rất thấp.

- Tần Văn Thiên, chúng ta đi chung đi.

Phạm Nhạc mở miệng rù rê.

- Được thôi.

Tần Văn Thiên hơi gật đầu, ngay sau đó các học viên trong chín trận doanh vội vào đi vào trong Hắc Ám Sâm Lâm, đội hình khổng lồ gồm năm nghìn người bắt đầu tản ra bốn phía, hai ba người tạo thành một nhóm đi chung với nhau.

Mượn nhờ ánh sao yếu ớt, Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc cuộc bộ vào trong Hắc Ám Sâm Lâm, một số người có năng lực liên quan đến hóa diễm thì lập tức tạo ra lửa, chiếu sáng khu vực chung quanh, có người lợi dụng các loại bảo vật chiếu sáng như dạ minh châu.

- Cứ xâm nhập vào khoảng tám chín dặm trước đi, sau đó tìm chỗ trống trải nghỉ ngơi một đêm, đến gần rạng sáng ngày thứ hai thì chúng ta đi sâu hơn, như thế thì sẽ không tính là không tuân thủ theo quy định rồi.

Phạm Nhạc hạ giọng bàn bạc, tất cả mọi người đều đang lơ đãng tìm đường đi về phía trước, trên đường đi, Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc dùng đá đánh lửa, rồi cầm bó đuốc đi về phía trước.

- Dường như có người đang nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Lúc đang đi về phía trước, Phạm Nhạc khẽ nói ra phán đoán của mình, tâm thần của Tần Văn Thiên run lên, hắn cũng cảm thấy điều đó, dù sao thì lực cảm giác của hắn cực kỳ nhạy cảm.

Hắn đã giết chết Diệp Mặc và Diệp Lang tại thành Thiên Ung, hơn nữa còn bộc lộ thiên phú phi phạm, chẳng có gì lạ khi nhà họ Diệp không buông tha cho hắn.

Đợt thí luyện lần này có vài phần là chuẩn bị cho Tần Văn Thiên hắn, vừa có thể trui rèn tất cả các học viên cho chín học viện và võ phủ lớn luôn thể, có lợi chứ không hại, vì thế tất cả học viện và võ phủ sẽ không từ chối lời đề nghị này.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thiên Tài Mập Mạp

Trước khi Tần Văn Thiên bước vào trong Hắc Ám Sâm Lâm thì đã biết rõ thể nào cũng sẽ có người hãm hại hắn nhưng nếu như lão sư Mạc Thương

không phản đối thì chắc có lẽ lão sư đang muốn tôi luyện hẳn.

- Thực lực hiện tại của ta đang ở Luyện Thể cảnh tầng tám, lực mạnh hơn cả trăm con trâu, có thể ứng phó với những người Luân Mạch cảnh tầng một bình thường rồi, nhưng còn người Luân Mạch cảnh ngưng tụ Tinh Hồn lợi hại thì e rằng khó mà đối phó được.

Tần Văn Thiên âm thầm tính toán, sau đó hạ giọng bàn bạc với Phàm Nhạc:

- Phàm Nhạc, ta có kẻ thù chi bằng chúng ta tách ra đi.

Mập mạp chuyển mắt nhìn qua, nương nhờ ánh lửa yếu ớt nhìn gương mặt Tần Văn Thiên, đáy mắt hiện lên nét thâm ý, cười nói:

- Phàm Nhạc ta chính là đệ nhất thiên tài lần này, sao có thể bỏ mặc bạn đồng hành cùng mình được.

- Người yên tâm đi, tuy rằng chúng ta đã tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm rồi, nhưng trong khu vực mười dặm này bọn họ sẽ không dám ra tay đâu, hiện tại các học viên còn chưa phân tán ra mà, nếu cứ tàn sát đồng bạn thì tin tức truyền ra cũng không hay ho gì.

Phàm Nhạc cười híp mắt, nói tiếp:

- Đi đi, phía trước có ánh lửa kia, là mảnh đất trống.

- Được.

Tần Văn Thiên vốn dĩ cũng là người sáng khoái thẳng thắn, tuy rằng tên Phàm Nhạc này hơi thô bỉ, nhưng cách làm người lại không tồi chút nào.

Trên mảnh sườn dốc trống trải phía trước, có rất nhiều người đang dựng lều vài đơn giản.

- Tần Văn Thiên.

Một âm thanh biểu lộ sự kinh ngạc truyền đến, ánh mắt Tần Văn Thiên lập tức nhìn về phía bên ngoài chiếc lều, gương mặt hắn lập tức tươi tắn hẳn, thế mà lại gặp người quen ở đây.

- Liễu Nghiên, sao cô lại ở đây vậy?

Tần Văn Thiên tiến về phía trước, hẳn cho rằng lần trước Liễu Nghiên đã cứu mạng mình.

- Ta tham gia kiểm tra của học viện Thần Phong, đập lửa nhanh lên rồi vào lều ngồi đi, ánh lửa có thể hấp dẫn yêu thú đến đây đấy.

Liễu Nghiên cười nói.

Trong lều trừ Liễu Nghiên thì có hai thanh niên khác, một người là Liễu Nhạc ca ca của cô, một người là Trác Phàm bạn của cô.

- Liễu Nghiên, vì sao lại tùy tiện dẫn người lạ vào thế.

Liễu Nhạc cau mày, Trác Phàm cũng tỏ ra không vui.

- Ca à, đây là Tần Văn Thiên mà chúng ta gặp ở ngoại thành Thiên Ung đấy.

Liễu Nghiên vừa trả lời xong thì quay sang hỏi Tần Văn Thiên:

- Đúng rồi, sao ngươi lại ở trong Hắc Ám Sâm Lâm, chẳng lẽ, ngươi cũng tham gia thí luyện của các học viện và võ phủ à?

- Chúng ta đang tham gia kiểm tra của học viện Đế Tinh.

Phàm Nhạc sửa sang quần áo chỉnh tề rồi tiến lên trước, vươn tay chào hỏi:

- Chào người đẹp, ta là Phàm Nhạc, ngôi sao tương lai của học viện Đế Tinh.

- Học viện Đế Tinh.

Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Nghiên sáng lên một tia kỳ dị, cô cũng vươn tay nắm lấy tay Phàm Nhạc.

- Liễu Nghiên, cô xinh đẹp thế này, thiên phú lại tốt, đúng là hiếm có khó tìm.

Phàm Nhạc khen ngợi.

Liễu Nghiên cười, muốn rút tay về, nhưng dường như Phàm Nhạc không có ý muốn buông tay.

- Căn lều vải này do mọi người dựng đấy à, nhất định là mọi người đã có kinh nghiệm rèn luyện dã ngoại rồi.

- Tần Văn Thiên là bạn của cô phải không, ta là anh em tốt của hần, cho nên chúng ta cũng là bạn bè của nhau đấy.

Tần Văn Thiên nhìn Phàm Nhạc không chịu buông tay, hần tròn mắt há mồm, cái tên chết tiệt này đúng là cực phẩm mà.

Liễu Nghiên đỏ mặt, vất vả lắm mới rút tay mình về, sau đó liếc nhìn Tần Văn Thiên.

- Ta không quen biết hần.

Đầu Tần Văn Thiên đỏ đầy mồ hôi, mặt mặt quá đi thôi.

- Hai vị, nếu như có duyên gặp mặt thì cũng là bạn bè, tuy rằng nơi đây khá hơi đơn sơ một chút, nhưng cứ nghỉ tạm ở đây một đêm cũng được, sáng ngày mai chúng ta kết bạn cùng nhau xuất phát, xem như đảm bảo an toàn hơn chút.

Liễu Nhạc đã đi đến, mỉm cười gửi lời mời với Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc.

- Đúng rồi, vậy cung kính không bằng tuân mệnh.

Phàm Nhạc đồng ý cực kỳ sảng khoái, Tần Văn Thiên vẫn đứng một bên giữ im lặng.

- Liễu Nghiên, Phàm Nhạc, ta đi ra ngoài một chút, hai người cứ nói chuyện với nhau đi.

Tần Văn Thiên cười nói, sau đó đi ra khỏi lều vải.

- Cái tên tiểu tử này.

Phàm Nhạc trừng mắt liếc nhìn Tần Văn Thiên, sau đó quay sang Liễu Nghiên nói ngay:

- Liễu Nghiên, lát nữa gặp nhé.

Vừa dứt lời thì hần đuổi theo sau Tần Văn Thiên, nói:

- Sao thế, không thích Liễu Nghiên à?

- Không, con người của Liễu Nghiên tốt lắm, nhưng hai người bạn của cô ấy lại tỏ thái độ chẳng hoan nghênh chúng ta, cần gì phải nương nhờ bọn họ.

Tần Văn Thiên giải thích, Phàm Nhạc cũng nhận ra điều này, mới vừa rồi khi hần nói mình là người tham gia khảo hạch của học viện Đế Tinh thì đối phương mới thay đổi thái độ xoay xoi như thay chiều gió.

- Chưa kể còn đang có người nhìn chằm chằm chúng ta, ta cũng cần phải tu luyện để gia tăng lực lượng, sao có thể để bọn chúng thất vọng được.

Khóe miệng Tần Văn Thiên cong lên một nụ cười lạnh lẽo, khiến cho Phàm Nhạc hơi sững sờ, khóe miệng cong lên của chàng trai này mang đến cho hần cảm giác rất sắc bén, như sắp sửa để lộ răng nanh vậy.

- Tốt thôi, đệ nhất thiên tại học viện Đế Tinh ta đây sẽ chơi đùa cùng bọn chúng một chút.

Phàm Nhạc nhếch miệng tiếp lời.

Tần Văn Thiên lờ đi lời nói khoác của Phàm Nhạc, hần đi đến chỗ một cây cỏ thụ rồi khoanh chân ngồi, sau đó nhắm mắt tu hành, nhưng chỉ sau một lát, âm thanh vù vù truyền ra từ trong cơ thể hần, giống hệt như biển sao đang gào thét điên cuồng.

Đôi mắt Phàm Nhạc hơi híp lại, công pháp thật bá đạo, nhưng mà, hần cũng phải làm việc của mình rồi.

Thân hình Phàm Nhạc như ẩn như hiện, phóng nhanh vào trong rừng cây.

Đương chìm đắm trong ánh sao, Tần Văn Thiên hệt như cực kỳ an bình, nhưng trong cơ thể lại dậy sóng cuộn trào, lực lượng tinh thần đánh thẳng vào thân thể một cách điên cuồng, trui rèn lục phủ ngũ tạng và các tinh mạch, giúp cho thân thể hoàn thiện không ngừng.

Ngày hôm sau, khi trời vẫn còn chưa sáng, các đệ tử ở đây đều lục tục tỉnh lại đi tiếp, Tần Văn Thiên vừa mở mắt thì đã thấy mập mạp Phàm Nhạc đang nằm dưới gốc cây đối diện hần, tay đang cầm một cây cung và rất nhiều mũi tên.

- Mập mạp, nên xuất phát rồi.

Tần Văn Thiên hô lên, lúc này Phàm Nhạc mới mở đôi mắt còn đang mơ màng, sau đó nhếch miệng cười cười với Tần Văn Thiên.

- Người chế tạo cung tiễn này thế nào vậy?

Tần Văn Thiên tò mò hỏi, bộ cung tiễn do Phàm Nhạc chế tạo này, tuy rằng vẫn còn khá là thô sơ, nhưng chúng lại mang đến cho người ta cảm giác rất

sắc bén.

- Ta tìm rồi chặt vài cây cỏ thụ, giết con yêu thú để làm ra đó.

Giọng điệu Phàm Nhạc rất tùy ý, thuận miệng nói tiếp:

- Lên đường thôi.

- Ủ, đi thôi.

Hai thiếu niên liếc nhau, sau đó cùng đứng dậy, chạy như điên vào sâu trong Hắc Ám Sâm Lâm, giống hệt như một con sóc, tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã không còn thánh bóng đáng tầm hỏi.

Chỉ trong chốc lát, một nhóm thiếu niên khác đã vọt tới chỗ này, người cầm đầu không ai khác chính là học viên mới Âu Phong học viện Đế Tinh, mấy người khác cũng là những học viên đang tham gia kiểm tra của các học viện và võ phủ.

- Đuổi theo, qua khỏi khu vực này thì có thể ra tay thẳng thừng rồi.

Âu Phong quát lạnh một tiếng, cả đoàn người lao băng băng đuổi theo, giống như những con báo đầu đàn.

- Mập mập, nguoi cư nhiên lại nhanh đến mức này.

Sắc trời dần trở nên sáng sủa hơn, cũng nhìn thấy rõ ràng cảnh vật chung quanh, Tần Vãn Thiên thấy Phàm Nhạc ở bên cạnh chạy nhanh như một con dã thú, thân hình mập mập mà lại hết sức rắn chắc, nên hắn không thể không chặc lưỡi làm kỳ lạ.

- Ông đây chính là thiên tài.

Phàm Nhạc ngẩng đầu tự đắc.

Tần Vãn Thiên nhìn hắn đầy khinh bỉ, sau đó nói tiếp:

- Ở phía sau có tổng cộng sáu người.

- Âu Phong, Luân Mạch cảnh tầng hai, năm người còn lại thì, một người Luân Mạch cảnh tầng một, bốn người kia đều là Luyện Thể cảnh, hơi khó một chút, chúng ta nên làm tiêu hao thể lực của bọn họ trước đã.

Phàm Nhạc buông lời tùy ý, lại khiến cho khóe mắt Tần Vãn Thiên lóe sáng lấp lánh như sao trời.

Mập mập này, có thể nhìn thấu tu vi của người khác, chẳng lẽ hắn là một thiên tài thật sự?

- Ở đằng trước cũng có người.

Đôi mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía trước, tại một mảnh đất rộng lớn ở đằng xa.

- Người của học viện Hoàng Gia, người đứng đầu tiên chính là Diệp Triền, ta đã thấy hắn kiểm tra bên học viện Hoàng Gia rồi, tu vi Luân Mạch tầng hai, có sát ý kia, nhà người chọc phải đám người gì thế này, đổi hướng đi.

Phàm Nhạc dứt lời thì lập tức chạy thẳng sang phía bên trái, Tần Vãn Thiên đuổi theo không chút do dự nào, vì muốn giết hắn mà nhà họ Diệp này hao tâm tổn sức quá nhỉ, thể lực ở hoàng thành của bọn họ rất lớn, nếu như hắn không bước vào học viện Đế Tinh, chỉ e rằng có khi chết oan chết uổng đột ngột giữa đường.

Lão sư Mạc Thương đúng là ra một cái đề kiểm tra khó cho hắn quá rồi, nhưng dù thế thì sao chứ, lần này bản thân hắn đã thu hoạch được một người anh em thật tốt.

- Phàm Nhạc, cảm ơn.

Tần Vãn Thiên vừa chạy trốn vừa mở miệng cảm kích.

- Gớm quá đi, mập mập ta nghĩa khí ngút trời, sau này có gái đẹp thì không được quên ta đấy nhé.

Phàm Nhạc nhếch miệng cười trừ.

Người ở phía sau vẫn tiếp tục đuổi theo không từ bỏ, sau nửa canh giờ, bọn họ đã xâm nhập vào nội bộ Hắc Ám Sâm Lâm, có dấu vết hoạt động của yêu thú.

- Còn bốn người theo sau, mập mập, tu vi thế nào?

Tần Vãn Thiên hỏi.

- Âu Phong, và tên Luân Mạch tăng một kia, với hai tên Luyện Thể cảnh, có hành động ngay không?

Phạm Nhạc trung cầu ý kiến.

Tần Văn Thiên quyết định dứt khoát, dừng bước đột ngột, còn Phạm Nhạc vẫn không đành chỉ bước chân, sau đó đập mạnh lên mặt đất, thân thể bay lên trời, sau đó đáp xuống một cây đại thụ, trao đổi nhanh với Tần Văn Thiên:

- Ta phụ trách không chế, ngươi phụ trách giết người, làm thật hai tên Luyện Thể cảnh trước đã.

- Được.

Không biết vì sao, Tần Văn Thiên lại có lòng tin đặc biệt với tên mập mạp thô bỉ kia đến mức này, hắn ổn định bước chân, xoay người chờ đám phía sau đuổi kịp đến đây.

Bốn người Âu Phong nhìn thấy Tần Văn Thiên dừng lại thì cũng giảm tốc độ, ánh mắt của hắn hết như rắn độc nhìn chăm chăm vào Tần Văn Thiên, không hề che giấu sát ý của mình, bốn người tạo lập thành hình vòng cung đi tới chỗ Tần Văn Thiên đang đứng.

- Vì muốn giết ta, lần này Diệp gia sử dụng bao nhiêu sức mạnh đây?

Tần Văn Thiên nhìn Âu Phong, hỏi.

- Diệp gia? Rất nhiều người đang muốn giết chết ngươi, còn có cả tên nhị thúc tàn phế kia của ngươi nữa, dám làm phản, sớm muộn gì cũng phải vác xác đến đoạn đầu đài, Tần Hạo Tần Xuyên đã bị tổng thẳng vào tù lao Hắc Bảo rồi.

Âu Phong cười lạnh lẽo, sau đó phát phát tay, ba người còn lại lập tức xông thẳng vào Tần Văn Thiên, hiển lộ chủ tâm giết chết hắn.

- Vút...

Đương ngay lúc đó, sau lưng Tần Văn Thiên xuất hiện một mũi tên xuyên thủng không gian, lao thẳng đến chỗ Âu Phong, nhanh như tia chớp.

- Bên trái.

Giọng nói của Phạm Nhạc truyền đến, Tần Văn Thiên lập tức đánh tới tên Luyện Thể Cảnh phía bên tay trái mình.

- Vút, vút vút...

Mũi tên xé gió liên tục giết tới, chúng nhắm cùng lúc vào cả ba người, duy chỉ có để lại một người bên trái cho Tần Văn Thiên.

- Phá!

Trường Thương Tinh Hồn xuất hiện bên cạnh Âu Phong, trường thương do ngôi sao hội tụ phát ra tiếng hét giận dữ, đâm thẳng tới mũi tên, nhưng chỉ trong một tích tắc ngăn ngừa mà mũi tên đã hơi nảy lên, ấy thế mà có thể chệch hướng một chút, bay sát qua trường thương, lao thẳng vào mi tâm Âu Phong.

- Sao có thể như thế được?

Âu Phong biến sắc, trong lúc vội vã, tay trái đành phải đánh ra một chưởng cực mạnh, tạo thành gió lốc mãnh liệt, song thân thể của hắn phải lui mạnh về sau, mũi tên bị cản lại, nhưng cũng đã đâm rách bàn tay Âu Phong, máu tươi chảy ra từ lòng bàn tay trái của hắn.

- Có thể thay đổi hướng mũi tên.

Không chỉ có Âu Phong gặp phải tình huống này, mà hai người khác cũng không quá yên ổn, thậm chí là người có tu vi Luyện Thể cảnh bị xuyên thủng mi tâm, chết ngay bởi mũi tên đó.

Khi bọn chúng đối mặt với những mũi tên sắc bén thì Tần Văn Thiên đã đánh về phía người bên tay trái, lúc hắn đánh ra một quyền chẳng khác nào chân long gầm lớn, Cừu Thiên Long Khiếu mang theo sức mạnh cực lớn, trong tích tắc khi tên cường giả Luyện Thể cảnh vừa vung nắm đấm thì đã cảm thấy hối hận, căn bản là lực lượng của hắn không thể sánh được với Tần Văn Thiên.

Âm thanh xương cốt bị gãy nát truyền ra những tiếng răng rắc, Hàng Long Quyền của Tần Văn Thiên thế như chẻ tre, thậm chí đối phương còn không kịp giải phóng Tinh Hồn thì đã bị quyền mang đâm cho vỡ nát, chết ngay tại chỗ.

Chỉ trong chốc lát, Phạm Nhạc và Tần Văn Thiên đã đánh chết hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cháy Lên Đi Thiếu Niên

Tần Vấn Thiên quay đầu lại nhìn thoáng qua thì chỉ thấy thân ảnh của Phàm Nhạc liên tục nhảy qua nhảy lại trên các tầng cây, động tác vẫn mạnh mẽ và nhanh nhẹn như cũ.

- Lợi hại thật.

Tần Vấn Thiên mỉm cười với Phàm Nhạc.

Phàm Nhạc ổn định thân hình, sau đó kéo căng dây cung lần nữa, trên dây cung có ba mũi tên.

- Mập mập ta là thiên tài đấy nhé.

Phàm Nhạc nhếch môi cười nói, Tần Vấn Thiên không thể không thừa nhận rằng cái tên mập mập có vẻ bỉ ổi này quả thực là một thiên tài.

- Tốt nhất là người đừng có chõ mũi vào chuyện của người khác, bằng không nhất định sẽ chết rất thê thảm.

Ánh mắt của Âu Phong nhìn về phía Phàm Nhạc lộ ra vẻ tàn nhẫn.

- Đối phó với cái tên bên cạnh trước đã.

Phàm Nhạc vẫn nhếch môi cười như cũ, giống như không hề nghe thấy lời Âu Phong đã nói, Tần Vấn Thiên gật đầu rồi lập tức nhìn về phía gã thiếu niên bên cạnh Âu Phong, ánh mắt lạnh lẽo như băng.

Trong nháy mắt khi Phàm Nhạc vừa dứt lời thì ba mũi tên trên cung của hắn cũng đồng thời xé không bắn ra, hóa thành ba mũi lợi kiếm bắn về phía Âu Phong, trong nháy mắt khi mũi tên bắn ra thì Phàm Nhạc lại vói tay ra sau lưng rút thêm ba mũi tên nữa, động tác vô cùng thuần thục, lúc này trên đỉnh đầu của hắn cũng có Tinh Hồn xuất hiện, ánh sáng phát ra vô cùng chói mắt.

Trên chín dãy ngân hà có vô số ngôi sao, mỗi ngôi sao ấy đều là ngôi sao Vô Mệnh, mặc ngôi sao Vô Mệnh nào cũng đều có khả năng tồn tại, Tinh Hồn của Phàm Nhạc chính là kết nối với một ngôi sao hình cung tiễn ngưng tụ lại mà thành.

Trong nháy mắt này, mũi tên trong tay Phàm Nhạc được phủ thêm ánh sáng của tinh thần, sau đó xé gió bay ra.

Tần Vấn Thiên đã giao thủ với gã còn lại, hai người nhanh chóng phóng Tinh Hồn của mình ra, Thiên Chuy Tinh Hồn vô cùng bắt mắt, còn Tinh Hồn của đối phương là một ngọn núi băng sừng sững, mỗi lần hắn tấn công thì đều mang theo cảm giác rét buốt.

- Bùm!

Lúc hai người va chạm với nhau thêm lần nữa thì Tần Vấn Thiên chỉ cảm thấy có một cỗ sức mạnh hàn băng len lỏi vào trong thân thể như muốn đông cứng tinh mạch của hắn lại, còn đối phương thì bị đâm sâu vào khiến cho cánh tay run lên bần bật, Tần Vấn Thiên có thực lực Luyện Thể cảnh tầng tám nhưng sức mạnh lại cực kỳ khủng bố.

- Xảy ra chuyện gì thế này?

Tần Vấn Thiên đột nhiên nhíu mày lại, dường như có một cỗ yêu khí rất đáng sợ đang xông về phía bên này.

- Có đàn yêu thú, Tần Vấn Thiên, giết thôi.

Phàm Nhạc lộ ra vẻ ngưng trọng, lúc này hắn cũng bỏ mớ mũi tên tự chế đi và trực tiếp dùng tinh thần chi lực làm mũi tên, phá không bắn tới chỗ đối thủ của Tần Vấn Thiên, trực tiếp cắt đứt đường lui của đối phương.

- Âm âm!

Tinh thần chi lực trong cơ thể của Tần Vấn Thiên cũng trở nên cuồng bạo hơn, tuôn ra cuộn cuộn từ trong tinh mạch đã được khai thông, toàn thân hắn giống như một con ngựa long há miệng gầm lớn, mái tóc dài bay phấp phới, muốn sát phạt toàn bộ.

Sắc mặt của gã thiếu niên đứng đối diện hắn tái mét, trên không có một mũi tên bắn về phía hắn, hai tay của hắn ngưng tụ ra hai thanh trường mâu bằng hàn băng, chia ra phóng tới bên cạnh và trên không.

- Chết đi.

Tần Vấn Thiên gào lên một tiếng, sức lực vô biên của hắn trực tiếp phá hủy trường mâu, một lòng tiến tới, không màng tới cơn đau đớn trên tay, lực lượng khủng bố chấn động đẩy lùi thân thể của đối phương, đúng lúc có một mũi tên tinh thần bắn xuống, trực tiếp xuyên thủng đầu của hắn, cắm hẳn dính chặt trên mặt đất.

Âu Phong tận mắt nhìn thấy đồng bọn bỏ mạng, nhưng lại bị vô số mũi tên do Phàm Nhạc bắn ra ngăn cản, tuy rằng uy lực từ mấy mũi tên do Phàm Nhạc bắn ra không mạnh lắm, nhưng khả năng khống chế của hắn thật sự vô cùng đáng sợ, lại còn có thể đổi hướng khiến người ta khó mà đề phòng.

Lúc này yêu khí khủng bố đã áp sát vào mặt, Tần Vãn Thiên chuyển mắt nhìn tới thì chỉ thấy có một đàn Yêu Lang đang phóng tới, hóa thành một cơn sóng yêu thú vô cùng đáng sợ.

- Chạy thôi.

Phàm Nhạc trực tiếp bắn ra ba mũi tên, sau đó lập tức nhảy xuống khỏi gốc cổ thụ, xoay người bỏ chạy, Tần Vãn Thiên cũng kịp phản ứng lại nên cũng quay đầu chạy thực mạng.

- Giết chết bọn chúng!

Âu Phong đứng phía sau tức giận gầm to, lúc này có thể nói là hắn đã mất hết mặt mũi, bốn người bọn họ đuổi giết Tần Vãn Thiên, ngoại trừ hắn ra thì ba người còn lại đã bỏ mạng, đáng chết hơn chính là hắn có thực lực mạnh hơn đối phương nhưng căn bản không hề có cơ hội phát huy, từ đầu chí cuối đều bị mấy mũi tên do Phàm Nhạc bắn ra trói chân.

Tần Vãn Thiên nghe thấy hắn gầm lên như thế thì giật mình, đưa mắt nhìn Phàm Nhạc đứng bên cạnh.

- Ta đứng trên cao nhìn thấy sau lưng đàn Yêu Lang kia có người, có thể là bọn chúng đã khống chế lang vương, hắn là trong số bọn họ có người ngưng tụ được Tinh Hồn loại ngự thú đấy.

Trên mặt Phàm Nhạc đầy vẻ buồn bực, hắn quay sang nói với Tần Vãn Thiên:

- Nhưng Tinh Hồn của người cũng bá đạo thật đấy, Luyện Thể cảnh tầng tám mà có thể sở hữu lực lượng mạnh mẽ nhường ấy.

Mập mạp này lại còn nghĩ được đến thế, Tần Vãn Thiên cảm nín nhìn hắn:

- Trước tiên hãy nghĩ xem nên trốn kiểu gì đi đã, ở trong này thì Yêu Lang có được ưu thế về tốc độ nhanh hơn chúng ta nhiều lắm, hơn nữa với sức của yêu thú thì chúng có thể dễ dàng phá hủy cổ thụ, nên có leo lên trên cây cũng vô dụng mà thôi.

- Không trốn thoát được đâu.

Mập mạp nhăn nhó nói.

Rất nhanh, từng cơn Yêu Lang xẹt qua bên cạnh bọn họ như ảo ảnh, sau đó lập tức chạy lên chặn đầu của bọn họ lại, rõ ràng là đám Yêu Lang này đã coi bọn họ như con mồi, chuẩn bị bao vây tiêu diệt.

Lúc trước mặt và hai bên đều bị Yêu Lang chặn đầu thì đám Yêu Lang ở phía trước rốt cuộc cũng ngừng lại, xoay người nghe bộ răng nanh bén nhọn khát máu ra với Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc, trong đôi mắt hung tợn chứa đầy lệ khí đáng sợ.

- Xoẹt xoẹt...

Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc đồng thời dừng lại, hai chân lê dài trên mặt đất để giảm tốc, sau đó lập tức xoay người, chỉ thấy Phàm Nhạc ném luôn cung tên trong tay đi, sau đó lập tức có một cây cung tiễn phát sáng lấp lánh được tạo ra từ Tinh Hồn xuất hiện trong tay hắn.

- Cháy lên đi, thiếu niên.

Phàm Nhạc vừa dứt lời thì dường như thân thể hắn thật sự cháy bùng lên, một cỗ khí tức khủng bố lấy hắn là trung tâm lan ra khắp bốn phía, trong nháy mắt, đám Yêu Lang kia thoáng lùi bước, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ, còn khí tức trên người Phàm Nhạc thì cũng đang điên cuồng bốc lên cao.

- Huynh đệ, yểm hộ ta giết lang vương thôi.

Ánh mắt sắc bén của Phàm Nhạc nhìn chằm chằm vào con yêu thú to nhất dẫn đầu.

- Ông!

Ánh sáng ngôi sao chói lóa đột nhiên xé rách không gian, bắn về phía cự lang lớn dẫn đầu ở phía trước như một ngôi sao băng, cự lang tru dài một tiếng, lợi trào khủng bố phá ra ánh sáng lạnh lẽo, nhưng căn bản không cách nào ngăn được mũi sáng chói phát ra ánh sáng vì sao kia đang bắn thẳng tới đầu của hắn.

- Grào!!!

Thân thể của cự lang lùi lại tránh né, nhưng mũi tên kia giống như có mắt vậy, vội xoay tròn lại, căn bản không thể nào ngăn cản được.

Trên mặt cự lang lộ ra vẻ sợ hãi, lập tức giờ lang trào khổng lồ lên che ở trước đầu, ngay sau đó mũi tên đột nhiên đổi hướng, cắm thẳng vào đuôi của cự lang, phát ra một tiếng phập, thân thể của cự lang bị cự lực đáng sợ cắm cứng ngắc trên mặt đất.

Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc đều nhào tới chỗ cự lang, mấy con Yêu Lang khác cũng nhào lên ngăn cản Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc.

- Cút đi!

Tinh Hồn của Tần Văn Thiên cũng xuất hiện, trong tay ngưng tụ ra một cái chùy tinh thần, thân thể nhảy vọt lên vũ động giữa hư không, chiếc chùy tinh thần trực tiếp nện xuống đầu của một con Yêu Lang, khiến cho thân thể của con Yêu Lang kia trực tiếp bị đánh rơi xuống, máu me văng tung tóe.

Động tác của Tần Văn Thiên không hề dừng lại, trực tiếp dùng đến thiên chuy bách luyện chi pháp, điên cuồng đánh về phía bảy Yêu Lang kia, mở ra một con đường cho Phàm Nhạc.

Phàm Nhạc chạy thẳng tới bên cạnh con cự lang bị ghim trên mặt đất kia, ba mũi tên vận sức chờ phát động nay đồng loạt xé gió bắn ra, cự lang còn định dùng lợi trảo che đầu, nhưng uy lực của mấy mũi tên bắn từ khoảng cách gần cuồng bạo đến cỡ nào chứ, thế là ngay cả cự trảo của nó cũng bị bắn nổ, sau đó mũi tên tinh thần cuối cùng cũng bắn thủng cái đầu sói khổng lồ của nó.

- Tuyệt lắm

Tần Văn Thiên vui vẻ mỉm cười, con cự lang kia chính là yêu thú cấp bốn, thực lực vượt xa cường giả Luân Mạch cảnh tầng hai, lại bị Phàm Nhạc giết chết tại chỗ, lúc này bóng dáng của tên mập mập kia giống như đã trở nên cao lớn hơn rất nhiều.

- Grào...

Đúng lúc này lại có một tiếng sói tru vang lên khiến toàn bộ cánh rừng rung động, chỉ thấy sau lưng bảy sói kia xuất hiện một thiếu niên da thú mặt mày lạnh như tiền, dưới chân của thiếu niên đó cũng là một con Yêu Lang khổng lồ.

Bên cạnh hắn là Âu Phong đang cười lạnh với Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc, giống như đang nhìn hai người chết.

- Không ngờ trong số tân sinh của học viện Đế Tinh lần này lại có được một người sở hữu huyết mạch chi lực.

Âu Phong nhìn Phàm Nhạc với vẻ khá bất ngờ.

Phàm Nhạc là người có huyết mạch chi lực.

- Là sức mạnh huyết mạch.

Tần Văn Thiên nghĩ thầm trong lòng, hắn đi theo Hắc Bá bao năm nên đương nhiên biết rõ về sức mạnh huyết lực.

Người theo võ đạo kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ngưng tụ ra được Tinh Hồn là dựa vào lực cảm giác, thiên phú và nghị lực, còn người sở hữu huyết mạch thì lại nhờ vào di truyền là nhiều, một số cường giả có được sức mạnh huyết mạch cường đại sẽ truyền sức mạnh này lại cho hậu nhân, ẩn giấu ở bên trong huyết mạch, có người có thể đánh thức được chúng, nhưng có người thì lại không thể, vậy cho nên có một số người cách mấy đời mới kích phát sức mạnh huyết mạch, còn có thể vì huyết mạch biến dị mà xuất hiện sức mạnh huyết mạch.

Hơn nữa, huyết mạch chi lực cũng có nhiều loại khác nhau, khiến năng lực võ tu có được cũng khác, huyết mạch chi lực của Phàm Nhạc hình như là loại khả năng chiến đấu có thể bùng lên thiêu cháy khiến hắn mạnh mẽ hơn.

- Xúi quẩy quá, giết nhầm mất rồi.

Phàm Nhạc thấp giọng mắng một tiếng, sau đó lập tức nhích tới bên cạnh Tần Văn Thiên, nói:

- Huyết mạch của ta là huyết mạch Đế Diễm, có thể thiêu đốt chiến lực, ta có thể rót huyết mạch Đế Diễm vào trong cơ thể ngươi, khiến cho huyết dịch của ngươi sôi trào trong một quãng thời gian ngắn, có được hiệu quả tăng cường chiến lực của huyết mạch Đế Diễm.

- Được.

Tần Văn Thiên gật đầu, trong bàn tay Phàm Nhạc lập tức bùng lên huyết mạch chi lực, bàn tay của hắn hóa thành huyết chương, trực tiếp in dấu lên lưng của Tần Văn Thiên.

Huyết mạch Đế Diễm chi lực rót vào trong cơ thể của Tần Văn Thiên, nháy mắt Tần Văn Thiên cảm giác máu trong người mình sôi sục lên, khí tức của hắn cũng bị kéo lên.

- Ầm!

Nhưng trong nháy mắt này, thân thể của Tần Văn Thiên thoáng run lên một cái, trên người của hắn đột nhiên xuất hiện một cỗ khí tức khiến lòng người run sợ.

- Hừm?

Phàm Nhạc dường như phát hiện ra điều gì nên nhìn chằm chằm vào Tần Văn Thiên, sau đó hắn lập tức nhìn thấy thân thể của Tần Văn Thiên run lên,

mặt mày đỏ ngầu như sắp nở ra cả máu, còn trên người hắn thì giống như xuất hiện một cỗ lực lượng tựa như hung thú hồng hoang, muốn cắn nuốt toàn bộ thân thể Tần Văn Thiên.

- Chuyện gì thế này?

Phạm Nhạc hỏi thử.

- Không biết nữa, trong máu của ta có một cỗ lực lượng đang thôn phệ huyết mạch chi lực của ngươi, ta không thể khống chế được.

Thân thể của Tần Văn Thiên ngày càng run dữ hơn.

- Mục nội ngươi, huyết mạch đối kháng, như vậy cũng được sao?

Thịt mỡ trên mặt mập mạp run run, Tần Văn Thiên cũng có sức mạnh huyết mạch, hơn nữa rất có thể huyết mạch này còn cao cấp hơn huyết mạch Đế Diễm của hắn nữa!

Phạm Nhạc hiểu rõ sức mạnh huyết mạch bình thường đều ẩn nấp bên trong cơ thể, chỉ khi nào gặp phải tình huống đặc biệt thì mới có thể xúc phát được nó, bên trong cơ thể của Tần Văn Thiên rõ ràng cũng có sức mạnh huyết mạch đang ẩn nấp, chính bản thân Tần Văn Thiên cũng không biết, đúng lúc bị huyết mạch Đế Diễm của hắn kéo ra.

Không biết lần này có thể kích phát hoàn toàn sức mạnh huyết mạch ở trong cơ thể của Tần Văn Thiên ra không nữa, nếu như có thể thì sau này Tần Văn Thiên có thể tùy ý sử dụng sức mạnh huyết mạch, còn nếu như không thể thì sức mạnh huyết mạch sẽ tiếp tục ẩn nấp!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đồi Trắng Thay Đen

Ánh mắt Âu Phong nhìn chăm chăm vào Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc đang bị bày Yêu Lang bao vây, sát khí trong mắt lại càng sâu hơn.

Võ tu thức tỉnh sức mạnh huyết mạch là một trong một vạn, mà hai tên trước mặt đều có được huyết mạch, nhất định phải mau trừ khử chúng mới được.

- Mục Dã, động thủ đi.

Âu Phong nhìn về phía thiếu niên đội da thú ngồi trên lưng con Lang Vương bên cạnh, mở miệng nói.

- Được thôi, Âu Phong ngươi nhớ kỹ là nợ ta lần này đấy nhé.

Trên mặt của tên Mục Dã kia lộ ra nụ cười lạnh lẽo, khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ yêu dị, chỉ thấy hắn gầm nhẹ một tiếng, bày Yêu Lang kia lập tức nhào tới tấn công Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc, đám Yêu Lang này đều là yêu thú cấp hai cấp ba, còn con Yêu Lang Vương mà hắn đang cưỡi thì lại là một con yêu thú cấp bốn.

- Ngươi thế nào rồi?

Cung Tiễn Tinh Hồn của Phạm Nhạc bắn ra hàng loạt mũi tên, thân thể của Yêu Lang cấp hai đều phát nổ lụp bụp trước những mũi tên khủng bố kia, nhưng mấy con Yêu Lang cấp ba thì hơi khó đối phó.

Yêu thú cấp ba có thực lực tương đương với Luyện Thể cảnh tầng ba của con người, lại thêm yêu thú rất cuồng dã, cho nên thực lực của một con yêu thú cấp ba bình thường đều vượt xa võ tu Luyện Thể cảnh tầng bảy, đạt tới trình độ cỡ tầng tám và tầng chín.

- Không thể khống chế được.

Sắc mặt của Tần Văn Thiên vô cùng khó coi, hắn không thể nào khống chế được cỗ sức mạnh huyết mạch này.

- Thực khiến người ta hâm mộ quá đi mất.

Mập mạp nhe răng cười, huyết mạch không thể khống chế đương nhiên là huyết mạch cường đại nên mới khiến Tần Văn Thiên không thể nào khống chế nổi.

- Nếu đã không thể khống chế được thì cứ mặc tình thiêu đốt đi.

Mập mạp trực tiếp bắn xuyên đầu của một con Yêu Lang đang nhào về phía Tần Văn Thiên.

- Được.

Một giọt máu sói nhỏ xuống mặt của Tần Vấn Thiên, chỉ thấy trong mắt của hắn lộ ra vẻ điên cuồng, lập tức thả lỏng hoàn toàn, cổ sức mạnh huyết mạch khủng bố kia đang điên cuồng gào thét trong cơ thể của hắn, trên người hắn phát ra một loại khí tức khủng bố tựa như quân lâm thiên hạ.

- Giết!

Tần Vấn Thiên tức giận gầm lên một tiếng, trong mắt của đám Yêu Lang kia như lộ ra vẻ kính sợ, chỉ thấy toàn thân của Tần Vấn Thiên giống như bị bao phủ bởi một màn sáng đỏ ngầu, vẫn là Hàng Long quyền như cũ, nhưng một quyền do hắn đánh ra lúc này lại giống như một con cự long đỏ như máu gầm thét, con Yêu Lang cấp ba trước mặt nháy mắt đã nổ tung, hóa thành con mưa máu đầy trời.

- Grào!

Một con Yêu Lang lập tức phóng tới từ phía sau, tốc độ của đám Yêu Lang này thật sự quá nhanh, lại thêm số lượng quá lớn, mặc dù chiến lực của Tần Vấn Thiên và Phàm Nhạc đủ để chống lại Yêu Lang cấp bốn, nhưng đối mặt với cả đàn sói thế này thì vẫn hết sức bị động như cũ.

- Cút đi.

Phàm Nhạc vọt tới sau lưng của Tần Vấn Thiên, hét lên một tiếng với con Yêu Lang kia, lần đầu tiên hắn phóng Tinh Hồn thứ hai của mình ra, đó là một cái mặt người trông như ma quỷ, đôi mắt trên gương mặt kia vô cùng dọa người, thân thể của con Yêu Lang nhảy về phía Tần Vấn Thiên lại trực tiếp bị đánh bật ra, đồng thời Phàm Nhạc lại dùng tên làm vũ khí, đâm thêm một nhát vào trong đầu của nó.

Còn lúc này thì Tần Vấn Thiên đã xông về phía trước, nơi nào Hàng Long quyền đi qua thì máu thịt tung tóe, nhưng bảy sói cũng không voi đi là mấy.

- Huynh đệ, giết Lang Vương đi.

Phàm Nhạc rống to, giúp Tần Vấn Thiên ngăn đường sau lưng.

- Rầm!

Tần Vấn Thiên giảm mạnh xuống đất khiến mặt đất khiến mặt đất bị nứt ra, chỉ thấy thân thể của hắn bay lên không, đánh một quyền về phía con Yêu Lang ở trước mặt, đánh cho con Yêu Lang kia nổ tan nát, còn thân thể hắn vừa mới chạm đất đã sinh ra lực trùng kích khổng lồ, toàn thân Tần Vấn Thiên như hóa thành hình cung, chạy nhanh tới phía trước như chẳng màn đến mấy vết thương nhẹ trên tay.

- Grào!

Lang Vương tức giận tru dài, tất cả Yêu Lang đều bỏ Phàm Nhạc qua một bên, toàn bộ đều nhắm về phía Tần Vấn Thiên.

- Mập mập ta liều mạng.

Về mặt của Phàm Nhạc cũng trở nên hung ác, song Tinh Hồn phóng ra điên cuồng, Cung Tiễn Tinh Hồn trong tay lại càng sáng chói hơn, chín mũi tên đồng thời phá không bay ra tạo thành tiếng phập phập phập liên tục, đám Yêu Lang muốn hai bên trái phải của Tần Vấn Thiên liên tục bị bắn chết, cứ một mũi tên là một con Yêu Lang.

Lúc này cả Tần Vấn Thiên lẫn Phàm Nhạc đều bạo tẩu, chỉ thấy từng mũi tên liên miên không dứt hóa thành một cơn mưa tên không ngừng gặt hái sinh mạng.

Âu Phong và thiếu niên khoác da thú kia nhìn thấy Tần Vấn Thiên đang điên cuồng lao tới thì đều giật bắn người, huyết mạch của Tần Vấn Thiên lúc này giống như đang bị thiêu đốt, khiến hắn rơi vào trạng thái cuồng bạo cực độ, thực lực tăng lên rất đáng sợ.

- Âu Phong người chính là người có cảnh giới Luân Mạch cảnh tầng hai và song tinh hồn đó.

Mục Dã quay sang nói với Âu Phong, rõ ràng hắn có ý bảo Âu Phong đi lên ngăn cản Tần Vấn Thiên.

Âu Phong biến sắc nhưng vẫn phóng song Tinh Hồn ra, Trường Thương Tinh Hồn lẫn Thuần Giáp Tinh Hồn xuất hiện. Lần này hắn chẳng dám chủ quan nữa, nếu như lần đầu tiên giao thủ với Phàm Nhạc mà hắn phóng luôn cả Tinh Hồn thứ hai ra thì cũng chẳng bị tên bắn bị thương bàn tay rồi.

Hai đại Tinh Hồn, Tinh Hồn thứ nhất là tấn công, Tinh Hồn thứ hai là đề phòng ngự.

Lúc này Tần Vấn Thiên trong trạng thái cuồng bạo đã xông thẳng đến, Âu Phong gầm vang một tiếng, trường thương run lên giữa không trung. Độc Long thương pháp phát ra sức mạnh khủng bố tựa như một con hắc long rít gào xông tới chỗ Tần Vấn Thiên.

Âu Phong là Luân Mạch cảnh tầng hai, đã mở được hai phần luân mạch, sử dụng sức mạnh thần thông thì lại có uy lực cực kỳ mạnh mẽ.

Tần Vấn Thiên bạo tẩu đánh ra một tiêu Hàng Long quyền, Cửu Thiên Long Khiếu dùng lực phá pháp, trong hư không phát ra tiếng nổ vang trời, Tần Vấn Thiên thì thể như chẻ tre.

- Lực lượng khủng khiếp quá.

Sắc mặt Âu Phong lúc này cũng sa sầm, sức mạnh tựa như thái sơn đè nặng mà Tần Vãn Thiên phát ra lúc này đã sớm vượt xa sức mạnh hai trăm con trâu rồi.

- Giết!

Thương pháp của Âu Phong tựa như một con độc long liên tục lóe lên giữa không trung, nhắm thẳng về phía hai mắt của Tần Vãn Thiên.

Nhưng chỉ thấy lúc này Tần Vãn Thiên lại giơ tay ra, nháy mắt đã tóm chặt lấy trường thương, chỉ một thoáng thôi mà bàn tay của hắn đã ướt đầm máu tươi, sau đó nắm đầm của hắn mang theo uy thế vô thượng đánh thẳng về phía Âu Phong.

- Kẻ điên.

Mặt mày Âu Phong biến sắc, tinh thần chi lực hóa thành một cái thuẫn hư ảo phát ra ánh sáng chói lòa chặn lại ở trước mặt.

- Rầm rắc rắc!

Cái thuẫn hư ảo kia trực tiếp bị đánh vỡ còn cổ lực lượng nọ thì đánh Âu Phong bay ngược ra sau.

Lúc này ở phía xa có khá nhiều học viên chạy tới, bọn họ đều nghe động tĩnh của trận chiến ban nãy nên mới tò mò chạy sang đây, hơn nữa còn có cả tiếng sói tru nên thu hút khá nhiều người ở gần đó chạy tới, cùng lúc đó còn có tiếng vó ngựa vang rền khiến mặt đất rung chuyển.

Nhưng Tần Vãn Thiên đang bạo tẩu lẫn Phàm Nhạc căn bản chẳng rảnh để chú ý nhiều như thế, trong mắt bọn họ bây giờ chỉ có giết chóc, một mảng lớn mây sói đã bị Phàm Nhạc tiến hành thanh lý khá khá, thân thể của hắn lẫn Tần Vãn Thiên đồng thời chạy về phía Âu Phong, ngoài ra còn tiện tay cho con Lang Vương lẫn tên Mục Dã kia ba mũi tên truy tung.

- Đi!

Mục Dã cười Lang Vương quay đầu bỏ chạy, tên Âu Phong nằm trên mặt đất cũng bò dậy bỏ chạy thục mạng, hai kẻ kia đúng là đồ điên.

- Con bà nó, sắp hao hết tinh thần chi lực rồi.

Phàm Nhạc nhỏ giọng mắng một tiếng, cung tên trong tay biến mất rồi nhưng hắn vẫn chạy song song cùng với Tần Vãn Thiên, nhào lên đuổi giết tên Âu Phong lạc đàn.

Âu Phong ho khan vài tiếng, mặt mày tái nhợt khóe miệng còn tràn máu tươi, cầm đầu chạy thẳng về phía một chỗ dốc thoải, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Bên trên chỗ dốc kia đột nhiên xuất hiện rất nhiều bóng người, những người kia cười trên Long Mã mà đến, bọn họ chính là những học viên cao cấp giám sát lần lịch lãm Hắc Ám Sâm Lâm lần này.

- Dừng tay!

Âu Thần cười trên một con Long Mã nhào tới trước, hắn tức giận gầm lên một tiếng khiến cho đồng tử của Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc co rụt lại.

Phàm Nhạc dừng bước, phần tinh thần chi lực cuối cùng hội tụ thành cung tiễn và ba mũi tên phá không lao ra nhắm thẳng tới chỗ Âu Phong.

- To gan!

Trong mắt Âu Thần lóe lên một đạo hàn quang, nhảy xuống Long Mã hóa thành một con gió lốc, trường thương trong tay xẹt qua lóe lên một tia sáng chói mắt khiến ba mũi tên kia đồng thời phát nổ giữa không trung.

- Ngươi chán sống rồi à?

Trường thương trong tay Âu Thần bắn về phía Phàm Nhạc.

Sắc mặt của Phàm Nhạc cũng biến đổi, thân thể nhảy vọt ra sau, trường thương cắm thẳng vào mặt đất khiến đất đai nứt toác ra kéo thật dài, đuôi thương run lên trực tiếp quét trúng đầu của Phàm Nhạc khiến hắn bay ra ngoài.

- Mập mạp!

Về mặt của Tần Vãn Thiên cứng lại, hắn cũng dừng bước. Âu Thần cười Long Mã dừng lại ở phía trước rồi dõi mắt quan sát hắn, vẻ mặt lạnh lẽo, cất giọng nói:

- Các ngươi tới đây khảo hạch giết yêu thú mà lại cả gan dám ra tay đối phó với người khác sao.

Vừa dứt lời thì tên Âu Thần kia lập tức đánh một quyền về phía đầu của Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên đưa tay ngăn lại, nhưng sức lực của Âu Thần căn bản không phải hắn có thể chống lại được. Thân thể của hắn bị đánh văng ra xa, khí huyết quay cuồng, hắn nhìn Âu Thần với vẻ tức giận lộ ra sát khí mãnh liệt.

Lần này Âu Phong dắt người giết bọn họ, tên Âu Thần này há lại không biết, thế mà giờ đây lại dám đổi trắng thay đen.

- Các ngươi đúng là to gan!

Một giọng nói lạnh lùng trong trẻo vang lên, Mạc Khuynh Thành cười phi hạc bay đến, ánh mắt cô nhìn về phía Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc có phần lạnh lùng.

Mạc Khuynh Thành đương nhiên nhận ra Tần Vãn Thiên, nhưng cô thật không ngờ đến lúc khảo hạch mà Tần Vãn Thiên lại hạ sát thủ với học viên khác nhau vậy, biết thế thì lúc trước thì cô không cứu hẳn còn hơn.

- Mạc tiểu thư, hai kẻ này có gan làm loạn như thế liệu ta có nên giết chết ngay tại chỗ hay không?

Âu Thần quay sang hỏi Mạc Khuynh Thành.

- Ta không muốn thấy cảnh giết chóc, cứ để bọn họ đi đi, chỉ là không được có lần sau nữa.

Mạc Khuynh Thành lạnh lùng nói.

- Được.

Âu Thần gật đầu quay sang nói với Tần Vãn Thiên:

- Hôm nay ta tha cho cái mạng chó của ngươi, mau cút đi.

Cổ sức mạnh huyết mạch bên trong cơ thể Tần Vãn Thiên cũng dần dần lắng xuống, đôi mắt lạnh lẽo vô ngần của hắn quét qua Âu Thần và Mạc Khuynh Thành một cái, sau đó lập tức cười lạnh.

- Các ngươi hay lắm

Tần Vãn Thiên cười có phần thâm lương, hắn đi tới trước mặt Phàm Nhạc, thấy Phàm Nhạc bị thương thì quan tâm hỏi:

- Ngươi không sao cả chứ?

- Mập mạp ta mạng lớn nên không chết được đâu.

Phàm Nhạc nhe răng cười nói:

- Huỳnh đệ này xem ra nữ nhân xinh đẹp chưa chắc đã là nữ thần rồi.

- Đi thôi!

Tần Vãn Thiên trừng mập mạp một cái rồi xốc hắn lên vác trên vai đi về phía xa, chỉ nghe Tần Vãn Thiên thấp giọng mắng:

- Tên mập nhà ngươi nặng quá đi mất.

Mạc Khuynh Thành nhìn hai bóng lưng cô đơn ấy thì cảm thấy hình như không đúng lắm, ngay sau đó có một luồng sáng trắng hiện lên, một con chó tuyết nhảy xuống trước mặt cô.

- Sao ngươi lại đến đây.

Mạc Khuynh Thành mỉm cười nhưng lại thấy con chó tuyết kia trừng mắt nhìn cô một cái rồi quay đầu chạy thẳng theo hướng Tần Vãn Thiên rồi đi, điều này khiến cho đôi mắt của Mạc Khuynh Thành khựng lại, khi nãy trong đôi mắt của con chó tuyết đáng yêu kia cũng toàn là vẻ lạnh lùng xa cách.

Nhược Hoan cũng ngồi trên lưng chim ưng bay đến, lơ lửng giữa không trung, cô dõi mắt nhìn hai bóng người đi xa kia rồi thản nhiên nói:

- Mạc Khuynh Thành, cô quá đáng rồi đấy.

Mạc Khuynh Thành nhìn Nhược Hoan với vẻ khó hiểu.

- Hắn tên là Tần Vãn Thiên, người của Tần phủ ở thành Thiên Ung, hắn căn bản chẳng biết Âu Phong là ai thì có gì phải đuổi giết Âu Phong chứ, ngược lại là có vài kẻ vẫn luôn muốn Tần sư đệ của ta chết đi ấy chứ.

Nhược Hoan lạnh lùng liếc Âu Thần một cái, Mạc Khuynh Thành nghe thấy lời cô nói thì thân thể run lên, cô chợt nhớ đến bóng lưng thâm lương của thiếu niên lúc quay đầu đi cùng ánh mắt lạnh lùng của chú chó tuyết kia.

Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy đau nhói!

- Hấn chính là Tàn Ván Thiên.

Mạc Khuynh Thành nhìn bóng lưng đã đi xa kia mà trong lòng vô cùng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Sát Tâm

Tàn Ván Thiên và Phàm Nhạc rảo bước đi nhanh trong Hắc Ám Sâm Lâm. Tuy rằng lúc này hấn cũng đang cực kì suy yếu, thế nhưng bất buộc phải nhanh chóng rời khỏi khu vực này để tránh bị canh chừng chăm chặt. Lúc này cả hấn và Phàm Nhạc đều chẳng còn chút sức lực nào mà chiến đấu đâu.

- Xui xẻo ghê.

Phàm Nhạc nằm úp trên lưng Tàn Ván Thiên mà nói với vẻ buồn bực:

- Sớm biết nguy hiểm thế này thì ta đã chẳng xen vào việc của người khác làm gì. Mập mạp ta đây vẫn còn là trai tân đấy.

- Ngươi cảm miệng lại đi.

Tàn Ván Thiên chửi nhỏ một tiếng, tên mập mạp chết bầm này lắm lời nhảm nhí thật đấy.

- Hi hi, huyết mạch bình ổn lại rồi, thấy sao hả?

Phàm Nhạc hỏi tiếp:

- Còn con chó nhỏ này nữa, sao nó lại theo chúng ta?

- Ngươi mà còn nói nhảm nữa thì ta thật sự không chống đỡ nổi đâu.

Tàn Ván Thiên mệt mỏi rũ rượi. Vừa rồi hấn và Phàm Nhạc đều ở trạng thái bạo tẩu khiến cho huyết mạch sôi trào, thế nhưng sau khi sử dụng sức mạnh huyết mạch xong thì lại rơi vào tình trạng suy yếu vì hao phí quá nhiều năng lượng, cộng thêm tinh thần chỉ lực trong cơ thể không còn làm cho họ trở nên cực kì yếu ớt.

Nhất là Phàm Nhạc. Hấn vốn đã cạn kiệt sức lực còn bị đuôi thương của Âu Thần quét trúng, một đòn ấy làm cho đầu hấn đổ máu không ngừng. May mà có Tàn Ván Thiên am hiểu thuật châm huyết giúp Phàm Nhạc cầm máu. Cả người hấn lúc này chẳng còn chút sức lực nào.

Nghĩ tới chuyện này, Phàm Nhạc tự an ủi:

- Có thù thì vốn dĩ qua đêm là phải báo, thế nhưng chung quy bản thiên tài vẫn còn quá trẻ, cứ tu luyện thêm một hai năm rồi báo thù cũng chưa muộn.

- Đây Tàn Ván Thiên, sao cảnh giới của ngươi thấp thế, nếu ngươi có cảnh giới Luân Mạch cảnh thì chẳng phải đối phó tên khốn Âu Phong kia sẽ dễ như trở bàn tay sao?

Mập mạp vẫn lái nhà lái nhái.

- Đứng trước có động phủ.

Tàn Ván Thiên không thèm để ý đến mập mạp. Nói đoạn, hấn đi thẳng về phía động phủ ở đằng trước. Với tình trạng của bọn họ lúc này mà chạm trán yêu thú thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Đến gần động phủ, Tàn Ván Thiên thả Phàm Nhạc xuống rồi ngồi bệt ra đất thở dốc.

- Mập mạp, ngươi tu luyện để khôi phục chút sức lực đi, nếu không bây giờ gặp yêu thú là chúng ta đi đời.

Tàn Ván Thiên nói xong thì lập tức ngồi khoanh chân lại và bắt đầu minh tương. Phàm Nhạc cũng ngồi xuống. Bọn họ lúc này quả thực là quá yếu ớt.

- Không xui xẻo tới vậy chứ?!

Phàm Nhạc vừa mới nhắm mắt vào thì đã phải mở trừng ra. Một con yêu báo đến gần, giương mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ đang ngồi trong động phủ.

Sắc mặt Tàn Ván Thiên cứng đờ ra. Hấn nhìn thẳng vào yêu báo rồi gắng gượng đứng lên.

Vụt!

Động tác của yêu báo mạnh mẽ vô cùng. Nó lao vụt tới như một tia chớp giạt. Thế nhưng cũng đúng vào lúc đó, con chó trắng bên cạnh Tần Vãn Thiên cũng hóa thành một ảo ảnh trắng xóa, tốc độ còn nhanh hơn cả con yêu báo kia.

- Gào ồ ồ

Con chó trắng phát ra tiếng gầm rú trầm thấp. Tần Vãn Thiên ngạc nhiên đến há hốc miệng khi phát hiện ra thân hình nó bỗng biến thành không lồ, to như một con yêu lang cấp ba, và nó đã cắn chặt lấy yết hầu yêu báo vô cùng chính xác.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể yêu báo đồ sụp xuống, động mạch cổ bị cắn đứt, nó hấp hổi giây lát rồi chết cứng.

- Biến thân? Thế mà cũng được à?

Phạm Nhạc và Tần Vãn Thiên đều trợn mắt há mồm. Họ còn ngạc nhiên đến không biết phải nói gì hơn khi con chó trắng ấy quay người đi vào động phủ rồi lấy lòng với Tần Vãn Thiên với vẻ mặt... hèn không thể tả. Thế rồi thân thể nó từ từ nhỏ lại, bây giờ biểu cảm hèn hạ tí bỉ trông mới đáng yêu hơn một chút.

- Tốc độ đáng sợ thật.

Tần Vãn Thiên thầm run sợ trong lòng.

- Tiểu gia hỏa này thế mà lại giả heo ăn thịt hổ, hay gọi nó là Tiểu Hồn Đan đi.

Phạm Nhạc cười tủm tỉm nói.

- Nghe hèn hèn.

Tần Vãn Thiên nhìn Phạm Nhạc bằng ánh mắt khinh bỉ:

- Có điều cái tên này cũng không tệ lắm.

Nói đoạn Tần Vãn Thiên cũng nhếch miệng nở nụ cười. Con chó tuyệt đáng thương cứ thế bị đặt cho cái tên là Tiểu Hồn Đan.

Có Tiểu Hồn Đan canh giữ bên ngoài, Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc an tâm tu luyện hơn nhiều. Màn đêm buông xuống, tinh thần chi lực trong cơ thể hai người dồi dào hơn. Phạm Nhạc mở to hai mắt, chỉ nghe thấy trong cơ thể của Tần Vãn Thiên bên cạnh mình lại truyền ra tiếng vang ù ù cuồng bạo. Phạm Nhạc không khỏi âm thầm lưu luyến, động tĩnh khi hân tu luyện tuyệt đối không lớn đến như thế.

Mà người này cũng ác, vừa mới khôi phục được một tí sức lực thì đã bắt đầu dùng công pháp để tu hành rèn luyện thân thể rồi.

Đương nhiên, Phạm Nhạc cũng hiểu rõ rằng sau chuyện ngày hôm nay thì Tần Vãn Thiên khát vọng mau chóng tăng cường thực lực là điều tất yếu, bọn họ còn muốn báo thù mà.

- Âu Thần, Âu Phong, thật mong chờ quá đi thôi.

Phạm Nhạc nhếch miệng cười. Trong nét cười đáng khinh để lộ mấy phần lạnh lẽo. Hắn tiến về phía trước xóc cái xác yêu báo lên rồi bước ra ngoài, muốn làm món gì đó lấp bụng.

Lúc Tần Vãn Thiên mở mắt ra thì thấy Phạm Nhạc đang ngồi ngoài cửa động, dùng tay cầm thịt báo nướng chín cắn xé nhồm nhoàm đến là bất nhã, trên khuôn mặt tròn xoe dính đầy dầu mỡ, mùi thơm phả thẳng vào khoang mũi.

- Người vừa có tí sức lực đã ngهنgh ngang thế, chỉ sợ mùi thơm và ánh lửa sẽ thu hút yêu thú đến rất nhanh.

Tần Vãn Thiên mắng nhỏ một tiếng. Thế nhưng sức khôi phục của võ tu đúng là vô cùng mạnh mẽ. Ban ngày bọn họ mới kiệt sức vì bạo tẩu, thế mà mới qua nửa ngày đã khôi phục rất nhiều.

- Cho nên ăn no nhanh rồi chạy trốn thôi.

Phạm Nhạc ngoác miệng nhai, Tần Vãn Thiên cũng tiến tới bắt đầu giải quyết bữa ăn. Tiểu Hồn Đan ngồi xồm bên cạnh nhìn hắn với vẻ lấy lòng.

- Người bé tí thế thì ăn được bao nhiêu?

Tần Vãn Thiên nhét một miếng thịt báo cho Tiểu Hồn Đan, nó sung sướng ôm gặm lấy gặm để.

- Yêu thú bình thường đều hấp thụ nguyên khí thiên địa mà lớn, thịt báo này là thứ đại bổ đấy.

Phạm Nhạc vừa ăn vừa nói. Tần Vãn Thiên cũng cảm nhận được một luồng năng lượng ẩn chứa trong thịt báo, nếu người bình thường đang mệt mỏi mà

ăn một ít thịt yêu thú thì sẽ mau chóng khỏe lên ngay.

- Một tháng sau này chúng ta hưởng phúc rồi.

Phạm Nhạc đứng lên rồi nói:

- Có yêu thú đến gần, chuẩn trước đã.

- Ừm.

Tần Văn Thiên gật đầu rồi mang Tiểu Hồn Đàn mau chóng rời đi.

Tìm một chỗ kín đáo khác xong Phạm Nhạc ăn no lăn đùng ra ngủ, Tần Văn Thiên ngồi tu hành một mình, Tiểu Hồn Đàn canh chừng cho hắn.

Ban ngày, cả ba cùng nhau ra ngoài săn yêu thú và thưởng thức thịt yêu thú thơm ngon.

Thấm thoát đã là ngày thứ mười sau khi người của chín võ phủ và học viện lớn đi vào Hắc Ám Sâm Lâm. Các học sinh đã vào sâu trong Hắc Ám Sâm Lâm đều vô cùng cẩn thận.

Một đoàn người di chuyển chậm rãi trong rừng rậm, nhưng đúng lúc ấy thì có một con lóc cuốn qua, sắc mặt họ đều biến đổi. Ngay sau đó, một con tê giác bọc giáp không lồ chạy rất nhanh về hướng họ. Nơi nó đi qua, cây cối gãy đổ ngổn ngang, chỉ nhìn thôi cũng biết sức mạnh của nó khủng khiếp cỡ nào.

- Đây là Thiết Giáp tê, yêu thú cấp ba đỉnh phong, sức mạnh cuồng bạo vô cùng.

Cả đám người run bắn lên, ai cũng muốn quay đầu chạy trốn, thế nhưng con cuồng phong quét qua mặt họ, Thiết Giáp tê đã chạy lướt qua bên cạnh họ rồi lao vút đi.

Điều đáng kinh ngạc hơn là, có hai thiếu niên đang chạy cực nhanh đuổi theo sau lưng Thiết Giáp tê, tốc độ nhanh đến mức khiến cho người ta kinh hãi.

- Mập mập, động thủ đi.

Sau một câu ra hiệu, đoàn người chỉ thấy mấy mũi tên ánh sao vẽ ra những đường cong hoàn mỹ giữa không trung, truy kích Thiết Giáp tê như là có mắt. Chín mũi tên nối liền một dải, Thiết Giáp tê lập tức dừng lại như đã bị bịt kín đường đi. Một thiếu niên cuốn theo bụi đất cuộn cuộn đến thẳng trước mặt nó, rồi đánh ra một quyền hung bạo vang tiếng rền ngấm.

ẦM

Quyền của thiếu niên nện mạnh lên trán Thiết Giáp tê, cây cối xung quanh tựa hồ đều rung động. Thiết Giáp tê run bắn cả người rồi ngã gục xuống làm phát ra một tiếng ruyinh.

- Lực lượng mạnh quá. Thiết Giáp tê trừ danh phòng ngự mà lại bị giết chết chỉ với vòn vẹn một quyền.

Nội tâm của đoàn người chấn động. Ngay sau đó, họ thấy một con chó tuyết nhảy phốc lên lưng Thiết Giáp tê, về mặt phải nói là bị ối không tả được.

Hai thiếu niên ấy đương nhiên là Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc. Phạm Nhạc bước ra rồi nói với Tần Văn Thiên:

- Ngươi đúng là cái đồ biến thái, sau khi đột phá Luyện Thể cảnh tầng thứ chín thì lực lượng lại càng mạnh hơn rồi.

Sau mười ngày tu hành, Tần Văn Thiên bước vào Luyện Thể cảnh tầng thứ chín cũng chính là tầng cuối cùng một cách thuận lợi.

Lúc này đây quần áo của hắn đã hơi nhàu nát. Hắn quay đầu cười với Phạm Nhạc:

- Mập mập, ngươi ghen tị đấy à?

Tần Văn Thiên dùng nguyên lực tinh thần cuồng bạo trên Thiên Chuy Tinh để rèn luyện thân thể, lại cộng thêm có Tinh Hồn trên tầng trời thứ năm tăng cường, lực lượng làm sao có thể không mạnh mẽ được đây?

- Ta mà phải ghen tị với ngươi á? Ngươi có thể vận chuyển huyết mạch chỉ lực theo ý mình sao?

Mập mập chống nạnh nhìn Tần Văn Thiên, khuôn mặt nở nụ cười giảo hoạt. Sắc mặt của Tần Văn Thiên sa sầm xuống. Tuy rằng trên người hắn ẩn chứa huyết mạch chỉ lực đẳng cấp cao, thế nhưng hắn lại không thể vận dụng nó một cách tự nhiên được. Hắn thậm chí còn không thể cảm nhận được huyết mạch chỉ lực tiềm tàng trong cơ thể mình.

- Còn nữa, ngoài Hàng Long quyền này ra, chẳng lẽ ngươi không còn chiêu nào khác à?

Phạm Nhạc nói tiếp.

- Chờ sau khi đột phá lên Luân Mạch cảnh rồi ta sẽ tu hành pháp thuật thần thông. Đối với ta mà nói, đột phá cảnh giới quan trọng hơn nhiều.

Tần Văn Thiên đáp lại. Đến khi ngưng tụ Tinh Hồn thứ hai thì hẳn sẽ lựa chọn pháp thuật thần thông phù hợp với mình.

- Ủ, mau tăng cảnh giới đi. Âu Thần hôm đó làm chúng ta mất mặt quá. Hơn nữa, nếu không có sự hỗ trợ của huyết mạch chi lực thì chỉ sợ còn không đánh lại được Âu Phong ấy chứ.

Phạm Nhạc hí hóp nói rồi đi về phía trước.

Tần Văn Thiên gật đầu. Sở dĩ hôm ấy hẳn có thể đánh bại Âu Phong hơn cảnh giới mình, hoàn toàn là nhờ năng lượng khủng bố phát ra khi mượn dùng huyết mạch chi lực. Bây giờ hẳn mới ở Luyện Thể cảnh tầng thứ chín, khó mà chiến thắng được Âu Phong Luân Mạch cảnh tầng thứ hai.

Trên không trung ở một phía khác của Hắc Âm Sâm Lâm, có một đám phi cầm đang lượn vòng. Phía dưới là Âu Phong, Mục Dã và hai người khác đang tụ lại với nhau.

- Âu Phong, Tần phủ bị vây ở thành Thiên Ung lâu như thế, đã xuống dốc từ lâu rồi. Thế mà ngươi lại muốn ta ra tay đối phó với một tên hậu nhân Tần phủ Luyện Thể cảnh con con ư?

Một người trong bọn nhìn Âu Phong với ánh mắt mang chút khinh thường. Người này tên là Hoa Vân, học viên năm thứ hai của học viện Đế Tinh, đã khai mở bốn đường luân mạch cũng là một đệ tử quý tộc.

Học viên của chín học viện và võ phủ lớn tham gia thí luyện trong Hắc Âm Sâm Lâm, nhưng khu rừng này cũng không ngăn cấm người khác bước vào. Hoa Vân đang rèn luyện ở đây thì gặp Âu Phong.

Thiếu niên còn lại trong nhóm thì là học viên của học viện Hoàng Gia, Diệp Triền của Diệp gia, Luân Mạch cảnh tầng thứ hai.

- Đồng bạn của tên kia có huyết mạch chi lực, hơi khó giải quyết.

Âu Phong hơi nheo mắt lại. Hẳn không nói ra chuyện Tần Văn Thiên cũng có huyết mạch. Hẳn nhất định phải bắt Tần Văn Thiên chết trong Hắc Âm Sâm Lâm này để rửa sạch nỗi nhục khi bị đuổi giết đến mức khốn khổ chạy trốn.

- Mục Dã, động thủ đi.

Âu Phong lên tiếng. Mục Dã hướng mắt nhìn lên không trung, đám phi cầm đang bay lượn vòng quanh lập tức dừng mảnh lao đi khắp bốn phương tám hướng rồi biến mất khỏi tầm mắt hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Âm Hồn Không Tan

Tu vi của Phạm Nhạc là Luân Mạch cảnh tầng thứ nhất, mà Tần Văn Thiên vẫn còn đang ở Luyện Thể cảnh tầng thứ chín. Chỉ cần họ không vào sâu trong Hắc Âm Sâm Lâm và cẩn thận một chút thì sẽ không gặp phải nguy hiểm gì nhiều.

Thế nên Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc sống rất thanh thoi.

- Tần Văn Thiên, bây giờ ngươi đã bắt đầu trùng kích Luân Mạch cảnh rồi, ngươi muốn Tinh Hồn thứ hai của mình là Tinh Hồn loại gì?

Khi hai người đang đi trong rừng thì Phạm Nhạc hỏi Tần Văn Thiên.

Phạm Nhạc rất mong chờ Tần Văn Thiên ngưng tụ ra Tinh Hồn thứ hai. Tinh Hồn đầu tiên đã kết nối được với ngôi sao Vô Mệnh ở trên tầng trời thứ ba, thì không nghi ngờ gì Tinh Hồn thứ hai ít nhất cũng phải kết nối từ tầng trời thứ ba trở lên. Thiên Chuy Tinh Hồn mang đến cho Tần Văn Thiên lực lượng bá đạo, Phạm Nhạc đã thấy rõ rành rành.

- Vẫn chưa nghĩ ra. Trên chín tầng trời có vô số ngôi sao Vô Mệnh, lần này ta nhất định phải lựa chọn cho thật kĩ.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói. Hẳn cũng rất chờ mong tinh hồn thứ hai.

- Đồ biến thái nhà ngươi.

Phạm Nhạc mắng khê:

- Nhiều người không thể duy trì ý thức được lâu trên tầng trời thứ nhất, chỉ có thể vội vàng kết nối với ngôi sao Vô Mệnh. Thế mà ngươi thì hay rồi, lên

tầng trời thứ ba vẫn còn đòi chọn lựa từ từ.

- Cơ mà tuy biến thái nhưng vẫn còn kém ta một chút.

Phàm Nhạc nói rất nghiêm trang.

Tần Vấn Thiên đã sớm quen với cái thói nói khoác không biết ngượng mồm của Phàm Nhạc từ lâu. Hắn nhếch miệng vẽ thành nụ cười khinh thường như thể đang cố ý chọc tức tên mập nọ.

- Có người đang đánh nhau.

Đột nhiên hai người cùng lên tiếng rồi phóng vọt về phía trước với những bước nhanh như bay. Tiểu Hồn Đan trong bụi cỏ theo sát bên cạnh.

Liễu Nghiên ở cách hai người Tần Vấn Thiên không xa, lúc này đang rất tuyệt vọng. Cô không ngờ mình lại gặp phải một con yêu thú Thanh Lân măng cấp bốn. Ngay trước mặt cô, con măng xà kia cuộn mình to lớn như một gian nhà, cuốn chặt lấy người bạn Trác Phàm của cô rồi há miệng nuốt sống. Cảnh tượng tàn nhẫn làm cho chân cô mềm ra như bún.

- Liễu Nghiên, chạy đi!

Liễu Nhạc ở gần đó nhìn thấy Liễu Nghiên đứng đờ ra thì hét lên một tiếng điên cuồng. Thế nhưng Liễu Nghiên mới có mười sáu tuổi, cảnh tượng tanh máu đã phá vỡ tinh thần cô. Thanh Lân măng uốn mình tới gần, cả người cô run lên vì sợ hãi, mà cô chỉ có thể đứng ngây ra nhìn nó.

Măng xà dựng người lên sừng sững trước mặt Liễu Nghiên mà nhìn cô chằm chằm. Lúc này đây, Liễu Nghiên sợ đến chết sững, thậm chí còn không nghe được tiếng gió gào rít bên mình.

- Nghiệt súc!

Tần Vấn Thiên lao thẳng về phía đầu của măng xà như một mũi tên rời cung, thức thứ ba Cửu Thiên Long Khiếu của Hàng Long quyền đánh ra tạo nên luồng cuồng phong gào thét. Thanh Lân măng xoay đôi mắt lạnh lẽo nhìn qua, rồi há cái miệng như một chậu máu đón Tần Vấn Thiên.

ẦM!

Lực lượng mạnh mẽ như núi lở nện xuống đầu măng xà, đánh cái đầu khổng lồ bật ngược ra sau. Nó quất cái đuôi dài càn quét trong không khí.

- Đi!

Tần Vấn Thiên hét lớn một tiếng với Liễu Nghiên bên dưới. Thế rồi hắn nắm chặt cái đuôi của con măng xà, cả người bị đuôi rắn quăng đi. Cùng trong lúc đó, một mũi tên rít lên bắn thẳng vào mắt măng xà.

Bấy giờ Liễu Nghiên mới phản ứng lại mà quay người chạy ào đi. Thân thể của Tần Vấn Thiên va vào một cây đại thụ, đau nhức. Cũng may nhục thân của hắn bây giờ đủ mạnh mẽ nên không có trở ngại gì.

Tiếng gầm gừ đáng sợ làm màng tai người ta đau đớn. Con Thanh Lân măng ăn một đòn của Tần Vấn Thiên rồi lại bị một mũi tên của Phàm Nhạc đâm mù mắt, bèn xoay người trốn đi mất dạng mà không hề nổi giận phát điên, có thể thấy rõ ràng là nó biết suy nghĩ.

- Đau thật đấy.

Tần Vấn Thiên không đuổi theo mà nhìn về phía Phàm Nhạc:

- Mập mập, giỏi lắm.

- Hi hi.

Mập mập nhếch miệng cười rồi bước tới. Viên tinh hồn thứ hai mang tên Quỷ Diện Tinh Hồn cho hắn năng lực ý niệm, giúp hắn có thể thay đổi phương hướng của mũi tên và nhìn thấu cảnh giới tu vi của người khác một cách dễ dàng. Tuy loại tinh hồn này không thể mang tới lực phòng ngự hay tấn công cường đại, nhưng lại thuộc về loại hình không chế có tiềm năng phát triển cực cao.

Hiện nay mập mập chỉ có thể dùng lực lượng này trên mũi tên để không chế chúng thay đổi phương hướng vào thời khắc quan trọng, sau này khi ý niệm chỉ lực mạnh mẽ hơn, hắn sẽ có thể ngự kiếm ngự vật.

- Cô không sao chứ?

Tần Vấn Thiên đi tới trước mặt Liễu Nghiên đang ngồi bệt dưới đất rồi vươn tay ra.

Sau khi thấy măng xà trốn đi thì Liễu Nghiên đã kiệt sức ngã ngồi trên đất. Lúc này nhìn thấy thiếu niên mỉm cười thì nét cười cũng hiện trên khuôn mặt cô. Cô lập tức vươn tay cầm lấy tay hắn rồi thuận thế đứng lên.

- Cảm ơn người.

Liễu Nghiên ban nãy đã hoàn toàn tuyệt vọng, chính là Tần Vãn Thiên đã kéo cô từ cận kề cái chết trở về.

- Không có gì. Sau này cẩn thận một chút.

Tần Vãn Thiên mỉm cười nói.

- Ừm.

Liễu Nghiên gạt đầu. Thế nhưng khi nghĩ đến cái chết của Trác Phàm thì lại thương cảm không thôi.

Phía trên khu rừng có quạ đen bị trận đánh nhau ban nãy thu hút tới, chúng nó kêu lên quang quác tăng thêm vài phần thê lương.

- Quạ đen sao?

Phàm Nhạc đột nhiên nheo mắt lại ngẩng đầu lên nhìn bầy quạ đen đang vờn quanh trên không, sau đó làm bầm.

- Đúng là âm hồn không tan mà.

Tần Vãn Thiên nhú lại, cũng ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lập tức hiểu ra, có lần giáo huấn từ bầy Yêu Lang lúc trước nên hẳn không quên chuyện bạn của tên Âu Phong kia có thể không chế thú vật.

- Liễu Nghiên, đừng có nhận là quen biết bọn ta nhé.

Tần Vãn Thiên quay sang dặn dò Liễu Nghiên rồi, hắn và Phàm Nhạc đưa mắt nhìn nhau một cái rồi lập tức xoay người bỏ chạy vào sâu bên trong Hắc Âm Sâm Lâm.

Một màn này khiến cho Liễu Nghiên giật mình đang định đuổi theo thì lập tức có gió lớn nổi lên vù vù, lá cây xào xạc, chỉ thấy phía xa có vài con phi cầm lớn đang lao tới vèo vèo, chúng xẹt qua trên đỉnh đầu cô với tốc độ cực nhanh, trên lưng đám phi cầm kia lại có cả bóng người nữa.

Thấy cảnh này thì Liễu Nhạc nháy mắt đờ người, lập tức giữ chặt Liễu Nghiên nói:

- Đừng đuổi theo, bọn họ gặp phải đối thủ lợi hại rồi.

- Ca.

Liễu Nghiên nhìn Liễu Nhạc một cái, chột nghe Liễu Nhạc nói tiếp:

- Tần Vãn Thiên này tình nguyện gánh chịu một chiêu của Thanh Lân mạng để cứu muội, xem ra hắn ta có phần thích muội đấy, thế nhưng đám cưới phi điều này còn lợi hại hơn nữa, nhớ kỹ lời Tần Vãn Thiên đã nói, chúng ta không quen biết hắn.

Hắn vừa nói xong thì lập tức trông thấy một thiếu niên cười trên lưng một con Hắc Ưng cấp ba quay đầu lại, kẻ này chính là Diệp Triển.

Diệp Triển mỉm cười nhảy xuống dưới, đi tới trước mặt Liễu Nghiên và Liễu Nhạc:

- Ta là Diệp Triển của học viện Hoàng Gia, còn các người thì sao?

- Ta là Liễu Nhạc, đây là muội muội ta tên Liễu Nghiên.

Liễu Nhạc cẩn thận đáp lời, tuy Diệp Triển đang mỉm cười rất thân thiết nhưng hắn vẫn không dám xem thường.

- Người lúc nãy tên Tần Vãn Thiên, tham gia khảo hạch của học viện Đế Tinh, nhưng chắc là hắn sẽ không ra khỏi Hắc Âm Sâm Lâm đâu, các người quen hắn bao lâu rồi thế?

Diệp Triển vờ như vô tình hỏi tới.

- Vừa mới quen đó thôi.

Liễu Nhạc nhìn nụ cười của Diệp Triển thế thì không dám nói dối.

- Đừng căng thẳng thế chứ, bọn ta chỉ nhằm vào hắn thôi chứ không có ác ý với người khác đâu.

Diệp Triển mỉm cười nói, lúc này Liễu Nhạc mới thở phào nhẹ nhõm, còn Liễu Nghiên thì vẫn hơi lo lắng cho Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc đang cầm đầu chạy như bay, nhưng tốc độ của đám phi cầm kia cực nhanh nên khoảng cách giữa hai bên đang bị rút ngắn dần.

- Tiểu Hồn Đan, biến thân đi.

Tần Vãn Thiên hét to một tiếng, lập tức có một đạo huyền ảnh màu trắng phóng to ra, sau đó bỏ nhào lên trước mặt Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc. Hai người bọn họ trực tiếp nhảy lên lưng nó nên có vẻ hơi chật một chút.

- Ngồi cho chắc nhé, tu vi của đám người kia thế nào?

Tần Vãn Thiên hỏi Phàm Nhạc.

- Ba tên, Âu Phong và cái tên tiểu tử ngự thú kia còn đỡ, tên cuối cùng hơi khó đối phó đấy, niệm lực của ta không thể nào nhìn thấu tu vi của hắn được, e là đang ở Luân Mạch cảnh tầng ba đồ lên.

Phàm Nhạc đưa lưng về phía Tần Vãn Thiên, hai chân kẹp chặt thân thể của Tiểu Hồn Đản, trên tay xuất hiện cung tiễn nhảy mắt đã bắn ra ba mũi tên.

Nhưng tốc độ của Hắc Ưng cực nhanh nên dễ dàng tránh né được, hơn nữa tốc độ phi hành của đám kia cực kỳ đáng sợ, niệm lực của Phàm Nhạc khó có thể khống chế mũi tên đuổi theo.

- Có chút phiền toái rồi.

Phàm Nhạc buồn bực nói:

- May mà tốc độ của Tiểu Hồn Đản này cũng nhanh ngang ngửa với phi cầm, nếu như không phải chờ thêm chúng ta thì nó chẳng cần biến thân cũng có thể dễ dàng cắt đuôi đám phi cầm kia.

- Nhưng cứ như thế mãi cũng không phải cách hay, chuẩn bị chiến đấu đi, chỉ cần giết chết cái tên ngự thú kia thì bọn chúng sẽ không thể nào khống chế được Hắc Ưng nữa.

Tần Vãn Thiên nói.

- Được, thế thì đợi cơ hội thôi.

Hai người bọn họ bắt đầu thương lượng đối sách, Phàm Nhạc không bắn tên ra nữa để tránh lãng phí tinh thần chi lực, bọn họ không ngừng chui sâu vào bên trong Hắc Âm Sâm Lâm.

Hoa Vân có phần buồn bực, hắn không ngờ đuôi giết hai người này lại tốn sức đến thế, lại thêm con chó trắng kia cứ chạy loạn xạ khắp nơi, bây giờ hắn cũng chẳng biết mình đang ở đâu, nơi này bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất hiện yêu thú cường đại ấy chứ.

Phía trước đột nhiên sáng sủa hơn lên, nơi đó đã không còn là rừng cây nữa mà là một khu đất trống, hình như đi về phía trước nữa là vào trong một sơn cốc đầy sương mù.

- Là huyền thành.

Hoa Vân nhìn thấy sơn cốc đầy sương mù kia thì đồng tử co rút lại, bọn họ thế mà lại chạy đến sát mép huyền thành bên trong Hắc Âm Sâm Lâm rồi.

Đám người Tần Vãn Thiên cũng dừng lại, bên trong sơn cốc đầy sương mù kia ẩn ẩn có bóng một tòa thành trì xuất hiện, có vẻ hư vô mờ mịt.

- Hình như bọn chúng khá sợ nơi này đấy.

Phàm Nhạc nheo mắt lại nhìn, ba người đã dừng đuổi theo nhưng vẫn đang từ từ đến gần nơi này, lần này thì Tần Vãn Thiên có mà chạy đằng trời.

Hai người bọn họ leo xuống khỏi lưng của Tiểu Hồn Đản, thân thể của Tiểu Hồn Đản cũng thu nhỏ lại.

Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc liếc mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông, chỉ thấy Phàm Nhạc lập tức kéo căng dây cung trong tay, chín mũi tên tinh thần đồng thời xé gió bay ra, mang theo tiếng vù vù bắn thẳng về phía Mục Dã.

- Tiểu Hồn Đản!

Tần Vãn Thiên la to, chỉ thấy Tiểu Hồn Đản trực tiếp nhào vào trong tay Tần Vãn Thiên, sau đó liền thấy Tần Vãn Thiên ném Tiểu Hồn Đản về phía tên Mục Dã ở giữa không trung.

Lúc Mục Dã nhìn thấy chín mũi tên kia cùng bắn về phía mình thì mặt đã đại ra, gần như chúng đã chặn đứng tất cả đường trốn của hắn khiến hắn phải hội tụ sức mạnh, nhảy mắt đánh mạnh về phía mũi tên đang trước, dùng lực phá giải.

Gần như cùng lúc này trước mặt hắn đột nhiên lại xuất hiện một con chó tuyết, hơn nữa thân thể của nó nhoáng cái đã biến lớn ra, lợi trào bén nhọn cắm thẳng về phía đầu của hắn.

Sắc mặt Mục Dã đại biến, khống chế Hắc Ưng bay lên trên, nhưng chỉ thấy lợi trào của Tiểu Hồn Đản đã xé rách đầu của Hắc Ưng, còn Mục Dã thì cũng mất đà rơi thẳng xuống dưới.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra trong nháy mắt, tốc độ cực nhanh, chín mũi tên ban nãy bắn ra chỉ là vì khiến cho Mục Dã bị cố định lại một chỗ trong chốc lát, chỉ một chốc thôi nhưng đã dồn Mục Dã vào tuyệt cảnh.

Ở mép sương mù, mập mập nhếch môi cười rồi chỉ mũi tên về phía hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trùng Kích Luân Mạch Cảnh

Lúc Mục Dã nhìn thấy nụ cười bí ối của mập mập thì trong lòng cũng trở nên lạnh lẽo. Nhưng mà một kẻ Luân Mạch cảnh như hắn đang ở trên không lại chẳng có chỗ nào để mượn lực né tránh cả, hắn đành trơ mắt nhìn những mũi tên kia lao thẳng đến chỗ mình thôi.

- Phập...

Tuy rằng, Mục Dã đã cố gắng hết sức đỡ lấy hai mũi tên nhưng vẫn còn một mũi tên ghim thẳng vào mi tâm của hắn. Cái giá cho cuộc truy đuổi lần này chính là cái chết.

Lúc Mục Dã bị trúng tên thì Hoa Vân cũng nhảy xuống khỏi lưng của Hắc Ưng, hắn ta lao thẳng tới chỗ của Phàm Nhạc.

Cùng lúc đó, Tàn Ván Thiên giẫm chân một cái mượn đà lao về phía Hoa Vân rồi tung ra Hàng Long quyền đối kháng Hoa Vân.

- Giết!

Trong mắt Hoa Vân tràn ngập sát ý, hắn ta tung ra Tinh Lạc quyền về phía Tàn Ván Thiên. Uy lực của chiêu thức này cực kỳ kinh khủng khiến cho Tàn Ván Thiên biến sắc, hắn lập tức nương theo lực phản chấn mà bay ngược ra sau, đâm sầm vào Phàm Nhạc ở phía sau.

Phàm Nhạc phải lùi lại mấy bước, đến mức gần như lọt vào trong màn sương thì mới đứng vững được.

- Này, đánh không lại hắn rồi giờ ta tính sao đây?

Phàm Nhạc vừa đỡ Tàn Ván Thiên đứng vững vừa buồn bực hỏi.

- Đánh không lại thì chỉ còn nước chạy thôi.

Cánh tay Tàn Ván Thiên đau nhức vô cùng. Nếu không phải vừa nãy, hắn phản ứng lẹ thì chỉ e tay hắn đã bị phế rồi.

Dường như Tiểu Hồn Đan có thể hiểu được ý của Tàn Ván Thiên, nó nhanh chóng vọt tới chỗ hắn, cả hai lập tức nhảy lên lưng Tiểu Hồn Đan. Ngay sau đó, nó công hai người họ chạy thẳng vào trong màn sương kia.

Hoa Vân trông thấy cảnh này thì ngây người một hồi. Bộ bọn chúng không biết mê vụ huyễn thành chính là nơi cực kỳ nguy hiểm à?

- Đúng là đồ không biết sống chết là gì. Bọn chúng muốn giết Mục Dã trước cũng bởi vì đề phòng Mục Dã điều khiển yêu thú đuổi theo chúng thôi.

Âu Phong bước tới gần, trong lòng hắn ta cảm thấy bản thân thật may mắn. Hai tên đó phối hợp với nhau hết sức ăn ý, hơn nữa bên cạnh chúng còn có một con yêu thú có thể biến thân nữa chứ. Nếu không phải vì hai tên kia lo Mục Dã điều khiển yêu thú đuổi theo thì có khi kẻ bị giết đầu tiên chính là hắn ta rồi.

Nhưng đáng tiếc thay bọn chúng chết chắc rồi. Khu vực Hắc Âm Sâm Lâm này cực kỳ rộng lớn và có nhiều nơi không thể đi vào đó, mê vụ huyễn thành chính là một trong số đấy, có vào mà không có ra.

- Xong việc rồi, có điều cái chết của Mục Dã thì tự người lo mà giải thích lấy.

Hoa Vân xoay người rồi đi khiến cho Âu Phong đơ mặt ra. Chuyện này hơi phiền một chút.

Trong khi đó, Tiểu Hồn Đan vẫn công hai người Tàn Ván Thiên và Phàm Nhạc chạy như điên trong màn sương.

- Không có tên nào đuổi theo chứ?

Phàm Nhạc lên tiếng hỏi.

- Ừ.

Tần Ván Thiên đáp.

- Hình như có gì đó không đúng lắm, lẽ nào chỗ này nguy hiểm lắm sao?

Phạm Nhạc run rẩy, có vẻ mấy tên kia không dám chạy theo họ vào chỗ này.

- Chắc là thế.

- Không lẽ chúng ta phải chết ở đây hay sao?

Mập mạp nức nở hỏi.

Trong màn sương này, ngay cả đường cũng không nhìn rõ, mà bọn họ lại lạc đường mất tiêu.

- Mập ta vẫn còn là trai tân đó, tốt xấu gì cũng muốn chết cùng người đẹp mà.

Mập mạp ôm lấy Tần Ván Thiên gào khóc... Còn Tần Ván Thiên thì đạp hấn xuống đất.

Nửa canh giờ sau, rốt cuộc bọn họ cũng ra khỏi màn sương nhưng lúc vừa bước ra ngoài thì hai người họ lại bị cảnh tượng trước mắt dọa muốn ngu người luôn. Không ngờ mê vụ huyền thành không phải là ảo mà thật sự là một tòa thành.

Không những thế, bọn họ còn nhìn thấy trong thành có rất nhiều quân lính mặc áo giáp. Bộ khôi giáp đen trên người họ toát ra khí thế trang nghiêm. Lúc nhìn thấy hai người bọn họ thì có một đội cấm trường thương tiến lại gần, khí tức giết chóc kia dọa mập mạp mém ngã ra sau.

- Chắc mập mạp ta không xui đến thế đâu ha.

Lúc này, mập mạp thật sự bị dọa cho khóc luôn rồi. Đội quân này toàn là Luân Mạch cảnh sát... Hơn nữa, cảnh giới của họ còn cao hơn cả hắn, có muốn trốn cũng trốn không thoát.

Tần Ván Thiên cũng không ngờ tới trong Hắc Ám Sâm Lâm lại có một tòa thành như thế này, hơn nữa còn bồi dưỡng một đội quân khủng bố dường này.

Khí thế uy nghiêm ngày càng mạnh mẽ, hai người Tần Ván Thiên lẫn Mập đều thả Tinh Hồn của mình ra chuẩn bị chạy trốn.

- Tần Ván Thiên.

Chính vào lúc này, một bóng người mặc giáp đen đi về phía họ, đồng thời còn hô tên của Tần Ván Thiên lên, giọng nói hơi khàn trên đầu đội mũ giáp chỉ để lộ một đôi mắt.

- Hà?

Con người Tần Ván Thiên co rụt lại, nơi đây lại có người biết hắn à?

- Lui xuống hết đi.

Sau khi người nọ vừa dứt lời thì toàn bộ binh lính cũng rời đi, làm cho Phạm Nhạc thở phào nhẹ nhõm. Xem ra mạng của mập mạp cũng lớn lắm.

- Người là ai?

Tần Ván Thiên nhìn người kia với vẻ tò mò.

- Mê vụ huyền thành chính là tuyệt địa, bất kỳ ai đi vào thì không thể đi ra ngoài. Tất nhiên là ngoại trừ người, đi theo ta.

Người nọ cất giọng khàn khàn nói, sau khi nói xong thì xoay người bước vào trong thành, Tần Ván Thiên và Phạm Nhạc cũng đi theo nhưng trong lòng họ lại khó hiểu xen lẫn nghi ngờ.

Người bí ẩn kia dẫn họ đến một nơi rất thoải mái. Thậm chí, chỗ này còn có nha hoàn mà người nào cũng xinh đẹp cả.

- Chăm sóc họ cho tốt vào.

Người bí ẩn phân phó cho nha hoàn một câu rồi nói với Tần Ván Thiên:

- Nếu các ngươi muốn đi thì nói với nha hoàn một tiếng, ta sẽ sắp xếp dẫn các ngươi đi ra ngoài nhưng nhớ kỹ là không được tiết lộ chỗ này cho bất kỳ người nào biết. Bằng không ta đảm bảo các ngươi không sống quá ba ngày đâu.

- Ta sẽ không nói đâu.

Mập mạp nghe thấy thế thì nhếch miệng cười đáp. Sau đó, người bí ẩn nhìn Tần Ván Thiên một cái rồi nói tiếp:

- Hiện giờ, cảnh giới của ngươi đã đến Luyện Thể cảnh tầng chín, ngươi có thể trùng kích lên Luân Mạch cảnh rồi đấy.

Ngay khi vừa dứt lời thì người bí ẩn lập tức rời đi, để lại Tần Vãn Thiên đang ù ù cạc cạc.

- Hẳn là ai thế?

Sau khi người bí ẩn và nha hoàn đi ra ngoài thì Phạm Nhạc hỏi Tần Vãn Thiên.

- Sao ta biết được.

Tần Vãn Thiên nhún vai đáp, hẳn nghĩ nát cả óc nhưng vẫn nghĩ không ra.

- Hay là chúng ta lên rồi khỏi đây đi?

Phạm Nhạc thì thầm, có điều sau khi hắn vừa nói xong thì lập tức hối hận. Bởi vì có vài mỹ nữ bụng thức ăn bước vào phòng. Trong chớp mắt, hai mắt Phạm Nhạc sáng rõ lên, làm gì nhớ đến chuyện rời khỏi đây nữa.

Lúc những mỹ nữ này đặt thức ăn lên bàn thì đều đứng sang một bên, Phạm Nhạc cười nói:

- Các tỷ tỷ xinh đẹp cùng ăn với bọn ta đi.

Mà những thị nữ kia đều lắc đầu tỏ ý không dám.

Phạm Nhạc có phần tiếc nuối nhưng lúc nhìn những món ăn trên bàn thì trợn mắt lên.

- Gan báo, tim gấu, quả Xích Luyện xà... Những món này tuyệt quá đi mất.

Phạm Nhạc chấn động, có điều hắn nghĩ lại, tòa thành này nằm trong Hắc Âm Sâm Lâm, hơn nữa thực lực đám người kia cao như thế nên cũng chẳng có gì lạ.

Chuyện khiến Phạm Nhạc càng ngạc nhiên hơn chính là một lúc sau lại có người đưa vài viên Tinh Vãn thạch cho Tần Vãn Thiên, nói là cho Tần Vãn Thiên dùng để đột phá cảnh giới. Phạm Nhạc còn nghi ngờ không biết có khi nào Tần Vãn Thiên là thiếu gia của tòa thành này hay không đây.

Vì là anh em tốt với nhau, nói về nghĩa khí thì mập mạp rất trọng nghĩa chia đều mấy viên Tinh Vãn thạch của Tần Vãn Thiên, hắn lo Tần Vãn Thiên không xài hết nổi.

Tần Vãn Thiên nhìn thấy hành động tặng Tinh Vãn thạch của đối phương thì biết người kia không có ý xấu gì cả. Nếu đã như thế thì thời gian tiếp theo hắn cứ bắt đầu tập trung tu luyện là được, quả thật hắn cũng cần đột phá cảnh giới rồi.

Còn về phần Phạm Nhạc, hắn vui vẻ hưởng thụ cuộc sống sung sướng được ăn ngon lại có thể trò chuyện với tỷ tỷ xinh đẹp. Thức ăn ở đây có thể sánh với đãi ngộ hoàng gia, mà có khi đệ tử hoàng thất nước Sở cũng hăng có được điều kiện lần đãi ngộ cỡ này, nó thật sự có tác dụng cực lớn đối với việc tu luyện.

Ngoại trừ đãi ngộ tốt thì chẳng có ai tới quấy rầy bọn họ hết.

Lúc này, bầu trời tối đen như mực, Tần Vãn Thiên ngồi xếp bằng dưới đất. Màn sương mù trên trời cũng không thể nào ngăn cản ánh sáng của vì sao chiếu xuống đây. Hiện tại cơ thể Tần Vãn Thiên liên tục phát ra âm thanh âm âm, trên người hắn dường như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng vậy.

- Thân thể trong suốt, vàng sáng tròn bóng, đây là... Luyện Thể cảnh đỉnh phong.

Phạm Nhạc lười biếng nằm một bên nhìn Tần Vãn Thiên đang tu hành. Người này cũng chăm chỉ thật đấy, mấy ngày nay lúc nào cũng tu luyện không chịu dừng.

- Phốc.

Âm thanh cực nhỏ phát ra khiến cho Phạm Nhạc hí mắt lại, hắn nhìn Tần Vãn Thiên một lát thì mỉm cười:

- Xem ra bắt đầu kích phát khiếu huyết rồi. Lê nào đã sắp trùng kích tiến vào Luân Mạch cảnh rồi sao?

- Tốc độ của cái tên này kinh khủng thật đấy. Cách đây không lâu vừa mới đột phá thôi mà.

Phạm Nhạc thầm nhủ, tuy rằng có thức ăn lẫn Tinh Vãn thạch trợ giúp nhưng vì công pháp tu hành của Tần Vãn Thiên và Tinh Hồn của hắn quá bá đạo và cực kỳ phù hợp để luyện thể.

Cảnh giới Luyện Thể chính là tạo ra một thân thể hoàn mỹ, có người công pháp kém, nguyên lực tinh thần yếu thì hiệu quả luyện thể cũng kém theo, đồng thời tu luyện nguyên lực thiên địa thì sẽ càng kém hơn nữa. Ngược lại, công pháp càng tốt cộng thêm nguyên lực tinh thần trong cơ thể càng bá đạo thì có thể luyện thể rất nhanh. Trong thời gian ngắn đã có thể tạo ra một thân thể hoàn mỹ. Có thể thấy là Tần Vãn Thiên vừa có công pháp bá đạo lại có Tinh

Hồn bá đạo không kém.

Nguyên lực tinh thần từ ngôi sao Thiên Chuy không ngừng chiếu xuống thân thể Tần Vãn Thiên. Trong cơ thể hắn lúc này có vô số tinh thần chi lực chuyển động, sau đó tập trung lại rồi điên cuồng trùng kích vào từng khiếu huyết.

Cơ thể con người có rất nhiều kinh mạch và khiếu huyết. Luân Mạch cảnh chính là cần phải kích phát khiếu huyết toàn thân, để cơ thể có thể chứa đựng nhiều nguyên lực hơn. Tiếp theo thì đã thông kinh mạch và khiếu huyết trong cơ thể tạo thành luân mạch có thể nối liền khắp các bộ phận trong cơ thể, khiến cho nguyên lực trong cơ thể có thể vận chuyển xuyên suốt bên trong phần luân mạch này.

Thông qua phần luân mạch hoàn chỉnh này thì tứ chi bách hải lẫn các khiếu huyết lớn trong cơ thể đều có thể chứa đựng nguyên lực, có thể nối liền các bộ phận như tay, chân, mắt, tai chẳng hạn, không chỉ có công kích trở nên lợi hại hơn mà cả thị giác lẫn thính giác đều sẽ được tăng lên thấy rõ.

Cho dù là võ tu bình thường hay tu sĩ Võ Mệnh đều có thể trùng kích tiến vào Luân Mạch cảnh.

Cứ mỗi một khiếu huyết bị kích phát thì Tần Vãn Thiên cũng lộ ra vẻ đau đớn. Vốn dĩ quá trình kích phát khiếu huyết này cực kỳ đau đớn nhưng Tần Vãn Thiên vẫn cắn răng chịu đựng, bầu không khí yên tĩnh chỉ còn âm thanh phốc phốc liên tục vang lên.

Trong khi đó, Phạm Nhạc ở bên cạnh trông thấy cảnh này thì thầm tắc lưỡi. Tên này đúng là liều mạng quá, tuy nói thế nhưng trên môi hắn lại nở nụ cười vui vẻ.

Ánh mắt khinh thường của Âu Thần, Âu Phong điên cuồng đuổi giết suốt một đường, hắn vẫn còn nhớ kỹ lần này, người này đúng là phải tu luyện cho thật tốt vào để còn sớm ngày đột phá cảnh giới, ngưng tụ được Tinh Hồn thứ hai.

Hình như hôm nay cũng là thời hạn một tháng của cuộc thi thi phải.

Sáng sớm, các học viên trong kì kiểm tra thi luyện lần lượt đi ra khỏi Hắc Ám Sâm Lâm. Bên ngoài, nhóm lão sư của chín học viện và Vũ phủ đều đang đứng chờ bọn họ. Kể từ nay những người rời khỏi Hắc Ám Sâm Lâm sẽ là thành viên của học viện và võ phủ của bọn họ.

Lúc này, Khương Chấn và Mạc Thuý đứng chung một chỗ, nhóm Âu Thần, Mạc Khuynh Thành và Nhược Hoan thì đứng bên cạnh.

- Âu Phong đi ra rồi.

Khương Chấn trông thấy bóng dáng Âu Phong thì vui vẻ ra mặt. Từ giờ trở đi Âu Phong sẽ trở thành học viên bên phe hắn ta.

Trong khi đó, ánh mắt Nhược Hoan lộ ra vẻ không vui. Lúc còn ở trong Hắc Ám Sâm Lâm, tên Âu Phong này còn ra tay với Tần Vãn Thiên. Tuy rằng cô và Mạc Khuynh Thành luôn canh chừng Âu Thần nhưng tên khốn kia vẫn có thể tìm những người khác giúp đỡ hắn ta. Dù sao các học viên của lần kiểm tra này đến từ các nơi khác nhau, cũng không hề quen biết nhau gì cả. Trừ đám người sống ở kinh thành là ngoại lệ, vì bọn họ đều là đệ tử quý tộc nên thường có qua lại với nhau.

Mạc Khuynh Thành lạnh lùng liếc Âu Phong một cái khiến Âu Phong đơ mặt, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Hắn vẫn không thể cất cao đầu lên ở trước mặt cô gái này được, dù rằng hắn rất muốn nhìn cô lâu thêm một lát.

Mạc Khuynh Thành luôn để ý tới học viên đi ra khỏi khu rừng. Chuyện hôm đó khiến cô cảm thấy rất xấu hổ, nhìn thấy Tần Vãn Thiên đuổi giết Âu Phong thì cô đã vội quát tháo hắn mà không thêm hỏi kỹ chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng mà mãi đến chiều muộn vẫn không thấy Tần Vãn Thiên ra khỏi Hắc Ám Sâm Lâm. Mà học viện Đế Tinh đã có hơn ba trăm người đi ra rồi.

So với các học viện võ phủ khác thì số lượng học viên thi đậu của học viện Đế Tinh là nhiều nhất nhưng số người vẫn ít nhất. Nước Sở có hơn trăm ngôi thành trì, lại thêm có nhiều thiếu niên thiên tài từ quốc gia khác đến đây, tính ra thì con số ba trăm người này quả thật chẳng là gì hết.

- Âu Phong, các người đã làm gì Tần Vãn Thiên rồi?

Mạc Khuynh Thành đột nhiên nhìn về phía Âu Phong lạnh lùng hỏi.

- Ta không biết, Hắc Ám Sâm Lâm lớn thế này có khi hắn bị yêu thú giết chết rồi đấy.

Âu Phong lúng túng đáp.

Trên người Mạc Khuynh Thành phát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ, Âu Phong bèn núp sau lưng Âu Thần, chợt nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Mạc Khuynh Thành truyền tới.

- Nếu như hắn có chuyện gì, mà chuyện này lại do người gây ra thì người cứ chờ đó.

Ngay khi dứt lời, Mạc Khuynh Thành lập tức cười phi hạc bay đi. Nhược Hoan nhìn theo bóng lưng của cô trong lòng thầm nghĩ xem ra cô gái này cũng đã biết sai, mà chuyện này cũng không thể trách cô ta được.

Sau đó cô lạnh lùng liếc nhìn Âu Thần và Âu Phong.

- Ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện này.

Trong lòng Mạc Thuong hơi hối hận khi đã đồng ý với ý kiến của sư tôn. Dù sao tu vi Tần Vãn Thiên vẫn còn thấp, lại bị người khác tính kế nếu như Tần Vãn Thiên xảy ra chuyện gì thì hẳn cũng khó mà yên lòng được.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thần Binh Các

Trong nháy mắt đã bảy ngày trôi qua kể từ ngày khảo hạch của chín học viện và võ phủ, rất nhiều học viên mới gia nhập giúp các học viện võ phủ lớn tăng thêm không khí sôi nổi.

Tất nhiên học viện Đế Tinh cũng không ngoại lệ, nhưng có vài người lại không thể vui vẻ nổi. Nhược Hoan đứng đợi ở bên ngoài Hắc Âm Sâm Lâm đã ba ngày trời mà vẫn không thấy bóng dáng Tần Vãn Thiên đâu, cô bèn trở về học viện Đế Tinh. Lúc này cô đang ngồi trên khán đài trong diễn võ trường nhìn các học viên mới của học viện Đế Tinh tiến hành các loại thí nghiệm trong lòng lại không hề vui vẻ chút nào.

Hàng năm các học viên mới của học viện Đế Tinh đều phải tiến hành thí nghiệm xếp hạng trong thời gian bảy ngày để chắc chắn thứ hạng thực lực của mình. Chuyện này không chỉ có liên quan đến danh dự của học viên mà đồng thời nó còn liên quan đến tài nguyên mà họ có thể được nhận. Đây là cách khích lệ học viên tốt nhất, khiến bọn họ trở nên hăng hái, mạnh mẽ, có cạnh tranh thì mới có động lực.

Hôm nay là ngày đầu tiên, hơn nữa lúc này ở trên đài chiến tranh hợp thay lại là Âu Phong. Trong số những học viên mới lần này thì thực lực của Âu Phong được coi là khá lợi hại, hăm dọa đánh bại đối thủ.

Thấy một màn này trong đôi mắt đẹp hàm chứa ý cười của Nhược Hoan ánh lên một tia sáng lạnh mơ hồ.

Cô thật sự rất thích thiếu niên âm áp như ánh mặt trời kia, hẳn thật sự đã chết trong Hắc Âm Sâm Lâm rồi sao? Đáng lẽ ra ngày hôm nay hẳn cũng đứng trên võ đài này mới đúng, mặc dù không phải là người nổi bật nhất trong nhóm người kia nhưng dù sao hẳn cũng sẽ bộc lộ ra hào quang của mình.

Lúc này ở biên giới Hắc Âm Sâm Lâm có hai thiếu niên bước ra, đi phía sau họ là một con chó tuyết vô cùng đáng yêu.

- Bầu không khí này thật tuyệt.

Tần Vãn Thiên nhìn về phía thành trấn trước mặt rồi nở một nụ cười. Dường như khí chất lúc này của hắn có chút thay đổi, ánh mắt ngời sáng hơn hẳn trước kia.

Hôm nay hắn đã kích hoạt khiếu huyết toàn thân để chứa đựng nguyên lực tinh thần, đồng thời còn đã thông tinh mạch triệt để, hóa nó thành tinh thần Luân Mạch, khiến các khiếu huyết và tạng phủ nối liền, thông suốt các bộ phận lớn trong cơ thể.

Luyện Thể cảnh giúp rèn luyện thân thể trở nên hoàn mỹ hơn, bước vào Luân Mạch cảnh sẽ kích phát khiếu huyết toàn thân khiến các mạch nối liền với nhau, thị giác và thính giác trở nên nhạy bén, động tác cũng ngày càng mạnh mẽ... tố chất thân thể được tăng lên toàn diện.

- Các mỹ nữ hoàng thành, ta đến rồi đây!

Mập mạp nhắm mắt lại, hít sâu một cái, khuôn mặt tràn đầy vẻ ngây ngất.

- Khụ...

Tần Vãn Thiên đập thẳng một cái khiến mập mạp suýt ngã nhào.

- Tần Vãn Thiên, ngươi quá đáng quá rồi đấy!

Mập mạp chống nạnh tròn mắt nhìn Tần Vãn Thiên. Nhưng khi Tần Vãn Thiên quay người lại nhìn, khí thế của mập mạp nhất thời xẹp xuống, nhớ lại lần trước sau khi Tần Vãn Thiên đột phá hắn bị ngược đãi thành đầu heo, hắn chỉ có thể chửi thầm một câu:

- Bất nạt mập mạp quá lắm rồi nhé.

Vừa nói mập mạp vừa đi về phía trước, Tần Vãn Thiên ở phía sau khẽ lộ ra một nụ cười thần nhiên sau đó cũng đi theo. Không thể trách hắn không ưa tên mập mạp này được bởi vì tên mập mạp này thật sự quá mức thô bỉ. Đêm cuối cùng trước khi rời khỏi Huyền Thành, tên mập mạp này dám mời một nha hoàn tỷ tỷ đến phòng hắn bàn chuyện nhân sinh...

Thế chưa tính là gì, quan trọng là khi Tần Vãn Thiên tu luyện xong trở về, cô nha hoàn kia giương đôi mắt mông lung buồn ngủ lên nhìn hắn với vẻ đáng thương rồi nói:

- Vắn Thiên thiếu gia người tìm ta à.

Lúc đó là nửa đêm canh ba, nhưng Tản Vắn Thiên vẫn lúi mập mạp ra đập cho một trận. Người có thể dung tục nhưng không được dùng tên của hắn để trêu ghẹo mỹ nữ được!

Có điều nhớ đến những chuyện đã trải qua ở huyện thành, đến tận bây giờ Tản Vắn Thiên vẫn nghi hoặc không hiểu rốt cuộc người biết mình kia là ai, tại sao không chỉ không giết hắn mà ngược lại còn đối đãi với hắn như thế.

Khi đến trước cửa thành, Tản Vắn Thiên đang chuẩn bị vào thì đột nhiên phát hiện một bóng người quen thuộc ngoài cửa thành, không ngờ lại là Phong Bình.

- Sư phụ.

Phong Bình đang ngồi trên hòn đá ở bên cạnh, khi nhìn thấy Tản Vắn Thiên thì ánh mắt hắn lập tức sáng lên rồi chạy vội tới.

Thấy trên người Phong Bình bám đầy bụi đất, Tản Vắn Thiên cảm thấy ấm áp, không ngờ Phong Bình lại ở đây chờ hắn.

- Tại sao lại chờ ta ở đây?

Tản Vắn Thiên hỏi.

- Hắc hắc, ta đến đây từ bảy ngày trước rồi, nhưng không nhìn thấy sư phụ trong số những học viên trở lại bèn hỏi sư tỷ của người. Sư tỷ của người cũng ở đây đợi ba ngày sau đó rồi đi, ta không có việc gì nên cứ đợi ở đây, dù sao thì nếu người đi ra nhất định sẽ đi ngang qua nơi này.

Phong Bình cười nói.

- Đúng rồi sư phụ, ta đã tìm được chỗ ở rồi.

Dường như nghĩ đến chuyện gì đó vui vẻ Phong Bình lại cười rộ lên.

- Vừa đi vừa nói đi.

Tản Vắn Thiên nói.

- Được.

Phong Bình gật đầu một cái rồi giới thiệu với Tản Vắn Thiên:

- Trong các thế lực lớn trong hoàng thành có một thế lực siêu cường đó là Thần Binh các. Thế lực của Thần Binh các này rất lớn, chủ yếu là buôn bán về thần binh nhưng cũng kinh doanh các loại bảo vật khác. Chỉ cần là thứ người muốn mua thì Thần Binh các đều có thể đáp ứng được, nhất là các loại thần binh là nhiều nhất. Vì thế mà Thần Binh các nuôi rất nhiều luyện khí sư khách khanh để luyện khí cho bọn họ.

- Có điều khác với công hội Tinh Hà, bọn họ không nhận nhiệm vụ mà chỉ bán bảo vật. Bây giờ ta đang làm khách khanh ở Thần Binh các.

- Được đấy, người luyện khí cho Thần Binh các, thế bọn họ trả giá thế nào?

Tản Vắn Thiên hỏi.

- Cấp bậc của các khách khanh khác nhau thì được hưởng những đãi ngộ khác nhau như công pháp và thần thông với những cấp bậc khác nhau để tiến vào Võ Đạo các tiến hành tu hành, mỗi tháng nhận được số Nguyên thạch và Tinh Vắn thạch cố định, những khách khanh ở đẳng cấp cao sẽ nhận được đãi ngộ vô cùng tốt ở Thần Binh các, thậm chí còn hơn cả công hội Tinh Hà.

Phong Bình tiếp tục nói.

Nghe vậy Tản Vắn Thiên lộ ra vẻ suy tư, Phong Bình trở thành khách khanh của Thần Binh các đúng là một sự lựa chọn vô cùng đúng đắn, hắn có thể luyện khí theo đúng sở trường của mình, đồng thời còn có thể nhận được chỗ tốt, hơn nữa sau này nếu có muốn làm gì thì cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều, ví dụ như có được Tinh Vắn thạch để tu luyện thông qua Phong Bình.

- Phong Bình, nếu sở hữu thần văn cấp hai, người có thể luyện chế ra được thần binh cấp hai không?

- Để lĩnh ngộ được thần văn là vô cùng khó, căn bản không thể thành công ngay lần đầu tiên được, cho dù có lĩnh ngộ được cũng phải trải qua vô vàn thử nghiệm mới có thể khắc chế xong. Nhưng nếu như ta có thể thực sự nắm giữ được thần văn cấp hai thì luyện chế ra thần binh cấp hai chỉ là chuyện đơn giản.

- Được, chúng ta đến Thần Binh các đi, lần này ta sẽ khắc thần văn, chúng ta cùng liên thủ lại để luyện chế thần binh. Sau khi luyện chế thần binh xong người xem xem có thể lấy vài cục Tinh Vắn thạch về cho ta không.

Tần Văn Thiên nói. Mặc dù hắn đã đột phá Luân Mạch cảnh nhưng vẫn chưa mở được tinh môn, mà muốn mở ra tinh môn thì cần phải có lực lượng tinh thần khổng lồ. Mấy ngày trước hắn đã từng thử nhưng không thành công, e là vẫn phải mượn lực của Tinh Văn thạch.

Còn nữa, ngôi sao nhỏ trong đầu hắn cũng cần phải mượn lực lượng tinh thần khổng lồ thì mới có thể kích hoạt được. Nếu chỉ dựa vào lực lượng tinh thần trong cơ thể hắn để bổ sung cho ngôi sao Vô Mệnh thì chậm quá.

- Nếu như có thể luyện chế ra được thần binh cấp hai thì chuyện Tinh Văn thạch không thành vấn đề!

Phong Bình nói với vẻ mừng rỡ, số lượng dân số trong hoàng thành rất lớn, rất nhiều võ tu khát vọng có được thần binh, nhất là những người ưa mạo hiểm, nếu có thần binh trong tay vào thời khắc mấu chốt còn có thể cứu được tính mạng.

- Tại sao trong Hắc Âm Sâm Lâm ta không thấy ai dùng thần binh?

Tần Văn Thiên hỏi Phàm Nhạc.

Phàm Nhạc luôn ở bên cạnh lắng nghe hai người nói chuyện nhưng trong lòng thì thầm mắng biến thái, không ngờ hắn lại còn hiểu về thần văn. Thứ này vô cùng huyền diệu, vô cùng tốn thời gian, hầu hết mọi người đều không muốn tiêu tốn quá nhiều thời gian vào việc này.

- Học viên kiểm tra sao có thể mang thần binh bên người được, người coi các sư phụ trong học viện đều là người ngu à.

Mập mạp nhìn Tần Văn Thiên một cách khinh bỉ.

- Cũng đúng.

Tần Văn Thiên nhún vai cười nói, lúc này hắn đang đi trên đường nên mới thấy rất nhiều người mang theo binh khí.

Thần Binh các nằm trong khu thứ tư của hoàng thành, nơi này có rất nhiều thế lực gia tộc lớn, công hội Tinh Hà cũng nằm ở đây. Đường xá nơi này thì vô cùng rộng rãi, kiến trúc khí thế hoa lệ, người lui người tới đều là những người có thực lực phi phàm.

- Đó chính là Thần Binh các.

Phong Bình chỉ tay về một tòa kiến trúc khổng lồ huy hoàng rộng rãi, có rất nhiều người ra vào. Đây là một trong những nơi mà những người quyền quý hoặc những người có chút tài sản thích đến nhất trong hoàng thành.

- Sư phụ, người có muốn vào xem một chút không?

Phong Bình hỏi.

- Không cần, người trực tiếp đưa ta đến chỗ luyện khí đi, chúng ta bắt đầu luyện khí luôn.

Tần Văn Thiên trả lời, hắn đang muốn mở ra tinh môn sớm một chút để ngưng tụ Tinh Hồn thứ hai rồi còn đến học viện Đế Tinh cảm ơn sự chiếu cố đặc biệt của một vài người đã dành cho hắn trong Hắc Âm Sâm Lâm.

Nếu những người đó đã muốn hắn chết như vậy thì lần này phải khiến bọn chúng thất vọng rồi, mình nhất định phải bước vào học viện Đế Tinh.

Đương nhiên vẫn phải ngưng tụ Tinh Hồn thứ hai, nâng cao thực lực trước, dù sao thì cường giả trong học viện Đế Tinh nhiều như mây.

Phong Bình dẫn Tần Văn Thiên đi qua khu nhà chính của Thần Binh các, đi vào bên trong Thần Binh các từ cửa hông. Sự sầm uất trong điện chủ của Thần Binh các đều do nội viện này vận chuyển chống đỡ.

Giống như ở công hội Tinh Hà, thân là khách khanh của Thần Binh các nên Phong Bình cũng sở hữu điện luyện khí riêng, hơn nữa còn có hai tên học đồ giúp hắn luyện khí. Các loại khí phôi và nguyên liệu luyện khí ở đây vô cùng phong phú, còn có thể điều chỉnh độ mạnh yếu của sức lửa phía dưới lò luyện khí, môi trường luyện khí không kém công hội Tinh Hà chút nào.

- Sư phụ muốn luyện chế ra kiểu thần binh gì?

Vừa đi vào nơi đặt khí phôi, Phong Bình lập tức mở miệng hỏi.

- Người chọn đi, chọn loại mà người am hiểu nhất ấy. Ta lĩnh ngộ được một loại thần văn cấp hai có thể thích hợp với bất cứ thần binh nào, nếu phía người không xảy ra vấn đề gì thì có lẽ thần văn cấp hai này có thể luyện chế ra một món thần binh cấp hai.

- Vậy thì luyện chế một cây cung đi.

Phàm Nhạc ở bên cạnh bắt ngờ chen lời.

Tần Văn Thiên liếc hắn một cái, ngó lơ lời nói của hắn. Cung tên là một trong những thần binh khó khắc nhất, vừa nhỏ dài lại vừa cong, rất khó để khắc lên những đường thần văn rõ ràng.

Cuối cùng Phong Bình lựa chọn khí phù dạng kiếm để chuẩn bị đúc một thanh kiếm. Sau khi lựa chọn tỉ mỉ nguyên liệu luyện khí xong Phong Bình bắt đầu dung luyện. Lúc này Tần Vấn Thiên cũng ngồi xuống yên lặng tham ngộ lại thần văn cấp hai mà hắn nói. Đây là một tổ hợp thần văn vô cùng phức tạp vì thế Tần Vấn Thiên phải phân tích tỉ mỉ từng đường thần văn trong ký ức một cách rõ ràng, sau đó mới dùng lực lượng tinh thần trong Luân Mạch cảnh mô phỏng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Đãi Ngộ

Điện chính của Thần Binh các vô cùng tráng lệ, ánh sáng rực rỡ của ngọc lưu ly hoa mỹ bao phủ cả tòa điện, trên cái quầy lớn để các loại thần binh lợi khí và bảo vật với đủ cấp bậc khác nhau.

Điện chính của Thần Binh các có ba tầng với diện tích cực lớn, trung bình mỗi ngày đều có ít nhất mấy chục nghìn người qua lại.

Lúc này bên ngoài điện chính của Thần Binh các có một người thanh niên mặc áo bào trắng bước vào, trong tay hắn còn cầm bầu rượu, trên người nồng nặc mùi rượu.

- Túy Tửu Tiên ngươi lại đến tầm bảo đây à? Có muốn qua đây xem xem không?

- Túy Tửu Tiên, đến đây đến đây, cho ta xem trong bầu rượu của ngươi còn mấy hớp nào.

Thanh niên kia vừa mới bước vào Thần Binh các thì đã có vài người cười đùa với hắn, rõ ràng hắn là khách quen ở đây.

- Nếu có ai mời ta uống rượu thì hãy đến tìm ta.

Thanh niên quay sang cười với đám người một cái rồi đi lên tầng thứ hai của Thần Binh các.

Thấy vậy đám người cười ồ lên, rất nhiều người đều cảm thán, những thanh niên vừa có thiên phú vừa hòa nhã như Túy Tửu Tiên thật sự là rất ít.

Túy Tửu Tiên là một trong kinh thành thập tú, thiên phú cực mạnh cùng với kiếm thuật kinh người. Mặc dù bình thường hắn rất ít khi dùng kiếm nhưng người của cả hoàng thành đều biết chuyện này.

Kiếm thuật của Túy Tửu Tiên cũng giỏi như tửu lượng của hắn vậy. Nghe nói từng có người thấy hắn say rượu múa kiếm trông không khác gì tiên nhân, vì thế mà có được mỹ danh Túy Tửu Tiên, còn về phần tên thật của hắn thì lại chẳng có mấy người nhớ.

Túy Tửu Tiên sở hữu kiếm thuật siêu phẩm kia còn có một sở thích khác là thu thập kiếm tốt, vì thế hắn thường xuyên đến Thần Binh các.

Sau khi đi thẳng lên tầng hai của Thần Binh các, Túy Tửu Tiên đi thẳng đến nơi bán kiếm, trên vách tường ở đó có treo đủ loại kiếm khí.

- Muốn xem hàng mới đúng không.

Có một thị nữ xinh đẹp đứng trước vách tường treo đầy kiếm cười với Túy Tửu Tiên một cái rồi tháo mấy thanh kiếm treo trên tường xuống đưa cho hắn:

- Đây đều là kiếm mới được luyện chế, cấp bậc đều là cấp hai trung phẩm và cấp hai thượng phẩm.

Túy Tửu Tiên cầm lấy từng cái ngắm nghía rồi cười nói:

- Lần sau ta lại tới.

Thị nữ kia dường như đã quen với chuyện này nên cô cũng không khuyên hắn ở lại mà chỉ khẽ mỉm cười. Đúng lúc này một kiếm đồng đưa ba thanh kiếm đến bên cạnh cô và nói:

- Kiếm Vũ tỷ tỷ, đây là thần binh mà phía sau vừa mới luyện chế ra, tỷ cầm lấy này.

- Được.

Kiếm Vũ nhìn xuống, rót nguyên lực vào trong đó rồi ngẩng đầu nhìn về phía Túy Tửu Tiên đang nhìn mình, nói:

- Tuy phẩm chất của ba thanh kiếm này đều là cấp hai nhưng không bằng những thanh vừa rồi.

- Để ta xem một chút.

Túy Tửu Tiên uống một hớp rượu rồi nhận lấy ba thanh kiếm, ngấn ngĩa từng cái một rồi lắc đầu. Cuối cùng hấn chỉ vào một thanh kiếm trông rất bình thường ở bên trái, nói:

- Chỗ các cô bán thanh kiếm này thế nào?

- Kiếm cấp hai hạ phẩm, nếu như công tử muốn thì chỉ cần đưa một viên Tinh Vãn thạch tầng trời thứ hai thì nó sẽ thuộc về công tử.

Kiểm Vũ mỉm cười nói, còn về phần Tinh Vãn thạch tầng trời thứ hai mà cô nói dĩ nhiên chính là Tinh Vãn thạch đạt chuẩn rồi.

Loại Tinh Vãn thạch có thể dùng để tu luyện, thậm chí trợ giúp các tu sĩ Võ Mệnh kết nối với ngôi sao Võ Mệnh. Chúng là những thiên thạch rớt từ các ngôi sao trên trời xuống, được coi là tiền tệ lưu thông cao cấp ở đại lục. Những viên thiên thạch bị rơi xuống này đương nhiên là chẳng có quy tắc nào, có lúc một viên Tinh Vãn thạch hoàn chỉnh bằng cả một mỏ khoáng quý giá vô ngần, sau khi trải qua gọt giũa thì chúng nó sẽ biến thành loại đạt chuẩn, cũng chính là Tinh Vãn thạch mà mọi người vẫn hay nói.

Nguyên thạch ẩn chứa nguyên lực của trời đất cũng là tiền tệ nhưng có điều nó là tiền tệ cấp thấp. Những người đến Thần Binh các đều là những người giàu có, loại tiền tệ họ dùng để giao dịch vẫn là Tinh Vãn thạch.

- Được, ta muốn nó.

Túy Tửu Tiên cười một cái rồi lấy kiếm về, sau đó móc ra một viên Tinh Vãn thạch giao cho đối phương. Điều này khiến Kiếm Vũ sùng sốt một hồi, cô cho rằng Túy Tửu Tiên chỉ thuận miệng nói thế nên cô cũng thuận miệng đáp lại thôi vì giá cả một viên Tinh Vãn thạch tầng trời thứ hai tuyệt đối không hề thấp, thế mà Túy Tửu Tiên lại trực tiếp chọn mua nó, điều này khiến trực giác nhạy bén của cô cảm giác được điều gì đó không đúng.

- Túy Tửu Tiên lại kiếm được món hời gì thế, đưa ta nhìn xem với nào.

Lúc này lại có một nam nhân trung niên đi tới, người này không phải ai khác mà chính là trưởng lão quản sự tầng thứ hai của Thần Binh các.

- Lão Trầm, người nhìn xem.

Túy Tửu Tiên ném thanh kiếm cho trưởng lão quản sự Dương Trầm.

Sau khi nhận lấy kiếm, Dương Trầm rót nguyên lực tinh thần trong cơ thể vào, dần dần sắc mặt của hắn trở nên vô cùng đặc sắc, hấn nhìn Kiếm Vũ nói:

- Đây là do ai đưa tới?

- Là Phong Bình khách khanh bảo ta đưa đến, hấn bảo ta cứ trực tiếp bán đi, vì hấn đang cần Tinh Vãn thạch.

Kiểm đồng ở bên cạnh lên tiếng, sau khi luyện khí sư khách khanh bán đi thần binh mình tự luyện chế sẽ nhận được hoa hồng.

- Túy Tửu Tiên, người được lắm!

Dương Trầm tròn mắt nhìn Kiếm Vũ một cái rồi lập tức xoay người rồi đi, hấn phải đi tìm Phong Bình.

- Ta đi cùng người.

Túy Tửu Tiên làm một hớp rượu, cười nói rồi đi theo Dương Trầm đến hậu viện của Thần Binh các cũng là nơi Phong Bình ở hiện tại.

Rõ ràng là Phong Bình không ngờ rằng Dương Trầm sẽ đến. Thân là trưởng lão quản sự tầng thứ hai của Thần Binh các, địa vị của Dương Trầm cực kỳ cao.

- Phong Bình, thần vãn trong thanh kiếm này là do người khác sao?

Dương Trầm chỉ vào thanh kiếm trong tay Túy Tửu Tiên rồi nói.

Nghe vậy tròn mắt của Phong Bình lóe lên, sau đó trả lời:

- Là sư tôn của ta khác.

- Có thể cho ta gặp sư tôn người được không?

Dương Trầm mỉm cười nói.

- Để ta hỏi sư tôn của ta đã.

Phong Bình trả lời rồi lập tức đi vào Luyện Khí điện hỏi ý kiến của Tần Vãn Thiên. Chỉ chốc lát sau, Dương Trầm nhìn thấy hai thiếu niên đi ra thì cũng giật mình kinh ngạc.

- Dương Trầm trưởng lão, vị này chính là sư tôn của ta, Tàn Vãn Thiên.

Phong Bình giới thiệu.

- Hay lắm, quả là thiên tài xuất thiếu niên! Tàn đại sư, bị nhân là Dương Trầm, chúng ta đến nơi khác trò chuyện được không?

Dương Trầm nhìn về phía Tàn Vãn Thiên nói. Nghe vậy Tàn Vãn Thiên gật đầu, hắn cũng không ngờ thần binh do mình khắc thần văn lên lại có thể dẫn trưởng lão của Thần Binh các tới đây. Xem ra hết như hắn đoán, giá trị của thần văn kia không hề tầm thường.

Đoàn người đi tới một cái đình bên hồ với phong cảnh trang nhã trong nội viện của Thần Binh các.

- Túy Tửu Tiên, tại sao ngươi vẫn còn ở đây?

Dương Trầm tròn mắt nhìn Túy Tửu Tiên một cái.

- Người có thể luyện chế ra loại kiếm ta thích chính là bạn của ta, ta đến đây tự nhiên là kết bạn rồi.

Túy Tửu Tiên nói, miệng phả ra đầy mùi rượu.

- Có muốn làm một hộp không?

Túy Tửu Tiên giờ bầu rượu lên nói với Tàn Vãn Thiên.

- Người này đúng là kỳ lạ.

Tàn Vãn Thiên mỉm cười lắc đầu.

- Tàn đại sư, thần văn này vẫn còn chút thiếu sót.

Dương Trầm nhìn về phía Tàn Vãn Thiên, bắt đầu nói vào việc chính.

- Cũng không phải là thiếu sót, chỉ là do ta vẫn chưa thể lĩnh ngộ triệt để nên mới có vẻ thiếu sót như thế.

Tàn Vãn Thiên trả lời.

- Có thể bán lại thần văn này cho Thần Binh các ta được không, giá cả thế nào ngươi cứ nói.

Cuối cùng Dương Trầm nói ra mục đích của hắn, Tàn Vãn Thiên nhìn rồi mỉm cười lắc đầu. Nếu để Dương Trầm cho các luyện khí sư tìm hiểu tham ngộ xong xuôi thì thần văn của hắn chẳng còn giá trị gì nữa.

- Nếu đã như thế thì ngươi có đồng ý làm khách khanh của Thần Binh các ta không? Ta có thể xin đặc quyền cho ngươi.

Dương Trầm lại nói tiếp.

- Ta không có thời gian ở Thần Binh các, Phong Bình ở đây cũng được rồi.

Tàn Vãn Thiên nói thế khiến Dương Trầm cau mày lại, sau đó chỉ thấy Tàn Vãn Thiên nói:

- Nếu Dương trưởng lão không còn chuyện gì khác thì ta đi trước đây.

- Xin Tàn đại sư chờ một chút.

Dương Trầm cản Tàn Vãn Thiên lại rồi lấy ra mấy viên Tinh Văn thạch có tinh quang nội liễm, ẩn chứa nguyên lực tinh thần khổng lồ. Đây đều là Tinh Văn thạch tầng trời thứ hai.

- Tàn đại sư đừng vội từ chối, đây coi như là cái giá ta trả cho thanh kiếm kia.

Dương Trầm chỉ vào thanh kiếm trong tay Túy Tửu Tiên nói. Dù Tàn Vãn Thiên rất là kích động khi nhìn thấy mấy viên Tinh Văn thạch kia nhưng hắn vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Người của Thần Binh các lắm tiền thật, lại nhớ đến Tàn phủ năm xưa chỉ một viên Tinh Văn thạch thôi cũng có thể coi là bảo bối.

Tàn phủ thật sự quá nghèo, tài nguyên lại còn bị tiêu hao không ngừng.

Phạm Nhạc ở bên cạnh thì hít một hơi, ánh mắt hắn sáng rỡ lên, lần này thì phát tài rồi!

- Sau này những thần binh do Tàn đại sư luyện chế ra có thể bán cho Thần Binh các của ta được không? Thần Binh các của ta sẽ trả lại một nửa giá bán cho Tàn đại sư. Đương nhiên toàn bộ nguyên liệu luyện khí đều do Thần Binh các cung cấp. Ngoài ra nếu Tàn đại sư không muốn trở thành khách khanh thì ta có thể nâng cấp bậc khách khanh của Phong Bình lên, để hắn hưởng thụ tài nguyên của Thần Binh các.

Cuối cùng thì Dương Trầm cũng khiến Tần Vãn Thiên động lòng. Cùng là một món thần binh nhưng do hấn bán và do Thần Binh các bán thì phần thù lao thu được sẽ chênh nhau khá xa, Thần Binh các sẽ cho hấn một sân chơi lớn hơn.

Hơn nữa nguyên liệu luyện khí cũng do đối phương cung cấp, chứng tỏ mối hợp tác mà đối phương đề ra đã là vô cùng có thành ý rồi.

- Ta không thể đảm bảo là sẽ thường xuyên luyện chế ra thần binh được.

Tần Vãn Thiên nhìn Dương Trầm nói.

- Vật càng hiếm càng quý, những kiệt tác sau này do Tần đại sư làm ra bọn ta đều sẽ bán theo cách thức đấu giá. Đương nhiên bọn ta cũng sẽ không dám quy định Tần đại sư phải luyện chế ra bao nhiêu thần binh, Tần đại sư cứ theo ý mình là được.

Dương Trầm nói.

- Ta đồng ý.

Cuối cùng Tần Vãn Thiên cũng lộ ra nụ cười giống thiếu niên, điều này khiến Dương Trầm sùng sốt một hồi.

- Đã như vậy thì ta sẽ không khách khí nữa, số Tinh Vãn thạch này ta nhận.

Trong mắt Tần Vãn Thiên lóe lên một đạo ánh sáng, sau đó nhận lấy Tinh Vãn thạch không chút khách sáo nào.

- Lão đại, của ta đâu?

Ánh mắt của mập mập sáng lên nhìn chằm chằm vào Tần Vãn Thiên, trực tiếp gọi là lão đại.

Tần Vãn Thiên khinh bỉ nhìn mập mập một cái nhưng vẫn đưa cho hấn một viên Tinh Vãn thạch. Sau khi nhận lấy Tinh Vãn thạch, mập mập vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào những viên Tinh Vãn thạch khác trong tay Tần Vãn Thiên với dáng vẻ đáng thương nhưng lại bị Tần Vãn Thiên ngó lơ.

- Ha ha, Tần đại sư, sau này nếu có thời gian thì cứ thường xuyên đến Thần Binh các nhé, ta sẽ sai người sắp xếp chỗ ở và Luyện Khí điện cho Phong Bình. Nếu có gì cần hỗ trợ Tần đại sư có thể trực tiếp đến tìm ta!

Dương Trầm đứng dậy cười nói. Hai tiểu tử này thật sự quá thú vị.

- Không thành vấn đề.

Tần Vãn Thiên cười nói sau đó cáo từ với Dương Trầm. Lúc này Túy Tửu Tiên cũng nhìn Tần Vãn Thiên rồi cười:

- Lúc nào muốn uống rượu thì cứ đến tìm ta.

Sau khi Dương Trầm và Túy Tửu Tiên rời khỏi, Tần Vãn Thiên nhìn Tinh Vãn thạch trong tay, lộ ra một nụ cười. Cuối cùng hôm nay cũng có thể đánh vào tình môn.

- Tần gia gia, phụ thân!

Tần Vãn Thiên nói thầm trong lòng. Hấn vẫn không quên Tần gia gia và phụ thân hấn vẫn đang ở trong lao ngục.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tần Thiên Thần Tông

Dương Trầm nhanh chóng thực hiện hứa hẹn của mình, nâng đẳng cấp khách khanh cho Phong Bình, đồng thời ban cho hấn một viện lớn với lầu các lịch sự tào nhã, đình đài hồ nước và một điện luyện khí có tài nguyên phong phú, lại còn cực kì chu đáo sắp xếp cả thị nữ chăm sóc sinh hoạt thường ngày. Đương nhiên đây đều là nhờ Tần Vãn Thiên nên Phong Bình mới có được hết thảy những thứ ấy và được hưởng thụ đãi ngộ bậc này.

Ban đầu Phong Bình còn nghi hoặc, thế nhưng sau khi Tần Vãn Thiên dạy thần văn cấp hai cho hấn và để hấn từ từ tìm hiểu thì hấn mới biết vì sao Dương Trầm lại khách sáo đến thế, thần văn cấp hai ấy tuyệt đối xứng đáng với đãi ngộ này.

Tần Vãn Thiên lại liên thủ với Phong Bình để luyện chế thêm vài món thần binh, trong đó còn có ý tạo ra một bộ thần binh tổ hợp cấp hai cho Phàm Nhạc là giáp bảo vệ cổ tay và ám tiễn bên trong nó. Hai món thần binh này được làm bằng tài liệu rất nhẹ giúp Phàm Nhạc có thể đeo trên cánh tay thoải mái chẳng khác gì quần áo.

Tần Văn Thiên suy xét đến khả năng cận chiến yếu kém của Phạm Nhạc mà cố ý đúc ra cho riêng hắn, làm cho mập mạp vui vẻ thoải mái ở với luyện khí sư thì không sợ không có bảo bối dùng, cách xưng hô của hắn với Tần Văn Thiên cũng thân thiết hơn nhiều, cứ mở miệng ra là lão đại lão đại.

Sau khi xử lý xong tất cả những việc này thì Tần Văn Thiên bắt đầu chuẩn bị trùng kích tinh môn. Đêm xuống, ánh sao từ chín dải ngân hà chiếu xuống thấp sáng cả bầu trời tăm tối, Tần Văn Thiên nhắm mắt trong ánh sao. Ánh sáng của Thiên Chủy Tinh Hồn trên tầng trời thứ năm xuyên qua ngân hà rơi xuống trên người Tần Văn Thiên rồi chảy vào trong cơ thể hắn.

Đồng thời trong hai tay Tần Văn Thiên đều nắm Tinh Vãn thạch, nguyên lực tinh thần sục sôi không ngừng tràn vào cơ thể hắn vô cùng dũng mãnh theo luân mạch tinh thần, hóa thành những con ốc xoáy tinh thần đáng sợ trùng kích vào vị trí tinh môn trong não hải. Con người khi vừa sinh ra đã có một tinh môn, thế nhưng muốn sáng lập tinh môn thứ hai thì nhất định phải sáng lập luân mạch trước, sau đó dùng sức mạnh cuộn cuộn của tinh thần trùng kích theo luân mạch thì mới có thể lập ra được.

Quá trình này cần mượn dùng một lượng nguyên lực tinh thần cực kì khổng lồ, cho thấy việc tu luyện cần có vô vàn tài nguyên làm cơ sở. Con cháu nhà quyền quý có ưu thế rất lớn trong việc tu luyện là bởi vì tài nguyên của họ rất nhiều.

Đầu óc của Tần Văn Thiên không ngừng chấn động. Quá trình này vẫn đau đớn y như lần trước. Tu hành là một việc vô cùng thống khổ nhưng sau khi thống khổ qua đi thì sẽ trả lại cho người lực lượng tương ứng. Con người không có nghị lực lớn lao thì không thể bước lên con đường của cường giả được.

Mập mạp đi nghiên cứu ám tiễn trong giáp cổ tay của hắn, Phong Bình đắm chìm trong công cuộc tìm hiểu thần văn kì diệu, chỉ có Tiểu Hồn Đan ngồi xõm bên cạnh Tần Văn Thiên. Đêm tĩnh mịch như nước, cả người Tần Văn Thiên được ánh sáng của các vì sao bao phủ. Hắn không ngừng nhận lấy trùng kích, nguyên lực tinh thần trong hai viên Tinh Vãn thạch nơi tay hắn đều tiêu hao rất nhanh.

Cuối cùng, khi bình minh vừa ló dạng thì cũng là lúc điểm cuối cùng của luân mạch tinh thần trong đầu Tần Văn Thiên nổ vang một tiếng, một tinh môn sáng lập thành công. Tinh môn thứ hai lập nên sừng sững, cả người Tần Văn Thiên cũng theo đó mà ngã gục xuống, thế nhưng khoe miệng lại nhếch lên thành một nụ cười. Tinh môn đã được sáng lập, đối với hắn mà nói, việc ngưng tụ Tinh Hồn tiếp theo không phải là vấn đề gì lớn.

- Hai viên Tinh Vãn thạch trên tầng trời thứ hai, tu hành tốn tài nguyên thật đấy.

Tần Văn Thiên thì thảo nói nhỏ, khuôn mặt nở nụ cười. Tiểu Hồn Đan nhảy vào lòng hắn le lưỡi ra, nhìn đáng yêu khôn kể.

- Tiểu Hồn Đan, ta sắp sửa có thể mang ngươi đi gặp Nhượng Hoan sư tỷ rồi.

Tần Văn Thiên vỗ vỗ đầu của Tiểu Hồn Đan rồi mỉm cười. Học viện Đế Tinh, thật là mong chờ quá.

Nhượng Hoan sư tỷ có khỏe không?

Còn Âu Phong nữa! Tần Văn Thiên sẽ không bao giờ quên đi cái “on” hai lần đuổi giết của hắn.

Tần Văn Thiên lại nhớ tới gương mặt xinh đẹp tuyệt luân của người được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân nước Sở - Mạc Khuynh Thành. Người đàn ông nào chẳng có niềm yêu thích trời sinh với con gái đẹp, Tần Văn Thiên cũng không ngoại lệ, thế nhưng những câu chữ lạnh lùng của Mạc Khuynh Thành đã biến niềm yêu thích của hắn với cô trở thành hư ảo rồi.

Ban ngày Tần Văn Thiên tu luyện phần thần thông của Hàng Long quyền. Hàng Long quyền chỉ có ba chiêu thức, thế nhưng phần thần thông của nó lại là một bộ công pháp thần thông nối liền một quyền, khi chiến đấu giống như rồng đang nổi giận, tiếng gầm thét điên cuồng không ngừng vang dội, lực công kích mạnh mẽ, bá đạo vô cùng.

Ban đêm, Tần Văn Thiên bắt đầu ngưng tụ Tinh Hồn. Hắn không muốn thành công ngay từ lần đầu tiên, mà định quan sát thử trước. Hắn dùng lực cảm giác của mình kết nối với chín dải ngân hà, nơi ấy là biển sao từng dải rực rỡ mệnh mạng, là những ngôi sao muôn màu muôn vẻ, là ánh sao vô tận hòa quyện vào nhau thành bức tranh xán lạn tuyệt vời.

Cảm giác của Tần Văn Thiên nay đã có thể vượt qua hai tầng trời đầu tiên, đến tầng trời thứ ba thì cảm thấy áp lực ép xuống, áp lực ở tầng trời thứ tư còn mạnh hơn. Đến tầng trời thứ năm, cảm giác đau đầu ập đến, hắn lần lượt thử từng chút một, lần lượt tìm kiếm đột phá giúp mình có thể dừng lại lâu hơn.

Cứ thế trải qua vài ngày, rốt cuộc lực cảm giác của Tần Văn Thiên cũng dần dần thích ứng, giúp cho hắn có thể cảm cự lâu hơn một chút.

Đêm ấy, chín chiếc châm bạc đâm vào chín huyệt vị trên đầu của Tần Văn Thiên để phong bế sáu cảm giác của hắn, giúp lòng hắn không vương chút tạp niệm. Lực cảm giác của hắn ngưng tụ ở mức độ trước nay chưa từng có, chỉ một loáng sau, hắn đã tưởng tượng ra một thông đạo tinh thần, thoải mái bản thân, đưa cảm giác đi theo ánh sáng của những vì sao đến vòm trời cao rộng rồi chậm rãi đi tới biển sao vô bờ.

Lần này cảm giác của Tần Văn Thiên không hề dừng lại mà đi thẳng lên tầng trời thứ năm. Áp lực nặng nề vẫn làm cho hắn hít thở không thông như muốn nổ tung ra. Hắn biết lúc này mình vẫn chưa đủ sức để kết nối với ngôi sao ở tầng trời thứ sáu, chỉ có thể tuyển chọn ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ năm thôi.

Cuồng Viên tinh, kết nối nó sẽ ngưng tụ ra Cuồng Viên Tinh Hồn, sức mạnh và lực phòng ngự đều vô cùng đáng sợ.

Lôi Tôn tinh, kết nối nó sẽ ngưng tụ Lôi Điện Tôn Giả Tinh Hồn, có được năng lực khống chế lôi điện.

Cảm giác của Tần Vãn Thiên di chuyển với tốc độ cực cao. Hắn nhìn thấy một ngôi sao giống như người khổng lồ tỏa ra khí tức lôi điện đáng sợ, khiến cho hắn nảy ra ý niệm muốn kết nối nó. Chỉ cần kết nối với ngôi sao Vô Mệnh này, nguyên lực tinh thần của hắn về sau sẽ mang theo khí tức lôi điện cuồng bạo, dùng lôi nguyên để rèn luyện thân thể, mang đến uy lực khôn cùng.

Ở những dải ngân hà phía trên cao này không chỉ có ngôi sao Vô Mệnh ẩn chứa năng lượng đáng sợ, mà còn có những ngôi sao Vô Mệnh cực kì đặc biệt.

Cổ nức xúc động kết nối với Lôi Tôn tinh, Tần Vãn Thiên tiếp tục tìm kiếm. Cảm giác của hắn cảm nhận được một ngôi sao kì dị. Ngôi sao Vô Mệnh này như một người đang ngủ say, chỉ mới nhìn mà chưa bước lên, Tần Vãn Thiên đã cảm thấy buồn ngủ. Ngay sau đó, cảm giác của hắn đã không còn nghe theo không chế mà rơi vào trong giấc ngủ sâu.

- Thụy Mộng tinh.

Trong đầu Tần Vãn Thiên xuất hiện một ý tưởng, rồi cảm giác của hắn chìm dần vào giấc ngủ, không thể tự chủ được nữa. Trong lúc ngủ mơ màng, cảm giác của Tần Vãn Thiên bay về phía Thụy Mộng tinh, mà cũng trong giấc ngủ mơ màng hắn bắt đầu hấp thu nguyên lực tinh thần từ Thụy Mộng tinh.

Đây là một giấc mộng rất dài, hoặc cũng có thể nói nó không phải là một giấc mộng. Đối với Tần Vãn Thiên hết thảy đều là thực.

Trong giấc ngủ, Tần Vãn Thiên bắt đầu lợi dụng Tinh Vãn thạch để kết nối với ngôi sao nhỏ trong đầu. Ngôi sao nhỏ không ngừng hút lấy sức mạnh của các vì sao với khí thế tham lam. Bên cạnh ngôi sao nhỏ có hai tinh môn mở ra, mỗi tinh môn bị một tinh hồn chiếm cứ.

Cuối cùng, ý thức của Tần Vãn Thiên lại bị hút vào ngôi sao nhỏ.

Lần này Tần Vãn Thiên không hấp thu ký ức mà lại thấy được một cảnh tượng hùng tráng rộng lớn.

Hắn thấy một tông môn vô cùng đồ sộ dường như được xây dựng nên trên một thánh sơn, tông môn cao ngất chạm tới cả trời, như thể muốn tranh phong cùng thiên địa.

- Tần Thiên Thần Tông!

Trên tông môn hùng vĩ ấy là bốn chữ lớn khắc thẳng vào bốn cây cột đá chọc trời, ngập tràn khí thế hiên ngang bá đạo, chỉ nhìn thôi cũng biết người khắc chữ có thực lực mạnh mẽ cỡ nào.

Một đoàn cường giả ngạo nghễ đứng giữa hư không trước cửa tông môn hùng vĩ bao la ấy. Trên người họ tỏa ra những vòng sáng rực rỡ, Tinh Hồn muôn màu trên người họ là những tinh hồn mà hắn chưa từng từng nhìn thấy bao giờ, thậm chí còn vượt qua cả phạm trù kiến thức của hắn. Những Tinh Hồn ấy đã hóa thành những thiên tượng. Tinh Hồn đáng sợ, thiên tượng Tinh Hồn phủ đầy khắp thế gian. Cảnh tượng này là một đả kích cực lớn đối với Tần Vãn Thiên, ngắm nhìn nó hắn có thể cảm giác được mình bé nhỏ chừng nào.

Thế nhưng đoàn cường giả ấy lại đang bao vây quanh một người, một người đã ở độ tuổi trung niên.

Người trung niên ấy có mái tóc đen dài bay múa giữa không trung, thần thái trong ánh mắt hiên ngang凛冽, đối mặt với những cường giả quanh mình, cả người hắn tỏa ra khí khái quân lâm thiên hạ. Thân thể hắn tỏa ra hào quang như thể hắn chính là chúa tể của cả bầu trời.

Đột nhiên, cả thiên địa hóa thành thế giới của những vì sao, người trung niên bị ánh sao bao phủ tỏa ra thần quang vô tận. Hắn vẫy tay về phía bầu trời, sau động tác ấy, đất trời trở nên mênh mông mà sáng sủa, hết thảy những vì sao phủ kín không trung rơi rụng vỡ tung. Người trung niên lại đánh ra một quyền như ẩn chứa uy lực vô thượng chân chính. Tần Vãn Thiên nhìn thấy những kẻ đang bao vây muốn tiêu diệt hắn lộ vẻ sợ hãi, thế rồi thân thể họ vụn vỡ và tan thành tro bụi.

Thật đáng sợ! Một chương kia hết như thiên uy hủy diệt tất cả sao trời, cần quét tất cả sinh mệnh. Tần Vãn Thiên không thể cảm thấy khí tức kia khủng bố đến mức nào, hắn chỉ có thể dùng ý thức để quan sát hết thảy, nhưng dù chỉ là như thế thì hắn vẫn có thể thấy được luồng hồng thủy loạn thế kia thời quét phá hủy cả đất trời.

Đúng vào lúc này thì một luồng ý thức hỗn loạn xuất hiện, cảnh tượng phía trước bỗng trở nên vụn vỡ rồi biến mất. Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy ý thức của mình lại xuất hiện trong thế giới của ngôi sao nhỏ, một mảnh nhỏ ký ức điên cuồng tràn vào đầu óc hắn như một dòng thác lũ. Sau đó tầm mắt của Tần Vãn Thiên mơ hồ dần, ý thức của hắn bị bán ra.

- Phù...

Tần Vãn Thiên thở dồn dập, mở mắt ra, đập vào tầm mắt là gương mặt rất đồi đáng khinh của mập mạp.

- Người làm cái trò gì thế?

Tần Vãn Thiên run lên, mập mạp nhếch miệng cười với hắn rồi dời đầu mình cách xa hắn ra. Bấy giờ Tần Vãn Thiên mới phát hiện ra mình vẫn còn nằm trên mặt đất.

- Tần Vãn Thiên, người ngủ giỏi thật đấy, ngủ một giấc mất nguyên ba ngày.

Mập mạp nhìn Tần Vãn Thiên rồi nói với vẻ buồn bực.

Chuyện làm hấn buồn bực hơn là khi Tần Vãn Thiên ngủ thì trên đầu cắm chín chiếc châm bạc, đồng thời lại có ánh sáng vì sao rơi xuống từ trên chín dải ngân hà.

Hơn nữa... hấn đứng ở bên cạnh Tần Vãn Thiên buồn ngủ gật gù còn Tiểu Hồn Đan thì dựa vào người Tần Vãn Thiên ngủ mất giấc luôn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Luyện Thần Đồ Lục

Tần Vãn Thiên ngẩn ra, giấc ngủ này kéo dài ba ngày?

- Tỉnh Hồn.

Tần Vãn Thiên nhắm mắt lại, trong đầu óc hấn đã sáng lập ra hai tinh môn, Thiên Chuy Tinh Hồn và Thụy Mộng Tinh Hồn ở trong tinh môn và bên cạnh chúng là ngôi sao nhỏ đã âm thầm.

- Ký ức, thật sự lại có ký ức, đau đầu quá.

Tần Vãn Thiên lắc đầu, rất nhiều ký ức mọc ra trong đầu hấn cần từ từ tiêu hóa.

- Công pháp tu hành cấp Thiên Cương, Chú Mộng pháp quyết, ta có thể dùng để tu hành đến Thiên Cương cảnh.

- Chú Mộng pháp quyết chia làm ba giai đoạn, Thiên Mộng cảnh, Nhập Mộng cảnh, Vong Mộng cảnh. Thiên Mộng cảnh tu hành chậm nhất, giúp người ta tiến vào trạng thái ngủ mơ đơn giản để tu hành.

- Nhập Mộng cảnh giúp người ta đi vào giấc ngủ sâu để tu hành, tu hành nhanh thì thậm chí có thể tạo mộng, làm cho người khác chìm vào giấc ngủ.

- Vong Mộng cảnh thì có thể sinh ra mộng niệm, tạo ra cuộc sống trong mộng chân chính, thậm chí còn có thể quyết định sự sống và cái chết trong giấc mộng.

Tần Vãn Thiên đọc và nắm bắt những ký ức này thì trong lòng hơi chấn động. Khi hấn ngưng tụ ra tinh hồn đầu tiên thì được ban cho Thiên Chuy Bách Luyện chi pháp, rất thích hợp để tu hành ở Luyện Thể cảnh. Nay hấn ngưng tụ tinh hồn thứ hai là Thụy Mộng Tinh Hồn thì Chú Mộng pháp quyết xuất hiện trong ký ức. Công pháp này phối hợp hoàn hảo với tinh hồn của hấn, cứ như thể ngôi sao nhỏ truyền lại ký ức cho hấn một cách có chủ đích vậy.

Hơn nữa lúc này đây hấn không chỉ có ký ức về Chú Mộng pháp quyết, mà còn có một luồng ký ức mệnh mông khác về Luyện Thần đồ lục.

Luyện thần đồ lục cũng là một công pháp, nhưng không phải công pháp tăng cường cảnh giới, mà là một công pháp cực kì đáng sợ dùng để ngưng luyện nguyên lực tinh thần.

Dựa theo tin tức trong luồng ký ức mệnh mông này, thì tầng một của Luyện Thần đồ lục cần dùng thần văn cấp một để ngưng luyện nguyên lực tinh thần, luyện ra thần nguyên.

Dùng thần văn ngưng luyện nguyên lực tinh thần... trước kia, Tần Vãn Thiên không bao giờ dám tưởng tượng rằng có công pháp đáng sợ bậc ấy tồn tại. Thần văn chính là chỉ bảo trong giới luyện khí, một thần văn cấp một có thể rèn ra thần binh lợi khí, ví như thần văn phi kiếm cấp một khắc vào binh khí thì có thể làm tăng độ sắc bén và sức mạnh.

Nếu như nguyên lực tinh thần trong cơ thể con người đều do thần văn cấp một ngưng luyện mà thành, chân nguyên vô tận đồng thời bùng nổ thì tương đương với vô số thần văn cấp một bùng nổ cùng một lúc, uy lực khủng bố biết bao nhiêu mà kể?

Nếu sử dụng lực lượng thần thông mà những thần nguyên ngưng luyện từ thần văn đó cùng lúc bùng phát thì đáng sợ tới mức nào?

Chỉ tưởng tượng đến thế thôi mà đã làm người ta sục sôi nhiệt huyết.

Thế nhưng rất khó để tu luyện được Luyện Thần đồ lục ngưng tụ thần nguyên. Muốn ngưng luyện nguyên lực tinh thần thành thần nguyên thì không chỉ làm hao phí một lượng nguyên lực tinh thần khổng lồ, mà còn phải có độ lĩnh ngộ cường đại với thần văn lực. Huống hồ loại công pháp ngưng luyện thần nguyên này ắt sẽ phải tốn cực nhiều thời gian.

Còn một vấn đề nữa, đó là khi tu sĩ Vô Mệnh tu hành rồi chiến đấu sẽ phải tiêu hao chân nguyên. Nghĩa là người dùng rất nhiều thời gian để ngưng luyện ra thần nguyên, nhưng khi đại chiến thì sẽ tiêu hao hết, rồi lại phải ngưng luyện lại ngay lập tức. Muốn tu luyện Luyện Thần đồ lục, phải có một lượng Tinh Văn thạch và thời gian vô cùng lớn để làm cơ sở thì mới có thể chống đỡ được. Bao giờ người có thể ngưng luyện thần nguyên cấp một trong phút chốc

thì mới có thể coi là tầng thứ nhất đã thành công.

- Phù. . .

Sau khi tiêu hóa xong mớ ký ức này thì Tần Vãn Thiên lại thở dài.

Khó! Luyện Thần đồ lực quá khó. Chú Mộng pháp quyết có thể giúp tốc độ tu hành của người ta nhanh hơn, mà Luyện Thần đồ lực lại giảm tốc độ tu hành của người luyện xuống đến mức chậm nhất.

- Người trung niên ngông cuồng của Tần Thiên Thần Tông bị bao vây kia chắc cũng tu luyện Luyện Thần đồ lực nhỉ.

Nhớ tới cảnh tượng rung động cõi lòng kia, Tần Vãn Thiên trầm nghĩ. Vì sao Tần Thiên Thần Tông và hết thảy những chuyện này lại xuất hiện trong ngôi sao nhỏ? Người trung niên kia và mình có quan hệ gì với nhau ư?

- Từ quý lão cha, rốt cuộc thì ngài lưu lại bí mật gì vậy?

Tần Vãn Thiên thật muốn hỏi Hắc Bá một chút, nhưng đáng tiếc là sau khi Tần phủ gặp chuyện chẳng lành thì Dao tử nói Hắc Bá đã mất tích rồi.

Phạm Nhạc khua tay trước mắt Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên tròn mắt lên nhìn hấn một cái.

- Ngươi không đau ốm gì đấy chứ?

Mập mạp nghiêm trang hỏi. Đừng nói là người này ngu đến ngu luôn rồi nha?

Tần Vãn Thiên nhướn mày, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhẹ. Mập Mạp rùng mình lùi về phía sau hai bước rồi cười bảo:

- Lão đại, ta chỉ lo ngươi gặp chuyện gì thôi, không có ý gì khác đâu.

Lần trước bị đánh một trận làm cho Mập Mạp còn sợ tới giờ.

- Ngày mai chúng ta về học viện nhé?

Tần Vãn Thiên hỏi Mập Mạp.

Mập Mạp sáng ngời cả mắt rồi lại cười đáng khinh theo thói quen. Hấn trừng mắt nhìn Tần Vãn Thiên, chẳng cần nói thì ý nghĩ cũng hiện lên môn một: Cuối cùng cũng đến Học viện Đế Tinh à? Chờ mong quá!

Bây giờ Tần Vãn Thiên đã là Luân Mạch cảnh, lấy Tinh Hồn cuồng bạo của hấn để đối phó với Âu Phong chắc là không thành vấn đề gì lớn nhỉ.

Nghĩ đến đây, trong mắt Mập Mạp lóe lên tia nhìn lạnh lẽo mãnh liệt.

- Sư phụ.

Lúc này, Phong Bình chậm rãi bước đến, trên mặt nở nụ cười nhẹ.

- Làm sao thế?

Tần Vãn Thiên hỏi Phong Bình.

- Có tin tốt! Hôm nay Thần Bình các bán đấu giá một món thần bình mà sư phụ luyện chế lần trước. Vì cường độ tuyên truyền lớn nên đã thu hút rất nhiều người đến từ hoàng thành. Hơn nữa, có vài nhân vật tai to mắt lớn thử hàng ngay tại trận, phát hiện ra thần bình này không chỉ được tăng cường sức mạnh, mà còn có thể tích lũy chân nguyên rồi bùng nổ trong chốc lát, thế là ai nấy đều điên cuồng lên. Rất nhiều người tham gia đấu giá. Ngươi đoán xem thần bình hạ phẩm cấp hai này có giá thế nào?

Phong Bình có vẻ hưng phấn khác thường. Đúng là hấn rất vui vẻ, xem ra mình không chọn sai người, nếu vẫn ở công hội Tinh Hà thì trừ khi dựa hơi Mộc Thanh, chứ không thì cả đời cũng đừng hòng mà khác được.

- Giá bao nhiêu?

Tần Vãn Thiên hơi tò mò.

- Mười lăm viên Tinh Vãn thạch ở tầng trời thứ hai.

Phong Bình cười nói:

- Một món thần bình hạ phẩm cấp hai thì chỉ đáng giá một viên Tinh Vãn thạch mà thôi. Đã thế đây lại là lần đầu tiên bán đấu giá, thế mà lại tạo ra động tĩnh lớn bậc này. Qua chuyện này sẽ có càng nhiều người và cả một vài luyện khí sư muốn nghiên cứu thần văn bị thu hút tới đây.

Tần Văn Thiên nở nụ cười. Nếu để hắn đi bán thì chắc chắn không thể có hiệu quả như thế. Đợi sau này khi hắn lĩnh ngộ thần văn sâu sắc hơn, có thể chế tạo thần binh phẩm chất cao hơn, thì số lượng Tinh Văn thạch thu về sẽ đủ cho hắn tu luyện Luyện Thần đồ lục.

- Sư phụ, đây là Tinh Văn thạch, Thần Binh các trả lại cho ta tám viên.

Phong Bình vừa cười vừa đưa hết Tinh Văn thạch cho Tần Văn Thiên.

- Ừm, người giữ hai viên này đi, về sau ta có thời gian rảnh sẽ tới đây luyện chế thần binh. Người cũng tìm hiểu về thần văn cho cẩn thận, đừng trễ nải việc tu hành.

Tần Văn Thiên để lại hai viên Tinh Văn thạch cho Phong Bình.

- Đa tạ sư phụ.

- Người đi đi.

Tần Văn Thiên bảo Phong Bình rời khỏi đây rồi lập tức tiếp tục tu hành Hàng Long quyền, đồng thời lĩnh ngộ Luyện Thần đồ lục và Chú Mộng pháp quyết một cách chậm rãi.

Luyện Thần đồ lục không thể luyện được trong ngày một ngày hai, thế nhưng ngay buổi tối hôm đó thì Tần Văn Thiên đã tiến vào tầng thứ nhất thiên mộng cảnh của Chú Mộng pháp quyết. Hắn tu luyện thiên mộng cảnh trong lúc ngủ, trên tầng trời thứ năm, từ hai ngôi sao Vô Mệnh, ánh sáng sao trời đồng thời rọi xuống Tần Văn Thiên đang ngủ say, làm cho mập mập phát hiện ra điều này phải trọn mất há mồm.

Ngủ mà cũng có thể tu hành á?

Hâm mộ chết mập mập mập ta rồi!

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc từ biệt Phong Bình, mượn hai con ngựa, rời đúng phương hướng rồi lên đường đi Học viện Đế Tinh.

Khi đến học viện Đế Tinh, Tần Văn Thiên phát hiện ra có rất nhiều người đi vào trong cổng lớn của học viện giống như bọn hắn.

- Sao lại đông vui thế nhỉ?

Tần Văn Thiên hỏi một câu tò mò.

- Chẳng lẽ là biết ta sắp trở về?

Phàm Nhạc nhếch miệng cười.

Tần Văn Thiên liếc Phàm Nhạc trắng mắt. Hắn còn đang không biết phải vào Học viện Đế Tinh để liên hệ học tỷ Nhược Hoan lấy ngọc bài Đế Tinh ra sao, không ngờ hình như hôm nay Học viện Đế Tinh lại mở cửa.

- Các người là người của học viện hay võ phủ nào thế?

Một thiếu nữ bện tóc đi gần đó cười hỏi Tần Văn Thiên.

- Học viện Đế Tinh, người thì sao?

Tần Văn Thiên hỏi lại.

- Đệ tử của học viện Đế Tinh à? Người thật lợi hại. Ta tu hành ở võ phủ Xích Diễm. Hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc chiến xếp hạng trong học viện Đế Tinh, họ không cấm các học viện và võ phủ khác học tập nên ta bèn đến xem thực lực của các đệ tử vĩ đại trong Học viện Đế Tinh ra sao để khích lệ chính mình. Bây giờ chắc là vẫn kịp vào xem đầu đấy.

Thiếu nữ cười nói:

- Khó lắm ta mới đến được một lần, ta phải đi nhanh một chút để xem mới được, đi trước nhé.

Nói đoạn, thiếu nữ vẫy tay với hai người rồi bước đi thật mau.

Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc liếc nhìn nhau, cả hai người đều nở nụ cười rồi vội bước đuổi theo dòng người tấp nập. Chẳng bao lâu sau, họ đã vào đến võ trường ở trung tâm học viện Đế Tinh, rất nhiều người đang tụ lại cùng nhau để xem trận chiến đang diễn ra trên võ trường.

- Mộ Dung Phong, ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí đệ nhất nhân của học viện Đế Tinh lần này. Thiên phú của hắn có thể so sánh với người trong kinh thành thập tử, mới mười sáu tuổi đã có tu vi Luân Mạch cảnh tầng bốn, ngưng tụ được hai tinh hồn, cực kỳ có tiềm lực.

- Học viện đứng đầu nước Sở, cái nôi của những thiên tài, năm nào cũng có những người cực kỳ có tiềm lực. Trừ Mộ Dung Phong, Lâm Tú và Đỗ Hạo

đều là Luân Mạch cảnh tầng ba, mặt khác còn có ba người Luân Mạch cảnh tầng hai, khóa này mạnh hơn khóa trước rất nhiều.

Đám người bên dưới bàn tán xôn xao, khiến cho Tần Vấn Thiên phải thềm nói học viện Đế Tinh quả là nơi ngọa hổ tàng long có vô số cường giả.

- Chậc chậc, xem ra đệ nhất thiên tài ta đây phải cố gắng chứng minh bản thân mới được.

Phạm Nhạc cười nhẹ một tiếng, thoáng nhìn Tần Vấn Thiên bên cạnh mình rồi nói tiếp:

- Người cũng đừng lo lắng, tinh hồn đầu tiên đã là ngôi sao Vô Mệnh đến từ trên tầng trời thứ ba, người có lên đó đứng thì cũng vô cùng nổi bật. Chắc hẳn người cũng giống như bản thiên tài, không tu hành nguyên lực thiên địa mà đợi sau khi thức tỉnh tinh hồn rồi mới bắt đầu tu luyện, cho nên thời gian bắt đầu muộn nhỉ.

- Âu Phong lên kia.

Tần Vấn Thiên không để ý đến Phạm Nhạc mà chỉ nhìn chăm chăm vào bóng người mới lên đài. Ánh mắt hắn lóe lên ánh lạnh lẽo.

- Suyt nữa thì hắn đã giết chúng ta đúng không?

Phạm Nhạc hí mắt hỏi.

- Đúng.

Tần Vấn Thiên gật đầu.

- Làm một vô lớn không?

Phạm Nhạc hí mắt thành một khe nhỏ.

- Làm thế nào?

Tần Vấn Thiên hỏi.

- Làm thẳng chỗ hiểm.

Phạm Nhạc nhếch miệng:

- Được.

Tần Vấn Thiên gật đầu, hai người nhìn nhau cười đến là gian.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phía Trên Đài Chiến

Trong cuộc thi lần này, thực lực của Âu Phong tuyệt đối có thể xếp vào mười hạng đứng đầu. Đệ tử của học viện Đế Tinh lần này có Mộ Dung Phong là Luân Mạch cảnh tầng bốn, Lâm Tú và Đỗ Hạo Luân Mạch cảnh tầng ba, còn có ba người Luân Mạch cảnh tầng hai, Âu Phong là một trong số đó.

Đối thủ của Âu Phong ở vòng này là một đệ tử Luân Mạch cảnh tầng một, thực lực đã có một khoảng cách nhất định. Dưới Xà Thương pháp cuồng bạo của Âu Phong, đối thủ nhanh chóng bị đánh bại.

Thấy cảnh này, Khương Chấn trên khán đài nở một nụ cười bình thản rồi nói:

- Thương pháp của Âu Phong linh động như rắn, lại bá đạo tựa như cuồng mãnh. Hắn đã nắm được điểm quan trọng của môn thần thông này rồi, sau trận chiến này, hẳn chắc chắn sẽ lọt vào mười thứ hạng đầu.

- Ừm. Âu Phong không hề khiến cho ta thất vọng.

Âu Thần cạnh đó gật đầu lạnh nhạt, hết thảy đều nằm trong dự liệu của hắn.

Sắc mặt của Mạc Thương ở một phía khác lại không dễ nhìn, bởi vì lập trường bất đồng, cho nên trong học viện Đế Tinh, hắn và Khương Chấn vẫn ở hai phe phái đối lập với nhau, đệ tử của họ cũng vậy. Mỗi khi có khóa tân sinh mới vào thì hắn, Khương Chấn và một vài lão sư khác sẽ đến lựa chọn đệ tử. Nói đúng hơn là do đệ tử chọn lão sư.

Âu Phong đã định sẽ là đệ tử của phái Khương Chấn, còn Mạc Thương thì vốn rất xem trọng Tần Vãn Thiên, thế nhưng mà Tần Vãn Thiên đã mất tích hơn mười ngày nay rồi.

- Âu Phong này nhìn chẳng ung gì cả, vẫn là Tần sư đệ thành thật nhìn thuận mắt hơn.

Nhược Hoan hướng đôi mắt đẹp nhìn Âu Phong đắc ý dương dương trên đài chiến, sắc mặt sa sầm xuống.

Âu Phong trên võ đài xoay người chuẩn bị rời đi, đúng lúc đó thì có một giọng nói đột ngột vang lên.

- Lợi hại, thật là lợi hại.

Giọng nói mang theo vài phần mỉa mai vang lên. Sau đó, mọi người nhìn thấy một người mập mập đi lên võ trường. Nhìn thấy người mập mập này, ánh mắt Âu Phong híp lại, làm sao có thể? Hắn làm sao có thể còn sống chứ?

- Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?

Âu Phong nói một câu lạnh lùng. Đã vào Mê Vụ Huyền Thành mà vẫn có thể đi ra được sao?

- Sao ta lại không thể xuất hiện chứ?

Phạm Nhạc cười nhìn Âu Phong làm cho hắn nhất thời dường như ý thức được điều gì. Hắn ngậm chặt miệng, tựa như không hề quen biết Phạm Nhạc vậy.

- Đã lâu không gặp.

Lại một câu nói truyền tới, Âu Phong nhìn thấy một người quen thuộc - Tần Vãn Thiên.

- Tần sư đệ.

Đại Sơn trên khán đài nhìn thấy Tần Vãn Thiên thì đứng bật dậy rồi cười hàm hậu. Trong đôi mắt xinh đẹp của Nhược Hoan cũng bùng lên một tia sáng lạ. Cô cười nhẹ nói:

- Ta đã biết ngươi sẽ không chịu chết dễ dàng như thế mà.

Một bóng trắng lóe vụt lên rồi nhào thẳng vào trong lòng Nhược Hoan. Dưới cái nhìn ghen tị của vô số cặp mắt, Tiểu Hồn Đan nằm trọn ở chốn mềm mại kia, bị ỏi không sao tả xiết.

Mạc Thương nhìn thấy Tần Vãn Thiên thì thở phào nhẹ nhõm trong lòng, không ngờ người này lại đi thẳng lên võ đài như vậy.

Những người đang vây quanh xem đấu võ nhìn thấy Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc thì đều lộ vẻ khó hiểu. Hai cái người tự nhiên xuất hiện này là ai?

Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc từ từ đi về phía Âu Phong, Âu Phong liên tục lùi lại như là sợ hai người bọn họ. Chung quy thì hắn đã tận mắt nhìn thấy Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc làm rất nhiều chuyện trong Hắc Âm Sâm Lâm. Mục Dã đã bị mũi tên đóng đinh ngay trên không trung đấy.

- Làm càn! Hai người các ngươi là ai mà dám đến đây gây rối?

Khương Chấn đột nhiên quát to. Hắn quét mắt nhìn Phạm Nhạc và Tần Vãn Thiên, như thể hoàn toàn không biết Tần Vãn Thiên là ai vậy.

- Đệ tử của học viện Đế Tinh, Tần Vãn Thiên.

- Đệ tử của học viện Đế Tinh, Phạm Nhạc.

- Thật không? Vì sao đến hôm nay hai người mới xuất hiện?

Khương Chấn cười lạnh.

- Vì một vài chuyện làm trễ nải nên đến khá muộn.

Phạm Nhạc cười nói.

- Ngươi nói trễ nải là trễ nải được sao? Nơi đây là học viện Đế Tinh chứ không phải là nơi để cho các ngươi giương oai giễu võ. Cút!

Khương Chấn mắng to một tiếng, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc nhìn Khương Chấn trên khán đài, trong lòng liên tục cười lạnh.

- Xin hỏi Khương Chấn trưởng lão, người thông qua kì khảo hạch đầu tiên rồi lập tức tham gia hoạt động thí luyện trong Hắc Âm Sâm Lâm do chín học

viện và võ phủ lớn tổ chức, hơn nữa còn sống để ra ngoài. Vậy thì có thể trở thành đệ tử chính thức hay chưa?

Phạm Nhạc nhìn Khương Chấn rồi cười mà hỏi.

- Có thể.

Khương Chấn không thể phản bác, bởi vì đây là chuyện mà ai cũng biết.

- Khi ta tham gia khảo hạch có Khương Chấn trường lão tự mình tọa trấn giám sát, khi ta bước vào Hắc Âm Sâm Lâm cũng có rất nhiều người có thể làm chứng. Bây giờ ta còn sống ra đây, chắc là Khương Chấn trường lão sẽ không hoài nghi thân phận đệ tử học viện Đế Tinh của ta nữa chứ?

Phạm Nhạc cười hỏi với vẻ ngây ngô.

- Mặc dù thế thì đã sao?

Khương Chấn hừ lạnh một tiếng:

- Hôm nay, học viện Đế Tinh chúng ta...

- Dừng lại!

Khương Chấn còn chưa nói xong thì đã bị Phạm Nhạc ngắt lời. Mập mập chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Khương Chấn ở phía xa rồi nhếch mép cười:

- Nếu đã thế thì ngươi còn đánh rắm cái nỗi gì?

Phạm Nhạc vừa nói xong thì không gian đột nhiên im lặng. Ánh mắt mọi người đều tập trung cả lên người hắn. Mập mập cao ngạo ngẩng đầu nhìn Khương Chấn, nở một nụ cười rạng rỡ. Tính tình hắn vốn chẳng tốt đẹp gì, tuy hắn luôn tươi cười thế nhưng hắn suốt nửa đã bị người ta giết trong Hắc Âm Sâm Lâm đấy.

Ghê tởm hơn là Âu Thần dám cho hắn một thương ngay trước mặt mọi người. Một thương đó làm cho mập mập mất hết cả mặt mũi.

Ánh sáng muôn sao lóng lánh tỏa ra, một cây cung ánh sao xuất hiện trong tay Phạm Nhạc. Mũi tên lập tức phá toang không khí, bắn thẳng lên không trung. Mọi người nhìn mũi tên bắn lên trời thì không hiểu ra sao, thế nhưng chỉ một thoáng sau thì mũi tên ấy đã hạ xuống ngay sau lưng Âu Phong, dường như đã bịt kín đường lui của hắn.

Ngay trong khoảnh khắc Phạm Nhạc lấy cung tên ra thì Tần Văn Thiên cũng hành động.

- Âm!

Cả võ trường dường như đều rung động. Cơ thể của Tần Văn Thiên lao thẳng về phía Âu Phong như một trận cuồng phong bão lốc. Mặt đất rung lên bần bật như có tiết tấu rõ ràng.

Chuyện xảy ra bất thành linh làm cho đám đông không kịp phản ứng. Phạm Nhạc vừa mới mắng Khương Chấn xong, thì Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc đồng thời ra tay với Âu Phong ngay trên võ đài trận chiến xếp hạng của học viện Đế Tinh, ngay trước mắt tất cả mọi người, hết thấy diễn ra quá đột nhiên.

Sắc mặt Âu Phong trở nên khó coi. Hắn muốn lui, thế nhưng đường lui đã bị mũi tên chặn kín. Hắn hiểu rõ kỹ thuật bắn tên của Phạm Nhạc khéo léo đến mức nào. Nếu Phạm Nhạc muốn bịt đường lui của hắn thì hắn đừng hòng lui được, chỉ có thể tiến về phía trước mà thôi. Chỉ cần hắn đánh bại Tần Văn Thiên, thì Khương Chấn và Âu Thần trên khán đài tuyệt đối sẽ không để Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc giết võ đương oai nữa.

Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc muốn đối phó với hắn chỉ cần một nháy mắt.

Nghĩ đến chuyện này, Âu Phong xoay người lao thẳng về phía Tần Văn Thiên đang xông tới. Hắn không lui mà tiến, Cuồng Xà thương đột ngột đâm ra, như một con măng xà phóng tưng bốc lên giết chết mọi kẻ thù, muốn xuyên thủng người Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên đang lao đến như tên bắn, nương theo thế tới cực mạnh đánh ra một quyền. Giờ khắc này, Hàng Long quyền bộc lộ hoàn toàn sự bá đạo của nó. Một con rồng đang gầm rống giận dữ xông thẳng vào thương pháp như măng xà của Âu Phong.

Oành! Oành!

Trương thương ánh sao trong tay Âu Phong gãy tan thành từng mảnh. Cảm nhận được khí thế như rồng ngâm khủng bố ập mặt mà đến, sắc mặt Âu Phong trắng bệch. Cả khuôn mặt hắn như bị cuồng phong bá đạo kia xé rách.

- Luân Mạch cảnh!

Âu Phong run sợ trong lòng. Khí tức bùng nổ của Tần Văn Thiên là Luân Mạch cảnh, hơn nữa là... vì sao lực công kích của hắn lại mạnh mẽ như vậy chứ?

Thân thể Âu Phong bắt đầu lùi về đằng sau, thuận giáp ánh sao ngưng tụ thành hình.

Gràoooo!

Tiếng rống to chấn động cả hư không. Đám đông hướng mắt nhìn lên võ đài, chỉ thấy vuốt rồng sắc bén xuất hiện đánh thuận giáp nát bấy trong nháy mắt, sau đó quặp một cái, tóm lấy cổ Âu Phong.

Thế rồi, họ nhìn thấy Tần Vấn Thiên túm cổ Âu Phong, nhấc cả người hất lên.

- Hồn xược!

- Buông hất ra!

Từng tiếng hô giận dữ vang lên, Âu Thần và hai thanh niên khác lập tức phóng xuống cạnh đài chiến, khí tức phóng túng bùng phát lao thẳng tới Tần Vấn Thiên. Nhất là Âu Thần, trường thương trong tay hất chĩa về Tần Vấn Thiên với vẻ đằng đằng sát khí.

- Ngươi muốn chết!

Âu Thần nhìn chăm chăm Tần Vấn Thiên với ánh mắt miệt thị lạnh buốt, như thể hắn đang nhìn một người đã chết.

Tần Vấn Thiên ghét cay ghét đắng ánh mắt này, giống như ở Hắc Ám Sâm Lâm lần trước, ánh mắt này làm cho hắn cực kì không thoải mái.

Cho nên hắn vung tay nện thẳng Âu Phong xuống đất, tiếng xương cốt rạn vỡ răng rắc và tiếng rên la cùng nhau vang lên. Sắc mặt Âu Thần lập tức xanh mét.

Tần Vấn Thiên dám hành hạ đệ đệ hắn ngay trước mặt hắn, hai chữ “về mặt” đã không còn đủ hình dung cảnh tượng này nữa rồi!

Hắn chưa bao giờ bị người ta vả vào mặt như thế. Mặt hắn nóng rát và sát khí của hắn thì bùng lên sôi sục. Hắn phải bấm xác Tần Vấn Thiên ra thành vạn mảnh.

Đám người Mạc Thương cũng phải sửng sốt với cảnh tượng thịnh linh xảy ra, mãi sau mới phản ứng lại được. Mạc Thương nghĩ tới rất nhiều chuyện, ánh mắt sáng lấp lánh như sao.

- Người này đúng là người thành thật, lúc không thành thật thì không phải là người!

Ý cười sáng lên trong mắt Nhưộc Hoan. Bình thường Tần Vấn Thiên rất là vô hại, thế nhưng khi hắn đã điên lên thì sẽ nổ ầm ầm như lúc này đây vậy.

Thế nhưng, cô thích!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đáp Án Đơn Giản

Toàn bộ lão sư của học viện Đế Tinh đều bị chấn động. Bọn họ lập tức đứng dậy, nhìn chăm chăm về phía võ đài với vẻ mặt có phần khó coi.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng của cuộc thi đấu xếp hạng dành cho tân sinh của học viện Đế Tinh. Hơn nữa, còn có rất nhiều người từ ngoài đến đây quan sát học tập nhưng lại chứng kiến cảnh hai học viên khác muốn giết Âu Phong.

Trong lịch sử của học viện Đế Tinh trước giờ chưa từng xảy ra chuyện lớn mật đến nhường này.

- Quả không hổ là học viện Đế Tinh ha, chẳng có ai chịu an phận cả.

Có lão sư ở viện khác trông thấy cảnh này thì cười khẩy nói. Đa phần thiên tài đều rất kiêu ngạo, đặc biệt là khi một đám thiên tài đứng chung một chỗ thì càng không thể tránh được việc húc hặc với nhau.

Mà học viện Đế Tinh vốn được xưng là cái nôi của thiên tài nước Sở. Trong đó có rất nhiều học viên thiên tài vô cùng kiêu ngạo lẫn cứng đầu. Các học viện và võ phủ khác khó có thể quản lý được đám người đó. Chính vì thế nên lão sư ở học viện Đế Tinh ai nấy cũng đều lợi hại cả.

Trên khán đài lúc này, những học viên cũ giống như Nhưộc Hoan và Âu Thần cũng cười khẽ, thầm nghĩ: “Thú vị lắm, xem ra lần này học viện Đế Tinh lại phải đau đầu nữa rồi đây, huống hồ gì lần này có đến tận hai tên. Nhưng mà không biết thực lực của hai tên này có lớn như gan của bọn chúng hay không đây.”

Khương Chấn bước từng bước xuống khán đài, hần ta nhìn về phía Tần Vãn Thiên, lạnh giọng nói:

- Từ trước đến giờ học viên Đế Tinh chưa hề có học viên nào dám làm càn như thế này.
- Thì bây giờ đã có rồi đấy.

Tần Vãn Thiên nhìn chăm chăm vào Khương Chấn, hần lạnh lùng đáp lại.

- Dù sao thì cũng là người có đầu óc thật tốt nha.

Phạm Nhạc nhếch môi cười nói. Lúc này, hần bước tới bên cạnh Tần Vãn Thiên, nhìn thấy Âu Phong đang nổi giận nằm dưới đất. mập mạp ta bèn ra về sơ ý giẫm lên tay của Âu Phong. Không những thế, hần còn chà mũi chân vài cái khiến Âu Phong hét toáng lên. Con đau nhức truyền tới từ bàn tay khiến hần ta đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghe thấy thế, mập mạp mới cúi đầu, nhìn Âu Phong với vẻ áy náy:

- Ngại ghê, ta không nhìn thấy.

Tuy nói như thế nhưng lực chân lại tăng thêm một chút khiến Âu Phong hét to hơn nữa. Còn người đứng xem bên ngoài thì tròn mắt thẩn nghĩ cái tên này thật bi ối!

- Bây giờ ngươi đã thấy rồi chứ?

Sát khí trên người Âu Thần phát ra mãnh liệt hơn, hần ta từ từ bước lại gần.

Mập mạp nhìn chăm chăm vào Âu Thần, chân lại dùng sức dí mạnh xuống khiến Âu Phong đau đến chảy nước mắt luôn.

- Thấy thì thấy rồi nhưng ta không thích nhích chân ra đấy.

Mập nhếch môi cười nói với Âu Thần. Hần không hề quên ánh mắt khinh thường của Âu Thần ngày hôm đó.

Mập mạp thù dai lắm.

- Ngươi đứng lại đó.

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nói với Âu Thần. Sau đó, Thiên Chùy tinh xuất hiện, tản ra ánh sáng chói lóa chia vào đầu Âu Phong ở dưới chân Tần Vãn Thiên. Chỉ cần búa này nện xuống một cái thì Âu Phong sẽ mất mạng ngay lập tức.

Thấy vậy, hai người Khương Chấn và Âu Thần lập tức dừng lại. Tuy hiện giờ bọn hần rất tức giận nhưng đụng trúng hai kẻ điên này thì chỉ còn cách nhịn mà thôi.

- Các ngươi muốn thế nào hả?

Khương Chấn nhìn hai người bọn họ hỏi. Đây là lần đầu tiên hần ta bị mất mặt như thế trước mặt hai học viên. Chỉ cần cứu được Âu Phong thì hần ta nhất định sẽ khiến Tần Vãn Thiên và Nhạc Phạm chết cực kỳ khó coi cho mà xem.

- Chuyện này ngươi nên hỏi lão đại nhà ta thì hơn. Ta khiêm tốn lắm.

Mập Mạp cười nói, hần đẩy vấn đề này cho Tần Vãn Thiên giải quyết. Tất cả mọi người nghe thấy hần nói như thế thì không nhịn được mà tròn trố mắt.

Mập mạp thật sự rất khiêm tốn...

Đối với những chuyện xảy ra ở Hắc Âm Sâm Lâm, Phạm Nhạc vô cùng tức giận cho nên hần mới trả thù không hề do dự. Nhưng mà, trong lòng Phạm Nhạc hiểu rất rõ đầu đuôi chuyện này là ở Tần Vãn Thiên.

Mặc dù hần và Tần Vãn Thiên sống vai đứng trên võ đài này, cùng nhau đối diện với mọi mưa bão nhưng hần vẫn sẽ giao quyền quyết định cuối cùng lại cho Tần Vãn Thiên.

Tuy mập mạp rất “khiêm tốn” nhưng hần không hề nhất gian chút nào. Hần đứng ở đây vào lúc này thì có nghĩa là dù Tần Vãn Thiên có quyết định như thế nào thì hần cũng sẽ gánh chịu hậu quả chung với Tần Vãn Thiên.

- Tên mập mạp bi ối này cũng có nghĩa khí thật đấy.

Nhược Hoan thông minh cỡ nào chứ, cô ngồi trên khán đài nhìn cảnh này mà mắt lóe sáng. Cô nhận ra, mặc dù cô mới gặp cái tên mập mạp này thôi, nhưng cô cũng rất thích tên mập mạp bi ối “khiêm tốn” giống như thích Tần Vãn Thiên vậy.

- Mập mạp này, ngươi thử nói xem nếu như chúng ta tha cho Âu Phong thì Âu Thần có bỏ qua và xin lỗi chúng ta không nhỉ?

Tần Văn Thiên cười cười, hần đưa mắt nhìn Phàm Nhạc hỏi.

- Không biết nữa.

Phàm Nhạc lắc đầu nói tiếp:

- Lúc ở Hắc Âm Sâm Lâm thì hần đã muốn giết chúng ta rồi, hiện tại thì chắc càng muốn giết hơn nữa đấy. Cho dù chúng ta có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thì kết quả cũng vậy thôi à.

- Cũng phải.

Tần Văn Thiên lẩm bẩm. Trong khi đó, khi nghe cuộc đối thoại giữa hai người xong thì vẻ mặt của Khương Chấn lần Âu Thần lại càng khó coi hơn trước, nghe giọng điệu và cách nói chuyện của hai người thì như thể xem bọn họ là không khí, căn bản không hề có ý tha cho Âu Phong.

Sau đó, Tần Văn Thiên nhìn về phía Mạc Thương đang ngồi trên khán đài, hần cười hỏi:

- Mạc Thương lão sư, ta có vài vấn đề muốn thỉnh giáo ngài.

- Ngươi cứ hỏi đi.

Mạc Thương đáp.

- Nếu như ngài không thù không oán với ai cả nhưng lại có người muốn giết ngài, hơn nữa đã có mấy lần suýt thành công, khi kẻ này rơi vào tay ngài thì ngài sẽ làm gì?

Tần Văn Thiên hỏi.

- Ta sẽ giết hần.

Mạc Thương trả lời.

- Gia tộc hần có thể lực lớn lắm đấy.

Tần Văn Thiên tiếp tục hỏi.

- Cho dù ta không giết thì gia tộc hần vẫn lớn như thế thôi.

Mạc Thương nói.

- Mạc Thương!

Khương Chấn tức giận gầm lên. Những người ở đây là ai cơ chứ, bọn họ há lại không hiểu được ẩn ý trong cuộc đối thoại giữa hai người họ. Rõ ràng Mạc Thương đang xúi bẩy Tần Văn Thiên đây mà.

Lúc này thì mọi người đều hiểu rõ. Chắc hần Âu Phong muốn giết Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc cho nên hôm nay hai người kia mới không tiếc bất kỳ giá nào mà chạy lên võ đài đánh Âu Phong nằm bẹp dưới chân họ. Thậm chí họ còn dám khiêu chiến uy nghiêm của học viện Đế Tinh nữa.

Lúc trước, Tần Văn Thiên có bàn bạc với Phàm Nhạc nên xử lý Âu Phong ra sao, cả hai cũng đã nhất trí với nhau.

Dù giết hay không thì kết quả cũng vậy thôi. Đã vậy thì đương nhiên là phải giết rồi!

Bây giờ, cuộc đối thoại khi nãy giữa Tần Văn Thiên và Mạc Thương có rất nhiều ẩn ý, hần đang hỏi ý kiến của Mạc Thương, đương nhiên cũng là ồm ồm mà thôi, nhưng mọi người đều hiểu cả.

Cho dù hai người bọn họ có giết Âu Phong hay không thì thế lực của Âu gia sẽ không thay đổi. Hơn nữa đám người đó chắc chắn sẽ đối phó với Tần Văn Thiên. Cho nên, đối với Tần Văn Thiên thì giết hay không cũng chẳng khác gì nhau.

- Mạc Thương, trong thiết luật của học viện Đế Tinh đã ghi rõ, cấm học viên trong học viện chém giết nhau. Ngươi phải biết rằng nếu như vi phạm thiết luật thì Chấp Pháp viện sẽ xử lý như thế nào.

Trong giọng nói của Khương Chấn đầy hần ý. Hần ta không ngờ Mạc Thương lại dám biểu hiện lập trường của bản thân mà ám chỉ cho Tần Văn Thiên ở trước mặt biết bao người thế này.

- Tần Văn Thiên.

Mạc Thương nhìn Tần Văn Thiên nói tiếp:

- Trong lịch sử của học viện Đế Tinh đã xảy ra chuyện học viên giết người ở tại học viện ba lần.

- Lần thứ nhất, học viên kia đã bị xử tử ngay tại chỗ.

- Lần thứ hai, người nọ đã bị Chấp Pháp viện giam cầm ở cấm địa suốt năm mươi năm. Sau đó, hắn ta đã thề rằng đời này không bước ra khỏi học viện, tình nguyện làm việc ở học viện.

Lời Mạc Thương nói ra khiến cho mọi người đánh mặt lại. Quả thật thiết luật của học viện Đế Tinh vô cùng nghiêm khắc. Trong học viện thì không cho phép xuất hiện tử vong, nếu không thì hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Cũng nhờ có thiết luật mà không một ai dám làm loạn trong học viện cả.

- Vậy còn lần thứ ba thì sao?

Tần Văn Thiên thấy Mạc Thương đang nói lại ngừng thì lên tiếng hỏi. Nếu như là đường chết thì những gì mà Mạc Thương vừa nói với hắn là có ý gì đây.

- Lần thứ ba, học viên giết người ấy bây giờ chính là viện trưởng của học viện Đế Tinh.

Giọng nói bình tĩnh của Mạc Thương khiến không khí nơi này bỗng chốc lặng im. Bọn họ đều biết rõ là thiết luật của học viện rất nghiêm khắc, đặc biệt là với chuyện chuyện giết chết đồng môn trong học viện.

Thế nhưng rất ít người biết đến đoạn lịch sử vừa nãy. Viện trưởng học viện Đế Tinh lại là một trong số những người từng vi phạm thiết luật.

Tần Văn Thiên nhìn Mạc Thương một cái rồi không hỏi thêm gì nữa, bởi vì hắn đã hiểu.

Ba học viên, ba số mệnh khác nhau. Một chết, một làm việc ở học viện và một trở thành viện trưởng học viện.

Sở dĩ có đến ba kết cục thế này là bởi vì giá trị của họ ở trong học viện không giống nhau.

Học viên ở học viện Đế Tinh là một vấn đề cực kỳ đau đầu. Bọn họ đến từ khắp nơi, đều là những người có thiên phú khác biệt lại kiêu ngạo bất tuân. Còn học viện thì không bao giờ quan tâm người hống hách, kiêu ngạo ra sao. Họ chỉ quan tâm người có bản lĩnh, có tư cách để kiêu ngạo hay không mà thôi.

Nếu là thiên tài kiêu ngạo thì đó chính là tự tin, là ngạo khí. Còn nếu là người bình thường mà kiêu ngạo thì lại là tự phụ, là ngu xuẩn.

Ở thế giới này, trừ tình thân huyết thống ra thì không ai nợ gì ai cả. Người muốn người khác trả giá cho người thì đầu tiên người phải chứng minh được người có thể cho hắn được cái gì. Lúc ở công hội Ngân Hà trong thành Thiên Ung Tần Văn Thiên cũng đã hiểu rõ đạo lý này. Bởi vì hắn không đồng ý với điều kiện của Mộc Thanh cho nên Mộc Thanh mới nhận lợi ích của Diệp gia mà bán đứng hắn.

Đây chính là sự thật trần trụi của thế giới này.

Giờ đây Tần Văn Thiên hắn lại gặp phải chuyện này. Cho dù hắn không có giết Âu Phong đi chăng nữa thì Âu Thần lẫn Âu gia đều muốn Tần Văn Thiên phải chết, thế nên hắn cần phải sợ bọn họ làm gì.

Điều mà Tần Văn Thiên quan tâm nhất chính là thái độ của học viện Đế Tinh.

Tần Văn Thiên ngẩng đầu nhìn Âu Thần rồi nở một nụ cười tươi rói. Trong đôi mắt trong suốt kia dường như đã có đáp án cho chuyện này.

Khi còn ở thành Thiên Ung, hắn và Tần phủ đã bị Diệp gia hại vô cùng thâm trọng. Lúc đến kinh thành nước Sở thì Khương Chấn làm khó hắn, Âu Phong lại muốn giết chết hắn. Trước mặt hắn, không chỉ Diệp gia, Âu gia, thậm chí còn có thể lực lớn nhất nước Sở là hoàng thất nữa.

Nếu như lúc này, hắn chọn nhịn nhục bỏ qua cho Âu Phong thì Diệp gia và Âu gia nhất định sẽ mắng chửi hắn là một tên hèn. Tương lai hắn khó mà đặt chân ở hoàng thành..

Cho nên đối với hắn mà nói thì đáp án thật ra vô cùng đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Giết

Vô số ánh mắt đều nhìn chăm chú Tần Văn Thiên, hắn sẽ quyết định như thế nào đây!

- Vù!

Trường thương trong tay Âu Thần phát ra ánh sáng đáng sợ, sát khí bùng lên không thèm che giấu. Nhìn thấy nụ cười nở trên môi Tần Vãn Thiên, hắn ta ảm ảm có dự cảm không ổn, Tần Vãn Thiên thực sự dám xuống tay.

- Thả người!

Giọng nói của Âu Thần mang theo hàn khí lạnh lẽo ghê người.

Nhìn gương mặt lạnh lùng kia, Tần Vãn Thiên vẫn bình tĩnh như cũ, hắn nói:

- Mặc dù đến tận lúc này ngươi vẫn chưa buông bỏ được thứ ngươi gọi là kiều ngạo kia, ngươi vẫn nhìn ta bằng ánh mắt như lần trước, chắc hẳn là ngươi vốn cũng không để ý đến cái chết của hắn rồi.

Nói xong, nắm đấm của Tần Vãn Thiên phát ra ánh sáng sáng chói, một khắc này tất cả mọi người đều thót tim.

- Nếu như ngươi động thủ thì ta đảm bảo, ngươi tuyệt đối sẽ không trở thành người thứ ba đâu, kẻ đầu tiên mới chính là kết cục của ngươi.

Khương Chấn nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên rồi nói, người thứ ba cũng chính là người đã trở thành viện trưởng của học viện Đế Tinh, mà người thứ nhất chính là người đã bị học viện Đế Tinh giết chết.

- Nếu như chỉ là người thứ nhất, dù ta tha cho hắn thì cũng chẳng có đất dung thân ở chốn hoàng thành này.

Tần Vãn Thiên vẫn cười như cũ, người đầu tiên chẳng có bao nhiêu giá trị đối với học viện Đế Tinh, vậy thì làm sao hắn có thể đứng vững được ở hoàng thành này đây.

Tần Vãn Thiên cúi đầu xuống nhìn Âu Phong.

Âu Phong cũng nhìn lại hắn, nhìn ánh mắt của Tần Vãn Thiên lúc này khiến Âu Phong cảm nhận được sự sợ hãi thực sự.

- Tinh mạng của ngươi nằm trong tay ta, thế nhưng lại không có ai muốn cúi đầu vì ngươi, người mà ngươi nên hận không phải là ta.

Tần Vãn Thiên nói một cách bình tĩnh, cơ thể của Âu Phong hơi run lên, lời nói của Tần Vãn Thiên dường như đang tuyên bố cái chết của hắn ta.

Đúng thế, hắn đã cố lấy mạng Tần Vãn Thiên mấy lần liền, Tần Vãn Thiên muốn giết hắn là chuyện nằm trong dự liệu, thế nhưng huynh trưởng của hắn và cả Khương Chấn cũng không ai cúi đầu cầu xin cho hắn, điều này làm hắn cảm thấy vô cùng bị ai. Hắn đã từng rất sùng bái sự kiêu ngạo của huynh trưởng nhưng lúc này sự kiêu ngạo này trung ra với Tần Vãn Thiên lại khiến Âu Phong mất mạng.

Cánh tay của Tần Vãn Thiên giơ lên cao, Hàng Long quyền đánh xuống phát ra tiếng rùng rùng ngâm vang vọng, một con rồng bạc lao thẳng về phía đầu của Âu Phong.

- Ta hận!

Âu Phong hét lên một tiếng phản nộ xen lẫn tuyệt vọng, sau đó một tiếng nổ dữ dội vang lên, cơ thể của hắn bị nổ tan tành, chỉ có tiếng hét không cam tâm đó vẫn vang vọng trong hư không hồi lâu không cách nào tan biến.

Toàn bộ nơi này lặng ngắt, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Tần Vãn Thiên đã trở thành người thứ tư trong lịch sử của học viện Đế Tinh dám đánh chết học viên khác trong học viện.

Mấy người Mạc Thương và Nhược Hoan đều cảm thấy căng thẳng. Giết rồi! Tần Vãn Thiên đã giết chết Âu Phong rồi.

Đám người phía dưới hít sâu một hơi, học viện Đế Tinh lại xuất hiện hai tên điên.

Trong mắt Âu Thần lóe lên vẻ lạnh lẽo cùng cực, hắn bước về phía Tần Vãn Thiên, sát khí trên người bốc lên ngàn ngút.

- Âu Thần!

Khương Chấn hét lên một tiếng khiến Âu Thần dừng bước, hắn hận không thể đâm thủng đầu của Tần Vãn Thiên, nhưng mà Tần Vãn Thiên đã phạm vào đại kị của học viện Đế Tinh rồi.

Âu Thần hắn không thể trở thành người thứ năm được, nếu không thì tuy rằng có thể báo được thù cho Âu Phong, nhưng chỉ sợ bản thân hắn sẽ rơi vào thế khó. Đối với những người phạm vào thiết luật của học viện Đế Tinh thì học viện tuyệt đối không quan tâm hắn có bối cảnh thế nào.

- Trong cuộc chiến xếp hạng nhập học của học viện Đế Tinh mà dám giết hại đồng môn, ngươi là người đầu tiên dám khiêu khích uy nghiêm của học viện Đế Tinh như thế.

Khương Chấn nhìn Tần Vãn Thiên như nhìn một người chết.

- Khương Chấn ta dùng danh nghĩa trưởng lão của học viện, đưa ra lời yêu cầu với Chấp Pháp viện, xin cho phép Âu Thần giết chết Tần Vãn Thiên ngay

tại chỗ để báo thù cho đệ đệ Âu Phong của hân.

Giọng nói của Khương Chấn vô cùng lạnh lùng, chỉ thấy lúc này có rất nhiều thân ảnh tung người nhảy lên diễn võ trường, những người này đều là đệ tử của Cháp Pháp viện. Bọn họ đi lên diễn võ trường thì lập tức đổ ập về phía Tàn Vãn Thiên.

Mà ở sau đám người đó, có một nam tử trung niên từ từ bước tới.

Người nọ là Thiên Thủ, trưởng lão chấp pháp của Cháp Pháp viện. Có quyền ra quyết sách chấp pháp trong học viện Đế Tinh.

Ánh mắt của hân không có bất cứ tình cảm nào hết, hân liếc mắt nhìn Tàn Vãn Thiên một cái.

- Trong cuộc thí luyện ở Hắc Âm Sâm Lâm, Âu Phong đã muốn giết Tàn Vãn Thiên mấy lần liền, bằng không thì hai người họ cũng sẽ không tới học viện để báo thù, Mạc Thương ta xin trưởng lão chấp pháp hãy xử phạt nhẹ, ta xin tự mình nhận Tàn Vãn Thiên làm đệ tử.

Mạc Thương cũng bước lên diễn võ đài.

Khương Chấn muốn Tàn Vãn Thiên chết, Mạc Thương lại muốn bảo vệ Tàn Vãn Thiên.

- Thiên Thủ trưởng lão, Mạc Thương xúi giục Tàn Vãn Thiên giết hại đồng môn, gờ lại ngang nhiên bao che cho hung thủ, Khương Chấn ta xin Cháp Pháp viện định tội Mạc Thương.

Khương Chấn bước lên trước một bước, đối chọi gay gắt với Mạc Thương.

Những học viên cũ của học viện Đế Tinh cũng biết vì có lập trường khác nhau nên Mạc Thương và Khương Chấn hay đối địch từ lâu, vậy nên cảnh tượng hiện tại cũng chẳng lạ gì, chỉ là không biết Cháp Pháp viện sẽ xử trí thế nào đây.

- Tàn Vãn Thiên, trong cuộc đấu xếp hạng của học viện, ngươi đã giết chết đồng môn, có nhận tội không?

Thiên Thủ không thèm để ý tới Mạc Thương và Khương Chấn, chỉ nhìn chăm chăm vào Tàn Vãn Thiên, hỏi với giọng lạnh lùng.

Người của Cháp Pháp viện đã bao vây Tàn Vãn Thiên.

Thấy cảnh này, mọi người đều rung mình, xem ra e là Cháp Pháp viện sẽ không tha cho Tàn Vãn Thiên rồi.

- Thế Cháp Pháp viện có điều tra truy cứu chuyện Âu Phong ám sát ta ở Hắc Âm Sâm Lâm không?

Tàn Vãn Thiên nhìn Thiên Thủ rồi hỏi.

- Không!

Thiên Thủ đáp lại dứt khoát.

- Nếu như Cháp Pháp viện đã không truy cứu chuyện này thì ta đương nhiên phải tự báo thù cho bản thân, thế thì có tội gì chứ.

Tàn Vãn Thiên nói với giọng cứng cỏi.

- Cái tên này thật là.

Đại Sơn đứng đằng sau đờ người ra, Tàn Vãn Thiên này sao có thể chống đối với cả người của Cháp Pháp viện cơ chứ.

- Khương Chấn ta đề nghị Cháp Pháp viện lần nữa, hãy để Âu Thần tự tay giết chết kẻ này báo thù cho đệ đệ của hân!

Khương Chấn lại lên tiếng, Thiên Thủ im lặng trong chốc lát, sau đó chỉ thấy hân phát tay, người của Cháp Pháp viện đồng loạt nhường chỗ, để lại nơi này cho Âu Thần và Tàn Vãn Thiên.

- Thiên Thủ trưởng lão, nếu như Cháp Pháp viện đồng ý với yêu cầu của Khương Chấn thì e là ta phải ra tay can thiệp.

Lúc này Mạc Thương cũng cực kỳ cường thế, hân bước lên trước một bước.

- Mạc Thương! Ngươi dám cản trở Cháp Pháp viện làm việc ư?

Khương Chấn cười lạnh, bước đến đối diện với Mạc Thương, mà Âu Thần người đầy sát khí đã từ từ bước đến chỗ Tàn Vãn Thiên, thậm chí đệ tử dưới trướng của Khương Chấn và môn hạ đệ tử của Mạc Thương đều lấy Tàn Vãn Thiên làm trung tâm, giăng co ngay trong diễn võ trường.

Trận sóng gió này hình như ngày càng nghiêm trọng hơn.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu của Tàn Vãn Thiên đột nhiên có ánh sao lóe lên, chỉ thấy Tinh Hồn của hân xuất hiện, quang hoàn lấp lánh, nhìn màu sắc kia thì biết ngay đây chính là Tinh Hồn đến từ tầng trời thứ ba.

Cảnh này làm Thiên Thủ trưởng lão hơi híp mắt lại, hắn không hề quen biết Tàn Vấn Thiên, cho nên hắn không biết rằng Tinh Hồn đầu tiên mà Tàn Vấn Thiên thức tỉnh lại đến từ tầng trời thứ ba.

- Tầng trời thứ ba, người này có thân phận gì, chẳng trách Mạc Thương bảo vệ hắn như thế.

Nhìn thấy Tàn Vấn Thiên phóng Tinh Hồn ra, nhiều người thăm than chuyện này hình như ngày càng thú vị rồi, chỉ e học viện Đế Tinh không nỡ từ bỏ thiên tài có Tinh Hồn đầu tiên đến từ tầng trời thứ ba thế này đâu.

Trong đôi mắt Thiên Thủ lộ ra vẻ trầm tư, mặc dù gia hỏa này rất kiêu ngạo nhưng hắn quả thật có tư cách để kiêu ngạo, Thiên Thủ đang cân nhắc xem nên xử trí Tàn Vấn Thiên như thế nào.

- Âu Thần, động thủ đi.

Khurong Chấn đứng bên kia gần giọng quát, Âu Thần lập tức bước lên, bổ nhào vào Tàn Vấn Thiên, dường như đồng thời vào lúc đó, Khurong Chấn cũng cản đường Mạc Thương, muốn ngăn cản Mạc Thương ra tay trợ giúp.

Đại Sơn bước ra một bước rồi phóng Tinh Hồn, cả người giống như một bước tường vững chãi chắn trước mặt Tàn Vấn Thiên, một quyền của hắn nện xuống, lập tức như có vô số tảng đá lớn đập vào người Âu Thần vậy.

- Cút!

Âu Thần giận dữ gầm lên một tiếng, trường thương của hắn phát ra ánh sao sáng chói, vô số con cuồng mãnh điên cuồng bắn ra, những tảng đá lớn kia liên tục phát nổ, trường thương của hắn phá tan hết thấy.

Sắc mặt của Đại Sơn trầm xuống, bị ép phải lùi về đằng sau, tên Âu Thần này tuy rằng có phần ngông cuồng, nhưng hắn tuyệt đối là nhân vật nổi bật trong số những học viên của học viện Đế Tinh.

Thiên Thủ vẫn còn đang quan sát.

Lúc này, Tàn Vấn Thiên vẫn bình tĩnh như trước, nếu như không muốn bị Diệp gia và Âu gia chèn ép ở hoàng thành thì hắn phải chứng minh giá trị của mình trước mặt tất cả mọi người ngay trên diễn võ đài của học viện Đế Tinh.

Ánh sao sáng ngời hơn nữa được phóng ra, Tinh Hồn thứ hai của Tàn Vấn Thiên được phóng ra bên cạnh Thiên Chùy Tinh Hồn, Thụy Mộng Tinh Hồn.

Thiên Thủ ngẩng đầu lên nhìn về Tinh Hồn đó, một khắc sau, ánh mắt của hắn đột nhiên cứng đờ.

Màu sắc của Tinh Hồn này là màu vàng kim, Thụy Mộng Tinh Hồn, bị bao phủ bên trong quang hoàn màu vàng kim.

Thiên Thủ là cường giả Nguyên Phủ cảnh, hơn nữa còn được đảm nhiệm chức chấp pháp trưởng lão tại học viện Đế Tinh cường giả như mây này, thế nhưng hắn chưa bao giờ ngờ đến sẽ có một ngày hắn nhìn thấy Tinh Hồn màu vàng kim trên người một thiếu niên mười sáu tuổi, đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng hôm nay hắn đã được nhìn thấy.

Không chỉ có hắn mà tất cả mọi người đều nhìn thấy rồi.

Vào lúc Thụy Mộng Tinh Hồn có quang hoàn màu vàng rờn được phóng ra thì tất cả mọi tranh đấu, chém giết dường như đều mất đi ý nghĩa. Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên Tinh Hồn này.

Sắc mặt của Tàn Vấn Thiên vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng ánh mắt mà mọi người nhìn hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Tinh Hồn có ánh sáng thế này chắc là đến từ tầng trời thứ tư đúng không?

Tinh Hồn thứ nhất kết nối với ngôi sao Vô Mệnh của tầng trời thứ ba, Tinh Hồn thứ hai liên kết với ngôi sao Vô Mệnh của tầng trời thứ tư.

Tàn Vấn Thiên đã tạo ra lịch sử trước nay chưa từng có cho học viện Đế Tinh.

- Dừng lại!

Trên bầu trời đột nhiên có một giọng nói vang lên giống như sấm rền, làm cho những người đang chiến đấu và đám đông đang chờ người ra tinh hồn lại.

Đông tử của Thiên Thủ co rút lại, trong đôi mắt hắn hiện lên sự kính sợ, hắn ta lập tức nói:

- Tất cả dừng tay lại! Kẻ nào dám trái lệnh thì sẽ bị Chấp Pháp viện xử lý.

Tất cả mọi người vội vàng dừng tay, ánh mắt của họ tập trung trên người Tàn Vấn Thiên với đủ loại vẻ mặt đặc sắc, nhất là vẻ mặt của Âu Thần và Khurong Chấn, có thể nói là cực kỳ phong phú.

Không gian lặng ngắt như tờ, thiếu niên đã giết chết Âu Phong thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, trở thành vai chính duy nhất của ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Kết Quả Xử Trí

Sau khi Tần Vãn Thiên ngưng tụ Thụy Mộng Tinh Hồn thì liền sử dụng thuật châm huyết áp chế ánh sáng của Tinh Hồn, nhưng lần này hắn không áp chế quá nhiều mà chỉ để màu vàng kim biến nhạt hơn mà thôi.

Bởi vì lúc trước hắn đã nghĩ kỹ, với thể lực của Diệp gia ở hoàng thành, nếu hắn không thể hiện ra thiên phú đủ để lấy được sự coi trọng của cao tầng trong học viện Đế Tinh thì chỉ e rằng hắn khó mà có chỗ đứng ở hoàng thành này. Hắn cũng không phóng thẳng ra ánh sáng của tầng trời thứ năm, nếu như thiên phú của hắn quá mạnh thì chỉ sợ sẽ có một số người không tiếc bất cứ giá nào để giết chết hắn.

Vì vậy nên mới có tình cảnh lúc này đây.

- Lúc ở thành Thiên Ung thì ta đã thông qua khảo hạch của lão sư Mạc Thương, vì lời hứa của học viện Đế Tinh nên mới lặn lội ngàn dặm xa xôi tới hoàng thành để đến học viện báo danh, nhưng Khương Chấn lại không đưa ngọc bài Đế Tinh cho ta mà muốn ta tham gia hoạt động liên kết của chín viện, ta cũng đã đồng ý.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh, Tần Vãn Thiên chậm rãi cất lời, không ai cất lời hắn, cả không gian chỉ có một mình giọng nói của hắn.

- Trong hoạt động đó, Âu Phong đã tập trung những học viên khác dùng đủ mưu sâu kế hiểm để truy sát ta và Phàm Nhạc, suýt nữa thì đắc thủ, vì Phàm Nhạc đã kích hoạt huyết mạch chi lực cho nên chúng ta mới có thể đánh bại Âu Phong và đuổi giết ngược lại hắn, thế nhưng lúc này Âu Thần xuất hiện, hắn ta nói ta và Phàm Nhạc giết hại đồng môn, suýt chút nữa giết chết ta và Phàm Nhạc ngay tại chỗ, lúc đó học viện Đế Tinh có ai chấp pháp cho bọn ta?

- Sau đó, Âu Phong lại lôi kéo cường giả Luân Mạch cảnh đuổi giết bọn ta, ép bọn ta đến bước đường cùng, may mà mạng bọn ta lớn, hơn mười ngày sau ta vẫn có thể sống sót trở về. Điều đầu tiên mà ta nghĩ đến là quay về học viện Đế Tinh báo danh, nhìn thấy Âu Phong ta lại tức giận khó có thể kiềm chế được nên ra tay giết chết hắn, thử hỏi chúng ta có tội gì chứ?

Tần Vãn Thiên từ từ nói hết mọi chuyện đã xảy ra, hơn nữa hắn còn bộc lộ thiên phú của mình làm cho mọi người đều cảm thấy Tần Vãn Thiên hắn không hề làm sai gì cả.

Hơn nữa, nghe lời Tần Vãn Thiên nói thì hình như không chỉ Tần Vãn Thiên có thiên phú hơn người mà ngay cả Phàm Nhạc mập mạp kia cũng có huyết mạch chi lực, cũng là một thiên tài hiếm có khó tìm, nếu như thế thì học viện Đế Tinh không thể không cân nhắc cho kỹ.

- Nếu như học viện Đế Tinh vẫn cho rằng ta có tội vậy thì xin đừng gán cho ta cái danh học viên của học viện Đế Tinh, ta vẫn chưa nhận ngọc bài Đế Tinh, không thể xem như người của học viện Đế Tinh được, cứ xem như ta đến học viện Đế Tinh giết Âu Phong để trả thù đi.

Giọng nói của Tần Vãn Thiên vẫn bình tĩnh như trước:

- Bây giờ, xử trí thế nào thì tùy các vị.

Hắn vừa dứt lời thì Tinh Hồn chói mắt lập tức biến mất, nhưng mọi người vẫn không thể nào bình tĩnh lại được.

- Mạc Thương ta vất vả lắm mới có được môn sinh này, nếu như học viện cứ muốn đuổi hắn khỏi cửa và còn định tội hắn thì người làm lão sư như ta cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa rồi.

Mạc Thương nhìn Thiên Thủ một cái rồi lạnh lùng nói, ngay sau đó tất cả mọi áp lực đều chuyển mắt nhìn sang Thiên Thủ, điều này làm hắn ta rất khó xử.

Lúc này, hắn ta quả thật không có ý định tội Tần Vãn Thiên, nữa nếu không thì e rằng người phía trên sẽ trách hắn, chỉ sợ là hiện tại đã có cao tầng đang quan sát tình hình bên này rồi.

Nghĩ vậy Thiên Thủ có chút buồn bực, nếu như không xử lý chuyện này cho thích đáng thì sợ rằng rất nhiều người sẽ có ý kiến với hắn ta.

Đương nhiên người buồn bực nhất vẫn là Khương Chấn, vào khoảng khắc Tần Vãn Thiên phóng ra hai Tinh Hồn thì hắn ta đã biết là Tần Vãn Thiên sẽ không chết rồi, không những không chết mà còn nhận được sự chú ý của cao tầng nữa.

Mà Khương Chấn hắn, lại cứ thế đắc tội với một nhân vật có tiềm năng lớn.

Còn có Âu Thần nữa, hắn ta vẫn còn cay Tần Vãn Thiên lắm, hận không thể giết chết Tần Vãn Thiên ngay tại chỗ. Tuy rằng nguyên nhân của chuyện này

là do quan hệ của hắn ta với Diệp Vô Khuyết, nên hắn ta muốn giúp Diệp Vô Khuyết giải quyết cục nợ tép riu này. Đối với hắn ta, đây vốn không phải là chuyện khó khăn gì, nhưng không ngờ lại tạo thành cục diện như hiện tại, nhưng mà chẳng có ai lại tự nhận là mình sai cả, thế nên hắn vẫn cứ hận Tần Văn Thiên.

Đệ đệ Âu Phong của hắn ta bị Tần Văn Thiên giết chết ngay tại chỗ, hơn nữa lại còn chết một cách vô ích như thế, Âu Thần hắn sao có thể không tức giận được đây? E là chính bản thân hắn cũng khó mà ăn nói với người trong nhà.

- Hồn xược.

Đúng vào lúc này, Thiên Thủ rút cuộc cũng lên tiếng, điều khiến cho mọi người kinh ngạc chính là hắn lại quay sang quát Tần Văn Thiên.

- Nói bậy nói bạ, nếu như ngươi đã tham gia khảo hạch của học viện Đế Tinh, lại còn sống sót ra khỏi Hắc Âm Sâm Lâm thì sao có thể không phải là học viên của học viện Đế Tinh chứ?

Thiên Thủ quát Tần Văn Thiên:

- Ngọc bài Đế Tinh chỉ là hình thức mà thôi, nếu như ngươi đã chọn học viện Đế Tinh thì ngay bây giờ ngươi đã là học viên của học viện Đế Tinh rồi.

- Vì thế, Thiên Thủ ta thân là chấp pháp trưởng lão của học viện Đế Tinh, ta có quyền quản giáo hành vi của ngươi, tuy rằng hôm nay ngươi báo thù cho chính mình nhưng đã gây ra ảnh hưởng nặng nề. Ta quyết định tạm thời cấm túc ngươi một tháng, đồng thời ta sẽ phái người đi điều tra chuyện xảy ra ở Hắc Âm Sâm Lâm. Nếu những lời ngươi nói là thật thì ta sẽ xem trận chiến hôm nay như trận đấu cá nhân của ngươi và Âu Phong, không liên quan gì đến học viện cả.

- Đương nhiên, nếu như ngươi dám nói dối thì ta sẽ, ta sẽ...

Hình như Thiên Thủ vẫn chưa nghĩ ra nếu như Tần Văn Thiên nói dối thì sẽ xử lý hắn như thế nào, nhất thời ngập ngừng một lúc, sau đó bổ sung:

- Đến lúc đó rồi nói tiếp, giờ ngươi đi theo ta.

- Xi.

Nhược Hoan phì cười một tiếng, nhưng lập tức gượng tay che lấy miệng, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên ánh sáng rực rỡ, đây là lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy trưởng lão Thiên Thủ mặt sắt thiết diện vô tư lúng túng như thế này đây.

Tuy rằng Thiên Thủ mang tiếng là đang quát Tần Văn Thiên nhưng mọi người đều nghe ra ý bao che trong đó, dù Tần Văn Thiên có nói dối hay không thì xem như cái chết của Âu Phong cũng thành công cốc.

Hơn nữa rõ ràng là Thiên Thủ đang kéo thẳng Tần Văn Thiên vào học viện Đế Tinh... Nói thẳng Tần Văn Thiên ngươi hiện giờ đã là học viên của học viện Đế Tinh rồi.

Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều hiện ra ý cười, hôm nay coi như đã trút được con giận rồi.

Nhưng mà, ánh mắt của Âu Thần vẫn làm cho người ta thấy chán ghét như thế.

Mập mạp nghĩ thầm, lúc nào có cơ hội thì tiện tay giải quyết luôn cái tên Âu Thần đó một thể thì hoàn mỹ rồi.

Đương nhiên, mập mạp cũng chỉ nghĩ thầm trong lòng mà thôi, đối với những người mình đáng không lại thì mập mạp luôn giữ nguyên tắc quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Đối với những người mà hắn có thể đánh bại thì nguyên tắc của mập mạp là anh hùng báo thù mọi lúc mọi nơi.

Cho nên, với Âu Phong kia, mập mạp lựa chọn làm anh hùng, còn với Âu Thần thì mập mạp định làm quân tử.

- Còn ngươi nữa, ngươi cũng bị cấm túc cùng Tần Văn Thiên, xám hối cho từ tể vào.

Đúng lúc mập mạp đang nghĩ là làm anh hùng hay quân tử thì Thiên Thủ quát hắn một tiếng, nhưng mà mập mạp có vẻ vẫn rất hồn nhiên không thêm để ý, hắn nhếch miệng cười, vỗ vai Tần Văn Thiên nói:

- Hào huynh đệ có nạn cùng chịu, Tần Văn Thiên đây là huynh đệ của ta, Phạm Nhạc ta đương nhiên phải đi cùng hắn rồi.

Mập mạp ngẩng đầu lên, dáng vẻ vô cùng vênh vao tự đắc, cứ như thể sợ người khác không biết Tần Văn Thiên là huynh đệ của hắn vậy.

- Tên này trông hèn hèn.

- Tên mập nom mặt mày đáng khinh quá.

Nhiều người thầm mắng trong lòng, tên mập này rõ là đang giễu võ dương oai đây mà.

Đương nhiên, chỉ có Tần Vãn Thiên biết, lúc cùng chung hoạn nạn với hắn ở trong Hắc Ám Sâm Lâm thì mập mạp hoàn toàn không biết thiên phú của hắn, sau này lúc gặp phải nguy hiểm thì rõ ràng mập mạp có thể tự trốn thoát một mình nhưng hắn không làm như thế, tuy rằng mập mạp bị ỏi nhưng bị ỏi đến mức khiến người ta thấy ảm áp.

Người của Cháp Pháp viện đưa Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc đi, Mạc Thương không hề lo lắng chút nào, vào lúc Tần Vãn Thiên phóng ra Tinh Hồn màu vàng kim thì hắn đã biết kết quả rồi.

Ánh mắt của hắn liếc qua Khương Chấn một cái, Mạc Thương cũng đưa đệ tử môn hạ của mình rời khỏi đây, cuộc chiến xếp hạng tiếp tục tiến hành nhưng mọi người đã không còn lòng dạ nào nữa rồi, trong đầu bọn họ vẫn đang lớn vồn những cảnh tượng vừa rồi.

Những việc xảy ra ở học viện Đế Tinh hôm nay e là sẽ nhanh chóng truyền ra khắp các học viện lớn khác.

- Hắn tên là Tần Vãn Thiên à, anh tuấn quá.

Có thiếu nữ lộ ra vẻ háo sắc, vẫn cứ nhớ đến cảnh tượng thiếu niên ngông cuồng vừa nãy, thiếu niên đó không tiếc tất cả giết chết Âu Phong, sau đó thì bộc lộ thiên phú của mình, trở thành người đầu tiên trong lịch sử của học viện Đế Tinh.

Âu Thần đưa thi thể Âu Phong rời đi, hắn phải trở về gia tộc, những chuyện xảy ra ở đây e là sẽ nhanh chóng truyền đi.

Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc bị phạt cấm túc, nhưng là bị phạt cấm túc ở trong một đình viện vô cùng nho nhã, cổ kính trang trọng, trong viện còn có suối nhỏ cầu kiều.

Điều này làm cho mập mạp cảm thán một phen, chỉ thiếu mấy mỹ nữ nữa thôi thì chỗ cấm túc này sẽ trở nên hoàn mỹ rồi.

Mập mạp rất vui vẻ, nhưng Thiên Thủ bây giờ thì lại đang rất đau đầu, lúc này trước mặt hắn xuất hiện rất nhiều người, bọn họ đều là các trưởng lão của học viện.

- Thiên Thủ trưởng lão, ta chỉ muốn gặp Tần Vãn Thiên thôi, yêu cầu này không quá đáng chứ.

Lúc này có một người hán tử cao to da ngăm đen nhìn Thiên Thủ, yêu cầu gặp Tần Vãn Thiên.

- Thiên Thủ, ta bảo đảm sẽ không làm trễ quá nhiều thời gian đâu, chỉ là nói với Tần Vãn Thiên vài câu thôi.

Một người khác mỉm cười nhìn Thiên Thủ, cũng lên tiếng yêu cầu.

Nhìn mấy người trước mặt, Thiên Thủ chỉ cảm thấy nhức hết cả đầu, sao hắn có thể không rõ những người này nghĩ gì chứ, Tần Vãn Thiên bước vào học viện Đế Tinh, đến cả ngọc bài Đế Tinh cũng chưa nhận được, tự nhiên vẫn chưa bái ai làm sư phụ.

Tuy nói Mạc Thương đã cướp được tiên cơ nhưng bọn họ vẫn có cơ hội dụ dỗ Tần Vãn Thiên.

- Đám khốn kiếp các ngươi.

Lúc này, một tiếng quát truyền đến làm cho đám người đột nhiên yên tĩnh lại, họ quay đầu lại thì nhìn thấy gương mặt đen như đáy nồi của Mạc Thương.

Mọi người nhìn thấy Mạc Thương thì không khỏi lúng túng, nhưng mà trên mặt vẫn bày ra vẻ nghiêm trang như trước.

- Hôm nay là ngày cuối cùng của trận đấu xếp hạng, các ngươi lại chạy hết đến đây, học viên làm sao chọn được sư phụ của mình hả, bây giờ phó viện trưởng đã tức giận lắm rồi đây, các ngươi tự xem mà giải quyết đi.

Mạc Thương hừ lạnh một tiếng, sau khi Thiên Thủ đưa Tần Vãn Thiên rời đi thì Mạc Thương nhanh chóng phát hiện ra các lão sư giáo của học viện Đế Tinh đều lượn mất tăm.

Lời nói của Mạc Thương vừa dứt thì mọi người đều hồi hải rồi đi, chỉ trong nháy mắt thì đã chẳng thấy bóng ai nữa cả.

Thiên Thủ lắc đầu cười khổ, cuối cùng cũng coi như được yên tĩnh rồi.

Hắn ta nhìn Mạc Thương, nói:

- Mạc Thương, phó viện trưởng tức giận rồi, ngươi cũng mau đi đi.

Mạc Thương nhìn lại Thiên Thủ, sau đó cười đáp:

- Thiên Thủ trưởng lão để ta gặp đệ tử Tần Vãn Thiên của ta cái đã, ta có mấy lời muốn nói với hắn.

Thiên Thủ đơ người, hắn quan sát Mạc Thương, sau đó cười bảo:

- Mạc Thương, phó viện trưởng căn bản không đến đúng không?

Mạc Thương bị vạch trần thì không khỏi cười ngượng, làm cho Thiên Thủ há hốc mồm, hắn ta trừng mắt nhìn Mạc Thương rồi nói:

- Coi như ngươi lợi hại, vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thiên Thủ Ấn

Tần Văn Thiên nhìn thấy Mạc Thương đến thì đứng dậy đón, vui mừng gọi to:

- Mạc Thương lão sư.

- Ngồi xuống đi.

Mạc Thương mỉm cười nhìn người trước mặt, hôm nay Tần Văn Thiên đã cho hắn một niềm vui bất ngờ cực lớn.

- Tần Văn Thiên, lá gan của con cũng lớn lắm, lại dám to gan giết chết Âu Phong ở trước mặt mọi người như thế.

Mạc Thương nhìn Tần Văn Thiên rồi nói:

- Âu gia chính là gia tộc quyền quý có thế lực lớn ở hoàng thành này, con giết Âu Phong như thế thì kiểu gì cũng bị bọn họ ghi thù.

- Không phải Mạc Thương lão sư từng nói với con rằng có giết hay không thì thế lực của Âu gia vẫn còn đó sao.

Tần Văn Thiên cười đáp, bắt đầu từ khi Âu Phong đuổi giết hắn ở Hắc Âm Sâm Lâm thì song phương đã không có cửa văn hòa rồi, Tần Văn Thiên không cho rằng nếu hắn tha cho Âu Phong thì đối phương sẽ cảm kích và sau này chẳng kiếm chuyện khó dễ gì hắn nữa.

- Tuy nói là thế nhưng nếu như không phải nhờ vào thiên phú mà con để lộ ra sau này thì e là con đã gặp nguy hiểm rồi. May mà bây giờ mọi chuyện cũng tạm yên, học viện Đế Tinh cũng coi trọng con đủ nhiều, dù là Diệp gia hay Âu gia muốn đối phó với con thì cũng phải nghĩ đến thái độ của học viện Đế Tinh trước đã.

Mạc Thương cười nói:

- Đương nhiên, thực lực của bản thân mình mới là điều quan trọng nhất, dù sao thì mình thương để tránh ám tiễn khó phòng, nếu bọn họ muốn giết một người thì có vô vàn thủ đoạn, thậm chí còn có thể không để sót chút dấu vết nào, để người ta không thể tra ra bọn họ, thế nên con phải đề phòng cảnh giới lên sớm một chút, lúc ra khỏi học viện cũng phải cẩn thận hơn nữa.

- Con biết rồi.

Tần Văn Thiên gật đầu.

- Đúng rồi, ta tới đây là muốn nói một số tình huống ở học viện Đế Tinh cho con biết, lịch sử của học viện Đế Tinh còn lâu hơn cả nước Sở nữa, người sáng lập nên nó là Đế thương. Nghe nói ba ngàn năm trước ở nơi này có rất ít tu sĩ Võ Mệnh, cho nên Đế Thương mới sáng lập ra học viện Đế Tinh để cố gắng tạo nên thời đại tu sĩ Võ Mệnh.

Mạc Thương thông thả nói tiếp:

- Học viện Đế Tinh hiện tại đều do tu sĩ Võ Mệnh tạo thành, bao gồm một vị viện trưởng, ba vị phó viện trưởng, chín vị trưởng lão vĩnh dự, ba mươi sáu vị trưởng lão và vô số khách khanh trưởng lão không rõ số lượng khác, số còn lại là học viên.

- Chỉ khi nào học viên của học viện Đế Tinh bước chân vào Nguyên Phủ cảnh thì mới có thể chính thức xin tốt nghiệp, vậy nên tuy rằng mỗi lần đều tuyển nhận vài trăm người, nhưng vì phần lớn mọi người đều cần thời gian khá lâu mới bước vào cảnh giới Nguyên Phủ được, cho nên học viện Đế Tinh hiện tại có hơn ba ngàn học viên. Còn lão sư chịu trách nhiệm giảng dạy là ba mươi sáu vị trưởng lão và những vị khách khanh trưởng lão đã bước vào Nguyên Phủ cảnh khác đảm nhiệm.

- Khách khanh trưởng lão đều là Nguyên Phủ cảnh hết sao.

Tần Văn Thiên giật mình, sức mạnh của học viện Đế Tinh đúng là khủng khiếp thật.

- Đúng vậy, thật ra những vị khách khanh trưởng lão này đều là đệ tử trên danh nghĩa của ba mươi sáu vị trưởng lão khác cả. Sau khi bọn họ bước vào Nguyên Phủ cảnh thì có thể xin tốt nghiệp, nhưng có một số người đồng ý ở lại học viện Đế Tinh để tiếp tục tu hành, bọn họ sẽ được trao chức khách khanh trưởng lão để dạy dỗ đệ tử giúp cho lão sư của bọn họ, dù sao thì học viên mới mỗi kỳ chỉ có ba mươi người đứng đầu là có quyền được chọn

lão sư, bọn họ có thể trực tiếp bái nhập môn hạ của các trưởng lão đó, còn những người khác sẽ do khách khanh trưởng lão dưới trưởng của những vị trưởng lão kia giúp đỡ dạy dỗ.

- Đương nhiên con đừng có xem thường những vị khách khanh trưởng lão kia nhé, có một số vị khách khanh trưởng lão có thực lực vượt xa lão sư của bọn họ ấy chứ.

Mạc Thương mỉm cười giới thiệu, Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc đều hiểu ra, nếu như sau này Nhược Hoan sư tỷ và Đại Sơn sư huynh bước vào cảnh giới Nguyên Phủ cảnh mà vẫn muốn ở lại học viện Đế Tinh thì bọn họ sẽ là khách khanh trưởng lão dưới trưởng của Mạc Thương lão sư.

- Lần này ta còn chưa bắt đầu thu đệ tử dưới trưởng nên hai người các con có bằng lòng hay không đây?

Mạc Thương nhìn Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc, rốt cuộc cũng nói ra ý của mình khi đến đây.

Tần Văn Thiên gật đầu, hẳn đến học viện Đế Tinh này vốn cũng là vì Mạc Thương nên đương nhiên sẽ vào dưới trưởng của Mạc Thương rồi, nhưng lúc này ánh mắt của mập mập lại kóe lên, hẳn cười gian nói:

- Lão đại này, chắc là ba mươi sáu vị trưởng lão của học viện đều muốn thu nhận ngươi cả đấy, hay là chúng ta cứ chờ xem trước cái đã, ít nhất cũng phải xem quả bái sư của các vị trưởng lão là gì chứ nhỉ.

Mạc Thương nghe Phạm Nhạc nói thế thì ngớ người ra, nhìn gương mặt thô bỉ cười gian của mập mập mà hẳn chỉ muốn nện cho tên mập chết bầm này một trận, cái tên đáng khinh này còn dám đòi quà trắng trợn như thế, đúng là quá đáng mà.

Mạc Thương quay đầu lại thì lập tức trông thấy Tần Văn Thiên đang nhìn mình cười tủm tỉm, thế là lại càng tức cái tên mập mập kia hơn. Hắn thò tay vào ngực áo móc ra hai quyển bí kíp đưa cho Tần Văn Thiên rồi nói:

- Đây là một bộ công pháp và một bộ thần thông, công pháp này là cấp Nguyên Phủ thượng đẳng đấy, đủ cho ngươi tu hành một mực đến hết Nguyên Phủ cảnh luôn, thần thông thì chỉ là địa cấp trung phẩm thôi, bình thường chỉ có cường giả Nguyên Phủ cảnh mới có thể phát huy được uy lực của nó, lực công kích tuy mạnh cực kỳ nhưng cũng khó tu luyện, xem như quà bái sư đi vậy.

Trình độ của công pháp trực tiếp phân chia theo cảnh giới, công pháp Nguyên Phủ cảnh thì có thể khiến cho võ tu tu luyện đến Nguyên Phủ cảnh, công pháp cấp Thiên Cương thì có thể khiến cho võ tu tu hành đến cảnh giới Thiên Cương.

Thần thông thì chia làm tam giai cửu phẩm, tam giai là Thiên Địa Nhân, mỗi giai lại chia thành ba cấp thượng trung hạ, Nhân giai tương ứng với trình độ Luân Mạch cảnh, Địa giai tương ứng với Nguyên Phủ cảnh.

- Cảm ơn lão sư.

Tần Văn Thiên nhận lấy chẳng hề khách khí, hai chữ lão sư cũng gọi đến là ngọt khiến cho Mạc Thương trợn mắt lên nhìn, nhưng sau đó lại mỉm cười, xem như đã xong chuyện của Tần Văn Thiên rồi.

- Lão sư thế của con đâu?

Nhạc Phạm nháy mắt hỏi Mạc Thương.

Mạc Thương nhìn Nhạc Phạm một cái rồi cười toe đáp:

- Bây giờ xem ra ta phải cân nhắc kỹ lại việc có nên thu con làm đệ tử hay không.

- Đừng mà lão sư ơi, con biết sai rồi mà.

Nhạc Phạm lập tức nhấn nhó, chọc cho Tần Văn Thiên và Mạc Thương cười vang, cái tên mập mập này đúng là hết thuốc chữa.

- Mập mập, ta đã có công pháp tu hành thích hợp với mình rồi, nên công pháp này nhường lại cho ngươi đấy.

Tần Văn Thiên đưa phần bí tịch công pháp kia lại cho Nhạc Phạm, còn mình thì chỉ giữ lại bản thần thông.

- Cảm ơn nhé, bí kíp thần thông này là gì thế?

Nhạc Phạm đi tới bên cạnh Tần Văn Thiên thấp giọng đọc:

- Thiên Thủ Ấn.

- Bộ thần thông này khó tu luyện lắm, khi tu luyện đến cảnh giới cao nhất thì có thể phát ra chương ấn nghìn tay với uy lực cực lớn, Thiên Thủ trưởng lão cũng là nhờ tu luyện phần Thiên Thủ Ấn này nên mới nổi danh khắp nơi, có được danh hiệu Thiên Thủ trưởng lão. Tần Văn Thiên này, con phải nghiên cứu cho kỹ vào nhé.

Mạc Thương dặn dò Tần Văn Thiên.

- Dạ, chắc chắn rồi.

Tần Văn Thiên gật đầu, hắn đã tu luyện Hàng Long quyền ổn thỏa cả rồi, công pháp thì có Luyện Thần Đồ Lục với Chú Mộng Pháp Quyết, bây giờ lại có thêm thần thông như Thiên Thủ Ấn thì đúng là không còn gì bằng.

- Được rồi, đây là ngọc bài Đế Tinh của các con, một tháng cảm tức này nhớ phải chăm chỉ tu hành, chờ sau khi hai đứa được thả ra thì ta sẽ để sư huynh và sư tỷ của các con dắt cả hai đi làm quen với việc trong học viện.

Mạc Thương nói xong thì đứng dậy rồi đi, mập mạp quay sang nháy mắt với Tần Văn Thiên một cái rồi lập tức đi nghiên cứu công pháp của mình.

Tần Văn Thiên thì giờ quyền Thiên Thủ Ấn kia ra xem, bộ thần thông Địa cấp này thoát nhìn khá đơn giản, chỉ có năm thức ấn pháp: Kim Cương Ấn, Luân Hải Ấn, Phá Vọng Ấn, Khô Tịch Ấn, Đại Thiên Thủ Ấn!

Thức Kim Cương Ấn đầu tiên thì chí cường chí cương, uy lực cực mạnh. Thức Luân Hải Ấn thứ hai thì như vô số đợt sóng biển thay phiên ập đến, trong cương có nhu, uy lực cực mạnh... Đến Đại Thiên Thủ Ấn thì chương ấn phát ra tựa như đại Phật nghìn tay đè sập thiên địa.

- Tuy rằng Thiên Thủ Ấn Pháp này có uy lực mạnh mẽ, nhưng lại cực kỳ tổn nguyên lực, dùng nguyên lực ngưng tụ thành đại chương ấn khổng lồ để phát ra nên mới có thể tạo ra công kích đáng sợ như thế.

Sau khi xem xong thì Tần Văn Thiên thì thảo tự nói, lực công kích mạnh thì cũng sẽ tổn rất nhiều nguyên lực.

- Luyện Thần Đồ Lục, thần văn.

Tần Văn Thiên đột nhiên nghĩ đến một khả năng, tầng thứ nhất của Luyện Thần Đồ Lục cần có thần nguyên do thần văn cấp một ngưng tụ thành, vậy nếu như hắn dùng thần văn chương ấn để ngưng luyện phối hợp cùng với thần thông Thiên Thủ Ấn này thì uy lực sẽ không bỏ đến nhường nào đây?

Nghĩ đến đây thì trong lòng Tần Văn Thiên có phần kích động, trong phần ký ức ở não hải của hắn đúng là có thần văn chương ấn, loại thần văn này có thể dùng để luyện chế mấy loại thần binh dạng bao tay để tăng cường công kích.

Đã có ý nghĩ này nên Tần Văn Thiên cũng bắt đầu triển khai thực tế, chính thức tu hành Luyện Thần Đồ Lục.

Luyện Thần Đồ Lục rất khó tu hành và cũng rất tổn nguyên lực tinh thần, nguyên lực tinh thần không lồ lại chỉ có thể ngưng tụ ra được một cái thần văn, sau đó dùng thủ đoạn đặc thù điên cuồng áp súc nó lại thì mới ngưng luyện ra được một hạt thần nguyên, giữ ở bên trong khiếu huyết. Quá trình này rất chậm, sau này Tần Văn Thiên dần dần có thể dễ dàng tiến vào Thiên Mộng cảnh rồi tu hành ngưng luyện thần nguyên trong giấc mơ.

Thiên Mộng cảnh khiến tốc độ hấp thu nguyên lực tinh thần trên chín dãy ngân hà cũng tăng lên rất nhiều, nếu như sau này bước vào Tạo Mộng cảnh và Vong Mộng cảnh thì sẽ nhanh hơn nữa, có thể bù đắp khoảng thời gian tổn hao cho việc tu luyện Luyện Thần Đồ Lục. Đương nhiên trong vòng một tháng này Tần Văn Thiên còn phải nghĩ cách kiếm thêm được chút Tinh Văn thạch để tu hành nữa.

Theo thời gian trôi qua, Tần Văn Thiên tu luyện Luyện Thần Đồ Lục dần dần cũng có chút thành tựu, tốc độ ngưng luyện thần nguyên cũng nhanh hơn một chút, đôi lúc hắn sẽ ngủ li bì suốt ba bốn ngày không tỉnh lại để tu hành trong mơ luôn, điều này khiến cho mập mạp chán muốn điên lên được, chỉ mong có thể được ra ngoài sớm một chút để còn giao lưu bồi đắp cảm tình với mấy nữ học viện xinh đẹp khác mà thôi!

Thời gian một tháng gần đến, Tần Văn Thiên trực tiếp ngủ ở bên trong đình viện luôn, ánh sao trên trời trút xuống người hắn, sau đó chảy vào bên trong luân mạch, sau đó lại có từng đoàn nguyên lực tinh thần hội tụ lại một chỗ, không ngừng ngưng tụ thành hình chương ấn, chậm rãi áp súc lại. Sau cùng chạy theo luân mạch chui vào bên trong khiếu huyết.

Tu hành suốt một tháng này, Tần Văn Thiên không chỉ tu hành nhập môn Luyện Thần Đồ Lục, mà hắn cũng đã rành rẽ về thức thứ nhất của Thiên Thủ Ấn, đồng thời còn khiến cho khiếu huyết tiếp tục mở rộng hơn, chứa được nhiều nguyên lực tinh thần hơn. Đến ngày nào đó tới cực hạn thì cũng chính là lúc phần luân mạch thứ hai được sinh ra, đó cũng có nghĩa là hắn đã bước vào Luân Mạch cảnh tầng hai.

Hiển nhiên đột phá Luân Mạch cảnh khó hơn đột phá Luyện Thể cảnh nhiều, cần phải có thời gian để tích lũy, một tháng nay Tần Văn Thiên đã đột phá cực hạn dung nạp nguyên lực tinh thần của cơ thể đến bảy tám lần, thế mà vẫn chưa thể tạo thành phần luân mạch thứ hai nữa.

Có thể thấy được chênh lệch giữa các tầng trong Luân Mạch cảnh này lớn đến cỡ nào. Sở dĩ Tần Văn Thiên có thể đánh bại được Âu Phong là vì trong nháy mắt hắn đã bộ phát được sức mạnh quá lớn, trực tiếp đè bẹp Âu Phong, chứ còn đánh lâu dài thì hắn tuyệt đối không làm được, bởi vì nguyên lực tinh thần ở trong cơ thể hắn thua xa đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thiên Mộng Lâm

Tần Ván Thiên và Phạm Nhạc rút cuộc cũng gặp lại Thiên Thủ, dù mấy ngày nay đều có người đến đưa cơm cho họ, nhưng Thiên Thủ thì chưa từng xuất hiện bao giờ.

- Trưởng lão.

Tần Ván Thiên đứng dậy gọi một tiếng.

- Ủ.

Thiên Thủ gật đầu:

- Tần Ván Thiên, chuyện này đã điều tra rõ ràng, có người đồng ý đứng ra làm chứng cho chuyện xảy ra ở trong Hắc Ám Sâm Lâm, Âu Phong quả thật đã từng dẫn người đuổi giết người, nên Chấp Pháp viện đã công bố với bên ngoài rằng sự kiện trên võ đài một tháng trước là việc nằm trong phạm trù ân oán cá nhân, phạt người bị cầm tù một tháng, ngoài ra thứ tự của người trong số tân sinh cũng bị xếp đến cuối cùng, bây giờ hai người có thể đi được rồi.

Tần Ván Thiên nghe thấy Thiên Thủ nói thế thì lộ ra vẻ vui mừng, trong học viện cấm việc giết chết đồng môn, Chấp Pháp viện dùng lý do ân oán cá nhân để giải thích thế này rõ ràng là đang thiên vị hắn. Điều này Tần Ván Thiên đương nhiên cũng hiểu rõ, hơn nữa hình phạt này căn bản không thể xem là xử phạt được, chẳng qua là chỉ bề quan một tháng ở nơi này mà thôi.

Thiên vị trắng trợn như thế ai mà chẳng nhìn ra được, nhưng sự thật chính là như thế, chỉ cần người có đủ thiên phú thì sẽ được xem trọng và hưởng thụ những đãi ngộ mà người thường không có.

- Đa tạ trưởng lão.

Tần Ván Thiên mỉm cười cảm ơn rồi cáo từ Thiên Thủ, sau đó hắn và Phạm Nhạc cũng rời khỏi dinh viện này.

Mới vừa bước ra ngoài thì đã có một cái bóng màu trắng chui tót vào trong lồng ngực của Tần Ván Thiên, Tiểu Hồn Đan lộ đầu ra cọ cọ vài cái trên mặt Tần Ván Thiên.

Ở trước mặt Tần Ván Thiên là một bóng người yêu mị, ánh mắt nhìn về phía bên này lộ ra vài phần vũ mị.

- Nữ yêu tinh.

Hai mắt của Mập Mập sáng rỡ lên, nhìn chăm chăm vào cái chỗ cao ngất đi, nhìn cái dáng người này đi, chắc chắc... Mập Mập vừa nhìn vừa chảy cả dãi ra.

- Sư tỷ.

Tần Ván Thiên mỉm cười bước lên, Nhược Hoan cũng đi về phía Tần Ván Thiên rồi ôm choàng lấy cánh tay của hắn cười nói:

- Tiểu gia hỏa, rốt cuộc thì ngươi cũng ra rồi.

Tần Ván Thiên cảm giác được phần mềm mại truyền đến từ cánh tay thì lại cười khổ không thôi, đừng có dụ dỗ hắn như thế mà... Tốt xấu gì hắn cũng đang ở độ tuổi trắng tròn huyết khí bùng bùng đấy.

Mập Mập chạy lên bên kia của Nhược Hoan, ngoan ngoãn gọi một tiếng:

- Sư tỷ.

Nhược Hoan nhìn về phía Phạm Nhạc, chỉ thấy cánh tay của Mập Mập hơi co lên giống như đang chờ Nhược Hoan ôm lấy tay hắn, cảnh này khiến cho Nhược Hoan giật mình rồi cười hi hi nhìn Mập Mập.

- Sư tỷ, ta là huynh đệ của Ván Thiên.

Mập Mập chủ động chào hỏi Nhược Hoan.

Nhược Hoan cười một cái rồi cũng ôm lấy cánh tay của Mập Mập, khiến cho Mập Mập lập tức lộ ra vẻ sung sướng, mùa xuân của Mập Mập sắp đến rồi đây!

- Rắc.

- Á!!!

Mập Mập gào lên đầy đau đớn, sau đó ngồi thụp xuống đất ôm lấy tay phải, trán tuôn mồ hôi như mưa.

Mập Mập ngẩng đầu lên nhìn lại thì Nhược Hoan đã ôm Tần Ván Thiên đi tuốt, nước mắt rung rung, đều là huynh đệ với nhau mà đãi ngộ lại chênh lệch cỡ này... Không phải cả hai nên có phúc cùng hưởng hay sao!

- Lão đại đợi ta với.

Mập Mập kiên trì chạy lên, xem ra sau này phải theo lão đại lẫn lộn rồi.

Học viện Đế Tinh rất lớn, từng tòa kiến trúc mọc lên san sát nhau, bao gồm Chấn Pháp viện, Trường Lão viện, Vinh Quang điện, Học Sinh minh, đương nhiên mấy cái như Chấn Pháp viện, Trường Lão viện, Vinh Quang điện thì chỉ có một, còn Học Sinh minh thì là mấy thể lực đồng minh do học sinh của học viện Đế Tinh tạo thành. Những Học Sinh minh có thể lực mạnh nhất trong học viện Đế Tinh bao gồm bốn bên là Tu La, Thiên Sát, Kỵ Sĩ, Thanh Vân.

Trừ mấy chỗ đó ra thì còn ba chỗ quan trọng nhất trong học viện Đế Tinh.

Chỗ thứ nhất chính là Thiên Tinh các, chín tầng Thiên Tinh các có vô số công pháp thần thông.

Chỗ thứ hai là Thiên Hà điện, bên trong có mô phỏng áp lực của dải ngân hà, có thể rèn luyện lực tương tác với các ngôi sao và sức chịu đựng áp lực của tu sĩ Võ Mệnh, giúp bọn họ không ngừng đột phá tiềm lực của bản thân, tranh thủ vượt qua chính mình, kết nối được với ngôi sao Võ Mệnh cao hơn.

Nơi cuối cùng chính là Thiên Mộng lâm. Chỗ này vô cùng đặc biệt, nó chính là mộng cảnh cực kỳ to lớn. Một khi bước vào đó thì sẽ bị hút vào trong mộng cảnh. Mà giấc mộng này lại nối liền với bốn học viện và võ phủ của kinh thành là học viện Đế Tinh, học viện Hoàng Gia, học viện Thần Phong và võ phủ Thất Tinh.

- Thiên Tinh các, Thiên Hà điện, Thiên Mộng lâm.

Tần Văn Thiên thì thảo. Sau khi Nhược Hoan giới thiệu, trong lòng hắn có phần rung động. Học viện Đế Tinh không hổ là thể lực lớn nhất nước Sở, ngay cả người nước khác cũng không ngại đường xa ngàn dặm tới đây, muốn trở thành một phần của học viện. Cho nên ba kỳ địa này có tác dụng rất quan trọng.

- Sư tỷ, Thiên Mộng lâm này là sao thế? Sao lại nối liền với ba học viện và võ phủ khác vậy?

Tần Văn Thiên tò mò hỏi.

- Thiên Mộng lâm là do một vị cường giả am hiểu về mộng cảnh ở học viện Đế Tinh tạo ra. Ban đầu nơi đó chỉ nối với học viện Đế Tinh mà thôi, để đệ tử của học viện có thể tiến vào trạng thái thực chiến mọi lúc mà không bị mất mạng. Sau này ba học viện và võ phủ kia muốn vị tiền bối đó hỗ trợ một phen, mà người đó cũng nghĩ rằng nếu như có thêm càng nhiều cường giả tham gia thì cũng có tác dụng rèn giũa tốt cho học viên của học viện Đế Tinh.

Nhược Hoan giải thích tiếp:

- Chính vì thế, vị tiền bối họ mới lần lượt đến các học viện và võ phủ kia, dùng thần thông đặc thù tạo nên mộng cảnh lớn bậc này, đồng thời cũng nối liền lại với nhau. Chuyện này cũng có lợi đối với họ, nhờ vào đại mộng chi cảnh kia mà nhóm học viên khóa trước đã có được năng lực thực chiến vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa trong số bọn họ còn có vài người có thiên phú cực cao, bọn họ rất cam lòng khiêu chiến học viên của học viện Đế Tinh chúng ta thông qua đại mộng chi cảnh này để tự rèn luyện bản thân.

- Vị tiền bối này đúng là phóng khoáng, lợi người mà cũng ích mình.

Tần Văn Thiên cười nói:

- Trong mộng cảnh sẽ không thể chết được nên tất nhiên bọn họ sẽ vui vẻ chạy vào đó để đề thăng sức mạnh của mình lên rồi.

Trên mặt Nhược Hoan lộ ra nụ cười yêu mị, cô nói với Tần Văn Thiên:

- Sư đệ đừng xem thường đại mộng chi cảnh này nhé, đây chính là sự thâm sâu của mộng cảnh đấy. Khi chiến đấu ở trong đó thì người sẽ bị tiêu hao nguyên lực của bản thể. Hơn nữa, một khi đã trải qua cảm giác tử vong thì chắc chắn không một ai muốn ném trải lại cảm giác đó thêm lần nữa đâu.

Tần Văn Thiên đơ mặt ra, sau đó hắn gật đầu cười cười. Hôm nay hắn cũng đã tu luyện Chú Mộng Pháp Quyết cho nên hắn biết rất rõ độ chân thực trong mộng cảnh. Đặc biệt là tầng hai và tầng ba của Chú Mộng Pháp Quyết. Tầng hai Nhập Mộng cảnh, một khi tiến vào mộng cảnh thì cảm nhận được cái chết rất chân thực, cảm giác đó chắc chắn không tốt chút nào rồi.

Theo như những ghi chép về Chú Mộng Pháp Quyết thì khi đến tầng ba Vong Mộng cảnh, mộng cũng không phải là mộng. Một khi chết trong giấc mộng thì đại não cũng bị ảnh hưởng mà chết ngay lập tức, bản thể cũng sẽ chết theo.

Mộng cảnh trong Thiên Mộng lâm chắc hẳn cũng ngang với tầng hai Nhập Mộng cảnh của Chú Mộng Pháp Quyết, nó có thể tạo ra mộng cảnh dành cho những người tu luyện tại bốn học viện và võ phủ này tu hành.

- Lão đại, hay là chúng ta đến tầng bảy của Thiên Tinh các chơi đi, sẵn tiện chọn một ít công pháp thần thông tuyệt thế luôn nhé?

Ánh mắt Phàm Nhạc lóe sáng nhìn về phía Tần Văn Thiên hỏi.

Nhược Hoan cười khê, nói với Mập Mập:

- Theo như ta được biết thì Tần sư đệ hiện đang đứng hạng chót trong số tân sinh, còn người thì đứng thứ hai từ dưới đếm lên. Vì vậy ngọc bài Đế Tinh của các người chỉ là ngọc bài cấp một thôi, hai người chỉ có thể đi vào tầng thứ nhất của Thiên Tinh các, chọn công pháp thần thông đơn giản nhất.

- Ờ...

Nghe thấy thế, Tần Vấn Thiên và Phàm Nhạc đều bức bối, không ngờ lại là hai hạng xếp chót.

- Vậy còn Thiên Hà điện thì sao?

Phàm Nhạc hỏi tiếp.

- Cũng như thế cả, hai người chỉ có thể ở tầng thứ nhất thôi.

- Đừng bảo là cả Thiên Mộng lâm cũng không thể vào luôn nhé?

- Thiên Mộng lâm thì không hạn chế gì hết, có thể đi vào bất kỳ lúc nào.

Nhược Hoan nói:

- Ta sẽ dẫn các người đến nơi ở trước rồi các người hãy quyết định xem có đi Thiên Mộng lâm hay không.

- Được.

Tần Vấn Thiên và Phàm Nhạc khê gật đầu đáp.

Lúc này, Nhược Hoan dẫn hai người họ đến ký túc xá của học viện. Phòng ở có hơi đơn giản khiến cho Mập Mập cảm thán thầm nghĩ có khi cảm giác lúc trước không phải là hình phạt mà là phần thưởng mới đúng.

- Hiện tại thì các tân sinh đã đến ở kín chỗ hết rồi, chỉ sợ không còn phòng trống nào nữa cả.

Nhược Hoan nói, sau đó ba người bọn họ đi tới những khu nhà gần đó. Thế nhưng, mấy chỗ đó đều có người cả rồi, mãi đến khi bọn họ tới gần bìa rừng thì mới tìm thấy một căn không có người ở.

- Nơi này cũng khá tốt đấy chứ, đi thêm một bước là tới Thiên Mộng lâm rồi.

Nhược Hoan cười nói. Thiên Mộng lâm nằm sau ký túc xá của tân sinh học viện, để cho bọn họ có thể đi vào trong Thiên Mộng lâm rèn luyện bất kỳ lúc nào.

- Sư tỷ, vậy người ở đâu thế?

Mập Mập meo máo hỏi Nhược Hoan. Chỗ này đơn sơ quá đi thôi.

- Người đừng có mơ, chờ khi ngọc bài Đế Tinh của người tăng lên cấp bốn thì người có thể lựa chọn khu biệt thự ngay.

Nhược Hoan cười nói:

- Có lên nha.

- Làm sao để tăng cấp ngọc bài bây giờ?

Phàm Nhạc hỏi, đây cũng là vấn đề mà Tần Vấn Thiên muốn biết. Hình như muốn hưởng thụ đãi ngộ tốt thì đều dựa vào cấp bậc của ngọc bài Đế Tinh thì phải.

- Đẳng cấp của học viên do Vinh Quang viện quyết định. Đối với tân sinh thì từ hạng ba trở xuống thì có ngọc bài Đế Tinh cấp một. Từ hạng ba tới hạng bốn thì ngọc bài Đế Tinh cấp hai, còn ba thứ hạng đầu chính là cấp ba. Cách tăng cấp rất đơn giản, người chỉ cần đánh bại bất kỳ trong bảng xếp hạng ba mươi người kia, thay thế vị trí của hắn thì có thể tăng trình độ lên rồi đấy.

- Có điều nếu như người muốn tăng lên cấp bốn thì phải nộp một trăm viên Tinh Vãn thạch cấp hai cho Vinh Quang viện. Từ cấp bốn lên cấp năm thì ba trăm viên Tinh Vãn Thạch. Cấp sáu thì cần một ngàn viên. Còn từ cấp sáu lên cấp bảy thì...

- Đừng nói nữa.

Tần Vấn Thiên quát, hắn thầm lau mồ hôi, từ cấp năm đến cấp sáu thì phải có một ngàn viên Tinh Vãn thạch cấp. Muốn hù chết hắn hả.

Nhược Hoan cười hi hi nhìn Tần Vấn Thiên rồi nói tiếp:

- Học viện Đế Tinh phải nuôi nhiều người như thế. Cho dù người cần tài nguyên thì cũng đâu thể để các trưởng lão đưa cho người. Đương nhiên học viện phải chi ra rồi, như thế mới có thể rèn luyện các người liên tục được.

- Cũng đâu cần ác như thế đâu.

Tần Văn Thiên thì trào nói.

- Ác chỗ nào?

Nhược Hoan cười nói:

- Ngọc bài Đế Tinh cấp sáu đã có thể bước vào tầng thứ sáu của Thiên Tinh các rồi đấy. Mà công pháp ở đó cũng cỡ Nguyên Phủ cấp đỉnh phong rồi, chưa kể thần thông cũng là Địa cấp thượng phẩm còn gì. Một ngàn viên Tinh Vãn thạch cấp hai chỉ bằng mười viên Tinh Vãn thạch cấp ba thôi à. Cái giá ấy quá nhỏ rồi.

Tần Văn Thiên sững sốt khi nghe Nhược Hoan nói thế. Sau đó hắn suy nghĩ cẩn thận một phen. Hình như cũng đúng, tầng sáu có tác dụng rất lớn đối với cường giả Nguyên phủ cảnh cấp ba. Đây chỉ là hưởng thụ đãi ngộ tài nguyên ở Thiên Tinh các thôi. Quả thật một ngàn viên Tinh Vãn thạch cấp hai chẳng đáng là bao cả.

Nhưng mà trong lòng Tần Văn Thiên vẫn bức bối. Lúc trước ở thành Thiên Ung, Tinh Vãn thạch cấp một vô cùng quý giá, bởi vì Tinh Vãn thạch ở thành Thiên Ung rất ít. Chỉ cần một viên Tinh Vãn thạch thì đã có cơ hội trở thành tu sĩ Vô Mệnh rồi, cho nên mọi người đều xem nó như báu vật vậy. Tài nguyên thiếu thốn nên nó rất quý giá. Có điều, ở kinh thành thì khác hẳn, căn bản không cùng đẳng cấp nên không thể so sánh được!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Kỳ Sĩ Minh

Mập mạp nhìn ngó xung quanh, Thiên Tinh Các tầng thứ sáu đã là trình độ ngang với Nguyên Phủ Cảnh đỉnh phong rồi, vậy thì tầng thứ bảy, tầng thứ tám và cả tầng thứ chín kia thì sao đây?

- Sư tỷ, lẽ nào ở trên tầng thứ sáu có cả công pháp Thiên Cương cấp và thần thông Thiên cấp à?

Nhược Hoan nhìn mập mạp rồi cười nhẹ:

- Học viện Đế Tinh mấy nghìn năm lịch sử, có công pháp Thiên Cương cấp thì có gì lạ đâu? Có điều cụ thể ra sao thì ta cũng không biết nữa, vì ta cũng chưa từng lên đó.

Sở hữu công pháp Thiên Cương cấp, nhưng chưa chắc đã có thể tu luyện đến Thiên Cương Cảnh, mấu chốt vẫn là cần phải xem tố chất của bản thân người tu hành, học viện Đế Tinh có nội tình những mấy ngàn năm, sở hữu công pháp và thần thông đẳng cấp đó thật thì cũng chẳng lạ gì.

- Hơn nữa người trả nổi cái giá đó sao?

Nhược Hoan mỉm cười nói:

- Nếu như các người không thể lọt vào ba mươi hạng đầu thì cũng có thể trực tiếp dùng Tinh Vãn để đổi lên tới cấp ba, nếu lại muốn lên cao hơn mà các người không có đủ Tinh Vãn thạch thì có thể đi tới viện Vinh Quang viện nhận nhiệm vụ, lấy số Tinh Vãn thạch ảo để đổi đẳng cấp cũng được.

- Nhiệm vụ nhận được một ngàn viên Tinh Vãn thạch của tầng thứ hai, ta cũng không dám nghĩ tới.

Mập mạp khịt mũi một tiếng:

- Ta còn tưởng là học viện sẽ lấy Tinh Vãn thạch nuôi ta cơ đấy, nào ngờ...

- Học viện cung cấp cho các người môi trường tu luyện và cạnh tranh tốt nhất rồi, nếu chính bản thân người không biết tranh thủ giành lấy thì chỉ có thể là vì bản thân bất lực, nếu như tất cả mọi người đều đợi học viện nuôi thì học viện Đế Tinh không còn được gọi là học viện Đế Tinh nữa rồi.

Nhược Hoan mỉm cười nói:

- Được rồi, tiếp theo cứ thoải mái mà hưởng thụ đi, sẽ có kinh hi đấy. Cuối cùng ta cũng nhắc nhở các người cái này, Thiên Mộng Lâm cấm tuyệt đối không được làm phiền giấc mộng của người khác đấy nhé.

Nhược Hoan nói xong liền rời đi, mập mạp có chút luyến tiếc nhưng lại không dám đi theo, chỉ có thể cố gắng mà cùng quét dọn sạch sẽ chỗ ở với Tần

Vấn Thiên.

- Đi Thiên Mộng Lâm chơi không?

Mập mập mỉm cười nhìn Tần Vấn Thiên hỏi.

- Ủ.

Tần Vấn Thiên gật đầu, hẳn cũng muốn đi tham quan đại mộng chi cảnh kỳ lạ của tiền bối trong học viện Đế Tinh.

Rời khỏi phòng, bọn họ chậm chậm đi về phía Thiên Mộng Lâm, chỉ chốc lát đã cảm nhận được một cơn buồn ngủ ập tới, đầu óc mơ màng.

- Lợi hại thật, sức mạnh của vị tiền bối này e đã là Nguyên Phủ cảnh đỉnh phong rồi ấy chứ, bố trí cả một khu vực thành tạo mộng chi cảnh thế này sợ rằng vẫn phải nhờ vào vào trận pháp nữa.

Tần Vấn Thiên đoán thầm trong lòng, nhìn thấy rất nhiều thân ảnh đang nằm dưới gốc cây cổ thụ, hiển nhiên bọn họ đều là những đệ tử đang chìm vào trong mộng cảnh.

- Mỹ nữ kia.

Có điều mập mập lại không nghĩ được nhiều đến như vậy, hai mắt sáng rỡ nhìn khắp nơi xung quanh, phát hiện một thiếu nữ cũng tiến vào Thiên Mộng lâm rồi khoan thai ngồi xuống dưới một gốc cổ thụ rồi lập tức say ngủ.

Tần Vấn Thiên im lặng nhìn chăm chú, còn mập mập kia thì trực tiếp chạy tới bên cạnh thiếu nữ nọ rồi nằm dưới gốc cổ thụ kia luôn, khiến cho Tần Vấn Thiên đỏ mặt, cái tên chết bầm này cũng biết tranh thủ ghê đây.

Cơn buồn ngủ kéo tới mãnh liệt, Tần Vấn Thiên chỉ có thể đi đến phía sau gốc cổ thụ mà mập mập đang nằm rồi nhắm mắt lại, sau đó hẳn nhanh chóng tiến vào trong mộng cảnh.

Trong mộng cảnh, Tần Vấn Thiên quan sát xung quanh, lúc này hẳn lại đang ở trong một toà thành, xung quanh thảnh thơi có thể nhìn thấy một số bóng người.

Phạm Nhạc cùng với người thiếu nữ kia đứng cách mình không xa, bởi vì chìm vào mộng cảnh ở cùng một nơi cho nên vị trí của bọn họ cách nhau không xa lắm.

- Xin chào, ta là Phạm Nhạc, đây là lần đầu tiên cô tiến vào mộng cảnh của Thiên Mộng lâm à?

Phạm Lạc hỏi người thiếu nữ kia.

- Không phải, ta đến cũng được vài lần rồi, ta tên Hân Nhiên, ta đã từng thấy người trong trận đấu xếp hạng tân sinh, trông người oai phong lắm.

Thiếu nữ mỉm cười với Phạm Nhạc, ngày đó trên võ đài tất cả mọi người đều tận mắt chứng kiến Tần Vấn Thiên và Phạm Nhạc giết chết Âu Phong, vậy nên Tần Vấn Thiên và Phạm Nhạc được không ít người sùng bái.

- Thật vậy sao.

Mập mập dường như có chút ngượng ngùng, xấu hổ cười một tiếng:

- Vì để trút giận cho huynh đệ thì có chết vạn lần cũng không hối từ, may mà hữu kinh vô hiểm, hơn nữa không ngờ lại có duyên đến như vậy, vừa tiến vào mộng cảnh của Thiên Mộng Lâm là gặp được mỹ nữ ngay.

Mặt của Hân Nhiên ửng đỏ, bị mập mập nói đến mức có phần thẹn thùng.

- Khụ khụ.

Tần Vấn Thiên ho khan một tiếng để cắt ngang hai người bọn họ, hẳn nhất định phải cứu nguy cô thiếu nữ thuần khiết kia khỏi dầu sôi lửa bỏng.

- Tần Vấn Thiên.

Hân Nhiên lộ ra vẻ vui mừng, đôi mắt càng sáng hơn. Trong khoảng thời gian một tháng này, Tần Vấn Thiên đã trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trong số tân sinh năm nay, ngày đầu tiên vào học viện Đế Tinh mà đã có thể mạnh tay giết chết Âu Phong để báo thù, đồng thời còn phóng ra Tinh Hồn đến từ tầng trời thứ tư, trở thành người đầu tiên trong lịch sử của học viện Đế Tinh.

Mập mập nhìn thấy ánh mắt của Hân Nhiên thì vội nhìn Tần Vấn Thiên, đừng có phá hỏng cảm tình của người khác như thế chứ!

- Hân Nhiên, cô có thể nói cho bọn ta biết đôi điều về mộng cảnh này không?

Tần Vấn Thiên nhìn toà thành trì này mà trong lòng cảm thấy có phần chán kinh. Người tu hành sức mạnh say ngủ đưa người khác vào mộng cảnh, bản

thân người khác vẫn có ý thức, cũng giống như khi hán tu luyện Chú Mộng Pháp Quyết vậy, biết rõ mình nên làm gì ở trong mộng, bây giờ cũng thế, bọn họ giữ được ý thức hoàn toàn, nhưng lại rơi vào trong mộng cảnh do người khác tạo nên.

Đây chính là sức mạnh của mộng cảnh, chẳng khác gì thực cả.

- Ừm, thành trì ở trong mộng cảnh này được gọi là huyền mộng chi thành. Sau khi người của bốn học viện và võ phủ tiến vào thì đều trực tiếp xuất hiện ở trong tòa thành này, bởi vì mộng cảnh không phải thật sự, cho nên khi ở trong mộng cảnh thì muốn làm gì cũng được, không có bất kì hạn chế nào hết. Mà cũng vì thế cho nên trong thành rất hỗn loạn, chém giết chiến đấu liên tục cả lên, đặc biệt là giữa các học viện và võ phủ sẽ thường xuyên bùng nổ mấy trận chiến hoành tráng để rèn luyện khả năng chiến đấu của bản thân.

Hân Nhiên chậm rãi nói:

- Còn có một số kẻ hiếu chiến hay đi khắp nơi tìm người khiêu chiến để rèn luyện bản thân nữa.
- Làm sao mới có thể ra khỏi mộng cảnh đây?

Tần Văn Thiên hỏi. Nếu như là mộng cảnh của chính mình thì có thể dựa vào ý thức để tự động ra khỏi mộng cảnh, nhưng đây là ảo mộng do người khác tạo ra cho nên muốn ra khỏi mộng cảnh này chẳng dễ dàng gì.

- Có nhìn thấy những tòa kiến trúc cao thật cao kia không?

Hân Nhiên chỉ vào một tòa tháp cao tận trời mây ở đằng xa, hơn nữa ở đằng xa hình như có đến mấy tòa kiến trúc giống như vậy.

- Phía bên dưới của loại kiến trúc này có một cánh cửa, đi vào bên trong là có thể ra ngoài rồi.

Hân Nhiên cười đáp:

- Đương nhiên, ngoại trừ cách này ra thì vẫn còn một cách khác để đi ra ngoài là chết, có điều không có ai muốn thử nghiệm cái chết cả.
- Lão đại này, không phải ngươi muốn đi tìm Nhượng Hoan sư tỷ à, ngươi đi trước đi, ta với Hân Nhiên đi dạo quanh chút.

Mập mạp nhìn thấy Hân Nhiên chỉ chăm chăm để ý Tần Văn Thiên thì bèn không kìm được mà đi tới nói chen vào.

Tần Văn Thiên nhìn về hướng mập mạp, chỉ thấy mập mạp không ngừng nháy mắt ra dấu với hán khiến cho trong lòng Tần Văn Thiên thầm khinh bỉ cái tên gia hỏa dung tục này.

- Được rồi, vậy ta đi tìm Nhượng Hoan sư tỷ đây, các ngươi đi đi.

Tần Văn Thiên thành toàn cho mập mạp nên xoay người rời đi, Hân Nhiên chỉ đành đưa Phàm Nhạc đi dạo toàn thành mộng cảnh này.

Toà thành này rất lớn, khắp nơi đều có thể nhìn thấy bóng người, thậm chí thỉnh thoảng sẽ có người chiến đấu với nhau.

- Hừm?

Đúng lúc này, Tần Văn Thiên nhíu mày lại, trực giác nhạy bén khiến hán ý thức được rằng có người đang nhìn chăm chăm hán.

Tần Văn Thiên không hề lộ vẻ gì, tiếp tục tùy ý dạo quanh, có điều hán lại chậm rãi đi về phía một tòa kiến trúc hình tháp. Như thế này ngộ nhờ có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng có thể thoát ra bất cứ lúc nào.

Khi Tần Văn Thiên xuất hiện loại cảm giác này thì Phàm Nhạc cũng cảm nhận được bản thân bị người khác theo dõi, chỉ thấy hán hơi nheo mắt lại, cười nói:

- Hân Nhiên này, cô tự mình đi dạo được chứ, ta có chút chuyện nên chắc là phải về trước.

Hân Nhiên có chút nghi hoặc nhưng lập tức gạt đầu, nói:

- Có điều hiện tại chỗ chúng ta cách cửa ra khá xa, nếu ngươi muốn ra ngoài thì phải đi theo hướng của Tần Văn Thiên vừa đi ban nãy.
- Ta biết rồi.

Mập mạp cười nói, tiếp tục bước về phía trước, giống như không nghe thấy lời nói của Hân Nhiên.

Chính vào lúc này, từ trong các góc đột nhiên có rất nhiều thân ảnh vọt ra. Mập mạp bất ngờ dừng bước lại, sắc mặt cũng trở nên khó coi hơn, hán bị bao vây rồi.

- Kỵ sĩ.

Hân Nhiên nhìn thấy những người này mặc trường bào thuần một sắc có khắc huân chương kỵ sĩ thì cả người liền run rẩy, đây là một trong tứ đại học

sinh minh mạnh nhất của học viện, Kỵ Sĩ minh! Bọn chúng muốn đối phó với Phàm Nhạc.

- Phàm Nhạc, mau chạy đi! Bọn họ là Kỵ Sĩ minh.

Hân Nhân ở đằng sau nhắc nhở nói, Phàm Nhạc cười khổ, hắn muốn chạy nhưng cảnh giới đám người này mỗi một người đều mạnh hơn hắn, hắn căn bản là không có đường lui.

Những người Kỵ Sĩ minh không ngừng áp sát, trên tay ngưng tụ ra trường thương Tinh Thần, đằng đằng sát khí. Điều này khiến cho sắc mặt Hân Nhiên trắng bệch, đây là muốn giết chết Phàm Nhạc mà.

Phía xa cũng có không ít người nhìn về hướng này, trong đó có người của học viện Đế Tinh quen biết Phàm Nhạc, không khỏi thầm nói xem ra Phàm Nhạc này gặp vận xui rồi.

Cuồng phong quét qua, mười mấy cường giả trong Kỵ Sĩ minh đồng loạt tấn công về phía Phàm Nhạc, cuồng phong dữ dội tựa như muốn xé toạc không gian, đối mặt với tình huống đó, mập mạp biết chính mình chết chắc rồi, vì vậy hắn trực tiếp nhắm mắt lại, không hề chống cự.

- A...

Tiếng thét đau đớn vang vọng cả bầu trời, làm kinh động tới nhiều người nhìn về phía này, sau khi nhìn thấy rõ ràng chuyện phát sinh ở đây thì trong lòng bọn họ đều rung động, chỉ thấy vô số thanh trường thương đâm xuyên qua hai tay, hai chân, bấp đuôi và đủ các bộ phận khác trên cơ thể của Phàm Nhạc, duy chỉ có điểm trí mạng là trái tim thì không bị đâm trúng.

Bởi vậy, người một lòng cầu chết như Phàm Nhạc vẫn sống sót, nhưng loại sống sót này đúng là sống không bằng chết.

- Các người đều là những học viên cũ, sao có thể dùng cách này đối phó với hắn chứ.

Trên mặt Hân Nhiên trắng bệch, những tên này đều là cường giả của Kỵ Sĩ minh, lại đối phó với một người mới như thế.

- Người cũng muốn thử à?

Một ánh mắt lạnh lẽo xoẹt qua khiến Hân Nhiên sợ đến nỗi không dám nói thêm điều gì

- Hung ác quá rồi.

Người ở đằng xa cũng hoàn toàn không còn gì để nói, Kỵ Sĩ minh chính là một trong tứ đại học sinh minh mạnh nhất, hôm nay lại đi đối phó với người mới.

Điểm này thật sự là độc ác.

- Mẹ nó, đây có thật là mơ không đây!

Mập mạp nghiến răng, toàn thân đổ máu liên tục, hắn ngẩng đầu lên thì chỉ thấy trên đỉnh kiến trúc trước mặt xuất hiện một thân ảnh, gió nhẹ thổi bay trường bào kỵ sĩ của hắn.

Thành viên Kỵ Sĩ minh - Âu Thần!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đệ Nhất Kiêu Ngạo

Ánh mắt sắc bén của Âu Thần tựa như xuyên thấu cả không gian phóng về phía Phàm Nhạc, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm.

Một tháng trước, khi hắn mang thi thể của Âu Phong về, trên dưới gia tộc nhìn hắn với ánh mắt khiến hắn khó mà quên được, nỗi sỉ nhục này, hắn nhất định phải đòi lại bằng được.

- Chó má, không đánh chết tiểu gia thì sớm muộn gì tiểu gia cũng cho người chết.

Phàm Nhạc nhếch mép cười, máu tươi từ khoé miệng tuôn ra, trông có vẻ cực kì thâm trầm.

- A...

Lời còn chưa dứt, thì Phàm Nhạc kêu lên một tiếng thảm thiết, từng thanh trường thương khuấy động trong thân thể hắn, tuy chỉ là mộng nhưng loại cảm

giác này lại đau đớn đến mức khắc cốt ghi tâm, hắn chỉ muốn chết quách đi cho rồi, nhưng lúc này đến cả năng lực để chết hắn cũng không có.

Tần Vãn Thiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Phàm Nhạc thì vội điên cuồng chạy tới, xung quanh hắn cũng xuất hiện vài tên của Kỵ Sĩ minh, nhưng bọn chúng không ngăn cản hắn chạy tới chỗ của Phàm Nhạc, chỉ đi theo hắn sát nút, tựa hồ muốn tận lực khiến hắn phải chứng kiến thảm trạng của Phàm Nhạc.

Khi Tần Vãn Thiên đuổi tới thì Phàm Nhạc đã biến thành huyết nhân, Hân Nhiên đứng cách hắn không xa, cả người không ngừng run rẩy. Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ tới, mộng cảnh này cũng sẽ có loại cực hình tàn nhẫn đến vậy.

- Mập mập.

Tròng mắt Tần Vãn Thiên đỏ ngầu, Phàm Nhạc khó khăn ngẩng đầu lên nhìn Tần Vãn Thiên, chỉ thấy hắn nhếch mép cười nói:

- Lão đại, đi ra ngoài đánh thức ta dậy đi.

- Không được, trong mộng cảnh, khi đang rơi vào trạng thái thống khổ cực độ, nếu như trực tiếp đánh thức ở bên ngoài thì sẽ gây ra hậu quả đáng sợ, rất có thể dẫn đến tinh thần thất thường.

Lúc này, ở trên kiến trúc xung quanh lần lượt có bóng người xuất hiện, người vừa lên tiếng chính là Nhược Hoan, cô đưa mắt nhìn chằm chằm của Âu Thần, lạnh giọng nói:

- Kỵ Sĩ minh điều động nhiều cường giả thế này để đối phó với một học viên mới, thật đúng là đủ vô liêm sỉ!

Âu Thần chẳng thèm để ý tới Nhược Hoan, đôi mắt lạnh lẽo mà lại cao ngạo nhìn xuống Tần Vãn Thiên, lạnh lùng nói:

- Ta chỉ là muốn khiến hắn ta hiểu ra một đạo lý, ở nơi này, thiên phú không phải là tất cả. Năm tháng hãy còn dài, chuẩn bị cho tốt để nhận lấy lễ rửa tội của hiện thực đi.

- Giết!

Âu Thần phun ra một chữ, những cường giả của Kỵ Sĩ minh lập tức nhào lên tấn công Tần Vãn Thiên.

- Vù!

Nhược Hoan trực tiếp nhảy về phía Tần Vãn Thiên, giữa không trung, Nhược Hoan nói với Tần Vãn Thiên:

- Nhớ lấy, trong mộng cảnh nếu như gặp phải kẻ thù không đội trời chung, thì kết cục tốt nhất của phe chiến bại chính là cái chết.

Tần Vãn Thiên nhìn sang đám cường giả của Kỵ Sĩ minh đang đánh tới chỗ mình, thỉnh thoảng đập mạnh một cái, mặt đất dường như cũng đang rung chuyển.

- Vèo vèo!

Vô số ánh thương khủng bố phóng đến tựa như độc long, cả người Tần Vãn Thiên hơi nghiêng đi để thanh trường thương kia đâm vào tim mình, đồng thời Hàng Long quyền của hắn mang theo sức mạnh dữ dội hung bạo đánh tới. Một tiếng nổ mạnh vang lên, đầu của kẻ cầm thương ở trước mặt hắn bị đánh nổ, đồng thời bản thân Tần Vãn Thiên cũng chết trong mộng cảnh.

Có chết thì cũng phải kéo theo một kẻ chết cùng.

- Phù...

Thiên Mộng lâm, Tần Vãn Thiên mở mắt ra thở hổn hển, tim đập dồn dập, vừa nãy hắn thực sự đã trải qua cái chết một lần rồi, dẫu biết là mơ nhưng loại cảm giác này vẫn khiến người ta tuyệt vọng như thế.

Hít vài hơi thật sâu xong, Tần Vãn Thiên vẫn chưa bình tâm trở lại thì vội nhào đến bên cạnh Phàm Nhạc, chỉ thấy thân hình mập mạp của Phàm Nhạc không ngừng run lên, cơ thịt trên mặt méo mó, dường như đang trải qua chuyện vô cùng đau đớn.

- Mập mập.

Tần Vãn Thiên siết chặt nắm đấm, nhìn thấy Mập mập đau đớn như vậy trong lòng hắn cũng rất đau.

- A...

Mập mập đột nhiên thảm thiết kêu một tiếng, lập tức mở mắt ra, cả người trực tiếp nằm bò lên mặt đất thờ đốc, thân thể như bị co giật.

- Lũ chó đẻ đó.

Mập mập bình phục hồi lâu mới ngẩng đầu lên, nheo mắt lại lộ ra tia lạnh lẽo.

- Thân thể có vấn đề gì không.

Tần Vấn Thiên nhìn Mập mạp với vẻ lo lắng.

- Yên tâm đi, chỉ là giấc mơ mà thôi.

Mập mạp nhếch mép cười nói, ra vẻ không để tâm nhưng ánh mắt lạnh lẽo kia đã bán đứng hắn, rõ ràng loại cực hình vừa rồi chỉ cần từng trải qua một lần thì cả đời tuyệt đối không thể nào quên được.

- Không được, lại muốn ngủ rồi, trước tiên rời khỏi chỗ này cái đã.

Tần Vấn Thiên và Phạm Nhạc đứng dậy đi ra phía bên ngoài.

- Ngươi thoát ra kiểu gì thế?

Tần Vấn Thiên hỏi.

- Nhược Hoan sư tỷ tự tay giết chết ta, nếu không thì sợ là ta không thoát ra nổi.

Phạm Nhạc đáp lời:

- Ngày đầu tiên, Kỵ Sĩ minh đã thực sự dạy cho chúng ta một tiết học sinh động.

- Tiết học này quả thực rất sinh động.

Tần Vấn Thiên gật đầu.

Hai người về chỗ ở nghỉ ngơi một lúc, sau đó rời khỏi phòng, chợt phát hiện những tân sinh ở đây đều nhao nhao đi ra phía bên ngoài.

- Nhanh lên, Kỵ Sĩ minh đánh nhau với Thanh Vân minh, có trò vui để xem rồi.

Có người mở miệng nói, Tần Vấn Thiên và Phạm Nhạc đưa mắt nhìn nhau, lập tức chạy theo đám đông kia, tiết học đầu tiên mà Kỵ Sĩ minh đã dạy cho bọn họ vừa nãy cũng đủ để bọn họ ghi khắc ở trong lòng rồi.

Không lâu sau, bọn họ đi tới một khoảng đất trống của học viện Đế Tinh, xung quanh có không ít người, ở giữa có hai phe học viên cũ đang giằng co với nhau, toát ra lãnh ý vô cùng đáng sợ.

- Âu Thần.

Tầm mắt Tần Vấn Thiên nhìn về phía nào đó, chỉ thấy đám người Âu Thần từ phía Thiên Mộng Lâm đi ra, đem theo cả người của Kỵ Sĩ minh xuất hiện ở chỗ này.

- Nhược Hoan sư tỷ cũng ở đây kìa.

Một bên là mấy người Nhược Hoan, bọn họ là người của Thanh Vân minh, Tần Vấn Thiên và Phạm Nhạc tiến gần về phía bên đó.

- Sư tỷ.

Tần Vấn Thiên gọi to.

Đôi mắt đẹp dễ của Nhược Hoan nhìn về phía này, lại nhìn Phạm Nhạc một lúc rồi mỉm cười nói:

- Tinh mộng rồi, vẫn còn nhớ rõ giấc mộng kia chứ?

- Quên không nổi đâu, khắc sâu trong lòng rồi.

Mập mạp nhếch môi cười.

- Vậy thì tốt, đừng trách sư tỷ không nhắc nhở các ngươi về sự nguy hiểm của Thiên Mộng lâm, có một số chuyện chỉ khi trải qua đau khổ mới biết, coi như là bài học Kỵ Sĩ minh dạy cho các ngươi, tuy bài học này có đau thật, nhưng mà cuộc sống của các ngươi ở học viện Đế Tinh mới chỉ vừa bắt đầu thôi. Nhớ kỹ, học viện Đế Tinh không phải là một cái nhà kính, ở trong nhà kính không bồi dưỡng ra được cường giả.

- Ta chỉ nói với các ngươi những chuyện cơ bản nhất, tất cả những chuyện khác thì vẫn cần chính bản thân các ngươi tự mình trải qua.

Nhược Hoan cười nói:

- Có hạn Kỵ Sĩ minh không?

- Đương nhiên!

Mập mập cười nói.

- Vậy thì hãy nghĩ cách giẫm nát bọn chúng dưới chân, bằng không, sẽ bị chúng chà đạp dưới chân giống như lúc trong mộng cảnh đấy.

Nhược Hoan mỉm cười như cũ, nụ cười kia dường như lộ ra vài phần cơ trí.

- Kỵ Sĩ minh đúng là chẳng ra gì, điều động nhiều cường giả như vậy ở huyền mộng chỉ thành để phục kích hai học viên mới.

Nhược Hoan ngẩng đầu lên nhìn về phía đám người của Kỵ Sĩ minh, đôi mắt xinh đẹp giờ phút này lại lóe ra hàn quang sắc bén.

- Vậy thì đã sao?

Âu Thần thần nhiên đáp lời, sau đó lại nhìn về phía Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc, trên mặt lộ ra một lãnh ý:

- Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

- Cái thứ không biết xấu hổ.

Đại Sơn tính khí nóng nảy nên găm lên với đám người Kỵ Sĩ minh.

- Ngươi không có tư cách nói chuyện với ta.

Âu Thần quét mắt qua chỗ Đại Sơn, sau đó lại nhìn về hướng Nhược Hoan, khoé miệng mang theo ý cười lạnh nhạt:

- Kỵ Sĩ minh đấu với Thanh Vân minh lâu như vậy, lần này chỉ bằng nghỉ ngơi một chút, chơi trò gì mới đi nhé?

- Ngươi muốn chơi theo kiểu nào?

Nhược Hoan đáp lại.

- Kỵ Sĩ minh bọn ta thu nhận được hai vị học viên mới, đám Thanh Vân minh các ngươi tựa hồ cũng có, bốn người quyết đấu, sao hả?

Âu Thần mỉm cười nhìn Nhược Hoan, khiến cho sắc mặt Nhược Hoan không được tốt cho lắm, ai cũng đều biết, trong số tứ đại học sinh minh thì Kỵ Sĩ minh là nơi thu hút được nhiều học viên mới nhất, lý do cũng đơn giản thôi, bởi vì thành viên của đám Kỵ Sĩ minh kia gần như đều là đệ tử quý tộc cả..

Học viện Đế Tinh sáng lập ra là để bồi tu sĩ Võ Mệnh ưu tú nhất, nơi này không phân quốc gia, không phân tầng lớp, chỉ xem thiên phú và năng lực của mỗi người.

Hoàng thành nhiều quyền quý, mà đám đệ tử nhà quyền quý lại không hề vô dụng như trong tưởng tượng của mọi người, tuy rằng trong số bọn chúng vẫn có vài kẻ quần là áo lượt, nhưng vẫn có rất nhiều người cực kỳ xuất chúng, cho nên sau khi vào học viện Đế Tinh thì có không ít học viên tụ lại cùng nhau, dần dần tạo thành một cỗ thế lực, cũng chính là Kỵ Sĩ minh này.

Kỵ Sĩ minh được thành lập đã khiến học viện Đế Tinh nổi lên một trận sóng gió, Thanh Vân minh cũng được sinh ra vào lúc này, bọn họ cho rằng học viện Đế Tinh là một nơi sạch sẽ, không nên có nếp sống quý tộc, bọn họ không quan tâm tới việc ngươi có phải xuất thân từ quý tộc hay không, nhưng bọn họ chán ghét cái nếp sống này.

Bởi vậy trong tứ đại minh thì Kỵ Sĩ minh và Thanh Vân minh vẫn luôn đứng ở thế đối lập với nhau từ xưa, dần dần trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Mà Thiên Sát minh thì đã có từ trước Kỵ Sĩ minh và Thanh Vân minh, Thiên Sát minh từng là khối đồng minh học viên duy nhất tại học viện Đế Tinh này, lịch sử của bọn họ là lâu đời nhất.

Tu La minh được thành lập sau cùng, bọn họ chẳng màng đến mấy vấn đề kia, chỉ chuyên tâm rèn luyện bản thân mạnh mẽ hơn, người của Tu La minh vô cùng tàn nhẫn đối với bản thân, bọn họ mỗi năm đều tiến hành thí luyện tử vong trong Hắc Ám Sâm Lâm để rèn luyện chính bản thân mình.

Trong số tứ đại liên minh này thì đương nhiên Kỵ Sĩ minh là giàu có nhất.

Loại giàu có sung túc này đủ để khiến bọn họ thăng cấp ngọc bài Đế Tinh lên.

Loại sung túc này, khiến cho ba học viên đứng đầu của nhóm học viên mới lần này có đến hai người gia nhập Kỵ Sĩ minh.

Mộ Dung Phong đứng đầu và Đỗ Hạo đứng thứ ba, Mộ Dung Phong là Luân Mạch cảnh tầng thứ tư, Đỗ Hạo thì là Luân Mạch cảnh tầng thứ ba.

Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc rõ ràng bị xem như người của Thanh Vân minh, mà cảnh giới của bọn họ thì là Luân Mạch cảnh tầng thứ nhất.

Lời thách đấu mà Âu Thần đưa ra rõ ràng cho thấy đám Kỵ Sĩ minh chiếm ưu thế áp đảo.

Hai thân ảnh Âu Thần đi ra từ phía sau, rõ ràng chính là Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo. Trong đợt tân sinh lần này Mộ Dung Phong có thực lực mạnh nhất, Tần Vãn Thiên lại được khen ngợi là người có năng tiềm lực lớn nhất, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung.

- Ta thừa nhận thiên phú của ngươi, trong tương lai có lẽ ngươi sẽ là người có tư cách đứng trước mặt ta, nhưng hiện tại mỗi lần nghe thấy có người so sánh ta và ngươi thì ta đều cảm khái thâm trong lòng, tại sao học viện Đế Tinh lại có những kẻ đàn độn như vậy kia chứ.

Lời nói của Mộ Dung Phong vô cùng bình thản, nhưng lại khiến cho những người xung quanh ồ lên xôn xao.

Rõ ràng, Mộ Dung Phong có thể dễ dàng đánh bại tất cả đối thủ để giành được vị trí đứng đầu trong lần xếp hạng tân sinh này, nên hắn cũng có tư cách để thốt ra những lời như thế, hắn bằng tuổi với Tần Vãn Thiên nên cũng có niềm kiêu hãnh của riêng mình, không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Ứng Chiến

Ở tuổi mười sáu, sở hữu sức mạnh Luân Mạch cảnh tầng thứ tư, phóng mắt nhìn khắp nước Sở thì loại thiên phú này tuyệt đối là vào hàng cao nhất rồi. Hơn nữa, Tinh Hồn của Mộ Dung Phong cũng không yếu, Tinh Hồn đầu tiên đến từ tầng trời thứ hai, Tinh Hồn thứ hai thì đến từ tầng trời thứ ba, hắn là tu sĩ Vô Mệnh thuần túy nhất, sau khi ngưng tụ được Tinh Hồn thì mới thực sự bắt đầu luyện thể, dùng thời gian một năm rưỡi để làm cho thân thể trở nên hoàn mỹ, bước vào cảnh giới Luân Mạch.

Loại thiên phú này đã rất hiếm thấy rồi, suy cho cùng thì không phải tất cả mọi người đều giống như Tần Vãn Thiên, dùng nguyên lực tinh thần đến từ tầng trời thứ năm để luyện thể, lại có thiên chuy bách luyện chi pháp vô và bá đạo, hiệu quả đương nhiên là gấp mười mấy lần người khác.

Lời nói của Mộ Dung Phong khá rõ ràng, có lẽ trong tương lai Tần Vãn Thiên sẽ có khả năng chống lại hắn, nhưng hiện tại thì vẫn chưa có tư cách được đặt ngang hàng với hắn, những kẻ nói ra những lời này đều là một đám ngu xuẩn.

Tần Vãn Thiên không nhìn Mộ Dung Phong, đương nhiên không phải vì kiêng kị hay sợ sệt gì. Thực tế thì lúc trước hắn cũng không hiểu rõ về con người của Mộ Dung Phong, mà cũng không có hứng thú tìm hiểu. Bất luận là thiên phú của Mộ Dung Phong ra sao thì có liên quan gì tới hắn chứ?

Nhưng mà giờ đây Mộ Dung Phong đại diện cho Kỵ Sĩ minh, vậy thì có liên quan tới hắn rồi. Đặc biệt là sau khi Phàm Nhạc gặp phải loại cực hình ban này, bởi vậy Tần Vãn Thiên đưa mắt nhìn về chỗ Phàm Nhạc.

- Đề ta quyết định à?

Phàm Nhạc nhìn Tần Vãn Thiên rồi hỏi.

- Cho dù ngươi đưa ra quyết định thế nào thì ta cũng sẽ theo ngươi.

Tần Vãn Thiên cười đáp.

- Đương nhiên là đánh rồi!

Mập mạp cười, sau đó quay sang nhìn Nhược Hoan nói:

- Sư tỷ, nếu như bọn chúng đã muốn chơi, thì cứ chơi với chúng đi, thời gian thì hẹn một tháng sau.

- Ngươi chắc chứ?

Nhược Hoan nhìn thoáng qua Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc, hai người đối diện rất khó giải quyết đấy.

Phàm Nhạc nhún vai:

- Mập Mạp ta không có nhiều Tinh Vãn thạch đến như thế, thế nên chỉ đành dùng cách này để tăng cấp ngọc bài Đế Tinh của mình mà thôi.

Ba người đứng đầu của học viện Đế Tinh có thể thăng cấp ngọc bài Đế Tinh của mình lên tới cấp ba.

- Đã như vậy, sao không một lần thăng tới cấp bốn luôn đi, trận chiến này lấy hai trăm viên Tinh Vãn thạch của tầng thứ hai làm tiền cược, nếu như các ngươi thắng thì chẳng phải có thể một lần lên tới cấp bốn luôn à.

Âu Thần nghe thấy Phàm Nhạc nói thế thì lạnh giọng nói luôn, khiến cho đám người đứng xung quanh phải hít vào một ngụm khí lạnh, đối với tân sinh mà nói thì hai trăm viên Tinh Vãn thạch đến từ tầng trời thứ hai tuyệt đối là một con số vô cùng đáng sợ.

Một trăm viên Tinh Văn thạch của tầng thứ hai thì có thể tăng trình độ của ngọc bài Đế Tinh lên tới cấp bốn.

Không chỉ là với tân sinh, mà đối với Kỵ Sĩ minh thì đây cũng là một con số khổng lồ, nhưng hẳn tin chắc rằng bọn họ nhất định sẽ thắng, thế nên chẳng phải lo lắng gì.

Nhược Hoan nheo mắt lại, con số này vẫn có áp lực khá lớn đối với Thanh Văn minh bọn họ.

- Thanh Văn minh bọn ta vẫn có thể bỏ ra hai trăm viên Tinh Văn thạch được.

Người thanh niên bên cạnh Nhược Hoan mỉm cười nói.

Nhược Hoan gật đầu, liền nhìn về hướng Âu Thần nói:

- Đầu tiên ta muốn nói rõ hai điều. Thứ nhất, Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc không phải là người của Thanh Văn minh bọn ta. Chẳng qua Thanh Văn minh bọn ta ra tay là vì ngửa mặt sự bi ôi của đám Kỵ Sĩ minh các ngươi thôi, một đám người cũ lại đi vây giết hai người mới, về vãng thật đấy. Thứ hai, tiền cược của trận này Thanh Văn minh bọn ta đã nhận, thắng thì tất cả tiền cược đều thuộc về hai người Tần Văn Thiên, thua thì cứ tính hết vào Thanh Văn minh bọn ta.

- Thứ ba, Thanh Văn minh tuyệt đối sẽ không dùng lợi ích để dụ dỗ người khác gia nhập giống như Kỵ Sĩ minh, mà những người vì lợi ích nên muốn gia nhập Thanh Văn minh thì từ trước đến nay bọn ta đều không thu nhận, kể cả là có thiên phú phi phạm đi chăng nữa cũng thế.

Người thanh niên bên cạnh Nhược Hoan bổ sung thêm, khoé miệng từ đầu tới cuối đều giữ nguyên ý cười.

Đây chính là quan niệm của Thanh Văn minh, tác phong của bọn họ hoàn toàn không giống với Kỵ Sĩ minh.

Thế giới này vốn dĩ bị lợi ích chi phối, vì sao vẫn còn muốn đưa cái tính dơ bẩn này vào vùng đất thuần khiết như học viện Đế Tinh chứ. Thanh Văn minh từ trước tới nay luôn giữ vững tín niệm này.

- Ngu muội.

Âu Thần và người của Kỵ Sĩ minh cũng xem thường đám Thanh Văn minh hết như thế. Bọn họ cho rằng không có lợi thì có gì phải hợp tác, hết thầy lòng tin đều được thành lập trên cơ sở lợi ích.

- Ta rất mong chờ vào một tháng sau đấy.

Âu Thần dắt người của Kỵ Sĩ minh rời đi. Mộ Dung Phong nguyệt Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc một cái, trong mắt lộ vẻ quái dị.

- Rốt cuộc là cái niềm tin mù quáng nào khiến các ngươi có gan dám ứng chiến thế, nếu như sửa cái quy định đồng môn trong học viện Đế Tinh chiến đấu không thể giết chết đối thủ này lại một chút thì có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.

Đỗ Hạo cũng cảm thấy kì lạ, để lại một câu thì lập tức cùng Mộ Dung Phong rời đi.

- Sư tỷ, người là minh chủ của Thanh Văn minh à?

Tần Văn Thiên có chút kinh ngạc nhìn Nhược Hoan.

Nhưng Nhược Hoan lại lắc đầu, cười nói:

- Ta phụ trách một số việc trong Thanh Văn minh, Âu Thần phụ trách trong Kỵ Sĩ minh, nhưng hai vị minh chủ đều là học viên Nguyên Phủ cảnh ở trong học viện cả, sao hả? Các ngươi có muốn cân nhắc một chút không?

- Điều này không quan trọng, dù sao thì bắt đầu từ hôm nay, nguyện vọng đầu tiên của ta ở học viện Đế Tinh chính là khiến cho đám Kỵ Sĩ minh hoàn toàn biến mất khỏi học viện.

Trong mắt Tần Văn Thiên loé lên một tia lạnh lẽo, hẳn sẽ vì mục tiêu này mà cố gắng.

- Ừ, ngươi có gia nhập Thanh Văn minh hay không cũng chẳng sao hết, có điều trong thời gian một tháng này các ngươi phải cố gắng tranh thủ đấy.

Nhược Hoan cười nhẹ, thời gian một tháng phải đánh bại hai trong số ba người đứng đầu, áp lực rất lớn.

- Mập mập cũng phải cố gắng đấy.

Phạm Nhạc hít mắt liền cười nói:

- Sư tỷ, lão đại, ta về tu luyện trước đây.

Tần Văn Thiên nhìn mập mập rời đi mà có chút xúc động. Chuyện phát sinh ở Thiên Mộng lâm ngày hôm nay rõ ràng đã mang tới kích thích rất lớn cho

mập mạp. Cho dù không phải vì bản thân đi chẳng nữa, nhưng vì mập mạp, hắn cũng cố gắng nâng cao sức mạnh của bản thân lên trong vòng một tháng này mới được.

Một tháng, có lẽ cũng bước vào được Luân Mạch cảnh tầng thứ hai, còn nếu muốn nâng cao năng lực tranh đấu, càng phải dựa vào phong thiên đồ lục cô động thần nguyên và địa cấp thần thông thiên thủ ấn, mà những cái này, cần phải có một lượng lớn Tinh Vĩ thạch chống đỡ cho hắn tu luyện.

Xem ra phải đi tới Thần Binh các một chuyến rồi.

Trong lòng Tần Vĩ Thiên nghĩ thầm, sau đó quay sang nói với Nhữ Hoan:

- Sư tỷ, ta có thể ra ngoài bất cứ lúc nào đúng không?

Nhữ Hoan đương nhiên biết Tần Vĩ Thiên muốn hỏi về điều gì. Hiện tại, Tần Vĩ Thiên đã đắc tội với cả Diệp gia lẫn Âu gia, ở trong học viện Đế Tinh thì rất an toàn, nhưng nếu ra khỏi học viện Đế Tinh, có còn an toàn nữa không?

- Cần thận một chút nhé.

Nhữ Hoan cười:

- Cố gắng đừng để kẻ khác có cơ hội ám sát ngươi đấy. Nếu có kẻ muốn đối phó với ngươi thì vẫn phải cân nhắc kỹ về học viện Đế Tinh mới được.

Nhữ Hoan tin chắc rằng, ngày đầu tiên Tần Vĩ Thiên bước vào học viện Đế Tinh thì đã được học viện liệt vào danh sách trọng điểm, người nào muốn động tới Tần Vĩ Thiên đều phải cân nhắc một chút tới học viện Đế Tinh ở sau lưng Tần Vĩ Thiên mới được.

- Vâng.

Tần Vĩ Thiên gật đầu, hắn cũng biết rõ, làm việc cẩn thận không bao giờ sai cả. Kể cả Âu Thần đang hận không thể lập tức giết chết hắn đi chẳng nữa, nhưng còn ở trong học viện Đế Tinh thì không thể nào hạ thủ với hắn được.

- Cố gắng cho tốt vào nhé tiểu sư đệ. Sư tỷ đặt kì vọng rất lớn vào ngươi đấy.

Nhữ Hoan xoa đầu Tần Vĩ Thiên, khiến hắn liên tục cười khỏ, tiểu hỗn đản không biết xuất hiện từ lúc nào, lại nhảy lên vai Nhữ Hoan rồi cọ cọ mặt cô đến là thân thiết.

- Cái con chó háo sắc này, đi thôi.

Tần Vĩ Thiên cười rồi xoay người rời đi, Tiểu Hỗn Đản trực tiếp nhảy xuống đi theo Tần Vĩ Thiên ra bên ngoài.

Một người một thú thông thả bước đi trong học viện, người thiếu niên hơi ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt hắn, ý cười lạnh lạnh hiện ra trên khoé môi. Đám mây đen u ám cỡ nào cũng không ngăn được ánh sáng rực rỡ chói mắt kia.

Nhữ Hoan trông theo bóng lưng của Tần Vĩ Thiên, nụ cười trong đôi mắt đẹp càng đậm. Hai vị sư đệ này đều khiến cô cực kỳ mong chờ, khi nào thì hắn mới có thể sáng ngời được như ánh dương quang đây.

Học viện Đế Tinh có không ít người tận mắt thấy Tần Vĩ Thiên rời đi. Trong lòng thầm nghĩ, một tháng sau, vị học viên đầu tiên trong lịch sử dám giết người ngay trong trận thi đấu xếp thứ hạng của học viện Đế Tinh này, có thể đánh bại được Mộ Dung Phong đứng đầu trong số tân sinh hay không?

Tần Vĩ Thiên đi đến Thần Binh các tìm Phong Bình, Phong Bình đem tới cho hắn hai tin cực kì tốt. Ba kiện Thần Binh mà hắn để lại cứ cách một đoạn thời gian tiến hành đấu giá một lần, đã kéo theo con sóng gió không nhỏ.

Thần văn mà Tần Vĩ Thiên khác, có tên là thần văn Quy Nguyên. Không chỉ là thần văn tăng phúc mà nó còn có công hiệu trừ nguyên, khi gặp nguy hiểm thì có thể cứu mạng. Hơn nữa, có rất nhiều luyện khí sư muốn thăm dò loại thần văn này cho nên cũng gia nhập vào trận tranh đoạt trong Thần Binh các, khiến cho mỗi lần Thần Binh các tổ chức đấu giá đều tạo thành một trận sóng gió không nhỏ.

Tin tốt thứ hai chính là sau khi Phong Bình được thăng cấp thì hắn đã có đủ khả năng tiếp xúc với thần văn cấp hai trong nội bộ Thần Binh các. Hiện nay hắn đã chính thức bước vào cảnh giới luyện khí sư cấp hai, địa vị cũng tăng lên một bậc.

Đối với Tần Vĩ Thiên mà nói thì đây đúng là một tin tức vô cùng tốt, chỉ cần bản thân có thể tiếp tục tham ngộ thần văn Quy Nguyên, sử dụng tài liệu luyện khí tốt hơn, chế luyện ra Thần Binh cấp hai trung phẩm thì giá trị càng được đẩy lên cao hơn nữa. Đến lúc đó có muốn thăng cấp ngọc bài Đế Tinh lên cấp năm cũng không phải là điều khó khăn gì, khi đó hắn có thể tiếp xúc với thần thông Địa cấp cực kỳ mạnh mẽ.

Tần Vĩ Thiên chế luyện ra vài kiện thần binh với Phong Bình trước, sau đó đưa cho Thần Binh các, để Thần Binh các chỉ trước một số Tinh Vĩ thạch dùng để tu luyện, đồng thời tiếp tục tham ngộ thần văn Quy Nguyên.

Nửa tháng sau, cuối cùng Tần Vĩ Thiên và Phong Bình cũng luyện chế được Thần Binh cấp hai trung phẩm, giao cho Dương Trầm.

Dương Trầm vô cùng hưng phấn, lập tức bắt tay vào quảng cáo khắp nơi, tạo nên một con sóng gió không nhỏ, chỉ chờ ba ngày sau sẽ bắt đầu đấu giá.

Bản thân Tàn Ván Thiên thì bước vào thời kì mấu chốt của việc tu hành. Khiếu huyết luân mạch trong cơ thể hắn đã đến cực hạn, điều này chứng tỏ chỉ cần thêm một chút nữa thôi là hắn có thể bước vào Luân Mạch cảnh tầng hai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Người Quen

Chớp mắt đã qua ba ngày, hôm nay là buổi đấu giá của Thần Binh các. Tuy nói là đấu giá nhưng Thần Binh các lại không có phòng đấu giá chính thức, sở dĩ gọi là đấu giá chẳng qua chỉ là để nâng cao giá trị của Thần Binh lên, đây cũng là thủ đoạn mà Thần Binh các thường dùng. Chỉ cần có một số Thần Binh quý giá và hiếm thấy thì đều được dùng để đấu giá.

Lúc này, tại điện chính tầng thứ hai của Thần Binh các tập trung rất nhiều người, cũng may đại điện của Thần Binh các rất rộng nên cho dù có rất nhiều người nhưng vẫn chứa nổi.

Rất nhiều mạo hiểm giả thường xuyên hoạt động trong Hắc Ám Sâm Lâm cũng tới đây, cho dù không có đủ của cải để tham gia đấu giá Quy Nguyên kiếm

trong truyền thuyết kia thì cũng có thể đến Thần Binh các dạo quanh một chút, xem có thanh Thần Binh nào vừa ý mình hay không.

Đương nhiên, trong cuộc tranh đoạt Quy Nguyên kiếm này không thể thiếu sự góp mặt của các luyện khí sư.

Quan Duyệt hôm nay cũng đến Thần Binh các, hơn nữa cô không giống với những người khác, cô thật sự phải có bằng được Quy Nguyên kiếm này, đúng lúc cô đang cần có một Thần Binh tốt. Cô đã nghe về lời đồn của Quy Nguyên kiếm, điều này khiến cô có phản động tâm, ngoài ra nếu như có thể đấu giá được nó mang về cho sư tôn Mộc Thanh nghiên cứu một phen xem có thể thôi diễn ra được thần văn ở bên trong nó hay không.

Đi cùng với Quan Duyệt còn có mấy người bạn của cô. Bọn họ đều là đệ tử của học viện Hoàng Gia, bởi vì ngoại trừ việc bán Mộc Thanh làm thầy ra thì bản thân Quan Duyệt cô cũng là một học viên của học viện Hoàng Gia.

Hôm nay Phàm Nhạc cũng đến. Mấy ngày nay Tàn Ván Thiên đều không trở về, Phàm Nhạc biết ngay là Tàn Ván Thiên đang ở Thần Binh các, sau khi nghe ngóng được hôm nay Thần Binh các sẽ tổ chức đấu giá Quy Nguyên kiếm thì hắn liền tới tìm Tàn Ván Thiên, đi cùng Phàm Nhạc còn có Hân Nhiên.

Thần Ván Thiên và Phong Bình đều ở trong đám người, bọn họ rất kì vọng vào trung phẩm Thần Binh cấp hai này có thể đấu giá được bao nhiêu.

- Lão đại.

Lúc này, Tàn Ván Thiên nghe thấy giọng của Phàm Nhạc thì quay đầu lại nhìn, sau đó lập tức phát hiện Phàm Nhạc và Hân Nhiên cùng nhau tới, không khỏi cười lớn:

- Mập mập, được lắm.

- Ta chỉ tò mò nên tới xem một chút thôi.

Hân Nhiên nhìn thấy ánh mắt của Tàn Ván Thiên thì cảm thấy xấu hổ.

- Da mặt Hân Nhiên mỏng, người đừng có nói lung tung.

Mập mập cười nói:

- Có điều Hân Nhiên có chút hứng thú với thanh kiếm này.

- Hừm?

Tàn Ván Thiên liếc nhìn Hân Nhiên, lập tức nghe thấy cô nói:

- Tinh Hồn thứ hai ta ngưng tụ được là kiếm Tinh Hồn, nhưng e là không mua nổi Quy Nguyên kiếm, để xem xem có thần binh nào khác không.

Lúc nói chuyện, ánh mắt của Hân Nhiên lại trông về phía vách treo kiếm của Thần Binh các, ở chỗ đó có treo một thanh kiếm, ánh hào quang rực rỡ, đương nhiên khi nhìn bề ngoài thì không thể phán đoán được Thần Binh tốt xấu ra sao, chỉ có rót nguyên lực vào trong đó thì mới cảm nhận được hết được.

- Thanh kiếm tốt.

Ngay lúc này, giữa đám người vang lên một giọng nói, lập tức liền có rất nhiều ánh mắt hướng về phía chủ nhân của giọng nói đó, nhìn thấy một thanh niên trên tay cầm hũ rượu uống, đám đông không nén được mà cười rộ lên.

- Tuý Tửu Tiên, ngươi chưa chạm vào nó thì làm sao biết được nó là thanh kiếm tốt.

Có người cười nói.

- Cảm giác.

Tuý Tửu Tiên đặt hồ lô rượu xuống, nhìn về phía người vừa nói, lắc đầu:

- Ngươi không hiểu đâu.

- Ha ha.

Nhìn thấy thần thái của Tuý Tửu Tiên thì lại có rất nhiều người rộ lên cười, Tần Văn Thiên cũng cười theo, gia hoả này thực sự rất thú vị.

- Hẳn chính là Tuý Tửu Tiên.

Hân Nhiên nhìn Tuý Tửu Tiên, trong ánh mắt loé lên một vòng dị sắc.

- Ngươi biết hắn à?

Tần Văn Thiên hỏi.

- Tuý Tửu Tiên xếp thứ ba trong kinh thành thập tú, đương nhiên có nghe nói qua.

Hân Nhiên nói với về đương nhiên, điều này khiến Tần Văn Thiên thoáng chút kinh ngạc, người thanh niên thích uống say này, lại đứng thứ ba trong kinh thành thập tú sao.

- Kinh thành thập tú chính là chỉ mười người dưới hai mươi tuổi kiệt xuất nhất hoàng thành, bọn họ có trọng lượng lắm.

Hân Nhiên cũng có phần bất ngờ, Tuý Tửu Tiên xếp thứ ba có phần hiền hòa.

Đúng vào lúc này, Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy có một đạo lãnh quang phóng tới, hắn quay sang một cái, đôi mắt lập tức nhắm lại.

- Phong Bình, là các ngươi à.

Quan Duyệt không ngờ sẽ gặp Tần Văn Thiên và Phong Bình ở Thần Bình các. Lần trước sau khi từ thành Thiên Ung trở về hoàng thành xong, Diệp gia mang tới không ít tài nguyên, Mộc Thanh để cô ta bế quan tại công hội Tinh Hà, thời gian bế quan này khiến Quan Duyệt thành công đột phá được bình cảnh luyện khí sơ cấp một, tuy còn trẻ nhưng đã trở thành một luyện khí sơ cấp hai, nên khá được coi trọng trong công hội Tinh Hà.

Mấy hôm trước cô mới trở về học viện Hoàng Gia, sau khi người bên cạnh biết được cô ta đã trở thành luyện khí sơ cấp hai thì đều ríu rít muốn làm thân với cô ta/

Một vị luyện khí sơ cấp hai, tuyệt đối không cần bận tâm tới quan hệ và tài phú, huống hồ còn trẻ như vậy đã trở thành một luyện khí sơ cấp hai. Tương lai của Quan Duyệt, chính là một con đường bằng phẳng trải dài, nếu như sau này cô trở thành luyện khí sơ cấp ba thì sẽ trở thành một nhân vật có chạm tay là bóng của nước Sở, cường giả Nguyên Phủ cảnh cũng phải cầu cạnh cô, hơn nữa tài phú cũng sẽ cuộn cuộn chui vào túi.

Thần Bình các rất có quyền thế tại hoàng thành, bởi vì Thần Bình các bồi dưỡng một nhóm luyện khí sơ cấp, tài phú của Thần Bình các tuyệt đối là vô cùng kinh khủng, trên thế giới này, tài phú chính là tài nguyên tu luyện, có tài nguyên là có thể bồi dưỡng cường giả.

- Hừ!

Phong Bình nhìn thấy Quan Duyệt thì hừ lạnh một tiếng, tất cả những gì Mộc Thanh làm với hắn, hắn tuyệt đối không bao giờ quên. Còn đệ tử của Mộc Thanh trước đây cũng thường kiêu ngạo quá đáng với hắn.

- Các ngươi vậy mà lại đi cùng nhau à?

Ánh mắt Quan Duyệt loé lên một tia lạnh lạnh, nhìn Phong Bình và Tần Văn Thiên đang đứng chung một chỗ kia thì lập tức lạnh lùng nói:

- Vật họp theo loài chứ gì?

- Lão đại, cô à này là ai thế?

Phạm Nhạc hỏi Tần Văn Thiên, đôi mắt gian xảo sáng lên, bắt đầu quét khắp người Quan Duyệt, khiến cho Tần Văn Thiên thầm khinh bỉ, tên gia hoả này đúng là già không bỏ nhỏ không tha, đương nhiên, Quan Duyệt cũng là có chút nhan sắc.

Nhưng ấn tượng của Tần Vãn Thiên về Quan Duyệt không hề tốt chút nào. Ngày đó tại công hội Tinh Hà, Mộc Thanh ép hắn phải chọn lựa trong lúc đường cùng, nữ nhân này cũng dùng ánh mắt cao ngạo này nhìn hắn rồi nói rằng với địa vị của Tần phủ ra, báai Mộc Thanh làm thầy chính là ơn lớn bằng trời đối với Tần Vãn Thiên hắn, là vinh dự của hắn.

- Người của công hội Tinh Hà, đệ tử của một tên luyện khí sư đê tiện.

Tần Vãn Thiên đáp lời.

- Lão xược.

Thần sắc Quan Duyệt phát lạnh, toàn thân toát ra lãnh ý:

- Ngươi lại dám sỉ nhục sư tôn của ta, muốn chết à?

- Ngươi mới lão xược, làm rồi mà không dám nhận sao?

Phong Bình lãnh đạm nói:

- Mộc Thanh với ta cùng ở trong công hội Tinh Hà, lại đi cướp mất thần văn của ta không chịu trả, lẽ nào ngươi cảm thấy vẫn chưa đủ hèn hạ sao?

Quan Duyệt nhìn Phong Bình, cô không ngờ đến tên gia hỏa xưa kia luôn ăn nói khép nép nay lại dám nhục mạ sư tôn Mộc Thanh của cô.

- Cậu nô tài, nếu như ngươi không quỳ xuống xin lỗi vì những lời nói vừa rồi thì hôm nay đừng hòng sống sót mà rời khỏi đây.

Quan Duyệt vẫn dùng ánh mắt cao ngạo ấy nhìn xuống Phong Bình như cũ. Trong mắt cô, Phong Bình chỉ là một kẻ nô tài thô bỉ mà lại dám sỉ nhục sư tôn của cô trước mặt cô như thế, nếu như cô không làm gì, chuyện này truyền đến tai sư tôn của cô thì chẳng phải là nhục nhã lắm sao.

Phong Bình nghe thấy lời nói của Quan Duyệt, sắc mặt khó coi đến cực điểm. Phong Bình hắn cả đời thận trọng dè dặt, ăn nói khép nép với những người phía trên, nhưng đây là lần đầu tiên bị người khác nhục mạ thế này, hơn nữa kẻ nhục mạ hắn lại là một nha đầu.

- Quả nhiên sư phụ thế nào thì đệ tử thế đấy.

Tần Vãn Thiên nhìn Quan Duyệt:

- Những chuyện Mộc Thanh làm với ta, vốn vẹn hai chữ “hèn hạ” thì còn lâu mới đủ.

Tầm mắt Quan Duyệt rời về phía Tần Vãn Thiên, đôi mắt lạnh lùng mà cao ngạo nghiêm túc đánh giá, trên mặt cô dần dần lộ ra một nụ cười quái dị, trong ý cười không hề che giấu sự miệt thị.

- Ta thực tại không thể nào hiểu nổi, là cái gì đã cho ngươi dũng khí nói ra lời này, hi vọng trước khi buổi đấu giá kết thúc, ngươi chớ có chạy trốn.

Nói rồi, ánh mắt Quan Duyệt nhìn về phía thanh kiếm trên vách tường kia, đôi mắt loé lên một tia lạnh lẽo, lúc ánh mắt của ba người phía sau cô hướng về Tần Vãn Thiên và Phong Bình cũng mang theo mấy phần trào phúng, tựa hồ có chút kinh ngạc, là ai mà không biết trời cao đất rộng như vậy, lại đắc tội với luyện khí sư cấp hai trẻ tuổi này. Hơn nữa, luyện khí sư thiên tài này, lại là đệ tử của học viện Hoàng Gia và là tiểu thư của Quan gia.

- Lão đại, nữ nhân này tu vi bình thường, Luân Mạch tầng ba. Ba người đứng sau cô ta thì hai người là Luân Mạch tầng hai, còn lại cái tên sau cùng, sợ là rất khó giải quyết, tu vi ở Luân Mạch cảnh tầng năm trở lên.

Phạm Nhạc ở bên cạnh Tần Vãn Thiên nói nhỏ, nếu như muốn động thủ, trước tiên phải hiểu rõ thực lực của đối phương thì mới có thể lo trước khỏi họa.

Tần Vãn Thiên gật đầu, chỉ thấy mập mập cười nhạt:

- Nếu như phải động thủ, chúng ta liên thủ lại thì mới có thể tóm gọn được nữ nhân kia, thế thì ba tên còn lại mới không có cơ hội ra tay.

- Đột phá rồi à?

Tần Vãn Thiên nghe Phạm Nhạc nói chắc nịch như thế thì hai mắt cũng lóe sáng.

Mập mập nháy mắt với hắn, lộ ra mấy phần đắc ý, cười nói:

- Ngươi cũng đã đột phá được Luân Mạch cảnh tầng hai rồi, ta đột phá không phải là rất dễ bình thường hay sao?

Đêm hôm trước Tần Vãn Thiên đã dùng nguyên lực tinh thần mạnh mẽ phá vỡ cực hạn của khiếu huyết trong Luân Mạch, mở ra nhánh tinh thần Luân Mạch thứ hai. Số lượng nguyên lực tinh thần mà cơ thể hắn có thể dung nạp được bây giờ đã nhiều hơn và hắn cũng có được hai phần tinh thần Luân Mạch, đi thông khắp nơi trong cơ thể, dù là thị giác thính giác hay sức mạnh đánh ra lúc tấn công đều tăng vọt.

- Tại sao nghe người nói xong lại có cảm giác ta không bằng người vậy nhỉ?

Tần Văn Thiên khinh bỉ nói.

- Ta chỉ nói ra sự thật thôi.

Mập mạp cười, đôi mắt lóe lên, nói:

- Vẫn còn mười ngày, ta mong chờ quá đi mất, hai trăm viên Tinh Văn thạch đấy, dù là Kỳ Sĩ minh thì cũng tiếc đứt ruột luôn ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Kẻ Thù Và Bằng Hữu

Tần Văn Thiên cũng mong chờ vào trận quyết đấu mười ngày sau lắm, bây giờ tu vi của hắn và Phạm Nhạc đều đã đột phá đến Luân Mạch cảnh tầng hai, hơn nữa trong cơ thể của Phạm Nhạc cũng có huyết mạch Đế Diễm, để hắn đối phó với Đồ Hạo chắc là sẽ không thành vấn đề.

Về phần Mộ Dung Phong này, e rằng sẽ hơi khó nhằn hơn một chút. Dù sao thì cảnh giới của Mộ Dung Phong cũng ở đó, huống hồ gì hắn cũng không biết liệu Mộ Dung Phong có là bài tẩy gì hay không. Thế nên trong mười ngày này hắn vẫn luôn cố gắng, không ngừng nâng cao năng lực của bản thân. Đầu tiên, hắn muốn khiến trong khiếu huyết của mình chứa ít nhất một nửa thần nguyên. Như thế thì chỉ cần dựa vào độ mạnh mẽ của thần nguyên hắn cũng có thể chống lại với Luân Mạch cảnh tầng ba.

Lại có thêm thần thông Thiên Thủ Ấn Địa cấp trung phẩm thì dù có đối mặt với Luân Mạch cảnh tầng bốn cũng vẫn đủ sức đánh một trận. Vấn đề của hắn bây giờ chính là tên đối thủ Mộ Dung Phong của hắn mạnh bao nhiêu. Kỳ Sĩ minh bảo đảm cũng sẽ chuẩn bị đầy đủ cho hắn.

Muốn ngưng tụ nhiều thần nguyên như vậy tất nhiên không thể thiếu Tinh Văn thạch, sau khi bán đấu giá Quy Nguyên kiếm này xong thì bảo đảm hắn sẽ có đủ ngay.

Lúc này, Kiếm Vũ đã đi đến trước vách kiếm, nhìn về phía mọi người đến đây rồi cười nói:

- Quy tắc cũ của Thần Binh các, mọi người có thể cùng ra giá để tranh mua vật đấu giá. Thần Binh các chúng ta sẽ ưu tiên cho những người trả giá cao hơn. Đương nhiên, quyền quyết định cuối cùng thuộc về Thần Binh các ta, dù sao chúng ta cũng không phải là sân đấu giá chính quy, cho nên chúng ta có quyền lựa chọn sẽ bán thanh Quy Nguyên Kiếm này cho ai. Giá khởi điểm của nó là mười viên Tinh Văn thạch đến từ tầng trời thứ hai.

Kiếm Vũ nói xong, nhoen miệng cười, nhưng trong lòng lại có hơi thay đổi thái độ, thần binh bình thường cấp hai Trung Phẩm chỉ có giá trị từ ba đến bốn viên là đủ rồi, còn Quy Nguyên Kiếm này lại khởi điểm từ mười viên, e rằng lát nữa sẽ được đấu giá đến một con số rất lớn.

Đương nhiên, nếu như có một vài người bằng hữu muốn tham dự đấu giá nhằm mục đích giao hảo, thì nếu họ ra giá không cao, cũng có thể đưa các thần binh tặng cho bọn họ. Đây chính là tác phong của Thần Binh các.

- Bây giờ có thể bắt đầu được rồi!

Kiếm Vũ cười nói.

- Ba mươi viên!

Một giọng nói bình thản truyền ra từ trong đám đông. Ngay sau đó chỉ thấy một vị lão giả đi đến gần chỗ vách kiếm.

- Là Hàn lão đầu tử, xem ra chúng ta không có hy vọng rồi.

Những người còn lại thầm mắng trong lòng, mới trả giá lần đầu tiên đã lên đến ba mươi viên, như vậy là đang muốn làm nhiều người khác bỏ cuộc mà, làm sao họ có đủ Tinh Văn Thạch để đấu giá lại chứ.

- Ta thích thanh kiếm này, bất quá trên người ta chỉ còn ba mươi lăm viên Tinh Văn thạch thôi, ta bỏ ra hết đấy, mong là ta may mắn.

Tùy Tử Tiên thân nhiên nói, cũng đi về phía trước, những người xung quanh cũng bắt đầu nhao nhao ra giá.

- Bốn mươi viên.

Phía trước có mấy bóng người xuất hiện, là đám người Quan Duyệt, ba lần báo giá này đã khiến cho đám đông hoàn toàn hết hy vọng, giá lên đến cỡ này đúng là quá kinh khủng.

- Mẹ nó, lão tử làm nhiệm vụ mạo hiểm bán mạng để săn yêu thú, lăn lộn trước mặt tử thần mấy chục năm nay mới có được chút của cải chỉ chừng mười viên Tinh Vãn thạch tầng hai, bọn họ thì ngon rồi.

Có một đại hán thấp giọng mắng, không ít người cũng đồng tình dữ dội, đúng là người so với người tức chết người.

Trong lòng Tần Vãn Thiên cũng cảm khái, đây là đang ở hoàng thành đấy, nếu là thành Thiên Ung, trên thị trường căn bản không hề có Tinh Vãn thạch tầng trời thứ hai đâu, Tinh Vãn thạch tầng thứ nhất đã được các đại gia tộc coi như là bảo bối, chỉ dùng nguyên thạch giao dịch mà thôi, chênh lệch lớn tới cỡ này. Đương nhiên Tần Vãn Thiên cũng chỉ chột nghĩ thế thôi, bởi vì nơi này là Thần Bình các, khu dân nghèo với khu hỗn loạn ở hoàng thành cũng không giàu có được như thế.

Cái giá mà Quan Duyệt đưa ra khiến cho toàn bộ đại sảnh lạng ngắt, một đợt đấu giá quan trọng chưa hẳn sẽ được hết giá nhiều lần, có đôi khi vài lần cũng đủ để giải quyết quyền sở hữu của một món bảo vật rồi. Phần lớn những người khác chỉ đến làm nền mà thôi.

Tần Vãn Thiên hiển nhiên không muốn làm nền, nếu như Quan Duyệt đã lấn tiền nhiều của như thế thì chơi cô ta một vỏ vậy.

- Là nha đầu của Quan gia đấy à, nghe nói ngươi đã thành luyện khí sư cấp hai rồi đúng không? Đúng là khiến cho lão hủ bội phục, lão đầu tử ta sẽ không giành với ngươi nữa.

Hàn lão nói vô cùng khách khí, bản thân hắn cũng là luyện khí sư cấp hai.

Quan Duyệt gật đầu với Hàn lão xem như đáp lễ thôi chứ không khách sáo gì. Sau này những người muốn kết giao với cô ta sẽ có rất nhiều.

- Bốn mươi một viên.

Tần Vãn Thiên bước lên trước, bình tĩnh mở miệng, môi khẽ nhếch lên.

Túy Tửu Tiên nghe thấy Tần Vãn Thiên báo giá thì chột ngẩn ra, sau đó lập tức hóp một ngụm rượu, môi mỉm cười. Hắn biết rõ kiếm này là do au luyện chế, cái tên gia hỏa này đang định lừa người đây mà.

Sắc mặt Quan Duyệt lạnh tanh, quay sang nhìn Tần Vãn Thiên nói:

- Ngươi đang cố ý gây rối đấy à?

- Cô có mua hay không?

Tần Vãn Thiên liếc mắt nhìn Quan Duyệt một cái.

- Bốn mươi lăm viên.

Quan Duyệt nhìn Tần Vãn Thiên chăm chăm, mở miệng nói.

- Bốn mươi sáu.

Tần Vãn Thiên mỉm cười, tiếp tục ra giá.

- Ngươi không sợ cầm thanh Quy Nguyên kiếm này sẽ phông tay à?

Một tên đứng bên cạnh Quan Duyệt quay sang nói với Tần Vãn Thiên, trong mắt lộ ra vẻ uy hiếp.

- Không sao cả, ta đấu giá xong thì có thể tặng lại cho người khác, ví như tặng cho Túy Tửu Tiên này, dù sao cũng thế cả, ta thừa Tinh Vãn thạch mà.

Tần Vãn Thiên nhún vai nói.

- Ngươi...

Về mặt của người nọ cứng lại, còn Quan Duyệt thì nhìn về phía Kiếm Vũ:

- Có cần phải kiểm tra Tinh Vãn thạch của hắn trước không? Có thể hắn căn bản không có nhiều như thế đâu.

- Đây là chuyện của tb, Quan tiểu thư không cần lo đâu, chẳng lẽ Quan tiểu thư nguyện ý lấy hết Tinh Vãn thạch trên người ra cho người khác xem à? Nếu như tiểu thư nguyện ý thì ta chẳng ngại đâu.

Dương Trầm đứng bên cạnh Kiếm Vũ cười nói, khiến cho sắc mặt của Quan Duyệt sa sầm xuống.

- Năm mươi viên.

Quan Duyệt lạnh giọng nói.

- Năm mươi mốt.

Tần Văn Thiên tiếp tục ra giá.

- Năm mươi lăm

Quan Duyệt cắn răng, sau khi cô đột phá trở thành luyện khí sư cấp hai xong thì cả công hội Tinh Hà lẫn gia tộc đều cho cô một số tài nguyên để dùng tu hành, thêm số tiền riêng của cô lúc trước thì trên người cô tổng cộng có sáu mươi viên, nhưng đầu giá mua một thanh Quy Nguyên kiếm thôi mà đã sắp cạn túi rồi.

- Năm mươi sáu.

Mập mạp mỉm cười nói tiếp cho Tần Văn Thiên, Tần Văn Thiên quay sang nhìn mập mạp một cái xong thì phì cười. Cái tên gia hỏa này am hiểu ý niệm chỉ lực, có khả năng phán đoán cực tốt, có lẽ hẳn đã nhìn ra được một vài điều từ trong vẻ mặt của Quan Duyệt rồi.

- Năm mươi bảy.

Giọng của Quan Duyệt càng lạnh hơn nữa, sau này cô chẳng lo thiếu Tinh Văn thạch, nhưng hôm nay cô không thể để mất mặt được, còn Tần Văn Thiên kia thì cứ đợi đến khi mua được Quy Nguyên kiếm xong cô lại tính sổ với hắn sau.

- Năm mươi tám.

Mập mạp cười tươi rói.

- Sáu mươi!

Giọng của Quan Duyệt lớn hơn một bậc, toàn bộ tb bây giờ im phăng phắc, thế mà lại lên được cái giá khủng khiếp nhường này, điên rồi, đúng là điên thật rồi.

- Chắc chắn, mỹ nữ cô giàu thật đấy, ta không trả nổi cái giá này rồi.

Mập mạp trưng nụ cười thô bỉ đặc trưng của mình ra với Quan Duyệt, vẻ mặt của Quan Duyệt cứng đờ, sáu mươi viên Tinh Văn thạch tăng thứ hai chỉ để mua một thanh kiếm cấp hai trung phẩm. Mặc dù thanh kiếm này không hề tầm thường, nhưng vẫn khiến cô tức đứt ruột.

- Thế thì ta cũng không thêm nữa.

Tần Văn Thiên nhún vai nháy mắt một cái với mập mạp, ba mươi viên Tinh Văn thạch tăng thứ hai đã vào túi rồi.

- Lão đại.

Mập mạp trưng ánh mắt kiêu ngạo hiểu mà với Tần Văn Thiên, ý bảo Tần Văn Thiên đừng có quên phần hắn.

- Còn ai ra giá nữa không?

Kiểm Vũ mỉm cười nhìn đám người xung quanh.

- Ra cái con khí gì nữa, kinh khủng quá đi mất, lần đầu tiên ta nhìn thấy cảnh này đấy.

Có người mắng một tiếng, những người còn lại đều phì cười. Cũng đúng, cái giá này quá mức kinh khủng, bấy nhiêu đủ để mua được kha khá thần binh cấp hai thượng phẩm rồi ấy chứ.

- Nếu đã như vậy thì chúc mừng Quan Duyệt tiểu thư.

Kiểm Vũ quay sang mỉm cười với Quan Duyệt, Quan Duyệt nghe mà lòng run lên. Sau đó cô ta lập tức móc hết toàn bộ Tinh Văn thạch mà mình mang theo ra đưa cho Kiểm Vũ, còn Kiểm Vũ thì tháo thanh kiếm này xuống đưa cho Quan Duyệt.

- Hô...

Tuy rằng Quan Duyệt chiếm được Quy Nguyên kiếm nhưng không hề cảm thấy vui vẻ gì, ánh mắt lạnh lùng quét qua Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc một cái, còn toát ra cả sát khí.

- Tiếp theo cũng nên tính sổ rạch ròi chuyện của chúng ta rồi.

Quan Duyệt nhìn chăm chăm vào Tần Văn Thiên và Phong Bình rồi nói.

- Muốn chơi kiểu gì đây? Đòn đả độc đấu hay quần ẩu nào?

Phạm Nhạc nheo mắt nhìn đám người trước mặt.

Nghe Phàm Nhạc nói thế, bốn người Quan Duyệt đứng đối diện đều phì cười, giống như nghe phải chuyện gì buồn cười lắm.

- Đơn đả độc đấu, quần ẩu? Các ngươi cũng xứng sao?

Tên thanh niên có tu vi khá lợi hại sau lưng Quan Duyệt bước lên, nhìn đám người Tàn Ván Thiên rồi nói:

- Nếu như bây giờ các ngươi lập tức cúi đầu xin lỗi Quan Duyệt thì ta sẽ tha cho cái mạng chó của các ngươi.

Ánh mắt của Vương Sùng lộ ra vẻ bạo ngược, hẳn thật sự không hiểu vì sao mấy kẻ trước mặt lại có gan dám đối co với Quan Duyệt. Đương nhiên hẳn rất thích trông thấy cục diện thế này, không thì hẳn làm gì có cơ hội thể hiện, sau khi Quan Duyệt trở thành luyện khí sư cấp hai xong thì có rất nhiều kẻ muốn làm quen kết thân với Quan Duyệt.

- Cút về đi.

Một giọng nói thản nhiên vang lên, vẻ mặt của Vương Sùng khựng lại. Là kẻ nào to gan dám bảo hắn cút thế này.

Hắn đưa mắt nhìn qua thì lập tức nhìn thấy một thanh niên đang cầm hồ lô rượu uống, lời ban nãy chính là phát ra từ miệng của hắn.

Sắc mặt của Vương Sùng cứng đờ lại rồi tái mét.

- Túy Tửu Tiên, chuyện này hình như không liên quan gì đến ngươi thì phải.

Vương Sùng lạnh lùng nói.

- Chương mất được không.

Túy Tửu Tiên tiêu sái cười nói:

- Cho dù ta không bảo ngươi cút về thì cũng sẽ có người khác làm cho ngươi cút thôi. Nếu như Quan Duyệt có ân oán với bọn họ thì tự mình giải quyết đi, nếu như ngươi dám rục rịch thì hôm nay kẻ quỳ ở chỗ này nhất định sẽ là ngươi.

Túy Tửu Tiên lắc lắc hồ lô rượu, buồn bực nói:

- Thôi rồi, lại hết rượu mất rồi.

Đám người cầm nín luôn, cái người này nhảy đề tài nhanh quá đi mất.

- Sau khi giải quyết chuyện này xong thì ta mời ngươi đi uống rượu.

Tàn Ván Thiên nhìn Túy Tửu Tiên cười nói.

Hai mắt của Túy Tửu Tiên sáng lên, lập tức cười tươi:

- Ngươi nói rồi thì đừng có nuốt lời nhé! Tửu lượng của ta không thấp đâu.

- Cứ mặc sức say đi.

Tàn Ván Thiên cũng cười nói, hẳn rất thích cá tính của Túy Tửu Tiên.

Đối với người hắn thích thì có thể làm bằng hữu được.

- Được! Xem ra hôm nay được uống rượu của nhà giàu rồi.

Túy Tửu Tiên rất mong chờ, bởi vì hắn biết rõ sáu mươi viên Tinh Vãn thạch của Quan Duyệt cống hiến ban nãy có một nửa thuộc về Tàn Ván Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Kế Hoạch Của Âu Thần

Hai người nói chuyện chẳng coi ai ra gì khiến cho thần sắc của Quan Duyệt lại càng thêm không vui. Cô không ngờ Túy Tửu Tiên lại giúp đỡ Tàn Ván Thiên.

Tùy Tử Tiên đứng hàng thứ ba trong kinh thành thập tú chẳng phải là hạng người dễ chọc gì.

- Không ngờ hần lại tìm được chỗ dựa nhanh như thế.

Quan Duyệt liếc nhìn Tần Vãn Thiên với vẻ thản nhiên:

- Thế nhưng, ngươi cho rằng ta cần người giúp đỡ thì mới đối phó được với ngươi sao?

Mộc Thanh và Quan Duyệt đã điều tra rõ ràng về Tần Vãn Thiên từ lúc còn ở thành Thiên Ung. Khi đó Tần Vãn Thiên bộc lộ thiên phú rất cao, ngưng tụ tinh hồn từ trên tầng trời thứ ba, nghe nói còn dùng thủ đoạn đặc biệt để giết chết Diệp Lang. Từ đó tới nay mới được ba tháng, cho dù thực lực của Tần Vãn Thiên có chút tiến bộ thì có thể tiến bộ được xa tới đâu?

Còn về con yêu viên ở công hội Tinh Hà, Mộc Thanh nói với cô đó hẳn là chiến thú tinh thần được triệu hồi ra, có khả năng là lá bùa bảo mệnh mà Vô vương tổ tiên Tần phủ để lại.

- Một gia tộc lung lay sắp đổ thì có thể nuôi được một kẻ thế nào chứ?

Quan Duyệt cười lạnh rồi xoay người mà nói:

- Ra ngoài đi.

Tuy Quan Duyệt kiêu ngạo, thế nhưng vẫn chưa cuồng vọng đến mức dám ra tay ngay trong Thần Binh các.

Những người bên cạnh Quan Duyệt đều cười nhạo Tần Vãn Thiên, trên mặt lộ vẻ châm chọc, đúng là đồ không biết sống chết.

- Thú vị lắm.

Người xung quanh đều ôm tâm trạng xem kịch hay. Đám người Tần Vãn Thiên cất bước. Tần Vãn Thiên hỏi Phong Bình:

- Luyện khí sư đều điên như thế à?

- Luyện khí sư lợi hại thì đều có chút cao ngạo từ trong xương tủy.

Phong Bình cười run run:

- Trước kia ta chỉ là một luyện khí sư cấp một, thế nhưng ngươi cũng thấy ta...

Nói đoạn, Phong Bình nhìn Tần Vãn Thiên với vẻ hơi ngượng ngùng.

Tần Vãn Thiên nở nụ cười. Đúng vậy, khi hần gặp Phong Bình trước đây thì kẻ này ở trước mặt hần cũng kiêu ngạo lắm.

Ra khỏi Thần Binh Các, Quan Duyệt quay người lại nhìn Tần Vãn Thiên, trong mắt lóe lên sự lạnh lẽo. Vừa rồi Tần Vãn Thiên cố ý độ giá làm cho cô bị tổn thất không ít, chỉ riêng điểm ấy thôi là đủ để cô bắt Tần Vãn Thiên phải mang mạng ra đền.

- Cô ta động sát tâm.

Ánh mắt của Phạm Nhạc hơi híp lại, người phụ nữ này không chỉ cao ngạo mà tâm địa còn ác độc. Không ngờ cô ta lại động sát niệm.

- Ầm!

Đột nhiên, Quan Duyệt hành động. Động tác của cô phiêu dật mà nhanh nhẹn, nhanh như chớp lóe. Một đạo kiếm quang bùng lên phát ra hàn ý lạnh lẽo. Kiếm ấy chém thẳng về phía Tần Vãn Thiên.

- Kiếm nhanh quá.

Thần sắc của đám người đơ ra, Quan Duyệt muốn lấy mạng Tần Vãn Thiên rồi!

Bàn tay của Tần Vãn Thiên tràn ra một luồng khí thể kinh khủng. Hần tu luyện Thiên Thủ Ấn lâu như thế, hôm nay cũng nên thực hành một chút rồi.

Bước chân giảm xuống, mặt đất run lên, cả người Tần Vãn Thiên tràn ngập lực lượng bùng nổ. Hần bay thẳng về phía trước rồi đánh ra một chương, chương ấn đáng sợ khủng bố bộc lộ sức mạnh khủng khiếp, ánh hào quang tỏa sáng chói ngời, chính là thức thứ nhất Kim Cương Ấn của Thiên Thủ Ấn.

Thanh kiếm được ngưng tụ từ tinh thần chi lực của Quan Duyệt bị nổ nát vụn, uy lực của kiếm pháp còn chưa kịp phát ra đã bị đè bẹp một cách triệt để.

Thiên Thủ Ấn nổi danh nhờ công kích mạnh mẽ, mà nguyên lực tinh thần của Tần Vãn Thiên đến từ tận tầng trời thứ năm, lại có thêm Thiên Chuy tinh bá đạo cuồng bạo. Cho dù hần không sử dụng nguyên lực tinh thần thì lực công kích đã là vô cùng đáng sợ.

- Âm! Âm!

Tần Văn Thiên đập mặt đất lao thẳng vào Quan Duyệt, hai tay đồng thời vung ra, hai đạo ấn pháp khủng bố áp xuống. Thần sắc của Quan Duyệt trắng bệch trong nháy mắt. Cô rút Quy Nguyên kiếm vừa mới lấy được, đồng thời Kiếm tinh hồn nở rộ trên đầu, kiếm quang “Nhất Tự Trảm” bùng lên, chém nát một Kim Cương Ấn. Thế nhưng vẫn có một chưởng ấn ngay sát bên người làm cô chỉ có thể vội vàng nâng tay đón đỡ.

Một tiếng vang ầm truyền ra, Quan Duyệt cảm thấy cánh tay của mình như đã gãy nát, và máu tươi tràn ra từ khoeo miệng.

Tần Văn Thiên căn bản không hề cho Quan Duyệt cơ hội đánh trả. Tiếng rống ngâm vang lên từng đợt, Nộ Long Thủ Tỉ bắt lấy Quy Nguyên trong tay Quan Duyệt, rồi một quyền nện thẳng lên người cô, đánh cho Quan Duyệt bay ra ngoài, ngã lăn trên mặt đất.

Cuộc chiến chấm dứt trong phút chốc, đám người nhìn thấy kết quả đều ngây ngẩn. Công kích của kẻ này nồng cuồng bá đạo, sau khi chiếm được tiên cơ bèn trực tiếp đánh ngã Quan Duyệt với khí thế mưa rền gió dữ.

Đám người Vương Sùng xông lên phía trước. Nhưng chỉ thấy Túy Tửu Tiên bước lên một bước, kiếm khí khủng khiếp bao phủ cả không gian, khiến cho bọn họ cứng đờ người tại chỗ.

Mà đúng lúc đó, Tần Văn Thiên đã đứng trước mặt Quan Duyệt. Hắn đứng ở đó, cúi đầu nhìn Quan Duyệt đang ngồi bệt dưới đất, khoeo miệng vết nên ỷ cười bình thản. Trong tay hắn cầm Quy Nguyên kiếm, nếu kiếm này đâm xuống thì Quan Duyệt hẳn là phải chết chẳng thể nghi ngờ.

- Ta thật lòng không rõ, ngươi thì có cái gì đáng để mà kiêu ngạo.

Tần Văn Thiên nói rất bình tĩnh, ánh mắt mang theo vài phần đùa giỡn làm cho Quan Duyệt đau thấu tâm can, cô chưa bao giờ phải chịu nhục đến mức này.

Thế nhưng hôm nay cô thua trong tay người ta, cô chẳng có lời nào để nói.

Đau đớn vì thua trận, đau đớn vì nhục nhã, đau không sao tả xiết.

- Túy Tửu Tiên, nếu Quan Duyệt thật sự có chuyện gì thì chỉ sợ là ngươi không gánh vác nổi đâu.

Vương Sùng nhìn Túy Tửu Tiên đang đứng chắn trước mặt mình bằng ánh mắt lạnh lùng, thế rồi hắn nhìn về phía Tần Văn Thiên:

- Còn ngươi nữa, rút kiếm của ngươi ra.

Túy Tửu Tiên cười cười rồi nói:

- Nếu ta là ngươi thì ta sẽ cầm kiếm ngay, bằng không vạn nhất mà hắn giết luôn Quan Duyệt thì không hay lắm đâu.

- Quan Duyệt là đệ tử của học viện Hoàng Gia, luyện khí sư cấp hai của công hội Tinh Hà.

Vương Sùng nói lạnh nhạt.

- Một tháng trước, hắn đã giết chết Âu Phong ngay trước mặt Âu Thần và rất nhiều trưởng lão của học viện Đế Tinh. Nếu ngươi chọc giận hắn thì đừng có trách là ta không nhắc nhở ngươi đấy.

Túy Tửu Tiên nhún vai tỏ vẻ không thèm để ý.

- Tần Văn Thiên của học viện Đế Tinh.

Thần sắc của một đệ tử học viện Hoàng Gia bên cạnh Vương Sùng khựng lại. Rõ ràng những việc làm của Tần Văn Thiên ở học viện Đế Tinh đã sớm lan truyền trong học viện Hoàng Gia từ lâu, chỉ vì qua một tháng không còn mấy người nhắc lại nữa, cho nên Vương Sùng vừa về học viện mới không hay biết gì.

- Giết Âu Phong?

Quan Duyệt ngồi dậy hỏi đồng bạn của mình.

- Ừ, trong trận chiến xếp hạng của học viện Đế Tinh, trên võ đài, ngay trước mặt mọi người.

Người nọ gật đầu, nhìn Tần Văn Thiên rồi lại nói tiếp:

- Hơn nữa hai tinh hồn của hắn là của tầng trời thứ ba và thứ tư, học viện Đế Tinh chỉ cảm tức hắn có một tháng thôi.

Quan Duyệt nghe thấy lời của đối phương thì thần sắc trở nên cổ quái. Cô nhìn thiếu niên đang mỉm cười kia, mới chỉ ba tháng ngắn ngủi mà hắn đã lột xác rồi sao?

- Phiền ngươi chuyển lời cho Mộc Thanh, sau này ta sẽ tìm hắn tính sổ chuyện trước kia, cút đi.

Tần Vãn Thiên ném Quy Nguyên xuống đất, Quan Duyệt đứng dậy rời đi với dáng vẻ tả tơi.

Tần Vãn Thiên vào được học viện Đế Tinh, hơn nữa còn có thiên phú bậc ấy, hai chuyện này đều đã kích cô vô cùng sâu sắc.

Tần Vãn Thiên không giết đối phương. Hắn biết rõ tình cảnh của mình hiện tại. Diệp gia và Âu gia không tha cho hắn mấy may đường sống, cục diện đã trở thành người chết ta sống mới thôi. Tuy rằng bây giờ đã vào học viện Đế Tinh nhưng hắn không thể không lo nghĩ được, người muốn hắn chết còn rất nhiều.

Dù là học viện Đế Tinh, Thần Binh các hay Túy Tửu Tiên đều không phải là lực lượng của bản thân hắn, chỉ khi hắn dùng lực lượng của bản thân mình mà chống lại được tất cả, thì mới có tư cách để hoành hành vô kị, thích gì làm nấy.

Tần Vãn Thiên dời mắt về phía Túy Tửu Tiên, chỉ thấy Túy Tửu Tiên cười bảo:

- Say một chuyến không?

- Say một chuyến.

Tần Vãn Thiên cười mà gật đầu:

- Đi đâu nào?

- Đi đâu thì đi, người trả tiền là được.

Túy Tửu Tiên nở nụ cười, Tần Vãn Thiên nhún vai nhìn về phía Phạm Nhạc rồi hỏi:

- Mập mập, hai người các người thì sao?

- Hi hi.

Mập mập trừng mắt nhìn hắn rồi cười nói:

- Thế này đi, Hân Nhiên, người đi lựa một món thần binh, cứ ghi sổ cho lão đại, ta đi cùng lão đại ra ngoài một chuyến.

- Chuyện này...

Hân Nhiên nhìn Tần Vãn Thiên với vẻ hồ nghi.

- Phong Bình, người đưa Hân Nhiên đi đi, cứ ghi sổ cho ta là được.

Tần Vãn Thiên nói với Phong Bình rồi liếc Phạm Nhạc trắng mắt. Cứ mỗi lần tên này gọi lão đại thì hắn đều phải trả một cái giá không vừa.

- Hân Nhiên, không cần phải khách khí với lão đại.

Mập mập cười đáng khinh. Bây giờ hắn đã biết luyện khí sư giàu đến mức nào rồi, sau này phải lừa gạt tích cực mới được.

Phong Bình đưa Hân Nhiên đến Thần Binh các, còn ba người nhóm Tần Vãn Thiên thì đi tới một hướng khác. Mập mập đánh giá Túy Tửu Tiên rồi hỏi:

- Người đứng thứ ba trong kinh thành thập tú, chắc là thực lực phải mạnh lắm nhỉ?

- Cũng tạm.

Túy Tửu Tiên nhìn mập mập, cảm thấy người này cũng hay ho lắm.

- Thế à, uống rượu đi, sau này mọi người sẽ là huynh đệ của nhau, lúc đánh nhau tìm người tới giúp có được không hả?

Trong mắt mập mập ánh lên tia nhìn gian xảo. Tần Vãn Thiên tròn trắng mắt, tên này tính kẻ hay lắm, nếu có thể mời Túy Tửu Tiên đánh nhau thì xử lý Âu Thần sẽ chẳng còn áp lực nào rồi.

- Người chỉ cần lo say thôi, đánh nhau không thành vấn đề. Đừng có để cho ta phải tẩm sát cũng là được.

Túy Tửu Tiên cười đáp lại. Đôi mắt của mập mập sáng ngời lên.

- Tần Vãn Thiên, bao giờ người chế ra Quy Nguyên kiếm cấp hai thượng phẩm thì nhớ cho ta một thanh đấy.

Túy Tửu Tiên nói với Tần Vãn Thiên.

- Được thôi.

Tần Vãn Thiên gật đầu sáng khoái. Túy Tửu Tiên trời sinh tiêu sái, căn bản không hề ngại hỏi thẳng hấn đòi thần binh. Nếu là người bình thường thì chỉ sợ sẽ kiêng kị việc này.

...

...

Ở vị trí của Kỵ Sĩ minh trong học viện Đế Tinh, đám người Âu Thần, Mộ Dung Phong tụ tập cùng nhau. Âu Thần nhìn về phía Mộ Dung Phong rồi nói:

- Hôm nay có một trận chiến xảy ra ở Thần Binh các, tu vi của Tần Vãn Thiên đã đột phá tới Luân Mạch cảnh tầng hai, hơn nữa chắc hẳn Mạc Thương đã dạy cho hấn địa cấp thần thông Thiên Thủ Ấn. Hấn đã luyện thành thức thứ nhất Kim Cương ấn rồi.

- Ngươi cho rằng hấn có thể uy hiếp ta sao?

Mộ Dung Phong nhìn Âu Thần rồi hỏi.

- Ít nhất thì chúng ta không thể coi thường hấn. Lần trước ta vốn tưởng hấn đã chết trong Hắc Ám Sâm Lâm, cuối cùng người chết lại là em trai của ta. Chúng ta không thể bỏ qua cơ hội lần này, ta sẽ cho ngươi một bộ công pháp thần thông để tu luyện, ngươi cố gắng tìm hiểu đi. Mặt khác, ngươi có muốn ngọc bài Đế Tinh tăng lên tới cấp năm hay không?

Đồng tử của Mộ Dung Phong như đông lại. Ngọc bài Đế Tinh cấp năm sẽ mang tới tài nguyên tốt hơn, đối với hấn mà nói thì đây là một cám dỗ rất lớn. Thế nhưng hấn không có đủ số lượng tinh vân thạch không lồ đó.

- Đương nhiên.

Mộ Dung Phong gật đầu.

- Quyết đấu trên võ đài không tránh được những tình huống khó thu tay được. Nếu ngươi phế được Tần Vãn Thiên, ta cam đoan sẽ giúp ngươi đạt tới cấp năm.

Thần sắc của Âu Thần toát ra vẻ lạnh lẽo, học viện Đế Tinh không nuôi phế vật, chỉ cần phế bỏ Tần Vãn Thiên thì hấn ta nhất định phải chết.

Diệp gia và Ân gia sẽ rất vui vẻ cung cấp ba trăm viên tinh vân thạch kia.

Ánh mắt của Mộ Dung Phong híp lại. Hấn phải rất mạo hiểm khi làm việc này. Nếu như phế tàn Tần Vãn Thiên thật thì thái độ của học viện Đế Tinh với hấn sẽ là gì đây?

- Đây là quyết đấu công bằng, có chúng ta ở đây, học viện Đế Tinh sẽ không vì một phế nhân mà làm khó một thiên tài đâu.

Ánh mắt Âu Thần cực kì lạnh lẽo. Nghe thấy lời hấn nói, trong mắt Mộ Dung Phong cũng lóe lên ánh nhìn độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Khiêu Khích

Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc được Túy Tửu Tiên đưa về học viện Đế Tinh. Túy Tửu Tiên cầm hồ lô rượu trong tay, nhìn hai người đằng trước lắc lư đi vào học viện, còn có một con chó nhỏ màu trắng đi theo, khóe miệng không khỏi vẽ nên một nụ cười nhẹ.

- Đừng có làm mất Tinh Vãn thạch trên người đấy.

Phong Bình thì thầm một tiếng. Túy Tửu Tiên biết Tần Vãn Thiên đến Thần Binh các là vì Tinh Vãn thạch, bởi vậy sau khi uống rượu xong thì hấn đưa Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc về Thần Binh các trước, Phong Bình đưa Tinh Vãn thạch cho Tần Vãn Thiên rồi mới cùng nhau đưa họ về học viện.

- Yên tâm, hấn còn chưa say hấn đâu.

Túy Tửu Tiên cười nói. Hai gã này thú vị thực sự, nhất là tên mập Phàm Nhạc kia, đã say mềm mà vẫn luôn miệng hô mỹ nữ, mỹ nữ.

Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc say thật rồi. Bọn họ chẳng qua mới chỉ là hai thiếu niên mười sáu tuổi, tuy đã trải qua không ít gian nan nhưng tính cách vẫn mang nhiệt huyết hào hùng. Vừa gặp một điệu nhân như Túy Tửu Tiên thì bọn họ đã chẳng khống chế nổi tửu lượng nữa.

Túy Tửu Tiên là người thế nào? Người được mệnh danh là Tửu tiên mà còn say được hay sao? Cho nên người say dĩ nhiên là Tần Vãn Thiên và Phàm

Nhạc.

- Huynh đệ này, người nói xem, Túy Tửu Tiên được mệnh danh là tửu tiên mà chẳng phải cũng bị chúng ta rót cho sượng, đành ngoan ngoãn đưa chúng ta về đây sao?

Tên mập Phàm Nhạc ôm Tần Vấn Thiên rồi vừa cười vừa hỏi.

- Xê ra.

Tần Vấn Thiên bị mập mập ôm thì đá cho hắn một phát văng ra:

- Mập mập chết bầm, đừng có tưởng ta là mỹ nữ của người.

- Huynh đệ, xem như người lợi hại. Mập mập ta thích đàn ông đấy, rồi sao nào?

Phàm Nhạc nhếch miệng cười nói với Tần Vấn Thiên, làm cho Tần Vấn Thiên sợ nổi da gà, tỉnh như sáo, phải lập tức giãn khoảng cách ra với hắn.

Đệ tử đi qua cạnh đó nghe thấy lời mập mập nói thì đều mím môi nở nụ cười, có một nữ sinh không không chế được còn bật cười thành tiếng. Hai người kia chẳng phải hai nhân vật phong vân trong đám tân sinh sao? Sao lại say thành hai con ma men thế? Đã thế mập mập kia còn thích đàn ông nữa chứ.

- Cười cái gì mà cười? Mỹ nữ có muốn vui vẻ với mập ca ca không?

Mập mập phà đầy mùi rượu với một nữ đệ tử làm cô sợ tới mức hét toáng lên chạy mất.

- Mập mập chết bầm nhà người sắp nổi tiếng rồi. Ha ha.

Tần Vấn Thiên phá lên cười. Câu nói lúc say của hắn thế mà ứng nghiệm, mập mập nổi tiếng thật.

Hai người lão đảo về tới kí túc xá rồi vùi đầu vào ngủ say như chết, hôm sau, lúc tỉnh lại, mập mập giật mình nhìn Tần Vấn Thiên đứng cạnh rồi hỏi:

- Có phải hôm qua xảy ra chuyện gì không?

- Không.

Tần Vấn Thiên lắc đầu.

- Thế là tốt rồi. Sao ta lại mơ thấy ta ăn nói lung tung nhỉ?

Mập mập gỡ đầu rồi duỗi lưng lưng biếng, đi ra bên ngoài. Có người đi qua nhìn thấy bèn cười nói với hắn:

- Mập ca, người dậy rồi à?

Thần sắc của mập mập thay đổi một chút, sao hôm nay mấy tên này chào hỏi hắn nhiệt tình thế?

- Mập ca, người xem trong đám nam sinh này người thích ai nào?

Lại có người trêu ghẹo làm cho mặt mũi mập mập đỏ cáy lên, chẳng lẽ ác mộng lại thành sự thật?

- Nói vậy, ông đây thích con gái, thích mỹ nhân!

Mập mập bực mình mắng, mấy đệ tử kia đều bật cười nói:

- Bọn ta biết rồi.

Tần Vấn Thiên đi về phía đám người, hắn quyết định vạch rõ giới hạn với mập mập:

- Lão đại.

Mập mập đuổi theo Tần Vấn Thiên với vẻ rõ là đáng thương, làm cho Tần Vấn Thiên lạnh ngắt cả xương sống.

- Tần Vấn Thiên, Phàm Nhạc, hôm nay có một tiết học công khai, lão sư giảng bài là một trưởng lão khách khanh vô cùng xinh đẹp, các người có muốn đi nghe chút không?

Có người cười hỏi Tần Vấn Thiên và Phàm Nhạc.

- Trưởng lão mỹ nhân?

Hai mắt của mập mập sáng lên:

- Đi, phải đi chứ.

- Thế thì cùng đi thôi.

Đám người lại mỉm cười rồi cùng nhau đi tới một mảnh đất trống, nơi đó có nhiều bô đoàn bằng đá, phía trước có một đài cao làm bực giảng.

Không phải đệ tử nào cũng có cơ hội bái làm môn hạ của trưởng lão, thế nên trong học viện sẽ thường xuyên có trưởng lão khách khanh đến thay phiên nhau giảng bài, giảng giải một chút tri thức liên quan đến việc tu luyện.

Hôm nay có rất nhiều đệ tử mới đến vây quanh bực giảng này, từng hàng thiếu niên toát ra vẻ tinh thần phấn chấn.

- Mộc Vũ trưởng lão tới.

Lúc này, ánh mắt của cả đám đông đều hướng về phía trước. Tô Mộc Vũ mặc váy dài màu xanh, đoan trang xinh đẹp, trên người không đeo quá nhiều trang sức nhưng lại gọn gàng chỉnh tề. Cách ăn mặc kết hợp cùng gương mặt đoan trang và làn da trắng ngần mang đến cho người ta cảm giác thoát tục, đẹp đến mức khiến đám đông phải reo lên.

- Ngự tỷ nữ thần.

Mập mạp ngồi trên ghế đá, mắt sáng long lanh sắp lọt cả ra ngoài.

Tô Mộc Vũ khoanh chân ngồi trên bực giảng giữa bãi đá, nhìn về phía những người ngồi bên dưới, tiếng nói du dương rõ ràng cất lên:

- Tu vi của các ngươi phần lớn là Luyện Thể cảnh tầng ba hoặc là Luân Mạch cảnh, vậy hôm nay ta sẽ giảng một ít tri thức về Luân Mạch cảnh nhé.

- Vâng, lão sư nói cái gì thì chúng ta nghe cái đó.

Đám người bên dưới nhao nhao đáp.

- Hẳn là các ngươi đều biết rõ, thân thể con người chính là một lọ chứa tiềm năng vô hạn, chiếc lọ chứa này có thể mở rộng không ngừng. Cảnh giới thứ nhất của võ tu là Luyện Thể cảnh, nghĩa là luyện ra thân thể hoàn mỹ, chỉ khi có nhục thân hoàn mỹ mới tu hành được tốt hơn. Luyện Thể cảnh chính là cảnh giới trụ cột trái độn cho Luân Mạch cảnh.

- Thế nhưng cái gọi là thân thể hoàn mỹ luyện ra từ Luân Mạch cảnh thật sự hoàn mỹ sao? Đây chỉ là một cách nói lí thuyết mà thôi. Cảnh giới của võ tu mạnh lên thì thân thể của chúng ta cũng không ngừng được hoàn thiện, sự hoàn thiện này không có giới hạn. Có một vài cường giả tu hành luyện thể, nhục thể của họ có thể phá núi ngăn sông.

- Luân Mạch cảnh là thăng hoa của Luyện Thể cảnh. Sau khi đã thông khiếu huyết, sáng lập luân mạch, các cơ quan trong cơ thể người đều được kết nối với nhau qua luân mạch này. Nó nối tiếp khối óc, trái tim, tứ chi bách hài của chúng ta. Lúc chúng ta tu luyện, nguyên lực tinh thần thông qua luân mạch chảy khắp thân thể, cũng là đang rèn luyện nhục thể. Khi chúng ta chiến đấu, nguyên lực tinh thần có thể truyền đến mỗi một cơ quan nhờ có luân mạch.

- Truyền tới mắt thì thị giác mạnh lên; truyền tới tai thì thính giác nhạy bén lên. Bình thường khi các ngươi chiến đấu thì nguyên lực tinh thần sẽ truyền đến tay chân, bởi vì khi thuật thần thông mà các ngươi tu luyện sẽ phóng thích qua tay và chân. Thế nhưng những người có tính hồn đặc biệt hoặc là các cường giả đáng sợ thì sao? Một ánh mắt của họ cũng có thể mê hoặc nhân tâm, một hơi thở của họ cũng có thể giết người đoạt mệnh.

- Cho nên các ngươi không cần phải giới hạn, thả lỏng tư duy ra, trong lúc tu hành ngày thường thì lấy nguyên lực tinh thần luân chuyển quanh thân, rèn luyện từng bộ phận trong cơ thể, đồng thời không ngừng sáng lập khiếu huyết, khiến cho dung lượng của khiếu huyết lớn hơn, cho đến khi tiếp tục sáng lập luân mạch mới. Đương nhiên các ngươi cũng phải căn cứ vào tính hồn của chính mình để điều chỉnh việc tu hành, lựa chọn công pháp và thuật thần thông...

Tiếng nói du dương của Tô Mộc Vũ không ngừng truyền ra, không gian cũng dần trở nên im lặng, mọi người nghiêm túc lắng nghe. Tiếng nói của cô như có ma lực, thu hút người ta chìm đắm vào biển trời tri thức.

Tần Vãn Thiên được Hắc Bá chỉ bảo nên có kiến giải sâu sắc hơn hẳn những người khác về việc tu hành, thế nhưng hắn vẫn nghe rất nhập tâm. Trong ba người cùng đi chắc chắn có thầy của ta, không có lý thuyết tu hành của bất cứ ai là hoàn mỹ tuyệt đối, nghe nhiều thì ngộ ra nhiều, tất sẽ có lợi cho việc tu luyện.

Tiết học này kéo dài hai canh giờ, lúc Tô Mộc Vũ rời đi, rất nhiều người còn tiếc nuối, như thể muốn nghe cô giảng giải nhiều hơn một chút.

- Ta muốn theo đuổi nữ thần.

Mập mạp nhìn theo bóng Tô Mộc Vũ rời đi với ánh nhìn hoài niệm.

- Ngươi tỉnh lại đi, Tô trưởng lão dùng một bàn tay là có thể đập chết ngươi rồi.

Tần Vãn Thiên trừng mắt nhìn mập mạp, mập mạp buồn sâu sắc, xem ra vẫn phải cố gắng mà tu hành thôi.

- Chỉ còn mười mấy ngày. Các người đã chuẩn bị xong chưa?

Lúc này có một giọng nói vang lên, Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc nhìn qua thì thấy Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo đứng đó, trong mắt họ mang theo mấy phần khiêu khích.

Đám người xung quanh nhìn thấy hai người này thì lấy làm thú vị lắm. Bọn họ biết chỉ còn khoảng hơn mười ngày nữa sẽ có một trận quyết đấu kịch liệt giữa bốn người. Trận đấu này thu hút được vô vàn sự chú ý đấy.

- Đối phó với các người mà cũng cần chuẩn bị hay sao?

Phạm Nhạc cười nói.

- Mạnh mẽ lắm.

Đỗ Hạo hừ lạnh một tiếng.

Mộ Dung Phong hát cảm nói với Tần Vãn Thiên:

- Nghe nói người tu luyện thần thông địa cấp, hi vọng đến lúc đó người đừng có khiến cho ta thất vọng. Cứ một bên đánh một bên chịu thì chẳng thú vị gì.

Nói đoạn, Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo xoay người rời đi, lúc quay đi, trong mắt Mộ Dung Phong ánh lên hàn quang mãnh liệt. Rõ ràng là hắn đã có quyết định đối với kế hoạch của Âu Thần.

- Kiểu ngao ghê.

Phạm Nhạc thì thảo nói rồi nhìn hai người kia bỏ đi.

- Mập mập, cổ găng lên, không tới lúc đó là xấu hổ lắm đấy.

Tần Vãn Thiên nhấc bước, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười thần nhiên, trận quyết đấu này hắn nhất định phải thắng. Đây chỉ là bắt đầu mà thôi. Bọn chúng đối phó với mập mập bằng thủ đoạn tàn nhẫn trong Thiên Mộng Lâm, Tần Vãn Thiên sẽ không quên, vĩnh viễn không quên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đêm Trước Trận Chiến

Trong học viện Đế Tinh có chỗ cho đệ tử tu luyện, thậm chí còn có chỗ để luận bàn. Thế nhưng bọn họ thích vào Áo Mộng Chi Thành để thí luyện hơn, như vậy kích thích hơn nhiều, thậm chí còn có thể phát huy toàn bộ thực lực mà không hề e dè gì cả.

Tần Vãn Thiên không vào Áo Mộng Chi Thành mà tu hành ngay trong giấc mộng của mình.

Giờ phút này, giữa đại địa mệnh mạng trống trải chỉ có một mình Tần Vãn Thiên không ngừng đánh ra từng chiêu.

- Kim Cương ấn cương mãnh bá đạo, không thể phá, Luân Hải ấn vừa nhu vừa cương, lúc như mặt biển lăn tăn gợn sóng, lúc lại như sóng thần dữ dội quét sạch hết thảy, trong cương có nhu, trong nhu có cương.

Tần Vãn Thiên thì thảo nói nhỏ, chiêu nối tiếp chiêu không ngừng đánh ra, vậy mà mãi vẫn chẳng thể ngộ ra điểm quan trọng.

- Đáng tiếc ta còn chưa tới được Tạo Mộng cảnh, bằng không ta có thể tạo ra biển rộng trong chính cảnh mộng của mình để tự thân cảm thụ.

Tần Vãn Thiên nghĩ trong lòng, thế rồi tiếp tục tung chiêu. Không biết hắn đã đánh ra bao nhiêu chiêu, bỗng một tiếng vỗ vang lên làm cho đôi mắt của hắn đột ngột ngưng lại.

- Luân, từng vòng từng vòng như luân mạch trong cơ thể, tầng tầng lớp lớp cuộn lên rồi bộc phát nơi bàn tay, phát huy lực lượng mạnh nhất,

Hai mắt Tần Vãn Thiên sáng lên. Hắn hít sâu, bàn tay chậm rãi đẩy ra. Lúc này đây, chiêu của hắn rất chậm, thế nhưng trong chiêu dường như mang theo kinh phong không ngừng gia tăng.

- Như, đây là cảm giác của “như”.

- Đúng, chính là như thế, cho đến khi bùng nổ trong phút chốc, sóng biển chồng nhau bộc phát ra lực lượng cuồng bạo như sóng thần.

Khỏe miệng của Tần Vãn Thiên nở nụ cười, cuối cùng hắn cũng lĩnh ngộ được điểm quan trọng cốt yếu của Luân Hải ấn. Qua một hồi lâu, Tần Vãn Thiên đánh ra một chuỗi như sóng biển ngập trời, phát ra tiếng vang như sóng xô ào ạt, một chuỗi này vẫn chưa hề có nguyên lực tinh thần.

Sau khi tu luyện Luân Hải ấn một cách thuần thực, Tần Vãn Thiên lấy mộng làm chất dẫn để ý thức của mình tiến vào ngôi sao nhỏ, thế nhưng không hề có phản ứng gì. Mấy ngày qua, vì trong tay có không ít tinh vân thạch, cho nên Tần Vãn Thiên không ngừng thử thăm dò kí ức ẩn chứa trong ngôi sao nhỏ ở trạng thái mộng cảnh.

Hắn dần dần phát hiện ra, muốn đưa ý thức vào không gian của ngôi sao nhỏ cũng cần một lượng tinh thần chi lực khổng lồ, thế nhưng không gian ấy lại mênh mông như một trời sao, trong trời sao ẩn chứa vô số mảnh sao nhỏ bé. Mỗi một mảnh sao ấy đều có thể hấp thu sức mạnh vì sao, phải dùng tinh vân thạch để mở ra.

Biến hóa này làm cho Tần Vãn Thiên càng ý thức được sự lạ lùng của ngôi sao nhỏ.

Đương nhiên, Tần Vãn Thiên cũng thử không đưa ý thức vào không gian bên trong ngôi sao nhỏ, mà trực tiếp dùng tinh thần chi lực thấp sáng toàn bộ ngôi sao nhỏ như lần đầu kích phát nó, thế nhưng hắn phát hiện ra, ngôi sao nhỏ giờ đây sâu không thấy đáy. Hắn muốn đưa ý thức vào trong thì dễ, nhưng muốn thấp sáng nó thì lại cần có tinh vân thạch. Việc này khiến cho Tần Vãn Thiên cảm thấy áp lực như núi, bởi vì của cái của hắn hiện giờ sợ là không thể nào gánh nổi.

- Xem thử những mảnh sao nhỏ này cất giữ những kí ức gì trước đã.

Tần Vãn Thiên vừa nghĩ thế, thì lập tức có tinh thần chi lực chảy vào trong trời sao mênh mông, rồi thâm thấu vào mảnh sao nhỏ mà ý thức của Tần Vãn Thiên đang bám lấy. Tuy chỉ là ở trong mộng cảnh, nhưng chỉ cần có ý thức của hắn dẫn đường thì có thể dẫn nguyên lực tinh thần tiến vào đây.

Đương nhiên tiền đề là trong tay hoặc trong cơ thể hắn ở thế giới thực phải có tinh vân thạch. Tu hành trong mộng không thể tạo ra những tồn tại giả dối, chí ít thì ở Thiên Mộng cảnh là không làm được.

Dần dần trên mảnh sao nhỏ tựa như có ánh sáng, thế rồi ánh sáng càng ngày càng rõ hơn.

Cuối cùng, một đạo ánh sáng lóng lánh tỏa ra, luồng kí ức chảy vào cơ thể Tần Vãn Thiên cũng đồng thời chấn ý thức của hắn bay ra ngoài.

Lúc này đây, Tần Vãn Thiên vẫn nhìn thấy kí ức hình ảnh chứ không phải là kí ức bằng văn tự, giống như khi ở Tần Thiên thần tông.

Công pháp thần thông và tri thức về luyện khí đều là ký ức văn tự, trận đại chiến ở Tần Thiên thần tông mà Tần Vãn Thiên nhìn thấy lần trước thì là kí ức hình ảnh. Lần này cũng vậy.

Trong hình ảnh, hắn thấy một hoàng triều, một hoàng triều vô cùng khủng bố, trong hoàng cung khí thế mênh mang. Tần Vãn Thiên quả thực không dám tưởng tượng đến khí thế uy nghiêm bát ngát của hoàng triều ấy. Những cây cột đá sừng sững chọc thẳng tới trời chống đỡ tòa hoàng cung có lẽ còn to lớn hơn cả thành Thiên Ung, và cường giả ở nơi đó thì nhiều như mây trời.

Trước mặt một hoàng triều như thế, nước Sở chỉ như một con kiến hôi. Khi đắm chìm trong khí thế của hoàng triều này thì Tần Vãn Thiên đã có cảm nhận ấy.

Tần Vãn Thiên lại nhìn thấy người trung niên ở Tần Thiên thần tông khi trước. Hắn đứng trên một cột đá chọc trời bên ngoài hoàng cung của hoàng triều. Hắn cất tiếng cười ngạo nghễ vang trời, hắn phất nhẹ tay đất trời nghiêng đổ, khiến cho hoàng triều long trời lở đất. Trong kí ức hình ảnh của Tần Vãn Thiên còn có một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp. Người phụ nữ ấy bị người trung niên nọ mang đi, kẻ dám ngăn hắn chỉ có một con đường chết, không một ai có thể cản đường.

Điều này như là minh chứng cho một câu nói mà Tần Vãn Thiên đã từng nghe: khi mà thực lực đã mạnh mẽ đến một mức độ nào đó, thì một người có thể trở thành pháp tắc của một quốc gia.

Giữa trời đất rộng lớn mênh mang, ta là kẻ tiêu dao nhất; ta hoành hành ngang ngược, thích gì làm đấy, ta chính là trời, ta chính là luật!

Khi Tần Vãn Thiên rời khỏi kí ức này thì những cảm xúc rung động trong lòng hắn vẫn khó có thể bình tĩnh lại. Quá mạnh! So với hoàng triều kia, nước Sở chỉ có thể coi là một nước nhỏ mà thôi. Người trung niên kia đậm chân một cái là đã có thể tiêu diệt cả nước Sở rồi.

- Khó trách Hắc Bá lại nói với mình rằng đây là thế giới của tu sĩ Vô Mệnh, thành Thiên Ung quá nhỏ, ngay cả nước Sở cũng quá nhỏ.

Tần Vãn Thiên hít sâu một hơi, nội tâm hắn còn sôi sục, thế nhưng hắn cũng hiểu rõ một điều: tuy nước Sở chẳng là gì trong đại lục mênh mông, nhưng hắn cũng chẳng là gì trong nước Sở. Hắn muốn cường đại hơn thì phải tiến từng bước một, không thể mơ mộng những gì viễn vông.

- Từ quỹ lão cha, rốt cuộc thì người là người như thế nào? Ngôi sao nhỏ mà người để lại cho con lại là cái gì?

Ngẩng đầu nhìn lên hư không, Tần Vãn Thiên nhớ tới hình bóng của người trung niên nọ. Người trung niên ấy xuất hiện rất nhiều trong kí ức, người ấy sẽ là ai? Là từ quỹ lão cha của hắn sao?

Nếu như suy đoán này là thật, thì từ quỹ lão cha đã chết thật rồi à?

- Phù...

Thở ra một hơi khí đục, Tần Vãn Thiên thầm nghĩ trong lòng:

- Nếu như ta lại thấp sáng ngôi sao nhỏ một lần nữa thì người ấy sẽ mang lại cho ta kinh hỉ gì đây?

Tần Vãn Thiên rất muốn thử một phen, thế nhưng ngày ước chiến đã mỗi lúc một gần. Việc quan trọng hơn đối với hắn lúc này là ngưng kết nguyên lực tinh thần trong cơ thể thành nguyên lực thần văn, quá trình này cũng cần tiêu tốn rất nhiều tinh văn thạch.

- Tu hành đã khó, mà tu hành công pháp thần thông cường đại lại càng khó hơn. Không chỉ cần có thiên phú mà còn cần tài nguyên khổng lồ để làm cơ sở.

Tần Vãn Thiên nói nhỏ trong lòng. Hắn cũng bắt đầu nghĩ đến việc một thời gian nữa phải luyện chế thêm vài thần binh để bán ra.

Thần công Luyện Thần đồ lục dùng thần văn để ngưng luyện chân nguyên, dấu hiệu khi tăng đầu tiên viên mãn chính là có thể ngưng luyện một lượng lớn nguyên lực tinh thần thành thần văn cấp một. Càng luyện Luyện Thần đồ lục, lĩnh ngộ đối với thần văn của Tần Vãn Thiên lại càng sâu sắc hơn.

Thời gian không ngừng trôi đi, Tần Vãn Thiên vẫn đắm chìm trong việc ngưng luyện thần nguyên, hơn nữa sau khi ngưng luyện thần nguyên, hắn sẽ cho nguyên lực tinh thần di động lập đi lập lại quanh người theo luân mạch tinh thần, để không ngừng rèn luyện từng cơ quan trong cơ thể. Khi nghe Tô Mộc Vũ giảng bài, hắn đã tiếp thu một vài tri thức có tác dụng đối với mình.

Một lần hai lần thì không có tác dụng gì, thế nhưng sau trăm lần, ngàn lần, thì hắn phát hiện ra trong cơ thể dường như có biến hóa.

Không chỉ có Tần Vãn Thiên cố gắng tu luyện, mà ngay cả tên mập Phàm Nhạc cũng chăm chỉ khác thường trong suốt mấy ngày, chẳng hề quấy rầy đến Tần Vãn Thiên. Rõ ràng nhìn thì có vẻ Phàm Nhạc bất cần đời, thế nhưng hắn vẫn cực kì coi trọng trận chiến này. Chắc hẳn hắn cũng khắc sâu kí ức về bài học tàn nhẫn trong Áo Mộng chi thành, tuy hắn không nói ra nhưng Tần Vãn Thiên vẫn hiểu.

Mỗi lần nhớ tới người của Kị Sĩ minh dùng trường thương đâm sâu vào cơ thể Phàm Nhạc rồi còn ngoáy tròn trong người hắn, thì trong lòng Tần Vãn Thiên lại nổi lên một luồng sát niệm mãnh liệt. Món nợ này, hắn nhất định phải bắt bọn chúng phải trả bằng máu.

Trong khi Phàm Nhạc và Tần Vãn Thiên tu hành khắc khổ thì ở phía Kị Sĩ minh, Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo cũng không hề nhàn rỗi.

Sau khi Tần Vãn Thiên giết chết Âu Phong, bộc phát thiên phú, Âu Thần bèn biết cái người từng bị hắn miệt thị đã trở thành một mối uy hiếp đáng gờm, hơn nữa không còn dễ diệt trừ như trước nữa. Cơ hội lần này tốt như thế, bảo hắn làm sao mà bỏ lỡ cho được?

Ở trong sân tu luyện, Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo chia nhau đối chiến cùng các cường giả trong Kị Sĩ minh, đòn tấn công của hai bên đều vô cùng mạnh mẽ.

- Không sai, Mộ Dung Phong quả thật là một thiên tài hiếm có. Liệt Không quyền cương mãnh bá đạo, phá mạch phá tạng, cũng là thần thông trung phẩm giống Thiên Thủ Ấn. Chỉ khác nhau ở chỗ Liệt Không quyền không chia thành chiêu thức, lĩnh ngộ càng sâu thì lực hủy diệt lại càng cường đại hơn.

Thành viên Kị Sĩ minh bên cạnh Âu Thần cười lạnh rồi nói.

Thần sắc của Âu Thần bình tĩnh, thế nhưng sâu trong đáy mắt lại nổi lên ý lạnh thấu xương. Hắn cố ý chuẩn bị Liệt Không quyền này chính là vì Tần Vãn Thiên, để cả Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo cùng luyện, quyền pháp ngoan độc bá đạo, có thể chấn nát cả kinh mạch và lục phủ ngũ tạng của người khác.

Cảnh giới của Mộ Dung Phong vốn cao hơn Tần Vãn Thiên rất nhiều, lại tu luyện thêm loại quyền bá đạo độc ác này, chắc chắn sẽ nghiền chết Tần Vãn Thiên cảnh giới thấp hơn.

- Vẫn còn chưa đủ. Ta sẽ chuẩn bị một con bài tẩy cho Mộ Dung Phong để ngừa vạn nhất. Tần Vãn Thiên, Phàm Nhạc, hãy chuẩn bị mà đón nhận nỗi đau tàn phế đi.

Khóe miệng Âu Thần nhếch lên thành một nụ cười. Dù cho hắn đã cảm chắc thắng lợi trong tay, thế nhưng vẫn muốn chuẩn bị cho thật ổn thỏa.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Trận Chiến Đáng Chú Ý

Hôm nay có rất nhiều người tập trung ở diễn võ trường của học viện Đế Tinh. Trong số những người này có hai nhóm người nổi bật nhất, họ đứng ở phía trên cùng của diễn võ trường, nhìn chăm chăm đối phương, có xu thế giằng co khá mạnh.

Đó là Kỵ Sĩ minh và Thanh Vân minh. Hôm nay là ngày ước chiến của hai bên.

Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo đều đến rồi, bọn họ đã gia nhập Kỵ Sĩ minh, trở thành một thành viên trong đó.

- Còn chưa tới nữa sao.

Mộ Dung Phong khoan thai bước lên trước. Hắn ta đứng chấp tay ra sau lưng trên diễn võ đài, Đỗ Hạo thì đứng ngay sau lưng hắn ta.

Tuy rằng mới chỉ mười sáu tuổi nhưng lúc này Mộ Dung Phong đã có một phần khí chất của cường giả. Hắn đứng ở đó đã khiến người khác có cảm giác ngưỡng vọng núi cao rồi.

Mười sáu tuổi, song Tinh Hồn, Luân Mạch cảnh tầng thứ tư, người đứng vị trí thứ nhất trong số những học viên mới của học viện Đế Tinh. Trên người hắn ta có đủ các loại danh hiệu sáng chói.

- Mộ Dung Phong nhìn có vẻ tự tin thật đấy.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng.

- Tần Văn Thiên đến rồi kìa.

Lúc này ở cách đó không xa có vài bóng người đang đi tới. Người dẫn đầu chính là Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc, bọn họ đi thẳng đến chỗ trận doanh Thanh Vân minh, đứng trước mặt Nhượng Hoan.

- Sư tỷ.

Tần Văn Thiên mỉm cười.

- Có chắc chắn không đấy?

Nhượng Hoan nở nụ cười quyến rũ khiến cho mọi người mê mẩn.

- Làm hết sức mình thôi.

Tần Văn Thiên cười đáp, tuy hắn nói như thế nhưng trong lòng hắn vẫn có phần nắm chắc, dù rằng cảnh giới của hắn kém hơn Mộ Dung Phong không ít.

- Ta rất mong chờ đấy, đi đi.

Nhượng Hoan vừa cười vừa nói. Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc đi lên diễn võ đài, nhìn thẳng vào hai người đứng phía trước.

Mộ Dung Phong thấy hai người xuất hiện thì thần nhiên nói:

- Nếu như đã đánh nhau thì khó tránh khỏi sẽ bị thương, nếu như ta không cẩn thận ra tay làm trọng thương các ngươi thì sẽ thế nào.

Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc hơi hít mắt lại, cái tên Mộ Dung Phong này đúng là tự tin thật.

- Ngươi cứ lo cho bản thân mình trước đi đã.

Tần Văn Thiên đáp lại.

- Thế sao?

Mộ Dung Phong bật cười:

- Nếu như ngươi có thể làm ta bị thương thì là ta vô dụng, ta đảm bảo tuyệt đối không để học viện truy cứu chuyện này.

- Ta cũng vậy. Nếu như ta thua thì có chết cũng chẳng sao, nhưng ngược lại, các ngươi thì sao?

Ánh mắt sắc bén của Đỗ Hạo nhìn thẳng vào hai người Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc làm cho những người ở dưới giật thót một cái. Hắn ta đã có chuẩn bị trước rồi, muốn Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc lập ra sinh tử trạng đây mà.

Đương nhiên, chết là chuyện không thể nào rồi. Học viện Đế Tinh sẽ không cho phép xảy ra việc như thế, thế nhưng nếu như ra tay quá nặng, bị tàn phế cũng là chuyện có thể xảy ra.

Tần Văn Thiên nhìn Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo, hàm ý đằng sau lời nói của hai người này sao hắn lại không hiểu cơ chứ.

- Các ngươi có chắc không?

Tần Văn Thiên trầm mặc trong chốc lát, sau đó lên tiếng.

- Nếu như ngươi hy vọng ta nương tay thì có lẽ ta có thể cân nhắc một chút.

Trong đôi mắt của Mộ Dung Phong lộ ra vẻ khiêu khích.

Tần Văn Thiên và hắc mắt đối mắt, sau đó gật đầu trả lời:

- Nếu đã như thế thì đánh thôi.

Trước đây hắc hoàn toàn không có thù hận gì lớn với Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo, thế nhưng nếu đối phương đã chuẩn bị ra tay độc ác với hắc thì Tần Văn Thiên đương nhiên biết phải làm như thế nào.

- Trận đấu này sẽ là quyết định sai lầm lớn nhất cả đời này của ngươi.

Trong giọng nói bình tĩnh của Mộ Dung Phong chứa đầy sự tự tin, hắc ta vừa dứt lời thì hai Tinh Hồn được phóng ra. Ở khoảng không trên đầu hắc ta xuất hiện hai hư ảnh, một cái có hình sư tử, cái còn lại là một con chim ưng khổng lồ, yêu thú cuồng bạo, lực tấn công mạnh mẽ. Tinh Hồn mà Mộ Dung Phong lựa chọn đều là Tinh Hồn yêu thú.

Sư Tử Tinh Hồn mang đến sức mạnh mạnh mẽ, Cự Ưng Tinh Hồn mang đến khả năng tấn công đáng sợ cùng nhanh nhẹn. Trên người hắc ta, sẽ có đặc tính của cả yêu sư và yêu ưng.

Lúc này hai mắt của Mộ Dung Phong cũng điên cuồng như yêu thú, không ai bì nổi, và lại khí thế mà hắc ta phóng ra là Luân Mạch tầng thứ tư, hơn nữa khí tức này chắc chắn không phải mới vào Luân Mạch tầng thứ tư.

Đỗ Hạo cũng phóng ra các Tinh Hồn của hắc ta. Lần lượt là gió lốc và một thanh đao lấp lánh hàn quang, nhưng mà gió lốc của hắc không mạnh lắm, đó là do Đỗ Hạo liên kết với ngôi sao Vô Mệnh tầng trời thứ nhất mà ngưng tụ được, Đao Tinh Hồn là do kết nối với ngôi sao Vô Mệnh của tầng trời thứ hai.

Cung Tiễn Tinh Hồn của Phàm Nhạc cũng được phóng ra. Trong tay hắc xuất hiện cung tên do tinh thần tạo ra, ba mũi tên tinh thần đã được đặt lên dây, vận sức chờ phát động.

- Chơi thế nào đây?

Phàm Nhạc nhếch miệng cười hỏi Tần Văn Thiên.

- Ngươi có thể đánh bại Đỗ Hạo không?

Tần Văn Thiên hỏi Phàm Nhạc.

- Không thành vấn đề.

Khóe miệng Phàm Nhạc nâng lên thành một vòng cung tự tin, khiến cho Đỗ Hạo đứng đối diện hừ lạnh một tiếng.

- Được! Mộ Dung Phong cứ giao cho ta.

Tần Văn Thiên nở nụ cười xán lạn, Thiên Chuy Tinh Hồn được phóng ra.

- Luân Mạch cảnh tầng thứ hai.

Mộ Dung Phong lắc đầu cười. Ngay sau đó, cơ thể của hắc ta chạy như bay đến. Chỉ trong chớp mắt, Mộ Dung Phong bình tĩnh đã biến mất, mà thay vào đó là khí thế vô cùng cuồng bạo. Hắc ta chạy như bay tạo thành một con cuồng phong trên chiến đài.

Cơ thể nhảy lên, Mộ Dung Phong bay lên trời như một con chim ưng, tiếp đó hắc ta giơ móng vuốt ra muốn bổ nhào vào Tần Văn Thiên ở bên dưới. Móng vuốt sắc bén ẩn chứa khí tức yêu dã không ngừng cào về phía Tần Văn Thiên,.

Tần Văn Thiên giơ tay lên, một tiếng rỗng ngâm vang lên, Hàng Long quyền hóa thành một con rồng bạc cuồng bạo, xé tan hết tất cả.

Nhưng đồng thời, cơ thể của Mộ Dung Phong cũng giáng từ trên trời xuống. Móng vuốt sắc bén biến thành nắm đấm, tiếng sư tử gầm vang vọng, nắm đấm cuồng bạo dường như xé rách không khí, ép xuống chỗ Tần Văn Thiên.

Trong khoảng khắc này, Tần Văn Thiên cảm nhận được khí tức nguy hiểm. Thứ thứ nhất Kim Cương Ấn của Thiên Thủ Ấn được phát ra, một tiếng nổ lớn vang lên, nguyên lực điên cuồng nổ tung trong không gian. Nắm đấm của Mộ Dung Phong tiếp tục ép xuống, giao nhau với bàn tay của Tần Văn Thiên. Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy Luân Mạch ở cánh tay không ngừng chấn động, dường như sắp đứt đoạn đến nơi rồi.

Tần Văn Thiên đập mạnh một cước, cả cơ thể bắn ngược về sau, hai chân ma sát với mặt đất phát ra tiếng ‘xoẹt xoẹt’, dường như có một cỗ sức mạnh khủng bố đang tàn phá bừa bãi trong cơ thể, tìm hắc đập mạnh.

- Quả là thần thông lợi hại, đẳng cấp hoàn toàn không thua gì Thiên Thủ Ấn.

Tần Vãn Thiên chịu thiệt, Mộ Dung Phong hơn hẳn hai tiểu cảnh giới, hơn nữa cũng sử dụng thần thông Địa cấp trung phẩm, trận đấu này hình như sẽ không nhẹ nhàng rồi.

- Liệt Không quyền.

Bên dưới chiến đài, sắc mặt của Nhược Hoan không được tốt lắm. Mộ Dung Phong lại có thể tu luyện Liệt Không quyền đến mức khí thế bộc lộ ra ngoài như thế, trận chiến này có chút nguy hiểm. Cô không khỏi lo lắng cho Tần Vãn Thiên, tuy rằng Tinh Hồn của Tần Vãn Thiên có ưu thế, nguyên lực Tinh Thần lại càng mạnh hơn, nhưng dù gì thì hắn và Mộ Dung Phong cũng có chênh nhau hai tiểu cảnh giới.

Ở bên kia, cuộc đấu của Phạm Nhạc và Đỗ Hạo cũng bùng nổ. Trong tay Đỗ Hạo cầm Đại Dao tinh thần, trên Đại Dao tinh thần đó còn cuốn theo cả sức gió khiến cho thanh đao nhanh vô cùng, lại còn lúc ẩn lúc hiện. Không chỉ có thế, tốc độ của Đỗ Hạo cũng rất nhanh, hắn ta là một đối thủ rất khó chơi.

- Hai trăm viên Tinh Vãn thạch, Thanh Vân minh các người chuẩn bị xong chưa?

Ánh mắt của Âu Thần chiếu thẳng đến Nhược Hoan phía đối diện, hai trăm viên Tinh Vãn thạch trên tầng trời thứ hai, lần này đủ cho Thanh Vân minh chịu thiệt hại lớn rồi.

Nhược Hoan lườm Âu Thần một cái, sau đó lập tức quay sang nhìn Tần Vãn Thiên trên đài, nhủ thầm trong lòng:

- Tiểu gia hỏa, phải xem chính bản thân ngươi rồi, có rất nhiều người đang theo dõi trận đấu này đấy.

Tuy nói trận đấu lần này chỉ là trận đấu giữa Kỳ Sĩ minh và Thanh Vân minh, thế nhưng nhân vật chính của cuộc đấu quá đặc biệt.

Tần Vãn Thiên, hắn là người đầu tiên trong lịch sử học viện Đế Tinh có được Tinh Hồn mạnh mẽ nhường ấy, thành tựu trong tương lai khó mà lường được.

Mộ Dung Phong, thiếu niên thiên tài hiếm có của học viện Đế Tinh, mới mười sáu tuổi đã có được thiên phú Luân Mạch cảnh tầng thứ tư. Hơn nữa, Nhược Hoan còn nghe được một số chuyện không biết là thật hay giả, nếu như là thật thì trận đấu này e rằng Tần Vãn Thiên sẽ gặp nguy hiểm.

Vậy nên với một trận đấu như thế này thu hút được rất nhiều người xem.

Trên chiến đài.

- Thiên Thủ Ấn mạnh lắm sao, ta đã nói là trận chiến này sẽ là chuyện hồi hận nhất trong cuộc đời này của ngươi.

Mộ Dung Phong từ từ bước lên trước, khí thế trên người hắn càng mãnh liệt hơn, một khí thế nghiền nát tất cả tràn về phía Tần Vãn Thiên.

Nhìn thấy Mộ Dung Phong bước từng bước tới đây, thần nguyên ngưng tụ trong cơ thể Tần Vãn Thiên bắt đầu lưu động, hắn có tinh thần Luân Mạch hoàn mỹ nhất, nguyên lực trong cơ thể tuần hoàn trôi chảy hơn những người khác, chỉ cần Tần Vãn Thiên muốn thì tốc độ phát ra đòn tấn công của hắn sẽ nhanh hơn người khác.

- Thế ư?

Tần Vãn Thiên mỉm cười, với thần nguyên do nguyên lực tinh thần của Thiên Chuy Tinh Hồn cuồng bạo ngưng tụ thành, nếu như lại sử dụng Thiên Thủ Ấn thì uy lực sẽ mạnh đến cỡ nào đây?

Tần Vãn Thiên vẫn chưa được thực chiến thử lần nào.

- Đứng!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển, chỉ thấy cơ thể của Mộ Dung Phong bỏ nhào về phía Tần Vãn Thiên một cách điên cuồng, mạnh mẽ như dã thú, nhanh nhẹn như điều hòa, ngọn gió với sức tàn phá khủng bố quét vào trên người Tần Vãn Thiên.

- Sám hối đi.

Về mặt của Mộ Dung Phong vô cùng bình tĩnh, trận đấu này vốn là một trận đấu không có gì đáng ngại.

- Àm ầm!

Trong cơ thể Tần Vãn Thiên, thần nguyên đáng sợ tập trung lại trên cánh tay hắn một cách điên cuồng. Tần Vãn Thiên vẫn đứng ở chỗ cũ, cuối cùng tay hắn giơ lên, kết ấn đẩy về phía không trung, chiếu thức lần này vẫn là Kim Cương Ấn, thức nhất của Thiên Thủ Ấn.

Lần này Kim Cương Ấn càng sáng chói hơn, cổ ấn cường đại ẩn chứa uy lực kinh người, tựa như thiên ngoại thần chương, muốn đè bẹp tất cả, nghiền nát tất cả.

Đòn tấn công của hai người va vào nhau, gió mạnh thổi quét ra xung quanh.

- Cút!

Miệng của Tần Vãn Thiên bật ra một đạo thần nguyên. Thần nguyên này vậy mà lại hội tụ thành chưởng ấn mạnh mẽ, đánh thẳng lên người Mộ Dung Phong, khiến cho cơ thể của Mộ Dung Phong lùi về sau. Hắn ta kêu lên một tiếng đầy đau đớn, còn Tần Vãn Thiên thì vẫn đứng sừng sững ở đó như một ngọn núi cao.

- Đó thật sự là Kim Cương Ấn sao, sao có thể mạnh như thế?

Về mặt của Nhược Hoan khó hiểu, cô ấy đương nhiên từng nhìn thấy Thiên Thủ Ấn Pháp, thế nhưng tại sao Kim Cương Ấn do Tần Vãn Thiên đánh ra lại đáng sợ như thế.

- Hơn nữa, miệng bật ra chưởng ấn, thì luân mạch này phải thông thuận tới mức nào chứ? Hơn nữa nó lại hội tụ thành chưởng kiểu gì mới được?

Trong lòng Nhược Hoan chấn động, nhưng cô lập tức nở nụ cười quyến rũ làm người ta điên đảo, tiểu sư đệ này, thật là càng ngày càng làm cho người ta yếu mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Gông Xiềng Huyết Mạch

Một trong những nguyên nhân khiến Tần Vãn Thiên có thể phun ra chưởng ấn tất nhiên là do thần nguyên. Thần nguyên trong cơ thể của hắn vốn là do thần văn chưởng ấn ngưng tụ mà thành, mỗi một tia thần nguyên đều chứa chưởng lực.

Còn một nguyên nhân khác thì phải cảm tạ tiết học của Tô Mộc Vũ. Luân Mạch của Tần Vãn Thiên là Tinh Thần Luân Mạch, hủy mạch xong rồi lập lại ngưng tụ mà thành. Sau tiết học kia, hắn thử thông qua Luân Mạch để nguyên lực trong cơ thể phát ra từ các bộ phận, hắn phát hiện ra có một số hiệu quả ngoài dự tính, thế nên mới có thể xuất hiện cảnh phun ra chưởng lực như vừa này.

Mọi người xung quanh nhìn Tần Vãn Thiên đánh lui Mộ Dung Phong thì trong lòng đều thấy kinh ngạc. Họ tưởng rằng dựa vào ưu thế về cảnh giới và Liệt Không quyền thì Mộ Dung Phong có thể chèn ép Tần Vãn Thiên chứ.

- Chưởng ấn ban này thật là đáng sợ, ta từng nhìn thấy một vị sư huynh Luân Mạch cảnh đỉnh phong thì triển nó, tuy rằng uy lực mạnh hơn, nhưng uy thế hình như không hung mãnh bằng Tần Vãn Thiên.

Có một học viên cũ hạ giọng nói nhỏ.

- Quả thật rất đáng sợ, nếu thế này thì ai thắng ai thua còn chưa nói trước được đâu.

Mọi người đều cảm thấy càng hứng thú hơn.

Mộ Dung Phong bị đánh lui lại đằng sau, hắn ta quan sát Tần Vãn Thiên một cách nghiêm túc, sau đó hắn ta bật cười mở miệng nói:

- Thế này thì mới thú vị, ít nhất có thể khiến ta thực sự phát huy thực lực của mình, nếu không thì không phải là sẽ nhàm chán lắm sao.

- Ban này Mộ Dung Phong vẫn còn nương tay ư?

Có người thầm than trong lòng, nếu như thế thì Mộ Dung Phong đúng là đáng sợ thật.

- Người có biết tại sao ta lại lựa chọn Tinh Hồn yêu thú không?

Mộ Dung Phong nhìn Tần Vãn Thiên, nói với vẻ lạnh nhạt.

- Không có hứng thú.

Tần Vãn Thiên đáp lại.

- Ha ha, tiếp theo đây người hãy từ từ cảm nhận đi, đây là lần chiến đấu hết toàn lực đầu tiên của ta kể từ khi bước vào học viện đây.

Mộ Dung Phong nói với vẻ bình tĩnh. Trong cơ thể của hắn đột nhiên có một loại khí tức đáng sợ tràn ra ngoài, khắp người hắn có khí thế của mãnh thú thưở hồng hoang bốc lên.

- Huyết mạch.

Mọi người run rẩy, người đứng đầu trong số các học viên mới là Mộ Dung Phong lại còn thức tỉnh được huyết mạch chi lực, thiên phú thật đáng sợ. Nếu thể này thì không bàn đến cảnh giới, chỉ nói đến thiên phú của bản thân thôi thì hẳn ta đã có tư cách tranh cao thấp với Tần Vãn Thiên rồi.

- Chẳng trách hẳn tự tin như thế.

Nhiều người thầm cảm thán.

Nhược Hoan nhìn thấy cảnh tượng này thì đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ lo lắng, xem ra lời đồn là thật, Mộ Dung Phong có sức mạnh huyết mạch, nếu thể thì Tần Vãn Thiên gặp nguy hiểm rồi.

Cô vô cùng lo lắng hồi hộp.

- Đây là huyết mạch cuồng thú, người là người đầu tiên khiến ta phải dùng đến huyết mạch chi lực để chiến đấu, người đã có vốn để khoe khoang rồi.

Mộ Dung Phong nói với Tần Vãn Thiên, cơ thể của hắn dường như thay đổi rất nhiều, khí tức trên người cũng điên cuồng đến cực điểm, giống như mãnh thú thực sự vậy.

- Rầm!

Mộ Dung Phong bước lên, cả chiến đài dường như đều đang rung lên.

Sắc mặt của Tần Vãn Thiên nặng nề hơn rất nhiều, hắn nhìn chằm chằm Mộ Dung Phong, Mộ Dung Phong sử dụng huyết mạch cuồng thú, sức chiến đấu lại tăng thêm một tầng, hiển nhiên, sức chiến đấu của Mộ Dung Phong đã vượt qua dự tính của hắn.

Nhưng thế thì sao?

Khí thế trên người Mộ Dung Phong càng ngày càng mạnh, lúc hắn đến trước mặt Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên cảm thấy đối thủ của mình không phải là một con người, mà đã hoàn toàn biến thành một yêu thú điên cuồng.

Liệt Không quyền xuất ra từ người Mộ Dung Phong, lần này quyền pháp của hắn làm cho người ta sợ hãi, tiếng sư tử gầm không dứt, chim ưng kêu liên tục, lực lớn bành trướng cán quét mọi thứ, như muốn giết chết Tần Vãn Thiên tại chỗ.

Tần Vãn Thiên không có biểu cảm gì, nhưng thần nguyên trong cơ thể hắn đã sôi trào từ lâu, rít gào mãnh liệt như sóng ngoài biển khơi. Lúc quyền của Mộ Dung Phong giáng xuống, chỉ thấy bàn tay của Tần Vãn Thiên liên tục cử động, trong chớp mắt, dường như đã tạo ra rất nhiều chương án. Chương án của hắn nhìn qua thì có vẻ vô cùng nhu hòa nhưng nhanh chóng phát ra tiếng nổ ‘ầm ầm’ đáng sợ.

Sau đó, mọi người dường như thấy chương án đang kêu gào, bao phủ thiên địa. Tần Vãn Thiên dùng thần nguyên để xuất ra Luân Hải Ấn, chỉ trong chớp mắt không biết đã tiêu hao hết bao nhiêu thần nguyên trong cơ thể rồi, nhưng hiệu quả của nó cũng làm cho người ta kinh sợ, cả một vùng trời đất dường như đều bị chương án của hắn bao phủ.

- Ầm ầm!

Sức mạnh đáng sợ quay cuồng trên đài, Mộ Dung Phong chỉ cảm thấy chương án phía đối diện ngày càng mạnh, hơn nữa đòn tấn công của Tần Vãn Thiên vẫn chưa dừng lại. Lúc này hình như hắn đang bộc phát sức mạnh, Luân Hải Ấn nổ liên tiếp khiến cho Liệt Không quyền của Mộ Dung Phong không ngừng bị phá vỡ. Cuối cùng, chương lực như tiếng biển gầm phá vỡ hết thảy, đánh đến trước mặt Mộ Dung Phong.

Uy áp vô cùng đáng sợ khiến cho vẻ mặt Mộ Dung Phong thay đổi, hắn ta rống lên một tiếng đầy giận dữ, phát huy Liệt Không quyền đến cực hạn, thế nhưng cơ thể của hắn ta vẫn bị bay ra ngoài, sắc mặt tái mét.

- Tần Vãn Thiên mạnh đến thế sao?

Mọi người đều kinh ngạc, sức chiến đấu của Tần Vãn Thiên quả là đáng sợ.

- Đó là Luân Hải Ấn, thức thứ hai trong Thiên Thủ Ấn. Khi xuất ra từ trong tay Tần Vãn Thiên thì cứ như là có từng đợt sóng biển đang gào thét vậy, ấn pháp đó ngẫu quá đi mất.

- Huyết mạch ư? Ta thật sự không biết, cái mà người gọi là vốn để khoe khoang ở đâu thế?

Tần Vãn Thiên nhìn Mộ Dung Phong trước mặt, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh, nhưng trong lòng hắn hiểu lúc này phải đánh nhanh thắng nhanh, Luân Hải Ấn tiêu hao quá nhiều thần nguyên, hắn không thể kéo dài cuộc đấu được.

Về mặt của Mộ Dung Phong dần dần vẩn vơ, trong mắt xẹt qua sự độc ác, hôm nay thật đúng là mất mặt.

- Làm tốt lắm.

Ở bên cạnh, người cũng sử dụng huyết mạch chi lực là Phạm Nhạc nhếch miệng cười với Tần Vãn Thiên, trong lúc nói chuyện hắn cũng không quên bắn ra hàng loạt tên khiến cho Đỗ Hào muốn phát điên. Sau khi Phạm Nhạc thức tỉnh huyết mạch chi lực thì uy lực của các mũi tên càng bá đạo hơn, hơn nữa lực khống chế của hắn cũng trở nên mạnh hơn, có thể đổi hướng liên tục, làm cho Đỗ Hào chỉ có thể không ngừng phòng thủ.

- Xem ra, cuộc chiến này không có gì đáng lo nữa, Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc đều có thể đánh thắng đối thủ.

Rất nhiều người đều trầm nghĩ trong lòng.

Sức chiến đấu của Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc hoàn toàn vượt qua dự tính của họ, đặc biệt là Tần Vãn Thiên. Thiên Thủ Ấn của hắn và Liệt Không quyền của Mộ Dung Phong vốn không ở cùng một cấp bậc nữa, thật quá kinh khủng.

- Đừng có đùa nữa.

Âu Thần đứng bên dưới có biểu cảm hồ hững, sức chiến đấu của tên Tần Vãn Thiên này có hơi vượt qua dự tính, nhưng may là hắn ta còn chuẩn bị một lá bài tẩy nữa.

Vào khoảnh khắc khi hắn vừa nói xong, Mộ Dung Phong và Đỗ Hào hơi gật đầu, khí thế trên người chúng lập tức trở nên điên cuồng hơn, không ngừng mạnh lên.

- Có chuyện gì thế, khí tức của hai người đồng thời tăng vọt ư?

Con người của mọi người đều co rút lại, sau đó họ nhìn thấy cơ thể của Mộ Dung Phong và Đỗ Hào đồng thời bỏ nhào về phía đối thủ của mình.

Sắc mặt của Tần Vãn Thiên nghiêm túc hơn, Luân Hải Ấn lại được đánh ra, thế nhưng lần này Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy một sức mạnh ngập trời truyền đến, cơ thể của hắn bị bay ra ngoài, ngã mạnh xuống dưới đài, miệng phun ra máu tươi. Biến cố bất thành linh này làm quần chúng bên dưới hoàn toàn ngơ ra, có chuyện gì thế?

Thế cục cuộc chiến thay đổi trong nháy mắt.

- Àm!

Cơ thể của Mộ Dung Phong nhanh như chớp, Liệt Không quyền đánh thẳng vào người Tần Vãn Thiên, nắm đấm xé tan không gian, muốn đánh cho Tần Vãn Thiên tan thành tro bụi.

- Dừng tay!

Nhược Hoan quát lớn một tiếng, biểu cảm trên gương mặt cô biến đổi nhanh chóng. Diễn biến của cuộc đấu đã kịch liệt đến mức này là điều mà mọi người đều không ngờ tới.

Sắc mặt Tần Vãn Thiên có hơi tái, hắn nhảy lên một cái, nhưng quyền của đối phương đã đánh đến nơi rồi.

- Phá!

Tiếng gầm giận dữ vang lên, chỉ thấy Mập Mập chạy như điên đến đây, dùng tay để bắn tên ra, một tiếng ‘cắc’ thanh thúy vang lên, mũi tên đã bị bẻ gãy rồi, Liệt Không quyền cuồng bạo phá hết tất cả, đánh thẳng vào ngực hắn khiến cho cơ thể Phàm Nhạc cứng đờ tại chỗ, sau đó mềm oặt ngã xuống, Tần Vãn Thiên đứng dậy ôm lấy cơ thể hắn.

- Các người dừng đan dược.

Mấy bóng người của Thanh Vân minh chợt lóe, xông lên trên chiến đài, nhưng lúc họ xông lên người của Kỵ Sĩ minh không chịu yếu thế, cũng nhảy lên đài theo, đối đầu gay gắt với người của Liên minh Thanh Vân.

- Đây là thực lực vốn có của bọn họ.

Âu Thần nói một cách lạnh lùng.

- Trận đấu này đã không còn ý nghĩa để tiếp tục nữa rồi.

Về mặt của Nhược Hoan lạnh như băng. Sức chiến đấu của Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc khiến cho mọi người vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hai người đều chỉ có thực lực Luân Mạch cảnh tầng thứ hai nhưng lại đối kháng với một cường giả Luân Mạch cảnh tầng thứ ba và một cường giả Luân Mạch cảnh tầng thứ tư, hơn nữa, Mộ Dung Phong còn sử dụng huyết mạch chi lực nữa. Nhưng không ai ngờ tới, trong cửa ải cuối cùng, thực lực của Mộ Dung Phong và Đỗ Hào lại tăng vọt.

- Còn chưa kết thúc đâu, những người khác không được nhúng tay vào.

Âu Thần cười lạnh nói.

- Mập mập.

Lúc này, Tần Vãn Thiên đang nhìn vào Phàm Nhạc cả người không còn chút sức lực nào, hai mắt hắn đỏ ngầu, đây là lần thứ hai rồi.

- Má ơi, đau quá đi mất. Huynh đệ, hai tên khốn kiếp đó chơi ăn gian, chuyện kể tiếp mập mập không giúp gì được cho người rồi, nhận thua thôi.

Phạm Nhạc cười ngây ngô nói.

Tần Ván Thiên lấy ngón châm ra, châm vào mấy huyệt vị của Phạm Nhạc, khổng chế không cho thương thế của hắn lan ra.

- Trận đấu còn chưa kết thúc.

Mộ Dung Phong từ từ bước tới, trên khóe miệng Mộ Dung Phong và Đỗ Hào đều mang theo vẻ tàn nhẫn, mục đích hôm nay của chúng chính là làm cho Tần Ván Thiên và Phạm Nhạc bị tàn phế.

Một cây ngón châm trong tay Tần Ván Thiên đâm thẳng vào huyệt Thái Dương của hắn, hắn nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Phong, trong mắt dâng lên sát khí điên cuồng. Ngay sau đó, từng cây ngón châm của hắn hạ xuống, không bao lâu sau, các huyệt vị trên toàn thân hắn đều cắm đầy ngón châm. Một dòng khí theo ngón châm chuyển động trong cơ thể hắn.

- Thập Nhị Liên Hoàn Giải Mệnh Châm Pháp, có thể cứu người nhưng cũng có thể giết người, không vào Nguyên Phủ, không được thi châm.

Tần Ván Thiên nhớ lại lời dặn của Hắc bá, nhưng vào lúc này hắn không thể để ý nhiều như thế được.

Trong cơ thể của Tần Ván Thiên có dòng khí lưu liên hoàn đang chuyển động điên cuồng, máu huyết sôi trào, dường như có gong xiềng vô hình đáng sợ khóa huyết mạch của hắn lại vậy.

Nhưng mà, khi dòng khí lưu liên hoàn này hóa thành lốc xoáy thì gong xiềng vô hình đó không ngừng bị đứt gãy.

- Mập mập, ta cam đoan sẽ không có lần sau nữa đâu.

Tần Ván Thiên nhìn mập mập trong lòng mình, miệng nở nụ cười, nhưng ngay sau đó, khi hắn ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Phong và Đỗ Hào đang đi tới gần đây thì chỉ có sát khí vô cùng vô tận.

- Giết!

Tần Ván Thiên hét lên một tiếng đầy phẫn nộ, một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, quần áo trên người hắn đều nổ tan tác, huyết mạch hoàn toàn bị đốt cháy, sôi trào. Lúc này Tần Ván Thiên cảm nhận được nguồn sức mạnh bất tận, hoàn toàn giống với cảm giác bị huyết mạch Đế Diễm của Phạm Nhạc dẫn đốt lần trước, chỉ có điều lần này còn mạnh hơn.

Thập Nhị Liên Hoàn Giải Mệnh Châm Pháp thật sự chỉ là một bộ châm pháp thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Có Giỏi Thì Người Giết Ta Đi

Sát ý đáng sợ từ trên người Tần Ván Thiên quét qua, mọi người nhìn thân trên lồ lộ của hắn, trong lòng rung động dữ dội. Trên cơ thể của Tần Ván Thiên có từng đường vân huyết mạch đập vào mắt, mọi người giống như nhìn thấy những sợi xích dài hẹp phức tạp quấn quanh.

- Đó là thứ gì thế?

Trong lòng mọi người chấn động dữ dội, ngay cả Mạc Thương vừa bước lên chiến đài cũng sửng sốt. Ban nãy mới nhìn thấy Tần Ván Thiên gặp nguy hiểm thì hắn vội chạy ra khỏi chỗ tối. Không chỉ riêng Mạc Thương, lúc này cũng đã có vài vị trưởng lão khác của học viện đi tới, có điều lại không có ai chú ý, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào phía thân trên của Tần Ván Thiên.

Tần Ván Thiên đặt Phạm Nhạc xuống, rồi quay phát lại nhìn nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Phong.

Nhìn thấy đôi mắt khát máu của Tần Ván Thiên, Mộ Dung Phong bỗng cảm thấy từng con sợ hãi, sức mạch huyết mạch của hắn phảng phất run rẩy theo.

- Rầm!

Bước chân Tần Ván Thiên đạp ra ngoài, đặng đặng sát khí, lao thẳng về phía hai người Mộ Dung Phong và Đỗ Hào.

Thần sắc của Mộ Dung Phong và Đỗ Hào trùng hắc xuống, sau đó bọn họ cũng lập tức nhào tới chỗ Tần Ván Thiên, chuyện đã tới nước này rồi, bọn họ không thể thua được.

- Giết.

Tần Văn Thiên quát lớn lại một lần nữa. Luân Hải Ân mang theo huyết quang sát khí ngợp trời, ập tới chỗ Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo. Hai luồng công kích vừa chạm vào nhau thì trực tiếp bị kéo rơi xuống, thân thể bị đánh bay ra ngoài cùng lúc, khí huyết trong cơ thể bốc lên cuộn cuộn, ho ra máu tươi.

Tần Văn Thiên lại điên cuồng lao tới, sắc mặt Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo đều trở nên trắng bệch ra. Bọn họ quay người chạy về phía dưới chiến đài nhưng chỉ trong nháy mắt thì Đỗ Hạo đã bị Tần Văn Thiên đuổi kịp đánh cho một chưởng, cả người bắn ra phía xa, té lăn trên mặt đất rồi hôn mê bất tỉnh.

- Điên cuồng quá.

Ánh mắt của mọi người đều đại ra, trận đấu ngày hôm nay quả thật nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Tần Văn Thiên không dừng lại, tiếp tục đuổi theo công kích Mộ Dung Phong. Cảm nhận được sát ý đằng sau mình, trên mặt Mộ Dung Phong hiện đầy vẻ hoảng sợ, người đứng đầu trong số tân sinh của học viện Đế Tinh như hắn nay cũng sẽ bị tên điên này giết tại đây sao?

Luân Hải Ân lại xuất ra một lần nữa, Tần Văn Thiên nén giận ra tay, chưởng ấn vô cùng khủng bố muốn xé rách thân thể của Mộ Dung Phong.

- Dừng tay!

Đúng lúc này trong hư không truyền tới một tiếng hét lớn. Chỉ thấy một thân ảnh từ trên trời đáp xuống, đánh ra một chưởng lớn. Luân Hải Ân trong nháy mắt vỡ vụn, gió lốc cực mạnh quét ra trực tiếp đánh bay Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên bò dậy, lau vết máu trên khoé miệng. Nhìn về thân ảnh phía trước với sát khí bùng bùng

Khương Chấn!

- Thứ khốn kiếp, không ngờ ngươi lại nham hiểm như vậy, muốn hạ độc thủ với đồng môn thêm một lần nữa.

Khương Chấn phần nộ quát to với ánh mắt sắc bén.

Tần Văn Thiên nhìn chăm chăm vào hắn, sát khí bùng lên dữ dội, lạnh lùng nói:

- Ban nãy lúc bọn chúng ra tay với ta sao không thấy ngươi lộ mặt ra?

- Đệ tử Âu Thần của ngươi đã nói trận đấu vẫn còn chưa kết thúc thì không ai được phép can thiệp. Hiện tại ngươi lại chạy tới đây thế này, đúng là kịp lúc thật đấy.

Giọng nói của Tần Văn Thiên vô cùng lạnh lẽo, không để cho Khương Chấn chút mặt mũi nào. Còn Mộ Dung Phong thì lúc này đang đứng ở sau lưng Khương Chấn, hắn ta còn chưa kịp hoàn hồn, ánh mắt nhìn về phía Tần Văn Thiên mang ý kiêng dè sâu sắc.

- Khương Chấn, ngươi thân là trưởng lão của học viện mà lại ra tay với đệ tử của ta như thế, đúng là không biết xấu hổ!

Mạc Thương chậm rãi đi tới bên cạnh của Tần Văn Thiên, nhìn chăm chăm Khương Chấn.

- Thiên Thủ trưởng lão, có phải ngươi cũng nên đi ra rồi không.

Khương Chấn mở lời, lập tức có một thân ảnh lảng không bay đến, rõ ràng chính là Thiên Thủ trưởng lão của Chấp Pháp viện.

Nhược Hoan cũng đi tới, đưa mắt nhìn về Thiên Thủ, mở lời nói:

- Thiên Thủ trưởng lão, công bằng mà nói thì dùng đan dược lúc trong lúc chiến đấu để tăng cường sức chiến đấu, lại còn dùng thủ đoạn tàn độc muốn phế đồng môn, ta muốn hỏi việc này nên xử trí thế nào?

Thiên Thủ cười khò, có phần phiền muộn. Hắn đã quan sát trận đấu này từ đầu tới cuối, khiếp sợ trước thiên phú của Tần Văn Thiên và Mộ Dung Phong, hai người đều kiệt xuất như vậy, nhất là Tần Văn Thiên lại càng hơn một bậc, nhưng mà nếu như Mộ Dung Phong xảy ra chuyện gì, thì cũng là một tổn thất đối với học viện, hắn lại phải đứng trước cục diện khó xử lần nữa.

- Thiên Thủ trưởng lão, trận đấu này coi như dừng lại ở đây là rồi, hơn nữa lúc chiến đấu cũng không có quy định là không được sử dụng một chút thủ đoạn mà. Mộ Dung Phong đã thua, Kỵ Sĩ mình sẽ trả tiền thua cược nhưng Tần Văn Thiên ra tay độc ác với Đỗ Hạo như vậy, lại còn truy sát Mộ Dung Phong có phải cũng nên trừng phạt một chút không?

Khương Chấn cũng nhìn Thiên Thủ, mở lời nói với vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

- Thắng thì không cho phép người khác nhúng tay vào, thua thì tên già lập tức đứng ra. Đúng là nực cười, nếu như hôm nay dừng tay ở đây thì sao ta có thể đối mặt với huynh đệ được đây.

Tần Văn Thiên bước tới, tiếp tục đi về phía Mộ Dung Phong. Thân ảnh Khương Chấn trầm xuống, dò bước đứng chắn trước mặt Tần Văn Thiên nói:

- Không biết tốt xấu, coi thường trường bối, đúng là thứ không có gia giáo.

- Lão già khốn kiếp.

Tần Vãn Thiên tiếp tục đi về phía trước, nhìn chăm chăm vào Khương Chấn. Nghe thấy Tần Vãn Thiên nhục mạ mình thì khí tức của Khương Chấn lại càng lạnh lẽo hơn.

- Hôm nay xem ra ta cũng phải làm càn một trận rồi.

Mạc Thương chậm rãi bước ra, lao thẳng về phía Khương Chấn, thân nhiên nói với Tần Vãn Thiên:

- Cứ giao hấn lại cho ta.

- Mạc Thương, ngươi đúng là ngông cuồng.

Khương Chấn nhìn Mạc Thương, sắc mặt cứng lại, chỉ thấy đối phương đang nhào qua muốn động thủ với hắn.

Mấy chuyện như trường lão của học viện tranh đấu rất hiếm thấy, nhưng hôm nay học viên của học viện Đế Tinh lại được tận mắt nhìn thấy.

- Trở về Kỵ Sĩ minh.

Âu Thần quát to lên một tiếng với Mộ Dung Phong, lập tức dẫn người của Kỵ Sĩ minh rút lui khỏi nơi này.

Tần Vãn Thiên nhìn về mấy người Nhược Hoan, mở lời nói:

- Sư tỷ, có thể giúp ta một việc được không?

Nhược Hoan nghe thấy Tần Vãn Thiên nói thế thì khoé môi cong lên mỉm cười lay động lòng người, lập tức nói:

- Trận chiến của Kỵ Sĩ minh và Thanh Vân minh còn chưa kết thúc đâu nhé. Nếu như Kỵ Sĩ minh đã công khai nhúng tay vào như thế thì Thanh Vân minh chúng ta cũng không thể để lép vế được.

Nói rồi bọn họ cũng chạy về phía đám người Kỵ Sĩ minh.

Tần Vãn Thiên cũng đi tới, khiến cho nội tâm của đám đông dậy con sóng lớn theo từng bước đi của Tần Vãn Thiên.

- Loạn rồi, loạn hết cả rồi!

Thiên Thủ nhìn một cảnh này thì liên tục cười khỏ, chỉ có thể chạy theo..

Người của Kỵ Sĩ minh lui về trong một trang viên độc lập, nhưng lại thấy Thanh Vân minh ồ ạt đánh tới khiến cho sắc mặt Âu Thần khó coi đến cực điểm.

- Khinh người quá đáng, đánh!

Trên mặt Âu Thần lộ ra vẻ lạnh lẽo, ngay sau đó có đủ loại Tinh Hồn được điên cuồng phóng ra, hai bên trực tiếp lao vào đánh nhau. Ánh mắt của Tần Vãn Thiên thì lại nhìn về phía Mộ Dung Phong đứng ở phía xa, sát khí vẫn cuồng bạo như cũ.

- Âm!

Thân thể của Tần Vãn Thiên điên cuồng lao tới.

- Mở đường cho hắn!

Nhược Hoan hét lên, Dư Phi và Đại Sơn chia ra đứng hai bên trái phải của Tần Vãn Thiên, phóng Tinh Hồn ra. Hai người bọn họ cũng là người của Thanh Vân minh.

Tốc độ của Tần Vãn Thiên cực nhanh, bên cạnh có người đánh tới thì đã kiếm của Dư Phi và đòn tấn công cuồng bạo của Đại Sơn nháy mắt đánh lùi, tất cả đều rơi vào trạng thái bạo tẩu, tấn công không tiếc bất cứ giá nào, không ai có thể ngăn cản được.

Sắc mặt Mộ Dung Phong vô cùng khó coi, lại xoay người chạy trốn lần nữa. Toàn bộ nguyên lực tinh thần trong cơ thể Tần Vãn Thiên đều theo Luân Mạch dồn vào hai chân, mỗi lần dậm chân đều giống như đang chạy cực nhanh, còn nhanh hơn cả Mộ Dung Phong. Trong nháy mắt đã đuổi kịp, hắn gầm lên thật lớn đánh Hàng Long quyền ra, nháy mắt đánh tới phía sau lưng Mộ Dung Phong, khiến hắn ngã ra đất.

Mộ Dung Phong quay người lại thì lập tức trông thấy một bàn chân đạp lên lồng ngực của hắn, khiến hắn phải thổ huyết.

- Dừng tay!

Một tiếng hét lớn vang lên, chỉ thấy Khương Chấn đạp không nhún người bay lên một cái, sau đó đáp xuống trước mặt Tần Văn Thiên, nhìn chăm chăm vào hắn rồi lạnh giọng nói:

- Đây đã là lần thứ hai rồi, hơn nữa lần này lại là người đứng đầu trong số tân sinh của học viện Đế Tinh.

Khương Chấn nói xong thì giẫm chân một cái, uy áp khủng bố đè thẳng xuống chỗ Tần Văn Thiên.

- Người cứ thử động tới hắn xem.

Mạc Thương đuổi theo sát, đáp xuống sau lưng Tần Văn Thiên.

Phía xa lục tục có người chạy đến, trong lòng ai cũng rung động. Đây đúng là lần thứ hai, giống hệt với lần trước khi hắn giết Âu Phong vậy.

- Đứng đầu tân sinh? Bây giờ hắn đã không phải nữa rồi.

Tần Văn Thiên nhìn chăm chăm vào Khương Chấn nói thẳng:

- Khí tức của Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo đồng thời tăng vọt lên, người đứng có nói với ta là bọn chúng không dùng đan dược nhé. Dùng thủ đoạn đê hèn thế này, lại còn muốn dùng mưu phước bỏ ta và Phạm Nhạc. Đám Kỵ Sĩ mình thì không cho phép người khác can dự, người lẫn trưởng lão của Chấp Pháp viện cũng không hề ra mặt ngăn cản bọn chúng, vậy thì bây giờ bất kỳ kẻ nào cũng đừng hòng can ta.

- Ta tuyệt đối sẽ không cho phép người lặp lại lần nữa.

Khương Chấn tiếp tục bước lên, Mộ Dung Phong này kiệt xuất hơn Âu Phong nhiều.

- Hôm nay ta nhất định phải làm!

Tần Văn Thiên nói xong thì lập tức nhìn chăm chăm đám người Âu Thần, lạnh lùng nói:

- Lần đầu tiên là muốn giết ta ở Hắc Âm Sâm Lâm, lần thứ hai thì là ở Ảo mộng chi thành, thêm cả ban nãy nữa thì đã là ba lần rồi, các người không sợ thì ta cần gì phải sợ.

Sát ý của Tần Văn Thiên bùng bùng, lập tức cúi đầu nhìn về phía Mộ Dung Phong.

- Kẻ dám động đến huynh đệ của ta, dù có là ai đi nữa ta cũng sẽ giết!

Tần Văn Thiên quát lạnh một tiếng, Luân Hải ẩn lại đánh xuống một lần nữa, hóa thành chưởng ấn khổng lồ nện xuống đầu của Mộ Dung Phong.

Kết quả không cần nói cũng biết.

Người đã từng đứng đầu trong số tân sinh của học viện Đế Tinh đã bị Tần Văn Thiên giết chết ngay trước mặt Khương Chấn.

- Người chán sống rồi!

Sát khí trên người Khương Chấn bốc lên, Tần Văn Thiên trừng mắt nhìn hắn, chẳng chút sợ hãi:

- Hôm nay ta có thể giết chết được hắn thì trong vòng vài năm tới ta cũng có thể giết chết người, nên có giỏi thì người giết ta đi, bằng không thì đừng có mà chọc đến ta.

Nói xong thì Tần Văn Thiên xoay người rời đi, để lại Khương Chấn đang cực kỳ khiếp sợ.

Hôm nay ta có thể giết chết được hắn thì trong vòng vài năm tới ta cũng có thể giết chết người, nên có giỏi thì người giết ta đi, bằng không thì đừng có mà chọc đến ta.

Khương Chấn tức giận tới mức toàn thân run lên, loại run rẩy này ngoại trừ vì tức giận ra thì có lẽ còn bao gồm cả chút kiêng dè ẩn sâu trong lòng hắn, ánh mắt của tên thiếu niên đó lại lạnh lẽo như thế, kiên định đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Nhậm Thiên Hành

Tần Văn Thiên cứ đường hoàng rời đi như thế, nhảy vào địa bàn của Kỵ Sĩ minh, giết chết người đứng đầu tân sinh là Mộ Dung Phong rồi lập tức bỏ đi.

Người của Thanh Vân minh cũng bắt đầu lùi về phía sau, lúc này Nhược Hoan mới nói với Âu Thần:

- Thắng bại của trận đấu này thế nào chắc không cần ta nói nhiều làm gì, tiền đặt cược của Kỵ Sĩ minh các ngươi đâu?
- Tiền đặt cược?

Sắc mặt Âu Thần lạnh lẽo như băng sương:

- Tần Văn Thiên nhiều lần giết chết đồng môn, nếu như học viện Đế Tinh không trừng phạt hắn thì uy nghiêm của Chấp Pháp viện còn đâu nữa?
- Thế mà ta lại nhớ rõ là trước khi cuộc chiến diễn ra, Mộ Dung Phong và Đỗ Hạo đã bày tỏ thái độ rất rõ ràng là nếu như chết trận chính là do bản thân vô dụng, học viện không cần phải truy cứu trách nhiệm về sau. Chắc là tất cả các trưởng lão và học viên của học viện Đế Tinh có mặt ở đây đều nghe thấy cả, hơn nữa dường như các ngươi cũng có mặt ở đây thì phải.

Nhược Hoan cười nói:

- Đương nhiên, nếu như Kỵ Sĩ minh nuốt nợ thì Thanh Vân minh chúng ta cũng không thể nói được gì hơn, chẳng qua bài học lần này đúng là khiến người ta hả dạ.

Nói xong thì Nhược Hoan dẫn người của Thanh Vân minh rời khỏi. Trong lòng lại dấy lên nỗi lo lắng mơ hồ, tiểu gia hỏa kia đúng là đủ điên cuồng mà, lần này vậy mà lại giết chết một thiên tài. Không biết cao tăng của học viện có tức giận vì chuyện này hay không đây.

Tần Văn Thiên không suy nghĩ được nhiều đến thế, hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi mà thôi. Ngay khi vừa thấy huynh đệ của mình vì cứu mình mà bị thương nặng thì hắn không còn biết lý trí là cái chi nữa. Chỉ còn sót lại một mục đích duy nhất là giết chết Mộ Dung Phong, rõ ràng hắn đã làm được rồi.

Sau đó Tần Văn Thiên giao Phạm Nhạc cho Mạc Thương, một quyền kia của Mộ Dung Phong thực sự rất mạnh, tuy rằng Phạm Nhạc chỉ ngăn chặn một phần uy lực nhưng vẫn bị trọng thương.

Bản thân Tần Văn Thiên cũng đi cùng Mạc Thương về chỗ ở của mình, lúc này hắn khoanh chân ngồi trên đài tu luyện, cỗ lực lượng kinh khủng trong cơ thể kia như thể muốn cắn nuốt hết thủy lục phủ ngũ tạng của hắn, khiến cho cả người Tần Văn Thiên đỏ bừng. Trên người hắn giống như có một vầng sáng đỏ rực, cỗ sức mạnh kia vô cùng bá đạo, với thân thể của hắn bây giờ thể mà không thể nào chịu đựng nổi.

- Không vào Nguyên Phủ, không được thi châm.

Tần Văn Thiên nhớ tới lời Hắc bá đã nói, chỉ cảm thấy cổ họng nóng rát rồi lập tức phun một ngụm máu tươi ra. Tần Văn Thiên rên lên một tiếng đau đớn xong thì té xỉu.

Tuy rằng Tần Văn Thiên hôn mê bất tỉnh, thế nhưng đợt sóng gió này vẫn chưa được dẹp yên mà vẫn tiếp tục được đẩy lên cao. Dù là Thiên Thủ của Chấp Pháp viện cũng phải chịu áp lực cực lớn, hắn không thể không tìm đến chỗ Mạc Thương muốn đưa Tần Văn Thiên đi.

Sau hai ngày, lúc Tần Văn Thiên tỉnh lại thì chỉ cảm thấy cả người đau nhức giống như xương khớp muốn rã ra..

Hắn vừa chống người ngồi dậy thì thấy Mạc Thương đang đứng quay lưng về phía hắn.

- Lão sư.

Tần Văn Thiên mở miệng gọi, Mạc Thương quay đầu lại, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng:

- Tỉnh rồi à, con thật là! Sau này không được dùng loại bí pháp đó nữa, thân thể con không chịu được đâu. Nếu không nhờ dùng đan dược áp chế cỗ lực lượng kia kịp lúc thì e rằng đã gặp nguy hiểm rồi.

- Vâng.

Tần Văn Thiên gật đầu thật khê:

- Tạ ơn sư phụ, Phạm Nhạc hắn thế nào rồi ạ?
- Hắn không còn gì đáng lo nữa.

Mạc Thương lắc đầu nói nhỏ:

- Con hãy tự do cho bản thân mình trước đi. Phe của tên Khương Chấn đang tạo áp lực lớn cho học viện. Hiện tại trong học viện đang có hai luồng ý kiến trái ngược nhau, có rất nhiều người muốn trừng trị con.

Tần Văn Thiên nghe thấy Phạm Nhạc không có vấn đề gì thì vui mừng thở phào nhẹ nhõm, còn chuyện học viện trừng trị thế nào thì hắn lại không để ý

lắm.

Thấy nụ cười trên mặt Tần Vãn Thiên, Mạc Thương trợn trừng mắt, hỏi:

- Con không cảm thấy lo lắng chút nào sao?

- Con lo lắng cũng vô ích mà thôi. Con dám làm dám chịu, tiếp theo có gì thì cứ dùng cảm đối diện là được.

Tần Vãn Thiên nhún vai tỏ vẻ chẳng để tâm.

- Hay cho cậu dám làm dám chịu, mong là người có thể gánh nổi.

Đúng lúc này có một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, Tần Vãn Thiên cũng nhìn thấy có không ít người đang đi đến chỗ này.

Bây giờ Tần Vãn Thiên mới nhận ra bản thân đang ở nơi nào, đây chính là Chấp Pháp điện của Chấp Pháp viện, nó có diện tích rất rộng, hai bên có khá nhiều chỗ ngồi, nhưng tại vị trí chủ vị dành cho Chấp Pháp trưởng lão thì chẳng có ai ngồi.

Chẳng bao lâu sau có khá nhiều người lục tục đến, Tần Vãn Thiên nhạy bén nhìn ra được đám người này loáng thoáng chia ra làm ba phe cánh. Một là đám người Khương Chấn, phe thứ hai là Mạc Thương và mấy vị trưởng lão, phe thứ ba là Thiên Thủ và hai trưởng lão khác.

Rõ ràng là đám người Khương Chấn đang ra sức tạo áp lực cho học viện vì chuyện của hắn.

- Giết đồng môn hai lần, thậm chí lại còn là hai đệ tử thiên tài đợt này. Ngoài ra cả Đỗ Hạo cũng bị thương nặng. Bản tính Tần Vãn Thiên không đành lòng, do đó cần phải phế bỏ hắn hoặc trục xuất ra khỏi học viện, nếu không thì sẽ trở thành tai họa.

Khương Chấn thốt ra từng câu từng chữ lạnh băng, định bụng đẩy Tần Vãn Thiên vào đường cùng.

- Đã điều tra rõ ràng chuyện đầu tiên, Âu Phong luôn có ý định hãm hại Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc trong Hắc Âm Sâm Lâm, Tần Vãn Thiên làm thế thì có tội tình gì. Lần thứ hai này, trong một cuộc quyết đấu công bằng, Mộ Dung Phong lẫn Đỗ Hạo đều dùng đan dược giúp gia tăng chiến lực. Nếu bọn họ chỉ muốn thắng lợi thôi thì cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng từ vết thương của Phạm Nhạc cũng đã cho thấy một điều rằng mục đích của bọn họ là muốn giết chết Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc. Tần Vãn Thiên làm thế thì có tội gì chứ?

Mạc Thương vừa nhìn chằm chằm Khương Chấn vừa phản bác.

- Hắn không kính trọng sư trưởng, thậm chí còn dùng lời lẽ uy hiếp. Dạy dỗ một tên gian xảo như thế thì được gì?

Khương Chấn lạnh lùng quát lên.

- Người dạy ta cái gì?

Tần Vãn Thiên cười cười nhìn sang chỗ Khương Chấn, làm cho nét mặt Khương Chấn trở nên cứng ngắc.

- Ta thân với người lắm à?

Tần Vãn Thiên hỏi tiếp:

- Người dung túng đệ tử ám hại ta, lại còn dùng trăm phương nghìn kế ép học viện xử lý ta. Hôm nay, lại còn không biết xấu hổ bắt ta phải tôn kính người. Cái mặt mo này của người quả thực dày lắm rồi đấy.

Cũng như những gì Tần Vãn Thiên đã nói, Khương Chấn dùng đủ mọi cách để đối phó hắn như thế. Hắn thật sự không cần phải khách sáo với kẻ này làm gì.

- Thiên Thủ trưởng lão, người nghe đi!

Khương Chấn hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt của ba người Thiên Thủ nhìn về phía Tần Vãn Thiên, sau đó một người đứng cạnh Thiên Thủ đã hỏi:

- Nếu thực lực của người mạnh hơn Khương Chấn, lúc hắn muốn ngăn cản người giết Mộ Dung Phong liệu người có giết hắn không?

- Sẽ giết!

Tần Vãn Thiên đáp lời mà không hề có chút do dự nào, làm cho sắc mặt Khương Chấn cực kỳ khó coi.

- Vì sao?

Người nọ hỏi tiếp.

- Mộ Dung Phong đã thương huynh đệ ta, kẻ nào chống lại ta thì chính là kẻ địch của ta.

Gương mặt của thiếu niên thể hiện sự cương quyết đánh thép..

Người nọ gật đầu thật khẽ rồi quay sang nhìn Thiên Thủ.

Thiên Thủ quét mắt nhìn đám người đang có mặt ở đây rồi nói:

- Giải tán cả đi, Cháp Pháp viện sẽ xử lý chuyện này.

- Cháp Pháp viện dự định sẽ xử lý việc này ra sao?

Khurong Chấn vẫn chưa chịu thôi.

- Đây là chuyện của Cháp Pháp viện, mời đi cho.

Thiên Thủ ra lệnh đuổi người làm Khurong Chấn nhủ mảy. Nghe giọng điệu của Thiên Thủ thì rất có thể sẽ không làm gì Tàn Ván Thiên.

- Hy vọng Cháp Pháp viện sẽ cho chúng ta một câu trả lời thích đáng.

Khurong Chấn phẩy tay áo bỏ đi, tỏ rõ thái độ bất mãn.

Mạc Thương vũ vai Tàn Ván Thiên rồi cũng rời đi. Hắn tin chắc rằng Cháp Pháp viện sẽ không làm gì Tàn Ván Thiên. Ít nhất thì một thiên tài như thế này sẽ không thể bị trục xuất khỏi học viện.

Đợi đến lúc mọi người đã rời đi hết, Thiên Thủ mới quay sang Tàn Ván Thiên nói:

- Người đi theo ta.

Nói xong, hắn bước từng bước chậm rãi ra ngoài. Tàn Ván Thiên đành phải cất bước đuổi theo, không hỏi thêm bất kỳ điều gì.

Sau khi rời khỏi đây, Tàn Ván Thiên mới phát hiện hóa ra Cháp Pháp điện này dựa lưng vào một ngọn núi, còn Thiên Thủ thì dẫn hắn đi thẳng lên núi rồi bước vào trong một tòa đình viện. Tòa đình viện này được xây dựng trên bờ vực sát mép vách núi, có thể quan sát được toàn bộ học viện Đế Tinh.

Lúc này, có một bóng người đang đứng chấp tay sau lưng, nhìn ngắm học viện Đế Tinh bên dưới.

- Đã đưa người đến đây rồi.

Thiên Thủ nhìn bóng lưng đó, đáy mắt lộ ra mấy phần tôn kính.

- Tiểu gia hỏa, tới đây đi.

Người nọ cất giọng bình tĩnh, nhưng vẫn đưa lưng về phía Tàn Ván Thiên.

Tàn Ván Thiên nhìn về phía Thiên Thủ nhưng hắn chỉ cười bảo:

- Tiểu gia hỏa, vận may của ngươi không tệ chút nào đâu.

Vừa dứt lời, Thiên Thủ đã xoay người rời khỏi. Nhiệm vụ của hắn chính là đưa Tàn Ván Thiên đi đến chỗ này.

Tàn Ván Thiên cất bước đi đến vách núi, sóng vai đứng bên cạnh người nọ. Lúc này người nọ mới quay người nhìn sang Tàn Ván Thiên.

Đây là một người trông khá già nua, thoạt nhìn rất bình tĩnh tường hòa, hai bên tóc mai đã có vài sợi bạc. Đôi mắt lại thâm thúy như vực sâu không đáy, hệt như đã trải qua biết bao chuyện tang thương trên thế gian này.

Ngay lúc này đây, đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy mà lại bình thản đó lại lộ ra chút ý cười.

- Ta thích người không tuân theo quy củ, người rất hợp tính của ta.

Người này hé miệng cười cười, nói tiếp:

- Ta là Nhậm Thiên Hành. Có lẽ ngươi chưa từng nghe thấy tên ta bao giờ, nhưng chắc là cũng đã nghe qua sự tích về ta rồi nhỉ. Bởi vì ta cũng đã từng làm một việc giống như ngươi vậy.

- Chuyện gì thế?

Tàn Ván Thiên lộ vẻ nghi hoặc.

- Giết đồng môn.

Nhậm Thiên Hàng cười nói:

- Đó đã là việc của rất nhiều năm về trước rồi, còn nhớ lúc đó ta hãy còn rất trẻ. Khi tiến vào mộng cảnh tại Thiên Mộng lâm lại phát hiện có một tên hạo sắc đang vũ nhục một nữ học viên, khiến cho sau khi tỉnh lại thì phát cuồng. Ta nổi giận bèn giết chết kẻ kia.

Thần sắc Tần Văn Thiên rung động, đáy mắt cũng xuất hiện chút tức giận. Làm nhục một người ở trong mộng thì đúng là quá mức độc ác.

- Nếu nói vậy, tiền bối chính là một trong ba người kia? Nhưng tiền bối giết người vì chuyện này, học viện không trừng phạt tiền bối mới đúng chứ?

Tần Văn Thiên mở miệng hỏi lại.

Nhậm Thiên Hành lắc đầu:

- Ta không giống như ngươi. Khi đó thiên phú của ta chỉ thường thôi, còn thiên phú của người bị ta giết lại tốt hơn ta. Trong cái thế giới này, người khác không nhìn thấy cái gì gọi là chính nghĩa công bằng đâu, ai cũng thế mà thôi. Hơn nữa học viện Đế Tinh có quy tắc rằng người có thể làm bất cứ chuyện gì ở Trong Thiên Mộng lâm, giết người cũng chỉ là chuyện thường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Ưu Ái

Tần Văn Thiên gật đầu đồng ý, trong thế giới võ đạo này đúng là sẽ không coi trọng chính nghĩa hay công bằng gì. Lần mà hắn giết Âu Phong, nếu không phải vì hắn có thiên phú đặc biệt thì sao học viện Đế Tinh có thể tha thứ cho hắn.

- Nhưng mà, dù cho thế gian có như vậy thì con người vẫn phải giữ niềm tin của riêng mình, ta đánh giá cao những người có cá tính. Cho dù bọn họ không tuân thủ quy tắc, thế nhưng ta lại cực ghét những kẻ ích kỷ, loại người này thường hám lợi, ví dụ như nếu học viện Đế Tinh bồi dưỡng hắn, ngày nào đó hắn trở thành cường giả mà có kẻ khác cho hắn lợi ích lớn hơn, muốn hắn hủy diệt học viện Đế Tinh thì hắn nhất định sẽ làm.

Nhậm Thiên Hành cười nói:

- Còn ngươi thì khác. Ngày niên tế năm trước, Diệp gia muốn hủy diệt Tần phủ, ngươi có thể bá nhập công hội Tinh Hà, tự lo thân mình, chờ ngày sau báo thù. Nhưng ngươi lại không làm vậy mà chọn cách cùng tiến cùng lùi cùng Tần phủ, tuy điều đó có hơi ngu muội nhưng đó lại là kiểu mà ta thích.

Chuyện này người trong thành Thiên Ung đều biết, Mạc Thương khi đó cũng ở trong thành Thiên Ung, nên dù Nhậm Thiên Hành có biết đi nữa cũng không có gì lạ, trên mặt Tần Văn Thiên lộ rõ nét cười:

- Xem ra quan niệm của tiền bối và Mạc Thương sư phụ khá giống nhau, có phải tiền bối là viện trưởng không?

- Không phải.

Nhậm Thiên Hành lắc đầu:

- Ta là người thứ hai, cũng là người bị đồn là đã nhốt rất nhiều năm kia. Đương nhiên, nếu đã là lời đồn thì không thể tin hết được, chỉ có điều ta rất ít xuất hiện trước mắt của đám đông mà thôi.

- Xem ra, học viện có không ít bí mật đây.

Tần Văn Thiên trầm nghĩ trong lòng.

- Tiền bối, lần này ta cũng tự gây ra phiền toái không nhỏ chút nào, sợ là sẽ mang thêm phiền phức cho học viện.

Tần Văn Thiên đưa mắt nhìn về Nhậm Thiên Hành.

- Người muốn biết học viện sẽ xử lý chuyện này thế nào, cũng như mục đích ta gọi ngươi tới đúng không?

Ánh mắt Nhậm Thiên Hành lộ ra ánh sáng cơ trí khiến Tần Văn Thiên xấu hổ cười gượng.

- Chuyện nhỏ này đối với học viện căn bản chẳng phải phiền phức gì, nhưng đúng là nó sẽ mang đến cho ngươi nhiều rắc rối.

Nhậm Thiên Hành nói với vẻ thần nhiên:

- Học viện Đế Tinh đến nay đã truyền thừa mấy ngàn năm lịch sử, bất luận là trưởng lão hay là học viên đều có suy nghĩ lẫn cách hành sự của riêng mình. Tuy nhiên cũng chính vì lẽ đó mà học viên của học viện mới có được ý thức cạnh tranh kịch liệt như thế, có vậy thì mới tạo nên một học viện hoàn chỉnh được.

- Trước giờ học viện Đế Tinh không hề truyền bá suy nghĩ lẫn cách hành sự, mà chỉ dạy người tu hành, cũng không quan tâm sau này người đó sẽ trở thành người như thế nào, cũng chính vì lẽ đó mà học viện Đế Tinh mới có địa vị siêu nhiên. Học viện sẽ không can thiệp vào chuyện của người và đám Âu Thần, nơi đây chỉ là một điểm xuất phát, có thể bay được bao xa thì phải dựa vào chính bản thân các người.

Nhậm Thiên Hành cười nói:

- Còn việc ta tìm người tới chỉ là muốn gặp thử người mới vào học viện Đế Tinh đã coi trời bằng vung sẽ là người thế nào mà thôi, bây giờ thì ta đã gặp rồi, người có thể quay về được rồi đây.

- Ồ...

Tần Văn Thiên chớp chớp mắt:

- Chỉ vậy thôi sao?

- Thế người muốn gì nữa.

Nhậm Thiên Hành mỉm cười nhìn Tần Văn Thiên nói.

- Ta còn tưởng là gặp được nhân vật truyền kỳ của học viện thì sẽ có kinh hi gì nữa kia.

Tần Văn Thiên sờ cằm cười nói.

- Haha.

Nhậm Thiên Hành cười lớn:

- Được thôi, nếu người muốn kinh hi thì ta sẽ cho người.

Nhậm Thiên Hành lấy ra một thanh tiểu kiếm màu vàng, chỉ nhỏ bằng ngón tay, nhưng lại phát ra nhuệ khí đáng sợ.

- Kim Hình kiếm này là thần binh cấp ba, nhưng chỉ có thể sử dụng một lần thôi. Chỉ cần dẫn động thần văn ở bên trong thì Kim Hình kiếm sẽ bộc phát ra một luồng kiếm khí khủng bố, nếu như đánh trúng đối thủ hoàn toàn thì lực công kích do nó bộc phát ra có thể khiến cho người Nguyên Phủ cảnh tầng năm cũng khó mà thoát được. Phạm vi công kích của kiếm khí cũng cực lớn, khi dùng nhớ phải chú ý.

Ánh mắt Tần Văn Thiên lóe lên, quả là một món quà quý giá. Bản thân hắn cũng biết, nếu như dùng một thanh thần binh cấp ba thời gian dài thì hắn không thể nào phát huy ra được uy lực của nó. Còn thanh Kim Hình kiếm này thì lại khác, nó là loại thần binh dùng một lần, có thể xem như là bài tẩy dùng để bảo vệ tính mạng.

- Ở trong học viện thì ta sẽ không cho người đặc quyền gì, nếu muốn có tài nguyên thì phải dựa vào chính bản thân mình giành lấy. Phía trên của Thiên Tinh các có rất nhiều công pháp và thần thông đáng sợ, nếu có bản lĩnh thì tự mình lấy đi. Còn cái Kim Hình kiếm này thì xem như niệm tình người gặp phải hiểm nguy trong hoàng thành này nên mới cho người để dành phòng thân. Không đến lúc sống còn thì chớ có dùng tới.

- Đa tạ Nhậm lão.

Trong lòng Tần Văn Thiên rất cảm kích, hiện tại hắn thật sự là bài tẩy bảo vệ tính mạng thế này. Dù sao thì cũng có rất nhiều kẻ muốn lấy mạng hắn, chưa nói tới hoàng thất lẫn Diệp gia, chỉ riêng tên Âu Thần kia thôi thì hắn còn chưa đối phó được.

- Người đi đi, đừng nói cho người khác biết người từng gặp ta, bao gồm cả Mạc Thương.

Nhậm Thiên Hành phát tay với Tần Văn Thiên.

- Văn Thiên cáo lui.

Tần Văn Thiên hơi cúi người với Nhậm Thiên Hành, sau đó lập tức quay người rời khỏi. Trên gương mặt thiếu niên lộ ra nụ cười rục rờ như ánh dương, rất khó tưởng tượng thiếu niên thế này lại có lúc điên cuồng như khi giết chết đám người Mộ Dung Phong.

Nhìn bóng dáng thiếu niên rời đi, Nhậm Thiên Hành lại mỉm cười, tiểu gia hỏa này còn thú vị hơn cả hắn năm xưa.

- Người đúng là chẳng chịu ngồi yên gì cả.

Đúng lúc này lại có một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở gần đó.

- Sao hả? Chuẩn bị xếp hấn vào trong kế hoạch đấy à?

Người nọ cười hỏi.

Nhậm Thiên Hành đưa mắt nhìn về phía người vừa tới, cười nói:

- Thiên phú chắc là không thành vấn đề, nhân phẩm thì theo những điều trước mắt thì không có vấn đề gì.

- Vừa mới vào học viện chẳng bao lâu mà đã gây ra chuyện lớn thế này, ngươi không sợ sẽ trở thành một hấn khác hay sao?

Người kia mỉm cười hỏi.

- Tuổi trẻ ngông cuồng thì có gì lạ đâu. Lúc ta còn trẻ cũng giống hấn thôi, nhưng ta cũng sẽ cân nhắc điều mà ngươi nói, cứ tiếp tục quan sát là được.

Nhậm Thiên Hành lắc đầu cười khổ, năm đó hấn đã từng xem trọng một vị thiếu niên, nhưng sau này lại phát hiện mình đã nuôi một con sói dữ, suýt chút nữa đã mang tới tai họa ngập đầu cho học viện Đế Tinh bọn họ.

Nghĩ tới đây hấn chợt cảm thấy nhói lòng, năm đó hấn cũng cực kỳ xem trọng kẻ kia, chuyện xảy ra sau này khiến cho hấn vô cùng đau đớn.

Sau khi Tần Vấn Thiên xuống núi thì đi về phía chỗ ở của mình. Lúc đi ở trong học viện thì có vô số ánh mắt nhìn về phía hấn, lộ ra vẻ mặt tò mò.

- Là Tần Vấn Thiên đấy, nghe nói hấn vào Chấp Pháp viện rồi, thế mà hôm nay lại có thể bình an vô sự đi ra ngoài. Rõ ràng học viện không định xử trí hấn mà.

- Thiên phú chính là đặc quyền đấy, nếu như là học viên lớp trên giết chết thiên tài tầm cỡ như Mộ Dung Phong thì chắc là sẽ thê thảm lắm. Nhưng Tần Vấn Thiên hấn đã đánh bại Mộ Dung Phong, hơn nữa còn là vượt cấp chiến đấu, thiên phú của hấn còn cao hơn. Cái danh người đứng đầu tân sinh hôm nay cũng đổi chủ rồi.

Trong học viện có rất nhiều người xì xào bàn tán. Nói vậy thì chuyện này lại càng thú vị hơn nữa, đám Khương Chấn lẫn Kỵ Sĩ minh chắc là sẽ giận lắm đây, bọn chúng tuyệt đối sẽ không để cho Tần Vấn Thiên sống yên.

Tần Vấn Thiên bước nhanh về phía chỗ ở của mình, người còn chưa tới thì đã gọi to:

- Mập mập.

Phạm Nhạc ló đầu ra rồi bước lên nghênh đón hấn.

- Mập mập, thương thể của ngươi sao rồi?

Tần Vấn Thiên đánh giá Phạm Nhạc, chỉ thấy Phạm Nhạc nhe răng cười nói:

- Không có gì đáng ngại cả, hay là chúng ta đi dạo một vòng trong học viện đi.

- Không sao là được rồi.

Tần Vấn Thiên thấy ánh mắt của Phạm Nhạc lóe lóe thì không khỏi cảm thấy nghi hoặc. Cũng đúng lúc này, trong phòng lại có một tiếng vang nhỏ.

- Ai ở trong đấy?

Tần Vấn Thiên quay sang hỏi Phạm Nhạc, ánh mắt lóe lên.

- Tiểu Hồn Đan nó đang phá đấy mà, chúng ta đi thôi.

Phạm Nhạc kéo Tần Vấn Thiên, nhưng Tần Vấn Thiên lại không nhúc nhích tí nào, thậm chí còn chạy về phía gian phòng trong ký túc xá, sau đó hấn nhanh chóng trông thấy có một đạo thân ảnh cúi đầu đi ra.

Hân Nhiên túm quần áo, mặt mày đỏ lựng, ngẩng đầu lên nhìn Tần Vấn Thiên một cái. Thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Tần Vấn Thiên thì mặt cô thoát cái lại nóng rất hơn.

- Không phải như ngươi nghĩ đâu, ta chỉ... ta chỉ tới thăm hấn thôi.

Hân Nhiên lấp bắp giải thích.

- Ta hiểu mà.

Tần Vấn Thiên gật đầu với Hân Nhiên, khiến cho mặt mày Hân Nhiên càng đỏ hơn. Cô giẫm chân trùng mắt nhìn Phạm Nhạc nói:

- Đều tại ngươi cả đấy.

Nói xong thì cô lập tức xoay người chạy đi mất, để lại Tần Vãn Thiên đàn mắt nhìn Phàm Nhạc. Trên đường đi hắn còn đang lo cho mập mạp lắm đây, xem ra là uống công rồi.

- Mập mạp, người giỏi lắm.

Tần Vãn Thiên giờ ngón tay cái lên.

- Tuy rằng ta biết dù có nói gì người cũng không tin, nhưng ta vẫn phải nói là ta không có suy nghĩ bậy bạ gì với Hân Nhiên đâu.

Mập mạp nhìn thẳng vào Tần Vãn Thiên, gương mặt vốn thô bỉ nay lại trở nên nghiêm túc hơn hẳn:

- Thật ra người mà ta thích chính là người đây.

Tần Vãn Thiên đen mặt, lần này đến phiên mập mạp cười gian, miệng hát nghêu ngao trông đến là gọi đòn, Tần Vãn Thiên triệt để thua hắn.

- Đi thôi, đến Vinh Quang viện để tăng đẳng cấp của ngọc bài Đế Tinh lên đi.

Phàm Nhạc cất cước, Tần Vãn Thiên vui vẻ mỉm cười. Hai người bọn họ lập tức đi tới Vinh Quang viện, trưởng lão ở Vinh Quang viện trực tiếp tăng ngọc bài Đế Tinh của bọn họ lên ba cấp.

Tuy rằng trận chiến kia đã gây nên sóng gió khá lớn, nhưng lúc đối mặt với Đỗ Hạo và Mộ Dung Phong mà Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc vẫn có thể chiếm được ưu thế cao như thế, hai người bọn họ đương nhiên có thể thế chỗ của hai kẻ kia, lọt vào ba hạng đầu, có thể trực tiếp thăng cấp ngọc bài Đế Tinh của mình lên.

Sau khi tăng đẳng cấp lên thì hai người lại đến Thiên Tinh các, ngọc bài Đế Tinh cấp ba có thể giúp bọn họ lên được tầng ba của Thiên Tinh các.

Thiên Tinh các chia ra làm chín tầng, mỗi tầng đều có rất nhiều công pháp và thần thông, chỉ là cấp bậc khác nhau. Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc trực tiếp đi tới tầng ba, công pháp ở nơi này có trình độ tâm Luân Mạch cảnh đỉnh tiêm, thần thông thì là Nhân cấp thượng phẩm.

Hàng Long quyền chính là thần thông Nhân cấp thượng phẩm.

Trong lòng tất cả học viên ở học viện Đế Tinh đều có một nghi vấn, phía trên tầng sáu của Thiên Tinh các chứa thứ gì đây? Và việc bước lên tầng bảy thậm chí là cao hơn nữa chính là giấc mơ của các học viên trong học viện Đế Tinh.

Nghe nói đã từng có một người làm được chuyện này, nhưng sau này kẻ đó lại phản bội học viện Đế Tinh, thậm chí suýt nữa đã khiến cho học viện Đế Tinh bị tiêu diệt, đoạn lịch sử này học viện Đế Tinh không hề nhắc đến, chẳng qua là thi thoảng sẽ nghe được vài tin đồn vụn vặt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Yến Vũ Hàn

Trên tầng ba của Thiên Tinh các là những giá sách cổ xưa được bày trong một không gian rộng rãi, phía trên có xếp nhiều bộ bí tịch, chủng loại phong phú, loại bí tịch nào cũng có.

- Công pháp cấp Luân Mạch cảnh đỉnh tiêm và thần thông Nhân cấp thượng phẩm. Ở thành Thiên Ung những thứ ngày đều là đồ quý hiếm nhưng ở đây thì chúng lại nhiều không kể xiết, có thể thỏa sức lựa chọn thứ mà mình muốn tu luyện.

Tần Vãn Thiên thầm cảm thán một tiếng, đây chính là nguồn tài nguyên, lí do mà những thế lực lớn có thể bồi dưỡng ra những đệ tử ưu tú, ngoại trừ thiên phú của bản thân đệ tử ra thì không thể không kể đến nguồn tài nguyên khổng lồ được.

Tần Vãn Thiên không lựa chọn công pháp mà đi tìm kiếm thần thông mà mình cần.

- Lạc Sơn chương, Liễu Diệp thân pháp, Ngự Kiếm quyết.

Lúc Tần Vãn Thiên nhìn thấy Ngự Kiếm quyết thì hai mắt sáng bừng lên, hắn lập tức gọi:

- Mập mạp, tới đây đi!

Phàm Nhạc đi qua, Tần Vãn Thiên đưa Ngự Kiếm quyết cho hắn:

- Người có thiên phú từ Tinh Hồn, rất thích hợp để ngự vật, Ngự Kiếm quyết là thuật thần thông ngự vật sơ cấp, người có hứng thú không?

- Ta xem xem!

Phạm Nhạc nhận lấy Ngự Kiếm quyết, trong mắt hần lóe lên một tia sáng.

Tần Văn Thiên tiếp tục tìm, bây giờ hần đang tu luyện Hàng Long quyền và Thiên Thủ Ấn, công kích đã rất mạnh rồi, vì thế hần không hứng thú lắm với mấy loại thần thông tấn công bá đạo khác.

- Cửu Thiên Côn Bằng quyết.

Tần Văn Thiên đi đến trước một bộ thần thông khác thì bước chân ngừng lại, lộ ra vẻ hứng thú, tầng thứ ba chứa thần thông Nhân cấp thượng phẩm này cũng có cái tên khí phách thế sao?

- Cửu Thiên Côn Bằng quyết, quyền Luân Mạch.

Lấy quyền thần thông đó xuống xem, Tần Văn Thiên lập tức bị nó thu hút, hần đắm chìm trong đó, trong mắt ẩn hiện ánh sáng sắc bén.

Hóa ra quyền bí tịch này chỉ là quyền một của Cửu Thiên Côn Bằng quyết mà thôi, quyền nhập môn là quyền Luân Mạch. Nhưng dù chỉ là quyền Luân Mạch thôi thì cũng đã vô cùng phức tạp rồi, phải nuốt yêu chi linh, lấy yêu chi tinh tủy luyện Côn Bằng chi ấn.

Hơn nữa, Cửu Thiên Côn Bằng quyết này chỉ ghi là quyền Luân Mạch chứ không nói rõ bộ thần thông này tổng cộng có bao nhiêu quyền.

Tần Văn Thiên cầm bí tịch đi đến trước một chiếc bàn, ở đó có một lão già, cũng là người thủ các của tầng thứ ba.

- Tiền bối, phía trên có còn quyền Nguyên Phủ của bộ Cửu Thiên Côn Bằng quyết này không?

Tần Văn Thiên chỉ lên phía trên, hỏi.

Lão già nhìn Tần Văn Thiên một cái, sau đó cười đáp:

- Ta khuyên ngươi không nên tu luyện môn thần thông này, tuy rằng bên trên có quyền Nguyên Phủ, nhưng nó ở tận trên tầng thứ sáu của Thiên Tinh các, đợi đến khi ngươi có thể lên đến đó thì cũng không biết là ngày tháng năm nào rồi, hơn nữa môn thần thông này vốn dĩ rất khó tu luyện, nếu như muốn luyện quyền Luân Mạch đến đại thành thì phải giết rất nhiều chim muông yêu thú để tủy luyện Côn Bằng chi ấn.

- Huống hồ gì bản thân môn thần thông này vốn đã rất khó lĩnh ngộ rồi.

Tần Văn Thiên biết lão già có lòng tốt nên hần cười hỏi:

- Tầng thứ ba của Thiên Tinh các này có thần thông thân pháp nào tốt hơn cái này không?

- Nếu như có thể luyện thành Cửu Thiên Côn Bằng quyết thì các loại thần thông khác ở tầng này đương nhiên không thể bì kịp.

Lão già lắc đầu, nhưng muốn luyện thành thì độ khó cực cao.

- Ta hiểu rồi, đa tạ tiền bối đã giải đáp thắc mắc cho ta.

Tần Văn Thiên mỉm cười, tiếp tục đi tìm thần thông. Hần vốn muốn tu hành thuật thần thông phù hợp với Thụy Mộng Tinh Hồn của mình, nhưng lục khắp cả tầng này mà không tìm thấy, mấy thần thông loại Thụy Mộng này quả là khan hiếm, bởi vì không có thần thông thích hợp nên không thể phát huy hoàn toàn tác dụng của Thụy Mộng Tinh Hồn được.

Đương nhiên, cho dù không có thần thông thuộc tính Thụy Mộng thì ngôi sao Thụy Mộng cũng là ngôi sao đến từ tầng trời thứ năm, tinh thần chi lực mà nó phát ra vẫn cực kỳ mạnh mẽ.

Cuối cùng Tần Văn Thiên chỉ chọn mượn Cửu Thiên Côn Bằng quyết, Phạm Nhạc thì ngoại trừ Ngự Kiếm quyết ra thì còn mượn thêm một quyền thần thông khác, sau đó hai người liền rời khỏi Thiên Tinh các.

Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc đang trên đường trở về thì bị người khác cản lại.

Các thành viên của Kỵ Sĩ minh chặn đường họ, nhìn thấy những gương mặt này, Phạm Nhạc hí mắt lại, vẻ mặt trở nên cực kỳ lạnh lùng. Mấy tên trước mặt này chính là kẻ đã đâm trường thương vào người hần khi còn ở trong huyền mộng chi thành, bọn chúng đều là cường giả tinh anh của Kỵ Sĩ minh, người yếu nhất trong số chúng cũng mạnh hơn Mộ Dung Phong, đều là học viên cũ cả.

Về mặt của chúng vô cùng lạnh lẽo, một khí tức lạnh như băng lan ra, không ít học viên của học viện Đế Tinh dừng chân quan sát tình huống từ xa. Hôm đó Tần Văn Thiên bạo phát sức mạnh giết chết Mộ Dung Phong của Kỵ Sĩ minh, thậm chí còn đánh giết đến đại bản doanh của Kỵ Sĩ minh, việc này làm cho Kỵ Sĩ minh mất hết mặt mũi. Thế mà đến từng phạt mạng tính trọng trung học viện cũng không thêm làm, cứ thế thả Tần Văn Thiên ra.

Kỵ Sĩ minh đương nhiên là tức giận rồi, huống hồ gì các thành viên của Kỵ Sĩ minh vốn do một đám đệ tử quý tộc có thiên phú trác tuyệt hợp thành, từ trước tới giờ vẫn là bọn chúng giẫm đạp người khác, nhưng bây giờ chúng lại bị người khác giẫm đạp lại, đây đã không còn là chuyện giữa Âu Thần và

Tần Ván Thiên nữa mà đã là chuyện liên quan đến tôn nghiêm của cả Kỵ Sĩ minh rồi.

- Máy lão gia hòa của học viện thế mà lại thật sự tha cho người dễ dàng như vậy.

Chỉ thấy tên thanh niên đứng trước mặt Tần Ván Thiên mỉm cười, chỉ có điều nụ cười của hắn rơi trên người Tần Ván Thiên thì lại có vẻ lạnh lùng.

- Thật đúng là không khách khí chút nào mà.

Tần Ván Thiên nghe thấy đối phương gọi thẳng mấy lão gia hòa của học viện thì nhếch môi lên mang theo vài phần sắc bén.

- Âu Thần đâu?

Tần Ván Thiên hỏi với giọng lạnh lùng.

- Âu Thần?

Ánh mắt của thanh niên đó lóe lên, Âu Thần kêu ngao vì việc của Tần Ván Thiên mà bị gia tộc cấm túc, không lên được đến Luân Mạch cảnh tầng thứ chín thì không cho bước ra ngoài.

Nghe đồn rằng Tần Ván Thiên là nghĩa tử của Tần Xuyên của Tần phủ ở thành Thiên Ung, từng nghe nói rằng hắn giết chết Diệp Lang, mấy người trong vòng giao thiệp của chúng còn châm biếm Diệp Lang nữa. Bọn chúng xem thường hậu duệ của Vũ Vương đã xuống dốc, có lúc bọn chúng không hiểu nổi tại sao đương kim đệ hạ và Diệp gia lại cứ cố chấp muốn tiêu diệt một Tần phủ đã xuống dốc làm gì cơ chứ.

Bọn chúng nghe nói Tần phủ đã nghèo đến mức Tinh Vãn thạch cũng chẳng còn mấy viên nữa rồi.

Nhưng đứa con nuôi của Tần phủ kia lại có được thiên phú bất phàm, giết chết đệ đệ của Âu Thần là Âu Phong ngay trong chính học viện Đế Tinh, rồi lại còn giết cả Mộ Dung Phong của Kỵ Sĩ minh bọn chúng nữa chứ. Nực cười hơn là con kiến mà chúng những tưởng có thể bóp chết dễ như ăn bánh lại được học viện Đế Tinh coi trọng.

Bây giờ nếu muốn giết hắn thì phải suy xét đến thái độ của học viện Đế Tinh nữa.

Bọn chúng hiểu rằng học viện Đế Tinh này thâm sâu khó lường, đến cả hoàng thất cũng không dám động đến bọn họ, chỉ đành phải bồi dưỡng học viện Hoàng Gia, hy vọng học viện Hoàng Gia có thể đối chọi lại được với học viện Đế Tinh mà thôi.

- Âu Thần, chắc hẳn lúc này đang nghĩ xem nên giết người như thế nào.

Lời nói của thanh niên đó khiến cho đồng tử của Tần Ván Thiên co rút lại, ngay sau đó hắn cười lạnh, lời của đối phương rất hợp lý, không phải hắn cũng đang muốn lấy mạng của đối phương hay sao.

- Người giết chết thành viên của Kỵ Sĩ minh chúng ta, người đoán xem chúng ta sẽ đối phó với người như thế nào đây?

Tên thanh niên đó tiếp tục nói, Tần Ván Thiên và Phàm Nhạc nhìn mấy thành viên Kỵ Sĩ minh trước mặt, bọn chúng dùng ánh mắt như rắn độc liếc tới liếc lui trên người hai người họ.

Tần Ván Thiên và Phàm Nhạc cảm nhận được sự lãnh lẽo này, mắt họ híp lại, tuy rằng bọn họ cũng nghĩ làm sao để giết chết đối phương, nhưng thực lực của bọn họ hiện tại không địch nổi bọn chúng.

- Thật là đáng tiếc, trong học viện Đế Tinh không thể giết người, nếu không thì không biết người đã chết bao nhiêu lần rồi.

Tên thanh niên đó bước lên trước một bước, có sát khí khủng bố bất thành linh bổ nhào vào người Tần Ván Thiên và Phàm Nhạc.

Cũng đúng lúc này, người của Kỵ Sĩ minh đồng thời tiến lên, áp lực vô cùng mạnh mẽ dường như muốn khiến Tần Ván Thiên và Phàm Nhạc không thể hít thở được, bọn họ hơi giật lùi về sau, sắc mặt có hơi khó coi.

- Hoàng thành không phải là thành Thiên Ung, người phải biết, cho dù có thiên phú thì cũng phải khiêm tốn một chút, nếu không thì sẽ chết rất nhanh. Phần thiên phú đáng thương đó vốn không có đất dụng võ.

Tên thanh niên đó lại bước lên một bước nữa, mặt đất vang lên tiếng “ầm ầm”, uy áp giống như những cây thương sắc bén đâm vào người Tần Ván Thiên và Phàm Nhạc.

Sự uy hiếp trong lời nói của hắn rất lộ liễu, không có ý che giấu chút nào.

Một người dù có thiên phú hơn nữa nhưng nếu như không thể trưởng thành thì có tác dụng gì.

- Dừng tay!

Lúc này chỉ thấy có một tiếng quát truyền từ xa đến, mấy người trong Kỵ Sĩ minh đều nhìn qua đó, bọn họ lập tức nhìn thấy một người với vóc dáng yếu diệu đang đi tới đây.

- Mộc Vũ sư tỷ.

Tên thanh niên kia nhìn thấy người tới kia thì lập lộ ra nụ cười dịu dàng, hóa ra người mới xuất hiện này là học viên Nguyên Phủ cảnh của học viện, đồng thời cũng là khách khanh trưởng lão Tô Mộc Vũ.

- Yến Vũ Hàn, người thân là học viên niên cấp cao mà lại bắt nạt người mới như thế à.

Tô Mộc Vũ nói với giọng không vui vẻ gì.

Yến Vũ Hàn nghe thấy tiếng quát của Tô Mộc Vũ thì nụ cười trên mặt vẫn dịu dàng như cũ:

- Học viên mới này là một tên kiêu ngạo, ta chỉ là muốn để hắn hiểu chút “đạo lý” mà thôi, nhưng mà nếu như sư tỷ đã lên tiếng rồi, vậy thì...

Yến Vũ Hàn vừa dứt lời thì cơ thể của hắn bỗng nhiên cử động, trong chớp mắt Tần Vãn Thiên cảm nhận được một khí tức nguy hiểm, chỉ thấy một ngón tay của Yến Vũ Hàn đâm thẳng tới đây, sắc bén như đao.

- Người...

Tô Mộc Vũ nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt hơi thay đổi, muốn ngăn cản tên kia nhưng đã không kịp nữa. Về mặt của Tần Vãn Thiên khe khẽ biến, sức mạnh trong cơ thể bỏ nhào ra ngoài một cách mãnh liệt trong chớp mắt, Luân Hải Ấn vô cùng cuồng bạo, nhưng chỉ pháp của Yến Vũ Hàn dường như đâm thủng hết thấy, phát ra ánh sáng chói lóa, đâm thủng Luân Hải Ấn, chọc thẳng vào lòng bàn tay Tần Vãn Thiên.

Làm xong hết thấy, cơ thể Yến Vũ Hàn lùi về sau một cách phiêu dật, dáng vẻ vô cùng tiêu sái, mà Tần Vãn Thiên thì từ từ lùi về sau. Tần Vãn Thiên giờ tay lên, hắn thấy giữa lòng bàn tay tuôn máu, sắc mặt của hắn không khỏi ngày càng lạnh lùng hơn.

- Hy vọng lần nào người cũng may mắn như thế này.

Yến Vũ Hàn liếc qua Tô Mộc Vũ bên cạnh Tần Vãn Thiên một cái rồi lập tức quay người rời đi.

- Không sao chứ?

Tô Mộc Vũ nhìn Tần Vãn Thiên, hỏi thăm.

- Không sao, đa tạ sư tỷ.

Tần Vãn Thiên cười với Tô Mộc Vũ, nếu như ban đầu đã quyết định giết Mộ Dung Phong thì hắn biết những tháng ngày sau này sẽ không êm ả nữa, nhưng mà hắn quyết không sợ hãi.

Ngược lại, hắn rất mong chờ những thử thách này.

Những ngày gần đây, Tần Vãn Thiên đã hiểu sâu sắc một đạo lý, cho dù mình có ai chống lưng thì vĩnh viễn không đáng tin bằng chính bản thân mình, chỉ khi thực lực của bản thân cường đại thì mới có thể làm chủ vận mệnh của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tinh Thần Yêu Thú

Tô Mộc Vũ nhìn đám người Kỵ Sĩ Minh rời đi, lập tức nói:

- Tần Vãn Thiên, dù học viện xem trọng người, nhưng người cũng phải biết thực lực bản thân còn yếu, lần sau người còn xung đột với Kỵ Sĩ Minh thì học viện không thể tiếp tục nhúng tay vào mà che chở cho người được nữa đâu.

- Ta hiểu rồi.

Tần Vãn Thiên gật đầu, hướng mắt về mấy bóng lưng đã bước đi xa, khóe miệng nhếch lên cười lộ ra vẻ sắc bén dữ dội.

Thực lực của hắn bây giờ quả thực rất yếu, nhưng mà trừ phi khiến hắn vĩnh viễn không thể trở mình, bằng không hắn sẽ giẫm chết từng tên một tựa như khi đối phó với Mộ Dung Phong vậy.

Dù sao thì bình nứt không sợ mẻ, nếu bất luận thế nào mấy tên này đều muốn đối phó với hắn thì hắn sẽ không ngăn gì hết.

Hiện tại việc duy nhất hần cần làm là trở nên mạnh mẽ.

Khi bản thân cường đại rồi thì mới không bị kẻ khác khinh khi nữa.

Mạnh mẽ rồi thì chẳng cần sợ bóng sợ gió gì nữa.

- Mộc Vũ sư tỷ.

Vào lúc này, Phàm Nhạc bước tới trước mặt Tô Mộc Vũ, lộ ra nụ cười xán lạn như ánh sáng vàng dương.

- Sao vậy?

Tô Mộc Vũ cười nói.

- Lần trước được dự thính một buổi giảng của sư tỷ nên có cảm ngộ vô cùng sâu sắc. Thực lực của ta thấp quá, trong lúc tu hành cũng có khá nhiều thắc mắc, sau này ta có thể đến tìm Vũ sư tỷ để hỏi mấy chuyện đó được không?

Thấy Phàm Nhạc ra vẻ nghiêm túc như thế làm cho Tần Văn Thiên đứng bên cạnh hần cũng há hốc mồm.

- Được chứ, nếu có gì không hiểu thì cứ đến hỏi ta.

Tô Mộc Vũ dịu dàng cười nói, cô đều xem Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc như đệ đệ của mình, cô nào nghĩ đến tâm tư bí ối của mập mạp này.

- Đa tạ sư tỷ.

Mập mạp nghe vậy thì như mở cờ trong bụng, nhưng vẫn giữ nụ cười rạng ngời trên mặt.

- Hai người tự bảo vệ bản thân cho tốt, ta đi trước đây.

Tô Mộc Vũ mỉm cười nhìn hai người, sau đó lập tức bước ra ngoài, Tần Văn Thiên nhìn qua thì thấy mập mạp kia vẫn dán mắt vào bóng lưng của Tô Mộc Vũ, bèn cốc cho hần một cú:

- Mập mạp chết bẩm này, nhìn đủ chưa.

- Chưa đủ.

Mập mạp nhếch miệng cười, lại lộ ra nụ cười thô bỉ kia, lúc nhìn Tần Văn Thiên thì còn chớp chớp mắt:

- Mộc Vũ sư tỷ quả thực là nữ thần dạng ngự tỷ mà, vừa dịu dàng lại tốt bụng, ta thích.

- Người ta xem người là một đũa nhóc thôi.

Tần Văn Thiên nhìn hần một cái đầy khinh bỉ rồi lập tức cất bước rời đi.

- Thế người thì lớn chắc?

Phàm Nhạc tròn mắt, nghĩ đến chuyện Tô Mộc Vũ đã đồng ý thì lập tức cười gian, ngêu ngao hát hò đi về chỗ ở.

Tần Văn Thiên quay lại chỗ ở thì cảm quyền Cửu Thiên Côn Bằng quyết kia tu luyện, từ quyền Luân Mạch này thì Tần Văn Thiên có thể nhìn ra bộ thần thông này tuyệt đối còn khủng bố hơn Thiên Thủ ấn nhiều, chỉ riêng quyền Luân Mạch thôi mà đã đáng sợ như thế rồi, quyền Nguyên Phủ nằm trên tầng sáu kia tuyệt đối là thần thông đỉnh tiêm nhất của Địa cấp, độ khó cũng không biết sẽ cao đến mức nào nữa.

Đương nhiên, bây giờ Tần Văn Thiên căn bản không cần bận tâm đến quyền Nguyên Phủ làm gì, hần chỉ cần nghiêm túc tu hành cho tốt quyền Luân Mạch này là được.

Quyền Linh của Cửu Thiên Côn Bằng quyết chia ra làm bốn cấp bậc là nhập môn, tinh diệu, hoàn mỹ và thần động.

Nhập môn thì dễ, không cần điều kiện bên ngoài, chỉ cần khổ luyện Cửu Thiên Côn Bằng quyết quyền Linh là có thể bước vào rồi.

Tinh diệu cấp ngoại trừ linh ngộ ra thì còn phải nuốt yêu thú dạng phi cầm chi linh, dùng thủ đoạn trong Cửu Thiên Côn Bằng quyết luyện hóa toàn bộ yêu chi linh đó.

Hoàn mỹ cấp và thần động thì càng phải hấp thu yêu thú chi linh loại phi cầm nhiều hơn nữa, nhất là thần động cấp, bước vào đẳng cấp này thì đã có thể thành công ngưng kết Côn Bằng ấn ký rồi, nhảy lên một cái cũng có thể bay hơn mười trượng tựa như đại bàng giương cánh, có thể thuận thế ngự không.

Thời gian kế tiếp Tần Văn Thiên đắm mình trong việc tu hành Cửu Thiên Côn Bằng quyết, tu hành Cửu Thiên Côn Bằng quyết này còn khó hơn Hàng Long quyền nhiều.

Ngoài ra hắn cũng không quên việc tu hành bình thường, đối với hắn mà nói thì đề thăng cảnh giới là chuyện vô cùng quan trọng.

Đương nhiên, thỉnh thoảng Tần Vãn Thiên cũng sẽ đi nghe một số trường lão của học viện giảng bài.

Trong lúc bất tri bất giác, cổ thụ trong Thiên Mộng lâm đã không còn xanh tươi như trước đó, mặt trời phát ra ánh nắng mùa hè chói chang, gió xuân mát mẻ đã đi rồi, cái nóng mùa hè rốt cuộc cũng phủ xuống học viện Đế Tinh.

Tân sinh đã quen dần với cuộc sống học viện. Bọn họ phấn chấn bông bột, ôm niềm khao khát vô bờ và ảo tưởng bất tận với tương lai phía trước. Không ít người trong số họ bắt đầu lập đội đi vào Hắc Ám Sâm Lâm để tham gia cuộc tối luyện tử vong chân chính. Cuộc thí luyện trong Áo Mộng Chi Thành đã làm cho họ từ từ quen dần với tử vong. Cái chết đối với họ tựa hồ đã không còn đáng sợ như trước nữa.

Thế nhưng, khi bọn họ thực sự bước vào Hắc Ám Sâm Lâm, khi tận mắt thấy đồng bạn bỏ mình hoặc tự mình tìm được đường sống trong chỗ chết, thì mới phát hiện ra lòng mình không kiên cường sắt đá như bản thân vẫn tưởng. Đó là tử vong chân chính, mà không phải là cái chết giả như trong giấc mộng ở Áo Mộng Chi Thành.

Tuy là học viên của học viện Đế Tinh, thế nhưng trên đại lục mạnh được yếu thua này, bọn họ phải đối mặt với tử vong khi ra ngoài rèn luyện là một chuyện rất đổi bình thường.

Song cũng chính loại rèn luyện này đã không ngừng tối luyện tâm tính họ.

Tần Vãn Thiên dựa lưng vào thân cổ thụ trước kí túc xá, dõi ánh mắt lười biếng nhìn về phía xa.

Đến hoàng thành đã hơn bốn tháng nhưng Tần Vãn Thiên không hề có một chút tin tức gì của Tần Xuyên. Tần Vãn Thiên không hề thể hiện ra ngoài, lo lắng trong lòng chỉ có hắn tự mình biết lấy.

Hắn thậm chí còn không muốn nghe ngóng xem quân đoàn mà Tần Hà dẫn dắt đã ra sao rồi, vì sợ kết cục là điều mình không sao chịu được.

Tần Vãn Thiên ở Tần phủ mười năm đằng đẳng, nơi đó chính là nhà của hắn. Thế nhưng từ khi Diệp gia dẫn thiết kỵ bước chân vào thành Thiên Ung thì Tần phủ đã tan đàn xẻ nghé, Tần Hạo và Tần Xuyên không biết bị giam cầm nơi đâu, Tần Hà cùng Tần Dĩ vẫn đang tắm máu chiến đấu, đám Tần Dao, Tần Chí phải tu hành tha phương, không dám trở về nhà.

Chỉ có một mình hắn ý vào thiên phú cực cao nên có được cuộc sống an ổn trong học viện Đế Tinh, nhưng hắn biết rõ cuộc sống ấy cũng đầy rẫy nguy cơ.

- Diệp gia.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu lên, ánh mặt trời xuyên qua tán lá cổ thụ đập xuống khuôn mặt hắn, thế nhưng trong đôi mắt lấp lánh của hắn lại ánh lên tia nhìn rét lạnh như một lưỡi dao.

Diệp gia và Âu Thần không bỏ qua cho hắn, hắn cũng sẽ không để yên cho Diệp gia và Âu Thần.

- Không biết nhóm Tần Dao tỵ ở nước Tuyệt Vân thế nào rồi, hi vọng rằng họ cũng nhanh chóng trở nên cường đại.

Tần Vãn Thiên dường như thấy lại khuôn mặt xinh đẹp mà ôn hòa ấy.

- Tần Vãn Thiên.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Tần Vãn Thiên. Hắn quay sang nhìn thì thấy một thiếu niên xấp xỉ tuổi mình đang đi đến. Ấy là Triệu Nghị, một tân sinh ở cách hắn không xa.

- Triệu Nghị, có chuyện gì thế?

Tần Vãn Thiên cười nhìn đối phương.

- Gần đây rất nhiều người đến Hắc Ám Sâm Lâm thí luyện, trong đám tân sinh thì thực lực của ngươi là mạnh nhất, chẳng lẽ ngươi không có suy nghĩ gì sao?

Triệu Nghị đến gần hỏi Tần Vãn Thiên. Tuy Tần Vãn Thiên có thiên phú rất cao nhưng tính tình lại dễ gần, quan hệ giữa hắn với mọi người đều rất tốt.

- Hắc Ám Sâm Lâm à?

Trên mặt Tần Vãn Thiên lóe lên nét cười. Hắn đứng thẳng dậy giãn gân cốt một chút rồi cười bảo:

- Ta cũng chuẩn bị đi một chuyến.

Hắn đã nhập môn chương Luân Mạch của Cửu Thiên Côn Bằng quyết, nhưng muốn tiến vào cấp bậc tinh diệu thì phải sẵn thêm yêu thú phi cầm.

- Ta cũng muốn đi rèn luyện, chúng ta đi cùng nhau được không?

Nghe thấy Tần Vãn Thiên cũng muốn đi, Triệu Nghị không khỏi vui vẻ trong lòng. Mấy hôm trước thực lực của hắn đột phá đến Luân Mạch cảnh tầng hai, thế nhưng cũng chỉ là vừa mới bước chân vào Luân Mạch cảnh tầng hai mà thôi. Tuy thực lực ấy đã là nổi bật trong đám tân sinh, thế nhưng vẫn còn kém Tần Vãn Thiên một chút, nếu hắn có thể kết bạn cùng đi với Tần Vãn Thiên thì sẽ an toàn hơn.

- Được, nhưng ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào. Bao giờ ta xuất phát thì sẽ gọi ngươi ngay.

Tần Vãn Thiên nở nụ cười, đương nhiên Triệu Nghị cũng vui vẻ đồng ý.

Đêm hôm ấy, Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc đánh thức Triệu Nghị, rồi đem theo một con chó tuyết cùng rời khỏi học viện Đế Tinh. Việc này làm cho Triệu Nghị rất buồn bực, thế nhưng hắn cũng đoán được chắc là Tần Vãn Thiên sợ người của Kị Sĩ minh theo dõi mình.

Khi nhóm Tần Vãn Thiên đến Hắc Âm Sâm Lâm thì đã là ngày hôm sau. Bên ngoài Hắc Âm Sâm Lâm vẫn rất đông người. Hắc Âm Sâm Lâm là nơi thích hợp nhất cho học viên của các học viện nổi tiếng và con em của các gia tộc rèn luyện. Đương nhiên, nó cũng là thiên đường và địa ngục của các nhà mạo hiểm.

- Bên ngoài toàn là các yêu thú cấp thấp thôi, chúng ta vào sâu một chút.

Tần Vãn Thiên lên tiếng. Hắn tu luyện Cửu Thiên Côn Bằng quyết, cho nên yêu thú dưới cấp bốn cơ hồ không có tác dụng gì với hắn, mà muốn săn bắt yêu thú cấp bốn trở lên, nhất là phi cầm thì lại khá phiền. Bởi thế tu luyện Cửu Thiên Côn Bằng quyết là một chuyện rất khó khăn.

Ba người một chó chạy nhanh trong Hắc Âm Sâm Lâm, ai nấy dường như hưng phấn khác thường.

- Dừng lại.

Gã mập Phạm Nhạc đột nhiên hô lên một tiếng, ba người lập tức dừng lại rồi đứng im không nhúc nhích. Vì yếu tố tinh hồn nên ý thức của Phạm Nhạc là sâu sắc nhất.

- May mắn ghê, là một con yêu thú phi cầm cấp bốn. Thế nhưng xui một nỗi, con yêu thú cấp bốn này là một con Tử Lôi Điều, yêu thú tinh thần. Hơn nữa nó cũng đang theo dõi chúng ta đấy.

Mập mập nói với vẻ mặt đau khổ làm cho thần sắc của Triệu Nghị dờ ra.

Yêu thú tinh thần tương đương với tu sĩ Võ Mệnh trong loài người, hơn nữa còn là dạng tu sĩ Võ Mệnh thuần túy nhất. Bọn chúng hấp thu sức mạnh từ những vì sao trên bầu trời để lớn lên, nhưng không cần ngưng tụ Tinh Hồn, mà có thể hấp thu thẳng lượng sức mạnh vì sao chúng cần.

Đây chính là thiên phú mạnh mẽ của yêu thú tinh thần. Tất cả các yêu thú tinh thần đều có thể lớn lên, mà bọn chúng càng lớn thì lực cảm ứng sẽ càng cao, hấp thu được càng nhiều tinh thần chi lực từ những ngôi sao trên bầu trời.

Ví dụ như con Tử Lôi Điều này, lúc còn nhỏ đã hấp thu từng chút sức mạnh vì sao qua việc tắm mình trong ánh sao trời, khi lớn dần lên, nó có thể cảm ứng được ngôi sao Võ Mệnh ở tương đối gần mà ẩn chứa sức mạnh lôi điện, từ đó hấp thu sức mạnh từ ngôi sao ấy. Nếu trưởng thành hơn chút nữa, nó có thể cảm ứng được ngôi sao có sức mạnh lôi điện cao hơn, rồi vượt lên đến tầng trời thứ hai, thứ ba để hấp thu tinh thần chi lực từ ngôi sao lôi điện.

Đây chính là điểm đáng sợ của yêu thú tinh thần. Yêu thú tinh thần càng biến thái thì thiên phú này lại càng mạnh mẽ.

Cho nên mới nói yêu thú tinh thần tương đương với tu sĩ Võ Mệnh thuần túy nhất. Thế mà bây giờ họ gặp phải một con Tử Lôi Điều cấp bốn, đương nhiên là Triệu Nghị phải buồn bực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Huyết Viêm Quả

Yêu thú cấp bốn tương đương với võ tu nhân loại Luân Mạch cảnh tầng ba. Con Tử Lôi Điều này nằm trong nhóm các yêu thú tinh thần khá lợi hại, thực lực của nó có thể sánh ngang với Luân Mạch cảnh tầng ba mà còn có thêm năng lực phi hành nên cực kỳ khó đối phó.

Trong khoảng không phía trên gốc cổ thụ, từng đợt lôi quang lập lòe tạo phát ra âm thanh ầm ầm liên miên không dứt. Từng đám lôi điện dày đặc giáng xuống cây cổ thụ. Âm thanh rầm rập vừa truyền ra, một gốc cây cổ thụ khổng lồ đã nổ tung, còn ánh sáng của lôi điện vẫn lưu chuyển không ngừng.

Đám người Tần Vãn Thiên ngẩng đầu lên liền thấy được một con Tử Lôi điều khổng lồ chao liệng trong không trung bên trên đỉnh đầu bọn họ, đôi mắt hung ác lấp lánh lôi quang đang nhìn cả ba người hệt như nhìn con mồi.

- Xoẹt, xoẹt...

Một luồng lôi điện to như cánh tay đánh nghiêng xuống và lao thẳng tới chỗ ba người Tần Vãn Thiên đang đứng.

Thần sắc của cả ba người Tần Vãn Thiên đều cứng lại, thân thể lao nhanh như gió nhảy ra ba hướng khác nhau chỉ trong nháy mắt. Một tiếng nổ mạnh vang lên ầm ầm, nơi bọn họ vừa đứng đã bị đánh thành một hố to, cơn gió cực mạnh bùng nổ đập vào đám người khiến người ta cảm thấy đau rát.

- Lão đại, người làm mọi như đi.

Phạm Nhạc nói bằng vẻ cực kỳ trường nghĩa. Công kích của Tần Vãn Thiên mạnh nhất nên có thể ngăn cản thế công của Tử Lôi điều.

- Nghĩa khí quá nhi.

Tần Vãn Thiên mắng nhỏ, cả người dính đầy bụi đất. Ánh mắt của hắn nhìn lên trên không trung thì bỗng dưng có một luồng lôi điện đánh xuống, Tần Vãn Thiên thi triển bộ pháp cực kỳ tinh diệu, chỉ trong chớp lát thôi mà thân thể của hắn chuyển động hết như tơ liễu trong gió. Lôi quang đánh thẳng đến trước mặt hắn nhưng lại không thể chạm vào người hắn dù chỉ mảy may.

- Nghiệt súc đến đây nào.

Đây là lần đầu tiên Tần Vãn Thiên thi triển Cửu Thiên Côn Bằng quyết trong lúc thực chiến. Hắn quát lớn về phía Tử Lôi điều đang bay trên không trung.

Tử Lôi điều thấy mình bị khiêu khích, hung quang trong mắt lóe lên, miệng nó liên tục phun ra ánh sáng lôi điện.

- Bà mẹ nó!

Mập mạp nghĩa khí đến mức xoay người bỏ chạy thẳng đến một gốc cây cổ thụ khác. Tần Vãn Thiên phát huy Côn Bằng Cửu Động đến tận cùng, một đợt lôi đình giáng xuống, nhưng chỉ có thể nện ngay sát thân thể hắn chứ không thể nào đánh trúng được.

- Nghiệt súc, tiếp tục đi nào.

Tần Vãn Thiên quát lên đầy kiêu ngạo. Con tức giận của Tử Lôi điều càng ngày càng dâng cao, nó bay vòng quanh không trung rồi rít lên một tiếng thật lớn, sau đó lao thẳng xuống chỗ của Tần Vãn Thiên hết như một tia sét.

Từng đợt sấm sét giáng xuống điên cuồng như muốn chôn vùi toàn bộ thân thể Tần Vãn Thiên ở bên trong chúng.

- Mạnh tới vậy sao.

Phạm Nhạc đứng cạnh một gốc cây cổ thụ vừa trông thấy tình cảnh này thì thầm mặc niệm cho Tần Vãn Thiên. Khu vực bên đó bụi đất mù mịt giống hệt như đang vùi lấp thân thể của Tần Vãn Thiên vậy, con Tử Lôi điều đó vẫn không chịu bỏ qua mà tiếp tục lao xuống hồng gặm hết máu thịt của Tần Vãn Thiên.

Trong đồng bụi đất, Tần Vãn Thiên hết sức thảm hại nhưng cơn mắt hắn vẫn ánh lên hào quang lạnh lẽo. Lúc này đây thiếu niên đang hết sức tỉnh táo, thần nguyên chi lực trong cơ thể đang men theo cánh tay mà tuôn ra ngoài.

Tiếng roẹt roẹt truyền đến đi cùng Luân Hải ấn do thần nguyên hội tụ thành bộc phát trong nháy mắt. Cả một vùng không gian đó phát ra tiếng bùng nổ đáng sợ. Trong khoảnh khắc ấy, chín mũi tên của Phạm Nhạc phóng ra cũng bắn ra, hóa thành tia chớp màu vàng kim.

Gió lốc cuộn trào, theo một tiếng kêu gào thảm thiết vừa truyền ra thì cơn Tử Lôi điều kia cũng phóng lên trời, nhưng chín mũi tên mang theo kinh phong kinh khủng đã đâm vào người nó, lực lượng mạnh mẽ đến mức khiến cho nó không thể bay lên được.

- Chết đi.

Lại thêm một đạo Luân Hải ấn nữa lao ra từ trong bụi đất, Tử Lôi điều kêu lên đầy thảm thiết. Ngay sau đó, đôi cánh của nó bắt lực rũ xuống, toàn bộ thân thể rớt xuống dưới đất phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Khi cát bụi tản đi dần, Phạm Nhạc nhảy từ trên cây xuống bước tới xem thì thấy Tần Vãn Thiên mình đầy bụi đất, không khỏi mở miệng khen:

- Ngầu xuất sắc luôn.

- Cút đi.

Tần Vãn Thiên nhỏ phi phèo mấy bãi nước bọt, miệng của hắn dính đầy đất cát. Khi nhìn cơn Tử Lôi điều ngã sòng soài trên mặt đất, Tần Vãn Thiên cất giọng buồn bực:

- Dùng bản thân làm mọi như để sẵn giết yêu thú đúng là không dễ dàng chút nào.

- Trừ cách này ra thì người có bay lên trên không được chắc, đáng tiếc là cơn Tiểu Hồn Đản này không phải phi cầm yêu thú.

Phạm Nhạc liếc nhìn Tiểu Hồn Đan, tiểu gia hỏa đứng thẳng chân trước nhìn trừng mắt nhìn Phạm Nhạc, lộ vẻ đáng yêu cực kỳ.

- Người đứng là lợi hại thật, nếu như là ta đụng phải con yêu thú cấp bậc này thì chỉ có nước chết mà thôi.

Triệu Nghị đi đến chỗ hai người, vẻ mặt có phần buồn phiền vì chênh lệch nhau quá xa.

- Xem ra đi cùng với các người thì ta không cần phải lịch luyện làm gì nữa.

- Yên tâm đi, gặp ophải mấy con yêu thú trên mặt đất thì sẽ giao hết cho người cả đấy.

Tần Văn Thiên cười an ủi rồi dùng dao găm cắt vỡ đầu Tử Lôi điều lấy yêu hạch ra. Yêu hạch này lớn bằng bàn tay, tràn ngập lực lượng lôi đình vô cùng đáng sợ, đây là khối yêu hạch của con yêu thú cấp bốn nên có giá trị rất lớn đối với những tu sĩ tu luyện lực lượng lôi điện.

- Yêu hạch của con yêu thú phi cầm này thuộc về ta, yêu hạch của tẩu thú thuộc về hai người các người nhé?

Tần Văn Thiên bàn bạc với Phạm Nhạc và Triệu Nghị, hiển nhiên là Phạm Nhạc sẽ không tranh giành với Tần Văn Thiên, còn Triệu Nghị chỉ đứng xem náo nhiệt khi gặp con yêu thú phi cầm này thôi nên cũng chẳng có tư cách tranh giành, đương nhiên là hắn không thể giành giật được.

Tần Văn Thiên thu lấy yêu hạch, bàn tay hắn vừa vươn ra ấn thẳng vào cơ thể Tử Lôi điều, một ấn ký tràn ngập lực hút mạnh mẽ xuất hiện, từng tia bạch quang bay vào lòng bàn tay Tần Văn Thiên, lại giống như ảo ảnh của Tử Lôi điều. Toàn bộ ảo ảnh này chui vào tay Tần Văn Thiên rồi tiến vào cơ thể hắn.

- Yêu thú chính là linh thể, pháp quyết của ta có thể cắn nuốt yêu linh để tu luyện tiếp, có yêu linh lại có thêm yêu hạch hỗ trợ thì càng tốt.

Tần Văn Thiên cười nói với hai người, để có thể tu luyện thành công Cửu Thiên Côn Bằng quyết cũng không dễ dàng chút nào đâu.

- Nhưng tiếc cái xác của nó quá, nếu chúng ta mang nó ra được bên ngoài thì có thể bán được với giá khá cao rồi.

Sau khi ba người rời đi, Triệu Nghị vẫn còn nhìn lướt thân hình khổng lồ của Tử Lôi điều, toàn thân của yêu thú lợi hại đều là bảo bối đấy.

Tiếp tục đi sâu vào trong Hắc Âm Sâm Lâm, hễ mà gặp những con tẩu thú thì Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc đều nhường cho Triệu Nghị đối phó, trừ khi đến thời khắc nguy hiểm bằng không bọn họ sẽ không ra tay giúp đỡ.

Sau một tháng, toàn thân bọn họ đều bản thủ nhưng khí chất trên người đã biến hóa đôi chút. Đôi mắt sâu hơn, sắc bén hơn, lộ ra thần thái hăng hái bùng bùng, thực lực của mỗi người đều tiến bộ hơn.

Vắt và lăm mới tìm ra được một hồ nước, cả ba người lao thẳng xuống hồ, tắm rửa sạch sẽ cát bụi trên người mình rồi dựng giá nổi lửa hong khô quần áo.

Tần Văn Thiên để mình trần ngồi tu hành dưới một thân cây, bàn tay hắn nắm một viên yêu hạch, hấp thu năng lượng trong đó liên tục. Ở phía sau lưng hắn, dường như có từng sợi ấn ký hiển hiện, chúng hóa thành bức tranh hoa văn lộng lẫy hết như một cánh chim, song song đó, những lực lượng tinh hoa kia tỏa ra khắp tứ chi bách hải. Tần Văn Thiên cảm nhận được rõ ràng rằng dường như thân thể của hắn đã nhẹ hơn đôi chút.

Theo thời gian khi không ngừng hấp thu lực lượng tinh hoa của yêu thú phi cầm, hắn phát hiện tác dụng của Cửu Thiên Côn Bằng quyết dần dần thể hiện ra ngoài.

- Gâu... gâu...

Đương lúc này, Tần Văn Thiên thấy Tiểu Hồn Đan chạy tới từ đằng xa rồi chạy vòng quanh người Tần Văn Thiên. Thần sắc Tần Văn Thiên hơi cứng lại, hỏi:

- Ý của ngươi là bảo chúng ta đi với ngươi à?

Sau khi nghe hắn nói xong thì Tiểu Hồn Đan đã xoay người đi tới đằng xa, Tần Văn Thiên thấy cảnh này thì thần sắc có hơi khác lạ, sau đó mở miệng gọi:

- Mập mập, Triệu Nghị, xuất phát.

Vừa dứt lời thì hắn lập tức vội lấy quần áo còn chưa được hong khô mặc vào người, xong rồi chạy theo Tiểu Hồn Đan, trong lòng Phạm Nhạc và Triệu Nghị cũng có nghi vấn nhưng cũng theo sau.

Tốc độ của Tiểu Hồn Đan mỗi lúc một nhanh, bọn Tần Văn Thiên cũng chạy theo, bọn họ phát hiện tiểu gia hỏa này dẫn họ đến một sơn cốc. Địa thế nơi đây hiểm trở lại có rất nhiều thực vật hiếm thấy.

- Có người đang đánh nhau.

Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc liếc nhìn nhau, tiểu gia hỏa dẫn bọn họ bò lên một sườn dốc. Vừa mới leo lên sườn dốc, bọn họ đưa mắt nhìn vào trong sơn cốc, đôi đồng tử của đám Tần Văn Thiên đều co rụt lại.

Thanh Lâm Mãng.

Dưới sườn núi có rất nhiều măng yêu với hình thể khổng lồ, Tàn Ván Thiên đã từng gặp những con Thanh Lâm Mãng này trong Hắc Âm Sâm Lâm.

Thực lực của mấy con Thanh Lâm Mãng này rất đáng sợ, nhất là có một con rắn lớn đang quấn quanh một cây cổ thụ kỳ dị. Nó ngẩng đầu phun khói độc ra, trên thân thể khổng lồ của nó thì chỉ chít vết thương.

Lúc này có một đám người đang chiến đấu với Thanh Lâm Mãng.

- Người của học viện Đế Tinh.

Triệu Nghị vừa thấy những người đó thì sắc mặt hiện rõ nét hoảng sợ. Tu vi của những võ tu đó phần lớn đều là Luân Mạch tầng ba tầng bốn, ước chừng mười bảy mười tám tuổi. Cả đám đều là tu sĩ Vô Mệnh và cũng đang phóng thích Tinh Hồn của mình.

- Người quen bọn họ à?

Tàn Ván Thiên hỏi Triệu Nghị đứng cạnh mình.

- Người đó tên là Long Bác, đệ tử học viện Đế Tinh, ta đã từng gặp hắn.

Triệu Nghị chỉ vào một người trong đám, người đó đang phóng thích khí tức Luân Mạch cảnh tầng bốn, khá là lợi hại.

- Bọn họ đang tranh giành trái cây của cây cổ thụ đó.

Đôi mắt Phàm Nhạc hơi nheo lại nhìn về phía con Thanh Lâm Mãng khổng lồ nhất đang bảo vệ cây ăn quả này. Bên trên có rất nhiều quả màu đỏ thẫm như có thể nhỏ máu.

- Kỳ hoa dị quả chắc chắn sẽ có yêu thú bảo vệ, xem ra câu nói này không sai tí nào, đây là quả gì thế?

Tàn Ván Thiên quay sang hỏi Phàm Nhạc nhưng lại đưa mắt lơ đãng liếc nhìn Tiểu Hồn Đản, tiểu gia hỏa này lại biết rất rõ mà đưa bọn hắn đến đây.

- Huyết Viêm Quả. Quả này công hiệu với võ tu Luân Mạch cảnh, có thể khai khiếu mở mạch, giúp cường giả Luân Mạch cảnh đột phá cảnh giới, hơn nữa nếu có thể mời luyện đan sư để luyện chế chúng thành Huyết Viêm đan thì hiệu quả sẽ mạnh hơn nữa.

Phàm Nhạc hạ giọng giải thích, làm đầy mắt Tàn Ván Thiên trở nên nóng rực hẳn lên.

Luân Mạch cảnh chính là dùng nguyên lực tinh thần liên tục rèn luyện luân mạch, kích thích khiếu huyết, giúp khiếu huyết mở rộng không ngừng. Luân mạch mở ra càng ngày càng lớn để có thể chứa thêm nhiều nguyên lực tinh thần, lực lượng chuyển động quay vòng càng thêm trời cháy. Huyết Viêm Quả này có thể trợ giúp cường giả Luân Mạch cảnh đột phá cảnh giới, chẳng trách những người này lại điên cuồng như vậy.

Nhưng mà, lúc này đây đám người Long Bác đang rơi vào thế yếu chứ không tốt đẹp là bao.

- Huyết Viêm Quả.

Tàn Ván Thiên nhìn trái cây màu đỏ thẫm kia, đầy mắt xuất hiện vẻ tha thiết nóng cháy. Hiện tại, hắn đang cần gia tăng thực lực gấp, có quá nhiều chuyện đang chờ hắn làm!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Trở Mặt

Long Bác đang tranh đấu cùng Thanh Lâm Mãng cấp năm thủ hộ cây Huyết Viêm Quả, hắn cũng nhìn thấy đám người Tàn Ván Thiên phía trên sườn núi, không khỏi quát to:

- Người huynh đệ của học viện Đế Tinh, tôi giúp một tay đi, con Thanh Lâm Mãng này khó chơi quá.

Tàn Ván Thiên gây ra động tĩnh lớn như thế ở học viện Đế Tinh nên có rất người biết hắn, trận ước chiến với Mộ Dung Phong đó Long Bác cũng có dịp được tận mắt chứng kiến, hắn biết rõ lực chiến đấu của Tàn Ván Thiên rất cường hãn.

- Có cần ra tay không.

Triệu Nghị nóng lòng muốn thử. Lúc này chiến cục bên kia rất rõ ràng, tuy học quả của học viện Đế Tinh rơi vào thế yếu nhưng trong một thời gian ngắn

sẽ không bị bại trận, Long Bác một mình đối mặt với con Thanh Lân Mãng cấp năm, phần thắng cực nhỏ. Tuy rằng con Thanh Lân Mãng kia đã bị thương không ít nhưng toàn thân Long Bác cũng đầy vết thương.

Nếu như tiếp tục chiến đấu thì sớm muộn gì cũng sẽ thất bại, chỉ có Long Bác mới có thể tạm thời giữ chân được con Thanh Lân Mãng thủ hộ gốc cây đó.

- Mấu chốt là con Thanh Lân Mãng thủ hộ đó, chỉ cần chúng ta giải quyết nó cũng đồng nghĩa với việc phóng thích Long Bác, sau đó lại từ từ xử lý đám Thanh Lân Mãng khác cũng sẽ nhẹ nhàng hơn.

Phạm Nhạc nói nhỏ.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên loé lên, nếu như bọn họ giúp Long Bác xử lý con Thanh Lân Mãng kia, lúc chia thành quả sợ là chưa chắc đã có phần của bọn họ.

Lòng người khó đoán, đặc biệt là khi có liên quan tới vật trân quý như Huyết Viêm quả, Tần Vãn Thiên sớm đã hiểu rõ vấn đề này rồi.

- Tiểu Hồn Đan, lại đây.

Tần Vãn Thiên thấp giọng nói, một cái bóng mờ nháy mắt đã nhào lên người hắn, chỉ nghe thấy Tần Vãn Thiên thì thầm bên tai nó mấy câu, Tiểu Hồn Đan lập tức nhảy xuống khỏi người hắn.

- Triệu Nghị.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên chuyển sang nhìn Triệu Nghị.

- Sao vậy?

Triệu Nghị hỏi.

- Người tạm thời cách xa nơi này một chút đi, ở lại đây sợ rằng sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Tần Vãn Thiên nói với hắn, thần sắc Triệu Nghị cứng đờ, có chút khó coi, bảo vật như Huyết Viêm Quả này lại ở trước mặt mà lúc này Tần Vãn Thiên lại bảo hắn rời đi, hắn khó mà nghĩ bậy.

- Nếu như trở mặt với đám Long Bác, chúng không có cách nào chiếu cố nổi người.

Tần Vãn Thiên giải thích một tiếng nhưng thần sắc Triệu Nghị vẫn vô cùng cứng nhắc lại khó coi như cũ, trực tiếp xoay người rời đi không nói câu nào, dường như rất khó chịu.

Thấy thế Tần Vãn Thiên trầm lắng đầu, không phải ai cũng thoải mái như Phạm Nhạc. Hắn ở cùng với Triệu Nghị mấy ngày nay, tưởng rằng đôi bên đã có sự ăn ý của bạn bè nhưng hiện tại xem ra là tự hắn nghĩ nhiều rồi.

Suy cho cùng, thực lực của Triệu Nghị không mạnh, cho dù là đối diện với Thanh Lân Mãng hay là đám Long Bác thì đều không có sức chống chọi, ở lại đây thì bọn họ rất khó chiếu cố cho hắn được. Vì sự an toàn của Triệu Nghị nên Tần Vãn Thiên mới bảo hắn tạm thườn rời đi một chút, nhưng Triệu Nghị đôi sắc mặt ngay lập tức như thế, Tần Vãn Thiên cũng lười chẳng muốn giải thích những lời còn lại với hắn làm gì.

- Bọn họ sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Phạm Nhạc hạ giọng nói, Tần Vãn Thiên kéo mạch suy tư trở lại, nhìn thấy Long Bác đã vật lộn cùng với con Thanh Lân Mãng thủ hộ ấy, giờ hoàn toàn rơi vào thế bị áp chế, mạng sống của những học quả học viện Đế Tinh này đều gặp nguy hiểm.

- Bằng hữu, chúng ta có chết thì các người căn bản cũng không thể chống lại với những con Thanh Lân Mãng này. Mọi người hợp sức lại cùng nhau thì vẫn còn một tia cơ hội, đến lúc đó lại cùng nhau chia sẻ thành quả.

Long Bác hét về phía Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc. Trong lúc nguy hiểm thế này, sự tham gia của Tần Vãn Thiên tuyệt đối sẽ có tác dụng rất lớn.

Tần Vãn Thiên cũng hiểu lời mà Long Bác nói, nếu như bọn họ tử thương, hắn và Phạm Nhạc căn bản không đoạt nổi Huyết Viêm quả.

- Mập mạp, để lại một con bài tẩy nhé.

Tần Vãn Thiên bỗng nhiên xông ra ngoài. Trực tiếp phóng tới chỗ Long Bác. Trong nháy mắt khi hắn lao ra, Phạm Nhạc lập tức phóng Cung Tiễn Tinh Hồn ra, mũi tên sáng chói lập tức lao vút ra, trực tiếp bay ra đủ hướng, cung tiễn thủ tầm xa am hiểu không chế.

Một cung tiễn thủ lợi hại thật sự, có thể ngàn dặm giết địch mà không để lại vết tích.

Đối với con Thanh Lân Mãng này, mũi tên của Phạm Nhạc không có đủ lực sát thương nhưng góc độ lại xảo trá, chuyên bắn vào mắt của Thanh Lân Mãng, nháy mắt đã không chế được mấy phần tình hình của chiến trường, không đến mức thất bại quá nhanh.

Thân thể Tàn Vấn Thiên đã vọt tới trước mặt con Thanh Lân Mãng cấp năm kia. Sức mạnh của con Thanh Lân Mãng này có thể so được với võ tu Luân Mạch tăng năm, khi nó nổi điên lên thì sức mạnh cực kì đáng sợ.

Nhìn thấy Tàn Vấn Thiên công kích tới, con Thanh Lân Mãng này trực tiếp há miệng phun ra một ngụm khói độc. Tàn Vấn Thiên lập tức nín thở, nhưng lại trông thấy đuôi của nó quét đến.

- Ầm!

Bước chân Tàn Vấn Thiên đạp mạnh lên mặt đất, thân thể lại trở nên phiêu miểu như mộng như ảo, cái đuôi cực lớn quét qua bên cạnh hắn, Tàn Vấn Thiên uốn mình tiếp tục vọt tới chỗ con Thanh Lân Mãng lớn kia.

- Ầm!

Một đạo Kim Cương ấn trực tiếp đánh thẳng vào bụng Thanh Lân Mãng, khiến cho Thanh Lân Mãng tức giận gầm một tiếng. Nó cúi đầu xuống thấp, há miệng muốn tạt lấy Tàn Vấn Thiên.

Ba mũi tên xuyên qua không trung lao tới, trực tiếp cắm thẳng vào mắt của con Thanh Lân Mãng kia. Mà ngay lúc này Đại Phủ Tinh Hồn của Long Bác lộ ánh hào quang lấp lánh, trên tay hắn xuất hiện một thanh thần binh hình cây búa lớn, bất ngờ chém thẳng vào chỗ bảy tấc của Thanh Lân Mãng nhanh như chớp.

Tàn Vấn Thiên nhìn cái miệng rộng kia há to muốn nuốt chửng mình, cước bộ lắc khễ, người nhẹ như yển. Côn Bằng ẩn ngưng kết phía sau lưng tựa như đang lưu động, toàn thân hắn hóa thành một đạo ảo ảnh, lùi về phía phần bụng dưới của con Thanh Lân Mãng, cái miệng lớn kia táp xuống nhưng chẳng bắt được gì.

Trong nháy mắt vừa rồi, Tàn Vấn Thiên cảm giác thân pháp của bản thân diệu đến vô cùng, có một loại cảm giác nắm chắc mãnh liệt, đây chính là trình độ tinh diệu.

- Giết!

Tàn Vấn Thiên tức giận hét lên một tiếng, Luân Hải ấn phóng thích ra uy lực kinh người, trực tiếp đánh vào đầu Thanh Lân Mãng. Đồng thời, mũi tên của Phàm Nhạc cũng trực tiếp cắm vào mắt nó.

Long Bác nhảy lên trên lưng của Thanh Lân Mãng, gầm to một tiếng, cây đại phủ của hắn chém xuống phát ra tia sáng lạnh lẽo, đại phủ chém thẳng vào chỗ bảy tấc của Thanh Lân Mãng.

Toàn thân của Thanh Lân Mãng run rẩy dữ dội, điên cuồng giãy dụa, sau đó nó nhanh chóng ngã lăn ra đất chết ngất.

- Phù. ...

Long Bác hít sâu một cái, cười với Tàn Vấn Thiên:

- Đa tạ, làm thịt những con Thanh Lân Mãng khác trước đã.

Tàn Vấn Thiên gật đầu, con Thanh Lân Mãng cấp năm mạnh nhất đã chết rồi, những con khác đã không còn là mối đe dọa lớn nữa. Tàn Vấn Thiên, Long Bác và Phàm Nhạc cùng nhau gia nhập, nhanh chóng giải quyết hết những con còn lại.

- Ha ha.

Long Bác cười lớn, nói với Tàn Vấn Thiên:

- Không hổ danh là người đứng đầu tân sinh của học viện Đế Tinh. Tàn Vấn Thiên, lần này may mà có người bằng không thì chắc là bọn ta sẽ gặp phải chút phiền phức rồi.

- Chút phiền phức à?

Nhìn thấy nụ cười sáng khoáy của Long Bác, Tàn Vấn Thiên nhíu mày, ẩn ẩn có vài phần sắc bén, nhưng mà trên khuôn mặt vẫn mang ý cười như cũ, hắn của hiện tại đã không còn là thiếu niên thuần phác như hồi đó nữa rồi.

- Tàn Vấn Thiên, đám yêu hạch yêu thú này có giá trị lắm, ta làm chủ tặng hết cho ngươi đây.

Long Bác ra vẻ rất hào sảng, nhưng loại hào sảng này ở rơi vào tai Tàn Vấn Thiên và Phàm Nhạc lại mang theo mấy phần chối tai.

Làm chủ tặng cho hắn?

Nếu như không có hắn và Phàm Nhạc, đừng nói là giết chết những con Thanh Lân Mãng này, chính bản thân đám người Long Bác cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng ấy chứ.

Tuy Tàn Vấn Thiên không tranh công nói rằng toàn bộ công lao đều là của hắn, suy cho cùng cũng là đôi bên liên thủ, nhưng lời nói của Long Bác lại có

phản chối tai.

- Ta lại không cảm thấy hứng thú với đám yêu hạch này, tặng hết cho các người đấy.

Tần Văn Thiên mỉm cười đáp lại, khiến cho Long Bác hí mắt lại, có một tia sáng lạnh lóe lên rồi vụt tắt..

- Dẫn sao các người cũng giúp bọn ta một chút chuyện vặt, không lấy gì hết thì khách khí quá, hay là ta lại làm chủ tặng cho người một quả Huyết Viêm Quả nhé.

Long Bác cười nói, liền bước về phía cây Huyết Viêm Quả, đám người của hắn cũng bước theo, chẳng thềm ngó ngang gì tới mấy người Tần Văn Thiên.

- Bảy người, một người Luân Mạch cảnh tầng bốn, sáu người Luân Mạch cảnh tầng ba, hình như có chút phiền phức.

Tần Văn Thiên nhìn đám người bước qua bên cạnh mình, ung dung xoay người lại, cất tiếng gọi:

- Đợi đã.

Đám người Long Bác quay lại nhìn Tần Văn Thiên hỏi:

- Còn có chuyện gì sao?

- Ban nãy chính bọn ta đã cứu mạng các người, Huyết Viêm quả này đáng ra phải do bọn ta chia mới đúng.

Tần Văn Thiên thần nhiên nói.

- Thế sao?

Ánh mắt Long Bác loé lên một tia lạnh lẽo, hắn nhìn thoáng qua xung quanh. Lúc nhìn về Tần Văn Thiên một lần nữa thì trong mắt chợt loé lên một nụ cười lạnh như băng:

- Nếu đã như vậy thì bọn ta sẽ báo đáp “ơn cứu mạng” của hai người thật tốt mới phải.

Vừa dứt lời, đám người bọn chúng lập tức bao vây Tần Văn Thiên. Tuy nói Tần Văn Thiên được học viện Đế Tinh coi trọng, nhưng mà nơi này đang ở trong Hắc Âm Sâm Lâm, tai mắt của học viện Đế Tinh cũng không nhìn xa được đến vậy.

- Nếu như chỗ này có hai cái xác thì chắc là sẽ bị yêu thú lôi đi nhanh thôi, sẽ không ai biết hắn chết thế nào cả đâu.

Long Bác không hề che giấu sát khí trong mắt mình, vì Huyết Viêm Quả mà bọn họ đã hy sinh mấy người rồi, bây giờ chỉ còn bảy người cùng chia Huyết Viêm Quả cũng đã thiếu thốn lắm rồi.

Long Bác cho rằng phân cho Tần Văn Thiên một quả Huyết Viêm Quả đã đủ khách khí, nhưng có một số người hình như rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Nếu đã như vậy, bớt phần vài kẻ đương nhiên sẽ tốt hơn nhiều.

- Chắc là thế đấy.

Tần Văn Thiên dứt lời thì cước bộ đột nhiên xuất ra, hoá thành một ảo ảnh với tốc độ cực kỳ nhanh.

Ban nãy lúc né tránh một chương của Thanh Lâm Mãng, thì thân pháp Cửu Thiên Côn Bằng quyết mà hắn tu luyện đã bước chân vào tầng hai của quyền Luân Mạch, đến trình độ tinh diệu.

- Phập!

Một tiếng vang giòn giã phát ra, thân thể Tần Văn Thiên áp sát một tên Luân Mạch cảnh tầng ba, sự tình bất ngờ khiến cho đám người kia giật mình đứng ngây ra.

Hai cơ thể vừa chạm vào là lập tức tách ra, lúc Tần Văn Thiên lùi bước về chỗ cũ thì bọn họ chỉ trông thấy trên ngực của người vừa tiếp xúc với Tần Văn Thiên xuất hiện một đạo chưởng ấn, chưởng ấn đó trực tiếp đánh nát trái tim của hắn.

- Tu hành chẳng dễ dàng gì, Huyết Viêm Quả cũng có không ít, tại sao không thể phân cho đảng hoàng mà cứ cố làm thế chứ.

Tinh Hồn của Tần Văn Thiên phóng ra, ánh mắt lộ ra sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Ai Là Chim Sẻ

Đám người Long Bác nhìn thấy tốc độ của Tần Vãn Thiên thì sắc mặt cứng đờ ra. Ngay sau đó, Long Bác nói với thanh niên thân hình cao gầy mặc quần áo màu lục bên cạnh mình:

- Người không chế chính.

Người nọ gật đầu rồi phóng ra một tinh hồn. Đó là một Cổ Thụ tinh hồn có vô số dây leo. Đồng thời, nguyên lực tinh thần trong tay hắn hóa thành những nhánh dây leo quấn quanh người hắn. Tinh hồn này rõ ràng là một tinh hồn thuộc loại hình khổng chế, có thể dùng để đối phó với võ tu có tốc độ cao.

- Hai người các người đi giết tên mập kia.

Long bác lại nói với hai người khác. Địa vị của Tần Vãn Thiên ở trong học viện Đế Tinh không giống người bình thường, nếu muốn giết hắn thì phải giết luôn cả Phạm Nhạc để diệt khẩu, quyết không thể để lại mầm tai họa.

Hai người kia gật đầu rồi mau chóng đi về phía Phạm Nhạc. Phạm Nhạc thấy cảnh ấy bèn xoay người chạy thật mau. Tu vi của hắn đang ở Luân Mạch cảnh tầng hai, người đi đối phó hắn có cánh giới cao hơn hắn. Kẻ am hiểu công kích tầm xa như hắn đương nhiên sẽ không đánh giáp lá cà với người ta làm gì.

Nhóm Long Bác còn lại bốn người tạo thế bao vây Tần Vãn Thiên, không hề che giấu sát ý.

- Chỉ là giết chết một tân sinh thiên tài mà thôi. Tuy rằng cùng là Luân Mạch cảnh tầng thứ tư, thế nhưng Mộ Dung Phong còn non quá.

Long Bác nói với vẻ lạnh lùng, Cự Phủ tinh hồn bộc lộ ra nhuệ khí đáng sợ.

- Động thủ.

Long Bác ra hiệu lệnh. Cường giả mang Cổ Thụ tinh hồn rung bàn tay, dây leo uốn lượn phóng thẳng tới chỗ Tần Vãn Thiên. Long Bác xông lên ngay sau đó, búa lớn nện xuống như muốn bô tan xác Tần Vãn Thiên ra.

Đôi chân của Tần Vãn Thiên bước đi liên tục, thân thể hắn hóa thành ảo ảnh né tránh cả dây leo và ánh búa rồi lướt sang một phía khác.

- Xoẹt!

Một luồng ánh kiếm nhoáng lên đâm tới như chẻ tre, thanh niên cảm kiếm bước đi như gió. Cùng lúc đó, người thứ tư cũng ra tay, từng quyền từng quyền tấn công về phía Tần Vãn Thiên một cách điên cuồng, mỗi quyền kẻ đó đánh ra như từng con yêu ngưu đang gầm rú.

Chỉ trong phút chốc, Tần Vãn Thiên đã rơi vào vòng vây. Hắn phát huy thân pháp Cửu Thiên Côn Bằng quyết tới mức cao nhất, dùng thân pháp cấp tinh diệu liên tục tránh né ba đợt công kích, động tác nhẹ nhàng đến mức khiến cho người ta phải kinh ngạc trầm trồ. Thế nhưng yêu ngưu đang xông tới điên cuồng vô cùng, lại thêm diện tích đánh rộng lớn, hắn chỉ có thể đánh ra một chưởng, dùng Kim Cương ấn ngấp tràn lực lượng bùng nổ nghiền nát ảo ảnh của yêu ngưu.

Một chưởng này làm trì hoãn một sát na đủ để thần binh đại phủ và thần binh lợi kiếm tới gần người Tần Vãn Thiên. Cảm giác nguy cơ đáng sợ ập xuống, Tần Vãn Thiên bình tĩnh đến cực điểm, dường như có thể nghe thấy cả tiếng của mỗi con gió.

Ngay sát na thần binh đại phủ sắp bô xuống đầu, thân thể của Tần Vãn Thiên bay lui lại nhanh như một u linh, đại phủ nện xuống ngay bên cạnh hắn. Thế nhưng thanh kiếm đâm liên tục giữa không trung lại cắt trúng da thịt hắn làm máu vẩy ra. Sức mạnh khi bốn người vây đánh hơn xa khi đánh tay đôi với một mình Mộ Dung Phong, tình huống của Tần Vãn Thiên hung hiểm vô cùng.

Phập!

Một tiếng động nhỏ vang lên, kiếm sắc đâm vào thân thể của Tần Vãn Thiên, thế nhưng cơ hồ đúng vào nháy mắt ấy thì trong lòng bàn tay của Tần Vãn Thiên cũng có một luồng sáng trắng chọi lóe. Thanh niên dùng kiếm bị một con dao găm đâm thẳng vào yết hầu. Hắn nhanh chóng ném kiếm đi, dùng cả hai tay để bịt yết hầu, song động tác này đã không thể cứu được sinh mạng của hắn nữa.

Tần Vãn Thiên căn bản không kịp nhìn cái chết của kẻ địch. Hắn lao ra khỏi chỗ hỏng, đôi mắt lạnh đến cực hạn. Hắn vẫn luôn giấu dao găm trên người, đã ra tay thì như sấm sét, ắt phải lấy mạng người mới xong.

Tần Vãn Thiên chạy như bay về phía trước. Đám người Long Bác dường như đã quên cả việc đuổi theo. Đồng bạn hai tay che yết hầu nhuộm đỏ máu tươi rồi ngã vật xuống đất chết đi trước mặt bọn họ, đây đã là người thứ hai chết trong tay Tần Vãn Thiên.

Khi cuộc chiến vừa mới bắt đầu, Tần Vãn Thiên đã ra tay bắt ngờ giết chết một người trong nháy mắt. Mà lúc này đây lại là một kích lôi đình.

Ba người còn lại nhìn chòng chọc vào Tần Vãn Thiên, ánh mắt lạnh lùng như rắn độc.

Trước ngực Tần Vấn Thiên, máu tươi đã nhuộm đỏ cả vạt áo. Một kiếm ban nãy đã làm hấn bị thương, nếu không phải hấn dùng một chiêu tuyệt mệnh kia thì chỉ sợ là vết thương còn nặng hơn nữa.

- Phấn khích.

Đúng lúc này, một giọng nói xa lạ vang lên. Tần Vấn Thiên và cả đám người Long Bác đều hơi khựng lại. Bọn họ nhìn về phía triền núi thì thấy Phàm Nhạc nhếch nhếch chạy về. Hấn thở hồng hộc, khoe miệng rướm máu, tay áo tả tơi, ngay cả ám tiễn cũng lộ ra, rõ ràng là đã sử dụng cả thần binh này nhưng vẫn bị thương.

- Chúng ta bị bán đứng.

Phàm Nhạc chạy về phía Tần Vấn Thiên, phun ra một ngụm nước bọt đọng máu. Trên sườn núi xuất hiện thêm mấy người, có cả hai người đuổi giết Phàm Nhạc và hai người khác.

Một người trong đó có thân thể thon gầy, mặt dài như ngựa, ánh mắt lạnh lùng đầy thâm hiểm. Lúc này đây, khoe miệng hấn nhếch lên thành một nụ cười lạnh, hai chữ “phấn khích” ban nãy chính là hấn phun ra.

Người đứng bên cạnh hấn thì khiến cho đồng tử của Tần Vấn Thiên đông lại.

- Triệu Nghị.

Tần Vấn Thiên nói một cách lạnh nhạt. Triệu Nghị nhìn về phía hấn rồi nói với vẻ chẳng vui vẻ gì:

- Đừng trách ta, là nguoi bắt nạt trước.

- Ban nãy nếu như nguoi ở lại thì chỉ sợ bây giờ đã là người chết rồi.

Tần Vấn Thiên nói với vẻ bình tĩnh:

- Ta chỉ bảo nguoi đi trước, nếu có được huyết viêm quả thì đương nhiên là không thiếu phần nguoi. Ai ngờ...

- Bây giờ thì nguoi nói thế nào chẳng được.

Triệu Nghị lạnh lùng đáp.

- Nói nhảm với kẻ như thế mà làm gì. Chúng ta đưa hấn cùng vào rèn luyện trong Hắc Âm Sâm Lâm, có yêu hạch đều chia cho hấn một nửa, bây giờ thì hay rồi.

Phàm Nhạc tức giận lạnh lùng bảo. Tần Vấn Thiên lắc đầu, không nói thêm gì nữa, hấn không cần phải giải thích cùng loại người như thế.

- Ha ha.

Người bên cạnh Triệu Nghị cười lạnh rồi nói:

- Long Bác, Lạc thiếu ở ngay gần đây thôi, ta đã cho người đi thông báo rồi, nguoi xem mà làm đi.

- Lạc Thiên Thu.

Thần sắc Long Bác chững lại, sau đó hấn liếc nhìn Triệu Nghị với vẻ lạnh băng. Đồ chết tiệt này, không ngờ lại đưa cả tên Phùng Lâm chân chó bên cạnh Lạc Thiên Thu đến.

Nếu Lạc Thiên Thu biết chuyện về huyết viêm quả thì kết quả đã xác định rồi, hấn chỉ có thể tranh thủ cho mình một chút mà thôi.

- Phùng Lâm, ta đồng ý dâng huyết viêm quả cho Lạc thiếu, nhưng không ít huynh đệ của ta đã chết rồi, có thể để lại cho mỗi người còn sống một quả không?

Long Bác nói với Phùng Lâm.

- Chỉ có vài trái huyết viêm quả mà thôi, nguoi định bắt Lạc thiếu để hết lại cho đám các nguoi à?

Phùng Lâm chỉ vào cây huyết viêm quả phía xa, Long Bác cũng hướng mắt nhìn theo phía ấy. Vừa nhìn xong thì hai chân hấn run bắn lên như đã thấy chuyện gì khó tin lắm, sắc mặt thì khó coi đến cực độ.

- Phùng Lâm, còn có người khác ở đây.

Thần Sắc của Long Bác áy đi, trên cây huyết viêm quả chỉ còn vài trái, rõ ràng là đã bị ai đó ăn cắp rồi.

Thế nhưng điều này sao có thể xảy ra được? Tuy họ đang đánh nhau, song nếu có ai hái trộm quả thì bọn họ làm sao có thể không hề hay biết? Rốt cuộc thì động tác của đôi phương phải nhẹ nhàng đến mức nào?

- Ta mặc kệ có người khác hay không, người vẫn còn muốn giữ chỗ huyết viêm quả này sao?

Phùng Lâm nói với vẻ khí thế bức người.

Sắc mặt Long Bác cực kì khó coi. Hắn thâm mắng trong lòng, nếu không phải Phùng Lâm là con chó xun xoe bên cạnh Lạc Thiên Thu thì còn lâu hắn mới để ý đến tên vô si đó. Thế nhưng bây giờ cái mạng là quan trọng nhất, đúng là hắn có nghe nói Lạc Thiên Thu cũng đang rèn luyện trong Hắc Âm Sâm Lâm.

Lạc Thiên Thu là người mà hắn không dám chọc vào.

- Ta đồng ý dâng hết cho Lạc thiếu.

Long Bác lên tiếng làm cho Phùng Lâm nở nụ cười hài lòng.

Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc vẫn đứng đó nhìn, lúc thấy Long Bác nói sẽ dâng huyết viêm quả thì thần sắc cả hai không khỏi có chút cổ quái.

- Hình như các ngươi nên thương lượng với ta một chút chứ nhỉ?

Tần Văn Thiên thần nhiên lên tiếng.

Thế là ánh mắt của cả Long Bác và Phùng Lâm đều dời hết về phía Tần Văn Thiên. Long Bác mắng thầm một câu tên này thật không biết sống chết, còn trên mặt Phùng Lâm thì lại nở nụ cười.

- Hắn cũng là đệ tử của học viện Đế Tinh à?

Phùng Lâm luôn đi theo Lạc Thiên Thu ở trong Hắc Âm Sâm Lâm rèn luyện, phải đến nửa năm rồi chưa trở về.

- Người nổi bật nhất trong đám tân sinh của học viện Đế Tinh, Tần Văn Thiên.

Long Bác đáp lời Phùng Lâm.

- Thì ra là thế.

Phùng Lâm xoa cằm nhìn Tần Văn Thiên:

- Nếu là người mới thì phải học cách tôn kính với sư huynh mới được. Chỗ huyết viêm quả này ngươi có định nhường lại hay không đây?

- Được chứ, nhường hết cho các ngươi đây.

Tần Văn Thiên xòe tay ra rồi liếc nhìn Phạm Nhạc, hai người quay lưng bỏ đi. Cảnh này làm cho Long Bác sửng ra, người này dễ thương lượng như vậy từ bao giờ thế?

Nhưng đúng vào lúc này, một con chó tuyết trắng muốt chậm rãi bò từ sườn núi tới gốc cây huyết viêm quả, rồi vươn móng vuốt xù lông vặt lấy một trái. Lâm xong việc đó, nó thò đầu dòm Long Bác và chớp chớp đôi mắt, như thể đang buồn bực vì mình bị phát hiện ra.

- Thì ra là con súc sinh này làm!

Trong mắt Long Bác bùng lên một tia sáng lạnh.

- Đó là sủng vật của Tần Văn Thiên.

Triệu Nghị nhìn thấy con chó tuyết kia thì thần sắc khựng lại.

- Tiểu Hồn Đan, còn đâu ngươi ăn nốt đi.

Tiếng của Tần Văn Thiên truyền tới từ phía xa. Nghe thấy thế, Tiểu Hồn Đan ném luôn huyết viêm quả đang giữ trong vuốt vào miệng. Sau đó thân thể nó đột nhiên biến lớn rồi lao về phía những trái huyết viêm quả khác. Chỉ nháy mắt sau, mấy trái huyết viêm quả còn lại đã không ngừng chui vào miệng nó.

- Mau ngăn nó lại!

Thần sắc của Phùng Lâm chợt trở nên phấn khích khác thường. Hắn vọt tới cây huyết viêm quả. Thế nhưng bọn họ còn chưa kịp đuổi tới nơi thì huyết viêm quả trên cây đã bị ăn sạch bách rồi. Tiểu Hồn Đan hóa thành một ảo ảnh lúi xuồng triền núi, khi Phùng Lâm và Long Bác đuổi đến thì phát hiện ra trong miệng nó ngậm một cái bọc to.

Trong bọc đương nhiên là những trái huyết viêm quả khác.

- Nghiệt súc!

- Khốn kiếp!

Phùng Lâm và Long Bác thấy cảnh ấy thì đều quát âm lên rồi điên cuồng đuổi theo Tiểu Hồn Đản. Nhưng tốc độ của Tiểu Hồn Đản nhanh đến mức nào chứ? Nó biến hẳn thành một vệt sáng trắng lù thẳng vào rừng.

Tần Vấn Thiên và mập mập ở phía xa xa bật cười gian xảo.

Tên nhóc kia ban nãy chắc là ăn no căng cả bụng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Gặp Lại

Một canh giờ sau, vẫn ở sơn cốc bí ẩn đó, có mấy bóng người đứng trên sườn núi, người dẫn đầu khoảng mười bảy tuổi, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng lại khiến cho người ta có ảo giác ngưỡng vọng. Đường như chỉ cần có mặt hắn thì những người khác đều trở nên lu mờ, chỉ có thể biến thành cảnh nền cho hắn mà thôi.

Mấy người Long Bác đứng bên dưới sườn núi, có vẻ vô cùng câu nệ. Rõ ràng bọn họ không đuổi kịp Tiểu Hồn Đản. Tiểu gia hỏa kia chui loạn khắp nơi, bọn họ căn bản không thể nào đuổi kịp được nên nhanh chóng bị nó cắt đuôi. Đợi khi bọn họ trở về thì Tần Vấn Thiên và Phạm Nhạc cũng chuồn mất rồi, nhưng bọn họ lại nhìn thấy mấy người Lạc Thiên Thu xuất hiện ở đây.

- Huyết Viêm quả đâu?

Giọng nói của Lạc Thiên Thu rất bình thản, không có bất cứ tình cảm nào, nhưng chỉ cần hắn tùy ý nói một câu thì cả người Long Bác lập tức căng cứng. Hắn ta đáp lại với vẻ cung kính:

Lạc thiếu, Tần Vấn Thiên quá xảo trá, hắn ta kéo chân bọn ta lại để cho con yêu thú của hắn nuôi lấy cấp mất Huyết Viêm quả mà bọn ta chuẩn bị dâng cho Lạc thiếu rồi.

Phùng Lâm đi đến bên cạnh Lạc Thiên Thu, nói với Lạc Thiên Thu vài câu, sắc mặt của Lạc Thiên Thu vẫn không chút thay đổi.

Tần Vấn Thiên, người đứng đầu trong số các học viên mới ư?

Lạc Thiên Thu hắn không có hứng thú với người này.

- Tìm ra hắn cho ta.

Lạc Thiên Thu lạnh lùng bật ra một câu, Long Bác như được đại xá, khom người đáp:

- Long Bác nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Nói xong, hắn ta mang theo mấy người sau lưng mình đuổi theo hướng mà Tần Vấn Thiên rời đi.

- Sơn cốc này khá bí ẩn, đi tìm xem còn vật quý nào nữa không.

Lạc Thiên Thu ra lệnh, cơ thể của đám người sau lưng hắn chợt lóe lên, họ lập tức chia ra bốn phương, dường như mỗi lời nói hành động của Lạc Thiên Thu chính là thánh chỉ vậy.

Chỉ chớp mắt mà chỉ còn lại Phùng Lâm và Triệu Nghị ở bên cạnh Lạc Thiên Thu.

- Triệu Nghị, học viên mới của học viện Đế Tinh, từ nay về sau nguyện đi theo bên cạnh Lạc thiếu, nghe người sai bảo.

Triệu Nghị khom người với Lạc Thiên Thu, hắn hiểu rõ người thanh niên trước mặt này có địa vị thế nào trong học viện Đế Tinh.

Lạc Thiên Thu được xem như thiên kiêu chi tử, trong năm đầu tiên khi bước vào học viện Đế Tinh không chỉ lấy được vị trí đứng đầu học viên mới mà còn đánh bại hết các học viên năm thứ hai, đến năm thứ hai thì hắn gia nhập Tu La minh, trở thành một trong những lãnh tụ của nó.

Thiên phú của Lạc Thiên Thu rất mạnh, công pháp thần thông mà hắn tu luyện đều vô cùng đáng sợ. Nghe đồn hắn có thân thể không hề tầm thường, rất

ít người dám chọc đến hắn. Ngoại trừ thiên phú của bản thân ra thì hắn rất khắc khổ tu hành, hắn đã từng tiến hành quyết đấu sinh tử với sư huynh của Tu La ninh ở trong Thiên Mộng lâm mỗi ngày, mỗi lần đều đánh đến chết mới ngưng.

Những người tàn nhẫn với bản thân mình thì càng tàn nhẫn với kẻ thù hơn nữa.

- Bán đứng bằng hữu, thì ngươi chẳng có tư cách làm chó cho ta đâu, cút đi.

Lạc Thiên Thu nói bằng giọng lạnh tanh, sắc mặt Triệu Nghị ngay lập tức trắng bệch, vô cùng khó coi. Hắn ta đã bán đứng Tần Vãn Thiên vì muốn kiếm được ít Huyết Viêm quả từ bên người Phùng Lâm, nhưng Huyết Viêm quả vẫn bị Tần Vãn Thiên cướp mất.

Mà lúc này đây, hắn ta lại bị Lạc Thiên Thu xỉ nhục.

Điều này làm cho sắc mặt Triệu Nghị vắn vẹo, hắn lặng lẽ xoay người rời đi.

- Lạc thiếu, có cần xử lí hắn không.

Phùng Lâm nói nhỏ bên Lạc Thiên Thu, tên Triệu Nghị này có thể bán đứng Tần Vãn Thiên thì trong lòng cũng sẽ hận bọn họ, không bằng giết chết hắn cho rồi.

- Không cần đâu.

Lạc Thiên Thu nói bằng giọng bình tĩnh, sau đó hắn ta đi vào bên trong sơn cốc bí ẩn nọ. Lạc Thiên Thu hắn là nhân vật tầm cỡ thế nào, một tên tép riu như Triệu Nghị hắn căn bản không thèm để ý, hắn có sự kiêu ngạo của mình.

Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc trở lại bên hồ, đợi một khắc thì lập tức nhìn thấy Tiểu Hồn Đan ngậm một cái túi chạy như bay tới, nó ngừng lại bên chân Tần Vãn Thiên.

- Tốt lắm!

Tần Vãn Thiên mở cái túi đó ra, quả nhiên nhìn thấy Huyết Viêm quả được đựng bên trong, hắn không khỏi vuốt ve đầu Tiểu Hồn Đan, cơ thể của gia hỏa này lại biến nhỏ lại, nó lập tức vẩy đuôi lên, cạo đầu vào chân Tần Vãn Thiên cứ như đang kể công.

- Tiểu Hồn Đan, những quả Huyết Viêm quả mà ngươi ăn đều tiêu hóa hết mất rồi, ngươi phung phí của trời quá rồi đấy.

Phàm Nhạc đi qua vỗ một cái vào đầu Tiểu Hồn Đan, Tiểu Hồn Đan quay người ngồi phệt trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào Phàm Nhạc, trong đôi mắt bé nhỏ của nó lại còn lộ ra vẻ khinh bỉ khiến cho Phàm Nhạc phải trợn mắt lên.

- Không ngờ gia hỏa này còn có thể tìm bảo vật nữa.

Tần Vãn Thiên mỉm cười, chia Huyết Viêm quả với Phàm Nhạc, sau đó liền rời khỏi nơi này. Hắn giao hẹn với Tiểu Hồn Đan là gặp nhau ở đây nhưng Triệu Nghị cũng biết chỗ này, để tránh đám người đó tìm tới thì vẫn nên tìm chỗ nào đó để dùng Huyết Viêm quả cái đã, xem xem có thể có cơ hội trùng kích vào Luân Mạch cảnh tầng ba không.

Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc đột phá Luân Mạch tầng hai được vài ngày rồi, lại còn thừa sức mạnh của Hắc Ám Sâm Lâm, sau khi Phàm Nhạc ăn liền ba quả Huyết Viêm quả thì tu vi thuận lợi đột phá Luân Mạch cảnh tầng ba, khiến cho Tần Vãn Thiên cảm nín, đây mới thực sự gọi là phung phí của trời nê.

Về phần Tần Vãn Thiên, sau khi ăn hai quả Huyết Viêm quả, hắn lại tiếp tục lịch luyện trong Hắc Ám Sâm Lâm, đương nhiên hắn không quên tu hành, cuối cùng mười ngày sau, hắn cũng đột phá cảnh giới, mở ra Luân Mạch tinh thần thứ ba, nguyên lực tinh thần trong cơ thể thông thuận hơn, toàn thân hắn cứ như trải qua một lần lột xác, cảm giác đột phá này vô cùng tuyệt diệu.

Ba quả Huyết Viêm quả còn lại Tần Vãn Thiên không ăn vội, loại bảo vật này vốn khan hiếm, nếu như không có tiểu gia hỏa kia dẫn đường thì bọn họ tuyệt đối không thể tìm thấy sơn cốc, huống hồ người đến lịch luyện ở Hắc Ám Sâm Lâm rất nhiều, lần này họ gặp được Huyết Viêm quả đã là một chuyện vô cùng may mắn rồi, ba quả này vẫn nên giữ lại để dùng trong lần đột phá cảnh giới tiếp theo thôi.

Bọn họ cũng không rời Hắc Ám Sâm Lâm vội, nay thực lực của họ tiến thêm một bước, Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc càng dễ dàng giết được yêu thú cấp bốn hơn, phi điều thì thuộc về Tần Vãn Thiên, còn tấu thú thì cho Phàm Nhạc.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã một tháng trôi qua, trong Hắc Ám Sâm Lâm lá rụng đầy trời, cảnh sắc tuyệt đẹp, tràn ngập hơi thở của mùa thu.

Trong rừng rậm, có thể thường xuyên nhìn thấy hai bóng người cường tráng dẫn theo một con chó nhỏ trắng như tuyết chạy khắp nơi giết yêu thú, thế nên yêu thú ở vùng này nhìn thấy hai người họ thì lập tức quay đầu chạy trốn, cứ như nhìn thấy ma đầu vậy.

Cửu Thiên Côn Bằng quyết của Tần Vãn Thiên ngày càng thành thực hơn, Côn Bằng Ấn trên lưng hắn như ẩn như hiện. Thậm chí đến cả khí chất trên người hắn cũng thay đổi, có lẽ là do nuốt quá yêu linh nên trên người Tần Vãn Thiên lộ ra vẻ yêu dị, đôi mắt sáng của hắn đẹp như yêu tinh, cho dù cả người bám đầy bụi bặm bẩn thỉu thì cũng không thể lấn át nổi sự cuồng nhiệt lộ ra từ đôi mắt hắn. Cả Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc đều cao thêm một chút.

- Mập mập, đáng người của người càng ngày càng đẹp đấy.

Lúc này, Tần Vãn Thiên đang cầm thanh chủy thủ mà mình nhặt được chém đứt đầu của một con yêu thú, lấy yêu hạch từ bên trong ra, cười nói với mập mập.

Thời gian gần đây thân hình mập mập của Phàm Nhạc đích thực gầy đi không ít.

- Ta là người đàn ông muốn theo đuổi nữ thần nên đương nhiên phải trở nên anh tuấn hơn rồi.

Phàm Nhạc nhếch miệng lên vừa cười vừa nói:

- Lão đại, hình như ngươi vẫn còn Huyết Viêm quả chưa dùng đến đúng không, hay là chia cho ta một ít nhé?

- Cút đi nhé, ngươi ăn hết phần của mình rồi lại đến đòi phần của ta nữa hả, ngươi nghĩ hay quá đấy.

Tần Vãn Thiên liếc mập mập với ánh mắt khinh bỉ, mập mập muốn một hơi lên thẳng đến Luân Mạch cảnh tầng bốn, hai quả Huyết Viêm quả còn lại cũng bị hắn ăn mất rồi, có điều hắn vẫn cứ giậm chân tại chỗ ở Luân Mạch cảnh tầng ba đỉnh phong.

- Không có nghĩa khí gì cả.

Phàm Nhạc lăm bằm một tiếng rồi xoay người rời đi, lúc này có tiếng kêu cứu mạng truyền đến, cơ thể của Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc lóe lên. Chỉ chốc lát sau, bọn họ liền nhìn thấy có mấy tên đang truy sát một người có vẻ vô cùng chật vật.

- Triệu Nghị?

Phàm Nhạc lộ ra vẻ mặt hứng thú, nhìn kẻ đang bị truy sát.

Triệu Nghị dừng bước, nhìn thấy Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc xuất hiện, hai mắt hắn ta sáng ngời, hắn ta hét lên:

- Tần Vãn Thiên, Phàm Nhạc, cứu ta với. Bọn chúng muốn giết ta.

Những người kia xông lên trước bao vây lấy Triệu Nghị, chỉ thấy một người trong số đó nhìn sang Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc, nói:

- Bằng hữu, kẻ này nhân lúc bọn ta giao đấu với yêu thú thì lấy trộm tinh hạch chúng ta để bên cạnh, các ngươi đừng nên can thiệp thì hơn.

- Bọn chúng nói dối, những yêu hạch đó là do bọn chúng giết người rồi cướp lấy.

Sắc mặt Triệu Nghị thay đổi, hắn ta nhìn chằm chằm vào Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc, đây là cơ hội cuối cùng của hắn ta rồi.

- Loại người như ngươi, ta đây không đích thân ra tay xử lý ngươi đã xem là khách khí rồi.

Phàm Nhạc nói với giọng lạnh như băng, ban đầu Triệu Nghị vốn là bạn đồng hành cùng bọn họ nhưng hắn ta lại dẫn người tới để đối phó với bọn họ, khiến bọn họ rơi vào hiểm cảnh, lúc đó Triệu Nghị rất an tâm thoải mái đấy.

Gương mặt Triệu Nghị cứng đờ, hắn ta lại nhìn sang Tần Vãn Thiên, nói:

- Tần Vãn Thiên, chúng ta là bạn đồng hành, xin hãy cứu ta đi.

- Sự thật lòng chỉ có thể cho đi một lần, bỏ lỡ rồi thì sẽ không có lại nữa.

Tần Vãn Thiên đáp lại bằng giọng lạnh tanh, sau đó quay người chuẩn bị rời đi.

- Trên người bọn chúng có Huyết Viêm quả.

Triệu Nghị đột nhiên chỉ vào Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc gào thét phẫn nộ:

- Đúng, hơn nữa không chỉ có một quả, bọn chúng cướp được Huyết Viêm quả của cả một cây Huyết Viêm quả, có tới mười mấy quả liền.

Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc dừng bước, chỉ thấy gương mặt bây giờ của Triệu Nghị vặn vẹo, hắn ta nhìn chằm chằm vào Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc, chính là hai người bọn chúng hại mình thế thảm thế này.

- Ha ha, náo nhiệt thật đấy.

Từ đằng xa, có một giọng nói truyền đến, ngay sau đó có một đoàn người tổng cộng có sáu người bước nhanh như bay tới đây, đó là đám người Long Bác.

- Tần Vãn Thiên, bao nhiêu Huyết Viêm quả như thế giờ chắc là không còn nữa nhì.

Ánh mắt của Long Bác lạnh lẽo, mà trong cùng lúc đó, đám người bên kia cũng nhìn Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc với ánh mắt chứa đầy vẻ tham lam.

Tần Vãn Thiên nhớ lại câu nói lưu truyền trong Hắc Ám Sâm Lâm, thứ nguy hiểm nhất không phải là yêu thú mà là lòng người, câu nói này là lần trước lúc Tần Vãn Thiên nói chuyện với một nhóm nhà mạo hiểm thì nghe được.

- Tần Vãn Thiên, Phàm Nhạc các người chuẩn bị đi chết đi.

Triệu Nghị nói với vẻ dữ tợn.

Nhưng mà ngay sau đó, chỉ thấy cơ thể Tần Vãn Thiên hóa thành một ảo ảnh, con người của Triệu Nghị co rút lại giật lùi về sau.

Một tia huyết quang lóe qua, yết hầu của Triệu Nghị bị chủy thủ cắt một đường, chỉ thấy hai tay hắn ôm lấy yết hầu, hai mắt lộ ra sự sợ hãi đầy tuyệt vọng, hắn ta nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, hai chân của hắn ta khụy xuống đất, sau đó mềm nhũn rồi ngã xuống, trong mắt vẫn còn vẻ sợ hãi. Hắn ta chưa từng ngờ tới, sinh mệnh của mình lại kết thúc như thế.

Trong đầu của hắn đột nhiên hiện lên rất nhiều cảnh tượng, hắn còn trẻ như thế, hắn được vào học viện Đế Tinh, hắn ý chí hăng hái, hắn mời Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc cùng vào Hắc Ám Sâm Lâm. Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc dẫn hắn đi giết yêu thú, khiến cho thực lực của hắn không ngừng tăng lên, cảm giác hưng phấn đó làm hắn tràn ngập hi vọng với tương lai.

Nhưng tất cả mọi thứ, hoàn toàn thay đổi theo sự xuất hiện của Huyết Viêm quả, sinh mệnh của hắn cũng đi tới hồi kết.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Khách Từ Nước Tuyết Vân

Thanh chủy thủ trong tay Tần Vãn Thiên nhỏ máu, hắn cực kỳ tinh táo, sự tinh táo này lại làm cho Long Bác cảm thấy nguy hiểm.

Rút Thần Binh Đại Phủ ra, Long Bác giải phóng Tinh Hồn của hắn ta, Đại Phủ Tinh Hồn như hòa quyện vào thần binh trong tay, nhuệ khí bá đạo càng hiển hiện rõ nét, lần trước Tần Vãn Thiên đã gây cho hắn ta áp lực không nhỏ, lần này nên cẩn thận thì hơn.

Người bên cạnh hắn ta lần lượt phóng Tinh Hồn của mình ra, sẵn sàng nghênh chiến, Phàm Nhạc lặng lẽ kéo dài khoảng cách, tế xuất Cung Tiễn Tinh Hồn ra.

Tần Vãn Thiên ung dung thu thanh chủy thủ trong tay lại rồi móc một đôi găng tay ra, găng tay màu bạc phản chiếu ánh sáng lấp lánh cực kỳ rực rỡ và chói mắt.

Đây là thần binh mà Tần Vãn Thiên đã luyện chế cho chính mình, hắn chậm chậm đeo găng tay vào. Người thiếu niên này vẫn luôn an tĩnh và điềm đạm như thế.

- Cẩn thận một chút.

Long Bác nói với đồng bọn của mình, còn Tần Vãn Thiên lại thần nhiên xoay người lại nhìn về phía đám vừa truy sát Triệu Nghị, cười rạn rở với bọn chúng. Gương mặt đám người kia đều lộ ra vẻ là lạ, sự bình tĩnh của thiếu niên tuần tú này làm cho người ta cảm thấy hơi sợ hãi. Nụ cười trong sáng bình thân kia lại mang theo sự bình tĩnh không mấy thích hợp với độ tuổi của hắn.

Đột nhiên có một đồng dây leo lập tức bò lên người Tần Vãn Thiên, quán lấy cơ thể hắn ngay tức khắc rồi kéo mạnh.

Long Bác và những người khác nhìn thấy cảnh đó thì sát khí trực tiếp bùng lên, bước lên phía trước một bước. Đúng vào lúc này, có chín mũi tên giáng từ trên trời xuống, lao thẳng tới Long Bác và những người khác. Long Bác giờ đại phủ lên, chém thật mạnh, thế như phá núi, điên cuồng vô cùng.

Đồng thời, cường giả sở hữu Tinh Hồn cô thụ kia cuốn cơ thể Tần Vãn Thiên về phía bên cạnh hắn ta, ánh mắt hắn ta lóe lên sắc lạnh, một con dao gỗ sắc bén đâm thẳng về phía tim của Tần Vãn Thiên.

Cơ thể của Tần Vãn Thiên lại lơ lửng theo dây leo kia, thân thể của hắn tựa như ảo ảnh, thế mà lại có chút cảm giác mơ hồ, khiến cho đồng tử của người đó co rút lại. Dây leo quấn quanh Tần Vãn Thiên buông ra. Tần Vãn Thiên đang mượn lực của dây leo tiến gần hắn ta.

- Grào!

Một tiếng rỗng ngâm vang lên, Hàng Long quyền nổ ầm ầm, Long Trảo điên cuồng đập nát con dao gỗ sắc bén. Một đường long trảo màu bạc lóe lên trên không trung, yết hầu của người có Tinh Hồn cô thụ lập tức ứa máu, không thể cầm lại được.

- Luân Mạch tầng ba.

Mặt Long Bác tái nhợt đi, từng mũi tên điên cuồng bắn về phía hắn ta, làm cho hắn ta không thể để tâm đến thứ khác.

Sau khi Tần Văn Thiên đánh chết một người thì bốn người khác đồng thời xông lên tấn công. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Tần Văn Thiên giẫm chân làm mặt đất rung chuyển, mặt đất như đảo điên, ba phần tinh thần Luân Mạch có vô số thần nguyên cuộn cuộn kêu gào, sau đó lập tức bộc phát ra từ trong lòng bàn tay của hắn, lại thêm được đôi găng tay thần binh này tăng phúc.

Trên không có từng đạo chưởng ấn lớn như đang chồng lên nhau, con sóng chưởng ấn vô số lớp phát ra tiếng gầm lớn, tất cả các đòn tấn công đều bị nghiền nát bấy, bốn người trước mặt Tần Văn Thiên lộ vẻ hoảng sợ.

- Âm âm!

Luân Hải Ân với sức công phá khủng khiếp đánh vào người bọn chúng, lập tức đánh nát bốn người họ chỉ bằng một đòn.

Phạm Nhạc không tiếp tục bắn tên nữa, nhưng Long Bác vẫn đang thềm run rẩy, nhìn thấy Tần Văn Thiên đánh thắng về phía hắn thì trong mắt hắn ta hiện lên sự sợ hãi.

- Lùi chính là chết.

Long Bác giận dữ gào lên, bỏ xuống một búa tựa như khai thiên lập địa, chém hết tất cả. Tần Văn Thiên không tránh né, bàn tay đang đeo găng tay của hắn lại đánh Luân Hải Ân ra. Chiếc rìu lớn kia lập tức bị đánh bay, tay Tần Văn Thiên lập tức chụp lấy cổ họng của Long Bác, đồng thời cơ thể tiếp tục xộc thẳng về phía trước.

- Rắc!

Long Bác bị Tần Văn Thiên siết cổ đẩy về phía sau, trực tiếp đâm gãy nát cả một cây đại thụ. Khí huyết hắn ta quay cuồng, sắc mặt trắng bệch.

- Đừng giết ta.

Long Bác vừa dứt lời thì chiếc găng tay màu bạc kia đã xẹt qua cổ họng của hắn ta, hai mắt hắn ta lập tức trợn lên chứa đầy tuyệt vọng. Hai tay ôm lấy yết hầu, người dựa vào cây đại thụ kia rồi trượt dần xuống.

- Hô...

Đám người truy sát Triệu Nghị cảm thấy toàn thân căng cứng, nụ cười thoải mái trên mặt biến mất tăm. Về mặt đánh lại, chúng cảnh giác nhìn thiếu niên đang xoay người lại.

Bọn chúng không thể ngờ tên thiếu niên thoát nhìn có vẻ lẳng lơ bình thản lại ra tay tàn nhẫn, khủng khiếp như vậy. Không hề nương tay chút nào.

- Đi thôi.

Tần Văn Thiên nở nụ cười với Phạm Nhạc, rồi nhấc chân rời đi. Phạm Nhạc bước nhanh về phía trước, rời khỏi nơi này. Lúc này những người kia mới thờ phào nhẹ nhõm, chỉ thấy một người trong đó nhìn bóng lưng Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc, con ngươi vẫn khó nén rung động.

- Về sau gặp phải người này thì cứ tránh đi, đừng có dây vào.

Người đó nói xong thì những người khác nhao nhao gật đầu. Bọn họ thường xuyên mạo hiểm ở Hắc Ám Sâm Lâm, đã sớm quen với sự giết chóc lạnh lùng. Nhưng nhìn thấy vẻ bình tĩnh lúc thiếu niên kia khi giết người vẫn làm cho bọn họ cảm thấy hoảng sợ.

- Nếu như không chết, sau này chắc chắn hắn sẽ làm nên chuyện lớn.

Lại có một người thấp giọng nói.

Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc sóng bước trong rừng, chỉ thấy ánh mắt của Phạm Nhạc liên tục đánh giá Tần Văn Thiên, trong mắt lóe lên.

- Nhìn cái gì, ghen tị vì ta đẹp trai hơn ngươi sao.

Tần Văn Thiên nhìn Phạm Nhạc rồi cười nói.

Phạm Nhạc lắc đầu:

- So với lần đầu tiên ta gặp ngươi thì dường như ngươi thay đổi rất nhiều.

- Lúc đó hình như ngươi đang chất chứa tâm sự, mặc dù cũng rất tàn ác với kẻ địch, nhưng không có sự bình tĩnh quyết đoán như bây giờ.

- Con người luôn thay đổi mà.

Tần Văn Thiên cười nói:

- Chẳng lẽ người không thể sao, còn bày đặt ra vẻ nghiêm trang như thế nữa.

Hai tay Phàm Nhạc ôm phía sau đầu, hơi ngửa đầu lên, cười tủm tỉm:

- Đúng thế, ai cũng sẽ thay đổi, trở nên phù hợp với thế giới này hơn, nhưng một ngày nào đó, liệu chúng ta có thay đổi đến mức không tìm lại được chính mình hay không.

- Ở trước mặt huynh đệ, ta mãi mãi vẫn là ta của thuở ban đầu, cho dù tương lai có ra sao đi nữa.

Tần Văn Thiên nhìn về phía Phàm Nhạc. Tuy trên mặt hấn dính toàn bụi bặm, nhưng trong mắt Phàm Nhạc, gương mặt này lại cực kỳ sạch sẽ, nhất là nụ cười xán lạn kia, khiến người ta cảm thấy thoải mái từ tận đáy lòng.

- Đúng, tình huynh đệ, đời này không đổi.

Phàm Nhạc hướng ánh mắt về phương xa. Hắn ta vẫn nhớ rõ tình cảnh hai người gặp mặt lần đầu tiên, rất bình thường, không hề oanh liệt hoành tráng gì. Nhưng tình cảm giữa nam nhân đôi khi chỉ đơn giản như vậy, không cần lý do gì.

Trời thu qua dần, những chiếc lá rụng đầy màu sắc trong rừng rậm lát thành con đường mòn lạnh lẽo thê lương. Dọc theo con đường mòn đó có hai thiếu niên chậm chậm bước đi, bọn họ ngẩng đầu nhìn cổ trấn ngoài hoàng thành phía trước, trên mặt đều hiện lên nụ cười tinh khôi.

- Đây, tiểu tử ở học viện nào kia, cũng may mắn đó, vẫn còn sống ra được đến đây.

Vài người mạo hiểm bên cạnh nhếch miệng cười nói với hai người, thiếu niên còn trẻ như vậy thường là người của học viện đến đây lịch luyện.

- Đúng là may mắn thật.

Tần Văn Thiên cười nói với vị đại hán nói câu vừa rồi.

- Còn trẻ thì nên bỏ chạy tới Hắc Ám Sâm Lâm đi, tiểu tử chắc là còn chưa nếm trải mùi vị nữ nhân chứ gì, có muốn tỷ tỷ giúp người chút không.

Cô gái với cơ thể nóng bỏng đứng bên cạnh đại hán mặc bộ y phục mạo hiểm bỏ sát người, ngọn núi cao ngất như ẩn như hiện, khiến người ta thêm thèm thuồng.

- Tam muội thế là không được rồi, trẻ con cũng không buông tha, muội có nhu cầu thì cứ tìm ta.

Đại hán kia nở nụ cười, mắt nhìn chăm chăm vào nơi nở nang của cô gái.

- Huynh tuần tú như người ta sao.

Cô khinh bỉ nói. Mấy mạo hiểm giả kia lập tức cười lớn rồi bước vào trong Hắc Ám Sâm Lâm.

- Bình an trở về nhé.

Tần Văn Thiên hô lớn với bọn họ, xem như là chúc may mắn, đại hán quay lưng về phía hắn, vẫy vẫy tay nói:

- Ông đây không ăn được yêu tinh này thì không nở chết đâu.

- Hi vọng bọn họ có thể mãi hòa thuận như vậy, đừng lục đục với nhau.

Tần Văn Thiên thầm cầu chúc trong lòng rồi cùng Phàm Nhạc đi về phía hoàng thành. Vẫn là Đông Thiên Môn uy nghiêm như trước, lần đầu tiên hắn bước vào hoàng thành đã gặp hoạt động phối hợp của chín viện, tới giờ đã qua bảy tháng rồi.

- Thời gian trôi qua nhanh thật.

Tần Văn Thiên cảm thấy một tiếng.

Gió thu thổi vào người mang cảm giác mát mẻ. Gương của thiếu niên đã bớt vài phần non nớt, thêm vài phần cứng cỏi so với trước, đang dần dần trưởng thành.

Trên con đường lớn trong hoàng thành nước Sở, có một đội ngũ xếp hàng dài thật dài, trong đội ngũ này, có một chiếc xe ngựa được kéo bằng Long Mã với những sợi râu dài thật dài. Bốn con Long Mã kéo một chiếc xe, điều khiển người ta kinh ngạc đó là trên thân những con Long Mã này lại mọc cả cánh.

Đây là Long Mã biến chủng, Dực Long Mã. Là một giống cực kỳ quý hiếm, chúng ngự không phi hành, ngày đi mấy vạn dặm.

Chiếc xe kia lại có tám con Long Mã kéo, có thể thấy người trong xe có địa vị cao quý ra sao. Ngoài ra, xung quanh nó còn có một nhóm hộ vệ thật đông, một ông lão nhắm mắt dưỡng thần ở đằng trước xe, nhưng khi tức trên người hắn ta lại khiến người ta không thể nhìn thấu được.

Phía sau đội hộ vệ thì có một đám thanh niên. Ai nấy đều rất hùng hổ, ánh mắt rà quét xung quanh, đánh giá hoàng thành nước Sở này.

Ở hai bên đường lớn, có không ít người xì xào bàn tán.

- Nghe nói người ngồi trong xe là một trong những người được chọn làm thái tử phi của nước Tuyết Vân, chẳng biết tại sao lại đến nước Sở thế này.
- Đám thanh niên kia là đệ tử của học viện võ phủ nước Tuyết Vân, nghe nói người đón tiếp bọn họ lần này là học viện Hoàng Gia, những người này tới chắc là muốn thử thực lực của đệ tử của học viện Hoàng Gia nước Sở như thế nào.

Đám người nhao nhao bàn tán, Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc đi tới chỗ này, nghe thấy đám người nghị luận không khỏi tò mò, không ngờ thái tử phi của nước Tuyết Vân lại dẫn người đến nước Sở.

Từ trong chiếc xe được Dực Long Mã kéo đi kia bỗng có một bàn tay trắng nõn giờ ra, nhấc màn che lên, một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần khắc sâu vào mắt của mọi người.

Cô gái kia cực kỳ xinh đẹp. Tuổi khoảng mười tám, ánh mắt dịu dàng, quyến rũ động lòng người, nhưng dường như đang chứa tâm sự gì đó.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên cũng nhìn về phía bên đó, trong nháy mắt khi nhìn thấy gương mặt kia, thân thể của hắn run mạnh, toàn thân cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Lạc Thiên Thu

- Dao tử.

Tần Vãn Thiên ngây người, hắn nhìn gương mặt kia một lúc. Đúng là Tần Dao rồi.

Dường như Tần Dao cảm giác được ánh mắt của Tần Vãn Thiên nên cũng nhìn về phía hắn. Lúc cô nhìn thấy Tần Vãn Thiên thì trong lòng chợt rung động. Trong mắt lộ vẻ dao động mãnh liệt, cô hận không thể lao xuống nhận nhau với Tần Vãn Thiên.

Lúc ánh mắt hai người chạm vào nhau thì Tần Vãn Thiên bừng tỉnh, bước nhanh về phía Tần Dao.

- Không được, hiện giờ Tần Vãn Thiên được học viện Đế Tinh coi trọng, chỉ vừa mới đứng vững ở đây. Ta không nên gặp mặt hắn tránh cho hắn bị kéo vào thị phi.

Tần Dao trông thấy Tần Vãn Thiên đang bước tới chỗ cô thì trong lòng khẽ run lên. Cô lập tức thả màn che xuống đồng thời lên tiếng:

- Đi nhanh lên.

Ngay khi cô vừa dứt lời thì đoàn người cũng bước nhanh hơn. Lúc này, Tần Vãn Thiên đã lách vào trong, hắn chạy về phía Tần Dao nhưng lại bị một người cưỡi ngựa chặn đường. Gã lạnh lùng nói:

- Không được tới gần.

Nghe thấy thế, ánh mắt của Tần Vãn Thiên khựng lại. Hắn cảm giác được khí thế vô cùng mạnh mẽ của người cưỡi ngựa này, biết rõ bản thân không thể nào xông qua được.

- Sao lại như thế này. Lúc này Dao tử nhìn thấy ta nhưng tại sao lại giả bộ không biết ta.

Tần Vãn Thiên đứng yên một chỗ. Còn tên kỵ sĩ kia chỉ liếc hắn một cái, thấy Tần Vãn Thiên không làm gì nữa thì mới xoay người bước đi.

Chẳng mấy chốc, đoàn người đã đi xa, chỉ còn mỗi Tần Vãn Thiên ngây người đứng ở đấy.

- Người biết người trong kiệu hả?

Phàm Nhạc đi tới hỏi. Tần Vãn Thiên vẫn nhìn về phía trước nghe thấy thế thì gật đầu.

- Ta nghe mấy người bên đường nói, người kia là một trong những người sẽ được chọn làm thái tử phi của nước Tuyết Vân. Có khi nào người nhận làm người rồi không?

Phàm Nhạc thì thảo hời.

- Nước Tuyết Vân? Không thể sai được. Đầu năm nay Dao tỷ đã đến nước Tuyết Vân tu luyện. Nhưng rốt cuộc trong bảy tám tháng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì đây?

Trong lòng Tần Vãn Thiên hơi loạn. Nước Tuyết Vân, người được chọn làm thái tử phi sao?

- Chúng ta đi thôi.

Mặc dù trong lòng vẫn còn lăm điều nghi hoặc nhưng Tần Vãn Thiên vẫn xoay người trở về học viện Đế Tinh. Còn chuyện của Tần Dao, hắn chuẩn bị ra ngoài thăm dò tin tức thử xem sao. Hắn nhất định phải tìm hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lúc Tần Vãn Thiên, Nhạc Phàm và Tiểu Hồn Đan trở về học viện thì hắn phát hiện có rất nhiều người nhìn bọn họ với vẻ khác lạ. Hắn có phần hoài nghi, tuy rằng bọn họ khá nổi tiếng ở trong học viện Đế Tinh, thế nhưng ánh mắt của mọi người hôm nay rất lạ, giống như đang... đồng tình vậy.

- Tần Vãn Thiên đã trở về rồi.

- Hắn ra ngoài tu luyện hơn hai tháng. Nghe đồn hắn âm thầm đi vào Hắc Ám Sâm Lâm đấy. Có điều lần này trở về e rằng sẽ thế thảm lắm.

Mọi người thì thầm trò chuyện. Tin tức Tần Vãn Thiên đã trở về học viện chẳng mấy chốc đã truyền đi khắp nơi.

Mãi đến khi Tần Vãn Thiên trở về phòng ở của hắn thì mới phát hiện bên ngoài có khá nhiều người, Hân Nhiên cũng có mặt trong số đó.

- Hân Nhiên sao cô lại đến đây?

Trong giọng nói lộ ra vẻ khó hiểu.

- Sao các người lại chọn tên Lạc Thiên Thu đó vậy?

Hân Nhiên vội vã nói. Nghe thấy thế, hai người Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc liếc nhau một cái. Hình như bọn họ đâu có biết Lạc Thiên Thu là ai đâu nhỉ?

- Hai mươi ngày trước, sau khi Lạc Thiên Thu trở về học viện thì đã sai người đến đây chuyển lời. Bảo người trở về thì đi gặp hắn.

Hân Nhiên nói tiếp.

- Lẽ nào Lạc Thiên Thu chính là Lạc thiếu kia à.

Tần Vãn Thiên thì thảo. Hôm đó lúc hắn đoạt Huyết Viêm Quả thì Triệu Nghị dẫn Phùng Lâm chạy tới, còn nói Lạc thiếu đang ở gần đấy. Mà Long Bác nghe thấy thế thì hắn ta lập tức nói sẽ dâng Huyết Viêm Quả lên.

- Đúng, chắc chắn là Lạc Thiên Thu rồi. Hai người gặp rắc rối to rồi đấy.

Hân Nhiên thở dài nói:

- Lạc Thiên Thu là một người rất nổi tiếng trong học viện, thiên phú cực cao. Lúc trước các trưởng lão tranh hắn đến vỡ đầu luôn. Hơn nữa hắn lại là Luân Mạch cảnh tầng bảy, hiếm có ai dám trêu hắn. Ngay cả Kỵ Sĩ minh cũng vô cùng kiêng dè Lạc Thiên Thu, chưa bao giờ dám đắc tội với hắn cả.

- Ta cũng đắc tội với đám Kỵ Sĩ minh rồi. Nếu như không thể tránh được thì không cần để ý làm gì.

Tần Vãn Thiên vẫn có vẻ bình thản. Tên Lạc Thiên Thu này cũng bá đạo quá nhỉ. Xem ra kẻ cướp Huyết Viêm Quả với mình trong Hắc Ám Sâm Lâm cũng chính là hắn rồi.

Bây giờ về học viện thì Lạc Thiên Thu lại đến kiểm chuyện với hắn, muốn hắn đến gặp hắn ta nữa cơ đấy.

- Người không biết rõ rồi. Tên Lạc Thiên thu khác với đám người Kỵ Sĩ minh. Kỵ Sĩ minh làm việc còn phải e ngại này nọ nhưng Lạc Thiên Thu thì không. Trước giờ hắn ta muốn làm gì thì làm đấy. Ngoại trừ việc không giết người trong học viện ra thì cái gì hắn cũng đã làm hết rồi. Hắn từng phế vài vị cường giả chỉ vì nói chuyện không hợp. Hơn nữa ta còn nghe nói, thế lực sau lưng hắn rất khủng bố.

Hân Nhiên vội vàng nói.

- Các người biết rõ là được rồi.

Ngay lúc này, có giọng nói khác vang lên. Lúc nhóm Tần Vãn Thiên xoay người lại thì nhìn thấy một người đang đi tới chỗ bọn họ. Người này chính là Phùng Lâm đã đi cùng Triệu Nghị hôm ấy.

- Đồ của Lạc thiếu mà các người cũng dám trộm. Giờ thì nộp nó ra rồi đi tới Tu La minh chịu đòn nhận tội đi. Biết đâu Lạc thiếu sẽ nương tay với các người.

Phùng Lâm nhìn thấy hai người Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc thì nhận ra chính bọn họ và con chó kia đã trộm sạch Huyết Viêm Quả.

- Trộm ư?

Nghe thấy thế, Tần Vãn Thiên lẫn Phạm Nhạc sững sốt một lúc.

- Báu vật trong Hắc Âm Sâm Lâm, ai giành được thì là của người đó. Sao lại bảo là trộm cơ chứ? Huống hồ gì lúc ấy tên Lạc Thiên Thu kia đâu có mặt ở đó đâu.

Tần Vãn Thiên nói. Những gì mà Phùng Lâm vừa nói hơi hoang đường quá rồi đấy.

- Long Bác đã dâng Huyết Viêm Quả cho Lạc thiếu thì nó chính là của Lạc thiếu, không ai được lấy hết.

Phùng Lâm thấy Tần Vãn Thiên phản bác thì quát một tiếng:

- Người đừng nghĩ được học viện coi trọng thì có thể làm trái ý của Lạc thiếu. Cỡ như Mộ Dung Phong, Lạc thiếu chỉ cần một tay thôi đã có thể bóp chết rồi.

Phùng Lâm nói xong thì phẩy tay áo, xoay người rồi đi, hần nói tiếp:

- Trong thời gian một ngày mà người không đến thỉnh tội thì người tự gánh lấy hậu quả. Chắc chắn người sẽ không chịu nổi cơn giận của Lạc thiếu đâu.

Tần Vãn Thiên nhìn bóng lưng của Phùng Lâm, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

- Ngay cả chó săn cũng kiêu căng đến thế này, đúng là dỡ người.

Phạm Nhạc lạnh lùng nói.

- Sao lão sư và Nhượng Hoan tỷ cũng tới đây vậy nhỉ.

Lúc này, Tần Vãn Thiên nhìn thấy có hai người đang đi về phía họ, chính là Mạc Thương và Nhượng Hoan.

- Tiểu sư đệ à, người thật sự có thể gây họa mà.

Nhượng Hoan cười nói với Tần Vãn Thiên, hần chỉ biết cười gượng đáp lại.

Xem ra, Lạc Thiên Thu quả thật không bình thường chút nào. Nếu không thì lão sư lẫn Nhượng Hoan tỷ cũng không tới đây rồi.

- Ta không có chọc hần mà.

Tần Vãn Thiên nhún vai rồi kể lại mọi chuyện đã xảy ra.

- Huyết Viêm Quả à, khó trách...

Sau khi nghe Tần Vãn Thiên kể lại, Nhượng đã hiểu rõ. Báu vật luôn khiến người khác động tâm, đặc biệt là Huyết Viêm Quả là báu vật có thể giúp cường giả Luân Mạch cảnh đột phá cảnh giới.

- Vãn Thiên à.

Lúc này, Mạc Thương nhìn Tần Vãn Thiên rồi nói tiếp:

- Xét rõ việc này thì người hoàn toàn không làm gì sai cả. Ngược lại, người đã làm rất tốt, nhưng mà trên đời này không hề có đúng sai tuyệt đối. Tất cả đều dựa vào thực lực để nói chuyện. Chỉ trách người xui xẻo đụng phải Lạc Thiên Thu mà thôi.

- Lạc Thiên Thu.

Tần Vãn Thiên thì thầm. Lúc hần đắc tội với Âu Thần, Mạc Thương cũng không để ý đến thế này. Rõ ràng trong mắt Mạc Thương thì tên Lạc Thiên Thu còn mạnh hơn Âu Thần nữa.

- Vãn Thiên, nếu người đã rời khỏi thành Thiên Ung thì nên hiểu rõ một điều. Tuy thế giới bên ngoài rất thú vị nhưng cũng rất nguy hiểm. Cường gia rất nhiều, hậu bối của những thế lực lớn khá đông, còn có rất nhiều người có thiên phú cực cao. Mặc dù, thiên phú của người rất cao nhưng muốn phát triển thì không dễ như người tưởng đâu. Có biết bao nhiêu thiên tài đều chết trong thời thiếu niên đấy.

Mạc Thương nói tiếp:

- Đây là ở học viện thôi. Ngày kia, khi người rời khỏi học viện ngao du khắp nơi thì sẽ phát hiện những chuyện còn hơn thế này nhiều. Vì vậy, có lúc người phải ần nhẫn nữa.

- Lão sư, những gì người nói, ta đều hiểu rõ mà.

Tần Vấn Thiên cười khỏ đáp. Hắn biết rõ chuyện mà Mạc Thương muốn nói là gì nhưng lại sợ kích thích đến hắn.

Về mặt Mạc Thương chẳng lại, sau đó hắn gật đầu nói:

- Đi gặp Lạc Thiên Thu đi. Trong học viện này, nếu có người dám giết người thì nhất định Lạc Thiên Thu là một trong số đó.

Người người Tần Vấn Thiên co rụt lại, hắn hỏi:

- Thân phận của tên này như thế nào vậy?

- Hiện tại thì người không cần biết.

Mạc Thương đáp:

- Nhược Hoan sẽ đi với người đến đó. Nếu Huyết Viêm Quả còn thì đưa luôn cho hắn.

Tần Vấn Thiên suy nghĩ một lúc rồi gật đầu cười:

- Ta sẽ đi gặp hắn.

Tần Vấn Thiên hiểu rõ, lão sư Mạc Thương làm vậy là muốn tốt cho hắn. Nếu Lạc Thiên Thu đã muốn gặp hắn thì hắn sẽ đi.

- Nếu vậy thì có gì người cứ nói với Nhược Hoan, ta đi trước đây.

Mạc Thương nói xong thì rời đi. Còn Nhược Hoan xoa đầu Tần Vấn Thiên cười nói:

- Tiểu sư đệ đã cao hơn trước rồi. Hơn nữa còn đẹp trai hơn xưa.

Tần Vấn Thiên tròn mắt, hắn cười khỏ nói:

- Sư tỷ, ta có chuyện muốn nhờ người giúp ta.

- Chuyện gì thế?

Trong giọng nói của Nhược Hoan lộ vẻ ngạc nhiên.

- Khi này, ta thấy tỷ tỷ Tần Dao của ta ở hoành thành. Hơn nữa, tỷ ấy còn đi cùng với đám người nước Tuyết Vân. Nghe nói... tỷ ấy là một trong những người được chọn làm thái tử phi nước Tuyết Vân. Không biết sư tỷ có thể điều tra rõ chuyện này được không?

- Được rồi, chuyện này cứ giao cho ta. Ngày mai ta sẽ tới tìm người, sau đó chúng ta sẽ cùng đi gặp Lạc Thiên Thu, thế nào?

- Được.

Tần Vấn Thiên gật đầu đáp.

Sau khi hai người Nhược Hoan, Hân Nhiên đi khỏi đây, chỉ còn mỗi Tần Vấn Thiên và Phàm Nhạc. Phàm Nhạc bèn quay qua hỏi Tần Vấn Thiên:

- Người đi thật à?

- Bộ người không thấy ngay cả lão sư Mạc Thương cũng tới luôn rồi à. Nhất định phải đến gặp hắn một lần rồi.

Tần Vấn Thiên vừa nói vừa bước vào phòng, Phàm Nhạc đi theo, buồn bực nói:

- Xem ra từ giờ trở đi, làm gì cũng phải nhớ nhỏ cỏ tận gốc mới được.

Tần Vấn Thiên hiểu ý của Phàm Nhạc. Nếu như lúc đó bọn họ đủ mạnh thì có thể diệt cả đám Long Bác lẫn Phùng Lâm luôn thì cũng không xảy ra tình huống này.

- Huyết Viêm Quả đâu rồi. Lẽ nào người tính dâng nó lên thật à?

Phàm Nhạc nhìn Tần Vấn Thiên với vẻ tò mò. Nhưng mà, hắn biết rõ, tuy bề ngoài Tần Vấn Thiên tùy tiện như thế, nội tâm lại cực kỳ kiêu ngạo. Không chỉ gặp mặt xin lỗi còn phải giao Huyết Viêm Quả ra, việc này hơi mất mặt đấy.

Lúc này, Tần Vấn Thiên đem Huyết Viêm Quả còn dư ra ăn luôn. Hắn một hơi ăn sạch khiến ánh mắt Phàm Nhạc khựng lại. Cái tên này đúng là đủ ác.

Sau khi Tần Vấn Thiên ăn Huyết Viêm Quả xong rồi. Trong mắt lóe lên một tia bén nhọn rồi biến mất. Mong rằng tên Lạc Thiên Thu kia đừng quá đáng.

còn Huyết Viêm Quả hử, sao mà có thể giao ra được cơ chứ.

Trên thế giới này, thực lực mới là quan trọng nhất.

Không có thực lực thì người có tư cách gì để kiêu ngạo. Không có thực lực thì sao giữ được tôn nghiêm của mình. Nếu không có thực lực thì ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, nói gì đến bảo vệ người thân, bạn bè nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Sống Chết Chỉ Trong Một Ý Niệm

Tần Vấn Thiên ăn hết toàn bộ chỗ Huyết Viêm Quả còn lại. Muốn hắn đi gặp Lạc Thiên Thu thì hắn chịu, thế nhưng bắt hắn giao Huyết Viêm Quả có thể tăng cường thực lực ra thì có mà mơ.

Nếu thực lực của hắn mạnh hơn Lạc Thiên Thu thì không còn là hắn phải đến gặp Lạc Thiên Thu nữa.

Ba quả Huyết Viêm Quả làm cho thân thể của Tần Vấn Thiên nóng bừng lên chỉ trong chớp mắt. Sắc mặt hắn đỏ bừng, huyết dịch cuộn trào, trên mặt như thể trào ra máu tươi. Dường như có một luồng lực lượng kinh khủng đang thiêu đốt Luân Mạch và khiếu huyết của hắn.

Tần Vấn Thiên nghiêng rằng, thân nguyên cuồng loạn táo bạo và nguyên lực tinh thần phối hợp với dược hiệu điên cuồng trùng kích khiếu huyết và Luân Mạch của hắn. Tiếng ầm vang truyền ra từ cơ thể hắn chẳng khác nào biển rộng đang thét gào. Phạm Nhạc chạy tới đóng cửa lại, đoạn mắng thảm một câu Tần Vấn Thiên là kẻ điên.

Tiếng nổ giòn vang không ngừng truyền ra, trong cơ thể của Tần Vấn Thiên như biển cuộn sóng trào, thân nguyên khủng bố trùng kích cuồng loạn. Giằng co khoảng nửa ngày, trong cơ thể hắn phát ra âm thanh ào ạt, lại có một Luân Mạch mới được sáng lập nên. Nguyên lực vô hạn lưu chuyển tới đó, chảy ra toàn thân thông qua Luân Mạch mới hình thành.

- Luân Mạch cảnh tăng thứ tư?

Phạm Nhạc trở mình trên giường, ánh mắt lóe lên lấp lánh khi cảm nhận thấy khí tức trên người Tần Vấn Thiên. Dược hiệu của Huyết Viêm Quả vẫn còn chưa biến mất.

- Biến thái!

Phạm Nhạc chửi nhỏ một tiếng rồi ngã đầu ra ngủ. Khi hắn ngủ dậy thì phát hiện ra Tần Vấn Thiên đã ngủ rồi. Dường như có ánh sao từ ngoài cửa sổ chiếu vào, dừng lại trên người Tần Vấn Thiên. Sau khi lợi dụng dược hiệu của Huyết Viêm Quả thì tên này lại vùi đầu vào tu luyện ngay rồi.

Tần Vấn Thiên lại đột phá cảnh giới tu vi, lượng nguyên lực tinh thần tồn trữ trong cơ thể càng thêm không lồ, muốn ngưng luyện thân nguyên cần càng ngày càng nhiều nguyên lực tinh thần, thế nhưng bây giờ tốc độ ngưng luyện thân nguyên của hắn đã nhanh hơn trước kia nhiều lắm.

Sau khi Tần Vấn Thiên tỉnh lại thì vẫn đắm chìm trong trạng thái tu hành, cảm nhận thấy nguồn sức mạnh dâng trào trong cơ thể, tâm trạng của hắn không khỏi tốt hơn một chút.

Tần Vấn Thiên giờ đây có khát vọng mãnh liệt đối với thực lực. Đôi khi hắn sẽ nghĩ, nếu thời gian có thể trôi nhanh hơn một chút thì tốt biết bao.

Khi Nhược Hoan đến thì Tần Vấn Thiên vẫn đang tu luyện. Phạm Nhạc đánh thức hắn thì thấy Nhược Hoan nhìn hắn rồi cười nói rằng:

- Tiểu sư đệ chịu khó thật đấy.

- Sư tỷ đừng chê cười ta. Thực lực của ta yếu như vậy, nếu không mạnh lên cho nhanh thì sau này không biết sẽ phải chết thế nào.

Tần Vấn Thiên cười khổ đáp.

- Thế là tốt lắm rồi, chung quy thì người tu hành còn chưa tới một năm mà.

Đôi mắt xinh đẹp của Nhược Hoan ánh lên, cô cười nói:

- Ta đã hỏi thăm được việc người nhờ rồi đây, Tần Dao quả thực là một trong những ứng cử viên cho vị trí thái tử phi nước Tuyết Vân đến nước Sở, thế nhưng theo tin tức ta nghe ngóng được thì cô ấy hầu như không có hi vọng trở thành thái tử phi của nước Tuyết Vân, sợ rằng trong tương lai chỉ có thể làm phi tần của bộ hạ nước Tuyết Vân mà thôi.

Thần sắc của Tần Vấn Thiên chững lại, phi tần sao? Là con cháu của nguyên soái nước Sở, Tần Dao đúng là rất khó có thể trở thành chính thất trong

hoàng gia nước Tuyết Vân.

- Nhất định ta phải hỏi Tần Dao tỷ xem tỷ ấy đồng ý hay là bị người ta ép buộc.

Tần Vãn Thiên thờ dài.

- Tỷ ấy đến nước Sở làm gì?

Tần Vãn Thiên hỏi.

- Cô ấy đi cùng một vài thanh niên trong các võ phủ và học viện của nước Tuyết Vân đến học viện Hoàng Gia tu hành, thế nhưng theo suy đoán của ta thì tỷ tỷ Tần Dao của ngươi còn có mục đích khác, đó là cứu Tần Hạo và Tần Xuyên. Cô ấy muốn lấy danh nghĩa nước Tuyết Vân để gây áp lực cho nước Sở.

Tần Vãn Thiên gật đầu, đương nhiên là Tần Dao muốn cứu Tần gia gia và phụ thân rồi.

- Mặt khác, ta còn một tin xấu muốn báo cho ngươi.

Nhược Hoan nói tiếp:

- Âu Thần đã đột phá tu vi tới Luân Mạch cảnh tầng chín, thực lực lại mạnh hơn trước kia rồi.

- Ta biết.

Tần Vãn Thiên gật đầu, trong lòng cảm thán, mọi người đều đang cố gắng tu hành để bản thân mạnh hơn, nếu hấn còn không mạnh lên thì kẻ khác sẽ bỏ hấn càng lúc càng xa.

- Được rồi, chúng ta đi gặp Lạc Thiên Thu thôi.

- Ừm.

Tần Vãn Thiên gật đầu. Sau đó Nhược Hoan đưa hấn và Phàm Nhạc đi.

Lúc này trên võ đài thí luyện của học viện Đế Tinh có hai người đang chiến đấu luận bàn. Tuy chỉ là luận bàn nhưng bọn họ ra tay cực kì ác độc, chiêu nào cũng là trí mạng. Trận chiến này thu hút rất nhiều người xem, vô cùng đông đảo.

- Lần này sau khi Lạc Thiên Thu trở về thì thực lực ngày càng mạnh hơn, ngay cả Nam Thiên có vẻ cũng không chịu nổi thế công của hấn nữa rồi.

- Ừ, sớm muộn gì Lạc thiếu cũng trở thành lãnh tụ chân chính của Tu La minh trong tương lai.

Không ít người nhìn hai người trên võ đài mà mỉm cười gật đầu. Lạc Thiên Thu không hổ là một yêu nghiệt, tốc độ trưởng thành quá nhanh. Bây giờ hấn mới chỉ bước vào học viện có năm thứ hai thôi mà thực lực cũng đã khủng bố đến mức này.

Trên võ đài vang lên tiếng va chạm cực lớn, hai bóng người tách xa nhau ra, Nam Thiên cười nói:

- Thiên Thu, ngươi lại mạnh hơn rồi, chỉ sợ chẳng bao lâu sau ta sẽ không phải là đối thủ của ngươi nữa.

Lạc Thiên Thu mặc một bộ trường bào màu xanh gọn gàng sạch sẽ, khuôn mặt tuấn tú, tóc dài nhẹ bay, khiến cho ai nhìn cũng thấy ngưỡng mộ.

Lạc Thiên Thu hấn là nhân vật truyền kì của học viện Đế Tinh năm trước, thực lực ngày nay đã là Luân Mạch cảnh tầng bảy đỉnh phong. Hơn nữa, sức chiến đấu của hấn còn mạnh hơn cảnh giới.

Lạc Thiên Thu không phủ nhận lời của Nam Thiên. Trên thực tế thì nếu bây giờ đấu một trận sinh tử với Nam Thiên, hấn cũng không cho rằng mình sẽ bại.

- Lạc thiếu.

Đúng lúc này thì Phùng Lâm gọi to một tiếng từ bên dưới võ đài thí luyện. Lạc Thiên Thu nhìn về một phía cách đó không xa, thì thấy có ba người đang đi tới. Đó là Nhược Hoan, Phàm Nhạc và Tần Vãn Thiên.

- Hai người bên cạnh Nhược Hoan chính là Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc, những chuyện lúc trước đều do hai người bọn họ làm đấy.

Phùng Lâm lên tiếng. Lạc Thiên Thu chậm rãi lia mắt nhìn sang bên cạnh Nhược Hoan, dường như nhìn như đóng đinh trên người Tần Vãn Thiên, người này là kẻ đứng đầu trong đám tân sinh năm nay sao?

Nhóm Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc dừng lại cách võ đài thí luyện không xa, nhìn lên người đứng trên đài. Người này có khí chất tiêu sái phi phàm, chỉ đứng ở đó thôi mà như thể thu hút lấy mọi tầm mắt.

Tuy Âu Thần cũng lợi hại, thế nhưng Âu Thần chỉ cực kì lạnh lùng. Nếu so sánh Âu Thần và Lạc Thiên Thu thì chỉ sợ Lạc Thiên Thu còn cao ngạo hơn một chút.

Lạc Thiên Thu bình thản đứng đó nhìn Tần Vãn Thiên ở bên dưới rồi hỏi:

- Là người lấy Huyết Viêm Quả của ta sao?

“Của hần á?” Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc âm thầm lắc đầu. Thế nhưng họ cũng hiểu rõ cục diện hiện tại, Lạc Thiên Thu nói là của hần thì chính là của hần thôi.

- Lúc trước tranh đoạt Huyết Viêm Quả vì không biết đó là của sư huynh, mong sư huynh đừng giận.

Tần Vãn Thiên nói.

- Đừng nói nhảm nữa, nói vậy thì chắc là vẫn còn Huyết Viêm Quả đúng không? Mau lấy hết ra đây.

Lạc Thiên Thu đứng trên võ đài thí luyện, nói bằng giọng nói bình thản lạnh nhạt.

Những người chung quanh đều đang tập trung ánh nhìn vào bóng dáng đó, tuy rằng Tần Vãn Thiên là một trong những nhân vật nổi tiếng nhưng vẫn còn kém hơn Lạc Thiên Thu. Hai người hiện giờ không nằm ở cùng một cấp bậc.

Người của Tu La minh cũng tỏ vẻ có hứng thú hần. Ngay cả Huyết Viêm Quả của Lạc Thiên Thu mà cái tên này cũng dám nhúng tay vào sao, đúng là quá lớn gan rồi.

- Ta đã dùng hết Huyết Viêm Quả rồi, mong sư huynh tha lỗi.

Tần Vãn Thiên vẫn giữ lễ độ, nhưng mọi người chung quanh lại cảm thấy thú vị, nếu như Huyết Viêm Quả không còn thì Tần Vãn Thiên đến đây đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Lạc Thiên Thu bước từng bước xuống bậc thang rồi khỏi đài chiến đấu, nói:

- Đồ của ta mà người cũng dám nuốt hết.

Hần vừa nói xong thì có một luồng áp lực kinh khủng áp thẳng đến chỗ Tần Vãn Thiên, dường như bên trong đó lại có lời quang sáng lập lòe, khí thế áp bức mãnh liệt đến cực điểm.

- Bịch!

Tần Vãn Thiên ổn định bước chân rồi nhìn Lạc Thiên Thu. Lão sư Mặc Thương và Nhược Hoan bảo hần đến đây, hần đến để bày tỏ thái độ của mình, nhưng hôm qua hần đã sử dụng Huyết Viêm Quả rồi nên căn bản là hần không có ý định sẽ giao nó ra. Còn Lạc Thiên Thu muốn làm thì nào thì hần không thể biết được.

Ánh mắt của Nhược Hoan đứng bên cạnh lóe lên ánh sáng kỳ lạ, cô nhìn sang Tần Vãn Thiên rồi cười gượng. Cái tên này thế mà lại sử dụng hết toàn bộ Huyết Viêm Quả rồi.

- Bịch!

Lạc Thiên Thu đạp bước xuống đài chiến, khí thế ngày càng mãnh liệt giống như gió cuộn sóng gầm tấn công trực diện vào Tần Vãn Thiên. Cổ lời uy kinh khủng đó bộc phát mỗi lúc một đáng sợ hơn.

Đám người chung quanh nhìn Lạc Thiên Thu nghĩ thầm người này đúng là quá bá đạo, tên Tần Vãn Thiên này đúng là xui xẻo nhưng không ai đứng ra đồng tình cho Tần Vãn Thiên cả, bởi vì đây là thế giới lấy thực lực làm đầu.

- Bịch!

Bước đến bước thứ ba, Lạc Thiên Thu dùng tư thế nghiền ép đối thủ đến trước mặt Tần Vãn Thiên rồi nâng tay đâm thẳng một đâm về phía Tần Vãn Thiên, bộc phát ra lực lượng lời đình mãnh liệt như thể muốn phá hủy tất cả mọi thứ. Tần Vãn Thiên cảm thấy da đầu của bản thân mình run rẩy lên vì phải thừa nhận áp lực quá lớn.

Tập trung lực lượng toàn thân, gương mặt của Tần Vãn Thiên trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết, hần bước một bước lên phía trước, ngay lúc quyền mang của Lạc Thiên Thu đến thì thi triển Luân Hải ấn, tạo ra một tiếng nổ vang cực lớn. Lực lượng giống như gió cuộc biển gầm kia phá hủy chương án của Tần Vãn Thiên trong tích tắc rồi luồng lực lượng kinh khủng đó tấn công vào người Tần Vãn Thiên khiến cho hần kêu rên đầy đau đớn, thân thể lui mạnh về phía sau rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Đôi mắt tuyệt mỹ của Nhược Hoan lóe lên tia sáng chớp tắt, cô không giúp đỡ Tần Vãn Thiên. Có một số việc cần bản thân Tần Vãn Thiên phải đối mặt.

- Diên cuồng.

Đám người nhìn về phía bóng dáng của Lạc Thiên Thu, hần ta lại bước lên phía trước lần nữa, thân thể lao đến công kích nhanh như gió, phóng tung sát khí của chính mình.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu, đôi con ngươi vắng lặng dâng lên một luồng sát ý lạnh như băng, khi làn gió kia đến càng ngày càng gần, sát khí trong mắt của hần lại càng đậm đặc hơn nữa.

- Thủ hạ lưu tình.

Trong khoảnh khắc đó, một tiếng nổ mạnh truyền đến từ hư không, ngay sau đó đám người liền thấy một thân ảnh đang ngự không bay đến, quyền mạng của Lạc Thiên Thu đã dừng lại trước mặt Tần Vãn Thiên, khí thế kinh khủng đó thổi vào mặt Tần Vãn Thiên, khiến cho mái tóc dài của hần bay về phía sau.

Lạc Thiên Thu không thèm bỏ thí ánh mắt nào cho Tần Vãn Thiên đang đứng gần mình trong gang tấc, hần chỉ ngẩng đầu nhìn bóng người áo trắng trong hư không.

- Lăng Hoa.

Lạc Thiên Thu trông sang bóng dáng đang đi chậm rãi trong không trung.

- Nề mặt ta được không?

Lăng Hoa mở miệng giảng hòa, thái độ của hần vẫn bình tĩnh như thế, có lẽ trong lòng hần cũng không quá xem trọng Tần Vãn Thiên.

- Được, nếu như mình chủ Thanh Vân mình đã đích thân mở lời thì ta cũng sẽ cho qua.

Lạc Thiên Thu xoay người rời đi, đám người Tu La nhìn cảnh này với vẻ rất thích thú. Bọn họ không ngờ rằng người tên Lăng Hoa này sẽ xin tha cho Tần Vãn Thiên, bọn họ còn tưởng rằng nếu Lạc Thiên Thu muốn giết Tần Vãn Thiên thì học viện sẽ ra mặt chứ.

Người Tu La nhìn rời khỏi đây, đám người nhìn bóng lưng Lạc Thiên Thu đều có ý kính nể. Không ai không biết yêu nghiệt Lạc Thiên Thu của học viện Đế Tinh cả.

Nếu so với hần, Tần Vãn Thiên của hiện giờ còn chưa đủ sức nặng. Hiện tại xem như Tần Vãn Thiên đã nhặt lại được cái mạng của mình rồi.

Tần Vãn Thiên vẫn đứng ở nơi đó, ống tay áo che khuất đi tay trái của hần.

Bên trong tay áo, bàn tay hần đang nắm một thanh đoản kiếm màu vàng và cũng chính là thần binh cấp ba Kim Hình kiếm.

Tần Vãn Thiên nhặt lại được tính mạng của mình thật sao?

Nếu như Lăng Hoa không xuất hiện thì e rằng người chết cũng không chỉ có mỗi mình Tần Vãn Thiên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Khổ Tu

Về mặt của Tần Vãn Thiên vẫn bình tĩnh như cũ, hần nhìn thấy sự khinh thường trong mắt Lạc Thiên Thu, hần ta căn bản không hề quan tâm đến hần.

Thứ Lạc Thiên Thu muốn là Huyết Viêm Quả. Theo hần thấy thì Huyết Viêm Quả vốn thuộc về hần, còn sống chết của Tần Vãn Thiên thì hần không quan tâm.

Trong mắt Lạc Thiên Thu, chuyện giết hay không chẳng quan trọng mấy.

Tần Vãn Thiên âm thầm thu Kim Hình kiếm lại, hần mỉm cười nhìn theo bóng lưng Lạc Thiên Thu. Trước đây, hần không để ý đến chuyện Lạc Thiên Thu có phải là yêu nghiệt của học viện hay không, nhưng bây giờ thì hần để ý rồi.

Nỗi nhục nhã ngày hôm nay, có ngày hần sẽ đòi lại gấp mười lần cho xem.

- Sư đệ.

Nghe thấy Nhược Hoan gọi, Tần Vãn Thiên nhìn về phía Nhược Hoan nở nụ cười. Như thể hần đã quên sạch chuyện vừa xảy ra vậy. Trước khi có thực lực chà đạp lại tên Lạc Thiên Thu đó thì hần để ý làm gì cơ chứ.

- Đa tạ sư huynh.

Tần Văn Thiên ngẩng đầu nhìn Lăng Hoa ở trên không, nói một tiếng cảm ơn.

Nếu như Lăng Hoa không xuất hiện thì hắn đã giết chết Lạc Thiên Thu rồi. Cho dù là ai đi chăng, chỉ cần muốn giết hắn thì hắn không thể bỏ qua cho kẻ đó.

Có điều, sau khi giết Lạc Thiên Thu thì hắn sẽ gặp phiền phức lớn khác. Việc Lăng Hoa xuất hiện giúp hắn tránh khỏi tình huống ấy. Hiện giờ hắn cần âm thầm tăng thực lực của mình lên.

- Không cần khách sáo như thế, ngươi phải cố gắng lên.

Lăng Hoa gật đầu mỉm cười với Tần Văn Thiên rồi chậm rãi rời đi.

- Sư tỷ, phiền ngươi giúp ta thêm một chuyện nữa.

Tần Văn Thiên nói với Nhược Hoan.

- Khách khí với ta như thế làm gì.

Nhược Hoan ôm lấy cánh tay của Tần Văn Thiên nói.

- Ta muốn gặp Tần Dao tỷ, sư tỷ có cách nào giúp ta không.

Tần Văn Thiên nói.

- Hiện tại thì có lẽ tỷ tỷ của ngươi đang ở học viện Hoàng Gia, ta sẽ nghĩ cách, có tin gì thì ta sẽ báo cho ngươi hay.

Trong mắt Nhược Hoan lộ ra một tia suy tư, dù gì cô vẫn quen biết một ít trong học viện Đế Tinh.

- Vậy làm phiền sư tỷ rồi.

Tần Văn Thiên cười nói.

- Được rồi, ngươi đừng để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt như thế này nữa, ngươi cần phải tăng thực lực của bản thân lên.

- Ừm, ta biết rồi.

Tần Văn Thiên hơi nhếch môi đáp lại, lộ ra vẻ bất cần đời. Lạc Thiên Thu, Âu Thần, Kỳ Sĩ minh, đúng là càng ngày càng khiến người khác mong chờ đây. Trong quá trình trưởng thành có bọn hắn làm bạn nhất định sẽ không cô đơn đâu nhỉ.

Tần Văn Thiên hắn rất thích chấp nhận những khiêu chiến như thế này.

Hết thấy điều thúc đẩy hắn không ngừng mạnh mẽ hơn.

Sau khi trở về phòng, Tần Văn Thiên củng cố tu vi của bản thân thêm vài ngày nữa. Dược hiệu của ba trái Huyết Viêm Quả lần trước vẫn còn, cho nên Tần Văn Thiên tiếp tục dùng nó để kích phát khiếu huyết mở rộng luân mạch.

Đôi lúc hắn sẽ ghé Thần Bình các một chuyến để luyện chế thần binh rồi lấy thêm một ít Tinh Vĩn thạch để tu luyện. Tu luyện Luyện Đồ Thần Lục cực tốn Tinh Vĩn thạch.

Dường như Phàm Nhạc cũng chịu kích thích theo. Vì thế mấy ngày này đều tu luyện vô cùng khẩn khổ. Thịnh thoảng thì chạy tới Thiên Tinh các và Thiên Hà điện nữa.

Trong ảo mộng chi thành trong mộng cảnh của Thiên Mộng lâm.

Trên một khu đất trống trải có hai người đang chiến đấu với nhau. Một trong số đó mặc bộ đồ kỵ sĩ, còn người kia chỉ mặc một bộ quần áo màu trắng đơn giản. Nhưng mà, trên mặt lại mang một chiếc mặt nạ kỳ lân màu đỏ, tản ra một cỗ khí tức cuồng dã.

- Răng rắc.

Một âm thanh thanh thúy vang lên, người mặc bộ đồ kỵ sĩ nọ đã bị bẻ gãy một cánh tay. Hắn ta đau đến mức mồ hôi lạnh đổ ào ào.

Thế nhưng người mặc bộ đồ trắng dường như không có ý bỏ qua cho hắn, cánh tay giống như long trảo của người nọ run lên một cái. Trong chớp mắt, một tiếng hét thảm thiết vang lên. Sau đó chỉ nhìn thấy cánh tay còn lại của hắn cũng bị bẻ gãy luôn.

- Ngươi là ai? Là người của học viện nào hả?

Giương mặt của gã kỵ sĩ kia trở nên tái nhợt, hấn tức giận quát. Hấn chính là người của Kỵ Sĩ minh thuộc học viện Đế Tinh, không ngờ có kẻ lại dám tra tấn hấn thế này.

- Răng rắc.

Đáp lại hấn là hai tiếng gãy vỡ vang lên. Lúc này, chân hấn đã bị người nọ đánh gãy nốt, cả người mềm nhũn nằm bẹp trên đất giống như người chết. Còn người áo trắng kia nhanh chóng rời khỏi chỗ đó. Trong phút chốc đã biến mất tiêu.

Không lâu sau đấy, một nhóm kỵ sĩ khác chạy tới đó nhìn thấy đồng bạn của bọn hấn nằm trên đất. Trong mắt họ đều phát ra tia sáng lạnh lẽo.

- Là kẻ nào làm?

Đây là hình phạt vô cùng tàn nhẫn, tra tấn kẻ khác đến chết. Cũng chỉ có kẻ thù mới làm vậy trong mộng cảnh mà thôi.

- Ta không biết, hấn mang mặt nạ kỳ lân.

Người nọ đau đến mức cả người co quắp lại, hấn nói:

- Giết ta trước rồi tính.

- Ừm.

Một trong số đó gạt đầu rồi cầm trường thương đâm thẳng vào đầu hấn, để hấn có thể thoát khỏi mộng cảnh.

Cùng lúc đó Tần Vãn Thiên cũng đang chạy trốn ở trong ảo mộng chi thành. Thân thể hấn tựa như chim đại bàng đang bay lượn trên không, cực kỳ tiêu sái. Hơn nữa trên mặt hấn còn mang một chiếc mặt nạ kỳ lân.

Nếu như đám người Kỵ Sĩ Minh có thể mặc cả trường bào kỵ sĩ để tiến vào trong mộng cảnh, thế là hấn nghĩ liệu đeo mặt nạ ở bên ngoài thì tiến vào trong mộng cảnh mặt nạ có còn hay không. Có thể thấy hấn đã thành công. Sau khi hấn mang chiếc mặt nạ này rồi, hẳn gặp thành viên Kỵ Sĩ minh không quá mạnh lại đi riêng lẻ thì hấn đều ra tay trừng phạt không chút nương tay.

Tần Vãn Thiên sẽ không bao giờ quên cảnh tượng lúc trước. Khi đám người kia đâm trường thương vào người của Phạm Nhạc, còn liên tục xoáy mũi thương.

Tần Vãn Thiên chạy đến một bệ đá hình tròn thì ngừng lại. Hấn từ từ xoay người lại rồi nói:

- Người đi theo ta lâu như thế cũng nên xuất hiện rồi đấy.

Sau đó, một bóng người bước ra từ tòa kiến trúc gần đấy. Vóc dáng thướt tha uyển chuyển, có lồi có lõm vô cùng xinh đẹp. Người này là một cô gái, có điều không thể nhìn rõ mặt cô ta. Bởi vì cô cũng đeo mặt nạ giống như Tần Vãn Thiên.

- Ta đã thấy ngươi chiến đấu rồi, Hàng Long quyền thêm cả Cầm Nã Thủ, đúng là độc ác.

Cô ta cất giọng nói trong trẻo, từ từ bước tới gần Tần Vãn Thiên.

- Sau đó thì sao?

Tần Vãn Thiên hỏi.

- Ta muốn tỷ thí một trận, xem thử thân pháp của ngươi nhanh đến mức nào.

Ngay khi cô ta vừa dứt lời thì cả người lao tới chỗ Tần Vãn Thiên hệt như một đạo cuồng phong rồi bất ngờ tung chưởng tấn công, giống như một cỗ gió lốc đáng sợ.

Chân Tần Vãn Thiên di chuyển theo quy luật vô cùng tinh xảo làm cho toàn thân hấn lóe lên, hóa thành từng đạo tàn ảnh.

- Hừ.

Thấy thế, cô ta chỉ hừ một tiếng, chưởng phong càng lúc càng sắc bén, hệt như những lưỡi dao bén nhọn quét tới. Mà tốc độ của cô gái này cũng cực nhanh. Lúc này thân pháp của cả hai đều tinh xảo vô cùng.

Sau một hồi chiến đấu, cô gái kia giật mình phát hiện cứ mỗi lần chưởng phong của cô đánh về phía đối phương tưởng chừng đã trúng rồi thế nhưng người kia có thể tránh thoát ngay lúc nguy cấp nhất, thân pháp diệu không thể tả.

Đột nhiên cô ta phóng Tinh Hồn của mình ra. Không gian nơi này bỗng nổi lên một cơn gió lốc vô cùng khủng bố. Cô ta quát khẽ một tiếng thì có muôn vàn chưởng lực vô tận đồng thời được tung ra từ trong cơn gió lốc. Tần Vãn Thiên cảm thấy toàn thân đều bị bao phủ, hấn chỉ có thể giơ tay tấn công, tiếng rống ngâm vang lên liên hồi, nhưng quyền phong của hấn vẫn bị đánh tan. Hấn mượn lực lui lại, thân thể nhẹ nhàng đáp xuống ở phía xa, vô cùng

tiêu sái.

Trốn cũng vô dụng thôi.

Cô quát một tiếng, thân pháp cũng nhanh hơn. Một con gió lốc cuồng bạo tựa như muốn cuốn cả Tần Vãn Thiên vào trong. Thoắt cái cô cũng di chuyển đến ngay bên cạnh Tần Vãn Thiên, đồng thời đánh ra vô số chưởng ấn.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên lóe lên. Sau đó thân thể hắn hóa thành một cái bóng. Tần Vãn Thiên phát huy Cửu Thiên Côn Bằng quyết cấp tinh diệu đến mức cao nhất, liên tục tránh thoát vô số đạo chưởng ấn kia, cực kỳ nguy hiểm. Đồng thời hắn cũng tung nắm đấm thẳng về phía mặt của cô gái kia.

Cô gái kia trông thấy quyền mang sắp đánh tới thì ánh mắt chợt khựng lại, quát to:

- Ngày mai lại đấu tiếp.

Ngay vừa dứt lời thì Hàng Long quyền đã giáng xuống giết chết cô ấy. Gần như cùng lúc đó, Tần Vãn Thiên cũng không thể nào tránh thoát một đạo chưởng lực của đối phương nên cũng bị đánh bay ra khỏi mộng cảnh.

- Học...

Tần Vãn Thiên hít sâu một cái, hắn đang ngồi ở chỗ khá kín trong Thiên Mộng lâm.

Sau khi cất mặt nạ thì Tần Vãn Thiên đứng dậy.

- Luân mạch cảnh tăng năm, Phong Bạo Tinh Hồn, thân pháp lẫn chưởng pháp đều lợi hại như nhau. Không biết cô ta là người của học viện nào nữa.

Tần Vãn Thiên thì thảo. Hắn nhận ra việc chiến đấu với cô ta có thể rèn luyện Cửu Thiên Côn Bằng quyết, tất nhiên với điều kiện là hắn không sử dụng chưởng lực thần nguyên giết chết đối phương ngay lập tức.

Sau khi rời khỏi Thiên Mộng lâm, Tần Vãn Thiên lại tiếp tục tu luyện.

Ngày hôm sau, hắn bước vào Thiên Mộng lâm, tiến vào ảo mộng chi thành tiếp tục rèn luyện. Mà hắn cũng không quên săn giết đám người của Kỳ Sĩ minh. Lúc hắn đi đến chỗ hôm qua thì thấy cô ta thật sự đang chờ ở đó.

- Lần này ngươi sẽ không may mắn như thế nữa đâu.

Cô gái đó vừa nói xong thì lập tức nhào tới muốn giết Tần Vãn Thiên. Hai người lại tiếp tục so thân pháp với nhau, mãi đến khi Tần Vãn Thiên không chút khách khí đập chết đối phương mới thôi.

Khoảng thời gian sau đó, tuy mỗi ngày cô ta đều bị giết chết nhưng lại không thèm để ý đến điều đó. Cô phát hiện lúc tỷ thí với Tần Vãn Thiên thì thân pháp lẫn thần thông của mình tiến bộ khá nhiều. Chẳng qua điều làm cô bức bối nhất đó là chàng trai mang mặt nạ kỳ lân lại tiến bộ nhanh hơn cô. Tuy tu vi hắn yếu hơn cô nhưng mỗi lần đều có thể đánh chết cô.

Đối với Tần Vãn Thiên thì đây chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi. Mỗi ngày đều đến chỗ đó chiến đấu một lần có thể rèn luyện thân pháp của hắn. Ngoại trừ việc rèn luyện thân pháp, hắn còn rèn luyện lực chiến đấu của bản thân thông qua việc khiêu chiến với nhiều người. Hiện giờ, trong người ở trong ảo mộng chi thành đều biết có một người đeo mặt nạ kỳ lân ra tay vô cùng ác độc, thực lực không tầm thường chút nào.

Bên học viện Hoàng Gia cũng có một mảng Thiên Mộng lâm, do chính vị tiên bối ở học viện Đế Tinh sáng tạo ra.

Lúc này, trong Thiên Mộng lâm của học viện Hoàng Gia có một cô gái vừa gỡ mặt nạ xuống vừa giậm chân ra vẻ không cam lòng.

- Khốn kiếp!

Mục Nhu lại bị giết tình lại lần nữa, cô mắng thăm một tiếng. Tên kia thật không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Lần này cô còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì đã giết chết cô rồi.

- Sao thế, Mục tiểu thư của chúng ta lại bị người khác ngược đãi à?

Bên cạnh cô bỗng vang lên tiếng cười khê. Người kia cũng là một cô gái đeo mặt nạ giống như Mục Nhu vậy. Sau khi hai người rời khỏi Thiên Mộng lâm đều gỡ mặt nạ xuống, cả hai đều có gương mặt cực kỳ xinh đẹp.

- Đi chết đi! Chẳng qua là do thân pháp tên kia lợi hại quá thôi. Bây giờ ta không thể chạm tới hắn được nữa.

Mục Như buồn bực nói.

- Thật à? Thế thì ngày mai ta cũng muốn đi gặp hắn, xem hắn là ai mà có thể khiến cho Mục tiểu thư của chúng ta nhớ mãi không quên như thế.

Sở Linh trâu đùa.

- Bộ người còn rảnh rang lắm sao? Không phải gần đây nhà người muốn người đi cùng với Tần Dao của Tần phủ sao?

Mục Nhu hỏi.

- Nữ nhi của một gia tộc phản nghịch lại có thể trở thành một trong số những người được chọn làm thái tử phi của nước Tuyết Vân, đúng là buồn cười.

Trong giọng nói Sở Linh lộ vẻ khinh thường.

- Cũng đâu thể nói như thế, thật ra Tần phủ cũng rất thâm độc chứ.

Mục Nhu thở dài nói.

- Máy câu này người nói trước mặt ta thì được, chứ đừng nói lung tung ở bên ngoài.

Về mặt Sở Linh khẽ thay đổi, Mục Nhu cũng gật đầu đáp lại. Chuyện này cô đương nhiên biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chiến Đấu Với Yến Vũ Hàn

Ngày nọ, Nhược Hoan đến chỗ ở của Tần Vãn Thiên nhưng cô chỉ nhìn thấy có mỗi Phàm Nhạc và Tiểu Hồn Đan ở trong phòng thôi.

- Vãn Thiên đâu rồi?

Nhược Hoan hỏi Phàm Nhạc.

- Sư tỷ, mời vào phòng ngồi.

Phàm Nhạc nhìn thấy Nhược Hoan thì hai mắt lập tức lóe sáng.

- Bây giờ tên kia suốt ngày chỉ chui vào Thiên Mộng lâm thí luyện mãi, hăm dờ hết thuốc cứu rồi.

Phàm Nhạc nói.

Nghe thấy thế, đôi mắt Nhược Hoan lóe lên. Xem ra chuyện của Lạc Thiên Thu đã kích thích đến hấn rồi đây. Dù sao thì vẻ khinh thường của Lạc Thiên Thu hôm đó ngay cả cô cũng không chịu được. Đương nhiên, kích thích cỡ này đối với Tần Vãn Thiên lại chính là động lực để hấn tu luyện.

- Vậy thì ta ngồi ở đây chờ hấn về, mập mập người trò chuyện với ta một lúc đi.

Nhược Hoan ngồi dưới cây cỏ thụ trước phòng nói với Phàm Nhạc, mập mập đáp một tiếng rồi vui vẻ chạy tới chỗ cô. Hấn thầm mong tốt nhất hôm nay Tần Vãn Thiên đừng có trở về.

Lúc này Tần Vãn Thiên vẫn ở trong ảo mộng chỉ thành như thường lệ. Mặt nạ kỳ lân màu đỏ trên mặt hấn có phần dờ ợt, mà dưới chân hấn là một cường giả Kỳ Sĩ minh đang kêu la thảm thiết, ánh mắt nhìn về phía Tần Vãn Thiên lộ vẻ độc ác. Rốt cuộc là kẻ nào đang nhắm vào Kỳ Sĩ minh bọn họ cơ chứ.

Hơn nữa, thực lực của gã đeo mặt nạ kỳ lân này không ngừng tăng cao. Thậm chí bọn họ còn nghi ngờ không biết có phải cùng một người hay không nữa.

Đột nhiên, trên mấy tòa nhà xung quanh bỗng xuất hiện một nhóm người mặc trường bào kỳ sĩ. Ánh mắt họ vô cùng lạnh lẽo, còn phát ra sát khí dữ dội nữa.

- Ta muốn xem thử rốt cuộc người là ai

Về mặt Yến Vũ Hàn trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm vào Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên cũng ngẩng đầu nhìn về phía Yến Vũ Hàn. Lần trước Yến Vũ Hàn đã chặn đường hấn ở trong học viện, hơn nữa còn dùng một ngón tay đâm hấn bị thương. Cũng may lúc đó có Tô Mộc Vũ giải vây cho hấn. Hiện giờ Âu Thần không ở trong học viện, cho nên hình như Yến Vũ Hàn đang tạm thời quản lý Kỳ Sĩ minh.

Tần Vãn Thiên giơ tay chỉ về phía Yến Vũ Hàn rồi làm động tác cắt cổ. Đôi mắt lộ ra qua lớp mặt nạ kia lóe lên sát khí.

Yến Vũ Hàn thấy vậy thì đành mặt lại. Kẻ này đúng là ngông cuồng. Sau đó thân thể của các thành viên Kỵ Sĩ minh lóe lên lao thẳng tới chỗ Tần Vãn Thiên.

Cùng lúc đó, Tần Vãn Thiên lại phóng về hướng khác, trong lúc di chuyển thân thể hắn trở nên mờ ảo, tạo ra từng đạo ảo ảnh.

- Giết!

Tu vi của ác cao thủ Kỵ Sĩ minh chặn đường Tần Vãn Thiên chính là Luân Mạch cảnh tầng năm. Gã đâm một nhát về phía Tần Vãn Thiên với khí thế gió gập sấm rền. Lúc gã tưởng đã đâm trúng Tần Vãn Thiên thì lại nhìn thấy thân thể hắn hơi vẩn vơ, một cơn gió thổi qua khiến gã cảm thấy một cổ hàn ý lạnh thấu xương, trên cổ lại man mát, hình như còn có huyết quang bắn ra.

Tần Vãn Thiên vượt qua gã chạy về phía trước, hắn ngưng tụ thần nguyên chi lực dưới chân rồi đạp lên đất một cái. Ngay lúc đó thân thể hắn bay vút lên nóc của tòa kiến trúc hết như đại bàng giương cánh vậy.

Sau đó, Tần Vãn Thiên quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Yến Vũ Hàn rồi lập tức biến mất trước mặt đám cường giả Kỵ Sĩ minh.

- Thân pháp này...

Về mặt Yến Vũ Hàn cứng đờ, hắn nhìn tòa kiến trúc kia thầm nghĩ bản thân không thể nào nhảy lên đó được, tựa như có thể lảng không bước lên vậy.

- Ta lại muốn xem xem rốt cuộc ngươi là ai?

Lúc này, Yến Vũ Hàn bỗng xông tới đuổi theo Tần Vãn Thiên như điên.

Cơ thể Tần Vãn Thiên nhẹ như chim yến, hắn không ngừng chạy về phía trước. Chẳng mấy chốc thì đã cắt đuôi đám người Kỵ Sĩ minh rồi. Hiện giờ hắn đã không còn là Tần Vãn Thiên khi vừa mới bước vào học viện Đế Tinh nữa. Tần Vãn Thiên tự tin hắn sẽ sớm đánh Yến Vũ Hàn nằm bẹp dưới chân mình.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn lại chạy tới chỗ mà hằng ngày hay tỉ thí với cô gái kia. Có điều hôm nay hắn lại nhìn thấy có hai người đang đứng ở đấy. Trừ cô gái kia thì còn có một cô gái đeo mặt nạ phượng hoàng nữa.

- Mặt nạ kỳ lân, chính là tên đó đấy à?

Sở Linh hỏi Mục Nhu.

- Ừm

Mục Nhu gật đầu đáp khiến cho trong mắt Sở Linh lộ ra vẻ hứng thú.

- Mấy ngày nay thân pháp của ta tiến bộ hơn một chút, điều này phải cảm ơn ngươi rồi.

Mục Nhu nhìn Tần Vãn Thiên rồi nói tiếp:

- Ta là Mục Nhu, học viên của học viện Hoàng Gia. Chúng ta có thể làm quen được không?

Mục Nhu nói xong thì gỡ mặt nạ đang đeo xuống, để lộ gương mặt xinh đẹp của cô ra.

Ánh mắt của hai người Mục Nhu và Sở Linh đều nhìn về phía Tần Vãn Thiên, giống như đang chờ hắn tháo mặt nạ xuống.

Thế nhưng, dưới ánh mắt chăm chú của hai cô thì Tần Vãn Thiên lại xoay người bước đi.

Mục Nhu trông thấy thế thì gương mặt đơ ra, trong mắt hiện lên một tia mất mát. Bản thân cô đã gỡ mặt nạ xuống luôn rồi, thế mà người này lại không hề có ý muốn làm quen với cô.

- Ngươi đứng lại đó!

Sở Linh quát to. Tần Vãn Thiên nghe thấy thế bèn dừng lại rồi nhìn bình thản đối phương.

- Ngươi đứng là không biết điều chút nào, Mục Nhu đã gỡ mặt nạ ra rồi, sao ngươi lại có thể như thế hả?

Giọng nói Sở Linh lộ vẻ không vui, đôi mắt Tần Vãn Thiên lóe lên rồi nói:

- Ta có đồng ý gì à?

Mục Nhu lẫn Sở Linh đều ghen hờn không thể nào phản bác lại được.

Hình như đúng là Mục Nhu đơn phương muốn làm quen với người ta thì phải.

Thực tế thì cô với Tần Vãn Thiên không có nói chuyện với nhau nhiều, bởi vì hai người gặp nhau mỗi ngày chỉ để tỳ thí mà thôi. Hơn nữa thực lực của cô lại tiến bộ hơn trước vì vậy cô mới muốn làm quen với hắn. Nào ngờ đối phương lại chẳng thèm để ý đến cô.

Lúc này có vài người từ hướng khác chạy tới đây, khiến cho trong mắt Tần Vãn Thiên lóe lên một tia sáng lạnh lẽo. Đám này đuổi theo gắt thật đấy.

- Yến Vũ Hàn.

Còn Mục Nhu thì biến sắc. Cô không nghĩ rằng sẽ gặp phải tên đó ở chỗ này.

- Mục Nhu.

Giương mặt Yến Vũ Hàn lộ ra vẻ hứng thú, sau đó hắn từ từ bước tới gần, cười nói:

- Mục Nhu, kể từ lần từ biệt trước ta vẫn luôn nhớ cô lắm đấy.

- Yến Vũ Hàn ngơoi đừng nói bậy.

Mục Nhu lạnh lùng quát một tiếng.

- Sao ngơoi cứ quẩn lấy Mục Nhu thế hả?

Sở Linh nhỏ giọng mắng khiến cho Yến Vũ Hàn liếc mắt nhìn sang. Hắn cười nói:

- Thì ra là quận chúa Linh Nhi.

- Thì sao hả, đúng là cái thứ mặt dày vô liêm sỉ.

Sở Linh gờ mặt nạ xuống, lạnh nhạt nói.

- Vậy sao?

Đôi mắt Yến Vũ Hàn chợt lóe lên, sau đó hắn bước tới chỗ Mục Nhu và Sở Linh, khiến cho Mục Nhu biến sắc quát:

- Ngơoi muốn làm cái gì?

- Ta không muốn làm gì hết. Nếu đã gặp nhau trong mộng cảnh thế này rồi, Mục Nhu cô cần gì phải đuổi xua ngơoi ta như thế.

Yến Vũ Hàn bước về phía Mục Nhu, trong mắt hắn dường như lộ ra tia sáng kỳ lạ. Hai ả này không nể mặt hắn gì cả.

- Giết hắn!

Cùng lúc đó Yến Vũ Hàn cũng chỉ tay về phía Tần Vãn Thiên rồi ra lệnh. Ngay lập tức có vài tên Kỵ Sĩ minh lao tới bao vây Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên vốn định đi khỏi đây thì đứng lại. Hắn nhìn đám người đang bao vây hắn rồi bất ngờ lao thẳng tới chỗ một kẻ trong số đó.

Người nọ nhìn chằm chằm vào Tần Vãn Thiên, đồng thời phóng Tinh Hồn ra. Sau đó, hắn giơ tay ấn trên không một cái, ngay lập tức một cỗ lực lượng đáng sợ găm hết xuất hiện rồi hóa thành cự mạng rít gào.

Bàn tay Tần Vãn Thiên run lên nhưng hắn không hề né tránh, mà tung một đòn Hàng Long quyền ra, tiếng rống ngấm rung trời. Một chiêu Hàng Long quyền này chứa đầy thần nguyên cuồng bạo nghiền nát hết thảy mọi thứ. Sau khi nổ ầm một tiếng thì đầu người kia cũng nổ tung, chết ngay lập tức.

Cảnh tượng này khiến cho người kia đánh mất lại. Nhưng chính vào lúc này, hắn lại cảm thấy toàn thân Tần Vãn Thiên hóa thành ảo ảnh, không cách nào thấy rõ. Trên cổ truyền đến cảm giác lạnh buốt, cùng lúc đó bên cạnh có một cuồng phong quét qua.

Ba người Yến Vũ Hàn, Mục Nhu và Sở Linh chứng kiến toàn bộ sự việc. Hắn ý trong mắt Yến Vũ Hàn bắn ra ngoài, còn trong mắt của hai người Mục Nhu và Sở Linh lại lóe lên tia sáng lạ. Thực lực khi Tần Vãn Thiên bùng nổ thật sự quá mạnh.

- Luân Mạch cảnh tầng năm.

Ánh mắt Yến Vũ Hàn sắc bén như dao. Kẻ không ngừng săn giết người của Kỵ Sĩ Minh đã tăng lên Luân Mạch cảnh tầng năm rồi ư, hay là lúc trước hắn cố ý che giấu thực lực của bản thân đây.

- Không ngờ mấy lần trước bọn ta chiến đấu với nhau, hắn vẫn không dùng hết sức.

Mục Nhu cảm giác được cỗ khí tức này thì ánh mắt trở nên chăm chú hơn hắn. Tu vi của cô cũng là Luân Mạch cảnh tầng năm nhưng lúc hắn chiến đấu với cô thì vẫn dùng tu vi của Luân Mạch cảnh tầng bốn.

Thật ra thì lần đầu tiên khi Tần Vãn Thiên tỳ thí với cô ấy, tu vi của hắn đúng thật là Luân Mạch cảnh tầng bốn. Nhưng mà trong suốt thời gian diên cửong

tu luyện này, hai ngày trước hắn đã bước vào Luân Mạch cảnh tầng năm rồi.

Tần Văn Thiên cách Yến Vũ Hàn không xa, khí tức của Luân Mạch cảnh tầng năm cực kỳ cuồng bạo. Hắn nói với Mục Nhu:

- Chạy đi!

- Vậy ngươi cẩn thận nhé!

Mục Nhu gật đầu nói, sau đó cô cùng Sở Linh nhanh chóng rời khỏi đây. Học viên muốn làm gì trong mộng cảnh đều được, trong khi Yến Vũ Hàn lại là người không nói lý lẽ. Quả thật hắn có thể làm ra mấy chuyện khiến cô khó xử.

- Ta rất tò mò muốn biết rốt cuộc ngươi là ai?

Yến Vũ Hàn phát ra khí thể Luân Mạch cảnh tầng bảy, uy lực vô cùng mạnh mẽ. Sau đó, hắn giẫm chân một cái, phóng uy áp khủng bố về phía Tần Văn Thiên.

Còn thân thể thì run lên, hân giờ ngón tay bắn ra một phát. Trong hư không dường như xuất hiện vô số thanh kiếm sắc bén.

Còn Tần Văn Thiên không hề lùi bước, hân tung Hàng Long quyền ra đánh nát chỉ quang, tiếng rỗng ngân vang lên từng hồi.

- Hừ!

Yến Vũ Hàn hừ lạnh một tiếng rồi bước lên trước một bước. Hắn đứng thẳng giờ năm ngón tay lên, dường như có vô số thanh kiếm sắc bén găm thét bắn về phía Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên không lùi bước mà giẫm chân một cái khiến mặt đất rung lên. Thân thể hắn bỗng hóa thành ảo ảnh, vượt qua vô số chỉ pháp lao thẳng về phía đối phương. Tần Văn Thiên vận dùng thần nguyên cuồng bạo tung ra một đám vô cùng mạnh mẽ.

- Ngươi muốn chết!

Yến Vũ Hàn tức giận gầm lên. Kiếm khí bao phủ toàn thân hắn. Sau đó Yến Vũ Hàn giờ hai tay về phía trước, như thể có hằng hà sa số kiếm quang sắc bén bắn ra, xé rách cả không gian.

Âm thanh vèo vèo không ngừng vang lên, Yến Vũ Hàn cười khẩy trong lòng. Thế nhưng đối phương mặc kệ công kích của kiếm khí mà nhanh như chớp lao tới chỗ hắn. Quyền phong găm thét hướng về phía đầu hắn.

- Cút đi!

Yến Vũ Hàn gầm lên. Bàn tay hắn như hóa thành thanh kiếm chém về phía đối phương. Ngay lúc đó, thân thể của người đó lại lao đến trước mặt hắn ra đòn tấn công. Lúc kiếm của hắn đâm vào người đối phương thì đầu cũng bị nắm đấm của người kia đánh nát.

Lúc Yến Vũ Hàn tỉnh lại trong Thiên Mộng lâm thì gào lên một tiếng. Không ngờ hắn lại bị một kẻ Luân Mạch cảnh tầng năm giết chết nhục nhã như thế. Rốt cuộc là người của học viện nào vậy chứ, chiến đấu điên cuồng như thế, mặc kệ đau đớn do kiếm khí xâm nhập vào cơ thể mà cố chấp giết chết hắn cho bằng được.

Đương nhiên, hắn không ngờ được người giết hắn chính là Tần Văn Thiên. Tuy rằng Tần Văn Thiên sử dụng Hàng Long quyền, nhưng cũng có nhiều người tu luyện Hàng Long quyền. Huống hồ gì ấn tượng của hắn về Tần Văn Thiên chỉ là một tên yếu đuối có thiên phú cao mà thôi.

Cùng lúc đó, Tần Văn Thiên cũng đang nghĩ rằng lần quyết đấu sau sợ là sẽ không có được kết cục thế này.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Yến Hội Hoàng Gia

Tần Văn Thiên đứng lên rời khỏi Thiên Mộng Lâm. Trong lòng hắn lại nghĩ đến giả thiết nếu như mới vừa rồi hắn và Yến Vũ Hàn quyết chiến thì sẽ như thế nào.

- Văn Thiên.

Trong lúc Tần Văn Thiên đang suy nghĩ thì nghe thấy có người gọi tên mình, hắn lập tức quay sang nhìn Nhượng Hoan rồi cười nói:

- Sư tỷ, ngươi đến rồi à.

- Ủ, không phải ngươi nói muốn gặp Tàn Dao tỷ à, ta giúp ngươi nghe ngóng tin tức xong rồi, có người có thể giúp đỡ chúng ta xúc tiến việc này.

Nhược Hoan báo tin mừng cho Tàn Vấn Thiên biết làm hắn vui vẻ hẳn lên. Hắn rất muốn gặp mặt nói chuyện với Tàn Dao.

- Sắp xếp ra làm sao?

Tàn Vấn Thiên hỏi lại.

- Bảy ngày sau sẽ có một yến hội hoàng gia do tam hoàng tử đích thân tổ chức với danh nghĩa là chiêu đãi Tàn Dao. Song song đó còn mời rất nhiều người trong giới quý tộc, ta đã sai người tìm người quen sắp xếp cho ngươi đi vào trong đó, nhưng ngươi có thể sẽ phải gặp một vài kẻ ngươi không muốn gặp một chút nào đấy, không biết ngươi có muốn đi hay không?

Nhược Hoan vừa cười vừa giải thích cặn kẽ làm ánh mắt Tàn Vấn Thiên lóe lên tia nhìn sắc bén, yến hội hoàng gia.

- Người nước Tuyết Vân bảo vệ Tàn Dao rất kỹ, muốn gặp được cô ấy cũng chẳng dễ dàng gì đâu.

Nhược Hoan nói tiếp, trong lòng Tàn Vấn Thiên cũng hiểu rõ việc này, thân phận của hắn khá nhạy cảm. Người Tàn phủ mà muốn đi vào chỗ của giới quý tộc này đúng là khó bằng trời.

- Sư tỷ, để ngươi nhờ những đệ tử quý tộc đó thế này đúng là làm phiền ngươi rồi.

Giọng nói của Tàn Vấn Thiên đong đầy sự biết ơn với Nhược Hoan, nếu đã có cơ hội gặp mặt Tàn Dao thì hiển nhiên là hắn sẽ không bỏ qua.

- Ngươi đúng là chẳng có tí xiu tâm nhìn gì hết.

Nhược Hoan tròn mắt liếc nhìn Tàn Vấn Thiên, nói:

- Ta không ghét đệ tử quý tộc mà trái lại ấy, không ít người trong số bọn họ đều là nhân vật hết sức ưu tú, trừ một số thành phần quân là áo lụa ra, chứ như đám người Âu Thần và Diệp Vô Khuyết thực ra đều rất xuất sắc, điều mà ta không thích ở bọn họ chính là họ đã mang theo cái nếp sống dơ bẩn ấy đến học viện Đế Tinh mà thôi.

- Vấn Thiên, ở nơi hoàng thành này ngươi phải luôn luôn cảnh giác, đừng khinh thường kẻ địch của ngươi. Ví dụ như hoàng thất nước Sở có bốn vị hoàng tử, nắm vị công chúa, nhưng cả bốn vị hoàng tử này đều là những người cực kỳ ưu tú. Ban nãy ta có nói yến hội lần này là do tam hoàng tử tổ chức, hắn cũng là một nhân vật tài năng xuất chúng. Hắn cũng là người có khả năng được chọn làm người đứng đầu nước Sở nhất, lần này ngươi phải đề ý hắn đấy nhé.

- Ừm.

Tàn Vấn Thiên gật đầu, lòng lại cảm khái, người của Kỵ Sĩ minh có thể tạo thành một thế lực mạnh mẽ như thế trong học viện Đế Tinh, điều này đã chứng minh được sự ưu tú của những đệ tử quý tộc kia.

Có được một lượng lớn tài nguyên rồi, bọn họ lại còn nỗ lực tu hành nữa. Nếu một người không khắc khổ, không phấn đấu thì khó lòng mà sánh cùng họ được.

Vì vậy có vô số người muốn vào học phủ có địa vị siêu nhiên như học viện Đế Tinh này, bởi vì tại đây họ có thể dựa vào sự cố gắng của mình để có được công pháp thần thông và các loại tài nguyên tu luyện, hơn nữa cũng không bị người nào hạn chế tự do.

- Sư tỷ, thời gian chỉ còn có bảy ngày thôi. Trong bảy ngày này, sư tỷ có thể giúp ta rèn luyện thân pháp được không?

Tàn Vấn Thiên nhờ Nhược Hoan sự giúp đỡ.

- Muốn ở cùng sư tỷ của ngươi lâu thêm nữa à?

Nhược Hoan cười tủm tỉm trêu ghẹo Tàn Vấn Thiên.

- Sư tỷ, thân pháp này ta đã tu luyện đến bình cảnh rồi, sư tỷ phải giúp ta mới được.

Tàn Vấn Thiên giờ trở mặt dày. Đương nhiên hắn cũng chỉ làm như vậy với những người thân thiết mà thôi và đúng là hắn đã coi Nhược Hoan giống như người thân của mình vậy.

- Được, được.

Nhược Hoan cười khanh khách, từ lúc gặp mặt lần đầu tiên cho tới bây giờ thì đã qua tám tháng rồi, cô trông thấy sự trưởng thành của Tàn Vấn Thiên, bỏ đi những ngây thơ non nớt thuở ban đầu.

Kinh nghiệm từng trải sẽ giúp hắn lột xác theo thời gian.

- Ta cũng muốn tôi luyện thân pháp nữa.

Mập mạp nhìn Nhược Hoan với vẻ đáng thương.

- Với vóc người này của người ấy à?

Nhược Hoan liếc nhìn mập mạp đầy khinh bỉ làm sắc mặt mập mạp ửng đỏ ngay tức khắc, bắt nạt mập mạp quá lắm mà.

Trên một khu đất trống tại chỗ ở của Nhược Hoan, mập mạp ngồi một bên, Tiểu Hồn Đan ngồi xổm ngay bên cạnh hắn, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước.

Nhắc thấy trường tiên của Nhược Hoan hóa thành bóng roi ngập trời, chúng vung ra điên cuồng nhưng bước chân của Tần Vãn Thiên vẫn diệu đến cực điểm, thế nhưng khi quan sát bộ pháp đó thì lại có một loại cảm giác huyền diệu. Cả một mảnh đất trống chỉ có những ảo ảnh của hắn.

- Cái tên này, tu vi đến Luân Mạch cảnh tầng năm mà thân pháp cũng lợi hại đến mức đó rồi.

Đôi mắt mập mạp sáng lấp lánh, xem ra ngày tháng khổ tu của Tần Vãn Thiên không uổng phí chút nào. Đáng thương cho hắn trước đó còn khinh bỉ tu vi Tần Vãn Thiên thấp, mà giờ hắn bị bỏ xa vì tu vi hiện tại chỉ mới đến Luân Mạch cảnh tầng bốn đỉnh phong.

- Roẹt!

Tiếng xé toạc vang trời truyền ra, thân thể Tần Vãn Thiên bị trường tiên quán lấy, quần áo thì rách bươm. Sau khi ổn định thân mình thì hắn cười gượng than thở:

- Sư tỷ, đâu cần phải ác tới mức này chứ.

- Không nghiêm túc hơn chút nữa thì sao người có cảm giác áp lực chứ?

Nhược Hoan cười vang, cô còn chưa dứt lời thì đã có bóng roi quất tới. Bước chân của Tần Vãn Thiên chuyển động lướt qua bên cạnh nơi trường tiên vừa vung tới làm hắn cạn cả lời, chỉ đành phải tập trung tinh thần để ra sức né tránh, bởi cảm giác bị trường tiên đánh trúng chả dễ chịu gì cho cam.

Qua nửa ngày, cả người Tần Vãn Thiên toàn là mồ hôi, quần áo đều rách nát cả, thậm chí có máu thấm ra ngoài, da tróc thịt bong. Mập mạp thấy thế thì hoảng sợ đến lạnh cả người, nghĩ thầm rằng hắn sẽ không làm chuyện ngu ngốc giống như Tần Vãn Thiên đâu.

- Được rồi, nghỉ ngơi thôi. Cảm thấy thế nào?

Nhược Hoan mỉm cười hỏi Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên đi về phía Nhược Hoan, hắn thấy Nhược Hoan đầm đìa mồ hôi, mái tóc đen trên trán đã sưng nước, thân hình nóng bỏng cũng được mồ hôi làm nổi bật lên, đôi gò bồng đảo vút cao như ẩn như hiện.

Thấy hình ảnh hấp dẫn như thế, Tần Vãn Thiên muốn chảy cả máu mũi.

- Sư tỷ, người đẹp thật đó.

Tần Vãn Thiên vừa cười vừa khen ngợi làm Nhược Hoan hơi sững sốt. Cô nhìn thiếu niên trước mặt mình rồi cười mắng:

- Được lắm, dám trêu cả sư tỷ người.

- Ta nói thật thôi mà.

Tần Vãn Thiên nhún vai.

- Được, vậy tiếp tục.

Ánh mắt Nhược Hoan lóe lên tia sáng kỳ dị, cô cười khanh khách làm Tần Vãn Thiên rung mình, hai người lại tiếp tục.

Dưới áp lực từ sự dạy dỗ của Nhược Hoan, thân pháp của Tần Vãn Thiên đã tiến bộ theo từng ngày. Rốt cuộc, khi đến ngày thứ năm thì thân pháp Cửu Thiên Công Bằng quyết đã bước vào cấp hoàn mỹ, chỉ còn kém cấp độ thần động cuối cùng mà thôi. Nhưng để có thể đạt đến cấp độ thần động thì e rằng cần phải đi săn giết một ít yêu thú mới được.

Sau khi thân pháp bước vào cấp hoàn mỹ, cho dù là Nhược Hoan cũng cần phải tập trung hơn trước mới có thể đánh trúng Tần Vãn Thiên. Loại bộ pháp cấp hoàn mỹ có năng lực né tránh và tốc độ nhanh như tia chớp này làm cho cô hơi khiếp sợ, điều này giúp cô có một cái nhìn mới hơn về Cửu Thiên Côn Bằng quyết rất khó tu hành này.

Bên trong ảo mộng chi thành, Mục Nhu vừa chiến đấu xong một trận. Trong lúc vô thức, cô lại đi tới nơi quen thuộc này, đưa mắt nhìn bệ đá trống không kia lòng cô lại dâng lên một chút mất mát.

- Vậy mà tên kia lại không xuất hiện.

Đôi mắt xinh đẹp của Mục Nhu lóe sáng, từ ngày cô tháo mặt nạ của mình ra, tên mang mặt nạ kỳ lân kia cũng không còn xuất hiện nữa. Vốn dĩ cô định nói một câu cảm ơn mà giờ lại chẳng có cơ hội.

Có lẽ bởi vì nhờ vào khoảng thời gian trước đó tạo thành thói quen, Mục Nhu muốn tới nơi luận bàn giữa cô và tên kỳ lân kia để rèn luyện thân pháp và thần thông của mình. Tiếc rằng không biết khi nào thì hắn xuất hiện lại một lần nữa.

- Mục tiểu thư lại đang suy nghĩ về người thương rồi.

Lúc này có tiếng cười yêu kiều truyền đến, Mục Nhu xoay người trừng mắt nhìn cô gái mang mặt nạ phượng hoàng kia, xăng giọng:

- Ta chỉ muốn đến trước mặt hắn nói lời cảm ơn mà thôi, đâu có thấp kém như lời người nói.

- Thật vậy à, vậy vì sao ngày nào người cũng chạy tới đây thế?

Sở Linh hỏi bằng giọng tò mò.

- Thử vận may, mấy ngày nay thân pháp của ta lại tiến bộ nữa rồi nên muốn luận bàn cùng hắn một chút.

Giọng điệu Mục Nhu trở nên dịu dàng hơn, cũng bởi vì tính cách của cô khá là trầm tĩnh.

- Được thôi, chúng ta đi ra ngoài đi, chỉ còn hai ngày nữa thì đến lúc tam hoàng tử diện hạ mở tiệc chiêu đãi Tàn Dao rồi, đến lúc đó chúng ta đi cùng đi.

Sở Linh nói, cả hai xoay người chuẩn bị ra ngoài.

- Tính cách của tam hoàng tử vẫn luôn cường thế, nghe nói năm xưa việc ra tay với Tàn phủ cũng có ý của hắn, rõ ràng là một người cực kỳ quyết đoán mà sao lại mời Tàn Dao đến chứ?

Mục Nhu hỏi vì tò mò, hiển nhiên là cô nghe nói rõ ràng về tính cách của các vị hoàng tử trong hoàng thất, Tam hoàng tử trẻ tuổi, tài năng lộ rõ, thiên phú kiệt xuất lại là người hết sức thông minh. Mục đích chuyến đi lần này của Tàn Dao chính là vì Tàn Hạo và Tàn Xuyên, theo tính cách của tam hoàng tử thì nhất định là hắn sẽ khinh thường và cũng chẳng quan tâm đến thái độ của nước Tuyết Vân mới đúng.

Hơn nữa, tính cách của Tam hoàng tử rất giống với bộ hạ lúc còn trẻ, thêm thiên phú tu luyện lại mạnh nên được bộ hạ hết sức coi trọng. Hiện tại, tuổi tác của đương kim bộ hạ đã cao nên bắt đầu trải đường cho việc đăng cơ sau này của tam hoàng tử rồi.

- Chúng ta đâu thể nào hiểu được ý nghĩ của tam ca chứ, nhưng mà nếu Tàn Dao muốn cứu Tàn Hạo và Tàn Xuyên thì đúng là mơ tưởng hão huyền, chỉ e rằng cô ta sẽ bị tam ca làm nhục.

Sở Linh hừ lạnh chế giễu rồi nói:

- Lần này tam ca mời rất nhiều người, thậm chí có cả Mạc Khuynh Thành nữa, e rằng hắn đang muốn tỏ rõ thái độ và lập trường của mình.

Sở Linh chính là quận chúa con gái vương gia, nếu xét về quan hệ thì cô có thể gọi đương kim tam hoàng tử là huynh trưởng.

- Nhất định là Yến Vũ Hàn cũng sẽ đi.

Mục Nhu cảm thấy hơi buồn bực.

- Đương nhiên là đi rồi, nhưng Yến Vũ Hàn cũng không dám kiêu ngạo ở đó đâu.

Sở Linh an ủi cô:

- Nhưng có một chuyện cực kỳ đáng ghét, có người nhờ ta giúp đỡ dẫn một kẻ đến yến hội.

- Dẫn ai theo?

Mục Nhu hỏi.

- Người Tàn phủ, Tàn Văn Thiên của học viện Đế Tinh.

Sở Linh tỏ vẻ kinh thường, nói tiếp:

- Nghe nói thiên phú của kẻ này không tồi đâu nhưng lại quá kiêu căng ngạo mạn, hắn ta giết chết Âu Phong em trai Âu Thần, đúng là không biết chừng mực là gì. Hiện tại, để có thể gặp mặt Tàn Dao mà không tiết lộ đoạn nhờ người giúp đỡ rồi lại dính lên người ta, chỉ e là tên này đang muốn bám vào địa vị của Tàn Dao hôm nay mà thôi.

- Tàn Văn Thiên à.

Mục Nhu cũng từng nghe nói cái tên này mấy lần, cười nói:

- Tàn Dao với người đó cũng là chị em mà, có gì đâu mà bám hay không bám chứ? Và lại, nếu bằng hữu của ngươi nhờ ngươi giúp thì ngươi nên tâm bình khí hòa một chút, đừng làm khó người khác mới phải. Bằng không thì lại làm cho bạn của ngươi lúng túng khó xử.

- Hừ.

Sở Linh nhếch miệng, cô nghe nói bằng hữu của cô cũng được người khác nhờ vả mà thôi, nếu thế thì không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 76: Tâm Sự Của Mạc Khuynh Thành

Hai ngày sau, Tàn Vấn Thiên đi đến bên ngoài một phủ đệ. Sau khi đưa hấn đến đây thì người dẫn đường đã rời đi.

Tòa phủ đệ này nằm ở khu vực thứ năm trong hoàng thành. Người sống ở khu vực này toàn là vương công quý tộc. Ngang đầu lên có thể nhìn thấy bốn chữ lớn “phủ Từ Quận Vương” được khắc trên tấm biển lớn treo trên cửa.

- Phủ Từ Quận Vương?

Tàn Vấn Thiên cảm giác cái tên này hơi quen tai, chợt con ngươi của hấn co lại. Hấn nhớ ra ngày đại thọ của Bạch Thanh Tùng lúc trước, có rất nhiều thế lực trong hoàng thành đều đến chúc thọ, trong đó có phủ Từ Quận Vương.

“Phủ Từ Quận Vương phái người đi chúc thọ Bạch Thanh Tùng ở thành Thiên Ung, rõ ràng là vì Diệp gia. Mặc dù thế lực của Diệp gia rất lớn, nhưng đường đường là vương phủ mà lại suy đồi đến mức này, e rằng cũng chẳng có chút thực quyền nào.”

Tàn Vấn Thiên thầm đoán trong lòng. Cũng thật là đúng lúc, nhờ người khác giúp đỡ, cuối cùng lại tới phủ Từ Quận Vương này.

Cũng không biết hiện nay Bạch gia ra sao rồi. Tên ngụy quân tử Bạch Thanh Tùng kia đã dạy cho hấn một bài học sâu sắc. Nghĩa phụ nể tình ngày xưa tổ tiên Bạch gia có chút quan hệ với Tàn Vũ nên mới đồng ý mối hôn sự đó, còn bản thân hấn cũng thật lòng đối đãi với người của Bạch gia. Nhưng không thể ngờ rằng Bạch gia lại ác độc đến vậy, cuối cùng lại còn giúp đỡ Diệp gia diệt trừ Tàn phủ.

Nếu chỉ là đuổi hấn ra khỏi Bạch phủ thì hấn còn nhịn được. Nhưng Bạch gia lại tham dự vào vụ diệt trừ Tàn phủ... Tàn Vấn Thiên hãy còn nhớ kỹ chuyện này trong lòng, tuyệt đối không thể nào quên được.

“Bạch Thu Tuyết đã vào học viện Hoàng Gia rồi nhỉ.”

Tàn Vấn Thiên trầm nghĩ.

Có mấy bóng người bước ra từ phủ Từ Quận Vương. Tàn Vấn Thiên nhìn về phía họ, con ngươi co rụt lại.

Cô gái này hấn là người mà hấn đã từng gặp trong Thiên Mộng lâm. Trong những ngày ấy, hấn thường xuyên chiến đấu với một cô gái để rèn luyện thân pháp, cũng có tác dụng không nhỏ. Mà vào ngày cuối cùng thì còn có thêm một người khác xuất hiện, có vẻ hơi tùy hứng và đồng đánh, cũng chính là cô gái này đây.

Tuy Tàn Vấn Thiên nhận ra Sở Linh, song Sở Linh lại không biết hấn. Cô đi đến bên cạnh Tàn Vấn Thiên, cất giọng hỏi một cách hồ hững:

- Ngươi chính là Tàn Vấn Thiên à?

- Ừ.

Tàn Vấn Thiên gật đầu.

- Mặc cái này vào. Từ giờ trở đi ngươi xem như là hộ vệ của ta nhé. Nếu ta đã hứa với người khác thì sẽ dẫn ngươi vào đó, nhưng ngươi cũng không được gây phiền toái cho ta.

Sở Linh nói. Thân phận của Tàn Vấn Thiên có hơi nhạy cảm, Diệp gia và Âu gia đều không thân thiện với hấn cho lắm. Nếu bị người khác phát hiện cô giúp đỡ Tàn Vấn Thiên thì không ổn chút nào.

- Được.

Tần Văn Thiên mặc áo hộ vệ lên người. Sở Linh đối xử với hắn có hơi hơi lạnh nhạt, nhưng điều này lại hợp ý của hắn. Hắn cũng không muốn dính líu gì tới cô ta cả.

- Các người đi theo phía sau. Đi thôi.

Sở Linh cưỡi con ngựa của mình, sau đó nhanh chóng xuất phát. Tần Văn Thiên và hai tên hộ vệ chạy theo sau, tốc độ cũng rất nhanh.

Mấy canh giờ sau, Tần Văn Thiên phát hiện Sở Linh dẫn hắn vào hoàng cung, nhưng lại là phía bên trái hoàng cung, đi vào trong một trang viên khổng lồ. Trong trang viên này có núi non khe suối, chiếm diện tích lớn không biết bao nhiêu mà kể. Thậm chí Tần Văn Thiên còn cảm giác được yêu khí rất nhẹ.

“Một nửa hoàng thành bị Hắc Âm Sâm Lâm bao quanh, bao gồm cả hoàng cung cũng thế. Nơi này có yêu khí, lại ở bên cạnh hoàng cung, hẳn là Hắc Âm Sâm Lâm bên ngoài hoàng cung. Thế mà lại có một trang viên ở đây thế này, thật đúng là xa xỉ.”

Tần Văn Thiên nhìn về phía trước, dường như có thể nhìn thấy mấy tòa cung điện xa hoa ở đó. Một nơi nghỉ ngơi giải trí được xây dựng trong Hắc Âm Sâm Lâm, e rằng chỉ có người trong đại gia tộc mới dám làm như vậy.

- Nơi này là sân săn bắn hoàng gia, nhưng kéo dài vào sâu trong Hắc Âm Sâm Lâm. Bám sát ta, nếu không gặp phải yêu thú rồi làm phiền cho chúng thì đừng trách ta.

Sở Linh ngồi trên lưng ngựa quát một tiếng, thậm chí không quay đầu lại, ngựa chạy như bay, không thèm chờ hộ vệ với Tần Văn Thiên đi đằng sau.

“Quả nhiên là tính khí của đại tiểu thư.”

Tần Văn Thiên trầm nghĩ, tăng tốc chạy tới. Sân săn bắn hoàng gia lớn như vậy, chỉ sợ phải chờ tới khi yến tiệc bắt đầu thì hắn mới có thể thấy Tần Dao tỷ được.

- Mục Nhu.

Đúng lúc này, Sở Linh nhìn thấy có mấy bóng người ở đằng trước, lập tức gọi to. Những người kia cũng cưỡi ngựa màu trắng, nghe thấy tiếng gọi thì dừng lại. Một nữ kỵ sĩ đi đầu quay lại, cười nói:

- Sở Linh, người cũng tới rồi.

- Ừ. Xem ra chúng ta đều đến rất sớm.

Sở Linh cười nói. Sau lưng Mục Nhu cũng có hai người hộ vệ đi theo. Nhưng hộ vệ của cô đều cưỡi ngựa. Từ điểm này có thể thấy được phong cách xử sự khác nhau giữa Mục Nhu và Sở Linh.

Trong số các vương công quý tộc như Sở Linh, hộ vệ cũng chỉ là võ tu có thực lực hơi lợi hại một chút mà thôi. Chức trách của họ là bảo vệ an toàn cho chủ nhân, song cũng hưởng thụ tài nguyên tu luyện do chủ nhân cung cấp. Địa vị của hộ vệ rất thấp. Chỉ có những hộ vệ thực lực xuất chúng mới được coi trọng. Nhưng dù thế vẫn không có quá nhiều tự do.

Cho nên, những kẻ có thiên phú chân chính nhất định sẽ không chịu trở thành hộ vệ của người khác. Ít ra cũng phải có chức vị khách khanh.

Tần Văn Thiên thấy Mục Nhu thì hơi kinh ngạc. Cô gái này chính là người đã từng luận bàn với hắn nhiều lần ở ảo mộng chi thành, không ngờ lại có thể gặp mặt ở đây.

Có lẽ Mục Nhu đã phát hiện ra gì đó, đôi mắt đẹp nhìn về phía Tần Văn Thiên, dường như phát hiện ra Tần Văn Thiên là ai, gật đầu nhẹ với hắn. Thấy vậy Tần Văn Thiên không khỏi sửng sốt.

Mục Nhu lẽ ra không biết hắn mới đúng. Tần Văn Thiên không biết rằng Sở Linh có nhắc đến chuyện sẽ dẫn hắn tới đây với Mục Nhu, cho nên Mục Nhu mới đoán được hắn là Tần Văn Thiên, chứ không phải đoán được hắn chính là nam tử đeo mặt nạ kỳ lân ở ảo mộng chi thành.

- Chúng ta đi thôi.

Sở Linh thấy Mục Nhu chú ý tới Tần Văn Thiên thì thoáng cau mày, liếc nhìn Tần Văn Thiên một cái. Cô không muốn bị người khác biết được cô đang giúp Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên cực kỳ nhạy cảm. Thái độ của Sở Linh rõ ràng đến thế thì sao hắn có thể không phát giác cho được.

“Chờ lát nữa thấy Tần Dao tỷ rồi thì mình không cần dây dưa với cô ta nữa.”

Tần Văn Thiên trầm nghĩ như vậy. Hắn không thích tính cách của Sở Linh. Nếu cô ta đã hứa với bạn rằng sẽ dẫn hắn đi vào rồi thì cần gì phải tỏ vẻ ghét bỏ như vậy chứ. Nếu sợ liên lụy thì đừng có hứa hẹn với bạn của cô ta ngay từ đầu cho rồi.

Cùng lúc đó, có không ít con cháu quý tộc cũng đến sân săn bắn hoàng gia tiếp giáp với hoàng cung và Hắc Âm Sâm Lâm này.

Tam hoàng tử điện hạ còn trẻ tuổi, bởi vậy những người được hắn mời dĩ nhiên không thể nào là người của thế hệ trước được, bọn họ đều là con cháu

quý tộc trẻ tuổi.

Đệ tử của Diệp gia cũng đến. Diệp Triển của học viện Hoàng gia cũng đến sân bắn Hoàng gia này. Ngoại trừ hộ vệ thì hắn còn dẫn theo hai người nữa.

- Liễu Nghiên, đây chính là sân bắn Hoàng gia. Con cháu trong cung đều thích xuất phát từ nơi này vào Hắc Ám Sâm Lâm để săn thú, rèn luyện thực lực của mình.

Diệp Triển cười nói với cô gái bên cạnh. Cô ta chính là Liễu Nghiên. Anh trai của Liễu Nghiên là Liễu Nhạc cũng có mặt ở bên cạnh cô ta.

Lúc trước bọn Diệp Triển và Âu Phong đuổi giết Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc, Diệp Triển nhìn thấy Liễu Nghiên thì dừng bước lại. Chính là hôm ấy, hắn quen biết với Liễu Nghiên cũng bắt đầu theo đuổi Liễu Nghiên từ hôm đó.

Tuy rằng ban đầu Liễu Nghiên có hơi phân vân vì Tần Văn Thiên, nhưng Diệp Triển thật sự đối xử với cô rất tốt. Lại thêm Liễu Nhạc vẫn luôn khuyên bảo cô, nên cô dần dần đón nhận Diệp Triển.

Dù sao lời Liễu Nhạc nói cũng rất đúng, ở trong hoàng cung nước Sở rộng lớn này có rất nhiều người có thiên phú xuất chúng hơn họ. Bọn họ không có chỗ dựa, không có tài nguyên, sao có thể so sánh với người khác được. Chỉ sợ sớm hay muộn cũng sẽ có kết cục chết một cách yên lặng trong lúc săn bắn yêu thú như bọn bè của họ mà thôi.

- Khí phái quá! Không hổ là sân bắn Hoàng gia của nước Sở!

Liễu Nhạc tiếp lời Diệp Triển:

- Diệp Triển, nếu không phải nhờ người thì ta và Liễu Nghiên hoàn toàn không thể bước chân vào một nơi như thế này.

- Đại ca, người là huynh đệ của ta, cần gì phải khách khí thế.

Diệp Triển cười nhẹ, cộng thêm dung mạo tuấn tú của hắn khiến người ta cảm thấy thoải mái vô cùng.

- Ha ha... Cũng đúng! Sau này đều là huynh đệ một nhà!

Liễu Nhạc cười lớn nói, có vẻ rất là sáng khoái.

Liễu Nhạc còn chưa dứt lời thì ánh mắt chợt khựng lại, nhìn chăm chăm về phía trước. Ở nơi đó xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp như mộng ảo.

Diệp Triển nhìn theo ánh mắt Liễu Nhạc, con ngươi co rụt lại. Đệ nhất mỹ nữ của nước Sở, Mạc Khuynh Thành.

- Mạc Khuynh Thành cũng đến.

Liễu Nhạc thì thào. Hắn chẳng qua chỉ từng được gặp Mạc Khuynh Thành một lần trong lúc thí luyện ở võ phủ của học viện mà thôi, nhưng khó mà quên được. Nữ nhân này đẹp đến mức khiến người ta ngẩn ngơ.

Nhưng hắn cũng biết rõ thân phận của mình. Hắn và Mạc Khuynh Thành hoàn toàn không thể quen biết nhau được. Hắn chỉ có thể tưởng tượng trong lòng mà thôi.

- Đệ nhất mỹ nữ nước Sở, cô ấy quả thật là đẹp quá.

Bản thân Liễu Nghiên cũng là mỹ nhân, nhưng thấy Mạc Khuynh Thành vẫn sẽ có cảm giác kinh diễm, dường như chỉ cần mình đứng ở trước mặt cô ấy thì bất giác sẽ thua kém hơn nhiều, chẳng qua chỉ làm nền cho vẻ đẹp của cô ấy mà thôi.

Ngoại trừ Mạc Khuynh Thành, Nặc Lan bạn của cô ấy cũng có mặt. Hai người cũng đều nhìn thấy mấy người đó nhưng đã xoay người rời đi ngay tức khắc.

- Nữ nhân kia thế mà lại yêu đương với Diệp Triển. Không biết tên tiểu tử Tần Văn Thiên kia biết tin này có bị tức chết hay không nữa. Đến bây giờ chỉ sợ tên kia còn đang tưởng rằng nữ nhân kia đã cứu hắn ấy.

Nặc Lan thì thầm mấy câu. Mạc Khuynh Thành nghe thấy vậy, đôi mắt đẹp của cô hơi chững lại, rồi lập tức nói nhỏ:

- Ta còn nợ hắn một lời xin lỗi.

- Sao người lại cố chấp thế? Nói kiểu gì thì người đã cứu hắn một mạng, còn từng đích thân công hắn, cho hắn ăn được cấp hai thượng phẩm. Dù là hiểu nhầm hắn một lần thì đã sao? Coi như huê nhau là được!

Nặc Lan liếc xéo Mạc Khuynh Thành một phát.

- Nhưng mà... Tình huống hôm đó, hắn nhất định là rất tuyệt vọng...

Mạc Khuynh Thành thở dài một tiếng. Nghĩ đến bóng dáng thê lương của Tần Vãn Thiên khi công Nhạc Phàm rời đi, cô lại cảm thấy áy náy cắn rứt.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Sở Thiên Kiêu

Sở Linh và Mục Nhu cười ngựa mà đi, mang theo đám người Tần Vãn Thiên tới một bãi cỏ khá rộng. Ở phía trước có một cánh cửa với đầy quân sĩ thiết giáp đứng bảo vệ.

- Trong đó là lâm viên trong khu săn bắn của hoàng gia chăng.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên nhìn về phía lối vào, những kiến trúc cao chót vót cực kỳ thanh lịch và rộng rãi, con cháu hoàng thất rất thích tiến vào Hắc Âm Sâm Lâm săn bắn từ nơi này.

- Tam hoàng tử điện hạ và khách quý của nước Tuyết Vân vẫn chưa tới, xin chur vị đợi ở nơi này.

Chỉ thấy một quân lính đi lên phía trước nói với Sở Linh và Mục Nhu, hai người lần lượt xuống ngựa đứng chờ ở bên ngoài.

Các cô đều biết trang viên này vẫn còn lối vào khác.

- Mặt mũi của Nước Tuyết Vân này lớn thật đấy.

Sở Linh bực mình lẩm bẩm.

- Dù sao thì người ta cũng là khách, cứ kiên nhẫn chờ một lúc là được.

Mục Nhu lắc đầu cười nói, lúc này lục tục có vài người đến, nhao nhao chào hỏi Sở Linh và Mục Nhu. Giản nhiên phần lớn mọi người đều quen biết nhau, mặc dù không hẳn là quen thân gì nhưng ở bên ngoài thì vẫn có vẻ như khá hòa khí.

- Sở Linh.

Lúc này chợt nghe thấy một giọng nói vang lên, Sở Linh đưa mắt nhìn về phía người lên tiếng, không khỏi mỉm cười nói:

- Diệp Triển, ngươi cũng tới rồi à.

- Ủ, tới rồi đây.

Diệp Triển gật đầu cười, ánh mắt hần lập tức đưa về phía Tần Vãn Thiên ở sau lưng Sở Linh. Chỉ thấy ánh mắt đối phương rất lạnh lẽo, hình như còn có sát ý lóe lên.

Rõ ràng là Tần Vãn Thiên đã nhận ra Diệp Triển. Đây chính là kẻ đuổi giết hần cùng với Âu Phong.

Diệp Triển chỉ hơi sững sốt một chút rồi lại khôi phục như vẻ thường, vẫn giữ nguyên nụ cười thân nhiên như trước.

- Tần Vãn Thiên.

Diệp Triển phun ra một câu, ngay lập tức có không ít người nhìn về phía Tần Vãn Thiên, bọn họ nhanh chóng nhớ ra cái tên này.

Người của Tần phủ, tân sinh nổi danh của học viện Đế Tinh, đã giết chết Âu Phong của Âu gia

Mặt Sở Linh cứng đờ, cái tên Diệp Triển nhận ra Tần Vãn Thiên, lại còn gọi to tên của Tần Vãn Thiên lên, nhất thời khiến cho cô có phần khó xử. Nhưng thế lực của Diệp gia rất lớn, phủ Từ Quận Vương của cô cũng không bằng.

Tần Vãn Thiên cũng nhìn thấy Liễu Nghiên và Liễu Nhạc đứng bên cạnh Diệp Triển, trong lòng có cảm giác khó chịu. Ngày trước lúc ở trong Hắc Âm Sâm Lâm, Diệp Triển và Âu Phong đuổi giết hần và Phàm Nhạc. Lúc đó bọn họ còn kịp thời cứu mạng Liễu Nghiên, vì tránh mang phiền phức tới cho Liễu Nghiên mà hần còn dặn Liễu Nghiên không được nói là quen biết hần.

Nhưng hiển nhiên Tần Vãn Thiên không ngờ được Liễu Nghiên lại đi cùng với Diệp Triển, hơn nữa dường như quan hệ còn khá thân thiết nữa.

Có vẻ Diệp Triển chú ý tới ánh mắt của Tần Vãn Thiên, chỉ thấy hần cười một cái rồi kéo tay Liễu Nghiên hỏi:

- Nghiên Nhi, muội có quen biết với hần từ trước à?

Về mặt Liễu Nghiên có hơi chút xấu hổ, dù sao cô cũng biết chuyện trước đây Diệp Triển truy sát Tần Vãn Thiên, mà Tần Vãn Thiên lại cứu cô và Liễu Nhạc. Từ tận đáy lòng cô cũng có chút hảo cảm với Tần Vãn Thiên.

- Ủ.

Liễu Nghiên khẽ gật đầu, mỉm cười nhìn về phía Tần Vãn Thiên:

- Cảm ơn người về chuyện lần trước.

- Không cần, cứ coi như là ta trả lại cho cô vậy.

Về mặt Tần Vãn Thiên cũng rất bình tĩnh, mọi đều có nguyện vọng khác nhau, Liễu Nghiên có quyền tự quyết định cho bản thân mình, chỉ là lựa chọn của Liễu Nghiên là muốn giết chết Diệp Triển, điều này làm cho hắn có chút bối rối, hắn nên dùng thái độ gì để đối xử với Diệp Triển đây?

Đến bây giờ Tần Vãn Thiên vẫn luôn cho rằng trước đây Liễu Nghiên đã cứu hắn.

- Ha ha.

Trong nụ cười của Diệp Triển có một luồng ánh sáng, ngay sau đó hắn nhìn về phía Sở Linh, tiếp tục nói:

- Sở Linh, Tần Vãn Thiên là hậu nhân của gia tộc phản nghịch là Tần phủ, hơn nữa hắn còn giết chết Diệp Mặc và Diệp Lang của Diệp gia. Cô có biết chuyện này không?

- Cái tên này.

Sở Linh trầm mặc một tiếng, lập tức nói:

- Ta cũng không biết hắn là Tần Vãn Thiên, hắn chỉ là hộ vệ đầy tớ của ta thôi.

- Hộ vệ đầy tớ, hóa ra là thế.

Về mặt Diệp Triển vô cùng bình tĩnh, xoay người nhìn về phía Tần Vãn Thiên, cười nói:

- Thì ra người cam lòng làm đầy tớ của người khác, đúng là khiến Tần phủ mờ mờ mịt mịt.

- Vì Dao tỷ, ta phải cố gắng nhịn.

Tần Vãn Thiên trầm nghĩ trong lòng, không ngờ Sở Linh lại là con người như thế.

Diệp Triển đoán được hôm nay Tần Vãn Thiên tới là vì Tần Dao, nhưng ở trong lòng hắn vẫn liên tục cười lạnh. Hắn thân là con cháu Diệp gia, nên biết được một chút tin tức nội bộ của yến hội ngày hôm nay, tên Tần Vãn Thiên này lại còn chạy lên tận cửa, đúng là nực cười.

Nắm tay Liễu Nghiên, Diệp Triển cười khẩy rồi bỏ đi, Sở Linh thoáng cái lại trở thành tâm điểm của mọi người ở đây.

- Tần Vãn Thiên, người về đi! Nơi này không hợp với người.

Sở Linh cảm nhận được ánh mắt của mọi người, không khỏi nói với Tần Vãn Thiên:

- Việc này ta sẽ giải thích với bằng hữu của ta sau, ta không giúp được rồi.

Giọng của Sở Linh không lớn, nhưng đám người ở chỗ này vẫn nghe được, rõ ràng Sở Linh được người khác nhờ vả đưa Tần Vãn Thiên tới nơi này.

- Đệ tử học viện Đế Tinh mà không có tư cách tiến vào vòng giao thiệp này, đây chính là sự chênh lệch giữa thân phận.

Liễu Nhạc cũng chú ý tới Tần Vãn Thiên, cảm thán trong lòng. Từ sau khi bước vào hoàng thành này, hắn đã cảm nhận sâu sắc được hoàng thành và cuộc sống trước kia không hề giống nhau, nơi này có rất nhiều tầng lớp quyền quý, phân chia đẳng cấp gắt gao, cá lớn nuốt cá bé, tất cả đều rõ rệt hơn hắn.

- Diệp gia mới là chỗ dựa.

Liễu Nhạc trầm nghĩ trong lòng, lập tức thấp giọng nói với Liễu Nghiên bên cạnh:

- Liễu Nghiên, mặc dù tên Tần Vãn Thiên này có ý với muội, nhưng muội phải phải sạch quan hệ với hắn đấy.

- Muội biết phải làm gì mà.

Liễu Nghiên ngẩng ra một lúc rồi lập tức gật đầu.

Mà Tần Vấn Thiên nghe thấy lời nói bất ngờ của Sở Linh thì đôi mắt không khỏi cương cứng, nhìn Sở Linh bên cạnh hần chột cảm thấy buồn cười. Nếu đã đồng ý giúp đỡ, hơn nữa lại còn tới tận nơi đây, giờ Sở Linh lại nói không dẫn theo hần vào là sao?

- Đúng là nực cười, cáo tù.

Tần Vấn Thiên cười lạnh một tiếng, hần cũng nóng tính lắm chứ, chỉ vì muốn gặp Tần Dao mà cố gắng chịu đựng, nhưng không ngờ lúc này Sở Linh lại cho hần một câu như vậy.

- Thái độ kiểu gì đấy.

Sở Linh quát lạnh một tiếng.

- Nếu khi đó ngươi không đồng ý thì cũng chẳng sao, nhưng nếu đã là đồng ý rồi sao giờ lại trách ta như thế? Còn coi ta không khác gì tôi tớ nhà ngươi, ngươi là cái thá gì.

Tần Vấn Thiên liếc nhìn Sở Linh một cách lạnh lùng, lập tức phẩy tay áo bỏ đi. Tốc độ bước đi cực nhanh, hơn pháp bộ pháp cực kỳ tinh diệu, nếu Sở Linh không giúp thì hần cũng không thể cầu xin đối phương được, đành phải tự nghĩ cách khác.

- Hừm?

Đúng lúc này, Mục Nhu nhìn thấy bộ pháp của Tần Vấn Thiên thì đôi mắt đẹp lập tức cứng lại, tim đập thình thịch, cô rất quen thuộc với bộ pháp này.

Mục Nhu từng giao thủ với Tần Vấn Thiên rất nhiều lần ở Hắc Ám Sâm Lâm. Nên cô rất quen thuộc bộ pháp này, lúc này liên tưởng tới thì đúng là đáng người Tần Vấn Thiên cũng có phần giống.

- Là hần.

Trong lòng Mục Nhu run lên.

- Chờ đã.

Mục Nhu mở miệng kêu một tiếng khiến cho Tần Vấn Thiên dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

- Ngươi theo ta đi vào.

Mục Nhu nói với Tần Vấn Thiên, làm cho Tần Vấn Thiên có phần khó hiểu.

- Chúng ta là bằng hữu, không phải sao? Ta dẫn bằng hữu tham gia yến hội, chắc chắn không thành vấn đề.

Mục Nhu cười nói rất tự nhiên. Tuy Tần Vấn Thiên thấy ngờ vực nhưng cũng biết là đối phương muốn giúp mình, cho nên sẽ diện cái áo làm gì, bèn mở miệng nói:

- Đa tạ.

- Mục Nhu!

Về mặt Sở Linh nhấn mặt nhìn Mục Nhu, đây khác gì là đang chống đối với cô.

- Sở Linh, ngươi làm thế nào ta sẽ không can thiệp, giờ ta dẫn hần vào không phải bởi vì ngươi mà là vì bản thân ta.

Mục Nhu nói với Sở Linh, hy vọng cô ta có thể hiểu được việc này không phải đang nhắm vào Sở Linh.

- Thật sao, tại sao ta cứ cảm thấy ngươi có ý làm vậy thế?

Sở Linh cực kỳ bức bối:

- Mục Nhu, ta là bằng hữu của ngươi, không ngờ ngươi lại làm như thế! Muốn chứng tỏ ngươi rất rộng lượng sao, ngươi làm cho ta thất vọng quá.

Nói xong, Sở Linh xoay người rời đi.

- Sở Linh.

Mục Nhu còn muốn giải thích thì đã thấy Sở Linh tiếp tục nói:

- Không cần nói thêm gì nữa, về sau chúng ta ai đi đường nấy. Coi như ta không có bằng hữu như ngươi.

Mục Nhu cứng người lại, xoay người lại thấy Tần Vấn Thiên đi tới thì nhoen môi cười, nhưng lại có vẻ đắng chát.

- Sở Linh là người như vậy đấy, người đừng trách cô ấy.

Mục Nhu nói với Tần Vãn Thiên, ngay sau đó thì thảo nói nhỏ:

- Hai ngày sau, cô sẽ hết giận ta thôi.

Tần Vãn Thiên thở dài trong lòng, đối với người có thể tùy ý nuốt lời với bằng hữu như thế thì có thể thấy được nhân phẩm chẳng ra gì. Nhưng Mục Nhu lại đề cao Sở Linh quá, có điều như thế cũng có thể thấy được tâm địa của Mục Nhu rất thiện lương.

Đối phương vốn không quen biết mình nhưng lại lấy thân phận bằng hữu dẫn mình vào. Làm người rộng rãi, không hề ngại biện cũng không sợ đắc tội với người khác, so với cô ấy thì Sở Linh càng có vẻ đối trá hơn nhiều.

Lúc này bên trong trang viên có người tới đón tiếp, đám binh sĩ kia lập tức cho đoàn người bước vào trong trang viên đó.

- Chúng ta đi thôi.

Mục Nhu cười với Tần Vãn Thiên, cũng không vạch trần Tần Vãn Thiên. Trong lòng cô rất là kinh ngạc, người có thể chống lại Yến Vũ Hàn vậy mà lại là tân sinh Tần Vãn Thiên của học viện Đế Tinh.

Tần Vãn Thiên bước theo sau Mục Nhu, bọn họ được dẫn tới một bãi cỏ xanh tốt, hai bên trái phải đều có suối chảy quanh, trên bãi cỏ này đã bày trí bàn tiệc đầy đủ, nhưng Tam Hoàng tử còn chưa tới nên không có ai ngồi vào chỗ cả.

Trong một tòa lầu gác ở phía xa, có vô số bóng người bước ra.

Người dẫn đầu là một thanh niên ăn mặc đơn giản sạch sẽ, vóc người cân đối, tóc đen buông dài trên vai, đôi mắt sáng ngời hữu thần, đúng là một mỹ nam tuấn tú.

Khi thanh niên tuấn tú này mỉm cười thì đôi mắt giống như ẩn chứa thần quang, phát ra ánh sáng mê người, khí chất phi phàm.

Ở bên cạnh hắn là một thanh niên mặc áo trắng. Tần Vãn Thiên có thể nhận ra được người đó, hắn chính là Lạc Thiên Thu, nhân vật vào hàng yêu nghiệt của học viện Đế Tinh.

Hai người bọn họ sóng vai mà đi, hình như không chia tôn ti gì cả.

Sau khi hai người này đi ra khỏi lầu gác kia thì dừng lại. Thanh niên tuấn tú nọ mỉm cười nhìn phía sau, dường như đang hoan nghênh khách quý, sau đó lập tức thấy một nhóm người bước tới, người đi đầu chính là Tần Dao.

- Tam hoàng tử điện hạ tới rồi.

- Tam hoàng tử vẫn khí chất, siêu phàm thoát tục như vậy, không hổ là thiên chi kiêu tử.

Mọi người đều mỉm cười bước tới, nhìn thấy thanh niên kia thì ai cũng phải buột miệng ngợi khen. Tam hoàng tử Sở Thiên Kiêu, tên gọi là Thiên Kiêu, chính là người có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế nước Sở nhất, rất được bề hạ coi trọng. Hơn nữa thiên phú của hắn cũng cực kỳ ưu tú, hắn nổi tiếng thứ hai trong kinh thành thập tú.

Sở Thiên Kiêu, nhất đại thiên kiêu!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Tâm Tư Của Tần Dao

Lần đầu tiên nhìn thấy Sở Thiên Kiêu, Tần Vãn Thiên đã cảm thấy người này đúng là rồng trong loài người. Không ngờ người con thứ ba của đương kim bề hạ lại là một nhân vật tuấn tú trẻ tuổi như vậy.

- Các vị đều ngồi vào chỗ cả đi, không cần phải câu thúc như thế làm gì.

Sở Thiên Kiêu mỉm cười chậm rãi bước tới. Đầu tiên là mời đám người Tần Dao ngồi tại chỗ chủ khách, sau đó chính mình mới ngồi xuống, mọi người cũng lần lượt vào chỗ.

- Hôm nay người mà ta mời tới đây đều là thanh niên tài tuấn cùng vai lứa cả, như vậy mới có nhiều chủ đề để nói chuyện.

Sở Thiên Kiều phóng khoáng cười nói:

- Ta giới thiệu với các vị một chút, đây là Tàn Dao của Nước Tuyết Vân. Còn vị đang ngồi bên trái ta đây là bằng hữu tốt của ta, Lạc Thiên Thu, ở đây chắc hẳn cũng có không ít người từng nghe qua tên của hắn.

Chỗ ngồi của Mục Nhu cách chỗ chủ vị có hơi xa một chút, Tàn Vân Thiên ngồi ở chỗ dưới tay của cô ấy, chỉ thấy ánh mắt hắn chăm chú nhìn Tàn Dao, đối phương rõ ràng cũng nhìn thấy hắn nhưng chỉ thấy Tàn Dao u oán nhìn hắn một cái dường như có ý trách cứ.

Lần trước Tàn Dao cố hết sức để không chạm mặt Tàn Vân Thiên, càng không muốn để Tàn Vân Thiên bị liên lụy tới Tàn phủ, không ngờ tên gia hoả này lại tự mình tìm đến đây.

Tàn Vân Thiên dường như cũng đọc được suy nghĩ của Tàn Dao, trong lòng thâm thở dài một tiếng:

- Dao tỷ không muốn dính dáng tới ta, đây cũng là ý của nhị thúc và tam thúc, điều này ta đương nhiên hiểu rõ nhưng mà nhìn thấy tỷ ấy tới Sở quốc, ta làm sao có thể ngồi yên lờ đi, không tìm hiểu rõ ràng được chứ.

- Thiên tài Lạc Thiên Thu của học viện Đế Tinh, sao có thể không biết chứ?

Chỉ thấy một giọng nói hùng hồn truyền tới, xa xa có vài thân ảnh bước đến. Người đứng đầu chấp tay về phía Sở Thiên Kiều, cười nói:

- Yến Vũ Hàn đến chậm một bước, xin diện hạ thứ tội.

- Vũ Hàn, mau ngồi xuống đi.

Sở Thiên Kiều không có nửa điểm vênh vào hung hăng của người có địa vị cao mà lại mang vẻ bình dị gần gũi, hắn cười nói với Vũ Hàn:

- Người cùng với Thiên Thu đều là thiên tài của học viện Đế Tinh, có thể giao lưu với nhau nhiều chút.

- Học viện Đế Tinh có rất nhiều thiên tài, nhưng hôm nay lại có một người vô cùng nổi trội, dứt túi riêng Huyết Viêm Quả của Lạc thiếu, coi trời bằng vung, vô cùng phách lối.

Yến Vũ Hàn cười nhẹ một cái rồi dừng lại bên cạnh Tàn Vân Thiên, ánh mắt chuyển qua nhìn Tàn Vân Thiên, cười nhạt:

- Tàn Vân Thiên, ta nói đúng chứ?

Lạc Thiên Thu cũng nhìn về phía Tàn Vân Thiên nhưng lập tức liền dời mắt đi, ra vẻ hoàn toàn không thêm để ý tới.

Tàn Vân Thiên trong mắt hắn dường như không đáng để chú ý nhiều.

Tàn Vân Thiên và hắn không cùng một thế giới, hắn nhớ rõ lần trước nếu không phải minh chủ Lăng Hoa của Thanh Vân minh ra mặt thì hắn đã giết chết Tàn Vân Thiên rồi.

Nhưng hiện giờ mọi việc trong quá khứ cũng đã qua, nếu hắn đã buông tha cho Tàn Vân Thiên thì hiện tại hắn cũng không quan tâm tới sống chết của Tàn Vân Thiên nữa.

Ánh mắt Tàn Vân Thiên nhìn về phía Yến Vũ Hàn. Đúng như Nhược Hoan suy đoán, ở chỗ này sẽ gặp phải rất nhiều người không muốn gặp, nhưng đã lựa chọn đến đây thì hắn sẽ không oán thán.

- Hình như ngươi không nên xuất hiện ở nơi đây thì phải.

Yến Vũ Hàn thấy Tàn Vân Thiên không nói gì thì thân nhiên nói tiếp.

- Hắn lấy thân phận nô bộc mà đi cùng Sở Linh tới đây.

Diệp Triển mỉm cười nói khiến cho Yến Vũ Hàn khẽ gật đầu, lại nhìn về phía Mục Nhu bên cạnh Tàn Vân Thiên, cười nói:

- Mục Nhu, sao cô có thể ngồi chung một chỗ với hắn được chứ.

- Hắn là bằng hữu của ta.

Mục Nhu cười đáp lại Yến Vũ Hàn, nói:

- Bằng hữu của ta đương nhiên phải ngồi chung một chỗ với ta rồi.

- Bằng hữu? Nhưng người này đã giết chết Diệp Lang và Âu Phong. Mục Nhu cô xác định đây là bằng hữu của cô sao?

Yến Vũ Hàn nở nụ cười nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho sắc mặt Mục Nhu cực kì khó coi, lời này của Yến Vũ Hàn quá nham hiểm rồi, nói như vậy mà cô vẫn tiếp tục kiên trì vậy thì vô hình trung dường như đã đắc tội với Diệp gia cùng Âu gia.

Thần sắc Mục Nhu dao động kịch liệt, liền nói:

- Bằng hữu chính là bằng hữu cho dù hấn có thân phận như thế nào cũng thế. Đây là việc của một mình Mục Nhu ta.
- Nếu như ta nói cho người biết Mục Dã cũng chết trong tay hấn thì sao?

Diệp Triển cười lạnh khiến cho ánh mắt Mục Nhu run lên, nhìn về phía Tần Vãn Thiên.

- Ngày trước ở Hắc Âm Sâm Lâm, Âu Phong từng mang theo một người ngựa thú truy sát ta nên ta giết rồi.

Tần Vãn Thiên thấy Mục Nhu nhìn về phía mình, khẽ gật đầu. Mục Dã là do Phạm Nhạc giết chết, vậy thì chẳng khác gì do hấn giết, nếu đã làm rồi thì hấn sẽ nhận. Chỉ là trong lòng thâm than, nữ tử duy nhất chịu nói chuyện giúp mình lại là người cùng một nhà với Mục Dã.

- Đã như vậy thì chỉ có thể trách tài nghệ của Mục Dã không bằng người thôi.

Mục Nhu thở dài, tuy nói quan hệ giữa cô và Mục Dã không hoà hợp cho lắm nhưng suy cho cùng thì cả hai đều chung một gia tộc. Đối với việc này, trong lòng cô cũng có chút không thoải mái.

- Nhưng kể cả có là như vậy thì liên quan gì tới việc kết giao bằng hữu của ta?

Mục Nhu đột nhiên mỉm cười:

- Đây chỉ là chuyện kết giao bằng hữu của cá nhân Mục Nhu ta, không có liên quan gì tới gia tộc ta cả.
- Ha ha.

Yến Vũ Hàn cười lạnh, lập tức tìm một vị trí ngồi xuống.

Tần Vãn Thiên siết nhẹ nắm đấm. Hấn hiện giờ xem như đã gần mười bảy, hơn nửa trong hơn nửa năm nay đã thu được rất nhiều kinh nghiệm, không còn bốc đồng như lúc đầu nữa. Nhưng tình cảnh lúc này khiến ngực hấn nghẹn cứng, chỉ thấy hấn bật cười một tiếng, tự rót một chén rượu cho mình rồi nâng chén với Mục Nhu.

- Nếu như có cơ hội ta nhất định sẽ trả lại phần ân tình hôm nay.

Tần Vãn Thiên nhấp một ngụm rượu rồi nói, lập tức liền quét mắt về phía đám người kia, trong đám giai nhân nhà quyền quý này, ai có thể kết giao cùng hấn chứ?

Ánh mắt hấn bắt gặp rơi trên người Liễu Nghiên nhưng mà Tần Vãn Thiên phát hiện ánh mắt Liễu Nghiên mang theo chút né tránh, tựa như cố ý tránh né ánh mắt của chính mình.

Tần Vãn Thiên sao có thể không hiểu ý tứ của đối phương, nhưng nhìn thấy một màn này Tần Vãn Thiên chỉ biết cười trừ.

- Tần Vãn Thiên.

Liễu Nghiên đột nhiên mở lời, sau đó lập tức nâng chén rượu lên nói với Tần Vãn Thiên:

- Cảm ơn người về chuyện lần trước ở Hắc Âm Sâm Lâm, về sau nếu như người cần giúp đỡ...
- Không cần nói nữa đâu.

Tần Vãn Thiên cắt lời đối phương, cũng nâng chén lên uống một hơi cạn sạch:

- Ai có chí nấy, ta không có tư cách ý kiến gì về cuộc sống của cô, nhưng ta cũng sẽ không quá đáng yêu cầu tới sự giúp đỡ của cô đâu, từ nay về sau giữa ta và cô chỉ là người dưng.

Liễu Nghiên còn muốn mở miệng nói thêm thì đã thấy Liễu Nhạc giành nói:

- Thế thì tốt quá rồi.

Tần Vãn Thiên quét qua Liễu Nghiên, đôi mắt ánh lên một tia sắc bén, Tần Vãn Thiên sớm đã biết Liễu Nghiên thế lực tiểu nhân nhưng cũng chẳng buồn so đo làm gì, có lẽ về sau bọn họ sẽ không xuất hiện cùng nhau.

Tần Vãn Thiên đứng dậy đi vào giữa đám người, nhìn về phía Sở Thiên Kiều.

Hấn biết rất rõ có lẽ chính thức đối phó với người của Tần phủ, ngoại trừ Diệp gia ra còn có thanh niên Thiên Kiều trước mắt hấn nữa.

- Tam hoàng tử điện hạ, hôm nay ta đến đây là để gặp tỷ tỷ của ta, có thể cho ta nói hai câu với tỷ ấy không?

Tần Vãn Thiên dứt khoát nói.

Sắc mặt Sở Thiên Kiêu không có nửa điểm dao động, gật đầu cười nói:

- Nếu như chính cô ấy không có ý kiến gì thì đương nhiên ta cũng sẽ không ngăn cản.

- Đa tạ điện hạ.

Tần Vãn Thiên nói xong liền đi tới chỗ Tần Dao, lại trực tiếp đi ra bên ngoài đám người, sau đó ngoảnh đầu lại nhìn Tần Dao nói:

- Qua đây với ta.

Tần Dao nghe thấy thanh âm nghiêm nghị của Tần Vãn Thiên thì có vẻ tủi thân, cô lập tức đứng dậy đi theo Tần Vãn Thiên ra ngoài. Một màn này thật khiến người ta buồn cười, sao lại có cảm giác Tần Vãn Thiên giống trường bối hơn thế này.

Tần Vãn Thiên đi đến một nơi vắng người cách xa chỗ ban nãy mới xoay người lại, nhìn thấy Tần Dao đi tới không khỏi nghiêm mặt lại hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì thế?

- Cái tên này, ta là tỷ tỷ của ngươi đấy.

Tần Dao không phục, trừng mắt nhìn Tần Vãn Thiên một cái.

- Tỷ vẫn còn biết cơ đấy.

Tần Vãn Thiên tiến lên trước một bước, hai tay ôm má của Tần Dao, ánh mắt trở nên nhu hoà đi rất nhiều.

- Tỷ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế? Sao ngươi lại trở thành người ứng cử cho chức thái tử phi của nước Tuyết Vân rồi? Là ngươi tự nguyện hay là thái tử của nước Tuyết Vân ép buộc ngươi?

- Vãn Thiên, chuyện này ngươi cũng đừng có quản, ngươi chỉ cần ở học viện Đế Tinh tu hành tăng cao thực lực cho tốt là được rồi, những chuyện khác không cần nghĩ nhiều làm gì, có được không?

Nhìn thấy ánh mắt nhu hoà của Tần Vãn Thiên, Tần Dao cũng dần mềm lòng, giọng nói cũng mang theo vài phần nài nỉ, không muốn để cho Tần Vãn Thiên tham dự vào việc của Tần phủ.

Cô ở nước Tuyết Vân cũng vẫn luôn nghe ngóng tin tức của Tần Vãn Thiên bên này. Biết được Tần Vãn Thiên rất được coi trọng ở trong học viện Đế Tinh, hẳn có tiền đồ tốt như vậy, Tần Dao không muốn hấn dấy vào việc này.

- Ta làm sao có thể mặc kệ chuyện của ngươi chứ, nếu như là ngươi tự nguyện thì cũng phải để cho ta xem thái tử nước Tuyết Vân có phù hợp hay không, nếu như không phải ngươi tự nguyện thì chỉ cần Tần Vãn Thiên ta còn sống tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ kẻ nào trong thiên hạ ép buộc ngươi.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên trở nên kiên nghị, đây là lời hứa hẹn của hắn đối với Tần Dao. Sống nương tựa vào nhau bao nhiêu năm nay, tình cảm của giữa hắn và Tần Dao đã sớm hơn cả tỷ đệ ruột, thậm chí có nhiều lúc hắn lại giống như ca ca, sao có thể để Tần Dao phải chịu nửa điểm uỷ khuất được chứ?

Tần Dao liền hạ giọng nói với Tần Vãn Thiên:

- Trong lúc ta tu hành ở học viện nước Tuyết Vân thì đã làm quen được thái tử nước Tuyết Vân. Hắn đối xử với ta rất tốt, hơn nữa còn phải người bảo vệ an toàn cho ta, cũng bằng lòng giúp đỡ ta cứu gia gia và phụ thân, vậy nên ta đồng ý với hắn nếu như thật sự có thể cứu được gia gia cùng phụ thân thì ta đồng ý trở thành nữ nhân của hắn.

- Tỷ, sao ngươi lại ngốc như vậy.

Tần Vãn Thiên thở dài, xem ra Tần Dao đơn thuần chỉ là hy sinh vì phụ thân và Tần gia gia, hy vọng có thể mượn sức của nước Tuyết Vân.

- Phía bên nhị thúc đã lâm vào cục diện bế tắc, chỉ cần nước Sở huy động lực lượng phái binh tới trấn áp thì sớm muộn gì cũng bại trận, ta không chờ được.

Trong lòng Tần Dao cũng có chút chua xót.

- Vậy lần này ngươi đến nước Sở lại là vì chuyện gì nữa đây?

Tần Vãn Thiên hỏi.

- Ta muốn gặp gia gia và phụ thân trước để xem có thể bàn điều kiện hay không, nhưng mà thái độ của nước Sở không rõ ràng, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vị tam hoàng tử kia.

- Tần tiểu thư.

Lúc này chợt có mấy thân ảnh từ đằng xa đi tới, bọn họ chính là hộ vệ, bảo vệ cho sự an toàn của Tần Dao. Ánh mắt của họ nhìn về phía bên này, thần sắc sắc bén khiến cho Tần Văn Thiên hơi nhíu mày.

- Văn Thiên, chúng ta về trước đi, chuyện này người cũng đừng có quan nữa.

Tần Dao cúi đầu nói khiến Tần Văn Thiên cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

- Chỉ sợ chuyện này không đơn giản như vậy.

Tần Văn Thiên trầm nghĩ trong lòng, hai người lập tức trở về chỗ cũ, phát hiện có không ít người đang bàn bạc xôn xao về mình không thêm che giấu.

Có điều đối với Tần Văn Thiên mà nói thì cũng không có gì to tát, hắn đang chuẩn bị rời đi nhưng đúng lúc này chỉ thấy đằng xa có hai thân ảnh đi tới, trong phút chốc ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về hướng này.

Chỉ vì chỗ đó có một bóng dáng xinh đẹp quá mức chói mắt.

Cô ta vừa xuất hiện thì tất cả mọi thứ xung quanh tựa hồ mất đi ánh sáng, chỉ có cô ta mới là nhân vật chính duy nhất, những đệ tử quý tộc kia dường như đều quên hết phong độ, ánh mắt dán chặt vào hình bóng kia, mỗi bước đi của cô ta như thể tác động vào trong lòng người.

- Cô ta đi đâu vậy?

Mọi người thấy Mạc Khuynh Thành đi về phía chỗ ngồi giữa đám người kia, trong lòng không nhận được mà hăng đi một nhịp.

- Thật xinh đẹp.

Liễu Nghiên nhìn thấy Diệp Triển và Liễu Nhạc bên cạnh đều thất thần, trong lòng có chút mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Lời Nhắc Nhở Của Mạc Khuynh Thành

Người mới tới chính là đệ nhất mỹ nữ của nước Sở, Mạc Khuynh Thành.

Mạc Khuynh Thành chậm rãi bước vào, mà ánh mắt của mọi người trong sân cũng dõi theo từng nhịp bước của cô. Thế nhưng, về mặt của bọn họ trong phút chốc chững lại. Hình như Mạc Khuynh Thành đang đi về phía Mục Nhu thì phải.

- Mục Nhu với Mạc Khuynh Thành không có quan hệ gì hết mà nhỉ?

Mọi người trầm nghĩ. Không lâu sau, Mạc Khuynh Thành đã bước tới trước mặt Mục Nhu. Tất cả mọi người nhìn bóng lưng cô với vẻ khó hiểu, nhưng mà Tần Văn Thiên lại phát hiện. Có vẻ như Mạc Khuynh Thành đang nhìn về phía hắn.

Tần Văn Thiên nhìn xung quanh một rồi thì nhận ra chỗ này chỉ có mỗi hắn mà thôi.

- Tần Văn Thiên.

Mạc Khuynh Thành nhỏ giọng nói. Lúc cô vừa dứt lời thì con ngươi của những người xung quanh đều co rụt lại.

Tần Văn Thiên? Lẽ nào Mạc Khuynh Thành đến tìm Tần Văn Thiên ư? Ai cũng nghi ngờ không biết có phải bản thân nghe lầm hay không.

Nghe nói Tần Văn Thiên lấy thân phận là người hầu của Sở Linh để tham gia yến tiệc lần này. Bọn họ mới vừa rồi còn bàn tán về hắn nữa cơ.

- Có chuyện gì sao.

Tần Văn Thiên ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng kia, trong lòng hắn không kiềm được rung động.

Dung mạo khuynh thành, thiếu nữ tuyệt mỹ xấu hổ đứng đấy, đôi mắt long lanh như nước hồ thu. Cảnh này đẹp quá mức rồi.

Đương nhiên, hắn cũng nhận ra cô ấy. Huống hồ cô gái như Mạc Khuynh Thành đây, cho dù là ai chỉ cần gặp qua một lần thì e rằng không thể nào quên được.

- Ta tìm người có chuyện muốn nói. Người có thể đi theo ta qua đây không.

Mạc Khuynh Thành nói một cách nhẹ nhàng. Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người hoàn toàn đổ ra luôn rồi. Bọn họ không hề nghe lầm, Mạc Khuynh Thành muốn nói chuyện riêng với Tần Vãn Thiên.

Trong trí nhớ của họ thì ở hoàng thành nước Sở, chưa từng có bất kỳ người con trai nào có đãi ngộ như thế này cả.

- Được thôi.

Tần Vãn Thiên lập tức đồng ý. Hắn cũng không muốn ở đây nữa bèn đứng dậy rời khỏi bữa tiệc. Còn Mạc Khuynh Thành thì gật đầu với Sở Thiên Kiều. Sau đó, cô cũng không nhìn người xung quanh mà cùng Tần Vãn Thiên rời khỏi đây.

Mọi người nhìn theo bóng lưng của hai người kia. Bầu không khí hiện giờ im ắng vô cùng, rất nhiều người nhìn chằm chằm về phía Tần Vãn Thiên. Trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

- Tần Vãn Thiên.

Gương mặt Liễu Nhạc trở nên lạnh lẽo. Rõ ràng tên này đang ghen tỵ với hắn, mà vẻ mặt của Liễu Nghiên ngồi cạnh hắn cũng đặc sắc hơn hẳn.

Chẳng qua, Mạc Khuynh Thành lẫn Tần Vãn Thiên đều không biết suy nghĩ của đám người đó. Hai người đi tới bãi cỏ phía xa thì dừng lại. Mạc Khuynh Thành từ từ xoay người lại nhìn Tần Vãn Thiên.

- Về chuyện hôm đó, xin lỗi người.

Mạc Khuynh Thành cúi đầu, trong giọng nói lộ vẻ áy náy. Còn Tần Vãn Thiên nhìn thấy vẻ mặt của cô thì không nổi trách cứ. Hắn thở than hồng nhan họa thủy. Cũng may, tâm hắn vững chắc. Nếu đổi lại là một thiếu niên bình thường gặp phải tình huống thế này, e rằng khó có thể giữ được bình tĩnh rồi.

- Chúng ta không quen nhau, cô xin lỗi ta làm gì.

Tuy trong lòng Tần Vãn Thiên có phần xúc động nhưng hắn vẫn bình tĩnh như cũ đáp lời.

- Người nói như thế có phải là còn trách ta phải không? Quả thật, hôm đó ta không biết người là Tần Vãn Thiên. Vì vậy lúc thấy người đuổi giết Âu Phong mới hiểu lầm người thôi.

Đôi mắt long lanh của Mạc Khuynh Thành lộ vẻ oan ức nhìn Tần Vãn Thiên. Ánh mắt kiểu này thật khiến cho người khác phải mềm lòng.

Nặc Lan đứng gần đó nhìn thấy cảnh này thì đổ mặt ra luôn rồi. Trời ạ, từ khi nào thì đại mỹ nữ lại có bộ dáng tiểu nữ nhân thế này?

Nặc Lan dụi mắt mấy cái, cô cho rằng bản thân mình đã nhìn nhầm.

- Được rồi, chuyện này cũng không có gì to tát cả.

Tần Vãn Thiên lắc đầu cười khổ. Hắn không dám nhìn Mạc Khuynh Thành, bởi vì hắn chịu không nổi ánh mắt đó của cô ấy. Hơn nữa hắn vốn là người phóng khoáng, không hề tính toán chi li. Đúng là hôm đó hắn và Phạm Nhạc vô cùng tức giận nhưng giờ nghĩ lại thì khác. Mạc Khuynh Thành hiểu lầm cũng đúng, huống hồ gì lúc Âu Thần muốn giết bọn họ thì Mạc Khuynh Thành lại nói để bọn họ đi đi.

Có điều Mạc Khuynh Thành hiện giờ rất khác với Mạc Khuynh Thành ngày đó, khiến người khác cảm thấy không thực chút nào.

Tần Vãn Thiên không cho rằng Mạc Khuynh Thành nhất kiến chung tình với hắn, nhưng hắn cũng không biết lý do là gì.

- Vậy thì tốt quá rồi.

Mạc Khuynh Thành cười một cách dịu dàng.

- Người cũng tham dự yến tiệc của tam hoàng tử à?

Tần Vãn Thiên chột hỏi.

- Ừ, hắn có mời ta nhưng mà ta không thích nơi đông người.

Mạc Khuynh Thành cười đáp. Cho dù cô có đi đến đâu thì cũng có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm về mình. Huống hồ gì đám người kia rất nhàm chán.

- Ta muốn hỏi người một chuyện. Thái tử nước Tuyết Vân là người như thế nào?

Tần Vãn Thiên chột nghĩ đến một thứ, hắn lên tiếng hỏi. Dù sao thân phận của Mạc Khuynh Thành không tầm thường, có lẽ cô ấy sẽ biết một chút.

- Số lượng hoàng tử nước Tuyết Vân còn nhiều hơn nước Sở nữa. Tình hình nước Tuyết Vân ổn định, hoàng quyền uy nghiêm. Hơn nữa hoàng đế nước

Tuyết Vân còn đang trong thời tráng niên. Thế nhưng, nước Tuyết Vân lại vội vã lập thái tử như vậy. Từ đó có thể thấy rằng thái tử của nước Tuyết Vân ưu tú hơn hẳn những vị hoàng tử khác. Hẳn cũng lợi hại giống như Sở Thiên Kiều vậy.

Mạc Khuynh Thành từ tốn nói. Tần Vãn Thiên nghe xong, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn hẳn. Người càng lợi hại thì càng khó có thể đo lường được. Liệu người như vậy có thật sự sẽ huy động nhân lực, không màng tới quan hệ với nước Sở giúp Tần Dao cứu người sao? Chuyện này khiến hắn càng lo lắng hơn.

- Đúng rồi, ta còn có một chuyện muốn nói cho ngươi biết.

Mạc Khuynh Thành nhìn Tần Vãn Thiên, gương mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn hẳn.

- Chuyện gì thế?

Tần Vãn Thiên hỏi.

- Ta nghe đồn, thái tử nước Tuyết Vân rất có thể sẽ làm đám hỏi với một vị công chúa nước Sở.

Mạc Khuynh Thành nhỏ giọng nói. Tần Vãn Thiên nghe thấy thế thì trong lòng hắn run lên. Vẻ mặt càng khó coi hơn trước.

- Tin này có chính xác không?

- Ừ, không sai vào đâu được.

Mạc Khuynh Thành gật đầu đáp lại.

- Cảm ơn.

Trong lòng Tần Vãn Thiên dấy lên lo lắng. Nếu như thái tử nước Tuyết Vân liên hôn với công chúa nước Sở, vậy thì sao hắn lại có thể vì Tần Dao mà đắc tội với nước Sở cơ chứ?

Hơn nữa chuyện về Tần Dao ở nước Sở lớn như vậy, nước Tuyết Vân há lại không biết? Không thể không có người biết được.

Mà Tần Dao trên danh nghĩa là người được chọn làm thái tử phi mà thôi. Ở nước Tuyết Vân, cô cũng không hề có bất kỳ thế lực nào chống lưng cả. Thậm chí không có ai biết đến sự tồn tại của cô hết.

Điều này cũng nói rõ có thể Tần Dao đang bị người khác lợi dụng.

Mạc Khuynh Thành trông thấy nét mặt của Tần Vãn Thiên thì thảm thán. Cô còn biết một số chuyện khác nữa. Lần này đưa Tần Dao đến nước Sở, căn bản không phải vì cứu hai người Tần Hạo và Tần Xuyên.

Cô tính không muốn nói chuyện này cho Tần Vãn Thiên nghe. Bởi vì cô nghĩ rằng Tần Vãn Thiên hiện giờ không thể làm gì được, chỉ bằng để hắn an tâm tu luyện ở học viện Đế Tinh thì hơn.

Thế nhưng, lúc cô nhìn thấy Tần Vãn Thiên ở đây, vừa vặn hắn cũng đang nghi ngờ chuyện này nên cô mới nói hết mọi chuyện cho Tần Vãn Thiên biết.

- Đây, bộ hai người các ngươi xem ta là không khí à, nói xong chưa thế.

Nặc Lan đứng bên cạnh, hai tay chống hông, không nhịn được mà lên tiếng. Cô trừng Tần Vãn Thiên một cái. Thật không rõ mệnh của tên gia hỏa này như thế nào mà có cơ hội ở riêng với Mạc Khuynh Thành nữa. Trước giờ chưa hề có nam nhân nào hưởng thụ qua đêm ngọc này đâu đấy.

- Ừ, ta đi trước.

Tần Vãn Thiên gật đầu nói, khiến cho đôi mắt của Nặc Lan đờ ra một hồi. Không ngờ, Tần Vãn Thiên lại chủ động rời đi, thiệt khiến cô ghen hờn luôn mà.

- Hay là ngươi trở về học viện trước đi.

Mạc Khuynh Thành nói với Tần Vãn Thiên. Cô sợ hắn sẽ nhảy vào vũng nước đục này. Hẳn căn bản không thể quản được chuyện của Tần Dao đâu.

Tần Vãn Thiên không nói gì mà chỉ gật đầu với Mạc Khuynh Thành, rồi lập tức rời khỏi chỗ đấy. Trong lòng nặng nề tâm sự, chân mày đều nhíu chặt vào nhau. Rõ ràng hắn đang lo lắng cho Tần Dao.

Sau khi nói chuyện với Mạc Khuynh Thành xong, lòng hắn trĩu nặng. Tần Dao chính là một trong những người quan trọng nhất của đời hắn, sao hắn có thể không lo cho được.

- Còn một chuyện nữa.

Mạc Khuynh Thành nói. Lúc Tần Vãn Thiên quay đầu lại thì nghe Mạc Khuynh Thành nói:

- Người không hề nợ Liễu Nghiên cái gì hết.

- Hà?

Tần Vãn Thiên hơi khó hiểu, nhưng bởi vì có tâm sự nên hắn chỉ gật đầu rồi không hỏi thêm gì nữa.

- Tên này là đồ ngốc hay sao vậy?

Nặc Lan bước tới cạnh Mạc Khuynh Thành nhìn theo bóng lưng của Tần Vãn Thiên mà ngây người. Trên đời rất hiếm người có thể bình tĩnh trước Mạc Khuynh Thành.

- Sao người không nói rõ ra cho hắn hiểu. Hắn đâu biết người có ý gì đâu. Đáng lý ra người nên nói cho hắn biết, hôm đó người còn còng hắn trên lưng mới đúng.

Nặc Lan cười nói, làm cho Mạc Khuynh Thành liếc cô một cái.

Lúc này, Tần Vãn Thiên bước từng bước trong sân sấn bắn. Tâm sự nặng nề. Tin tức thái tử nước Tuyết Vân sẽ liên hôn với công chúa của nước Sở luôn quanh quẩn trong đầu hắn.

- E rằng hôm nay chỉ có thể đưa Dao tỷ đi mà thôi.

Tần Vãn Thiên trầm nghĩ, chẳng trách lúc hắn nói chuyện với Tần Dao thì lại có người bước tới thăm dò. Có lẽ chẳng có sự bảo vệ nào cả mà chỉ là giám sát hành động của Tần Dao mà thôi.

Ngay lúc này, mặt đất rung lên dữ dội. Tần Vãn Thiên lập tức đứng dậy. Ở phía xa có một đoàn ngựa chiến đang chạy như điên. Đám người đó chính là những người tham gia bữa tiệc kia, có vẻ như bọn họ đang đi săn thì phải.

Hắn ngây người ở đây đã lâu, có lẽ yến tiệc cũng đã kết thúc rồi. Cho nên đám đệ tử quý tộc mới bắt đầu chạy vào trong Hắc Âm Sâm Lâm để săn bắn.

Tần Vãn Thiên bèn lấy mặt nạ kỳ lân trong ngực áo ra đeo lên. Sau đó hắn cũng chạy về hướng phát ra tiếng vó ngựa kia, toàn thân dường như đã hóa thành một con gió quét tới.

- Tàn ra.

Lúc Tần Vãn Thiên chạy tới thì phát hiện, đám người trong Hắc Âm Sâm Lâm bắt đầu tách ra. Đi sâu thêm chút nữa thì sẽ xuất hiện một vài yêu thú cấp thấp, có thể dễ dàng săn được chúng.

- Đội ngũ của Dao tỷ ở đằng kia.

Tần Vãn Thiên luôn nhìn chăm chăm vào đoàn người của Tần Dao. Hắn đuổi theo sát họ, nhưng vẫn ẩn thân ở một chỗ bí ẩn ở gần đó, địa thế của Hắc Âm Sâm Lâm chính là lớp nguy trang tốt nhất.

- Yến Vũ Hàn?

Chính vào lúc này Tần Vãn Thiên lại phát hiện Yến Vũ Hàn không hề cười ngửa. Tần Vãn Thiên nhìn thấy hắn ta cũng đi theo nhóm người Tần Dao thì đánh mặt lại. Yến Vũ Hàn muốn làm gì đây?

Tần Vãn Thiên cực kỳ nhạy cảm. Hắn phát hiện Yến Vũ Hàn, thế nhưng đối phương lại không nhìn thấy mà cứ chăm chú theo sát nhóm người Tần Dao giống như thợ săn theo dõi con mồi.

- Xung quanh đều có người.

Tần Vãn Thiên bỗng cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm vào hắn. Sau đó thì nhìn thấy có vài người đang lao tới, dường như muốn vây quanh họ.

- Bọn họ có ý gì đây. Nếu bọn họ muốn ra tay với Dao tỷ thì sao phải dùng thủ đoạn thế này mà không ra tay luôn?

Tần Vãn Thiên biết rõ. Nếu như nước Sở thông đồng với nước Tuyết Vân thì bọn họ có rất nhiều cách để đối phó với Tần Dao. Cần gì phải phiền phức như thế này cơ chứ?

Lúc này, thần kinh Tần Vãn Thiên căng cứng. Hắn nghiêng người chạy về hướng khác thì phát hiện có hai người đi chuyển theo hắn, rõ ràng hắn đã bị người ta phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ván Cờ

Tần Ván Thiên chạy nhanh như chớp về hướng khác của khu rừng. Âm thanh xoàn xoạt vang lên liên tục. Hai người phía sau đuổi theo một lát thì ngừng lại, không tiếp tục truy đuổi hẳn nữa. Dù gì bọn họ cũng có chuyện cần làm.

Hiện giờ Yên Vũ Hàn cũng đang chạy nhanh về phía trước. Hắn phất tay ra hiệu cho người ở đằng sau:

- Đuổi theo!

Tất cả im lặng gật đầu rồi âm thầm hành động.

Thời gian dần trôi, lúc này nhóm người kia từ sân sân bắn của hoàng gia đã tiến vào trong Hắc Âm Sâm Lâm. Yêu khí ở nơi này cũng trở nên dày đặc hơn. Mọi người đều giảm tốc độ rồi chậm rãi bước về phía trước.

Mục Nhu đã xuống ngựa đi vào trong rừng. Sau khi giết chết một con yêu thú thì cô thuần thục đào yêu đan ra. Rất nhiều đệ tử quý tộc bọn họ khi còn nhỏ đã đi theo trường bồi rèn luyện, cho nên cũng quen tay hay việc với chuyện săn bắn.

- Có yêu khí!

Đúng lúc này Mục Nhu chợt ngừng đầu nhìn về phía xa. Sau đó cô lập tức xoay người bỏ chạy không chút do dự. Cô đã sớm học được cách phân biệt mức độ nguy hiểm thông qua độ dày đặc của yêu khí ở trong Hắc Âm Sâm Lâm rồi. Mà cô yêu khí này e rằng cô không thể nào đánh lại được. Vì thế cô dứt khoát chạy sang hướng khác.

Ngay khi cô vừa rời khỏi đó thì có một luồng khí nóng thổi tới khiến cho cổ thụ hai bên đều bị đốt cháy. Sau đó có vài con yêu thú hung ác bước ra ngoài. Chúng nó có mình sư tử nhưng đầu lại dữ tợn hơn rất nhiều. Không những thế, trên người yêu thú cứng rắn như nham thạch, còn ẩn ẩn phát ra ánh lửa.

Yêu thú tinh thần, Hỏa Nham Sư

Loại yêu thú này có thể hấp thu được sức mạnh của hỏa diễm bên trong tinh thần chỉ lực để lớn lên. Hơn nữa loài này trời sinh đã có cơ thể giống như nham thạch, khả năng phòng ngự cực cao. Đây là yêu thú vô cùng lợi hại.

Lại thêm lệ khí của Hỏa Nham Sư rất nặng, cực kỳ khát máu hung tợn.

Chúng nó điên cuồng đuổi theo Mục Nhu, còn cô thì tăng tốc chạy trốn. Nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra hướng bên cạnh mình cũng có luồng yêu khí cường đại khác.

- Sở Linh.

Mục Nhu trông thấy một bóng người bị cả đàn yêu lang bao vây. Bộ dạng của người nọ lúc này có vẻ vô cùng chật vật, bất cứ lúc nào cũng có thể gục ngã.

Ngoại trừ Sở Linh thì cũng có một nhóm khác đang chiến đấu với yêu thú. Đó chính là Tần Dao và mấy người của nước Tuyết Vân.

Mục Nhu chạy như điên về phía Sở Linh. Người còn chưa chạy tới thì cô đã phóng Tinh Hồn thứ hai của mình là Phong Bạo Tinh Hồn ra. Lúc này tốc độ của cô trở nên cực nhanh, thoát cái đã tới gần Sở Linh. Cô vung tay chém một lưỡi đao gió vô cùng sắc bén vào đầu yêu lang.

- Ai mượn người ra tay.

Sở Linh lạnh lùng nói nhưng tay vẫn không ngừng chém giết.

- Yêu thú lợi hại tới rồi, chúng ta mau đi thôi.

Mục Nhu quát to, có điều đã mượn mắt rồi, cô nhanh chóng nhìn thấy vài con Hỏa Nham Sư lao đến bao vây lấy cô.

- Người cố ý hại ta đây mà.

Sở Linh nhìn đám Hỏa Nham Sư trước mặt thì tái cả mặt. Theo khí tức trên người của mấy con Hỏa Nham Sư này thì e rằng chúng nó đã là yêu thú cấp năm, tương đương với Luân Mạch cảnh tầng ba rồi, lại còn là yêu thú tinh thần nên chắc phải ngang với Luân Mạch cảnh tầng năm hoặc tầng sáu.

Một đoàn hỏa diễm cuồng bạo bắn về phía hai người. Mục Nhu nhìn thấy thế thì sắc mặt trở nên khó coi vô cùng. Cô dùng gió lốc bao phủ lấy cơ thể. Thân pháp trở nên vô cùng ảo diệu, tránh thoát ngọn lửa rồi lướt tới gần Hỏa Nham Sư. Loại yêu thú này có lực phòng ngự vô cùng mạnh. Dựa vào thực lực của cô thì nếu không trực tiếp đánh trúng thì căn bản không làm gì được nó.

Trong lúc hai người đang chật vật chiến đấu thì Yên Vũ Hàn lại từ từ bước tới. Hắn cười như không cười nhìn chiến trường trước mắt.

- Yến Vũ Hàn, người mau tới đây hỗ trợ đi.

Sở Linh nhìn thấy Yến Vũ Hàn thì lập tức quát lên. Còn Yến Vũ Hàn lại cười khẩy hỏi:

- Vậy ta nên giúp người hay là giúp Mục Nhu đây?

- Mục Nhu rất ghét người nên người cũng đừng mặt dày mà bám lấy cô ta.

Sở Linh hờ hững đáp lại. Lúc nói xong lại hét lên một tiếng, suýt chút nữa đã trúng đòn.

Mục Nhu nghe Sở Linh nói như thế thì vẻ mặt khựng lại. Lúc trước quan hệ của hai người vô cùng tốt. Thật không ngờ chỉ vì cô giúp cho Tần Vãn Thiên mà đối phương lại hận cô như thế.

- Ha ha.

Dường như Yến Vũ Hàn không vội vàng ra tay, hần cười nói:

- Vậy điều kiện để ta ra tay thì sao?

- Ta sẽ cho người năm mươi viên Tinh Vãn thạch từ tầng trời thứ hai.

Sở Linh thầm rủa Yến Vũ Hàn. Đến lúc này mà tên khốn khiếp ấy lại muốn chơi cô ta nữa chứ. Còn Mục Nhu thì không lên tiếng, tiếp tục chiến đấu.

Chính vào lúc đó, một đạo cuồng phong quét qua. Tốc độ cực kỳ nhanh nhìn rõ mới biết là một bóng người. Chỉ kịp nhìn thấy hần vọt tới cạnh Mục Nhu, sau đó có tiếng rống gầm vang lên rung trời. Một quyền vừa tung ra đã nện thẳng vào đầu của một con Hỏa Nham Sư.

- Âm!

Sức mạnh khủng bố đâm bay cả Hỏa Nham Sư. Có thể thấy uy lực của Hàng Long quyền mạnh đến bậc nào.

- Là hần sao.

Lúc Mục Nhu nhìn rõ người vừa tới thì vui mừng ra mặt. Người này là một chàng trai đeo mặt nạ kỳ lân, tuy rằng quần áo trên người đã thay đổi, nhưng mà dựa theo vóc người lẫn chiêu thức Hàng Long quyền khi nãy thì đúng là Tần Vãn Thiên.

Sở Linh cũng chú ý tới sự xuất hiện của Tần Vãn Thiên. Cô không ngờ người đeo mặt nạ kỳ lân ở ảo mộng chi thành sẽ tới đây. Không biết hần là người của học viện nào nữa.

- Cứ giao cho ta.

Âm thanh của Tần Vãn Thiên trầm thấp. Hần lập tức dùng thân pháp Cửu Thiên Côn Bằng quyết. Lúc này Mục Nhu nhìn thấy có vô số ảo ảnh. Yêu lang căn bản không chịu nổi một đòn của hần, ngay cả Hỏa Nham Sư cũng thế. Chỉ cần bị Tần Vãn Thiên đánh trúng thì sẽ lập tức bị thương nặng. Thân thể Hàng Long quyền Nhân cấp phát ra sức tấn công vô cùng đáng sợ khiến người khác phải thềm kinh hãi.

Tần Vãn Thiên đang sử dụng thân nguyên được nguyên lực tinh thần từ tầng trời thứ năm ngưng tụ thành, uy lực sao có thể không mạnh chứ.

Yến Vũ Hàn nhìn thấy màn này thì sắc mặt cũng trở nên khó coi. Chính hần là kẻ chuyên môn săn giết người của Kỳ Sĩ minh ở ảo mộng chi thành.

Chẳng mấy chốc trước mặt Tần Vãn Thiên chỉ còn mỗi một con Hỏa Nham Sư mà thôi. Thực lực của nó có thể sánh ngang với võ tu Luân Mạch cảnh tầng sáu.

- Grào!

Sau khi Hỏa Nham Sư rống lên một tiếng đầy giận dữ, nó điên cuồng nhào tới tấn công Tần Vãn Thiên.

Lúc này, Tần Vãn Thiên lại không né tránh, không hề sử dụng thân pháp mà lao thẳng tới chỗ Hỏa Nham Sư.

- Chết đi!

Khi Tần Vãn Thiên gầm lên một tiếng trầm thấp thì bàn tay hần cũng cùng lúc đánh ra một chuồng bá đạo. Chuồng lực mơ hồ bất định, cương nhu lẫn lộn, uy lực khủng bố. Sau đó chỉ nghe âm thanh răng rắc vang lên. Đầu của con Hỏa Nham Sư lập tức nát vụn, cả người mềm oặt ngã xuống đất.

- Thật lợi hại.

Trong lòng Sở Linh rung động. Khí tức của người này hần là Luân Mạch cảnh tầng năm, thế nhưng hần lại có sức chiến đấu đáng sợ như thế này. E rằng ngay cả tu sĩ Võ Mệnh Luân Mạch cảnh tầng sáu cũng có thể bị hần giết chết.

Trong khi đó, Yến Vũ Hàn lại lộ ra một tia sắc bén. Hình như cường lực vừa rồi có phần giống với Thiên Thủ ấn nhưng cũng không phải.

Trái ngược với hai kẻ kia, Mục Nhu lại bình tĩnh hơn nhiều. Cô đã luận bàn với Tần Văn Thiên rất nhiều ngày cho nên biết rất rõ đối phương không hề tầm thường. Sau đó chỉ thấy thân ảnh của cô lóe lên giúp Sở Linh xử lý đám yêu lang xung quanh. Chẳng mấy chốc chiến trường đều được dọn dẹp sạch sẽ.

Cùng lúc đó, ở chỗ khác, mặc dù cuộc chiến của nhóm người Tần Dao chưa kết thúc nhưng Tần Dao cũng không gặp phải nguy hiểm gì hết.

- Âm!

Ngay lúc này, một cỗ kiếm ý mạnh mẽ đột nhiên tán ra từ trên người Yến Vũ Hàn. Sau đó hần bước từng bước, sát khí bùng lên dữ dội ập về phía Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên chợt xoay người lại nhìn về phía Yến Vũ Hàn, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Yến Vũ Hàn lao tới chỗ Tần Văn Thiên, kiếm khí trên người hần ngày càng mạnh mẽ, giống như một cỗ gió lốc kiếm khí đáng sợ vậy.

- Âm!

Tần Văn Thiên giẫm lên mặt đất một cái rồi lao về phía Yến Vũ Hàn. Thần nguyên chi lực trên người hần hướng tới năm nhánh luân mạch điên cuồng chuyển động, phát ra âm thanh vô cùng khủng bố.

- Xoẹt xoẹt!

Yến Vũ Hàn chỉ tay về phía trước, kiếm khí trong ngón tay hóa thành một thanh kiếm đâm về phía Tần Văn Thiên.

Cơ thể Tần Văn Thiên lắc lư tựa như cây liễu. Trong nháy mắt khi thanh kiếm kia đâm tới thì chỉ lướt qua sát bên người hần.

- Hừ!

Yến Vũ Hàn cười lạnh, tay hần run lên chia năm ngón tay về phía trước. Kiếm khí mạnh mẽ dường như muốn xé rách tất cả mọi thứ.

Cùng lúc đó, luân mạch trong cơ thể Tần Văn Thiên cũng phát ra âm thanh roẹt roẹt. Chỉ thấy người hần đột nhiên nghiêng đi, bàn tay mang theo gió lốc đáng sợ vỗ về phía Yến Vũ Hàn giống như bão tố.

Công kích của hai người va chạm với nhau, cường ấn không ngừng bị xé rách. Còn Tần Văn Thiên lẫn Yến Vũ Hàn thì đều bị đẩy lùi ra sau. Hiện giờ Yến Vũ Hàn cảm thấy khí huyết trong người sôi trào, ánh mắt nhìn Tần Văn Thiên tràn đầy sát khí.

Tần Văn Thiên cúi đầu nhìn thoáng qua phần áo trước ngực đã bị xé rách một mảng lớn của mình. Cái này là do kiếm khí gây ra, nếu không phải hần nhanh chóng lùi lại thì e rằng đã bị thương rồi. Quả nhiên không thể dễ dàng thắng Yến Vũ Hàn có tu vi Luân Mạch cảnh tầng bảy được.

Hiện tại lại có thêm nhiều người xuất hiện ở chỗ này. Tần Văn Thiên nhìn xung quanh một vòng rồi thân thể lóe lên lùi qua một bên. Hần nhìn về hướng Tần Dao, thấy nhóm Tần Dao cũng đã giải quyết phiền phức xong tiếp tục chạy về phía trước.

- Không..

Ngay lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng kêu đầy sợ hãi, khiến cho vẻ mặt Tần Văn Thiên run lên, đây là tiếng của Tần Dao.

Hần lập tức vọt về phía bên kia. Nhưng lúc hần nhìn thấy hình ảnh trước mắt thì toàn thân đều run rẩy.

Trước mắt của Tần Văn Thiên có một tòa thành màu đen thật lớn tán ra một cỗ khí tức âm trầm, giống như không thể nhìn thấy ánh mặt trời vậy. Cửa thành được đúc từ hắc thiết khiến người khác có cảm giác nặng nề.

Thế nhưng ở ngoài tòa thành này có một giáo trường được rào lại. Trong giáo trường có một đám yêu thú đáng sợ đang bao vây tấn công một người trung niên. Toàn thân người nọ đều là máu, tóc tai rũ rượi, duy chỉ có đôi mắt vẫn sáng ngời như cũ.

- Phụ thân!

Tần Dao gào lên.

- Phụ thân.

Tần Văn Thiên hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh.

Lẽ nào đám người Yến Vũ Hàn đi theo Tần Dao chính là muốn Tần Dao đến đây, nhìn thấy cảnh tượng tàn nhẫn thế này sao?

Trận săn bắt này là chuẩn bị cho Tần Dao ư?

Mục đích của tên Sở Thiên Kiều là gì đây?

Yến Vũ Hàn, Sở Linh, Mục Nhu và rất nhiều người khác đều đi tới đây, nhìn về tòa thành cổ trước mặt.

- Hắc Bảo trong truyền thuyết đây sao.

Mục Nhu thì thầm. Hắc Bảo là nơi giam giữ trọng phạm và tử tù. Nghe đồn tiến vào Hắc Bảo trong Hắc Âm Sâm Lâm thì có mà chạy đằng trời.

Còn người trung niên kia lại là phụ thân của Tần Dao. Nói vậy, đây cũng là phụ thân của Tần Văn Thiên rồi.

Mục Nhu nghĩ tới đây bèn lại gần Tần Văn Thiên, nhỏ giọng nói:

- Hắc Bảo là trọng địa, bên trong canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, chỉ có vào mà không có ra. Hiện tại thì Tần Xuyên lại ở bên ngoài Hắc Bảo, xem ra đây là một ván cờ do kẻ khác bày ra, người đừng mắc mưu bọn họ.

Trong lòng Tần Văn Thiên rung động. Hóa ra từ đầu Mục Nhu đã biết thân phận của hắn rồi.

Không ngờ đây lại là một ván cờ. Nhưng sao tên Sở Thiên Kiều kia lại phải thiết kế ván cờ như thế này cơ chứ?

Hắn không hiểu rõ. Lửa giận trong lòng hắn bùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Làm Sáng Tổ Hiếu Lâm

Tần Xuyên thấy sắc mặt Tần Dao thay đổi trong phút chốc, nhắc nhở Tần Dao lao băng băng ra ngoài thì đành phải quát lớn:

- Tần Dao, đừng lo lắng cho ta.

Thần sắc Tần Dao cứng lại, mặt mày trắng bệch, đôi mắt xinh đẹp dịu dàng loang loáng nước mắt, cô run giọng nói:

- Phụ thân, sao con có thể mắc kẹt người được?

Nói xong, cô liền xoay người nhìn sang Yến Vũ Hàn và đám người nước Sở, chất vấn:

- Sở Thiên Kiều đâu, vì sao lại làm thế?

Sở Thiên Kiều không xuất hiện, chỉ có mình Yến Vũ Hàn bước lên phía trước một bước, cất giọng lãnh đạm:

- Tần Dao, kẻ này chính là trọng phạm của nước Sở ta, hiện tại chuyện này không liên quan gì đến cô, mà cũng sẽ không để cho các cô can thiệp vào đâu.

- Được! Được lắm! Đúng là ác độc.

Gương mặt Tần Dao lạnh dần, cô nói với người bên cạnh:

- Ta muốn cứu người.

Sắc mặt của một người trong nhóm hơi đổi, nói ngay:

- Nơi đây là nước Sở, người này chính là trọng phạm của nước Sở, hơn nữa cường giả nước Tuyết Vân cũng không có mặt tại đây.

Lúc này Tần Dao mới ý thức được rằng Sở Thiên Kiều mượn danh nghĩa đi săn, bảo bọn họ tiến vào đây rèn luyện, sau đó lại khiến cho cường giả nước Tuyết Vân ở lại sẵn sẵn bên kia. Hơn nữa, dường như luôn có người có ý vô tình dẫn dắt cô tới đây suốt cả chặng đường, xem ra đây đều là kế hoạch của Sở Thiên Kiều.

- Đây là chuyện của ta, không liên quan gì đến các ngươi.

Tần Dao nói xong, xoay người đi về phía Tần Xuyên.

- Tần Dao, cô phải hiểu rõ, kẻ tự tiện xông vào Hắc Bảo, giết không tha.

Yên Vũ Hàn quát lớn, Tần Xuyên cũng hét lên đầy giận dữ:

- Tần Dao, đi đi!

Nhưng Tần Dao không thèm nghe, cô vẫn xông vào trong giáo trường nhốt Tần Xuyên, Yên Vũ Hàn cười lạnh một tiếng, nói:

- Tần Dao, chính ngươi tự tìm đường chết đấy nhé!

Vừa mới dứt lời, lập tức có rất nhiều bóng người xuất hiện kéo về phía giáo trường.

Ngoài ra những người tham gia bữa tiệc như Diệp Triển, Liễu Nhạc cũng đến đây, trong nội tâm của ai cũng cảm thấy kinh ngạc, hóa ra tam hoàng tử đã sắp xếp từ lâu. Nơi mang tên Hắc Bảo này chính là trọng địa, nếu không phải có người cố ý dẫn họ đến đây thì bọn họ căn bản không thể đến gần khu vực Hắc Bảo được.

Tần Dao nhảy vào giáo trường nhưng đây chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới mà thôi, tuy rằng tình trạng vết thương của Tần Xuyên bị giam giữ trong Hắc Bảo hiện giờ rất nặng, nhưng vẫn có thể phát huy sức chiến đấu Luân Mạch cảnh tầng năm. Ông còn mạnh mẽ hơn cả Tần Dao, chưa kể đám người Yên Vũ Hàn đang nhìn chằm chằm, hết như đang xem một trò đùa khôi hài nào đó.

Dường như bọn chúng cũng không vội đối phó Tần Xuyên và Tần Dao, mà như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Tần Văn Thiên bước lên phía trước, nhưng lại bị Mục Nhu kéo lại, chỉ nghe Mục Nhu thì thầm khuyên nhủ:

- Tần Dao đã sa lầy rồi, ngươi không thể tự chui đầu vào rọ nữa.

Nếu như lúc này Tần Văn Thiên lại nhúng tay thì đám người Yên Vũ Hàn sẽ có lý do để đối phó với Tần Văn Thiên.

Đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm hai bóng người trong giáo trường, Tần Văn Thiên đưa mắt nhìn sang Mục Nhu, nói khẽ:

- Thấy cha mình như vậy mà còn muốn nhẫn nhịn, sao xứng làm người!

Vừa mới dứt lời, cơ thể Tần Văn Thiên lao nhanh ra, hấn bước nhanh vào giáo trường trong ánh nhìn đầy kinh ngạc của mọi người. Mục Nhu nhìn bóng lưng họ mà ngậm ngẩn cả người, nam nhi Tần phủ đều cứng rắn như thế.

- Hừm?

Thấy Tần Văn Thiên lao vào thì tất cả mọi người đều sững sờ, ngay cả Tần Xuyên và Tần Dao cũng không hiểu nổi.

Nhưng chỉ trong chốc lát, đầy mắt Yên Vũ Hàn lóe lên nụ cười lạnh lẽo, tên mang mặt nạ kỳ lân này cũng đang tự tìm đường chết.

- Bằng hữu, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, ngươi đi đi!

Tần Xuyên vừa giết một con yêu thú, sau đó nói với Tần Văn Thiên. Thế nhưng Tần Văn Thiên không trả lời, thân pháp lay động, đánh chết tươi một con yêu thú cường đại.

Lúc này đám yêu thú trên giáo trường bị xử lý dần dần, nhưng chung quanh giáo trường đang có rất nhiều binh lính đang cầm cung tiễn trong tay chia thành về phía bọn họ.

- Hiện tại còn muốn chạy à?

Yên Vũ Hàn cười lạnh thành tiếng, vừa thấy bọn họ chạy về phía trước thì lập tức lao thẳng tới chỗ ba người Tần Văn Thiên.

Hắn đã đánh tay đôi cùng với tên mặt nạ kỳ lân này hai lần mà chưa thể thắng được, đây quả thực là một sự sỉ nhục đối với người như hắn.

Kiểm khí trên người Yên Vũ Hàn cực kỳ đáng sợ, phát ra từng tiếng gầm lớn, thân thể của hắn lao tới cực kỳ cuồng mãnh, ngón tay điểm vào trong không khí tựa như muốn triển khai sức mạnh thần thông đến mức tận cùng.

Tần Văn Thiên giẫm chân lao ra, Luân Mạch rít gào, lòng bàn tay ngưng tụ lực lượng vô tận, đột nhiên phóng thẳng ra không thèm che giấu Luân Hải Ân nữa.

- Giết!

Yên Vũ Hàn tức giận gầm lên, bộc phát Tinh Hồn. Đây là một trong những thủ đoạn tấn công mạnh nhất của hắn, uy lực hết sức đáng sợ, nhưng chương án không bỏ do Tần Văn Thiên đánh ra lại như có thể bao trùm lấy tất cả, sức phá hủy cực mạnh, lực phản chấn mạnh mẽ xé rách quần áo trên người cả hai.

Từng tiếng răng rắc truyền ra, mặt nạ kỳ lân trên mặt Tần Văn Thiên bị kiếm khí xé nát để lộ ra gương mặt thật sự.

Gương mặt anh tuấn yêu dị mang theo ý chí cứng cỏi, lúc này đôi mắt của thiếu niên đã tràn ngập sát cơ băng giá.

- Tần Văn Thiên!

Yến Vũ Hàn phun ra từng chữ nhuộm đầy sát khí, hẳn hoàn toàn không thể ngờ được đối thủ mà bản thân mấy lần không thể đánh bại lại chính là Tần Văn Thiên mà mấy tháng trước đã bị hắn làm nhục.

Những tên đệ tử quý tộc khác vừa thấy Tần Văn Thiên thì quá sùng sốt, đối tượng bị trêu chọc cách đây không lâu tại bữa tiệc và cũng là tên điên cuồng ngang ngược trong truyền thuyết của học viện Đế Tinh vậy mà đã lợi hại đến mức này rồi.

Sắc mặt Sở Linh cực kỳ khó coi, vốn dĩ cô cực kỳ khinh thường Tần Văn Thiên nhưng đột nhiên cô lại phát hiện ra rằng thực lực của Tần Văn Thiên đã mạnh hơn cô rất nhiều. Điều này làm cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

- Hắn lợi hại đến vậy sao.

Liễu Nghiên thì thảo, dường như trong lòng có cảm giác hụt hẫng.

- Văn Thiên.

Tần Xuyên vừa thấy người ban nãy chính là Tần Văn Thiên thì trong lòng vừa mừng vừa lo, mừng là vì trong vòng chưa đầy một năm mà Tần Văn Thiên đã có sức chiến đấu mạnh mẽ nhường này.

- Văn Thiên, ai bảo ngươi tới đây?

Gương mặt Tần Dao trắng bệch, cô không thể ngờ được rằng Tần Văn Thiên cũng sẽ xuất hiện tại nơi này.

Tần Văn Thiên xoay đầu lại mỉm cười nhìn hai người, nét lạnh lùng trong mắt đã tan mất, thay vào đó là nụ cười dịu dàng:

- Phụ thân, tỷ.

- Làm càn! Đi ngay cho ta!

Tần Xuyên tức giận quát to khiến Tần Văn Thiên cứng người lại.

- Ở lại cho ta, giết!

Thanh âm Yến Vũ Hàn vừa dứt thì có một nhóm cường giả vội vàng lao về phía họ. Tần Văn Thiên lại đối đầu với Yến Vũ Hàn lần nữa, kiếm khí tung hoành, chương ấn tung ra liên tục điên cuồng giao nhau.

- Liễu Nhạc, ngươi đi giết hắn thì coi như lập được công lớn, trái sẵn đường cho tương lai của ngươi.

Diệp Triển cất tiếng thuyết phục Liễu Nhạc, gương mặt Liễu Nhạc hơi cứng lại, liếc nhìn Diệp Triển rồi gật gù đầu thật khẽ, tay cầm một thanh kiếm thần binh sắc bén đi về phía trước.

Liễu Nghiên thấy tình cảnh này thì trong lòng hơi hoảng sợ, lộ ra vài phần yếu đuối nhu nhược, rồi nhìn thật sâu vào Tần Văn Thiên nhưng lại không nói gì cả.

Tần Xuyên cũng có đối thủ của mình, hẳn biết rõ đám người bên ngoài Hắc Bảo muốn lấy tính mạng của bọn họ rất dễ dàng, nhưng lại chậm chạp không chịu ra tay cũng là vì suy đoán buồn cười kia.

- Văn Thiên, con đã mạnh đến mức này rồi.

Giờ phút này, cả người Tần Xuyên hết sức bồn chồn, nhưng khi cặp mắt kia nhìn bóng lưng của thiếu niên thì lại cực kỳ sáng ngời dường như còn ươn ướt.

Tần Xuyên hẳn có con trai con gái như thế thì không còn đòi hỏi thêm gì nữa, chỉ có thể thở dài trong lòng rằng hoàng quyền quá mức vô tình.

Lúc Yến Vũ Hàn và Tần Văn Thiên đại chiến thì có vài người kéo nhau vây quanh, chuẩn bị ra tay bất kỳ lúc nào.

Lúc này đây hai người lại tiếp tục liều mạng ra chiêu công kích, lợi kiếm giăng co cùng chương ấn, cả hai đều đang dốc hết sức mình.

- Cơ hội đây rồi!

Đám người Liễu Nhạc thấy cảnh này thì đều tập trung cao độ, tên Tần Văn Thiên này tự đưa đến cửa, phải giết cho bằng được.

Thấy đám người trái phải đều đang tấn công mình, Tần Văn Thiên tức giận gầm lên với một tên trong số đó:

- Cút đi!

Thần nguyên khí bốc phun ra từ trong miệng hắn mang theo một luồng ánh sáng đáng sợ khác, đập người đó bay ra ngoài.

Cùng lúc đó hắn tỉnh mắt nhìn thấy kiếm của Liễu Nhạc đang đâm tới từ phía khác. Hắn chỉ có thể cảm nã thủ Chop lấy thanh kiếm kia, nhưng lại bị kiếm khí của Yến Vũ Hàn đâm thủng, tạo thành một lỗ máu trên thân thể. Đồng thời cơ thể của Yến Vũ Hàn cũng bị đẩy lùi, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, công kích từ luồng ánh sáng của Tần Vãn Thiên thực sự rất đáng sợ.

Tần Vãn Thiên không nhìn lỗ máu trên cơ thể mình, hắn dời mắt nhìn chăm chăm Liễu Nhạc, tay của hắn vẫn đang nắm chặt kiếm của đối phương.

Liễu Nhạc nhìn trái nhìn phải, phát hiện hiện giờ chỉ còn một mình mình thì thần sắc cứng lại, rồi nhìn Tần Vãn Thiên khuyên:

- Tần Vãn Thiên, ta cũng không còn cách nào khác. Vì tương lai của em gái ta, dù sao thì ngày hôm nay ngươi cũng chết chắc rồi, nếu như ngươi thật sự có ý với Liễu Nghiên thì chỉ bằng giúp ta đạt được mục đích đi.

Tần Vãn Thiên quét mắt liếc sang Liễu Nhạc với vẻ đầy lạnh lẽo, bàn tay run mạnh, giật lấy thanh kiếm của đối phương, tay hắn nắm chặt mũi kiếm, vừa nói vừa nhìn chăm chăm Liễu Nhạc:

- Niệm tình nghĩa trước kia, ta sẽ không giết ngươi, rút ngay đi!

Thân thể Liễu Nhạc hơi lùi về sau, nhưng dường như vẫn muốn đối phó với Tần Vãn Thiên chứ không chịu thôi.

- Ngươi đúng là đồ ngốc.

Xa xa có hai bóng người duyên dáng chạy tới, chính là Mạc Khuynh Thành và Nặc Lan.

- Tần Vãn Thiên, Khuynh Thành đã nói với ngươi rồi, ngươi không nợ Liễu Nghiên điều gì cả, vì sao ngươi lại đàn độn đến mức này chứ. Ngày đó tại khu rừng ngoại thành Thiên Ung, chính Khuynh Thành cô ấy cho ngươi ăn đan dược, nấu thuốc cho ngươi uống, vừa thấy đám người Liễu Nghiên xuất hiện thì ta và Khuynh Thành mới rời khỏi đó, Liễu Nghiên bắt quá chỉ đi ngang qua nhìn thấy ngươi mà thôi.

- Ngươi đúng ngu xuẩn mà.

Dường như Nặc Lan cực kỳ tức giận, cái tên này không biết quý trọng bản thân gì cả. Loại người như Liễu Nhạc muốn giết hắn mà hắn lại niệm tình nghĩa với Liễu Nghiên, đúng là kẻ ngu ngốc.

Trong lòng Tần Vãn Thiên run lên từng hồi, ánh mắt lập tức nhìn sang dung nhan xinh đẹp của Mạc Khuynh Thành.

Mạc Khuynh Thành đứng nơi đó, vẻ đẹp vẫn rạng ngời như cũ, chỉ thấy cô gật đầu xác nhận rồi nói:

- Tiểu gia hỏa bên cạnh ngươi dẫn ta đến chỗ ngươi, đây cũng là lý do vì sao nó nhận ra ta.

Tần Vãn Thiên nhớ đến hôm mới tới hoàng thành, đó cũng là lần đầu tiên hắn chính thức nhìn thấy Mạc Khuynh Thành, Tiểu Hồn Đan quả thực đã nhào vào trong kiệu của đối phương.

Ánh mắt của hắn không thể không nhìn về phía Liễu Nghiên, hỏi:

- Thì ra lúc ở ngoài thành Thiên Ung thật sự không phải cô cứu ta.

Liễu Nghiên lộ ra vẻ mù mịt, ca ca Liễu Nhạc của cô luôn khẳng định với cô rằng Tần Vãn Thiên rất thích cô, cho nên đối xử tốt với cô. Cô căn bản không biết Tần Vãn Thiên đây là vì trả ơn, đúng là cô không hề cứu Tần Vãn Thiên, cô chỉ đi ngang qua chỗ đó mà thôi.

Lúc này nghe được cuộc đối thoại giữa Mạc Khuynh Thành và Tần Vãn Thiên thì dường như cô đã hiểu mọi chuyện, thì ra tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Thấy vẻ mặt của Liễu Nghiên thì Tần Vãn Thiên đã hiểu rõ mọi chuyện.

Giương mặt Tần Vãn Thiên lộ ra ý cười, nụ cười của hắn lúc này có phần yêu dị.

- Thì ra chúng ta chỉ gặp mặt nhau mà thôi.

Tần Vãn Thiên mở miệng nói.

Vừa dứt lời, hắn nhìn về phía Liễu Nhạc thái độ ngập tràn trào phúng và giễu cợt:

- Ta đã từng cứu mạng các ngươi trong Hắc Ám Sâm Lâm, ta không có quyền can thiệp cuộc sống của các ngươi, ta cũng chẳng cần biết các ngươi muốn gia nhập vào thế lực gì, vốn dĩ chúng ta chỉ là người xa lạ mà thôi. Nhưng ta không thể hiểu được vì sao ngươi lại không biết xấu hổ đến mức này, bảo ta cho ngươi giết chết đối lấy tương lai cho ngươi, hoang đường lắm thay.

Hắn nói xong thì cất bước đi về phía trước, mỗi bước chân lại bùng nổ sát ý điên cuồng, làm cho vẻ mặt của Liễu Nhạc cực kỳ khó coi, đáy mắt lóe lên vẻ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Máu Nam Nhi

Sắc mặt Liễu Nhạc tái nhợt bước giật lùi về sau, hần nói:

- Tần Ván Thiên, xem như nể mặt Liễu Nghiên xóa bỏ hết mọi chuyện đi.

Tần Ván Thiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Liễu Nghiên, sau đó nhếch môi cười đầy châm chọc:

- Tuy rằng là hiểu lầm nhưng đây vốn nên là một sự hiểu lầm tốt đẹp, chúng ta vẫn có thể trở thành bạn bè. Đáng tiếc là ngươi lại muốn lợi dụng sự hiểu lầm này để giết ta, còn về Liễu Nghiên ấy à? Ta không nợ cô ta gì cả.

Nói xong sát khí trên người Tần Ván Thiên càng mạnh hơn, hần không chỉ không nợ Liễu Nghiên bất cứ thứ gì mà ngược lại, Liễu Nghiên còn nợ hần một mạng.

Liễu Nghiên nhìn về hướng Tần Ván Thiên cứ như sắp khóc đến nơi. Cô biết Tần Ván Thiên nói đúng, là cô nợ Tần Ván Thiên. Nực cười thay lúc ca ca Liễu Nhạc của cô nói Tần Ván Thiên thích cô thì cô còn thực sự tin rằng đó là thật, còn mặc kệ ca ca của mình lợi dụng sự yêu thích của Tần Ván Thiên để đối phó với Tần Ván Thiên.

- Chết đi!

Bàn tay của Tần Ván Thiên đánh ra một chưởng ấn, ấn pháp khủng bố bay về phía Liễu Nhạc. Liễu Nhạc giơ tay lên chống đỡ nhưng vẫn bị chưởng ấn đáng sợ kia nuốt chửng, một chiêu mất mạng.

- Không...

Liễu Nghiên quỳ rạp trên đất bật khóc. Cô nhắm chặt hai mắt lại, dường như không dám nhìn cảnh tượng này.

Lúc Tần Ván Thiên nhìn Liễu Nghiên thì chẳng có mấy đồng tình, vừa nãy khi Liễu Nhạc đến giết hần, Liễu Nghiên thậm chí còn không buồn mở miệng. Có lẽ bản tính của cô không xấu nhưng loại thái độ bàng quang đó khiến cho người khác thất vọng cực độ, chưa kể hần lại còn là người đã cứu mạng cô ta nữa.

- Tốt lắm!

Đúng vào lúc này, có một giọng nói truyền từ phía xa đến, mọi người đều nhìn về hướng đó. Chỉ thấy tam hoàng tử Sở Thiên Kiều và Lạc Thiên Thu cười ngửa đến, bọn họ ngồi trên ngựa, nhìn xuống Tần Ván Thiên, biểu cảm lạnh nhạt mà bình tĩnh. Mọi thứ trước mắt dường như không thể làm làm bọn họ động dung dù chỉ là một chút.

- Tần Ván Thiên, cứu tử tù chính là phạm vào tử tội, cho dù ngươi là học viên của học viện Đế Tinh thì cũng vậy thôi.

Sở Thiên Kiều bình tĩnh nói, chỉ một lời nói của hần đã định tội cho Tần Ván Thiên.

Sau khi hần vừa dứt lời thì quân sĩ xung quanh lập tức chĩa những mũi tên sắc bén vào người họ, cục diện lúc này đúng là có mọc cánh cũng khó thoát được.

- Dao Nhi, Thiên Nhi, hai đứa ngồi đây.

Tần Xuyên đau lòng khôn xiết. Con trai con gái của ông có tiền đồ rộng mở như thế, chẳng lẽ lại bị chôn vùi ở đây sao.

- Ầm... ầm...

Mặt đất đột nhiên rung lên, yêu khí khủng bố lao thẳng về phía này khiến cho vẻ mặt của mọi người sầm xuống.

Tần Xuyên cũng ngẩn người, ánh mắt ông sáng lên.

Sắc mặt của kẻ đang ngồi trên chiến mã là Sở Thiên Kiều vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng khóe môi của hần đã nhếch lên một nụ cười nhạt, hần thầm nghĩ trong bụng:

- Cuối cùng cũng nhận không được mà ra tay rồi sao? Ta đã đợi rất lâu rồi.

Cửa lớn của Hắc Bảo mở ra, vô số đội nhân mã người mặc khôi giáp, uy vũ bất phàm từ trong phi ra, chỉ nghe thấy Sở Thiên Kiêu hét lên:

- Bắt ba người này nhốt vào Hắc Bảo, phải bắt sống!

- Vâng!

Đám cường giả đó xông lên, bỏ nhào về phía mấy người Tần Vãn Thiên.

Một đám yêu thú điên cuồng lao tới, lúc này bọn chúng đã xuất hiện trong tầm mắt, trong lòng của Tần Xuyên dâng lên một tia hy vọng, hét lên với Tần Vãn Thiên và Tần Dao:

- Các con mau chạy đi, đừng lo cho ta, bọn chúng không dám giết ta đâu!

Dứt lời, ông ấy xông về phía đám người vừa mới tới. Ông giơ tay đặt lên đỉnh đầu của mình.

- Nếu các ngươi tiến lên một bước nữa thì ta sẽ chết ngay tại đây!

Tần Xuyên hét lên một tiếng, giọng nói vang vọng khiến cho bước chân của đám người đó chậm lại, bọn chúng quay mặt nhìn về chỗ Sở Thiên Kiêu.

Tần Xuyên xoay người nhìn Sở Thiên Kiêu, ông nói với giọng lạnh như băng:

- Đại trượng phu chết không có gì đáng tiếc, Tần Xuyên ta là một người nam nhi thiết huyết, nói được làm được!

Tần Xuyên đang đánh cược.

Thời gian gần đây Sở Thiên Kiêu luôn lợi dụng ông, tựa hồ muốn dụ ra cái gì đó, cứ như là đang đấu trí với phụ thân ông, dù là ông cũng không rõ nội tình ra sao.

Tần Xuyên đánh cược Sở Thiên Kiêu không dám để ông chết.

Quả nhiên, chỉ thấy Sở Thiên Kiêu phát tay một cái, đám người kia lập tức dừng lại, mà cùng lúc đó đám yêu thú kia cũng điên cuồng đã xông tới đây rồi, như thể đám yêu thú đó đang rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Những cung tiễn thủ kia nhắm mắt đã nhắm tên chuẩn vào người yêu thú, bắt đầu bắn giết.

Tần Xuyên nói với Tần Vãn Thiên và Tần Dao:

- Các con đi đi, dù cho chỉ có cơ hội mong manh cũng phải trốn đi!

- Phụ thân!

Hai mắt Tần Dao đầm lệ, sao cô có thể nỡ làm vậy, đây là phụ thân của cô kia mà.

Tần Vãn Thiên cũng nhìn Tần Xuyên rồi nói:

- Phụ thân có đi thì cùng đi.

- Nếu như con không đi thì bây giờ ta sẽ chết trước mặt con!

Tần Xuyên giơ tay lên khiến cho sắc mặt của Tần Vãn Thiên khó coi tới cực điểm, thân thể run lên.

- Phụ thân!

Tần Dao hét lớn một tiếng, sau đó chỉ thấy Tần Vãn Thiên kéo lấy tay cô chạy như bay về phía bên cạnh.

Mạc Khuynh Thành ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, trong lòng có hơi lo lắng, sao mà vẫn còn chưa đến nữa.

- Thiên Thu, giúp ta một chuyện.

Sở Thiên Kiêu nói nhỏ vài câu với Lạc Thiên Thu. Lạc Thiên Thu gật nhẹ, hẩn hiểu ý của Sở Thiên Kiêu, hai chân hẩn lập tức kẹp lấy chiến mã, chạy về hướng mà Tần Vãn Thiên và Tần Dao bỏ trốn.

Ngoại trừ Lạc Thiên Thu ra thì còn có một đám người truy đuổi Tần Vãn Thiên và Tần Dao. Đám người này đều còn rất trẻ, thể nhưng khí tức trên người đều vô cùng giá lạnh.

Mạc Khuynh Thành bước ra, nhưng lại thấy lúc này Sở Thiên Kiêu lên tiếng:

- Khuynh Thành, ta không muốn chặn cô lại đâu.

Nghe thấy lời này của hắn thì Mạc Khuynh Thành đứng chôn chân tại chỗ, cô đứng ở đó trong lòng thẫn thờ dài. Cô biết rõ, nếu như Sở Thiên Kiều những tay vào thì cho dù cô muốn giúp Tần Vãn Thiên thì cũng không thể được.

- Sở Thiên Kiều, cần gì phải tuyệt tình như thế chứ.

Mạc Khuynh Thành nhìn Sở Thiên Kiều rồi nói.

- Ta biết tổ tiên Mạc gia và Tần Vũ có giao tình sâu đậm. Nhưng đó đã là việc xa lắc xa lơ rồi, Tần phủ đã không còn là Tần phủ của năm xưa từ lâu, Mạc gia cũng đã đứng ngoài việc này, Khuynh Thành cô hà tất phải lo chuyện bao đồng chứ.

Sở Thiên Kiều nhìn Mạc Khuynh Thành nói.

- Vậy sao Sở gia phải tuyệt tình đến vậy chứ.

Mạc Khuynh Thành thờ dài một hơi, mắt nhìn về phương xa. Cô biết thân phận của Lạc Thiên Thu, ở nước Sở này Lạc Thiên Thu chắc chắn là sự tồn tại cấm kỵ, đến hoàng thất thì cũng chỉ có thể giữ quan hệ tốt với hắn chứ không dám chọc giận. Dù là học viện Đế Tinh thì cũng phải nhẫn nhịn để hắn tu hành trong học viện.

Hơn nữa thực lực của Lạc Thiên Thu rất mạnh, cô chỉ có thể cầu cho Tần Vãn Thiên may mắn mà thôi, dù cô muốn can thiệp nhưng lại không có bản lĩnh ấy.

Tần Vãn Thiên kéo Tần Dao chạy như bay trong Hắc Ám Sâm Lâm. Tốc độ của Cửu Thiên Côn Bằng quyết được phát huy tới cực hạn, nhưng hắn phát hiện ra những kẻ truy đuổi hắn đều rất mạnh, tốc độ của chúng dường như không hề chậm hơn hắn và Tần Dao.

- Tỷ, người đi trước đi.

Tần Vãn Thiên nói với Tần Dao.

- Không được!

Tần Dao quả quyết cự tuyệt.

- Nếu người không đi, chúng ta đều khó chạy thoát, nếu người đi rồi thì ta vẫn còn có cơ hội.

Tần Vãn Thiên nói với Tần Dao:

- Tốc độ của người quá chậm, sẽ kéo ta chậm theo.

Nghe xong lời nói của Tần Vãn Thiên, Tần Dao có vẻ hơi mất mát, cô biết là Tần Vãn Thiên cố ý chọc giận cô nhưng những điều Tần Vãn Thiên nói đều là sự thật.

- Vãn Thiên, phụ thân đã bị bọn chúng giam cầm, người tuyệt đối không được rơi vào trong tay chúng nữa.

Trong đôi mắt Tần Dao ràn rụa lệ châu, nhìn Tần Vãn Thiên đứng bên cạnh.

- Yên tâm đi tỷ, ta còn phải chăm sóc cho tỷ nữa mà.

Tần Vãn Thiên cười đáp, Tần Dao gật đầu một cái thật mạnh:

- Ta đợi người.

Cô vừa dứt lời thì Tần Vãn Thiên liền buông tay của cô ra, sau đó hắn ngừng lại.

- Mau đi đi.

Tần Vãn Thiên quát lớn một tiếng, Tần Dao lau đi vệt nước mắt nơi khóe mắt, cố nén nỗi đau đớn như đao cắt vào tim mà tiếp tục chạy đi.

Nhìn thấy Tần Dao rời đi, trên gương mặt của Tần Vãn Thiên lộ ra nụ cười dịu dàng, nhưng khi hắn nhìn thấy mấy kẻ đang truy đuổi mình thì trong mắt lại lộ ra ánh sáng lạnh, hắn nắm chặt Kim Hình kiếm trong tay.

Đám người truy đuổi thấy chỉ có một mình Tần Vãn Thiên thì muốn chia ra để truy kích nhưng lại thấy Tần Vãn Thiên cầm Kim Hình kiếm ra, tức giận gầm lên:

- Kẻ nào dám bước lên một bước thì thần binh cấp ba này sẽ phát nổ ngay.

Hắn vừa dứt lời thì nguyên lực tinh thần được rót vào trong Kim Hình kiếm, kiếm khí khủng bố tràn ra ngoài khiến cho mấy người đó lập tức ngừng lại.

- Đây là thần binh cấp ba mà trưởng lão của học viện Đế Tinh tặng cho ta, muốn chết thì cứ nhào lên.

Khóe miệng Tần Vấn Thiên nhếch lên thành một nụ cười lạnh như băng, đám người kia cảm nhận được kiếm khí thì con người co rút lại, với thiên phú mà Tần Vấn Thiên bộc lộ ở học viện Đế Tinh thì lời hắn nói rất có khả năng là thật.

- Giết hắn từ xa.

Lạc Thiên Thu cười ngửa đến, lạnh lùng nói một câu với đám người kia. Trên người bọn chúng lập tức phát ra khí tức mạnh mẽ ập về phía trước một cách dữ dội. Chỉ trong nháy mắt, một cỗ khí thế cuồng bạo điên cuồng ép về phía Tần Vấn Thiên.

Thần nguyên trong cơ thể Tần Vấn Thiên tuần hoàn điên cuồng, Luân Hải Ấn đánh ra, sức mạnh điên cuồng va vào nhau. Cơ thể của Tần Vấn Thiên bị khí thế va chạm đẩy lùi lại mấy bước, khí huyết đảo ngược, nhưng hắn vẫn không chịu phóng thích kiếm trong tay, hắn phải kéo dài thời gian cho Tần Dao.

- Giết!

Đám cường giả đó không ngừng đẩy về phía trước, liên tục tấn công dữ dội hơn. Tần Vấn Thiên không ngừng lùi về sau, miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nhưng hai mắt của hắn vẫn cứng cỏi như trước, một người trấn thủ cả quan ải.

- Hôm nay không thể bảo vệ được phụ thân, nếu như còn để tỷ tỷ rơi vào nguy hiểm thì kiếp này uống làm thân nam nhi.

Sắc mặt Tần Vấn Thiên vô cùng lạnh lẽo. Luân Hải Ấn không ngừng được tung ra, cuồng ấn đầy trời hủy diệt tất cả, nhưng chỉ có thể chặn được nhất thời, không bao lâu sau, Tần Vấn Thiên đã phun ra rất nhiều máu tươi.

Nguyên lực tinh thần trong cơ thể hắn dường như đã khô kiệt, đám người đứng đằng xa không ngừng tung ra đòn tấn công cũng thêm bội phục sự kiên cường của Tần Vấn Thiên.

Bọn họ nhanh chóng phi về hướng bên sườn, Tần Vấn Thiên quá liều mạng, bọn họ cần một nhóm người vòng qua bên cạnh để truy bắt Tần Dao.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy Tần Vấn Thiên gầm lên một tiếng phẫn nộ, cơ thể hắn bỏ nhào về phía trước Kim Hình kiếm trong tay giờ lên, nguyên lực tinh thần không ngừng được rót vào bên trong.

Bước chân của Tần Vấn Thiên rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã kéo gần khoảng cách với đám người kia, hắn vung Kim Hình kiếm lên. Trong tích tắc, ánh kiếm khủng bố bạo phát hóa thành mưa kiếm đầy trời.

Mà đồng thời lúc đó, vì Tần Vấn Thiên không tiếc tất cả mà tiến lên, hắn cũng phải chịu chấn động đáng sợ, cơ thể bị đánh bay ra ngoài. Lúc rơi xuống đất lại phun ra một ngụm máu tươi nhưng hai mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm phía trước, mưa kiếm điên cuồng chấm dứt sinh mệnh của con người.

Đúng như Nhậm Thiên Hành đã nói, Kim Hình kiếm là thần binh lợi khí dùng tấn công một lần, uy lực cực mạnh, phạm vi tấn công lớn, trong chớp mắt giết chết rất nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ta Không Thể Chết Được

Tần Vấn Thiên ngồi dưới đất, không quan tâm đến những xao động trong cơ thể, mà dùng ngón châm đâm liên tục vào các huyệt vị trên người.

Chỉ trong khoảnh khắc, máu trong người hắn lại sôi trào. Thập Nhị Liên Hoàn Giải Mệnh châm pháp phát huy tác dụng muốn cởi bỏ gông xiềng huyết mạch, đồng thời hai tay hắn đeo bao tay thần binh được khắc nên bởi Quy Nguyên thần văn.

Àm!

Một đôi chân quét ngang mà đến, từng bóng chân khí thế âm âm như muốn đạp nát Tần Vấn Thiên đang ngồi trên mặt đất. Người này rõ ràng là có chỗ hơn người mới có thể may mắn trốn thoát khỏi công kích của Kim Hình kiếm, lực chân của hắn vô cùng khủng bố, tốc độ cũng cực kỳ nhanh, bởi vậy nên hắn là kẻ đầu tiên đánh tới.

Àm!

Tần Vấn Thiên vươn tay ra, đôi chân có thể đạp nát đá tảng bị tóm gọn. Người kia bị mất thăng bằng, thần sắc thay đổi rõ rệt, khi nhìn về phía Tần Vấn Thiên thì chỉ thấy trong mắt đối phương vẩn lên tia máu chẳng khác gì một mảnh thú thỏ hồng hoang.

Chùy lớn từ ánh sao xuất hiện trong tay trái của Tần Vấn Thiên rồi nện về phía đối phương chỉ trong nháy mắt, tiếng kêu gào thảm thiết lập tức vang xa.

Cùng lúc ấy, Tàn Ván Thiên đứng dậy, khí tức trên người lại càng cuồng bạo và đôi chân thì run lên bần bật. Hắn đi thẳng về phía hai cường giả đang muốn truy kích Tàn Dao. Cửu Thiên Côn Bằng quyết cấp hoàn mỷ bùng nổ lực lượng mang đến tốc độ nhanh tới cỡ nào? Chỉ một thoáng sau, hắn đã đuổi kịp, Kim Cương Ấn phá toạc không khí đánh ra với khí thế như chẻ tre. Cả hai kẻ kia đều bị giết chết dưới chưởng ấn của hắn.

Từ đầu tới cuối Lạc Thiên Thu vẫn ngồi trên lưng tuấn mã nhìn hết thấy những chuyện này xảy ra. Thần sắc của hắn hơi dao động, không ngờ Tàn Ván Thiên lại dùng bí pháp để dẫn động huyết mạch chi lực, hơn nữa có thêm bao tay thần binh làm cho sức chiến đấu càng được tăng cao. Thế nhưng trong mắt của hắn thì kẻ kia chỉ đang giãy chết.

- Hừm?

Đúng lúc này, Lạc Thiên Thu ngẩng đầu nhìn về phía xa. Hắn cảm thấy một luồng yêu khí đáng sợ đang lao về hướng này. Cả khoảng trời phía xa dường như đều bị bao phủ bởi một màu u tối.

- Xem ra trận nào loạn hôm nay gây ra động tĩnh hơi lớn, dẫn đến một trận thú triều nho nhỏ rồi.

Lạc Thiên Thu nhìn yêu khí che cả trời đất kia, bụng nói thầm một câu. Sau đó hắn lập tức ra lệnh:

- Đứng đuổi theo Tàn Dao nữa.

Những người khác nhìn thấy yêu khí khổng lồ đang tới từ đằng xa thì cũng gật đầu rồi nhìn về phía Tàn Ván Thiên. Bây giờ phải giết chết kẻ này trước đã.

Lạc Thiên Thu xuống ngựa, bước lên một bước, Tàn Ván Thiên lập tức cảm nhận được cảm giác nguy cơ mạnh mẽ ập tới.

Bộ pháp của Lạc Thiên Thu nhìn thì rất chậm, thế nhưng dường như hắn lại có thể đến gần bất cứ lúc nào. Cả người hắn chìm trong lời uy, trông tựa như một lời thần đáng sợ.

Đừng!

Mặt đất rung lên, Lạc Thiên Thu đi tới trước mặt Tàn Ván Thiên, vung thẳng ra một quyền mạnh mẽ, lời uy khôn cùng tuôn ra cuộn cuộn, ánh sáng chói ngời khiến cho mắt người không mở nổi ra.

Tàn Ván Thiên dịch bước chân, luân mạch điên cuồng bùng nổ, dôi non lấp bể, thiên địa thét gào.

Bước chân của Lạc Thiên Thu vững như thái sơn. Hắn lại tiến lên phía trước, bóng quyền loáng lên ba lần như vừa đánh ra ba quyền liên tục. Chấn động ầm ầm đáng sợ truyền tới cơ thể của Tàn Ván Thiên. Tàn Ván Thiên chỉ cảm thấy toàn thân mình nứt toác ra, lõi điện vùn vụt trên người như muốn xé toang cơ thể.

- Mạnh quá.

Đám người xung quanh đang muốn tiến lên phía trước đều phải thốt lên sợ hãi trước sự cường đại của Lạc Thiên Thu. Đây chính là Lạc Thiên Thu, phong thái hệt như cha hắn, người cha đã từng khiến cho cả nước Sở phải trời long đất lở năm xưa.

Tàn Ván Thiên cũng cảm nhận được sự bá đạo của tinh hồn và công pháp thần thông của Lạc Thiên Thu. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, toàn bộ thần nguyên tồn trữ trong bao tay thần binh bùng nổ. Trong nháy mắt ấy, hắn đánh ra một chưởng như biển cuộn sóng trào, chưởng ấn che trời lấp đất. Thần sắc của Lạc Thiên Thu dao động. Lôi Tôn tinh hồn bùng sáng, ánh mắt như ẩn chứa lõi điện bắn thẳng ra ngoài.

Tàn Ván Thiên cảm thấy cả người mình chết lặng. Hắn cũng điều động thần nguyên vào hai tròng mắt, thế nhưng thân thể vẫn bị đánh bay ra.

Cùng trong lúc đó, hai chân của Lạc Thiên Thu quét trên mặt đất, cả người bị đánh lùi về phía sau. Hắn không khỏi kinh ngạc nhìn đôi bao tay thần binh trên tay Tàn Ván Thiên.

Ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, Lạc Thiên Thu cảm thấy luồng yêu khí kia càng ngày càng đậm, thậm chí còn nhìn thấy có yêu thú đang điên cuồng chạy đến. Hắn bật ra tiếng quát:

- Lui!

Lạc Thiên Thu vừa nói xong thì mấy người còn sống sót sau cuộc truy kích Tàn Ván Thiên đua nhau rút lui. Chỉ có Lạc Thiên Thu từ từ tiến về phía Tàn Ván Thiên, quyết tâm giết chết hắn trước kia rút chạy.

Tàn Ván Thiên nhìn thấy Lạc Thiên Thu tiến tới thì nuốt ngược ngụm máu chuẩn bị phun ra, toàn bộ thần nguyên điên cuồng sôi trào trong cơ thể hắn. Thực lực của Lạc Thiên Thu quá mạnh, hai người chênh lệch cảnh giới quá lớn, tu vi của Lạc Thiên Thu tận Luân Mạch cảnh tầng bảy đỉnh phong.

Hắn có thể đối phó với loại Luân Mạch cảnh tầng bảy như Yến Vũ Hàn, thế nhưng còn kém Lạc Thiên Thu xa lắm.

- Chết đi.

Lạc Thiên Thu áp sát trước người Tàn Ván Thiên, bàn tay hấn ấn về phía trước. Tàn Ván Thiên chỉ cảm thấy một lõi điện tôn giả vừa tấn công về phía mình, không tài nào chống cự được.

Tàn Ván Thiên dồn hết toàn bộ sức lực đánh ra một chưởng, nhưng hấn lại cảm thấy chưởng ấn của mình không ngừng bị phá hủy. Cuối cùng, một luồng lõi điện vô cùng khủng bố xông vào cơ thể hấn làm cho hấn lại bay vọt ra xa rồi ngã lộn trên đất, trong người không còn một chút sức lực nào nữa.

Lạc Thiên Thu nhìn thấy một đàn yêu thú điên cuồng lao tới thì quay người đi ngay với tốc độ cực nhanh. Yêu thú giẫm trên mặt đất tạo nên những tiếng ầm vang mãi không ngừng. Có một con yêu thú đến gần Tàn Ván Thiên, cúi đầu nhìn hấn một cái rồi lại lao thẳng về phía trước.

Sau đó có vô số yêu thú phóng về phía Tàn Ván Thiên, thế nhưng chúng đều không giẫm lên người hấn mà chỉ đi vòng qua bên cạnh hấn.

Tàn Ván Thiên dường như cảm giác được tất cả những việc ấy. Hấn cảm thấy mình sẽ chết, ý thức của hấn đã chìm vào mờ mịt mơ hồ, như thể khó mà ngưng tụ lại thêm một lần nữa.

- Ý thức tan thì sẽ chết, ta muốn sống!

Vô vàn chấp niệm mãnh liệt trào lên trong nội tâm của Tàn Ván Thiên, hấn không thể chết được!

Thù lớn còn chưa trả, làm sao hấn có thể chết đi?

Phụ thân Tàn Xuyên còn bị giam cầm trong Hắc Bảo, làm sao hấn có thể chết đi?

Nếu như hấn chết đi thì làm sao xứng với ơn tri ngộ của Mặc lão sư, nếu như hấn chết đi thì làm sao trả được tình nghĩa chăm sóc bấy lâu của Nhược Hoan sư tỷ, nếu như hấn chết đi thì mặt mạo sẽ lại bị người của Kị Sĩ minh bắt nạt coi thường.

Tàn Ván Thiên hấn không thể chết được! Ý chí của hấn không thể tan rã!

Đúng lúc này, một con yêu thú cường đại xuất hiện bên cạnh Tàn Ván Thiên. Đó là một con Hắc Phượng Điều, mình điều lông phượng, mắt sắc như dao.

Con Hắc Phượng Điều ấy cúi đầu nhìn Tàn Ván Thiên ở bên dưới, con ngươi sắc lém lóe lên như đang suy nghĩ điều gì.

Tàn Ván Thiên cảm nhận được sự tồn tại của Hắc Phượng Điều. Dường như hấn có một đôi mắt khác có thể nhìn thấy hết thảy ở bên ngoài. Chỉ cần con yêu thú này muốn thì chỉ sợ rằng hấn sẽ chết rất thảm thương.

- Ta không thể chết được!

Chấp niệm trong lòng Tàn Ván Thiên càng ngày càng mãnh liệt. Trong khoảnh khắc, dường như có một luồng mộng niệm mới được sinh thành, thế rồi hấn và Hắc Phượng Điều bỗng cùng xuất hiện trong một không gian độc đáo.

Hắc Phượng Điều sừng sốt trong chốc lát, trong mắt dường như có sự kinh ngạc lóe lên.

- Mộng cảnh.

Hắc Phượng Điều nhìn Tàn Ván Thiên. Tàn Ván Thiên dường như có thể nghe thấy lời nó nói. Chấp niệm cường liệt không muốn chết ở Hắc Ám Sâm Lâm đã giúp cho hấn bước vào tầng thứ hai của Chú Mộng pháp quyết, nhập mộng chi cảnh.

Đây là giấc mộng của Tàn Ván Thiên, đây là giấc mộng do hấn tạo nên, cả Hắc Phượng Điều cũng bị kéo vào trong cảnh mộng.

Với lực lượng của Hắc Phượng Điều thì nó có thể xé toang cảnh mộng để ra ngoài, thế nhưng nó lại không làm thế.

- Huyết mạch trong cơ thể ngươi là huyết mạch thế nào?

Hắc Phượng Điều có thể tiến hành trao đổi với Tàn Ván Thiên, bởi vì đây là mộng của Tàn Ván Thiên.

- Ta không biết.

Tàn Ván Thiên lắc đầu.

- Vậy ngươi là có vai trò gì trong nước Sở? Vì sao lại biết nhập mộng chi pháp?

Hắc Phượng Điều lại hỏi. Ở nước Sở có cực ít người biết pháp thuật nhập mộng này.

Bấy giờ Tàn Ván Thiên mới biết rằng thì ra chỉ số thông minh của Hắc Phượng Điều trong Hắc Ám Sâm Lâm còn cao hơn trong tưởng tượng của hấn nhiều.

- Ta là Tàn Ván Thiên ở Tàn phủ, thành Thiên Ung, nước Sở. Nhập mộng chi pháp là công pháp tu hành mà trưởng bối truyền thụ cho ta.

Tàn Ván Thiên đáp một cách cẩn thận. Hắc Phượng Điều trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Bị thương nặng đến thế này mà không chết, lại có được huyết mạch như thế, để ta tặng cho người một thứ này, còn sống hay chết thì phải trông vào chính bản thân người.

Nói đoạn, Hắc Phượng Điều xé rách cảnh mộng, Tần Vãn Thiên cảm thấy mình bay vút lên trời, thân mình bị móng vuốt của Hắc Phượng Điều quặp chặt bay vào chốn sâu trong Hắc Âm Sâm Lâm.

Sau khi Hắc Phượng Điều bay đi thì thú triều cũng rút, cứ như thể Hắc Phượng Điều chính là kẻ dẫn đầu đợt thú triều này vậy.

Chỉ một thời gian ngắn sau, Hắc Âm Sâm Lâm lại chìm vào yên tĩnh.

Trong hư không, có cường giả cười yêu thú tới.

- Khuynh Thành, người đâu cả rồi?

Một cường giả cười yêu thú sư tử có cánh hỏi Mạc Khuynh Thành. Đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành lóe lên, cô đáp:

- Ta không biết nữa, ta bị Sở Thiên Kiều chặn lại, còn Lạc Thiên Thu thì đuổi theo giết Tần Vãn Thiên.

- Lại là Lạc Thiên Thu.

Trong mắt ông lão lóe lên ánh nhìn lạnh lạnh, bên cạnh hắn còn một cường giả nữa, chính là Nhậm Thiên Hành.

- Sở Thiên Kiều làm việc to gan mà điên cuồng, cái gì cũng dám làm, hơn nữa còn qua lại gần gũi với người kia. Nếu hắn nắm quyền nước Sở thì chỉ sợ sau này học viện Đế Tinh sẽ gặp nguy hiểm.

Nhậm Thiên Hành thấp giọng nói rồi dời mắt về chỗ sâu trong Hắc Âm Sâm Lâm.

- Thiên Hành, theo lời Khuynh Thành nói thì thiên phú của Tần Vãn Thiên tuyệt đối không thua kém gì Lạc Thiên Thu, tính cách lại rất trọng tình nghĩa, dám vì cha mà đẩy bản thân vào cảnh hiểm nguy. Nếu hắn còn sống thì học viện Đế Tinh sẽ dốc hết sức để giúp đỡ hắn.

Ông lão lên tiếng khiến cho Nhậm Thiên Hành gật đầu:

- Ta vốn muốn xếp hắn vào kế hoạch, nếu lần này hắn còn sống mà trở về học viện Đế Tinh thì học viện Đế Tinh sẽ trải đường cho hắn.

Nói xong, bọn họ lại cười gió mà đi. Họ vào Hắc Âm Sâm Lâm tìm kiếm nhưng không hề thấy tung tích của Tần Vãn Thiên hay thi thể hắn, không biết hắn sống chết thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Giác Mộng Xuân Thu

Ở nơi cực kì ít người lui tới nằm sâu trong Hắc Âm Sâm Lâm có một dốc núi.

Đây là một mảnh đất sạch sẽ không hề nhiễm chút yêu khí nào.

Trên dốc núi có một tảng đá to, trên tảng đá có người đang nằm. Người nằm đó là Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên không biết mình đang ở đâu, hắn chỉ biết bảo vệ lấy ý chí bất diệt của chính mình.

Thập Nhị Liên Hoàn Giải Mệnh châm pháp... Hắc Bá từng nhắc nhở hắn chưa vào Nguyên Phủ cảnh thì không được phép dùng châm, bởi vì hắn không thể chống chịu được luồng sức mạnh khổng lồ khi huyết mạch bùng nổ. Lần trước nhờ có người của học viện Đế Tinh chăm sóc nên hắn mới bình yên vô sự, còn lần này hắn không chỉ thi châm mà trên thân thể còn có thương tích nghiêm trọng, làm sao có thể không thôi thúc sắp chết cho được?

Lúc này đây cơ thể của Tần Vãn Thiên không còn chút sức lực nào, chỉ có thể dùng ý chí mạnh mẽ để duy trì sức sống dai dẳng.

- Trong mộng cũng có thể tu hành.

Tần Vãn Thiên hiểu rõ sức mạnh có thể mang đến sinh cơ ngập tràn cho người tu võ đạo. Nếu hắn muốn sống thì phải khôi phục sức khỏe cho cơ thể mình, như vậy mới tìm được sinh cơ. Thế nhưng hắn lại hoảng sợ phát hiện ra không gian này dường như ngăn cách hoàn toàn với đất trời, hắn không thể cảm nhận được ngôi sao Vô Mệnh, cũng không thể dẫn tinh thần chi lực vào trong cơ thể.

Tình cảnh này làm cho Tần Vấn Thiên hơi tuyệt vọng. Cơ thể hắn không có năng lượng, chỉ mấy ngày thôi nữa thôi là hắn sẽ rơi vào kết cục chết đói.

- Chẳng lẽ đây là nơi chôn thân của ta ư?

Tần Vấn Thiên không cam tâm, hắn không thể chết được!

Hắn muốn phá vỡ sự trói buộc của không gian này, chấp niệm mãnh liệt thúc đẩy hắn sinh ra mộng chi ý thức cường đại, đi quan sát không gian xung quanh.

Trên mảnh đất trống trải này chỉ có một mình Tần Vấn Thiên nằm trên tảng đá một cách bất lực. Thế nhưng đúng vào lúc ấy, ở trong giấc mộng, hắn lại thấy một đỉnh núi như ẩn như hiện cao chạm mây trời đứng cách đó không xa.

- Đây không phải là giấc mộng của ta.

Tần Vấn Thiên chấn động trong lòng. Thế rồi lại có thêm một đỉnh núi hiện ra. Cho đến khi chín đỉnh núi cao vút chọc trời vây quanh sườn núi thì nội tâm hắn đã rung động mãnh liệt.

Chín đỉnh núi ấy trôi nổi giữa không gian như đến từ thiên ngoại, rốt cuộc thì đây là thật hay là mơ?

Tần Vấn Thiên đã không còn phân biệt được nữa.

Trong lúc ý thức mơ hồ, Tần Vấn Thiên nhìn thấy một hình ảnh. Trong hình ảnh ấy có một người trung niên mặc áo xanh. Hắn lưu lạc chân trời, đi tới dốc núi này, thấy phong cảnh như tranh, bèn ngả lưng trên tảng đá nơi dốc núi mà ngủ thiếp đi một giấc.

Hắn nằm xuống ngủ thì chín đỉnh núi cao lại hiện lên quanh dốc núi, trong chín đỉnh núi ấy có vô số hình ảnh cùng nhau xuất hiện.

Các hình ảnh di chuyển không ngừng, Tần Vấn Thiên không nhìn kịp. Hắn chỉ thấy người trung niên kia dùng một bàn tay hái sao trên trời, thấy người trung niên kia cầm kiếm chém đứt cả sông ngòi núi non, thấy người trung niên kia dùng một ngón tay chọc trời thành lỗ thủng.

Thế nhưng dường như tất cả đều chỉ là một giấc mộng.

Người trung niên ngủ dậy, vỗ bụi đất trên người, nở nụ cười phóng khoáng, rồi chậm rãi bước đi với phong thái ung dung tự tại vô cùng.

Từng ngọn núi cao kia biến mất không còn tung ảnh.

- Một giấc mộng đi khắp thiên hạ, một giấc mộng nhìn trọn cổ kim. Trong mộng hái được trăng sao, trong mộng ta cuồng si nhất. Đòi người chỉ như giấc mộng, sao không phóng khoáng mà mơ một giấc mộng xuân thu?

Người trung niên áo xanh cười dài một tràng tự tại thân nhiên, để lại một con đại mộng xuân thu trên tảng đá lớn nơi dốc núi.

- Mơ một giấc mộng xuân thu?

Nội tâm của Tần Vấn Thiên hơi dao động, ý thức bay về phía một đỉnh núi cao. Hình ảnh trên ngọn núi ấy cũng di chuyển không ngừng. Trong nháy mắt, Tần Vấn Thiên cảm thấy một lực hút truyền đến kéo ý thức của hắn vào trong.

Hắn phát hiện ra mình đã ở trong ngọn núi kia, và ở nơi này tựa hồ ghi lại một giấc mộng.

Người trung niên áo xanh hóa thân thành Côn Bằng tung cánh bay giữa thiên địa mệnh mang, đôi đồng tử khổng lồ nhìn về phía Tần Vấn Thiên. Tần Vấn Thiên chỉ thấy mỗi khi cặp yêu mâu kia khép mở đều có yêu quang khùng bố lóe lên, còn sắc bén hơn đao kiếm. Hắn hét lớn một tiếng, cảm thấy như mình sắp chết rồi.

- Không...

Tần Vấn Thiên gào thét trong lòng, một luồng ý thức của hắn còn tồn tại trên đời, làm sao có thể chết được?

- Nếu đã là một giấc mộng, thì sao ta lại phải e ngại khí thế ngất trời kia?

Tần Vấn Thiên ngẩng đầu nhìn lên, không còn sợ đôi yêu mâu kia nữa, tựa như có ngàn vạn tia sáng xuyên qua thân thể hắn nhưng lại chẳng thể làm nao núng được lòng hắn một chút mây may.

Côn Bằng tung cánh bay giữa đất trời, cười gió vượt băng băng ngàn dặm, tốc độ kia ai dám tranh phong?

Cõi lòng Tần Vấn Thiên vẫn còn chìm trong chấn động kịch liệt. Ý thức của hắn rời khỏi hình ảnh này rồi lập tức tiến vào đỉnh núi thứ hai. Trong đỉnh núi này, người trung niên áo xanh hóa thân thành một vị thần thượng cổ tay hái được sao trời, thiên địa sụp đổ ngổn ngang. Tần Vấn Thiên suýt chết không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng gắng gượng chống cự với khí thế hủy diệt kia, duy trì ý thức bất diệt bằng ý chí cường đại.

Trong đỉnh núi thứ ba, người trung niên áo xanh chỉ dùng một ngón tay mà sông tràn núi đổ, ngón tay vừa chỉ, trời sụp đất nứt, hết thảy nát tan.

Trong đỉnh núi thứ tư, người trung niên áo xanh gầm lên một tiếng, đất băng núi lở, sóng thần cuộn trào.

...

...

Trong đỉnh núi thứ chín, người trung niên áo xanh liếc mắt nhìn xuyên qua thiên cổ, mọi sinh linh dưới ánh nhìn của hắn đều bị hủy diệt sạch trơn.

Tần Văn Thiên trải qua không biết bao nhiêu lần đau đớn cận kề cái chết. Dưới luồng uy áp của người kia, hắn nhỏ bé vô danh chẳng khác nào cát sỏi trong sa mạc, thế nhưng hắn vẫn bảo vệ được sinh mệnh của mình không lui tất.

Chín ngọn núi cao sừng sững, chín loại ý chí ngợp trời, mỗi một loại đều có thể hủy thiên diệt địa.

Tần Văn Thiên rút ý thức về, cảm thán một tiếng, giấc mộng xuân thu mới vĩ đại làm sao.

Tuy người trung niên áo xanh có thể để lại một giấc mộng như thế thì thực lực không phải dạng thường, thế nhưng Tần Văn Thiên không tin những chuyện xảy ra trong chín ngọn núi cao kia là thật.

Như lời của người trung niên ấy đã nói, đời người chỉ như một giấc mộng, sao không phóng khoáng mà mơ một giấc mộng xuân thu?

- Chín đỉnh núi cao, chín giấc mộng, có lẽ là chín loại năng lực của người trung niên áo xanh kia cũng nên?

Tần Văn Thiên thầm nói trong lòng. Mỗi một giấc mộng kia đều có năng lực hủy diệt đất trời, sao không thể là người trung niên áo xanh nọ phóng đại năng lực của mình lên cực hạn để mơ một giấc mộng xuân thu chứ?

- Kì tài.

Tần Văn Thiên cảm thán một tiếng. Người trung niên áo xanh kia tuyệt đối là một kì tài.

Hắn từng cho rằng Thụy Mộng tinh hồn cần công pháp thần thông đặc biệt mới có thể phát huy được năng lực, thế nhưng người trung niên áo xanh lại mang đến cho hắn một biến chuyển rất lớn.

Bản thân “mộng” chính là một loại năng lực, sức mạnh của “mộng” có thể xuất hiện ở khắp nơi.

Tần Văn Thiên suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi bình tĩnh lại. Không sợ sống chết thì sẽ không chết, chấp niệm của hắn mỗi lúc một mạnh mẽ hơn.

- Mơ một giấc mộng xuân thu đi.

Tần Văn Thiên thì thầm nói nhỏ, bảo vệ một luồng ý thức, tham ngộ họa quyền trên chín đỉnh núi cao mà mơ một giấc mộng xuân thu.

Thời gian từ từ trôi đi, trên đỉnh núi thứ nhất xuất hiện họa quyền tỏa ra hào quang long lánh rực rỡ. Lúc này, rất nhiều yêu thú trong Hắc Ám Sâm Lâm đi về phía này đều thấy một ngọn núi chân thực như ẩn như hiện.

Một lát sau, chúng nhìn thấy ngọn núi thứ hai hiện ra trong không gian kia. Thế rồi một luồng lực lượng phong cầm đáng sợ xuất hiện từ nơi đó làm cho đám yêu thú đều chấn động.

Đám yêu thú này biết mảnh đất kia chặn kín toàn bộ lực lượng từ bên ngoài. Ở đó không có nguyên khí, không có yêu khí, một khi tiến vào đó rồi, chúng nó sẽ lạc trong cõi mộng, không biết gì nữa.

Thế mà giờ phút này đây lại có một ngọn núi thực sự xuất hiện trong không gian ấy, và tỏa ra hào quang sáng ngời.

Khi cả chín ngọn núi sáng lên, một luồng lực lượng khiến cho người ta phải khiếp sợ phát ra tràn ngập, sóng trào mãnh liệt dâng lên bao phủ khắp bốn phương tám hướng trong Hắc Ám Sâm Lâm và phong cầm tất cả, yêu thú bạo động cuồng loạn, trốn chạy đảo điên.

Hắc Phượng Điều giữa hư không nhìn về hướng nọ, thần sắc đánh lại, ánh mắt lóe lên, thiếu niên biết tạo mộng kia thực sự cộng minh với giấc mộng ấy rồi sao?

Hào quang sáng rực của chín ngọn núi cao hội tụ giữa không trung, biến thành một bức màn trời lộng lẫy phủ trùm và ngăn cách hết thảy.

Trong giấc mộng của Tần Văn Thiên, chính giữa màn trời kia bỗng có một bóng người thoáng hiện. Ấy chính là người trung niên áo xanh. Đương nhiên chỉ có Tần Văn Thiên đang ở trong giấc mộng là có thể nhìn thấy hắn.

Lúc này hắn đang đứng giữa không trung mà mỉm cười nhìn Tần Văn Thiên.

- Tần Văn Thiên bá kiến tiên bối, đây là trong mộng cảnh hay sao?

Nhìn thấy người trung niên nọ, Tần Văn Thiên cung kính hỏi.

- Đây là mộng niệm của ta. Ngươi tiến vào giấc mộng của ta, làm cho một luồng mộng niệm của ta hiển linh. Ta sẽ tặng cho ngươi một hồi tạo hóa, ngươi muốn cái gì nào?

Người trung niên cười nhìn Tần Vãn Thiên rồi nói chậm rãi.

Tần Vãn Thiên nhìn ánh sáng giữa hư không rồi nói:

- Tiền bối dùng thuật phong cấm phong giấc mộng xuân thu này ở nơi đây phải không? Ta muốn chín đỉnh núi này không ngăn cản ta tu hành.

- Chuyện này thì đơn giản.

Người trung niên khẽ dịch bước chân, phong cấm dường như bị phá vỡ. Sau đó hắn lại nói:

- Từ giờ trở đi phong cấm này không ngăn ngươi tu hành được nữa. Ngươi còn muốn gì nữa không?

- Ta muốn yêu khí trong Hắc Ám Sâm Lâm nhập vào thân ta, hóa thành Côn Bằng chi ấn.

Tần Vãn Thiên lại nói. Người trung niên giơ tay bắt một cái, cả khu rừng gào thét đáp lời, luồng yêu khí khôn cùng hội tụ thành một con lốc xoáy khủng bố, không ngừng nhập vào thân thể Tần Vãn Thiên đang nằm trên mặt đất.

- Ngươi không tiêu hóa được, đây không tính là tạo hóa, ngươi còn muốn gì nữa không?

Người trung niên lại nói.

Tần Vãn Thiên ngược ánh mắt sắc bén, ánh mắt đâm thẳng lên trời cao như kiếm sắc tuốt khỏi vỏ. Hắn rơi vào cảnh nguy khốn hôm nay đều là nhờ đám người tam hoàng tử nước Sở và Lạc Thiên Thu ban tặng, ngày khác ắt phải báo đáp đàng hoàng.

- Ta muốn nước Sở này không cản đường ta được nữa.

Tần Vãn Thiên cao giọng nói, người trung niên lại bật cười:

- Chuyện này tự ngươi làm đi, không phải là yêu cầu gì.

- Có được cơ duyên này đã là tạo hóa rồi, văn bối không dám yêu cầu gì hơn, nếu như sau này còn cơ hội gặp lại tiền bối thì nhất định văn bối sẽ tự mình nói lời cảm tạ.

Tần Vãn Thiên cung kính nói.

- Một hồi tạo hóa một giấc mộng, ngươi có thể dẫn động giấc mộng mà ta lưu lại, khiến cho mộng niệm của ta hiển linh cũng là một cơ duyên. Ngươi không cần tạo hóa, ta vẫn muốn tặng ngươi một hồi tạo hóa, đây là đạo tu hành của ta, không liên quan gì đến ngươi.

Người trung niên mỉm cười nói. Sau đó mắt hắn lóe lên, một đạo ấn kí rực rỡ chui vào trong đầu óc của Tần Vãn Thiên.

Đầu óc Tần Vãn Thiên run lên, hắn giật mình tỉnh mộng. Cùng lúc đó, mộng niệm của người trung niên cũng bay đi thật xa rồi biến mất ở chân trời.

Một hồi tạo hóa một giấc mộng, đây là đạo tu hành của hắn.

Giữa dốc núi trơ trọi vẫn chỉ có một mình Tần Vãn Thiên nằm lạng lẽ, không có người trung niên nọ, không có vầng sáng chói ngời, không có chín đỉnh núi cao.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tuyệt Mùa Đông

Tần Vãn Thiên nằm trơ trọi trên mỏm đá ở sườn núi, không gian chung quanh tĩnh lặng im ắng chỉ có từng đợt gió nhẹ lướt qua.

Nhưng khi màn đêm vừa buông xuống thì ngay tại mỏm đó đó lại xuất hiện ánh sao cực kỳ chói mắt. Trên vòm trời có vô số ánh hào quang chiếu xuống soi sáng bóng người trên sườn núi, như thể tạo thành bức tranh vĩnh hằng kéo dài mỗi đêm.

Cảnh giới thứ hai của Chú Mộng pháp quyết đã đến cảnh nhập mộng, tốc độ thu nạp nguyên lực tinh thần cũng nhanh hơn. Hơn nữa trong lòng Tần Vãn Thiên vừa mới ngộ ra vài điều làm tinh quang tiến vào cơ thể hắn không ngừng nghỉ, chạy dọc quanh thân khôi phục lực lượng, trùng kích khiếu huyết và luân mạch.

Thi thoảng Tần Vãn Thiên sẽ tu hành thần thông trong mơ. Làm một giấc mộng Xuân Thu, trong giấc mơ này không gì mà hắn không làm được.

Người tu hành võ đạo chỉ cần có thể thu nạp nguyên lực thì không quan trọng việc ăn uống. Nguyên lực chính là năng lượng.

Trời lạnh dần, chốc chốc lại có những đợt gió lạnh thổi qua làm lay động quần áo của thiếu niên, nhưng hắn vẫn nhắm mắt như thể vĩnh viễn chìm vào trong giấc ngủ sâu.

Ngày hôm nay, trời vừa mờ sáng thì có cơn mưa trút xuống, hạt mưa rơi rơi trên người thiếu niên làm quần áo ướt đầm, nhưng hắn vẫn ngủ say như cũ, tựa như tiến vào cảnh giới vong ngã.

Trên bầu trời cao có tiếng sấm rền vang không dứt, từng đợt gió lạnh rít lên thành tiếng, tia chớp đánh xuống ngang trời nhưng thiếu niên vẫn nằm bất động.

Nhưng gương mặt của hắn đã bắt đầu có những biến hóa nhỏ, như thể đường nét ngày càng rõ ràng và cứng cỏi hơn.

Tuyết mùa đông rơi xuống phủ lên người thiếu niên như thể khoác lên mình hắn một lớp quần áo bằng tuyết.

Tuyết cũng đang rơi xuống hoàn thành nước Sở. Ngày hôm nay tất cả những đệ tử trong các học viện và vũ phủ đều đứng ở ngoài phòng chiêm ngưỡng cảnh tuyết tuyệt đẹp mà quên cả việc tu hành.

Học viện Hoàng Gia có rất nhiều đệ tử đang dạo bước dưới trời tuyết rơi. Trong số đó có khá nhiều đôi tình nhân. Tuy rằng tu vi của bọn họ không cao nhưng vẫn còn nằm trong độ tuổi thanh xuân phơi phới và cũng là thời khắc đẹp nhất trong một đời người. Qua độ tuổi này, nếu bọn họ quyết ý truy tìm võ đạo thì sẽ không bao giờ giữ được vẻ chất phác như hôm nay.

Con đường võ đạo đầy gian khổ và tàn khốc.

Mục Nhu ngẩng đầu nhìn tuyết bay đầu trời, lòng lại trầm than. Đã hơn hai tháng trôi qua rồi, rốt cuộc cũng không thấy bóng dáng của hắn tại ảo mộng chi thành, hơn nữa cũng chẳng có bất kỳ tin tức nào về hắn cả.

Có lẽ hắn giống với những thanh niên thiên tài kiệt xuất khác, đã chết yểu trong thời kỳ non trẻ, thậm chí không còn ai biết đến nữa.

Hắn đã sáng tạo ra một vài lịch sử ở học viện Đế Tinh, tuy rằng chúng đã tạo nên những chấn động không nhỏ. Nhưng những chấn động này đều sẽ bị chôn vùi theo thời gian, sẽ có những nhân vật mới xuất hiện và thu hút ánh mắt của mọi người.

Cái hoàng thành nước Sở to lớn này không bao giờ thiếu nhân tài có thiên phú xuất chúng cả.

Năm trước là Lạc Thiên Thu, năm nay là Tần Vãn Thiên, thế nhưng Lạc Thiên Thu vẫn đang tiếp tục viết nên câu chuyện dành cho chính mình.

Có tiếng bước chân truyền đến bên cạnh mình, Mục Nhu xoay người liền nhìn thấy Diệp Triền và Liễu Nghiên.

Diệp Triền đã lợi dụng quan hệ của gia tộc đưa Liễu Nghiên vào học viện Hoàng Gia.

Mục Nhu nhìn thoáng qua Liễu Nghiên đang đứng cạnh Diệp Triền. Lòng dạ của cô gái này không xấu, ban đầu là từ một vùng đất nhỏ đi đến hoàng thành này, trải qua một vài chuyện, khó tránh khỏi sẽ sinh ra giá trị quan riêng của mình. Sau đó cô ấy sẽ chọn một cuộc sống theo ý mình, mà cuộc sống hiện giờ của cô đúng là thứ mà cô mong muốn.

Chuyện này dường như cũng không thể trách Liễu Nghiên chuyện này được. Chẳng qua Tần Vãn Thiên đã từng nói hắn đã cứu Liễu Nghiên và Liễu Nhạc, nhưng khi Tần Vãn Thiên đối mặt với cục diện nguy hiểm như thế mà Liễu Nghiên vẫn im lặng thì thật sự chẳng hợp tình người chút nào.

Nhưng mọi người đều có chí riêng, cô không có tư cách trách cứ gì Liễu Nghiên cả. Cùng lắm là không qua lại với cô ta mà thôi.

- Mục Nhu, nghe nói gần đây bởi vì cô mà Mục gia bị rất nhiều gia tộc làm khó, cô có định cân nhắc việc quen với Yến Vũ Hàn không, dù sao thì Yến Vũ Hàn cũng có ý với cô mà.

Diệp Triền nhẹ giọng khuyên bảo lại làm cho thần sắc của Mục Nhu cứng lại, tỏ vẻ hơi không vui.

Chuyện tại sân săn bắn hoàng gia mấy tháng trước rõ ràng đã truyền ra ngoài. Tuy rằng cô đã nhấn mạnh rằng đó chỉ là lập trường của cá nhân của cô, thế nhưng trong vòng quan hệ của cô bao gồm những ai chứ, những lão hồ ly của gia tộc khác đều làm việc và cân nhắc hết sức chu toàn, dù chỉ là vì đề tâm đến thái độ của tam hoàng tử Sở Thiên Kiều thì bọn họ cũng sẽ không dám qua lại với Mục gia.

Chính vì thế nên gần đây Mục gia bị rất nhiều gia tộc xa lánh, còn Mục Nhu thì cũng chịu áp lực lớn trong chính gia tộc mình. Hiện tại những tài nguyên tu luyện trong gia tộc đã dần dần tuột khỏi tay cô, cô đương nhiên cũng biết rõ việc này.

- Không phiền người phải phí tâm sức của mình vào chuyện của ta đâu.

Mục Nhu trả lời cực kỳ bình tĩnh, nhưng lòng lại ngầm thở dài. Trước kia mối quan hệ giữa cô và Sở Linh tốt đến thế, nhưng sau sự kiện đó thì Sở Linh không hề lạnh nhạt với cô vài ngày giống như ý nghĩ của cô mà là triệt để cắt đứt quan hệ với cô, thậm chí khi gặp mặt nhau thì cũng chỉ tỏ thái độ lạnh

nhật.

- Ha ha, chỉ vì một người chết mà lại thành ra thế.

Diệp Triển buông lời châm chọc rồi lướt ngang qua người Mục Nhu.

Liễu Nghiên ở bên cạnh vẫn cúi đầu không nói lời nào cả.

- Vì một người chết à?

Mục Nhu hít một hơi thật sâu, hần ngả xuống thật rồi sao. Mục Nhu không biết vì sao bản thân cô lại nhớ mãi Tần Vãn Thiên không quên được. Đương nhiên không đến mức yêu thích, bởi vì cô theo lý cô chỉ mới chính thức gặp Tần Vãn Thiên không đeo mặt nạ có một lần. Có lẽ do duyên phận của bọn họ khi thí luyện tại ảo mộng chỉ thành làm lòng cô cảm thấy hơi lo lắng thôi.

tại một tòa lầu các độc lập sâu bên trong học viện Đế Tinh, có một bóng dáng xinh đẹp tuyệt trần đang đứng ở đó, đúng là đệ nhất mỹ nữ Mạc Khuynh Thành của nước Sở.

- Khuynh Thành à, sao hôm nay lại rảnh rồi đến thăm lão già như ta thế này?

Chỉ thấy Cố lão đi tới, ông cũng chính là sư tôn của Mạc Thương.

- Ngoại công.

Mạc Khuynh Thành đưa mắt nhìn sang Cố lão, hỏi:

- Vẫn chưa có tin tức của hần sao?

Tất nhiên là Cố lão hiểu rõ "hần" trong lời nói của Mạc Khuynh Thành đang ám chỉ ai, lòng lại thầm thở dài. Nhiều ngày rồi mà chẳng thấy trở về, chỉ e dữ nhiều lành ít, tiếc thay cho một thanh niên tốt đẹp.

- Khuynh Thành, hiếm thấy con quan tâm đến đến một người như thế đấy nhé.

Cố lão cười trêu như muốn chuyển chủ đề làm Mạc Khuynh Thành đưa mắt nhìn hần, hỏi:

- Không còn hy vọng nữa sao?

- Ài!

Cố lão đưa mắt nhìn xa xa, lắc đầu gượng cười:

- Ta cũng không biết Sở Thiên Kiều làm việc quyết đoán tàn nhẫn đến mức này. Hần lại dám lợi dụng bữa tiệc chiêu đãi Tần Dao để ra tay, không thêm quan tâm dư luận chung quanh mình. Hơn nữa, hần còn lợi dụng Tần Xuyên làm mồi nhử, nếu so sánh với đại hoàng tử thì tên Sở Thiên Kiều này quá độc ác.

- Đáng tiếc, hy vọng đại hoàng tử tiếp quản nước Sở quá mong manh.

- Ngoại công, vì sao Mạc gia ta không thể ra mặt giúp đỡ Tần phủ chứ?

Mạc Khuynh Thành cất tiếng hỏi:

- Dù sao Mạc gia và Tần Vũ có mối quan hệ sâu xa với nhau mà.

- Sự việc không đơn giản như con nghĩ đâu, đằng sau chuyện này phức tạp hơn tưởng tượng của con nhiều lắm. Mạc gia đứng bên ngoài, không dễ dàng nhúng tay vào những chuyện này.

Cố lão trả lời cực bình thản:

- Còn nhớ năm xưa gia gia con từng nói đùa với Tần Hạo rằng nếu con cháu khác phái của bọn họ có độ tuổi tương tự nhau thì sẽ kết thành thông gia nữa.

Cố lão lộ ra nụ cười mỉm:

- Nếu Tần phủ vẫn là Tần phủ xưa kia thì có lẽ giữa con và Tần Vãn Thiên thật sự sẽ có chút quan hệ.

- Đó đã là chuyện xưa lắm rồi, huống chi Tần Vãn Thiên còn không phải là con trai ruột của Tần Xuyên.

Mạc Khuynh Thành nở nụ cười, hiển nhiên là cô đã nghe trường bối trong nhà đề cập đến việc này, nhưng từ khi Tần phủ chuyển đến thành Thiên Ung thì mối quan hệ giữa Tần phủ và Mạc gia đã không còn thân thiết như trước nữa, dù sao cũng không còn ở cùng một nơi.

- Bây giờ chỉ cần tên kia còn sống là được rồi.

Đôi mắt động lòng người của Mạc Khuynh Thành nhìn về phía xa xa, lòng thầm cầu nguyện.

- Tần Dao cô ấy thế nào rồi?

Mạc Khuynh Thành bỗng dừng hỏi tiếp. Lần trước người của học viện Đế Tinh tìm kiếm Tần Vãn Thiên nhưng cuối cùng lại chẳng tìm được hấn mà tìm thấy Tần Dao, vì thế bọn họ đưa cô trở về học viện Đế Tinh.

- Ở học viện thì ít nhất sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

Cổ lão trả lời chắc chắn làm Mạc Khuynh Thành gật đầu nhẹ nhàng.

- Sở Thiên Kiêu sẽ không bỏ qua cho Tần Dao.

Cổ lão nói khẽ:

- Với sự hiểu biết của ta về hấn, lần trước không đạt được mục đích tại Hắc Ám Sâm Lâm nên chắc chắn hấn sẽ không chịu bỏ qua đâu.

- Ngoại công, ý của người là Sở Thiên Kiêu sẽ tiếp tục lợi dụng Tần Xuyên để ép buộc Tần Dao ă? Nhưng hấn ta đã làm thế một lần rồi, chẳng lẽ còn hữu dụng sao?

- Đối với một người trọng tình trọng nghĩa thì một khi Tần Xuyên còn ở trên tay hấn, cho dù hấn có làm chuyện giống vậy thêm trăm lần nữa thì Tần Dao cũng sẽ tiếp tục chui đầu vào lưới thôi.

Cổ lão lắc đầu, hấn hiểu rõ đạo lý này nên đương nhiên là Sở Thiên Kiêu cũng hiểu.

Mạc Khuynh Thành chỉ có thể im lặng.

Trong Hắc Ám Sâm Lâm cũng đang bị bao phủ bởi một lớp băng tuyết dày đặc. Đúng lúc này, ở khu vực ven rừng có một con Hắc Phượng Điều khổng lồ đáp xuống mặt đất đầy tuyết, quét tan hết tuyết đọng chung quanh khu vực này.

Một thiếu niên ước chừng mười bảy tuổi nhảy xuống từ trên lưng con Hắc Phượng Điều, hấn đang mặc trên mình bộ áo khoác bằng da. Gương mặt thiếu niên đã trút dần đi đi những nét non nớt mà trở nên anh tuấn yêu dị, bất ngờ thay lại chính là Tần Vãn Thiên.

- Tiền bối, xin cảm tạ ân tình lần này.

Tần Vãn Thiên xoay người nói lời cảm tạ với Hắc Phượng Điều. Xưa kia nếu không có Hắc Phượng Điều ra tay trợ giúp hấn thì e rằng hấn đã chết trong Hắc Ám Sâm Lâm và trở thành thức ăn trong bụng yêu thú rồi.

Hắc Phượng Điều kêu lên từng tiếng trầm thấp, Tần Vãn Thiên bật cười lớn rồi hứa hẹn:

- Yên tâm, ta nhớ rõ chuyện của tiền bối mà. Nếu sau này ta có thể vận dụng huyết mạch chi lực một cách thành thục thì tất nhiên ta sẽ tuân thủ lời hứa trước đó, tặng cho tiền bối ba giọt tinh huyết.

Hắc Phượng Điều cứ như thể nghe hiểu lời nói của Tần Vãn Thiên, cánh chim cực lớn của nó đập mạnh vào khoảng không, ngay sau đó thân thể của nó bay lên, tạo ra một lốc xoáy cực kỳ đáng sợ. Nó xé gió đi mất, chỉ trong giây lát thôi mà đã không còn thấy tăm hơi đâu.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn Hắc Phượng Điều vừa biến mất, trong lòng lại cảm thấy khó hiểu lý do vì sao mà Hắc Phượng Điều lại muốn tinh huyết của chính mình.

Có lẽ huyết mạch của hấn có điểm đặc biệt gì đó. Lúc trước khi hấn bị thương té xỉu, rất nhiều yêu thú đi ngang qua chỗ của hấn đều lựa chọn đi đường vòng.

Quyết định không nghĩ nhiều nữa, Tần Vãn Thiên xoay người quay lưng về phía Hắc Ám Sâm Lâm rồi bước từng bước chậm rãi về phía hoàng thành.

Từng dấu chân xuất hiện trên mặt tuyết, đôi mắt của Tần Vãn Thiên lóe sáng sắc bén hơn cả đao kiếm.

Hoàng thành nguy nga sừng sững này không ngăn được con đường phía trước của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Người Cùng Vận Mệnh

Mùa đông ở nước Sở khá lạnh, hoa tuyết bay lượn trên không trung, rất nhiều người đi trên đường đều khoác áo choàng, song một số võ tu thực lực cao cường vẫn mặc quần áo phong phanh như trước, không màng đến thời tiết giá rét này.

Tần Vấn Thiên khoác áo choàng da thú đơn giản bước đi trong gió tuyết, thỉnh thoảng đi ngang qua mấy quán rượu sẽ có vài người hán tử nhiệt huyết uống rượu xua lạnh, bàn luận một ít việc lớn xảy ra ở nước Sở.

- Cảnh tuyết như vậy, lại có rượu ngon lắm bạn, đúng lúc gặp bạn tốt đi ngang qua, chuyện tốt đẹp nhất đời người không gì hơn việc này.

Lúc này, một giọng nói sang sảng lọt vào tai, ánh mắt hắn nhìn về bên phải đằng trước, chỉ thấy ở đó có một gian nhà nhỏ đơn sơ, bên ngoài nhà nhỏ có một lần rượu.

Chỉ có một bàn khách ngồi hai người.

- Ha ha, đã có bạn tốt đến thăm thì sao không mời tới cùng uống vài chén cho thỏa.

Lại có một người mở miệng, người nọ nhìn như chỉ mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi. Mi thanh mục tú nhìn như bình thường nhưng lại cho người khác cảm giác phi phàm.

Đôi mắt của người trong suốt hữu thần, nụ cười bình thản khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy gần gũi muốn làm quen.

- Tần ngươi cảm thấy thế nào?

Chỉ thấy người lên tiếng đầu tiên xoay người lại mỉm cười nhìn về phía Tần Vấn Thiên bên này, thanh niên này chính là Túy Tửu Tiên đang uống rượu cùng bạn bè.

- Đúng lúc mượn rượu xua lạnh cũng được.

Tần Vấn Thiên cười vang, bước vào bên trong quán rượu. Ánh mắt đánh giá thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi kia một cái rồi cười hỏi.

- Dám hỏi các hạ là người phương nào?

- Vì rượu mà gặp, không hỏi xuất thân. Nếu có duyên gặp lại thì chính là bằng hữu.

Thanh niên rót cho Tần Vấn Thiên một chén rượu rồi mỉm cười nói, cũng vô cùng hào hiệp, không hề thua kém phong phạm của Túy Tửu Tiên.

- Hay cho câu vì rượu mà gặp không hỏi xuất thân, phải cạn một chén lớn vì câu nói này mới được.

Tần Vấn Thiên cười nói.

- Ngươi chắc chứ?

Thanh niên cười như không cười nhìn Tần Vấn Thiên.

- Đương nhiên.

Tần Vấn Thiên gật đầu, thanh niên mỉm cười rót đầy chén lớn cho hắn. Tần Vấn Thiên ngửa đầu dốc, rượu vào trong miệng thì Tần Vấn Thiên trợn tròn hai mắt, đúng là một hớp cũng không cách nào nuốt xuống.

- Khụ khụ!

Tần Vấn Thiên buông chén xuống ho khan vài tiếng. Gương mặt bị cay đến mức đỏ bừng khiến thanh niên kia và Túy Tửu Tiên phá lên cười.

- Ngươi thật là, không biết rượu kia mạnh bao nhiêu mà còn dám khoe khoang.

Túy Tửu Tiên thấy bộ dạng quần bách của Tần Vấn Thiên cười lớn.

Tần Vấn Thiên lắc đầu cười khổ, liếc mắt nhìn Túy Tửu Tiên một cái:

- Ngươi cũng không nhắc ta một tiếng.

- Nhưng chính ngươi đã nói muốn cạn một chén lớn mà.

Thanh niên cũng cười đáp. Tần Vấn Thiên bắt đắc dĩ chỉ có thể bung chén lên, kiên trì dốc cạn vào bụng, khuôn mặt đã đỏ bừng.

- Tới lượt ngươi.

Tần Vãn Thiên nhìn thanh niên kia nói.

- Được, tôi lượt ta!

Thanh niên mỉm cười đáp, lập tức rót đầy một chén cho mình rồi trực tiếp uống cạn sạch một hơi, lúc buông chén xuống sắc mặt không thay đổi chút nào khiến trong lòng Tần Vãn Thiên xấu hổ, tửu lượng của người này e là không kém cạnh Túy Tửu Tiên.

- Lại uống thêm hai chén lớn nữa nhé?

Thanh niên nhìn Tần Vãn Thiên cười hỏi khiến Tần Vãn Thiên tròn trắng mắt, đáp:

- Có ai hiếp người vậy không?

- Ha ha, vậy ta chờ ngươi luyện tửu lượng cho tốt rồi lần sau lại uống.

Thanh niên đứng dậy nói với Túy Tửu Tiên.

- Lần sau có cơ hội thì lại dắt tiểu huynh đệ này đến uống rượu nhé.

Nói rồi hắn cầm lấy áo choàng cùng mũ vành bên cạnh bước vào trong tuyết lớn, từ từ rời đi. Bước chân của hắn rất chậm, hết như người thường, khiến Tần Vãn Thiên luôn cảm thấy người này rất phi phàm.

- Thực lực của người này chắc hẳn không tầm thường nhỉ?

Tần Vãn Thiên nhìn Túy Tửu Tiên bên cạnh hỏi.

Túy Tửu Tiên lắc đầu, nhìn bóng lưng kia tựa như có chút tiếc nuối.

- Người này thông minh tuyệt đỉnh lại nghĩa khí ngút trời, điều đáng tiếc duy nhất chính là không thể tu hành.

Túy Tửu Tiên cảm thán một tiếng khiến nét mặt Tần Vãn Thiên cứng lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Túy Tửu Tiên này làm người hào sảng, nếu hắn đã tán dương thanh niên kia thông minh tuyệt đỉnh nghĩa khí ngút trời vậy thì đối phương chắc chắn là nhân vật phi phàm, nhưng người như vậy nếu không thể tu hành thì quả thực đáng tiếc.

Tần Vãn Thiên không khỏi nhớ tới bản thân. Trước đây lúc hắn không thể tu hành cũng thường xuyên bị người lạnh nhạt, nếu đối phương chỉ là người bình thường thì thôi đi, nhưng nếu sinh ra trong dòng dõi quý tộc thì e rằng sẽ cực kỳ gian nan. Mà nhìn khí chất người nọ thì có khả năng trường hợp sau lớn hơn chút.

- Lúc trước có lời đồn nói ngươi đã chết rồi, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở nơi này, thật khiến người ta vui mừng.

Túy Tửu Tiên nâng chén hướng về phía Tần Vãn Thiên cười nói.

- Vận khí của ta không tệ, coi như là tìm được đường sống trong chỗ chết.

Tần Vãn Thiên nở nụ cười. Lần này còn nguy hiểm hơn so với lần trước bị bọn người Âu Phong truy sát, nếu không có con sóng yêu thú, không có Hắc Phượng điều, không có một hồi tạo hóa kia thì có lẽ hắn đã chôn xương trong Hắc Âm Sâm Lâm rồi.

Chuyện này có vẻ đúng như rất nhiều người nói với hắn vậy, thiên tài bên ngoài có rất nhiều, thiên tài chết yểu cũng không ít.

- Đại nạn không chết tất có hậu phúc.

Túy Tửu Tiên không hỏi nhiều mà chỉ hỏi:

- Kế tiếp ngươi có tính toán gì không, định quay về học viện sao?

- Trước khi trở về học viện thì ta dự định đến Thần Bình các một chuyến trước, không phải ngươi nói muốn ta tặng ngươi một thanh kiếm tốt sao, có muốn đi cùng ta không?

Tần Vãn Thiên cười nhìn Túy Tửu Tiên hỏi.

Ánh mắt Túy Tửu Tiên sáng lên, lập tức nở nụ cười: - Xem ra ngươi lại có tiến bộ ở thần văn nhất đạo rồi, đi thôi. Ta và ngươi đi đến Thần Bình các xem.

Nói xong Túy Tửu Tiên đứng dậy cùng Tần Vãn Thiên dạo bước trên mặt tuyết đi về phía Thần Bình các, bộ pháp của cả hai đều cực nhanh.

Phong Bình thấy Tần Vãn Thiên trở về thì vui mừng vô cùng, hắn vẫn đặc biệt quan tâm tới tin tức của Tần Vãn Thiên. Đoạn thời gian trước có tin đồn

Tần Văn Thiên chết trong Hắc Ám Sâm Lâm khiến hán vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Sau khi biết được mục đích đến của Tần Văn Thiên, Phong Bình lập tức thông báo cho Dương Trầm. Sau đó Dương Trầm lại bảo Phong Bình phải ba vị luyện khí sư lợi hại của riêng Luyện Khí điện qua đây liên thủ với Phong Bình cùng dùng tài liệu thích hợp nhất luyện chế thần binh chi kiếm, duy chỉ có khâu quan trọng nhất là khắc thần văn sẽ do Tần Văn Thiên làm.

Kết quả cuối cùng khiến Dương Trầm vô cùng hưng phấn, bởi vì thần binh chi kiếm chính là Quy Nguyên kiếm cấp hai thượng phẩm.

Loại kiếm này có giá trị cực cao, đối với cường giả Luân Mạch cảnh ba tầng trên thì đều có tác dụng tăng phúc, đối với cường giả Luân Mạch cảnh ba tầng giữa và ba tầng cuối thì tăng phúc càng lớn.

Lại thêm hiệu quả trừ nguyên, một khi có thần thông thích hợp thì uy lực bộc phát sẽ vô cùng đáng sợ.

Tần Văn Thiên tặng Tủy Tửu Tiên một thanh Quy Nguyên kiếm, hiện giờ dường như hán chỉ có thể luyện chế ra thần binh cấp hai thượng phẩm. Nếu ngày nào đó có thể luyện chế ra thần binh lợi kiếm cấp ba thì lại tặng Tủy Tửu Tiên một thanh.

Vì tiến bộ trong việc lĩnh ngộ thần văn, có thể luyện chế ra Quy Nguyên kiếm cấp hai thượng phẩm, ở Thần Binh các Tần Văn Thiên đương nhiên sẽ không thiếu Tinh Văn thạch để tu luyện.

Tần Văn Thiên vẫn chưa lập tức trở về học viện Đế Tinh mà nhờ Dương Trầm giúp đỡ tìm hiểu tin tức về Tần Dao. Sau khi biết được Tần Dao đang ở học viện Đế Tinh thì hán mới thoáng yên lòng, hơi có ý cảm kích. Cũng may học viện Đế Tinh đồng ý giúp đỡ, nghe Dương Trầm nói người hạ quyết định này chính là một trong chín vị vinh quang trường lão của học viện Đế Tinh, gọi là Cố lão, cũng chính là sư phụ của Mạc Thương.

Sau đó Tần Văn Thiên dường như ngủ suốt cả ngày, ngay cả Phong Bình cũng không biết hán đang làm gì.

Mà giờ khắc này Tần Văn Thiên đang trong giấc mộng, hán đứng ở một thế giới mờ mịt, thế giới này giống như chỉ có mình hán.

Trước người Tần Văn Thiên có hai bộ tranh to lớn, một bộ tranh trong đó vô cùng rườm rà phức tạp, các đường hoa văn bên trong không ngừng phác thảo diễn hóa, lại dường như đang diễn sinh ra vô số thần văn.

Đây chính là một trong những công pháp Luyện Thần Đồ Lục mà Tần Văn Thiên tu luyện, có thể mượn lực lượng thần văn, lấy lực lượng thiên địa cùng nguyên lực tinh thần ngưng luyện thần nguyên.

Bộ tranh thứ hai dường như đơn giản hơn một chút, mỗi nét bút đều đại khí mạnh mẽ, một bút vẽ sơn hà, một mực họa xuân thu, nhất bút nhất họa đúc thành bộ tranh, hào hùng mệnh mạng, chính là thiên địa sơn hà.

Bức đồ họa này chính là Giang Sơn Đồ Lục, vì khi trong chín ngọn núi của Hắc Ám Sâm Lâm sinh ra mộng niệm nên được người trung niên áo xanh tặng cho một hồi tạo hóa, huyền diệu không gì sánh được.

Dường như là đối phương dùng cảnh trong mơ phác thảo thành tranh, vẽ ra thiên địa sơn hà trong lòng mình. Trong cảm ngộ của đối phương, kinh mạch trong thân thể, các loại lực lượng thần thông, thậm chí là sơn hà biến thiên đều có thể dùng hình ảnh vẽ ra, điều cuối cùng là bức vẽ này lại ẩn hợp với thần văn.

“Lực cảm ngộ thật đáng sợ, cư nhiên có thể lấy lấy mộng đúc thành Giang Sơn Đồ Lục, hơn nữa bức Giang Sơn Đồ Lục này lại phù hợp với công pháp Luyện Thần Đồ Lục khủng bố bức này.” Trong lòng Tần Văn Thiên sinh ra một luồng ý niệm, Luyện Thần Đồ Lục là lấy lực lượng thần văn đúc thành thần nguyên sau đó có thể hóa thành thần thông phóng ra ngoài, cách này rất ít người dám nghĩ tới.

Cái này mơ hồ có chút phù hợp với Giang Sơn Đồ Lục, có thể thấy lực cảm ngộ của trung niên áo xanh mạnh mẽ cỡ nào. Có thể tưởng tượng được đối phương tuyệt đối là một nhân vật phong hoa tuyết đại.

Giang Sơn Đồ Lục tuy không phải công pháp thần thông nhưng giá trị vẫn không thể đo lường như cũ, phảng phất có thể khiến người ta cảm ngộ được thiên địa vạn vật. Vì nhìn và cảm ngộ huyền diệu trong bộ tranh này, Tần Văn Thiên chỉ có thể từ từ tìm hiểu.

Tần Văn Thiên trầm ngâm trong hai bộ tranh này. Trong mấy ngày đó hán cảm giác lĩnh ngộ của mình đối với thần văn cấp hai có tiến bộ cực lớn, có thể dễ dàng đúc thành thần văn cấp hai, đồng thời tốc độ hán dùng lực lượng tinh thần ngưng tụ thành thần nguyên càng lúc càng nhanh.

Hoa tuyết vẫn tung bay khắp hoàng thành nước Sở,, tuyết đọng càng ngày càng dày, không ít đứa nhỏ đắp người tuyết, còn đệ tử lớn hơn chút trong học viện và võ phủ thì bận rộn tu hành đột phá bản thân như trước.

Đệ tử yêu nghiệt Lạc Thiên Thu của học viện Đế Tinh lúc này đang khoan chân ngồi trên đỉnh chớp lầu các, để mặc hoa tuyết bay xuống, nhưng chúng lại không thể đến gần thân hán, từng luồng lôi quang nhấp nháy phát ra âm thanh đùng đùng, trên người tràn ngập khí thế khủng bố.

Trong cơ thể, nguyên lực tinh thần lôi điện điên cuồng đánh thẳng vào khiếu huyết Luân Mạch, muốn mở ra một Luân Mạch lần nữa, đặt chân vào Luân Mạch cảnh tám, nhưng mà vẫn luôn bị ngăn cản.

Chỉ thấy hán mở mắt ra, có lôi quang nhấp nháy, ánh mắt nhìn về phía Thiên Tinh các phía xa xa, hán nhất định sẽ hoàn thành chuyện ngày trước phụ thân hán không thể làm.

Lạc Thiên Thu lấy ra một viên đan dược ném vào miệng, lập tức nhắm mắt tiếp tục trùng kích cảnh giới.

Mọi người đều đang bận rộn chuyện của mình.

Ngày hôm nay Thần Binh các có một tin tức kinh người truyền ra, bên trong Thần Binh các có thêm một vị đại sư thiên tài, tuổi còn trẻ đã có thể đúc thành thần văn cấp ba, chuyện này cũng khiến mọi người sôi trào!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Tuyệt Cảnh

Tin tức truyền ra từ Thần Binh các đúng là tạo nên oanh động không nhỏ, người theo võ đạo đa phần đều bận rộn tu hành, vốn chẳng có bao nhiêu thời gian để tìm hiểu thần văn, hơn nữa khắc chế thần văn cũng rất khó, mấy luyện khí sư lợi hại phần lớn đều là người có tuổi, bọn họ tốn rất nhiều thời gian cho việc lĩnh ngộ và khắc thần văn.

Đương nhiên những tu sĩ Võ Mệnh có được Tinh Hồn chế tạo coi như có ưu thế may mắn ở phương diện này, nhưng dù như thế thì cũng phải khổ công nghiên cứu mấy chục năm mới có thể khắc chế ra được thần văn cấp ba. Nhưng bây giờ Thần Binh các truyền tin ra ngoài nói rằng bọn họ có một vị đại sư thiên tài tuổi còn chưa tới hai mươi mà đã có thể khắc chế ra được thần văn cấp ba.

Ở trong giới luyện khí đây rõ ràng là một tin tức oanh động, nhất thời khiến cho toàn bộ giới luyện khí của nước Sở đều rúng động. Có thể khắc chế ra được thần văn cấp ba có nghĩa là chỉ cần có một vị luyện khí sư có kinh nghiệm phong phú trợ giúp, cộng thêm tài liệu luyện khí tuyệt vời nữa thôi là có thể luyện chế ra được thần binh cấp ba, mà hai người đều không thể thiếu ai.

Sở dĩ luyện khí sư đẳng cấp cao ít như thế cũng là do những người có thể khắc được thần văn cao cấp rất ít.

Thần văn chính là khâu quan trọng nhất trong việc khắc chế thần binh lợi khí.

Nhưng mà lúc mọi người muốn tìm hiểu xem vị đại sư thiên tài trẻ tuổi kia là người phương nào thì Thần Binh các lại ế mọt tin tức vô cùng chặt chẽ. Rõ ràng tin tức thời gian trước lộ ra ngoài không phải do Thần Binh các cố ý để lộ ra, mà là bị người nào đó vô tình để lộ ra, mà tên luyện khí học đồ tiết lộ tin tức hôm nay thậm chí còn bị Thần Binh các không chế nghiêm mật.

Nơi Tàn Văn Thiên ở lại cũng được bảo vệ kín kẽ. Dương Trầm hình như cũng sợ nên theo sát sau môn Tàn Văn Thiên, khiến cho Tàn Văn Thiên cạn lời.

- Tàn đại sư, chỉ cần ngài đồng ý gia nhập Thần Binh các thì sau này Tinh Văn thạch ngài cần để tu luyện sẽ do Thần Binh các ta chi hết.

Dương Trầm nói với Tàn Văn Thiên, kể từ khi Tàn Văn Thiên khắc chế ra được thần văn cấp ba xong thì hắn chưa từng cách xa Tàn Văn Thiên quá mười mét, luôn miệng đưa ra đủ loại điều kiện.

Một nhân vật mới mười bảy tuổi đã có thể khắc chế ra được thần văn cấp ba thế này, trong lịch sử nước Sở chưa từng có, hắn biết rõ bản thân mình nên làm gì.

- Mặc dù ta luyện chế ra thần binh để đối thì cũng đủ cho ta dùng trong giai đoạn tu hành này mà.

Tàn Văn Thiên đáp lại:

- Trước mắt ta không thiếu Tinh Văn thạch.

- Ta hiểu việc này.

Dương Trầm mỉm cười nói:

- Hay là mỹ nữ nhé? Nếu là cái đó thì ta sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn Tàn đại sư.

Nói xong Dương Trầm còn nháy mắt đầy mập mờ cho Tàn Văn Thiên, khiến Tàn Văn Thiên cảm nín.

- Dương lão cứ gọi ta là vt đi.

Tàn Văn Thiên cười khò lắc đầu, cái danh xưng Tàn đại sư này nghe cứ là lạ thế nào ấy.

- Dương Trầm, nói chuyện với Tàn đại sư thế nào rồi.

Đúng lúc này bên ngoài lại có một giọng nói lạnh lót vang lên, khiến cho Dương Trầm nghiêng mặt lại nhìn Tần Vãn Thiên nói:

- Tần đại sư, phó các chủ của Thần Binh các đã tự mình đến rồi.

Tần Vãn Thiên cũng giật mình. Phó các chủ của Thần Binh các, chỉ dựa vào tài phú của Thần Binh các thì địa vị của đối phương tuyệt đối không hề tầm thường.

Tần Vãn Thiên nhanh chóng nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp bước vào. Nữ nhân này thoạt nhìn chỉ chừng hai mươi lăm tuổi, ngũ quan tinh xảo, da thịt nõn nà cùng với vóc dáng nóng bỏng, nhìn một cái cũng có thể lay chuyển lòng người.

- Tiểu tử này trông cũng được đấy, ta sẽ gọi thẳng người là vt nhé. Ta tên là An Luru Yên, nếu như không chê thì cứ gọi một tiếng Yên tỷ là được.

Giọng nói của nữ tử này rất trong trẻo, nghe vô cùng êm tai. Giống như có ý nhị rất riêng, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái. Chỉ một tiếng xưng hô thôi mà đã kéo lại khoảng cách với Tần Vãn Thiên rồi.

- Yên tỷ.

Tần Vãn Thiên mỉm cười đáp lễ.

- Cái tên Dương Trầm này đúng là không biết chiêu đãi người khác gì hết, người cũng đừng trách hần. Ta tới đây là để báo cho người biết một tin, sau này toàn bộ tài nguyên của Thần Binh các đều sẽ rộng mở cho người, bao gồm cả công pháp, thần thông tu hành, thậm chí ngay cả thần văn cao cấp cũng thế. Đồng thời số lượng Tinh Văn thạch người cần trong việc tu hành Thần Binh các cũng có thể cung cấp đầy đủ. Tổ chức tinh báo của Thần Binh các cũng sẵn sàng chia sẻ cùng người, thậm chí khi người cần giúp đỡ thì cường giả Nguyên Phủ cảnh của Thần Binh các cũng có thể xuất thủ thay.

An Luru Yên cười nói. Dương Trầm và Phong Bình đứng kế bên nghe thấy mà tim đập thình thịch, điều kiện cỡ này... đúng là làm cho người ta sợ hãi.

- Vậy ta cần phải làm gì?

Tần Vãn Thiên biết rõ muốn có hồi báo thì nhất định phải trả giá.

- Thần Binh các không có bất kỳ yêu cầu gì với người ả.

An Luru Yên mỉm cười để lộ núm đồng tiền tươi như hoa, đưa một tấm lệnh bài qua cho Tần Vãn Thiên rồi nói:

- Tấm lệnh bài này sẽ cho người quyền hạn ngang với phó các chủ của Thần Binh các như ta.

Tần Vãn Thiên không gợn tay nhận lấy, nhưng An Luru Yên lại đi tới trước mặt nắm tay Tần Vãn Thiên nhét lệnh bài kia vào.

- Tiểu gia hỏa này, ta xem người mặt dày ăn chùa kiểu gì.

An Luru Yên chớp chớp mắt oviws Tần Vãn Thiên, sau đó lập tức cười lớn rồi đi, để lại Tần Vãn Thiên vẫn đang câm nín.

Thần Binh các không có bất kỳ yêu cầu gì với hần, nhưng cũng như câu nói đùa sau cùng của An Luru Yên vậy, lẽ nào hần có thể mặt dày đi ăn chùa sao?

Thần Binh các sở dĩ có thể có thái độ rộng rãi với hần thế này là vì đã trải qua thương thảo kỹ càng, hơn nữa cũng đã điều tra về quá khứ lẫn tính nết của Tần Vãn Thiên nên mới quyết đoán được như thế.

- vt huynh đệ à, sau này có gì thì cứ tìm ta nhé.

Dương Trầm nhìn Tần Vãn Thiên một cái, thầm than vẫn là các chủ quyết đoán khiến cho Tần Vãn Thiên không có cơ hội từ chối.

- Ách, hình như bị lừa rồi.

Đợi đến khi Dương Trầm rời đi, Tần Vãn Thiên nhìn tấm lệnh bài trong tay xong mới phát hiện ra, từ khi An Luru Yên tới đây thì hình như hần không nói thêm được câu nào, hình như đối phương chẳng hề cho hần có cơ hội từ chối, thế nhưng mọi chuyện lại diễn ra vô cùng tự nhiên.

Tuy nói đây là vì điều kiện đối phương đưa ra có thể nói là cực kỳ hoàn mỹ, nhưng Tần Vãn Thiên cũng không thể không bội phục thủ đoạn lợi hại của đối phương.

- Ta đi ra ngoài một chút.

Tần Vãn Thiên quay sang nói với Phong Bình, sau đó khoác áo da thú đi ra ngoài. Bên ngoài tuyết vẫn phủ đầy, Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong lòng thầm nhủ không biết trận tuyết này đến khi nào mới ngừng.

Mấy hôm nay Tần Vãn Thiên vẫn luôn ép buộc bản thân vô cùng căng thẳng, nay muốn ra ngoài dạo cho khuây khỏa.

Trong lúc lơ đãng hần đi tới chủ điện của Thần Binh các, mặc dù bên ngoài tuyết rơi dày, nhưng nơi này vẫn vô cùng náo nhiệt, không ít người đến chọn

lựa thần binh thích hợp với mình.

Tần Vãn Thiên nhìn quanh, khi ánh mắt hắn nhìn tới một chỗ thì đồng tử co rút lại, hắn nhìn thấy một người quen cũ đã lâu rồi chưa gặp lại.

Mộc Thanh đại sư của công hội Tinh Hà.

Cảm giác của võ tu đều vô cùng nhạy cảm, Mộc Thanh cảm giác được có người nhìn hắn nên cũng quay lên nhìn và bắt gặp Tần Vãn Thiên, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó hắn lại nhếch mép cười khẩy tựa như khinh thường.

- Ta nghe nói người bảo Quan Duyệt cảnh cáo ta, hơn nữa thời gian trước còn tạo ra động tĩnh không nhỏ trong học viện, bây giờ còn sống để xuất hiện trước mặt ta thế này đúng là vận khí không tệ đâu.

Về mặt của Mộc Thanh vẫn không khác gì lúc ở thành Thiên Ung khi xưa, nhìn như bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng từ trong xương lại phát ra vẻ cao ngạo không thể che lấp. Khi xưa Tần Vãn Thiên không đồng ý trở thành đệ tử của hắn, hắn lập tức lừa Tần Vãn Thiên đến công hội Tinh Hà, sau đó suýt nữa khiến cho Tần Vãn Thiên và người của Tần phủ chết ở nơi đó.

Từ đầu chí cuối Mộc Thanh đều khinh thường Tần Vãn Thiên và người của Tần phủ, tựa như bọn họ chỉ là công cụ cho hắn lợi dụng mà thôi.

Nếu như là trước kia, Tần Vãn Thiên mà nhìn thấy Mộc Thanh thì chắc là sẽ tức giận, nhưng hôm nay tuy rằng trong lòng hắn vẫn tức giận, nhưng về mặt thoát nhìn vẫn vô cùng bình tĩnh. Không để ý tới lời nói của đối phương mấy.

- Ta nghe nói Mộc Thanh đại sư chính là luyện khí sư của công hội Tinh Hà, sao lại chạy đến Thần Binh các thế này? Cần mua thần binh đấy à?

- Chuyện của ta nào đến phiên người làm mồm?

Mộc Thanh chế giễu một tiếng. Hắn đến Thần Binh các đương nhiên không phải vì mua thần binh, mà là muốn xem xem có thể thăm dò ra được vị đại sư thiên tài có thể khắc chế ra được thần văn cấp ba kia là ai hay không.

Lúc trước Tần Vãn Thiên có thể luyện chế ra được thần văn cấp hai đơn giản, nhưng Mộc Thanh vẫn không dám nghĩ đó chính là Tần Vãn Thiên.

Bây giờ còn chưa tới một năm, hắn cũng là luyện khí sư nên biết rõ việc khắc chế thần văn mà muốn tăng lên một cấp khó cỡ nào. Bây giờ hắn ta vẫn đứng im ở giai đoạn luyện khí sư cấp hai như cũ, cũng bởi vì hắn không thể nào tham ngộ khắc chế ra được thần văn cấp ba.

- Chuyện của Mộc Thanh đại sư ta cũng chẳng muốn quản làm gì. Chỉ là mong Mộc Thanh đại sư nhớ rõ chuyện hèn hạ người đã làm lúc ở thành Thiên Ung là được, quả báo sớm muộn gì cũng sẽ tới thôi.

Tần Vãn Thiên mỉm cười, Mộc Thanh hừ lạnh một tiếng, quát to:

- Mong là người có thể sống được tới ngày đó.

Dứt lời thì hắn ta phẩy tay áo bỏ đi. Đã bị Tần Vãn Thiên chỉ ra thân phận luyện khí sư của công hội Tinh Hà thì hắn đương nhiên chẳng tiện ở lại nữa, càng chẳng có mặt mũi nào khi đối phó với một tiểu bối như Tần Vãn Thiên ở trước mặt mọi người, chỉ đành bỏ đi.

- Đúng là mất hứng.

Tần Vãn Thiên nói nhỏ một tiếng, sau đó cũng đi ra khỏi Thần Binh các, tùy ý dạo quanh trong màn tuyết, để mặc bông tuyết rơi lên người hắn rồi tan ra.

Sau khi đi dạo được một lúc, Tần Vãn Thiên cũng không biết mình đã đi đến nơi này, chỉ thấy một đạo thân ảnh màu trắng như thể hòa làm một với nền tuyết trắng xóa, cái bóng trắng đó lao nhanh tới, khi nó đi tới trước người Tần Vãn Thiên thì lại hóa thành một cái bóng mờ nhào thẳng vào trong lồng ngực của hắn.

- Tiểu Hồn Đan.

Tần Vãn Thiên giật mình, ôm lấy Tiểu Hồn Đan, trên mặt lộ ra ý cười:

- Tiểu gia hỏa này, sao ngươi lại ở đây thế?

Nói xong thì Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy có một bóng người chậm rãi bước tới, sau đó dừng lại trước mặt Tần Vãn Thiên.

Trong màn tuyết rơi, áo lông màu trắng che kín dáng người hoàn mỹ, chỉ để lộ ra dung nhan khuynh thành.

Mạc Khuynh Thành đứng ở trước mặt Tần Vãn Thiên, sau đó cúi đầu xuống cười nhẹ.

Lúc ngẩng đầu lên để lộ ra gương mặt hoàn mỹ kia lần nữa thì Mạc Khuynh Thành nói với Tần Vãn Thiên:

- Chúng ta làm quen lại nhé, ta tên là Mạc Khuynh Thành.

- Ta tên là Tần Vãn Thiên.

Tần Văn Thiên nhìn gương mặt hoàn mỹ kia thì cũng dịu dàng mỉm cười:

- Lúc ở bên ngoài thành Thiên Ung, cảm ơn cô đã cứu ta.
- Tiện tay mà thôi, cũng là do tiểu gia hỏa kia đưa ta đến đây.

Mạc Khuynh Thành cười nói:

- Chúng ta đến bên cạnh ngồi một lát đi.
- Được.

Tần Văn Thiên gật đầu, hai người đi tới trước một gốc cổ thụ. Tần Văn Thiên cởi áo khoác ngoài ra lót xuống, hai người bèn ngồi xuống đó, tựa lưng vào cổ thụ.

Mạc Khuynh Thành nhìn thoáng qua Tần Văn Thiên giống như không biết phải nói gì, cô đành phải vươn tay ra hứng lấy những bông tuyết nhỏ bé kia, cười khẽ nói:

- Tuyết đẹp quá.
- Ừ.

Tần Văn Thiên gật đầu không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng thưởng thức cảnh hoa tuyết tung bay.

Tiểu gia hỏa kia ngoan ngoãn nằm giữa hai người giống như đang ngủ, thiếu niên tuấn mỹ, thiếu nữ khuynh thành, hoa tuyết rơi rơi, dường như đan vào nhau tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp. Thi thoảng có người đi ngang qua đều cảm lòng không đậu mà tặc lưỡi khen thầm.

Cảnh này kéo dài một lúc lâu, Mạc Khuynh Thành mới quay qua nhìn Tần Văn Thiên, Tần Văn Thiên cũng nhìn về phía cô, lòng vẫn phải trầm kinh diễm trước vẻ đẹp của đối phương.

- Người đứng là đồ ngốc.

Mạc Khuynh Thành bật cười rồi lập tức đứng dậy đi về phía xa. Bóng dáng thiếu nữ khoan thai đi trong màn tuyết rồi dần biến mất.

- Đồ ngốc?

Tần Văn Thiên cũng ngệt mặt ra.

- Ngốc lắm sao?

Tần Văn Thiên nhìn Tiểu Hồn Đan ở trong ngực mình, trên mặt lộ ra nụ cười rục rịch, chỉ thấy tiểu gia hỏa kia gật đầu khiến Tần Văn Thiên lập tức sầm mặt. Không hổ là Tiểu Hồn Đan, đúng là hồn đan mà!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Thiếu Niên Thiết Huyết

Tuyết đọng ở hoàng thành ngày càng dày, Tần Văn Thiên đứng trong lầu các nhìn ra ngoài. Thăm nghĩ trong lòng không biết trận tuyết này bao giờ mới kết thúc.

Lúc này phía dưới có một bóng người đạp tuyết đi tới, hần ngang đầu nhìn về phía Tần Văn Thiên rồi nói:

- Tần Văn Thiên, tin tức người muốn ta đã thăm dò giúp người rồi.

Nghe vậy Tần Văn Thiên lập tức nhảy từ trên lầu các đáp xuống mặt tuyết.

- Dương thúc, phụ thân ta thế nào rồi?

Tần Văn Thiên nhờ Thần Binh Các giúp đỡ hỏi thăm tin tức về Tần Xuyên.

- Mấy tháng trước tin tức ở yến tiệc bị truyền ra ngoài, không ít người có thái độ phê bình kín đáo với cách làm của hoàng thất, dù sao thì Tần phủ cũng

là trung thần, vì thế Sở Thiên Kiều muốn bắt Tần Xuyên nhận tội.

Dương Trầm nhìn về phía Tần Văn Thiên nói:

- Tất nhiên là phụ thân của ngươi không muốn nên hoàng thất quyết định hai ngày sau áp giải Tần Xuyên điều hành khắp hoàng thành.
- Phụ thân ta một đời thiết huyết, chắc chắn sẽ không cam lòng chịu sự nhục nhã này.

Đột nhiên vẻ mặt của Tần Văn Thiên trở nên sắc bén hơn hẳn.

- Ta cũng nghĩ như vậy, đối với phụ thân ngươi mà nói thì điều này quá tàn khốc. Hơn nữa chỉ sợ Tần Dao cũng sẽ không ngồi yên. Có lẽ bọn họ muốn lợi dụng phụ thân ngươi để dụ Tần Dao ra khỏi học viện Đế Tinh, sau đó lại lấy Tần Dao ra để uy hiếp phụ thân ngươi nhận tội, một hòn đá ném trúng hai con chim.

Dương Trầm hạ thấp giọng nói.

Tần Văn Thiên hít sâu một hơi, con người của tên Sở Thiên Kiều thật sự quá độc ác!

Phụ thân Tần Xuyên của hắn là nhân vật thế nào chứ, sợ rằng ông ta chết còn hơn là phải chịu sự nhục nhã như thế này.

- Ta biết rồi.

Nói xong, Tần Văn Thiên đưa mắt vọng về phía những bóng tuyết đang thả mình trong không trung phía xa, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

- Văn Thiên, đây là nhẫn thần văn, có thể đựng đồ. Mặc dù nó chỉ là nhẫn thần văn đơn giản nhất nhưng cũng có thể đựng được không ít đồ, ngươi cầm lấy đi.

Dương Trầm đưa một cái nhẫn đá cho Tần Văn Thiên rồi nói.

Tần Văn Thiên nhận lấy chiếc nhẫn rồi rót tinh thần lực vào kiểm tra, ngay sau đó hắn lập tức cả kinh. Không ngờ hắn có thể cảm nhận được không gian bên trong nhẫn đá.

- Thứ này trân quý quá.

Tần Văn Thiên nói với Dương Trầm.

- Thần Binh các của ta chỉ có một người có thể luyện chế ra nhẫn thần văn, bởi vì thần văn không gian này vốn rất trân quý, hơn nữa cũng cực kỳ khó khác.

Dương Trầm mỉm cười rồi nói. Tuy hắn không trả lời thẳng nhưng sao Tần Văn Thiên có thể không hiểu được giá trị của nó chứ.

- Dương thúc, ta nhận.

Tần Văn Thiên cười với Dương Trầm.

- Cố gắng lên nhé, kỳ tài mười bảy tuổi đã có thể khắc chế ra thần văn cấp ba, cả đời này ta mới chỉ nghe qua một lần.

Dương Trầm vỗ vai Tần Văn Thiên, mỉm cười nói rồi lập tức rời đi.

Trong lòng Tần Văn Thiên hiểu rất rõ, Thần Binh các cực kỳ coi trọng hắn. Một luyện khí sư lợi hại có thể sở hữu tài sản vô tận.

Nếu nước Sở có một vị luyện khí sư cấp bốn ra đời, thế thì chắc chắn sẽ khiến toàn chúng oanh động, rất nhiều cường giả ở cảnh giới Nguyên Phủ cũng sẽ đến nhờ vả.

Không thể nghi ngờ rằng Tần Văn Thiên có tiềm lực này. Nếu một ngày nào đó hắn có thể khắc ra được thần văn cấp bốn, thì Thần Binh các có thể khiến các luyện khí sư khác phụ trợ hắn luyện chế ra thần binh cấp bốn.

Nhấc chân lên, Tần Văn Thiên bước về phía Luyện Khí điện, chuẩn bị luyện chế thần binh cho bản thân mình.

Trên các con đường ở hoàng thành, tuyết đọng dày hơn nửa thước, các tòa kiến trúc nguy nga tráng lệ lúc này cũng bị tuyết trắng bao phủ. Cả tòa thành như được bao trùm trong một màu trắng tinh khôi.

Trong không khí tràn ngập một cỗ hàn ý.

Nhưng dù là thế đám người vẫn dồn về phía Tuyên Vũ đài ở hoàng thành, còn có không ít người mạo hiểm gió tuyết để đến đây.

Nghe nói hôm nay Diệp gia suất lĩnh quân vệ áp giải Tần Xuyên điều hành khắp hoàng thành để tuyên tội.

Tần Xuyên của Tần phủ ở thành Thiên Ung, hậu nhân của tướng quân Tần Vũ sẽ nhận tội trên Tuyên Võ đài sao?

Ở phía xa có một nhóm kỵ sĩ đang dần tiến đến. Một trăm quân sĩ đó đang áp giải một cái lồng giam bằng sắt, trong lồng giam đó có một người tóc dài xốc xếch tán loạn không khác gì một kẻ ăn mày.

- Tần Xuyên của Tần phủ.

Mọi người xung quanh nhìn thấy ông đều than thầm một tiếng.

Sau khi đám quân sĩ kia vừa áp giải Tần Xuyên đến Tuyên Võ đài thì chỉ thấy một người đạp ngựa xông đến trước mặt Tần Xuyên.

- Tần Xuyên, Tần phủ đã khởi binh tạo phản, tại sao ngươi không tự nhận tội, thừa nhận Tần phủ sớm có dự mưu, đồng thời khai ra những con cờ ngươi đã gài, như thế sẽ bớt được chút khổ sở đấy.

Người nọ nói với Tần Xuyên.

Tần Xuyên ngẩng đầu nhìn vào đối phương, trong con ngươi ánh lên một tia miệt thị.

- Bạch Thanh Tùng, ngươi cũng có tư cách hỏi ta sao? Cút!

Giọng nói của Tần Xuyên vẫn vô cùng khí khái, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng vào Bạch Thanh Tùng.

- Ngươi làm càn!

Một giọng nói vang dội dồn giã từ bên cạnh truyền tới. Chỉ thấy Bạch Thu Tuyết ngồi trên chiến mã nhìn xuống Tần Xuyên với ánh mắt lạnh như băng.

- Bạch Thu Tuyết, ngươi và phụ thân ngươi cũng chỉ xưng làm tay sai cho Diệp gia thôi. Thiên phủ dĩ bất vi, đến Tinh Hồn thứ hai mà mãi cũng chưa ngưng tụ được. Hừ! Có phải do không có Vãn Thiên nhà ta giúp đỡ nên ngươi căn bản không thể ngưng tụ được Tinh Hồn tầng trời thứ ba mà chỉ có thể tiếp tục tăng cường lực cảm ứng đúng không.

Tần Xuyên châm chọc Bạch Thu Tuyết:

- Lúc đầu là ta mắt mù mới đáp ứng hôn sự kia. So với Vãn Thiên thì ngươi không khác gì quạ đen với phượng hoàng cả!

- To gan!

Về mặt Bạch Thu Tuyết lúc này cực kỳ khó coi, giống như là bị ai chọc trúng chỗ đau vậy. Quả thực cô vẫn chưa ngưng tụ được Tinh Hồn thứ hai, nhưng không phải là không thể, mà là do không thể nào lựa chọn được Tinh Hồn tầng trời thứ ba theo ý muốn nên mới muốn tiếp tục tu luyện, nâng cao lực cảm ứng tinh thần. Không ngờ chuyện này lại bị Tần Xuyên biết được.

- Phụ trách việc áp giải ngày hôm nay là do hai nhà Yến, Diệp. Bạch gia ngươi chỉ có thể làm con tốt chạy vặt mà thôi!

Dù thân nơi hiểm cảnh nhưng Tần Xuyên vẫn thản nhiên như trước bởi vì ông đã sớm chẳng màng sinh tử rồi.

- Câm miệng! Sợ là Tần Vãn Thiên cũng đã là người chết rồi.

Yến Vũ Hàn đạp ngựa phi tới, ngón tay chỉ thẳng vào Tần Xuyên dường như có kiếm ý tuôn ra.

- Nếu hán không chịu nhận tội thì giải đi, lên đường!

Yến Vũ Hàn quát lạnh một tiếng, ngay lập tức đoàn quân xếp thành trận hình ngay ngắn, chuẩn bị áp giải Tần Xuyên đi khắp hoàng thành.

Người dân hai bên đường nhìn thấy trong đội ngũ quân sĩ áp giải đều là các đệ tử thanh niên, bao gồm Yến Vũ Hàn của Yến gia, Diệp Triền của Diệp gia cũng ở đó. Những đại gia tộc này đang dần dần cho đời sau của bọn họ lộ mặt ở bên ngoài bởi vì tương lai những thanh niên này mới là trụ cột của gia tộc.

Trong đám người có một cô gái mặc áo dài trắng, đầu đội nón che, hai tay nắm lại thật chặt, đó chính là Tần Dao.

Có điều Nhược Hoan đứng ở bên cạnh Tần Dao đang kéo tay cô lại.

- Nhược Hoan tỷ!

Tần Dao cắn răng gọi, nội tâm vô cùng giãy dụa.

- Phụ thân muội tuyệt đối không muốn nhìn thấy cục diện như lần trước nữa đâu.

Nhược Hoan nói.

- Nhưng phụ thân muội là một nam nhân thiết huyết, sao ông có thể chịu được nỗi nhục nhã này chứ!

Giọng nói Tần Dao có chút run rẩy, Nhược Hoan thấy vậy cũng bèn thờ dài một tiếng, nói:

- Nhìn thêm chút nữa đi. Ta nghe sư phụ nói Vãn Thiên vẫn còn sống, nhưng không biết tại sao hắn lại không trở về học viện. Ta sợ hôm nay hắn sẽ đến.

Trong lúc hai người nói chuyện, vó ngựa và bánh xe cũng đồng thời day qua mặt tuyết, khiến mặt tuyết xuất hiện từng hàng dấu hằn.

Đội ngũ áp giải Tần Xuyên bắt đầu khởi hành.

Nhưng vừa đi được mấy bước, chỉ thấy người phía trước vầy vầy tay, đoàn xe ngựa nhất thời dừng lại.

Ánh mắt của bọn họ cũng đồng thời nhìn về phía trước. Ở đó, một bóng người thon gầy đầu đội nón che mặt, người khoác áo choàng da thú đứng yên lặng không một tiếng động ở trên tuyết. Không biết hắn đã đứng đó từ bao giờ nhưng khung cảnh ấy khiến người khác cảm giác như hắn vẫn luôn ở đó.

Ánh mắt lạnh lẽo của Yến Vũ Hàn đột nhiên trở nên bén nhọn như kiếm, hắn nhìn chòng chọc vào bóng người kia, phun ra một câu nói lạnh như băng:

- Tần Vãn Thiên!

Hắn vừa dứt lời, đám người xung quanh lập tức giật mình, Tần Vãn Thiên của học viện Đế Tinh sao?

Ánh mắt của Tần Dao và Nhược Hoan cũng lập tức hướng về phía đó, đôi mắt đẹp khựng lại, thật sự là Vãn Thiên!

- Quả nhiên tiểu gia hỏa này vẫn tới.

Nhược Hoan thờ dài một tiếng, đúng là thiếu niên chỉ giỏi xúc động thôi.

Nhưng kiểu xúc động này lại khiến người khác cảm thấy vô cùng ảm áp.

Tần Vãn Thiên gỡ nón xuống ném vào tuyết. Ánh mắt hắn không nhìn vào Yến Vũ Hàn, không nhìn vào Diệp Triển và Liễu Nghiên, cũng không nhìn Bạch Thanh Tùng và Bạch Thu Tuyết mà nhìn về phía xe từ phía xa.

- Đứa nhỏ ngốc này.

Thấy bóng người thon gầy nhưng cao ngất của Tần Vãn Thiên đứng trong gió tuyết, hốc mắt của nam nhi thiết huyết Tần Xuyên có chút cay xè.

Nam nhi tốt không phải là không có nước mắt, chỉ là chưa tới lúc động tình mà thôi.

Đây đã là lần thứ hai Tần Vãn Thiên ngu ngốc thế này rồi. Tần Xuyên đưa mắt nhìn vào những bông tuyết đang nhảy múa trên bầu trời, trong lòng cảm thán:

“Nếu ông trời đã cho ông một thiếu niên như thế này làm con, tại sao lại phải an bài vận mệnh thế này chứ.”

- Vãn Thiên, nếu con còn sống thì tội gì phải tới đây chứ.

Tần Xuyên than thở một tiếng.

Nghe vậy, trong đôi mắt của thiếu niên lộ ra ý cười:

- Thân làm con sao có thể không đến được.

- Ta nay đã thân nơi hiểm cảnh, con cũng không thể thay đổi được gì, tại sao phải ngu ngốc như vậy.

Tần Xuyên nói.

- Sinh ra làm nam nhi chỉ mong có thể ngẩng mặt nhìn thẳng đất trời, không thẹn với lòng mình. Nếu hài nhi đã biết, chắc chắn không thể không đến được.

Tần Vãn Thiên vẫn mỉm cười như cũ:

- Ít nhất, có con ở đây, sẽ không cho phép kẻ khác làm nhục phụ thân của con!

Trong gió tuyết, bóng người của thiếu niên ấy vẫn cao ngất vợi vợi, lời nói của hắn vang dội hữu lực khiến đám đông xung quanh cũng cảm thấy có chút xúc động.

Tuổi trẻ thanh xuân, nhiệt huyết đầy mình.

- Vãn Thiên, nói hay lắm.

Đúng lúc đó một giọng nói thanh thúy truyền đến. Tần Dao cũng ném nón che mặt xuống, bước ra khỏi đám đông đứng sòng vai với Tần Văn Thiên.

- Tỳ, tại sao tỳ lại ngốc như vậy.

Tần Văn Thiên nhìn Tần Dao, bàn tay vuốt nhẹ gò má cô.

- Không phải đệ cũng thế sao?

Tần Dao đáp lại sau đó ánh mắt của hai người đều dồn về đám kỵ binh kia.

Chỉ thấy bọn chúng đạp ngựa xông tới, tay cầm trường thương, thần sắc sắc bén ẩn chứa sát khí hùng hực.

- Bắt lại!

Yến Vũ Hàn quát lên một tiếng, lập tức đám kỵ binh hóa thành một con lốc, bay về phía Tần Dao và Tần Văn Thiên.

Khí tức trên người đám kỵ sĩ kia đồng thời cùng bộc phát ra khiến hoa tuyết bắn lên tung tóe, bay lượn trong không trung. Không ngờ tu vi của tất cả bọn chúng đều là cảnh giới Luân Mạch, có thể thấy đội quân áp giải này đều là đội quân tinh nhuệ.

- Tỳ, đề ta.

Tần Văn Thiên kéo Tần Dao ra phía sau lưng mình. Bóng người cao ngất của hắn đứng im tại chỗ, nhìn chiến mã đang phi nhanh về phía mình.

Tròng mắt của thiếu niên ấy lúc này còn sắc bén hơn cả kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Thân Ảnh Đằng Sau Lưng

Chiến mã cứ thế đạp lên tầng tuyết động lao nhanh tới, trường thương tỏa ra nhuệ khí khủng khiếp. Người còn chưa tới mà thương đã đâm ra như độc long xé gió rồi, còn phát ra tiếng rít sắc bén xông thẳng về phía Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên bước lên phía trước một bước, lớp tuyết động trên mặt đất theo đó mà nổ tung, cuồng phong càn quét, một cỗ khí thế cường đại cũng bộc phát ra từ trên người hắn. Lúc này dáng người hắn càng trở nên cao ngất hơn, một bước vừa bước ra kia vô hình trung ẩn chứa một cỗ khí thế hào hùng.

- Vụt!

Hai cây trường thương từ hai bên trái phải bắn tới, Tần Văn Thiên bèn giậm chân lên trước thật mạnh, tạo ra một cỗ cuồng phong áp thẳng vào đám người trên chiến mã. Thấy thế, con người của bọn chúng không nhìn được mà co rút lại. Thật không ngờ Tần Văn Thiên có thể bộc phát ra được khí thế kinh người như vậy.

Đồng thời những cây trường thương của bọn chúng như bị một cỗ lực lượng đáng sợ nắm chặt.

- Cút!

Ngay sau đó thân thể của bọn chúng bị lực lượng đáng sợ đánh bay thẳng ra ngoài, đụng vào đồng bọn phía sau. Trong chốc lát toàn bộ đám kỵ sĩ đều ngã khỏi chiến mã.

Tần Văn Thiên bước từng bước trong tuyết thật chậm, ánh mắt hắn quét thẳng về phía đám người Yến Vũ Hàn và Bạch Thanh Tùng. Không ngờ Bạch Thanh Tùng của Bạch gia cũng xuất hiện ở đây.

Một hàng chiến mã đang chuẩn bị tiếp tục tiến lên phía trước thì nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Yến Vũ Hàn:

- Đề ta.

Đám kỵ sĩ kia lập tức dừng lại còn Yến Vũ Hàn thì giục ngựa đi tới trước mặt Tần Văn Thiên, nhìn thẳng vào bóng người đứng trên mặt đất.

- Đã hai lần liên tiếp đều không thể giải quyết xong trận đấu này. Nếu người vẫn chưa chết thì hôm nay ta sẽ cho người được toại nguyện!

Yến Vũ Hàn nói với vẻ bình tĩnh. Thực lực Luân Mạch tầng bảy của hắn trước nay vẫn luôn không thể làm gì được Tần Văn Thiên, khiến hắn vẫn luôn

chịu nhục nhã. Hôm nay, thuật thần thông của hắn đã trở nên mạnh hơn trước, còn cảnh giới của hắn đã đạt đến tầng bảy đỉnh phong, có thể mở ra tầng Luân Mạch thứ tám bất cứ lúc nào.

Sức chiến đấu của hắn cũng nhờ thế mà tăng thêm một bậc so với trước đây. Hôm nay, hắn sẽ khiến Tàn Vãn Thiên phải chết dưới kiếm của hắn!

Tinh hồn của kiếm tràn ra, đây là tinh hồn thứ hai đến từ tầng trời thứ ba của Yến Vũ Hàn. Trên người hắn dâng lên một cỗ kiếm khí đáng sợ, trông mắt của hắn cũng giống như một thanh kiếm sắc bén vừa được tuốt ra khỏi vỏ.

Đến mức mà những bông hoa tuyết phiêu đảng trong không trung cũng bị tan thành phần vụn dưới thanh kiếm cực kỳ sắc bén này.

- Toái Kiếm Quyết của Yến Vũ Hàn đã tu luyện đến tầng ý cảnh thứ ba, xem ra trận chiến này sẽ không có vụ lợi ngược dòng gì cả, cho dù thực lực của Tàn Vãn Thiên có tiến bộ không ít thì vẫn phải chết trong tay Yến Vũ Hàn.

Một tên kỵ sĩ thấy màn mở màn này bèn mở miệng nói khiến mọi người đều gật đầu rối rít.

- Hắn đáng lẽ đã sớm chết rồi!

Bạch Thanh Tùng nói, trong mắt hắn lộ ra vẻ hàn quang, Tàn Vãn Thiên có thể sống đến ngày hôm nay thật sự là một kỳ tích.

- Bạch Thanh Tùng, Vãn Thiên hiện nay đã dám một mình đối mặt trực diện với cả một quân đội, trong khi người và con gái Bạch Thu Tuyết của người thì chỉ có thể ăn nhờ ở đậu, tham sống sợ chết như trước mà thôi.

Tàn Xuyên châm chọc một tiếng khiến cho vẻ mặt của Bạch Thanh Tùng trở nên lạnh lẽo hơn, hắn nhìn chằm chằm vào Tàn Xuyên nói:

- Đợi khi con trai người chết thì người sẽ không nói như thế được nữa đâu.

Chiến mã của Yến Vũ Hàn quỳ rạp dưới đất để cho hắn bước xuống. Sau đó hắn bước từng bước về phía trước, kiếm khí không ngừng gào thét đánh về phía Tàn Vãn Thiên, giữa hai người những bông hoa tuyết vẫn không ngừng tung bay.

- Nếu người đã muốn chết như thế thì hôm nay ta sẽ cho người toại nguyện.

Yến Vũ Hàn bóp kiếm quyết, đầu ngón tay bùng ra kiếm ý vô cùng khủng khiếp.

- Khí thể này thật mạnh mẽ!

Đám người xung quanh thấy Yến Vũ Hàn bước từng bước chậm rãi về phía trước, còn Tàn Vãn Thiên vẫn đứng yên ở đó giống như có thể bị phá hủy bất cứ lúc nào vậy.

- Người không xứng!

Tàn Vãn Thiên nói xong cũng bước lên phía trước một bước. Tuyết đọng trên mặt đất theo đó mà nát vụn, một cỗ khí thể đáng sợ thuộc về chính bản thân hắn chứ không phải của bất cứ lực lượng nào cứ thế tuôn trào ra.

Tuy Tàn Vãn Thiên không có thực lực mạnh mẽ tuyệt đối nhưng cỗ khí thể này lại trang nghiêm như một tuyệt đỉnh cao thủ thực thụ, tiêu sái bất kham, độc nhất vô nhị.

- Hừm?

Yến Vũ Hàn nhú mày một cái rồi lập tức bật cười thành tiếng.

- Khí thể? Cũng chỉ là đồa phù dung sớm nở tối tàn, không kham nổi một kích mà thôi.

Yến Vũ Hàn tiếp tục bước từ từ về phía trước. Mỗi một bước hắn bước ra đều tựa như có một luồng kiếm khí mạnh mẽ xé toạc không gian ra, lao thẳng về phía Tàn Vãn Thiên khiến tuyết đọng trên mặt đất và tuyết bay trong không trung xung quanh hắn đều bị nát vụn.

- Thật ư.

Tinh hồn thứ nhất - tinh hồn Thiên Chuy của Tàn Vãn Thiên được phóng ra ngoài, đồng thời trong tay hắn cũng xuất hiện một chuỗi Tinh Thần Thiên Chuy. Lúc này hắn vẫn đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh như một tòa sơn nhạc sừng sững, mặc cho kiếm khí của người điên cuồng đến thế nào thì ta vẫn đứng im bất động.

Cũng chính vào lúc này, khí thể của tầng Luân Mạch thứ sáu trên người Tàn Vãn Thiên bùng nổ, bộc phát ra. Hai mắt hắn sáng ngời như các vì sao chiếu thẳng về phía Yến Vũ Hàn, khiến cho đôi mắt của Yến Vũ Hàn khẽ run lên.

Trong đôi mắt của Tàn Vãn Thiên hắn nhìn thấy một sự tự tin vô cùng mãnh liệt, cổ chấp thậm chí là cuồng ngạo. Ánh mắt đó khiến người khác nhìn vào không tự chủ được mà tự cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

- Thùng!

Tần Vãn Thiên bước lên phía trước một bước, một bước này khiến nội tâm của Yến Vũ Hàn khẽ run lên.

- Ta không tin! Cho dù bây giờ hấn đã đạt đến cảnh giới Luân Mạch tầng thứ sáu, vẫn không thể làm lay chuyển ta được.

Yến Vũ Hàn thâm nhủ. Sau đó hấn tiếp tục dặm bước về phía trước, kiếm khí vẫn găm thết như muốn ngưng tụ lại. Những bông tuyết bị nát vụn kia khiến lòng người chấn động mãnh liệt.

- Trận chiến này căn bản không có bất kỳ điều ngoài ý muốn nào cả, Tần Vãn Thiên chắc chắn phải chết.

Đám người xung quanh cảm nhận được khí thế của Yến Vũ Hàn thì nghĩ thầm trong lòng. Nhưng bọn họ lại không thể biết được bước chân nhìn như tùy ý của Tần Vãn Thiên kia lại khiến Yến Vũ Hàn cảm thấy áp lực vô cùng, bọn họ cũng không thể cảm nhận được tại sao bước chân kia của Tần Vãn Thiên lại có thể kiên định và tự tin đến như vậy.

Dường như Tần Vãn Thiên biết trước rằng mình sẽ không thua vậy.

Cuối cùng khoảng cách giữa hai người chỉ còn khoảng một bước chân. Ngón tay của Yến Vũ Hàn điểm về phía trước hội tụ thành một thanh đoản kiếm sắc bén trong hư không sau đó bắn thẳng ra.

Tất cả mọi thứ ở đây đều bị nát vụn dưới hành động này, Tần Vãn Thiên nhất định phải chết!

- Thùng!

Tần Vãn Thiên vùng Thiên Chuy ra không hề làm ra hành động màu mè gì nữa. Cảnh tượng này rơi vào trong mắt Yến Vũ Hàn lại khiến hấn đột nhiên sinh ra ảo giác. Đường như có một tảng núi lớn đang đè lên hấn, toàn bộ áp lực đều ập về phía hấn, khiến cả người hấn đều bị chôn vùi hoàn toàn.

- Không...

Nhất thời Yến Vũ Hàn mất hết mọi khí thế, giờ khắc này hấn cảm giác như Tần Vãn Thiên là một tuyệt thế cường giả muốn thi triển uy áp giết chết hấn.

- Âm!

Không ngờ sau khi va chạm, cả cây chùy lớn và thanh đoản kiếm đều nát vụn. Yến Vũ Hàn lùi bước về phía sau, còn Tần Vãn Thiên thì tiếp tục từ từ tiến về phía trước, đồng thời hấn cũng đánh ra một chương.

- Chuyện gì vừa xảy ra thế này?

Thấy một màn này, vẻ mặt của đám người xung quanh đều ngưng đọng lại. Thật không ngờ Yến Vũ Hàn lại rơi vào thế yếu. Hơn nữa công kích của Tần Vãn Thiên vô cùng mạnh mẽ. Đó là một loại khí thế vô hình, tuy công kích của hấn không mạnh nhưng cỗ khí thế đó lại giống như sự tấn công do hấn phát ra, thần thông đến mức có thể hủy thiên diệt địa.

Yến Vũ Hàn giơ tay lên tấn công nhưng không hề có chút khí thế nào. Ngay lập tức tiếng rắc rắc vang lên, bàn tay của hấn bị chấn động. Lúc hấn nhìn thấy tay của mình bị Tần Vãn Thiên tóm lấy thì không khỏi biến sắc.

- Vừa rồi ngươi đã dùng cánh tay này để chỉ vào phụ thân ta. Bây giờ, ta sẽ đánh nát nó!

Tần Vãn Thiên quát lạnh một tiếng, bàn tay khẽ động, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Yến Vũ Hàn vang lên. Cánh tay của hấn đã bị Tần Vãn Thiên trực tiếp bẻ gãy.

- Sao có thể như thế?

Về mặt của đám đông xung quanh cứng đờ hết cả lại. Một Yến Vũ Hàn cường đại như thế mà lại bị Tần Vãn Thiên bẻ gãy tay chỉ trong một đòn thôi sao?

Điều này khiến cho bọn họ hầu như không kịp phản ứng lại. Hiên nhiên đám người áp giải Tần Xuyên cũng không thể ngờ được điều đó.

- Ngươi dám!

Mấy giọng nói tràn đầy phẫn nộ cùng lúc vang lên rồi điều khiển chiến mã phi thẳng về phía Tần Vãn Thiên. Ngay lúc này, cũng xuất hiện một đạo thân ảnh đạp bước ngự không mà tới.

Hiên nhiên trong đội ngũ áp giải Tần Xuyên cũng có cường giả Nguyên Phủ cảnh trấn giữ.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy đối phương giơ tay lên thi triển một đạo ấn hóa thành một đạo ánh sáng đoạt mệnh đánh về phía hấn. Đúng lúc đó, trong không trung cũng xuất hiện một cánh tay hư ảo khổng lồ đánh về phía tia ánh sáng đoạt mệnh kia. Một tiếng nổ lập tức vang lên, cả cánh tay lẫn tia sáng nọ đều nổ tung. Sau đó, chỉ thấy một đạo thân ảnh bước từ trong đám người ra chặn lại tên cường giả Nguyên Phủ cảnh kia lại.

- Thiên Tỉ Quyền, ngươi là ai?

Tên cường giả Nguyên Phủ cảnh chia mũi nhọn về phía người kia.

Chỉ nghe thấy người nọ đáp lại bằng giọng bình tĩnh:

- Người không thể động vào Tần Vãn Thiên được.

- Hôm nay hấn dám đến đây để cướp ngực, phải chém!

Dường như trong ánh mắt của tên kia lóe lên ánh sáng màu vàng vô cùng sắc bén.

Ngay lúc này, chiến mã trên mặt đất cuốn về phía Tần Vãn Thiên như một con sóc.

Thân thể của Tần Vãn Thiên chợt động, giậm chân lên mặt đất một cái rồi lập tức hóa thành một cái bóng gào thét xông về phía trước, đồng thời trong tay hấn cũng xuất hiện một thanh trường thương màu bạc.

- Giết!

Trong ánh mắt bắt đầu lộ ra sắc bén của Tần Vãn Thiên, hấn gầm lên một tiếng đầy giận dữ, trường thương bắn ra khỏi tay như một tia chớp màu bạc.

- Phốc, phốc, phốc...

Ngân thương cứ thế lướt qua cổ họng của từng người, những người đạp ngựa sắp đến kia cũng không kịp né tránh. Trong chốc lát máu tươi tung tóe trong không trung, trên mặt đất, nhuộm đỏ một mảng tuyết trắng.

Trong phút chốc hầu như toàn bộ nhóm kỵ sĩ đều bỏ mạng.

Nhưng nhóm kỵ sĩ tiếp theo vẫn cứ tiến lên, vì thế Tần Vãn Thiên đành phải sử dụng đến món thần binh thứ hai, Phương Thiên Họa Kích.

Nhìn về những trường thương thích sát ở phía trước, Tần Vãn Thiên bước lên một bước, Phương Thiên Họa Kích cũng theo đó mà bắn vọt ra khiến trường thương của đối phương trực tiếp bị chấn động rồi khỏi tay, mà Phương Thiên Họa Kích ẩn chứa lực lượng kinh khủng kia thì theo đà cắm thẳng vào tim đối phương.

Chiến mã hí vang trời, đám kỵ binh lập tức dừng lại trong nháy mắt. Tần Vãn Thiên giờ Phương Thiên Họa Kích đang cắm một thi thể trên đỉnh kích lên trời, đáng vẻ tràn đầy sự bá đạo cuồng ngạo.

- Còn kẻ nào dám tới nữa!

Tần Vãn Thiên quát to một tiếng, đám người kia cảm như hén, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tần Vãn Thiên một cách gât gao.

Trong không trung hai tên cường giả Nguyên Phủ cảnh vẫn đang bùng nổ đại chiến, nhưng trên mặt đất lại yên lặng không một tiếng động, chỉ có cỗ thi thể bị cắm trên Phương Thiên Họa Kích là không ngừng nhỏ máu tươi vào trong tuyết trắng.

- Mạnh quá!

Đám người xung quanh đều không ngờ người thiếu niên này lại có khí phách, thực lực đến như vậy.

Đáng người thon gầy kia cứ đứng đó cao ngất như một gốc tùng, còn Yến Vũ Hân ở dưới chân hấn dường như đã bị người khác lãng quên.

- Nhấn thần vẫn không gian!

Đám người xung quanh nhìn về phía ngân thương rồi lại nhìn về phía Phương Thiên Họa Kích. Hai món thần binh này đều xuất hiện một cách bất ngờ, rất hiển nhiên là Tần Vãn Thiên sở hữu nhấn thần vẫn không gian.

Mà người bình thường căn bản không thể nào có được bảo vật này.

Lúc này, từ bên cạnh nhà tù nhốt Tần Xuyên có một lão giả đạp tuyết bước ra đi về phía Tần Vãn Thiên.

- Vãn Thiên cẩn thận, lão này là cường giả Nguyên Phủ cảnh đấy.

Tần Xuyên hét lớn. Lão giả kia chính là người trông coi hấn, dĩ nhiên hấn biết thực lực của đối phương là Nguyên Phủ cảnh.

Chỉ thấy vẻ mặt lão giả kia toát lên tia sáng cay độc, hấn bước từng bước một về phía Tần Vãn Thiên. Nhưng đúng lúc này phía sau lưng Tần Vãn Thiên lại có một bóng người xuất hiện một cách im lặng. Khoảnh khắc người đó xuất hiện, bước chân của lão giả kia cũng đột ngột dừng lại, hấn nhìn về phía người nọ rồi lại liếc nhìn về phía cường giả Nguyên Phủ cảnh chiến đấu trong không trung.

Ai, dám làm chỗ dựa cho Tần Vãn Thiên!

Chương 90: Lập Trường Của Học Viện Đế Tinh

Những bông hoa tuyết vẫn bay lượn trong không trung, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào người thiếu niên kia. Chỉ thấy hắn đứng đó, tay cầm *Phượng Thiên Họa Kích*, một cách bình tĩnh, đưa mắt nhìn về phía xa.

Hôm nay cho dù không cứu được Tần Xuyên hắn cũng phải dùng hành động để biểu lộ thái độ của mình.

Tần Văn Thiên hắn không cho phép Tần Xuyên bị sỉ nhục.

Đương nhiên, thiếu niên ngày hôm nay đã dần dần có sức mạnh, hắn có thực lực Luân Mạch cảnh tầng thứ sáu, tùy thời đều có thể chà đạp Yến Vũ Hàn. Hơn nữa trên người hắn còn có nhân thân văn thần quý, thần binh lợi khí cũng vô cùng nhiều.

Quan trọng nhất là sau lưng hắn có một vị cường giả Nguyên Phủ cảnh.

Lão giả tinh mắt kia nhìn về phía bóng người sau lưng Tần Văn Thiên bằng ánh mắt lạnh lùng:

- Các hạ trông rất lạ mặt.

- Lão nhân gia tuổi đã cao rồi thì đừng nhúng tay vào chuyện của tiểu bối.

Bóng người sau lưng Tần Văn Thiên cất giọng nói bình tĩnh của mình lên khiến cho sắc mặt của lão giả kia run rẩy. Lời nói của đối phương không hề khách khí chút nào.

Lúc này đột nhiên Yến Vũ Hàn đứng dậy, một cánh tay của hắn rũ xuống, hắn dùng ánh mắt lạnh như băng của mình xoáy thẳng vào Tần Văn Thiên rồi sau đó quay người rời đi.

- Ta đã để cho ngươi đi chưa?

Tần Văn Thiên cất tiếng nói khiến bước chân của Yến Vũ Hàn cứng đờ. Hắn xoay người lại, ánh mắt vẫn sắc bén như kiếm nhưng khi chạm phải ánh mắt của Tần Văn Thiên thì hắn lại không nhịn được mà khẽ run rẩy.

Tần Văn Thiên lại không hề nhìn hắn một cái.

Đó là một sự khinh thường, miệt thị vô cùng. Trong mắt của Tần Văn Thiên đã không còn Yến Vũ Hàn nữa rồi.

Dường như hắn vẫn còn nhớ ngày xưa chỉ cần đụng một cái là có thể khiến Tần Văn Thiên bị thương. Khi đó tư thái của hắn khi đứng trước mặt đối phương cũng cao ngạo như thế này. Nếu không phải đúng lúc gặp phải Tô Mộc Vũ, e rằng hắn đã hung hăng cho Tần Văn Thiên một trận rồi.

Nhưng hôm nay Tần Văn Thiên lại dùng đúng tư thái cuồng ngạo ấy để đối mặt với hắn.

Trong xe tù, ánh mắt Tần Xuyên cũng lóe lên ánh sáng khác thường. Khi nhìn Tần Văn Thiên, ánh mắt hắn lộ ra một tia yên lòng. Sự trưởng thành của Tần Văn Thiên khiến hắn vô cùng mừng rỡ.

- Bạch Thanh Tùng, có phải ngươi đã hối hận vì hành vi ngày xưa của mình rồi không?

Tần Xuyên hạ thấp giọng nói khiến trái tim Bạch Thanh Tùng đang đứng bên cạnh hắn khẽ run lên, hối hận sao? Hắn từng nghĩ rằng nữ nhi Bạch Thu Tuyết của hắn chính là nhân trung chi phượng, nhưng khi đến hoàng thành hắn mới phát hiện ra thiên phú của Bạch Thu Tuyết không hề xuất chúng như những gì hắn nghĩ, nhất là khi ở dưới ánh hào quang của vô số thiên tài xung quanh, nó càng trở nên ảm đạm.

Nhưng thiếu niên đang đứng thẳng một cách ngạo nghễ trên nền tuyết trắng, tay cầm *Phượng Thiên Họa Kích*, ánh mắt vô cùng kiên định kia lại dám đối mặt với cả quân đội của hoàng gia.

Trước Tuyên Vũ Đài, lúc này đám quân sĩ kia đang rối rít nhường đường cho mấy bóng người từ xa đi tới.

Những người đứng đầu đều vô cùng trẻ, mà người đứng ở chính giữa chính là Tam hoàng tử của nước Sở - Sở Thiên Kiêu.

Còn về phần hai người đứng ở hai bên trái phải của hắn cũng đều là những người khí chất phi phàm.

Người đứng ở phía bên trái, dáng vẻ cao ngạo hơn người chính là nhân vật yêu nghiệt của học viện Đế Tinh – Lạc Thiên Thu.

Còn người đứng ở bên phải Sở Thiên Kiều thì mặc trường bào màu xanh, tuổi khoảng mười tám, mười chín, dáng vẻ tuấn tú tiêu sái, tóc dài xõa vai, trông mắt vừa trong suốt vừa sắc bén.

- Diệp Vô Khuyết của Diệp gia.

Có người nhận ra mấy người này. Bất kỳ người nào trong ba người này đều là nhân vật vô cùng nổi tiếng ở nước Sở. Sở Thiên Kiều đứng thứ hai trong bảng Kinh Thành Thập Tú, Diệp Vô Khuyết một năm trước đứng thứ năm còn thực lực bây giờ của hắn thì chưa rõ, không biết là đã đột phá Nguyên Phủ cảnh hay chưa. Nếu đã đột phá rồi thì thứ hạng sẽ tăng lên rất nhiều.

Người thứ ba – Lạc Thiên Thu. Trong ba người thì hắn là người nhỏ tuổi nhất, nhưng tiềm lực thì cực lớn. Trong vòng một năm đã có mặt trong danh sách Kinh Thành Thập Tú.

Ba nhân vật như thế, dù là bất kỳ ai xuất hiện đều khiến mọi ánh mắt đổ dồn vào. Bây giờ ba người họ đứng cùng một chỗ, trong lúc nhất thời dường như mọi ánh sáng rực rỡ nhất đều bao phủ lên người bọn họ.

- Các ngươi nhất định phải làm như vậy sao?

Nụ cười trên khuôn mặt Sở Thiên Kiều vẫn lạnh nhạt như trước, không một ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì. Mà những lời này đương nhiên là nói với vị cường giả Nguyên Phủ cảnh đứng sau lưng Tần Vãn Thiên.

- Tam hoàng tử điện hạ, không thể động vào Tần Vãn Thiên được.

Chỉ thấy bóng người đứng phía sau lưng Tần Vãn Thiên nói vô cùng bình tĩnh.

- Hôm nay hắn đã dám can đảm cướp tù, đã là tội chết, nếu ta cứ muốn động vào hắn thì sao?

Trong giọng nói bình tĩnh của Sở Thiên Kiều mang ý cường thế không cho phép nghi ngờ.

Lần trước trong rừng rậm bóng tối hắn vẫn chưa đạt được mục đích của mình. Hơn nữa Tần Vãn Thiên và Tần Dao vẫn còn sống!

Hôm nay Tần Vãn Thiên lại xuất hiện ở đây với tư thái xuất chúng như vậy. Nếu người như thế này là kẻ địch thì vẫn nên diệt trừ càng sớm càng tốt.

- Nếu Tam hoàng tử nhất định muốn động vào hắn, thì ta cũng khuyên điện hạ một tiếng, vài sự cố thủ ở nước Sở này không thể bị phá hủy được.

Xa xa, có một giọng nói bỗng bành truyền đến. Chỉ thấy có một người đầu đội nón lá cúi đầu đứng trong gió tuyết, không một ai thấy rõ khuôn mặt của hắn.

Trong lúc nhất thời ánh mắt bình tĩnh của Sở Thiên Kiều bỗng nhiên trở nên sắc bén, xoáy thẳng về phía bóng người đứng trong gió tuyết kia.

Người nọ đứng đó như thể cả thế giới này chỉ có một mình hắn.

Nhưng dường như một mình hắn đang đại biểu một lập trường nào đó.

- Ví dụ như?

Ánh mắt Sở Thiên Kiều nhìn về phía bóng người phía xa, giọng nói vẫn vô cùng bình tĩnh không một tia gợn sóng. Dường như ở bất cứ lúc nào hắn cũng có thể giữ được sự tỉnh táo tuyệt đối, mà người như vậy mới là người đáng sợ.

- Ví dụ như lập trường của học viện Đế Tinh.

Bóng người trong gió tuyết từ từ ngẩng đầu lên. Khoảnh khắc hắn vừa dứt lời cũng là lúc một trận cuồng phong nổi lên trên mặt đất, mưa gió vô tận thổi cuộn cuộn về phía đám người, trời đất như lộ ra ý cảnh điêu tàn.

Hàm ý ẩn chứa trong giọng nói này có phần chấn động. Ví dụ như lập trường của học viện Đế Tinh.

Đứng trước mặt bao nhiêu người, đối mặt với Tam hoàng tử đại biểu cho hoàng gia, học viện Đế Tinh công khai lập trường của mình trên người Tần Vãn Thiên.

Không thể động vào Tần Vãn Thiên, đây là lập trường của học viện Đế Tinh.

Ánh mắt của Sở Thiên Kiều phát ra ánh sáng sắc bén chói lóa, hắn nhìn thẳng về phía người nọ. Tròng mắt của hai người giao nhau trong không trung khiến cho mọi người xung quanh đều cảm nhận được một cỗ áp lực mãnh liệt.

- Nếu có người phá vỡ lập trường của học viện Đế Tinh, chắc chắn học viện Đế Tinh sẽ khiến hắn phải chịu cái giá không thể nào chịu nổi.

Bóng người trong gió tuyết lại cất tiếng nói một lần nữa. Lời nói của hắn sắc bén như chính bản thân nó đã ẩn chứa một loại sức mạnh nào đó, không cho phép kháng cự, không cho phép dao động.

Bắt đầu từ bây giờ, sự sống chết của Tần Văn Thiên sẽ gắn chặt với lập trường của học viện Đế Tinh, bất cứ ai cũng không được phép phá vỡ.

Sở Thiên Kiêu vẫn tiếp tục trầm mặc. Lần này hẳn thật sự không ngờ học viện Đế Tinh lại mạnh mẽ đứng ra chống lưng cho Tần Văn Thiên.

Bên cạnh Tần Văn Thiên, trong con ngươi của Lạc Thiên Thu dường như có một tia sáng rực rỡ.

Lập trường của học viện Đế Tinh sao? Học viện Đế Tinh muốn chống lưng cho Tần Văn Thiên?

Thế thì, cũng là đối thủ của hắn rồi.

Lần đầu tiên Lạc Thiên Thu nhìn Tần Văn Thiên bằng ánh mắt nghiêm túc, nhưng cũng chỉ liếc qua rồi thôi. Bởi vì không một ai có thể cản trở được nhịp bước của hắn.

Dù là học viện Đế Tinh cũng không được.

Trong nhà tù sắt, đôi mắt của Tần Xuyên ánh lên ý vui vẻ yên tâm, trong mắt ẩn ẩn nước mắt. Hắn biết, lời nói của bóng người đứng trong gió tuyết kia đã định chắc, hôm nay không một ai có thể động vào Tần Văn Thiên được.

Bắt đầu từ giờ phút này Tần Văn Thiên chính thức trở thành một thành viên trong học viện Đế Tinh dưới sự cho phép của chính học viện Đế Tinh.

Tương lai của Tần Văn Thiên chắc chắn sẽ vô cùng huy hoàng.

Cũng vào giờ phút này trên khuôn mặt của Tần Văn Thiên cũng lộ ra một nụ cười bình tĩnh. Hắn biết, bắt đầu từ bây giờ học viện Đế Tinh mới thật sự công nhận hắn.

Sự công nhận này không dễ dàng chút nào. Cho dù ngày đó hắn có bộc phát ra song tinh hồn tăng trời thứ ba và thứ tư, học viện Đế Tinh cũng chỉ là mới bắt đầu coi trọng hắn mà thôi chứ chưa được như ngày hôm nay. Cho dù có đối mặt với hoàng tử của nước Sở, học viện Đế Tinh vẫn tuyên bố rằng bất cứ ai phá vỡ lập trường của mình đều phải trả cái giá không tưởng.

Đây là muốn nói cho Sở Thiên Kiêu biết rằng nếu Sở Thiên Kiêu dám phá vỡ lập trường của học viện Đế Tinh, thì học viện Đế Tinh chắc chắn cũng sẽ khiến ngươi phải trả cái giá thảm trọng.

- Ý của học viện Đế Tinh là hắn có thể chà đạp lên tôn nghiêm của nước Sở một cách tùy ý sao?

Sở Thiên Kiêu nhìn về phía trước, cuối cùng cũng mở miệng sau một hồi im lặng.

- Tam hoàng tử điện hạ đã bắt được Tần Xuyên, cần gì phải làm nhục người khác như vậy nữa. Chắc hẳn Tam hoàng tử vẫn chưa quên công huân trước đây của Tần Vũ, nếu đối đãi với hậu nhân của công thần như vậy há chẳng phải khiến lòng thần tử ở nước Sở nguội lạnh sao?

Chỉ thấy người nọ ở sau lưng Tần Văn Thiên chậm rãi cất tiếng nói:

- Huống hồ hôm nay Tần Văn Thiên tới đây cũng chẳng qua là không đành lòng nhìn phụ thân mình chịu khổ chứ không phải là đến để cướp tù. Sao lại nói là chà đạp tôn nghiêm của nước Sở được.

- Nếu như ngươi nói thì chuyện hôm nay nên giải quyết như thế nào?

Sở Thiên Kiêu nhìn vào đối phương rồi nói.

- Điện hạ muốn giải quyết như thế nào?

Nhưng người nọ lại hỏi ngược lại Sở Thiên Kiêu.

Nghe vậy ánh mắt của Sở Thiên Kiêu chợt lóe lên, trong con ngươi thâm thúy dường như có tia sáng sắc lạnh. Đúng lúc này Lạc Thiên Thu đứng bên cạnh hắn nói:

- Đầu là người của học viện Đế Tinh, ta muốn xem học viện Đế Tinh muốn bảo vệ người của học viện Đế Tinh có chỗ phi phạm gì.

- Nếu hắn có thể tiếp được ba chiêu của ta thì hôm nay ta sẽ tha chết cho hắn.

Lạc Thiên Thu nói với vẻ bình tĩnh, trong lúc nhất thời ánh mắt của mọi người đều dồn vào người hắn.

Lạc Thiên Thu không phải là Yến Vũ Hân, nếu hắn xuất thủ Tần Văn Thiên thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

- Có thể.

Sở Thiên Kiêu gật đầu.

- Thứ nhất, ngươi không có tư cách tha chết cho ta. Thứ hai, nếu ta tiếp được ba chiêu của ngươi thì ta muốn một lời cam kết từ Tam hoàng tử điện hạ

rằng từ nay về sau phải đối xử tử tế với phụ thân Tần Xuyên của ta, không được dùng bất kỳ thủ đoạn làm khó, sỉ nhục nào.

Tần Văn Thiên mở miệng nói. Đây là thái độ của hần, cho dù rất khó, cho dù không ngờ học viện Đế Tinh sẽ ra mặt thì hần vẫn sẽ đến.

Hần muốn một sự cam kết. Hần muốn trước khi có được thực lực cứu cha mình ra, Tần Xuyên sẽ không phải chịu bất cứ sự sỉ nhục nào.

Hần biết, với địa vị của hần bây giờ, cho dù học viện Đế Tinh và Thần Binh Các nguyện ý làm hậu thuẫn cho hần nhưng họ cũng sẽ không vì hần đi cướp Tần Xuyên mà trở thành kẻ địch của hoàng thất nước Sở.

Chuyện này đây đưa quá lớn.

- Ta đồng ý.

Lạc Thiên Thu từ từ bước ra, một cỗ áp lực khổng lồ cuộn cuộn trào tới như là ánh sáng sấm sét bùng nổ giữa trời, hần trực tiếp đồng ý với Tần Văn Thiên thay cho Sở Thiên Kiều.

Tuyệt động trên mặt đất lại lần nữa bị nghiền thành phấn vụn, cuối cùng Lạc Thiên Thu cũng bộc phát ra khí thế của mình. Luân Mạch cảnh tầng thứ tám!

Vừa dứt lời hần lập tức chuẩn bị động thủ. Theo hần thấy thì Tần Văn Thiên vẫn chưa đủ tư cách đứng đối diện với hần.

Tần Văn Thiên, lập trường của học viện Đế Tinh?

Hần muốn xem xét rốt cuộc người mà học viện Đế Tinh muốn nâng đỡ sẽ ngăn cản bước chân của hần như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chấp niệm

Cuồng ngạo, bá đạo, đó là hai từ để miêu tả Lạc Thiên Thu trong giờ phút này.

Hần đồng ý với Tần Văn Thiên một cách thẳng thừng, thậm chí còn quyết định thay cho Sở Thiên Kiều, là bởi vì hần có tư cách đó. Sở Thiên Kiều sẽ không có ý kiến gì với việc này.

Đương nhiên Sở Thiên Kiều cũng tin tưởng Lạc Thiên Thu, nhìn Lạc Thiên Thu đi ra ngoài, trong lòng hần tràn đầy tin tưởng.

Quân sĩ vây quanh Tần Văn Thiên đưa nhau lui ra, một chốc sau, trên con đường tuyết chỉ còn lại hai người Tần Văn Thiên và Lạc Thiên Thu.

Rệt rệt...

Ánh sét sáng lóa tỏa ra, thân mình Lạc Thiên Thu dường như chìm ngập trong ánh sáng của lôi điện. Nguyên lực tinh thần của hần ẩn chứa sức mạnh lôi điện, ngôi sao Vô Mệnh của hần chính là một ngôi sao Lôi Điện.

Lấy Lạc Thiên Thu làm trung tâm, tuyệt động xung quanh đều nát vụn với tốc độ chóng mặt, khí thế kia khiến cho rất nhiều người phải sửng sốt vì sức mạnh của Lạc Thiên Thu.

- Không hổ là nhân vật xuất chúng trong học viện Đế Tinh, Lạc Thiên Thu cảnh giới Luân Mạch cảnh tầng tám đủ để chính thức bước chân vào kinh thành thập tú. Đối với Tần Văn Thiên mà nói, chỉ sợ đây sẽ là một cơn ác mộng.

Mọi người trầm nghĩ trong lòng như vậy. Lúc này Tần Văn Thiên thu lại Phurong Thiên Họa kích đang cầm trong tay, nếu đã ước định là ba chiêu thì không cần phải nhờ thần binh trợ giúp.

Từng luồng ánh sáng lôi điện chiếu rọi khắp không gian, mỗi một bước Lạc Thiên Thu bước ra đều cho người ta cảm giác rằng hần có thể phá hủy Tần Văn Thiên bất cứ lúc nào. Khí thế này quả thực là vô cùng mạnh mẽ.

Rốt cuộc, Lạc Thiên Thu xòe năm ngón tay, thân thể áp sát tới trước mặt Tần Văn Thiên. Trong nháy mắt này, mọi người chỉ thấy một cơn mông xà tạo nên từ lôi điện cuộn cuộn xông tới muốn nuốt chửng Tần Văn Thiên, khí thế bá đạo tuyệt luân như sắp sửa phá hủy tất cả.

Tần Văn Thiên đáp trả ngay lúc ấy, Luân Mạch ẩn ngưng tụ từ thần nguyên phóng ra, chưởng ấn phủ trùm lên hết thảy. Đám người chỉ nhìn thấy những chưởng ấn có sức mạnh dồi dào non lấp bề bị ánh sét vây quanh, nổ tung vỡ vụn rồi tan rã từng chút từng chút một. Tần Văn Thiên cảm thấy thân thể chết lặng đi, lực lượng khổng lồ đánh xuống cơ thể hần, đôi chân trượt trên mặt đất tuyết lùi về phía sau đến hơn mười mét mới dừng lại.

Thế nhưng Tần Văn Thiên vẫn luôn đứng thẳng, và đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào Lạc Thiên Thu.

- Chiều thứ nhất.

Lạc Thiên Thu thu năm ngón tay lại rồi bước từng bước chậm rãi về phía trước, tóc dài bay múa, bạch y như tuyết.

Hắn là Lạc Thiên Thu. Tàn Ván Thiên ở trước mặt này chẳng qua chỉ là một chướng ngại vật trong cuộc đời của hắn. Hắn sẽ đạp văng kẻ kia bằng tư thái mạnh mẽ nhất. Tàn Ván Thiên không xứng ngăn cản đường hắn đi.

Học viện Đế Tinh muốn giúp đỡ kẻ yêu nghiệt này gây trở ngại cho kế hoạch của hắn là chuyện không thể.

Chỉ còn chưa tới hai tháng nữa là đến cuối năm, đến thời điểm huy hoàng nhất của Lạc Thiên Thu. Lúc đó hắn sẽ bước vào tầng thứ bảy của Thiên Tinh các trong học viện Đế Tinh, năm xưa phụ thân hắn đã làm được việc này, mà mục đích của hắn thì đương nhiên không chỉ dừng ở đó.

Ánh mắt của Lạc Thiên Thu vĩnh viễn cao ngạo như thế, vĩnh viễn không coi ai ra gì như thế, trong mắt hắn không hề có Tàn Ván Thiên.

Không thể can nỏi một chiêu đầu tiên, thế thì kết cục của Tàn Ván Thiên đã xác định rồi.

Khi Lạc Thiên Thu áp sát Tàn Ván Thiên lần thứ hai, hoa tuyết cuộn lên tán loạn. Trong mắt Lạc Thiên Thu ẩn chứa uy thế của lôi điện đâm thẳng vào mắt Tàn Ván Thiên và bàn tay hắn lại đánh ra một lần nữa. Lúc này đây, thân thể hắn hết như một lôi thần, hết thảy những gì trước mặt hắn đều sẽ bị hủy diệt.

Luân mạch trong cơ thể Tàn Ván Thiên đang gào thét. Hai mắt hắn chống chọi với dòng tử của Lạc Thiên Thu mà chẳng hề khiếp sợ, lực lượng sục sôi điên cuồng đổ về hội tụ nơi cánh tay.

- Phá Vọng ấn!

Chưởng ấn của Tàn Ván Thiên chém ra thức thứ ba Phá Vọng ấn trong Thiên Thủ ấn. Một chưởng này như thể muốn rút cạn toàn bộ nguyên lực tinh thần trong luân mạch của hắn, một chưởng này như thể phá vỡ hết thảy những ảo vọng hoang đường nhất mà nghiền nát tất cả.

Công kích của hai người va chạm tạo nên một luồng khí thể chấn động kinh khủng bộc phát ra ngoài, lấy họ làm trung tâm, đất tuyết xung quanh bị càn quét tung tóe, hóa thành lốc xoáy cuồng loạn chuyển động.

Lúc này đây, thân mình của Tàn Ván Thiên sừng sững như một ngọn núi.

- Cút!

Lạc Thiên Thu nổi giận gầm lên.

- Cút!

Tàn Ván Thiên cũng quát lớn một tiếng, thân thể hai người đồng thời bị đẩy lùi. Có điều Lạc Thiên Thu chỉ lùi một bước, mà Tàn Ván Thiên lại bị đẩy lui đến hơn mười bước, cách biệt cảnh giới giữa cả hai bày rành rành nơi đó.

Tàn Ván Thiên chỉ cảm thấy cơ thể mình chấn động như có sức mạnh lôi điện khủng bố đang quấy đảo muốn xé nát hắn ra.

Thế nhưng khi hắn ngược mắt lên, thì trong ánh mắt sáng trong lại bùng lên sự kiên nghị và cố chấp không hề suy suyển và quyết tâm trước nay chưa từng có.

Đám người xung quanh chỉ thấy cảm xúc sục sôi trong lồng ngực. Bọn họ không ngờ rằng Tàn Ván Thiên có thể đón đỡ được đòn tấn công thứ hai của Lạc Thiên Thu. Với sức mạnh đáng sợ đó, chỉ sợ rằng kẻ cả người ở Luân Mạch cảnh tầng tám cũng phải bị tiêu diệt một cách dễ dàng, ấy thế mà Tàn Ván Thiên lại vẫn chống đỡ được.

Dưới chân hai người đã không còn tuyết đọng.

Gió lạnh thổi qua lay động vạt áo trắng trên người Lạc Thiên Thu. Hắn phải lùi một bước, điều này đối với hắn chính là sỉ nhục.

Dù cho chỉ là một bước.

Dù cho, Tàn Ván Thiên có thần thông chi lực phi phạm, có thể là thần thông địa cấp.

Thế nhưng vậy thì đã sao? Hắn là Lạc Thiên Thu, công pháp thần thông của hắn cũng cực kì mạnh mẽ, tinh hồn của hắn có uy lực bùng nổ dữ dội, hắn không hề có lí do để phải lùi bước!

- Chiều thứ ba, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?

Lạc Thiên Thu ngẩng đầu nhìn về phía Tàn Ván Thiên, giọng điệu cao ngạo cất lên như thể tuyên cáo trận đấu đã kết thúc. Tinh hồn thứ hai của hắn bùng nổ, sức mạnh của vì sao Lôi Điện trong cơ thể hắn điên cuồng rít gào.

Một đòn này sẽ hủy diệt Tần Vãn Thiên.

ẦM!

Vào đúng lúc này, Tần Vãn Thiên bước ra, hai tinh hồn đồng thời tỏa sáng, sáu luân mạch trong cơ thể hắn cùng lúc sôi trào.

- Hà?

Thần sắc của cả đám người đều chững lại, thế rồi, bọn họ nhìn thấy toàn thân Tần Vãn Thiên lao đến như gió lốc, như chớp giật. Hắn nhảy bật lên tựa đại bàng giương cánh, hắn nhẹ nhàng đạp bước giữa hư không.

- Làm sao có thể như vậy?

Đồng tử của cả đám đông đều co rụt lại. Phải là cường giả Nguyên Phủ cảnh mới có thể đạp không khí bay lên, thế mà Tần Vãn Thiên lại có thể bước giữa hư không.

Ngay cả Lạc Thiên Thu cũng sửng sốt, thế nhưng hắn còn không có cả thời gian để mà sửng người. Bởi vì lúc này đây Tần Vãn Thiên đã từ trên trời giáng xuống. Hai mắt của Tần Vãn Thiên phát sáng rực rỡ, tóc dài bay lộng lộng giữa không trung. Lạc Thiên Thu dường như thấy được trong chường lực của kẻ kia có ý chí hủy diệt đất trời, ý chí ấy xông thẳng vào đầu óc hắn, rồi tựa hồ hóa thành hình ảnh, khắc xuống.

- Nhanh quá!

Thần sắc của đám người đều đờ ra. Lần này Tần Vãn Thiên không phòng ngự bị động nữa, hắn chủ động tấn công!

Bóng dáng từ trên trời giáng xuống dồn hết lực lượng mạnh mẽ nhất đánh ra một chưởng. Một chưởng này vẫn là Phá Vọng ấn, thế nhưng lại mang theo sức nặng tựa Thái Sơn. Sức nặng kia nghiền áp Lạc Thiên Thu chẳng khác gì vô số những ngọn núi.

Lúc này Lạc Thiên Thu chỉ cảm thấy mình bị núi cao đè nặng, sắc mặt cứng đờ ra.

Hắn vô cùng kiêu ngạo. Hắn vẫn luôn cho rằng Tần Vãn Thiên sẽ đứng trơ ra đó mà nhận lấy đòn mạnh nhất của mình. Một đòn mạnh mẽ bậc nhất ấy sẽ phá hủy Tần Vãn Thiên một cách triệt để. Thế nhưng rõ ràng là hắn đã đánh giá cao bản thân mình và xem nhẹ Tần Vãn Thiên.

Trong nháy mắt ấy, Lạc Thiên Thu căn bản không có thời gian để mà suy nghĩ, chỉ có thể nâng tay đánh ra. Lôi Điện chỉ lực cuộn cuộn bộc phát khiến cho cả bầu trời tựa như đều bị phá nát, thế nhưng lại chẳng thể phá hủy được quyết tâm của Tần Vãn Thiên.

Oành!

Lực lượng khủng bố nổ tung, thân thể của Lạc Thiên Thu bị ép gập xuống như thể sắp gục ngã. Hắn thét lớn một tiếng, trong cơ thể cũng rung chuyển điên cuồng, lực lượng như núi tuyết chút nữa đã đè sụp thân mình hắn.

- Ba chiêu.

Tần Vãn Thiên nhìn thẳng vào Lạc Thiên Thu, cuồng ngạo vô cùng.

- Cút!

Lạc Thiên Thu nổi giận gầm lên một tiếng, lực lượng vô tận tụ hội thành một thanh kiếm Lôi Thần chém thẳng về phía Tần Vãn Thiên đang ở trên không. Thần sắc của Tần Vãn Thiên chững lại, tay trái gào thét đánh xuống, tiếng âm âm rền vang như núi đổ. Thậm chí đám người xung quanh còn nhìn thấy cả ảo ảnh ngọn núi cao chót. Thế nhưng ngọn núi lớn ấy bị cắt nát, Tần Vãn Thiên bị đánh bay ra ngã xuống đằng xa. Hắn thét dài một tiếng, miệng học ra máu tươi.

- Đây là chiêu thứ tư.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn Lạc Thiên Thu, còn đám đông thì lại dồn ánh mắt lên người hắn.

Ba chiêu, Lạc Thiên Thu không đánh lui được hắn, thậm chí lần va chạm kia còn cân sức ngang tài.

Nhìn ánh hào quang của tinh hồn tỏa sáng rực rỡ trên đầu Tần Vãn Thiên, mọi người đều cảm thấy có chút không chân thực. Chẳng ngờ sức chiến đấu của hắn lại mạnh mẽ đến thế. Cho dù cuối cùng hắn đã bị thương, thế nhưng dường như ánh hào quang vẫn chẳng bị che mờ.

Hắn là Tần Vãn Thiên, trận chiến này, hắn dương danh chính mình.

Tinh hồn trên tầng trời thứ ba và thứ tư, sức chiến đấu mạnh mẽ vô cùng, tính cách cứng cỏi bất khuất cộng thêm học viện Đế Tinh đứng sau lưng hắn, bọn họ dường như thấy được một ngôi sao rực rỡ đang mọc giữa tầng không, và dần dần tỏa ra hào quang bùng sáng.

- Người thông minh lắm.

Lạc Thiên Thu im lặng một lát rồi nhìn Tần Vãn Thiên, vẻ kiêu ngạo còn nguyên như lúc trước.

- Người che giấu một đòn mạnh nhất cho nó bùng nổ ở thời khắc cuối cùng, thừa dịp ta chưa chuẩn bị tấn công mới có thể tránh thoát ác mộng.

Lạc Thiên Thu chậm rãi lên tiếng:

- Không thể không nói, người đã có tư cách để cho ta phải dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn người. Thế nhưng, lần tiếp theo người đối mặt với ta, ta sẽ không cho người cơ hội như vậy nữa.

Dù cho đến thời điểm này, lời nói của Lạc Thiên Thu vẫn đọng đầy kiêu ngạo.

Ánh mắt của mọi người lại hội tụ trên người hắn. Không sai, hắn là Lạc Thiên Thu, yêu nghiệt Lạc Thiên Thu.

Dù cho Tần Văn Thiên có sức chiến đấu không hề tầm thường thì đã làm sao? Việc đó cũng chẳng thể che lấp được ánh hào quang của Lạc Thiên Thu. Nếu đây là một trận quyết đấu chân chính thì nhất định Tần Văn Thiên sẽ là người thảm bại.

Tần Văn Thiên cảm nhận được sự kiêu ngạo của Lạc Thiên Thu. Nhưng đôi mắt hắn vẫn lạnh nhạt như cũ.

- Lần đầu tiên ta gặp người ở học viện Đế Tinh, người đã cao ngạo như thế. Ta lấy được huyết viêm quả ở Hắc Âm Sâm Lâm, người lại nói đó là của người, chỉ vì lúc đó người có thể nghiền chết ta một cách dễ dàng.

- Lần thứ hai ở Hắc Âm Sâm Lâm, người vẫn ở thế mạnh hơn, người muốn mạng sống của ta, hơn nữa khi đó người có thể làm được.

- Hôm nay người và ta lại gặp nhau, nhưng trong ba chiêu người lại chẳng thể đánh ngã ta được nữa. Thậm chí người còn vi phạm ước định đánh ra chiêu thứ tư. Vậy mà người vẫn kiêu ngạo thế này.

- Thế thì lần tới chúng ta tái chiến sẽ là lúc ta nói cho người biết, sự kiêu ngạo của người nực cười và đáng buồn biết bao nhiêu.

Tần Văn Thiên nói chậm rãi, trong mắt hiện lên nét cứng cỏi và cố chấp.

Tần Văn Thiên cũng có kiêu ngạo của bản thân hắn. Đây là lần đụng độ thứ ba giữa hắn với Lạc Thiên Thu. Trong lần tiếp theo, hắn sẽ rửa sạch hết thảy nhục nhã, Lạc Thiên Thu sẽ phải trả giá đắt vì sự kiêu ngạo của mình.

Đây là chấp niệm của Tần Văn Thiên, đây là ý chí của Tần Văn Thiên!

Đám người nhìn Tần Văn Thiên ngao ngễ đứng đó. Thiếu niên nhiệt huyết, lòng có mãnh hổ. Tần Văn Thiên hôm nay đáng để tự hào!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Ân nghĩa

Lạc Thiên Thu nhìn Tần Văn Thiên, vẻ mặt của hắn vẫn chưa có biến động lớn gì, hoàn cảnh trưởng thành của hắn khác với người của nước Sở.

Từ nhỏ hắn đã từng nhìn thấy rất nhiều thiên tài, cũng từng nghe quá nhiều lời nói hùng hồn. Đương nhiên cũng từng gặp rất nhiều yêu nghiệt chết yểu, hắn biết rõ dù có là câu nói nào cũng không thể nào triệt để bằng hành động. Bất kỳ lời tuyên bố mạnh mẽ gì đều sẽ hóa thành cát bụi bay theo gió nếu như thất bại, đây là thế giới thắng làm vua thua làm giặc.

Tâm võ đạo của Lạc Thiên Thu vô cùng cứng rắn, tuyệt đối sẽ không vì mấy câu của Tần Văn Thiên mà dao động mảy may. Trong mắt hắn Tần Văn Thiên chỉ là khách qua đường.

Đợi đến khi hắn hoàn thành sứ mệnh của mình ở học viện Đế Tinh thì hắn sẽ rời khỏi nước Sở, theo đuổi võ đài rộng lớn hơn, cạnh tranh với nhiều thiên tài yêu nghiệt nữa.

Nước Sở, quá nhỏ bé nên không thể chứa nổi hắn.

- Cuối năm nay có một lần thịnh yến, ta sẽ chờ người.

Lạc Thiên Thu nhìn Tần Văn Thiên rồi nói, làm thần sắc của mọi người đờ ra.

Đương nhiên bọn họ biết thịnh yến mà Lạc Thiên Thu là cái gì. Đại lục tôn trọng võ đạo nên nước Sở không nằm ngoại lệ, trước ngày niên tế cuối năm đều sẽ có một lần thịnh yến võ đạo cả nước ăn mừng. Phạm là người nước Sở dưới 30 tuổi, dưới Nguyên Phủ cảnh thì đều có thể tham gia bữa thịnh hội này.

Bầu không khí hướng về võ đạo này kích thích người ta không ngừng vươn lên, bởi vì mỗi năm một lần nên phần lớn mọi người đều có cơ hội.

Còn những võ tu Nguyên Phủ cảnh thì sẽ không tham gia thịnh yến lần này, bởi vì mục tiêu của bọn họ không nằm ở nơi đây.

Lạc Thiên Thu quay về bên cạnh Sở Thiên Kiêu. Tần Vấn Thiên không để ý tới lời nói của Lạc Thiên Thu lắm, ánh mắt của hắn dõi theo Sở Thiên Kiêu.

- Đã qua ba chiêu, hy vọng điện hạ cho một lời hứa hẹn.

Tần Vấn Thiên bình tĩnh mở miệng.

- Vũ Hân, quay về đi.

Sở Thiên Kiêu nói với Yến Vũ Hân. Yến Vũ Hân khẽ gật đầu, bước trên con đường tuyết kia quay về bên cạnh Sở Thiên Kiêu, nhưng lúc này hắn vẫn luôn cúi gằm mặt, chỉ cảm thấy mất hết mặt mũi.

- Tần Vấn Thiên.

Sở Thiên Kiêu nhìn về phía Tần Vấn Thiên, ý cười đọng đầy.

- Nếu như ta đoán không lầm thì thiếu niên thiên tài có thể luyện chế thần văn cấp ba của Thần Binh các, chắc hẳn là người đúng không.

Sở Thiên Kiêu mỉm cười rồi liếc mắt nhìn hai vị cường giả Nguyên Phủ cảnh bên cạnh Tần Vấn Thiên, bình tĩnh cất lời giống như biết rõ rất cả.

- Thiên niên thiên tài của Thần Binh các? Tần Vấn Thiên sao?

Trái tim của mọi người lại run lên lần nữa, ánh mắt của bọn họ đều nhìn về phía Tần Vấn Thiên.

- Là ta!

Tần Vấn Thiên khẽ gật đầu, không hề giấu giếm gì. Hắn biết mình không thể gạt được Sở Thiên Kiêu.

- Chuyện Tần phủ ta có thể gạt người qua hẳn một bên. Diệp gia và Âu gia ta cũng có thể nói chuyện giúp người. Chỉ cần người không tiếp tục can thiệp vào chuyện Tần phủ nữa thì ta có thể giúp người tu hành.

Đột nhiên Sở Thiên Kiêu nói thế. Không ai ngờ nổi hắn lại nói ra những lời này.

Mọi người nhìn gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười mỉm kia, không khỏi cảm thán một tiếng. Tam hoàng tử Sở Thiên Kiêu của nước Sở đúng là rộng trong loài người. Chỉ cần Tần Vấn Thiên gật đầu thì hắn có thể bỏ qua tất cả mọi chuyện, thậm chí còn có thể giúp Tần Vấn Thiên một phen.

Đây là đang cho Tần Vấn Thiên cơ hội.

Chỉ cần hắn gật đầu, Sở Thiên Kiêu có thể bỏ qua hết mọi ân oán cũ. Thậm chí còn dàn xếp chuyện của Diệp gia và Âu gia giúp hắn. Từ nay về sau hắn và Sở Thiên Kiêu có thể trở thành bằng hữu.

Mà điều kiện duy nhất là chỉ cần hắn không can thiệp chuyện của Tần phủ, bởi vì mâu thuẫn duy nhất giữa Sở Thiên Kiêu và Tần Vấn Thiên chính là lập trường về chuyện của Tần phủ.

Cắt bỏ Tần phủ là bọn họ có thể trở thành bằng hữu.

Người được học viện Đế Tinh công nhận, được Thần Binh các bảo vệ, thiếu niên thiên tài có thể luyện chế thần văn cấp ba. Bây giờ ở trên người Tần Vấn Thiên giống như đang phát ra rất nhiều hào quang.

Chỉ cần hắn bằng lòng thì hắn có thể một bước lên mây ở nước Sở này. Không ai có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Nhưng nếu hắn bằng lòng thì hắn không còn là Tần Vấn Thiên nữa.

- Đa tạ ý tốt của điện hạ.

Tần Vấn Thiên bình tĩnh đáp lại thế thôi chứ không hề nói thêm gì nữa. Rõ ràng là hắn từ chối, đương nhiên chuyện này cũng trong nằm trong dự đoán của mọi người.

Nếu đã hôm nay hắn đứng ở trong gió tuyết ngăn cản đội ngũ áp giải Tần Xuyên, thì mọi người đều biết vị thiếu niên này là người thế nào rồi.

- Chuyện Sở Thiên Kiêu ta đã đồng ý thì chắn chắn sẽ làm được, lời hứa hẹn của Thiên Thu chính là lời hứa hẹn của ta.

Sở Thiên Kiêu cũng không nhiều lời. Hắn đã cho Tần Vấn Thiên cơ hội, còn muốn hay không là do Tần Vấn Thiên lựa chọn, chứ không phải hắn.

Cho dù ở trường hợp nào, lời hắn nói vẫn thỏa đáng như cũ, chuyện hắn đồng ý thì sẽ làm được. Cho dù Lạc Thiên Thu ra quyết định thay hắn thì hắn

cũng không tức giận mà ngược lại hắn còn nói hứa hẹn của Lạc Thiên Thu cũng chính là hứa hẹn của hắn.

Người của hoàng thành nước Sở dường như đã có thêm hiểu biết rõ ràng và trực quan hơn về vị tam hoàng tử trong lời đồn này rồi.

Sở Thiên Kiều, thiên kiều nước Sở, người như vậy mà không bước lên ngôi vị hoàng đế nước Sở thì có vẻ không ổn.

Hiện nay bề hạ nung nấu chí nguyện to lớn, mãi mới có con nối dõi. Vì vậy mặc dù là hoàng tử lớn nhất thì cũng chỉ mới hai mươi tám tuổi, nhưng trong số các vị hoàng tử thì hắn thiên vị tam hoàng tử Sở Thiên Kiều hơn.

- Mang Tần Xuyên trở về, không được ngược đãi Tần Xuyên nữa.

Sở Thiên Kiều bình tĩnh hạ lệnh. Ngay sau đó những quân sĩ trong thế sẵn sàng kia đồng thời xoay người lại áp giải Tần Xuyên rời khỏi đây.

Ở trong lồng giam, ánh mắt của Tần Xuyên nhìn thẳng vào Tần Văn Thiên.

- Vì Phụ vĩnh viễn tin tưởng con, con nhất định sẽ chứng tỏ được bản thân, chứng minh cho toàn bộ nước Sở thấy con có thể làm được.

Đôi mắt Tần Xuyên hơi hơi đỏ lên, trầm nghĩ trong lòng:

- Nước Sở, không ngăn được bước đi của con, thế giới của con chắc chắn là rộng lớn hơn. Con trai à, đây chỉ là một rào cản trên con đường phía trước của con thôi. Không nên vì ta mà trói buộc bản thân, tương lai của con còn rất dài.

Trầm nghĩ như vậy, dưới tóc dài lộn xộn lại có một đôi mắt lóe sáng như ánh sao, dõi theo Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên cũng nhìn thấy ông, dường như có thể đọc hiểu được ánh mắt của Tần Xuyên, hắn cũng trầm nghĩ trong lòng:

- Phụ thân, hài nhi sẽ không để cha thất vọng.

Áp giải Tần Xuyên rời đi, Bạch Thanh Tùng nhìn Tần Văn Thiên thật sâu, hắn quay sang nói với Bạch Thu Tuyết:

- Thu Tuyết, chúng ta đi thôi.

Bạch Thu Tuyết ngăn ra một lúc rồi lập tức gạt đầu. Nhìn thiếu niên phía xa kia lòng của cô ta bỗng nhiên hơi loạn.

Không phải vì hối hận mà là vì từ đầu đến cuối Tần Văn Thiên không hề nhìn cô lấy một cái, cho dù chỉ là liếc mắt thoáng qua.

Cô vẫn nhớ kỹ ngày xưa còn nhắc nhở Tần Văn Thiên rằng bọn họ không phải người của cùng một thế giới.

Tần Văn Thiên cũng đáp lại cô rằng bọn họ hoàn toàn không phải người của cùng một thế giới.

Hiện tại, sự thực có lẽ đã chứng minh ai đúng ai sai.

Bạch Thu Tuyết ngẩng đầu nhìn hoa tuyết bay bay trên bầu trời, đôi mắt đẹp của thiếu nữ có một chút mờ mịt. Lần đầu tiên cô bắt đầu nghi ngờ chính mình.

Người áp giải tù nhân dần dần rời đi, nhưng mà đoàn người quan sát xung quanh vẫn không giải tán.

Nhìn ba vị thanh niên đứng thành hàng, Sở Thiên Kiều, Lạc Thiên Thu, Diệp Vô Khuyết, bọn họ vẫn xuất chúng như vậy.

Trong trận chiến này, bọn họ đã có được nhận thức rõ ràng về Sở Thiên Kiều và Lạc Thiên Thu. Bọn họ cũng 'hiểu' được cả Tần Văn Thiên đứng lẻ loi trong gió tuyết đối diện ba thanh niên kia.

Ngày hôm nay không có ai thua ai thắng, nhưng khuôn mặt của bọn hắn lại in sâu vào lòng người.

Từ hôm nay trở đi, bọn họ khó mà quên đi tự tin lạnh lùng của Sở Thiên Kiều, kiêu ngạo của Lạc Thiên Thu, thâm trầm của Diệp Vô Khuyết.

Bọn họ cũng không thể quên thiếu niên cứng cỏi, có chấp niệm mạnh mẽ và thiên phú phi phàm kia.

Hôm nay Tần Văn Thiên, Sở Thiên Kiều và Lạc Thiên Thu đều giống nhau, lần đầu tiên tiến vào trước mặt của đám người trong hoàng thành nước Sở, lần đầu tiên bị dân chúng 'hiểu rõ'.

Hắn là Tần Văn Thiên, thiếu niên thiên tài có thể luyện chế thần văn cấp ba, đứng phía sau hắn còn có Thần Binh các, sau lưng hắn còn có ý chí của học viện Đế Tinh.

Tần Văn Thiên của Tạo Hóa Pháp Vương!

Đám người Sở Thiên Kiều cũng giẫm gió tuyết mà đi, để lại từng vết chân dưới mặt tuyết trắng xóa.

Sau lưng bọn họ còn có một người, đó là Yên Vũ Hàn. Nếu như nhắc đến người thua ngày hôm nay vậy thì chắc chắn là Yên Vũ Hàn.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên vẫn ngắm nhìn phương xa, chỉ thấy người bên cạnh vỗ vai hắn một cái, nói:

- Yên tâm đi, Sở Thiên Kiêu đã hứa với ngươi ở trước mặt mọi người thì sẽ không làm khó phụ thân của ngươi đâu.

Tần Vãn Thiên gật đầu rồi nhìn người bên cạnh, cười nói:

- Chuyện hôm nay, đa tạ các vị tiên bối tương trợ.

- Bây giờ ngươi đã là bảo bối của Thần Binh các, về sau biết đâu ta còn cần ngươi giúp đỡ đây.

Cường giả Nguyên Phủ cảnh mỉm cười, hai người bọn họ đương nhiên là người của Thần Binh các.

Bọn họ đương nhiên dám đứng phía sau Tần Vãn Thiên. Ở thế giới võ đạo này người có thực lực thì không bao giờ phải lo lắng về việc không thể sống sót. Bọn họ đều có tu vi Nguyên Phủ cảnh, hôm nay chỉ để bảo vệ Tần Vãn Thiên không bị làm sao, Sở Thiên Kiêu sẽ không ngốc đến mức vì thế mà phải cường giả trả thù bọn họ, đối phó Thần Binh các.

Thần Binh các ở nước Sở có địa vị đặc biệt. Hoàng quyền không dám tùy tiện đụng vào, bằng không Thần Binh các mà tức giận mang theo tài nguyên rời khỏi nước Sở, đi tới quốc gia đối địch với nước Sở thì đó sẽ là thảm họa đối với nước Sở.

Đây cũng là nguyên nhân Sở Thiên Kiêu cố gắng lôi kéo Tần Vãn Thiên. Một thiếu niên thiên tài có thể khắc chế ra được thần văn cấp ba, tương lai có lẽ sẽ có rất nhiều cường giả muốn câu cạnh hắn.

Một vị luyện khí sư cao cấp có thể dễ dàng lôi kéo rất nhiều người.

- Nếu người của học viện Đế Tinh đã tới rồi vậy bọn ta cũng đi trước đây.

Người nọ khẽ gật đầu với Tần Vãn Thiên sau đó cũng rời đi.

Tần Vãn Thiên xoay người lại, nhìn từ phía sau bóng người kia kéo nón che đi trong gió tuyết giống như hắn chỉ là một người qua đường bình thường.

- Nhâm tiên bối, đa tạ ngài.

Trên mặt Tần Vãn Thiên lộ ra một nụ cười cảm kích, nam tử hán ân oán rõ ràng, người có ân với hắn thì hắn sẽ khắc trong tim.

Ngày hôm nay, trong lúc khó khăn nhất đời hắn, Thần Binh các và học viện Đế Tinh đều đứng sau lưng hắn, vì hắn mà chống lại áp lực phía hoàng quyền, phần ân tình này hắn sẽ nhớ kỹ!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Mạc Thương trò chuyện

Dệt hoa trên gấm thì rất dễ, khó ở chỗ đưa than sưởi ấm vào ngày tuyết rơi.

Hiện tại Tần Vãn Thiên đứng ở nơi đây, trong con “bão tuyết” cực lớn và cũng là lần mà Thần Binh các cùng học viện Đế Tinh chính thức ra mặt mời chào hắn.

Phần ân tình lần này đương nhiên hắn sẽ không bao giờ quên.

Nhược Hoan bước tới bên cạnh Tần Vãn Thiên, cô nở nụ cười khen:

- Khá lắm!

Nhược Hoan biết là kể từ hôm nay trở đi thì những người muốn đối phó Tần Vãn Thiên sẽ phải cân nhắc nhiều hơn nữa.

Cho dù dùng thủ đoạn ám sát thì cũng phải suy nghĩ thật kỹ càng.

Trong hoàng thành nước Sở này, bất kỳ một thế lực nào cũng đều sở hữu mạng lưới tình báo rất mạnh mẽ. Chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay cũng không thể lờ đi được bộ máy luôn luôn vận chuyển không ngừng nghỉ đó.

Vì vậy bất kể người nào đang có mối hận thù với một người khác thì khi đối mặt với một gia tộc lớn hay đệ tử có thế lực lớn, rất ít người áp dụng thủ

đoạn ám sát. Khi bộ máy tổ chức tin tình báo này bắt đầu vận chuyển thì sẽ cực kỳ đáng sợ.

Dường như những người này đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để ám sát Tần Vãn Thiên rồi.

Có lẽ trước kia bọn họ còn cho rằng Tần Vãn Thiên chưa đủ tư cách để bọn họ thận trọng như thế. Nhưng hôm nay, khi Tần Vãn Thiên đứng trước mặt đám người này lần nữa thì rõ ràng hắn đã đủ để khiến cho tất cả mọi người phải coi trọng hắn rồi.

Trong số đó tất nhiên cũng bao gồm cả Diệp gia và Âu gia.

Trước đó Âu gia chẳng qua là chỉ hy vọng Âu Thần có thể dựa vào sức mình để giải quyết Tần Vãn Thiên. Âu Thần không làm được nên đã bị gia tộc phạt cấm túc, nhưng hiện tại Âu gia muốn đối phó Tần Vãn Thiên thì cũng phải hết sức thận trọng.

Tần Dao cũng đã tới đây, cô kéo kéo tay Tần Vãn Thiên, gương mặt tràn ngập vui vẻ.

- Vãn Thiên, cảm ơn về những gì đệ đã làm.

Tần Dao cười dịu dàng nhìn Tần Vãn Thiên.

- Tỷ, tỷ nói cái gì đó.

Tần Vãn Thiên nheo nheo mắt Tần Dao rồi nói:

- Người đó là phụ thân của đệ, chúng ta là tỷ đệ ruột thì tỷ cảm ơn đệ làm gì?

- Tỷ sai rồi.

Tần Dao nhìn gương mặt đã trút dần đi vẻ non nớt kia, nụ cười trên gương mặt cô xán lạn hơn trước rất nhiều. Nhìn Tần Vãn Thiên đạt được những thành tựu này làm cô thấy vui mừng từ tận sâu đáy lòng.

- Biết sai là được rồi.

Tần Vãn Thiên vừa cười vừa dặn:

- Sau này đừng trở lại nước Tuyết Vân nữa làm gì. Chỉ e rằng tên thái tử nước Tuyết Vân kia cũng chẳng phải hạng người tốt đẹp gì đâu.

- Ừ.

Tần Dao gật đầu thật nhẹ rồi hỏi:

- Nhưng mà hai người Tần Thương và Tần Chí có gặp chuyện gì không?

- Nghe nói thái tử nước Tuyết Vân cũng phải là nhân vật tầm thường đâu, ắt hẳn không phải loại người hẹp hòi thiếu khoan dung. Chúng ta không động chạm gì đến hắn thì đối phương cũng sẽ không đến mức đối phó với Tần Thương và Tần Chí.

Tần Vãn Thiên thuyết phục:

- Nhưng mà tỷ nên gửi một bức thư nói rõ, bảo họ hành động bớt nổi bật dần đi rồi âm thầm lặng lẽ rời khỏi nước Tuyết Vân thì hơn.

Ở nước Sở, có thể lực chuyên môn chịu trách nhiệm vận chuyển thư tín. Chỉ cần người có thể trả một cái giá đủ cao thì có thể đưa bức thư này đến người nhận trong khoảng thời gian cực ngắn.

- Được, tỷ về viết thư ngay đây.

Tần Dao đồng ý.

Cả đoàn người rời khỏi đây trở về học viện Đế Tinh. Không biết con Tiểu Hồn Đan chui ra từ đâu mà nhảy lên người Nhục Hoan.

Tuyết vẫn rơi đầy trời, những người kia vừa thấy bọn họ rời đi thì cũng tản đi dần.

Nhưng danh tiếng của Tần Vãn Thiên lại lan ra khắp hoàng thành nước Sở với tốc độ cực nhanh. Chỉ với thiên phú có thể khắc chế ra được thần văn cấp ba thì cũng đủ để giúp hắn nổi tiếng khắp cả hoàng thành cũng như trở thành đề tài khiến cho mọi người bàn tán say sưa lúc rồi rã rồi. Huống chi lại thêm những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.

Lúc Tần Vãn Thiên quay trở lại học viện Đế Tinh, có không ít người thả chậm bước chân dạo chơi trong tuyết. Đường như những đóa hoa tuyết bay bồng trong học viện lại góp phần tăng thêm vài phần nét đẹp nơi đây.

Nhìn những gương mặt tràn ngập lòng cầu tiến kia, Tần Vãn Thiên nở nụ cười xán lạn. Trải qua thời gian gần một năm này đã để cho hắn cảm giác bản thân đã trưởng thành hơn trước kia rất nhiều.

- Tần Vãn Thiên đã trở về rồi

Xa xa có rất nhiều ánh mắt tập trung vào Tần Vãn Thiên, đáy mắt tỏa ra ánh sáng khác thường.

Trông theo Tần Vãn Thiên thả bộ trên con đường tuyết đi về phía trước, có hai thiếu nữ đang đi ngang qua cũng lén liếc nhìn Tần Vãn Thiên rồi lập tức thối lui:

- Tình Nhi, hẳn chính là Tần Vãn Thiên đó. Năm thứ nhất mà đã đánh bại Yến Vũ Hàn rồi, hơn nữa lại còn đỡ chính diện ba chương của Lạc Thiên Thu.

- Người này vừa đẹp trai vừa giỏi. Hiện tại thì hẳn đã là thiên tài đứng đầu danh xưng với thực trong nhóm đệ tử mới chúng ta lần này rồi.

- Ừ, bây giờ mới thấy, tên Mộ Dung Phong bị Tần Vãn Thiên giết chết trước kia kém hẳn nhiều quá. Tần Vãn Thiên hẳn đang đuổi theo Lạc sư huynh đó.

Giọng nói của hai người càng ngày càng nhỏ, bóng dáng hai người của khuất dần nhưng lại khiến cho Tần Vãn Thiên hết sức kinh ngạc. Tin tức truyền ra ngoài nhanh quá, xem ra trước khi hắn quay về thì tin tức đã lan đến học viện Đế Tinh rồi.

- Coi bộ người nổi tiếng rồi đó.

Nhược Hoan đang đi bên cạnh Tần Vãn Thiên nở nụ cười làm Tần Vãn Thiên nhún vai tỏ vẻ lần này đã khiến quá nhiều người chú ý rồi.

Trong lòng hắn cũng cảm thấy vui vui, dù sao thì hiện giờ Tần Vãn Thiên chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi thôi. Có người tán thành khen ngợi hẳn thì hẳn sẽ vẫn cảm thấy vui sướng.

Đương nhiên, cảm xúc chỉ có bấy nhiêu, hắn còn chưa tới mức tự thổi phồng chính bản thân mình. Suy cho cùng thì hắn cũng hiểu rõ kết quả của ngày hôm nay là đến từ đâu, trừ thiên phú rất tốt của bản thân hẳn thì đa phần là đến từ sự chống lưng của Thần Binh các và học viện Đế Tinh. Hắn không hề chói mắt đến mức chỉ dùng sức mình mà có thể khiến cho mọi người tôn sùng hắn.

Nếu có một ngày như thế, hiển nhiên là hào quang phát ra từ trên con người hắn lúc đó sẽ chói mắt hơn cả những ngôi sao ngoài kia.

Thế giới này rất lớn, bây giờ cuộc sống của hắn chỉ mới bắt đầu mà thôi. Đây mới chỉ là nước Sở thôi mà đã có rất nhiều thiên tài rồi. Thế giới ngoài kia sẽ tuyệt vời đến mức nào nữa đây?

- Cũng chỉ tiếp được có ba chiêu mà thôi, Lạc sư huynh cũng không chính thức chiến đấu một trận với hắn, hiện tại hắn vẫn còn chưa đủ tư cách để so cùng đẳng cấp với Lạc sư huynh đâu.

Ngay lúc này, có một giọng nói hơi chói tai truyền đến làm ánh nhìn của đám người Tần Vãn Thiên trông sang nơi vừa cất lời, phát hiện ra một nam một nữ đang đứng ở đó.

Sắc mặt của người nam khá khó coi, còn người nữ thì vừa phát hiện tầm mắt của đám người Tần Vãn Thiên thì đáy mắt đã xuất hiện chút bối rối:

- Người đang nói bậy bạ gì đó, dù sao thì Tần Vãn Thiên hẳn mới bước vào học viện Đế Tinh năm thứ nhất thôi. Bây giờ người lại đi so sánh hai người bọn họ thì vốn dĩ đã không công bằng rồi.

- Có lẽ vì cô đánh giá hắn quá cao rồi.

Người nam đó vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào Tần Vãn Thiên, làm gương mặt cô cứng đờ ra.

Tần Vãn Thiên quay đầu không nhìn sang chỗ đó nữa, cũng không để ý đến mấy lời nói vừa rồi của họ. Hắn ôm Tiểu Hồn Đan trong ngực rồi tiếp tục đi tiếp trên con đường của mình.

- Xem ra bởi vì cô gái kia có vẻ sùng bái người quá rồi nên làm cho người nam đứng cạnh hơi ghen tuông.

Nhược Hoan lắc đầu cười cười, bọn họ sẽ không để trong lòng những việc nhỏ thế này. Người không thể nào thay đổi cách nhìn của một người khác được.

Vừa biết được tin Tần Vãn Thiên trở về thì trong lòng của rất nhiều người đang suy đoán, e rằng mâu thuẫn giữa Kỳ Sĩ minh và Tần Vãn Thiên sẽ lại gia tăng thêm một cấp độ nữa.

Tần Vãn Thiên về tới phòng nhỏ liền thấy mập mập Phạm Nhạc đang hí hóp mắt nhìn Tần Vãn Thiên. Hắn đi đến ôm Tần Vãn Thiên một cái, nói:

- Lão đại, thấy người ta mừng quá.

- Mập mập chết bầm, coi như người còn chút lương tâm.

Tần Vãn Thiên đập vai Phạm Nhạc rồi hai người tách nhau ra. Phạm Nhạc vẫn nắm chặt tay Tần Vãn Thiên, nói tiếp:

- Lão đại, ta luôn lo lắng cho an nguy của ngươi nên gầy hần đi rồi này. Thấy ngươi không có vấn đề gì nữa, ta cảm thấy tinh thần mình phần chần trở lại rồi. Đúng rồi, lão đại này, nghe nói ngươi có thể khắc chế ra được thần văn cấp ba rồi đúng không? Ngươi có thể mang cho ta vài món thần binh không?

Tần Văn Thiên nhìn dáng người phì nhiêu của Phàm Nhạc thì mắt tròn trắng, hần nheo mắt nhìn mập mập nói mát:

- Ta thật sự thấy "cảm động" quá luôn.
- Không cần phải cảm động đâu, chỉ cần cho ta vài món thần binh cấp ba hộ thân là được.

Đôi mắt mập mập tỏa sáng lấp lánh.

- Không có đâu.

Tần Văn Thiên đáp ngay.

- Nghe nói hiện giờ lão đại ngươi có cả bảo bối của giới Thần Văn, hơn nữa vừa mới ra tay thì đã là thần binh trường thương và Phương Thiên Họa Kích rồi. Không có thần binh cấp ba cũng không sao đâu, cho ta thêm nhiều món thần binh cấp hai thượng phẩm là được rồi, nhận tiện cho thêm ít Tinh Văn thạch để ta tu luyện cũng được.

Mập mập tiếp tục kiên nhẫn xin xỏ.

- Cũng không có.

Tần Văn Thiên tiếp tục trả lời ngắn gọn.

- Hào huynh đệ à, có nghĩa khí chút đi. Đã nói là có phúc cùng hưởng rồi mà.

Ánh mắt mập mập nhìn Tần Văn Thiên có vẻ u oán lăm lăm làm Tần Văn Thiên nổi hết da gà, bại trận triệt để.

- Phàm Nhạc, ngươi đừng có lo việc sau này thiếu thần binh dùng nữa.

Nhược Hoan tròn mắt nhìn mập mập, sau đó nói với Tần Văn Thiên:

- Sư đệ, ta nghĩ rằng hiện tại lão sư muốn gặp mặt ngươi đó. Chi bằng ngươi đến chỗ lão sư một chuyến đi?
- Vâng, vừa lúc ta cũng có một số việc xin lão sư và sư tỷ chỉ bảo.

Tần Văn Thiên xoa xoa cằm.

- Phàm Nhạc ngươi cũng đi luôn đi.

Nhược Hoan quay sang nói với mập mập, Phàm Nhạc gật đầu liên tục rồi cả đám rời khỏi đây.

Cách đó không xa, có rất nhiều đệ tử mới vào nhìn về phía này, đáy lòng lại cảm thán. Mọi người đều là người mới cả nhưng dường như bọn họ đã bị Tần Văn Thiên kéo giãn một khoảng cách rất xa rồi.

Mạc Thương đang khoan chân ngồi bên cạnh một ao nước, trông có vẻ như đang nhắm mắt tu hành.

Lão sư học viện Đế Tinh cũng luôn chịu đựng áp lực trong từng giây từng phút. Bọn họ cũng không hề cắt đứt việc tu hành để thăng bản thân, cố gắng theo đuổi cảnh giới cao siêu hơn.

Lúc Nhược Hoan dẫn Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc đến thì Mạc Thương mở mắt ra. Khi ông vừa nhìn đến Tần Văn Thiên thì đáy mắt đã lộ ra nét vui mừng.

- Lão sư.

Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc hơi khom người bày tỏ thái độ tôn trọng Mạc Thương.

- Nói ra thì cũng đáng xấu hổ, ta đây làm lão sư còn chưa kịp dạy bảo con được điều gì mà con đã có thành tựu như ngày hôm nay rồi.

Mạc Thương mỉm cười khen. Tuy vậy, hần vẫn cảm thấy rất vui sướng, biểu hiện của Tần Văn Thiên đủ để khiến cho một người lão sư như hần cảm thấy tự hào kiêu ngạo.

- Ôn tình lão sư trợ giúp đệ tử tại thành Thiên Ung khi xưa đã đủ để đệ tử khắc ghi trong lòng rồi.

Tần Văn Thiên nói bằng giọng biết ơn.

- Ta biết con là người trọng tình, nếu không thì một người luôn ít xuất hiện trước tầm mắt thế nhân như Nhậm lão đã không đi một chuyến vì con. Hiện

tại địa vị tại học viện Đế Tinh của con đã không thua kém gì trưởng lão như ta rồi.

Mạc Thương rất vui sướng, nói tiếp:

- Ngồi xuống hết đi.

Thấy bọn Tần Văn Thiên ngồi xuống, Mạc Thương nói tiếp:

- Bây giờ con đã có chút thành tựu, hơn nữa sớm muộn gì cũng sẽ đặt chân vào cảnh giới Nguyên Phủ thôi, do đó tiếp theo đây ta sẽ nói cho con biết một số việc ta biết rõ. Như vậy thì tâm mắt của con cũng sẽ rộng lớn hơn một chút, nói cho cùng thì người được ý chí học viện Đế Tinh công nhận nhất định sẽ rời khỏi nước Sở này trong tương lai sắp tới. Mảnh trời đất này không ngăn được con đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Bối cảnh của Lạc Thiên Thu

Tần Văn Thiên ngồi khoanh chân nghiêm túc lắng nghe, đến cả Phạm Nhạc bên cạnh hắn cũng nghiêm túc thêm mấy phần. Thế giới võ đạo đương nhiên sẽ không đơn giản như những gì hắn tưởng tượng, giờ bọn họ mới chỉ nhìn được với mặt nổi của tảng băng chìm, vì họ vẫn chưa đủ tư cách để tiếp xúc với mặt sâu hơn.

Lúc này Mạc Thương muốn để bọn họ mở rộng tầm mắt, nói cho bọn họ biết về những sự tồn tại mà họ chưa từng tiếp xúc.

Chỉ thấy bàn tay Mạc Thương quét một cái, trên mặt đất lập tức xuất hiện một vòng tròn lớn, ngay sau đó Mạc Thương đặt một hòn đá nhỏ vào trong vòng tròn.

- Viên đá này là nước Sở.

Mạc Thương lên tiếng giải thích khiến cho con người của Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc đồng thời co rút lại, viên đá này là nước Sở, vậy vòng tròn này là gì?

- Đây là nước Tuyết Vân, nước Yển, nước Hàn Băng.

Mạc Thương đặt từng viên đá vào bên trong vòng tròn, chẳng mấy chốc trong vòng tròn đã có khá nhiều các viên đá nhưng chúng vẫn chỉ chiếm một góc rất nhỏ của vòng tròn mà thôi.

Tiếp đó, Mạc Thương khoanh tròn những chỗ có đá, những phần đất đó lập tức nối tiếp nhau thành một phần đất không nhỏ, nhưng so với vòng tròn lớn thì vẫn rất nhỏ.

Mạc Thương giơ tay lên, đặt một hòn đá to hơn vào chỗ đất bị khoanh tròn.

- Sau lưng của mười quốc gia, bao gồm cả nước Sở chính là viên đá to hơn này, Cửu Huyền cung.

Mạc Thương nói với ngữ điệu bình tĩnh nhưng lại khiến Phạm Nhạc và Tần Văn Thiên chấn động. Cửu Huyền cung chắc là một tông môn nhưng nó lại đứng trên cả mười quốc gia.

- Chỉ một câu nói từ Cửu Huyền cung có thể khiến cho nước Sở đổi chủ, hoặc là khiến cho nước Sở bị những quốc gia khác thôn tính, nhưng với tư cách là một thế lực siêu nhiên, Cửu Huyền cung sẽ không can thiệp vào nội chính của nước Sở. Nó siêu nhiên thoát tục, chỉ áp đảo các nước, thỉnh thoảng nhìn trộm vài đệ tử ưu tú của các nước thì sẽ dẫn họ đi, để họ trở thành đệ tử của Cửu Huyền cung.

Mạc Thương tiếp tục nói:

- Lạc Thiên Thu đến từ nơi này.

Hai bàn tay của Tần Văn Thiên nắm chặt, hắn đột nhiên cảm nhận được một áp lực to lớn, hóa ra là thế, thảo nào địa vị của Lạc Thiên Thu ở nước Sở lại cao như thế, hóa ra là vì hắn ta đến từ Cửu Huyền cung.

Hơn nữa, hắn có cảm giác mơ hồ là học viện Đế Tinh hình như hơi có ý kiến với Lạc Thiên Thu.

Tần Văn Thiên cũng hiểu rõ tại sao lúc Lạc Thiên Thu muốn đối phó với mình thì Mạc Thương lão sư lại tự đến một chuyến bảo mình đi xin lỗi, bởi vì lúc đó hắn vẫn chưa nhận được sự thừa nhận thực sự của học viện Đế Tinh, nên Lạc Thiên Thu dám giết hắn.

- Phụ thân của Lạc Thiên Thu đã từng tu hành ở học viện Đế Tinh, hơn nữa thiên phú rất xuất chúng, được học viện Đế Tinh tập trung bồi dưỡng. Nhậm

lão thu hấn ta làm đệ tử thân truyền, dốc lòng chiếu cố hấn ta.

Mạc Thương không dừng lại, vẫn nói tiếp:

- Phụ thân hấn đến Cửu Huyền cung, học viện Đế Tinh không hề ngăn cản học viên bước đến một vũ đài cao hơn, mà ngược lại còn thấy vui mừng thay cho hấn ta. Thế nhưng phụ thân của Lạc Thiên Thu mưu đồ chiếm lấy Thiên Tinh các của học viện Đế Tinh, hấn ta không dựa vào sức mình để vượt qua khảo nghiệm mà lại có ý đồ lấy đi thứ không thuộc về mình đem đến Cửu Huyền cung, việc này suýt nữa đem lại tai họa cho học viện Đế Tinh.

Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc lại kinh ngạc thêm một lần nữa, hóa ra trong này lại có chuyện phức tạp như thế.

- Nếu như phụ thân của Lạc Thiên Thu đã dựa dẫm vào Cửu Huyền cung, học viện Đế Tinh cuối cùng làm thế nào để bình an vô sự vậy ạ?

Phàm Nhạc hỏi với vẻ nghiêm túc.

- Học viện Đế Tinh bồi dưỡng vô số học sinh, không phải người nào cũng giống như phụ thân của Lạc Thiên Thu. Có vài người đã có chỗ đứng ở ngoài cái vòng tròn này, bọn họ cũng đã gặt hái được thành tựu phi phàm.

Mạc Thương chỉ vào phần bên ngoài chỗ mười quốc gia bị Cửu Huyền cung bao lấy, nói:

- Có một người, sau khi biết được chuyện này đã gây sức ép với Cửu Huyền cung, người này là người mà đến Cửu Huyền cung cũng phải kiêng kị nên cuối cùng hai bên hòa giải.

Tần Văn Thiên nghe đến đây thì cảm thấy có chút vui mừng, học viện Đế Tinh có lịch sử mấy ngàn năm, có một số nhân vật thiên tư xuất chúng cũng tốt nghiệp ở đây, bọn họ hiển nhiên chưa từng quên đi học viện đã từng bồi dưỡng mình.

- Ở xung quanh vùng đất mà Cửu Huyền cung quản lý còn có rất nhiều quốc gia, sau lưng họ cũng có một thế lực giống như Cửu Huyền cung, ví dụ như Phiêu Miểu phong, Lạc Nhật sơn v.v... mỗi một thế lực lại chiếm cứ lấy một vùng đất.

Mạc Thương vẽ ra rất nhiều vòng tròn giống như Cửu Huyền cung, trong chốc lát, cả vòng tròn lớn đều bị những vòng tròn nhỏ lấp đầy.

Bức tranh vừa đơn giản vừa đầy tính hình tượng này khiến cho Phàm Nhạc và Tần Văn Thiên cảm nhận rõ ràng, trong vòng tròn này, nước Sở nhỏ bé biết bao, chỉ là một viên đá mà thôi.

Mà bọn họ, còn đang giãy giụa để tiến lên phía trước trong viên đá đó.

- Cửu Huyền cung không can thiệp vào chính sự của nước Sở, nhưng tại sao có thể đứng ở phía sau dễ dàng không chế mười nước, thậm chí chỉ một câu nói của nó là có thể thay đổi quân vương của một quốc gia chứ?

Mạc Thương nhìn Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc, hỏi.

- Tất nhiên là do thực lực.

Tần Văn Thiên lên tiếng trả lời.

- Đúng thế! Nếu như ở nước Sở xuất hiện một cường giả Thiên Cương cảnh, có thể trở thành luật pháp của cả quốc gia, nhưng những người đạt Thiên Cương cảnh ở Cửu Huyền cung cũng chỉ có vài người. Nghe nói phụ thân của Lạc Thiên Thu đang đột phá cảnh giới này từ lâu rồi, không biết bây giờ hấn ta đã bước vào cảnh giới này chưa.

Lời của Mạc Thương khiến Tần Văn Thiên hiểu được Lạc Thiên Thu có địa vị thế nào trong học viện Đế Tinh. Cao tăng của học viện Đế Tinh đương nhiên không muốn chứa chấp hấn, nhưng vì lai lịch của hấn nên học viện Đế Tinh chỉ có thể thỏa hiệp.

- Đệ tử có thể thỉnh giáo một vấn đề không?

Tần Văn Thiên lên tiếng.

- Người nói đi.

Mạc Thương gật đầu đáp.

- Sở Thiên Kiêu đã có thiên phú rất tốt, sau này chắc hấn sẽ không ở nước Sở đúng không.

Tần Văn Thiên hỏi, nửa câu sau của hấn vẫn chưa nói ra, với thiên phú của Sở Thiên Kiêu, rất có khả năng sẽ được Cửu Huyền cung coi trọng, vậy thì sao hấn còn cứ cố chấp giành lấy hoàng quyền chứ.

Hoàng quyền gì thì cũng cần thực lực mạnh mẽ trải đường, thực lực mới là điều quan trọng nhất.

Mạc Thương tất nhiên hiểu được lời nói của Tần Văn Thiên, hấn cười đáp:

- Vấn Thiên, tu hành tốn rất nhiều tài nguyên, nếu như Sở Thiên Kiều có thể quản lý cả nước Sở, vậy thì chẳng phải phần lớn tài nguyên của nước Sở sẽ rơi vào trong tay hắn sao?

Tần Vấn Thiên ngăn người rồi lập tức hiểu ra, Mạc Thương nói tiếp:

- Quân vương không nhất định là phải chấp chính ở nước Sở, hắn hoàn toàn có thể tìm được mấy kẻ giống như Diệp gia phò tá hắn ta trị vì đất nước, đồng thời cũng không cản trở việc tu hành của mình.

- Được rồi, tiếp theo đây, phải nói chính sự với con rồi.

Mạc Thương nhìn Tần Vấn Thiên, trong mắt có vài phần vui mừng:

- Vốn tưởng rằng sang năm mới nói chuyện này với con, nhưng không ngờ con trưởng thành nhanh như thế, vì thế nên ta nói chuyện này với con trước.

Tần Vấn Thiên có chút tò mò, không biết Mạc Thương muốn nói gì với hắn.

- Ở nước Sở, vào mỗi cuối năm đều có một buổi thịnh yến, buổi yến tiệc này tên là Quân Lâm yến, cái tên Quân Lâm có hai tầng ý nghĩa, thứ nhất là quân vương sẽ thân lâm, thứ hai là cuộc đấu trong yến hội có ý quân lâm thiên hạ.

Tần Vấn Thiên nghe thấy lời này thì liền thấy hứng thú, chắc hẳn đây chính là thịnh yến mà Lạc Thiên Thu từng nhắc tới.

Nó tên là Quân Lâm yến, quân lâm, quân lâm thiên hạ.

- Đây đương nhiên không phải là một yến hội bình thường rồi. Quân Lâm yến được bày ở Sở Vương Đài, nơi đặt quốc hiệu cho nước Sở. Yến hội mời các vị hào kiệt trong thiên hạ tụ lại với nhau, quân vương thân lâm, hào kiệt tề tựu. Những thiếu niên thiên tài Nguyên Phủ cảnh trở xuống ở nước Sở luận bài tài nghệ, lên đài luận võ, những người có biểu hiện xuất sắc trên Quân Lâm yến sẽ vang danh khắp Sở đô, làm rạng danh nước Sở.

- Chín người đứng đầu có khí thế quân lâm sẽ nhận được sự coi trọng của cả nước, thậm chí, người của các quốc gia khác đều vô cùng quan tâm đến Quân Lâm yến này. Hơn nữa ta có thể nói rõ với các ngươi rằng phía sau Quân Lâm yến này kì thực là Cửu Huyền cung đang tuyển người.

Trước đây Mạc Thương đã từng nói, Cửu Huyền cung đứng sau lưng các quốc gia, thực ra là vì tuyển chọn nhân tài.

- Đồng thời, chín người trong bảng Quân Lâm yến đều được nước Sở phong thưởng, ngoài ra nếu như người của các học viện võ phủ lớn giành được chín vị trí đầu tiên trong bàn tiệc thì học viện cũng sẽ có phần thưởng. Mà học viện của chúng ta chỉ thưởng cho người đứng đầu bảng thôi, phần thưởng này là được vào thẳng tầng thứ bảy của Thiên Tinh các.

- Tầng thứ bảy của Thiên Tinh các ư?

Sắc mặt Tần Vấn Thiên nghiêm túc, tầng thứ bảy của Thiên Tinh Các là nơi luôn khiến hắn thấy hiếu kỳ.

Mọi người trong học viện Đế Tinh đều biết tầng thứ sáu của Thiên Tinh các đã có công pháp Nguyên Phủ cảnh đỉnh phong và thần thông Địa cấp đỉnh tiêm rồi, thế thì tầng thứ bảy, tầng thứ tám và tầng thứ chín thì sao đây?

- Đúng, đây là đường tắt nhanh nhất để lên tầng thứ bảy của Thiên Tinh các, ngoại trừ lấy được vị trí đầu bảng trong Quân Lâm yến ra thì cái giá phải trả khi muốn dùng phương thức khác để bước vào Thiên Tinh các hoặc là quá lớn, hoặc là quá lãng phí thời gian, đến cả Lạc Thiên Thu cũng không làm được, vì thế hắn ta chỉ còn cách đoạt được vị trí đầu bảng trong Quân Lâm yến, đến lúc đó hắn có thể giống như phụ thân mình, bước vào tầng thứ bảy của Thiên Tinh các.

- Tầng thứ bảy của Thiên Tinh các chính là ngưỡng cửa để lên tầng thứ tám và tầng thứ chín. Tình huống cụ thể bên trong thế nào ta cũng không rõ, ta chỉ biết phụ thân của Lạc Thiên Thu từng đoạt được chỗ ngồi dự tiệc đầu bảng trong Quân Lâm yến, được Cửu Huyền cung coi trọng, sau đó đi vào tầng thứ bảy của Thiên Tinh các. Có điều hắn ta không thông qua khảo nghiệm bước lên tầng thứ tám, thế rồi lão lại muốn mượn sức mạnh của Cửu Huyền cung để lên, học viện Đế Tinh sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc phản nghịch thế này chứ.

Lời nói của Mạc Thương khiến Tần Vấn Thiên hiểu rõ về chuyện xưa này, dưới tiền đề không thông qua khảo nghiệm phụ thân của Lạc Thiên Thu vẫn muốn lên tầng thứ tám của Thiên Tinh các, chộc giận học viện.

- Lạc Thiên Thu xuất hiện ở học viện Đế Tinh là cuộc đấu trí giữa học viện Đế Tinh và phụ thân của Lạc Thiên Thu. Học viện Đế Tinh không muốn để Lạc Thiên Thu đoạt được chức đầu bảng trong Quân Lâm yến, thế nhưng nay Lạc Thiên Thu đã đột phá được Luân Mạch cảnh tầng thứ tám. Không thể không nói, năm này hắn có cơ hội đứng đầu, cho dù thất bại thì nếu như năm sau hắn vẫn chưa lên được Nguyên Phủ thì càng không có ai có thể ngăn cản hắn ta.

Mạc Thương nhìn Tần Vấn Thiên, nói với vẻ nghiêm túc:

- Bây giờ học viện Đế Tinh đã thừa nhận khả năng của con, cao tầng của học viện chắc chắn đều hy vọng trong Quân Lâm yến sang năm con có thể ngăn chặn Lạc Thiên Thu.

- Nếu như trong Quân Lâm yến năm nay hắn đoạt được vị trí đầu bảng thì sao?

Tần Ván Thiên hỏi:

- Chẳng lẽ học viện Đế Tinh thật sự để hấn lên tầng thứ bảy của Thiên Tinh các sao?
- Điều đó có nghĩa là trong cuộc đấu trí này học viện Đế Tinh thua rồi, nếu đã thua thì phải nhận.

Mạc Thương ngừng đầu lên nhìn những bông tuyết bay trong không trung, nói:

- Quân Lâm yến hàng năm là thịnh yến lớn nhất trong năm của nước Sở, cũng là lúc các thanh niên thiên tài xuất hiện nhiều nhất, trong đó tất nhiên có rất nhiều người là Luân Mạch cảnh tầng thứ chín thậm chí là Luân Mạch cảnh đỉnh phong, hy vọng có người có thể đánh bại Lạc Thiên Thu.

Hắn không chưa từng nghĩ năm nay để Tần Ván Thiên đi ngăn chặn Lạc Thiên Thu, dù gì thì giờ chỉ còn cách Quân Lâm yến không đầy hai tháng nữa thôi, thời gian quá ngắn, lần này Tần Ván Thiên có thể tham gia Quân Lâm yến nhưng chỉ có thể coi là một lần thí luyện thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Thử sáng tạo

Thực lực hiện tại của Tần Ván Thiên là Luân Mạch cảnh tầng sáu. Sau một năm tu vi của hắn mới có thể bước vào Luân Mạch cảnh đỉnh phong. Trong khoảng thời gian này đủ để Tần Ván Thiên củng cố tu vi của bản thân, cường hóa năng lực dùng trong chiến đấu mà Tinh Hồn trao cho hắn. Khi đó Tần Ván Thiên mới có thể tranh giành vị trí đứng đầu tại Quân Lâm Yến được.

- Gửi gắm hi vọng vào người khác à?

Tần Ván Thiên lắc đầu. Hắn đã từng cảm nhận sức chiến đấu của Lạc Thiên Thu, lúc đó hắn còn chưa thi triển toàn bộ lực lượng như đã mạnh mẽ lắm rồi. Nếu bản thân không ra ba chiêu phủ đầu thì e rằng kết quả đã đi theo một hướng khác. Mà nếu như Lạc Thiên Thu muốn bước vào Thiên Tinh các tầng thứ bảy, hắn sẽ tìm ra cách để gia tăng lực lượng của chính mình trong khoảng thời gian này.

Lạc Thiên Thu đến từ Cửu Huyền Cung, tất nhiên là Tần Ván Thiên không đánh giá thấp hắn bởi vì rõ ràng rằng hắn nhất định sẽ có lá bài tẩy của mình.

- Mặc dù hi vọng năm nay không quá lớn nhưng ta cũng muốn thử một phen, tranh thủ cơ hội.

Tần Ván Thiên thể hiện quyết tâm của mình.

- Ta cũng nghĩ vậy, nhưng Quân Lâm Yến sẽ vẫn tiềm tại những nguy hiểm. E rằng đám người Lạc Thiên Thu và Âu Thần sẽ tham gia Quân Lâm Yến lần này, con cứ xem như đây là một đợt thí luyện của mình đi, nếu thấy không ổn thì rút ngay, cẩn thận vẫn hơn.

Mạc Thương dặn dò Tần Ván Thiên.

Hiện tại học viện Đế Tinh gửi gắm kỳ vọng rất lớn đối với Tần Ván Thiên.

Mạc Thương hiểu rất rõ ràng hàm ý của kỳ vọng này, bởi vì Thiên Tinh các tầng bảy là cầu nối đi thông lên tầng thứ tám và tầng thứ chín.

Năm đó, Đế Thương – người sáng lập ra học viện Đế Tinh đã để lại Thiên Tinh các, trong dòng lịch sử dài đằng đẵng của nó chưa từng có người bước vào tầng thứ chín.

Cao tầng học viện Đế Tinh vẫn luôn hi vọng có một ngày xuất hiện một đệ tử sở hữu nhân phẩm lẫn thiên phú xuất chúng có thể sáng tạo ra lịch sử hoàn toàn mới.

- Lão sư, bây giờ ta có thể tiến vào Thiên Tinh các tầng thứ sáu không?

Tần Ván Thiên cười ngây ngô đưa ra câu hỏi khiến Mạc Thương liếc mắt:

- Tinh thương lượng đi cửa sau à? Hiện tại con đã khắc chế ra được thần văn cấp ba, việc lấy được Tinh Vãn thạch cũng đâu còn khó khăn nữa, vậy thì phải cố gắng nhiều hơn cho học viện mới đúng chứ.

Thần sắc Tần Ván Thiên trở nên ủ rũ rồi nghe Mạc Thương nói tiếp:

- Như vậy đi, tự con nâng ngọc bài Đế Tinh lên cấp bốn, còn số Tinh Vãn thạch cần thiết để tăng từ cấp bốn đến cấp năm thì con cứ nói với trưởng lão tính trên người của ta đi. Vậy thì con đã đủ điều kiện để bước vào Thiên Tinh các tầng thứ năm rồi, còn việc lên tầng tiếp theo thì con tự nghĩ cách đi nhé.

- Đa tạ lão sư.

Sắc mặt Tần Vãn Thiên trở nên đầm chiêu, bởi khi bước vào Thiên Tinh các tầng thứ năm thì hẳn có thể tiếp xúc với thần thông Địa cấp trung phẩm rồi.

- Lão sư, còn ta còn ta thì sao?

Đôi mắt mập mạp sáng lấp lóe nhìn Mạc Thương.

- Con cứ ngoan ngoãn đi theo ta tu hành đi.

Mạc Thương trừng mắt liếc nhìn Phàm Nhạc răn dạy:

- Nếu như con tu hành chăm chỉ hơn một chút thì cảnh giới không đến mức bị Vãn Thiên bỏ xa thế này.

Về mặt mập mạp trở nên đau khổ nhưng vẫn gật đầu. Trong khoảng thời gian này Mạc Thương luôn theo sát hướng dẫn hẳn tu hành, đối xử với hẳn vô cùng tốt, Phàm Nhạc luôn ghi tạc ơn này trong lòng.

Nhược Hoan cũng cười theo, thiên phú mập mạp này rất tốt nhưng đúng là quá lười biếng. Dù vậy, hiện tại hẳn có tu vi Luân Mạch cảnh tầng năm, xem như đã đứng đầu trong nhóm người mới rồi.

- Mập mạp, ta giúp ngươi tăng ngọc bài Đế Tinh lên cấp bốn.

Tần Vãn Thiên nói với Phàm Nhạc khiến đôi mắt Phàm Nhạc sáng rực:

- Đủ nghĩa khí.

- Lão sư, chúng con xin đi trước một bước.

Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc chào tạm biệt rồi đi cùng Nhược Hoan rời khỏi đây.

Mạc Thương cúi đầu nhìn cái vòng tròn cực lớn do mình vẽ ra. Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc cũng không hỏi xem vòng tròn lớn này là gì, bởi vì bọn họ không theo đuổi những thứ cao xa. Trong mắt của bọn họ, Cửu Huyền Cung là một tồn tại mờ ảo, những người như bọn họ bây giờ còn chưa đủ sức để tương đương được vòng tròn này đang đại diện cho cỗ thế lực thế nào.

Sau khi đám người Tần Vãn Thiên rời đi, một bóng người xuất hiện sau lưng Mạc Thương không biết tự bao giờ.

Mạc Thương đứng dậy hơi khom người chào:

- Nhâm lão, sao không để cho chính tiểu tử đó tăng ngọc bài Đế Tinh của mình?

Trên thực tế, cái gọi là "tính trên người Mạc Thương" tương đương với việc học viện đã mở cửa sau cho học viện.

- Hẳn đã tu luyện đến thức thứ ba Phá Vọng ẩn trong Thiên Thủ ấn rồi, liệu rằng hẳn đã có thể khai triển uy lực của thần thông Địa cấp trung phẩm hay không? Tầng thứ năm là vừa đủ, ta hi vọng hẳn có thể phát triển nhanh hơn chút nữa, tốt nhất là lần Quân Lâm yến này sẽ tạo ra áp lực cực lớn cho hẳn và cũng là động lực giúp hẳn đi về phía trước.

Lời nói của Nhâm lão pha thêm hàm nghĩa sâu xa:

- Hi vọng đánh giá lần này của ta giúp ta chuộc lại lỗi lầm trước kia.

Mạc Thương nhìn Nhâm lão rồi thầm than. Xem ra Nhâm lão vẫn còn đang đau lòng tự trách vì đã bồi dưỡng phụ thân của Lạc Thiên Thu.

Sau khi Tần Vãn Thiên tăng ngọc bài Đế Tinh lên cấp năm thì tiến vào Thiên Tinh các ngay. Cuối cùng hẳn lựa chọn hai loại thuật thần thông cấp bậc Địa cấp trung phẩm. Nếu như hẳn đã có thể tu luyện Thiên Thủ ấn đến cấp độ Phá Vọng ẩn đồng nghĩa với việc hẳn đã có thể lý giải và tu hành được những loại lực lượng thần thông cấp bậc này.

Thần thông Lạc Sơn chương là một bộ chương pháp công kích nối tiếp. Khi đã tu luyện thành thạo thì uy lực chương pháp mỗi lúc một mạnh hơn, khi đạt đến đỉnh phong thì mỗi khi phát ra một chương đều chẳng khác gì một ngọn núi, uy lực cực kỳ khủng bố.

Sở dĩ Tần Vãn Thiên lựa chọn Lạc Sơn chương là vì đúng lúc hẳn cũng có một thần văn trùng khớp với nó, bởi thần văn này cũng giống hệt như một ngọn núi vậy. Đây là thần văn cấp hai, trước kia Tần Vãn Thiên đã từng thử dùng thần văn này để ngưng tụ thần nguyên nhưng tốc độ quá chậm lại còn tiêu hao nguyên lực tinh thần, mà hẳn có thể làm được việc này. Trong lúc hẳn đối chiến với Lạc Thiên Thu, cơ thể đã ngưng tụ một ít thần nguyên mà còn bộc phát uy lực mạnh mẽ.

Bây giờ tốc độ ngưng tụ thần nguyên chương ẩn càng lúc càng nhanh, sớm muộn gì thì Luyện Thần Đồ Lục cũng bước vào tầng thứ hai. Đến lúc đó, hẳn sẽ thuận lợi ngưng tụ loại sơn chi thần nguyên này. Mặc dù giờ đây hẳn cũng đã ngưng tụ được một chút thần nguyên này chứa trong khiếu huyệt như một lá bài tẩy của mình.

Thần thông thứ hai mà Tàn Ván Thiên lựa chọn chính là Cuồng Thú Kích Pháp, gồm bốn thức và ba mươi sáu loại biến hóa. Bốn thức này lần lượt là: Thanh Long thức, Bạch Hổ thức, Chu Tước thức, Huyền Vũ thức. Mỗi một thức ẩn chứa chín biến hóa khác nhau, chúng lưu chuyển liên mạch như mây như nước, vẹn toàn công thủ, uy lực mạnh mẽ phi thường.

Thuật thần thông trong Thiên Tinh các học viện Đế Tinh rất toàn diện, gồm đủ cả thần thông kiếm pháp, đao pháp, thương pháp, kích pháp. Tàn Ván Thiên cho rằng Thiên Chuy tinh của mình bá đạo, lực lượng nguyên lực tinh thần mạnh mẽ cuồng bạo rất phù hợp với khí phách của Phurong Thiên Họa Kích. Vừa thấy bộ Cuồng Thú Kích Pháp công thủ toàn diện thì hần lập tức quyết định tu hành không chút do dự.

Do đó, với những thần thông thuần công kích thì hần đã có hai thủ đoạn lợi hại là Thiên Thủ ấn, Lạc Sơn chương, đầy đủ hai mặt công thủ thì có Cuồng Thú Kích Pháp, trên thân pháp thì có Cửu Thiên Côn Bằng quyết. Nếu bản thân tu luyện thành thạo hết tất cả thì chắc chắn rằng lực chiến đấu của hần sẽ gia tăng lên rất nhiều.

Ba ngày sau, bên cạnh một hồ nước trong một tòa viện đặc biệt trong học viện Đế Tinh, Tàn Ván Thiên nhắm mắt ngủ mà không hề biết chuyện xảy ra bên ngoài.

Khi ngọc bài học viện Đế Tinh tăng lên cấp bốn thì có thể lựa chọn một tòa viện độc lập để ở, đương nhiên Tàn Ván Thiên cũng có thể.

Đương nhiên Tàn Ván Thiên không chỉ đang ngủ đơn giản như vậy, hần đang mơ thấy một cảnh biển đang gầm thét dữ dội, trên bờ biển đang có một bóng người đang cầm Phurong Thiên Họa Kích trong tay. Mỗi một lần huy động đều giống như một con mãnh hổ gầm thét tấn công về phía trước, như thể có cả một bầy hổ đang rống giận vang vọng khắp núi rừng.

Khi một đợt sóng ập đến, bóng người đó biến đổi kích pháp, diễn luyện đến mức kín kẽ không một khe hở. Trước mặt hần có một con Huyền Vũ khổng lồ đang phun ra nuốt vào sóng biển.

Trong khoảnh khắc đó, chân hần giậm mạnh, cả người lập tức hóa thân thành côn bằng gầm lên rống giận, gió lốc nổi lên, Phurong Thiên Họa Kích thay đổi thành thức Thanh Long, nó tựa như con Thanh Long đang giận dữ lao ra ngoài biển rộng.

Sau một hồi lâu, bóng dáng ấy đáp xuống mặt đất rồi ngồi xuống bờ cát.

Người này chính là Tàn Ván Thiên.

Nếu đã là mơ thì có thể phóng đại, thế thì vì sao lại không tự mơ về một giấc mộng xuân thu, khuếch đại ý nghĩ của bản thân cũng như phát huy toàn bộ lực lượng của thần thông? Có làm như thế thì năng lực tiếp thu thuật thần thông này sẽ mạnh hơn nữa.

Tàn Ván Thiên ngẩng đầu nhìn vào hư không, hần thấy bầu trời này không phải là bầu trời mà giống như một bức họa cực lớn, một bức họa giang sơn.

Mỗi nét vẽ đều đúc thành mặt đất núi sông, lại như đứng thành thần thông tuyệt thế.

Ánh mắt của Tàn Ván Thiên chìm dần vào trong đó, tìm tòi suy nghĩ.

Mà dường như mặt đất núi sông được phác họa này giống như một bức họa văn được cấu thành nên từ nhiều nét phác họa đang cài vào nhau.

Thần văn có thể đúc thần nguyên.

Khi Tàn Ván Thiên tu hành thần thông, hần phát hiện ra thủ đoạn phát lực của thần thông rất gần với thần văn. Ví dụ như Lạc Sơn chương, lúc phát lực cần phải khống chế chân nguyên hóa thành ngọn núi đang ập xuống. Khi hần ngưng tụ sơn chi thần nguyên để công kích thì gần giống với Lạc Sơn chương, nhưng chẳng qua là Lạc Sơn chương phức tạp hơn nhiều. Tuy thế, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu.

Tàn Ván Thiên có một suy nghĩ cực kỳ lớn gan, phải chăng thuật thần thông sinh ra từ việc diễn hóa thần văn?

Nhìn bức tranh sông núi trên vòm trời, Tàn Ván Thiên đắm chìm trong suy tư.

Mặc dù người khác cũng sẽ phát hiện ra vài điểm bất thường nhưng họ cũng sẽ không đào sâu vào thêm. Giả sử có muốn đi chẳng nữa thì cũng có rất ít người muốn thăm dò. Bởi vì, không phải tu sĩ Võ Mệnh nào cũng giống như Tàn Ván Thiên mà có được Luyện Thần Đồ Lục, bức tranh non sông lại còn có trình độ khắc tạo thần văn hết sức phi phàm.

Quan sát ba ngày nhưng Tàn Ván Thiên vẫn không có được đáp án cho riêng mình nhưng Tàn Ván Thiên vẫn rất sung sướng vì dường như lý giải của hần đối với thuật thần thông lại càng sâu sắc rõ ràng hơn một chút. Có lẽ hần có thể lý giải chúng dựa theo ý nghĩ của mình.

Nhắc thấy mỗi một nét vẽ trên mặt đất của Tàn Ván Thiên như thể đang ẩn chứa một lực lượng huyền diệu nào đó. Lúc này đây, hần không ngưng tụ thần văn trong cơ thể mình mà dùng tay để khắc tạo thần văn giống với suy nghĩ của bản thân.

Chỗ tinh diệu của thần văn nằm ở việc những thần văn do người đi trước quy nạp thành đều cực kỳ hoàn thiện, chỉ cần một nét vẽ sai thì cũng có thể làm cho thần văn này mất đi lực lượng vốn có. Vì vậy, nếu bản thân muốn sáng tạo ra một thần văn nguyên vẹn dựa vào lực lượng của chính bản thân mình thì đó là chuyện hết sức khó khăn. Tàn Ván Thiên hần đang muốn thử nghiệm một chút.

Chẳng phải bức họa giang sơn trong hư không kia chính là một loại cảm ngộ từng trải của bản thân người trung niên mặc thanh sam đầy thôi!

Chương 96: Bức họa thứ nhất

Tần Vấn Thiên ở trong mộng hoàn toàn chìm sâu vào một trạng thái đặc biệt. Hắn hoàn toàn quên đi thời gian trôi qua bao lâu, hắn thậm chí còn không biết chính mình đang làm gì nữa.

Thậm chí khi Tần Dao ở bên ngoài hô to tên hắn cũng không khiến hắn tỉnh giấc. Tần Dao thấy vậy thì không tiếp tục quấy rầy hắn nữa.

Nếu hiện tại có một cường giả am hiểu về sức mạnh giấc mộng ở đây thì chắc chắn sẽ biết trạng thái của Tần Vấn Thiên lúc này chính là tiến sâu vào mộng cảnh. Loại trạng thái này cũng tương đương với tiến vào cảm ngộ tu hành cấp độ cao, mà ngộ tính của hắn vốn ở trạng thái cực mạnh nữa.

Hai ngày sau, trước bãi biển ở trong mộng cảnh, không biết trải qua bao nhiêu lần chỉnh sửa, Tần Vấn Thiên rốt cục dừng tay. Nhìn hình vẽ trên bức tranh mà mình đã khắc họa ra hắn cũng cảm thấy phần nào tỉnh lại từ trạng thái đặc thù kia.

- Thành công rồi.

Trong mắt Tần Vấn Thiên lộ ra vẻ vui sướng. Hình vẽ trên bức tranh hắn vẽ ra là một hình người. Hình người kia đang cầm một cây Phương Thiên Họa Kích đâm về phía trước. Động tác vô cùng đơn giản nhưng lại khiến cho người ta cảm giác được lực lượng tràn đầy. Loại khí thế phát ra này trước nay chưa từng có, đủ để phá hủy hết thảy mọi thứ.

Hình người nọ giống như có thể di chuyển, chỉ cần nhìn chăm chăm vào nó thì sẽ phát hiện nó giống như sống động, có thể đưa người vào loại ý cảnh kỳ diệu kia.

- Đây xem như là một loại thần văn hoàn toàn mới sao?

Tần Vấn Thiên thì thảo luận lắm bả, thần văn hình người, nếu đúng như vậy thì nó thuộc cấp bậc gì đây?

Tần Vấn Thiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua hư không. Tựa hồ hắn cũng không biết bây giờ đã qua bao lâu rồi. Trong lòng vừa nghĩ, Tần Vấn Thiên lập tức rời khỏi mộng cảnh. Vì mộng cảnh này là do chính hắn tạo ra vậy nên ý chí của hắn hoàn toàn có thể khống chế bản thân mình ra vào mộng cảnh..

Tần Vấn Thiên ở bên ngoài mở hai mắt ra, về lại thế giới thật. Hắn phát hiện Tần Dao đang đi qua đi lại ở cách đó không xa, không khỏi mỉm cười gọi:

- Tỷ.

Tần Dao thấy Tần Vấn Thiên đã tỉnh lại thì không khỏi mỉm cười đi tới bên cạnh hắn nói:

- Đệ tu luyện đúng là lâu thật.

- Tỷ đợi lâu lắm rồi sao?

Tần Vấn Thiên hỏi.

- Lâu lâu lại đến một lần, muốn nói cho đệ một chuyện. Ta thu được thư gửi từ nước Tuyết Vân sang rồi.

Về mặt của Tần Dao nghiêm túc lại, nói:

- Trong thư bọn họ nói đến cuối năm bọn họ sẽ đến nước Sở cùng thái tử của nước Tuyết Vân.

- Sao bọn họ lại làm như vậy?

Tần Vấn Thiên cau mày hỏi.

- Không rõ lắm.

Tần Dao lắc đầu, có điều lúc sau hoàng thành nước Sở lại truyền ra một tin tức rất quan trọng:

- Trong buổi Quân Lâm yến cuối năm này, thái tử của nước Tuyết Vân sẽ dẫn người đến.

- Xem ra lần Quân Lâm yến cuối năm nay chắc chắn sẽ rất náo nhiệt rồi đây.

Tần Vấn Thiên thấp giọng nói, lập tức cười nói với Tần Dao:

- Tỷ không cần quá lo lắng, đợi đến cuối năm nay thì tất cả đều sẽ tự có kết quả thôi.

- Ủ, chuyện này đệ biết thế được rồi, cũng đừng có áp lực nhiều quá. Cố gắng tu hành, bản thân tỷ vô năng, chỉ có thể gửi gắm hy vọng trên người đệ thôi.

Tần Dao nói với về nỗi tiếc và có lỗi. Cô biết bằng với năng lực của chính mình thì vĩnh viễn không có khả năng cứu được phụ thân cùng gia gia.

Trọng trách này chỉ có thể đặt lên người Tần Văn Thiên.

- Yên tâm đi tỷ, cuối cùng sẽ có một ngày ta đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống toàn bộ đất đai nước Sở này.

Tần Văn Thiên mỉm cười véo nhẹ gương mặt của Tần Dao rồi trấn an cô.

- Ủ.

Tần Dao cười gật đầu:

- Tỷ đi chuẩn bị chút đồ ăn cho người.

- Được, lại có thể được nếm tay nghề của tỷ rồi.

Tần Văn Thiên cười đáp. Tần Dao nghe vậy thì lập tức đi qua phòng bên cạnh, Tần Văn Thiên chọn nơi ở riêng thì tự nhiên cũng đón Tần Dao đến sống cùng.

Sau khi Tần Dao rời đi, Tần Văn Thiên cảm lấy bức tranh kia, tập trung tinh thần khắc họa bức tranh nọ. Tần Văn Thiên muốn khắc họa ra hình vẽ trong mộng cảnh ở thế giới thực nhưng lại thất bại liên tục. Rõ ràng ở trong mộng cảnh, là hần tự mình thôi miên mình để bản thân đạt tới tình trạng cực hạn kia.

Có điều khi Tần Văn Thiên từ từ bình tĩnh trở lại, không ngừng lặp đi lặp lại không ít lần, ngay khi Tần Dao chuẩn bị xong thức ăn thì hần đã khắc họa xong bức vẽ. Dù sao trong mộng cảnh hần đã làm được thì ra thế giới bên ngoài cũng chỉ là cần trải qua quá trình làm quen lại một chút mà thôi.

- Quả là một bức tranh tuyệt vời, trông sống động như thật vậy.

Tần Dao đứng trước mặt Tần Văn Thiên, trong đôi mắt đẹp liên tục phát ra tia sáng kỳ dị:

- Văn Thiên, sao ta có cảm giác như có một luồng khí thể bá đạo tận trời đập thẳng vào mặt. Bóng người kia giống như ngủ lại như tỉnh, hai mắt nhắm chặt tựa như bắn ra thần quang, như muốn dùng Phương Thiên Họa Kích trong tay xé mở đất trời vậy.

Tần Dao càng xem càng thấy lạ, ý thức giống như muốn hăm sâu vào trong bức tranh. Cô có một loại ảo giác. Thấy mình như đứng ở cạnh bờ biển, đối mặt với bóng người bá đạo tuyệt luân kia, có thể bị phá hủy bất kỳ lúc nào.

- Đây là đồ án văn lộ đầu tiên mà ta khắc họa ra, không biết có thể gọi là thần văn không nữa.

Tần Văn Thiên cười nói:

- Thần văn vốn cực kỳ huyền diệu, mặc dù chỉ là thần văn cấp một tầm thường nhất cũng vô cùng sống động, tựa như bên trong có chứa sự sống vậy. Ta khắc họa ra đồ án này trong một trạng thái kỳ dị, nếu thật sự là thần văn thì cấp bậc hần sẽ không thấp lắm.

- Đúng là yêu nghiệt.

Tần Dao cũng không biết nên hình dung Tần Văn Thiên như thế nào nữa. Cô chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy đồ án này vô cùng huyền diệu. Tần Văn Thiên lại tự mình lĩnh ngộ ra được, ngộ tính bậc này cô căn bản không cách nào sánh bằng.

Đương nhiên, cô vẫn rất mừng cho Tần Văn Thiên, đây là đệ đệ, cũng là người thân nhất của cô.

- Được rồi, chúng ta ăn cơm thôi.

Tần Dao lôi kéo Tần Văn Thiên đi ra ngoài. Tần Văn Thiên nghe vậy thì hai mắt sáng rực, cùng Tần Dao ăn một bữa no nê.

Sau khi ăn xong một bữa cơm trưa ấm áp, Tần Văn Thiên lại thông qua Thiên Mộng lâm đi vào ảo mộng chi thành. Cuộc sống ở học viện luôn là đều đều và tự do như thế, nhưng không thể quên đi chuyện tăng thực lực bản thân lên.

Trong ảo mộng chi thành, Tần Văn Thiên xuất hiện ở một bãi đất trống. Hần sờ sờ nhìn thần văn trên ngón tay, tâm niệm vừa động thì trong tay hần bỗng xuất hiện một thanh Phương Thiên Họa Kích.

- Quả nhiên mộng cảnh này quá mức chân thật, chỉ cần mang thứ gì vào trong mộng thì cũng có thể sử dụng ở trong mộng được.

Thân hình Tần Văn Thiên chợt loé, cả người hóa thành tàn ảnh di chuyển cực nhanh.

Chung quanh có không ít người thấy Tần Vãn Thiên thì đều tránh ra xa. Bây giờ danh khí của Tần Vãn Thiên càng lúc càng lớn, hẳn có thể dễ dàng đánh bại Yến Vũ Hân. Thậm chí còn có thể đối chọi với Lạc Thiên Thu. Nếu tu vi không phải là Luân Mạch cảnh tầng tám trở lên thì không người nào dám trêu vào hắn, nhất là khi Tần Vãn Thiên cầm trên tay một thanh Phụng Thiên Họa Kích như thế thì càng khiến hắn tăng thêm vài phần bá đạo.

Rất nhanh, Tần Vãn Thiên đã thấy được một người mặc áo giáp kỵ sĩ của Kỵ Sĩ minh, người này tay cầm trường thương, ánh mắt lợi hại.

- Vù vù!

Cường phong thổi qua, thân ảnh của Tần Vãn Thiên như một con chim to lớn lấy tốc độ tia chớp phóng ra ngoài. Người nọ biết không có đường lui nên cũng cầm trường thương trong tay đâm về phía Tần Vãn Thiên.

- Bạch Hổ thức!

Cường Thú Kích Pháp khởi động, Phụng Thiên Họa Kích đâm ra giống như một con mãnh hổ rít gào rung chuyển núi rừng, va mạnh vào trường thương của đối phương. Ngay khoảnh khắc cả hai chạm vào thì trường thương của đối phương cũng trực tiếp bị đánh bay.

- Xoẹt xoẹt!

Mũi kích cùng với hai lưỡi dao hình bán nguyệt sắc bén cắt sâu vào thân thể đối phương. Con đau đớn khi bị lưỡi dao cắt sâu vào như cực hình dằn vặt, người nọ mờ mắt nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên rồi thân thể bỗng biến mất không thấy đâu.

Tần Vãn Thiên giết chết đối phương xong thì trực tiếp phóng người rời đi. Không bao lâu hắn gặp phải thành viên thứ hai của Kỵ Sĩ minh. Một con gió lướt qua, Phụng Thiên Họa Kích quét ngang qua, lưỡi dao hình bán nguyệt sắc bén giống như cánh của Chu Tước, mũi kích loé lên hàn quang màu vàng, trực tiếp lướt qua cổ họng của đối phương, máu tươi phút chốc bắn ra. Thân thể người nọ cũng biến mất tiêu.

Lần lượt săn giết, chỉ cần gặp phải người của Kỵ Sĩ minh thì đều chết thảm dưới Phụng Thiên Họa Kích. Tần Vãn Thiên thoáng chốc đã hoá thành con ác mộng của Kỵ Sĩ minh.

Trong ảo mộng chi thành có rất nhiều người chính mắt thấy Tần Vãn Thiên cường thế giết chết người của Kỵ Sĩ minh ra sao. Tin tức thoáng chốc đã lan ra khắp nơi trong học viện Đế tinh, khiến không ít người thờ dài. Tần Vãn Thiên rõ ràng vẫn chưa quên chuyện Phạm Nhạc chịu nhục, mâu thuẫn giữa Tần Vãn Thiên và Kỵ Sĩ minh sợ rằng sẽ càng ngày càng kịch liệt.

Về phía Âu Thần, nghe nói đã đột phá Luân Mạch cảnh tầng chín, sau này đúng lúc đi ra ngoài thí luyện.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ Âu Thần đang bắt đầu chuẩn bị cho Quân Lâm yến sẽ tổ chức vào một tháng sau. Một khi hắn ta trở về thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Tần Vãn Thiên.

Có điều ở ảo mộng chi thành Tần Vãn Thiên cũng gặp được đối thủ khó chơi. Người này mặc một thân áo xanh, tu vi ở Luân Mạch cảnh tầng tám, sức chiến đấu phi thường đáng sợ.

Tần Vãn Thiên tự nhiên đánh vô cùng hưng phấn, không ngừng sử dụng Cường Thú Kích Pháp, cố gắng lĩnh ngộ ở trong chiến đấu.

Cường Thú Kích Pháp bao gồm bốn thức ba mươi sáu loại biến hoá, khi tu luyện đến mức thành thực thì sẽ phát huy sức mạnh cực lớn. Ở trong giấc mộng xuân thu của Tần Vãn Thiên, hắn tưởng tượng ra mình có thể sử dụng một bộ kích pháp cực mạnh, một kích có thể đánh ra được Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ thật sự.

- Vào!

Một lúc sau, Tần Vãn Thiên chỉ thấy một chưởng của đối phương giống như hư ảo, còn Phụng Thiên Họa Kích của hắn thì vũ lộng hoá thành rùa lớn Huyền Vũ chắn ngay trước người. Nhưng khi một chưởng của đối phương đập xuống người Huyền Vũ thì nó rung mạnh chín lần, thế mà lại phá vỡ phòng ngự, thân thể Tần Vãn Thiên nhảy lùi lại, cười nói:

- Ngày khác tái chiến.

Vừa nói xong thì hắn xoay người đi. Một mình đi tới nơi khác bắt đầu luyện kích pháp. Vừa rồi sở dĩ không tiếp tục chiến đấu là vì hắn vẫn chưa ngộ được gì.

Phụng Thiên Họa Kích lần lượt phóng ra mạng đầy sát khí, bá đạo tuyệt luân, nhưng Tần Vãn Thiên vẫn luôn có cảm giác không đúng. Không có loại khí thế như trong đồ án thân văn kia, cũng không kiên quyết được như một kích kia.

- Tần Vãn Thiên

Ngay lúc này một giọng nói tràn đầy kinh ngạc xen lẫn vui vẻ truyền đến. Tần Vãn Thiên dừng lại thì lập tức nhìn thấy bóng dáng Mục Nhu.

- Khéo thật đấy.

Tần Vãn Thiên cười nói.

- Từ khi nghe được người trở lại học viện Đế Tinh thì mấy ngày qua ta đều tới đây xem có thể gặp được người hay không.

Mục Nhu trừng mắt liếc nhìn Tần Vãn Thiên một cái. Tần Vãn Thiên lúc này mới phát hiện nơi này chính là nơi mà trước kia hắn và Mục Nhu thường hay luận bàn với nhau.

Xem ra đã nhập tâm quá mức rồi. Tần Vãn Thiên xấu hổ cười gượng rồi nói:

- Cô tìm ta có việc gì à?

- Không có việc gì không thể tìm người sao?

Mục Nhu làm mặt u oán khiến Tần Vãn Thiên không khỏi cười khở, rồi lại nghe đối phương vui vẻ nói:

- Đùa người thôi, ngày mai là sinh nhật mười tám tuổi của ta, người có thể tới chúc mừng ta không? Thuận tiện luận bàn với ta mấy trận, rèn luyện thân pháp của ta luôn.

- Bây giờ cũng được.

Tần Vãn Thiên cười nói, hắn lập tức cầm Phương Thiên Họa Kích lên nói:

- Cô tấn công ta đi.

- Được!

Mục Nhu mỉm cười, lập tức tấn công về phía Tần Vãn Thiên.

Nhưng rồi cô phát hiện công kích của cô không thể đánh trúng được Tần Vãn Thiên. Hơn nữa mỗi lần đối phương né tránh đều cực kỳ tinh diệu, tựa như chỉ cần tâm niệm vừa động thì cơ thể sẽ hành động theo ngay lập tức, vô cùng linh hoạt.

Nhưng rèn luyện như vậy lại giúp ích phi thường lớn với thân pháp thần thông mà cô tu hành, thể ngộ từng chút một cho đến khi cô mở huyệt đả điền mới thôi. Sau đó cùng Tần Vãn Thiên đi ra khỏi ảo mộng chi thành.

Sau khi Tần Vãn Thiên trở lại viện của mình thì giống như đang tự hỏi điều gì đó.

Nhìn thoáng qua bức họa trong đình, hai mắt Tần Vãn Thiên sáng rực. Mục Nhu đối xử với hắn không tệ, hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của đối phương, hắn cũng nên tặng một món quà chúc mừng mới phải!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Một cuốn họa quyền tạo nên oanh động

Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Mục Nhu, cái tuổi thanh xuân trẻ trung tốt đẹp nhất, nhưng cô lại có cảm giác vô cùng cô độc và vắng lặng.

Bởi vì năm nay gia tộc không gọi cô trở về hay chuẩn bị yến hội gì cho cô cả, rất nhiều bằng hữu trước đây cũng gửi lời chúc mừng cho cô không giống như năm rồi.

- Tuyết Diên, Khả Nhi.

Ở sân viện trang nhã này ngoài Mục Nhu ra còn có hai người khác cũng cùng sống chung, nên khi thấy hai cô đi phía trước, Mục Nhu hô một tiếng.

- Có chuyện gì sao Mục Nhu?

Hai cô xoay người nhìn Mục Nhu hỏi.

- Hôm nay là sinh nhật của ta, chúng ta cùng ăn một bữa cơm đi.

Mục Nhu nói với Tuyết Diên và Khả Nhi.

- Không được rồi, hôm nay ta có chút việc cần làm, người tự ăn mừng đi nhé.

Tuyết Diên mỉm cười nói.

- Ta cũng có chuyện cần làm, không thể cùng người được rồi.

Khả Nhi cũng đưa ra lý do y như vậy, sau đó cả hai trực tiếp rời đi không nói thêm tiếng nào. Nhìn thấy hai người họ như vậy, Mục Nhu chỉ đành thờ dài trong lòng mà thôi. Mặc dù hai người họ đều cười cười nói nói, nhưng đây cũng chỉ là cười khách sáo mà thôi, đối phương rõ ràng đã không muốn qua lại nhiều với cô, chuyện này cô hẳn nên nhận ra được từ sớm mới đúng.

Cho dù là vậy thì cô vẫn cảm thấy mất mát. Trước kia Sở Linh cũng ở chỗ này, bốn người bọn họ có quan hệ rất tốt, nhất là cô và Sở Linh. Tuyết Diên và Khả Nhi thậm chí còn thích phụ họa theo các cô. Dù Sở Linh có vẻ khá xa cách nhưng cô cũng không thêm để ý lắm, vẫn thân thiết với Tuyết Diên và Khả Nhi như trước.

Mục Nhu cũng đứng dậy rời khỏi đó. Cô vào Thiên Mộng lâm, đi tới nơi quen thuộc trong ảo mộng chi thành, có điều cô đứng đợi một lúc không thấy Tần Vấn Thiên tới nên cũng đi luôn. Nếu là ngày thường thì có thể cô sẽ chờ thêm chút nữa, nhưng hôm nay cô nôn nao trong dạ. Giống như không có tâm trạng gì cả nên ngẩn ngơ tùy ý dạo bước trong học viện Hoàng Gia.

Lúc này Tuyết Diên và Khả Nhi đã trở về chỗ ở một chuyến, ngay khi các cô muốn ra ngoài lần nữa thì nhận được một cuộn tranh do phường Thiên Vận đưa tới.

Phường Thiên Vận chính là một trong ba phường lớn ở Nước Sở, đồng thời cũng là thế lực vận chuyển lớn nhất của Nước Sở. Họ nuôi dưỡng rất nhiều yêu thú, chỉ cần người có thể trả được cái giá cần thiết thì họ có thể chuyển đồ xuyên quốc gia cho người trong một thời gian ngắn. Họ cũng có đặc quyền có thể để lại tự do ở các học viện võ phủ lớn.

Dù sao thì phần lớn thanh thiếu niên ở các học viện và võ phủ lớn đều rời xa quê nhà, cũng thường xuyên muốn gửi thư về cho người nhà nên họ hay tìm đến phường Thiên Vận.

Cuộn tranh này là từ học viện Đế Tinh gửi đến cho Mục Nhu, nhưng vì Mục Nhu không có ở nhà nên phường Thiên Vận bèn giao cho Tuyết Diên, nhờ bọn họ chuyển giúp.

Tuyết Diên và Khả Nhi đều thấy lạ nhưng cũng không để ý lắm, thế là mang theo cuộn tranh ra cửa đi nghe một vị trưởng lão giảng dạy. Mặc dù các cô không còn thân thiết với Mục Nhu như trước nhưng vẫn đồng ý chuyển đồ giúp cho Mục Nhu. Tuyết diễm sẽ không làm mất thứ phường Thiên Vận gửi cho Mục Nhu. Dù sao phường Thiên Vận có thể trở thành một trong ba phường lớn của Nước Sở thì không thể chỉ mạnh ở mỗi thủ đoạn vận chuyển được.

Muốn gửi đồ vật đến các nước thì bản thân cần phải có mạng lưới tình báo tin tức rộng lớn kinh khủng, phải hoàn toàn quen thuộc với bất kỳ nơi nào lần bất kỳ người nào.

- Tuyết Diên, đây là gì vậy?

Sở Linh hôm nay cũng ở đây nghe bài giảng, nhìn cuộn tranh trong tay Tuyết Diên thì tò mò hỏi thử.

- À, đây là phường Thiên Vận đưa tới, gửi cho Mục Nhu đấy. Hình như là chuyển đến từ học viện Đế Tinh, đối phương cũng không để lại họ tên.

Tuyết Diên đáp.

- Học viện Đế Tinh? Mở ra xem chút đi.

Sở Linh lập tức nói với Tuyết Diên, khiến cho Tuyết Diên có chút chần chừ. Làm như vậy hình như không tốt lắm. Nhưng khi thấy Sở Linh cau mày thì cô vẫn mở cuộn tranh ra. Có một bức vẽ tuyệt diệu lập tức đập thẳng vào mắt, cơ thể các cô cũng lùi về sau một bước theo phản xạ, thậm chí cuộn tranh cũng rơi xuống đất.

Ngay khoảnh khắc mở cuộn tranh ra, các cô có thể cảm giác được một luồng khí thế mạnh mẽ. Bức vẽ tựa như muốn ấn thẳng vào tận sâu linh hồn của các cô vậy.

- Có chuyện gì đấy?

Người bên cạnh cũng tò mò quay sang, nhìn thấy họa quyền kỳ diệu rơi trên mặt đất kia bọn họ cũng có thể cảm nhận được khí thế bên trong. Giống như hình vẽ trên trang giấy ấy không phải chết cứng một chỗ mà sống động như một cường giả thật sự cầm Phurong Thiên Họa Kích trong tay, muốn phá vỡ hết mọi thứ.

- Quả là một họa quyền kỳ diệu, nhất định có giá trị rất xa xỉ.

- Ừ, nếu là người thích tranh thì chắc chắn sẽ sưu tầm cất giữ.

Người xung quanh đều xì xào kinh ngạc, chỉ có Sở Linh hừ lạnh một tiếng:

- Chỉ là một họa quyền thôi mà.

Nhưng trong lòng Sở Linh vẫn thầm nghĩ, rốt cuộc là ai lại tặng một họa quyền quý giá như vậy cho Mục Nhu.

- Các người đang làm gì vậy?

Lúc này bỗng có một vị trung niên đi tới, chính là lão sư giảng dạy hôm nay. Thấy một đám người bu lại một chỗ thì hần cũng tò mò đi tới.

Mọi người lập tức nhao nhao tránh ra chừa một con đường, tầm mắt lão sư nọ dừng trên mặt đất, cũng trông thấy họa quyền kia.

- Đây là của ai vậy?

Vị trưởng lão của học viện Hoàng Gia kia mở miệng hỏi.

- Của Tuyết Diên.

Có một người chỉ về phía Tuyết Diên.

- Cho ta mượn dùng một chút có được không?

Vị trưởng lão kia nói với Tuyết Diên khiến cho cô không khỏi lộ ra vẻ khó xử. Họa quyền này là do phùng Thiên Vận chuyển cho Mục Nhu, ngay khi cô đồng ý chuyển giao cho người nhận thì cô đã có trách nhiệm đối với họa quyền. Vốn phùng Thiên Vận cũng có trung cầu ý kiến của các cô và các cô cũng tự mình đồng ý chuyển giao.

- Tuyết Diên, sau này nếu lúc tu luyện ngươi gặp được khó khăn gì có thể tới tìm ta.

Vị trưởng lão kia lại nói thêm. Lời này khiến sắc mặt của Tuyết Diên trở nên ngưng trọng, cũng không phải không thể thuận tiện cho hần mượn. Đối phương dù sao cũng là trưởng lão của học viện, chắc chắn sẽ không cướp mất cuộn tranh này đâu.

- Vâng.

Tuyết Diên gật đầu, vị trưởng lão kia mới cười tươi, cầm lấy cuộn tranh kia nói:

- Buổi học hôm nay tạm thời hủy bỏ, mọi người giải tán trước đi.

Dứt lời thì hần liền cầm cuộn tranh vội vã đi ra cửa, khiến cho các đệ tử có mặt ở đây đều thấy lạ kỳ, vây quanh Tuyết Diên hỏi cuộn tranh kia là thứ gì mà có thể khiến trưởng lão học viện coi trọng như vậy.

Chuyện này Mục Nhu không hề biết. Cho dù là chính bản thân Tần Văn Thiên cũng không ngờ được cuộn tranh đó lại có giá trị to lớn như vậy.

Sau khi Mục Nhu trở lại viện của mình thì phát hiện Tuyết Diên dường như có chút khách khí với cô, hơn nữa thần sắc cứ nao nao khiến cô cảm thấy lạ. Có điều cô cũng không để ý lắm, suốt cả ngày đều ở trong tâm trạng buồn bã mất mát.

Sinh nhật mười tám tuổi này chắc sẽ là một ngày sinh nhật cô đơn buồn bã nhất từ trước đến nay của cô rồi.

Có lẽ là vì áp lực trong gia tộc ép bức mà người luôn luôn thương yêu cô là phụ thân cũng không gọi cô trở về.

Những nhân vật lớn đều rất miễn cảm đối với chuyện âm mưu quyền lợi, nào có thời gian quan tâm đến cảm nhận của cô chứ.

Quân Lâm yên dần tới gần, Cửu Huyền cũng có thể sẽ đứng ở phía sau màn. Có lẽ Lạc Thiên Thu sẽ tranh đoạt vị trí đầu bảng trong Quân Lâm yên đó. Thái tử nước Tuyết Văn cũng sẽ đến. Quyền lợi của Sở Thiên Kiều cũng sẽ được củng cố vững chắc hơn, lúc này bằng hữu của Tần Văn Thiên đương nhiên sẽ không được người ta thích rồi.

Chính là vì ngày hôm đó, thiếu niên đứng trong gió tuyết ấy đã từ chối trở thành bằng hữu của tam hoàng tử Sở Thiên Kiều!

Ngày hôm nay, đệ tử trong học viện Hoàng Gia cũng không hề hay có biết bao nhiêu lão sư của học viện Hoàng Gia đã rung động dữ dội thế nào vì một cuộn tranh từ học viện Đế Tinh.

Đương nhiên, bọn họ cũng không biết cuộn tranh đó đến từ học viện Đế Tinh. Vì theo lời của vị trưởng lão lấy được cuộn tranh này thì nó chính là của một đệ tử của học viện Hoàng Gia tên là Tuyết Diên. Nếu đã có nguồn gốc thì bọn họ tự nhiên sẽ không lại mất thời gian đi truy tra tìm tòi nghiên cứu nữa làm gì.

Ngày hôm nay học viện Hoàng Gia quyết định trưng bày họa quyền thần kỳ này ở học viện Hoàng Gia. Hơn nữa còn cho mời nhân sĩ khắp nơi đến để thưởng lãm nghiên cứu, nhất là người của giới luyện khí.

Tin tức này nhanh chóng lan ra khắp hoàng thành nước Sở. Tối ngày hôm sau thì học viện Hoàng Gia lại truyền ra tin tức nói rằng họa quyền của đệ tử Tuyết Diên trong học viện Hoàng Gia kia chính là một bảo vật trấn quý. Học viện sẽ cho mời nhân sĩ khắp nơi đến xem xét đánh giá. Chuyện này gây nên chấn động cực lớn.

Nhưng khi Tuyết Diên nghe tin này thì trong lòng cực kỳ bất an. Bởi vì họa quyền kia không thuộc về cô, nếu lộ ra chân tướng chuyện này thì chắc chắn cô chẳng còn mặt mũi gì nữa.

Tuyết Diên nghĩ thầm, bây giờ không thể làm gì khác hơn là tạo mối quan hệ tốt đẹp với Mục Nh. Đợi sau khi họ thân với nhau lại thì có thể trả tranh lại cho cô ấy, sau đó nói chân tướng cho cô ấy hay.

Mục Nhu cảm thấy rất kỳ quái không biết vì sao hôm nay Tuyết Diên lại nhiệt tình với cô như vậy. Lại còn mời cô cùng đi xem họa quyền thần kỳ được triển lãm của học viện. Có điều đúng lúc cô cũng rất tò mò với chuyện này nên cũng nhận lời rủ rê cùng đi tới triển lãm điện của học viện.

Triển lãm điện của học viện Hoàng Gia vô cùng rộng rãi. Họa quyền thần kỳ kia được treo ở giữa trung tâm tầng một, vô số người dừng chân quan sát, nhưng cũng bảo trì một khoảng cách nhất định.

Ở cạnh bên họa quyền có không ít lão giả đức cao vọng trọng đang quan sát. Bọn họ thoạt nhìn khá già nua nhưng trong mắt lại toả ra thần vận đặc biệt, cực kỳ có tinh thần.

- Họa quyền này chắc hẳn là thần văn rồi, không thể sai được. Vậy thì họa quyền thần văn hình người này tuyệt đối là sáng tạo có tính đột phá, không biết là do vị đại sư nào tạo ra nữa?

Một vị lão giả đưa ra bình luận, đánh giá cực cao đối với họa quyền.

- Nếu xem họa quyền là thần văn để phân chia cấp bậc thì đây hẳn là thần văn cấp ba sơ cấp, nhưng khí thế nó ẩn chứa lại cực kỳ phi phàm. Hơn nữa ta dám khẳng định nước Sở chưa bao giờ xuất hiện loại thần văn này.

Lại có người mở miệng nói tiếp, khiến cho mọi người đều có phần khiếp sợ, họa quyền này đúng là một bộ thần văn.

- Sáng tạo mang tính đột phá, có giá trị liên thành.

Liên tục có người đưa ra đánh giá, thậm chí bọn họ nói với trưởng lão học viện Hoàng Gia ở bên cạnh:

- Họa quyền này có bán hay không?

- Chuyện này cần hỏi người trong cuộc.

Vị trưởng lão lên tiếng đứng là lão sư của Tuyết Diên, chỉ thấy hắn đưa mắt nhìn về phía Tuyết Diên trong đám người rồi cười nói:

- Tuyết Diên, họa quyền này ngươi có nguyện ý bán không?

Tuyết Diên nghe vậy thì sững sốt không thôi, cô nhìn thoáng qua Mục Nhu đứng bên cạnh.

- Nếu như bán đi thì giá trị của họa quyền thần văn có tính đột phá này chắc chắn sẽ cao tới mức ngươi không thể ngờ tới được.

Vị trưởng lão kia tiếp tục nói:

- Ngoài ra sao mà ngươi có được họa quyền này thế, đây là bút tích của vị đại sư nào vậy?

Mục Nhu cũng liếc nhìn Tuyết Diên một cái. Cô có phần bất ngờ, không ngờ Tuyết Diên lại có được một họa quyền trân quý như vậy, gây ra oanh động lớn cỡ này.

- Đại sư của công hội Tinh Hà đến rồi.

Đúng lúc này lại có thanh âm truyền đến, lập tức có vài bóng người vội vã đi vào, rõ ràng họ cũng vì họa quyền mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Đồ án người không nhận ra

Lần này công hội Tinh Hà có bốn người đến, người dẫn đầu thoạt nhìn chừng năm mươi tuổi. Khi hắn vừa bước vào thì tầm mắt lập tức dừng lại trên họa quyền nọ.

Người đi bên trái hắn lại chính là Mộc Thanh. Còn phía sau Mộc Thanh chính là đệ tử Quan Duyệt của học viện Hoàng Gia. Cô biết tin hôm nay phó hội trưởng sẽ đến nên cố ý đến đây dẫn đường.

- Tả hội trưởng.

Trưởng lão học viện Hoàng Gia và những người đứng xung quanh họa quyền nhìn thấy người đến đều chấp tay chào hỏi. Hiển nhiên người tới lần này cũng là một nhân vật quan trọng.

Tà Dận là phó hội trưởng công hội Tinh Hà, phụ trách mảng luyện khí của công hội Tinh Hà, quyền lực cực cao. Bản thân hắn cũng là một luyện khí sư cấp ba. Nhân vật như vậy lại tự mình đến đây xem xét.

Tà Dận gật đầu với mọi người rồi lập tức nhìn về phía Tuyết Diên nói:

- Tiểu cô nương, họa quyền này có thể bán cho ta được không, ta có thể dùng thần binh cấp ba để trao đổi.

Trong lòng Tuyết Diên như nổ tung, vô cùng rung động. Cô thật sự rất muốn đổi, nhưng đây không phải của cô. Dám lấy đồ của phường Thiên Vận gửi tới làm của riêng, cái giá đó cô thừa nhận không nổi.

- Không được.

Trong lòng Tuyết Diên đã bị chấn động thật sâu.

- Tiểu cô nương muốn cái gì thì cứ nói ra, cơ hội thế này cũng không nhiều đâu.

Tà Dận tiếp tục mở miệng, Tuyết Diên thậm chí không dám nhìn thẳng vào hai mắt của hắn nữa.

- Tà Dận, ép một tiểu nha đầu như vậy hình như không tốt lắm đâu.

Lúc này lại có lên một giọng nói vang lên. Tà Dận đưa mắt nhìn về phía bóng người đang đi tới, đồng tử co rút lại.

Người đến ăn mặc rất đơn giản, thoát nhìn như là một vị lão già cực kỳ tầm thường, đứng ở trong đám đông sẽ không có ai liếc nhìn hắn một cái. Nhưng khi hắn vừa xuất hiện thì trong lòng Tà Dận lại nhin không được mà rung động. Lão gia hỏa này ở đây thì có vẻ không dễ gì giành được họa quyền này rồi.

- Xem ra phải âm thầm làm việc thôi.

Tà Dận trầm nghĩ ở trong lòng, lập tức kẻ sát bên tai Mộc Thanh nói:

- Phải lấy cho bằng được họa quyền này. Ngoài ra còn phải nghĩ biện pháp tìm được chủ nhân đã vẽ nên họa quyền này nữa. Nếu là ở nước Sở nhất định phải đưa hắn vào công hội Tinh Hà.

Mộc Thanh gật đầu, nếu nha đầu kia không chịu nói thì mấy ngày tiếp theo e là phải vận dụng sức mạnh tình báo của công hội Tinh Hà để tìm kiếm rồi.

Oanh động do chuyện này tạo ra càng lúc càng lớn, trong lòng Tuyết Diên cũng càng ngày càng hoảng hốt. Trải qua bao lần giãy dụa, cô quyết định ngày mai sẽ lấy lại họa quyền sau đó trả cho Mộc Nhu.

Tin tức này thậm chí truyền đến các học viện và võ phủ lớn khác, cũng dẫn đến một vài động tĩnh ở học viện Đế Tinh.

Hiện tại học viện Hoàng Gia thậm chí còn mở cửa với bên ngoài, cho phép người khác đến học viện Hoàng Gia thưởng thức họa quyền nọ.

Tâm trạng Mộc Nhu hôm nay tốt hơn không ít. Cô lại tới Thiên Mộng lâm. Sau khi bị mọi người xa lánh thì cô càng thích ở trong ảo mộng chi thành rèn luyện, không ngừng khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Thói quen đi tới nơi quen thuộc kia, Mộc Nhu lúc này lại gặp được Tần Vãn Thiên, không khỏi cười nói:

- Sao ngươi lại ở đây thế?

- Ngày hôm qua cô hẹn ta tới nói một tiếng chúc mừng sinh nhật cô, nhưng ta tới trễ nên không gặp được cô. Không thể làm gì khác hơn là hôm nay trở lại thử xem sao vậy.

Tần Vãn Thiên nhún vai nói, khiến Mộc Nhu lộ ra vẻ xấu hổ nói:

- Ngươi thật sự đến đây đợi ta sao? Hôm qua ta không có hứng lắm nên chỉ ở một chút đã đi rồi, xin lỗi nhé.

- Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng cô gặp phải chuyện gì không vui ấy chứ.

Tần Vãn Thiên cười khẽ. Hắn đã xem Mộc Nhu như bằng hữu của mình nên đương nhiên sẽ quan tâm đến tâm tình của đối phương rồi.

- Là ngươi suy nghĩ quá nhiều thôi.

Mộc Nhu dụi dằm nói:

- Đúng rồi Tần Vãn Thiên này, ngươi là thiên tài có thể khắc họa ra thần văn cấp ba. Hôm nay ở Triển Lãm điện của học viện Hoàng Gia ta nhìn thấy

một họa quyền. Theo như lời của các đại sư luyện khí thì nó là một họa quyền thần văn cấp ba có tính đột phá gì đấy, người có muốn đến học viện Hoàng Gia xem một chút không?

- Họa quyền thần văn?

Tần Văn Thiên một lòng tu luyện, mặc dù học viện Đế Tinh cũng nhận được tin tức, nhưng hắn cũng không nghe kỹ.

- Ủ, là một họa quyền vẽ người, cảm Phương Thiên Họa Kích trong tay. Có vẻ rất giống với thần binh mà người đang dùng kia.

Mục Nhu nghĩ đến Phương Thiên Họa Kích mà Tần Văn Thiên dùng trước kia.

Tần Văn Thiên nghe đến đây thì nhướn mày, họa quyền thần văn vẽ hình người cảm Phương Thiên Họa Kích trong tay? Đây không phải là món quà hắn tặng cho Mục Nhu sao?

- Mục Nhu, ngày hôm qua ta có tặng cô một món quà, cô đã nhận được chưa?

Tần Văn Thiên lơ đãng hỏi.

- Quà?

Mục Nhu sững sốt, rồi nở một nụ cười vui sướng kinh ngạc, cười nói:

- Không ngờ người lại tặng quà cho ta. Bây giờ vẫn chưa nhận được, người nhờ bằng hữu hay phường Thiên Vận chuyển đến vậy? Tặng gì cho ta thế?

Lời nói của Mục Nhu không thể nghi ngờ đã chứng minh suy đoán của Tần Văn Thiên là thật. Xem ra phải đi tìm người phường Thiên Vận hỏi cho rõ ràng rồi.

- Cô ở học viện Hoàng Gia chờ ta, ta sẽ đến đó một chuyến.

Tần Văn Thiên nói xong thì lập tức xoay người rời đi.

- Gấp như vậy làm gì chứ?

Mục Nhu có chút nghi hoặc, lập tức hô to với Tần Văn Thiên:

- Ta ở trước cửa lớn học viện chờ người nhé.

Nói xong cô cũng mỉm cười rời đi. Nghĩ đến việc có người vẫn nhớ đến sinh nhật của mình, trong lòng Mục Nhu cảm thấy ấm áp hơn hẳn. Vì đang gặp khó khăn mà chịu sự xa lánh của mọi người khiến cô coi như thấy rõ lòng người âm lạnh rồi.

Bằng hữu chân chính sẽ không xem trọng những thứ đó.

Tần Văn Thiên nhanh chóng liên hệ với người phường Thiên Vận ở học viện Hoàng Gia. Sau khi người phường Thiên Vận nhận được tin tức cũng bắt đầu bắt tay vào điều tra, vô cùng phối hợp với Tần Văn Thiên.

Về phần bản thân Tần Văn Thiên thì đi tới học viện Hoàng Gia. Chỉ thấy Mục Nhu quả nhiên đã đứng ở trước cửa học viện Hoàng Gia chờ hắn

- Nhanh như vậy sao?

Mục Nhu có chút giật mình nhìn thân thể của Tiểu Hồn Đan bên cạnh Tần Văn Thiên nhanh chóng hóa nhỏ lại, trong đôi mắt đẹp hiện ra ánh sáng kỳ dị.

- Tốc độ của tiểu gia hỏa này còn nhanh hơn cả Long Mã nữa.

Tần Văn Thiên lại cười nói:

- Đi thôi, đi xem họa quyền thần văn thần kỳ mà cô nói kia cái đã.

- Xem ra người thật sự hứng thú với thần văn nhỉ.

Mục Nhu cười nói rồi đi phía trước dẫn đường. Mặc dù người ở trong hiện thực rất ít tiếp xúc, đại đa số thời gian đều là gặp nhau ở trong mộng cảnh. Nhưng giờ phút này giữa hai người lại vô cùng quen thuộc, đều xem đôi phương như bạn tốt.

Người vây quanh Triển Lãm điện càng ngày càng nhiều. Rất nhiều đại sư luyện khí của giới luyện khí đều chạy đến đây. Khi nhìn thấy họa quyền thần văn đang triển lãm đều có vẻ vô cùng khiếp sợ. Đây là một thần văn có tính đột phá, hơn nữa thần văn này giống như có thể phân chia ra nhiều thần văn khác, nhưng nó vẫn là một chỉnh thể cực kỳ hoàn chỉnh.

Rất nhiều người cũng sinh ra suy nghĩ muốn chiếm làm của riêng, đều có xúc động cảm về tìm hiểu nghiên cứu, nhưng lại không có người nào dám lớn mật đến mức ra tay giết người cướp đồ ngay trong học viện Hoàng Gia này cả.

Tần Văn Thiên còn chưa tới được Triền Lãm điện thì đã gặp được người quen, chính là Diệp Triền và Liễu Nghiên.

Diệp Triền thấy hấn thì lập tức dừng lại, trong mắt ẩn giấu ánh sáng lạnh lẽo, nhưng trên miệng vẫn treo một nụ cười nhẹ thường trực, nhìn thoáng qua Mục Nhu nói:

- Mục Nhu, hoá ra quan hệ của cô với Tần Văn Thiên lại tốt như vậy. Chuyện này nếu truyền đến Mục phủ thì sẽ không tốt lắm đâu.
- Liên quan gì tới người chứ.

Mục Nhu liếc nhìn Diệp Triền một cái rồi lạnh lùng nói.

Tần Văn Thiên thì nhìn về phía Liễu Nghiên, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh. Trước kia hấn chỉ hiểu lầm tưởng Liễu Nghiên là ân nhân cứu mạng, hôm nay nếu đã biết rõ sự thật thì hấn cũng rất tự nhiên. Nếu Liễu Nghiên muốn quen với Diệp Triền thì hấn cũng không ngăn cản được, nhưng nếu Diệp Triền rơi vào tay hấn thì hấn chắc chắn sẽ không khách khí.

- Vậy sao?

Diệp Triền cười lạnh nói, tựa hồ lại muốn nói cái gì nữa thì nghe Tần Văn Thiên đáp trả:

- Tốt nhất là người hãy câm miệng lại đi.

Trong lúc nói ra câu này, cả người hấn bỗng toả ra hàn ý lạnh người phóng về phía Diệp Triền, khiến cho vẻ mặt Diệp Triền cứng đờ. Hấn ta nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, cười lạnh nói:

- Nếu không phải có học viện Đế Tinh làm chỗ dựa thì người có thể sống đến hôm nay sao?
- Nếu không phải hiện đang ở học viện Hoàng Gia thì người bây giờ đã là một xác chết rồi.

Tần Văn Thiên đi về trước vài bước, một luồng khí thể mệnh mông phóng ra, khiến cho vẻ mặt Diệp Triền đại biến, vội lùi về sau hai bước.

- Đi thôi.

Tần Văn Thiên nói với Mục Nhu. Chỉ thấy Mục Nhu vẻ mặt lạnh lùng nhìn Diệp Triền:

- Nếu không phải sinh ở Diệp gia thì người lấy tư cách gì mà kiêu ngạo. Còn hấn, tất cả những gì hấn có hôm nay đều dựa vào chính mình giành được, người thì có tư cách gì nói hai chữ nếu như kia chứ?

Vừa nói xong thì Mục Nhu nhìn thoáng qua Liễu Nghiên bên cạnh, nói:

- Mắt người đúng là đui mù.

Nói xong cô lập tức đi theo Tần Văn Thiên bước vào Triền Lãm điện. Để lại Diệp Triền sắc mặt xanh mét, trên khuôn mặt vẫn luôn ôn hòa kia lúc này thêm vài phần dữ tợn.

- Ta muốn nhìn hấn có thể nhảy nhót được bao lâu nữa.

Diệp Triền lạnh lùng nói, lập tức nắm lấy tay Liễu Nghiên nói:

- Hấn sẽ không đi được bao xa, sau này hấn sẽ không thể nào với tới địa vị của muội đâu.
- Ừ.

Liễu Nghiên nhẹ nhàng gạt đầu, cũng đi vào Triền Lãm điện.

Trong khoảng khắc Tần Văn Thiên nhìn thấy họa quyền kia thì đôi mắt hấn lộ ra vẻ sắc bén. Đây chính là món quà mà hấn tặng cho Mục Nhu. Nhưng Mục Nhu căn bản lại không nhận được, còn món quà thì không có sự đồng ý của bọn họ lại tùy tiện triền lãm trong học viện Hoàng Gia. Đổi thành bất kỳ kẻ nào thì e là tâm trạng chẳng tốt đi đâu được.

Khi Tần Văn Thiên muốn đến gần họa quyền thì bị người tiến đến ngăn cản, người kia nói:

- Đệ tử không được tới gần.

Tần Văn Thiên hừ lạnh một tiếng, đồ của hấn lại không để hấn đến gần sao.

- Hấn là người của học viện Đế Tinh, Tần Văn Thiên.

Thanh âm của Diệp Triền vang lên, trong phút chốc đã có không ít ánh mắt rơi xuống người Tần Văn Thiên.

Có người cười lạnh nói:

- Tàn Ván Thiên của học viện Đế Tinh, đến tham quan học viện Hoàng Gia ta sao?
- Nghe nói hần có thể khắc họa thần văn cấp ba, không biết là thật hay giả, chắc là đến học tập đấy.

Trưởng lão học viện Hoàng Gia đều nhìn về phía Tàn Ván Thiên, chỉ nghe một người nói:

- Nếu là người học viện Đế Tinh thì đứng đằng sau đi.

Học viện Hoàng Gia trước giờ đều là cạnh tranh ngay mặt với học viện Đế Tinh, nhất là khi học viện Đế Tinh luôn luôn mang danh là học viện số một của nước Sở. Trong tình trạng thế này tất nhiên là học viện Hoàng Gia sẽ có địch ý với học viện Đế Tinh. Huống hồ gì đệ tử học viện Đế Tinh này lại là Tàn Ván Thiên nên lại càng không ưa gì hần.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Trò đùa nhạt nhẽo

Tàn Ván Thiên tự nhiên có thể cảm nhận được địch ý phát ra từ trên người đối phương, nhưng hần lại không hề có hứng thú gì với học viện Hoàng Gia này cả. Mà ngược lại chính học viện Hoàng Gia này lại tham đồ của hần.

Chỉ thấy hần không lùi lại mà còn tiến đến gần hơn, từng bước đi đến phía trước, cười nói:

- Đứng đằng sau cũng không thành vấn đề. Có điều ta phải lấy đồ của ta về.
- Đồ của người?

Vị trưởng lão lên tiếng đúng là vị lão sư đã mượn họa quyền thần văn từ trong tay Tuyết Diên. Chỉ thấy hần ta nhìn Tàn Ván Thiên rồi bực mình vặc lại.

- Đúng vậy, nó là của ta.

Tàn Ván Thiên chỉ vào họa quyền thần văn kia bình tĩnh mở miệng đáp.

Có điều lời nói của hần vừa thốt ra vẫn chưa khiến xung quanh rung động như trong tưởng tượng. Thậm chí mọi người chỉ sững sốt một chút, ánh mắt liếc sang nhìn hần giây lát rồi đều dời tầm mắt đi hết.

Hần nói họa quyền thần văn đặt ở Triển Lâm điện của học viện Hoàng Gia chính là đồ của hần, thế này không phải trò đùa sao?

Nếu như nó là của hần, học viện Hoàng Gia triển lãm họa quyền của hần thì đáng lẽ phải tiếp đãi hần như là khách quý mới đúng, sao có thể ngăn hần không cho tới gần chứ? Đây là muốn sỉ nhục hình tượng của học viện Hoàng Gia sao?

Trò đùa này, đúng là chẳng buồn cười chút nào. Thậm chí có chút nhạt nhẽo rồi đấy.

- Của người? Họa quyền này là của người sao?

Sau khi vị trưởng lão nọ sững sốt thì lập tức hỏi lại với vẻ chăm chọc.

- Đúng vậy!

Tàn Ván Thiên gật đầu chắc nịch. Họa quyền này đúng là họa quyền mà hần đã vẽ ra.

- Ồ...

Thấy Tàn Ván Thiên lại còn dám gật đầu đồng ý chắc nịch như thế, trên khuôn mặt trẻ tuổi tuần tú còn lộ ra vẻ đương nhiên, vẻ mặt mọi người đều trở nên đặc sắc hần, tựa như họa quyền này đúng thật là của hần vậy...

Vị trưởng lão nọ đưa mắt đánh giá Tàn Ván Thiên, vẻ mặt có phần cổ quái, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt cực kỳ thần nhiên lại vô cùng nghiêm túc của Tàn Ván Thiên. Họa quyền thần văn này là hần ta mượn từ trên tay của Tuyết Diên. Đệ tử Tuyết Diên kia hần là không có quan hệ gì với Tàn Ván Thiên này rồi. Vậy thì họa quyền này thành đồ của Tàn Ván Thiên từ khi nào chứ, càng buồn cười hơn nữa chính là hần đã nói đó là họa quyền do hần vẽ.

- Đệ tử học viện Đế Tinh nào cũng không biết xấu hổ giống như người thế sao?

Vị trưởng lão nọ nghen hồi lâu, cuối cùng lạnh lùng phun ra một câu nói. Thanh âm không lớn, nhưng lại ẩn chứa si nhục không nhỏ.

Tuy nói bây giờ Tần Vãn Thiên có địa vị phi thường ở học viện Đế Tinh, nhưng giờ hắn lại dám đồng dạng như vậy ở học viện Hoàng Gia. Không thể không nói, đây chính là muốn tự rước lấy nhục.

Không ít người vốn đã dò ánh mắt khỏi người Tần Vãn Thiên, nhưng giờ phút này lại nhìn hắn với vẻ hứng thú. Hình như tên này đang cố làm trò hề thì phải.

- Tiểu tử kia, ta nghe bằng hữu nói qua tin đồn về ngươi, thiếu niên thiên tài có thể khắc họa ra thần văn cấp ba của Thần Bình các. Nhưng liệu ngươi có biết họa quyền vẽ thần văn hình người này có ý nghĩa ra sao không? Đối với loại thần văn tràn ngập tính sáng tạo này, ngay cả đại sư luyện khí sư cấp ba lớn tuổi có muốn khắc họa cũng khó nữa là, huống hồ gì nó còn mang tính sáng tạo nữa. Người tuổi trẻ phải biết điều thì hơn.

Chỉ thấy có một luyện khí sư ở bên cạnh họa quyền mở lời khuyên răn Tần Vãn Thiên, giọng điệu có phần giống như trưởng bối giáo huấn hậu sinh vẫn vậy.

Thấy người nọ mở miệng thì lập tức có không ít người của giới luyện khí đều lộ ra vẻ tôn kính. Vị lão giả này chính là một vị đại sư luyện khí cấp ba, địa vị phi thường tôn quý.

Đứng ở Tần Vãn Thiên phía sau, Mục Nhu có chút buồn bực không rõ Tần Vãn Thiên này muốn làm gì.

Cô bước lên trước một bước vươn tay kéo lấy góc áo hắn, thấp giọng nói:

- Chúng ta ra ngoài dạo đi một chút đi.

Tần Vãn Thiên quay đầu lại, tầm mắt dừng trên người Mục Nhu đứng bên cạnh, nghiêm túc nói:

- Họa quyền này là của ta vẽ, hơn nữa nó còn là quà sinh nhật hôm qua ta gửi tặng cô nữa.

Mục Nhu nghe vậy thì sững sốt không thôi, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tần Vãn Thiên thì hình như đây không phải là đang nói giỡn.

Hơn nữa, với hiểu biết của cô về Tần Vãn Thiên thì Tần Vãn Thiên chắc chắn sẽ không lấy chuyện này ra làm trò đùa.

Vậy thì, rất có thể lời Tần Vãn Thiên nói là sự thật.

Có điều họa quyền này đã dẫn ra phong ba quá lớn ở học viện Hoàng Gia. Mà họa quyền thần văn dẫn đến giới luyện khí phải chấn động kia vốn là quà sinh nhật tặng cho cô sao?

Mặc dù bản thân là đương sư nhưng Mục Nhu cũng cảm giác có phần không dám tin.

Nhưng Mục Nhu dần dần tin lời nói của Tần Vãn Thiên. Chỉ là lời của Tần Vãn Thiên lọt vào trong tai của những người khác lại thành trò hề. Một họa quyền thần văn có tính đột phá khiến cho giới luyện khí rung chuyển kia chỉ là một món quà sinh nhật thôi sao?

- Nói khoác không biết ngượng mồm. Quà sinh nhật sao? Hoang đường quá rồi đấy.

Vị lão sư kia càng thêm khinh thường, hừ lạnh một tiếng. Lời nói của Tần Vãn Thiên càng ngày càng khiến người ta cảm thấy buồn cười rồi.

- Cho dù ngươi bịa lý do thì cũng phải lấy một lý do hợp lý hơn chứ, tiểu tử Tần gia?

Lúc này đúng lúc lại có một thanh âm vang lên, ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía người vừa lên tiếng. Lại là người quen, Mộc Thanh của công hội Tinh Hà.

- Loại người như ngươi, chỉ cần liếc mắt một cái là ta cũng cảm thấy bản hai mắt mình rồi, càng không cần phải bịa có nói dối với ngươi làm gì.

Tần Vãn Thiên nhìn Mộc Thanh nói, từng câu từng chữ hắn nói đều vô cùng nghiêm túc chân thật. Mỗi lần nhìn khuôn mặt thần nhiên bình tĩnh lại vô cùng cao ngạo kia thì hắn lại nghĩ ngay tới cái tâm hồn như nước bắn thiu ẩn chứa dưới lớp da ấy.

Nếu như có thể lựa chọn thì hắn cũng chẳng muốn nhìn Mộc Thanh lấy một cái. Thế nên hắn nhanh chóng chuyển tầm mắt rời khỏi người Mộc Thanh. Nếu bây giờ hắn còn chưa có đủ năng lực khiến cho Mộc Thanh trả một cái giá lớn vì hành vi khi xưa, thì hắn sẽ cố gắng khỏi nhìn đỡ khiến bản thân buồn nôn.

Mộc Thanh nghe thấy lời nói của Tần Vãn Thiên thì sắc mặt trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, hắn ta lập tức lạnh lùng nói:

- Không hề có lòng kính trọng trưởng bối, đại khái chỉ có gia giáo của Tần phủ mới có thể dạy ra người như vậy, chẳng trách cả một nhà lại thành phản nghịch.

Lời nói của Mộc Thanh còn hà khắc lẫn ngoan độc hơn Tần Vãn Thiên nhiều.

- Lừa ta đi đến công hội Tinh Hà sau đó lại trực tiếp bán đứng ta lẫn Tần phủ cho Diệp gia. Tham lam họa quyền thần văn của luyện khí sư ở phân hội thành Thiên Ung. Thật không ngờ người như người lại mơ mộng hảo huyền nhận được sự kính trọng của người khác à. Da mặt của người không biết dày cỡ nào nữa.

Tần Văn Thiên lắc đầu nói, khi hắn nói chuyện thậm chí còn không liếc nhìn Mộc Thanh một cái nữa.

Chân mày Mộc Thanh cau lại, đám người xung quanh cũng lộ ra vẻ mặt hứng thú lắng nghe, nhưng vị trưởng lão học viện Hoàng Gia nọ lại mở miệng cắt ngang lần nữa.

- Ta mặc kệ học viện Đế Tinh dạy dỗ người như thế nào. Nhưng nơi này là học viện Hoàng Gia, đối với thiếu niên không biết tự trọng như người, học viện Hoàng Gia ta không chào đón.

Vị trưởng lão nọ nhìn Tần Văn Thiên, chậm rãi nói tiếp:

- Cho nên hiện tại, người có thể rút được chưa?

Vị trưởng lão nọ của học viện Hoàng Gia có phần như nhìn xuống từ trên cao. Làm lão sư bao năm nay, hắn ta chưa từng gặp phải đệ tử kiêu ngạo như vậy. Hơn nữa đệ tử này còn là đệ tử của học viện Đế Tinh nữa chứ.

- Bản thân ta cũng muốn đi lắm, nhưng vấn đề chính là học viện Hoàng Gia các người không có sự đồng ý của ta mà đã cầm họa quyền của ta đi triển lãm, giờ lại còn dám đuổi ta đi nữa à?

Về mặt của Tần Văn Thiên vẫn cực kỳ nghiêm túc như trước, rất nhiều người đứng xem thật sự là hết chỗ nói. Thậm chí đệ tử của học viện Hoàng Gia đã bắt đầu nhao nhao nổi giận nộ:

- Thật đúng là chưa từng gặp người nào vô si như vậy.

- Nếu ta là hắn thì bây giờ đã chạy biến cho đỡ nhục rồi.

Vô số câu xì xầm vang lên, mỗi câu nói đều không có ý tốt đẹp gì cả, dù sao nơi này cũng là học viện Hoàng Gia.

Đối với Tần Văn Thiên mà nói thì nơi này tràn ngập địch ý.

- Muốn ta ra tay đuổi người ra ngoài sao?

Chỉ thấy trưởng lão nọ bước về phía Tần Văn Thiên, khí thế mãnh liệt hung dữ lập tức đập lên người Tần Văn Thiên.

Nhưng giờ phút này, trên mặt Tần Văn Thiên lại lộ ra một nụ cười, nụ cười vô cùng xán lạn.

- Học viện Hoàng Gia chính là đại biểu cho mặt mũi của hoàng gia. Ở hoàng thành nước Sở này, ngoại trừ học viện Đế Tinh là học viện số một ra, ta tưởng rằng học viện các người cũng đủ độ lượng, nhưng rõ ràng là ta đã sai rồi.

Tần Văn Thiên nhìn đối phương, chậm rãi nói tiếp:

- Đương nhiên, chuyện này sẽ nhanh chóng rõ ràng cả thôi, người càng như vậy thì đến khi biết sự thật, sợ rằng viện Hoàng Gia sẽ càng mất mặt hơn.

Nhìn về mặt Tần Văn Thiên nghiêm túc như vậy, không ít người thậm chí cũng ần ần có phần dao động.

Tần Văn Thiên không có lý do gì lại nói bừa trong chuyện này cả. Chẳng lẽ chuyện hoang đường này là sự thật sao?

- Phưởng Thiên Vận đã bắt tay điều tra chuyện này rồi, ta tin rằng họ sẽ có đáp án nhanh thôi.

Tần Văn Thiên nói chắc nịch.

- Đúng là nói bừa.

Vị trưởng lão kia hừ lạnh một tiếng. Chuyện này thì liên quan gì đến phưởng Thiên Vận chứ?

Ngay lúc đứng này, bên ngoài lại có bóng người bước vào, nhìn kỹ thì đúng là người của phưởng Thiên Vận.

Trước khi bọn họ bước vào giữa đám đông thì cũng đã nhìn rõ tình hình bên trong, không khỏi thầm mắng người phụ trách ở học viện Hoàng Gia làm việc hồ đồ, nếu như đưa tới tận tay Mục Nhu thì đã không có chuyện như vậy xảy ra rồi.

Vội vã diện hiện tại mà vạch trần sự thật ngay tại chỗ thì mặt mũi của học viện Hoàng Gia không biết là nên đặt nơi nào nữa.

- Trưởng lão, có tiện đi vào trong nói chuyện không?

Người phụ trách phưởng Thiên Vận kia mở miệng hỏi dò trưởng lão học viện Hoàng Gia. Đối phương nghe vậy thì hơi nhíu mày, hình như cũng cảm giác

được có điểm khác thường.

- Có chuyện gì mà phải đi vào trong núi, ta tìm phường Thiên Vận giúp ta vận chuyển đồ. Nay xảy ra chuyện như vậy chẳng lẽ các người còn định lén lút giải quyết sao?

Tần Văn Thiên nhìn người đang đi tới, bình tĩnh nói.

- Hừ!

Vị trưởng lão học viện Hoàng Gia nọ hừ lạnh một tiếng, nói với người của phường Thiên Vận kia:

- Có chuyện gì cứ nói đi, không cần giấu giếm gì.

Người phụ trách phường Thiên Vận kia lộ ra vẻ xấu hổ, chỉ thấy hần lập tức khom người chấp tay nói với Tần Văn Thiên và vị trưởng lão kia của học viện Hoàng Gia:

- Chuyện này là lỗi của phường Thiên Vận ta.

Cảnh tượng này khiến cho mọi người càng thêm kinh ngạc, hình như lai lịch của họa quyền này có vấn đề thật.

Phường Thiên Vận đầu tiên là xin lỗi cả hai bên, thật không hổ là một trong ba phường lớn của Nước Sở.

- Trưởng lão, họa quyền thần văn này có phải đến từ tay của đệ tử Tuyết Diên trong học viện Hoàng Gia hay không?

Người của phường Thiên Vận hỏi.

- Đúng vậy!

Vị trưởng lão nọ cau mày, nhưng vẫn gật đầu.

- Nếu đúng như vậy thì chủ nhân của họa quyền thần văn này đúng là thuộc sở hữu của đệ tử Tần Văn Thiên học viện Đế Tinh.

Người nọ lần nữa cúi thấp người nói với trưởng lão học viện Hoàng Gia.

Nhưng lúc này đây tất cả mọi người chẳng có ai đi chú ý tới động tác của hần cả.

Lời nói của hần giống như là tiếng sấm rền vang giữa không gian tĩnh lặng, khiến cho trong lòng của vô số người chấn động dữ dội.

Đây là một trò đùa sao?

Nếu đúng như vậy thì nó có phần nhạt quá rồi đấy.

Tình tiết này đúng là chẳng khác gì trò hề, bây giờ học viện Hoàng Gia biết phải để mặt mũi ở đâu đây?

Nhất là chỉ mấy phút trước, lời của trưởng lão học viện Hoàng Gia nói ra ngông nghênh chắc nịch cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Thay đổi thái độ

Tuyết Diên tỉnh rồi khỏi đây, nhưng lúc cô đang đi trong học viện Hoàng Gia thì thấy có rất nhiều người đi về phía điện triển lãm. Nghe đâu có người của học viện Đế Tinh dám đến đây gây sự, nói họa quyền thần văn kia là của hần.

Nghe bọn họ bàn tán như thế khiến Tuyết Diên hoảng hốt vô cùng, cô bèn vội vã chạy đến điện triển lãm. Khi cô đến thì cũng vừa vặn nghe thấy lão sư dạy học của mình nói chuyện với Tần Văn Thiên cùng với người của phường Thiên Vận.

Lúc này cô đứng lẫn trong đám đông, sắc mặt có phần tái nhợt.

Không riêng gì cô, ngay cả người của học viện Hoàng Gia có mặt ở đây đều nhìn người phụ trách của phường Thiên Vận với vẻ kì quái. Có điều người nọ chỉ biết cười khổ mà thôi, hần đâu có ngờ sẽ có chuyện trùng hợp như thế đâu, còn tạo thành tình huống như vậy nữa chứ.

- Người không nói đùa đấy chứ?

Vị trưởng lão của học viện Hoàng Gia bình tĩnh nhìn người nọ nói:

- Họa quyền thần văn này là đồ của Tuyết Diên đệ tử học viện Hoàng Gia, ta mượn nó từ cô ấy.

- Phưởng Thiên Vân sao dám, thứ này đúng là do chúng ta phụ trách vận chuyển, chính tay Tần Vãn Thiên của học viện Đế Tinh đưa cho bọn ta. Vốn dĩ muốn chuyển cho Mục Nhu tiểu thư. Có điều, lúc ấy vì Mục Nhu tiểu thư không có mặt cho nên người vận chuyển mới hỏi Tuyết Diên cô nương có thể ký nhận giữm được hay không. Mà Tuyết Diên cô nương cũng đồng ý nhận giữm nên chúng ta mới yên tâm để cô ấy nhận thay.

Người nọ vừa cười khò vừa kể lại mọi chuyện khiến cho vẻ mặt của mọi người trở nên cứng ngắt. Nếu nói như thế thì những gì mà Tần Vãn Thiên vừa nói là sự thật ư?

Vật này vốn là quà hần muốn tặng cho Mục Nhu sao?

Hai mắt Mục Nhu sáng lên, cô nhìn thoáng qua Tần Vãn Thiên đang đứng bên cạnh. Không ngờ tên gia hỏa này lại tặng cô món quà quý giá đến như vậy. Có điều trong lòng cô rất vui. Dù sao thì sinh nhật năm nay rất cô đơn lạnh lẽo.

- Tuyết Diên đâu rồi?

Vị trưởng lão nọ quét mắt nhìn đám đông xung quanh. Chỉ thấy Tuyết Diên cúi đầu đi ra, vẻ mặt tái nhợt, cô nói:

- Lão sư, đúng là vật này con chỉ nhận thay mà thôi. Con tính hôm nay trả lại cho Mục Nhu.

Thấy Tuyết Diên thừa nhận như thế, mọi người mới không còn nghi ngờ gì nữa.

Họa quyền thần văn này quả thật là đồ thuộc sở hữu của Tần Vãn Thiên.

Toàn bộ điện triển lãm thoáng chốc chìm vào im lặng.

Mục Nhu nhìn thoáng qua Tuyết Diên với vẻ thất vọng. Chẳng trách Tuyết Diên lại đột nhiên thay đổi thái độ với cô, thật không ngờ cô ta lại vô sỉ như vậy, lấy đi họa quyền thần văn mà Tần Vãn Thiên tặng cho cô.

- Người nói họa quyền thần văn này do người khác ra, vậy thì bây giờ người hãy khắc thêm một bức khác để chứng minh những gì người vừa nói đi là thật đi.

Bầu không khí im lặng trong chốc lát. Tên trưởng lão học viện Hoàng Gia như muốn cứu vớt mặt mũi của mình bèn mở miệng nói với Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên nhú mày nhìn đối phương với vẻ kì lạ.

- Phưởng Thiên Vân đã đứng ra làm chứng, hơn nữa bản thân Tuyết Diên cũng thừa nhận rồi mà. Sao người lại không chịu chấp nhận vậy hả? Kiểu người như thế ta mới thấy lần đầu đấy.

Tần Vãn Thiên nhếch môi cười khẩy:

- Tại sao ta phải khắc họa bức khác cho người xem hả. Bộ chúng ta thân thiết lắm sao?

Đối phương nghe Tần Vãn Thiên nói thì ghen hờn, không thể phản bác lại được.

Những người vừa nói lời châm chọc Tần Vãn Thiên ban nãy, giờ phút này cũng ngậm miệng thật chặt.

Lúc này, học viện Hoàng Gia si nhục Tần Vãn Thiên lợi hại cỡ nào thì bây giờ, bạt tai này cũng vang dội như thế ấy.

- Xin hỏi trưởng lão học viện Hoàng Gia, ta có thể lấy lại đồ của ta được chưa?

Tần Vãn Thiên hỏi một cách thân nhiên. Lúc hần mở miệng nói chuyện thì cũng bước về phía bước họa rồi.

Vừa nãy, lúc hần muốn tới gần họa quyền đều bị người khác ngăn cản, hơn nữa đối phương còn bảo hần đứng đằng sau.

Hiện giờ, họa quyền kia lại là đồ của Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên đi tới trước họa quyền thần văn, đưa tay cầm lấy rồi cuộn lại. Thế nhưng, có một vị luyện khí sư đứng bên cạnh lại cười nói:

- Tiểu huynh đệ, họa quyền thần văn này là do người khác họa thật hả?

- Không biết.

Tần Vãn Thiên cười cười, lúc này hần cũng ý thức được. Hình như hần đã đánh giá thấp giá trị của họa quyền này rồi.

Nếu đối phương đã nghỉ ngơi, hẳn cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa.

- Tàn đại sư, ta là Yên Dã, có cơ hội có thể tìm ta trò chuyện.

- Ha ha, Tàn huynh, ta là khách khanh của Thần Binh các - Lục Phong. Từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh của huynh, lần này nhất định phải làm quen với người mới được.

Hiện tại, không ít người tiến lên nói chuyện với Tàn Văn Thiên rất khách khí.

- Tiểu tử không dám xưng đại sư, mọi người cứ gọi ta Văn Thiên là được.

- Có thể trao đổi với tiền bối mới là may mắn của ta.

Tàn Văn Thiên đối với người xung quanh ân cần chấp tay, mỉm cười trả lời, nhưng biểu hiện lại vẫn vô cùng khiêm tốn. Những người này đều có thân phận phi phàm, có thể quen biết một vài người như thế thì chẳng có chỗ nào không tốt cả.

- Trước kia, nghe được mấy tin đồn kia ta còn không tin, nghĩ rằng thiếu niên mười mấy tuổi sao có thể khắc thần văn cấp ba được cơ chứ. Hôm nay tận mắt nhìn thấy họa quyền thần văn này, ta mới biết được thiên ngoại hữu thiên, ta đã già rồi.

Một lão giả thờ dài rồi nói:

- Cái gọi là thiên phú, quả thật kỳ diệu, sợ rằng lão nhân ta đến cuối đời cũng không cách nào khắc họa ra được một họa quyền thần văn như vậy.

- Đúng thế, ha ha, sau này không thể coi mình là tốt nhất nữa rồi, lừa mình dối người thôi. Văn Thiên, họa quyền thần văn này là do người tự mình sáng tạo ra hay sao?

Có người hỏi Tàn Văn Thiên. Giờ phút này Tàn Văn Thiên bị người bao vây xung quanh, trong lòng không khỏi cười khổ.

Nhưng mà, cảnh tượng này lại khiến người của học viện Hoàng Gia càng thêm khó chịu, nơi đây thật sự là học viện Hoàng Gia sao? Lúc nào lại thành địa bàn của Tàn Văn Thiên rồi. Hơn nữa, một nhóm tiền bối có danh tiếng đều vây quanh muốn thỉnh giáo làm quen hẳn nữa chứ.

"Nhân duyên của một vị luyện khí sư lại hại quả nhiên siêu cấp kinh khủng." Rất nhiều người đều thầm nghĩ thế.

Ở Nước Sở có một câu nói, đặc tội người nào cũng không được đặc tội luyện khí sư có tài. Nghe đồn ở hoàng thành Nước Sở trước kia, có một nhân vật đứng đầu một tông môn si nhục một vị luyện khí sư có năng lực luyện khí rất mạnh, nhưng thực lực lại rất thấp. Không quá vài ngày, tông môn của kẻ nọ lập tức gặp phải một đám người Nguyên phủ cảnh bao vây tấn công, chỉ trong một đêm đã bị diệt môn. Còn người kia cũng bị rất nhiều người đuổi giết, oanh động cả nước.

- Do cơ duyên xảo hợp, trong lòng bỗng ngộ ra mới khắc họa được bức tranh này, có thể nói là may mắn thôi.

Tàn Văn Thiên mỉm cười đáp. Tuy về mặt mọi người vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng lại cực kỳ khiếp sợ. Giờ phút này bọn họ cũng không dám hoài nghi lời nói của Tàn Văn Thiên nữa.

Ở Nước Sở, quả thật chưa từng nghe nói qua có người có thể khắc được loại thần văn này. Không ngờ, ngày hôm nay lại có một vị thiếu niên thiên tài sáng tạo ra kỳ tích bậc này.

- Tiểu tử, có thể bán họa quyền thần văn này cho ta được không?

Lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên, ánh mắt của mọi người liền nhìn qua. Người lên tiếng là một vị lão giả thoát nhìn có vẻ cực kỳ bình thường. Nhưng một số ít người biết thân phận ông thì lại thay đổi về mặt, không ngờ ông ấy cũng hứng thú với họa quyền thần văn này.

- À, nếu người đồng ý bán nó cho ta, công hội Ngân Hà ta nguyện ý trả giá.

Lúc này Mộc Thanh cũng mở miệng nói, khiến Tàn Văn Thiên nhìn không được liếc nhìn lão ta.

Mộc Thanh hoàn toàn không ngờ họa quyền thần văn này lại do Tàn Văn Thiên khắc họa ra. Điều này làm lão ta nhớ đến lúc trước lão muốn Tàn Văn Thiên trở thành đệ tử của mình nhưng lại bị Tàn Văn Thiên từ chối. Lão thầm hận trong lòng. Hình như tiểu tử này trưởng thành với tốc độ nhanh đến khó ngờ. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ uy hiếp đến lão ta mất thôi.

Còn về phần bức tranh thì phó hội trưởng Tã Dận đã dặn nhất định phải lấy được nó. Nhưng điều khiến lão buồn bực chính là đây là đồ của Tàn Văn Thiên. Lão cũng chỉ có thể cố gắng mở miệng hỏi mà thôi.

- Người muốn nó à?

Tàn Văn Thiên liếc nhìn Mộc Thanh.

Mộc Thanh gật đầu:

- Chỉ cần người mở miệng, giá cao cỡ nào cũng được.

Lão tin tưởng, cho dù lão cùng Tần Vãn Thiên có cừu oán thì đối phương cũng sẽ không ngại trao đổi lợi ích qua lại.

- Ta muốn một cánh tay của người, người chịu cho không?

Tần Vãn Thiên bình tĩnh nhìn Mộc Thanh nói. Câu này lập tức khiến cho sắc mặt Mộc Thanh trở nên lạnh lẽo.

Tần Vãn Thiên cũng không nhìn lão ta nữa. Gã Mộc Thanh này, sớm muộn gì hắn cũng sẽ khiến lão ta trả giá đắt vì việc làm hồi xưa. Mà ngày này sẽ không còn xa nữa đâu.

Hắn tin địa vị hiện giờ của hắn trong giới luyện khí đã vượt xa Mộc Thanh rồi.

Tần Vãn Thiên nhìn về phía người bên cạnh Mộc Thanh nói:

- Ta từng thật tâm muốn trở thành một thành viên trong các khách khanh của công hội Ngân Hà. Thế mà trái tim tràn đầy chân thành của ta đã bị Mộc Thanh lạnh lùng bán đứng. Đương nhiên ta cũng tin tưởng điều này không hề liên quan tới công hội Ngân Hà.

Tần Vãn Thiên nói tới đây thì im lặng. Nhưng câu nói này của hắn lại khiến cho Mộc Thanh căng thẳng vô cùng. Tần Vãn Thiên này ẩn chứa vô số hàm ý, mọi người sẽ hiểu theo nhiều mặt khác nhau.

Ví như, nếu có thể giải quyết tốt chuyện của Mộc Thanh, hắn có thể trở thành bằng hữu của công hội Ngân Hà.

Nếu công hội Ngân Hà thật sự có ý muốn mời chào Tần Vãn Thiên thì Mộc Thanh đừng hòng nghĩ dùng lực lượng công hội Ngân Hà đối phó Tần Vãn Thiên, ngược lại còn phải đề phòng công hội Ngân Hà vì Tần Vãn Thiên mà vứt bỏ lão nữa.

Sau khi nói xong những lời này thì Tần Vãn Thiên thân nhiên nhìn về phía lão già ăn mặc bình thường kia, mỉm cười nói:

- Đề tiền bồi tội lâu rồi, chỉ là ta đã tặng họa quyền thần văn này cho bằng hữu của ta là Mục Nhu rồi.

- Nếu ta đoán không lầm thì hắn là người đã ở trong một trạng thái đặc thù nào đó mà ngộ ra rồi sáng tạo họa quyền thần văn này. Mặc dù muốn sáng tạo thêm một bức khác nữa chỉ sợ cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa giá trị của bức tranh thứ nhất nhất định là cao nhất, người thật sự nỡ tặng cho người khác sao?

Vị lão già kia cười như không cười, nhìn Tần Vãn Thiên nói.

- Đã tặng cho bạn bè thì sao có thể chia quý hay không quý chứ. Đây vốn là tâm ý của ta, huống hồ nếu như không có người nào mặt dày lấy đi thì nó đã tới tay bằng hữu của ta. Chẳng lẽ tiền bồi muốn ta thu hồi lại sao.

Tần Vãn Thiên cười đáp.

- Đương nhiên, nếu bằng hữu của ta đồng ý bán nó cho tiền bồi thì ta cũng không có ý kiến gì cả.

Tần Vãn Thiên dứt lời thì xoay người đưa họa quyền thần văn cho Mục Nhu, cười nói:

- Tuy bị vài chuyện xui xẻo làm chậm trễ, nhưng ta tự tay tặng nó cho cô, hắn có thể đền bù sai lầm của ta rồi nhì.

Mục Nhu cúi đầu xuống, khi ngẩng đầu lên thì vành mắt hơi đỏ có phần cảm động.

Bức tranh này oanh động lớn như thế. Mục Nhu biết rất rõ giá trị của nó. Thế nhưng, trong tình huống như vậy, một Tần Vãn Thiên chỉ gặp cô có mấy lần vẫn tặng nó làm quà sinh nhật cho cô, còn gia tộc lại đối xử lạnh lùng với mình.

Sao Mục Nhu có thể không cảm động được cơ chứ.

- Cảm ơn người nhé.

Mục Nhu không có từ chối, cô cười rạng rỡ nhận lấy bức tranh từ trong tay Tần Vãn Thiên. Tấm lòng này làm cho người khác cảm thấy âm áp trong lòng biết bao.

- Cảm ơn cái gì chứ. Hôm ấy dưới tình huống kia mà cô cũng đồng ý làm bạn với ta đấy thôi.

Tần Vãn Thiên cười đáp. Điều hắn muốn nói chính là yến tiệc hôm đó. Khi tất cả mọi người tỏ vẻ đối địch với Tần Vãn Thiên nhưng Mục Nhu lại đối mặt với áp lực vô cùng lớn ấy, ở trước mặt mọi người nói rằng Tần Vãn Thiên là bằng hữu của cô!

Khi đó, Tần Vãn Thiên đã thầm nói với bản thân. Ân tình hôm ấy, sau này hắn nhất định sẽ đền đáp!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Một lời cam kết

Đám người trong điện triển lãm tận mắt thấy Tần Văn Thiên đem bức tranh đó tặng cho Mục Nhu, trong lòng thờ dài một tiếng, cái tên này cũng thật là cam chịu à, rất nhiều người đều cảm thấy có chút đố kỵ với Mục Nhu.

Đương nhiên, trong tình hình như vậy dường như đã chứng minh họa quyền thần văn kia do hấn khắc ra, bằng không thì sao hấn có thể tặng cho người khác được.

- Mục phủ quả thật đã sinh được một đứa con gái giỏi giang.

Một vị trưởng giả quay sang, mỉm cười gật đầu với Mục Nhu. Lúc Mục Nhu nhìn thấy hấn thì lập tức kinh ngạc. Lão giả có địa vị không tầm thường chút nào ở hoàng thành đây.

Không chỉ có mỗi hấn, mà có rất nhiều người đến đây ngày hôm nay đều có thân phận không tầm thường. Ngay cả đại sư luyện khí cấp ba cũng có vài người.

- Haha, nha đầu Mục phủ rất tốt.

Sau, lại có thêm người cười nói, Mục Nhu nhìn thấy người nọ bèn cúi người thể hiện sự tôn trọng.

Trong phút chốc, Mục Nhu dường như trở thành người nổi bật nhất ở trong này. Điều này khiến cô càng thêm cảm động.

- Mục nha đầu bán họa quyền này cho ta nhé.

Lão giả ăn mặc bình thường kia lại lên tiếng. Tuy giọng nói của hấn không lớn nhưng khi vừa dứt lời, như thể có một luồng sức mạnh kì lạ khiến toàn bộ âm thanh trong cung điện đều biến mất.

Mục Nhu nhìn người nọ rồi lại nhìn thái độ các luyện khí sư chung quanh đối với hấn. Cô đoán người này tuyệt đối không phải là người tầm thường, cô bèn nhìn về phía Tần Văn Thiên.

- Nha đầu, chắc ngươi cũng biết rõ đạo lý hoài bích có tội mà nhĩ. E rằng ngay cả trưởng lão của học viện Hoàng gia ngươi cũng có lòng tham đối với họa quyền này nữa chứ đừng nói đến những kẻ khác. Nếu ngươi giữ họa quyền này bên người, chỉ sợ rằng nó sẽ mang tai họa đến cho người mà thôi.

Hấn nói tiếp.

Dù những lời mà hấn vừa nói không xuôi tai chút nào nhưng quả thật cũng đúng lắm. Nét mặt của trưởng lão học viện Hoàng Gia biến sắc, trở nên vô cùng khó coi. Hôm nay hấn ta mất hết cả mặt mũi rồi.

Mục Nhu im lặng suy nghĩ. Đây là món quà sinh nhật mà Tần Văn Thiên tặng cho cô. Đứng trên cương vị của một người bạn mà nói thì việc cô dùng món quà này để đổi lấy một của cải khác rõ ràng là không hay cho lắm, nhưng mà theo như những gì đối phương nói thì cho dù cô muốn giữ món quà này, liệu cô giữ được nó không đây?

Chưa tính người ngoài, nếu là người trong gia tộc cô thì sợ rằng họ sẽ lệnh cho cô giao nó ra. Lúc đó cô có thể không nghe theo ư?

Tần Văn Thiên thấy Mục Nhu nhìn mình bèn gật đầu với cô.

Tần Văn Thiên đã gặp không ít những phen lòng người hiểm ác. Nếu như họa quyền này không lộ ra ánh sáng thì sẽ không có vấn đề gì. Nhưng nếu đã oanh động lớn thế này thì Mục Nhu giữ món quà này sẽ là họa chứ không phải là phúc nữa rồi.

Mục Nhu hiểu được ánh mắt của Tần Văn Thiên, chỉ thấy cô mở miệng nói:

- Món quà này có ý nghĩa đặc biệt với ta. Không biết tiền bối chuẩn bị dùng cái gì để đổi lấy nó đây?

Lão giả kia nhìn Mục Nhu. Lúc nghe thấy đối phương hỏi như thế thì im lặng một lúc rồi nói:

- Dùng lời cam kết của ta đổi lấy vậy. Sau này ta có thể giúp ngươi làm một chuyện.

Nếu là người khác nói câu này thì có lẽ đám người này đã cười lên rồi, thế nhưng khi hấn nói xong thì không gian lại yên tĩnh lạ thường. Nhất là mấy người có vẻ biết được thân phận của hấn, trong lòng càng chấn động.

Có những khi một lời cam kết lại là thứ vô giá. Đặc biệt là lời cam kết của lão giả này.

Ngay lúc này, thậm chí chẳng có tranh với hấn nữa.

Ánh mắt Mục Nhu chững lại. Lúc cô còn do dự thì lại nghe thấy một giọng nói truyền tới:

- Mục Nhu, mau đồng ý với hấn đi.

Người vừa nói câu này bước về phía Mục Nhu, sự xuất hiện của hấn làm cho Mục Nhu hơi giật mình.

- Phụ thân.

- Ủ.

Phụ thân của Mục Nhu gật đầu:

- Đồng ý đi.

- Vâng.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của phụ thân, Mục Nhu nói với lão giả kia:

- Tiền bối, ta đồng ý.

Lão giả gật đầu rồi nói với Mục Nhu:

- Những người trong gia tộc cô chắc biết ta đang ở đâu đấy.

- Vâng.

Mục Nhu bước lên phía trước, giao họa quyền cho đối phương.

Khi lão giả nhận lấy họa quyền xong thì lại nhìn Tần Vãn Thiên một lát, trong mắt lộ ra sự vui vẻ.

- Đúng là hậu sinh khả úy, tiểu gia hỏa người cổ gắng lên nhé, sau này tiền đồ rộng mở. Nếu rảnh rồi thì có thể thường xuyên đến tìm ta nói chuyện.

Lão giả gật đầu nhìn Tần Vãn Thiên rồi lập tức rời đi.

Nhưng mà câu nói của lão trước khi đi lại khơi dậy một con sóng lớn trong lòng nhiều người.

Về câu trước là xem trọng tương lai của hấn, về câu sau có ngụ ý Tần Vãn Thiên có thể đến tìm lão bất cứ lúc nào.

Thực ra mọi người đều hiểu ẩn ý bên trong là gì. Phải biết, có vài luyện khí sư cấp ba đến tận cửa xin gặp hấn thì chưa chắc có thể thấy mặt đối phương nữa.

Nhưng câu nói của lão với Tần Vãn Thiên trước lúc rời đi, có thời gian có thể đến tìm ta nói chuyện!

Ngoài sự kinh ngạc, rất nhiều người tỏ ra khá nuối tiếc. E rằng sau này không còn cơ hội được chiêm ngưỡng họa quyền thần văn kia nữa rồi.

Trừ phi, Tần Vãn Thiên lại sáng tạo ra một họa quyền thần văn tương tự.

- Mục Nhu, những ngày qua con đã chịu oan ức rồi, con theo ta về gia tộc đi.

Phụ thân Mục Nhu quay sang nói với cô.

Mục Nhu nhìn phụ thân mình một lúc, dường như có ý không muốn về đấy.

- Con cứ yên tâm, những tài nguyên mà gia tộc đã cướp lấy đều sẽ trả lại cho con.

Mục Nhu nhìn nụ cười của phụ thân, vẻ mặt chững lại. Lẽ nào là vì lời cam kết lúc này của lão giả kia ư? Hay chính xác hơn là vì Tần Vãn Thiên?

- Vâng.

Mục Nhu nói với Tần Vãn Thiên:

- Ta đi trước nhé.

- Ủ.

Tần Vãn Thiên gật đầu cười.

Phụ thân Mộc Nhu cũng nhìn Tần Vãn Thiên gật đầu mỉm cười, sau đó dắt Mộc Nhu rời khỏi đây.

Tần Vãn Thiên cũng chuẩn bị rời đi. Nơi này có rất nhiều người không chào đón hắn.

Nhưng mà, trước khi rời đi Tần Vãn Thiên nhìn vị trưởng lão của học viện Hoàng gia, nói một cách bình tĩnh.

- Có câu nói ta muốn trả lại cho ngươi, lão sư của học viện Hoàng gia đều không biết xấu hổ giống ngươi sao?

Tần Vãn Thiên dứt lời thì bước ra ngoài. Hiển nhiên câu này nhằm vào mấy lời sỉ nhục mà đối phương đã nói lúc trước. Học viên của học viện Đế Tinh đều không biết xấu hổ giống như ngươi sao?

Lời nói sỉ nhục bậc này xem như đều gom cả học viện Đế Tinh vào luôn. Cho nên Tần Vãn Thiên nhớ rõ ràng.

Lúc này, hắn đáp trả lại đối phương giống như giáng một cái bạt tai thẳng vào mặt đối phương vậy.

Cách đó không lâu, lúc Tần Vãn Thiên nói họa quyền thần văn đó là của hắn thì học viện Hoàng Gia gây khó dễ, sỉ nhục các kiểu. Còn hắn thì vẫn bình tĩnh hờ hững như cũ.

Sự thực, cách tốt nhất để đáp trả bọn hắn, chính là lúc chân tướng được phơi bày thì lời nói của Tần Vãn Thiên mới có sức mạnh lớn nhất.

Không chỉ đánh thẳng vào mặt tên trưởng lão mà đồng thời còn làm cho những kẻ đang sỉ nhục Tần Vãn Thiên mất hết thể diện.

Lần này mất hết thể diện thảm vô cùng.

Khi Tần Vãn Thiên bước đi ra, đám đông tự động né đường cho hắn. Hơn nữa có nhiều tiền bối lão già vây xung quanh nói chuyện với hắn.

Trong số họ có nhiều người gặp phải bình cảnh trên phương diện chế tạo thần văn, rất khó đột phá. Giờ đây lại có một thiếu niên với trình độ lĩnh hội thần văn phi phàm như vậy, nếu như có thể trở thành bằng hữu, ngày sau có thể thường xuyên giao lưu chia sẻ kinh nghiệm, hoặc là giúp ích cho họ.

Trước đây không lâu, hắn vẫn là thiếu niên đơn độc. Giờ đây thân phận, vị thế của hắn đã được nâng cao. Mặc dù ở học viện Hoàng gia này đều như thế, đổi lại ở chỗ khác, suy nghĩ lại về bản thân tu hành thiên phú, càng khiến cho người khác nể phục.

Diệp Triền và Liễu Nghiên đứng ở một chỗ, bọn họ tận mắt nhìn thấy Tần Vãn Thiên bước qua cạnh mình.

Nhưng mà, Tần Vãn Thiên chỉ mỉm cười trò chuyện với người xung quanh, không thèm liếc họ một cái. Nói đúng hơn thì họ không có tư cách để Tần Vãn Thiên chú ý rồi. Lúc này, sự kiêu ngạo của họ đã sụp đổ hoàn toàn.

Đặc biệt là Liễu Nghiên, cô ta cúi đầu không nói lời nào, đúng hơn thì bọn họ không phải người của một thế giới.

Sắc mặt của Diệp Triền lại có phần phẫn nộ, thậm chí biểu cảm trên mặt có vẻ khó chịu. Thật ra, Tần Vãn Thiên chưa từng nói chuyện với hắn bao giờ, cũng chưa từng sỉ nhục đến hắn. Sự tức giận, vẩn vơ của hắn có lẽ do kiêu ngạo của bản thân bị người khác đạp lên một cách mạnh mẽ, nhưng trong lòng lại không chịu chấp nhận sự tự ti này mà thôi.

Diệp Triền hắn chả là cái gì, ở Diệp gia có những thiếu niên tài mạo xuất chúng hơn hắn nhiều, rời khỏi Diệp gia hắn có lẽ chẳng là cái gì cả. Thế nhưng khi nhìn thấy hào quang của Tần Vãn Thiên hiện giờ, chỉ dựa vào sự cố gắng của bản thân cộng thêm thiên phú vốn có, Diệp Triền không thể nào sánh được với hắn.

Sự so sánh này khiến cho trong lòng Diệp Triền xuất hiện một tia tự ti mặc cảm nhưng hắn ta luôn kiềm nén nó.

Thực ra Tần Vãn Thiên căn bản chưa hề nghĩ về điều đó, cũng chưa bao giờ so sánh hắn với Diệp Triền. Bởi vì trong mắt Tần Vãn Thiên, Diệp Triền trước giờ chẳng phải nhân vật tầm cỡ gì cả.

Ngoài trừ Diệp Triền thì cũng có người khác có cảm giác tương tự như thế - Quan Duyệt đang đứng phía sau Mộc Thanh

Ả từng quan sát Tần Vãn Thiên với tư thế cao cao tại thượng. Nhưng mà, ở trước mặt đối phương, loại thiên tài như ả ta chỉ có thể núp sau lưng Mộc Thanh nhìn Tần Vãn Thiên tỏa ánh hào quang mà thôi.

Về kiêu ngạo đắc ý căn bản không đáng nhắc tới trước mặt Tần Vãn Thiên.

Sức chiến đấu sớm đã được chứng minh, thiên phú luyện khí? Họa quyền thần văn cũng đủ để đánh bại sự kiêu ngạo của ả rồi.

Người của phường Thiên Vận xin lỗi một tiếng rồi rời đi, nhưng Tuyết Diên vẫn đứng đó không dám lên tiếng.

Vị trưởng lão của học viện Hoàng gia nhìn ả, tái hết cả mặt, bực tức nói:

- Ngươi xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì này.

Lúc này, hấn cứ như muốn trút hết những nhục nhã khi này lên người của học viên này nhằm cứu vớt mặt mũi của mình trước đám đông.

Tuyết Diên xấu hổ cúi đầu không dám nói gì. Thật ra thì trong chuyện này, mặc dù cô ta sai nhưng hấn cũng không có tư cách gì chỉ trích cô cả.

Đối phương thân là trưởng lão của học viện, hỏi chị cô về họa quyền thần văn, cô có thể không đồng ý sao. Những chuyện sau đó hoàn toàn là do đối phương tự làm tự quyết, cô căn bản không hề liên quan.

Mục Nhu có thể phê bình cô, nhưng vị lão sư này thì không thể.

Chẳng qua, trên thế giới này không có cái gì là đạo lý, mặc dù bị đối phương chỉ trích nặng nề nhưng dù sao cô cũng chỉ là một học viên bình thường của học viện, chỉ có thể cam chịu, đây chẳng phải là bi ai sao!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Công dương hoảng

Tần Văn Thiên rời khỏi học viện Hoàng Gia, Tiểu Hồn Đản đi theo ở sau lưng hấn. Hiện giờ, xung quanh hấn có không ít người, người gần hấn nhất chính là Lục Phong, khách khanh của Thần Bình các, khiến hấn có cảm giác thân thuộc phần nào.

- Lục Phong tiền bối, lão gia kia này có thân phận ra sao thế?

Tần Văn Thiên tò mò hỏi.

Hấn nhìn có vẻ rất bình thường thế nhưng lại đưa ra một lời hứa hẹn. Sau đó thì cảm họa quyền thần văn mà tất cả mọi người đều muốn có đi mất tiêu. Hơn nữa, chẳng có ai dám tranh với hấn cả. Tần Văn Thiên tất nhiên phát hiện ra điểm kỳ quái như thế rồi.

- Đúng lúc ta đang muốn cho người biết chuyện này. Chắc người cũng biết về Quân Lâm yến chứ nhỉ?

Lục Phong nói với Tần Văn Thiên.

- Ừm, đây là việc long trọng nhất của nước Sở vào mỗi dịp cuối năm.

Tần Văn Thiên gật đầu đáp.

- Đúng thế, ở nước Sở, Quân Lâm yến là yến tiệc cực kỳ quan trọng. Tại Quân Lâm yến sẽ có rất nhiều thanh niên thiên phú. Hơn nữa người đứng đầu bảng xếp hạng của Quân Lâm yến hằng năm đều có tương lai huy hoàng. Phần lớn bọn họ đều rời khỏi nước Sở.

Lục Phong nói tiếp:

- Người kia này là Công Dương Hoảng. Lóp trẻ bây giờ ít người biết tên tuổi của hấn lắm. Nhưng mà, ba mươi năm trước, hấn chính là một thanh niên vừa tuần tú vừa có tài. Nếu ta nhớ không nhầm thì khoảng ba mươi bốn năm trước, hấn giành được hạng nhất ở Quân Lâm yến đấy.

Tần Văn Thiên trong lòng rung động, người đứng đầu Quân Lâm Yến, hơn nữa đây lại là người của ba mươi mấy năm trước.

- Tại sao hấn thoát nhìn già nua như thế?

Tần Văn Thiên hỏi với vẻ khó hiểu. Phàm là người tu luyện thì tinh khí cực mạnh, khí huyết dồi dào, bề ngoài sẽ cực kỳ trẻ tuổi. Công Dương Hoảng chưa đến sáu mươi, đáng ra chỉ như một người trung niên thôi chứ. Sao lại già nua như thế vậy.

- Chuyện này thì không ai biết cả, Công Dương Hoảng là một người hơi bí ẩn. Năm đó khi hấn đoạt được hạng nhất Quân Lâm yến, Cửu Huyền cung cũng muốn thu hấn làm đệ tử nữa.

Lục Phong nói đến đây thì quét mắt nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng nói:

- Thế nhưng Công Dương Hoảng này lại thích tự do nên đã không đồng ý, hấn vừa đạt được hạng nhất thì lập tức rời khỏi nước Sở.

- Chuyện này vốn dĩ nên dừng tại đây. Thường những người đã rời nước Sở thì rất hiếm khi có tin tức lắm. Có điều, mấy năm trước, Công Dương Hoảng đã trở về nước Sở. Hơn nữa một người chưa từng tiếp xúc với luyện khí như hấn, sau khi trở về lại có một thân khắc thần văn cực kỳ lợi hại. hấn chỉ khắc thần văn có ba lần thôi, hợp tác với người khác cùng luyện khí. Ba lần luyện chế ra thần binh đều là thần binh cấp ba đỉnh phong đấy.

- Ban đầu, chuyện này gây oanh động khá lớn. Bản thân Công Dương Hoảng cũng có vài truyền kì. Hiện giờ, hấn không chỉ có thành tựu to lớn trên phương diện thần văn còn có thực lực nữa. Tuy hấn không lộ ra trước mặt người khác nhưng tuyệt đối vô cùng mạnh.

Lục Phong cảm thán nói, ông cực kỳ sùng bái Công Dương Hoảng. Tần Văn Thiên nghe thấy vậy Tần Văn Thiên thế cũng dần dần hiểu được, lời hứa của một người như Công Dương Hoảng quả thực không tầm thường chút nào.

Ngay cả phụ thân của Mục Nhu cũng bảo Mục Nhu đồng ý với hứa hẹn này ngay lập tức. Nếu trong tương lai, Mục phủ có chuyện gì không thể giải quyết được thì lời hứa hẹn của Công Dương Hoảng xem như là một con đường sống.

- Văn Thiên, có cơ hội thì hãy đi gặp Công Dương Hoảng trao đổi tâm đắc về thần văn đi.

Lục Phong mỉm cười nói. Lúc ông dùng từ trao đổi cũng đủ thấy, vị trí của Tần Văn Thiên cực kỳ cao rồi.

- Bây giờ Công Dương tiên bối đang sống ở đâu?

Tần Văn Thiên hỏi

- Trúc Lâm Tiểu Ốc.

Lục Phong cười đáp lại, hoành thành nước Sở chỉ có một nơi gọi như thế mà thôi. Đó cũng chính là nơi ở của Công Dương Hoảng, mà nơi này cũng không phải bí mật gì. Phạm là người biết rõ thân phận của Công Dương Hoảng thì đều biết rất rõ. Cũng có người thường xuyên đến đây bái phỏng hắn nhưng rất ít người có thể gặp được.

- Có thể dẫn ta đi được không?

Tần Văn Thiên mỉm cười hỏi khiến cho sắc mặt Lục Phong chững lại:

- Ngươi muốn đi à?

- Một vị tiên bối như vậy, ta sớm muộn cũng muốn gặp hắn. Chỉ bằng tìm đường đến đó trước.

Tần Văn Thiên cười đáp, mà Lục Phong sẽ không từ chối yêu cầu này. Cho nên sau khi rời khỏi học viện Hoàng Gia, Tần Văn Thiên tạm biệt nhóm người xung quanh rồi cùng Lục Phong đi khỏi đây.

Họa quyền thần văn do Tần Văn Thiên khắc đã gây không ít sóng gió ở Hoàng Thành, đặc biệt là giới luyện khí, nhắc lên một hồi phong ba.

Từ trước đến nay, luyện khí sư đều là người mà tất cả các thế lực ở hoàng thành muốn lôi kéo. Cho nên, chuyện xảy ra ở học viện Hoàng Gia đã hấp dẫn không ít người.

Không ai ngờ được kết quả cuối cùng sẽ ngoài dự kiến như thế. Còn Tần Văn Thiên thì lại tiến vào trong tầm mắt của các thế lực lớn khác.

Lần trước, thiếu niên đứng trong gió tuyết, có học viện Đế Tinh và Thần Bình các chống lưng cho hắn, khiến cho các thế lực có phần tò mò đối với Tần Văn Thiên. Nhưng mà, hành động lần này của Tần Văn Thiên lại khơi lên sự chú ý của tất cả mọi người. Lúc này, các thế lực lớn nhỏ khác nhau đã bắt đầu điều tra Tần Văn Thiên một cách nghiêm túc.

Tuy nhiên, lí lịch của Tần Văn Thiên nhìn thoáng qua cực kỳ đơn giản, nhưng rốt cục làm sao hắn lại trở thành một thiên tài thần văn vậy nhỉ?

Liệu trên người hắn có bí mật gì hay không đây?

Trong Mục phủ, trước án thư, chỉ thấy một trang hồ sơ, bên trên còn viết vài dòng chú thích. Đó là...

"Tần Văn Thiên, con nuôi của Tần Xuyên, gia thế không rõ. Lúc nhỏ được một quán gia tàn tật mang tới Tần phủ, sau đó lớn lên ở Tần phủ. Năm lên sáu phát hiện kinh mạch có vấn đề không thể tu hành. Năm mười ba tuổi, đính hôn với Bạch Thu Tuyết của Bạch gia. Năm mười sáu tuổi, bị Bạch gia từ hôn. Sau đó Tần Văn Thiên bắt đầu tu luyện, phóng ra Tinh Hồn Thiên Chuy từ tầng trời thứ ba

Thông tin trên trang này không nhiều lắm nhưng có thể tóm tắt cuộc đời của Tần Văn Thiên một cách ngắn gọn. Đơn giản đến mức không hề có quá nhiều tin tức gì luôn. Mãi đến khi bước vào hoành thành thì mới có thêm vài dòng thông tin.

Chỉ thấy lão giả cầm bút lên, ghi thêm một hàng ở cuối trang, viết rằng:

- Thiên tài thần văn, có thể tự nghĩ ra thần văn cấp ba. Ngộ tính cấp yêu nghiệt.

Sau khi viết xong dòng chữ thì lão giả hạ bút xuống. Lúc này có một vị quản gia đứng chờ ở ngoài cửa.

- Có chuyện gì?

Lão giả trầm giọng hỏi.

- Mục Nhu tiểu thư đã trở về rồi.

Quản gia nhỏ giọng nói.

Lão già ngẩng đầu lên nhìn lão quản gia, nói khẽ.

- Hôm qua là sinh nhật của Mục Nhu à?

- Vâng ạ.

Quản gia gật đầu đáp.

- Chuẩn bị yến tiệc.

Lão già bình tĩnh nói:

- Bữa tiệc vừa phải thôi, cả Mục phủ cùng nhau chúc mừng nhưng tuyệt đối phải có sự ảm áp của gia đình.

- Vâng.

Quản gia gật đầu rồi cúi người lui ra, bắt đầu đi chuẩn bị.

Trong gian phòng ở Âu phủ, có một bóng người đang đứng trước án thư, nhìn hồ sơ trước mắt với vẻ đắm chiêu.

Đó là một người trung niên, thoạt nhìn tao nhã lễ độ, trông giống như thư sinh bình thường vậy.

Tên bộ hồ sơ cũng có tên Tần Văn Thiên. Trước đây hắn không hề chú ý đến tên này mấy. Mặc dù lão ta mong người này chết sớm một chút.

Thiếu niên đến từ thành Thiên Ung này tuy có thiên phú bất phàm nhưng lão ta vẫn tin rằng, có nhóm Âu Thần Yến Vũ Hàn ở học viện Đế Tinh thì có thể khiến thiên tài chưa lớn này biến mất một cách dễ dàng.

Nhưng mà, sự trưởng thành của thiên tài này có phần hơi nhanh. Chỉ trong một thời gian cực ngắn thì đã được học viện Đế Tinh coi trọng. Hiện giờ lại được ý chí của học viện Đế Tinh bảo vệ nữa cơ đấy.

Bây giờ có muốn giết hắn cũng không còn dễ dàng như xưa.

- Cho người giết nó thì nắm chắc được mấy phần?

Người trung niên nọ trầm giọng hỏi.

- Mười phần.

Sau lưng hắn có một bóng người đứng đấy, đáp lại với vẻ bình tĩnh. Như thế, chỉ cần người trung niên kia gật đầu thì hắn chắc chắn có thể giết chết Tần Văn Thiên vậy.

- Xác suất bị học viện Đế tinh tra ra là bao nhiêu?

Người nọ lại hỏi tiếp.

- Trực tiếp ám sát thì chín phần.

Người kia lại đáp, vẫn chính xác như cũ.

- Vậy thì giảm xác suất đó xuống một phần đi rồi hăng ra tay. Đương nhiên, nếu như có thể mượn tay người khác làm thì càng tốt.

Người trung niên kia nói một cách hồ hững. Chín phần, chính là muốn chết. Lão tuyệt đối không làm chuyện mạo hiểm như thế được.

Nếu không phải vì Tần Văn Thiên lớn quá nhanh, hắn sẽ không nghĩ đến sẽ làm ra chuyện này. Mà Diệp gia hắn còn gấp hơn lão nữa mới phải.

- Vâng.

Người nọ đáp.

- Nếu như mượn đao thì không thể để bọn họ tra đến chúng ta. Một phần cũng không được.

Dường như lão ta vừa nghĩ tới điều gì bèn nói tiếp.

Ý chí của học viện Đế tinh không ai được phép xúc phạm. Ngay cả hoàng gia cũng phải nể mặt học viện Đế Tinh vài lần. Mà Âu gia lão ta thì phân lượng lại không đủ.

Lão tin rằng chỉ cần lão ra lệnh như vậy thì người phía sau nhất định sẽ làm tốt. Nhiều năm qua, mỗi chuyện hắn đều làm rất tốt.

Quân Lâm yến sắp tới rồi, Hy vọng lần này, Thần nhi có thể đặt được thành tích tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Bí ẩn trong bức họa

Vùng ngoại ô hoàng thành nước Sở có một khu rừng trúc khá yên tĩnh, khu rừng nằm tựa trên một ngọn núi ở Hắc Âm Sâm Lâm, không gian khá tĩnh mịch.

Tần Văn Thiên và Lục Phong bèn đến đây, dõi mắt nhìn khu rừng trúc tươi tốt ngập tràn khí tức sinh mệnh phía trước.

- Đến nơi rồi, nhưng ta không thể nào đi vào đó cùng ngươi được.

Lục Phong cười gượng nói với Tần Văn Thiên:

- Không ai dám tự tiện xông vào khu rừng trúc này đâu.

Tần Văn Thiên gật đầu rồi ôm Tiểu Hồn Đan tiến một bước về phía trước rồi hô lớn:

- Văn bối Tần Văn Thiên bái kiến Công Dương tiên bối.

- Vào đi!

Một giọng nói mờ ảo truyền ra từ mảnh rừng trúc. Tần Văn Thiên trông thấy dường như khu rừng đang di chuyển, mà ở giữa rừng trúc lại có một con đường nhỏ.

- Ta đi trước đây.

Lục Phong nở nụ cười chào tạm biệt Tần Văn Thiên.

- Cảm ơn ngươi.

Tần Văn Thiên gật đầu, đưa mắt nhìn Lục Phong rời khỏi đây rồi mới quay sang nhìn về phía con đường nhỏ vừa xuất hiện. Hắn men theo đó đi thẳng vào trong rừng.

Con đường nhỏ này rất dài, Tần Văn Thiên đi mất một lúc lâu mới thấy được một căn phòng nhỏ khá đơn giản, trông tĩnh lặng và yên bình như thể đã cách xa với chốn hồng trần.

- Đúng là một nơi thần kỳ.

Trong lòng Tần Văn Thiên thầm than, hắn đi vào trong căn phòng nhỏ thì thấy Công Dương Hoàng đang ngồi ở đằng kia đang vẽ cái gì đó. Trước mặt hắn có khá nhiều họa quyền với những hoa văn kỳ lạ, dường như đây đều là thần văn cả.

- Công Dương tiên bối.

Tần Văn Thiên cúi người bày tỏ sự tôn kính của mình.

- Tiểu tử mau đến đây nhìn họa quyền này đi.

Công Dương Hoàng gọi Tần Văn Thiên đến cạnh mình.

Tần Văn Thiên gật đầu rồi ngồi lên ghế. Công Dương Hoàng đưa cho hắn một bức họa quyền làm thần sắc Tần Văn Thiên sửng lại, bởi vì họa quyền mà đối phương đưa cho hắn thế mà lại là họa quyền về người.

- Tiên bối, đây là?

Tần Văn Thiên hỏi dò.

- Đương nhiên là họa quyền thần văn rồi, ngươi cần bao nhiêu thời gian để lĩnh ngộ?

Công Dương Hoàng hồi ngược lại Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên nghe câu trả lời của đối phương thì nhũn mày nhìn sang bức họa quyền này.

Trong tranh vẽ một bóng người con gái tuyệt đẹp, cô gái chỉ ngón tay về phía trước nhưng lại có cảm giác giống như luồng khí thể tuôn ra cuộn cuộn không ngừng phun ra từ ngón tay đó.

- Ông ông!

Não hải rung động mãnh liệt, Tần Văn Thiên buông bức họa quyền ra, nội tâm chấn động.

- E rằng bức họa quyền này đã đạt đến thần văn cấp bốn rồi, ta nghĩ căn bản là không thể lĩnh ngộ nó trong khoảng thời gian ngắn được.

Tần Văn Thiên đưa ra đánh giá của mình rồi hỏi Công Dương Hoàng:

- Tiền bối đã khắc thần văn này sao?

- Ta đâu có ngộ tính cỡ này.

Công Dương Hoàng lắc đầu và không nói gì thêm.

- Làm thế nào mà người khắc chế ra được họa quyền thần văn của chính mình?

Công Dương Hoàng hỏi Tần Văn Thiên.

- Trong một loại trạng thái lĩnh ngộ đặc biệt, ta muốn dung nhập lực lượng của bản thân vào họa quyền thần văn, nhờ cơ duyên xảo hợp nên khắc ra được bức họa quyền đó.

Tần Văn Thiên đáp lời.

- Dung nhập lực lượng của bản thân vào họa quyền à?

Công Dương Hoàng nhìn về phía Tần Văn Thiên, đôi mắt bình tĩnh đã hiện ra một chút ánh sáng khác thường.

- Đúng vậy, có đôi khi ta còn cho rằng liệu có phải thần văn chính là một loại thần thông hay không, phải chăng hai thứ này chính là một?

Tần Văn Thiên gật đầu xác nhận, nhưng lời nói trong lúc vô ý của hắn làm cho thần thể của Công Dương Hoàng run lên trong giây lát, nội tâm dấy lên những con sóng cực lớn, cả người đều chìm trong trạng thái sửng sốt.

- Thần văn và thần thông trùng khớp với nhau?

Cơ thể Công Dương Hoàng hơi run lên, lĩnh ngộ họa quyền?

- Thần thông, thần thông.

Dường như Công Dương Hoàng đã nắm bắt được chút gì đó, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào họa quyền trước mặt Tần Văn Thiên.

- Nếu như đây là thần thông vậy thì đây là loại thần thông gì?

Công Dương Hoàng tự hỏi, khí chất trầm tĩnh vốn có của hắn đã dường như bị thay đổi thành một bộ dáng si mê, cứ thế mà ngắm người nhìn bức họa quyền đó.

Thần văn cấp bốn phức tạp hơn thần văn cấp ba vô số lần, Tần Văn Thiên cũng không thể lý giải được. Thậm chí, chỉ cần tâm thần hắn vừa chìm vào trong thần văn này thôi mà đã cảm giác được một luồng khí thể rất mạnh mẽ ập thẳng vào mặt.

Lúc này Tần Văn Thiên khoanh chân ngồi xuống khép mắt lại, cơ thể vận chuyển Chú Mộng pháp quyết đưa bản thân vào giấc mộng. Trong khoảng khắc đó, hắn lại xuất hiện trên bờ cát.

Trước mặt Tần Văn Thiên chính là bức họa quyền mà bản thân vừa nhìn thấy.

- Biến hóa đi, giấc mơ của ta.

Ý cảnh của Tần Văn Thiên chuyển động, dường như bức họa quyền thần văn kia xuất hiện đủ loại biến hóa rồi hóa thành một người đang tấn công về phía trước.

Hiện tại Tần Văn Thiên vẫn chưa thể suy diễn được thần thông thông qua bức họa quyền được, nhưng hắn có thể lợi dụng Chú Mộng để khiến cho bức họa quyền thần văn này nảy sinh những biến hóa khác nhau, sau đó hắn sẽ phán đoán xem biến hóa này phù hợp nhất với bản chất của bức họa quyền thần văn này.

Sau khi thử nghiệm vài trăm loại biến hóa, Tần Vãn Thiên phát hiện nếu như xem bức họa quyền thần vãn này là một loại thần thông thì nó có ẩn chứa một loại lực lượng không ngừng sinh sôi như thể vĩnh hằng bất diệt, vô cùng vô tận.

Vừa thoát khỏi cảnh mơ, Tần Vãn Thiên thấy Công Dương Hoàng vãn ở trạng thái ngây dại. Bỗng nhiên hắn tỉnh táo trở lại rồi nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên nói:

- Ngươi thử vận dụng thần vãn mà ngươi vừa cảm nhận được tấn công ta thử xem, mau lên.

Trạng thái hiện tại của Công Dương Hoàng làm Tần Vãn Thiên hơi giật mình. Chắc chắn rằng bức họa quyền thần vãn này rất quan trọng đối với hắn rồi.

Nghĩ tới đây thì hắn đứng dậy, nâng ngón tay chỉ về phía trước làm cho không gian liên tục chấn động rồi rơi thẳng vào người Công Dương Hoàng.

Nhưng Tần Vãn Thiên lại cảm giác như bản thân đang đánh vào bức tường sắt, căn bản là không thể nào làm đối phương dao động.

- Chỉ pháp công kích chông chất? Không hề có loại thần thông này, không có.

Đôi mắt Công Dương Hoàng lóe lên vẻ đấu tranh giãy giụa.

- Tiền bối, đây đúng là chỉ pháp nhưng ta chỉ có đủ khả năng để lĩnh ngộ được một phần phiên diện mà thôi. Nó có thể là thương pháp, kiếm pháp, nhưng bên trong đó nhất định phải có ý cảnh sinh sôi không ngừng.

Tần Vãn Thiên nói hết những lý giải của mình ra.

- Thương pháp? Kiếm pháp? Sinh sôi không ngừng?

Công Dương Hoàng chìm sâu vào trong những suy tưởng của bản thân. Sau một lúc lâu, thân thể hắn bỗng đứng bước lên trước một bước rồi đâm ra một kiếm ẩn chứa khí thế mạnh mẽ phá hủy hết thảy mọi thứ, vòi rồng do kiếm tạo thành lao ra ngoài tạo ra cơn gió lốc đáng sợ. Từng tiếng xoẹt xoẹt truyền ra cũng là lúc cả một đám trúc xanh lục ở phía trước bị phá hủy.

- Có phải là ý cảnh này không?

Công Dương Hoàng nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên hỏi ngay.

- Rất có thể là nó.

Tần Vãn Thiên cảm nhận được luồng kiếm ý khiến cho lòng hắn phải rung động. Thực lực của Công Dương Hoàng đúng là đáng sợ.

- Sinh Tức Cửu Kiếm, đây chính là Sinh Tức Cửu Kiếm.

Dường như Công Dương Hoàng rơi vào trạng thái cực kỳ kích động, hắn liếc nhìn Tần Vãn Thiên rồi lao thẳng vào trong gian phòng nhỏ của mình.

Chốc lát sau, Tần Vãn Thiên thấy hắn mang ra ba bức họa quyền thần vãn rồi đưa cho Tần Vãn Thiên:

- Mau mau, ngươi nhìn giúp ta xem ý cảnh ẩn chứa bên trong đó là cái gì.

Bản thân Công Dương Hoàng là một Luyện Khí Sư lợi hại, hiển nhiên là có trình độ thần vãn cực cao. Thế mà giờ phút này hắn lại hoàn toàn mất bình tĩnh, thứ họa quyền nào mà có thể khiến cho Công Dương Hoàng rơi vào tình trạng điên cuồng này?

- Được.

Tần Vãn Thiên gạt đầu rồi cầm lấy một bức họa quyền.

Bức họa quyền này vẽ một bóng người đang dùng bàn tay mình chém ra, trông nó chẳng giống với bất kỳ cái gì nung lại chất chứa một nguồn lực lượng hết sức đáng sợ.

Tần Vãn Thiên lại tiến vào trạng thái tiến vào cảnh mộng, tìm ra nhiều loại biến hóa khác nhau rồi trao đổi với Công Dương Hoàng. Thế nhưng, Công Dương Hoàng lại không thể tìm được một thuật thần thông nào tương ứng.

- Tiền bối, có lẽ ngươi chưa từng tu hành qua loại thần thông này.

Tần Vãn Thiên đưa ra phỏng đoán của mình cho Công Dương Hoàng xem xét.

- Không thể nào, tuyệt đối không thể nào đâu! Nếu những lời ngươi nói là đúng thì vì sao ta lại biết thần thông Sinh Tức Lợi Kiếm ẩn chứa trong thần vãn kia, dù ta chưa từng tu hành?

Công Dương Hoàng khẳng định. Hắn liên tục phát động hơn trăm loại thần thông khác nhau dựa theo lời nói của Tần Vãn Thiên, cả một mảng lớn rừng trúc phía trước đã bị phá hủy.

- Công Dương tiên bối am hiểu nhiều loại thuật thần thông, cho dù chưa từng tu hành mà đã có thể mô phỏng được ý cảnh tương đương. Đúng là đáng sợ.

Trong lòng Tần Vãn Thiên khá rung động nhưng đúng lúc này, hắn lại nhìn thoáng qua bức họa quyền đó rồi nhỏ giọng đưa ra một giả thiết:

- Có lẽ bản thân bức họa quyền này ẩn chứa nhiều loại thuật thần thông thì sao?

- Người vừa nói gì?

Vừa nghe thấy câu này, dường như Công Dương Hoàng bất được một ý tưởng mới nên quát hỏi.

- Tiên bối, hay là chính bản thân thần thông này ẩn chứa biến hóa?

Tần Vãn Thiên nói lại lần nữa, Công Dương Hoàng hít một hơi thật sâu rồi hắn sai bước tiến về phía trước rồi vươn tay ra. Lần này hắn không hề làm gì cả nhưng Tần Vãn Thiên lại cảm giác được rằng thức kế tiếp của hắn có thể sẽ tạo ra nhiều loại thủ đoạn biến hóa khác nhau.

- Đúng rồi, tiên bối, gần đúng rồi! Chính là loại cảm giác này!

Đôi mắt Tần Vãn Thiên sáng rực.

- Vô Tướng thần thông.

Công Dương Hoàng thì thầm một đáp án rồi quay sang Tần Vãn Thiên nói:

- Người xem tiếp bức họa quyền khác đi.

Tần Vãn Thiên gật đầu. Bức họa quyền thứ ba lại mang đến một phong thái hết sức mỹ diệu, căn bản là không hề giống với thuật thần thông. Hai người bàn bạc với nhau hồi lâu đến tận khi sắc trời đã tối xuống nhưng vẫn chưa có kết quả.

Không ngủ cả một đêm, hai người tiếp tục nghiên cứu thảo luận. Cuối cùng, đến khi Công Dương Hoàng làm ra một động tác khá là trùng khớp, tuy rằng nó chẳng có ý vị hàm súc gì cả, thậm chí còn không được tự nhiên nhưng lại làm cho đôi mắt của Tần Vãn Thiên sáng lên.

- Rất có thể là nó rồi.

- Đây là thức khởi đầu của một bộ thân pháp tên là Y Nhân Bộ, nó ẩn chứa nhiều loại biến hóa.

Công Dương Hoàng đưa ra một câu trả lời, sau đó nói tiếp:

- Còn một bức họa quyền cuối cùng.

Tần Vãn Thiên gật đầu. Bức họa quyền cuối cùng cần tìm hiểu là bức họa quyền duy nhất vẽ một bóng người đàn ông đứng tại chỗ, duy chỉ có một đôi mắt của người này là cực kỳ phi phàm.

Công Dương Hoàng nhìn nó vài lần rồi thở dài thành tiếng, than rằng:

- Ta cũng chỉ hiểu rõ ba loại thần thông đầu tiên thôi nhưng chưa tu luyện qua bao giờ. Nhưng ta biết thần thông thứ tư này là gì, đó chính là Tử Vong Chi Nhân.

Công Dương Hoàng vừa dứt lời, đôi mắt của hắn đã trở nên thâm sâu hơn trước khiến nội tâm của Tần Vãn Thiên rung động nhưng chỉ chốc lát sau thì mắt của Công Dương Hoàng đã trở lại trạng thái bình thường.

- Đây là thuật thần thông mà ta am hiểu nhất, còn Sinh Tức Cửu Kiếm là thần thông mà cô ấy thích nhất. Ta cũng đã từng nghe nói tới Vô Tướng thần thông và Y Nhân Bộ, nhưng vì sao hôm nay ta mới hiểu được bên trong bốn bức họa quyền thần văn này ẩn chứa bốn loại thần thông chứ?

Công Dương Hoàng hít sâu rồi đưa mắt nhìn vào khoảng không.

- Sinh Tức Cửu Kiếm, Tử Vong Chi Nhân, Vô Tướng thần thông, Y Nhân Bộ.

Tần Vãn Thiên thầm thì kể ra từng cái tên rồi nói:

- Sinh, tử, vô, y, không đúng, phải là sinh, tử, tương, y (1)!

Lời nói thầm của Tần Vãn Thiên rơi vào tai Công Dương Hoàng lại giống như một tia sét đánh vào đầu hắn, làm cho bước chân của Công Dương Hoàng chững lại ngay tại chỗ, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Giờ khắc này, Tần Vãn Thiên cảm nhận được một luồng khí tức áp lực. Cả một vùng không gian chìm vào trong sự tĩnh lặng đáng sợ.

- Gấn bó sinh tử (2), ha ha ha, gấn bó sinh tử! Công Dương Hoàng, người chết không được yên lành!

Bỗng nhiên Công Dương Hoàng ngửa mặt lên trời rống lên đầy phần nộ rồi phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần bị kích thích dữ dội đến mức ngã xuống đất.

Đôi mắt vẫn tròn to, trong đôi đồng tử thâm sâu kia có hói hận cùng tuyệt vọng vô tận!

(1) Tương - tướng trong Vô Tướng thần thông

(2) gấn bó sinh tử: sinh tử tương y

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Võ mệnh thiên cương

- Tiền bối.

Nhìn thấy cảnh ấy, Tần Vãn Thiên giật thót trong lòng. Hắn kinh hô một tiếng rồi vội đến bên cạnh Công Dương Hoàng, ngồi xổm xuống muốn xem vết thương của Công Dương Hoàng ra sao.

Công Dương Hoàng xua tay với Tần Vãn Thiên, ánh mắt vẫn nhìn đắm đắm về phía bầu trời. Trong đôi đồng tử trống rỗng đọng đầy những cảm xúc tiêu cực tuyệt vọng, bi phẫn, hói hận, thống khổ, khiến cho người ta vừa nhìn vào đã có thể cảm nhận được bi thương của hắn.

- Xin tiền bối hãy bảo trọng chính mình.

Tần Vãn Thiên nhìn thấy ánh mắt ấy thì than thầm một tiếng, nghĩ bụng chắc hẳn là Công Dương tiền bối phải có một quá khứ chẳng tầm thường.

- Sinh tử tương y, sinh tử tương y... suốt hai mươi năm nay đều là ta sai, ta chỉ một lòng muốn lĩnh ngộ thần văn trong bốn bức họa quyền này, vì thế ta bắt đầu nghiên cứu thần văn. Thế nhưng đáng buồn một nỗi... là ngay từ đầu ta đã sai rồi.

Trong giọng nói như đang thì thầm của Công Dương Hoàng thấm đượm vẻ bất đắc dĩ và bi ai.

- Nếu biết người ấy không muốn ta lĩnh ngộ họa quyền thần văn mà chỉ cần ta giải ra bốn loại thần thông ẩn chứa trong bốn bức họa quyền ấy, thì ta tin rằng ta chỉ cần tối đa nửa năm là có thể giải ra rồi. Chung quy ta đã nhìn thấy và đều biết về cả bốn loại thần thông, thậm chí ta chỉ cần hai ba tháng cũng có thể giải ra được. Ta hoàn toàn đủ thời gian... ấy thế mà ta lại phải dùng tới hai mươi năm ròng.

Công Dương Hoàng tự lẩm bẩm mãi, Tần Vãn Thiên biết rằng hắn nói không sai. Nếu Công Dương Hoàng đã biết bốn loại thần thông ẩn chứa trong bốn bức họa quyền, thì với kinh nghiệm, ngộ tính và tay nghề về phương diện này của hắn, chỉ cần nửa năm chắc chắn cũng đủ rồi, bởi vì hắn hiểu rõ chúng, thậm chí hắn còn có cơ hội ấy. Thế nhưng phương hướng của hắn cơ bản là sai lầm.

- Ta tự cho mình là phóng khoáng tự tại, nhưng thực ra ta lại tự ti, yếu đuối, lãnh huyết vô tình, ta xin lỗi người.

Một giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt của Công Dương Hoàng. Hắn nằm ở đó chẳng khác gì một người đã chết.

Bi thương ngấm sâu vào tâm khảm, hẳn lúc này đây lạnh thấu tận xương.

Đúng lúc này, Tần Vãn Thiên nhìn thấy mái tóc tán loạn của Công Dương Hoàng từ từ biến thành màu trắng, lòng hắn tự dưng giật thót.

- Tiền bối, hơn hai mươi năm rồi, tất cả đã trôi đi, tội gì mà phải thế?

Tần Vãn Thiên khuyên một câu, rốt cuộc phải là thống khổ tuyệt vọng đến mức nào mới có thể làm cho mái tóc của người ta biến thành màu bạc trắng trong nháy mắt? Chỉ trong phút chốc mái tóc đen của Công Dương Hoàng đã bạc, hẳn dường như già đi mất mấy chục tuổi đời.

Công Dương Hoàng nhắm mắt lại, Tần Vãn Thiên ngồi bên cạnh hắn, không biết phải nói cái gì mới đúng.

“Người ấy” mà Công Dương Hoàng nói chắc hẳn là một người con gái, bằng không sao lại để lại bốn chữ “sinh tử tương y” cho hắn đây.

Điều làm cho Tần Vãn Thiên cảm thấy khó hiểu là nếu cô gái kia đã thâm tình như thế, thì vì sao lại không nói thẳng với Công Dương Hoàng, để cho hắn mất mấy chục năm hiểu lầm nuôi tiếc thế này?

Công Dương Hoàng nhắm hai mắt lại, dường như không còn sinh khí. Tần Vãn Thiên thở dài một tiếng, không quấy rầy đối phương nữa mà ngồi xuống cách đó không xa. Hắn không đi đâu xa vì sợ Công Dương Hoàng gặp chuyện gì bất trắc.

Ngôi nhà nhỏ trong rừng trúc chìm vào tĩnh lặng, đêm buông xuống rất nhanh, ánh sao chiếu xuống từ bầu trời cao đậu lại trên người Tần Văn Thiên. Hắn lại đang tu hành trong lúc ngủ. Cả người hắn đắm chìm trong ánh sao sáng, vừa yên tĩnh vừa dịu dàng, từng chút nguyên lực tinh thần chảy vào thân thể hắn, rồi vận chuyển từng vòng trong khiếu huyết và luân mạch.

Lúc này Công Dương Hoàng mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao bát ngát, trong mắt là nỗi mắt mắt đong đầy.

- Hết thấy đều là do người tự làm vậy mà ra.

Ngước mắt nhìn bầu trời xa xa, Công Dương Hoàng thầm nói trong lòng.

- Năm đó, cô ấy có thiên tư xuất chúng, được vô số người theo đuổi. Tuy bề ngoài người tỏ ra thần nhiên phóng khoáng, nhưng trong lòng sao tránh khỏi tự ti? Nếu như người không tự ti, thì vì sao ở bên nhau lâu như thế, người lại không cảm nhận được tâm ý của người ta đối với người chất chứa từng ngày?

- Năm đó, cô ấy đã cự tuyệt mười tám lời cầu hôn, hơn nữa những người mà cô ấy từ chối có ai không phải là yêu nghiệt trong các tông môn lớn đâu, làm gì có ai kém cỏi hơn người chứ? Vì sao cô ấy lại từ chối họ? Vì sao cô ấy lại nói những lời đó với người? Thế mà người lại tự ti, lại vô dụng, người thậm chí còn không dám mở mồm ra thổ lộ tâm lòng mình.

- Năm đó, tất cả mọi người đều ghen tị với người, vì sao họ lại ghen tị? Bởi vì cô ấy chỉ thân cận với mình người! Bởi vì ghen tị nên họ mới đánh người trọng thương, cô ấy mới phải xin cha lấy thuốc cho người, thế nhưng cuối cùng cô ấy lại im lặng trong lần cầu hôn thứ mười chín, chẳng lẽ người thực sự không nhận ra nguyên nhân của việc đó ư?

- Mỗi tận lần cuối cùng cô ấy đến gặp người, người vẫn không chịu mở miệng thổ lộ cái gì. Người không nói gì cả, cô ấy để lại bốn bức họa quyền rồi vẫn cho người thời gian một năm. Cho dù trong một năm này người không nghiên cứu họa quyền, thế nhưng chỉ cần người lên tiếng thì cô ấy vẫn sẽ không tiếc trả giá hết thảy để đi cùng người, đơn giản chỉ vì bốn chữ “sinh tử gắn bó” mà thôi.

- Thế nhưng người vẫn không làm gì cả. Người tận mắt chứng kiến cô ấy thành hôn cùng người khác, thậm chí người còn dùng ánh mắt hờ hững nhìn cô ấy, nhìn hết thảy những chuyện đó xảy ra. Chẳng lẽ người không hiểu ánh mắt cô ấy nhìn người tuyệt vọng và lạnh lùng đến mức nào sao? Công Dương Hoàng, người thực sự là đồ đáng chết!

Công Dương Hoàng nhớ về chuyện cũ hơn hai mươi năm về trước mà đau thấu tâm can. Hắn cứ ngước mắt nhìn bầu trời đêm mà ngẩn ngơ, vừa thê lương lại vừa cô độc.

Không khí buổi sớm hơi ẩm ướt, trên ngọn trúc trong rừng trước nhà động sương mai trong suốt long lanh.

Tần Văn Thiên mở mắt nhìn thấy Công Dương Hoàng ngồi đó, tóc trắng xóa tung giã nua hắn đi. Hơi ngẩn ngơ trong lòng, Tần Văn Thiên gọi khẽ một tiếng:

- Tiền bối.

- Dậy đây à?

Công Dương Hoàng quay sang nhìn Tần Văn Thiên rồi cười với hắn, tựa hồ đã thoát khỏi trạng thái điên cuồng hôm qua. Điều này làm cho Tần Văn Thiên thờ phào nhẹ nhõm.

- Vâng.

Tần Văn Thiên gật đầu.

- Người làm thế nào để liên kết thần văn với thần thông lại với nhau vậy?

Công Dương Hoàng tò mò. Năm xưa cô ấy cũng là một kì tài ngút trời tinh thông thần văn, cô ấy có thể khắc ra bốn bức họa quyền thần văn cho hắn từ hai mươi năm trước là một ví dụ chứng minh tốt nhất. Hơn nữa rõ ràng là cô ấy cũng đã phát hiện ra liên hệ giữa thần thông và thần văn giống như Tần Văn Thiên.

- Chợt nghĩ ra mà thôi, ta tu hành một loại thuật thần thông cần mượn sức mạnh của thần văn, sau này có chút linh ngộ với thần văn thì tự nhiên liên hệ hai thứ ấy với nhau.

Tần Văn Thiên mỉm cười đáp.

Công Dương Hoàng nhìn nụ cười tươi sáng trên mặt thiếu niên thì không khỏi nhớ tới những tháng năm xưa cũ, đáng tiếc hắn đã bỏ phí hai mươi năm trời, bây giờ chỉ còn lại hối hận khôn nguôi.

- Nếu người gặp cô gái nào khiến cho người động lòng thì tuyệt đối không được bỏ lỡ cô ấy, nhất định phải chủ động thổ lộ đấy.

Công Dương Hoàng đột nhiên nói thế làm cho Tần Văn Thiên sững sờ, chẳng hiểu ra làm sao, có phải vấn đề nhạy cảm quá rồi không?

Tần Văn Thiên ngậy ngô rồi gật đầu đáp:

- Được.

Thế nhưng đến tận bây giờ hình như hắn vẫn chưa gặp được cô gái nào làm cho hắn thật sự động tình, còn động lòng thì... trong đầu hắn bắt gặp nhớ về cảnh tượng trong tuyết ngày hôm ấy.

Giữa đầy trời tuyết trắng bay, thiếu nữ và hắn cùng ngồi trên mặt đất, thiếu nữ gọi một tiếng “đồ ngốc” rồi vừa cười vừa chạy đi, hình ảnh ấy đẹp đến nao lòng.

- Ta đang nghĩ gì thế này?

Tần Văn Thiên lắc đầu cười khổ.

- Nhớ đừng có bỏ lỡ, nếu không ngươi sẽ hối hận suốt đời.

Công Dương Hoàng thở dài một cái rồi lại nói tiếp:

- Ngươi có thể liên kết thần thông và thần văn với nhau, thế đã bao giờ liên kết Tinh Hồn với thần thông loại công kích bao giờ chưa?

- Tiền bối, thần thông công kích vốn đã ẩn chứa một luồng lực lượng của Tinh Hồn rồi. Các loại nguyên lực tinh thần khác nhau do Tinh Hồn khác nhau mang đến sẽ quyết định việc tu hành thần thông nào, còn liên hệ sâu hơn thì vẫn bối vẫn chưa tìm hiểu tới.

Tần Văn Thiên đáp.

Tuy nói thì nói thế nhưng thực ra Tần Văn Thiên đã có linh cảm rồi. Trong trận chiến với Yến Vũ Hàn và Lạc Thiên Thu, hắn đã có xu hướng đưa một phần lực vào vận dụng trong công kích.

- Chắc ngươi cũng biết cảnh giới trên Nguyên Phủ cảnh là Thiên Cương cảnh đúng không, vậy ngươi có từng tìm hiểu xem dấu hiệu của Thiên Cương cảnh là gì không?

Công Dương Hoàng hỏi Tần Văn Thiên.

- Vẫn bối không biết.

Tần Văn Thiên đáp lại. Bây giờ hắn mới ở Luân Mạch cảnh, làm sao có thể tiếp xúc với người ở Thiên Cương cảnh cho được. Người ở Thiên Cương cảnh đã có thể đứng trên vị trí cao nhất ở nước Sở rồi.

- Ngưng tụ Võ Mệnh Thiên Cương. Võ Mệnh Thiên Cương cũng là Tinh Hồn Thiên Cương. Khi đó tinh hồn của ngươi chính là sức chiến đấu trực tiếp nhất, một võ mệnh Thiên Cương lợi hại thì còn mạnh hơn cả thần binh lợi khí.

Công Dương Hoàng nói với Tần Văn Thiên:

- Sớm hay muộn thì bản thân Tinh Hồn cũng hóa thành thần thông chiến lực, thế nhưng muốn ngưng tụ được võ mệnh Thiên Cương thì cần hao phí rất nhiều tài nguyên, từ Nguyên Phủ cảnh lên Thiên Cương cảnh là một cái lách trời.

- Có rất nhiều người đến tận cuối đời vẫn không thể vượt qua nỗi cái lách trời ấy, bao gồm cả những người có thiên phú cực kỳ kiệt xuất. Nếu ngươi có thể vận dụng Tinh Hồn đưa vào thành chiến lực sớm một chút, thì khi ngưng tụ võ mệnh Thiên Cương trong tương lai sẽ có cảm ngộ sâu sắc hơn, sẽ dễ dàng và có cơ hội cao hơn người khác.

Công Dương Hoàng chỉ bảo Tần Văn Thiên, Tần Văn Thiên nghiêm túc lắng nghe hắn, đây là những kinh nghiệm tâm đắc cực kỳ quý giá của người đi trước.

- Ngươi nhìn vào mắt ta đi.

Công Dương Hoàng nói với Tần Văn Thiên. Tần Văn Thiên nhìn vào mắt đối phương thì thấy ngay một đôi đồng tử chết chóc, dường như cái chết từ nơi ấy xông thẳng vào đầu óc hắn. May là cảm giác này chỉ tồn tại trong nháy mắt rồi biến mất, thế mà vẫn khiến cho trái tim của hắn đập điên cuồng.

Một ánh mắt mà đáng sợ đến mức ấy...

- Đây là Tinh Hồn của ta kết hợp với thuật thần thông Tử Vong Chi Nhân, chắc cũng chỉ có Tinh Hồn cùng loại với ta là tu hành được.

Công Dương Hoàng lại nói:

- Bởi vậy ngươi luôn phải nhớ sử dụng Tinh Hồn của ngươi, nó sẽ là vũ khí cường đại nhất của ngươi trong tương lai, đồng thời cũng là điểm mấu chốt để tăng cường cảnh giới.

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo.

Tần Vấn Thiên hành một lễ.

- Vài câu kinh nghiệm mà thôi, chỉ giáo cái gì, nếu không có người thì chỉ sợ là ta vẫn không thể phá giải được bốn họa quyền này.

Công Dương Hoàng thở dài nói:

- Tần Vấn Thiên, phương hướng linh ngộ của người là chính xác, Tinh Hồn, thần văn, thần thông đều là tu hành, cũng chính là trăm sông đổ về một bể, đại đạo quy về một mối. Cố gắng tu hành đi, sống thật tốt cuộc đời mình, đừng để rồi phải tiếc nuối.

- Người đi đi, bốn bức họa quyền này do người phá giải được, nay ta tặng chúng cho người.

Công Dương Hoàng đã coi Tần Vấn Thiên như văn bối của mình.

Tần Vấn Thiên nhìn Công Dương Hoàng tóc bạc, nhận họa quyền trong tay đối phương, hành thêm một lễ rồi khom người đi ra.

- Tiền bối bảo trọng. Sau này văn bối sẽ thường xuyên đến thăm tiền bối.

Tần Vấn Thiên nói một câu rồi đi vào bên trong rừng trúc, Tiểu Hồn Dẫn từ bên cạnh lẩn ra, theo sát sau lưng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Nhược hoan trên đũa

Học viện Đế Tinh nhộn nhịp hơn hẳn mọi khi, vào dịp cuối năm, rất nhiều đệ tử đi trải nghiệm ở bên ngoài rồi trở về. Dưới ánh mặt trời, thanh niên nam nữ vui vẻ cười nói làm cho cả học viện ngập tràn trong không khí phấn chấn.

Đề tài được mọi người bàn bạc nhiều nhất trong học viện đương nhiên là sau khi mấy học viện nổi tiếng trở về thì thực lực thế nào rồi, có thể giành được thành tích đáng kể trong Quân Lâm yến hay không. Cũng có rất nhiều người nhắc đến Tần Vấn Thiên. Phải nói Tần Vấn Thiên là cái tên có tần suất xuất hiện cao nhất học viện Đế Tinh năm nay, có thể sánh được cả với Lạc Thiên Thu năm ngoái.

Bởi vì trong một năm này, tân sinh mới bước chân vào học viện Đế Tinh ấy đã làm được rất nhiều chuyện lớn.

Không ít đệ tử mới về tỏ ra khâm phục Tần Vấn Thiên. Đương nhiên cũng có một vài người ra ngoài rèn luyện từ lâu, vừa về thì đã nghe thấy câu chuyện về hắn. Đám người kiêu ngạo như họ cũng sẽ có chút phản đối và không phục, nghĩ bụng phải tìm cơ hội luận bàn với tân sinh này một chút xem có đúng là thần kì như trong lời đồn đại hay không.

Đù loại dư luận khiến cho mỗi khi Tần Vấn Thiên đi lại trong học viện đều bị rất nhiều người chú ý. Nhất là sau chuyện ở học viện Hoàng Gia, hắn trở về học viện Đế Tinh lại càng bị nhiều người dõi theo hơn. Tần Vấn Thiên cười khổ trong lòng, bây giờ thì hắn thực sự cảm nhận được cái gọi là đũa ngọc của “người nổi tiếng” rồi.

Cảm giác đi đến đâu cũng bị người ta nhìn chăm chăm thật chẳng hay ho gì.

Trở lại khoảng sân nhỏ của mình, Tần Vấn Thiên phát hiện ra ngoài Tần Dao thì Nhược Hoan sư tỷ cũng ở đây.

- Sư tỷ, sao tỷ lại ở đây?

Tần Vấn Thiên bước tới, cười hỏi.

- Đến tán gẫu với Tần Dao. Người đi ra ngoài gây tiếng vang lớn như thế, trở thành người nổi tiếng luôn rồi, thế định bao giờ thì cho sư tỷ một họa quyền thần văn đây?

Nhược Hoan nói với Tần Vấn Thiên bằng vẻ mặt như cười như không:

- Nếu sư tỷ thích thì lần sau tạo ra họa quyền thần văn, ta sẽ tự tặng cho tỷ.

Tần Vấn Thiên cười nói.

- Đừng có mà lừa ta đấy nhé.

Đôi mắt đẹp của Nhược Hoan chợt lóe lên một tia rạng rỡ.

- Đương nhiên rồi. Đừng nói một bức, cho dù sư tỷ muốn có năm sáu bức mà ta có thì ta cũng tặng tỷ ngay.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói, làm cho nụ cười của Nhược Hoan càng thêm xán lạn:

- Coi như ta thương người không uống, nào qua đây, cho sư tỷ hôn một cái nào.

- Ấy...

Tần Văn Thiên nhìn vẻ cười duyên của Nhược Hoan thì ánh mắt lóe lên rồi vội cười khổ mà nói:

- Sư tỷ, tỷ đừng mê hoặc ta nữa.

Mị lực của Nhược Hoan lớn đến vô cùng. Tần Văn Thiên đã từng gặp vô số mỹ nữ, thế nhưng chỉ có Mạc Khuynh Thành và Nhược Hoan là có thể khiến cho lòng hắn gọn chút xốn xang. Hai cảm giác xốn xang ấy lại khác hẳn nhau, Mạc Khuynh Thành là tuyệt sắc giai nhân, khi nhìn thấy cô ấy thì rất khó có thể duy trì được sự lạnh nhạt và bình tĩnh, Nhược Hoan sư tỷ thì vô cùng gợi cảm, có sức hấp dẫn đặc thù đối với đàn ông.

Thấy dáng vẻ của Tần Văn Thiên, Nhược Hoan nở nụ cười sung sướng. Tần Dao nói:

- Nhược Hoan tỷ, từ đừng đùa tiểu tử này nữa. Mà nói chứ, tên này cũng đã mười bảy tuổi rồi, không biết đã ưng cô nương nào hay chưa.

- Ta cũng tò mò lắm.

Nhược Hoan nhìn Tần Văn Thiên chằm chằm rồi nói:

- Tỷ à, bây giờ tâm tư của ta dồn hết cho việc tu hành, còn đâu mà nghĩ đến chuyện gì khác nữa.

Tần Văn Thiên bị hai cô gái xinh đẹp ép hỏi thì không khỏi hơi hơi ngượng ngùng.

- Không trả lời à? Xem ra là có rồi, để ta đoán thử xem.

Hai mắt Nhược Hoan sáng lên lấp lánh, cô nói tiếp:

- Có phải là đệ nhất mỹ nhân nước Sở Mạc Khuynh Thành không? Nghe nói trong yến hội của Sở Thiên Kiêu hôm trước cô ấy còn cố ý gọi người ra nói chuyện phiếm, làm cho không ít người ghen tị muốn chết đấy.

- Sư tỷ, không phải như tỷ đoán đâu.

Tần Văn Thiên cười khổ liên hồi, trong đầu không khỏi nhớ lại tình cảnh mấy lần gặp Mạc Khuynh Thành.

- Có gì đâu mà ngại không dám nhận.

Nhược Hoan vẫn tươi cười nói:

- Nha đầu yếu điệu kia cũng đẹp thật, cái danh đệ nhất mỹ nữ nước Sở chẳng ngoa đâu, ít nhất thì ở hoàng thành này ta chưa từng thấy ai đẹp như cô ấy, hơn nữa thiên phú của cô ấy cũng rất cao. Trong kinh thành thập tứ còn có nhiều tên nhìn cô ấy mà thèm rỏ dãi ba thước kia kìa.

Nhược Hoan nhìn Tần Văn Thiên, như thể tìm thấy hứng thú, cô nói tiếp:

- Ta nhìn kiểu gì cũng thấy chỉ có nha đầu kia mới xứng với sư đệ nhà ta. Có muốn sư tỷ nhờ Mạc trưởng lão đi làm mối cho người không? Ông ngoại nha đầu kia là sư công của người đấy.

Nhược Hoan hăng hái lên thì làm sao Tần Văn Thiên chống đỡ cho nổi, hắn chỉ đành cười khổ mà thôi.

- Không nói gì chính là thừa nhận rồi nhé. Một thiếu niên thiên tài, một mỹ nữ đệ nhất nước Sở, không tồi, không tồi đâu.

Nhược Hoan lẩm bẩm luôn miệng, Tần Dao cạnh đó nhìn thấy Tần Văn Thiên quần bách thì cũng cười như nắc nẻ. Cô nghĩ nếu Tần Văn Thiên có thể cưới được đệ nhất mỹ nữ nước Sở có cả dung mạo và thiên phú xuất chúng kia thì thật tốt vô cùng, cô cũng sẽ cực kì vui vẻ.

- Thôi, không đùa người nữa. Thế nhưng ta nói thật đó, nếu người muốn theo đuổi nha đầu kia thì sư tỷ nhất định sẽ ủng hộ cho người.

Nhược Hoan cười bảo:

- Hôm nay có tụ hội ở bia Đế Tinh, ta muốn đi qua đó một chuyến. Văn Thiên, hay là người đi với ta đi, đi xem các học viên vĩ đại của học viện Đế Tinh ta.

- Tụ hội gì thế?

Tần Văn Thiên tò mò hỏi.

- Sắp đến cuối năm rồi, rất nhiều đệ tử trở về học viện Đế Tinh. Bọn họ thích tụ tập cùng nhau rồi khoác lác một hồi, hoặc là trao đổi luận bàn với nhau, khoe khoang thu hoạch trong cả năm của mình. Tuy có không ít người ham hư vinh, thế nhưng cũng có một vài người thật lòng muốn trao đổi, có thể học tập được vài điều đấy.

Nhược Hoan giải thích với Tần Văn Thiên:

- Thực lực của đám người tới đó không tệ, ít nhất cũng phải có thực lực Luân Mạch cảnh tầng sáu trở lên, nếu không thì cũng ngại chẳng dám ngồi dưới bia Đế Tinh đâu. Có điều người thì hoàn toàn đủ tư cách để đi. Người là người nổi bật nhất trong đám tân sinh của học viện Đế Tinh năm nay, là đại sư mới mười bảy tuổi đã có thể sáng tạo ra thần văn cấp ba, học viện Đế Tinh chưa bao giờ có thiên tài như người cả.

- Sư tỷ đừng thổi phồng ta nữa.

Tần Văn Thiên cười khỏ mà nói:

- Để ta đi với sư tỷ, chung quy thời gian ta ở học viện Đế Tinh chưa lâu, vừa hay mượn cơ hội này để làm quen với vài nhân vật vĩ đại trong học viện ta cũng tốt.

- Ta cũng đi cùng các người.

Tần Dao cười nói.

- Được, chúng ta cùng đi.

Nhược Hoan nắm tay Tần Dao, hai người sóng vai mà đi, quan hệ vô cùng thân thiết. Thấy cảnh ấy, trong lòng Tần Văn Thiên ám sực lên. Tuy rằng Nhược Hoan sư tỷ thích đùa, nói chuyện chẳng có biên giới, thế nhưng thực sự cô đã chiều cố hẩn và Tần Dao tỷ nhiều lắm. Những sự quan tâm chăm sóc bằng quơ ấy mà không để ý cẩn thận thì sẽ không thể cảm nhận được.

Học viện trong học viện Đế Tinh đều cố gắng tu hành, đâu có mấy ai dư thời gian rảnh mà đi lãng phí với người khác. Nhược Hoan sư tỷ và Tần Dao tỷ không có quan hệ gì cả, thế mà cô thường xuyên đến thăm tỷ ấy, trở thành bạn bè với tỷ ấy, rõ ràng là sợ tỷ ấy cô đơn.

Tần Văn Thiên lặng lẽ khắc ghi nỗi cảm kích vào sâu tận đáy lòng. Nếu hẩn cảm ơn ngoài miệng thì với tính cách của Nhược Hoan, chỉ sợ cô sẽ mặc kệ hẩn mất thôi.

Trong học viện Đế Tinh có chín tấm bia đá gọi là bia Đế Tinh, trên bia khắc rất nhiều văn tự ghi lại lịch sử ba ngàn năm của học viện này.

Trước bia Đế Tinh có một quảng trường hình tròn, trên quảng trường có nhiều bệ đá. Lúc này đây có rất nhiều người trẻ tuổi đang ngồi kín những bệ đá ấy.

Mỗi năm đều có vô số học viên xuất sắc của học viện Đế Tinh ngồi trên những bệ đá này, nhìn vào chín tấm bia Đế Tinh trước mặt, vừa chiêm ngưỡng hào quang của những người đi trước, vừa lập chí viết nên lịch sử tương lai cho học viện Đế Tinh.

Dưới những bệ đá trên quảng trường có nhiều người nhìn lên trên với ánh mắt đầy kính trọng. Những người trên bệ đá ấy đều là những học viên kiệt xuất của học viện Đế Tinh, đáng được người ta tôn kính.

- Các vị sư huynh trên đó đều có tu vi Luân Mạch cảnh tầng bảy trở lên đấy, không biết bao giờ ta có thể đạt được tu vi Luân Mạch cảnh tầng ba đây?

- Không chỉ có tu vi Luân Mạch cảnh tầng bảy trở lên đâu, mỗi người bọn họ đều có chiến tích của riêng mình, nếu không thì nào dám ngồi cùng những người khác trên bệ đá.

- Cũng đúng, học viện Đế Tinh của chúng ta có lịch sử dài lâu, năm nào cũng thay máu, thiên tài nhiều vô kể. Nếu chỉ tính riêng tu vi Luân Mạch cảnh tầng bảy thì có nhiều sư huynh có tu vi đó lắm, nếu không có điểm đặc biệt nào thì đúng không có tư cách mà sánh cùng những người khác thật.

Nhiều người đứng bên dưới đôi mắt trông lên những người ở trên bệ đá, bàn luận xem thực lực của vị học viên nào mạnh hơn. Bọn họ luôn luôn rất hiếu kì với chuyện này.

- Nhược Hoan sư tỷ của Thanh Văn minh đến kia, Nhược Hoan sư tỷ vẫn mê người như xưa.

- Cô gái xinh đẹp đi bên cạnh cô ấy là Tần Dao, còn người kia là Tần Văn Thiên, hẩn cũng đến kia.

Đám người tách ra thành một con đường. Trên bệ đá cũng có nhiều người nhìn về phía Tần Dao và Tần Văn Thiên, sau đó có người mỉm cười nói:

- Nhược Hoan, nghe nói cô đã bước vào cảnh giới Luân Mạch cảnh tầng chín rồi, mau lên đây nào.

- Bên cạnh cô là Tần sư đệ đúng không? Mời người lên đây nói chuyện luôn đi.

Lại có người khác cười nói.

Nhược Hoan nắm tay Tần Vấn Thiên thong thả đi lên cầu thang rồi ngồi xuống hai bệ đá gần nhau. Thấy cảnh ấy, không mắt không ít người lóe lên tia nhìn sắc lém. Nhược Hoan và Tần Vấn Thiên có vẻ thân thiết với nhau làm cho họ khó chịu trong lòng. Bởi vì Nhược Hoan có thiên phú có dung nhan, cô cũng được vô số người trong học viện Đế Tinh theo đuổi.

Dường như cảm nhận được sự thù địch ấy, Tần Vấn Thiên cười khỏ trong lòng, bụng nói Nhược Hoan sự tỷ hại mình lắm rồi. Bây giờ hẳn có thể cảm giác được không ít người nhìn về phía mình với ánh mắt lạnh ngắt đây.

Thế nhưng hẳn vẫn duy trì thần sắc bình thường rồi đánh giá những người ngồi trên bệ đá. Ở đây có khoảng ba mươi người, tu vi có lẽ đều từ Luân Mạch cảnh tầng bảy trở lên. Họ đều là những học viên nòng cốt của học viện Đế Tinh, đều có khả năng trùng kích cảnh giới Nguyên Phủ trong tương lai sắp tới.

Hơn nữa còn có rất nhiều người không đến, ví dụ như đám người Âu Thần và Lạc Thiên Thu.

Chỉ riêng học viện Đế Tinh đã có nhiều người ở tầm tu vi này như vậy, nghĩ thôi cũng đủ biết Quân Lâm yến cuối năm sẽ bùng lên ngọn lửa rực rỡ chừng nào!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Lòng dạ ác độc

Trước bia Đế Tinh, nhiều đệ tử ưu tú ngồi trên thạch đài hấp dẫn đông đảo ánh mắt của học viên học viện Đế Tinh, càng ngày càng có nhiều người tụ đến.

Lúc này, chỉ thấy một bóng người trước bia Đế Tinh mỉm cười nói:

- Từ giờ đến cuối năm còn không tới một tháng thời gian, có thể cùng chư vị sư huynh đệ ngồi chung một chỗ chiêm ngưỡng phong thái tiên nhân đàm luận kinh nghiệm tu hành thật là một việc vui lớn.

- Thu sư huynh khách khí, có thể cùng ngồi tán gẫu với Thu sư huynh, chính là một chuyện may mắn đối với bản thân bọn đệ.

Có người khách khí nói.

- Người này tên Thu Mặc, cũng lợi hại lắm. Học viện Đế Tinh ta có hai người nằm trong kinh thành thập tú thế hệ này của hoàng thành, Thu Mặc này chính là một trong số đó. Hẳn xếp hạng thứ tư trong kinh thành thập tú.

Nhược Hoan thấp giọng nói với Tần Vấn Thiên bên cạnh. Tần Vấn Thiên nghiêm túc nhìn Thu Mặc một cái, người này tuổi chừng mười tám mười chín, mặt mày thanh tú như thư sinh, đường nét gương mặt khá nhu hòa, trông rất gần gũi.

- Người còn lại có ở đây không?

Tần Vấn Thiên hiếu kỳ hỏi.

- Ngay bên cạnh Thu Mặc đấy. Tên là Giang Tú, xếp cuối cùng trong kinh thành thập tú, nhưng đệ đừng có xem nhẹ người thứ mười. Tuy kinh thành thập tú chỉ lấy thanh niên kiệt xuất dưới hai mươi tuổi, nhưng phần lớn tu vi của bọn họ đều xem xêm xêm nhau. Trừ người bước vào Nguyên Phủ cảnh ra thì chiến lực của những người khác cũng không chênh lệch gì nhiều.

Nhược Hoan tiếp tục nói:

- Trong Quân Lâm yến mỗi năm thì người trong kinh thành thập tú đều là khách quen của ba hạng đầu. Sau Quân Lâm yến hàng năm thì kinh thành thập tú sẽ xếp thứ tự một lần nữa.

- La Thành, người thân ở Tu La minh, một năm nay cũng không thấy bóng dáng của người. Nói vậy chắc chiến lực đã tăng lên nhiều lắm, người có tâm đắc gì muốn chia sẻ hay không?

Thu Mặc đứng thứ tư trong kinh thành thập tú, ả ả được xem là chủ trì lần tụ hội này. Hắn dẫn đầu mở lời nói với một thanh niên nhìn có vẻ lão luyện.

Mặc dù tuổi tác La Thành cũng không lớn, chỉ chừng hai mươi nhưng so với với bạn cùng lứa tuổi thì có vẻ chín chắn hơn hẳn, hơn nữa đôi mắt của hắn mang theo vài phần khí thế cuồng dã.

Người của Tu La minh đều là kẻ điên. Bọn họ cực kỳ tàn nhẫn với chính bản thân mình, một lần vào trong Hắc Ám Sâm Lâm lịch lãm thường phải tận một năm thậm chí là suốt mấy năm trời. Đứng là chán sống, mà sức chiến đấu của bọn họ cũng vô cùng xuất sắc.

- Có ai bằng lòng lên thử không?

La Thành bình tĩnh nói khiến ánh mắt mọi người hơi dừng lại.

Vào năm ngoái thực lực của La Thành này đã là Luân Mạch cảnh tầng sáu, nghe nói hiện tại hắn đã bước vào Luân Mạch cảnh tầng tám, e rằng sức chiến đấu cực kỳ mạnh.

- Hay là để ta thử xem sao.

Chỉ nghe một người mở miệng nói, nhất thời ánh mắt rất nhiều người đều nhìn về phía hắn, tiếp đó Đại Sơn liền đi vào giữa quảng trường, nhìn La Thành nói:

- Để ta thử xem thực lực của ngươi tiến bộ bao nhiêu.

- Đại Sơn, cẩn thận một chút!

Nhược Hoan gọi to, Đại Sơn nhìn sang mỉm cười, cũng gật đầu với Tần Văn Thiên một cái.

- Hiện giờ cảnh giới của Đại Sơn sư huynh là gì?

Tần Văn Thiên hỏi Nhược Hoan.

- Luân Mạch cảnh tầng tám đỉnh phong.

Nhược Hoan mở miệng đáp.

La Thành đứng lên từ thạch đài đi tới đối diện Đại Sơn, trong tay hắn xuất hiện một thanh Đại Dao tinh thần, lộ ra ý lạnh băng âm u.

- Ầm!

La Thành bước ra một bước, giống như một con yêu thú, thân thể trầm xuống. Đại dao bổ ra một cái thì trong hư không lập tức xuất hiện một đạo đao quang sáng chói, rực rỡ mà lạnh lẽo.

Đại Sơn hét lớn một tiếng tựa như tiếng núi đá gầm vang. Chỉ thấy quyền mang của hắn đánh ra như sắt thép ầm ầm đánh về phía đại đao.

Nhưng chỉ thấy đao quang của La Thành chợt đổi hướng, chém về phía yết hầu của Đại Sơn nhanh như chớp, mặc dù có ánh nắng chói chang chiếu xuống nhưng mọi người vẫn có thể cảm giác được hàn ý thoáng qua.

Đao phong này quá lạnh.

- Đao thật quý dị, lần chiến đấu này Đại Sơn sư huynh sẽ chịu thiệt rồi.

Tần Văn Thiên thấp giọng nói.

Quả nhiên sau vài lần va chạm thì Đại Sơn đã có phần chịu không nổi. Lực công kích của hắn không kém gì đối phương, hơn nữa phòng ngự cũng hơn hẳn đối phương, nhưng đao pháp của La Thành vô cùng quý dị, đao tấu thiên phong hoàn toàn là đao pháp giết người, thậm chí không nhìn ra đó là đao pháp thần thông gì.

- Xoẹt!

Lại thêm một đạo quang mang lạnh lẽo lóe lên, động tác của hai người đều ngừng lại. Đao của La Thành đã biến mất, Đại Sơn thì đứng ngây ra đó, nói:

- Ta thua rồi.

Vài lọn tóc bay xuống từ đầu Đại Sơn. Đại Sơn chỉ cảm thấy đầu mình man mát, vừa rồi nếu đao của La Thành lệch một chút thôi thì hắn đã mất mạng rồi.

- Tấn công rập khuôn, thuật thần thông hoàn toàn không hề có chút biến hóa nào của riêng bản thân ở bên trong thì sao mà không bại cho được.

La Thành bình tĩnh nói, sau đó quay trở về thạch đài, bình tĩnh ngồi xuống.

- Đa tạ.

Đại Sơn khôi phục lại rất nhanh, mỉm cười với La Thành. Sau đó cũng quay về chỗ của mình ngay lập tức, hoàn toàn không để ý thất bại vừa rồi.

Lúc này đây dường như Tần Văn Thiên hiểu được ý nghĩa của loại hội tụ này ở học viện Đế Tinh. Đó là các thiên tài độ sức cùng nhau, hấp thu ưu điểm của người khác, hiểu được thiếu sót của mình. Học kiểu này còn trực tiếp với có lực trùng kích hơn so với những gì lão sư dạy nữa.

“Quả vậy, thuật thần thông đều là tiền nhân sáng tạo, vì sao không thể dung nhập linh ngộ của mình vào trong đó, đạo pháp của La Thành rõ ràng là có thêm cảm ngộ của riêng hân, cảm ngộ có được trong lúc rèn luyện sinh tử thì lực sát thương lại càng mạnh.”

Tần Văn Thiên thầm nghĩ trong lòng. Hân lập tức nhớ tới bộ họa quyền thần văn kia của mình, bộ họa quyền thần văn kia là loại công kích lý tưởng mà hân muốn đạt tới, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không cách nào chân chính lĩnh ngộ được.

Sau đó lại có thêm vài người giao thủ luận bàn, mỗi người đều có đặc sắc riêng của mình.

Một học viên thanh niên phát huy lực lượng Luân Mạch đến cực hạn, mỗi một bộ phận của hân dường như đều có thể tiến hành công kích khiến Tần Văn Thiên sâu sắc cảm giác được rằng mỗi người đều có chỗ đáng để học tập.

Học viên dưới thạch đài đều vô cùng im lặng nghe các sư huynh phía trên thảo luận luận bàn. Bọn họ nghiêm túc học tập, chuyện này với bọn họ mà nói cũng là một lần cơ hội khó có được.

Lúc này trên thạch đài, ánh mắt Thu Mạc rơi vào trên người Tần Văn Thiên, mỉm cười nói:

- Tần sư đệ thiên phú kiệt xuất, tuổi còn trẻ mà đã có thể sáng tạo thần văn cấp ba, danh chấn Sở đô, đệ có gì tâm đắc bằng lòng chia sẻ với các vị sư huynh sư tỷ chăng.

Tần Văn Thiên chính là tân sinh học viện Đế Tinh, hơn nữa còn là tân sinh duy nhất trên thạch đài, bởi vậy người ở chỗ này đều là sư huynh sư tỷ của hân cả.

- Tu vi của ta nông cạn, không dám đàm luận kinh nghiệm trước mặt sư huynh sư tỷ, chăm chú lắng nghe thụ giáo mới là việc Tần Văn Thiên nên làm.

Tần Văn Thiên đáp lại khá khiêm tốn, cũng không hân hân khách khí cả, tuy rằng thiên phú của hân xuất chúng, tốc độ tu hành phi phàm, Nhưng trên một vài phương diện nhận thức thì quả thực hân cảm thấy mình còn phải học hỏi nhiều lắm.

- Sư đệ quá khiêm nhường rồi. Thời gian một năm mà từ Luyện Thể cảnh bước vào Luân Mạch cảnh tầng sáu là cực kỳ hiếm có. Càng khiến người ta bội phục hơn nữa chính là người cũng có linh ngộ với thần văn cao như thế. Mọi người đều biết luyện khí sư nghiên cứu thần văn cần phải tốn rất nhiều thời gian, sư đệ có thể kiên tu cả hai như thế sao có thể không có điểm hơn người.

Thu Mạc vẫn mỉm cười rồi nói, có vẻ vô cùng có phong độ.

- Nếu thật sự muốn tìm nguyên nhân thì có thể là vì Tinh Hồn thứ nhất của ta vốn là chủ tạo Tinh Hồn, có chút ưu thế trên phương diện lĩnh ngộ thần văn, lại thêm chút may mắn ấy mà.

Tần Văn Thiên bình tĩnh nói.

- Thì ra là thế! Chẳng qua ta muốn khuyên sư đệ một câu, tu hành không dễ, thế giới này dầu sao cũng là thế giới đề cao võ đạo. Lực lượng cường đại mới là truy cầu bất biến từ xưa tới nay, thần văn mặc dù trọng yếu nhưng đừng làm lỡ quá nhiều thời gian tu hành. Bằng không chìm vào trong đó, không thể chuyên tâm hướng võ thì sẽ lầm đường lạc lối.

Thu Mạc chậm rãi nói:

- Suy cho cùng thì trên con đường của võ tu, có vô số thiên tài ngã xuống. Mặc dù là một vài nhân vật lúc còn trẻ có thiên phú kiệt xuất, nhưng cũng thường xuyên gặp phải bình cảnh trong lúc tu luyện khiến cho cả đời không thể đột phá, hoặc có người từng tu hành với tốc độ cực nhanh nhưng vì đạo tâm không đủ cứng cỏi nên dần dà trở nên tầm thường, những ví dụ đó không ít đâu.

Giọng điệu Thu Mạc tựa như đang chỉ bảo sư đệ, nhưng mọi người lại ần ần cảm giác có gì đó sai sai. Tần Văn Thiên thể hiện thiên phú kiệt xuất, Thu Mạc vốn nên chúc mừng mới đúng, dù có nhắc nhở Tần Văn Thiên nhưng chỉ cần nói nhẹ nhàng là được. Vì sao cứ phải nhắc tới những chuyện dư thừa như thế, hơn nữa dường như đang ỉn ý nói Tần Văn Thiên sẽ trở thành thiên tài ngã xuống.

Nói chuyện kiểu đó thì dù vô tình hay có ý cũng đã có ý châm chọc rồi, chẳng qua là không nói trắng ra mà thôi.

Tần Văn Thiên cũng không phải người bình thường, hân đương nhiên cảm thấy lời Thu Mạc nói với mình có phần quá lời. Có điều hân không rõ vì sao Thu Mạc lại nhắm vào mình, hình như mình và hân cũng không quen thân gì, càng chưa nói quan hệ gì cả.

Tuy vậy hân cũng không thể nổi giận ngay trước mặt mọi người, bèn cười đại rồi nói:

- Sư huynh nhắc nhở đúng lắm.

- Người có thể nghe lời khuyên như thế là tốt rồi.

Thu Mạc gật đầu với Tần Văn Thiên rồi nói:

- Người mười bảy tuổi có thể tự nghĩ ra thần văn cấp ba, trong lịch sử nước Sở trước nay chưa từng có. Chắc hẳn người phải có kỳ ngộ phi phàm, bản thân có rất nhiều loại thần văn cấp ba mà những người khác không có nên mới tạo nên người của hôm nay. Thế nhưng trên con đường tu hành này kỳ ngộ hay vận may đều là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là phải dựa vào chính mình.

Nếu nói một câu trước của Thu Mặc ý châm chích còn chưa rõ ràng thì một câu sau này đã huych toẹt cả rồi.

Lời nhìn như khách sáo kia, nếu hiểu theo hướng nhẹ nhàng thì là đang nghi ngờ Tần Vãn Thiên. Trước tiên hắn nói nước Sở chưa bao giờ có người mười bảy tuổi tự nghĩ ra thần văn cấp ba, sau đó còn nói Tần Vãn Thiên có kỳ ngộ phi phàm, bản thân có rất nhiều thần văn cấp ba mà những người khác không có. Đây rõ ràng là ám chỉ thần văn căn bản không phải do tự Tần Vãn Thiên nghĩ ra mà là hắn có được từ đâu đó.

Những lời này nếu hiểu theo hướng nặng nề hơn thì không chỉ là nghi ngờ, có thể nói là cực kỳ độc ác.

Thần văn cấp ba mang tính sáng tạo chưa bao giờ xuất hiện ở nước Sở, hơn nữa hắn trẻ tuổi như vậy đã có thể khắc chế ra được kỳ ngộ này phải lớn bao nhiêu? Phía sau Tần Vãn Thiên rốt cuộc có được bao nhiêu loại thần văn đây?

Ở trong học viện còn đỡ, nếu là ở ngoài học viện thì lại có bao nhiêu người sẽ sinh lòng mơ ước từ đó xuống tay với Tần Vãn Thiên chứ?

Tần Vãn Thiên nhú mày.

Nhược Hoan đứng bên cạnh hắn cũng lộ vẻ cực kỳ khó chịu, tâm tư ẩn giấu trong những lời Thu Mặc đã nói quá mức nham hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Độc sức châm chích

Tần Vãn Thiên khoanh chân ngồi trên thạch đài, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người hắn. Lời Thu Mặc nói ra tựa như nhắc nhở bọn họ, họa quyền mang tính đột phá trong lời đồn kia thật sự do bản thân Tần Vãn Thiên sáng tạo ra sao?

Hắn có thể khắc họa ra thần văn cấp ba ở tuổi mười bảy, có lẽ có kỳ ngộ kia không hề tầm thường đâu.

- Tần Vãn Thiên có bí mật!

Trong lòng rất nhiều người sinh ra suy nghĩ này, ánh mắt nghiêm túc dò xét Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên có thể cảm thụ được rõ ràng từng ánh nhìn kia. Lúc này trong lòng hắn ẩn chứa một con giận dữ, hắn rất tức giận, hắn đương nhiên có lý do tức giận.

Hôm nay là lần đầu tiên hắn gặp mặt Thu Mặc. Nếu đối phương nghi ngờ chất vấn tu hành của hắn thì cũng được thôi, nhưng lại ác độc chĩa mũi dùi vào hắn như vậy, dưới khuôn mặt mang theo nụ cười ôn hòa kia cất giấu tâm tư gì đây?

Nhìn đôi mắt bình tĩnh kia của Thu Mặc, Tần Vãn Thiên ngăn lại tâm tình trong lòng, mở miệng nói:

- Lời của sư huynh, Tần Vãn Thiên không dám gạt bừa.

- Ồ?

Thu Mặc lộ ra vẻ giật mình, lập tức mỉm cười nhìn Tần Vãn Thiên nói:

- Lễ nào Tần sư đệ chỉ muốn dựa vào kỳ ngộ chứ không phải tự mình nỗ lực tăng cao thực lực lên à?

- Kỳ ngộ là vận khí, vận khí là thuận theo tự nhiên mà có được. Ta đương nhiên sẽ không phí lòng mong mỏi những thứ hư ảo này. Nhưng mà chẳng lẽ vận khí không phải một loại thực lực à?

Tần Vãn Thiên nhìn Thu Mặc nói:

- Hiện tại có một thần binh cấp bốn hoặc một thần thông Thiên cấp đặt trước mặt sư huynh. Thử hỏi sư huynh muốn hay là không muốn?

- Đương nhiên muốn rồi.

Thu Mặc nói.

- Thế tại sao lúc này sư huynh không nghĩ đến việc phải dựa vào bản thân chứ không dựa vào kỳ ngộ đó rồi vất nó qua một bên?

Tần Vãn Thiên nhìn Thu Mặc rồi tiếp tục hỏi.

Thu Mặc nhìn Tần Vãn Thiên, vẻ mặt lộ ra ý khinh miệt, nói:

- Đây là nguy biến, đúng là hoang đường!

- Nguy biến?

Tần Vãn Thiên vẫn bình tĩnh như trước, hần nói:

- Vô đạo hiểm nguy, mỗi một vị cường giả đứng trên đỉnh cao có ai mà không trải qua vô số sinh tử? Không có một chút vận khí thì bọn họ làm sao có thể biến nguy thành an, tìm đường sống trong chỗ chết? Bọn họ làm sao có thể không ngừng đạt được công pháp tốt hơn, thần thông mạnh hơn chứ? Ngoại trừ thiên phú cùng nỗ lực bản thân ra thì bất kỳ nhân vật thông thiên nào cũng đều có vận khí tốt cả. Sư huynh nói có đúng không?

- Đúng thế, cho nên ta nói kỳ ngộ là thứ yếu, nhưng quan trọng hơn hết vẫn là chính bản thân mình. Tần sư đệ cần gì phải nóng lòng biện giải.

Thu Mặc cười nói.

- Tam hoàng tử Sở Thiên Kiều của nước Sở vừa sinh ra đã có kỳ ngộ. Bởi vì hần sinh ra trong hoàng thất nước Sở, loại kỳ ngộ này khiến hần có đầy đủ tài nguyên cho việc tu hành của hần. Vì thế người nước Sở tán tụng hần là nhất đại thiên kiều, kính sợ có thừa. Sư huynh dám đứng trước mặt Sở Thiên Kiều nói một tiếng bởi vì người sinh ra trong hoàng thất mới có người của bây giờ, người phải nhớ kỹ tu hành cần phải dựa vào chính mình hơn không?

Tần Vãn Thiên bình tĩnh nói, bầu không khí trên thạch đài nhất thời có vẻ khá vi diệu.

Mọi người tất nhiên nhìn ra được Thu Mặc cố ý nhắm vào Tần Vãn Thiên. Suy cho cùng thì hần là sư huynh, hơn nữa còn xếp hạng thứ tư trong kinh thành thập tú. Mặc dù có ý định nhắm vào Tần Vãn Thiên nhưng dường như cũng không bối rối ra được khuyết điểm từ trong lời của hần. Thế nhưng lúc này Tần Vãn Thiên lại lấy Sở Thiên Kiều ra phản bác Thu Mặc.

- Thật là nực cười, người có tư cách gì mà so với Tam hoàng tử.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Ánh mắt của Tần Vãn Thiên nhìn về phía người vừa lên tiếng, chính là Giang Tú ngồi bên cạnh Thu Mặc, cũng là một trong kinh thành thập tú, chẳng qua xếp hạng cuối cùng, bản thân hần đã có ý kính nể đối với người xếp trước hần rồi, huống chi là người xếp thứ hai như Sở Thiên Kiều.

Tần Vãn Thiên lấy Sở Thiên Kiều làm ví dụ tựa như ần ần đặt Sở Thiên Kiều ngang hàng với mình, tất nhiên sẽ khiến hần cảm thấy khó chịu.

Hôm nay Tần Vãn Thiên hứng chí tới đây nghe sư huynh trong học viện giao lưu với nhau, nào ngờ lại có người cố ý nhắm vào khiến hần tức giận. Hần vốn là thiếu niên huyết khí phương cương, liên tục bị khiêu khích như thế lúc này máu nóng trong ngực đã trào lên, không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Vì sao không thể so sánh chứ?

- Tam hoàng tử Sở Thiên Kiều hơn một năm trước đây đã bước vào Nguyên Phủ cảnh, còn người thì có tu vi thế nào?

Giang Tú nhìn Tần Vãn Thiên, trong mắt lộ ra vài phần lạnh lẽo.

- Ta bước vào học viện Đế Tinh một năm, từ Luyện Thể cảnh bước vào Luân Mạch cảnh tầng sáu. Đánh bại học viên cao niên cấp hơn là Yến Vũ Hàn. Nếu nói chiến lực có thể so với Luân Mạch tầng bảy thì cũng không quá đáng. Ta có thể khắc chế thần văn cấp ba, thanh niên nước Sở dưới hai mươi tuổi mấy người có thể làm được? Có gì mà không thể so với Sở Thiên Kiều, hiện tại ta không bằng hần chẳng lẽ vĩnh viễn sẽ không bằng à?

Tần Vãn Thiên bị kích thích ngao khí trong lòng, nhìn Giang Tú phản bác:

- Dựa theo lý luận của người, người thực lực yếu không dám so sánh với người mạnh hơn mình, lẽ nào chỉ dám so cùng người yếu hơn mình? Đúng là nực cười! Ngay cả lòng tin đuổi kịp cường giả cũng không có thì đừng nói gì tới việc vượt qua tiền nhân. Xem ra người xếp hạng cuối cùng trong kinh thành thập tú cũng là có lý do của nó cả.

- Càn rỡ!

Giang Tú bị Tần Vãn Thiên khiêu khích không khỏi tức giận khiển trách một tiếng. Trong mắt có ánh sáng sắc bén lóe lên.

Lời này của Tần Vãn Thiên có thể nói là không hề khách khí chút nào, trực tiếp làm nhục hần. Hần cũng không có hàm dưỡng cỡ như Thu Mặc nên lập tức nhịn không được mà lên tiếng quát lớn. Giang Tú hần thân là một thành viên trong kinh thành thập tú, ở trong học viện có khi nào không được người ngược mắt dõi theo, lần này lại bị một tân sinh mở miệng sỉ nhục ngay trước mặt đông đảo học viên thế này, đương nhiên sẽ cảm thấy khó chịu mất hết mặt mũi.

- Có gì mà càn rỡ? Người tu võ chẳng lẽ không nên có lòng tin và ý chí sẽ trở nên mạnh mẽ à? Người có mặt ở đây đều là đệ tử ưu tú của học viện Đế Tinh, ai lại cam chịu khuất phục ai? Hôm nay Thu Mặc sư huynh lấy lời nói như vậy “đạy bảo” ta, nguyên nhân thật ra rất đơn giản bởi vì hần mạnh hơn ta.

Tần Vãn Thiên chậm rãi nói khiến mọi người dưới đài tán thành ngấm trong lòng. Lời này của Tần Vãn Thiên quả là một châm thủy máu, sở dĩ Thu Mặc nói chuyện với hần như vậy chỉ là vì Thu Mặc mạnh hơn hần. Vì Mặc Thu chính là người đứng thứ tư trong kinh thành thập tú, còn Tần Vãn Thiên hần

mới chỉ ở Luân Mạch cảnh tầng sáu.

Đúng như Tần Vãn Thiên đã nói, nếu đổi thành Sở Thiên Kiều thì Thu Mạc sẽ không thể nào nói như vậy được, bởi vì Sở Thiên Kiều mạnh hơn Thu Mạc.

Đương nhiên, nếu Thu Mạc chỉ là muốn dạy bảo thì Tần Vãn Thiên không đến mức nổi giận như thế, nhưng đối phương lòng dạ khó lường cứ một mực châm chọc hấn.

Trong lúc nhất thời bầu không khí có vẻ căng vi diệu hơn, thần sắc Thu Mạc lóe lên, không ngờ Tần Vãn Thiên ăn nói lại sắc bén như vậy.

Cuối cùng vẫn là Thu Mạc phá vỡ yên lặng.

Chỉ thấy Thu Mạc mỉm cười, khí thế trên người bùng lên như có như không. Thân thể hắn lại chậm rãi trôi lơ lửng từ trên thạch đài, một luồng nguyên lực cường đại lan ra.

Sau đó Thu Mạc dần dần ngồi xếp bằng, thân thể treo lơ lửng giữa trời khiến nội tâm mọi người khẽ run lên.

- Nguyên Phủ cảnh!

- Thu Mạc sư huynh bước chân vào Nguyên Phủ cảnh rồi, thật lợi hại!

- Kinh thành thập tứ năm ngoài cuối năm mới xếp hạng lại một lần nữa, Thu Mạc sư huynh đứng hạng tư, Túy Tửu Tiên đứng hạng ba, nếu Túy Tửu Tiên không vào Nguyên Phủ thì e rằng Thu Mạc sư huynh sẽ thay thế vị trí của hắn.

Trong lúc nhất thời xung quanh trở nên nhao nhao, hiển nhiên rất nhiều người đều vô cùng giật mình.

Từ Luân Mạch cảnh đến Nguyên Phủ cảnh là bước qua ranh giới cực kỳ khó khăn. Rất nhiều thiên tài đều phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể phá cảnh.

Cũng có nhiều thiên tài ở cảnh giới Luân Mạch biểu hiện ra thiên phú kiệt xuất, sau khi vào Nguyên Phủ cảnh lại trở nên bình thường. Mỗi cảnh giới là một thế giới riêng biệt, không hề giống nhau.

Từ ý nào đó mà nói, Thu Mạc giáo huấn Tần Vãn Thiên không hề sai, quả thật có rất nhiều thiên tài ngã xuống.

Bây giờ Thu Mạc bước vào Nguyên Phủ, như vậy rõ ràng hắn có tư cách dạy bảo Tần Vãn Thiên. Bởi vì hắn đã vượt qua lần ranh kia để chứng minh bản thân rồi.

Hắn là người xếp thứ tư trong kinh thành thập tứ, sau khi bước vào Nguyên Phủ sẽ càng mạnh hơn nữa. Từ từ kéo dài khoảng cách với những người không thể phá cảnh kia. Cho dù là Túy Tửu Tiên không thể phá cảnh thì cũng bị kéo dài khoảng cách như thế.

Đương nhiên bước vào Nguyên Phủ cảnh nghĩa là Thu Mạc không cách nào tham gia Quân Lâm yến cuối năm, nhưng so với phá cảnh vào Nguyên Phủ mà nói, Quân Lâm yến liên có vẻ không quan trọng lắm. Suy cho cùng bản thân Quân Lâm yến chính là vì giao phong cùng thiên tài, từ đó đạt được tiến bộ tranh thủ sớm ngày bước vào Nguyên Phủ, chỉ có mấy người đứng đầu mới có thể nhận được phần thưởng phong phú.

Mà nếu như Thu Mạc hắn không vào Nguyên Phủ, dù tu vi đã đạt đến Luân Mạch đỉnh phong cũng không dám nói chắc chắn có thể đoạt được ba hạng đầu trong Quân Lâm yến. Gặp được cơ duyên phá cảnh thì hắn đương nhiên sẽ không áp chế làm gì kéo mất đi cơ hội.

- Ngươi nói không sai, ta có tư cách dạy bảo ngươi, không vì lý do gì khác mà chính vì ta mạnh hơn ngươi.

Thu Mạc lơ lửng trên không nhìn Tần Vãn Thiên. Lúc này sự kiêu ngạo của hắn dường như bị phô bày ra không chút che giấu..

- Tần sư đệ vì một lời nói mà nổi giận như thế thì đúng là nóng tính quá. Huống hồ gì ta nói không sai, thiên tài ngã xuống đếm không xuể ấy chứ. Dù là học viện Đế Tinh cũng có rất nhiều người không cách nào ra khỏi học viện, vì sao? Bởi vì mãi mà không thể phá cảnh bước vào Nguyên Phủ. Tần sư đệ bây giờ có được kỳ ngộ, tu hành không gặp bình cảnh, nhưng nếu lúc phá cảnh làm lỡ năm sáu năm thì sớm bị người ta vứt lại không biết bao xa, làm sao mà so bì với những người khác được chứ?

Thu Mạc thân nhiên làm ra vẻ dạy bảo. Bước vào Nguyên Phủ, hắn cũng đặt mình ở một vị trí tương đối cao, giống như đang dạy dỗ văn bối không nghe lời vậy.

- Nếu như sư huynh thành tâm dạy bảo thì Tần Vãn Thiên đương nhiên sẽ nghe lời khuyên nhủ, nhưng mà ta nghe giọng điệu sư huynh dường như đã nhận định ta chỉ dựa vào kỳ ngộ mới có được chút thành tựu, sớm muộn gì cũng sẽ ngã xuống. Lời này dường như giống nguyên rủa hơn.

Tần Vãn Thiên nhìn Thu Mạc tiếp tục nói:

- Thời gian tu hành của ta ngắn ngủi, không dám nói có thành tựu gì, nhưng ít ra mỗi một bước chân đều giữ vững bản tâm, mặc dù có chút kỳ ngộ nhưng ý chí tu hành chưa bao giờ dao động.

- Sư huynh nói không sai, ngươi vào Nguyên Phủ đương nhiên có tư cách dạy bảo ta. Nhưng cũng chỉ là Nguyên Phủ mà thôi, dường như sư huynh đặt

vị thế của mình hơi quá cao rồi. Người không biết còn tưởng rằng học viện Đế Tinh chỉ có một mình Thu Mạc sư huynh bước vào Nguyên Phủ ấy chứ.

Giọng Tần Văn Thiên bình tĩnh mà ẩn chứa một tia ẩn ý khiêu khích lẫn không phục, nhìn chăm chăm đối phương rồi nói:

- Chẳng qua là tu luyện sớm hơn ta mấy năm mà thôi!

Lời Tần Văn Thiên thốt ra khiến đám người xung quanh càng yên tĩnh hơn. Dường như chỉ còn mỗi mình âm thanh của hắn, thời khắc này mũi nhọn trong lời nói của Tần Văn Thiên càng sắc bén hơn, ẩn ẩn đối chọi gay gắt cùng Thu Mạc!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chiêu thức giao phong

Thu Mạc, nhân vật Nguyên Phủ cảnh. Xếp thứ tư trong kinh thành thập tú, thành danh đã lâu.

Tần Văn Thiên, nhân vật ngôi sao mới nổi của học viện Đế Tinh. Trong vòng một năm ngắn ngủi đã vang danh khắp nước Sở. Nhân vật thiên tài có thể khắc chế ra được thần văn cấp ba.

Thu Mạc là sư huynh, quả thực hắn có tư cách dạy bảo Tần Văn Thiên. Nhưng lời nói của hắn rõ ràng không phải dạy bảo mà là châm chọc.

Tần Văn Thiên đương nhiên phải phản bác lại rồi. Học viện Đế Tinh có không ít đệ tử Nguyên Phủ cảnh, Thu Mạc này ban đầu còn hơi lộ vẻ khiếm tốn, nhưng sau đó lại làm bộ làm tịch, cứ như toàn bộ học viện này cũng chỉ có một mình hắn là Nguyên Phủ cảnh vậy.

- Tần sư đệ nói không sai. Thu Mạc sư huynh tu hành sớm mấy năm mà thôi, bây giờ lại ở chỗ này giáo huấn sư đệ như thể chỉ có mỗi mình ngươi bước vào Nguyên Phủ vậy. Nếu ta nhớ không lầm thì đừng nói khi vừa mới bước vào học viện Đế Tinh, cho dù là mới năm ngoái thì tất cả những gì ngươi làm được còn lâu mới có thể sánh được với Tần sư đệ.

Đúng lúc này, giọng Nhượng Hoan lại vang lên, chỉ thấy cô cười nhạt nói:

- Nếu Thu sư huynh không tu luyện sớm mấy năm thì thật đúng là không có tư cách để đứng đó soi mói Tần sư đệ đâu.

- Tranh cãi cũng chẳng nghĩa lý gì. Nếu đã không phục thì chi bằng luận bàn một phen đi, cần gì phải lăm mồm.

Chỉ nghe Giang Tú mở miệng, lạnh lùng nói:

- Hôm nay vốn là giao lưu luận bàn tài nghệ, công phu ngoài miệng chung quy không hề thực tế hay có sức thuyết phục gì cả.

- Ngươi đúng là không biết ngượng mồm. Thu Mạc hắn tu hành sớm hơn mấy năm so với Tần sư đệ, ngươi kêu bọn họ luận bàn á? Sao ngươi không đi luận bàn một phen với sư huynh Nguyên Phủ cảnh đi.

Đại Sơn hừ lạnh một tiếng tức giận nói:

- Luận bàn không nhất định phải trực tiếp dùng thực lực bản thân để chiến đấu mà. Thu sư huynh luận bàn cùng Tần sư đệ đương nhiên sẽ không thể dùng cảnh giới áp chế mà giành thắng lợi được.

Lúc này ở bên cạnh lại có một người mở miệng nói chuyện. Chỉ thấy Thu Mạc đã ngồi lại trên thạch đài lần nữa, không khỏi cười nói:

- Học viện Đế Tinh ta ngày xưa không hề lấy nguyên lực làm căn cơ, có tiền lệ chỉ dùng chiêu thức thần thông để so tài. Đây là khảo nghiệm xem ngộ tính cùng năng lực ứng biến mạnh hay yếu, chẳng phải đẹp thay.

- Lời tuy là vậy, nhưng tu vi của Thu Mạc hắn là Nguyên Phủ cảnh, linh đài sáng trong, ý thức càng nhạy bén hơn, cộng thêm cảnh giới hắn cao hơn Tần Văn Thiên, cảm ngộ với thần thông đương nhiên cũng sâu hơn. Hai người cảnh giới bất đồng, tố chất thân thể không cùng một cấp bậc, Thu Mạc tất nhiên chiếm ưu thế.

Nhượng Hoan nhìn người kia nói:

- Như vậy vẫn là Thu Mạc được lợi hơn.

- Ta chưa hề vào Nguyên Phủ, chi bằng để ta thay Thu Mạc sư huynh luận bàn cùng hắn một phen đi. Như vậy phù hợp rồi chứ?

Giang Tú đột nhiên mở miệng nói:

- Bản thân Tần Vãn Thiên kiều ngạo như vậy, hơn nữa Nhượng Hoan người tự tin về hấn đến thế. Chỉ bằng đề ta khảo nghiệm thử xem, cũng tiện cho mọi người nhìn xem năng lực của hấn rốt cuộc được đến đâu.

- Nếu hấn vẫn một mực từ chối như thế thì ta cũng không nhiều lời thêm nữa làm gì.

Trong mắt Giang Tú ẩn chứa ý cười lạnh, khiêu khích thẳng mặt.

Nhượng Hoan nhú nhú mày nhìn Tần Vãn Thiên.

Suy cho cùng thì Tần Vãn Thiên chỉ mới bước vào học viện Đế Tinh một năm, lại còn tu hành thần văn, ít tinh thông thần thông hơn. Từ điểm này mà nói thì hấn sẽ chịu thiệt nhiều lắm.

Nếu không so nguyên lực mà chỉ so chiều thức thần thông vậy thì rõ ràng tinh thông càng nhiều chiều thức thần thông thì càng chiếm ưu thế.

Thu Mặc không nói tiếp, nếu Giang Tú đã thay hấn mở miệng thì hấn đương nhiên bằng lòng im lặng.

Ánh mắt mọi người rơi vào trên người Tần Vãn Thiên. Thần sắc đối phương vẫn bình tĩnh như trước, nhìn không ra hấn đang suy nghĩ gì.

Lúc này Tần Vãn Thiên đang suy nghĩ hấn chưa từng đắc tội với Thu Mặc và Giang Tú. Vì sao hai người này trông có vẻ như có thành kiến với hấn như thế. Cứ cố tình gây sự, chĩa mũi nhọn vào hấn như vậy. Hôm nay dường như cứ nhất định phải để cho hấn xấu mặt, giống như muốn chứng minh cho mọi người thấy Tần Vãn Thiên hấn chỉ là dựa vào kỳ ngộ nên mới có chút thành tựu chứ kỳ thực thiên phú chẳng ra làm sao. Tương lai nhất định sẽ ngã xuống.

Nghĩ mãi không ra nên Tần Vãn Thiên không thêm suy nghĩ nữa làm gì. Mọi người chỉ thấy hấn chậm rãi đứng lên từ thạch đài, ngay sau đó bước tới quảng trường ở giữa. Bình tĩnh đối mặt với Giang Tú nói.

- Xin sư huynh chỉ giáo.

Tần Vãn Thiên đứng ở trong sân. Ánh mắt nhìn thẳng vào Giang Tú, hành động càng có sức thuyết phục hơn so với lời nói.

Giang Tú nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên. Ngay sau đó hấn cũng đứng dậy, thân hình run lên một cái rồi bay vút lên, trực tiếp đáp xuống trước mặt Tần Vãn Thiên.

- Đứng khách khí.

Trong mắt Giang Tú mơ hồ có ánh sáng sắc bén lóe lên như thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ. Ba chữ kia của hấn quả thực là chẳng khách khí gì.

- Sư đệ tu hành còn thấp, nghiên cứu đối với thuật thần thông cũng không uyên thâm gì, chỉ hiểu sơ sơ mà thôi. Xin sư huynh thủ hạ lưu tình.

Tần Vãn Thiên khiêm tốn như cũ khiến người khác đều cảm thấy nghi hoặc. Thế này hoàn toàn không giống hấn ban nãy chút nào.

- Ha ha, ta lấy kiếm làm binh khí, người chọn binh khí đi.

Giang Tú rút một thanh kiếm từ phía sau ra. Tuy là thần binh lợi khí nhưng nếu không rót nguyên lực vào thì nó chỉ là binh khí bình thường.

Hai người đã nói trước không dùng nguyên lực để luận bàn, như vậy muốn phân thắng bại thì lấy binh khí giao chiến rõ ràng là cách tốt nhất. Bằng không chừng ần thần thông, không có nguyên lực tinh thần thì sẽ không phát ra chương ần được thể thì còn gì là thần thông.

- Ta lấy kích làm vũ khí.

Tần Vãn Thiên lấy Phương Thiên Họa Kích ra từ nhẫn thần văn. Tay cầm cán kích, mũi kích chỉ xuống đất, hai lưỡi dao sắc bén hình bán nguyệt lóe hàn quang.

- Mời.

Bàn tay Tần Vãn Thiên nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, bình tĩnh nhìn đối phương.

Bàn tay Giang Tú khẽ run lên, trên thân kiếm có ánh hàn quang lóe sáng. Chỉ thấy hấn bước về phía Tần Vãn Thiên, bộ pháp vừa ra, dù chưa dùng đến nguyên lực nhưng bọn họ mỗi người đều luyện thể tràn đầy. Sức mạnh thân thể vốn đã cực kỳ mạnh mẽ, sức mạnh khi bước ra vẫn mang theo một luồng khí thể khủng bố như cũ.

Kiểm ánh lập lòe, chỉ thấy một luồng kiếm quang đâm thẳng về phía Tần Vãn Thiên, lộ ra vài phần hàn ý.

- Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp.

Tất cả mọi người trên đài đều không phải người thường, lập tức nhận ra đây là Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp thần thông Địa cấp hạ phẩm ở tầng thứ tư của Thiên Tinh các.

Kiểm lạnh như tuyết, kiểm quang nhập ảnh.

Một kiếm này đâm thẳng đến yết hầu Tần Vãn Thiên giống như tia chớp.

Tần Vãn Thiên lui về sau hai bước, Phuong Thiên Họa Kích đột nhiên đâm ra thẳng đến mũi kiếm, muốn đối cứng cùng đối phương.

- Tuyết Ảnh Kiếm tinh diệu bức nào sao có thể bị bắt được.

Trong lòng mọi người thầm nghĩ thế, ngay sau đó chỉ thấy kiếm chiêu bỗng nhiên chuyển biến, giống như hoa tuyết tung bay, tiêu sái rơi xuống hóa thành một đường hình cung thẳng đến mi tâm của Tần Vãn Thiên. Thân thể của Giang Tú cũng theo kiếm mà chuyển động, vô cùng tiêu sái.

- Hóa ra dù không sử dụng nguyên lực chiến đấu thì cũng có thể tinh diệu như vậy, có một phần tư vị khác hẳn. Như thế càng có thể khiến người ta thấy rõ kiếm chiêu của Giang Tú sư huynh.

Đoàn người phía dưới thấy một màn như vậy nhin không được mà thán phục. Kiếm pháp quá tuyệt diệu, nếu như có thêm nguyên lực thì một kiếm này sẽ có uy lực bức nào đây?

Bước chân Tần Vãn Thiên vẫn lui ở như cũ, nhưng Phuong Thiên Họa Kích của hắn lại vũ động hóa thành một cơn lốc xoáy, giống như có một bóng dáng thần quy Huyền Vũ thoáng hiện. Kiếm pháp nhất thời không có cách nào đột phá phòng ngự của hắn.

- Đây là thần thông Cuồng Thú Kích Pháp Địa cấp trung phẩm. Kích pháp bá đạo, có yêu cầu cực cao đối với tu hành, Tần Vãn Thiên vậy mà lại chọn tu hành kích pháp.

- Giang Tú sư huynh biến chiêu rồi, là Điểm Tinh Kiếm Thuật.

Mọi người chỉ thấy kiếm pháp của Giang Tú nhẹ nhàng biến hóa. Kiểm quang liên tục điểm ra như ánh sao, đột phá phòng ngự của Phuong Thiên Họa Kích, dường như chỉ cần cho hắn một khe hở thì hắn có thể đánh trúng Tần Vãn Thiên vậy.

- Cuồng Thú Kích Pháp Chu Tước thức.

Kích pháp của Tần Vãn Thiên cũng thay đổi, Chu Tước thức được xuất ra, kích pháp trở nên vô cùng linh hoạt sắc bén, dường như muốn lấy khéo phá khéo. Âm thanh đinh đinh đang đang không ngừng truyền ra, trong nháy mắt gần gũi không biết hai người đã va chạm bao nhiêu lần.

- Chiến đấu gần như vậy cực kỳ mạo hiểm, một chiêu sai lầm là có thể chôn vùi thắng lợi ngay.

Đoàn người chỉ thấy hai người kia càng đánh càng nhanh, không có nguyên lực, bóng kiếm vẫn tung hoành như cũ, mà kích pháp của Tần Vãn Thiên không kém cạnh bao nhiêu. Mặc dù không lộng lẫy như vậy nhưng lúc phòng ngự cũng vững như bàn thạch, khi công kích lại như rồng tựa hổ vô cùng bá đạo, hơn nữa hai người nhiều lần đối đầu nhau, cánh tay nắm binh khí vẫn trầm ổn không gì sánh được như cũ, từng chiêu đoạt mệnh.

Không dùng nguyên lực cũng chỉ có thể xem linh ngộ chiêu thức thần thông của ai càng sâu hơn, có thể phá cuộc.

Từ tình hình lúc này xem ra kiếm pháp của Giang Tú không ngừng biến hóa, từng bước ép sát, đại đa số thời gian Tần Vãn Thiên đều trong tư thế phòng thủ, tiếp tục như vậy sợ là tất bại.

Nhưng Tần Vãn Thiên dường như không có loại giác ngộ này, tuy phần lớn thời gian đều trong tư thế phòng ngự nhưng vẫn vững như bàn thạch, không lộ chút sơ hở nào. Dưới kiếm chiêu cuồng bạo không ngừng biến đổi của đối phương lại không có một chiêu sai lầm.

- Xem ra Tần Vãn Thiên không phải chỉ có hư danh, nhìn như ở vào thế yếu nhưng vô cùng vững vàng, mặc dù chủng loại thần thông nắm trong tay kém xa đối phương nhưng thời khắc mấu chốt luôn có thể biến nguy thành an, sử xuất diệu chiêu.

Người trên đài thấy được càng nhiều thứ hơn, dạng quyết đấu có tốc độ nhanh như vậy mà Tần Vãn Thiên có thể ổn định như thế thì có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, bản thân hắn đã cực kỳ thành thục đối với việc vận dụng chiêu thức thần thông mình quen thuộc, chắc chắn sẽ không vì hoảng loạn mà xuất hiện sai lầm.

Thứ hai, ý thức của hắn vô cùng nhạy bén, có thể dưới áp lực cường đại bắt được tất cả công kích của đối phương, không có sai sót.

- Kiếm Tâm Cô Ảnh.

Đám người chỉ nghe một tiếng quát vang lên. Kiếm chiêu của Giang Tú lại biến đổi, cả người mang khí thế thẳng tiến không lùi, kiếm của hắn giống như hình bóng cô độc phá vỡ tất cả, mỗi một ánh kiếm đều lạnh lẽo vô cùng.

Tần Vãn Thiên vòng quanh quảng trường không ngừng lùi lại khiến mọi người thầm than, chủng quy Tần Vãn Thiên vẫn là sẽ bại. Không ngờ Giang Tú lại tu hành Kiếm Tâm Cô Ảnh đến có hình có dáng thế này, một thức kiếm chiêu này tùy tâm mà động, bất luận là tốc độ hay trình độ tinh diệu đều đạt tới tiêu chuẩn đỉnh phong của Giang Tú, phòng ngự của Tần Vãn Thiên càng ngày càng lộn xộn.

- Bại!

Một nháy mắt này, toàn thân Giang Tú giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng ra tựa như kinh hồng.

- Thanh Long thức.

Tần Vãn Thiên gầm lên một tiếng, Phương Thiên Họa Kích đồng dạng đâm ra, bá đạo tuyệt luân, một thức đơn giản nhất lại là công kích bá đạo nhất.

- Buông tay!

Ánh mắt Giang Tú như kiếm, kiếm trong tay theo tâm hấn mà chuyển động, liên tục biến hóa chín lần, Phương Thiên Họa Kích của Tần Vãn Thiên rời tay, nhưng đồng thời kiếm của Giang Tú cũng hơi lệch một chút.

- Tần Vãn Thiên thất bại rồi.

Thấy một màn như vậy đoàn người thầm nghĩ trong lòng, kiếm của Giang Tú trong nháy mắt này có thể kết thúc chiến đấu.

Kiểm pháp của Giang Tú thắng ở xảo diệu, Cuồng Thú Kích Pháp bá đạo nhưng không có lực lượng ẩn chứa trong đó, không phát huy ra được uy lực.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, bọn họ nhìn thấy Tần Vãn Thiên chẳng những không lùi mà còn tiến tới, bàn tay dùng lực vỗ một chưởng vào thân kiếm bị lệch kia, hoàn toàn dùng tay không trực tiếp ấn lên sống kiếm.

- Chán sống rồi sao!

Giang Tú quát lạnh một tiếng, kiếm trong tay xẹt qua một độ cong hoàn mỹ. Lần thứ hai chém ngang về phía Tần Vãn Thiên, nhưng lúc này hấn lại thấy bộ pháp của Tần Vãn Thiên tinh xảo không gì sánh được, lại duy trì tấn xuất di động cùng kiếm. Người và kiếm trước sau vẫn song hành, đồng thời hấn vuron tay, lại bắt được Phương Thiên Họa Kích bị tuột khỏi tay kia.

Một khắc này khoảng cách giữa hai người Giang Tú cùng Tần Vãn Thiên chỉ chừng một gang tay, tay trái Giang Tú đánh ra, Tần Vãn Thiên cũng vỗ ra một chưởng giống vậy. Hai người va chạm, thân thể trong nháy mắt kéo ra một khoảng cách. Mà cũng trong một giây đó, Cuồng Thú Kích Pháp Chu Tước thức càn quét ra, vô cùng sắc bén. Trong nháy mắt, lưỡi dao sắc bén hình trăng non kia đã gác lên cổ Giang Tú, còn kiếm của hấn vẫn còn cách Tần Vãn Thiên một khoảng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Khí thế bức người

Tinh thể đảo ngược bất thành linh làm cho rất nhiều người phải trợn mắt ra nhìn với vẻ vô cùng kinh ngạc. Bộ pháp mà Tần Vãn Thiên bạo phát trong sát na cuối cùng cực kì tinh diệu, mà hấn không hề dùng đến nguyên lực, ấy chỉ là thân pháp thuần túy mà thôi, có điều dường như hấn có thể sử dụng được thân pháp này tùy theo ý muốn.

Điều làm cho người ta phải giật mình hơn là ở thời khắc cuối cùng, Tần Vãn Thiên đã vận dụng bộ pháp vào tấn công vô cùng hoàn mỹ, dường như hấn đã tính toán hết thảy trong đầu một cách tinh vi. Đoan chắc rằng đòn này vừa ra thì Giang Tú ắt phải thất bại.

Lúc này sắc mặt của Giang Tú cực kì khó coi. Tuy rằng trận đấu này không dùng nguyên lực và chẳng liên quan gì đến quyết đấu chân chính, thế nhưng từ kiểu chiến đấu này vẫn có thể nhìn ra được cách vận dụng thần thông và thiên phú về lực cảm ứng của hai người. Hấn thua trận tức là hấn không bằng Tần Vãn Thiên, đã thế trước đó hấn còn ăn nói chẳng hề khách khí chút nào, sự tương phản này đúng là vô cùng mất mặt.

- Ta tu hành chưa lâu, không biết nhiều thần thông, ăn may thắng được một chiêu có lẽ chỉ là vì tốt số mà thôi.

Tần Vãn Thiên nhìn Giang Tú rồi mỉm cười mà nói với giọng điệu bình tĩnh như cũ, thế nhưng Giang Tú nghe những lời có vẻ như băng quơ này thì lại thấy rất chói tai.

Tu hành chưa lâu, không biết nhiều thần thông mà vẫn thắng hấn, thế chẳng phải là Giang Tú hấn càng kém cỏi hay sao?

Hơn nữa lúc trước Giang Tú và Thu Mặc xô xiên Tần Vãn Thiên, ý rằng Tần Vãn Thiên có được chút ít thành tựu như bây giờ đều là nhờ may mắn gặp được kì ngộ. Cái câu “tốt số” mà Tần Vãn Thiên vừa nói chẳng phải là lời đáp trả cho hấn và Thu Mặc đó ư?

Giang Tú nâng tay lên đập một cái với sức lực rất lớn, đánh rớt Phương Thiên Họa kích mà Tần Vãn Thiên đang kê lên cổ hấn. Lực lượng mạnh mẽ làm cho cả cánh tay của Tần Vãn Thiên đều hơi run lên.

- Bại vì một chiêu thì chỉ do may mắn hoặc là sơ sẩy nhất thời mà thôi. Trình độ về mặt thần thông của cả hai người đều rất cao, nhất là Giang Tú, hấn tinh thông rất nhiều kiếm thuật cường đại. Nếu trận chiến này không có hạn chế mà là quyết đấu chân chính, thì chỉ sợ không cần nhiều chiêu như thế mới phân được thắng bại. Bởi vì kiếm pháp chứa đựng nguyên lực tinh thần cường đại của Giang Tú đã xé nát lớp phòng ngự của Tần sư đệ từ lâu rồi.

Thu Mặc thân nhiên nói những lời bình luận đã chuẩn bị từ trước. Nhìn từ một mặt nào đó thì hẳn nói không phải là không có lý, vừa rồi chiêu kiếm nào của Giang Tú cũng là trí mạng, chỉ vì không được dùng nguyên lực để tấn công nên mới làm cho lực công kích bị hạn chế mà thôi. Bằng không thì dù hai người có cảnh giới gần bằng nhau, Tần Vãn Thiên cũng chưa chắc đã phòng ngự nổi.

Thế nhưng nhìn từ phương diện khác thì rõ ràng Giang Tú đã thua rồi mà Thu Mặc lại bình luận như thế, không khỏi hơi già mồm át lễ phải.

Lúc này thì ai cũng nhận ra là Thu Mặc đang cố ý nhắm vào Tần Vãn Thiên.

- Nếu đã là luận bàn thì cứ thỏa chí mà đánh một trận đi, Tần sư đệ nghĩ sao?

Thu Mặc lại cười nói với Tần Vãn Thiên.

- Nay.

Đúng vào lúc này thì có một giọng nói vang lên từ trong đám đông. Thu Mặc liếc mắt nhìn sang thì thấy mập mạp đang bước lên bậc thang, song không lên hẳn mà chỉ đứng đó chống nạnh nhìn lại hẳn.

- Thu Mặc sư huynh, nếu kinh thành thập tú mà xếp hạng lại một lần nữa thì ta cho rằng sư huynh nhất định sẽ đứng đầu.

Câu nói đầu tiên của mập mạp làm cho không gian xung quanh im lặng một hồi, rất nhiều người tỏ vẻ hứng thú.

Tất nhiên cũng có người nhận ra tên mập này là ai. Hẳn là Phàm Nhạc, bạn thân của Tần Vãn Thiên.

Trước kia Phàm Nhạc và Tần Vãn Thiên đã từng lên võ đài cùng nhau hai lần, một lần giết chết Âu Phong, một lần đối phó với Mộ Dung Phong và Đổ Hạo, đương nhiên là không ít người nhận ra hẳn ngay.

Huống hồ thiên phú của gã mập Phàm Nhạc này vốn dĩ cũng cao đến phi thường, chẳng qua là hẳn ở bên cạnh Tần Vãn Thiên nên ánh hào quang trên người mới bị lu mờ mà thôi. Có một vài người biết trong thời gian này mập mạp rất hay đến Thiên Mộng lâm, sức chiến đấu của hẳn đã tăng lên nhanh chóng.

Nghe nói thường ngày Mạc Thương trưởng lão không chỉ bảo cho Tần Vãn Thiên mà lại đi chỉ bảo cho Phàm Nhạc, bởi vì tên mập Phàm Nhạc này rất lười.

Người lười biếng mới cần giám sát cho chặt.

- Vì sao?

Nhưộc Hoan cười nhìn Phàm Nhạc.

- Ta nghe nói Thu Mặc sư huynh xếp hạng thứ tư trong kinh thành thập tú, người xếp sau thì đương nhiên không cần nói làm gì, còn ba người xếp trước mà đấu với Thu Mặc sư huynh thì chưa chắc đã thắng được đâu. Cho dù họ có thắng thì cũng là thắng nhờ kì ngộ hoặc là may mắn chứ chẳng thể coi là thật được, huống hồ bọn họ tu hành cũng đều dựa vào tốt số gặp kì ngộ liên tục, chỉ có mỗi Thu Mặc sư huynh là thiên phú đứng đầu, đột phá Nguyên Phủ cảnh mà chẳng dựa dẫm vào kì ngộ hay nguồn lực bên ngoài nào cả, thử hỏi ai có thể sánh bằng đây?

Phàm Nhạc nói chậm rãi nhưng lại khiến cho đám người phải trợn mắt há mồm, sao người này ăn nói chẳng phân phải trái gì cả thế? Thế nhưng ngẫm kĩ ra thì mọi người lại hiểu được ý ở ngoài lời trong những điều hẳn nói.

- Đây là kiểu lập luận gì vậy?

Thu Mặc nhú mày. Đương nhiên là hẳn nghe ra sự châm chọc mỉa mai trong lời Phàm Nhạc.

- Tần Vãn Thiên có thể sáng tạo ra thần văn cấp ba, người cho rằng hẳn dựa vào kì ngộ và may mắn mới có được chứ không phải là tự hẳn sáng chế ra; hẳn tu hành một năm đã có thực lực Luân Mạch cảnh tầng sáu, chiến thắng được cả Yên Vũ Hân, người cho rằng hẳn có được chiến lực như thế là nhờ vào ngoại lực, thiên tài rót đài nhiều vô số kể, sau này chưa chắc hẳn đã có thể tiến vào Nguyên Phủ cảnh như người; hẳn đồng ý luận bàn với Giang Tú theo lời người rồi chiến thắng; người lại nói là hẳn ăn may gặp Giang Tú sơ sẩy. Các người quên không dùng áp chế cảnh giới để giành chiến thắng, cho nên lại muốn dùng ưu thế cảnh giới để đấu lại một lần nữa.

Phàm Nhạc nói đến đây thì bật cười rồi nhìn Thu Mặc mà tiếp lời:

- Trong học viện Đế Tinh chỉ có một mình Thu Mặc sư huynh tu hành dựa vào chính mình, còn những người khác không nhờ kì ngộ thì không thể đột phá được Nguyên Phủ cảnh. Không biết cách lập luận ấy, cái tự tin ấy của Thu Mặc sư huynh ở đâu mà ra? Nếu mà xét đến độ mặt dày thì còn ai đáng đứng hạng nhất trong kinh thành thập tú hơn Thu Mặc sư huynh nữa?

Phàm Nhạc nói xong còn hành một lễ với Thu Mặc, châm chọc trắng trợn thẳng thừng như thế làm cho sắc mặt của Thu Mặc sượng hẳn đi.

- Thắng là thắng, thua là thua. Tần Vãn Thiên đánh bại Giang Tú về chiêu thức thần thông, làm gì có may mắn tốt số? Giang Tú sử dụng kiếm thuật không đủ hóa hậu nên mới thua trận thì khiêm tốn mà nhận đi!

Đường như La Thành cũng ngưng mắt chuyện này. Không phải hẳn cố ý nói giúp cho Tần Vãn Thiên, mà là tính cách hẳn vốn như thế.

Tần Vãn Thiên và Lạc Thiên Thu có khúc mắc với nhau, La Thành lại cùng ở trong Tu La minh với Lạc Thiên Thu, cho nên đương nhiên là hẳn không giúp Tần Vãn Thiên, chẳng qua là hẳn thấy xốn mắt mà thôi.

- Nếu Giang Tú trong kinh thành thập tú mà lại đi lấy ưu thế cảnh giới để ép Tần Vãn Thiên, thì thắng vinh quang lắm hay sao? Có ý nghĩa gì chứ?

La Thành nói rất thẳng thắn, thế nhưng Giang Tú nghe thì lại thấy chẳng khác gì khiêu khích và châm chọc.

- Xem ra một năm nay người tu hành có tí thành tựu nên muốn lắm le tranh đoạt vị trí kinh thành thập tú rồi đúng không? Nếu người muốn thì không cần chờ đến Quân Lâm yên, ngay hôm nay ta có thể cho người cơ hội đây!

Giang Tú nhìn La Thành với ánh mắt như kiếm, sắc bén vô cùng. Tuy hẳn đứng hạng chót trong kinh thành thập tú, thế nhưng thứ hạng này xếp từ cuối năm ngoái kia, bây giờ thực lực của hẳn đã lên tới Luân Mạch cảnh tầng thứ chín, năm nay sắp sửa tiến thêm một bậc nữa rồi.

- Có gì mà sợ?

Về mặt của La Thành bình tĩnh như thường, đáp lời cũng rất thản nhiên. Hẳn vốn chẳng coi trọng thắng bại như Giang Tú, hẳn tham gia Quân Lâm yên chỉ để tôi luyện chính mình mà thôi. Nếu có thể xếp hạng cao để giành được những phần thưởng đặc biệt thì tốt, nếu không được thì có cơ hội tăng cường thực lực của bản thân cũng không tồi.

Giang Tú muốn đánh trước một trận thì có gì mà không thể?

- Được lắm. Nhưng trước đó ta phải dạy dỗ Tần sư đệ đạo lý làm người cái đã.

Giang Tú quay sang nhìn về phía Tần Vãn Thiên, đồng thời thanh kiếm trong tay hẳn bùng lên hào quang lóa mắt càng sắc lạnh hơn so với vừa rồi. Rõ ràng lúc này đây Giang Tú đã rót nguyên lực tinh thần vào trong thanh kiếm.

Tần Vãn Thiên không biết phải nói gì. Hôm nay từ đầu tới giờ vẫn luôn là Giang Tú và Thu Mặc nhắm vào hẳn, giờ lại muốn dạy hẳn đạo lý làm người ư?

Nói thẳng ra thì vẫn như câu nói mà Tần Vãn Thiên nói cách đây không lâu, sở dĩ Mạc Thu và Giang Tú dám hùng hổ ép người như thế chẳng vì gì khác, chỉ vì thực lực của họ mạnh hơn hẳn mà thôi.

Một thanh kiếm tỏa ánh sáng lạnh chói mắt tựa sao trời đâm thẳng về phía Tần Vãn Thiên, chỉ trong phút chốc, dường như có vô số bóng kiếm loang loáng xán lạn như ánh sao đánh ra với khí thế sát phạt.

Tần Vãn Thiên múa tít Phương Thiên Họa kích trong tay, đồ hình Huyền Vũ cơ hồ lập tức xuất hiện trước người hẳn. Kiếm quang không ngừng đâm vào lớp phòng ngự ấy hòng xé toạc nó ra.

Kiểm tựa kinh hồng. Một kiếm này đâm thẳng ra như không hề có kĩ xảo gì, thế nhưng sau mấy tiếng “rẹt rẹt” vang lên thì đồ hình Huyền Vũ đã bị xé rách, lớp phòng ngự do Phương Thiên Họa kích tạo nên bị kiếm quyết phá hủy. Giang Tú có thực lực Luân Mạch cảnh tầng chín, Tần Vãn Thiên mới chỉ ở Luân Mạch cảnh tầng sáu mà thôi, chênh lệch cực kì lớn. Giang Tú dồn hết nguyên lực bạo phát từ chín luân mạch lên kiếm quyết, lực công kích cuồng mãnh vô cùng.

Tần Vãn Thiên thoái lui như gió bằng bộ pháp cực kì tinh xảo.

- Cừu Thiên Côn Bằng quyết!

Lúc này đây, khi thấy rõ thân pháp của Tần Vãn Thiên thì ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc. Chẳng ngờ Tần Vãn Thiên lại tu luyện thân pháp cực khó ấy, còn tu luyện được đến mức tinh xảo thế này, lúc bộc phát ra không khác gì Côn Bằng vậy.

Giang Tú đâm liền hai kiếm mà không đắc thủ thì làm sao có thể chịu nổi mỗi nhục này? Thân mình hẳn nhoáng lên, kiếm quang lại phóng ra, kiếm tâm cô ảnh, trong nháy mắt ấy, người hẳn như kiếm, cả người cả kiếm hóa thành tàn ảnh, cuốn lên một cơn lốc kiếm giữa võ đài.

Thần sắc của Tần Vãn Thiên hơi khựng lại. Hẳn nâng phòng ngự và thân pháp lên mức tận cùng nhưng lớp phòng thủ vẫn bị kiếm pháp phá tan, tiếng kiếm vang xèn xẹt truyền ra, một góc áo của hẳn bị kiếm khí xé rách.

- Quả thực là làm cản!

Nhược Hoan quát vang một tiếng, bóng roi loang loáng hiện lên như ánh sáng vút xuống từ trên trời, mang theo cả tiếng gào rít.

Thần sắc Giang Tú chững lại, kiếm quang biến đổi trong nháy mắt đâm về phía hư không, trúng vào roi đang vung tới.

Chát!

Tiếng động giong gĩa vang lên. Roi dài quét trên thân kiếm rồi uốn lượn như rắn độc phóng về phía Giang Tú.

Giang Tú nhủ mày. Hắn không ngờ thực lực của Nhược Hoan cũng mạnh đến thế. Xem ra chẳng có một ai bỏ phí một năm tu hành này.

Tần Văn Thiên đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh ấy thì ánh sáng lạnh chợt lóe lên trong đáy mắt. Nếu Giang Tú đã xé toạc lớp ngụy trang ra mà hà hiếp hắn, thì hắn cũng chẳng cần phải bận tâm đến quy tắc đạo nghĩa để làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Đồ Ngọc

Tần Văn Thiên nắm chặt lấy Phương Thiên Họa Kích trong tay, nguyên lực tinh thần tuôn vào bên trong. Nhìn về phía Nhược Hoan đang chiến đấu với ở Giang Tú đằng trước.

Dài bao nhiêu thì hiểm bấy nhiêu. Sư tỷ Nhược Hoan sử dụng roi dài cuốn theo phong vân, mặc dù kiếm pháp của Giang Tú rất xuất sắc nhưng vẫn bị roi vào trạng thái liên tục phòng ngự. Thấy vậy thì Tần Văn Thiên lập tức hiểu ra ngày xưa khi giúp hắn rèn luyện thân pháp, Nhược Hoan căn bản hoàn toàn chưa từng sử dụng đến tiên pháp thật sự.

Lúc này tiên pháp của Nhược Hoan sư tỷ giống như ảo ảnh bay đầy trời. Mỗi lần đáp xuống đều phát ra những tiếng xé gió vun vút, dường như trong thời gian ngắn đã có mưa gió nổi lên trên chiến đài.

Tần Văn Thiên chậm rãi bước ra, toàn thân đều biến thành một cái bóng mờ. Ngay sau đó, mọi người chỉ thấy có một bóng người bay lên trời, đứng trên không trung như loài phi cầm vậy, biến thành một tia sáng roi xuống trên đầu Giang Tú.

“Oanh!”

Gió lớn chợt nổi lên, dường như có đôi cánh Côn Bằng được tạo ra từ nguyên lực tinh thần xuất hiện sau lưng Tần Văn Thiên. Cùng lúc đó, Phương Thiên Họa Kích chỉ về phía Giang Tú, gào thét một tiếng rồi đè xuống như một ngọn núi cao, lại như tiếng gầm giận dữ của Thanh Long. Cuồng Thú Kích Pháp lập tức hạ xuống đầu Giang Tú. Sắc mặt Giang Tú tái nhợt.

- Hèn hạ.

Giang Tú chém ra một kiếm, kiếm quang như muốn xé rách công kích của Tần Văn Thiên, song Phương Thiên Họa Kích lại cực kỳ bá đạo, đè trên kiếm hắn nặng như núi, lại khiến bóng kiếm vỡ nát, kiếm của hắn không thể rời đi được.

“Pằng...”

Một tiếng vang giòn tan truyền tới, áo Giang Tú bị xé rách, máu tươi trào ra. Roi dài quất lên ngực hắn, hắn bị quất bay ra ngoài, sau đó lập tức rơi xuống đất, kiếm cũng rớt xuống.

Khoảng thời gian từ lúc Tần Văn Thiên công kích cho tới lúc Giang Tú bị đánh trúng cũng chỉ xảy ra trong chớp mắt. Sắc mặt mọi người cứng ngắc, lộ ra vẻ kỳ quái. Giang Tú trong kinh thành thập tú lại bị đánh một cách nhục nhã trước mặt mọi người, quả thực là chuyện lạ trong học viện Đế Tinh.

- Lão xược!

Thu Mặc quát một tiếng giận dữ, khí thế Nguyên Phủ cảnh chợt bùng lên. Nhược Hoan lại che trước mặt Tần Văn Thiên, nói:

- Chẳng lẽ Thu Mặc sư huynh muốn ý vào tu vi Nguyên Phủ cảnh để bắt nạt ta và sư đệ sao?

Lúc này Giang Tú đứng dậy, kiếm ý cuồng bạo tràn ra. Vẻ mặt của hắn rất là âm u, hết sức khó coi.

Hắn là một trong kinh thành thập tú, nhưng lúc này lại bị đánh bại trước mặt mọi người. Đối với hắn mà nói, đây là một điều sỉ nhục.

Mọi người trong học viện Đế Tinh đều đang nhìn hắn. Nếu không thể rửa sạch được sỉ nhục bậc này thì còn mặt mũi đâu mà gặp người khác.

- Các ngươi lại lấy hai chọi một, hơn nữa còn đánh lên.

Thu Mặc quát lạnh một tiếng, bước lên trước một bước, khí tức ngang tàng liên tục áp chế lên người Nhược Hoan và Nhạc Thiên. Loại áp chế này rất mạnh, khiến người ta hít thở không thông. Nguyên Phủ cảnh và Luân Mạch cảnh chênh lệch cả một cảnh giới, khó có thể vượt qua.

- Giang Tú là một trong kinh thành thập tú, thiên tài của học viện Đế Tinh. Tần sư đệ chỉ là một học sinh mới nhập học mà thôi. Lúc này khi Tần sư đệ ra tay, Thu Mặc sư huynh chẳng phải cũng không có ngăn cản đó sao?

Nhạc Hoan nhìn Thu Mặc nói:

- Huống chi, chẳng lẽ thực lực của Tần sư đệ lại có thể uy hiếp tới Giang Tú được sao? Kinh thành thập tú hẳn là không yếu đến mức đó chứ? Hai người bọn họ chênh lệch tới ba cảnh giới lận, theo ta thấy thì như thế đủ để bỏ mặc công kích của Tần sư đệ rồi.

Nhược Hoan nói xong còn không quên châm chọc Giang Tú một phen, khiến sắc mặt Giang Tú càng khó coi hơn.

Đúng thế, Giang Tú là kinh thành thập tú, Luân Mạch tầng chín. Tần Vãn Thiên chỉ là Luân Mạch tầng sáu mà thôi. Theo lý mà nói thì Tần Vãn Thiên ra tay hoàn toàn không thể uy hiếp đến hắn mới đúng. Trừ phi, hắn thừa nhận thực lực mạnh mẽ của Tần Vãn Thiên.

- Thu Mặc, cuộc chiến của họ không liên quan đến ngươi.

Lúc này, giọng nói của La Thành truyền tới. Thu Mặc nhìn sang bên đó, một tia sáng lạnh lờ lờ lên trong đôi mắt hắn.

- Nếu ngươi đã vào Nguyên Phủ, vậy thì nên theo đuổi chiến đấu với các sư huynh ở Nguyên Phủ cảnh, bày đặt làm anh hùng ở đây làm gì?

La Thành không nề mặt Thu Mặc chút nào:

- Huống chi, trận chiến này là do Giang Tú khơi mào, là đàn ông thì tự đi mà giải quyết việc của mình. Nếu Giang Tú thân là người đứng cuối cùng trong kinh thành thập tú mà đã rơi vào tình trạng cần người khác phải giúp đỡ thì cũng xong đời rồi.

- Cuối năm nay, sau Quân Lâm yến, kinh thành thập tú sang năm sẽ không còn cái tên Giang Tú nữa.

Giọng nói của La Thành rất bình tĩnh, dường như đang nói một chuyện rất bình thường, lại khiến người bên dưới thổn thức.

Sau Quân Lâm yến mỗi năm một lần, xếp hạng kinh thành thập tú đều sẽ biến đổi. Mỗi lần đều được sửa lại. Quân Lâm yến cuối năm nay đương nhiên cũng không thể ngoại lệ. La Thành nói thẳng thừng, thứ hạng thứ mười của Giang Tú chẳng những không thể tăng lên cao hơn mà ngược lại sẽ bị loại trừ ra ngoài kinh thành thập tú, bị người đến sau vượt qua.

- Hai người các ngươi cùng tới đi!

Giang Tú quát lên một tiếng giận dữ. Kiếm Tinh Hồn của hắn phóng ra, kiếm khí gào thét, hết sức dữ dội.

Đôi mắt hắn như kiếm, quét về phía hai người Tần Vãn Thiên và Nhược Hoan. Lúc này vẫn có thể nhìn thấy máu đang trào ra từ ngực hắn nhuộm đỏ tà áo. Hắn cực kỳ nổi giận.

Vừa dứt lời, hắn lập tức bước lên một bước, kiếm khí thét gào, một đạo kiếm quang chém thẳng về phía Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên cảm Phụng Thiên Họa Kích đâm ra. ảo ảnh Huyền Vũ xuất hiện. Kiếm chém tới, ảo ảnh vỡ nát. Tần Vãn Thiên lập tức cảm nhận được một loại khí tức sắc bén truyền tới.

- Không biết tốt xấu.

Nhược Hoan hừ lạnh một tiếng, đôi mắt đẹp rất cực lộ ra vẻ giận dữ. Tinh Hồn của nàng cũng phóng ra, đồng thời cảm roi dài vung ra dữ dội, dường như mưa gió đầy trời. Bóng roi che phủ không gian, nhắm nhăm kiếm quang.

Lúc này vẻ mặt mọi người đều lộ vẻ khiếp sợ. Hóa ra thực lực của Nhược Hoan lại mạnh đến vậy. E rằng cho dù không có Tần Vãn Thiên ra tay, Giang Tú cũng chưa chắc có thể động chạm đến Nhược Hoan được.

- Đích xác là không biết tốt xấu. Chẳng lẽ không phát hiện thực lực của Nhược Hoan không thua kém người sao.

La Thành thấy Giang Tú vẫn cố chấp với việc đánh nhau, đôi mắt lóe ra khinh thường. Lần trước Giang Tú có thể xếp thứ mười trong kinh thành thập tú, hẳn cảm thấy là do người cạnh tranh năm ngoái hơi yếu, không có nhiều người lợi hại. Năm nay thì khác biệt, sẽ cạnh tranh thảm thiết hơn nhiều.

Nhược Hoan chính là người có thực lực cạnh tranh. Còn có chính hắn, cũng phải tham gia một lần. Huống chi hắn biết rõ, sức chiến đấu của Lạc Thiên Thu mạnh hơn hắn. Thực lực của Lạc Thiên Thu đang là Luân Mạch tầng tám, đến nay lại đang bế quan. Thế nên mục tiêu của hắn chỉ có một, vị trí đứng đầu trong Quân Lâm yến. Cuối năm nay, không có người nào đạt đến cảnh giới Nguyên Phủ trong Quân Lâm yến, thế nên có rất ít người có thể ngang tay với Lạc Thiên Thu.

Tần Vãn Thiên không ra tay nữa. Hắn nhìn hai người đang chiến đấu, nói châm chọc:

- Đừng nói đến mười vị trí trong kinh thành thập tú, chỉ sợ mười lăm vị trí cũng chưa chắc đã có chỗ cho Giang Tú người đâu.

Giang Tú nghe thế tức quá, kiếm pháp càng nôn nóng hơn. Thoạt nhìn có vẻ là uy lực mạnh hơn, nhưng chỉ sợ không kéo dài được. Còn Nhược Hoan thì đã múa roi đến mức mưa gió không lộ.

Thân thể uyển chuyển múa võ, khiến rất nhiều người thêm nhỏ dãi, thậm chí tưởng nếu có thể trở thành nam nhân của Nhược Hoan...

Nhưng bọn họ cũng biết, tuy Nhược Hoan thoạt nhìn tiêu sái phóng khoáng, nhưng thực tế còn chưa có người đàn ông nào có thể tán tỉnh được cô cả.

Vào đúng lúc này, có một tiếng hạc kêu truyền tới từ xa xôi. Có người nhìn sang bên đó, trước tiên là lộ vẻ khó hiểu, kẻ nào lại dám cười yêu thú phi hành trong học viện Đế Tinh?

Song, khi tiếng hạc kêu đến gần, con người của bọn họ đều gần như cô đọng lại, nhìn chăm chăm bóng dáng đẹp tuyệt trên lưng bạch hạc kia.

- Mạc Khuynh Thành.

Bọn nam tử đều ngơ ngẩn, dường như đã quên mất Giang Tú và Nhưộc Hoan còn đang chiến đấu kịch liệt.

Trên lưng bạch hạc, bóng dáng áo trắng tuyệt đẹp tựa như tiên nữ, khuôn mặt hoàn mỹ, thần thái hiền hòa, dịu dàng như tiên nữ vậy.

So với Mạc Khuynh Thành thì Nặc Lan ngồi bên cạnh cô cứ như là người vô hình vậy. Thật ra thì không phải là do Nặc Lan không đẹp, chẳng qua là vì ở bên cạnh Mạc Khuynh Thành, nên vẻ đẹp của cô bị áp chế một cách hoàn toàn.

Nước Sở có rất nhiều mỹ nữ, song chỉ e rằng bất cứ kẻ nào đứng bên cạnh Mạc Khuynh Thành đều sẽ thất sắc.

- Xinh đẹp quá...

Tần Dao cũng không nhịn được mà ca ngợi một tiếng, trong lòng nghĩ đến lời nói của Nhưộc Hoan... Nếu Vãn Thiên có thể cưới Mạc Khuynh Thành, chẳng phải là một đoạn nhân duyên tuyệt đẹp đó sao?

Bạch hạc bay lượn trên không trung, nhanh chóng bay đến chỗ mọi người tụ tập, quanh quẩn trên trời.

- Hình như là Mạc Khuynh Thành đang quan sát trận chiến ở đây?

Có người thấy Mạc Khuynh Thành nhìn về phía bên này, không tự chủ được chỉnh sửa quần áo.

Thu Mạc nhìn lên không trung, nhìn thiếu nữ xinh đẹp kia, nụ cười ôn hòa lại xuất hiện trên mặt hân, có vẻ rất là thân thiện.

“Sao cô ấy lại tới đây?”

Tần Vãn Thiên tỏ vẻ khó hiểu. Mỗi lần thấy Mạc Khuynh Thành, trái tim hân lại có một chút rung động. Ở lứa tuổi của hân, đều là trẻ trung nhiệt huyết, đối mặt với mỹ nhân hại nước hại dân như Mạc Khuynh Thành, đương nhiên là rất khó mà thờ ơ cho được. Dù sao thì tâm tính của bọn họ còn chưa tu hành đến mức “tĩnh lặng như mặt hồ”.

Bạch hạc đáp xuống trên quảng trường. Hai thiếu nữ bước xuống chậm rãi, thu hút mọi ánh nhìn. Trận chiến ngoạn mục giữa Giang Tú và Nhưộc Hoan dường như đã bị mọi người quên lãng.

- Khuynh Thành, sao muội lại đến đây?

Thu Mạc tiến lên, cười nói với Mạc Khuynh Thành.

- Ê ê! Thu Mạc, Khuynh Thành quen thân với người từ khi nào vậy? Nói chuyện tôn trọng chút đi!

Nặc Lan trừng Thu Mạc một phát, khiến Thu Mạc lộ ra chút xấu hổ. Nhưng chỉ trong chốc lát, hân lại nở nụ cười ôn hòa.

Mạc Khuynh Thành không để ý đến Thu Mạc, chỉ thoáng nhìn qua hân. Nhưng có lẽ Thu Mạc cũng đã quen rồi. Không chỉ riêng hân, Mạc Khuynh Thành cũng chưa bao giờ đối xử ôn hòa với mấy người trong kinh thành thập tú.

Nhưng khi thấy Mạc Khuynh Thành đi về phía Tần Vãn Thiên, thần sắc Thu Mạc lại hơi thay đổi, một tia sáng lạnh lẽo thoáng lóe lên trong mắt hân.

Đã sớm nghe thấy trên yến tiệc lần trước, Mạc Khuynh Thành đối đãi với Tần Vãn Thiên rất khác biệt. Chẳng lẽ đệ nhất mỹ nữ nước Sở chưa bao giờ quan tâm tới kinh thành thập tú lại có quan hệ rất tốt với Tần Vãn Thiên sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng hân lại càng âm ức hơn, thầm nghĩ cái tên Tần Vãn Thiên này sao mà may mắn thế? Chẳng những nhận được thần văn cực kỳ lợi hại, còn có thể khiến Mạc Khuynh Thành đối xử khác biệt với hân.

- Đồ ngốc.

Mạc Khuynh Thành gọi Tần Vãn Thiên một tiếng, nụ cười nhẹ nhàng nở rộ trên môi. Nhìn biểu cảm của Tần Vãn Thiên, cô đã cảm thấy người này hơi ngốc thật.

- Ê...

Tần Vãn Thiên chớp mắt. Đồ ngốc?

Hân không khỏi nhớ lại cảnh tượng trong tuyết hôm đó, không khỏi cười ngượng. Minh rất ngốc à?

Lúc này, Tần Vãn Thiên cảm giác được có rất nhiều tia sáng lạnh lẽo bắn về phía mình. Thu Mạc cũng thế. Tần Vãn Thiên không khỏi cảm thấy hơi vi diệu.

Chẳng lẽ định ý cùng với những hành động ngáng chân mà Thu Mạc nhằm vào mình đều là do Mạc Khuynh Thành à?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Cưỡi hạc

Địa vị của Mạc Khuynh Thành ở học viện Đế Tinh không giống với tất cả mọi người. Cô chưa từng thông qua khảo hạch để vào học viện Đế Tinh giống những người khác nhưng trước đây lại thường xuyên xuất hiện trong học viện Đế Tinh.

Thậm chí cô cũng có một tấm ngọc bài Đế Tinh, có thể hưởng thụ tài nguyên của học viện Đế Tinh giống các học viên khác. Hơn nữa nghe nói những trưởng lão đức cao vọng trọng trong học viện đều quen biết cô.

Chỉ là một hai năm gần đây, số lần Mạc Khuynh Thành xuất hiện tại học viện Đế Tinh dần ít đi. Có thể là do thực lực của cô dần mạnh lên, còn cảnh giới cụ thể của Mạc Khuynh Thành là gì thì rất ít người biết rõ. Nhưng có người suy đoán nếu cô mà dốc hết sức tham gia Quân Lâm Yến thì nhất định có thể trở thành một trong những thành viên của kinh thành thập tú.

Không chỉ như vậy, Mạc Khuynh Thành tuyệt đối là tinh nhân trong mộng của rất nhiều thanh niên nước Sở, vài người trong kinh thành thập tú từng theo đuổi cô cũng không phải là bí mật gì, chỉ là Mạc Khuynh Thành chưa bao giờ để ý tới mà thôi.

Lúc này Mạc Khuynh Thành không đếm xỉa tới Thu Mạc, lại gọi Tần Vãn Thiên một tiếng đồ ngốc. Tình cảnh như thế thật khiến rất nhiều người nơi đó hóa đá tại chỗ.

Xung hô đồ ngốc này đúng là có hơi thân mật, dường như quan hệ của hai người rất quen thuộc.

Ngay cả Nặc Lan cũng có phần đổ kỵ với Tần Vãn Thiên, vận may của tiểu tử này thật đúng là tốt mà. Bắt đầu từ lần đầu tiên hôn mê bị Mạc Khuynh Thành gặp phải, Mạc Khuynh Thành chưa từng đối xử tốt với một người nam nhân khác như vậy. Có lẽ là duyên phận, hoặc có lẽ liên quan đến quan hệ của Mạc gia và Tần phủ năm đó.

- Mạc tiểu thư, sao cô lại tới đây?

Tần Vãn Thiên cười hỏi.

- Ta không thể tới sao?

Mạc Khuynh Thành lộ ra gương mặt tươi cười rất đáng yêu, không biết khiến bao nhiêu kẻ kinh ngạc đến ngây người.

- Còn nữa, người cứ gọi ta là Khuynh Thành là được rồi.

Mạc Khuynh Thành cười khê rồi nói.

Lúc này trong ánh mắt mọi người đã lộ ra vẻ ghen tị rõ rệt. Nếu Mạc Khuynh Thành có thể nói chuyện như thế với bọn họ thì tuyệt vời biết bao...

Nụ cười hiền hòa trên mặt Thu Mạc biến mất, sắc mặt trở nên khó coi hơn. Vừa rồi hắn gọi một tiếng Khuynh Thành lại trực tiếp bị coi nhẹ, thậm chí Nặc Lan còn mỉa mai khiến hắn mất hết mặt mũi.

Nhưng vừa rồi Mạc Khuynh Thành tự mình nói với Tần Vãn Thiên cứ gọi cô là Khuynh Thành là được.

Loại khác biệt này khiến Thu Mạc cảm thấy bị đã kích nặng nề, trên mặt không nén được vẻ tức giận, rất nhiều người đều có thể nhìn thấy.

- Tần Vãn Thiên!

Thu Mạc tất nhiên không dám có tâm tư xấu gì với Mạc Khuynh Thành, nhưng lại càng ghen ghét Tần Vãn Thiên hơn. Tên này có năng lực gì, không chỉ được học viện Đế Tinh ưu ái, thậm chí được ý chí của học viện Đế Tinh bảo vệ. Còn được Mạc Khuynh Thành đối đãi với thái độ khác hẳn như thế.

- Khuynh Thành.

Tần Vãn Thiên mỉm cười gọi một tiếng, nhìn thấy trên gương mặt của thiếu nữ trước mắt nở nụ cười rạng rỡ, lòng hắn nhin không được có phần rung động. Dường như có phần nôn nao lẫn kích động nho nhỏ.

Hít sâu một hơi, Tần Vấn Thiên bình phục tâm tình của mình. Thầm mắng tâm trí mình không đủ cứng cỏi, nhìn thấy mỹ nữ lại thất thố như vậy.

Thời khắc này nào chỉ mình hấn thất thố, hấn đâu biết có bao nhiêu người muốn thay thế hấn đứng ở đó.

- Tiểu tử thôi, nhìn thấy tiểu tình nhân là ném sư tỷ qua một bên ngay.

Chỉ nghe bên cạnh truyền tới một giọng nói khiến ánh mắt Tần Vấn Thiên chợt lóe, ngạc nhiên một hồi.

Ánh mắt chuyển qua, Tần Vấn Thiên nhìn thấy chiến đấu giữa Nhục Hoan và Giang Tú đã ngừng lại.

Chỉ thấy Nhục Hoan cười hi hi nhìn hai người Tần Vấn Thiên và Mạc Khuynh Thành, vẻ mập mờ trong ánh mắt đặc biệt rõ ràng. Lời của cô khiến Tần Vấn Thiên lúng túng không thôi.

Trên khuôn mặt tươi cười của Mạc Khuynh Thành cũng ửng đỏ, dung nhan khuynh quốc khuynh thành khiến toàn bộ người bên dưới đều ngây dại. Nữ thần trong mộng của bọn họ lại lộ ra vẻ e lệ như vậy, nhưng khiến bọn họ tuyệt vọng chính là vì nghe được một câu nói kia của Nhục Hoan nên Mạc Khuynh Thành mới lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng như thế.

Thậm chí cô cũng không mở miệng phản bác.

- Tiêu rồi, Mạc Khuynh Thành sẽ không thật sự có ý với Tần Vấn Thiên đó chứ?

Đoàn người hoàn toàn tròn tròn mắt, càng thêm đổ kỵ với tên Tần Vấn Thiên kia.

- Sư tỷ, tỷ như vậy thật sự được sao?

Tần Vấn Thiên bắt đầu dĩ nói, lời này của Nhục Hoan đúng là không có chừng mực gì cả.

Lặng lẽ liếc nhìn Mạc Khuynh Thành một cái, thấy dáng vẻ ngượng ngùng của đối phương thì tim Tần Vấn Thiên lập tức nhảy thình thịch liên hồi.

- Có gì mà không được, ta thấy đệ nhất mỹ nhân nước Sở xứng với đệ lắm ấy chứ. Đệ còn không mau theo đuổi người ta đi, hay là đệ đã xuống tay rồi đấy?

Đôi mắt đẹp của Nhục Hoan chớp chớp, nhất thời khiến Tần Vấn Thiên lẫn Mạc Khuynh Thành càng thêm lúng túng.

- Xùy xùy xùy, người này sao mà xứng với Khuynh Thành nhà ta được?

Nặc Lan bên cạnh tròn tròn mắt đi tới gần Mạc Khuynh Thành, cô bực mình vạch lại. Thanh niên ưu tú thích Mạc Khuynh Thành có thể xếp đầy học viện Đế Tinh, làm sao có thể để người này được lợi như vậy, không có cửa đâu nhé.

- Chỗ nào không xứng, người mười bảy tuổi có thể tạo ra thần văn cấp ba khai sáng lịch sử nước Sở, hơn nữa sư đệ ta trẻ tuổi tuần tú như vậy, tương lai tất nhiên vượt xa bọn người kinh thành thập tú kia. Ta thấy đệ ấy và Mạc Khuynh Thành đúng là trời sinh một đôi ấy chứ.

Nhục Hoan dường như dốc sức tác hợp, cười hi hi nói.

- Không thể nào.

Nặc Lan tức giận nói, hai vị mỹ nữ tranh cãi ở đó lại khiến Tần Vấn Thiên cùng Mạc Khuynh Thành triệt để tròn tròn mắt.

Đây không phải là sợ thiên hạ không loạn sao?

- Các người nói cái gì vậy.

Mạc Khuynh Thành có phần phiền muộn, ánh mắt lập tức nhìn về phía Tần Vấn Thiên.

- Ngoại công nói hôm nay Thiên Hà điện sẽ mở ra cho học viện Đế Tinh. Chúng ta đến đó đi, đừng để ý bọn họ nữa.

- Thiên Hà điện mở ra?

Ánh mắt mọi người khựng lại, học viện Đế Tinh có ba trọng địa tu hành lớn.

Thứ nhất, Thiên Tinh các.

Thứ hai, Thiên Hà điện.

Thứ ba, Thiên Mộng lâm.

Thiên Tinh các và Thiên Hà điện đều cần ngọc bài Đế Tinh đẳng cấp cao mới có thể đi vào, nhất là Thiên Tinh các. Bên trong nó đều là công pháp thần

thông hoặc thần văn cao cấp, đều có ích cho việc tu hành, cho nên phải không chế nghiêm ngặt.

Thiên Hà điện cũng giống vậy, ngọc bài Đế Tinh cấp mấy lácó thể bước lên tầng đó, đương nhiên cũng phải xem bản thân có năng lực bước lên hay không.

Nhưng Thiên Hà điện có phần khác biệt với Thiên Tinh các, mỗi một năm Thiên Hà điện đều sẽ mở ra một lần cho toàn bộ học viện.

Cơ hội lần này là dành cho người của học viện Đế Tinh, chỉ cần có năng lực đi lên tầng cao hơn của Thiên Hà điện thì học viện Đế Tinh cho phép người đó đi tới.

Rất nhiều người phỏng đoán nguyên nhân học viện Đế Tinh làm thế là vì Quân Lâm yến cuối năm, suy cho cùng mỗi năm học viện học viện Đế Tinh đều có rất nhiều người sẽ tham gia Quân Lâm yến. Thân là học viện mạnh nhất nước Sở, nếu biểu hiện của đệ tử học viện Đế Tinh ở Quân Lâm yến quá kém thì quá đối mặt mất.

Hôm nay Thiên Hà điện sẽ mở ra với tất cả mọi người, đối với không ít người khuyết thiếu Tinh Văn thạch lại có ý chí cùng lực cảm ứng tinh thần mạnh mẽ mà nói thì đây chính là một lần cơ hội hiếm có.

- Thiên Hà điện?

Tần Văn Thiên rõ ràng đã từng nghe nói tới Thiên Hà điện, bởi vì bản thân đã có thể cảm ứng được ngôi sao ở tầng trời thứ năm nên một năm này cũng không đến Thiên Hà điện thí luyện, nhân cơ hội này vừa lúc đi xem thử xem.

- Được.

Tần Văn Thiên gật đầu leo lên bạch hạc của Mạc Khuynh Thành. Bạch hạc thoát cái đã giương cánh bay lên trời.

- Hai người các người...

Nặc Lan trông thấy một màn như vậy có phần choáng váng. Cô giậm chân, lập tức đi về phía Thiên Hà điện, cả giận nói:

- Nha đầu thối, đúng là trọng sắc khinh bạn, chờ xem ta có khiến cô đẹp mặt không.

Nhược Hoan lại cười nhẹ, rất là vui vẻ.

- Lão đại, sao lại không mang ta theo.

Phạm Nhạc vươn tay vẫy khí thế, buồn bực không gì sánh được. Đầu là đàn em của ngươi, chia ngọt sẻ bùi đã nói đâu mất rồi?

Có điều tiểu tử thối này lợi hại thật nha, Tần Văn Thiên từng nói Mạc Khuynh Thành giúp hắn trên yến hội lần trước đồng thời còn tận lực nói lời xin lỗi, Phạm Nhạc đương nhiên sẽ không để ý lần hiểu lầm đó.

Thu Mạc tái mặt, ngờ ngác nhìn hai bóng người cười hạc mà đi trong hư không.

Mạc Khuynh Thành thế mà lại mời Tần Văn Thiên cùng cô cười hạc, đây là loại đãi ngộ gì? Chưa từng có người nam nhân nào có được đãi ngộ như vậy.

- Ta biết ngươi nhằm vào Tần sư đệ chính là vì Mạc Khuynh Thành. Nực cười là Mạc Khuynh Thành căn bản không nhận ra Thu Mạc ngươi là ai. Quan hệ của cô ấy với Tần sư đệ ngươi cũng thấy đấy, vậy nên ta thật đúng là không biết ngươi bước vào Nguyên Phủ có gì đáng khoe khoang trước mặt Tần sư đệ, mặc dù ngươi vào Nguyên Phủ, nhưng nha đầu Mạc gia vẫn lười chẳng thèm nhìn ngươi lấy một cái.

Lúc này Nhược Hoan không quên đã kích Thu Mạc một phen, trước đó không lâu Thu Mạc thật sự quá càn rỡ, bây giờ có cơ hội đã kích trả thù hắn sao Nhược Hoan có khách khí chứ.

- Còn ngươi nữa, sau Quân Lâm yến, cái gọi là kinh thành thập tú sẽ không bao giờ có vị trí của ngươi nữa đâu.

Nhược Hoan liếc nhìn Giang Tú, vừa rồi hai người chiến đấu cũng không ai làm gì được ai cả.

- Gặp ở Thiên Hà điện.

Giang Tú quát lạnh một tiếng, lập tức sai bước hướng về phía Thiên Hà điện.

- Gặp ở Thiên Hà điện.

Thu Mạc cũng quát một tiếng, thân thể bay lên không trung, ngự không hướng về phía Thiên Hà điện.

Người trên đài nhao nhao đứng dậy tiến về Thiên Hà điện.

Nếu hôm nay Thiên Hà điện mở ra cho học viện Đế Tinh, như vậy người có thiên phú mạnh sẽ có thể đi được càng cao, điều này sao không phải là một lần dịp sức chứ, đệ tử ưu tú của học viện Đế Tinh đều sẽ so đấu xem ai có thể đi được cao hơn.

Người bên này nhanh chóng nhao nhao rời đi, chạy về phía Thiên Hà điện.

Tên Tần Vấn Thiên kia được Mạc Khuynh Thành ưu ái, e là đám người Thu Mạc sẽ không bỏ qua cơ hội làm nhục hắn, có lẽ bọn họ sẽ còn tiếp tục phân cao thấp tại Thiên Hà điện!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Âu Thần nguy hiểm

Bên ngoài Thiên Hà điện đã có không ít người hội tụ ở đây, hơn nữa đều là một số đệ tử thiên phú phi phàm của học viện Đế Tinh, rõ ràng bọn họ đã được trưởng bối mớm lời nên dẫn đầu đến nơi này.

Đồng thời tin tức này bắt đầu lan ra khắp mỗi ngõ ngách tại học viện Đế Tinh. Chỉ cần trong học viện Đế Tinh thì mọi người có thể nhanh chóng biết chuyện Thiên Hà điện đã mở ra.

Trên bầu trời, bạch hạc hạ xuống chao liêng trên hư không.

Phía trên bạch hạc có hai bóng người, nam trẻ tuổi tuấn kiệt, nữ lại càng khuynh quốc khuynh thành khiến người ta liếc mắt nhìn thì lập tức nhận không được mà khen một tiếng hay cho một đôi bích nhân.

Nhưng mà, tâm tình nảy sinh đầu tiên của người phía dưới không phải khen ngợi mà là mang ý đồ kỵ.

Bọn họ đương nhiên nhận ra hai bóng người bên trên bạch hạc, Tần Vấn Thiên, cùng với đệ nhất mỹ nữ Mạc Khuynh Thành của nước Sở.

Xem ra Mạc Khuynh Thành quen biết Tần Vấn Thiên đúng là sự thật, thậm chí hai người cùng cười trên bạch hạc của Mạc Khuynh Thành. Điều này khiến Tần Vấn Thiên lại trở thành tiêu điểm lần nữa, hơn nữa lại càng đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió.

Tần Vấn Thiên cảm nhận được những ánh mắt kia, không khỏi nhìn thoáng qua Mạc Khuynh Thành bên cạnh, cười nói:

- Lần này cô hại ta thảm rồi.

Mạc Khuynh Thành nhìn Tần Vấn Thiên, trên mặt lộ ra nụ cười đáng yêu, một tay chống cằm cười hi hi nói:

- Làm sao, lẽ nào người không vui à.

- Sao lại thế, mỹ nhân làm bạn đương nhiên là cảnh đẹp ý vui rồi.

Tần Vấn Thiên cười nói.

- Thì ra đồ ngốc cũng có lúc không ngốc.

Mạc Khuynh Thành cười nhẹ vô cùng xinh đẹp khiến Tần Vấn Thiên có phần thất thần, thầm than đúng là hồng nhan họa thủy.

Từ xưa con người đều yêu cái đẹp, những cô gái tuyệt mỹ đều sẽ khiến vô số người ái mộ truy cầu, như vậy thì đương nhiên không tránh được một ít tranh đấu, ý của cụm hồng nhan họa thủy chính là từ chỗ này mà tới.

Lúc này Tần Vấn Thiên đã cảm nhận được thâm ý của bốn chữ này, hắn còn chưa ôm mỹ nhân về, mới chỉ là quan hệ giữa hắn với Mạc Khuynh Thành tốt hơn chút thôi đã dẫn tới không ít ánh nhìn thù địch của mọi người.

- Thiên Hà điện này người từng vào chưa?

Mạc Khuynh Thành nhìn nhìn đại điện phía trước, nhẹ giọng nói.

- Vẫn chưa, ta nghe nói Thiên Hà điện mô phỏng áp lực của chín dãy ngân hà vì để cho võ tu có thể kết nối với ngôi sao Võ Mệnh ở tầng trời hơn, vì vậy tạm thời còn chưa từng vào đó.

Tần Vấn Thiên đáp.

- Đồ ngốc này, người phải khiêm tốn chứ.

Mạc Khuynh Thành nở nụ cười, Tần Vấn Thiên đây là đang ám chỉ hắn tạm thời không cần dùng tới Thiên Hà điện.

- Gọi tên ta không được à?

Tần Vãn Thiên nhìn Mạc Khuynh Thành nói, từ khi nào tên mình đã thành ‘đồ ngốc’ thế này?

- Cứ gọi ngươi là đồ ngốc đó, có ý kiến gì?

Mạc Khuynh Thành giả bộ trừng mắt với Tần Vãn Thiên, nhưng trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia chỉ có xinh đẹp thôi chứ nào có tức giận, khiến trong lòng Tần Vãn Thiên có một tia rung động không rõ. Cô gái đẹp đến một mức mỗi một động tác tùy ý của cô cũng đủ để làm tim người khác rộn ràng, đẹp đến không thể tưởng nổi.

- Cô thắng rồi.

Tần Vãn Thiên nhún vai, triệt để bại trận.

Mạc Khuynh Thành lộ ra vẻ mặt thắng lợi, cười nói:

- Thiên Hà điện này cũng không chỉ mô phỏng áp lực của chín dãy ngân hà thôi đâu, bên trong đó còn ẩn giấu huyền cơ, chỉ là có rất ít người có thể hiểu thấu đáo mà thôi.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc, điều này đúng là hắn chưa từng nghe nói qua, có điều ngoại công Mạc Khuynh Thành chính là sư của hắn. Nền lời cô nói hắn là không sai, Thiên Hà điện này e là không chỉ có bấy nhiêu, hắn là còn ẩn chứa huyền cơ.

Người bên ngoài Thiên Hà điện càng lúc càng nhiều, thậm chí còn có không ít hắn ta sư đều tự mình đến. Bọn họ đứng trước Thiên Hà điện, ánh mắt đảo quanh học viên phía ngoài, trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên.

Lần Thiên Hà điện hoàn toàn mở ra này không biết liệu có ai sở hữu thiên phú kiệt xuất có thể bước vào tầng cao được không.

Đám người Thu Mạc, Giang Tú, Nhược Hoan, La Thành đương nhiên cũng đã đến. Bọn họ đứng bên ngoài Thiên Hà điện, ánh mắt lại nhìn về phía bạch hạc trên hư không.

Chỉ thấy trong mắt Thu Mạc lộ ra hàn quang, thái độ ôn tồn lễ độ đã không còn sót lại chút gì mà lộ ra oán hận cùng đố kỵ tràn trề. Lần này vốn định thừa cơ làm Tần Vãn Thiên nhục nhã một phen, nhưng ở trước bia Đệ Tĩnh, hắn chẳng những không thành công mà trái lại còn bị vài hậu bối dùng ngôn từ làm nhục một phen.

Càng khiến hắn không thể nào tiếp thu được chính là Mạc Khuynh Thành không đếm xỉa tới hắn mà lại nhiệt tình với Tần Vãn Thiên. Chỉ cần hai loại tương phản này cũng đủ làm hắn mất hết mặt mũi trước mặt người khác.

Tâm tình của Giang Tú đương nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Chẳng qua hai bóng người trên bạch hạc trong hư không kia căn bản nhìn không nhìn hai người họ một cái, Mạc Khuynh Thành rõ ràng không cần nhiều lời, cô vốn không quen biết hai kẻ Thu Mạc cùng Giang Tú, chỉ là biết tới bọn họ mà thôi.

Tần Vãn Thiên cũng không quá đặt hai người trong lòng, mặc dù bọn họ là một trong những thành viên của kinh thành thập tú.

- Nha đầu thôi, cô trọng sắc khinh bạn.

Nặc Lan đứng phía dưới, hai tay chống nạnh quát về phía bạch hạc trong hư không.

Mạc Khuynh Thành lộ ra vẻ tinh nghịch với Nặc Lan bên dưới, nói:

- Nặc Lan, cô còn nói bậy thì chút nữa ta sẽ không mang cô về đâu.

- Không mang thì không mang, dám uy hiếp ta.

Nặc Lan tức giận nói, nha đầu kia vậy mà lại bỏ rơi cô mang Tần Vãn Thiên theo, đúng là tức điên lên được..

- Cô đừng la nữa, Mạc Khuynh Thành sớm muộn gì cũng trở thành thê tử của Tần sư đệ. Khi đó ngươi liền thành người ngoài rồi.

Nhược Hoan dường như sợ thiên hạ không loạn, đi tới trước cười hi hi nói. Hai mắt Nặc Lan nhất thời phun lửa, nhìn chằm chằm Nhược Hoan nói:

- Bằng vào tiểu tử thôi kia á? Không có cửa đâu!

- Người ta lưỡng tình tương duyệt là được, cũng đâu phải cưới cô.

Nặc Lan làm sao nói thắng được Nhược Hoan, nói mấy câu đã bị nghẹn đến gò má đỏ bừng, nhưng lại làm người xung quanh sững sốt một chút.

Đệ nhất mỹ nữ Mạc Khuynh Thành của nước Sở lưỡng tình tương duyệt cùng Tần Vãn Thiên? Đây là chuyện từ khi nào thế?

- Vị sư tử này của người nói chuyện không có chừng mực gì cả.

Phía trên bạch hạc, Mạc Khuynh Thành u oán liếc nhìn Tần Vãn Thiên. Mặc dù cô xem Tần Vãn Thiên là bạn tốt nhưng vẫn chưa tốt đến mức đó đâu.

- Cô hẳn cũng biết tính cách của sư tử Nhục Hoan, tỷ ấy chính là như vậy đấy.

Tần Vãn Thiên cũng hết cách. Sư tử Nhục Hoan đây là đang kéo thù hận cho mình mà, hiện tại ánh mắt những người phía dưới đó càng ngày càng lạnh rồi.

Trong lòng Nhục Hoan lại không nghĩ vậy, cô mỉm cười nhìn Tần Vãn Thiên trên bạch hạc, thầm nghĩ:

- Tiểu tử thôi, tỷ đang giúp đệ tạo thế đó. Đến trước là chủ, kết tiếp nha đầu kia phải dựa vào chính đệ giải quyết thôi.

Lúc này Khương Chấn đang đứng trước Thiên Hà điện. Chỉ thấy hắn ta ngẩng đầu nhìn về phía bạch hạc trên hư không, trong con ngươi có một tia hàn quang.

- Cái thứ đập phải vận cứt chó này.

Trong con ngươi Khương Chấn lộ ra sát khí, hắn ta đương nhiên có lý do căm thù Tần Vãn Thiên. Trước khi Tần Vãn Thiên bước vào học viện Đế Tinh, hắn ta đã kết oán cùng Tần Vãn Thiên, nhưng dưới sự chèn ép của hắn ta mà Tần Vãn Thiên lấn lộn tốt hơn hẳn. Hơn nữa còn được cao tăng học viện Đế Tinh coi trọng, đến nay điều này khiến Khương Chấn cực kỳ mất mặt trong lứa trưởng lão của học viện Đế Tinh.

Hắn ta vẫn không quên mình từng bị Tần Vãn Thiên uy hiếp trước mặt mọi người, nói qua vài năm nữa là có thể giết chết hắn ta.

- Lão sư.

Lúc này có một bóng người đi tới bên cạnh Khương Chấn gọi một tiếng.

- Âu Thần, đây là một cơ hội tốt đấy, cố gắng lên! Có lẽ sang năm người sẽ vào Nguyên Phủ cảnh, lần này có thể làm bước đệm cho người ngưng tụ viên Tinh Hồn thứ ba.

Khương Chấn dặn dò Âu Thần.

- Đệ tử hiểu được.

Âu Thần gật đầu, vẻ sắc bén trong đôi mắt trở nên nội liễm hơn, khí chất của hắn dường như càng lạnh hơn vài phần so với lúc trước, nhưng nhuệ khí đều thu lại cả. Có điều lại cho người khác cảm giác nguy hiểm hơn, tựa như một khi hắn bạo phát sẽ cực kỳ đáng sợ.

- Không tệ, sắp trùng kích Nguyên Phủ cảnh rồi.

Bên cạnh có một vị trưởng lão có quan hệ rất tốt với Khương Chấn gật đầu cười nói.

Tất cả người xung quanh đều nhìn Âu Thần một cái thật sâu, trong khoảng thời gian này Âu Thần biến mất ở học viện Đế Tinh e là vẫn luôn đang làm chuẩn bị cho Quân Lâm yển cùng với trùng kích Nguyên Phủ cảnh.

Âu Thần chuyển thân đi về phía đoàn người, ánh mắt hắn liếc một cái về phía không trung, sắc bén không gì sánh được, đâm thẳng đến chỗ Tần Vãn Thiên. Loại sát ý lạnh lẽo này dù là trên hư không nhưng Tần Vãn Thiên vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

Sắc mặt Mạc Khuynh Thành hơi đổi, thấp giọng hỏi Tần Vãn Thiên:

- Đồ ngốc, Âu Thần nguy hiểm hơn trước đây rất nhiều, người nhất định phải đề phòng hắn ta đấy.

- Ta biết rồi.

Tần Vãn Thiên gật đầu, hắn đương nhiên hiểu rõ Âu Thần hận hắn thấu xương, nhưng hắn cũng giống vậy đó thôi.

- Mạc Thương, hôm nay ta lại muốn xem xem thiên phú vị đệ tử kiệt xuất này của người có thể lên được tầng thứ mấy của Thiên Hà điện!

Khương Chấn hừ lạnh một tiếng với Mạc Thương cách đó không xa.

- Đừng quên Tinh Hồn thứ hai của hắn tới từ tầng trời thứ tư, Âu Thần không sánh bằng được.

Về mặt Mạc Thương khá là bình tĩnh, giống như Khương Chấn rất tự tin với Âu Thần, hắn cũng cực kỳ tự tin với Tần Vãn Thiên.

- Được rồi, hiện tại các người có thể bước vào Thiên Hà điện, nhóm người thứ nhất yêu cầu có ngọc bài Đế Tinh từ cấp bốn trở lên.

Chỉ thấy cửa lớn Thiên Hà điện chậm rãi kéo ra, một bóng người từ bên trong đi ra nói với mọi người.

Tuy rằng Thiên Hà điện mệnh mỏng nhưng cũng không thể một lần dung nạp quá nhiều người, vì vậy phải lần lượt tiến vào, nhóm người thứ nhất này là để người có ngọc bài Đế Tinh đăng cấp cao vào trước.

- Chúng ta vào thôi.

Bạch hạc đáp xuống đất, người chung quanh bắt giắc tránh ra, Mạc Khuynh Thành và Tần Vãn Thiên bước xuống, Nặc Lan nhất thời chạy đến ngay, nói:

- Nha đầu thôi.

Mạc Khuynh Thành làm cái mặt quỷ với Nặc Lan, cười nói:

- Nhỏ mọn.

- Tần Vãn Thiên, nghe nói Tinh Hồn thứ hai của ngươi tới từ tầng trời thứ tư, mong rằng đừng khiến người ta thất vọng quá.

Giọng Thu Mạc truyền đến từ bên cạnh, hần lập tức bước vào bên trong Thiên Hà điện.

- Đáng tiếc Quân Lâm yến năm nay e là ngươi sẽ không dám tham gia.

Bóng dáng Giang Tú cũng cùng xuất hiện, theo chân Thu Mạc bước vào trong Thiên Hà điện.

- Thật là phiền phức.

Tần Vãn Thiên nhìn mấy người đó, khoe miệng về lên một tia ý lạnh, lại lập tức cười nói:

- Mỹ nữ Khuynh Thành, chúng ta vào đi.

- Mỹ nữ Khuynh Thành?

Mạc Khuynh Thành cùng Nặc Lan bên cạnh đều sùng sốt một chút, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên.

- ...

Mắt Tần Vãn Thiên chớp chớp, lập tức lúng túng cười cười:

- Phản ứng tự nhiên, phản ứng tự nhiên.

Nói rồi Tần Vãn Thiên vờ như không có việc gì mà đi về phía trước, nhìn bóng lưng hần, đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành lóe lên vài cái. Cô mỉm cười đôi mắt cong lên như hai vầng trăng non, xinh đẹp lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Trong Thiên Hà điện

Mạc Khuynh Thành theo Tần Vãn Thiên cùng bước vào Thiên Hà điện. Lúc này trong Thiên Hà điện đã có không ít người, bọn họ nhao nhao đứng đó ngẩng đầu nhìn phía trên đỉnh đầu.

Trong nháy mắt khi Tần Vãn Thiên bước vào Thiên Hà điện trong lòng lập tức rung động. Phía trên hần không giống như đại điện mà là bầu trời sao.

Thiên Hà điện, mượn tên của chính dãy ngân hà, điện phân làm chín tầng, mỗi một tầng đều là một vùng trời sao.

Đứng trong Thiên Hà điện mà tựa như đang đứng dưới trời sao, với vô số ngôi sao.

- Giống hệt như thật vậy.

Tần Vãn Thiên thán phục một tiếng, một luồng áp lực thoáng bao phủ xuống, tương tự với áp lực của tầng trời thứ nhất. Nhưng nhóm người đầu tiên bước vào Thiên Hà điện đều có thể dễ dàng chống lại luồng áp lực này.

- Người sáng tạo học viện Đế Tinh tuyệt đối là một kỳ tài.

Mạc Khuynh Thành mỉm cười nói, Tần Vấn Thiên gật đầu cực kỳ đồng ý.

Lúc này có một luồng lãnh ý phủ xuống, ánh mắt Âu Thần tới lui dò xét trên người hắn. Thân thể hắn ta đứng đó giống như một ngọn thương thẳng tắp lạnh lùng sắc bén, dường như muốn đâm thủng Tần Vấn Thiên.

Tần Vấn Thiên nhìn về phía Âu Thần, trong mắt cũng lóe lên một luồng sáng lạnh giống vậy.

- Quân Lâm yến cuối năm nay ngươi sẽ tham gia chứ?

Âu Thần bình tĩnh hỏi, trong lời của hắn dường như không nghe ra quá nhiều tức giận nhưng vẫn có thể khiến người ta cảm nhận được một luồng hàn khí dày đặc.

- Hắn là sẽ có đấy!

Tần Vấn Thiên nhìn đối phương rồi thân nhiên đáp lại.

- Nếu vậy thì tốt nhất ngươi nên cầu nguyện đừng gặp phải ta.

Âu Thần đi một bước về phía Tần Vấn Thiên, khí tức sắc bén điên cuồng đánh tới chỗ Tần Vấn Thiên. Tần Vấn Thiên chỉ cảm thấy như có vô số thanh trường thương bắn về phía mình, thực lực của Âu Thần đã mạnh mẽ hơn rất nhiều so với lần đầu tiên gặp hắn.

- Bùm!

Lại bước ra một bước, trong tay Âu Thần ngưng tụ ra một thanh trường thương tinh thần vô cùng sắc bén, sát khí cuộn lại đánh về phía Tần Vấn Thiên.

- Âu Thần ngươi đang làm gì đấy?

Nhược Hoan quát lạnh một tiếng. Ánh mắt người xung quanh nhao nhao nhìn về phía bên này, sắc mặt Mạc Khuynh Thành cũng thay đổi, trên người phóng ra khí tức như có như không.

- Yên tâm đi, ta có ngu xuẩn hơn nữa thì cũng sẽ không ra tay trong học viện Đế Tinh đâu.

Âu Thần liếc nhìn Nhược Hoan một cái, trường thương trong tay lập tức đâm tới bầu trời đầy sao. Trong nháy mắt hắn đã phá vỡ trời buộc từ trời sao, thân thể hắn lại hóa thành một vệt sáng biến mất ở tầng thứ nhất của Thiên Hà điện.

- Biến mất rồi?

Ánh mắt Tần Vấn Thiên chững lại. Đây là lần đầu tiên hắn bước vào Thiên Hà điện nên không biết gì về nó.

Cảm giác được sát ý cường liệt vừa rồi của Âu Thần, con ngươi hắn ngưng trọng hơn phần nào. Có lẽ đám người Âu Thần đều có sát ý cực nặng với mình, nếu không phải có học viện Đế Tinh đứng sau lưng thì hắn căn bản đừng mong an ổn tu hành.

- Quân Lâm yến!

Tần Vấn Thiên cảm thấy một luồng áp lực mạnh mẽ, Luân Mạch tầng sáu như hắn e là chẳng là gì ở Quân Lâm yến cuối năm.

- Ngươi vậy mà cũng muốn tham gia Quân Lâm yến à?

Giọng Giang Tú đột nhiên truyền đến, Tần Vấn Thiên ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Giang Tú vốn tưởng rằng Tần Vấn Thiên sẽ không tham gia Quân Lâm yến năm nay, vậy mà vừa rồi đối phương lại nói với Âu Thần như thế. Điều này khiến hắn có phần bất ngờ.

- Được lắm!

Giang Tú nở nụ cười, ngay sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía hư không, một kiếm đâm rách dãy ngân hà, bóng dáng hắn lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Thu Mạc nhìn thoáng qua Tần Vấn Thiên, tiếp đó hắn cũng biến mất trong không gian tầng thứ nhất.

Không ít người đều đặt ánh mắt chú ý vào Tần Vấn Thiên, cũng không phải bởi vì có thù hận với Tần Vấn Thiên giống như Âu Thần mà chỉ vì Tần Vấn Thiên đã gây ra một vài oanh động khiến rất nhiều người cực kỳ quan tâm hắn. Bây giờ ngay cả Mạc Khuynh Thành cũng phải nhìn hắn với con mắt khác.

Không chỉ có bên trong Thiên Hà điện, người bên ngoài Thiên Hà điện cũng giống vậy. Lần này mấy người họ chú ý nhất gồm có Tần Vấn Thiên, Mạc Khuynh Thành, Thu Mạc, Giang Tú, Âu Thần, Nhược Hoan và La Thành.

Những người này có thể đi lên tầng thứ mấy Thiên Hà điện đây.

Bên ngoài Thiên Hà điện, mọi người nhìn về đại điện phía trước, lúc này tầng thứ nhất và tầng thứ hai đều sáng lên, được trời sao chiếu sang. Mặc dù ở bên ngoài nhưng bọn họ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng tình cảnh bên trong.

- Tốc độ của Âu Thần nhanh thật, hắn là người đầu tiên bước vào tầng thứ hai Thiên Hà điện, xem ra chuyện của Tần Vãn Thiên cũng khích lệ hắn tiến lên, bây giờ thực lực của hắn có lẽ không thua Giang Tú trong kinh thành thập tú rồi.

- Bọn người Giang Tú, Thu Mặc, La Thành cũng đều bước vào tầng thứ hai, chỉ trong nháy mắt mà thôi, đúng là nhanh thật. Không biết ai có thể bước vào tầng thứ ba của Thiên Hà điện trước tiên.

Ánh mắt đoàn người bên ngoài nhìn chăm chăm hình ảnh bên trong Thiên Hà điện, mỗi khi có người bước vào Thiên Hà điện, ngân hà bên trong sẽ xuất hiện thấp sáng chung quanh lên, mặc dù ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy.

Tần Vãn Thiên đánh giá dãy sao trời trên đỉnh đầu, từng vì sao đan vào nhau tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ giống như đang lưu động vậy. Một luồng áp lực nhẹ phủ xuống, nhưng loại áp lực này đối với Tần Vãn Thiên mà nói thì hầu như chẳng đáng kể.

- Có cảm giác được ngân hà áp bách công kích không?

Nhược Hoan hỏi Tần Vãn Thiên.

- Cảm giác được.

Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu, sao trời lưu động kia dường như hội tụ thành một loại công kích vô hình rơi vào trên người hắn đồng thời cũng kích thích ý chí tinh thần hắn.

- Phá vỡ nó là đệ có thể bước lên.

Nhược Hoan cười nói, ngay sau đó cô ngừng đầu, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, tựa như có một mũi nhọn đi ngược dòng nước. Trong khoảnh khắc, ánh sáng chói mắt bao phủ thân thể cô, ngay sau đó Nhược Hoan biến mất trước mặt Tần Vãn Thiên.

Hiển nhiên đối với Nhược Hoan mà nói điều này cũng không khó khăn gì.

- Tần sư đệ, ta ở phía trên chờ ngươi.

Đại Sơn phía sau đi tới nói, ngay sau đó liền thấy hắn đập ra một quyền, cũng rời khỏi nơi này.

Người ở không gian tầng thứ nhất lục tục rời đi rất nhanh, chẳng bao lâu chỉ còn lại ba người.

Tần Vãn Thiên, Mạc Khuynh Thành và Phàm Nhạc.

Bọn họ đều không nói gì mà lặng lẽ ngừng đầu nhìn về phía mảnh thiên hà kia.

- Lão đại, ngươi nhìn thấy gì không?

Ánh mắt Phàm Nhạc lóe tia sáng kỳ dị nhìn chăm chăm thiên hà phía trên.

- Văn lộ.

Tần Vãn Thiên thấp giọng nói, hắn thấy thiên hà này tựa như đang lưu động hội tụ thành từng văn lộ, loại lực áp bách kia chính là từ chỗ này mà tới.

- Xem ra ngươi thật sự là thiên tài thần văn rồi. Sao ta lại thấy thần thông nhi, một đạo thần thông hình quả đấm đang đánh tới chúng ta.

Phàm Nhạc thấp giọng nói khiến chân mày Tần Vãn Thiên chau lại, thứ hắn nhìn thấy vậy mà lại khác với Phàm Nhạc.

- Ta cũng thấy thần thông.

Mạc Khuynh Thành gật đầu nói.

- Trong Thiên Hà điện ẩn giấu huyền diệu nhưng phần lớn mọi người đều không nhìn thấy, ta cũng không nhìn rõ được. Đồ ngốc, ta đi trước đây, ngươi tự tìm hiểu thật kỹ đi.

Mạc Khuynh Thành nói xong thì bóng dáng cô lập tức biến mất, đi lên tầng thứ hai của Thiên Hà điện.

- Ta cũng đi đây.

Phàm Nhạc nở nụ cười, ngay sau đó hắn hơi hơi chuyển động ý niệm một chút, tựa như có một mũi tên nhọn hoặc đâm phá hư không, bóng dáng hắn biến mất theo.

Tầng thứ nhất chỉ còn lại một mình Tần Vãn Thiên.

Tình cảnh như thế thật ra khiến rất nhiều người vô cùng kinh ngạc, những người học viện Đế Tinh bên ngoài Thiên Hà điện thấy tầng thứ nhất chỉ có một mình Tần Vãn Thiên, về mặt không khỏi có phần quái dị.

- Tinh Hồn của Tần Vãn Thiên là tầng trời thứ ba và tầng trời thứ tư, tầng thứ nhất Thiên Hà điện hẳn là không ngăn được hẳn chứ nhỉ?

- Có lẽ hẳn chỉ muốn cảm thụ sự thần kỳ của Thiên Hà điện thêm chút nữa thôi.

Rất nhiều người thầm nghĩ, ngay sau đó bọn họ ngẩng đầu nhìn về phía tầng thứ hai. Đúng lúc này có tiếng kinh hô truyền ra, Âu Thần bước chân vào tầng thứ ba Thiên Hà điện, tốc độ này xác thực có phần dọa người.

Sau đó, Thu Mặc, Giang Tú, La Thành lục tục bước lên tầng thứ ba Thiên Hà điện, ánh sáng từ sao trời bao phủ khắp nơi xung quanh khiến đoàn người đều cảm thấy đắm chìm bên trong ánh sao.

- Những người này đều là người kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ ba, không biết bọn họ có thể bước vào tầng thứ tư Thiên Hà điện hay không, một khi bước vào có nghĩa là bọn họ có khả năng có thể kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư ngưng tụ Tinh Hồn.

Mọi người nghĩ thầm trong lòng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đã có hơn mười người bước lên không gian tầng thứ ba Thiên Hà điện, thiên phú những người đó hiển nhiên mạnh hơn những người khác một chút.

Nhưng duy chỉ có một việc mà mọi người không thể hiểu được, ấy chính là Tần Vãn Thiên còn đang ở tầng thứ nhất!

Hắn đang làm gì? Không ai biết cả.

Lúc này Tần Vãn Thiên khoanh chân ngồi đó lẳng lặng cảm thụ quỹ tích của các vì sao, từng quỹ tích kia đan dệt thành đồ án tuyệt đẹp, ngay sau đó lại thật sự hội tụ thành nắm đấm đánh về phía hắn.

- Bùm!

Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy đầu mình run lên dữ dội, tuy hắn kêu lên một tiếng đau đớn nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ hưng phấn.

- Thần văn, thần thông, hai thứ đó được liên hệ với nhau một cách hoàn mỹ bên trong vùng trời sao này, đây chính là cơ hội.

Trái tim Tần Vãn Thiên đập thành thịch, hắn thấy được bộ quyền thần thông cho nên mới càng thêm hưng phấn.

Sau đó, Tần Vãn Thiên dứt khoát nhắm mắt rơi vào trầm tư. Không gian vô hình tựa như không ngừng có ánh sáng hình quyền đánh về phía hắn, mỗi lần đánh ra đều làm ý thức Tần Vãn Thiên bị chấn động nhưng cũng khiến hắn càng thêm hưng phấn. Hắn nhất định phải nhìn rõ loại quỹ tích này.

Lần ngồi xuống này chính là ba ngày, hiện tại nhóm người đầu tiên đã có không ít người ra khỏi Thiên Hà điện, lại có một nhóm người mới tiến vào.

Nhóm người mới cũng nhao nhao rời khỏi tầng thứ nhất Thiên Hà điện nhưng Tần Vãn Thiên vẫn ngồi ở chỗ kia như trước, không ai biết hắn đang làm gì.

Dần dần đoàn người thậm chí hoài nghi Tinh Hồn của Tần Vãn Thiên rốt cuộc ngưng tụ kiểu gì, chẳng lẽ thật sự như Thu Mặc nói, là có kỳ ngộ nghịch thiên gì sao?

Sau năm ngày, đệ tử học viện Đế Tinh trong Thiên Hà điện hết vào lại ra, không ngừng có người thử nghiệm muốn đột phá chính mình.

Đột nhiên, một luồng hào mang chói mắt nở rộ ra, chỉ thấy bên ngoài không gian giống như đều bị ngân hà bao phủ, đoàn người học viện Đế Tinh ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Hà điện, nội tâm tất cả đều khẽ run lên.

- Thu Mặc, hắn bước vào tầng thứ tư Thiên Hà điện, xem ra khi hắn bước vào Nguyên Phủ cảnh, Tinh Hồn thứ ba thật sự có cơ hội kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư rồi ngưng tụ lại.

Trong lòng đoàn người chấn động, không hổ là nhân vật yêu nghiệt đứng hàng thứ tư trong kinh thành thập tú.

- Đùng!

Vào thời khắc này nội tâm đoàn người lại khẽ run, chỉ thấy tầng thứ tư Thiên Hà điện lại xuất hiện một bóng người, người nọ vậy mà lại là Âu Thần.

Giờ khắc này, biểu cảm trên mặt đoàn người đều cực kỳ đặc sắc, tim đập dồn dập.

Bọn họ dường như thấy được một thiên tài chói mắt đang dần vuron lên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Mây gió nổi lên

Âu Thần khác với Thu Mạc. Hắn chỉ mới là Luân Mạch cảnh tầng chín, chưa phá cảnh vào Nguyên Phủ, vì vậy hắn bước vào tầng thứ tư Thiên Hà điện sẽ càng khó hơn so với Thu Mạc. Điều này có nghĩa là Tinh Hồn thứ ba của hắn có xác suất kết nối với ngôi sao ở tầng trời thứ tư cực lớn, vượt xa Thu Mạc.

- Biết xấu hổ mà lộn xác, lấy ý chí của Âu Thần thì phá cảnh vào Nguyên Phủ là việc trong tầm tay.

Khurong Chấn thấy vậy thì gật đầu cười, ánh mắt lơ đãng liếc qua tầng thứ nhất Thiên Hà điện. Chỉ thấy Tần Vãn Thiên vẫn ngồi đó như cũ, cũng không biết đang làm gì, điều này khiến trong mắt Khurong Chấn lóe lên tia cười lạnh, thấp giọng nói:

- Cố làm ra vẻ huyền bí.

Ngược lại Khurong Chấn sẽ không ngu đến nỗi cho rằng Tần Vãn Thiên ngay cả tầng thứ nhất Thiên Hà điện cũng không ra được.

Lúc này Tần Vãn Thiên hoàn toàn đắm chìm trong lĩnh ngộ của mình, thậm chí quên mất thời gian trôi qua, hắn càng sẽ không đi so bì xem ai bước vào tầng thứ mấy Thiên Hà điện, hiện giờ trong đầu hắn chỉ có lực lượng thần thông do văn lộ lưu động hội tụ thành.

Ngân hà tựa như đang chậm rãi lưu động, từng văn lộ kia ánh vào trong mắt Tần Vãn Thiên càng ngày càng rõ ràng hơn, từ từ hội tụ thành đường nét nắm đấm bất ngờ đánh về phía Tần Vãn Thiên. Nhưng hiện tại loại công kích này đã dần không cách khiến ý chí Tần Vãn Thiên rung chuyển nữa rồi, hắn chỉ an tĩnh cảm ngộ mà thôi.

Thời gian vẫn đang trôi, qua mười hai ngày, Mạc Khuynh Thành cũng bước lên tầng thứ tư của Thiên Hà điện, nhưng rốt cuộc bọn họ không cách nào tiến thêm một bước nữa, tầng thứ tư Thiên Hà điện cho bọn họ áp lực rất lớn, thậm chí Thu Mạc đã từ bên trong đi ra, hắn không cách nào tiếp tục thừa nhận lực lượng vô hình áp bách ý chí kia tiếp.

“Vẫn còn ở tầng thứ nhất?” Sau khi Thu Mạc nhìn thấy Tần Vãn Thiên thì lộ ra vẻ mặt quái dị, tên này đang làm cái gì đây?

Lúc này Tần Vãn Thiên đã có thể hoàn toàn thấy rõ văn lộ kia lưu động, nhưng mà trong nháy mắt khi hắn nhìn được thấu triệt kia, trong não hải hắn sinh ra một đạo linh quang, giống như đột nhiên hiểu rõ, mọi thứ bỗng nhiên trở nên rõ ràng hẳn.

“Sai rồi, trước kia ta đi thẳng vào con đường sai lầm, đã là thần văn hoàn chỉnh được khắc họa mà thành thì sao có thể lại đi xem quỹ tích của nó, bản thân thần văn này chính là một chỉnh thể, một loại ý cảnh.” Tuy rằng Tần Vãn Thiên vẫn nhắm mắt như cũ nhưng khóe miệng hắn lại vẽ lên một nụ cười, loại cảm giác sáng tỏ thông suốt này rất mỹ diệu.

Tần Vãn Thiên vẫn chưa mở mắt, hắn vận chuyển công pháp để mình lâm vào mộng cảnh.

Trong mộng, Tần Vãn Thiên đứng ở trong một viện nhỏ không người, chỉ thấy tay hắn nắm tinh thần Thiên Chùy, trong cơ thể đan nên đồ văn.

Đột nhiên, tinh thần chỉ lực lưu động, Tinh Thần Thiên Chùy trong tay Tần Vãn Thiên đập xuống đất, trong khoảnh khắc, mặt đất xuất hiện một bộ đồ án thần văn, bắt ngờ chính là bộ đồ quyền thần văn hắn sáng tạo kia.

“Người sở hữu Tinh Hồn chủ tạo là luyện khí sư trời sinh có thể trực tiếp cấu tạo một văn lộ chỉnh thể.” Tần Vãn Thiên thầm nghĩ trong lòng, chắc rằng đây mới là ý thật của luyện khí sư trời sinh.

Phượng Thiên Họa Kích xuất hiện trong tay, Tần Vãn Thiên đứng đó, khí thể đang điên cuồng kéo lên.

Đột nhiên, chỉ thấy thân thể hắn hóa thành một tàn ảnh, sau lưng tựa như xuất hiện cánh chim Côn Bằng hư ảo vậy. Phượng Thiên Họa Kích mạnh mẽ đánh tới, mũi kích dường như xuất hiện con lốc ngưng tụ thành lốc xoáy khủng bố.

- Đùng!

Không gian phát ra một tiếng vang trầm đục, mặt đất điên cuồng nứt ra. Một kích này cũng không phải là chiêu thức biến hóa trong Cuồng Thú Kích Pháp mà là do hắn tự nghĩ ra, khí thể dường như giống hệt trong họa quyền thần văn, chỉ là còn có phần khiếm khuyết, không có loại khí thể tựa như mộng lại tựa như tỉnh, một kích tụ tập uy thế ngập trời kia.

Tần Vãn Thiên tìm được cảm giác, bắt đầu hoàn thiện một kích kia không ngừng. Cái này dung hợp tốc độ, thần nguyên, Tinh Hồn cùng với khí thể hợp thành một thể công kích, khiến nó trở thành một kích mạnh nhất của hắn.

“Kích pháp này được sáng chế trong mộng, thể thì gọi là Đại Mộng Kích Pháp đi, hơn nữa đây sẽ là thức thứ nhất Đại Mộng Kích Pháp, cứ gọi nó là Khai Sơn vậy.” Tần Vãn Thiên thầm nghĩ, tất nhiên hắn có lòng tin có thể sáng tạo ra một bộ kích pháp hoàn chỉnh. Sau này hắn còn có thể tiếp tục sáng chế thần văn, tiếp đó khai sáng thần thông.

Thứ thứ nhất khí thế dữ dội, lực bỏ núi cao, lại là hành động phá núi, lấy tên Khai Sơn là vừa hợp.

Tần Văn Thiên tiếp tục hoàn thiện Khai Sơn thức, thậm chí mơ một giấc xuân thu đại mộng, tưởng tượng chính mình thành cường giả có thể khai thiên lập địa, giống như Côn Bằng tung hoành dưới vòm trời, kích pháp đánh xuống, thiên địa sụp đổ.

Trong nháy mắt đã qua nửa tháng, nhóm người đầu tiên vào Thiên Hà điện phần lớn đều đã đi ra, thấy Tần Văn Thiên vẫn ở tầng thứ nhất, tất cả đều nghi hoặc khó hiểu. Nhưng chính vào ngày này, Tần Văn Thiên rốt cục mở mắt đứng dậy, phá vỡ trời buộc tầng thứ nhất bước vào tầng thứ hai Thiên Hà điện.

- Tên này cuối cùng cũng chịu bước vào tầng thứ hai.

Nhưộc Hoan vẫn đứng chờ ở bên ngoài buồn bực nói. Dù lời nghị luận cô cũng nghe được, có không hiểu, có chất vấn.

Nhưng mà, đoàn người nhanh chóng phát hiện Tần Văn Thiên cũng không phá vỡ ngăn trở lần thứ hai trong thời gian ngắn như nhiều thiên tài khác mà lại một lần nữa khoanh chân ngồi xuống.

Rất nhiều người lục tục rời khỏi nơi này, thời gian tu hành quý giá, ai cũng không có thời gian rảnh rỗi lãng phí ở đây coi giữ Tần Văn Thiên.

Sau bốn ngày, Tần Văn Thiên bước lên tầng thứ ba Thiên Hà điện nhưng tiếng chất vấn ở học viện Đế Tinh càng ngày càng vang, lẽ nào Tần Văn Thiên thật sự chỉ là hư danh, mỗi một tầng Thiên Hà điện hẳn đều cần cảm thụ hồi lâu mới có thể phá vỡ luồng áp lực kia đi lên tầng thứ cao hơn?

Nếu không vì sao mỗi một tầng hẳn đều như thế?

- Quân Lâm yển sắp bắt đầu, ngươi phải nắm chặt thời gian nhanh chóng ra ngoài đây.

Mạc Khuynh Thành mỉm cười nhìn bóng dáng đang khoanh chân ngồi ở tầng thứ ba, ngay sau đó cô cùng Nặc Lan bước lên hạc trắng rời khỏi học viện Đế Tinh.

Bên ngoài Thiên Hà điện dần dần quạnh quẽ, đoàn người đều rời đi nơi này, nhưng học viện Đế Tinh so với trước kia càng thêm náo nhiệt.

Bởi vì thời gian đã tới cuối năm, Quân Lâm yển sắp đến, thanh niên thiên tài lịch lãm tu hành bên ngoài làm sao sẽ bỏ qua lần thịnh yển này, nên ai cũng nhao nhao trở về.

Âu Thần đứng trong Kỵ Sĩ minh, trên người lộ ra hàn ý, chỉ thấy hắn ngẩng đầu nhìn về hướng Thiên Hà điện, hỏi:

- Hắn bước vào tầng thứ mấy?

- Trước đây không lâu hắn đã bước vào tầng thứ tư.

Bên cạnh Âu Thần có một người đáp lại, ‘hắn’ trong miệng bọn họ đương nhiên là chỉ Tần Văn Thiên.

- Vẫn còn ở tầng thứ tư sao, xem ra đây cũng là cực hạn của ngươi rồi.

Âu Thần bình tĩnh lên tiếng.

Không chỉ Âu Thần cho là như thế, rất nhiều người đều nghĩ vậy, cực hạn của Tần Văn Thiên chính là tầng thứ tư Thiên Hà điện, xem ra nói không chừng hắn kết nối được Tinh Hồn ở tầng trời thứ tư là do gặp được cơ may to lớn.

Ngoại trừ một số người ra, theo thời gian trôi qua, rất nhiều người cũng dần quên đi Tần Văn Thiên còn đang trong Thiên Hà điện. Điều mọi người chú ý nhiều nhất chính là những thanh niên thiên tài trở về học viện Đế Tinh ai có thể đạt được thứ hạng cao trên Quân Lâm yển.

Âu Thần bước chân vào tầng thứ tư Thiên Hà điện, hôm nay tựa như đã lột xác so với trước đây, có lẽ có cơ hội lấy được chín ghế đầu tiên, đồng thời trở thành một thành viên trong kinh thành thập tú.

Còn có đám người Giang Tú, La Thành, Nhưộc Hoan cũng có thể đạt được thành tích tốt.

Đương nhiên còn một người không thể không nhắc tới, đó chính là Lạc Thiên Thu. Người này thiên tư xuất chúng, thiên phú cực cao, nghe nói lần này mục tiêu của hắn chỉ có một, ấy chính là vị trí đứng đầu của Quân Lâm yển.

Thiên tài trên Quân Lâm yển đông đảo, muốn thu được ghế đầu tiên thì khó khăn nhường nào, nhất là lúc này đây, nghe nói nhân vật thiên tài của nước Tuyết Vân cũng sẽ tham gia, Lạc Thiên Thu không biết có cơ hội hay không.

Tóm lại, Quân Lâm yển năm nay khiến người ta rất mong đợi.

Không chỉ có học viện Đế Tinh, hiện tại, toàn bộ hoàng thành nước Sở đều đã bắt đầu sôi trào.

Học viện Hoàng Gia, học viện Thần Phong, võ phủ Thất Tinh, các học viện võ phủ khác đều ở đây mỗi mắt mong chờ, cùng đợi Quân Lâm yển chính

thức tổ chức.

Bên trong học viện Hoàng Gia, Mục Nhu đứng dưới một thân cây, nhớ đến từng trải mấy ngày qua trong lòng không khỏi cảm khái không thôi.

Hiện tại mức độ gia tộc ủng hộ cô đã lớn hơn so với trước đây, thái độ của mọi người cũng bắt đầu chuyển biến, đồng thời một số người trong học viện rõ ràng cũng đã không còn lạnh nhạt như trước kia, ngược lại trở nên đặc biệt nhiệt tình.

Tất cả tất cả cô đều thấy trong mắt, sau khi trải qua sự tình lần này cô càng thêm cảm nhận được hàm nghĩa của bốn chữ nhân tình ấm lạnh.

- Quân Lâm yển sắp đến, lần này ai sẽ tọa sáng ở hoàng thành đây? Tần Văn Thiên hẳn có tham gia không?

Mục Nhu thì thảo nói nhỏ. Quân Lâm yển mỗi một năm đều là chuyện lớn nhất hoàng thành nước Sở, năm nay cũng không ngoại lệ, chẳng qua có lẽ năm nay dù Tần Văn Thiên tham gia cũng sẽ không có thành tựu gì, tuy nhiên cô hoàn toàn tin tưởng, trên Quân Lâm yển năm sau hẳn sẽ phát ra hào quang chói mắt nhất.

Ngày hôm nay trên không có một đám yêu thú bay trên bầu trời nước Sở, những yêu thú kia thậm chí kéo theo một long liễn, cường giả ngồi trên yêu thú ngự không trùng trùng điệp điệp bay tới khiến hoàng thành nước Sở chấn kinh. Tin tức truyền ra rất nhanh, thái tử nước Tuyết Vân mang theo rất nhiều thiên tài nước Tuyết Vân đến hoàng thành nước Sở.

Ngày hôm nay, đệ tử võ phủ Thần Tướng cư trú giữa Hắc Âm Sâm Lâm hầu như ngăn cách với đời nhưng lại có chiến lực cực mạnh, dưới sự hướng dẫn của Võ Tu La cũng đi ra khỏi Hắc Âm Sâm Lâm, bước vào hoàng thành nước Sở.

Ngày hôm nay, một trong ba phường lớn của hoàng thành nước Sở là phường Thiên Diệu cũng là sông bạc lớn nhất hoàng thành đã mở ra tỷ lệ đặt cược cụ thể cho ai là người sẽ thu được chín ghế đầu của Quân Lâm yển lần này.

Thậm chí đến khi Quân Lâm yển chính thức tổ chức, phường Thiên Diệu sẽ mở tỷ lệ tiền cược cho một vài nhân vật đối chiến trọng điểm được chú ý.

Mà toàn bộ tiền cược của bọn họ đương nhiên đều là những thứ dùng để tu hành như nguyên thạch hoặc tinh thạch.

Lấy tỷ lệ cược phường Thiên Diệu đặt ra, tỷ lệ cược Lạc Thiên Thu thu được ghế đầu tiên của Quân Lâm yển là thấp nhất, điều này có nghĩa là Quân Lâm yển lần này người phường Thiên Diệu coi trọng nhất chính là Lạc Thiên Thu.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Thấp sáng sao trời

Sở Vương đài ở hoàng thành có diện tích mênh mông. Hàng nghìn hàng vạn quân sĩ canh gác tám phương, trong ngày thường không ai được đặt chân đến.

Ở khu Sở Vương đài bao la này liếc nhìn một cái là có thể trông thấy chín tòa đài cao xếp thành hình tam giác. Một tòa xếp đầu tiên, ba tòa ở giữa, năm tòa xếp sau, phân chia khá rõ.

Hai bên chín tòa đài cao có hai phần khán đài có cầu thang, phía trên có nghìn vạn ghế đá. Thậm chí phía trước ghế đá còn có bàn dài làm bằng đá phân bố đều đặn lá tinh tế, có thể tổ chức cả một buổi yến hội long trọng.

Về phần đài cao xếp trước nhất, ngọc thạch thanh long chạm khắc hoàn toàn thành cầu thang lộ ra khí thế để vương tôn quý cao tại thượng. Trên cầu thang bằng ngọc thạch thanh long có một vương tọa làm bằng ngọc.

Ngày trước khi nước Sở kiến quốc đã để cho quân vương ngồi trên long ý thanh ngọc nơi này mở tiệc chiêu đãi chư hầu khắp nơi, quý khách tám phương, đồng thời điểm tướng điểm binh.

Dường như hình ảnh chín nhánh quân đoàn khi xưa vẫn còn thấp thoáng trên chín tòa đài cao kia.

Toàn bộ Sở Vương đài này tràn đầy vẻ tôn quý của hoàng quyền, về sau Sở Vương đài này cũng trở thành nơi tổ chức Quân Lâm yển.

Quân Lâm yển, quân vương đích thân tới, mở tiệc chiêu đãi chư hầu quyền quý.

Chỉ là chín tòa đài cao kia đã không còn dùng để điểm tướng mà trở thành chiến đài vinh quang cho đệ tử thiên tài nước Sở thi triển tài năng.

Ngày hôm nay, ánh mặt trời ảm áp chiếu xuống cả hoàng thành nước Sở, toàn bộ hoàng thành trở nên sôi trào. Những nơi xung quanh Sở Vương đài từng dòng người đông nghịt hội tụ, vô số người ở hoàng thành đến chỗ này, đứng chân nơi Sở Vương đài mong ngóng, thậm chí người ở khu vực ngoài nước Sở cũng đáp qua trăm núi nghìn sông đi tới hoàng thành chỉ để tận mắt nhìn thấy thịnh yển Quân Lâm.

Sáng mai chính là ngày Quân Lâm yến chính thức bắt đầu, đã có người bắt đầu chiếm trước vị trí có tầm nhìn tốt nhất, có thể nhìn thấy chín tòa chiến đài giao phong.

Một vài tửu lâu xa xa Sở Vương đài đều xây cực cao bởi vì như thế liền có tầm nhìn, có thể nhìn thấy tất cả những gì xảy ra ở Sở Vương đài. Hiện những tửu lâu kia sớm đã kín người hết chỗ.

Quân Lâm yến chính là việc long trọng nhất mỗi năm ở hoàng thành nước Sở, không việc gì sánh bằng. Ngày hôm nay nhiệt huyết của người nước Sở tăng vọt trước nay chưa từng có, loại tinh thần hướng võ này cũng kịch liệt đẩy từng đời người nước Sở đi về phía trước.

- Nghe nói lần Quân Lâm yến này là lần long trọng nhất trong mấy thập niên gần đây, hy vọng có thể lại được nhập vào sử sách.

- Đúng vậy, không ngờ nước Tuyết Vân lại và nước Sở liên hợp tổ chức Quân Lâm yến lần này. Hiện tại thất dạ, tam kiếm, song kiều của nước Tuyết Vân đều đã đến hoàng thành nước Sở, đang ở trong hoàng cung. Mà nước Sở ta có kinh thành thập tú cộng thêm đám nhân tài Lạc Thiên Thu, Âu Thần mới xuất hiện. Còn có các đệ tử thiên tài từ các học viện võ phủ, Quân Lâm yến lần này sẽ đặc sắc trước nay chưa từng có.

Mọi người đều đang mong đợi.

Người nước Sở đương nhiên cũng biết nhân tài nào được chú ý nhất Quân Lâm yến lần này, tình báo của phường Thiên Diệu lợi hại bậc nào. Chỉ cần nhìn tỷ lệ cược ở phường Thiên Diệu ả có thể dễ dàng hiểu được lần này là những ai được xem trọng nhất Quân Lâm yến.

Trong tỷ lệ cược không có tên của Diệp Vô Khuyết, Túy Tửu Tiên, điều này có nghĩa gì mọi người đương nhiên biết rõ. Túy Tửu Tiên và Diệp Vô Khuyết đều đã không còn là Luân Mạch cảnh.

Nhóm người được coi trọng nhất kia, ngoại trừ Lạc Thiên Thu, đương nhiên chính là một trong song kiều của nước Tuyết Vân, Tư Không Minh Nguyệt. Người này và với Thái tử nước Tuyết Vân được gọi là song kiều.

Trừ hai người bọn họ ra, kinh thành thập tú và thất dạ và tam kiếm nước Tuyết Vân đều là cường giả trong Luân Mạch. Hơn nữa những vị thanh niên cường giả của học viện Đế Tinh, học viện Hoàng gia, võ phủ Thần Tướng cũng là nhóm người được xem trọng nhất lần này.

Trong hoàng thành có không ít người đã đem tính mạng bản thân và gia đình đều đặt trong phường Thiên Diệu. Đương nhiên cũng có người giờ vẫn đang chờ xem xét, và đợi lúc Quân Lâm yến bắt đầu xem thử biểu hiện của những người đó ra sao, có điều lúc đó tỷ lệ cược đương nhiên cũng sẽ điều chỉnh tùy theo thay đổi.

Bây giờ trong ngoài hoàng thành, mọi người đều chú ý tới tình hình bên Sở Vương đài kia.

Mặc dù là trong học viện Đế Tinh cũng có vẻ vắng lặng. Chỉ là thỉnh thoảng có lác đác mấy người đi trên đường, đại đa số người đều đã rời khỏi học viện Đế Tinh đi tới Sở Vương đài.

Trong đó thậm chí bao gồm các trưởng lão học viện Đế Tinh.

Tuy rằng hoàng thất và học viện Đế Tinh ngầm phân cao thấp cũng không hữu hảo ra sao nhưng trên mặt nổi vẫn sẽ cho nhau đủ thể diện. Vì vậy chỉ cần là trưởng lão học viện Đế Tinh đều có thể thu được một chỗ ngồi trên bậc thang chung quanh Sở Vương đài.

Không chỉ học viện Đế Tinh như vậy, hàng năm các trưởng lão của chín học viện và võ phủ lớn ở hoàng thành đều được mời đến, suy cho và nhân vật chính trong Quân Lâm yến đều là thanh niên tuổi kiệt trong các học viện võ phủ lớn.

Đến hoàng hôn, đệ tử còn thừa lại ở học viện Đế Tinh cũng đều lục tục rời đi, dù sao sáng sớm ngày mai Quân Lâm yến sẽ chính thức tổ chức.

Học viện Đế Tinh sớm đã quên mất Tàn Vãn Thiên đang nhắm mắt tu hành ở trong Thiên Hà điện rồi.

Nhiều ngày như vậy, đã rất ít người còn quan tâm đến Tàn Vãn Thiên. Mọi người luôn dễ dàng bị thu hút bởi chuyện khác, nhất là tại thời điểm có chuyện lớn sắp diễn ra.

Nhược Hoan, Đại Sơn và Phạm Nhạc đứng bên ngoài Thiên Hà điện nhìn bóng dáng ở tầng thứ tư kia, không khỏi liên tục cười khổ.

- Tên khốn này còn không ra nữa thì sẽ bỏ lỡ Quân Lâm yến năm nay mất! Tuy nói lần này chưa chắc có thể có thành tích gì nhưng cũng là một cơ hội rèn luyện mà.

Nhược Hoan tức giận mắng mỗ, có phần bất đắc dĩ.

- Tàn sư đệ có thể ở tầng thứ tư ngay người lâu như vậy có thể thấy được năng lực thừa nhận áp lực của hắn không phải những người khác có thể sánh bằng, không hổ là người kết nối ngôi sao Võ Mệnh ở tầng trời thứ tư. Để hắn ở thêm chút thời gian, ý thức cảm nhận của hắn sau này có thể lưu lại tầng trời thứ tư càng lâu, lựa chọn ngôi sao Võ Mệnh tốt hơn.

Đại Sơn tựa như sợ Nhược Hoan quấy rầy Tàn Vãn Thiên, mở miệng nói.

- Cần người nhắc nhở chắc.

Nhược Hoan trừng Đại Sơn một cái, nói:

- Đi thôi, chúng ta cũng nên xuất phát rồi.
- Ừ.

Đại Sơn gật đầu, lần này hắn và Nhược Hoan đều muốn tham gia Quân Lâm yến.

- Sư tỷ, hai người đi trước đi, ta chờ một chút xem sao.

Phạm Nhạc cười nói với hai người. Nhược Hoan và Đại Sơn không nói gì rời khỏi nơi này để Phạm Nhạc lại, chỉ thấy ánh mắt hắn nhìn về phía tầng thứ tư Thiên Hà điện, đôi mắt không ngừng lóe lên, sờ sờ cằm thầm nói:

- Lấy tính cách của người hắn là sẽ không bỏ qua lần Quân Lâm yến này mới đúng.

Nếu nói người hiểu rõ Tần Vãn Thiên nhất ở học viện Đế Tinh này thì chắc chắn là hai người Phạm Nhạc và Tần Dao.

Phạm Nhạc luôn cảm giác tên gia hỏa chết bầm này sẽ ra ngoài trước khi Quân Lâm yến bắt đầu.

Tần Vãn Thiên cũng không phải là không thể phá vỡ ràng buộc của tầng thứ tư Thiên Hà điện, tuy rằng tầng này cho hắn áp lực không nhỏ, nhưng theo thời gian trôi qua hắn sớm đã quen rồi. Lúc này hắn đang cẩn thận lĩnh ngộ một vài thứ.

Hắn phát hiện mỗi một tầng trời sao trong Thiên Hà điện, sao trời vô tận đều hội tụ thành từng văn lộ, tiếp đó văn lộ kia hội tụ thành thần thông hóa thành công kích vô hình, cũng chính là áp lực, chính loại lực lượng vô hình này giống như áp lực của chín tầng trời trong ngân hà thật sự, vô cùng kỳ diệu.

Lúc này đây Tần Vãn Thiên đang nghĩ, áp lực ở tầng thứ tư này quả thực giống hệt áp lực của tầng trời thứ tư thật sự, vậy tầng thứ năm, tầng thứ sáu hay tầng thứ chín thì sao đây?

E rằng dù là người sáng lập học viện Đế Tinh cũng không có khả năng mô phỏng áp lực tầng thứ chín đâu nhỉ. Trừ khi người nọ đã đạt đến cảnh giới kết nối ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ chín, nhưng điều này hiển nhiên không có khả năng cho lắm. Chỉ ít Tần Vãn Thiên không tin người lập ra học viện Đế Tinh lại có thực lực thông thiên như vậy.

Hơn nữa bây giờ văn lộ Tần Vãn Thiên nhìn thấy văn hội tụ thành ánh sáng hình quyền, trong trời đêm tựa như có bốn lớp không gian bất đồng, mỗi một lớp không gian đều đồng thời lưu động ở đây, ngay sau đó liền hội tụ xuống, dần dần hóa thành một vòng xoáy đáng sợ. Tầng tầng lớp lớp tiến dần lên, một năm đâm thẳng tấp từ lỗ đen trong vòng xoáy đánh ra.

Trong nháy mắt đánh ra kia, dường như không còn là một lần công kích mà hòa thành quyền ảnh đầy trời, có vô số lần công kích đồng thời ngưng tụ và một chỗ, có phần giống với Thiên Thủ ấn trong Luân Hải ấn. Từng vòng từng vòng sóng lớn hội tụ, thế nhưng lại càng huyền diệu, uy lực cũng càng mạnh hơn.

“Ta phải đến tầng thứ năm xem sao.”

Tần Vãn Thiên trầm nghĩ trong lòng, hắn lập tức đứng dậy, ý chí cứng cỏi vô cùng đánh về phía lỗ đen trong vòng xoáy, từng vòng từng vòng ánh sáng hình quyền đánh xuống nhưng không cách nào phá hủy ý niệm của hắn, hào quang nhấp nháy, thân thể hắn biến mất ngay tại chỗ.

Lúc này đã là buổi tối nhưng bên ngoài Thiên Hà điện ánh sáng vẫn rực rỡ như trước, Phạm Nhạc mập mập tùy ý ngồi dưới đất, đúng lúc này hắn cảm giác có chút chói mắt, không khỏi mở mắt ra nhìn. Trời sao càng thêm sáng chói in vào mi mắt, rực rỡ không gì sánh được, ánh mắt Phạm Nhạc cứng ngắc ở nơi đó, nhìn chăm chăm Thiên Hà điện không chớp lấy một cái.

- Tầng thứ năm, cái tên trâu bò!

Phạm Nhạc há miệng, trên mặt lộ ra vẻ rung động. Tên biến thái, cảm thú, trời đánh kia vậy mà thật sự bước chân vào không gian tầng thứ năm Thiên Hà điện.

- Điều này có nghĩa là hắn có cơ hội kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ năm?

Mất Phạm Nhạc chớp chớp, liếc nhìn chung quanh, lúc này học viện Đế Tinh cực kỳ yên tĩnh, việc này khiến Phạm Nhạc cảm thấy có chút thất vọng, nhìn ánh sao đầy trời kia, Phạm Nhạc thầm nói:

- Ánh sao rực rỡ như vậy, đáng tiếc không có khán giả.

- Cái tên nhà nguoi sao biết chọn thời gian vậy hả, thật muốn xem Thu Mạc và Giang Tú thấy một màn như vậy sẽ là vẻ mặt thế nào quá đi mất.

Phạm Nhạc đứng dậy đi tới đi lui, cảm giác rất khó chịu. Cơ hội khoe khoang tốt như vậy lại vừa lúc gặp ngay một đêm trước Quân Lâm yến, không ai chứng chiến... Buồn bực chết mập mập rồi.

Lúc này, lão nhân thủ điện Thiên Hà điện đang ngồi ở một góc hẻo lánh. Nhìn thấy ánh sáng tầng thứ năm sáng lên, đôi mắt đục ngầu kia của ông lóe lên

một tia sáng, cơ thể hơi run rẩy.

“Còn nhỏ tuổi mà đã bước lên tầng thứ năm Thiên Hà điện.” Trong lòng ông lão thì thầm một tiếng, nội tâm sinh ra cảm giác kinh hi.

- Oong!

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng chói mắt lấy Thiên Hà điện làm trung tâm bộc phát ra, bắn ra toàn bộ học viện Đế Tinh. Ánh sáng rực rỡ kia giống như chân thực, lão nhân đầu tiên là sùng sốt một chút, ngay sau đó thân thể đột nhiên run rẩy dữ dội.

- Làm sao có thể, điều này sao có thể.

Lão nhân nhìn chằm chằm ánh sáng đầy trời kia lộ ra vẻ không dám tin. Trong nháy mắt này, ánh sáng tựa như thấp sáng cả học viện Đế Tinh, vô số người ngẩng đầu lên, bọn họ dường như thấy được hai phiến trời sao.

Phạm Nhạc mập mập đang đi qua đi lại há hốc mồm, vẫn cứ ngẩn người ra đó, con người tựa như không hề chuyển động.

- Địch!

Trong trời đêm phát ra một tiếng mắng thô tục, ngay sau đó ánh sáng trên bầu trời tắt ngấm. Mà giờ khắc này tất cả những người còn lại trong học viện Đế Tinh đều ngẩng đầu nhìn ánh sáng biến mất kia lộ ra vẻ khó hiểu.

Là ai đã thấp sáng lên bầu trời sao thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Tề Tụ Ở Sở Vương Đài

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế?

Giữa bầu trời đêm học viện Đế Tinh có tiếng hô vang hỏi thăm.

Chỉ trong giây lát ánh hào quang kia đã thấp sáng lên màn đêm tăm tối ở Học viện Đế Tinh. Bọn hắn dường như đã trông thấy bầu trời sao thứ hai, chuyện vừa xảy ra đúng là quá mức kỳ diệu.

Những lão nhân thủ hộ các tầng trong Thiên Hà điện run rẩy toàn thân, bọn họ nhìn thấy một thân ảnh trẻ tuổi, tuấn tú chậm rãi bước ra khỏi Thiên Hà điện. Ánh mắt dưới những khuôn mặt già nua kia trở nên vô cùng cuồng nhiệt.

Tuy rằng chỉ trong tích tắc, nhưng mà hắn thật sự đã bước lên tầng thứ sáu của Thiên Hà điện, tên gia hỏa này làm cách nào thế này?

- Kinh khủng quá đi mất.

Lúc này Tàn Văn Thiên vẫn buồn bực như trước. Lúc bước lên tầng thứ năm hắn phát hiện ra các văn lộ trong không gian tầng năm cùng nhau lưu động, hội tụ lại thành một quyền mang từ trên đập xuống vô cùng điên cuồng. Đánh tới mức làm hắn khó mà đỡ nổi, làm cho Tàn Văn Thiên phải sử dụng ý chí mạnh nhất để phá vỡ tầng trời buộc kia bước chân vào tầng thứ sáu của Thiên Hà điện.

Nhưng mà hắn ở trong không gian của tầng thứ sáu có một thoáng, thấy được bầu trời đầy sao dường như đều rơi xuống hóa thành quyền mang, hội tụ lại một chỗ đánh về phía hắn, suýt nữa là toi mạng. Làm cho hắn trực tiếp bị ép quay trở về tầng thứ năm.

Bởi vì ý chí bị thương khá nặng, ngay cả tầng thứ năm hắn cũng khó mà lưu lại nên Tàn Văn Thiên đành phải dứt khoát bước ra khỏi Thiên Hà điện. Chỉ để lại ánh sáng chói lòa trên bầu trời đêm của Học viện Đế Tinh.

- Ta muốn bế quan tu luyện.

Tàn Văn Thiên vừa bước ra, câu đầu tiên đã nói muốn đi tu hành.

- Há?

Phạm Nhạc chớp chớp mắt, cái tên biến thái trâu bò chết giẫm này, chẳng lẽ hắn còn không biết bản thân vừa mới làm được cái gì à?

- Ngày mai là Quân Lâm yến rồi đấy.

Phạm Nhạc do dự một thoáng rồi nhìn Tàn Văn Thiên nói.

- Ta muốn tu hành.

Tần Văn Thiên nhìn Phàm Nhạc nói một tiếng rồi nhanh chân bước khỏi chỗ này

Ánh mắt của mập mạp cũng đờ ra, lập tức nói:

- Chẳng lẽ đến thời khắc mấu chốt rồi sao?

Tần Văn Thiên ngẩng người ở trong Thiên Hà điện nhiều ngày như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều cảm ngộ gì đó rồi. Phàm Nhạc nhất định không tin tên chết giấm kia sẽ lãng phí mấy ngày qua.

Vừa rồi hắn đã được tận mắt chứng kiến ánh sáng chói lóa bộc phát trong một thoáng sau bao nhiêu ngày im lặng kia.

Điều duy nhất mà hắn cảm thấy tiếc nuối chính là không có người nào nhìn thấy... Làm cho mập mạp này hết sức buồn bực.

Nghĩ như vậy, Phàm Nhạc lập tức co giò đuổi theo Tần Văn Thiên, làm cho lớp mỡ trên người run lên từng đợt.

Học viện Đế Tinh vẫn yên tĩnh như lúc đầu, nhưng kỳ thực lúc này có nhiều người đang rối loạn trong lòng. Bọn họ vẫn luôn ở trong học viện Đế Tinh thủ hộ vùng đất thần thánh này, bọn họ tựa như vĩnh viễn biến mất trong bóng tối, hiếm khi xuất hiện bên ngoài, thậm chí lúc họ ra ngoài cũng chẳng ai biết họ là ai.

Tần Văn Thiên đúng là trở về bé quan tu hành. Mặc dù ngày mai đã là Quân Lâm yến, nhưng hắn nuốt chửng lại tất cả những cảm ngộ của hắn suốt mấy ngày nay, những thứ đó đều có thể khiến cho thực lực của hắn tăng lên từng bước, nhiều thứ cộng lại có thể khiến cho hắn hoàn thành loại lột xác nào đó.

Vì vậy vừa trở về phòng mình thì hắn đã tiến nhập trạng thái say ngủ, đây cũng là giấc mộng mà hắn tự tạo ra.

Bên cạnh hắn xuất hiện rất nhiều Tinh Vãn thạch, mấy viên Tinh Vãn thạch này có thể dùng tới bất kỳ lúc nào.

Một đêm này, chỗ ở của Tần Văn Thiên sao trời sáng chói hơn bình thường. Bên trên vòm trời, ánh sáng của hai ngôi sao vẫn rót xuống bao phủ lấy Tần Văn Thiên đang say ngủ.

Mặc dù ở trạng thái ngủ say, nhưng mà song tinh hồn của Tần Văn Thiên vẫn phóng ra, hút lực lượng tinh thần vào, trong cơ thể không ngừng phát ra âm thanh đùng đùng. Một cỗ lực lượng kinh khủng đang điên cuồng đánh mạnh bên trong thân thể của hắn, giống như từng cơn sóng vỗ, tạo nên tiếng âm ầm vô cùng rõ ràng giữa đêm tối.

Lúc này Tần Văn Thiên không quá sâu lâm vào giấc mộng, hắn chỉ đứng trong mơ quan sát thân thể của mình, dường như hắn thấy được huyết luân mạch mấu chốt trong cơ thể mình, thấy rõ ràng gân cốt bên. Một thông đạo hoàn toàn mới đang được điên cuồng khai mở, nhắm về từng vị trí trong xương cốt tứ chi mà trùng kích.

Một luồng ánh sáng chiếu vào trong cơ thể Tần Văn Thiên, bảy phần luân mạch tinh thần được sinh ra. Bảy phần luân mạch tinh thần này giống như bảy dây ngân hà bắt ngang trong cơ thể, giống như có quỹ tích riêng của chính bản thân mình, lại như có sự kết nối vô cùng kỳ diệu. Từng đốm sáng di chuyển qua lại bên trong những luân mạch này, điều này khiến cho trong lòng Tần Văn Thiên có phản xúc động.

Hắn đã tự hủy kinh mạch trong cơ thể, để cho lực lượng tinh thần tùy ý hội tụ thành sông sinh ra luân mạch tinh thần, thật sự rất giống một dây ngân hà, cả thân thể hắn chẳng khác gì một bầu trời sao.

- Luân mạch của ta thông suốt như thế, dùng tay phát ra thần thông cũng tiện hơn, nhưng tinh hà rực rỡ, tinh thần chỉ lực có thể thông đến bất kỳ nơi nào. Phần thần thông lấy tinh thần chỉ lực ngưng tụ thành trong cơ thể ta cũng có thể phát ra từ chân hoặc là phun chưởng ấn ra từ miệng như mấy lần trước.

Trong lòng Tần Văn Thiên trầm nghĩ, càng lúc hắn càng cho rằng nếu tu hành không dễ dàng gì thì tại sao không thể mở rộng tư duy hơn, tu hành theo hướng mình muốn mà cứ phải khiến tư duy trở thành giới hạn của việc tu hành kia chứ.

Chính bản thân hắn cũng từng liên hệ cả thần văn lẫn thần thông lại cùng một chỗ. Dù là Công Dương Hoàng tiền bối cũng chưa từng nghĩ tới. Chính Công Dương Hoàng tiền bối cũng đã nói khi bước tới Tinh Cương cảnh thì chính bản thân Tinh Hồn đã là một loại công kích rồi. Bây giờ cũng có thể lợi dụng đến phản công kích thần thông.

Vô đạo khó đi, nhưng trên con đường khó đi này lại vô cùng thênh thang, có sao lại không thể dạo bước trong đó?

Tinh mộng thì trời đã sáng, bầu không khí buổi sớm mai mang theo vài phần ẩm ướt có vẻ mát mẻ.

Tần Văn Thiên mở mắt ra, trong mắt hắn bắn ra phong quang, ánh sáng rạng ngời như ánh sao, tựa như có ánh sáng vì sao bùng lên trong mắt hắn. Đầu óc hắn cảm giác tỉnh táo lạ kỳ, thị giác cũng tốt hơn hẳn, tai của hắn cũng nhạy hơn, có thể nghe được tiếng gió thổi cỏ lay cực khẽ, đây chính là biến hóa do cảnh giới mang lại.

Mỗi khi mở ra được một luân mạch thì cảnh giới sẽ tăng lên, tổ chất thân thể cũng theo đó mà tăng cao.

- Thế mà đã xài hết Tinh Vãn thạch mất rồi.

Trong lòng Tần Vãn Thiên giật mình, tu hành đúng là hao tiền tốn của mà, may mà bây giờ hấn tạm thời không cần lo lắng thiếu Tinh Vãn thạch.

Sau khi hoạt động giãn gân cốt xong thì thân thể Tần Vãn Thiên phát ra tiếng rắc rắc giòn tan. Hấn đứng thẳng dậy, cảm giác lúc này vô cùng tuyệt vời, lỗ chân lông toàn thân đều vô cùng thoải mái.

- Người chịu tình rồi đấy hả?

Có một giọng nói vang lên ở bên cạnh, Phàm Nhạc lười biếng nằm trên một cái ghế đá kê bên, mắt hầy còn nhắm nhem, giống như chưa tỉnh ngủ.

- Mập mập, sao người nằm ngủ ở đây thế?

Lúc Tần Vãn Thiên tỉnh lại thì phát hiện ra Phàm Nhạc nên bật cười hỏi.

- Đợi người cùng đi tham gia Quân Lâm yến đấy.

Phàm Nhạc đứng dậy phui bụi đất trên người, trừng mắt nhìn Tần Vãn Thiên đầy khinh bỉ. Cái tên chết giẫm này đi ngủ tu hành mà cũng gây ra động tĩnh lớn như vậy, có còn để cho mập mập ngủ ngon không đấy.

- Người cũng tham gia à?

Ánh mắt Tần Vãn Thiên lóe lên, mấy hôm nay mập mập chuyên gia bị Mạc Thương lão sư kèm tu hành, chắc là tiến bộ dữ lắm rồi. Mà mình cũng cho hấn không ít Tinh Vãn thạch để tu luyện mà.

Tần Vãn Thiên biết rõ thiên phú của mập mập không hề thấp chút nào, cũng giống như Mạc Thương từng nói vậy, cái tên dở hơi này lười quá thể.

- Ta đi đặt cược.

Mập mập dừng dừng nói, thầm nghĩ đến lúc đợi Tần Vãn Thiên thi triển thiên phú hơn người sau khi báo danh thì phường Thiên Diệu cũng sẽ tung tỷ lệ chung tiền của Tần Vãn Thiên ra. Đến lúc đó hấn sẽ dốc hết toàn bộ gia tài đi cược cho cái tên gia hỏa này. Mấy người gần như bị coi nhẹ như Tần Vãn Thiên, chỉ cần có thể bước vào chín hạng đầu thì tỷ lệ chung tiền bảo đảm cũng sẽ cao chót vót.

Nghĩ thế, ánh mắt mập mập nhìn về phía Tần Vãn Thiên lại sáng lấp lánh, khiến cho Tần Vãn Thiên rung mình, cái tên chết giẫm này lại có ý tưởng dở hơi gì nữa đây?

Mới sáng ra mà Sở Vương đài đã kín người. Hoàng thành còn xuất động một quân đoàn cả vạn người đến đây để bảo đảm trật tự, bao vây toàn bộ mấy nơi quanh chỗ ngồi của Sở vương. Bất kỳ người nào đến đây đều phải giữ khoảng cách nhất định với Sở vương. Không ai nỡ gây rối ảnh hưởng đến việc khai mạc Quân Lâm yến.

Nơi này cũng giống như một số khu của hoàng triều, cấm không đối với mấy người dưới Nguyên Phủ, nhưng lúc này trên trời cao lại có rất nhiều yêu thú bay lượn chung quanh.

Thậm chí ở phía hoàng thành còn có vô số đoàn yêu thú vận chuyển rượu ngon đồ nhắm đến dọn ra đặt trên mấy hàng ghế khách mời đã được quét dọn sạch sẽ. Nhìn bóng dáng đám yêu thú che khuất bầu trời kia, người dân tụ tập ở đây đều cảm thán trong lòng, đây chính là sự kiện náo nhiệt nhất mỗi năm của nước Sở.

Quân Lâm yến khai mạc hôm nay.

Hoàng thất mời chư hầu quý tộc và khách khứa khắp nơi đến dự.

- Người của Mục gia đến rồi kìa, Mục gia vẫn luôn điệu thấp nay lại đến sớm thật đấy.

Có người mắt sắc nhìn qua một bên khán đài, nơi đó có một nhóm người bước tới, Mục gia là gia tộc có tiếng ở hoàng thành cho nên cũng có chỗ ngồi trên khán đài.

Mục Nhu cũng có mặt trong số nhóm người của Mục gia.

- Người của Âu gia cũng đến kìa, Âu Thần cũng ở đó. Nghe nói dã tâm của Âu Thần lần này khá lớn đấy.

Lại có thêm một nhóm người bước đến, đúng là người của Âu gia.

Đưa theo tỷ lệ đặt cược mà phường Thiên Diệu đưa ra lần này thì Âu Thần là người có khả năng giành được một trong chín vị trí đầu của Quân Lâm yến. Chắc hẳn lần này Âu gia cũng chuẩn bị kỹ lưỡng lắm.

- Diệp gia và người của phủ Tử Quận Vương đi cùng với nhau kìa.

- Mấy người đi sau lưng Diệp gia là ai thế? Cô gái trẻ tuổi kia cũng đẹp thật đấy, hình như Diệp gia đâu có người nào như thế đâu.

- Đó là Bạch Thu Tuyết của bạch gia từng vang danh một thời đây. Nhưng lúc ngưng tụ Tinh Hồn thứ hai thì có vấn đề, hình như có dấu hiệu rơi đài rồi.

Có người lập tức giải đáp ngay, mọi người nghe thế thì hiểu ra. Hóa ra là Bạch gia đến từ thành Thiên Ung, năm ngoái cũng tầm này đã từng tạo nên sóng gió không nhỏ ở hoàng thành đây mà. Dù sao thì người có Tinh Hồn đầu tiên kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ ba cũng xem như tạo ra lịch sử ấy chứ.

Đến hoàng thành rồi Bạch Thu Tuyết chẳng còn triển vọng gì nhiều, Bạch gia dần dà cũng bị người ta lãng quên. Thế nhưng Tàn Ván Thiên từng bị si nhục ở thành Thiên Ung năm xưa nay lại trở thành nhân vật vang danh ở hoàng thành.

- Tất cả người của học viện võ phủ cũng lục tục đến rồi kìa.

Lúc này lại có nhiều người đến đây tạo nên vô số con ồn ào.

- Người của công hội Tinh Hà đến rồi.

- Thần Binh các cũng đến nữa kìa, lúc trước chẳng mấy khi họ xuất hiện đâu.

- Mạc gia cũng tới rồi.

Mọi người nhìn về phía khán đài, chỉ thấy cảm xúc dâng trào. Rất nhiều thế lực lớn ở hoàng thành đều tề tựu ở Quân Lâm yến.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Quân Lâm Yến khai Mạc

Công hội Tinh Hà vượt qua khỏi tầm của hoàng quyền.

Thần Binh các thì giàu có sánh ngang cả một quốc gia.

Còn Mạc gia lại có một vị cường giả Thiên Cương cảnh mạnh nhất nước Sở.

Ba thế lực lớn này đều có được địa vị đặc biệt ở nước Sở, hôm nay đã tề tựu ở đây.

- Hình như Thần Binh các chưa bao giờ xuất hiện một cách chính thức trên khán đài Quân Lâm yến thì phải.

Trong lòng bọn họ đều đang suy nghĩ đến việc này, nhưng bây giờ Thần Binh các đã đến rồi.

Vì sao Thần Binh các lại đến đây vậy nhỉ?

Nghe đồn Thần Binh các rất coi trọng Tàn Ván Thiên. Trong cơn gió tuyết hôm ấy, Thần Binh các làm chỗ dựa cho Tàn Ván Thiên khi hắn chặn đường tam hoàng tử Sở Thiên Kiêu.

- Mấy năm rồi Mạc gia cũng không xuất hiện trên khán đài Quân Lâm yến đấy. Chẳng lẽ Mạc Khuynh Thành muốn tham gia Quân Lâm yến lần này à?

Có người tỏ vẻ tò mò rồi nhìn về chỗ người của Mạc gia. Ở đó có một bóng người khuynh quốc khuynh thành đang đứng đấy.

- Khuynh Thành, cô cũng tới đây à?

Diệp Vô Khuyết đứng ở chỗ Diệp gia, hô lên chào hỏi Mạc Khuynh Thành.

Còn Mạc Khuynh Thành chỉ liếc hán một cách hồ hững rồi không thèm để ý đến hán ta nữa.

Diệp Vô Khuyết nhìn thấy thế cũng không hề tức giận mà vẫn thản nhiên đứng đó. Lúc này về anh tuấn phi phàm của hắn hấp dẫn vô số ánh mắt của biết bao thiếu nữ. Rõ ràng một nam nhân ưu tú như Diệp Vô Khuyết sẽ có không ít người ái mộ. Trong học viện Hoàng Gia cũng có rất nhiều người chú động theo đuổi hắn.

Nhưng mà, đối với một người luôn tìm kiếm sự hoàn hảo như Diệp Vô Khuyết thì hắn cho rằng chỉ có một mỹ nhân giống như Mạc Khuynh Thành mới xứng đôi với hắn mà thôi. Có điều, Mạc Khuynh Thành chưa bao giờ thân thiện với hắn cả. Hắn cũng đã từng theo đuổi Mạc Khuynh Thành nhưng đã thất bại. Song khi thấy tất cả mọi người đều thất bại trong việc theo đuổi Mạc Khuynh Thành thì hắn cũng dần chấp nhận việc này.

Nhưng hôm nay, trong lòng của hắn có phần bức dọc vì dường như Mạc Khuynh Thành có vài phần kính trọng Tàn Ván Thiên. Còn Diệp gia thì đã từng

đại diện hán đến thành Thiên Ung mang vị hôn thê của Tần Văn Thiên đến hoàng thành.

Trong mắt Diệp Vô Khuyết, tất nhiên là Bạch Thu Tuyết không thể so sánh được với Mạc Khuynh Thành được. Nhất là bây giờ hình như Bạch Thu Tuyết đã gần như ngã xuống, còn chưa biết có thể trở thành người phụ nữ của hán hay không.

- Người trong hoàng cung đã đến rồi.

Ngay lúc này, mọi người ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, họ chỉ nhìn thấy một nhóm yêu thú đang lao đến, chúng đáp xuống phía sau vương tọa Sở Vương. Ngay sau đó có một nhóm người chậm rãi bước đến vị trí chói mắt nhất.

Mà người đứng giữa chính là Sở Thiên Kiều.

Năm nay quân vương không đến Quân Lâm yến.

Sở Thiên Kiều lại đang ngồi trên vị trí dành cho quân vương của nước Sở, điều này đồng nghĩa với việc kể từ hôm nay, quân vương nước Sở đã nói cho thiên hạ biết rằng Sở Thiên Kiều chính là người thừa kế của hán ta.

Đây là lời tuyên ngôn trong im lặng, có nghĩa là việc Sở Thiên Kiều ngồi lên vị trí quân vương nước Sở chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

- Xem ra thân thể của Sở vương bệ hạ đã như đèn cạn dầu rồi.

Trong lòng của nhiều người đang ngầm suy đoán, bằng không thì Sở vương cũng không đến mức sẽ vắng mặt trong Quân Lâm yến như thế này, lại còn chính thức giao vị trí thái tử cho Sở Thiên Kiều.

Ở hai bên Sở Thiên Kiều cũng có khá nhiều người.

Lạc Thiên Thu đứng bên trái cùng với vài thanh niên khác, còn có một vị đứng trước mặt Lạc Thiên Thu, dường như chính là trưởng bối của Lạc Thiên Thu.

Tình cảnh này khiến cho ánh mắt của những người biết rõ sự thật bên trong lóe ra ánh sáng sắc bén. Nếu như bọn họ hiểu rõ thân phận của Lạc Thiên Thu thì tất nhiên là có thể đoán ra được những người này đến từ đâu.

Ánh mắt bọn họ đều trở nên nghiêm túc hơn vài phần. Những người đó đến từ Cửu Huyền cung - thế lực đứng sau lớp màn che của nước Sở.

Còn phía bên tay phải Sở Thiên Kiều chính là bóng dáng sở hữu khí chất phi phàm. Hán chỉ đứng đó mỉm cười thê nhưng khí chất lại chẳng hề thua kém Sở Thiên Kiều chút nào, khiến cho người ta có cảm giác đây cũng là một nhân trung long phượng.

Thái tử nước Tuyết Văn Tiêu Luật - một trong song kiều, danh tiếng của hán tại nước Tuyết Văn không hề kém danh vọng của Sở Thiên Kiều tại nước Sở.

Bên cạnh Tiêu Luật còn có một nhóm thanh niên nữa, bọn họ chính là những người tài giỏi nhất nước Tuyết Văn, gồm có Tư Không Minh Nguyệt sánh vai với Tiêu Luật trở thành Song Kiều cùng với Tam Kiếm, Thất Dạ.

Lúc này, những người trên khán đài đều vội vàng đứng dậy rồi đưa mắt nhìn về phía Sở Thiên Kiều đang đi đến vị trí vương tọa. Đây là lễ tiết trước kia của Quân Lâm yến dành cho quân vương nhưng hiện tại đang dành cho Sở Thiên Kiều.

- Các vị, mời ngồi.

Sở Thiên Kiều vươn tay mỉm cười rồi tự mình ngồi lên vị trí vương tọa trước, mọi người ở đây đang chứng kiến thời khắc lịch sử.

- Tạ ơn điện hạ.

Mọi người thì lễ một cái rồi ngồi xuống.

- Mời các vị dùng tiệc.

Sở Thiên Kiều khiêm nhường nói rồi nâng chén rượu trước tỏ ý mời mọi người cạn chén.

Cùng lúc đó, trên chín chiếc đài cao lần lượt có mấy bóng người đang đi lên chuẩn bị đầy đủ bàn ghế, giấy bút.

- Hôm nay chúng ta rất vinh hạnh khi nước Tuyết Văn và nước Sở chúng ta cùng tổ chức Quân Lâm yến lần này. Ta tin rằng đây chính là thời đại hoàng kim của nước Sở ta, bây giờ, phẩm là những thanh niên kiệt xuất có tu vi Luân Mạch cảnh tầng năm đến dưới Nguyên Phủ cảnh đều có thể bước lên trên chín tòa đài cao để đăng ký tham gia Quân Lâm yến. Còn ta và những người khác ở đây thì may mắn được quan sát Quân Lâm yến lần này.

Sở Thiên Kiều mỉm cười nói với những người nơi đây, điểm quan trọng nhất để tham gia Quân Lâm yến chính là cảnh giới Luân Mạch cảnh tầng năm. Nếu cảnh giới thấp hơn thì căn bản là chẳng cần phải tham gia chiến đấu làm gì nữa.

Bởi lẽ, vốn dĩ người có tu vi dưới Luân Mạch cảnh tầng năm không thể cướp được một trong chín vị trí đứng đầu Quân Lâm yến mà những người ở cảnh

giới tầm này cũng sẽ không để vượt mắt Quân Lâm yến năm sau.

- Trên chín tòa chiến đài này, các người có thể tự lựa chọn đăng ký tại bất kỳ chiến đài nào, sau đó mỗi một tòa chiến đài sẽ tiến hành đấu loại. Mỗi một cặp đấu được lựa chọn ngẫu nhiên, cho đến khi còn lại hai người cuối cùng. Với số lượng chín tòa chiến đài thì sẽ có tổng cộng mười tám người sẽ vào vòng trong.

Một lão giả ngồi bên cạnh Sở Thiên Kiều đang phổ biến luật lệ:

- Mười tám người vừa thăng cấp này sẽ tiếp tục tiến hành quyết đấu ở vòng tiếp theo. Từ đó sẽ quyết định ra chín hạng đầu của Quân Lâm yến.

Quy tắc của Quân Lâm yến rất đơn giản, cuộc chiến tại chín tòa chiến đài diễn ra cùng một lúc, mỗi một chiến đài đều tiến hành đấu loại trực tiếp, đến khi chỉ còn lại hai người cuối cùng.

Do có chín tòa chiến đài ở đây nên những người muốn tranh giành chín vị trí đứng đầu về vang kia có thể đăng ký tham gia chiến đấu ở các chiến đài khác nhau nhằm tránh cho việc bị loại ngay từ vòng đầu đầu tiên. Chính vì lẽ đó nên sẽ không dẫn đến tình trạng những người có hi vọng tranh giành chín vị trí đầu bảng sẽ bị đào thải ra khỏi cuộc chơi.

- Thiên Thu, tiếp theo chính là võ đài của người đây.

Người cầm đầu ở bên cạnh Sở Thiên Kiều quay sang nói với Lạc Thiên Thu bằng giọng điệu bình tĩnh, còn Lạc Thiên Thu thì gật đầu đáp lại.

Hạng nhất của Quân Lâm yến lần này nhất định là của hắn.

Lạc Thiên Thu giảm mạnh xuống đất, thân thể hắn vọt lên phía trước giống hệt như hóa thành đại bàng từ trên trời lao xuống tòa chiến đài số một.

Lạc Thiên Thu hắn lựa chọn đăng ký tại chiến đài thứ nhất.

Trong khoảnh khắc tích tắc đó, một bóng người đã xuất hiện ngay bên cạnh Lạc Thiên Thu, chính là Tư Không Minh Nguyệt. Cả hai liếc nhìn nhau, trong đôi mắt của đôi phương đều lóe lên hào quang chói mắt.

- Hai người Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt này đều có hi vọng tranh giành vị trí đứng đầu Quân Lâm yến lần này. Chỉ cần nhìn vào tỷ lệ đặt cược thôi cũng đủ để nhìn ra được, ấy thế mà hai người bọn họ đều lựa chọn đăng ký tại chiến đài số một.

Ánh mắt của đám người chứng lại

, nếu như thế thì ắt hẳn ra trọng tài sẽ sắp xếp cặp đấu ngẫu nhiên sao cho hai người này đừng chạm mặt nhau mới được, bằng không thì hai tuyến thù hận giống bị đào thải thì cũng quá khó coi rồi.

Có lẽ số lượng người đăng ký tham gia thăng cấp trên tòa chiến đài số một như thế đã xác định xong luôn rồi. Nếu đã có Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt rồi thì sẽ chẳng còn một nhân vật lợi hại khác nữa mà bọn họ sẽ đăng ký ở tòa chiến đài khác.

Mọi người đi lần lượt đến các tòa chiến đài và ghi tên mình vào.

- Tình báo của phường Thiên Diệu đúng là quá mạnh. Trong số Kinh Thành Thập Tú, dường như Túy Tửu Tiên và Diệp Vô Khuyết không có ý định tham gia Quân Lâm yến, chắc hẳn bọn họ đã bước vào Nguyên Phủ cảnh rồi. Năm người phía sau trong Kinh Thành Thập Tú đã chia nhau đăng ký các tòa chiến đài khác nhau.

- Tư Không Minh Nguyệt đứng bên cạnh Tiêu Luật đã đăng ký, hai người trong Tam Kiếm, năm người trong Thất Dạ cũng ghi danh luôn rồi, với cả lực chiến của bọn họ đều đang nằm ở Luân Mạch cảnh đỉnh phong. Hơn nữa, bọn họ cũng chia nhau ra ghi danh tại các chiến đài khác nhau hết rồi.

- Một số nhân vật ưu tú của học viện Đế Tinh đã bắt đầu ghi danh rồi, nào là Âu Thần, Nhược Hoan, còn có La Thành nữa đấy. Nghe nói thực lực của bọn hắn không hề yếu hơn Giang Tú đâu bao nhiêu đâu.

- Kìa chính là Hầu Thiết, Lãnh Nha của võ phủ Thần Tướng. Tỷ lệ đặt cược của phường Thiên Diệu cho hai người này cũng khá cao, xem ra bọn họ cũng có cơ hội tiến vào chín hạng đầu rồi đấy.

Hệ thống tình báo của phường Thiên Diệu cực kỳ đáng sợ, thậm chí bọn họ còn thăm dò được cả một số ít các đệ tử thiên tài trong võ phủ Thần Tướng ít khi giao thiệp với hoàng thành.

Thậm chí, hiện giờ có một tòa Túy Diệu Lâu cách vương đài Sở Vương không xa chính là chi nhánh của Phường Thiên Diệu. Đây là nơi quan sát các trận chiến, mọi người đều có thể đến đây xem tỷ lệ đặt cược thay đổi như thế nào hoặc cược thêm một khoản nữa.

Qua một khoảng thời gian, tất cả thí sinh đều lần lượt bước lên chiến đài. Lúc này, mọi người chợt phát hiện ra một quy tắc kỳ diệu, đó là hầu như những người có hi vọng giành được chín vị trí hàng đầu đều tránh xuất hiện cùng nhau trên cùng một chiến đài, hiển nhiên là bọn họ cũng đang quan sát lẫn nhau, như thế đã ẩn ý từ trước.

Lúc phường Thiên Diệu công bố tỷ lệ đặt cược, những người được đánh giá có cơ hội giành lấy chín hạng đầu tiên theo thứ tự là: Tư Không Minh Nguyệt – một trong song kiêu của nước Tuyệt Vân, Đệ Nhị Kiếm và Đệ Tam Kiếm trong Tam Kiếm, năm người trong Thất Dạ, từ Đệ Tam Dạ đến Đệ

Thất Dạ.

Về phía học viện Đế Tinh có: Lạc Thiên Thu, Âu Thần, Giang Tú, Nhược Hoan, La Thành. Khi nhìn thấy Nhược Hoan và La Thành tham gia làm mọi người hơi ngạc nhiên, nhưng tỷ lệ chung tiền khá cao chứng tỏ bọn họ không có nhiều hy vọng thắng bằng những người khác.

Trong học viện Hoàng Gia có Thạch Tuấn đứng thứ tám trong Kinh Thành Thập Tú, tiểu vương gia Sở Trần.

Vũ phủ Thần Tướng có Hầu Thiết, Lãnh Nha.

Học viện Thần Phong có Giang Phong đứng thứ sáu trong Kinh Thành Thập Tú.

Ngoài ra còn có Diệp Chi đứng thứ bảy và Cuồng Sinh đứng thứ chín trong Kinh Thành Thập Tú.

Diệp Chi là con gái nuôi của Diệp gia còn Cuồng Sinh là đệ tử của Cuồng Dao môn - một thế lực tại hoàng thành.

Nếu những người này loại bỏ được Nhược Hoan và La Thành thì sẽ vừa đủ mười tám ghế. Có người tỉ mỉ phát hiện ra mười tám người này chia làm hai người phân ra vừa đúng với chín tòa chiến đài khác nhau.

Đương lúc này, có một bóng người bỗng xuất hiện trên chiến đài cách xa vương tọa nhất nhưng lại rất gần với đám đông. Sau khi người này vừa nhảy lên chiến đài thì tất cả mọi người ngay lập tức xông vào cả lên.

- Tàn Ván Thiên hẳn cũng ghi danh tham gia Quân Lâm yến kia, hẳn đã đi lên chiến đài số chín rồi.

Ánh mắt của Sở Thiên Kiều nhìn về phía đó, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc thú vị.

- Tàn Ván Thiên.

Diệp Vô Khuyết vừa thấy Tàn Ván Thiên xuất hiện thì nhìn thoáng qua hai cha con Bạch Thu Tuyết đang đứng đằng sau Diệp gia.

Ở vị trí Mạc gia, Mạc Khuynh Thành mỉm cười, cô nhỏ giọng cổ vũ:

- Cố gắng lên.

- Khuynh Thành, nghe nói gần đây con qua hay qua lại với tên tiểu tử Tàn gia đó.

Lúc này, một người đàn ông trung niên bên cạnh Mạc Khuynh Thành nhỏ giọng hỏi khiến cho nét mặt Mạc Khuynh Thành khựng lại, cô cười đáp:

- Không phải mọi người nói rằng hồi xưa Mạc gia và Tàn phủ có mối quan hệ tốt đẹp à, con khá hợp ý với Tàn Ván Thiên, cho nên mới kết bạn với hắn thôi mà.

- Chỉ có thể thôi hả?

Người đàn ông trung niên nhìn con gái của mình hỏi.

- Cha đang nghĩ đi đâu thế?

Mạc Khuynh Thành thấy phụ thân nhìn mình chăm chăm thì gương mặt không khỏi đỏ ửng, vô cùng xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Một Năm Lâu Quá, Chỉ Thiếu...

Lạc Thiên Thu, người của Diệp gia, Âu gia, Mục gia và Yến gia đều nhìn thấy Tàn Ván Thiên, thế nhưng mỗi người lại có suy nghĩ khác nhau.

Tuy Tàn Ván Thiên có thực lực không tồi và đã từng đánh bại Yến Vũ Hàn, thế nhưng trong Quân Lâm yến này dường như hắn chẳng hề có cách nào để mà tranh ghế.

- Hắn chính là Tàn Ván Thiên đúng không?

Một lão giả ở phía Mục gia hỏi nhỏ Mục Nhu ngồi bên cạnh, hắn đã từng nhìn thấy bức tranh về Tàn Ván Thiên.

- Vâng.

Mục Nhu gật nhẹ đầu, ánh mắt nhìn về phía Tàn Ván Thiên toát lên một tia sáng kì lạ. Họạ quyền thần văn kia giúp cô có được một lời hứa hẹn của Công Dương Hoàng, cô còn chưa tự mình cảm ơn Tàn Ván Thiên về việc này kia.

Thế nhưng Mục Nhu cũng hơi lo lắng. Bởi vì Quân Lâm yến khác với những trận đánh luận bàn bình thường. Nước Sở trọng võ, trên chiến trường trọng nhất nước Sở này, ai cũng muốn giành được thứ hạng cao, trận đánh nào cũng vô cùng khốc liệt, thương vong là chuyện bình thường. Chỉ khi một người nhận thua thì đối phương mới buộc phải dừng tay.

Mà chỉ cần một người chưa hô nhận thua thì người kia có thể ra tay độc ác. Mất mạng trong Quân Lâm yến cũng chẳng phải là chuyện lạ gì.

Dù là thanh niên xuất sắc của học viện nào, thế lực nào mà chết trận vì bản thân không chịu thua thì cũng không có lý do gì để trách cứ đối thủ.

Bạch Thu Tuyết đương nhiên cũng nhìn thấy người kia. Trong lòng cô vẫn còn khúc mắc, bởi vì đối tượng mà cô từng từ hôn nay đã kéo khoảng cách với giữa hân và cô mỗi lúc một xa.

“Chắc hân tham gia Quân Lâm yến chỉ là để góp vui thôi.” Bạch Thu Tuyết nghĩ thầm trong lòng như đang tự an ủi bản thân.

- Hân chỉ là một nhân vật phụ mà thôi, tham gia Quân Lâm yến lần này trừ để người ta làm nhục ra thì còn có ý nghĩa gì đâu?

Bạch Thanh Tùng nói với giọng thần nhiên như là đang cố ý nói cho Bạch Thu Tuyết nghe. Đương nhiên hân biết Bạch Thu Tuyết có khúc mắc, bởi vì trong lòng hân cũng vậy.

Ánh mắt của Giang Tú lúc này đây cực kì sắc bén. Tàn Ván Thiên báo danh tại chiến đài số chín, mà hân cũng báo danh ở chiến đài này.

Chuyện này nghĩa là hai người bọn họ có cơ hội chạm mặt nhau.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Giang Tú nở một nụ cười lạnh. Hi vọng thực lực của Tàn Ván Thiên lợi hại một chút, thế thì mới không bị đào thải quá sớm đến mức không có cơ hội để gặp được hân luôn.

Thần sắc của Yến Vũ Hân cũng rất lạnh lùng. Hân cũng báo danh cùng một chiến đài với Tàn Ván Thiên.

Chỉ một lúc sau thì đã không còn ai đi tới phía chiến đài số chín nữa, tất cả những người muốn tham gia Quân Lâm yến đều đã báo danh, mỗi một chiến đài đều có hơn trăm người.

Chiến đài ít người nhất dĩ nhiên là chiến đài số một, bởi vì hai người xuất sắc nhất là Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt đều ở đó, ai lại dám lên làm pháo hôi đây? So với các chiến đài khác thì lên chiến đài số một cơ bản là chẳng thấy có hi vọng gì.

Người ngồi trước nhất ở vị trí của nhóm người Thần Bình các cực kì hấp dẫn sự chú ý của người khác. Đó là một người phụ nữ khoảng hai lăm, hai sáu tuổi mang vẻ đẹp yêu kiều và quyến rũ mê người của phụ nữ trưởng thành. Người phụ nữ này chính là phó các chủ An Lư Yên của Thần Bình các.

Lúc này, An Lư Yên đang mỉm cười nhìn chín chiến đài mà nói:

- Mười tám người xuất sắc nhất được phân bố đều thật, mỗi chiến đài có hai người, cứ như là đã được sắp xếp từ trước vậy.

- Như vậy mới có thể khảo nghiệm được những người khác, muốn đột phá từ chín chiến đài này thì buộc phải vượt qua bọn họ mới được.

Dương Trầm ở cạnh đó mỉm cười:

- Người ở chiến đài số chín mà Tàn Ván Thiên đang đứng kia khá yếu, chỉ có Giang Tú đứng chốt trong kinh thành thập tú và Thất Dạ xếp hạng bảy trong Thất Dạ. So với các chiến đài khác thì chắc là chiến này dễ đột phá nhất đây.

- Người đánh giá nhầm rồi.

An Lư Yên cười nói:

- Vì tất cả mọi người đều cho rằng chiến đài này dễ đột phá nên những người có thực lực khá mạnh đều báo danh ở đó, ví dụ như La Thành của học viện Đế Tinh, hân chẳng yếu chút nào. Còn Yến Vũ Hân nữa, hân đã đột phá Luân Mạch cảnh tầng tám, thực lực hân là cũng không thấp đâu. Ta cho rằng trận chiến trên chiến đài số chín lại là khốc liệt nhất đấy.

- Ta lại không hề nghĩ đến điểm ấy, Thần Bình các chúng ta không hiểu nhiều về mấy thanh niên trẻ tuổi ở bên ngoài, thế nhưng các thế lực khác chắc là đã nhìn thấu rồi nhĩ.

Dương Trầm cười nói. Đúng lúc ấy thì người ở bên cạnh Sở Thiên Kiều lại nói:

- Mời chín học viện và võ phủ lớn phái đại biểu lên điểm tướng.

Từ mỗi học viện và võ phủ lớn có một người đứng dậy, sau đó bọn họ bay vút lên không rồi hạ xuống chín chiến đài, rồi nhận lấy danh sách và đồng thời cầm bút.

Chín học viện và võ phủ lớn vừa đủ làm trọng tài phụ trách điểm tướng chiến đấu cho chín chiến đài.

- Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?

Vô số người xung quanh mảnh đất Sở Vương đài rộng lớn ngược mắt nhìn lên chín chiến đài, đây sẽ là một buổi thịnh yến.

Người trên khán đài dường như cũng không dồn nhiều chú ý lên bàn tiệc rượu, mà đều đặt chờ mong lên môn hạ đệ tử của mình, hi vọng họ có thể biểu hiện thật tốt.

- Chiến đài số một, Lạc Thiên Thu đấu với Hà Vũ.

- Chiến đài số hai, Đệ Nhị Kiếm đấu với Bạch Minh.

- Chiến đài số ba, Đệ Tam Dạ, đấu với Vương Tiêu.

Từng câu gọi tên không ngừng vang lên, dường như trọng tài của các học viện và võ phủ lớn đều đã hẹn ngầm từ trước, những cái tên mà họ hô lên đều là những cường giả được coi trọng nhất trong Quân Lâm yến lần này.

Tam Kiếm Thất Dạ đến từ nước Tuyết Vân không dùng tên thật để báo danh, mà chỉ lấy “Kiếm” và “Dạ” làm biệt hiệu.

Ánh mắt mọi người hướng theo tiếng hô, và rồi mau chóng dừng lại trên người trọng tài chiến đài số chín. Giang Tú rất nóng lòng. Người đầu tiên được xưng tên ở các chiến đài trước đều là người được coi là giỏi nhất, thế thì lần này người được xưng tên trước chắc chắn sẽ là hắn rồi.

- Chiến đài số chín, Giang Tú đấu với Tàn Ván Thiên.

Câu nói cuối cùng vang lên làm cho ánh mắt của Giang Tú hơi trợn lên. Hắn liếc nhìn trọng tài chiến đài số chín. Cái tên đầu tiên mà trọng tài đọc đúng là Giang Tú, nhưng không ngờ người đầu trận đầu với hắn lại là Tàn Ván Thiên.

- Tàn... Ván... Thiên.

Sau phút sững sờ ban đầu, Giang Tú nhếch khóe miệng lên cười một cách lạnh lùng.

Đây là trận chiến đầu tiên trong Quân Lâm yến, năm nay là năm đầu tiên Giang Tú hắn được đứng trên chiến đài này, và cũng là lần đầu tiên của Tàn Ván Thiên.

Đại sư thiên tài về chạm khắc thần văn và thiên tài tu hành được vô số người thừa nhận, mà bị người ta đánh bay xuống đài bằng thủ đoạn tàn khốc thẳng tay ngay từ trận đấu đầu tiên, thế rồi biến mất luôn khỏi Quân Lâm yến, chắc là cảnh tượng ấy phải thú vị lắm đây.

Tàn Ván Thiên cũng ngẩn ra và đôi mắt nhìn trọng tài chiến đài số chín hơi lóe lên, người này không có ý đó chứ?

Trận đầu đã phải đấu với Giang Tú xếp thứ mười trong kinh thành thập tú. Cho dù hắn chỉ xếp thứ mười nhưng cũng là một trong kinh thành thập tú đấy, thực lực tất nhiên là không thể nghi ngờ.

Mọi người xung quanh cũng rất đổi ngạc nhiên, Tên tuổi của Giang Tú và Tàn Ván Thiên đều vang dội như sấm bên tai họ vậy.

Một người là kinh thành thập tú, một người là đại sư chạm khắc thần văn được ca tụng là có thiên phú cao nhất hoàng thành, cả hai người đều có thiên phú chiến đấu cực kì cường đại.

Bọn họ chạm mặt nhau ngay trong trận đầu, khiến cho chiến đài số chín mau chóng giành được sự chú ý còn cao hơn cả chiến đài số một.

Lúc này đây, rất nhiều người suy nghĩ chắc hẳn Tàn Ván Thiên chỉ coi Quân Lâm yến là một lần thí luyện mà thôi. Chẳng lẽ lần thí luyện này kết thúc ngay ở đây ư? Thế thì không khỏi hơi hơi nực cười.

Trọng tài kia cũng thú vị thật đấy. Thế nhưng cũng không ai nói thêm cái gì, chung quy ở Quân Lâm yến này chỉ dựa vào thực lực, tài phán điểm danh ai lên chiến đấu mà chẳng được.

- Nhớ chú ý an toàn đấy.

Tần Dao chẳng để tâm mọi người nghĩ cái gì. Cô chỉnh lại vạt áo cho Tàn Ván Thiên rồi mỉm cười dặn dò. Cô không quá để ý đến việc Tàn Ván Thiên thắng hay thua, nhưng mà hắn nhất định phải xuống đài bình yên vô sự.

- Thể hiện cho tốt, đừng để cho bọn ta thất vọng đấy.

Nhược Hoan cười khanh khách. Áp lực của hắn trong trận chiến này quả là lớn vô cùng.

- Lão đại, trông vào người đó.

Phạm Nhạc nhếch miệng cười. Bây giờ tỉ lệ chung tiền mà Phưởng Thiên Diệu đưa ra cho chín thứ hạng cao nhất còn chưa có tên của Tàn Ván Thiên, cho dù có đưa tên hắn ra cũng chẳng ai đặt cược tiền cho hắn. Mập mạp chờ mãi hồi lâu, không ngờ cơ hội lại xuất hiện ngay trận chiến đầu. Chỉ cần Tàn Ván Thiên thắng Giang Tú thì tên của hắn sẽ xuất hiện ở Phưởng Thiên Diệu ngay thời.

- Ta sẽ cố gắng.

Tàn Ván Thiên mỉm cười đi lên chiến đài số chín, chỉ một lát sau hắn đã đứng trên đài.

Giang Tú cũng đi lên chiến đài và đứng trước mặt Tàn Ván Thiên.

Trong giờ khắc này đây, trên chín chiến đài, mười tám cường giả trẻ tuổi đồng thời bước lên võ đài Quân Lâm yến.

Từ thời khắc này, chương mới của Quân Lâm yến đã mở ra.

Mạc Khuynh Thành, Mục Nhu, Yên Vũ Hàn, Diệp gia, Âu gia, Bạch gia, Thần Bình các, công hội Tinh Hà đều đổ dồn ánh mắt về phía hai người trên chiến đài số chín. Tàn Ván Thiên sẽ bị đào thải ngay trong trận chiến đầu tiên này ư?

Khỏe miệng Giang Tú nhếch lên tạo nên thần sắc đầy hứng thú. Hắn đã từng đánh với Tàn Ván Thiên cách đây không lâu, dù Tàn Ván Thiên có chút thực lực, thể nhưng khi trận chiến chân chính bắt đầu thì kẻ kia tuyệt đối chẳng có lấy nửa phần cơ hội.

- Tàn Ván Thiên, trên chiến đài được vạn người chú mục này, mà kẻ được gọi là thiên tài như ngươi lại bị đào thải từ trận chiến đầu tiên, thì có phải là thú vị lắm không?

Giang Tú nói với vẻ thần nhiên.

Tàn Ván Thiên không đáp lời mà chỉ hơi ngẩng đầu, hướng ánh mắt nhìn thẳng lên bầu trời cao rộng.

Mặt trời đã từ từ nhô lên từ phía đằng Đông, để rồi tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được ánh hào quang của nó.

Thiếu niên tới từ thành Thiên Ung xa xôi, trải qua muôn vàn gian khổ, vượt qua bao lần sống chết gập ghềnh, cuối cùng đứng vững trên Quân Lâm yến nước Sở. Ngày hôm nay hắn sẽ khiến cho cả nước Sở thấy rõ ánh hào quang của chính mình.

Ngày hôm nay, hắn sẽ đứng trước cả nước Sở này, mà khẳng định tên tuổi của mình thêm một lần nữa.

Mạc Thương từng nói một năm sau chính là lúc hắn tỏa ánh hào quang.

Thế nhưng một năm quá lâu, hắn phải tranh đoạt trong một chiều một sớm.

Hôm nay hắn đứng ở nơi này, không vì gì khác, chỉ vì vị trí đệ nhất mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Kiếm Đâm Ra, Máu Tươi Đỏ

Tàn Ván Thiên đứng đó ngẩng đầu nhìn trời cao, khuôn mặt niên thiếu tuấn tú đậm mực mà an tĩnh nở nụ cười xán lạn như ánh mặt trời, trông có vẻ tự tin vô hạn.

Ánh dương rơi xuống khuôn mặt anh tuấn làm tăng thêm mấy phần đẹp đẽ, lúc này đây thiếu niên như toát ra mị lực đặc biệt vô cùng.

- Tiểu tử này khôi ngô thật.

Ở vị trí của Mạc gia, phụ thân của Mạc Khuynh Thành nhìn thấy khuôn mặt tắm ánh mặt trời của Tàn Ván Thiên thì không khỏi cười nhẹ mà nói:

- Tàn gia có con cháu như thế quả là hiếm thấy. Thiếu niên này bước đi trong mưa gió, đi đến võ đài lớn nhất nước Sở dựa vào cố gắng của bản thân mình, hi vọng là hắn có thể sáng tạo ra kì tích.

Người của Mạc gia chân thành chúc phúc Tàn Ván Thiên.

- Hắn sẽ làm được.

Mạc Khuynh Thành cười dịu dàng. Tàn Ván Thiên lúc này thật sự là quá đẹp trai.

Đám người nhìn thấy Tần Vãn Thiên vẫn tươi cười thì không khỏi cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ hắn thật sự không để ý việc bị đá xuống đài ngay từ trận đấu đầu tiên, rồi hoàn toàn biến mất khỏi võ đài Quân Lâm yến ư?

Hay là hắn tự tin đến mức mù quáng, cho rằng mình có thể thắng được Giang Tú trong kinh thành thập tú?

Đúng lúc này thì một tiếng vang lớn phát từ từ chiến đài số một, Lạc Thiên Thu vừa đánh bại đối thủ của hắn chỉ bằng một quyền. Vì không chủ động nhận thua nên đối thủ của hắn bị một quyền lôi đình đánh cho bay thẳng ra ngoài, gân cốt toàn thân đứt hết, kinh mạch bị phế, cực kì thể thảm.

Đây là trận chiến diễn ra nhanh nhất, Lạc Thiên Thu chỉ chừa lại cái mạng cho đối phương. Dường như hắn đang tuyên bố với mọi người bằng một tư thái bá đạo rằng: Quân Lâm yến năm nay là vũ đài của riêng mình hắn.

Cùng lúc ấy, trên chiến đài số chín, khí thế trên người Giang Tú bạo phát. Kiếm khí cường liệt điên cuồng gào thét. Một thanh kiếm ngưng tụ từ nguyên lực tinh thần xuất hiện trong tay hắn.

Trên chiến đài Quân Lâm yến không được sử dụng thần binh, nếu không sẽ mất đi sự công bằng.

Cuồng phong cuộn lên từ thanh kiếm càn quét cả không gian, Kiếm Chi Tinh Hồn của Giang Tú phóng ra, kiếm ý bùng nổ quanh thân kiếm trở nên càng thêm cuồng bạo.

Tiếng rít chói tai vang lên, khí tức của Giang Tú cứ ngùn ngụt bốc cao mãi cho đến mức đỉnh phong.

- Đây là...

Dù ở rất xa nhưng mọi người vẫn thấy luồng khí tức và kiếm khí không ngừng bốc lên, trong lòng họ đều hơi rung động.

Giang Tú còn chưa bắt đầu chiến đấu đã bộc phát khí tức mạnh nhất của bản thân, không hề che giấu thực lực để chuẩn bị cho bước tấn công kế tiếp, động tác ấy ẩn chứa sự tự tin khôn tả. Đồng thời hắn cũng muốn tuyên bố cho Tần Vãn Thiên biết rằng, trước mặt Giang Tú hắn thì thứ được gọi là thiên tài như Tần Vãn Thiên chẳng là cái thá gì.

Giang Tú muốn dùng công kích bá đạo trực diện phá nát Tần Vãn Thiên. Hắn là Giang Tú, là một trong kinh thành thập tú. Hôm ấy hắn bị Tần Vãn Thiên sỉ nhục trong học viện Đế Tinh, hôm nay hắn phải đòi lại cho bằng hết.

- Bây giờ ngươi vẫn có sự lựa chọn để rời khỏi vũ đài không thuộc về mình này. Ngươi muốn tự cút xuống hay là để ta ra tay?

Giang Tú nói hồ hững như đang cố ý làm nhục Tần Vãn Thiên.

Trong cơ thể của Tần Vãn Thiên, bảy luân mạch điên cuồng bùng nổ, nguyên lực tinh thần trong người như đang sôi trào. Khí thế của hắn cũng bùng lên.

- Qua ngày hôm nay, trong kinh thành thập tú sẽ không còn cái tên Giang Tú nữa.

Giọng nói của Tần Vãn Thiên chậm rãi cất lên. Trong sự bình thản lại ẩn chứa niềm tự tin không gì sánh kịp.

Loại tự tin này làm cho mọi người đều cảm thấy hơi ngạc nhiên. Không một ai nghĩ rằng khi đối mặt với kinh thành thập tú mà Tần Vãn Thiên vẫn có thể thản nhiên thốt ra lời nói ngông cuồng làm vậy.

Qua ngày hôm nay, trong kinh thành thập tú sẽ không còn cái tên Giang Tú nữa.

- Luân Mạch cảnh tăng bảy!

Mạc Thương ở khu khán đài của học viện Đế Tinh cảm nhận được khí tức trên người Tần Vãn Thiên thì nở nụ cười nhẹ. Nói đến Tần Vãn Thiên, Mạc Thương cũng cảm thấy hơi hồ thẹn, bởi vì người đệ tử này có thiên phú quá xuất chúng nên căn bản Mạc Thương chẳng chỉ bảo cho hắn được gì. Công pháp thì hình như hắn đã tự có, thuật thần thông hắn cũng luyện thành thạo, không cần người ta phải chỉ dạy cho.

Chuyện này làm cho Mạc Thương buồn bực lắm. Hắn hiểu rằng thế có nghĩa là năng lực của hắn không đủ để chỉ bảo đệ tử mình. Hắn không khống chế nổi thiên phú của Tần Vãn Thiên, cho nên mới đề xuất hiện tình huống như thế.

Đương nhiên Mạc Thương cũng rất kiêu ngạo vì Tần Vãn Thiên, đây là đệ tử mà hắn khai quật ở thành Thiên Ung mang về đây.

Hôm nay hắn đã muốn tuyên bố sự tồn tại của mình cho cả nước Sở rồi sao?

Mạc Thương rất mong chờ nhưng cũng rất hồi hộp, Tần Vãn Thiên có thể thắng Giang Tú được không đây?

Mọi người cảm nhận được khí tức của Tần Vãn Thiên thì đều thấy bất ngờ. Nghe nói khi hắn vào học viện Đế Tinh thì mới chỉ là Luyện Thể cảnh mà thôi, thế mà bây giờ mới có một năm trôi qua, hắn đã lên tới Luân Mạch cảnh tăng bảy, hơn nữa còn có thành tựu lớn về thần văn. Cho dù hắn thể hiện không tốt ở Quân Lâm yến thì mọi người cũng sẽ không có ý kiến gì nhiều, bởi vì đó là do số mệnh.

Hắn đã xuất sắc lắm rồi.

Thực lực Luân Mạch cảnh tầng bảy của Tần Vãn Thiên làm cho Diệp Triển kích động, đến cả Liễu Nghiên, Bạch Thu Tuyết và Bạch Thanh Tùng cũng kích động theo.

Diệp Triển từng đuổi giết Tần Vãn Thiên, thế nhưng giờ đây bọn họ đã không cùng cấp bậc. Bạch Thu Tuyết và Bạch Thanh Tùng lại càng biết rõ, một năm trước Tần Vãn Thiên thậm chí còn chưa có thực lực Luyện Thể cảnh.

Mà trên thực tế, lúc bấy giờ Tần Vãn Thiên mới vừa tiếp xúc với tu hành.

Các chiến đài khác nhanh chóng phân thắng bại, thế nhưng nhiều người không hề để ý đến. Không có một chiến đài nào hấp dẫn nhiều sự chú ý như chiến đài thứ chín.

Không chỉ vì danh tiếng của hai người trên đài, mà còn vì lòng kiêu ngạo của Giang Tú và sự tự tin của Tần Vãn Thiên.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Giang Tú chuyển động. Chỉ trong nháy mắt hắn đã xuất hiện ở trước mặt Tần Vãn Thiên, bàn tay hắn rung lên, bóng kiếm rực rỡ xán lạn như mưa sao đầy trời.

- Kiếm Nhược Tinh Vũ, Giang Tú lại luyện Điểm Tinh Kiếm Pháp tới được cảnh giới này thì chỉ cần một kiếm là đủ để bịt kín hết thảy đường lui của Tần Vãn Thiên, rồi bao phủ hắn trong kiếm vũ đầy trời. Không hổ là kinh thành thập tú.

Kinh thành thập tú tuyệt đối không phải là thùng rỗng kêu to, bọn họ có thể được xếp hạng trong đó chứng minh bọn họ đã từng khẳng định được chính mình.

Tần Vãn Thiên không hề cử động. Hắn bình thản đứng đó như thể trước mặt không phải là kiếm quang giết chóc kín trời.

Thần sắc của hắn vẫn bình tĩnh chẳng hề thay đổi, tay hắn thậm chí còn không cảm bình khí ngưng kết ánh sao, cảnh ấy làm cho rất nhiều người cảm thấy khó hiểu, hắn tự tin, hay là tự đại?

Trong mắt Giang Tú lóe lên sát ý, nếu Tần Vãn Thiên tự tìm đường chết thì hắn sẽ cho kẻ kia toại nguyện.

Nếu Tần Vãn Thiên chết trên vũ đài Quân Lâm yến thì cho dù học viện Đế Tinh có muốn che chở cho hắn cũng chẳng nói được gì.

Kiếm quang như mưa sao là tà đầy trời mang theo sát ý khủng bố đâm thẳng về phía Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên đương nhiên có thể cảm giác được, Giang Tú đã động sát tâm rồi.

Tần Vãn Thiên phóng thích cảm giác của mình lên mức tận cùng, một luồng lực lượng kì diệu tràn ra, là đại mộng khí tức.

Kiểm Tinh Hồn dẫn nguyên lực tinh thần vào làm gia tăng sự sắc bén cho mũi kiếm, Lôi Điện Tinh Hồn gia tăng sự cuồng bạo của lôi điện, Đại Mộng Tinh Hồn đương nhiên cũng mang trong mình ý cảnh của giấc mơ.

Chỉ trong nháy mắt ấy, Giang Tú cảm thấy một cảm giác mơ hồ không chân thật, như thể công kích từ kiếm của hắn phát ra trở thành hư ảo.

Tần Vãn Thiên không giống Giang Tú. Đây là lực lượng thuộc về hắn, khi khí tức của mộng phóng thích ra thì hắn ở trong chính khí tức ý cảnh của mình, hắn có thể cảm nhận được hết thảy một cách rõ ràng, đồng thời cũng cảm giác được bóng kiếm rợp trời như mưa sa.

Mỗi kiếm đều lạnh lẽo thấu xương, mỗi kiếm đều muốn lấy mạng người.

Thế nhưng dường như Tần Vãn Thiên thấy được quỹ tích của mỗi đường kiếm một cách rõ ràng. Cuối cùng, hắn cử động.

Thân thể hắn dường như hóa thành một bóng mờ hư ảo lướt đi không ngừng.

Mỗi bước chân của hắn đều không lớn, thế nhưng hắn lại có thể đi xuyên mưa kiếm một cách cực kì khéo léo.

Kiểm, dường như chẳng thể chạm tới người hắn.

Thần động, thân thể động.

- Cửu Thiên Côn Bằng quyết, cấp Thần Động.

Thần sắc của trưởng lão học viện Đế Tinh chứng lại. Đây là cảnh giới cao nhất của Cửu Thiên Côn Bằng quyết ở Luân Mạch cảnh, cấp Thần Động vượt qua cả cấp Hoàn Mỹ.

- Xem ra năng lực lĩnh ngộ của người này đối với thần thông còn bị thiên phú của hắn trong phương diện khác che mờ.

Bọn họ nghĩ thầm trong lòng. Tần Vãn Thiên mới ở Luân Mạch cảnh tầng bảy đã tu luyện môn thần thông cơ hồ không ai tu luyện này đến mức cực hạn trong cảnh giới Luân Mạch rồi.

Mưa kiếm hạ như mưa sa phủ kín cả bầu trời, lại chẳng thể đánh trúng cơ thể hắn.

Thân pháp bước vào tầng Thần Động vô cùng hoàn mỹ. Nếu nói rằng trên chiến đài Quân Lâm yến này hiếm ai có thân pháp sánh bằng Tần Vãn Thiên thì cũng không phải là quá khoa trương.

Thần sắc của Giang Tú thay đổi, hần biến chiêu trong khoảnh khắc, kiếm ý vẫn ùn ùn không dứt.

Thế nhưng trong khoảnh khắc hần biến chiêu thì Tần Vãn Thiên cũng cử động. Hần đạp xuống mặt đất một bước, nguyên lực tinh thần thông qua luân mạch chảy xuống hai chân, thân thể hần áp sát ngay trước mặt Giang Tú chỉ trong giây lát. Tốc độ đáng sợ đến mức Giang Tú thấy như không thực.

Giang Tú hành động cực kì quyết đoán và sáng suốt: hần quăng kiếm.

Kiểm của Giang Tú biến thành ánh sao tiêu tan trong không trung, tay phải của hần chém thẳng ra sắc bén y như lưỡi kiếm. Nếu chiêu này chém trúng thì có thể bỏ đời thân thể của Tần Vãn Thiên ra.

- Trảm Kiếm quyết. Tuy không phải thần thông lợi hại gì, thế nhưng dùng vào thời điểm này thì lại cực diệu. Năng lực ứng biến của Giang Tú khi chiến đấu đúng là vô cùng mạnh.

Nhiều người không kịp được tiếng tán thưởng. Khán giả trên đài là người có kiến thức rộng rãi, đều đã tiếp xúc hoặc hiểu biết về các thần thông đẳng cấp không cao. Họ chỉ khó có cơ hội động vào một vài thần thông cấp cao hoặc bí kíp của các tông môn gia tộc mà thôi.

ẦM!

Tần Vãn Thiên đánh ra Lạc Sơn chiêu tụ lực từ lâu. Kiếm thiên về sát phạt và sắc bén, thích hợp chiến đấu ở cự li xa. Trong cự li gần như thế này, lực sát thương của Lạc Sơn chiêu lại trở nên kinh khủng vô cùng.

Trong nháy mắt ấy, Giang Tú cảm thấy một ngọn núi cao sừng sững đổ ập xuống người mình, lưỡi kiếm sắc bén bị phá tan trong khoảnh khắc.

Uy lực của Lạc Sơn chiêu mà Tần Vãn Thiên đánh ra cường đại đến mức ép cho Giang Tú hít thở không thông. Tần Vãn Thiên tu vi Luân Mạch cảnh tầng bảy làm sao có thể đánh ra Lạc Sơn chiêu uy lực chừng ấy?

Nghiền nát hết thầy, phá hủy hết thầy, khiến cho Giang Tú cảm thấy mình như bị vây trong cảnh mộng.

Giang Tú thoái lui về phía sau, đồng thời hội tụ một luồng lực lượng khủng bố. Chỉ một loáng sau, vô số kiếm quang như ngưng tụ cùng nhau hóa thành một thanh kiếm khổng lồ đáng sợ, chém thẳng về phía Lạc Sơn chiêu.

Một tiếng nổ vang vọng phát ra, đại kiếm chém xuống Lạc Sơn chiêu, cắt vào thật sâu nhưng lại không thể phá vỡ. Động tác của Giang Tú ngừng lại trong chớp mắt, chỉ một chớp mắt ấy đã đủ để quyết định hết thầy.

Tần Vãn Thiên vung tay, và rồi dường như một luồng kiếm quang loáng lên. Theo kiếm quang ấy, máu văng tung tóe.

- Kiếm có sát ý, ta chặt cánh tay cầm kiếm của ngươi!

Tần Vãn Thiên vừa dứt lời thì Giang Tú đã tru lên thảm thiết rồi lùi mãi về phía sau. Hần dùng tay trái bịt tay phải, máu tươi tuôn chảy không ngừng nhỏ thành dòng xuống chiến đài, cánh tay phải của hần đã lẫn lóc trên mặt đất.

Cả không gian chìm vào thinh lặng.

Kiểm có sát ý, ta chặt cánh tay cầm kiếm của ngươi!

Qua ngày hôm nay, trong kinh thành thập tú sẽ không còn cái tên Giang Tú nữa!

Nhưng mà, Tần Vãn Thiên vốn không có sở trường kiếm pháp, kiếm quang ấy ở đâu ra?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Danh Tiếng Tần Vãn Thiên

Chiến đài số chín của Quân Lâm yến đang thu hút sự chú ý của mọi người.

Kết quả của trận chiến này mang đến chấn động không thể nghi ngờ.

Giang Tú người đứng thứ mười trong kinh thành thập tú, trong khoảnh khắc đối đầu ngắn ngủi, cánh tay phải cầm kiếm của hần đã bị Tần Vãn Thiên dùng kiếm chặt đứt. Giống như những gì Tần Vãn Thiên đã nói, từ nay về sau sẽ không còn cái tên Giang Tú trong kinh thành thập tú nữa.

Ai bảo rằng Tần Vãn Thiên tham gia Quân Lâm yến lần này chỉ để rèn luyện? Hẳn dùng trận chiến này để tuyên bố với tất các những người nước Sở rằng, một năm quá dài, hẳn muốn bộc lộ hào quang trong Quân Lâm yến năm nay.

Hẳn dùng cuộc chiến này để khẳng định ai mới là vương giả tại chiến đài số chín.

Giang Tú, người được đánh giá cao nhất tại chiến đài số chín có khả năng lọt vào chín vị trí đầu tiên trong Quân Lâm yến đã bị loại khỏi cuộc chiến. Thảm hại hơn chính là hẳn còn bị chém đứt một cánh tay, quả thực hết sức châm chọc.

Người của học viện Đế Tinh lại nghĩ nhiều hơn một chút. Khoảng thời gian trước, Giang Tú đã làm nhục Tần Vãn Thiên trước bìa Đế Tinh, hẳn đã từng nói Tần Vãn Thiên có được thành tựu hôm nay là nhờ vào vận may và kỳ ngộ không tẻ. Hẳn, kinh thành thập tú xem thường những thành tựu Tần Vãn Thiên đạt được.

Song, chỉ một tháng ngắn ngủi trôi qua, người bị hẳn chất vấn đã mượn trận chiến tại võ đài danh giá nhất để chặt đứt cánh tay hẳn qua mấy đợt tấn công.

Danh tiếng của thiên tài đứng đầu nhóm tân sinh học viện Đế Tinh há lại là danh hã? Thậm chí có người còn dự đoán, từ hôm nay trở đi, mọi người sẽ đánh giá kỹ càng thiên phú của Tần Vãn Thiên lần nữa, hẳn chỉ là thiên tài đứng đầu tân sinh học viện Đế Tinh nữa không?

Dường như vinh quang lần này còn lâu mới đủ.

Trên khán đài, một vài người lợi hại đã ngấm ngấm phân tích trận chiến vừa rồi. Xét trên một phương diện khác thì căn bản là Giang Tú vừa chưa bộc phát thực lực thì đã bị chém đứt cánh tay rồi, Tần Vãn Thiên không hề tiết tấu trần đầu quá nhanh, quá hoàn mỹ. Tuy Giang Tú chủ động tấn công, song trong tích tắc khi Cửu Thiên Côn Bằng quyết được giải phóng thì thế cục đã bị không hề chế trong tay Tần Vãn Thiên.

Dù cho Giang Tú sở hữu kiếm quyết mạnh mẽ cũng không có chỗ dùng, căn bản là chẳng có cơ hội để sử dụng.

Tần Vãn Thiên như thể là một người chiến đấu trời sinh vậy, sở hữu năng lực nắm bắt cực kỳ nhạy cảm. Hẳn đã chớp lấy cơ hội trong chớp mắt kia để giành lấy phản thắng, loại thiên phú này đúng là có chút đáng sợ.

Nhưng mà, chiêu kiếm vừa rồi của Tần Vãn Thiên làm bọn họ khó hiểu.

Đánh thế lực lớn kia đều đã điều tra Tần Vãn Thiên nhưng dường như bọn họ chưa bao giờ nghe nói Tần Vãn Thiên sử dụng kiếm thuật, mà mới vừa rồi nếu sử dụng quyền pháp hoặc chưởng pháp sẽ không thể chém đứt tay Giang Tú nhanh như chớp như vậy được, chỉ có kiếm mới có thể nhanh và sắc bén đến vậy thôi.

Thực ra, đối với một người lĩnh ngộ được mối liên hệ giữa thần thông và thần văn và cũng như là cô đọng thần nguyên từ thần văn như Tần Vãn Thiên thì việc sử dụng kiếm thuật đơn giản cũng chẳng lạ gì. Hẳn quá quen thuộc thần văn, chỉ cần trong tích tắc thôi là hẳn có thể phác họa nguyên lực tinh thần thành kiếm, ngay sau đó dùng lực lượng thần thông bộc phát nó ra.

Đây là một việc làm người ta khó có thể tưởng tượng được nhưng nếu là Tần Vãn Thiên thì lại cực kỳ đơn giản.

Thậm chí, hẳn còn không nghĩ đến kiếm quang vừa rồi mà lúc này hẳn đang nhìn chằm chằm Giang Tú một cách bình tĩnh lạnh nhạt, hệt như cách hẳn bước lên chiến đài này vậy, chẳng khác nào hẳn đang làm một việc đơn giản chả có ý nghĩa gì lớn.

Hẳn nắm rõ mục tiêu của mình khi tham dự Quân Lâm yến này nên việc đánh bại Giang Tú không phải là chuyện đáng để kiêu ngạo. Huống hồ hẳn còn chưa đánh bại Giang Tú khi đối phương trong trạng thái mạnh nhất.

- Có cần tiếp tục chiến đấu không?

Tần Vãn Thiên hỏi bằng giọng bình tĩnh. Hẳn không dùng lời nói để làm nhục Giang Tú, bởi luồng kiếm quang kia đã có sức nặng hơn bất kỳ câu từ nào rồi.

Giang Tú mặt cắt không còn một giọt máu, duy chỉ có cánh tay hẳn đang chảy máu không ngừng.

Hẳn là Giang Tú, một trong kinh thành thập tú, vốn dĩ hẳn đang mong chờ bản thân chói sáng trong lần Quân Lâm yến này.

Nhưng điều đáng buồn chính là hẳn chỉ có cơ hội đánh một trận trên Quân Lâm yến mà thôi. Đánh một trận, cánh tay đứt lìa.

Bởi vì kiếm trong tay hẳn có sát ý, thế này Tần Vãn Thiên chặt đứt tay cầm kiếm của hẳn, thật nhục nhã làm sao. Lúc này thân thể của hẳn run nhẹ, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt của Tần Vãn Thiên, hẳn còn nói gì được nữa? Hẳn còn mặt mũi nào để nói?

Giang Tú xoay người đi xuống chiến đài. Lúc bước lên thì cực kỳ phấn chấn, hẳn đã đặt biết bao nhiêu chờ mong vào Quân Lâm yến này.

Thế nhưng, chỉ có một trận chiến.

Tần Vãn Thiên nhìn bóng lưng Giang Tú rồi nở nụ cười mỉm rồi hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn vầng thái dương trên bầu trời rồi dòi mắt trông sang long ý bằng thanh ngọc trên Sở vương đài.

Cả đám người nhìn thấy tình cảnh này thì hơi sùng sốt, dường như Tần Vãn Thiên đang định nói điều gì.

- Ta là Tần Vãn Thiên, con trai Tần Xuyên, Tần phủ thành Thiên Ung, Tần Vãn Thiên!

Gương mặt Tần Vãn Thiên lộ ra nụ cười xán lạn rực rỡ, hần phun ra một câu, không biết đang nói với ai và vì sao lại nói như thế.

Hắn tên là Tần Vãn Thiên, là Tần Vãn Thiên, con trai của Tần Xuyên, Tần phủ.

Dường như hắn đang muốn tuyên bố một điều.

Sở Thiên Kiều thấy đôi mắt Tần Vãn Thiên đang dừng lại trên người mình, thần sắc vẫn bình tĩnh như nước, đang muốn tuyên bố cho hắn biết sao?

Tần Vãn Thiên muốn chứng minh bản thân thông qua Quân Lâm yến lần này, để hắn không dám tùy tiện động vào Tần Hạo và Tần Xuyên.

Yếu đuối và chịu đựng không khiến cho người khác chú ý đến, chỉ có thực lực mạnh mẽ cùng với thiên phú mới có thể làm đối phương kiêng kỵ. Và lại, thực lực và thiên phú còn có thể mang đến cho hắn sự ủng hộ mạnh mẽ, như học viện Đế Tinh và Thần Bình các.

Đương nhiên, đây cũng là một con dao hai lưỡi, lúc ngờii bộc phát hào quang thì có càng nhiều đao kiếm trong bóng tối lúc nào cũng có thể rình rập chung quanh ngờii.

Tần Vãn Thiên xoay người đi xuống chiến đài, tuy rằng chỉ có một trận chiến nhưng trên chiến đài Quân Lâm yến này, dường như hắn đã làm cho mọi người phải nâng cao đánh giá về mình thêm nữa.

Thiếu niên đứng trong gió tuyết kia sở hữu sự cứng cỏi và cổ chấp phi thường.

- Khi nào thì ngờii đã học được thần thông kiếm thuật vậy?

Nhược Hoan cười hỏi Tần Vãn Thiên, trong đôi mắt loé lên ánh sáng kỳ dị.

- Trời sinh đã học được.

Tần Vãn Thiên nhún vai, giọng điệu vui đùa.

- Da mặt lại dày hơn rồi.

Nhược Hoan nở nụ cười càng thêm mỹ lệ. Mới có một năm thôi mà hắn đã sáng tạo ra kỳ tích mà không cô dám nghĩ đến.

Lúc trước khi cô tiến về thành Thiên Ung để tiếp nhận Tần Vãn Thiên lại không hề nghĩ đến việc chỉ mới qua một năm mà hắn đã có phong thái thế này rồi.

- Vãn Thiên, tuy rằng thân pháp của đệ lợi hại nhưng khoảng cách giữa ngờii và kiếm quá gần, sau này cần phải chiến đấu cẩn thận hơn.

Tần Dao dặn dò Tần Vãn Thiên. Tuy rằng thân pháp của hắn rất mạnh nhưng cô vẫn không thể không lo lắng, dù sao thì bất kỳ kiếm quang nào trong cơn mưa kiếm ngập trời kia đều có lực sát thương đáng sợ cả.

Nếu thực lực Giang Tú mạnh mẽ hơn chút nữa, rất có thể Tần Vãn Thiên sẽ không thể né tránh kiếm của hắn được. Chiến đấu khoảng cách quá gần như thế quá nguy hiểm.

- Ta biết rồi, tỷ.

Tần Vãn Thiên ôm mặt Tần Dao rồi vừa cười vừa nói, làm Tần Dao trừng mắt nhìn hắn, trong lòng lại dâng lên cảm giác ấm áp. Lời nói vừa rồi của Tần Vãn Thiên trên chiến đài khiến cho nội tâm của cô hết sức ấm áp.

- Gia hoả Phàm Nhạc đâu rồi?

Tần Vãn Thiên không nhìn thấy Phàm Nhạc nên mở miệng hỏi.

- Đã đi đặt cược ở Túy Diệu lâu rồi.

Nhược Hoan vừa nghe thấy Tần Vãn Thiên nhắc đến Phàm Nhạc thì không thể không tròn mắt. Gia hoả kia vừa thấy Tần Vãn Thiên chiến thắng Giang Tú đi đã đi đến Túy Diệu lâu – phân bộ phường Thiên Diệu cách đây không xa.

- Đúng là nhân tài.

Tần Vãn Thiên tròn trĩnh mắt, mập mập cũng ráng nghĩ tới biện pháp này cho được.

Chiến đấu vẫn tiếp diễn trên chín chiến đài, hơn nữa còn kéo dài hồi lâu. Bởi vì Tần Vãn Thiên đã tham gia trận chiến nên có rất nhiều thời gian để nghỉ

ngôi. Đợi đến khi tất cả mọi người trong chiến đài số chín chiến đấu xong xuôi thì mới đến phiên hấn xuất hiện lần nữa.

Mặc dù trọng tài có quyền phân cấp chiến đấu tùy ý nhưng vẫn phải chú ý đến số lần xuất hiện. Không thể chỉ vì nhắm vào một ai đó mà để họ tiếp tục chiến đấu, như vậy quá thiếu công bằng.

Tư Không Minh Nguyệt, Đệ Nhị Kiếm, Đệ Tam Kiếm, năm Dạ trong Thất Dạ của nước Tuyết Vân đều đang phô bày thực lực của mình nhưng vẫn chưa tìm được đối thủ ngang tầm. Chắc chắn rằng hiện tại họ vẫn còn che giấu thực lực nên không thể nhìn ra chiến lực của họ mạnh đến mức nào.

Dù sao thì có cực ít những hắc mã (*) giống như Tần Văn Thiên, chỉ mới trận đầu tiên thì đã quật ngã luôn cả kinh thành thập tú.

Sau một vòng chiến đấu, cả đám người đều có những hiểu biết sơ bộ về cả chín chiến đài, trong đó chiến đài số chín trông như có thực lực yếu nhất nhưng lại bộc phát những tranh đoạt kịch liệt nhất. Chiến đài này xuất hiện rất nhiều nhân vật ưu tú và cũng có những trận đấu thảm thiết nhất.

Cho dù là những người đã vào vòng trong cũng cảm thấy mờ mịt, Tần Văn Thiên đánh bại Giang Tú cũng là một nhân tố có khả năng chiếm được một ghế.

Tuy Đệ Cửu Dạ là một cô gái nhưng thực lực của cô cực kỳ lợi hại, có thể đánh bại một đối thủ không yếu rất dễ dàng.

La Thành cũng dùng một chiêu đã chém cánh tay đối thủ làm cho mọi người than thầm thành viên Tu La minh học viện Đế Tinh thật tàn nhẫn.

Trừ bọn họ ra, chiến đài số chín vẫn xuất hiện một số nhân vật lợi hại, như thực lực của Lạc Khai Dương học viện Thần Phong cũng không tồi chút nào. Ở vòng thứ nhất hấn giao chiến với đối thủ cũng được đánh giá cao nhưng hấn đã loại đối phương hết sức dễ dàng, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mọi người.

Nhưng số người thăng cấp cuối cùng ở chiến đài số chín cũng chỉ có hai, đồng nghĩa với việc sớm muộn gì những người này cũng sẽ đối chiến với nhau, đào thải những người yếu.

Lúc này Lạc Khai Dương đang đứng trong đám người, nhắc thấy có một cô thiếu nữ xinh đẹp đang rúc vào người hấn và cười nói:

- Khai Dương, với thực lực của ngươi thì nhất định sẽ có cơ hội.

- Tiểu Nguyệt yên tâm đi, chỉ cần không đối đầu với Tần Văn Thiên, Đệ Thất Dạ và La Thành cho đến phút cuối cùng mới chiến đấu với bọn hấn, ta sẽ cố gắng tranh thủ cơ hội thăng cấp vào vòng tiếp theo.

Lạc Khai Dương gật đầu, người làm hấn kiêng kỵ nhất chính là Tần Văn Thiên và Đệ Thất Dạ.

Tần Văn Thiên đánh bại Giang Tú, còn Đệ Thất Dạ thì không biết thực lực của cô ta nông sâu đến đâu.

- Vâng.

Lâm Nguyệt mỉm cười gật đầu, thì ra vị thiếu nữ xinh đẹp học viện Thần Phong này chính là một trong tứ đại mỹ nữ thành Thiên Ung, Lâm Nguyệt.

Bây giờ cô đã gần mười bảy, nét quyến rũ ngày càng lộ rõ hơn trước kia. Hiện cô và thiên tài trẻ tuổi Lạc Khai Dương của học viện Thần Phong đang yêu nhau.

- Đang sắp xếp cặp đấu.

Ánh mắt Lạc Khai Dương nhìn lên chiến đài. Không bao lâu sau, giọng nói của trọng tài chiến đài số chín đã vang vọng khắp nơi.

- Chiến đài số chín, Tần Văn Thiên đối chiến với Lạc Khai Dương.

Khi lời nói của trọng tài vừa dứt, cả đám đều sùng sốt, ngay sau đó có rất nhiều người tỏ ra khá vui vẻ, phải chăng trọng tài đang gia tăng kịch tính hơn nữa? Hay là hấn ta có thù oán gì với Tần Văn Thiên?

Ánh mắt của Lạc Khai Dương và Lâm Nguyệt lập tức cứng lại. Trận chiến thứ hai, đối chiến với Tần Văn Thiên!

(*) hắc mã: những nhân tố bất ngờ đạt thành tích đáng ngạc nhiên

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Một Nụ Cười Hóa Giải Ân Oán

- Tần Văn Thiên.

Sắc mặt Lâm Nguyệt biến ảo không ngừng, vẻ mặt cũng không dễ nhìn gì cho cam, tại sao lại như vậy.

Với sức chiến đấu của Lạc Khai Dương thì vốn có thể đi thêm rất xa, ý tưởng ban đầu của cô vốn là mong muốn Lạc Khai Dương có thể đựng độ đảm người Tần Văn Thiên càng trẻ càng tốt. Nhưng hiện tại mới là vòng thứ hai thì Lạc Khai Dương đã đối đầu với Tần Văn Thiên rồi.

- Là Lâm Nguyệt.

Tần Dao nhìn về phía Lâm Nguyệt đứng bên cạnh Lạc Khai Dương. Tần Văn Thiên cũng chuyển mắt nhìn qua, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái.

Lúc này một năm trước hần còn đang ở thành Thiên Ung, khi đó hần cùng Lâm Nguyệt từng có một ít mâu thuẫn nhỏ.

- Khai Dương, cẩn thận một chút.

Lâm Nguyệt dặn dò một tiếng, cô cũng thật sự không ngờ chỉ trong khoảng thời gian một năm mà cô lại có thể đối mặt với Tần Văn Thiên lần nữa, hơn nữa lại còn ở cục diện như vậy.

Người ở chín chiến đài đều đi tới, hai người Tần Văn Thiên và Lạc Khai Dương đều đứng đối diện ở chiến đài thứ chín.

Chỉ thấy Lạc Khai Dương nhìn về phía Tần Văn Thiên, vẻ mặt có phần ngưng trọng, hần phóng thích hai Tinh Hồn của mình ra không chút do dự.

Tinh Hồn thứ nhất là một bộ áo giáp, khi phủ lên thân thể của hần thì khiến toàn thân hần như được bao phủ bởi một tầng sáng mờ ảo.

Tinh Hồn thứ nhất mà Lạc Khai Dương lựa chọn chính là Tinh Hồn hệ phòng thủ, tăng mạnh khả năng phòng ngự của cơ thể, làm giảm đi chấn động và sức mạnh của những đòn tấn công đánh đến trên người hần.

Còn Tinh Hồn thứ hai thì lại sáng rực hơn một chút, là một cây đại phù, thuộc loại Tinh Hồn công kích mạnh mẽ.

Tinh Hồn mà Lạc Khai Dương lựa chọn tự nhiên là có trải qua tạo hình, đại phù mang tính công kích cùng với áo giáp hệ phòng ngự, một công một thủ, trung quy trung củ, rất có tính cân bằng.

- Mời!

Lạc Khai Dương rất có phong độ, một tay cầm đại phù, tay còn lại thì làm tư thế mời với Tần Văn Thiên.

- Mời.

Tần Văn Thiên cũng đáp lễ, trong lòng bàn tay đồng thời xuất hiện cự chùy Tinh Hồn.

Nếu như Lạc Khai Dương am hiểu công thủ thì hần càng thích lấy công làm thủ, Tinh Hồn của hần rõ ràng có ưu thế hơn so với Lạc Khai Dương, chỉ có chút khiếm khuyết ở cảnh giới mà thôi.

Nhưng tất cả mọi người ngày hôm nay tựa hồ quên mất chút khiếm khuyết ở cảnh giới của Tần Văn Thiên, hoàn toàn coi hần như người Luân Mạch cảnh tầng chín.

Đó là vì hần đã đánh bại Giang Tú một trong kinh thành thập tú.

Trong trận chiến ấy, Tần Văn Thiên thắng được là vì có ưu thế về thân pháp cùng với có khả năng phán đoán trời sinh trong chiến đấu, ngoài ra còn có một kiếm cực kỳ tinh diệu ở phút cuối cùng. Nhưng thực lực của Tần Văn Thiên mạnh cỡ nào thì vẫn không ai hay biết.

Vì vậy, trận này vẫn có rất nhiều người chú ý đến Tần Văn Thiên. Liệu hần có thể thắng tiếp trận này để củng cố địa vị của hần trong lòng mọi người hay không?

Lạc Khai Dương bắt đầu di chuyển trước, mặc dù không có Tinh Hồn loại nhanh nhẹn, nhưng tốc độ của hần vẫn rất nhanh.

Có điều dù tốc độ hần nhanh cỡ nào thì không nhanh bằng Cửu Thiên Côn Bằng Quyết của Tần Văn Thiên. Mọi người chỉ thấy tốc độ của Tần Văn Thiên nhanh hơn hần, chỉ trong giây lát đã nện xuống một chùy, mang theo khí thế bá đạo lạ thường.

Thần nguyên trong cơ thể bộc phát, đây là đòn tấn công bằng thần nguyên được ngưng tụ bởi nguyên lực tinh thần ở trên tầng trời thứ năm, không gian giống như phát ra một tiếng rền vang nặng nề.

Lạc Khai Dương cũng không cam lòng yếu thế, đại phù điên cuồng đập xuống, thứ thứ nhất trong Khai Sơn cửu thức, uy lực cực kỳ mạnh mẽ.

- Ầm ầm!

Hai luồng lực lượng kinh khủng va chạm cùng một chỗ, nguyên lực tinh thần tựa như hóa thành gió lốc, hai người bốn mắt nhìn nhau. Lạc Khai Dương chỉ cảm thấy trong mắt của đối phương bắn ra một luồng sáng rực rỡ, chỉ trong tích tắc đó, hần bỗng cảm thấy vô cùng buồn ngủ, giống như muốn chìm sâu

vào trong mộng. Mà trong giấc mộng kia, Tần Vấn Thiên tựa như một người khổng lồ có sức mạnh cực kỳ lớn thời viễn cổ.

- Đã xảy ra chuyện gì thế này?

Trong khi ý thức của mình đang chìm sâu vào mộng, Lạc Khai Dương cảm giác được một tia hoảng hốt, mở mắt ra thì đã thấy Tần Vấn Thiên cảm chuy lớn đập xuống. Khai Sơn cửu thức của hắn cũng lập tức rối loạn, chỉ có thể nâng búa lên đỡ đòn.

- Ầm, ầm, ầm..

Vô số đòn tấn công cuồng bạo như mưa rơi đập xuống, điều này khiến cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn ngốc nghếch, trận chiến sao trong phút chốc lại trở nên bạo lực như vậy hử?

Giờ phút này một loạt tấn công điên cuồng của Tần Vấn Thiên phóng ra với tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta rung động. Lạc Khai Dương mất đi ưu thế thì cũng không còn cơ hội vẫn hồi lại nữa, vô luận là tốc độ công kích hay tốc độ di chuyển hắn cũng không nhanh bằng Tần Vấn Thiên, mà với sức mạnh của hắn lại không đủ để thay đổi thế cục trong nháy mắt, vì vậy hắn liền rơi vào tình trạng cực kỳ xấu hổ.

Lâm Nguyệt thấy một màn này thì sắc mặt tái nhợt, chỉ thấy cô hô lớn:

- Khai Dương, nhận thua đi.

Lạc Khai Dương cắn răng, trong lòng không phục, nhưng trong tích tắc này, cự chùy lại ầm ầm nện xuống như núi, đại phủ tinh thần trong tay hắn cũng dần dần trở nên mờ ảo sắp biến mất.

Sắc mặt Lạc Khai Dương trắng bệch, nhìn cự chùy không ngừng nện xuống, trong đầu trống rỗng. Mặc dù trên người có lớp phòng ngự cực mạnh, nhưng sức nện của cự chùy cũng đủ để đập nát đầu hắn.

- Không..

Lâm Nguyệt sắc mặt tái nhợt, đôi mắt trong nháy mắt đỏ bừng, không dám tưởng tượng giây phút tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Cự chùy thuận thế nện xuống, nhưng khi nó hạ xuống ngay trên đỉnh đầu Lạc Khai Dương thì lại đột ngột hoá thành ánh sáng đầy trời, tan biến mất dạng.

Thời gian giống như dừng lại ở giây phút này, trên trán Lạc Khai Dương có một giọt mồ hôi rơi xuống.

Hắn nhìn về phía Tần Vấn Thiên, chỉ thấy trên mặt đối phương treo một nụ cười, trong lòng Lạc Khai Dương lúc này bỗng sinh ra sự khâm phục từ tận đáy lòng.

Chợt thấy Lạc Khai Dương hơi cúi người với Tần Vấn Thiên, nói:

- Ta không bằng ngươi, chín vị trí đầu trong Quân Lâm yển nhất định sẽ có một chỗ dành ngươi.

- Đa tạ.

Tần Vấn Thiên mỉm cười gật đầu. Lạc Khai Dương cũng không đi xuống đài chút chần chờ. Trận chiến này người thắng là Tần Vấn Thiên.

Nhìn Lạc Khai Dương đi xuống chiến đài đầu, vẻ mặt Tần Vấn Thiên vẫn bình tĩnh như nước, trong lơ đãng, hắn nhìn thoáng qua Lâm Nguyệt.

Lúc này trái tim của Lâm Nguyệt đang đập với tốc độ chóng mặt, nhìn thiếu niên kia mỉm cười thì trong lòng cô đột nhiên sinh ra cảm giác mặc cảm lẫn tự ti. Chỉ thấy cô đứng cách rất xa, cúi thấp người nói với Tần Vấn Thiên:

- Xin lỗi vì chuyện lúc xưa.

Tần Vấn Thiên mỉm cười gật đầu, một nụ cười hoá giải ân oán. Có vài câu tuy rằng rất khó nghe, nhưng khi đó tuổi trẻ ngang tàng, cũng không đáng để mãi trong lòng không buông.

- Xem ra cô gái này trước kia từng có mâu thuẫn với Tần Vấn Thiên.

Mọi người nhìn thấy một màn này thì thâm than trong lòng.

- Mỉm cười hoá giải ân oán, không tệ.

Phía học viện Đế Tinh, Mạc Thương Hàm mỉm cười gật đầu. Đối với đệ tử này, hắn càng xem càng cảm thấy hài lòng.

Tần Vấn Thiên đi xuống chiến đài, nhưng giờ phút này mọi người cũng đã xem hắn như là một người có đủ sức mạnh tranh đoạt chín vị trí đầu trong Quân Lâm yển rồi.

Thực lực của Lạc Khai Dương đã xem như không tệ nhưng khi đối mặt với Tần Vấn Thiên thì hắn căn bản lại không có sức đánh trả, thậm chí bọn họ vẫn nhìn không thấu sức chiến đấu thật sự của Tần Vấn Thiên mạnh mẽ bao nhiêu.

Trải qua hai lần chiến đấu, mọi người chỉ thấy hấn rất có thiên phú chiến đấu, như thể từ khi sinh ra đã có vậy, nắm bắt tình hình chiến đấu lẫn cơ hội đều có thể nói là cực kỳ hoàn mỹ.

Mặc dù hai trận chiến này thoát nhìn chiến đấu có phần đơn giản, chính vì bản thân Tần Vãn Thiên như có được thiên phú hóa phức tạp thành giản đơn vậy.

Các trận chiến tiếp theo vẫn vô cùng đặc sắc, cũng có không ít trận đấu giao tranh cực kỳ kịch liệt, nhưng càng về sau, Tần Vãn Thiên vẫn chưa gặp được đối thủ nào có thực lực mạnh mẽ. Hấn cũng chỉ dùng cự chùy tinh thần cùng với thân pháp mạnh mẽ đã có thể áp chế đối phương gât gao rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chiến đấu ở chín chiến đài lớn cũng dần dần trở nên dữ dội hơn. Trọng tài của mỗi một chiến đài đấu tựa hồ cũng muốn tận lực đưa trận chiến kịch liệt nhất đến cuối cùng. Mặc dù là người được tiếng hô lớn nhất trong mười tám người cũng gặp phải khiêu chiến cực kỳ gian nan. Tuy nhiên ngoại trừ Giang Tú ra thì không có người có thực lực mạnh được ủng hộ bị loại nữa, nhưng họ thắng cũng không dễ dàng gì.

Chỉ có đám người Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt, Đệ Nhị Kiếm và Đệ Tam Dạ vẫn lấy tư thế cuồng ngạo đề nghị đánh bại đối thủ.

Khi mặt trời dần dần di chuyển từ đông sang tây, ánh nắng ảm áp vẫn chiếu rọi trên mặt đất như trước, lúc này đã có ba chiến đài kết thúc tất cả trận chiến. Số người cũng còn lại ở sáu chiến đài kia cũng không nhiều lắm. Hơn nữa trọng tài còn trực tiếp khiến những người còn lại đều cùng lên đài đấu với nhau.

Vòng thứ nhất của Quân Lâm yến đường như sắp kết thúc rồi.

- Chiến đài thứ tám, Đệ Lục Dạ, Nhược Hoan, Diệp Chi, Dư Phi, tất cả cùng lên đây.

Giờ phút này, trọng tài của chiến đài thứ tám miệng nói. Ở chiến đài này còn dư lại bốn người.

Đệ Lục Dạ cùng với người xếp thứ bảy trong kinh thành thập tú là Diệp Chi đều là hai người được xem trọng trong mười tám người. Nhược Hoan cùng với Dư Phi đều có tỷ lệ chung tiền phùng Thiên Diệu, nhưng tỷ lệ chung tiền khi đặt bọn họ có thể đi vào chín vị trí đầu của Quân Lâm yến khá cao. Rõ ràng có vẻ phùng Thiên Diệu không xem trọng họ lắm.

Kế tiếp nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì e rằng là Đệ Lục Dạ và Diệp Triền sẽ chia nhau đối chiến với hai người Nhược Hoan và Dư Phi.

Chỉ có điều là hai người Nhược Hoan và Dư Phi đều là người của học viện Đế Tinh, có vẻ khá đáng tiếc.

- Chiến đài thứ chín, Đệ Thất Dạ, Tần Vãn Thiên, La Thành, cũng cùng đi lên.

Trọng tài của chiến đài đấu thứ chín cũng chậm rãi mở miệng. Chiến đài thứ chín này trải qua vô số trận đấu cũng chỉ còn lại ba người, vì vòng trước còn lại sáu người, mỗi người đều chiến thắng đối thủ của bản thân mới xuất hiện cục diện bây giờ.

Như vậy kế tiếp, trong ba người Đệ Thất Dạ, Tần Vãn Thiên cùng với La Thành sẽ phải loại bỏ một người.

- Đệ Thất Dạ tuy rằng là nữ tử, nhưng thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, hấn là có thể đi tiếp vào vòng trong. La Thành thì có đao mang lợi hại, hơn nữa còn có sự tàn nhẫn, sợ rằng thực lực không thua gì Giang Tú. Nếu trọng tài để hấn cùng Tần Vãn Thiên tranh đoạt một vị trí trong buổi tiệc, cơ hội chiến thắng cũng chỉ có ba phần thôi.

Không ít người nghĩ vậy trong lòng, bọn họ cho rằng xác suất Tần Vãn Thiên vào vòng trong rất lớn, nhưng muốn đánh bại La Thành điên cuồng sợ rằng cũng không phải dễ dàng gì.

Các trận quyết đấu tất cả mọi người đều đã xem qua rõ ràng, bọn họ đương nhiên cũng thấy được biểu hiện của La Thành.

- Chiến đài thứ tám, Đệ Lục Dạ đối chiến với Dư Phi, Diệp Triền đối chiến với Nhược Hoan. Chiến đài đấu cũng đủ lớn, hai trận tiến hành cùng lúc.

Trọng tài chiến đài đấu mở miệng, khiến tất cả đám người trong mắt đều lóe sáng, hai trận chiến đặc sắc đều đồng thời tiến hành.

Quả nhiên không có ngoài dự đoán của bọn họ, vị trọng tài này thật sự để Đệ Lục Dạ và Diệp Triền chia nhau chiến đấu với Dư Phi và Nhược Hoan.

Đệ Lục Dạ và Dư Phi là trận chiến giữa nam nhân với nhau, Diệp Triền và Nhược Hoan lại là trận chiến giữa hai cô gái xinh đẹp, cũng để người ta vô cùng chờ mong.

- Chiến đài thứ chín, ba người các người đồng thời chiến đấu, người nào bị đánh xuống đài đầu tiên sẽ bị loại trừ.

Một thanh âm đột ngột truyền ra, khiến cho mọi người lộ ra vẻ hứng thú. Vị trọng tài này đúng là có gan chơi lớn, lại dám để cho Tần Vãn Thiên, La Thành Đệ Thất Dạ tiến hành hỗn chiến.

Nếu hai trong ba người họ thương lượng với nhau cùng đối phó với người còn lại thì phải làm sao đây?

Vị trọng tài này đúng là đủ cứng!

Có lẽ hần cũng không muốn bất kỳ người nào ở không mà hưởng nên mới ra chủ ý như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Mười Tám Người Vào Vòng Trong

Đệ Thất Dạ, Tàn Ván Thiên, La Thành đứng thành hình tam giác trên chiến đài số chín.

Đệ Thất Dạ là một cô gái còn trẻ tuổi xinh đẹp, trên môi luôn nở một cười dịu dàng, khi cười lộ lên trông rất đẹp mắt. Nhưng với tuổi của cô mà đã có thể trở thành một trong Thất Dạ của nước Tuyết Vân thì thực lực không có gì để bàn cãi.

Song Kiều, Tam Kiếm, Thất D cũng giống như kinh thành thập tú của nước Tuyết Vân. Chỉ là ở nước Tuyết Vân thì phân chia cụ thể hơn thôi.

Song Kiều có thiên phú cực mạnh, Tam Kiếm đều là thiên tài kiếm thuật, còn Thất Dạ thì mỗi người đều có đặc sắc riêng, nhưng thực lực cũng rất mạnh.

- Hai người các ngươi đừng có khi dễ thiếu nữ nha.

Đệ Thất Dạ nhìn thoáng qua Tàn Ván Thiên và La Thành, nở một cười mỉ hoặc chúng sinh, giống như khiến cho mọi người không đành lòng ra tay với cô vậy. Khi chiến đấu cũng dễ dàng bị nụ cười của cô lừa gạt.

- Hai người các ngươi, một người đi xuống đi.

La Thành bình tĩnh hừ lạnh một tiếng, khiến cho Đệ Thất Dạ có phần sững sốt, rồi cô lại cười khẽ nói:

- Nếu ngươi tự tin như vậy thì chỉ bằng hai người nam nhân các ngươi đấu một trận để loại bỏ một người đi.

La Thành vẻ mặt vẫn không thay đổi, nhưng khí tức trên người lại bắt đầu trở nên cuồng bạo sắc bén, khí thế Luân Mạch cảnh cảnh tầng tám chớp mắt bộc phát ra, và còn đang dâng lên.

- Luân Mạch cảnh cảnh tầng chín.

Khí tức của La Thành chớp mắt đột phá trời buộc của Luân Mạch cảnh cảnh tầng tám, bước vào Luân Mạch cảnh cảnh tầng chín. Trước đó hần vẫn che giấu tu vi của mình, dùng thực lực Luân Mạch cảnh cảnh tầng tám để chiến đấu. Nhưng dù là như vậy, hần có thể bước tiếp đến trận đấu cuối cùng này. Trên chiến đài lúc này chỉ còn lại hần, Đệ Thất Dạ cùng với Tàn Ván Thiên.

- Chẳng trách La Thành lại tự tin như vậy, hần ở cảnh giới Luân Mạch cảnh cảnh tầng tám bằng vào tàn nhẫn cùng với kinh nghiệm chiến đấu phong phú mà đã có được sức chiến đấu mạnh vượt bậc. Hiện tại lại bộc lộ ra thực lực Luân Mạch cảnh tầng chín, nếu bộc phát toàn diện thì sức chiến đấu của hần rất có thể sẽ nhảy lên một bậc. Tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với Giang Tú trong kinh thành thập tú.

Trong lòng mọi người đều nghĩ La Thành có ý nói để Đệ Thất Dạ và Tàn Ván Thiên đấu với nhau để loại một người. Nhưng như vậy có phải kỳ quá không?

Đệ Thất Dạ nhìn thấy cảnh giới của La Thành tăng lên thì le lưỡi nhìn về phía Tàn Ván Thiên, cười nói:

- Hần muốn chúng ta đấu với nhau một trận, ngươi thấy thế nào?

- Nếu cô muốn hỏi ý ta thì ta đương nhiên hy vọng hai người các ngươi đấu với nhau để loại một người rồi.

Tàn Ván Thiên mỉm cười lên tiếng đáp trả, khiến cho Đệ Thất Dạ lộ ra vẻ mặt u oán:

- Hai đại nam nhân các ngươi thật không biết xấu hổ gì cả, sao muốn chiến đấu với ta thế này.

La Thành lẫn Tàn Ván Thiên đều không lên tiếng, tựa hồ đều đang chờ đợi.

- Được rồi, nếu các ngươi đều muốn ta chiến đấu thì ta sẽ chiến một trận vậy.

Đệ Thất Dạ tựa hồ có chút ỳ khười, lại cười nhìn Tàn Ván Thiên:

- Ta đấu một trận cùng ngươi trước, ngươi phải hạ thủ lưu tình đấy nhé.

Tàn Ván Thiên vẫn cười không nói gì, ở trên chiến đài của Quân Lâm yến này, hần không tin vào kiểu cười như thế.

Đệ Thất Dạ bắt đầu di chuyển dần về phía Tần Vãn Thiên, nhưng vẫn chưa phóng ra Tinh Hồn của mình. Mặc dù đã trải qua không ít chiến đấu, nhưng thật ra Đệ Thất Dạ vẫn còn chưa thật sự gặp được đối thủ có thể tạo thành uy hiếp dữ dội với cô. Mỗi lần đều gặp được những trận chiến có hơi kịch liệt thật, nhưng cuối cùng cô vẫn có thể đánh bại được đối thủ của mình.

Người có thể đi được tới bước này ở Quân Lâm yếm đều không thể xem thường, huống chi Đệ Thất Dạ còn là một trong Thất Dạ của nước Tuyết Vân nữa.

Chính trong lúc này, Tần Vãn Thiên bỗng cảm thấy trước mắt mình xuất hiện ảo giác. Trong mắt hấn tựa hồ nhìn thấy bóng dáng của Đệ Thất Dạ trở nên mơ hồ, rồi đột nhiên có vài Đệ Thất Dạ xuất hiện trong mắt hấn.

Loại ảo giác này chỉ xuất hiện trong tích tắc, Tần Vãn Thiên cũng cảm giác được nguy cơ nổi lên. Là Tinh Hồn mà Đệ Thất Dạ vẫn chưa phóng ra đã cho cô năng lực này sao?

Tần Vãn Thiên đã nhiều lần thử lợi dụng sức mạnh Tinh Hồn để làm công kích thần thông, lúc này sao có thể không rõ chính mình đang đối mặt với thứ gì chứ. Chỉ thấy hấn trực tiếp nhắm hai mắt lại, không hề nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của Đệ Thất Dạ nữa.

Lại thấy Đệ Thất Dạ lập tức đánh ra một chưởng, trong nháy mắt giống như có một con băng mãnh lao nhanh như tia chớp về phía Tần Vãn Thiên, muốn cắn nuốt hấn.

Tần Vãn Thiên di chuyển, dùng Cửu Thiên Côn Bằng Quyết, thân thể lập tức lách qua một bên.

Đệ Thất Dạ theo sát Tần Vãn Thiên, một luồng hàn ý cực kỳ mãnh liệt khiến Tần Vãn Thiên nhin không được mà rung mình một cái, lạnh quá.

Nhiệt độ xung quanh giống như đang hạ xuống kịch liệt, trường mâu hàn băng băng bạc lao ra từ không trung, bao phủ lấy toàn bộ không gian trước mặt.

Mỗi một cây trường mâu hàn băng đều mang theo khí thế cực kỳ mạnh mẽ, tiếng gió gào thét tựa hồ như đang chứng tỏ sức công kích của nó mạnh mẽ cỡ nào.

Đệ Thất Dạ biết Tần Vãn Thiên am hiểu nắm bắt thời cơ chiến đấu, vì vậy cô vừa ra tay là muốn nắm chắc ưu thế trong tay. Diên cuồng phát động thể công với Tần Vãn Thiên.

Trên người Tần Vãn Thiên nhanh chóng bị bao trùm bởi một tầng sương lạnh. Hai trận chiến kịch liệt mà hấn chiến thắng Giang Tú cùng Lạc Khai Dương đều là nắm chặt ưu thế trong tay, không để đối phương có cơ hội đánh trả. Nhưng lúc này, cô gái đang chiến đấu cùng hấn tựa hồ còn thông minh hơn hấn tưởng. Nụ cười đáng yêu nọ chính là muốn che đậy tâm cơ thâm trầm của cô.

Thần nguyên cảnh giới Luân Mạch cánh rít gào phóng ra, Tần Vãn Thiên bỗng dừng cước bộ lại trong chớp mắt, hung hăng giẫm mạnh lên mặt đất, hét lớn một tiếng, thức thứ ba Thiên Thủ ấn gào thét phóng ra.

Chưởng lực kinh khủng rít gào lao nhanh ra, khi trường mâu hàn băng cùng chưởng ấn va chạm vào nhau thì chúng đồng thời tan biến.

Nhưng động tác của Đệ Thất Dạ vẫn chưa dừng lại, hai mắt của cô vẫn mang theo ý cười, nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên. Đồng thời lật một tay lại, một con mãnh xà hàn băng uốn éo bay ra, phóng thẳng về phía Tần Vãn Thiên.

Chính lúc này, hai mắt đang nhắm của Tần Vãn Thiên mở ra, một luồng khí thể kinh khủng đập thẳng vào mặt. Đệ Thất Dạ giống như rơi vào trong một mộng cảnh, khiến cho tinh thần của cô bị kích thích không thôi.

Luân Hải ấn liên tục phóng ra từ lòng bàn tay Tần Vãn Thiên, luồng khí thể kinh khủng nọ khiến cơ thể Đệ Thất Dạ bỗng bẽnh, cô lập tức dừng chiến đấu lại, chỉ chốc lát đã trở về vị trí ban đầu.

- Lợi hại, không chơi với người.

Đệ Thất Dạ mỉm cười nói, rồi lại nhìn về phía La Thành.

- Đây, ta đã so chiêu cùng hấn rồi, người có đầu một trận mới công bằng chứ nhỉ.

Đệ Thất Dạ hô lớn.

- Đệ Thất Dạ này quả thật rất thú vị.

Mọi người cười nói, cảm giác mà Đệ Thất Dạ này cho mọi người không giống như một vị thiên tài có thiên phú trác tuyệt, mà giống như một cô gái hoạt bát không hiểu chuyện hơn.

Ánh mắt La Thành dời đi, tầm nhìn rơi lên người Tần Vãn Thiên. Chỉ thấy hấn đi về phía Tần Vãn Thiên, trong tay lại xuất hiện loan đao tinh thần.

Cơ thể hấn lao qua, nhưng đao trong tay hấn lại không hề có động tác gì cả, không tùy ý phóng thần thông ra. Thân hình của hấn cũng càng ngày càng đến gần Tần Vãn Thiên.

Muốn tiên phát chế nhân thì phải nắm trong tay ưu thế ra tay trước, nhưng La Thành cùng với Tần Vãn Thiên lại giống như đều lấy tĩnh chế động. Lúc

này hai người đều không hề sử dụng thần thông, nhưng cũng đồng nghĩa chiêu thức họ dùng có thể tùy ý biến hóa.

La Thành nhìn Tần Vãn Thiên đứng im thì khẽ nhủ mày, đôi mắt sắc bén giống như đao phong.

Đao của hắn cuối cùng cũng chém ra, nhưng không phải trực tiếp chém ra, mà là từ trên chém nghiêng xuống, đường chém này rất khó né tránh, nếu Tần Vãn Thiên muốn tránh thì phải uốn éo vặn vẹo cơ thể mới được.

- Vù vù.

Gió to nổi lên, chỉ thấy thân thể Tần Vãn Thiên đột ngột bay lên cao, bước vào trong hư không, đồng thời lực lượng hội tụ trong bàn tay lập tức phóng thích ra, có được luân mạch tinh thần hoàn mỹ khiến tốc độ tấn công của hắn bỗng chốc trở nên nhanh và mạnh vô cùng.

- Ngươi không?

Đám người đơ mắt, chỉ thấy sau lưng Tần Vãn Thiên giống như có một cánh chim Côn Bằng mờ ảo. Xem ra người này đã ngưng tụ được Côn Bằng ấn, e rằng cũng đã giết không ít yêu thú rồi.

Về mặt La Thành khẽ biến, đao phong nhanh chóng chuyển hướng về phía không trung, điên cuồng chém ra. Tiếng nổ mạnh vang lên liên hồi, cơ thể hắn cũng lùi về sau vài bước.

- Rầm!

Đang sau, đột nhiên xuất hiện một chưởng đánh thẳng lên người La Thành. Chỉ trong khoảnh khắc, cả người La Thành bị bao trùm bởi một tầng hàn băng. Sắc mặt hắn tái nhợt, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng.

- Xin lỗi nha, ngươi nhận thua không?

Đệ Thất Dạ cười hi hi nói. Cả người La Thành đang lạnh run lấy bầy, còn Tần Vãn Thiên thì đứng phía bình tĩnh nhìn hắn, không hề thừa cơ ra tay.

La Thành tự nhiên biết, nhận thua hay không nhận thua cũng không phải hắn có thể chọn.

- Ta nhận thua.

La Thành mở miệng nói, Đệ Thất Dạ lúc này này mới thả hắn ra. Bàn tay vừa lật, La Thành đã có thể khôi phục hành động nhưng mặt mày thì vẫn sa sầm.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Đệ Thất Dạ, nói:

- Ngươi tốt xấu cũng đến từ nước Tuyết Vân, dùng loại thủ đoạn này để chiến thắng thì có nghĩa lý gì?

- Đương nhiên là có rồi! Như vậy có nghĩa là ta có thể tiến vào vòng trong, chiến đấu cùng đối thủ mạnh hơn, sao có thể nói không có ý nghĩa chứ.

Đệ Thất Dạ cười hi hi nói khiến La Thành không thể phản bác được gì.

La Thành đi xuống chiến đài với vẻ không cam lòng.

Như vậy người vào vòng trong ở chiến đài thứ chín này là Tần Vãn Thiên và Đệ Thất Dạ.

- Đây, trận đấu tiếp theo phải ra tay thật sự đấy nhé.

Đệ Thất Dạ nhìn Tần Vãn Thiên, cười hi hi nói.

Trên môi Tần Vãn Thiên xuất hiện một nụ cười với hàm ý sâu xa, gật đầu nói:

- Ta chờ cô.

- Được!

Đệ Thất Dạ mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía chiến đài thứ tám bên cạnh.

Lúc này, Đệ Lục Dạ và Dư Phi đã đánh xong, Đệ Lục Dạ thắng.

Mà trận chiến giữa Nhược Hoan và Diệp Triền thì lại ra ngoài dự đoán của mọi người, Nhược Hoan thắng.

- Người của học viện Đế Tinh quả nhiên không dễ chọc mà. La Thành kia thua cũng tiếc thật, Dư Phi và Đệ Lục Dạ chiến đấu cực kỳ kịch liệt, còn Nhược Hoan thì che giấu thực lực, chiến thắng người xếp thứ bảy trong kinh thành thật tú là Diệp Triền.

Mọi người thăm thò dài một tiếng, trận chiến ban này giữa Nhược Hoan và Diệp Triền quả thật khiến rất nhiều người khiếp sợ.

Thân là người xếp thứ bảy trong Kinh thành thập tú, thực lực của Diệp Triền đương nhiên không kém. Trên thực tế, cô cũng thể hiện lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, chỉ có điều cô vẫn thua.

Nguyên nhân cô thua đương nhiên mọi người đều biết rõ, hai Tinh Hồn của Nhược Hoan quả thật không đơn giản.

Như vậy, chín chiến đài của Quân Lâm yến đã chiến đấu xong, mười tám người vào vòng trong đã lộ diện. Đại đa số đều đúng theo dự đoán của mọi người, nhưng vẫn xuất hiện ba nhân vật ngoài dự đoán.

Đó là Tần Văn Thiên, hấn đánh bại Giang Tú.

Nhược Hoan, người đánh bại Diệp Triền.

Cùng với Cô Tinh, một thiếu niên lạnh lùng đậm mạc đứng trên chiến đài thứ sáu, hấn đánh bại Đệ Ngũ Dạ.

Mười tám người vào vòng trong lần lượt là: nước Sở mười một người, trong đó có Lạc Thiên Thu, Âu Thần, Tần Văn Thiên, Nhược Hoan học viện Đế Tinh. Hầu Thiết, Lãnh Nha võ phủ Thần Tướng. Thạch Tuấn, Sở Trần của học viện Hoàng Gia. Giang Phong của học viện Thần Phong. Âu Dương Cuồng Sinh cùng với Cô Tinh không rõ lai lịch.

Nước Tuyết Vân có bảy người là một trong hai Song Kiều Tư Không Minh Nguyệt, Đệ Nhị Kiếm, Đệ Tam Kiếm, Tam Dạ, Tứ Dạ, Lục Dạ và Thất Dạ.

Những người hộ tống thái tử nước Tuyết Vân Tiêu Luật đến đây tuyệt đối đều là tinh anh, vì vậy mặc dù người đến không nhiều, nhưng cũng có không ít lọt vào vòng thứ hai.

Kế tiếp, trong mười tám người này còn phải loại bỏ một nửa, chỉ chừa lại chín người, đó chính là chín người đứng đầu giành được ban thưởng trong Quân Lâm yến.

Tuý Diệu lâu lúc này lại đổi, đưa ra tỷ lệ đặt cược mới cho chín vị trí đầu.

Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt không có xuất hiện trong danh sách đặt cược này, điều này có nghĩa là hai người họ chắc chắn có thể đi vào chín vị trí đầu.

Tên của Tần Văn Thiên tự nhiên cũng xuất hiện ở danh sách đặt cược của Tuý Diệu lâu. Tỷ lệ cược hấn có thể giành được chín vị trí đầu của buổi tiệc là một đến bốn, tỷ lệ coi như rất thấp. Có vẻ như phường Thiên Diệu vẫn không tin tưởng Tần Văn Thiên có thể làm được. Nếu không chín người trong mười tám người vào vòng trong, tỷ lệ một trên bốn hiển nhiên là không thể nào xem trọng Tần Văn Thiên rồi. Dù sao vòng tiếp theo đều là nhân vật tinh anh, mà Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt đã chiếm đi hai vị trí.

Huống hồ gì Âu Thần, Đệ Nhị Kiếm, Đệ Tam Kiếm, Đệ Tam Dạ, Giang Phong đứng thứ sáu trong kinh thành thập tú, nếu không có gì bất ngờ xảy ra cũng sẽ lấy được năm vị trí.

Cho nên tranh đoạt giữa những người còn lại khá kịch liệt.

Còn về phần tỷ lệ cược của vị trí đứng đầu bảng, Tần Văn Thiên có tỷ lệ cược cao đến mức dọa người. Một đến bốn trăm, cũng có nghĩa là nếu người đặt cược một viên Tinh Văn thạch thì khi Tần Văn Thiên đạt được vị trí đầu bảng này, người có thể nhận lại bốn trăm viên Tinh Văn thạch từ phường Thiên Diệu.

Hiển nhiên, phường Thiên Diệu căn bản không xem Tần Văn Thiên là người có sức cạnh tranh cho vị trí đứng đầu bản của Quân Lâm yến!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Hiện Tại Người Có Thể...

Sắc trời cũng khá nhem. Trên long ý được tạo ra từ thanh long ngọc, Sở Thiên Kiều nhìn thoáng qua sắc trời, lập tức mở miệng nói:

- Trời không còn sớm nữa, buổi tiệc hôm nay đến đây thôi, ngày mai Quân Lâm Yến sẽ càng thêm đặc sắc.

Vừa nói xong thì Sở Thiên kiều đã đứng dậy, mặc dù tuổi không lớn, nhưng lại khá già dặn.

Người của hoàng thất, lớn lên trong quyền mưu, đương nhiên sẽ có vẻ thành thực hơn người cùng lứa tuổi rồi.

Lời nói của Sở Thiên Kiều vừa dứt thì người của các thế lực lẫn gia tộc lớn đều đứng dậy, cùng nâng chén kính Sở Thiên Kiều. Hai bên cùng uống cạn chén rượu thì Sở Thiên Kiều lập tức rời khỏi bữa tiệc, cười nói với người bên cạnh.

Tần Văn Thiên nhìn Sở Thiên Kiều rời đi, hần ần ần phát hiện, lúc Sở Thiên Kiều bước đi thì hình như đi sau người trước mặt Lạc Thiên Thu nửa bước. Có lẽ người thường sẽ không chú ý đến những biến hoá trên buổi tiệc năm nay, nhưng bởi vì biết được người bên cạnh Lạc Thiên Thu là ai nên Tần Văn Thiên khá chú ý chuyện này.

Cửu Huyền cung là quái vật lớn đằng sau mười quốc gia như nước Sở và nước Tuyết Vân. Mặc dù chỉ có vài người trong đó đến nước Sở thôi, nhưng địa vị của bọn họ đủ để sánh vai với quân vương tương lai của nước Sở rồi. Cho nên Sở Thiên Kiều không dám đắc tội với bọn họ.

Đương nhiên Tần Văn Thiên biết rõ vì sao Cửu Huyền cung lại có sức ảnh hưởng mạnh mẽ đến bậc này. Một tông môn có thể áp đảo cả hoàng thất, thậm chí là cả một quốc gia, đơn giản chỉ vì họ có thực lực mà thôi.

Võ tu càng lên cao thì thực lực cũng càng đáng sợ hơn, mức chênh lệch so với người có cảnh giới thấp càng lớn. Vì thế, tại nước Sở có khá nhiều cường giả Nguyên Phủ cảnh, vô số người bước vào Luyện Thể cảnh, Luân Mạch cảnh nhưng lại rất ít người vượt qua được ranh giới Nguyên Phủ này.

Còn về phần những cường giả có thể bước vào Thiên Cương cảnh thì đã rời khỏi nước Sở cả rồi. Vì nước Sở quá nhỏ, không chứa nổi họ. Bọn họ một là gia nhập vào Cửu Huyền cung, hai là gia nhập các thế lực lớn khác tương tự Cửu Huyền cung.

- Người đang nghĩ gì thế?

Không biết từ khi nào thì Mục Nhu đã xuất hiện bên cạnh Tần Văn Thiên. Cô thấy Tần Văn Thiên vẫn nhìn chăm chăm về phía trước thì mỉm cười hỏi.

- Không có gì, xem ra tâm trạng của cô rất tốt nhỉ.

Tần Văn Thiên nở nụ cười ấm áp với Mục Nhu.

- Chuyện này phải cảm ơn người. Ta vừa mới biết, thì ra Công Dương tiên bối lại là một nhân vật không hề tầm thường chút nào. Nhiều năm trước đã từng đoạt được hạng nhất trong Quân Lâm yến. Hiện tại lại có thành tựu cực cao trong lĩnh vực thần văn nữa. Nhờ có bức họa quyền của người mà ta có được lời hứa từ Công Dương tiên bối, người đã giúp ta một việc lớn rồi đây.

Mục Nhu dịu dàng nói, mặc dù câu sau không giải thích rõ ràng, nhưng Tần Văn Thiên vẫn có thể đoán được.

- Đó là quà sinh nhật của cô, không cần để ý đến nó làm gì. Bằng không thì cô không xem ta là bạn rồi.

Tần Văn Thiên cố ý nói vậy khiến cho Mục Nhu chớp mắt, hàng mi rung động càng tăng vẻ đẹp của cô lên. Dường như người này có thể làm cho người khác cảm thấy ấm áp.

- Vậy còn sinh nhật của ta thì sao, có phải cũng nên tặng quà cho ta không?

Lúc này lại có một giọng nói dễ nghe vang lên. Khi Tần Văn Thiên quay đầu lại thì lập tức nhìn thấy Mạc Khuynh Thành.

Thiếu nữ xinh cười nhẹ, tựa như ánh mặt trời ấm áp chiếu thẳng vào tim bao người.

- Vậy cô muốn cái gì nào?

Tần Văn Thiên cười hỏi.

- Ta phải suy nghĩ thật kỹ đã, không thể lãng phí món quà do đại sư đã khắc họa thần văn cấp ba làm ra mới được.

Mạc Khuynh Thành tỏ vẻ tự hỏi, trông có vẻ đáng yêu cực kỳ.

Đám người ở xa còn chưa tản đi nhìn thấy hình ảnh bên này đều đổ kị với Tần Văn Thiên. Người này có điểm phúc lớn thật đấy, được mỹ nữ vây xung quanh thế kia.

Nhược Hoan, Tần Dao, Mục Nhu đều cực kỳ xinh đẹp, còn có mỹ nữ số một của nước Sở là Mạc Khuynh Thành. Đãi ngộ của Tần Văn Thiên thật khiến người khác ghen tị vô cùng.

- Cô cũng đừng làm khó ta quá.

Tần Văn Thiên nhìn thấy vẻ mặt Mạc Khuynh Thành như thế thì nhún vai nói.

- Người cứ yên tâm đi. Giờ cho người nợ trước vậy, người đừng có quên đấy.

Mạc Khuynh Thành mỉm cười rồi nói tiếp:

- Ngày mai tiếp tục cố gắng lên nhé, ta trông chờ biểu hiện của người lắm đấy.

Mạc Khuynh Thành nói xong thì mỉm cười rồi đi. Mục Nhu đứng bên cạnh nhìn theo bóng lưng đang xa dần cô, trong lòng bỗng sinh ra cảm xúc khác lạ. Lúc đứng chung một chỗ với cô ấy, cho dù dung mạo của cô có đẹp đến mấy cũng trở nên mờ nhạt làm nền mà thôi.

Bạch Thu Tuyết đứng trên đài nhìn về phía thiếu niên ở đằng xa với vẻ mặt phức tạp.

Người thiếu niên kia từng có hôn ước với cô, nhưng lại bị cô xem thường. Thế mà, hôm nay hắn được nhiều thiếu nữ xinh đẹp hơn cô vây quanh. Chỉ bằng thiên phú với thực lực của hắn thì tương lai sẽ càng bỏ xa cô hơn.

Đêm đó ở ngoài cửa Bạch phủ, thiếu niên dùng giọng điệu cứng rắn nói ra, mà những lời đó dường như đang trở thành sự thật rồi.

- Thu Tuyết, chúng ta đi thôi.

Bạch Thanh Tùng đứng bên cạnh lên tiếng, Bạch Thu Tuyết nhẹ nhàng gật đầu rồi theo phụ thân cùng nhau rời khỏi đây.

Nhiều người đã tản đi, chuẩn bị tìm chỗ ở gần đây để nghỉ ngơi một đêm, nhưng cũng còn rất nhiều người ở lại. Họ có ý muốn ở đây đêm nay chờ Quân Lâm yến ngày mai tiếp tục tổ chức.

- Lão đại có muốn dạo chơi xung quanh không?

Phạm Nhạc hí hóp mắt hỏi Tần Văn Thiên:

- Hình như tỷ lệ lão đại có thể đoạt hạng nhất mà phường Thiên Diệu đưa ra là một trên bốn trăm đó. Hay là chúng ta đi đặt cược vài viên Tinh Văn thạch đi. Mặc dù cơ hội không cao nhưng biết đâu vận khí lại tốt đến nghịch thiên luôn thì sao?

- Tỷ lệ cược lớn như vậy hả?

Tần Văn Thiên giật mình hỏi, xem ra phường Thiên Diệu cũng không xem trọng hắn lắm. Có điều cũng khó trách họ được, có một đám cường giả như Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt thì hắn khó mà giành được hạng nhất thật. Hôm nay hắn đứng trên chiến đài tham gia Quân Lâm yến cũng vì muốn giành hạng nhất đấy thôi. Đây là ý chí của hắn, nhưng Tần Văn Thiên cũng không dám nói hắn nhất định đoạt được hạng nhất đâu.

- Bọn họ đang xem thường ngươi đấy.

Mập mạp nhún vai nói, hình như cổ ý muốn kích động Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên nhìn Phạm Nhạc nói:

- Ngươi đi chơi một mình đi, ta đi cùng cố tu vi đã.

Tần Văn Thiên vừa dứt lời thì chào hỏi mọi người xung quanh một tiếng rồi cười Tiểu Hồn Đan rời khỏi đó như một cơn gió lốc màu trắng.

Hoàng thành, Trúc Lâm Tiểu Ốc.

Ngôi nhà nhỏ này tựa lưng vào tựa một ngọn núi của Hắc Ám Sâm Lâm, còn có một con sông chảy qua. Lúc này, một bóng người mái tóc bạc phơ đang cầm cần câu ngồi trên bờ sông câu cá. Tiếng nước chảy rì rào khiến người ta có cảm giác yên tĩnh vô cùng.

- Sao hôm nay lại rảnh rồi chạy đến đây thế?

Lão nhân thấp giọng hỏi, có thể thấy hắn đã biết Tần Văn Thiên ở đằng sau rồi.

- Lúc Quân Lâm yến vừa kết thúc thì ta lập tức chạy đến đây thăm tiền bối.

Tần Văn Thiên đi đến bên cạnh Công Dương Hoàng ngồi xuống. Chuyện lần trước khiến tóc của Công Dương Hoàng chỉ trong một đêm đã bạc đi rất nhiều khiến hắn hơi lo lắng. Dù sao tình trạng của Công Dương Hoàng lúc ấy khá tệ.

- Ngươi thật có lòng.

Công Dương Hoàng cười nói, trong mắt lộ ra một tia vui vẻ. Hôm nay trông hắn già hơn hẳn so với lần đầu tiên gặp Tần Văn Thiên ở học viện Hoàng Gia nữa.

- Quân Lâm yến là chuyện trọng đại nhất của nước Sở. Ngươi nên tranh thủ tu luyện thì hơn. Nếu như có thể tiến vào chín hạng đầu thì sẽ được ban thưởng. Còn nếu như giành được hạng nhất thì ngươi có thể bước vào tầng thứ bảy của Thiên Tinh các trong học viện Đế Tinh đấy.

Công Dương Hoàng nói một cách thân thiện. Mặc dù lâu lắm rồi hắn không còn để ý mấy thứ này nữa nhưng dù sao thời trẻ hắn cũng từng tung hoành ở hoàng thành nước Sở, cho nên biết khá nhiều chuyện.

- Đêm nay ta tu luyện ở chỗ của tiền bối cũng không muộn mà.

Tần Văn Thiên cười nói:

- Lần trước tiền bối có nói với ta, nếu đã thích ai thì nhất định không được bỏ qua. Cho nên ta nghĩ rằng, lúc trước tiền bối hẳn đã hối tiếc về chuyện đó.

Nếu đã hối hận tại sao lại không bù đắp?

- Bù đắp à, làm sao mà bù đắp được nữa.

Công Dương Hoàng lắc đầu nói

- Tiền bối chưa thử sao biết không được. Huống chi dù không bù đắp được nhưng lẽ nào tiền bối cũng không muốn thử sao? Điều đó hình như không phù hợp mấy cùng với lời nói của tiền bối. Tiền bối bảo ta không nên bỏ lỡ, chẳng phải không muốn ta phải nuối tiếc hay sao?

Tần Vãn Thiên cười nói.

Công Dương Hoàng quay sang nhìn Tần Vãn Thiên thì nhìn thấy khuôn mặt cười tươi của hắn. Trong lòng run lên.

Lúc trước, Công Dương Hoàng cũng từng là một thiếu niên phấn chấn giống Tần Vãn Thiên vậy, nhưng mà hiện tại hắn chẳng khác gì một người đã chết cả.

Năm tháng đúng là thứ tàn nhẫn nhất trên đời

Tần Vãn Thiên dời tầm mắt nhìn qua, nở nụ cười tươi rói có phần chói mắt, hắn nói với Công Dương Hoàng:

- Có phải tiền bối đang nghĩ rằng nếu mình quay lại thời niên thiếu, nhất định sẽ không phụ đời này hay không. Thật ra, người tu võ đạo, chỉ cần tu vì mệnh mẽ thì có thể cải lão hoàn đồng mà. Với thực lực hiện tại của tiền bối ở tuổi này cũng không già lắm. Nếu tiền bối cảm thấy đã bỏ lỡ thời gian tốt nhất, như vậy chắc chắn sang năm cũng sẽ cảm thán bản thân đã bỏ qua ngày hôm nay, chẳng khác gì khi xưa.

Tần Vãn Thiên vừa nói vừa nhìn về phía ngọn núi hùng vĩ đằng kia, hắn thấp giọng nói:

- Bao nhiêu người hoài niệm hối hận thời gian đã mất đi, song chẳng có mấy ai muốn thay đổi nó cả. Nếu muốn thay đổi sao không nắm chặt hiện tại, quá khứ đã qua, tương lai chưa đến, hãy sống vì hiện tại đi.

- Quá khứ đã qua, tương lai chưa đến, hãy sống vì hiện tại.

Lời nói của Tần Vãn Thiên khiến trong lòng Công Dương Hoàng rung động, sao một thiếu niên lại có thể nói ra những lời như thế này cơ chứ.

Bầu không khí bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy rì rào, không gian có phần dịu đi.

- Cuối cùng ta vẫn không bằng một thiếu niên mà.

Công Dương Hoàng cảm thán một tiếng rồi đứng dậy bước vào nhà. Trong lòng hắn tựa hồ đang gãy giũa kịch liệt.

Đã bỏ lỡ rồi, liệu hiện tại có thể bù đắp lại sao?

Quá khứ đó Tần Vãn Thiên không có mặt, khúc mắc của Công Dương Hoàng còn cần chính bản thân hắn tự cởi bỏ. Thứ hắn cảm nhận được chính là Công Dương Hoàng có được tu vi cường đại, được biết bao người hâm mộ. Tại sao không quý trọng những gì mình có được hôm nay, đi làm điều mình muốn làm, đền bù lại những tiếc nuối của mình, mặc dù gặp được thất bại cũng có thể cố gắng vượt qua thôi.

Tần Vãn Thiên lấy vài viên Tinh Vãn thạch ra từ nhẫn thần văn. Sau đó hắn nhắm mắt lại, ngồi đấy bắt đầu tu luyện, trong nháy mắt hắn đã đi vào trong mộng cảnh.

Ánh sáng ngôi sao vây quanh cơ thể hắn. Khi trời dần tối, ánh sáng của các vì sao vẫn rực rỡ như cũ, từng tia sáng rơi xuống người thiếu niên kia. Dòng sông vẫn rì rào chảy, mà Công Dương Hoàng ngồi trên mái nhà đắm chìm trong ánh sao rồi lại nhìn về phía thiếu niên bên bờ sông kia. Trên mặt hiện lên nụ cười bình thản.

Thiếu niên kia còn xuất sắc hơn hắn hồi xưa, hỏi sao người khác lại thích hắn cơ chứ.

- Sau khi Quân Lâm yến kết thúc, ta sẽ rời khỏi nơi này. Xem hiện tại ngươi có thể quân lâm thiên hạ được hay không.

Công Dương Hoàng mỉm cười nói, trong tim hắn dường như có một tia sáng. Hiện giờ, hắn tựa như đã buông bỏ hết mọi thứ, cho nên toàn thân nhẹ nhõm vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Lời Nói Của Tiêu Luật

Tần Văn Thiên tu hành một đêm ở bên bờ sông gần trúc lâm tiểu ốc, sáng hôm sau thì lập tức rời khỏi.

Hôm nay Quân Lâm yến tổ chức tiếp vòng quyết đấu thứ hai. Khi trời còn tờ mờ thì đã có vô số người tập trung xung quanh Sở Vương đài.

Cách Sở Vương đài không xa chính là chi nhánh Túy Diệu lâu của phường Thiên Diệu. Lúc này cũng có rất nhiều người tụ tập ở bên trong.

Trong đại điện của Túy Diệu lâu, chính giữa có một bàn đá vuông khảm hoa văn hình rồng bằng ngọc. Tuy trông có vẻ hơi cũ kỹ nhưng không kém phần quý phái, dù sao chỗ này vốn dĩ cũng là sòng bạc.

Mặt trên bàn đá được chia thành mười tám ô vuông, trên mỗi ô đều có khắc tên của một người. Đó chính là mười tám người mạnh nhất trong đợt hai của Quân Lâm yến.

Ở bên cạnh tên thì gồm có những người có thể giành được chín vị trí đầu, cùng với tỷ lệ chung tiền của ba vị trí đầu và tỷ lệ chung tiền của người đứng đầu bảng, ba tỷ lệ được viết vô cùng rõ ràng.

- Không ngờ tỷ lệ Lạc Thiên Thu giành được hạng nhất lại là một trên hai, tỷ lệ cá cược thấp như thế, xem ra phường Thiên Diệu cực kỳ coi trọng Lạc Thiên Thu rồi. Thật không biết vì sao mà phường Thiên Diệu lại tin tưởng Lạc Thiên Thu đến như thế nữa.

Có người nghĩ thâm trong lòng, nhưng vẫn có rất nhiều đặt cược cho Lạc Thiên Thu giành được hạng nhất. Tuy tỷ lệ rất thấp nhưng điều này chứng tỏ xác suất Lạc Thiên Thu giành được hạng nhất cực cao.

Nhưng cũng có vài người suy nghĩ khác, bọn họ lại nghĩ rằng đây có thể là cái bẫy mà phường Thiên Diệu đã đặt ra, dùng tỷ lệ cược thấp để đánh lừa mọi người, khiến mọi người đặt cược hết lên người Lạc Thiên Thu. Một khi hắn không giành được hạng nhất thì người thắng lớn nhất chẳng lẽ không phải là nhà cái phường Thiên Diệu sao?!

Ngay lúc này, có hai vị công tử tuấn tú đứng cạnh bàn đá. Trong đó có một người cảm hồ lô rượu hình như rất thích uống rượu. Bên cạnh hắn không có ai dám chen lại gần, đây là sự kính trọng vô hình. Bởi vì người này chính là Túy Tửu Tiên đứng thứ ba trong kinh thành thập tú.

- Tỷ lệ cược của hắn thật thê thảm vô cùng.

Túy Tửu Tiên cúi đầu nhìn ô vuông có ghi tên của Tần Văn Thiên, cười một cách hồn nhiên.

Trên ô có ghi tỷ lệ cược cho Tần Văn Thiên có thể vào chín hạng đầu là một trên bốn, nếu như hắn có thể giành được ba hạng đầu thì tỷ lệ cược là một trên một trăm. Còn về phần nếu hắn có thể giành được hạng đầu thì tỷ lệ cược lại cực kỳ cao, một trên bốn trăm.

- Người nói xem chúng ta có nên đặt cược một ít không?

Thanh niên bên cạnh cười nói với Túy Tửu Tiên.

- Cược cho hắn hả? Cược chín hạng đầu, ba hạng đầu hay vị trí thứ nhất đây?

Túy Tửu Tiên hớp một ngụm rượu, cười hỏi.

Cuộc nói chuyện giữa hai người khiến cho mọi người xung quanh lộ ra vẻ mặt thú vị. Thật không ngờ có người lại muốn cược Tần Văn Thiên giành được ba hạng đầu và vị trí đầu bảng, bị điên hay sao thế.

Chín hạng đầu còn có hi vọng, nên cũng có nhiều người đặt cược cho hắn. Có điều hạng nhất lẫn ba hạng đầu thì e rằng sẽ lãng phí rồi.

- Người thấy được không?

Thanh niên kia cười nói.

- Ta không biết đâu, người biết bây giờ ta cũng không còn rượu để uống mà. Ta chỉ còn hai viên Tinh Vãn thạch thôi, chi bằng cược hạng nhất cho rồi.

Túy Tửu Tiên nói xong thì lấy hai viên Tinh Vãn thạch ra đặt vào ô ghi hạng nhất và tỷ lệ đền bù, khiến cho nhiều người thấy vậy bèn cười hân.

- Túy Tửu Tiên, sao người không giữ hai viên Tinh Vãn thạch này lại mua rượu thế. Chừng này cũng đủ người uống mấy tháng lận đấy.

Có người giễu cợt hắn nhưng cũng không để ý mấy. Có điều, người của Túy Diệu lâu lại đi tới ghi tiền cược của Túy Tửu Tiên rồi đưa chứng từ cho hắn. Nếu sau này hắn thắng thì có thể tới phường Thiên Diệu lấy Tinh Vãn thạch.

- Được thôi, vậy thì ta cũng cược một trăm viên Tinh Vãn thạch từ tầng trời thứ hai, một trăm viên cho ba hạng đầu, chín hạng đầu cũng như thế luôn.

Người thanh niên đi bên cạnh Túy Tửu Tiên cười nói, nháy mắt khiến cho bầu không khí trở nên yên lặng.

Đặt toàn bộ ba trăm viên Tinh Vãn thạch từ tầng trời thứ hai cho Tần Văn Thiên, mỗi ô một trăm viên.

- Bộ người không sợ thua sạch túi à.

Túy Tửu Tiên cười hỏi.

- Sao ngươi không nghĩ, chỉ cần hán đặt được một trong chín hạng đầu thì theo tỷ lệ thế này, cuối cùng ta vẫn có một trăm viên. Nếu hán có thể tiến vào ba hạng đầu thì ta sẽ có một vạn một trăm viên. Còn nếu hán đứng hạng nhất, ta thắng hết sẽ được...

Người nọ cười nói khiến trong lòng mọi người đều run lên.

Tính toán như vậy diệu vô cùng, nhưng làm gì dễ ăn như thế cơ chứ. Vốn dĩ xác suất Tần Vãn Thiên có thể giành được ba hạng đầu rất thấp cho nên tỷ lệ cược mới cao như vậy. Chứ trên đời sao lại có chuyện hồi đến vậy được, xem ra lãng phí ba trăm viên Tinh Vãn thạch này rồi. Có điều, không biết thân phận người này như thế nào mà có thể chơi lớn đến thế này.

- Nếu ngươi thắng cược thì phường Thiên Diệu chắc chắn sẽ khóc ròng cho xem.

Túy Tửu Tiên vừa cười vừa nói, còn thanh niên bên cạnh thì nói chuyện với người của Túy Diệu lâu. Sau đó, có người nhanh chóng đưa chứng từ cho hán, rõ ràng người này không hề nói đùa gì cả.

- Túy Tửu Tiên, bằng hữu của ngươi thú vị thật đấy.

Lúc này bỗng có một thanh âm vang lên, Túy Tửu Tiên nhìn sang thì trông thấy Thu Mặc.

- Mỗi người một ý mà, đây là hứng thú của bằng hữu ta không cần ngươi quan tâm đâu.

Túy Tửu Tiên nói với vẻ thản nhiên.

- Sở thích của hán cũng đặc biệt quá nhỉ.

Thu Mặc cười cười nói:

- Xem ra sẽ lãng phí ba trăm viên Tinh Vãn thạch này rồi.

Túy Tửu Tiên nghe thấy vậy chỉ cười cười, hán cũng không muốn dây dưa với Thu Mặc. Thế nhưng khi nhìn thấy một tên mập chen lấn đi vào, cầm mười mấy viên Tinh Vãn thạch trong tay đặt vào ô ba hạng đầu và chín hạng đầu một cách dứt khoát rồi quát lớn.

- Cược thêm.

- Mập mập này, ta nhớ ngày hôm qua ngươi vừa mới đặt cược năm viên Tinh Vãn thạch mà nhỉ. Bây giờ cũng chỉ lấy mười mấy viên ra mà cũng dám lớn giọng như vậy à.

Chỉ thấy một người vừa cười vừa nói, mọi người nhìn thấy dáng vẻ hèn mọn của mập mập thì lập tức cười lên.

Mập mập chính là Phàm Nhạc, chỉ thấy hán nhếch miệng cười, không thèm để ý đến lời nói của mọi người. Thắng được Tinh Vãn thạch mới là chuyện quan trọng nhất, hy vọng Tần Vãn Thiên chết giẫm kia có thể nâng cao thực lực tạo ra kỳ tích vào ba hạng đầu cho hán xem mới được.

- Phàm Nhạc, ngươi nên lấy mấy viên Tinh Vãn thạch này về tu luyện cho rồi.

Thu Mặc trào phúng một tiếng.

Mập mập ngẩng đầu lên, nhìn Thu Mặc thì nhếch miệng cười:

- Ta biết ngươi ghen tỵ với Tần Vãn Thiên. Lúc trước trong học viện cũng lợi dụng Giang Tú đối phó với Tần Vãn Thiên. Kết quả trong Quân Lâm yến, Giang Tú lại bị Tần Vãn Thiên chặt đứt một tay, hình như bên trong còn có công lao của ngươi thì phải. Có điều da mặt của ngươi vẫn dày như thế, chẳng có chút tự giác bị vả mặt gì cả. Lẽ nào muốn ta huých toẹt chuyện ngươi thầm mến Mạc Khuynh Thành nhưng Mạc Khuynh Thành lơ ngươi chỉ thân thiết với Tần Vãn Thiên à?

Mọi người xung quanh nghe Phàm Nhạc nói như vậy về mặt trở nên đặc sắc vô cùng, còn sắc mặt của Thu Mặc thì lại cực kỳ khó coi. Chỉ thấy hán hừ lạnh một tiếng rồi đặt cược một ít Tinh Vãn thạch cho Lạc Thiên Thu cùng Tư Không Minh Nguyệt, sau đó thì rời khỏi chỗ này.

- Đi thôi, Quân Lâm yến sắp bắt đầu rồi.

Lúc này mọi người ở trong Túy Diệu lâu đều rời đi. Cho dù có vội vàng đặt cược thế nào thì cũng không thể bỏ lỡ Quân Lâm yến được.

Trên Sở Vương đài, người trong hoàng thành từ rất sớm đã cuời chim bay đến chuẩn bị buổi tiệc, mà người của các thế lực cũng đã ngồi vào vị trí của mình.

Bóng dáng của Sở Thiên Kiêu cũng xuất hiện trên long ý được tạo từ thanh long ngọc. Trên chín chiến đài, mười tám người hôm qua đã lọt vào vòng trong đều đứng đầy cả. Hàng năm đều tổ chức Quân Lâm yến cho nên bọn họ hiểu rất rõ quy tắc của Quân Lâm yến.

Chỉ thấy một vị lão giả bên cạnh Sở Thiên Kiêu nhìn về phía chín chiến đài, mở miệng nói:

- Chúc mừng các vị đã tiến vào vòng thứ hai của Quân Lâm yến, quy tắc tiếp theo chắc mọi người đều hiểu rõ hết rồi cho nên lão hủ cũng không nhiều lời nữa. Trên chín chiến đài này, người muốn đá ai xuống thì cứ ra tay với người đó. Người rút khỏi chiến đài vẫn có một cơ hội khác. Chỉ cần người khiêu chiến với người trên đài, nếu thua sẽ bị loại, còn nếu người thắng thì đối thủ sẽ bị loại.

- Nhớ kỹ, người chỉ có một cơ hội khiêu chiến với người khác mà thôi. Sau khi thắng thì có thể ở lại, nhưng nếu người tiếp nhận khiêu chiến mà bại thì sẽ bị loại ngay lập tức.

- Muốn khiêu chiến người nào thì do các người lựa chọn. Có điều, sau khi người đánh bại người nọ mà đối phương khiêu chiến thắng thì người không thể ra tay với hắn thêm lần nữa. Đây là quy tắc của vòng hai Quân Lâm yến. Cuối cùng, chín người còn lại đứng trên chín chiến đài sẽ là chín người đứng đầu của Quân Lâm yến năm nay. Sau đó sẽ tham gia trận chung kết xếp hạng của Quân Lâm yến.

Mọi người đều im lặng không nói. Bọn họ đều hiểu rõ quy tắc này, mà vòng hai còn tàn nhẫn hơn cả vòng một nữa.

Người nào trên cùng một chiến đài bị người khác đánh bại thì có một cơ hội trở lại chiến đài. Đây là sự công bằng trong Quân Lâm yến. Bằng không, lỡ như Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt cùng nhắm vào một người thì người nọ cũng xui xẻo quá rồi, cho nên mới có thêm cơ hội để gỡ lại.

Hơn nữa, nếu thành công đánh bại đối thủ trở về chiến đài thì người vừa đánh bại người sẽ không thể ra tay với người nữa.

Đương nhiên, nếu có hai người lợi hại cố tình nhắm vào một người thì người chỉ có thể chấp nhận mà thôi. Có điều xác suất ấy cực thấp, thường thì những tuyển thủ hạt giống sẽ thích nghỉ ngơi trên chiến đài nhiều thêm một chút.

Lúc này, trên mỗi chiến đài đều có hai người đứng đấy.

Ở chiến đài thứ chín là Tàn Ván Thiên và Đệ Thất Dạ.

Hiện tại, mọi người đều đang nghĩ, hai nước luôn ganh đua với nhau trong Quân Lâm yến. Tuy lúc trước bọn họ có chút ân oán nhưng liệu hôm nay có vì tranh giành vinh quang mà cùng tấn công người của nước Tuyết Vân hay không nhỉ.

Dù sao đây cũng là nước Sở mà.

Âu Thần đứng ở chiến đài thứ tư nhìn chiến đài thứ chín, phát ra khí thế mãnh liệt về phía Tàn Ván Thiên.

Mối hận của hắn với Tàn Ván Thiên đã có từ rất lâu rồi. Tàn Ván Thiên có thể tiến vào vòng hai của Quân Lâm yến, mà hắn cũng có cơ hội chiến đấu với Tàn Ván Thiên.

Có điều, thực lực của Tàn Ván Thiên hiện giờ khác hẳn so với quá khứ. Hắn đã trở nên lợi hại vô cùng, có thể đánh bại cả Giang Tú. Cho dù là Âu Thần hắn cũng không thể không cẩn thận được.

- Tàn Dao, cô có muốn ngồi ở đây không?

Ngay lúc này, Tiêu Luật ngồi bên cạnh Sở Vương đài đột nhiên lên tiếng. Ánh mắt hắn nhìn về phía Tàn Dao ở xa.

- Không cần.

Về mặt Tàn Dao hơi biến sắc, có phần khó coi.

Tiêu Luật mỉm cười không nói nữa. Mà lúc này, Tư Không Minh Nguyệt đứng trên chiến đài đầu tiên xoay người nhìn mấy người ở trên chiến đài phía sau, vạt áo lay động theo chiều gió, trong mắt lại sáng ngời.

- Lúc trước, ta nghe nói Tàn tiểu thư có một đệ đệ là Ván Thiên, có thể nhìn thấy hắn trong Quân Lâm yến hôm nay quả thật may mắn vô cùng. Không biết có vị anh hùng hào kiệt nào của nước Tuyết Vân đồng ý tỷ thí với người này một trận, để ta có thể chiêm ngưỡng phong thái của hắn hay không vậy.

Tư Không Minh Nguyệt từ tốn nói.

Sau khi hắn vừa dứt thì rất nhiều người tỏ vẻ nghi ngờ. Tuy lời của Tư Không Minh Nguyệt vô cùng khiêm tốn khách sáo nhưng hàm ý trong đó lại không phải. Thậm chí hắn còn không muốn bản thân ra tay nữa mà.

Chẳng lẽ, những lời Tiêu Luật vừa nói với Tàn Dao ban nãy cũng ẩn chứa thâm ý bên trong hay sao?

Vì sao sau khi Tiêu Luật nói xong thì Tư Không Minh Nguyệt lại muốn đối phó với Tàn Ván Thiên thế nhỉ?

Tuy nói là đối phó nhưng Tư Không Minh Nguyệt lại không muốn chính mình ra tay. Nói đúng hơn thì hắn khinh thường làm thế, bởi vì hắn rất kiêu ngạo. Ở nước Tuyết Vân chỉ có hắn mới có thể sánh vai Tiêu Luật thành Song Kiêu mà thôi.

Đương nhiên, quan hệ giữa Tiêu Luật và Tư Không Minh Nguyệt vô cùng tốt, có thể nói thân như huynh đệ vậy!

Chương 125: Lại Thấy Kiếm Quang

Ánh mắt Tần Vãn Thiên di chuyển nhìn về phía Tư Không Minh Nguyệt, trong đôi mắt sáng ngời ấy cũng ẩn chứa một tia sắc bén.

Theo như lời Mạc Khuynh Thành thì thái tử Tiêu Luật của nước Tuyết Vân không phải hạng người tầm thường. Hắn có thiên phú xuất chúng, dã tâm cực lớn, có địa vị rất cao ở nước Tuyết Vân. Hơn nữa chuyện Tần Dao lần trước rất có khả năng là bị hắn lợi dụng.

Tư Không Minh Nguyệt cũng nhìn về phía hắn, trong mắt vẫn bình tĩnh trước sau như một. Hắn ta lại chậm rãi xoay người ngồi xuống chiến đài số một, như thể tất cả chuyện này đã không còn liên quan gì đến hắn vậy.

Cũng cùng lúc này, trong tích tắc mọi người chợt thấy có một bóng người ở chiến đài số bảy di chuyển sang một chiến đài khác. Thân hình người này như một con chim nhạn sải cánh lướt qua chiến đài số tám, cũng không dừng lại mà tiếp tục đi đến chiến đài số chín, đáp xuống trước mặt Tần Vãn Thiên.

Người này chính là Đệ Lục Dạ. Hắn là một thanh niên có cơ thể cường tráng nhất trong mười tám người, tuổi cũng không nhỏ, nhưng tốc độ di chuyển lại rất nhanh và nhẹ nhàng, hắn là có được thân pháp không tề.

- Thật thú vị, không ngờ tới Âu Thần còn chưa ra tay thì người đầu tiên ra tay với Tần Vãn Thiên lại là người của nước Tuyết Vân. Nghe nói Tiêu Luật có uy vọng cực lớn ở nước Tuyết Vân, hơn nữa nhân duyên vô cùng tốt, những thiên tài kia của nước Tuyết Vân sợ rằng cũng có quan hệ khá tốt với Tiêu Luật.

Mọi người đều nghĩ thâm trong lòng. Đệ Lục Dạ chạy đến trước mặt Tần Vãn Thiên, hắn ta không hề nói câu nào, chỉ nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên. Ánh mắt giống như một hắc ta thợ săn nhìn chăm chăm con mồi của mình vậy.

Tần Vãn Thiên nhìn đối phương, người này trông có vẻ rất thành thực, cho người ta cảm giác trầm ổn lớn tuổi, kinh nghiệm chiến đấu hẳn là vô cùng phong phú.

Ngón tay sờ vào nhẫn thần văn, trong lòng bàn tay Tần Vãn Thiên bỗng xuất hiện rồi một thanh Phương Thiên Họa Kích, chỉ thấy hắn mở miệng nói:

- Thần văn trong thanh Phương Thiên Họa Kích này đã bị ta phá hủy, không còn là thần binh nữa, cũng không thể gia tăng công kích, mời kiểm tra.

Chỉ thấy một lão già lẳng không bước tới, đáp xuống bên cạnh Tần Vãn Thiên, nhận lấy Phương Thiên Họa Kích bắt đầu kiểm tra, sau đó lập tức gật đầu:

- Đúng là không phải thần binh, không có gia tăng, có thể sử dụng.

- Người này thể mà dám phá hủy thần văn của một món thần binh, đúng là quá xa xỉ. Đại sư khắc họa thần văn đúng là lắm tiền mà.

Rất nhiều người thầm nghĩ. Hôm nay Tần Vãn Thiên muốn sử dụng binh khí này sao. Xem ra, trong quá trình tranh đoạt chín vị trí đầu hắn cũng nhận được áp lực không nhỏ rồi.

- Hừ!

Đệ Lục Dạ cười lạnh một tiếng, rồi bỗng chốc toàn thân hắn ta bộc phát ra một luồng khí thể cuồng bạo, Tinh Hồn thứ nhất cũng hiện ra, nó là Tinh Hồn dạng thú. Đó là một con yêu thú có kích cỡ thân thể khổng lồ, trên đầu mọc sừng, thoạt nhìn giống như ngưu thần, hơi thở cuồng dã điên cuồng tràn ra xung quanh. Ầm một tiếng, thân thể của Đệ Lục Dạ tựa hồ cũng bành trướng trở nên to lớn hơn.

- Ngưu ca ca nhẹ nhàng thôi nhé.

Đệ Thất Dạ ở bên cạnh cười hi hi nói, lập tức có một tiếng trống vang lên, chiến đài dường như cũng rung chuyển theo tiếng trống. Đệ Lục Dạ đạp một bước lớn lao về phía Tần Vãn Thiên.

- Ầm ầm ầm!

Khí thể của Đệ Lục Dạ càng ngày càng mạnh, toàn thân lại giống như hóa thành rồi một con trâu điên, điên cuồng lao nhanh về phía Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên tay nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, ngay khi đối phương đâm tới mang theo lực tấn công cuồng bạo thì cước bộ hắn chợt thay đổi, Thanh Long thức chớp mắt phóng ra, giống như có một hư ảnh thanh long rít gào đánh về phía trước.

- Ầm ầm!

Hư ảnh thanh long lập tức nổ tung, Đệ Lục Dạ cũng tiến vào trạng thái điên cuồng. Bàn tay cũng trực tiếp quơ mạnh về phía trước, như thể muốn tay không bắt lấy Phương Thiên Họa Kích trong tay Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên di chuyển cước bộ, sử dụng Cửu Thiên Côn Bằng quyết. Tốc độ trở nên nhanh hơn, nhưng đối phương lại đuổi theo không buông, chiến đài phát ra tiếng nổ cực kỳ vang dội.

- Phòng ngự của loại Tinh Hồn dạng thú này mạnh cỡ nào đây?

Tần Vãn Thiên cười lạnh một tiếng, hai chân lại bước về trước một bước. Phương Thiên Họa Kích lại đâm ra, một tiếng xé gió bén nhọn vang lên, lực lượng không biết kinh khủng nhường nào.

- Ông!

Thân thể Đệ Lục Dạ nghiêng qua một bên, tránh thoát khỏi tập kích của Phương Thiên Họa Kích. Cơ thể khổng lồ tựa hồ chậm chạp nhưng là cực kỳ nhanh nhẹn. Đồng thời hần ta cũng trực tiếp dẫn theo khí thể mạnh mẽ đè nặng lên thanh Phương Thiên Họa Kích. Tay trái vươn mạnh ra giữ chặt Phương Thiên Họa Kích, đồng thời cơ thể lao lên đâm thẳng vào người Tần Vãn Thiên.

Đám người phát hiện toàn thân Đệ Lục Dạ lúc này được bao phủ bởi một tầng yêu quang. Khí thể làm người ta phải khiếp sợ, lực va chạm này e rằng cả núi lớn cũng sẽ bị đụng vỡ mất.

- Đây chính là Phong Ngưu Bào Hao của Ngưu ca ca đấy. Là thần thông Địa cấp trung phẩm, hơn nữa còn là hấp thu tinh hoa của yêu thú loại ngưu cường đại mới có thể tu luyện thành đấy.

Đệ Thất Dạ cười hi hi nói, còn Đệ Lục Dạ đã dùng thần thông đáng sợ kia đụng mạnh vào người Tần Vãn Thiên.

Cơ thể Đệ Lục Dạ áp sát về phía Tần Vãn Thiên, luồng khí thể kinh khủng nọ cũng khiến Tần Vãn Thiên cảm giác như đang có ngàn con ngựa phóng nhanh đập điên cuồng lên người hần vậy.

Thần nguyên trong luân mạch tinh thần bộc phát, tay trái Tần Vãn Thiên đánh ra ầm một tiếng. Lạc Sơn chưởng kinh khủng tựa như một toà núi lớn nguy nga rơi xuống, nện mạnh lên người Đệ Lục Dạ.

Chỉ trong tích tắc va mạnh ấy, mọi đám người phảng phất thấy được một luồng khí lưu cuồng bạo đang điên cuồng lan ra.

- Đờ được ư?

Trong mắt Đệ Thất Dạ hiện lên vẻ kinh ngạc, cô biết rất rõ rằng công kích của Đệ Lục Dạ hung mãnh cỡ nào. Đó tuyệt đối là công kích của bạo tẩu, Tần Vãn Thiên với thực lực Luân Mạch cảnh tầng bảy sao có thể dùng chưởng pháp đờ được cơ chứ?

Cô cũng không biết rằng Tần Vãn Thiên chính là dùng thần nguyên ngưng tụ bởi nguyên lực tinh thần từ tầng năm đón đỡ. Trong đó thậm chí còn có một ít lực lượng thần nguyên của sơn chi thần văn cấp hai ngưng tụ mà thành, lại đánh ra Lạc Sơn chưởng nặng nề này mới có được lực công kích đáng sợ như vậy, mạnh mẽ đánh đến mức đối phương phải dừng lại.

- Grào!

Đệ Lục Dạ nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể điên cuồng đâm sầm lên người Tần Vãn Thiên. Muốn đẩy hần trượt về sau, như thể muốn đẩy hần rơi xuống chiến đài này vậy.

- Buông tay!

Tần Vãn Thiên nói với Đệ Lục Dạ, trong đôi mắt của hần đột nhiên tràn ngập khí thể cuồng ngạo, khiến Đệ Lục Dạ như thể cũng muốn thần phục dưới chân hần.

- Lăn xuống đi!

Đệ Lục Dạ vẫn rống giận như trước, mặc dù Tần Vãn Thiên ra sức chống cự, nhưng vẫn bị Đệ Lục Dạ không ngừng đẩy đến cạnh chiến đài. Không ít người đều căng thẳng nhìn chằm chằm một màn này.

Chẳng lẽ Tần Vãn Thiên lại bị loại ngay trận đầu đầu tiên của vòng hai này ư?

- Muốn chết!

Tần Vãn Thiên tức giận quát một tiếng, khiến cho mọi người có phần kinh ngạc, đều không hiểu vì sao Tần Vãn Thiên vẫn có thể nói chuyện với giọng điệu càn rỡ như vậy.

Lúc này, thần nguyên trong cơ thể Tần Vãn Thiên điên cuồng hội tụ lại, ngưng tụ thành thần văn hình kiếm. Loại thần văn cấp một này Tần Vãn Thiên có thể ngưng tụ thành công ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Thần văn hình kiếm kia hội tụ ở trong luân mạch của Tần Vãn Thiên rồi hoá thành một thanh kiếm cực kỳ lợi hại và đáng sợ. Giờ phút này người bên

ngoài không hề biết chuyện đang diễn ra, Đệ Lục Dạ cũng đang ra sức đẩy Tàn Ván Thiên đến mép chiến đài.

- Phập!

Tàn Ván Thiên há miệng, chỉ trong tích tắc, từ trong miệng hắn phun ra từng đạo kiếm quang rực rỡ mà lại vô cùng sắc bén.

Một tiếng hét thảm vang lên, động tác của Đệ Lục Dạ chỉ trong nháy mắt đã ngừng lại. Lợi kiếm phun ra từ trong miệng của Tàn Ván Thiên đã phá vỡ lớp phòng ngự bằng yêu khí, sau đó bay thẳng về phía hai mắt của hắn ta rồi lập tức đâm xuyên vào một con mắt của hắn. Khí thể của Đệ Lục Dạ trong phút chốc điên cuồng tản hết ra ngoài, kiếm quang hội tụ bởi thần nguyên cũng biến mất không thấy đâu, nhưng nó cũng gây ra tổn thương nhất định cho Đệ Lục Dạ.

- Cút!

Đã bị đẩy tới bên cạnh mép chiến đài, Tàn Ván Thiên bỗng túm lấy cơ thể Đệ Lục Dạ trực tiếp ném ra khỏi chiến đài.

Nghịch chuyển phát sinh trong giây lát khiến mọi người đều trầm trồ kinh ngạc không thôi, ánh mắt nhìn về phía Tàn Ván Thiên càng thêm cổ quái.

Miệng phun lợi kiếm, người này còn có năng lực như vậy nữa sao, quả là ngoài dự đoán của mọi người mà.

Về mặt của Âu Thần hơi hơi thay đổi, vì bản thân hắn ta từng tận mắt nhìn thấy Tàn Ván Thiên miệng phun chưởng ấn. Nhưng hôm nay, chiêu thức này của hắn càng thêm thuần thực lợi hại hơn, trực tiếp dùng miệng phun ra lợi kiếm, kẻ khác đúng là khó lòng phòng bị.

Thậm chí cũng giống với trận chiến đầu tiên của hắn với Giang Tú, Tàn Ván Thiên không giỏi kiếm thuật, vậy kiếm từ đâu ra?

Trên khán đài, ở phía Mạc gia, ánh mắt phụ thân Mạc Khuynh Thành bỗng loé lên ánh sáng sắc bén, thấp giọng nói:

- Tiểu tử này, Luân Mạch thể mà đã thông thoáng đến mức ấy rồi, nhưng hắn làm sao có thể phun ra lợi kiếm bằng miệng được nhỉ?

Không chỉ có là hắn, mà cả học viện Đế Tinh cùng với những cường giả Nguyên phủ cảnh của các thế lực lớn đều rất tò mò, Tàn Ván Thiên làm cách nào mà được thế.

Loại năng lực này có thể nói là vô cùng hiếm thấy, cũng chưa từng nghe nói qua có vị trưởng giả nào biết dùng. Chẳng lẽ là do Tàn Ván Thiên tự lĩnh ngộ ra sao? Nếu đúng như vậy thì ngộ tính của hắn phải xem xét lại lần nữa rồi.

So với chuyện Đệ Lục Dạ bị chọc mù đánh bại thì bọn họ càng quan tâm Tàn Ván Thiên làm vậy bằng cách nào hơn. Cũng không phải là những người này lãnh huyết vô tình, chỉ là phần lớn mọi người ở thế giới võ đạo này đã thói quen sống chết và trọng thương rồi. Trên Quân Lâm yên ổn năm nào mà chẳng có mấy thiên tài ngã xuống, trọng thương cũng là chuyện thường thôi.

Nhưng người của nước Tuyết Vân lại không nghĩ như vậy. Đệ Lục Dạ không chỉ bị đánh bại còn bị chọc mù hai mắt, điều này cũng có nghĩa là hắn ta mất đi khả năng có thể khiêu chiến những người khác, cuộc chiến đầu tiên giữa hắn ta và Tàn Ván Thiên ở Quân Lâm yên ổn lần này tương đương với trận đánh cuối cùng của hắn ta rồi.

- Mang người khiêu chiến đi đến hoàng cung chữa thương.

Sở Thiên Kiều bình tĩnh lên tiếng ra lệnh, lập tức có vài bóng người bước chậm xuất hiện, khiêng Đệ Lục Dạ đã bị thương nặng rời đi, sau đó cười yêu thú bay về phía hoàng cung.

Sau khi Đệ Lục Dạ bị đánh bại, mọi người lại có đánh giá mới đối với thực lực của Tàn Ván Thiên, có thể phun lợi kiếm bằng miệng, tấn công bất ngờ, tuyệt đối sẽ trở thành chiêu cận chiến lợi hại nhất của Tàn Ván Thiên. Nếu trong lúc chiến đấu bị bám chặt, trong miệng đối phương lại đột nhiên phun ra một đạo kiếm quang, vậy người làm sao chống cự đây? Kết cục của Đệ Lục Dạ chính là minh chứng tốt nhất.

Mười tám người, sau một trận đánh chỉ còn lại mười bảy.

- Xem ra, xác suất Tàn Ván Thiên có thể vào được chín hạng đầu đã tăng lên không ít rồi.

Trong lòng rất nhiều người đều nghĩ vậy, cũng có không ít người hỏi hện vì sao lúc ở Tuý Diệu lâu lại không đặt cược Tàn Ván Thiên đoạt được chín hạng đầu chứ. Tỷ lệ cược của Tuý Diệu lâu hiện tại sợ rằng đã điều chỉnh xuống thấp rồi, bây giờ mới đặt cược thì phải tính theo tỷ lệ mới.

Mập mạp Phàm Nhạc giờ phút này có chút kích động, hắn chính là đặt cược toàn bộ vốn liếng vào đó, nếu Tàn Ván Thiên có thể vào chín hạng đầu... không, ba hạng đầu thì thật tốt đẹp biết bao nhiêu.

Tư Không Minh Nguyệt xoay người lại nhìn về phía Tàn Ván Thiên, trong mắt hiện lên một đạo quang mang dữ dội.

- Trận chiến ở vòng thứ nhất vẫn còn chưa phân thắng bại, vậy bây giờ tiếp tục trận chiến đó đi.

Ngay khi Tư Không Minh Nguyệt còn chưa kịp mở miệng thì Tàn Ván Thiên đã chậm rãi lên tiếng, chỉ thấy hắn tay cầm Phương Thiên Họa Kích bước về phía Đệ Thất Dạ.

Phương Thiên Họa Kích kéo lê trên mặt đất, mũi kích ma sát chiến đài phát ra tiếng kêu chói tai, khí thể trên người Tần Vãn Thiên không ngừng tăng lên.

Tần Vãn Thiên lúc này cho người ta một loại cảm giác cuồng ngạo bất kham. Nếu ta ra kích, người nào có thể cùng tranh phong đây? Loại khí thể này tựa như khắc sâu vào người hắn, chỉ lo đang phóng ra một ít cũng khiến người này như một cường giả tuyệt thế

Hắn dạo bước nơi đây, tựa như muốn quan sát thiên hạ!

Lúc này Đệ Thất Dạ bỗng cảm giác được một luồng khí thể áp bách đáng sợ đập thẳng vào mặt!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Học Viện Đế Tinh Bùng Nổ

Đệ Thất Dạ cảm nhận được khí thể của Tần Vãn Thiên, đôi mắt xinh đẹp lóe lên rồi nhìn Tần Vãn Thiên khẽ cười hỏi:

- Vãn Thiên ca ca nở nhếch tâm ra tay với ta thật ư?

Giờ phút này Đệ Thất Dạ bày ra bộ dạng đáng thương động lòng người, trong tích tắc đó Tần Vãn Thiên cảm thấy người đứng trước mặt mình không giống với Đệ Thất Dạ.

Vãn Thiên ca ca, dường như chỉ có mỗi nha đầu Tinh Nhi gọi hắn như thế mà thôi.

Từ lúc nhà họ Bạch dời đến hoàng thành, thực sự Tần Vãn Thiên đã không còn gặp lại Bạch Tinh lần nào nữa. Hiện tại đã một năm trôi qua rồi, không biết cô ấy bây giờ thế nào?

Đúng lúc này, một cỗ lãnh ý chợt xuất hiện, thần sắc Tần Vãn Thiên chợt biến. Đây đều là giả tượng, Đệ Thất Dạ có khả năng sử dụng lực lượng hư huyền. Ý chí của hắn lại trở nên cứng cỏi, tim như thiết thạch, đôi mắt sắc bén hết như một thanh trường thương. Khí thể ai dám tranh phong lại xuất hiện lần nữa, hắn bước từng bước về phía trước.

Đôi mắt đáng thương động lòng người của Đệ Thất Dạ vẫn nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, nhưng chính bản thân cô lại có cảm giác đôi mắt của mình đang chìm vào bên trong ý cảnh của người kia. Ý cảnh ở sâu trong đáy mắt Tần Vãn Thiên cứ như mang cô vào trong một giấc mơ khiến cô không thể tự kiềm chế bản thân. Tần Vãn Thiên cũng đang phát huy thiên phú của mình bằng ánh mắt.

- Oong oong!

Phương Thiên Họa Kích lao ra, thân thể Tần Vãn Thiên đập trên không trung rồi giáng xuống từ trên trời cao hết như một con hổ lao xuống núi, cực kỳ bá đạo.

- Vãn Thiên ca ca người đứng là độc ác mà.

Đệ Thất Dạ cất giọng yếu đuối nhưng lại không dao động được trái tim của Tần Vãn Thiên. Phương Thiên Họa Kích lập tức lao đến. Cuối cùng thì Đệ Thất Dạ cũng bắt đầu phản công, cô đóng băng Phương Thiên Họa Kích, bắn ra từng thanh trường mâu hàn băng, mặc dù nó liên tục bị nghiền nát nhưng lại có ưu thế về số lượng.

Tần Vãn Thiên liên tục vũ động Phương Thiên Họa Kích, Thanh Long rồng giận, Bạch Hổ rít gào, Chu Tước quét sạch mọi thứ, tất cả những thanh trường mâu hàn băng đều bị vỡ tan tành, đột tấn công mạnh mẽ hơn bao giờ hết ập về phía Đệ Thất Dạ.

Đệ Thất Dạ lùi bước về sau nhưng Tần Vãn Thiên căn bản không cho cô có cơ hội tạm nghỉ. Đệ Lục Dạ có sở trường về lực lượng cuồng bạo, Đệ Thất Dạ linh hoạt am hiểu năng lực khống chế và huyền thuật. Nếu thế, hắn sẽ dùng lực lượng để đàn áp cô ta.

Tinh Hồn của Đệ Thất Dạ phóng ra, một con rắn lớn bằng băng xuất hiện, đôi đồng tử của nó nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên làm hắn có cảm giác cực kỳ yêu dị.

Cùng lúc đó, bàn tay của Đệ Thất Dạ run lên, một con rắn lớn bằng băng lao tới đánh mạnh vào Phương Thiên Họa Kích.

- Vãn Thiên ca ca!

Đệ Thất Dạ quát lên lần nữa, bỗng nhiên trên người của cô xuất hiện tinh quang vô cùng kinh khủng. Thân thể của cô hơi xoay tròn, dường như phía sau lưng cô xuất hiện đôi cánh chim màu vàng, bộ lông vũ như hàng loạt mũi kiếm màu vàng lao về phía Tần Vãn Thiên với tốc độ cực nhanh. Lúc nó bắn ra làm cho người ta căn bản khó có thể trốn tránh được.

- Đây mới là Tinh Hồn thứ hai của cô ta, Tinh Hồn thứ nhất chính là Mãng Xà Tinh Hồn thuộc tính hàn băng, hơn nữa còn có thêm cả khả năng mê hoặc.

Đồng tử của mọi người co lại, bọn họ đều bị Đệ Thất Dạ lừa gạt, cho rằng năng lực mê hoặc của cô ta cũng là một loại Tinh Hồn. Thì ra mãng xà Tinh Hồn thuộc tính hàn băng đã cho cô thiên phú này.

Tinh Hồn thứ hai chính là một đôi cánh chim cực kỳ sáng chói, lúc nó quét ngang ra chẳng khác nào những lưỡi dao sắc bén muốn chặt đứt thân thể Tần Vãn Thiên.

Tay phải cầm kích của Tần Vãn Thiên đã bị đối phương đóng băng, còn cánh chim chém về phía hần thì lại lại tấn công từ bên phải, góc độ cực kỳ xảo quyệt.

Tần Vãn Thiên nhanh chóng thả lỏng tay cầm kích, đánh ra một chưởng vào quang mang màu vàng kim kia. Chưởng ấn hết như dòng nước lũ đổ xuống âm ầm. Đồng thời ánh mắt của hần nhìn chăm chăm phía trước rồi phun ra một luồng kiếm quang hết sức sắc bén.

Trận chiến này làm cho người ta cảm thấy hoa mắt choáng váng, thực sự quá đặc sắc. Bất kể là thủ đoạn tấn công của Tần Vãn Thiên hay Đệ Thất Dạ đều làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Thân thể của Đệ Thất Dạ bỗng dừng xoay tròn cực nhanh, trong một chớp mắt thôi mà tinh quang nở rộ đầy trời, đôi cánh chim hết như đôi cánh phượng hoàng giương ra vô cùng xinh đẹp. Thân hình mềm mại uyển chuyển của Đệ Thất Dạ nhẹ nhàng nhảy múa phối hợp với động tác xoay tròn, kiếm quang vừa chạm vào người cô đã bị xoắn vặn rồi biến mất.

Chỉ có mỗi Tần Vãn Thiên mới hiểu được hiện giờ Đệ Thất Dạ nguy hiểm đến mức nào. Đôi cánh chim kia hết như nghìn vạn lưỡi kiếm sắc bén chém về phía hần, cắt ngang không gian. Nếu như hần bị đánh trúng thì nhất định sẽ chết chắc.

- Thực lực của Đệ Thất Dạ hoàn toàn không yếu hơn Đệ Lục Dạ chút nào.

Đám người vừa sợ hãi vừa thần phục, không hổ là trận chiến trên Quân Lâm Yến, đặc sắc vô cùng.

- Ầm ầm ầm!

Luân mạch bên trong cơ thể Tần Vãn Thiên phát ra tiếng nổ vang kinh khủng, những thần nguyên do sơn chi thần văn ngưng tụ mà thành đang găm thét, chúng men theo luân mạch hẹp dài chảy vào lòng bàn tay Tần Vãn Thiên. Hần lui về sau rồi đạp thật mạnh lên mặt đất phát ra tiếng ầm ầm trầm đục, cả chiến đài phải rung chuyển theo.

Tần Vãn Thiên lập tức đánh ra một chưởng ấn, mặc dù vẫn là Lạc Sơn chưởng nhưng một chưởng này không giống một chưởng ấn nữa mà chẳng khác nào một ngọn núi đang ập xuống. Cả đám người ngồi xem đều cảm giác như thể Đệ Thất Dạ cực kỳ nhỏ bé.

Lúc này Đệ Thất Dạ quá mức sắc bén nên phải dùng lực lượng để phá giải.

- Ầm!

Dường như có một ngọn núi đập vào người Đệ Thất Dạ đang xoay tròn, động tác nhảy múa của cô lập tức dừng lại, lục phủ ngũ tạng đều bị chấn động khiến cô khó chịu đến mức phải hừ một tiếng.

- Đi xuống!

Tần Vãn Thiên thừa thắng xông lên, vỗ thêm một chưởng vào người Đệ Thất Dạ. Chỉ trong chớp mắt thân thể Đệ Thất Dạ đã bay ra ngoài rồi rơi xuống bên dưới chiến đài, liên tục lù về sau vài bước.

Gương mặt của cô đã nhuộm màu đỏ thẫm, cuối cùng cũng không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi, sau đó khoanh chân ngồi xuống ngay, mặt mày trắng bệch. Tuy rằng công kích vừa rồi của cô rất đáng sợ nhưng phòng ngự lại chẳng được mạnh mẽ. Tần Vãn Thiên dùng thần nguyên bạo phát ra Lạc Sơn chưởng vô cùng mạnh mẽ do sơn chi thần văn ngưng tụ thành để tấn công, sau đó lại đánh thêm một chưởng, cô không trọng thương sao được.

Nhật thanh Phương Thiên Họa Kích đã rơi xuống lên, Tần Vãn Thiên đứng đó nhưng lại chẳng nhìn Đệ Thất Dạ mà lại nhìn về phía các chiến đài khác. Một cơn gió nhẹ thổi qua làm lay động quần áo của hần, mái tóc bay trên không trung, đôi mắt của Tần Vãn Thiên xoáy sâu vào người Tư Không Minh Nguyệt đứng trên chiến đài số một như thể đang âm thầm tuyên bố rằng: muốn hần đi xuống không dễ thế đâu.

Hai trận chiến liên tiếp đều có Tần Vãn Thiên.

Trận đầu tiên, Đệ Lục Dạ thất bại.

Trận thứ hai, Đệ Thất Dạ thất bại.

- Có thể tiếp tục quay lại khiêu chiến nữa không?

Vị lão giả ngồi cạnh Sở Thiên Kiều cất tiếng hỏi Đệ Thất Dạ, sau đó cô mở mắt ra thành thật trả lời:

- Xin hãy cho ta một chút thời gian, tạm thời để người khác chiến đấu trước.

- Được, ta cho người nghỉ qua một trận.

Lão già gật gù đầu, người thất bại sẽ có thêm một lần khiêu chiến tiếp. Nếu Đệ Thất Dạ bị thương mà vẫn không chịu bỏ qua thì hẳn sẽ cho cô ta một cơ hội nữa.

Trên chiến đài số chín chỉ còn lại một mình Tần Văn Thiên, lúc này hắn khoanh chân ngồi xuống rồi lấy một viên Tinh Vãn thạch ra. Tinh Hồn nở rộ bắt đầu hấp thu lực lượng tinh thần bên trong Tinh Vãn thạch rồi lại dùng Tinh Hồn luyện hóa.

Nguyên lực tinh thần thuần túy là thứ hắn cần nhất. Tinh Vãn thạch trong tay hắn chỉ là thiên thạch tăng trời thứ hai rơi xuống mà thôi, cần Tinh Hồn rèn luyện thì mới có được nguyên lực tinh thần mà hắn cần.

- Xem ra chương án cuối cùng giống như núi kia đã khiến Tần Văn Thiên tiêu hao không ít.

Trong lòng mọi người nghĩ ngay đến điều này. Tần Văn Thiên cũng nhân thời gian này để nghỉ ngơi và bổ sung nguyên lực tinh thần.

Lực lượng tinh thần được dung nhập vào trong cơ thể võ tu có một mức độ nhất định. Khi thực lực cảnh giới càng mạnh mẽ thì thân thể hay vật chứa sẽ càng lớn, dung nạp được nguyên lực tinh thần không lồ hơn.

Mà lực lượng thần thông có tính công kích mạnh mẽ bao nhiêu thì sẽ tiêu hao nguyên lực tinh thần lớn bấy nhiêu. Chính vì vậy, nếu mọi người có thể sử dụng thần thông bình thường đánh bại đối thủ thì chẳng ai muốn hao tổn nhiều lực lượng tinh thần để dùng sức mạnh lớn nhất của mình cả.

- Thất Dạ nước Tuyết Vân ta vậy mà lại thua hai trận liên tiếp.

Tư Không Minh Nguyệt bình tĩnh cất giọng nhưng lại làm cho sắc mặt của những người nước Tuyết Vân tối sầm lại.

Bây giờ bọn họ chỉ còn lại năm người ở trên chiến đài, lần lượt là Tư Không Minh Nguyệt, Đệ Nhị Kiếm, Đệ Tam Kiếm, Đệ Tam Dạ, Đệ Tứ Dạ có thực lực mạnh hơn.

Thần sắc của những người này hết sức nghiêm túc, ai ai cũng nhìn về chiến đài số chín.

- Nước Tuyết Vân đang khinh thường nước Sở chúng ta không có người tài à?

Nhược Hoan cười nhạt rồi đi về phía Đệ Tứ Dạ. Nếu Đệ Thất Dạ chỉ được nghỉ trong khoảng thời gian một trận đấu thôi thì cô giải quyết giúp Tần Văn Thiên mới được.

Đệ Tứ Dạ nhìn về phía Nhược Hoan, sắc mặt hơi cứng lại. Ở vòng thứ nhất hắn đã nhìn thấy Nhược Hoan chiến đấu. Thân thể cô gái này vừa mềm dẻo lại mạnh mẽ đến dọa người.

Trường tiên xuất hiện trên tay, Nhược Hoan vẫn tiếp tục đi về phía Đệ Tứ Dạ. Trong lúc đó, trường tiên của cô bắt đầu huy động, tạo thành tiên ảnh giăng đầy trời, chúng hệt như nghìn vạn thanh kiếm sắc bén bắn thẳng vào người Đệ Tứ Dạ.

Đệ Tứ Dạ đập mạnh chân xuống đất, tay hơi run lên, một quang sáng xanh xuất hiện bao phủ quanh người hắn. Cùng lúc đó, hắn đón nhận nghìn vạn bóng roi trước mặt mình, xông thẳng về phía Nhược Hoan.

- Lực phòng ngự này?

Đám người lộ ra vẻ ngạc nhiên, lẽ nào đòn tấn công của Nhược Hoan vẫn có điểm yếu?

Nhược Hoan cũng lao về phía đối phương, chỉ trong phút chốc mà cả hai đã sắp va chạm vào nhau. Cánh tay của Đệ Tứ Dạ hóa thành đao mang chém thẳng về phía trước còn Nhược Hoan hơi xê dịch cơ thể, khó khăn lắm mới tránh được. Đồng thời cô vươn tay chụp vào đầu vai của đối phương.

- Ầm!

Đệ Tứ Dạ đâm ra một quyền, quyền mang kinh khủng đập thẳng vào người Nhược Hoan nhưng lại giống như đánh vào không khí. Hắn trông thấy Nhược Hoan uốn người hệt cành dương liễu đang cong cong trong gió, ngay sau đó bắn mạnh ra, thân thể cô quán lên người Đệ Tứ Dạ.

- Cút ngay!

Toàn thân Đệ Tứ Dạ bộc phát đao ý vô cùng khủng bố, giải phóng Tinh Hồn ngoài, cực kỳ cuồng bạo.

Thân thể Nhược Hoan xoay tròn cực nhanh, chỉ trong phút chốc mà đã xoay không biết bao nhiêu vòng, tốc độ còn nhanh hơn cả Đệ Thất Dạ ban nãy. Đám người lập tức phát hiện thân thể của Đệ Tứ Dạ đang bị chôn vùi, tốc độ của đao mang lại chẳng nhanh bằng tốc độ xoay tròn của cô.

Bên trên chiến đài, Mạc Thương cười nhẹ, biểu hiện của Nhược Hoan không làm hắn ngạc nhiên, chỉ có một số ít người mới hiểu rõ thiên phú của Nhược Hoan lợi hại đến nhường nào. Thường ngày cô chỉ cười hi hi vậy thôi nhưng đến thời điểm quan trọng thì cô sẽ bộc phát ra lực lượng hết sức kinh người.

Cả người Đệ Tứ Dạ như bị nhấn chìm, đao mang yếu dần cho đến khi mọi người gần như không cảm nhận được nữa thì Nhược Hoan mới ngừng xoay

tròn. Đôi chân quỵên rũ của cô kẹp lấy đầu đối phương, vô số dây leo và cành liễu chôn vùi hoàn toàn thân thể của Đệ Tứ Dạ.

- Thì ra lại là một con hắc mã (*).

Mọi người vừa kinh sợ vừa thán phục. Nhược Hoan thế mà lại dùng một Tinh Hồn kỳ lạ chẳng ai xem trọng nổi để phát huy ra lực lượng kinh người như thế này.

Thùy Liễu Tinh Hồn và Trường Đăng Tinh Hồn kết hợp với nhau lại có thể tạo ra được thủ đoạn mà người ta sợ hãi. Đương nhiên đây không chỉ là sự kết hợp Tinh Hồn đơn thuần mà thực lực của Nhược Hoan đã giúp chúng kết hợp hoàn mỹ với nhau.

- Tỷ tỷ của ta ơi, sao người lại không nói sớm cho ta biết chứ?

Về mặt Phạm Nhạc tràn đầy đau khổ, quên cuộc cho sư tỷ Nhược Hoan rồi!

(*) hắc mã: ứng cử viên không được kỳ vọng nhưng lại có thành tích cao đến bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Cô Tinh

Trên chiến đài, Nhược Hoan vẫn một mực khống chế được Đệ Tứ Dạ, mọi người trông thấy Nhược Hoan dường như vẫn chưa có ý định từ bỏ. Nhìn dung nhan mỹ lệ của cô mà không khỏi cảm thấy rung mình, rõ ràng là muốn lấy mạng của Đệ Tứ Dạ đây mà.

Thời gian dài như thế, e là Đệ Tứ Dạ đang chịu đựng khổ sở vì ngột thở.

- Hắc mã thua rồi, tại sao cô vẫn chưa chịu buông ra.

Tư Không Minh Nguyệt nhìn về phía Nhược Hoan, lạnh lùng nói.

- Nhưng ta chưa nghe thấy hắc mã nhận thua.

Nhược Hoan vừa cười vừa nói:

- Lỡ như ta tha cho hắc mã mà hắc mã lại ra tay với ta thì sao.

Về lạnh lẽo trong mắt Tư Không Minh Nguyệt lóe lên, nhưng quả thực Nhược Hoan không hề phạm quy. Cô không chỉ khống chế được Đệ Tứ Dạ mà thậm chí còn khiến hắc mã không có cơ hội nói chuyện nữa.

Cũng không phải là nói Đệ Tứ Dạ không mạnh, chỉ là phương thức chiến đấu của Nhược Hoan quá quỷ dị, tổ hợp song Tinh Hồn dường như khiến cho cô có thân thể vô cùng dẻo dai, giống như là cây roi trong tay cô vậy. Có thể tùy ý uốn lượn, thậm chí bị công kích cũng không hề hấn gì.

Đệ Tứ Dạ căn bản không kịp phô bày sức chiến đấu thì đã rơi vào tuyệt cảnh.

- Làm người tốt nhất là đừng có quá đáng.

Tư Không Minh Nguyệt bình tĩnh nói.

- Hình như ban nãy khi các người định chơi trò xa luân chiến với sư đệ ta thì đâu có nghĩ như thế nhỉ.

Nhược Hoan vẫn cười vang. Rõ ràng vì không ưa đám người nước Tuyết Vân liên tục ra tay với Tần Vãn Thiên nên bây giờ học viện Đế Tinh mới trả đòn.

Tư Không Minh Nguyệt không nói gì, nhưng trên người hắc mã phát ra sát ý rất đáng sợ, nhìn Đệ Tứ Dạ nằm dưới người Nhược Hoan, lạnh lùng nói:

- Ta sẽ báo thù cho người.

- Tỷ tỷ ta chưa tàn nhẫn đến mức như thế.

Nhược Hoan cười khẩy, sau đó cơ thể cô trườn xuống, rồi một cước đá văng Đệ Tứ Dạ xuống chiến đài.

Đệ Tứ Dạ thoát được thì hít sâu lấy một hơi. Sau đó lập tức hôn mê, rõ ràng hắc mã cũng không thể nào tiếp tục quay lại chiến đài rồi.

- Những người này ra tay thật tàn nhẫn, căn bản không cho đối phương cơ hội xoay người.

Trong lòng mọi người thầm nghĩ, Tàn Vãn Thiên cũng vậy mà Nhưộc Hoan cũng thế.

Đệ Tứ Dạ đâm mắt tư cách quay lại đài, nhưng Đệ Thất Dạ vẫn còn cơ hội, chỉ thấy mặt mày cô vẫn còn tái mét, rõ ràng chút thời gian này không đủ để khôi phục thương thế.

- Thôi bỏ đi, nghỉ ngơi cho tốt vào.

Tư Không Minh Nguyệt nói với Đệ Thất Dạ.

Đệ Thất Dạ gật gật đầu với vẻ không cam lòng, từ bỏ mất cơ hội quay lại chiến đài khiêu chiến.

Đến lúc này, tất cả ba người Đệ Tứ Dạ, Đệ Lục Dạ và Đệ Thất Dạ đều bị loại, mười tám người trên Quân Lâm yến chỉ còn lại mười năm người.

Mà nước Tuyết Vân thì chỉ còn lại bốn người.

Kết cục như vậy có lẽ không phải là điều mà nước Tuyết Vân muốn thấy. Lần này vượt ngàn dặm xa xôi đến đây để bắt tay với nước Sở tổ chức lần Quân Lâm Yến này, nếu như chiến tích quá kém thì khi trở về chẳng phải nước Tuyết Vân sẽ mất hết mặt mũi hay sao.

- Xin mời mỗi bên tự chọn đối thủ cho mình.

Tư Không Minh Nguyệt bình tĩnh nói, trong chớp mắt bóng dáng của mấy người trên chiến đài đồng loạt di chuyển.

Đệ Nhị Kiếm đã đi đến trước mặt Thạch Tuấn.

Đệ Tam Dạ đi đến trước mặt Cuồng Sinh.

Đệ Tam Kiếm lại muốn đi về phía Tàn Vãn Thiên. Thế nhưng khi hắn đi đến trước mặt Tàn Vãn Thiên thì lại có một bóng người xuất hiện chặn hắn lại ở giữa chiến đài thứ năm. Đó chính là thiếu niên Cô Tinh vẫn luôn im lặng kia.

Vị thiếu niên này từ đầu đến cuối chưa từng hé môi nói một câu nào. Trầm mặc, an tĩnh, người cũng như tên, tựa như một ngôi sao cô độc. Nhưng trong vòng đầu đầu tiên hắn đã đánh bại Đệ Ngũ Dạ nên không ai dám khinh thường hắn.

Lúc này, Cô Tinh lại đứng trước mặt Đệ Tam Kiếm. Không biết hắn là có ý chặn thay Tàn Vãn Thiên hay là có toan tính riêng.

Nhưng dù cho mục đích của hắn có là gì đi chăng nữa thì chỉ ít lần này mọi người có thể tận mắt chứng kiến một màn quyết đấu đặc sắc.

Tư Không Minh Nguyệt vốn muốn động nhưng lúc này hắn lại dừng bước, nhìn cả ba bên giảng co.

"Nước Tuyết Vân không nhận được nữa rồi."

Trong lòng mọi người thầm nghĩ.

Kiểm khí trên người Đệ Nhị Kiếm phóng ra, toàn thân giống như cuốn theo một cơn lốc rất khủng khiếp. Hắn đưa tay chỉ ra, lập tức có vô số kiếm quang bắn về phía Thạch Tuấn đứng thứ tám trong kinh thành thập tú.

Thạch Tuấn thân như bàn thạch, tung ra một chưởng giống như có vô số cự thạch bắn ra cuộn cuộn, nhưng trong phút chốc lại bị lưỡi kiếm sắc bén chém vỡ tan, khiến cơ thể hắn lùi về sau một bước.

Kiểm khí trên người Đệ Nhị Kiếm cực kỳ sắc bén. Hắn đã từng giao thủ với Giang Tú, kiếm của Giang Tú còn thua xa kiếm ý trên người Đệ Nhị Kiếm.

Nếu như nói kiếm ý trên người Giang Tú giống như mưa thu thì kiếm ý trên người Đệ Nhị Kiếm lại giống như gió lốc.

Cùng lúc này Đệ Tam Dạ cũng bắt đầu ra tay với Cuồng Sinh, người đứng thứ chín trong kinh thành thập tú. Đệ Tam Dạ có vài phần giống với Đệ Lục Dạ, thế mạnh đều là công kích và lực lượng. Chỉ thấy tay hắn cầm cây búa lớn, trực tiếp chém thẳng về phía Cuồng Sinh.

Cuồng Sinh am hiểu đao pháp, dùng đao pháp bá đạo để chống lại Đệ Tam Dạ, nhưng sau mỗi một lần va chạm thì mọi người lại phát hiện ra, đao pháp của Cuồng Sinh sẽ khựng lại một chút. Hơn nữa cước bộ lại còn lùi về sau, hiển nhiên xét về lực lượng thì hắn tuyệt đối rơi vào thế yếu.

Đệ Tam Dạ đang dùng lực để phá pháp.

"Trông thì như chiêu thức ngó ngàng nhưng kỳ thực lại cực kỳ tinh diệu. Đao của Cuồng Sinh bị áp chế rất chặt, hai người Thạch Tuấn và Cuồng Sinh trong kinh thành thập tú này e là đều phải bại rồi."

Mọi người thầm nghĩ, lần này vị trí của năm người xếp chót của kinh thành thập tú sẽ phải đổi hết rồi.

Âu Thần, Nhưộc Hoan, Tàn Vãn Thiên, thậm chí cả La Thành cũng đều được tính vào kinh thành thập tú.

Nước non đời đời đều có thiên tài (*), không vào thì được lui để nhường đường cho người sau, đây chính là hiện thực.

Đệ Tam Kiếm lúc này cũng đã bùng nổ Kiếm Tinh Hồn của hắn, kiếm ý trên người hắn bắt đầu tăng lên.

Nhưng Cô Tinh vẫn đứng im ở chỗ đó, như thể vĩnh viễn cô độc. Đôi mắt của hắn vốn không có chút gọn sóng, duy chỉ có lúc nhìn về phía đối thủ mới lại bộc phát ra hàn quang đáng sợ.

Loại hàn quang này khiến người ta cảm thấy rét run từng cơn.

Kiếm quang như ánh, Đệ Tam Kiếm xuất kiếm của hắn ra, đây là kiếm pháp thần thông không hề có sơ hở. Dường như dưới kiếm quang của hắn thì sẽ không còn sự tồn tại của hào quang nào khác, tất cả sự rực rỡ đều thuộc về kiếm của hắn.

Phập... phập!

Một âm thanh khẽ vang lên khiến mọi người sửng lại, Đệ Nhị Kiếm cũng ngừng người.

Kiếm của hắn đâm vào cánh tay trái của Cô Tinh, một nhát kiếm này của hắn chỉ là muốn phong kín đường lui của Cô Tinh. Nhưng Cô Tinh căn bản không hề lui lại cũng không trốn tránh, để mặc cho nhát kiếm này dễ dàng đâm thẳng vào cơ thể hắn.

Kinh nghiệm chiến đấu của Đệ Tam Kiếm cực kỳ phong phú nhưng tình hình thế này hắn cũng chưa từng gặp qua bao giờ. Cho nên hắn cũng giật mình ngừng người.

Cũng cùng lúc này Cô Tinh giờ tay túm lấy lưỡi kiếm đã đâm vào trong cơ thể hắn. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào mắt của Đệ Tam Kiếm. Trong nháy mắt, Đệ Tam Kiếm chỉ cảm thấy đôi mắt của hắn đau nhói lên, sau đó có một đạo chưởng lực trực tiếp ấn vào trên đầu hắn. Một tiếng nổ lớn vang lên, cơ thể của Đệ Tam Kiếm bay xuống dưới chiến đài, phát ra tiếng kêu thảm thiết. Trên mặt loang lổ máu thịt.

Trận chiến đấu quỷ dị này khiến mọi người kinh ngạc không thôi, ai nấy đều ngẩn ra.

Thanh kiếm ở cánh tay trái của Cô Tinh đã biến mất, không có sự duy trì của nguyên lực tinh thần nữa thì tinh thần chi lực làm sao có thể hóa thành kiếm hình được.

Hắn quay lại vị trí của mình, khoanh chân ngồi xuống. Cánh tay trái chẳng có bao nhiêu máu chảy ra, hơn nữa miệng vết thương dường như đang khép lại.

- Khả năng khôi phục thật đáng sợ, hắn có Tinh Hồn gì thế nhỉ?

Trong lòng mọi người run lên, khắc sâu thân ảnh cô độc này.

Hắn tên là Cô Tinh, là ngôi sao cô độc. Lúc này hắn đã khôi phục lại về bình tĩnh, không ai biết được trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì.

Kỳ thực ngay từ vòng đầu tiên khi Cô Tinh đánh bại Đệ Ngũ Dạ thì đã có rất nhiều thế lực ở hoàng thành đã bắt đầu điều tra về hắn. Sau đó họ lại phát hiện ra dường như nước Sở căn bản không có người như thế, thậm chí dù năng lực tình báo của họ kinh khủng nhường nào cũng không thể điều tra được chút tin tức nào. Hắn chỉ xuất hiện ở hoàng thành trước Quân Lâm yến, chưa từng làm chuyện gì cả, mãi cho đến khi hắn xuất hiện trên chiến đài Quân Lâm yến đánh bại Đệ Thất Dạ.

Hôm nay lại đánh bại Đệ Tam Kiếm.

Ngoại trừ Đệ Tam Kiếm bị đánh bại ra thì hai người còn lại của nước Tuyết Vân đều đánh thắng được đối thủ của mình. Thạch Tuấn và Cuồng Sinh đều bị thua, nhưng bọn họ có khả năng quay lại đài khiêu chiến tiếp, nhưng Đệ Tam Kiếm lại đã không còn cách nào quay lại thách đấu được nữa.

Thạch Tuấn và Cuồng Sinh quay lại đài khiêu chiến lần nữa, những người khác thì đều yên tĩnh ngồi nguyên tại chỗ.

Thạch Tuấn đi về phía Sở Trần cùng là người của học viện Hoàng Gia.

Cuồng Sinh dường như đang chờ đợi, đến khi chính mắt nhìn thấy tiểu vương gia Sở Trần đánh bại Thạch Tuấn thì lòng lại càng nguội lạnh.

Những người còn lại đều không phải là những nhân vật dễ chọc.

Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt, Đệ Nhị Kiếm, Đệ Tam Kiếm tất nhiên không cần phải nói nhiều.

Âu Thần, Nhục Hoan, Cô Tinh cũng rất đáng sợ.

Hầu Thiết của võ phủ Thần Tướng cực kỳ lợi hại, mà Lãnh Nha kia cũng là một nhân vật hung ác, hắn không biết rõ về đối phương. Còn có người mạnh nhất trong Luân Mạch của học viện Thần Phong, đứng thứ sáu trong kinh thành thập tú Giang Phong và cả Tần Văn Thiên nữa.

Muốn vào vòng tiếp theo thật sự quá khó, dù hắn có thắng thêm một trận nữa thì vòng sau vẫn có khả năng bị loại.

Cuối cùng Cuồng Sinh hạ quyết tâm, hấn đi về phía Tàn Ván Thiên. Dù sao thì hấn đã xem qua mấy trận chiến của Tàn Ván Thiên, tuy là lợi hại nhưng cũng coi như biết rõ vài điều. Hơn nữa, Tàn Ván Thiên đã tiêu hao không ít nguyên lực tinh thần, bây giờ còn đang bận tu hành, có lẽ dễ đối phó hơn chút.

Khi Cuồng Sinh xuất hiện trước mặt Tàn Ván Thiên, Tàn Ván Thiên mở bừng mắt nhìn Cuồng Sinh rồi chậm rãi đứng dậy.

- Chung quy cũng là do ta hiền quá đây mà.

Tàn Ván Thiên nhỏ giọng nói, hấn không cảm Phương Thiên Họa Kích nữa, bảy đường luân mạch trong cơ thể cuộn cuộn rít gào. Mọi người dường như có thể nghe thấy tiếng rít gào đó. Cảnh tượng này khiến cho sắc mặt Cuồng Sinh cứng đờ, thần sắc lại càng ngưng trọng thêm vài phần.

Đôi cánh Côn Bằng hư ảo như ẩn như hiện ở sau lưng Tàn Ván Thiên. Ngay sau đó cơ thể hấn đã biến mất tại chỗ, trực tiếp đánh một chiêu Phá Vọng ấn.

Cuồng Sinh nâng đao lên, đao quang lóe sáng, chém vỡ chướng ấn. Nhưng thân ảnh hư ảo của Tàn Ván Thiên thoát cái đã biến mất, sau đó lại xuất hiện ngay bên cạnh Cuồng Sinh, trực tiếp tung thêm một chướng.

Bộ pháp của Cuồng Sinh được phát huy đến cực hạn. Di chuyển theo thể công của Tàn Ván Thiên. Sau một lát, mọi người chỉ thấy bóng dáng của Tàn Ván Thiên tung ra chướng ấn đầy trời.

Đao của Cuồng Sinh vũ động kín kẽ mọi bề, nơi đó xuất hiện một cổ đao chi phong bạo vô cùng dữ dội, nhưng mọi người vẫn có thể nhận ra nếu cứ tiếp tục như này thì sớm muộn gì Cuồng Sinh cũng sẽ thua.

Quả nhiên không qua bao lâu sau đao của Cuồng Sinh đã bắt đầu loạn. Chỉ thấy Tàn Ván Thiên tung ra một chướng, Cuồng Sinh lại vung đao ra chém đao mang, nhưng cùng lúc đó miệng Tàn Ván Thiên lại phun ra lợi kiếm khiến cho vẻ mặt Cuồng Sinh đại biến, nháy mắt nâng đao ngang mặt để đỡ đòn.

- Phập!

Một đạo chướng ấn đáng sợ đánh lên người Cuồng Sinh, cơ thể hấn trực tiếp bay thẳng lên không rồi văng ra khỏi chiến đài, đập mạnh xuống mặt đất, miệng không ngừng học máu, kinh mạch trong cơ thể giống như đã bị phá hủy.

Lúc này bàn chân giơ lên của Tàn Ván Thiên từ từ hạ xuống, hấn đâu chỉ biết phun mỗi kiếm quang từ miệng thôi đâu.

Ai nói chân không thể tung ra chướng pháp chứ?

Thế nên, chiến đài mười tám người chỉ còn lại mười hai người.

Tiếp tục loại thêm ba người nữa thì chín vị trí đầu đã xuất hiện, nhưng trong lòng mọi người dường như lại căng thẳng hơn nữa. Đặc biệt là trong lòng những người đã đặt cược, ai cũng thấp thòm lo âu.

*Giang sơn đại hữu thiên tài xuất: một câu thơ trong "Luận thi" (论诗). Ý là: Đất nước tươi đẹp của chúng ta mỗi một thời đại đều xuất hiện những người tài hoa xuất chúng.

Chương 127: Cô Tình

Trên chiến đài, Nhược Hoan vẫn một mực không chế được Đệ Tứ Dạ, mọi người trông thấy Nhược Hoan dường như vẫn chưa có ý định từ bỏ. Nhìn dung nhan mỹ lệ của cô mà không khỏi cảm thấy rung mình, rõ ràng là muốn lấy mạng của Đệ Tứ Dạ đây mà.

Thời gian dài như thế, e là Đệ Tứ Dạ đang chịu đựng khổ sở vì ngột thở.

- Hấn đã thua rồi, tại sao cô vẫn chưa chịu buông ra.

Tư Không Minh Nguyệt nhìn về phía Nhược Hoan, lạnh lùng nói.

- Nhưng ta chưa nghe thấy hấn nhận thua.

Nhược Hoan vừa cười vừa nói:

- Lỡ như ta tha cho hấn mà hấn lại ra tay với ta thì sao.

Về lạnh lẽo trong mắt Tư Không Minh Nguyệt lóe lên, nhưng quả thực Nhược Hoan không hề phạm quy. Cô không chỉ không chế được Đệ Tứ Dạ mà thậm chí còn khiến hấn không có cả cơ hội nói chuyện nữa.

Cũng không phải là nói Đệ Tứ Dạ không mạnh, chỉ là phương thức chiến đấu của Nhược Hoan quá quý dị, tổ hợp song Tinh Hồn dường như khiến cho cô có thân thể vô cùng dẻo dai, giống như là cây roi trong tay cô vậy. Có thể tùy ý uốn lượn, thậm chí bị công kích cũng không hề hấn gì.

Đệ Tứ Dạ căn bản không kịp phô bày sức chiến đấu thì đã rơi vào tuyệt cảnh.

- Làm người tốt nhất là đừng có quá đáng.

Tư Không Minh Nguyệt bình tĩnh nói.

- Hình như ban nãy khi các người định chơi trò xa luân chiến với sư đệ ta thì đâu có nghĩ như thế nhỉ.

Nhược Hoan vẫn cười vang. Rõ ràng vì không ưa đám người nước Tuyết Vân liên tục ra tay với Tần Vãn Thiên nên bây giờ học viện Đế Tinh mới trả đòn.

Tư Không Minh Nguyệt không nói gì, nhưng trên người hắt ra sát ý rất đáng sợ, nhìn Đệ Tứ Dạ nằm dưới người Nhược Hoan, lạnh lùng nói:

- Ta sẽ báo thù cho người.

- Tỷ tỷ ta chưa tàn nhẫn đến mức như thế.

Nhược Hoan cười khẩy, sau đó cơ thể cô trườn xuống, rồi một cước đá văng Đệ Tứ Dạ xuống chiến đài.

Đệ Tứ Dạ thoát được thì hít sâu lấy một hơi. Sau đó lập tức hôn mê, rõ ràng hắn cũng không thể nào tiếp tục quay lại chiến đài rồi.

- Những người này ra tay thật tàn nhẫn, căn bản không cho đối phương cơ hội xoay người.

Trong lòng mọi người thầm nghĩ, Tần Vãn Thiên cũng vậy mà Nhược Hoan cũng thế.

Đệ Tứ Dạ đã mất tư cách quay lại đài, nhưng Đệ Thất Dạ vẫn còn cơ hội, chỉ thấy mặt mày cô vẫn còn tái mét, rõ ràng chút thời gian này không đủ để khôi phục thương thế.

- Thôi bỏ đi, nghỉ ngơi cho tốt vào.

Tư không Minh Nguyệt nói với Đệ Thất Dạ.

Đệ Thất Dạ gật gật đầu với vẻ không cam lòng, từ bỏ mất cơ hội quay lại chiến đài khiêu chiến.

Đến lúc này, tất cả ba người Đệ Tứ Dạ, Đệ Lục Dạ và Đệ Thất Dạ đều bị loại, mười tám người trên Quân Lâm yến chỉ còn lại mười năm người.

Mà nước Tuyết Vân thì chỉ còn lại bốn người.

Kết cục như vậy có lẽ không phải là điều mà nước Tuyết Vân muốn thấy. Lần này vượt ngàn dặm xa xôi đến đây để bắt tay với nước Sở tổ chức lần Quân Lâm Yến này, nếu như chiến tích quá kém thì khi trở về chẳng phải nước Tuyết Vân sẽ mất hết mặt mũi hay sao.

- Xin mời mỗi bên tự chọn đối thủ cho mình.

Tư Không Minh Nguyệt bình tĩnh nói, trong chớp mắt bóng dáng của mấy người trên chiến đài đồng loạt di chuyển.

Đệ Nhị Kiếm đã đi đến trước mặt Thạch Tuấn.

Đệ Tam Dạ đi đến trước mặt Cuồng Sinh.

Đệ Tam Kiếm lại muốn đi về phía Tần Vãn Thiên. Thế nhưng khi hắn đi đến trước mặt Tần Vãn Thiên thì lại có một bóng người xuất hiện chặn hắn lại ở giữa chiến đài thứ năm. Đó chính là thiếu niên Cô Tinh vẫn luôn im lặng kia.

Vị thiếu niên này từ đầu đến cuối chưa từng hé môi nói một câu nào. Trầm mặc, an tĩnh, người cũng như tên, tựa như một ngôi sao cô độc. Nhưng trong vòng đầu đầu tiên hắn đã đánh bại Đệ Ngũ Dạ nên không ai dám khinh thường hắn.

Lúc này, Cô Tinh lại đứng trước mặt Đệ Tam Kiếm. Không biết hắn là cố ý chặn thay Tần Vãn Thiên hay là có toan tính riêng.

Nhưng dù cho mục đích của hắn có là gì đi chăng nữa thì chỉ ít lần này mọi người có thể tận mắt chứng kiến một màn quyết đấu đặc sắc.

Tư Không Minh Nguyệt vốn muốn động nhưng lúc này hắn lại dừng bước, nhìn cả ba bên giằng co.

"Nước Tuyết Vân không nhận được nữa rồi."

Trong lòng mọi người thầm nghĩ.

Kiếm khí trên người Đệ Nhị Kiếm phóng ra, toàn thân giống như cuốn theo một cơn lốc rất khủng khiếp. Hắn đưa tay chỉ ra, lập tức có vô số kiếm quang bắn về phía Thạch Tuấn đứng thứ tám trong kinh thành thập tú.

Thạch Tuấn thân như bàn thạch, tung ra một chưởng giống như có vô số cự thạch bắn ra cuộn cuộn, nhưng trong phút chốc lại bị lưỡi kiếm sắc bén chém vỡ tan, khiến cơ thể hắn lùi về sau một bước.

Kiểm khí trên người Đệ Nhị Kiếm cực kỳ sắc bén. Hắn đã từng giao thủ với Giang Tú, kiếm của Giang Tú còn thua xa kiếm ý trên người Đệ Nhị Kiếm.

Nếu như nói kiếm ý trên người Giang Tú giống như mưa thu thì kiếm ý trên người Đệ Nhị Kiếm lại giống như gió lốc.

Cùng lúc này Đệ Tam Dạ cũng bắt đầu ra tay với Cuồng Sinh, người đứng thứ chín trong kinh thành thập tú. Đệ Tam Dạ có vài phần giống với Đệ Lục Dạ, thể mạnh đều là công kích và lực lượng. Chỉ thấy tay hắn cầm cây búa lớn, trực tiếp chém thẳng về phía Cuồng Sinh.

Cuồng Sinh am hiểu đao pháp, dùng đao pháp bá đạo để chống lại Đệ Tam Dạ, nhưng sau mỗi một lần va chạm thì mọi người lại phát hiện ra, đao pháp của Cuồng Sinh sẽ khựng lại một chút. Hơn nữa cước bộ lại còn lùi về sau, hiển nhiên xét về lực lượng thì hắn tuyệt đối rơi vào thế yếu.

Đệ Tam Dạ đang dùng lực để phá pháp.

"Trông thì như chiêu thức ngớ ngẩn nhưng kỳ thực lại cực kỳ tinh diệu. Đao của Cuồng Sinh bị áp chế rất chặt, hai người Thạch Tuấn và Cuồng Sinh trong kinh thành thập tú này e là đều phải bại rồi."

Mọi người trầm nghĩ, lần này vị trí của năm người xếp chót của kinh thành thập tú sẽ phải đổi hết rồi.

Âu Thần, Nhược Hoan, Tàn Vấn Thiên, thậm chí cả La Thành cũng đều được tính vào kinh thành thập tú.

Nước non đời đời đều có thiên tài (*), không vào thì được lui để nhường đường cho người sau, đây chính là hiện thực.

Đệ Tam Kiếm lúc này cũng đã bùng nổ Kiếm Tinh Hồn của hắn, kiếm ý trên người hắn bắt đầu tăng lên.

Nhưng Cô Tinh vẫn đứng im ở chỗ đó, như thể vĩnh viễn cô độc. Đôi mắt của hắn vốn không có chút gọn sóng, duy chỉ có lúc nhìn về phía đối thủ mới lại bộc phát ra hàn quang đáng sợ.

Loại hàn quang này khiến người ta cảm thấy rét run từng cơn.

Kiểm quang như ánh, Đệ Tam Kiếm xuất kiếm của hắn ra, đây là kiếm pháp thần thông không hề có sơ hở. Dường như dưới kiếm quang của hắn thì sẽ không còn sự tồn tại của hào quang nào khác, tất cả sự rực rỡ đều thuộc về kiếm của hắn.

Pháp... pháp!

Một âm thanh khẽ vang lên khiến mọi người sửng lại, Đệ Nhị Kiếm cũng ngây người.

Kiểm của hắn đâm vào cánh tay trái của Cô Tinh, một nhát kiếm này của hắn chỉ là muốn phong kín đường lui của Cô Tinh. Nhưng Cô Tinh căn bản không hề lui lại cũng không trốn tránh, để mặc cho nhát kiếm này dễ dàng đâm thẳng vào cơ thể hắn.

Kinh nghiệm chiến đấu của Đệ Tam Kiếm cực kỳ phong phú nhưng tình hình thế này hắn cũng chưa từng gặp qua bao giờ. Cho nên hắn cũng giật mình ngây người.

Cũng cùng lúc này Cô Tinh giờ tay túm lấy lưỡi kiếm đã đâm vào trong cơ thể hắn. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào mắt của Đệ Tam Kiếm. Trong nháy mắt, Đệ Tam Kiếm chỉ cảm thấy đôi mắt của hắn đau nhói lên, sau đó có một đạo chuông lực trực tiếp ấn vào trên đầu hắn. Một tiếng nổ lớn vang lên, cơ thể của Đệ Tam Kiếm bay xuống dưới chiến đài, phát ra tiếng kêu thảm thiết. Trên mặt loang lổ máu thịt.

Trận chiến đấu quý dị này khiến mọi người kinh ngạc không thôi, ai nấy đều ngẩn ra.

Thanh kiếm ở cánh tay trái của Cô Tinh đã biến mất, không có sự duy trì của nguyên lực tinh thần nữa thì tinh thần chỉ lực làm sao có thể hóa thành kiếm hình được.

Hắn quay lại vị trí của mình, khoanh chân ngồi xuống. Cánh tay trái chẳng có bao nhiêu máu chảy ra, hơn nữa miệng vết thương dường như đang khép lại.

- Khả năng khôi phục thật đáng sợ, hắn có Tinh Hồn gì thế nhỉ?

Trong lòng mọi người run lên, khắc sâu thân ảnh cô độc này.

Hắn tên là Cô Tinh, là ngôi sao cô độc. Lúc này hắn đã khôi phục lại về bình tĩnh, không ai biết được trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì.

Kỳ thực ngay từ vòng đầu tiên khi Cô Tinh đánh bại Đệ Ngũ Dạ thì đã có rất nhiều thế lực ở hoàng thành đã bắt đầu điều tra về hắn. Sau đó họ lại phát hiện ra dường như nước Sở căn bản không có người như thế, thậm chí dù năng lực tình báo của họ kinh khủng nhường nào cũng không thể điều tra được chút tin tức nào. Hắn chỉ xuất hiện ở hoàng thành trước Quân Lâm yến, chưa từng làm chuyện gì cả, mãi cho đến khi hắn xuất hiện trên chiến đài Quân Lâm yến đánh bại Đệ Thất Dạ.

Hôm nay lại đánh bại Đệ Tam Kiếm.

Ngoại trừ Đệ Tam Kiếm bị đánh bại ra thì hai người còn lại của nước Tuyết Vân đều đánh thắng được đối thủ của mình. Thạch Tuấn và Cuồng Sinh đều

bị thua, nhưng bọn họ có khả năng quay lại đài khiêu chiến tiếp, nhưng Đệ Tam Kiếm lại đã không còn cách nào quay lại thách đấu được nữa.

Thạch Tuấn và Cuồng Sinh quay lại đài khiêu chiến lần nữa, những người khác thì đều yên tĩnh ngồi nguyên tại chỗ.

Thạch Tuấn đi về phía Sở Trần cùng là người của học viện Hoàng Gia.

Cuồng Sinh dường như đang chờ đợi, đến khi chính mắt nhìn thấy tiểu vương gia Sở Trần đánh bại Thạch Tuấn thì lòng lại càng nguội lạnh.

Những người còn lại đều không phải là những nhân vật dễ chọc.

Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt, Đệ Nhị Kiếm, Đệ Tam Kiếm tất nhiên không cần phải nói nhiều.

Âu Thần, Nhục Hoan, Cô Tinh cũng rất đáng sợ.

Hầu Thiết của võ phủ Thần Tướng cực kỳ lợi hại, mà Lãnh Nha kia cũng là một nhân vật hung ác, hắn không biết rõ về đối phương. Còn có người mạnh nhất trong Luân Mạch của học viện Thần Phong, đứng thứ sáu trong kinh thành thập tú Giang Phong và cả Tần Vãn Thiên nữa.

Muốn vào vòng tiếp theo thật sự quá khó, dù hắn có thắng thêm một trận nữa thì vòng sau vẫn có khả năng bị loại.

Cuối cùng Cuồng Sinh hạ quyết tâm, hắn đi về phía Tần Vãn Thiên. Dù sao thì hắn đã xem qua mấy trận chiến của Tần Vãn Thiên, tuy là lợi hại nhưng cũng coi như biết rõ vài điều. Hơn nữa, Tần Vãn Thiên đã tiêu hao không ít nguyên lực tinh thần, bây giờ còn đang bận tu hành, có lẽ dễ đối phó hơn chút.

Khi Cuồng Sinh xuất hiện trước mặt Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên mở bừng mắt nhìn Cuồng Sinh rồi chậm rãi đứng dậy.

- Chung quy cũng là do ta hiền quá đây mà.

Tần Vãn Thiên nhỏ giọng nói, hắn không cảm Phuong Thiên Họa Kích nữa, bảy đường luân mạch trong cơ thể cuộn cuộn rít gào. Mọi người dường như có thể nghe thấy tiếng rít gào đó. Cảnh tượng này khiến cho sắc mặt Cuồng Sinh cứng đờ, thần sắc lại càng ngưng trọng thêm vài phần.

Đôi cánh Côn Bằng hư ảo như ẩn như hiện ở sau lưng Tần Vãn Thiên. Ngay sau đó cơ thể hắn đã biến mất tại chỗ, trực tiếp đánh một chiêu Phá Vọng ắn.

Cuồng Sinh nâng đao lên, đao quang lóe sáng, chém vỡ chướng ắn. Nhưng thân ảnh hư ảo của Tần Vãn Thiên thoát cái đã biến mất, sau đó lại xuất hiện ngay bên cạnh Cuồng Sinh, trực tiếp tung thêm một chưởng.

Bộ pháp của Cuồng Sinh được phát huy đến cực hạn. Di chuyển theo thể công của Tần Vãn Thiên. Sau một lát, mọi người chỉ thấy bóng dáng của Tần Vãn Thiên tung ra chưởng ắn đầy trời.

Đao của Cuồng Sinh vũ động kín kẽ mọi bề, nơi đó xuất hiện một cổ đao chi phong bạo vô cùng dữ dội, nhưng mọi người vẫn có thể nhận ra nếu cứ tiếp tục như này thì sớm muộn gì Cuồng Sinh cũng sẽ thua.

Quả nhiên không qua bao lâu sau đao của Cuồng Sinh đã bắt đầu loạn. Chỉ thấy Tần Vãn Thiên tung ra một chưởng. Cuồng Sinh lại vung đao ra chém đao mang, nhưng cùng lúc đó miệng Tần Vãn Thiên lại phun ra lợi kiếm khiến cho vẻ mặt Cuồng Sinh đại biến, nháy mắt nâng đao ngang mặt để đỡ đòn.

- Phập!

Một đạo chưởng ắn đáng sợ đánh lên người Cuồng Sinh, cơ thể hắn trực tiếp bay thẳng lên không rồi văng ra khỏi chiến đài, đập mạnh xuống mặt đất, miệng không ngừng học máu, kinh mạch trong cơ thể giống như đã bị phá hủy.

Lúc này bàn chân giơ lên của Tần Vãn Thiên từ từ hạ xuống, hắn đâu chỉ biết phun mỗi kiếm quang từ miệng thôi đâu.

Ai nói chân không thể tung ra chưởng pháp chứ?

Thế nên, chiến đài mười tám người chỉ còn lại mười hai người.

Tiếp tục loại thêm ba người nữa thì chín vị trí đầu đã xuất hiện, nhưng trong lòng mọi người dường như lại căng thẳng hơn nữa. Đặc biệt là trong lòng những người đã đặt cược, ai cũng thấp thỏm lo âu.

*Giang sơn đại hữu thiên tài xuất: một câu thơ trong "Luận thi" (论诗). Ý là: Đất nước tươi đẹp của chúng ta mỗi một thời đại đều xuất hiện những người tài hoa xuất chúng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Tư Không Minh Nguyệt

Lúc này trên chiến đài số chín chỉ còn Tư Không Minh Nguyệt, Đệ Nhị Kiếm, Đệ Tam Kiếm, Đệ Tam Dạ của nước Tuyết Vân. Lạc Thiên Thu, Tần Vãn Thiên, Cô Tinh, Nhược Hoan, Âu Thần, Hầu Thiết, Lãnh Nha, Sở Trần, Giang Phong của nước Sở.

Tiếp theo còn phải loại ba người nữa từ mười hai người này. Có điều những người trụ lại hôm nay đều là những người khó chơi. Bất kể là ai thì cũng khó mà loại được.

Tư Không Minh Nguyệt và Lạc Thiên Thu chắc chắn không được rồi.

Ở nước Tuyết Vân trừ Tư Không Minh Nguyệt ra thì Nhị Kiếm, Tam Dạ chính là người mạnh nhất.

Về phần Âu Thần thì Quân Lâm yến năm nay phùng Thiên Diệu vô cùng xem trọng hắn. Hơn nữa hắn cũng đã phô bày thiên phú của mình lúc ở Thiên Hà điện trong học viện Đế Tinh.

Cô Tinh thì lại là một kẻ điên, trừ phi có kẻ chán sống chứ không một ai dám chọc vào hắn cả.

Nhược Hoan với sự kết hợp Tinh Hồn một cách hoàn mỹ thì khó mà đánh bại cô ấy.

Tần Vãn Thiên càng đánh thì càng mạnh.

Hai người Hầu Thiết, Lãnh Nha đến từ võ phủ Thần Tướng, lúc nào cũng làm cho người khác cảm thấy bí ẩn và cường đại.

Giang Phong vốn là người mạnh nhất dưới Nguyên Phủ của học viện Thần Phong. Hắn đứng thứ sáu trong kinh thành thập tú, cũng có nghĩa hắn là người có thứ hạng cao nhất trong số năm người của kinh thành thập tú tham gia Quân Lâm yến năm nay.

Còn hoàng tử Sở Trần chưa từng xuất hiện lại có thể đánh bại Thạch Tuấn của kinh thành thập tú mà không mấy may tổn sức. Xem ra hắn vẫn còn giữ lại là bài tẩy chưa lật.

Mười hai người này, nếu có thể thì mọi người đều không muốn có ai bị loại cả.

Tiểu thay, bảng xếp hạng của Quân Lâm yến chỉ có chín hạng mà thôi. Cho nên trong số họ nhất định sẽ có ba người phải rời khỏi chín chiến đài này.

Lúc này, Tư Không Minh Nguyệt đang nhìn về phía Nhược Hoan với ánh mắt sáng quắc.

Khi này, Nhược Hoan đối phó với Đệ Tứ Dạ ngay trước mặt hắn, không những thế còn khiến Đệ Tứ Dạ thê thảm vô cùng.

Bây giờ, Nhược Hoan phải trả giá đắt cho chuyện đó.

- Ông!

Một cơn gió lớn quét qua, Tư Không Minh Nguyệt bước từng bước. Thế nhưng, mỗi bước chân của hắn dường như có một cơn gió vô hình làm mái tóc dài của hắn khẽ lay động.

Trên người Tư Không Minh Nguyệt bỗng phát ra một cỗ sát ý vô cùng đáng sợ, sát lực chi khí như muốn hóa thành thực chất. Trong phút chốc đã cuốn toàn bộ chín chiến đài vào trong.

Con người Tần Vãn Thiên co rụt lại, sát khí trên người Tư Không Minh Nguyệt rất đáng sợ, giống như chỉ cần cản đường hắn thì sẽ bị hắn giết chết luôn vậy.

Hơn nữa, Tư Không Minh Nguyệt còn nhắm vào Nhược Hoan sự tử.

- Sự tử, nếu không được thì chịu thua đi.

Tần Vãn Thiên hô lớn với Nhược Hoan, mà cô cũng gật đầu đáp lại. Về mặt của cô cũng trở nên nghiêm túc hơn hẳn, áp lực của Tư Không Minh Nguyệt quá mạnh.

- Cuối cùng Tư Không Minh Nguyệt cũng ra tay rồi.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào hắn, cứ như khi hắn vừa ra tay sẽ hấp dẫn ánh mắt của bọn họ.

- Tuy thực lực của Tư Không Minh Nguyệt mạnh mẽ đến mức này. Có điều, phùng Thiên Diệu lại cho rằng hắn chỉ chiếm được hạng hai mà thôi. Mặc dù đã rất xem trọng hắn nhưng vẫn không bằng Lạc Thiên Thu được. Không biết thực lực của Lạc Thiên Thu mạnh đến cỡ nào mà phùng Thiên Diệu lại xem trọng hắn đến thế.

Mọi người thầm nghĩ, năm ngoái Lạc Thiên Thu còn chưa tiến vào kinh thành thập tú nữa. Lẽ nào chỉ trong vòng một năm mà hắn có thể lật ngược thế cờ, trực tiếp đoạt được hạng nhất của Quân Lâm yến, quân lâm thiên hạ hay sao.

Thật ra thì với năng lực tình báo đáng sợ của phường Thiên Diệu. Lúc đặt ra tỷ lệ cược như thế, bọn họ chắc hẳn đã biết rõ tình huống của mỗi người rồi.

Bọn họ biết rất rõ bối cảnh của Lạc Thiên thu. Ngay cả sứ mạng mà Lạc Thiên Thu mang trên lưng, bọn họ cũng điều tra rõ ràng luôn rồi. Vì thế Quân Lâm yên tâm nay, Lạc Thiên Thu nhất định phải đứng hạng nhất, bởi vì hắn cần bước vào tầng thứ bảy của Thiên Tinh các trong học viện Đế Tinh.

Chính vì thế mà Lạc Thiên Thu hẳn không thể thất bại được.

Lúc này, Tần Văn Thiên cảm thấy có một cỗ áp lực cực lớn. Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt. Dựa vào sức chiến đấu của hắn lúc này thì không thể nắm chắc được, nhưng mà hắn vẫn phải tranh đoạt, cố gắng hết sức để đoạt lấy.

Một năm quá dài, chỉ có thể tranh trong phút chốc.

Nhưng, chuyện này không phải chỉ dựa vào ý chí là xong, hắn đang nghĩ nên làm thế nào mới có thể chiến thắng Tư Không Minh Nguyệt lẫn Lạc Thiên Thu. Trên đài quyết đấu. Hai người họ đều đang cản trở mặt hắn, chỉ khi hắn vượt qua bọn họ thì mới bước lên đỉnh cao được.

Tư Không Minh Nguyệt bước từng bước về phía Nhữc Hoan.

Lúc này, Nhữc Hoan đã phóng cả hai Tinh Hồn của mình ra rồi nhìn chăm chăm Tư Không Minh Nguyệt đang tới gần. Mặc dù cô không thể đánh thắng đối phương, nhưng cô muốn xem Tư Không Minh Nguyệt mạnh đến cỡ nào. Cô muốn biết lai lịch của tên này, lá bài tẩy của hắn sẽ là gì đây?

Chỉ thấy Tư Không Minh Nguyệt giơ một ngón tay lên. Trong chớp mắt, một cỗ sát lực chi khí rít gào như thể hóa thành sát lực cỗ tự bắn về phía Nhữc Hoan với tốc độ nhanh như chớp.

Nhữc Hoan biến sắc, tuy thân thể cô vô cùng dẻo dai lại mạnh mẽ nhưng nào ngờ hắn lại có thể tấn công từ xa. Hơn nữa, uy lực của loại công kích này vô cùng đáng sợ. Một khi bị sát lực cỗ tự đánh trúng, e rằng cơ thể sẽ bị chọc thủng luôn.

Cô vùng trường tiên trong tay, Mạn Thiên Phong Vũ tiên quát ra tựa như mưa gió ngập trời ập thẳng về phía trước, giống như một thanh kiếm sắc bén va chạm với sát lực cỗ tự. Mà đòn tấn công của Nhữc Hoan bị đánh tan còn cỗ tự kia vẫn cứ bắn về phía trước.

- Giết!

Chân Tư Không Minh Nguyệt đạp mạnh một cái, hắn không hề tới gần Nhữc Hoan mà giơ tay chấm giữa không trung một cái. Trong chớp mắt, một đám sát lực cỗ tự hóa thành con lũ sát lực điên cuồng bắn về phía Nhữc Hoan.

Nhữc Hoan không ngừng lùi ra đằng sau, chống đỡ vô cùng khó khăn. Thoát cái đã lùi sát tới phần rìa chiến đài đương nhiên sẽ thua cuộc.

- Dưới thế tấn công của Tư Không Minh Nguyệt, với thực lực của Nhữc Hoan thì không hề có sức chống cự. Có thể thấy cách nhau một cảnh giới cũng có thể chênh lệch lớn đến mức này. E rằng công kích của Tư Không Minh Nguyệt có sức mạnh của tinh thần kết hợp với thần thông, mà thần thông này có vẻ như tập hợp ý niệm giết chóc lại một chỗ.

Một vài cường giả trông thấy cảnh này thì thầm nghĩ. Tư không Minh Nguyệt đúng là quá mạnh, tựa hồ mấy người khác không cùng một cấp bậc. Chẳng trách phường Thiên Diệu cho rằng hắn sẽ là người đoạt lấy hạng hai trong năm nay.

Một trong song kiều của nước Tuyết Vân quả là danh bất hư truyền.

Tư Không Minh Nguyệt nhìn thấy Nhữc Hoan vẫn chưa thua trận, trong mắt hắn lộ ra một cỗ khí tức chết chóc. Sau đó bước chân hắn run lên thoát cái cả người đều biến mất tăm, theo dòng chảy sát lực mà lao thẳng về phía Nhữc Hoan.

Nhiều người trông thấy cảnh này thì căng thẳng vô cùng. Lúc này có vô số dây leo đột nhiên xuất hiện như muốn bao vây Tư Không Minh Nguyệt. Thế nhưng, Tư Không Minh Nguyệt lại đánh một chưởng trong hư không, chưởng lực tựa như hóa thành những hoa văn vô hình gây chấn động trong không gian.

- Phụt!

Nhữc Hoan bỗng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt giống như bị một cỗ sát lực chi khí vô hình đánh trúng. Cô nhảy về phía sau rồi khỏi chiến đài, đồng thời hô vang:

- Ta chịu...thua.

Lúc chữ thua còn chưa nói xong thì Tư Không Minh Nguyệt lại nâng hai tay đánh về cô, khiến sắc mặt Nhữc Hoan càng tái nhợt hơn vài phần.

Tinh Hồn của cô có thể làm cho cơ thể vô cùng dẻo dai, hơn nữa lại có lực trời buộc cực kỳ mạnh mẽ, có thể tránh được đòn tấn công cận chiến một cách khéo léo. Nhưng căn bản nó vẫn là đòn tấn công, phòng ngự đơn giản mà thôi. Lúc này Nhữc Hoan đã rất yếu. Trong khi con lũ sát lực kia vẫn ập tới từ trong hư không quyết lấy mạng của cô.

Cơ thể Nhữc Hoan chợt xoay tròn hóa thành một con ốc bao phủ lấy cả người cô. Cùng lúc đó, công kích đáng sợ kia giáng xuống ầm ầm, sau đó thân thể Nhữc Hoan bị đánh bay ra ngoài ngã mạnh xuống đất. Khi người cô chạm tới mặt đất thì sắc mặt trở nên trắng bệch, hộc ra một búng máu.

Dung nhan tiều tụy khiến người thương tiếc.

- Sur tỷ.

Về mặt Tàn Ván Thiên chừng lại, hấn đứng ở rìa chiến đài nhìn Nhượng Hoan ở phía dưới.

Ngay lúc đó, có vài bóng người từ khán đài nhảy xuống, một người là Mạc Thương của học viện Đế Tinh, còn người còn lại chính là Mạc Khuynh Thành.

- Ta có đan dược.

Mạc Khuynh Thành lấy ra một viên đan dược đút cho Nhượng Hoan. Ngay khi đan dược vào miệng thì Nhượng Hoan lập tức cảm giác cả người trở nên mát mẻ hơn, giống như một dòng nước mát lành làm dịu vết thương trên người cô. Lúc tay chân từ từ khôi phục lại thì trên mặt cũng khôi phục vài phần khí huyết.

- Sur tỷ cô ấy không sao chứ.

Tàn Ván Thiên hỏi Mạc Thương ở cạnh Nhượng Hoan.

- Khuynh Thành tiểu thư vừa cho con bé dùng đan dược cấp hai thượng phẩm rồi, có thể chữa lành thương thế của con bé phần nào rồi.

Mạc Thương nhìn Mạc Khuynh Thành một cái.

Tàn Ván Thiên nghe thấy thế thì trút bỏ được gánh nặng trong lòng, lập tức cười với Mạc Khuynh Thành.

- Người cứ yên tâm đây. Lúc người ở thành Thiên Ung cũng dùng rồi đấy.

Mạc Khuynh Thành cười đáp lại khiến cho Tàn Ván Thiên ngây người. Sau đó hấn chợt hiểu ra, lúc hấn hôn mê, Mạc Khuynh Thành vì cứu hấn mà cho hấn uống đan dược quý giá như thế.

- Ta còn muốn đấu tiếp, xin hãy cho ta nghỉ ngơi một lát.

Nhượng Hoan ngẩng đầu nhìn về phía lão giả bên cạnh Sở Thiên Kiêu trên Sở Vương đài.

- Được, ta cho người qua một trận.

Sau khi lão giả dứt lời, Nhượng Hoan lập tức nhắm mắt lại điều tức.

Lúc này, Tàn Ván Thiên mới nhìn về phía Tứ Không Minh Nguyệt, trong mắt lộ ra một tia hàn quang tràn đầy phẫn nộ.

- Được nghỉ qua một trận sao.

Tứ Không Minh Nguyệt nhìn Tàn Ván Thiên, trong mắt lóe lên một tia sáng chết chóc.

Nhưng chính vào lúc này, trước mặt Tứ Không Minh Nguyệt lại xuất hiện một người, chắn tầm mắt đang nhìn Tàn Ván Thiên của hấn.

Thật không ngờ, lại có người chủ động khiêu khích Tứ Không Minh Nguyệt.

Người này chính là Cô Tinh.

Điều này khiến Tàn Ván Thiên cảm thấy kinh ngạc. Sao hấn có cảm giác Cô Tinh đang cố ý giúp hấn vậy nhỉ?

- Xem ra Tàn Ván Thiên sẽ không thua trận rồi.

Mọi người trầm nghĩ trong lòng.

Hiện giờ chỉ cần loại ba người ra thì có thể quyết định chín hạng đầu rồi.

Nhượng Hoan muốn đấu tiếp thì phải đánh với người khác. Chỉ cần một bên thua trận thì sẽ bị loại ngay lập tức, xem như đã chiếm một chỗ.

Nếu Cô Tinh thua Tứ Không Minh Nguyệt thì hấn cũng sẽ đấu tiếp. Mà sau trận đấu này sẽ có thêm một người bị loại nữa.

Như thế, cuối cùng chỉ còn một người nữa mà thôi.

Cho dù Lạc Thiên Thu hay Âu Thần có muốn đối phó Tàn Ván Thiên đi chăng nữa thì khi đánh bại hấn, Tàn Ván Thiên vẫn còn cơ hội đấu lại, như vậy xác suất tiến vào chín hạng đầu rất lớn.

Nhưng vào lúc này, mọi người nhìn thấy Tần Vãn Thiên bước lên xuyên qua vài người rồi đứng trước mặt Đệ Tam Dạ.

Trận chiến này không phải vì hấn mà là vì Nhưộc Hoan!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Trường Kích Chỉ Thẳng

Quả thật thực lực của Tư Không Minh Nguyệt mạnh hơn Nhưộc Hoan rất nhiều.

Vừa nãy hấn cũng nhìn thấy Nhưộc Hoan chuẩn bị rời khỏi chiến đài, cô cũng hô hai chữ chịu thua lên. Nhưng trước khi chữ thua kịp nói ra thì Tư Không Minh Nguyệt lại ra đòn tấn công.

Đây không phải muốn đánh bại Nhưộc Hoan, cũng không phải muốn Nhưộc Hoan bị thương đơn giản như thế. Hấn muốn giết chết Nhưộc Hoan.

Trên chiến đài Quân Lâm yến khó trách khỏi thương vong. Có điều nếu không phải thù oán sâu nặng, mọi người đều đánh trúng thì dừng. Ngay cả khi Nhưộc Hoan đánh bại Đệ Tứ Dạ cũng thế, tuy cô khiến cho Đệ Tứ Dạ bị thương đến mức mất khả năng chiến đấu nhưng vẫn nương tay không đánh chết hấn ta.

Lúc hấn đánh nhau với Đệ Lục Dạ, trong lúc nguy cấp hấn không thể không phun kiếm quang làm mù đôi mắt của đối phương. Nhưng mà hấn vẫn nương tay không muốn lấy mạng người nọ.

Nếu như Tư Không Minh Nguyệt muốn báo thù thì có thể trực tiếp tìm hấn, hấn cũng sẽ không tức giận đến cỡ này. Thế mà Tư Không Minh Nguyệt hấn ta lại muốn giết Nhưộc Hoan trước rồi mới giết Tần Vãn Thiên hấn sau.

Nếu đã như vậy thì ngại gì mà không quyết một trận sinh tử cơ chứ.

Phượng Thiên Họa Kích ma sát trên mặt đất phát ra âm thanh lạnh lẽo chói tai khiến người khác cảm thấy từng tia hàn khí, như thể bên trong chứa đựng phần nộ của Tần Vãn Thiên.

Hấn đứng trước mặt Đệ Tam Dạ. Trên gương mặt của thiếu niên lúc này chỉ có lạnh lùng chứ không hề có chút ám áp nào.

Đệ Tam Dạ cảm đại phù trong tay. Sở trường của hấn chính là tấn công lực lượng, sức của hấn còn mạnh hơn Đệ Lục Dạ nhiều. Có điều, hấn không dám xem thường Tần Vãn Thiên.

Người có thể tự tin và lòng tin chiến thắng, nhưng tự tin chứ không phải tự đại xem thường đối thủ khiến cho người khác thừa cơ lợi dụng.

- Lực công kích của Phượng Thiên Họa Kích không mạnh lắm.

Đệ Tam Dạ nói với Tần Vãn Thiên, thoát nhìn có vẻ tùy tiện nhưng hấn đứng đấy lại khiến người khác có cảm giác vững vàng như núi.

Tần Vãn Thiên không nói lời nào, hấn vẫn bước từng bước về phía trước. Lúc này, bước chân của hấn làm người khác có cảm giác ung dung.

Đệ Tam Dạ thấy vậy thì nhủ mày. Tần Vãn Thiên bình tĩnh như thế khiến hấn cảm thấy nguy hiểm, giống như hấn đang đối mặt với một con cự thú im ỉm có thể thức dậy bất cứ lúc nào vậy.

Đúng lúc này, mọi người nhìn thấy Tần Vãn Thiên nhắm mắt lại bình thản cứ như đang ngủ vậy. Nhưng mà bước chân của hấn vẫn tiến về phía trước như ẩn chứa ý cảnh kỳ diệu nào đó.

Hiện tại Tần Vãn Thiên đứng đấy như mơ như tỉnh, toàn thân đều là sơ hở, nhưng lại giống như không hề có bất kỳ sơ hở nào cả.

Đệ Tam Dạ nhủ mày, hấn xoay ngang đại phù, trên người phát ra khí thế bá đạo ập thẳng về phía Tần Vãn Thiên. Nhưng Tần Vãn Thiên vẫn nhắm mắt như cũ, tựa như không quan tâm đến khí thế của đối phương.

- Trâm!

Đệ Tam Dạ gầm lên một tiếng đầy tức giận rồi cảm đại phù bỏ về phía Tần Vãn Thiên.

Hấn ta dùng một đòn này để dò xét xem rốt cuộc Tần Vãn Thiên sẽ tấn công như thế nào.

Ngay khi đại phù của hấn vừa tới, Tần Vãn Thiên chợt mở bừng đôi mắt. Trong chớp mắt này, không khí xung quanh tựa như đều thay đổi.

Đệ Tam Dạ sinh ra ảo giác rằng hắn đã gặp phải một đối thủ mạnh mẽ không thể nào đánh thắng được.

Mà khí thế của Tần Vãn Thiên lại vuron đến tận trời.

- Ông!

Một cơn cuồng phong thổi qua, cả người Tần Vãn Thiên hóa thành đạo tàn ảnh, khí thế mênh mông giống như từng ngọn núi từ trời giáng xuống như thể muốn đè nát khí thế của Đệ Tam Dạ.

Trong phút chốc, Tần Vãn Thiên giống như chiến thần, còn Đệ Tam Dạ thì không có ý chống đỡ.

- Khai Sơn thức!

Bản thân Tần Vãn Thiên như chìm vào trong giấc mộng của chính mình. Một đòn này, hắn chính là chiến thần.

Khai Sơn thức, thức thứ nhất trong Đại Mộng Kích Pháp cũng là thức duy nhất. Sau đó mọi người chỉ nhìn thấy một bóng mờ, lại nhìn thấy Phương Thiên Họa Kích mang theo uy lực tối cao đâm thẳng về phía Đệ Tam Dạ.

Phủ quang mà hắn ta dùng để dò xét Tần Vãn Thiên lập tức bị đánh nát, giống như xé nát một tờ giấy vậy.

Lúc này, mọi người nhìn thấy Đệ Tam Dạ vùng đại phủ chém liên tục một cách khó khăn, trong khi tốc độ của Phương Thiên Họa Kích cực kỳ nhanh. Sau khi vệt sáng vừa lóe lên, đại phủ đã bị đánh bay lên cao.

- Phập!

Một tiếng vang nhỏ phát ra, Phương Thiên Họa Kích đã đâm vào giữa trán của Đệ Tam Dạ.

Mũi kích, hai lưỡi dao hình bán nguyệt đồng thời cắm thẳng vào đầu hắn ta, xoẹt một tiếng thì đã lấy mạng đối phương ngay lập tức.

Đệ Tam Dạ ngã xuống.

Tần Vãn Thiên chỉ dùng một kích cường thế đánh chết Đệ Tam Dạ.

Đương lúc máu chốt tranh đoạt chín hạng đầu, thế mà trong mười tám người này lại có một người ngã xuống đầu tiên, không ngờ chính là Đệ Tam Dạ.

Song kiều, tam kiếm, thất dạ của nước Tuyết Vân. Quân Lâm yến năm nay chỉ có Đệ Nhất Dạ và Đệ Nhị Dạ không tham gia, mà Đệ Tam Dạ lại là người đầu tiên chết đi.

Trong phút chốc, không gian tựa như cứng lại, mọi người nhìn chằm chằm thiếu niên tài giỏi kia.

Một kích này cực kỳ rung động.

- Thì ra trước giờ hắn vẫn che giấu thực lực của bản thân.

Nhiều người thán than trong lòng.

Trong khi đó, ở chỗ của học viện Đế Tinh, đám người Mạc Thương lộ vẻ khó hiểu, sau đó hắn quay qua hỏi người xung quanh:

- Bộ trong học viện Đế Tinh có loại thần thông này hả?

- Chắc không có đâu. Ít nhất thì ta chưa từng thấy ai sử dụng nó cả.

- Tuyệt đối không có, ta cảm thấy kích pháp của hắn hẳn là đã kết hợp với sức mạnh của bản thân. Có khả năng là do hắn tự sáng tạo ra.

Có người lên tiếng nói ra suy nghĩ khiến người xung quanh đều giật mình.

Uy lực của kích pháp này đã có thể sánh ngang với thần thông Địa cấp hạ phẩm rồi đấy. Hơn nữa còn là một kích thần thông Địa cấp hoàn mỹ nhất.

Tuy Tần Vãn Thiên có tu luyện thần thông Địa cấp trung phẩm nhưng dù sao hắn chỉ mới là Luân Mạch cảnh tầng bảy mà thôi, không thể nào tu luyện đến mức hoàn mỹ được. Nhưng một kích mà hắn vừa sử dụng khi này lại có thể sánh ngang với một kích trong thần thông Địa cấp hạ phẩm cấp hoàn mỹ. Nếu thực lực của hắn mạnh hơn một chút, có lẽ uy lực của thần thông sẽ còn mạnh hơn nữa.

Những người đã từng nhìn thấy họa quyền thần văn kia của Tần Vãn Thiên thì có cảm thấy thần thông này có phần quen thuộc.

Lẽ nào, họa quyền thần văn có liên quan đến thần thông này hay sao?

Tần Vãn Thiên rút Phương Thiên Họa Kích ra thì có người bước lên chiến đài dọn dẹp xác chết.

Cùng lúc đó, một trận đấu khác cũng vừa kết thúc. Sau khi Cô Tinh nhìn thấy Tàn Ván Thiên đánh chết Đệ Tam Dạ thì nhảy xuống khỏi chiến đài.

Cứ thế, trên chiến đài lúc này chỉ còn có chín người.

Mà hai người Nhược Hoan và Cô Tinh đứng bên dưới chiến đài vẫn còn cơ hội khiêu chiến lại.

Đồng nghĩa với việc vòng hai chỉ còn hai trận đấu nữa mà thôi, do Nhược Hoan và Cô Tinh lựa chọn.

Tư Không Minh Nguyệt nhìn về phía Tàn Ván Thiên, hần phát ra một cỗ khí tức sát phạt khủng bố ập thẳng vào chỗ Tàn Ván Thiên đang đứng.

Tàn Ván Thiên bình thần cũng nhìn về phía Tư Không Minh Nguyệt, sau đó hần chăm rãi gỡ Phương Thiên Họa Kích trong tay lên.

Mũi kích chia thẳng vào Tư Không Minh Nguyệt.

Hàm ý trong đó không cần nói cũng đủ biết.

Tất cả mọi người dường như đều cảm giác được hai cỗ khí thế va vào nhau trong hư không.

Khí thế của Tư Không Minh Nguyệt tràn đầy sát lục chí khí, còn khí thế của Tàn Ván Thiên lại bình thản, ẩn chứa quyết tâm không sợ khiêu chiến.

Tư Không Minh Nguyệt vốn dĩ được xem là người đứng thứ hai trong Quân Lâm yến. Thế mà Phương Thiên Họa Kích của Tàn Ván Thiên lại chia thẳng vào mặt đối như thế, tỏ ý hần muốn tranh đoạt với Tư Không Minh Nguyệt.

Đáng chú ý hơn là cả hai người Tư Không Minh Nguyệt và Tàn Ván Thiên đều có chỗ trong chín hạng đầu rồi. Tranh đấu giữa hai người sớm muộn gì cũng sẽ diễn ra trong trận chung kết xếp hạng của Quân Lâm yến mà thôi.

Không biết Tàn Ván Thiên có thể đánh bại được Tư Không Minh Nguyệt, một trong song kiêu, thiên phú ngang với Tiêu Luật hay không. Mà hần trong Quân Lâm yến năm nay chính là người mạnh nhất của nước Tuyết Vân.

Trong lòng mọi người sục sôi ý chí, cảm giác này chính là nhiệt huyết. Cho dù bọn họ không xem trọng Tàn Ván Thiên đi chăng nữa nhưng bọn họ vẫn muốn thấy kiểu quyết đấu như thế này.

Loại đối chọi gay gắt bậc này càng tăng sắc thái của Quân Lâm yến lên, khiến người khác không khỏi mong chờ.

- Nếu như Nhược Hoan và Cô Tinh không khiêu chiến với Tàn Ván Thiên thì hần nhất định sẽ có mặt trong chín hạng đầu rồi. Tiếc thật đấy, ta lại không đặt cược cho hần.

Có người thăm hỏi hần, trước khi diễn ra vòng hai của Quân Lâm yến, tỷ lệ Tàn Ván Thiên tiến vào chín hạng đầu chính là một đền bốn đó. Nếu đặt cược thì có thể kiếm được không ít rồi.

Lúc này, Phàm Nhạc mập cười thầm trong lòng. Hần đã cược chín hạng đầu rồi. Để xem tên kia có thể tiến vào ba hạng đầu hay không, nếu vậy thì hần phát tài rồi. Phàm Nhạc hần sẽ trở thành người giàu có nhất dưới Nguyên Phủ cảnh.

Tuy người Nguyên Phủ cảnh rất nhiều nhưng cũng không có ai giàu như hần cả. Phàm Nhạc lại bắt đầu mơ giấc mộng đẹp đẻ của hần.

Mà Túy Tửu Tiên lẫn người thanh niên kia cũng ở trong đám đông. Chỉ là không ai chú ý đến mà thôi.

Người thanh niên kia cười một cái rồi nói:

- Xem đi, ít nhất ta cũng có được một trăm viên Tinh Vãn thạch rồi đấy, lát nữa có thể đi mua rượu uống rồi.

- Đã thế thì ta sẽ không khách khí đâu.

Túy Tửu Tiên nghe thấy thế cũng cười một tiếng. Hần cảm thấy hơi bất ngờ, dù hần coi trọng Tàn Ván Thiên vài phần đi chăng nữa nhưng cũng không đoán được Tàn Ván Thiên có thể dùng một kích giết chết Đệ Tam Dạ.

Nghĩ đến chuyện bản thân tùy tiện cược Tinh Vãn thạch, hần không khỏi sinh ra ý nghĩ kì lạ. Nếu lỡ như trúng thật thì sao nhỉ? Vậy chẳng phải có thể uống rượu dài dài rồi!

Đương nhiên, khả năng này quá xa vời rồi, hai viên Tinh Vãn thạch còn lại của hần đã cược Tàn Ván Thiên đứng hạng nhất!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Chín người mạnh nhất

Lúc này, trên chiến đài chỉ còn chín người Tần Vãn Thiên, Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt, Đệ Nhị Kiếm, Âu Thần, Hầu Thiết, Lãnh Nha, Sở Trần và Giang Phong.

Hai trong số họ sẽ chấp nhận lời khiêu chiến của Nhữc Hoan và Cô Tinh. Người thắng thì có thể vào vòng trong, cùng bảy người khác tiến vào chín hạng đầu của Quân Lâm yến, hào quang bắn ra bốn phía.

Cũng có vài người không hề đánh trận nào trong vòng này. Tuy bọn họ lười ra tay nhưng cũng chẳng có ai dám khiêu chiến với họ hết, ví dụ như đám người Lạc Thiên Thu, Âu Thần, Hầu Thiết.

Trong vòng hai bọn họ chưa trải qua bất kỳ trận đấu nào cả. Người mà đám đông thấy chiến đấu nhiều nhất chính là Tần Vãn Thiên. Vốn dĩ, mọi người đều nghĩ rằng Tần Vãn Thiên sẽ bị loại nhanh thôi. Nào ngờ hắn lại từng bước chiến thắng đối thủ khiến người khác phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Cho đến hiện giờ thì có thể chắc chắn Tần Vãn Thiên nhất định có chỗ trong chín hạng đầu rồi.

Những chuyện xảy ra hôm nay khiến cho rất nhiều người có vài phần bội phục đối với Tần Vãn Thiên. Hiện tại ở hoàng thành đa số đều biết đến Tần Vãn Thiên của Tần phủ ở thành Thiên Ung. Hắn mới bước vào học viện Đế Tinh có một năm mà thôi. Tuy trẻ hơn Lạc Thiên Thu đến tận một năm tròn nhưng lại có thành tựu bậc này, quả thực vô cùng kinh người.

- Hai người các ngươi nên chọn đối thủ cho mình rồi đấy.

Lão giả đứng bên cạnh Sở Thiên Kiều nói với Nhữc Hoan và Cô Tinh.

Sau khi Nhữc Hoan đã điều tức xong xuôi thì cô mở mắt ra, lộ ra nụ cười yêu mị xinh đẹp. Cô đứng dậy nhìn về phía Mạc Khuynh Thành gật đầu để bày tỏ lòng biết ơn. Lúc Mạc Khuynh Thành cho cô uống đan dược cấp hai thượng phẩm thì vết thương trên người cô hồi phục rất nhanh. Đặc biệt là cô vừa mới bị thương thì đã uống đan dược, trong chớp mắt được hiệu bắt đầu khuếch tán chữa lành vết thương của cô, để cô có thể tái chiến trong thời gian ngắn nhất.

Còn Cô Tinh, hắn căn bản không bị thương mà chỉ nhảy xuống khỏi chiến đài mà thôi. Mọi người bắt đầu suy đoán, e rằng Cô Tinh sẽ chiếm được một chỗ trong chín hạng đầu rồi. Tuy hắn im im nhưng không ai dám khinh thường hắn cả.

Lúc này, hai người đều đã bước lên trên chiến đài. Nhữc Hoan chọn Giang Phong đứng thứ sáu trong kinh thành thập tú, mà Cô Tinh thì chọn Lãnh Nha của võ phủ Thần Tướng.

Mọi người không hề bất ngờ đối với sự lựa chọn của hai người họ. Nếu như để hai người họ lựa chọn đối thủ trong ba người Giang Phong, Lãnh Nha và Sở Trần thì Sở Trần càng khó dò hơn, chính vì thế đối thủ cả hai người chọn đều rất thích hợp.

Mà kết quả cuối cùng lại khiến người khác hơi bùi ngùi. Không có gì bất ngờ khi Cô Tinh chiến thắng Lãnh Nha cả, nhưng mà Nhữc Hoan vừa mới hồi phục vết thương cũng đánh thắng Giang Phong.

Thực lực của cô mạnh hơn Giang Phong nhưng Tư Không Minh Nguyệt có thể dễ dàng đánh bại cô như thế. Có thể thấy, cùng là thiên tài như nhau nhưng khoảng cách lại rất lớn.

Sau khi trận đấu của Nhữc Hoan và Giang Phong kết thúc thì toàn bộ những người trong kinh thành thập tú tham gia Quân Lâm yến năm nay đều bị loại hết.

Tình cảnh này khiến người khác phải cảm thán một phen. Thế giới võ đạo không tiến lên tất sẽ lùi, lời này cực kỳ chí lý.

Lúc trước, kinh thành thập tú vốn có mười người, năm người đứng đầu đã tiến vào Nguyên Phủ cảnh mà năm người sau lại không, có nghĩa rằng năm người họ không có tiến bộ bao nhiêu cả, cho nên bọn họ mới bị loại bỏ khỏi Quân Lâm yến năm nay.

Tuy rằng nước Tuyết Vân hợp tác với nước Sở tổ chức Quân Lâm yến cũng là nguyên nhân bớt mấy hạng, nhưng việc năm người họ sa sút chính là sự thật trước mắt rồi.

Lạc Thiên Thu, Âu Thần, Tần Vãn Thiên, Nhữc Hoan, Hầu Thiết và Sở Trần hoàn toàn có thể thay thế bọn họ.

Giờ đây, năm người này toàn bộ bị loại hết. Xem ra sau Quân Lâm yến năm nay đều sẽ bị thay thế không còn một ai.

Cùng lúc đó, danh sách chín người mạnh nhất Quân Lâm yến năm nay cũng đã có, bao gồm Tư Không Minh Nguyệt, Đệ Nhị Kiếm, Lạc Thiên Thu, Âu Thần, Tần Vãn Thiên, Nhữc Hoan, Hầu Thiết, Sở Trần, Cô Tinh.

Trong số đó, chỉ có hai người của nước Tuyết Vân là Tư Không Minh Nguyệt và Đệ Nhị Kiếm, nhưng mà hai người đều vô cùng đáng sợ. Tư Không Minh Nguyệt ần ần đã có chỗ trong tam giáp rồi, còn Đệ Nhị Kiếm cũng có hy vọng rất cao trong chuyện tranh đoạt tam giáp.

Còn nước Sở thì có bảy người.

Nổi bật nhất vẫn là học viện Đế Tinh, bởi vì bốn người có mặt trong chín hạng đầu đều là học viên của học viện Đế Tinh.

Lạc Thiên Thu, Âu Thần, Tần Văn Thiên, Nhưộc Hoan!

Bốn người này không có ai yếu kém cả.

Học viện Đế Tinh không hổ là học phủ đệ nhất nước Sở. Thanh danh được tích lũy qua rất nhiều năm, thường xuyên có nhân vật ưu tú từ học viện Đế Tinh đi ra. Vì thế, phàm là người có thiên phú xuất sắc đều đồng ý vào học viện Đế Tinh để tu luyện.

Ngoại trừ học viện Đế Tinh thì còn có Hầu Thiết của võ phủ Thần Tướng, Sở Trần của học viện Hoàng Gia. Hai học viện võ phủ này đều có hoàng thất chống lưng nên cũng không khó coi lắm.

Trừ hết tất cả mọi người thì chỉ còn mỗi thiếu niên Cô Tinh bí ẩn nọ.

Lúc này, chín người bọn họ đứng trên chiến đài vẫn không tỏ vẻ đắc ý gì cả. Bởi vì bọn họ đều hiểu, tiếp theo còn có một trận chiến càng tàn khốc hơn đang chờ bọn họ.

Trận chung kết xếp hạng Quân Lâm yến của chín người.

Bọn họ cũng sắp đối mặt với đối thủ mạnh nhất trong năm nay, có thể là Lạc Thiên Thu, cũng có thể là Tư Không Minh Nguyệt hoặc Đệ Nhị Kiếm.

Mấy trận đấu tiếp theo, cho dù là trận nào cũng dữ dội hơn mấy trận trước đó và cũng khó khăn hơn rất nhiều.

Vào lúc này, có chín người từ phía sau vương tọa ở Sở Vương đài bước về phía chiến đài.

Mỗi người đều cầm một chiếc hộp trên tay, trong hộp còn có một miếng ngọc bài. Sau đó, bọn họ chia nhau ra đưa cho chín người ở trên chiến đài.

Trước mặt Tần Văn Thiên cũng xuất hiện một người, hắn nghe thấy người nọ nói với mình:

- Khắc tên ngươi lên trên đi.

Tần Văn Thiên biết rõ quy tắc của Quân Lâm yến nên không nói lời nào, khắc ba chữ Tần Văn Thiên lên trên ngọc bài.

Ngay sau đó, người hầu nọ cầm lấy miếng ngọc bài của hắn bỏ lại vào trong chiếc hộp rồi bung đi. Chín người hầu kia tập trung lại một chỗ rồi thả chín miếng ngọc bài vào trong một chiếc hộp vương khác, đảo loạn thứ tự của nó lên.

Sau khi làm xong, bọn họ lập tức đứng dậy rời đi, để chiếc hộp đựng chín miếng ngọc bài lại trên chiến đài.

- Người nào muốn lật bài ở vòng cuối Quân Lâm yến đây.

Sở Thiên Kiều ngồi trên vương tọa mỉm cười nói với người ngồi ở hai bên khán đài.

- Ta!

Sau đó có một bóng người đứng dậy, người này chính là một vị cường giả của Diệp gia.

- Vậy thì làm phiền Lưu Dương tiên bối rồi.

Sở Thiên Kiều cười đáp, Diệp Lưu Dương lập tức bước lên chiến đài, đi về phía chiếc hộp kia.

Hắn lấy ba miếng ngọc bài ra trước rồi cầm trong tay. Tiếp theo, hắn vung tay ném ba miếng ngọc bài lên trước mặt. Ngọc bài lơ lửng giữa không trung, tên được khắc ở trên đó lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

- Lạc Thiên Thu, Đệ Nhị Kiếm, Nhưộc Hoan.

Sau khi nhìn thấy ba cái tên này thì tất cả mọi người trầm cảm thán. Nhưộc Hoan xui xẻo thật đấy, không ngờ cô lại ở cùng một nhóm với Lạc Thiên Thu và Đệ Nhị Kiếm.

Vòng hai của Quân Lâm yến chính là phân nhóm chiến đấu. Chín người chia thành ba nhóm, dựa vào thắng bài mà chia ra hạng nhất, hạng hai, hạng ba ở mỗi nhóm.

Sau đó, ba người đứng nhất của mỗi nhóm sẽ đứng trên võ đài tranh giành ba hạng đầu với nhau.

Mà người thứ hai của mỗi nhóm cũng sẽ chiến đấu với nhau tranh đoạt hạng tư đến hạng sáu.

Còn người đứng hạng ba của mỗi nhóm cũng giống như thế, tranh đoạt hạng bảy đến hạng chín.

Nếu Nhưộc Hoan muốn tranh giành thứ hạng với hai người Lạc Thiên Thu và Đệ Nhị Kiếm, thật không may, cô cực kỳ có khả năng sẽ xếp hạng chót rồi.

Sau khi Diệp Lưu Dương lấy ba miếng ngọc bài cho mọi người xem xong thì hắn tiếp tục lấy thêm ba miếng ngọc bài khác ra rồi khiến nó lơ lửng trong không trung. Lúc mọi người nhìn thấy tên được khắc trên đó thì vẻ mặt cũng trở nên khác lạ, không nhận được mà liếc Tàn Ván Thiên một cái.

Khi này, Tàn Ván Thiên cầm Phương Thiên Họa Kích chia thẳng vào Tư Không Minh Nguyệt, phát ra chiến ý hào hùng.

Mà bây giờ, bọn họ lại có cơ hội đánh với nhau rồi. Ba người của nhóm thứ hai chính là Tư Không Minh Nguyệt, Tàn Ván Thiên và Sở Trần.

Như thế cũng đủ biết rõ nhóm thứ ba có những ai rồi nhưng Diệp Lưu Dương vẫn đem tên của ba miếng ngọc bài còn lại lộ ra cho mọi người cùng xem. Đó chính là ba người còn lại Âu Thần, Cô Tinh, Hầu Thiết.

Chia nhóm kiểu này khiến người khác cực kỳ mong chờ. Vòng cuối cùng của Quân Lâm yến, cho dù chiến đấu một hồi cũng đủ làm cho người khác cảm thấy huyết dịch trong cơ thể sục sôi cả lên.

Lạc Thiên Thu, Đệ Nhị Kiếm, Nhược Hoan.

Tư Không Minh Nguyệt, Tàn Ván Thiên, Sở Trần.

Âu Thần, Cô Tinh, Hầu Thiết.

Tàn Ván Thiên đứng trên chiến đài chợt cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đang nhìn mình, khi hắn nhìn sang thì thấy Tư Không Minh Nguyệt đang bước tới chỗ hắn. Trận đấu còn chưa bắt đầu mà chiến ý đã găm thét ra rồi.

Lúc này ở trên Sở Vương đài, Sở Thiên Kiều đứng dậy khỏi long ý mỉm cười nói:

- Hãy để ta thông báo quy tắc của trận chung kết Quân Lâm yến đi. Trận đấu của ba nhóm sẽ quyết định ra hạng nhất, hạng hai và hạng ba.
- Ba người hạng nhất sẽ tham gia trận đấu tranh giành tam giáp của Quân Lâm yến.
- Ba người hạng hai thì tranh đoạt hạng tư đến hạng sáu.
- Và ba người hạng ba sẽ tranh đoạt từ hạng bảy đến hạng chín.
- Ngoài ra, hạng bảy còn có cơ hội khiêu chiến với ba người hạng bốn năm sáu, mà hạng bốn cũng có cơ hội khiêu chiến với ba người đứng đầu, nhưng chỉ có thể khiêu chiến với người gần hạng với bản thân nhất mà thôi.

Sở Thiên Kiều từ tốn nói ra quy tắc trận chung kết Quân Lâm yến.

- Được rồi, hôm nay kết thúc ở đây, ngày mai chúng ta sẽ tiến hành cuộc chiến xếp hạng của Quân Lâm yến sau.

Sở Thiên Kiều lại thông báo thêm một tin, khiến mọi người lộ vẻ khó chịu.

Bọn họ chưa tận hứng mà. Ngay cả nhóm chiến đấu cũng phân luân rồi, thế mà lại phải chờ thêm một ngày mới bắt đầu đấu. Cảm giác cực kỳ khó chịu.

- Chúng ta đi Tùy Diệu lâu xem thế nào. Nhóm đã chia xong, sợ rằng tỷ lệ cá cược đều có luôn rồi. Đây chính là cơ hội đó.
- Đúng thế, cơ hội đã tới rồi, một nhóm ba người sẽ có ba trận tỷ thí, tổng cộng là chín trận đều sẽ có tỷ lệ cá cược, có thể thử một chút mà.

Bọn họ bàn tán sôi nổi chạy về phía Tùy Diệu lâu, chuẩn bị đặt cược. Nhất là có một số người do cược thắng hạng nhất mà kiếm được một khoản lớn, cho nên bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Bóng dáng thấp sáng trời sao

Tàn Ván Thiên vẫn ở lại trên chiến đài chứ chưa rời khỏi, chỉ thấy Tư Không Minh Nguyệt đứng ở trên chiến đài đối diện nhìn sang bên này.

Tư Không Minh Nguyệt không nói gì, hơi thở chết chóc tràn ra, ý nghĩa của nó không cần nói cũng biết.

- Tàn Thương và Tàn Chí ở đâu?

Tàn Ván Thiên hỏi Tư Không Minh Nguyệt. Nếu như Tư Không Minh Nguyệt đã vì một câu nói của Tiêu Luật mà đối phó với hắn thì quan hệ giữa Tư

Không Minh Nguyệt và Tiêu Luật chắc là rất tốt, hẳn ta hẳn sẽ biết Tần Thương và Tần Chí.

- Tần Thương, Tần Chí.

Tư Không Minh Nguyệt lộ vẻ suy tư, sau đó hẳn ta nhìn Tần Vấn Thiên và nói:

- Bọn chúng biết được tin phụ thân của mình bị giam giữ, nay chắc là đã đến tiền tuyến rồi, chúng dù sao cũng là người thân của người được chọn làm thái tử phi của nước Tuyết Vân chúng ta, nước Tuyết Vân chúng ta cũng không cần phải làm khó hai kẻ tép riu.

Tư Không Minh Nguyệt hoàn toàn không thèm để ý đến Tần Thương và Tần Chí, hai kẻ này hoàn toàn không có giá trị gì với nước Tuyết Vân hết.

- Có lẽ ta nên đính chính lại một chút, Tần Dao tỷ hoàn toàn không có một chút quan hệ nào với thái tử nước Tuyết Vân cả. Tỷ ấy cũng sẽ không trở lại nước Tuyết Vân nữa.

Tần Vấn Thiên nhìn Tư Không Minh Nguyệt, đáp trả nhau không nhân nhượng

- Mọi người trên dưới nước Tuyết Vân đều biết cô ta là một trong những người được chọn để làm thái tử phi. Vậy nên dù cho cô ta ở đâu thì cũng phải về thôi, nếu không thì mặt mũi của thái tử nước Tuyết Vân biết để đi đâu chứ.

Tư Không Minh Nguyệt lên tiếng, sau đó từ từ xoay người, quay lưng lại với Tần Vấn Thiên rồi bước về phía xa.

- Người vẫn nên lo cho mình trước đi, trong cuộc đấu ngày mai, nếu như Tần Dao tiểu thư giải thích và xin lỗi thái tử điện hạ thì có lẽ ta đây sẽ nhường tay.

Tư Không Minh Nguyệt quay lưng lại với Tần Vấn Thiên, nói. Xin lỗi mà hẳn ta nói đến tất nhiên là chỉ việc Tần Dao tự ý ở lại nước Sở mà không trở lại nước Tuyết Vân.

- Thật là ngông cuồng.

Tần Vấn Thiên nhìn bóng lưng rời đi của Tư Không Minh Nguyệt, lúc đầu thái tử nước Tuyết Vân Tiêu Luật rất có khả năng đã lợi dụng Tần Dao để đạt thành giao dịch gì đó với Sở Thiên Kiêu. Bây giờ lại còn trách Tần Dao không về nước Tuyết Vân.

Chỉ có điều, Tần Dao ở lại nước Sở thì thái tử nước Tuyết Vân Tiêu Luật sẽ bị mất mặt, vì dù gì thì Tần Dao cũng không đưa ra được bất cứ lí do gì.

Nhưng nếu như lúc đầu Tần Dao trở thành vật hy sinh để Sở Thiên Kiêu dụ Tần Xuyên, bị hoàng thất khống chế thì e rằng nước Tuyết Vân sẽ có cách làm khác rồi.

- Đối thủ này không dễ đối phó đâu, nếu như không được thì đừng tranh ba vị trí đầu nữa.

Nhược Hoan đứng bên cạnh nói nhỏ với Tần Vấn Thiên, cô ấy đã từng giao đấu với Tư Không Minh Nguyệt nên biết đòn tấn công của Tư Không Minh Nguyệt bá đạo cường đại thế nào.

- Không tranh ư?

Tần Vấn Thiên ngẩng đầu nhìn phương xa, đã đứng trên võ đài của Quân Lâm yến rồi thì sao hẳn có thể dễ dàng từ bỏ như thế được đây.

Ngẩng đầu nhìn lên trên đài, Tần Vấn Thiên nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc.

Phía Mạc gia có Mạc Khuynh Thành, trên gương mặt cô ấy là nụ cười xán lạn. Cô giờ nắm tay lên như đang cổ vũ cho hẳn.

An Lư Yên, Dương Trầm và cả Phong Bình của Thần Bình các đều có mặt và gật đầu với hẳn.

Ở chỗ học viện Đế Tinh thì có Mạc Thương lão sư mỉm cười nhìn về phía hẳn, hơn nữa Tần Vấn Thiên nhìn thấy sau lưng Mạc Thương có một người đội đầu lạp, tuy là người đó chỉ yên lặng ngồi đấy nhưng Tần Vấn Thiên vẫn nhận ra đó chính là Nhậm Thiên Hành.

Những ánh mắt nhìn hẳn đó đều chứa sự kì vọng, ngóng trông hẳn sẽ phát ra ánh sáng thuộc về mình trong vòng đấu cuối cùng của Quân Lâm yến.

Tuy Lạc Thiên Thu là người của học viện Đế Tinh nhưng thực ra Lạc Thiên Thu hoàn toàn không đại diện cho học viện Đế Tinh. Thậm chí có thể nói hẳn ta là đối tượng mà học viện Đế Tinh muốn ngăn cản, hẳn ta đại diện cho Cửu Huyền cung.

Âu Thần tuy là học viên của học viện Đế Tinh nhưng vì hẳn ta là người của Âu gia quyền quý chốn hoàng thành, vì thế hẳn ta đại diện cho Âu gia nhiều hơn là học viện Đế Tinh.

Chỉ có Tần Vấn Thiên hẳn và Nhược Hoan mới hoàn toàn là học viên của học viện Đế Tinh, điều mà học viện Đế Tinh mong muốn nhìn thấy nhất là Tần Vấn Thiên và Nhược Hoan có biểu hiện xuất sắc.

Tần Vấn Thiên thấy người của học viện Đế Tinh vẫn chưa rời đi thì bèn cất bước đến chỗ khán đài của học viện Đế Tinh.

- Sao thế?

Mạc Thương nhìn thấy Tần Vãn Thiên qua bên này thì liền cười hỏi.

- Lão sư, ta muốn đến Thiên Hà điện, nhưng ta không có quyền hạn lên phía trên.

Tần Vãn Thiên lên tiếng.

- Ta dẫn ngươi đi.

Sau lưng Mạc Thương, Nhậm Thiên Hành đội đầu lập bình tĩnh nói, trực tiếp mở cửa sau cho Tần Vãn Thiên.

- Được.

Tần Vãn Thiên cười gật đầu, sau đó đi cùng Nhậm Thiên Hành đến học viện Đế Tinh.

Hôm nay, các sông bạc lớn của phường Thiên Diệu trong hoàng thành hoàn toàn điên cuồng rồi. Chỗ nào cũng kín người hết chỗ, nhất là Túy Diệu lâu gần Sở Vương đài, dù có chen cũng không chen vào được.

Lần chia tổ đầu tiên của vòng thứ ba đã xong, tỉ lệ đặt cược cho chín trận đấu đều đã xuất hiện.

Tổ một gồm Lạc Thiên Thu, Đệ Nhị Kiếm, Nhược Hoan, người được đánh giá cao nhất là Lạc Thiên Thu, tiếp đó là Đệ Nhị Kiếm, cuối cùng là Nhược Hoan.

Tổ hai có Tư Không Minh Nguyệt, Tần Vãn Thiên, Sở Trần, Tư Không Minh Nguyệt được mọi người đánh giá cao nhất, về phần hai người Tần Vãn Thiên và Sở Trần đều mờ một nửa. Nói cách khác, trong trận đấu giữa Tần Vãn Thiên và Sở Trần, dù ai thắng thì tỉ lệ đều là một ăn hai, phải xem xem người tin ai hơn thôi.

Tổ ba gồm Âu Thần, Cô Tinh, Hầu Thiết, người được xem trọng nhất là Âu Thần, kế đó là Cô Tinh, cuối cùng mới là Hầu Thiết.

Người được coi trọng nhất trong ba tổ là Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt, Âu Thần, tỉ lệ ba người họ đặt được ba vị trí đầu là lớn nhất.

Tỉ lệ Tần Vãn Thiên đoạt được quán quân vẫn không thay đổi gì, vẫn là một ăn bốn trăm.

Tuy nhiên, tỉ lệ đặt cược hẳn có mặt trong tam giáp đã có chút thay đổi, một ăn tám mươi, nhưng điều này không thay đổi điều gì vì vẫn chỉ có cực ít người tin tưởng Tần Vãn Thiên.

Hắn rất khó có thể lọt vào tam giáp, vì hắn nhất định sẽ thua dưới tay Tư Không Minh Nguyệt. Nếu hắn muốn vào được tam giáp thì chỉ còn một cách là giành được vị trí thứ tư hoặc thứ bảy, sau đó tiếp tục đánh vào vòng trong, giao đấu với một người khác trong tam giáp ngoài Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt và đánh bại hắn ta.

Nhưng chuyện này có độ khó rất cao, gần như là bất khả thi.

Về phần hai người Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt, mọi người đều cho rằng hai người họ không thể bị đánh bại.

Trong học viện Đế Tinh vẫn không có người nào, sự quan tâm của các học viên học viện Đế Tinh giành cho Quân Lâm yển vượt xa các học viện võ phủ khác, bởi vì học viên của học viện Đế Tinh là “khách quen” của Quân Lâm yển.

Bọn họ đều hy vọng có một ngày bọn họ có thể đứng đó, vang danh khắp nước Sở.

Tầng thứ năm Thiên Hà điện.

Tần Vãn Thiên ngồi khoanh chân, lần này hắn không từ từ thả bước như lần trước mà lên thẳng trên này luôn.

Hắn ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một dải thiên hà đầy sao.

Từng vòng đường vân tụ lại với nhau, ngay sau đó biến thành nắm đấm đáng sợ, xuất hiện từ trên xuống dưới, hình bóng nắm đấm lóe lên khắp bầu trời, sau đó nhập thẳng vào não hải của hắn.

- Ầm!

Ý chí của Tần Vãn Thiên không ngừng chịu đựng chấn động, dường như trong đầu hắn đang liên tục phát ra tiếng vang ‘ầm ầm’ nhưng hắn vẫn vững như bàn thạch.

Đến tầng thứ năm, hắn vẫn có thể nhìn rõ văn lộ thiên hà và những công kích chấn động đó đã là cực khó rồi, nếu đổi lại là người khác thì căn bản không thể chịu được, hắn có thể làm được điều này là do hắn có cảm tri lực cường đại.

Chịu đựng sự chấn động hồi lâu trên tầng thứ năm, Tần Vãn Thiên cuối cùng cũng từ từ quen với công kích đè ép này, hắn dần dần chịu đựng được,

nhưng hắn vẫn không mạo muội lên trên. Lần trước lúc lên tầng thứ sáu, hắn đã cảm nhận được đòn tấn công ở đó đáng sợ biết nhường nào.

Trời dần tối lại, trên tầng thứ năm của Thiên Hà điện có một khoảng trời sao, nhưng ngoại trừ lão nhân thủ điện ra thì vốn không có ai ở gần Thiên Hà điện cả, thế nên vẫn chưa phát hiện ra ánh sáng của Thiên Hà điện.

Đêm dần sâu hơn.

Học viện bây giờ có vài phần tịch mịch, lúc này có một nữ sinh trở về học viện Đế Tinh đang nằm trên mặt đất ngẩng đầu nhìn lên những ngôi sao trải đầy trời, miêng nở nụ cười mỉm.

Nghe nói trong Quần Lâm yến có bốn học viên của học viện Đế Tinh, bọn họ đều vô cùng rực rỡ, đến bao giờ cô mới được như họ đây.

Đúng vào lúc này, một luồng sáng chiếu tới đây khiến cho nữ sinh đó ngây ra, trên vòm trời dường như xuất hiện thêm một bầu trời sao nữa, thấp sáng cho bóng đêm ở học viện Đế Tinh.

Nữ sinh đó đứng bật dậy, mắt nhìn về đằng xa, chỉ thấy ở một chỗ nào đó đang phát ra ánh sáng chói mắt giống như trời sao.

- Là Thiên Hà điện, ánh sáng chợt lóe rồi tắt lần trước lại sáng lên rồi.

Cơ thể của nữ sinh đó hơi run lên, ngay sau đó cô ấy chạy về phía Thiên Hà điện. Lúc đến bên ngoài Thiên Hà điện, cô ấy thấy ánh sáng ở tầng thứ sáu lóe lên, trong lòng cô rung động mãnh liệt.

Tầng thứ sáu, có người đã bước lên được tầng thứ sáu của Thiên Hà điện, đó là vị tiền bối nào của học viện Đế Tinh thế?

Cô đã từng được nghe kể về truyền thuyết của Thiên Hà điện, bước lên được tầng thứ sáu đồng nghĩa với việc có cơ hội kết nối được với ngôi sao Vô Mệnh tầng trời thứ sáu. Kể cả những sự tồn tại đáng sợ như những người đạt đến Thiên Cương cảnh cũng chỉ có thể kết nối được với ngôi sao Vô Mệnh tầng thứ tư mà thôi, tầng thứ sáu cần cảm tri lực tinh thần cường đại cỡ nào đây?

Hơn nữa, lực cảm ứng tinh thần đáng sợ chỉ có thể khiến ý thức của người đến được thiên hà tầng thứ sáu nhưng áp lực đến từ đó cũng đủ để ép nát ý thức của người.

Bầu trời đêm phía trên học viện Đế Tinh bị thấp sáng hồi lâu không tắt, những người còn lưu lại học viện Đế Tinh đều đang cảm thán suy đoán xem học viện Đế Tinh có vị tiền bối cường đại thế nào, cảm tri lực của người đó đáng sợ quá đi thôi.

Đêm càng lúc càng sâu, ánh sáng đó vẫn không tắt, nữ sinh kia ngồi ở một góc cách xa Thiên Hà điện. Hai mắt của cô hơi nhắm lại, dường như đang ngủ gật.

Nhưng đúng lúc này, có một chấn động rất nhỏ truyền đến, nữ sinh đột nhiên mở bừng hai mắt, ngay sau đó cô ấy nhìn thấy bóng của một thiếu niên bước ra từ Thiên Hà điện. Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô ấy, thiếu niên đó liếc về phía cô ấy một cái, sau đó thì quay người rời đi.

Thế nhưng trong lòng thiếu nữ này lại run rẩy mãnh liệt, không nhận được kêu lên một tiếng kinh hãi, cô ấy lập tức lấy tay che miệng lại, lộ ra vẻ mặt vô cùng khiếp sợ.

Cô ấy đã nhìn thấy ai đây?

Đó là Tần Văn Thiên!

Cô ngẩng đầu lên nhìn, Thiên Hà điện đã không còn ánh sáng nữa, không còn bầu trời sao, nhưng qua hồi lâu cô ấy vẫn không thể bình tĩnh lại được!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Tử quỷ lão cha

Tần Văn Thiên trở về chỗ ở của mình bắt đầu tu hành, lúc này trạng thái toàn thân hắn đều không tốt lắm.

Trong mộng, Tần Văn Thiên ở dưới một bầu trời sao. Ở khoảng trời trên đầu hắn, từng bức đồ văn xoay tròn đan xen với tốc độ chóng mặt. Ngay sau đó chúng hội tụ thành hình ảnh năm đám tinh quang rợp trời, giáng từ trên vòm trời xuống, chỉ có điều không có chút uy lực nào, vì đây là giấc mộng của Tần Văn Thiên. Nhưng ở trong tầng thứ sáu của Thiên Hà điện, hình ảnh những năm đám tinh quang ấy lại không ngừng tàn phá ý chí của hắn, làm hắn phải chịu đựng thống khổ vô tận, nếu như không phải ý chí của hắn kiên định thì căn bản không thể chống đỡ được lâu đến thế.

Lúc này Tần Văn Thiên dùng giấc mộng để mô phỏng lại tình cảnh lúc đó, trong lòng hắn vẫn sục sôi, từ tầng thứ nhất đến tầng thứ năm của Thiên Hà điện, hắn cảm thấy những đường vân hoa mỹ đó biến thành động lốc xoáy, hóa thành những năm đám đáng sợ ép xuống, nhưng lúc hắn bước lên tầng

thứ sáu thì hấn cảm giác đó không phải là nắm đấm mà là thiên quyền từ những ngôi sao giáng xuống, hủy diệt thiên địa.

Mỗi một quyền đều giống như một ngôi sao, cảnh tượng ngàn vạn ngôi sao cùng rơi xuống khiến cho người ta rung động mãnh liệt, đặc biệt là khoảnh khắc đòn tấn công giáng xuống não hải của hấn, ngàn vạn ngôi sao hội tụ lại một chỗ, không còn là một ngôi sao đơn lẻ nữa, hấn chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng lưu lại của ngôi sao, ngay sau đó thì bị chấn động đến mức cả người run lên.

- Rực rỡ quá.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm trong giấc mộng, hoàn toàn chìm đắm vào trong đó.

Qua hồi lâu, nguyên lực tinh thần trong cơ thể Tần Vãn Thiên dường như đang gào thét, sau đó chỉ thấy trong tay hấn xuất hiện Thiên Chuy Tinh Hồn, trong tích tắc đập thẳng xuống dưới đất, hấn đập ra một bộ thần văn, thần văn này giống như bầu trời đêm, trời đêm trùng điệp dường như đang từ từ chuyển động xuống dưới.

- Nếu như khắc thần văn này vào trong thần binh thì chắc hấn sẽ tăng thêm rất nhiều sức mạnh, có lẽ có thể khắc ra thần binh lợi khí cấp ba trung phẩm, thậm chí là cấp ba thượng phẩm.

Tần Vãn Thiên hít sâu, trong lòng vô cùng kích động. Sau đó hấn hóa ra bút mực, bắt đầu vẽ dưới bầu trời đầy sao.

Qua hồi lâu, hấn vẽ rất nhiều lần, cuối cùng cũng khắc ra bức họa thứ hai trong cuộc đời hấn.

Vẫn là bóng dáng mơ hồ một tay cầm Phương Thiên Họa Kích, một kích này vững như núi. Vào khoảnh khắc Phương Thiên Họa Kích được đâm ra phẳng phất có lốc xoáy khủng bố xuất hiện, chỗ mũi kích dường như có một ngôi sao, vạch ra một đường vòng cung rực rỡ, nso bay thẳng về lốc xoáy phía trước, khiến người ta có ảo giác nuốt trọn hết tất cả.

- Chiều này coi như chiều thứ hai Văn Tinh thức trong Đại Mộng kích pháp đi.

Tần Vãn Thiên nhỏ giọng lầm bầm, đặt tên cho chiều này.

Hôm nay, Đại Mộng Kích Pháp hấn tự sáng tạo ra đã có hai chiều, chiều thứ nhất là Khai Sơn, chiều thứ hai là Văn Tinh.

Chiều thứ hai đòi hỏi hấn phải ngưng tụ nguyên lực giống như Tinh Thần, nhưng đối với người có thể ngưng tụ thần nguyên như hấn mà nói thì đây không phải là vấn đề lớn.

Tần Vãn Thiên đứng dậy, bắt đầu tu luyện chiều thứ hai Văn Tinh thức trong mộng, có thể tưởng tượng và vẽ ra là một chuyện nhưng nếu muốn sử dụng nó trong chiến đấu thì đòi hỏi cao hơn nhiều, tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

Văn Tinh thức là do hấn lĩnh ngộ các vì sao rơi xuống ở Thiên Hà điện mà sáng tạo ra, chỉ là hấn căn bản không thể tạo ra vòng xoáy tinh lạc năm, sáu tầng, chỉ có thể khắc ra chấn động ba tầng mà thôi. Nhưng dù vậy thì chấn động ba tầng cũng đủ để tăng thêm sức mạnh trong đòn tấn công của hấn lên rất nhiều rồi. Một khi đã lĩnh ngộ được chiều này thì nó sẽ là công kích mạnh nhất sau Khai Sơn thức, uy lực của nó còn đáng sợ hơn Khai Sơn thức.

Tần Vãn Thiên tu luyện điên cuồng, nhưng vẫn cảm thấy không đủ thời gian. Dù cho tốc độ của Tiểu Hồn Đan rất nhanh nhưng vẫn phải mất không ít thời gian mới có thể đến được Sở Vương đài, đó cũng chính là lí do trong học viện Đế Tinh không có ai, vì khoảng cách quá xa nên nếu không có tọa kỵ yêu thú thì mất rất nhiều thời gian mới trở về được.

Cuối cùng, Tần Vãn Thiên vẫn không thể tu luyện Văn Tinh thức đến mức hoàn mỹ. Hấn vội vàng dùng Tinh Văn thạch để bổ sung nguyên lực tinh thần trong cơ thể, điều này khiến hấn cảm thấy thời gian trôi qua nhanh quá.

Lúc nguyên lực tinh thần trong cơ thể lại dồi dào, ý thức của Tần Vãn Thiên bay vào trong não hải, hấn lại nhìn thấy ngôi sao nhỏ đó lần nữa.

Nó là do hòn đá mà tử quỷ lão cha để lại cho hấn hóa thành, hấn đã từng nhìn thấy rất nhiều thứ khó tin ở đây. Có lần hấn còn lấy được công pháp nghịch thiên như Luyện Thần đồ lục, tuy rằng đó không phải là thuật pháp tấn công thần thông nhưng giá trị của Luyện Thần đồ lục Tần Vãn Thiên không dám ước lượng, một khi bị lộ ra ngoài thì chắc chắn sẽ làm rung chuyển cả nước Sở.

- Quyết chiến sắp tới hy vọng sẽ gặp may mắn.

Tần Vãn Thiên thầm nhủ một tiếng trong lòng, cảm nhận được sát khí và thực lực cường đại của Tư Không Minh Nguyệt, Tần Vãn Thiên thấy rất có áp lực, thực lực của hấn hình như vẫn chưa đủ để giành được vị trí thứ nhất trong Quân Lâm yến, đặc biệt là khi Văn Tinh thức vẫn chưa hoàn toàn tu luyện thành công, vì thế hấn muốn đến chỗ ngôi sao nhỏ để thử vận may.

Ý thức bay vào bên trong, Tần Vãn Thiên lại cảm thấy mình ở trong ngân hà mênh mông, bên trong có rất nhiều mảnh vỡ của các vì sao.

Tần Vãn Thiên bay lượn trong đó, nguyên lực tinh thần trên Tinh Văn thạch trong tay hấn hóa thành ánh sáng đáng sợ, điên cuồng chuyển động ở không gian bên trong ngôi sao nhỏ nhưng lại không nhập vào trong mảnh vỡ của các vì sao mà ý thức Tần Vãn Thiên đã chọn sẵn, hấn không tiếc hao phí một lượng lớn Tinh Văn thạch cũng phải thử xem có thể tìm thấy phương pháp để tăng sức chiến đấu không.

Ký ức trong các mảnh vỡ nhập vào trong ý thức của Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên liên tục thấp sáng mười mảnh vỡ của các vì sao rồi mới để ý thức lui ra, hấn mở mắt ra nhìn những viên Tinh Văn thạch không còn nguyên lực tinh thần, chỉ cảm thấy trong lòng hơi run rẩy.

Trà một cái giá lớn như vậy, nếu như không phải là Thần Binh các cho hấn một lượng lớn Tinh Vãn thạch để tu hành thì hấn không thể lấy ra được nhiều Tinh Vãn thạch như thế, nhưng vẫn chỉ mở ra được ký ức của mười mảnh vỡ ngôi sao.

Tần Vãn Thiên không có thời gian đi tiếc những viên Tinh Vãn thạch đã bị hao phí kia, hấn nhắm mắt lại bắt đầu tiêu hóa những kí ức đó, hy vọng có thể tìm được kí ức nào đó hữu dụng.

Khi hấn nhìn thấy khung cảnh của kí ức trong mảnh đầu tiên thì không nhận được run rẩy trong lòng.

Hấn nhìn thấy rất nhiều cường giả đại chiến điên cuồng giữa trời đất, những cường giả đó đều là những sự tồn tại đáng sợ, hấn của hiện tại không tài nào tiếp xúc được với họ.

Mà sở dĩ Tần Vãn Thiên run lên như thế là vì hấn nhìn thấy một người.

Hắc bá!

Trong bức họa đó tay chân của Hắc bá đều hoàn hảo vô khuyết, tóc đen dài ngang vai, có vài phần anh tuấn yêu dị, Tần Vãn Thiên suy tư chút nữa là không nhận ra.

Mà ở bên cạnh Hắc bá có một người trung niên, người này Tần Vãn Thiên đã từng gặp, cường giả tuyệt đỉnh của Vãn Thiên Thần Tông đó đứng chấp tay ngạo nghễ giữa trời đất, Hắc bá đứng bên cạnh hấn, hình như chỉ là thuộc hạ của hấn.

Khung cảnh này rất ngắn ngủi, lúc Tần Vãn Thiên lui khỏi kí ức thì hai mắt đỏ ngầu, hai tay nắm chặt, hình như đang vô cùng thống khổ.

Nhìn thấy bộ dáng hăng hái tuấn tú của Hắc bá trước kia, hấn khó có thể tưởng tượng ra đó là lão nhân ‘tàn phế’ trong ấn tượng của hấn, là ai đã khiến Hắc bá trở nên tàn phế, ông đã từng trải qua cuộc chiến như thế nào.

Còn nữa, người trung niên kia là ai, tại sao lần nào cũng có mặt hấn?

Hít thở sâu, Tần Vãn Thiên tiếp tục tiêu hóa những kí ức đó, kể tiếp tuy hấn nhìn thấy rất nhiều khung cảnh, nhưng hấn phát hiện ra một quy luật, mỗi một khung cảnh đều có sự xuất hiện của người trung niên kia.

Điều này khiến Tần Vãn Thiên nảy sinh ra một suy nghĩ lớn mật, chẳng lẽ những mảnh sao vỡ trong ngôi sao nhỏ chỉ là những mảnh vụn chứa đựng kí ức của người trung niên đó thôi.

Vậy thì kí ức của hấn chẳng phải là hoàn toàn bị nghiền nát rồi hóa thành hàng tỷ mảnh vỡ sao.

Mà người trung niên này chẳng lẽ là tử quý lão cha của hấn ư?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Vãn Thiên không thể bình tĩnh được, Hắc bá nói hòn đá kỉ di đó là vật duy nhất tử quý lão cha để lại cho hấn, sau đó nó hóa thành ngôi sao nhỏ, nếu như ngôi sao nhỏ chứa đựng kí ức một đời của người đàn ông trung niên như những gì hấn suy đoán, vậy thì người đó thật sự có khả năng là cha ruột của hấn!

Như thế cũng có thể lí giải được tại sao Hắc bá lại luôn thăm bảo vệ cho mình, bởi vì Hắc bá là bằng hữu hoặc thuộc hạ của tử quý lão cha, mà rất có thể là quan hệ có thể chết vì đối phương, nếu không thì sau khi tàn phế Hắc bá cũng sẽ không luôn luôn chăm sóc cho hấn, nhìn hấn không ngừng trưởng thành.

Lúc này hình như Tần Vãn Thiên đã quên đi mục đích ban đầu của mình, hấn chìm đắm trong tưởng tượng về thân thế của mình, chỉ còn sót lại một khung cảnh kí ức cuối cùng nữa thôi.

Trong khung cảnh kí ức cuối cùng này có một thiếu niên, xung quanh thiếu niên này đều là những đại diện cao ngất, nhưng vẻ quật cường trên gương mặt hấn dường như không ăn nhập với hoàn cảnh hào hùng này. Chỉ thấy hấn ngồi khoanh chân lại, trong đôi mắt lộ vẻ quật cường, trên ngón tay hấn có ánh sao chuyển động, trong tích tắc, hấn đắm vào cơ thể của mình, đồng thời miệng đọc khẩu quyết, dường như có giọng nói bay vào trong đầu Tần Vãn Thiên.

Đột nhiên cả người thiếu niên đó biến thành màu đỏ, trong cơ thể, huyết mạch của hấn hình như có gông xiềng huyết mạch như ẩn như hiện. Khi ngón tay hấn đắm vào cơ thể, miệng niệm khẩu quyết thì những gông xiềng đó không ngừng bị phá vỡ, mà bóng dáng của thiếu niên đó cũng bị nhấn chìm trong máu, hấn thét lên một tiếng đầy thống khổ.

Trong lòng Tần Vãn Thiên chấn động, sau khi thoát khỏi kí ức, tim hấn đập thình thịch.

Thập Nhị Liên Hoàn Giải Mệnh Châm Pháp hóa ra được sinh ra từ đây.

Hơn nữa bộ châm pháp này hấn là cố ý sáng tạo nên vì mình.

Trong kí ức, thủ pháp của thiếu niên và bộ châm pháp này hầu như giống nhau, chỉ có điều phối hợp thêm với khẩu quyết của thiếu niên, gông xiềng huyết mạch hoàn toàn bị phá hủy, còn Thập Nhị Liên Hoàn Giải Mệnh Châm Pháp chỉ có thể tạm thời cởi bỏ được phong ấn huyết mạch mà thôi.

- Hắc bá sự ta không thể chịu đựng nổi nên mới sáng tạo ra một bộ châm pháp hoàn xung, tránh để sau khi ta coi bỏ gông xiềng xong thì không chịu đựng được mà bạo thể.

Tần Văn Thiên trầm ngâm trong lòng, huyết mạch của thiếu niên kia không khác gì mình cả, xem ra suy đoán của hắn không sai, thiếu niên đó chính là thời còn trẻ của người đàn ông trung niên kia.

- Chắc là đúng rồi, kìm ức cả đời của tử quý lão cha đều lưu lại cho ta sao, nếu nói vậy thì tử quý lão cha thật sự chết rồi sao.

Tần Văn Thiên thở dài một tiếng, hắn nhìn lên bầu trời rợp sao, những ngôi sao đó rực rỡ mà chói mắt.

Những chuyện mà tử quý lão cha làm lúc còn trẻ thì sao hắn không thể làm chứ.

Tần Văn Thiên hắn không phải là đứa trẻ bị bỏ rơi, hơn nữa cha của hắn rất có khả năng là một nhân vật tài giỏi.

Nếu vậy, hắn lại càng không thể khiến tử quý lão cha thất vọng.

Nghĩ vậy, hắn nhắm mắt lại, trên ngón tay có ánh sao lóe lên, sau đó hắn điểm mạnh vào cơ thể của mình, yếu quyết của Thập Nhị Liên Hoàn Giải Mệnh Châm Pháp dùng chỉ pháp để tạo nên không khó khăn gì với hắn cả, đồng thời máu trong người hắn cũng bắt đầu vận chuyển theo pháp quyết.

Máu của hắn đang bắt đầu gào thét!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Quyết chiến vắng mặt

Trời sáng dần, hôm nay nước Sở sẽ chào đón trận quyết đấu cuối cùng của Quân Lâm yên.

Bảng đấu Quân Lâm yên hôm nay gồm chín vị cường giả được chia làm ba nhóm, tiến hành cuộc quyết đấu xếp hạng cuối cùng.

Hôm nay, lượng người vây chung quanh Sở Vương đài cũng đã phá vỡ kỷ lục tạo nên lịch sử mới, lượng người đông hơn hẳn hai ngày trước đó.

Tất cả các tử lâu, các kiến trúc cao tầng lớn gần đó đều chật kín người, họ đứng ở cửa sổ hoặc một chỗ nào đó thật cao trên các tòa nhà để có thể nhìn thấy cảnh tượng ở Sở Vương đài rõ hơn.

Tất cả mọi người đều chờ đợi, không biết trận quyết đấu ngày hôm nay sẽ rực rỡ và đặc sắc như thế nào.

Tiệc rượu đều đã chuẩn bị, trên võ đài hàng loạt các thế lực lẫn tông môn lớn đều đã kéo đến. Đám người Sở Thiên Kiêu, Tiêu Luật cũng lần lượt xuất hiện. Nhìn thấy người mệnh mệnh kia, Sở Thiên Kiêu tỏ vẻ vui mừng, Quân Lâm yên mấy năm nay chưa khi nào long trọng đến thế, xem ra thí sinh đợt này rất thu hút sự chú ý.

Trên khán đài, phía Công hội Tinh Hà, phó hội trưởng công hội Tinh Hà Tả Dận tự mình đến. Ngồi bên cạnh hắn là Mộc Thanh cùng với vài nhân vật quan trọng của công hội Tinh Hà.

- Mộc Thanh, chuyện lần trước ta sai người làm có vẻ như người làm không được tốt cho lắm nhỉ.

Tả Dận nói với Mộc Thanh làm Mộc Thanh dờ người, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Cái mà Tả Dận nhắc đến là họa quyền thần văn của Tần Văn Thiên lần trước. Lần đó Tả Dận giao cho hắn mang họa quyền về, cũng đưa luôn người vẽ nên họa quyền này về công hội Tinh Hà.

- Tả hội trưởng, ta đã cố gắng hết sức rồi, chỉ là có chút sai lầm.

Mộc Thanh thấp giọng nói.

- Thật không?

Tả Dận lạnh lùng nói:

- Sao ta nghe nói họa quyền thần văn đó là Tần Văn Thiên tạo ra, năm ngoái khi người ở thành Thiên Ung vốn có cơ hội đưa Tần Văn Thiên vào công hội Tinh Hà nhưng lại vô duyên vô cớ đắc tội với hắn. Hơn nữa còn để cho Thần Binh Các giành mất cơ hội đó, có chuyện này hay không?

- Đúng vậy, lúc đầu ta có khuyên hắn rồi, chỉ là con người hắn quá kiêu căng tự mãn, càng không chịu gia nhập công hội Tinh Hà chúng ta. Ta bèn nghĩ

thời thì giao hân cho Diệp gia xử lí, còn về chuyện sau này, ta thật sự không lường trước được.

Thần sắc của Mộc Thanh không tốt lắm, hân không ngờ Tà Dận đột nhiên lại đi điều tra mấy việc này, bằng không thì hân không thể nào biết rõ mấy việc đây như thế được.

- Hừ!

Tà Dận bực dọc hừ lạnh một tiếng. Bây giờ Tần Vãn Thiên nổi tiếng như thế rồi, hân làm sao có thể không biết mấy chuyện này được.

Nếu như lúc trước Mộc Thanh dẫn Tần Vãn Thiên gia nhập công hội Tinh Hà thì hoàn toàn có thể bồi dưỡng hân trở thành một vị phó hội trưởng của công hội Tinh Hà.

“Không biết Quân Lâm yến lần này cuối cùng hân sẽ đứng thứ mấy đây.” Tà Dận nghĩ thầm trong lòng.

Không chỉ có hân, lúc này tất cả mọi người đều đang suy đoán xem thứ bậc của Quân Lâm yến lần này sẽ như thế nào.

Bên phía của Mạc gia chỉ có phụ thân của Mạc Khuynh Thành ngồi ngay ngắn ở đó, hân quay sang nói với Mạc Khuynh Thành ngồi bên cạnh:

- Khuynh Thành, con nói xem tên tiểu tử kia có thể giành được hạng mấy nhỉ?

- Không rõ, cũng có thể đạt được tam giáp chẳng.

Mạc Khuynh Thành thấp giọng cười nói.

- Ô, con tin tưởng hân tới vậy sao?

Mạc phụ nhìn Mạc Khuynh Thành hỏi, tam giáp không dễ gì mà giành được đâu nhé.

Hân đương nhiên biết bối cảnh của Lạc Thiên Thu, và lại còn có Tư Không Minh Nguyệt nữa, hân cũng là người được Cửu Huyền cung xem trọng, thực lực cực kì mạnh mẽ, Tần Vãn Thiên muốn đánh bại hân e rằng không dễ dàng gì.

Ngoài ra còn có Âu Thần, Đệ Nhị Kiếm, Sở Trần, Hầu Thiết, muốn hạ gục những tên này tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

- Bất luận cuối cùng hân đạt được thứ hạng bao nhiêu thì lần Quân Lâm yến này cũng đủ để khiến hân kiêu ngạo. Năng lực vượt cấp khiêu chiến như hân rất hiếm có, dù sao thì tu vi của hân cũng chỉ có Luân Mạch cảnh tầng bảy, chỉ có điều năng lượng nguyên lực tinh thần ẩn chứa của hân dường như khủng khiếp hơn hân những người khác. Chắc chắn vì liên quan đến độ cao của ngôi sao Vô Mệnh lần Tinh Hôn.

Mạc phụ nói nhỏ, ngoài ra Tần Vãn Thiên còn có mấy điểm lợi hại nữa chính là trình độ thành thực đối với thần thông lẫn những thủ đoạn công kích quỷ dị của hân. Miệng phun kiếm quang, chân đánh ra chưởng ấn, những điều này cần phải có khả năng khống chế luân mạch cực tốt mới có thể làm được. Hân cực kỳ tò mò về thanh niên kia.

Bên cạnh long ý thanh ngọc của Sở Vương đài, Lạc Thiên Thu đứng ở nơi đó, cạnh hân là một người trung niên. Từ ngày đầu tiên của Quân Lâm yến này thì người trung niên đó vẫn luôn đứng ở chỗ kia, nhưng ít khi nào lên tiếng.

Nhưng lúc này hân lại nhìn Lạc Thiên Thu bên cạnh, nói:

- Thiên Thu, hôm nay phải dựa vào ngươi rồi.

- Vị trí đứng đầu của Quân này nhất định sẽ là của ta.

Lạc Thiên Thu gật đầu, đây là sứ mệnh của hân. Vị trí đứng đầu của Quân Lâm yến lần này nhất định sẽ là của hân.

- Xin thúc phụ đừng để Tư Không Minh Nguyệt nhường ta, ta muốn hân toàn ứng đánh một trận.

Lạc Thiên Thu thấp giọng nói, nếu như là người khác nghe thấy thì chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc. Quân Lâm yến thế mà cũng có chuyện bị người ta âm thầm điều khiển thế này.

Ở trên thế giới này, chỉ cần có thực lực mạnh mẽ thì không có gì mà không bị điều khiển, ngay cả Quân Lâm yến cũng thế.

- Được.

Người trung niên kia gật đầu, nhưng lòng lại thầm nghĩ Lạc Thiên Thu vẫn còn non trẻ quá, khó tránh khỏi ngông cuồng, chỉ là hân đã sống biết bao năm nên biết rõ một đạo lý, đôi lúc vì để đạt được mục đích thì khó tránh khỏi việc dùng một vài thủ đoạn.

Hân mang theo sứ mệnh mà đến, Lạc Thiên Thu nhất định phải bước vào tầng bảy của Thiên Tinh các trong học viện Đế Tinh.

Nói cách khác, vị trí đứng đầu trong Quân Lâm yến lần này chỉ có thể là Lạc Thiên Thu.

Lúc này Lạc Thiên Thu cũng bước lên, chỉ một lát sau hắn đã đứng trên chiến đài số một.

Tư Không Minh Nguyệt cũng bước lên, nhưng hắn lại đi lên chiến đài số hai bởi vì hắn rút thăm vào tổ thứ hai.

Người thuộc chín vị trí đầu trên Quân Lâm yển nhao nhao đi lên chiến đài, trên ba chiến đài phía trước nhanh chóng xuất hiện tám bóng người, nhưng vẫn còn một người chưa đến.

Chiến đài thứ hai xuất hiện hai người, Tư Không Minh Nguyệt và Sở Trần đứng đó, lại không nhìn thấy bóng dáng Tần Văn Thiên.

Hôm nay chính là ngày quyết chiến Quân Lâm yển, dù có ra sao thì cũng không nên đến trễ vào lúc này chứ.

Trừ khi Tần Văn Thiên hắn không dám tới.

Sở Thiên Kiều không tuyên bố Quân Lâm yển bắt đầu mà chờ đợi một lúc, nhưng theo thời gian trôi qua vẫn không có bất kỳ tung tích nào của Tần Văn Thiên, điều này khiến rất nhiều người bắt đầu xì xào bàn tán.

Chẳng lẽ vì Tần Văn Thiên thật sự sợ hãi khi phải chiến đấu với Tư Không Minh Nguyệt cho nên mới không xuất hiện? Dù cho sợ hãi hắn cũng có thể trực tiếp chịu thua, cần gì vắng mặt?

Lẽ nào là do không muốn đeo danh bản khi chịu thua mới cố ý vắng mặt?

- Tiểu tử này sao còn chưa tới nữa.

Mạc Thương có phần bồn chồn, hắn đứng dậy nhìn về phía sau lưng Nhậm Thiên Hành.

- Hắn làm bất cứ chuyện gì đều không cần ai can thiệp vào, nếu hắn đã làm thì tự có đạo lý của hắn.

Nhậm Thiên Hành bình tĩnh nói khiến Mạc Thương hơi bất ngờ. Nhậm lão nhìn thoáng thật, vô luận Tần Văn Thiên làm gì đều ủng hộ hắn.

Mặc dù hắn vắng mặt trên Quân Lâm yển cũng nhất định có nguyên nhân.

- Chiến đài đầu tiên bắt đầu trước đi.

Rốt cuộc Sở Thiên Kiều cũng mở miệng, không tiếp tục đợi nữa.

Chiến đài đầu tiên có Lạc Thiên Thu, Đệ Nhị Kiếm và Nhược Hoan.

- Trận đầu tiên, Lạc Thiên Thu đối chiến Đệ Nhị Kiếm.

Lão già bên cạnh Sở Thiên Kiều mở miệng nói.

Nhược Hoan đi tới bên mép chiến đài để Lạc Thiên Thu và Đệ Nhị Kiếm đứng đó. Trên người hai người có một luồng khí tức kinh khủng điên cuồng lưu động.

Quanh thân Lạc Thiên Thu toàn bộ đều là lực lượng sấm sét khủng bố đang gầm thét.

Quanh người Đệ Nhị Kiếm là kiếm khí cuộn cuộn tựa như muốn phá vỡ vòm trời.

- Người không phải đối thủ của ta.

Lạc Thiên Thu ngẩng đầu liếc nhìn hư không, quyết chiến Quân Lâm yển rốt cuộc đã tới, hắn chờ đợi thời khắc này đã rất lâu rồi.

- Vậy cũng phải thử một chút mới biết được.

Chân Đệ Nhị Kiếm bước về trước, kiếm khí điên cuồng lao ra, hiện tại hắn đang cực kỳ nguy hiểm.

Đệ Nhị Kiếm không ngừng đi về trước thì kiếm khí càng ngày càng mạnh theo. Kiếm quang gần như hóa thành thực chất xông về phía Lạc Thiên Thu, cùng lúc đó khí tức của Lạc Thiên Thu điên cuồng tăng lên tựa như đang gầm thét.

Khí tức hắn thả ra từ Luân Mạch tầng tám xông lên Luân Mạch tầng chín, trước kia hắn vẫn luôn dùng cảnh giới Luân Mạch tầng tám chiến đấu.

Hôm nay rốt cuộc không che giấu nữa, lực lượng của hắn triệt để bạo phát.

Kiếm khí trên người Đệ Nhị Kiếm tựa như hơi chậm lại, nhưng khi phủ xuống trước người đối phương thì một kiếm của hắn rốt cuộc cũng được chém ra. Đây là một thanh cự kiếm từ trên trời giáng xuống tựa như muốn phá vỡ vòm trời thành hai nửa.

Nhưng khi Lạc Thiên Thu ngẩng lên, sau lưng hắn dường như xuất hiện hư ảnh một vị lời thần. Giữa hư không, một bàn tay lời điện to lớn xuất hiện trực tiếp chụp kiếm quang lại, lực hủy diệt kinh khủng hoàn toàn phá hủy kiếm quang.

- Dừng!

Chân Lạc Thiên Thu đập một cái thân ảnh thoát cái đã biến mất, lôi điện chường ẩn kia bắn về phía trước, ánh sáng hủy diệt khủng bố phá hủy hết thảy.

Kiểm của Đệ Nhị Kiếm điên cuồng chém ra, trong nháy mắt xuất hiện hàng vạn hàng nghìn kiếm quang, nhưng lôi điện chường ẩn hóa thành lôi xà khủng bố lại quấn chặt lấy kiếm quang. Ngay sau đó có một cỗ lực lượng lôi điện đáng sợ trực tiếp truyền đến trên người đối phương, thân thể Đệ Nhị Kiếm run rẩy, cả người như bị điện giật.

- Cút!

Lạc Thiên Thu vỗ ra một chưởng, lôi điện chường ẩn đánh vào thân kiếm, thân thể Đệ Nhị Kiếm bay ra ngoài, đến khi hắn dừng bước lại liền khẽ khom người với Lạc Thiên Thu, nói:

- Ta thua!

Đệ Nhị Kiếm thua tâm phục khẩu phục.

“Thực lực Lạc Thiên Thu mạnh thật.” Nội tâm mọi người chấn động.

Đây mới thật sự là bạo phát! Lạc Thiên Thu thật đáng sợ, lúc trước luôn dùng Luân Mạch cảnh tầng tám vẫn không có đối thủ, bây giờ hắn đã hoàn toàn bùng nổ hào quang.

Đoàn người rút cuộc cũng hiểu được vì sao Túy Diệu lâu lại xem Lạc Thiên Thu là thí sinh thu hút nhất, cho rằng hắn nhất định là người đứng đầu Quân Lâm yến.

- Trận thứ hai, Đệ Nhị Kiếm đối chiến Nhược Hoan.

Lão giả tiếp tục mở miệng nói, Lạc Thiên Thu đi sang một bên để vị trí lại cho hai người Nhược Hoan và Đệ Nhị Kiếm.

Ngay từ đầu Đệ Nhị Kiếm liền bạo phát ra công kích mạnh nhất, kiếm quang điên cuồng không để cho Nhược Hoan có cơ hội thở dốc. Dù thân thể cô dẻo dai hoàn mỹ, dù năng lực cận chiến của cô khủng bố nhưng cô căn bản không tiếp cận được Đệ Nhị Kiếm, cuối cùng Nhược Hoan bại, hơn nữa còn là bại triệt để.

Đã như vậy còn thừa lại một trận Lạc Thiên Thu và Nhược Hoan căn bản không cần chiến.

Xếp hạng ở chiến đài đầu tiên, Lạc Thiên Thu hạng nhất, hắn sẽ đấu cùng tổ với hai người đạt hạng nhất khác.

Đệ Nhị Kiếm xếp thứ hai, mạnh mẽ như Nhược Hoan lại chỉ có thể xếp hạng ba.

Ánh mắt đoàn người dời về phía chiến đài thứ hai lại vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tần Vãn Thiên, chỉ có Tư Không Minh Nguyệt và Sở Trần ở đó.

Tần Vãn Thiên, hắn đang ở đâu?

Chẳng lẽ thật sự muốn bỏ qua quyết chiến trên Quân Lâm yến sao?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Đến vừa kịp lúc

Lão giả bên cạnh Sở Thiên Kiều liếc mắt nhìn chiến đài số hai rồi nói:

- Chiến đài số ba đấu trước đi.

Quân Lâm yến là sự kiện trọng đại nhất của nước Sở, vắng mặt thì đáng tiếc quá. Lão giả này đồng ý cho Tần Vãn Thiên thêm một chút thời gian nữa, hi vọng là hắn có thể đến được kịp thời.

- Trận thứ nhất, Âu Thần đấu với Hưu Thiết.

Lão giả nói. Sau đó Âu Thần và Hưu Thiết đứng đối diện nhau.

Âu Thần cảm trường thương, tinh hồn rực rỡ, toàn thân hắn cũng hệt như một thanh trường thương. Cảm giác mà hắn mang lại cho những người xung

quanh lúc này đây chỉ có sự sắc bén.

Trường thương giờ lên chỉ thẳng về phía Hầu Thiết. Chỉ trong phút chốc, ánh thương khủng bố ngùn ngụt tuôn trào. Khi Âu Thần bước lên một bước, khí tức sắc bén ùn ùn bốc lên.

Hầu Thiết không cam lòng yếu thế, hai tinh hồn đồng thời tỏa sáng.

Tinh hồn thứ nhất là Thiên Ngưu Tinh Hồn, tinh hồn thứ hai là Bạch Hổ Tinh Hồn. Hai tinh hồn đều là tinh hồn thần thú đáng sợ, việc này có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành của hắn.

Võ phủ Thần Tướng nằm ở bên trong Hắc Ám Sâm Lâm, không giao lưu với các học viện và võ phủ khác. Hoàn cảnh rèn luyện thường ngày của họ chính là sống sót nơi hoang dã, săn giết yêu thú để sinh tồn. Mỗi người trong bọn họ đều trải qua những cuộc thí luyện cực kì tàn khốc, thường xuyên phải đánh vật với các yêu thú trong Hắc Ám Sâm Lâm để giữ lấy mạng sống từ tay chúng nó.

Hoàn cảnh này dẫn đến việc khi kết nối với tinh hồn thì nhiều người trong võ phủ Thần Tướng thích kết nối với Thú Tinh Hồn. Bọn họ cho rằng tinh hồn loại thú mới có thể cho bọn họ lực lượng đủ cường đại.

Toàn thân Hầu Thiết tỏa ra khí tức vô cùng cường bạo. Khi hắn nện bước đi về phía trước, cả mặt đất đều rung chuyển theo. Đôi mắt hắn đỏ ngầu yêu dị khiến cho người xem đều lòng e sợ.

Âu Thần đối mặt với khí thế ấy nhưng lại không hề nao núng. Khí tức sắc bén khủng khiếp quanh người hắn bùng phát dữ dội và mạnh dần lên theo mỗi bước đi. Trước mặt hắn dường như có một luồng lốc xoáy đáng sợ xuất hiện.

Âu Thần đột ngột cử động. Nơi trường thương quét qua hiện lên vệt sáng như phá vỡ cả không trung, trong không gian vang lên từng tiếng động trầm đục.

ĐỪNG!

Hầu Thiết vùng quỳ đánh thẳng vào trường thương của Âu Thần khiến cho đồng tử của nhiều người bất giác hơi co lại. Đánh thẳng ra một quyền, đúng là quá cuồng mãnh rồi.

Đương nhiên bản thân nắm đấm của Hầu Thiết cũng là thần thông. Lực lượng vô thượng đánh lên trường thương làm trường thương rung lên những tiếng ong ong.

Trường thương của Âu Thần rung lên. Thế rồi đột nhiên có mấy tia sáng lạnh bắn ra từ trường thương, đâm thẳng về phía đôi mắt của Hầu Thiết.

Hầu Thiết nổi giận gầm lên một tiếng rồi lao mình về phía trước như một con yêu thú cuồng mãnh, bàn tay hắn vỗ về phía trước như vuốt của yêu thú, cường bạo tột cùng.

Ánh mắt của Âu Thần vẫn bình tĩnh trước sau như một, sự cường đại của Hầu Thiết không làm cho hắn dao động chút nào. Thần sắc của hắn vẫn thản nhiên đến mức người khác cảm thấy lạnh lùng.

Trên đài quyết chiến của Quân Lâm yến, người phải chuẩn bị cho việc trận chiến nào cũng là một trận ác chiến.

Âu Thần vùng tay trái, dường như có trăm ngàn bóng thương đồng thời bạo phát đâm về phía đối phương. Hầu Thiết nổi giận gầm lên. Công kích của hai người va chạm dữ dội.

Họ lấy công đổi công.

Một lát sau, hai người đều như bị một dòng khí cuộn trào đáng sợ bao phủ, chỉ có khí tức khủng bố không ngừng lan tràn.

Trường thương không ngừng ngân vang như gào thét, tiếng hô như thú gầm chấn động khắp nơi, mọi người nhìn mà hoa cả mắt, không một ai ngờ rằng Hầu Thiết lại mạnh đến độ có thể đánh với Âu Thần được tới mức này.

- Nên kết thúc rồi.

Âu Thần nói một câu bình thản. Sau đó mọi người nhìn thấy một luồng ánh thương chói mắt tựa như một đóa sen yêu dị nở bùng lên, phá tan công kích và phòng ngự của Hầu Thiết, đâm thẳng vào cánh tay của hắn, khiến cho hắn lùi một đoạn dài và chỉ có thể xin thua.

Dù không thể tranh được vị trí tam giáp thì cũng phải giành được hạng thứ tư, năm, sáu, không đáng để liều mạng với Âu Thần khiến cho bản thân bị trọng thương.

Sau một lát nghỉ ngơi, trận chiến thứ hai là trận quyết đấu giữa Hầu Thiết và Cô Tinh.

Trận đấu này phần khích không thua gì trận trước, Hầu Thiết và Cô Tinh đều là những kẻ điên cuồng. Cả hai lao vào cuồng chiến không ngừng như hai người điên.

Họ thậm chí còn đâm sầm vào nhau khiến cho mọi người sợ hãi đến mức chẳng còn biết nói gì. Hai tên này không muốn sống nữa hả?

Hầu Thiết cũng chẳng biết phải nói sao. Không ngờ Cô Tinh cùng chiến đài cũng lại là một kẻ điên như hắn. Vốn dĩ cho rằng nhóm mình không có Tư Không Minh Nguyệt và Lạc Thiên Thu thì sẽ dễ thở hơn một chút, thế nhưng bây giờ mà thua trận này thì hắn chỉ có thể tranh giành thứ hạng từ bảy đến chín mà thôi, người như hắn sao có thể từ bỏ được.

Hai người quả thực đều điên cuồng liều mạng. Cuối cùng Hầu Thiết đánh bại Cô Tinh, mà chính hắn cũng suýt nữa thì kiệt sức. Hắn ngồi bệt xuống, bắt đầu dùng tinh vân thạch để khôi phục lại lượng nguyên lực tinh thần đã mất.

Nếu đánh thêm một trận thế này nữa thì chỉ sợ là khó khăn tham tiếp Quân Lâm yến. May mà cuối cùng dường như Cô Tinh lo lắng một chút, không có ý định liều mạng với hắn, cho nên hắn mới giành được thắng lợi.

- Cô Tinh có vẻ vẫn liều mạng tiếp được, thế nhưng hắn lại từ bỏ, dường như mục đích hắn tới tham gia Quân Lâm yến không phải là vì thứ hạng cao.

Xem xong trận chiến này, mọi người đều cảm thấy như thế. Thế nhưng bất luận là hắn đến tham gia vì cái gì thì thua cũng là thua rồi.

Thứ hạng của nhóm thứ ba cũng được xác định. Âu Thần xếp hạng một, Hầu Thiết hạng hai, Cô Tinh hạng ba.

Tiếp theo chỉ còn lại một nhóm cuối cùng, thế nhưng Tần Vãn Thiên vẫn chưa xuất hiện.

- Tư Không Minh Nguyệt đấu với Sở Trần đi.

Lão giả nói.

- Ta nhận thua.

Sở Trần nở nụ cười làm cho mọi người đều sững sờ, thế nhưng họ lại thoải mái ngay.

Xem ra Sở Trần làm thế là để giữ lại thực lực nhằm ứng phó với những trận chiến tiếp theo. Không có Tần Vãn Thiên thì hắn giành ngay được vị trí thứ hai rồi, như vậy hắn có thể tranh giành các thứ hạng từ bốn đến sáu, nếu đạt được hạng bốn thì hắn còn có cơ hội khiêu chiến Âu Thần để giành lấy tam giáp. Ban nãy hắn đã tận mắt nhìn thấy sức mạnh của Hầu Thiết và Đệ Nhị Kiểm nên đâu dám khinh thường, thế là hắn mới dứt khoát bỏ trận chiến với Tư Không Minh Nguyệt luôn.

- Tuy bỏ đấu làm cho người khác lên án, thế nhưng lựa chọn của Sở Trần không phải là không sáng suốt.

Mọi người trầm ngâm trong lòng. Sở Trần đúng là rất thông minh.

- Một khi đã vậy, trong nhóm này Tư Không Minh Nguyệt xếp hạng một, Sở Trần hạng hai.

Lão giả bắt đầu tuyên bố kết quả. Chắc là Tần Vãn Thiên đã bỏ lỡ mất cơ hội lần này rồi. Rất nhiều người cảm thấy tiếc nuối thay cho hắn. Quân Lâm yến là sự kiện trọng đại thế nào chứ? Thế mà hắn lại vắng mặt trong trận quyết chiến, thật là rất đáng tiếc mà.

- Tiếp theo, Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt và Âu Thần sẽ tranh tam giáp ở chiến đài số một.

- Đệ Nhị Kiểm, Sở Trần, Hầu Thiết tranh vị trí từ thứ tư đến thứ sáu trên chiến đài số hai.

- Nhược Hoan và Cô Tinh tranh vị trí thứ bảy và thứ tám trên chiến đài thứ ba. Bắt đầu đánh từ chiến đài số ba đi.

Lão giả tuyên bố kết cục làm cho rất nhiều người lại bắt đầu mong đợi. Tuy rằng Tần Vãn Thiên không tới có chút đáng tiếc, thế nhưng những trận đấu tiếp theo vẫn làm cho người ta tràn ngập mong chờ.

- Tần Vãn Thiên, người là cái đồ chết tiệt.

Phạm Nhạc sắp khóc đến nơi. Hắn đặt niềm hi vọng rất lớn vào tên kia đó nha, sao tên kia lại không đến? Sao có thể không đến chứ?

Nếu Tần Vãn Thiên đến đánh thì cho dù không vào được tam giáp hắn cũng chịu mà.

Rất nhiều người cảm thấy tiếc hận cho Tần Vãn Thiên, các trưởng lão của học viện Đế Tinh, người của Mạc gia, Mục gia và Thần Bình các đều thờ dài trong lòng.

- Hôm qua ta đã thấy Tần Vãn Thiên.

Đúng lúc này, có một giọng nói rụt rè vang lên trong đám đông. Nhiều người đổ dồn ánh mắt về phía chủ nhân của giọng nói thì thấy đó là một thiếu nữ.

- Vũ Huyền, sao lại là ngươi? Tần Vãn Thiên ở đâu?

Có một vị trưởng lão ở chỗ ngồi của học viện Đế Tinh là thầy của Vũ Huyền. Thấy cô lên tiếng, hắn không nhịn được mà hỏi.

- Ta nhìn thấy hắn trong học viện.

Thiếu nữ rụt rè lên tiếng, sau đó im lặng nhìn về phía các trưởng lão của học viện Đế Tinh, làm cho rất nhiều người chú mục vào cô.

- Ta nhìn thấy hấn... Tần Vãn Thiên... hấn đi từ tầng sáu của Thiên Hà điện ra.

Vũ Huyền nói với giọng nhỏ nhẹ. Trong khoảnh khắc, cả Sở Vương đài lặng ngắt như tờ.

Tần Vãn Thiên... đi từ tầng sáu của Thiên Hà điện ra?

Tuy rằng ở đây có nhiều người không phải là người của học viện Đế Tinh, thế nhưng không một ai không biết tới Thiên Tinh các, Thiên Hà điện và Thiên Mộng lâm của học viện Đế Tinh, trừ khi người đó không phải là người ở hoàng thành.

Người biết đến Thiên Hà điện thì đương nhiên cũng biết tầng sáu của Thiên Hà điện có ý nghĩa gì.

- Người đang nói đùa sao?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Thu Mặc đứng lên từ khán đài của học viện Đế Tinh. Hấn là đệ tử Nguyên Phủ cảnh, cũng có một chỗ ngồi ở trên khán đài.

- Lần trước Tần Vãn Thiên vào Thiên Hà điện chẳng qua chỉ đến được tầng bốn mà thôi. Người lại dám nói hấn đi ra từ tầng sáu. Đừng nói là Tần Vãn Thiên, các vị trưởng lão ở đây cũng chưa ai đến được tầng sáu của Thiên Hà điện đâu.

Thu Mặc lạnh lùng nói:

- Vũ Huyền, đừng có mà ăn nói lung tung.

Mọi người nhao nhao gât đầu. Thu Mặc nói rất có lý. Bước lên tầng sáu của Thiên Hà điện chắc chắn là nói vớ vẩn, bảo là tầng năm thì bọn họ còn hơi tin được.

- Ta tận mắt nhìn thấy mà.

Vũ Huyền nghe Thu Mặc nói xong thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Cô nói với vẻ không phục.

- Đúng là nha đầu không hiểu chuyện.

Thu Mặc hừ lạnh:

- Người cũng lên đến tầng năm, tầng sáu của Thiên Hà điện để thấy hấn lên à?

- Không phải, mà là...

- Không thì câm miệng đi.

Thu Mặc nói với vẻ lạnh nhạt:

- Quân Lâm yến đang quyết chiến, ở đây không có chỗ cho người nói chuyện. Lùi xuống.

Vũ Huyền có vẻ còn muốn nói thêm, thế nhưng nhìn thấy đôi mắt sắc lẹm của Thu Mặc thì rốt cuộc cô vẫn phải từ bỏ mà lùi về trong đám đông.

- Nếu đã biết đây là vũ đài quyết chiến của Quân Lâm yến, thì người lấy tư cách gì để mà nhiều lời?

Một câu nói đột ngột vang lên làm cho đám đông trở nên hỗn loạn. Bọn họ lập tức nhìn thấy một thiếu niên thông thả đi ra từ trong đám người. Sau lưng thiếu niên còn có một con chó tuyết.

Thiếu niên mới xuất hiện này chính là Tần Vãn Thiên. Khi nhìn thấy hấn, rất nhiều người nở nụ cười.

Người này cuối cùng cũng tới.

- Làm mập mập ta sợ muốn chết.

Phạm Nhạc vỗ cái ngực mập, buồn bực nói. Cuối cùng thì người này cũng tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Đế vương tinh

Tần Vãn Thiên đi đến bên dưới chiến đài rồi ngẩng đầu lên nhìn Thu Mặc, khóe miệng cong lên một nụ cười đầy châm chọc.

Hắn đến đúng lúc nghe thấy lời Vũ Huyền đã nói. Tuy rằng hắn và Vũ Huyền không quen biết nhau và cũng sẽ không nảy sinh thiện cảm bởi mấy câu nói của đối phương nhưng ít ra phản ứng của Thu Mặc làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

Vũ Huyền nói hắn đã bước vào Thiên Hà điện tầng sáu, cho dù đó là thật hay là giả đi nữa thì có liên quan gì đến Thu Mặc đâu? Vì sao người này lại quát vào mặt người khác như thế, lại còn tỏ thái độ kịch liệt đến vậy rõ ràng là vì Thu Mặc không ưa gì Tần Vãn Thiên.

Thu Mặc vừa thấy Tần Vãn Thiên thì neho mắt lại rồi cười lạnh:

- Chẳng lẽ ngươi thật sự thành công bước vào Thiên Hà điện tầng sáu à? Tốt xấu gì thì ta cũng là sư huynh của ngươi, nói chuyện như thế với sư huynh ngươi cũng không tốt đẹp gì đâu.

- Muốn người khác kính trọng mình thì phải tự trọng trước đã, ngươi quát lớn vào mặt sư muội mình như thế thì làm sao xứng đáng để người khác tôn trọng?

Tần Vãn Thiên hỏi ngược lại.

- Ha ha, chẳng qua là tiến vào danh sách chín người đứng đầu Quân Lâm yển mà thôi, vậy mà làm như đã đứng vị trí thứ nhất ấy, đắc ý vênh vào như thế.

Thu Mặc buông lời châm chọc khiến cho sắc mặt của đám người khá kỳ lạ. Trước thi đấu mà hai tên đệ tử thiên tài học viện Đế Tinh lại đấu đá với nhau trước rồi, đúng là thú vị thật đấy.

Tần Vãn Thiên quay đầu đi không nhìn Thu Mặc nữa, hắn nhún người nhảy lên chiến đài.

Nhưng mập mạp Phàm Nhạc lại cảm thấy khá khó chịu nên hắn quát lên ở bên dưới chiến đài:

- Năm trước ai kia có thực lực Luân Mạch cảnh tầng chín cũng chỉ mới giành được vị trí thứ năm trong Quân Lâm yển mà thôi. Lúc thực lực Luân Mạch cảnh tầng bảy thì không biết đang tu luyện ở góc nào nữa, vậy mà còn không biết xấu hổ đến mức đi châm chọc người khác như thế bản thân mình đang nắm vị trí đứng đầu Quân Lâm yển ấy.

Mấy lời nói này làm thần sắc của Thu Mặc cứng lại, đôi mắt nhìn về phía Phàm Nhạc lóe lên ánh sáng lạnh băng.

- Có rất nhiều trưởng lão học viện Đế Tinh ở đằng kia, thế mà có ai đó mở miệng nói chuyện ngông cuồng. Người nào không biết còn tưởng ai kia có bối phận cao nhất trong học viện Đế Tinh luôn ấy chứ.

Phàm Nhạc tiếp tục nói mát làm sắc mặt Thu Mặc hết sức khó coi. Hắn nhìn thoáng qua thì thấy những trưởng lão ở chung quanh đang nhìn hắn chằm chằm. Thần sắc của hắn bỗng dưng cứng lại rồi lập tức ngồi xuống mà run lẩy bẩy, trong lòng lại hận đến mức không thể đánh một chuông giết chết Phàm Nhạc.

Sau khi Tần Vãn Thiên đi lên chiến đài liền nhận được vô số ánh mắt tập trung vào mình. Còn về những lời nói của Vũ Huyền thì bọn họ đã quẳng ra sau đầu rồi, dù sao thì trong lòng bọn họ cũng không thể tin được. Điều mà mọi người đang trông đợi chính là cuộc chiến Quân Lâm yển cuối cùng.

- Có lẽ vẫn chưa xem là muộn nhỉ?

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu đưa mắt ngheh đón ánh mặt trời trên không trung, nụ cười trên mặt thiếu niên xán lạn như vàng thái dương. Sở dĩ hắn đến muộn cũng bởi vì tối hôm qua hắn thử nghiệm một loại giấc mộng rất đáng sợ, suýt nữa thì huyết mạch thức tỉnh đã cắn nuốt hắn sạch sẽ. May mắn thay, hắn đã cố gắng chống cự lại được, sau khi bình ổn khí tức thì hắn lập tức lao thật nhanh đến đây.

Sao hắn có thể bỏ qua chiến đài Quân Lâm yển này được.

- Hắc bá, có phải ngươi đang dõi theo ta tại Quân Lâm yển này không?

Tần Vãn Thiên nhìn bầu trời rồi thâm nhủ trong lòng, tử quý lão cha cũng đang nhìn biểu hiện của hắn, đúng không?

Các lão sư của học viện Đế Tinh, Mạc Khuynh Thành, Nhượng Hoan, mập mạp, Thần Bình các đều đang đặt hi vọng vào mình, làm sao mà Tần Vãn Thiên hắn có thể thất bại cho được?

- Xin lỗi các vị tiền bối vì đã đến chậm, cũng may là vẫn đến Quân Lâm yển kịp lúc, mong rằng tiền bối chớ trách tội.

Tần Vãn Thiên nhận lỗi sai với vị lão giả đang ngồi bên cạnh vương tọa.

- Ngươi đã bỏ lỡ cuộc chiến phân tổ rồi. Hơn nữa, giờ các tổ chiến đấu tranh hạng đã diễn ra, ngươi nói bây giờ phải làm gì đây?

Lão già kia tỏ rõ thái độ không vui với Tần Vấn Thiên. Dù sao thì Tần Vấn Thiên đã bỏ lỡ thời gian chiến đấu, vốn dĩ hắn muốn chờ đợi thêm một lúc nữa nhưng lại không đợi được.

- Có phải cuộc chiến xếp hạng cuối cùng vẫn chưa bắt đầu phải không ạ?

Tần Vấn Thiên nhìn thoáng qua ba chiến đài, hắn phát hiện trên chiến đài số ba chỉ có hai người là Nhược Hoan và Cô Tinh.

- Đã phân chia xong các tổ tranh hạng, tiếp theo chính là tranh giành thứ hạng cụ thể.

Lão già trả lời.

- Nếu đã như thế, vậy tiền bối cứ xếp ta vào trong nhóm thua luôn cả hai trận, được không?

Tần Vấn Thiên đề nghị, nếu như hắn đến muộn thì phải phạt. Như thế thì hai cuộc chiến trước đó đều tính là hắn thua.

Lão già ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý:

- Người đã vắng mặt trong hai cuộc chiến trước thì xem như thua cuộc, ta cũng không nói gì hơn. Nếu thế thì bây giờ ta tuyên bố, người ngồi ở ghế số ba trong tổ chiến đấu tại chiến đài số ba, giành vị trí từ thứ bảy đến thứ chín.

- Cảm tạ tiền bối.

Tần Vấn Thiên thi lễ rồi thân ảnh lập tức lóe lên đi đến chiến đài số ba.

Ở đây đã có hai người chính là Nhược Hoan và Cô Tinh.

- Tiểu tử thôi, thời khắc quan trọng như vậy mà người cũng dám đến muộn nữa à?

Nhược Hoan trừng mắt mắng Tần Vấn Thiên.

- Không phải là ta đã chạy ngay đến đây rồi sao?

Tần Vấn Thiên nở nụ cười.

- Có nắm chắc không?

Nhược Hoan hỏi dò.

- Cũng tạm.

Tần Vấn Thiên gật đầu rồi nói tiếp:

- Nhưng mà đêm qua ngủ không ngon, thời gian lại quá gấp gáp, đáng tiếc là không thể hoãn Quân Lâm yến lại được.

- Được rồi, trận chiến đầu tiên, Nhược Hoan chiến đấu với Tần Vấn Thiên.

Lão già ngồi trên vương tọa mở miệng quyết định, Nhược Hoan cười cười liếc nhìn Tần Vấn Thiên rồi quay sang lão già nói ngay:

- Tiền bối, ta xin phép bỏ cuộc.

Nhược Hoan rút khỏi cuộc chiến xếp hạng Quân Lâm yến để giúp đỡ Tần Vấn Thiên có thể theo đuổi được thứ hạng mà hắn nên đạt được.

Chỉ cần Tần Vấn Thiên giành được vị trí thứ bảy, vậy thì hắn sẽ nhận được một cơ hội nữa để khiêu chiến những thứ hạng phía trên.

- Được, trận chiến thứ hai, Cô Tinh đánh với Tần Vấn Thiên.

Lão già đồng ý rồi nói tiếp.

- Ta cũng bỏ cuộc.

Cô Tinh phun ra mấy chữ làm vô số người cảm thấy ngạc nhiên.

Không tới mức đó chứ?

Tần Vấn Thiên vừa tới thì hai người đều nhận thua, để giúp đỡ Tần Vấn Thiên?

Điều này đồng nghĩa với việc cả hai người Nhược Hoan và Cô Tinh đưa Tần Vấn Thiên trực tiếp vào chiến đài số hai, để hắn có thể tranh giành vị trí từ thứ tư đến thứ sáu với những người khác, chiếm được thứ hạng cao hơn.

- Vậy hai người có người có muốn chiến đấu không?

Lão già lại nhìn sang hai người Nhược Hoan và Cô Tinh.

- Không, ta xin phép bỏ cuộc.

Giọng điệu Cô Tinh cực kỳ bình tĩnh, sau đó hần ngồi xuống dưới đất giống như những chuyện xảy ra bên ngoài không còn liên quan gì đến hần nữa.

Tình cảnh này làm rất nhiều người cảm thấy có phần đáng tiếc, người trong chiến đài số ba lại không tham gia chiến đấu mà kết thúc kiểu này. Nhưng cũng may là những cuộc chiến tiếp theo sẽ vô cùng phần khích.

- Tần Văn Thiên tạm thời đứng ở vị trí thứ bảy. Nhược Hoan đứng thứ tám. Cô Tinh đứng thứ chín.

Lão già bình tĩnh tuyên bố, tầm mắt của mọi người nhanh chóng tập trung vào chiến đài số hai.

Tại chiến đài này có ba người: Đệ Nhị Kiếm, Sở Trần, Hầu Thiết.

- Trận chiến đầu tiên, Đệ Nhị Kiếm đấu với Hầu Thiết.

Khi lão già vừa dứt lời, bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng hẳn lên, tất cả mọi người đều tỏ vẻ chờ mong.

Đệ Nhị Kiếm rất mạnh nhưng tiếc rằng phải đấu với Lạc Thiên Thu, do đó hần nắm chắc phần thất bại rồi. Tuy vậy hần đã thi triển kiếm pháp để dè dặt Nhược Hoan, loại kiếm pháp này cứng rắn lại bá đạo, đáng sợ và lợi hại như thương pháp của Âu Thần vậy.

Khi xem xét tỷ lệ cược do Túy Diệu lâu công bố trước đó, Đệ Nhị Kiếm, Âu Thần và Hầu Thiết đều được đánh giá cao có thể tiến vào ba hạng đầu. Nhưng Hầu Thiết và Âu Thần đã có một cuộc chiến cực kỳ tàn khốc, bây giờ lại đến hai người này đối đầu với nhau khiến ai cũng mõi mết chờ mong ai là người chiến thắng đây?

Tình Hồn của hai người bộc phát cùng lúc, Đệ Nhị Kiếm cầm thanh kiếm vừa sắc bén vừa mạnh mẽ trong tay còn Hầu Thiết lại hóa thân thành con cồ yêu khủng bố, cả hai người lập tức lao thẳng vào nhau đánh túi bụi.

Những đợt va chạm kinh khủng làm cho trái tim của mọi người không ngừng run rẩy, dường như cả chiến đài bị nhấn chìm trong kiếm quang và yêu khí cuồng bạo, khí tức đáng sợ bao phủ cả một khoảng không gian, uy lực hết sức đáng sợ.

- Grào!

Sau một hồi chiến đấu khá lâu, Hầu Thiết rống lên chín lần kinh thiên động địa, nắm đấm của con yêu thú đập điên cuồng tiêu diệt kiếm quang, ngay sau đó đâm thẳng vào kiếm quang phòng ngự trên người Đệ Nhị Kiếm, đánh bay Đệ Nhị Kiếm ra ngoài.

Động tác của Hầu Thiết chưa dừng lại, nhấc thấy hần bay lên trời rồi bỏ ra thêm hai quyền vào người Đệ Nhị Kiếm, đánh bay hần xuống chiến đài.

Hầu Thiết chiến thắng Đệ Nhị Kiếm khiến cho nhiều người vừa thần phục vừa sợ hãi.

Đúng là đáng sợ, xem ra mặc dù tỷ lệ đặt cược của Túy Diệu lâu được xem như nguồn tham khảo có giá trị nhất nhưng cũng không hoàn toàn chính xác.

Mức độ phùng Thiên Diệu xem trọng Hầu Thiết kém một chút khi so với Đệ Nhị Kiếm nhưng hần vẫn chiến thắng Đệ Nhị Kiếm.

- Các người nghỉ ngơi một lát. Chiến đài thứ nhất, Âu Thần đối chiến cùng Tư Không Minh Nguyệt.

Lão già cất giọng bình thản. Thì ra lão già quyết định cho một chiến đài khác tiến hành đối chiến, bởi có như vậy thì mới tạo điều kiện cho người vừa chiến đấu có thời gian nghỉ ngơi vừa không trì hoãn thời gian tiến hành Quân Lâm yến.

Cuộc chiến giữa Âu Thần và Tư Không Minh Nguyệt cũng chẳng có gì quá mức hồi hộp. Tuy Âu Thần rất mạnh nhưng Tư Không Minh Nguyệt chính là Tư Không Minh Nguyệt. Tỷ lệ đặt cược tại phùng Thiên Diệu đã dự đoán điều đó, dù trên lý thuyết là có thể lật kèo nhưng tỷ lệ này quá nhỏ, nhỏ đến mức không ai muốn nghĩ tới.

Còn Tần Văn Thiên thì đang khoanh chân ngồi bình tĩnh tu hành, giống như những gì vừa xảy ra bên ngoài không liên quan gì đến hần.

Hần vẫn còn chưa lĩnh ngộ rõ ràng triệt để thức thứ hai mang tên Văn Tinh trong Đại Mộng kích pháp, do đó hần sẽ không bỏ qua cơ hội này được.

Tiếp theo đây, hần cần phải đối mặt với những cuộc chiến đấu kịch liệt, nhất định phải điều chỉnh trạng thái bản thân lên đến cao nhất để nghênh đón những khiêu chiến thuộc về hần.

- Đệ Nhị Kiếm đối chiến Sở Trần.

Giọng nói của lão già lại truyền đến, tầm mắt của mọi người lại chuyển về chiến đài số hai.

Đệ Nhị Kiếm đã thất bại một trận, do đó hắn tuyệt đối không cho phép bản thân thua cuộc lần nữa. Nếu không nước Tuyết Vân sẽ chẳng khác nào làm nền cho kẻ khác.

Lúc Sở Trần đối mặt với Tư Không Minh Nguyệt thì đã chủ động nhận thua để giữ thực lực, không ai biết hắn mạnh đến mức nào.

Nhưng khi hắn chiến đấu với Đệ Nhị Kiếm, mọi người đã biết rõ ràng rằng, đây là lần đầu tiên Sở Trần phóng thích song Tinh Hồn của mình.

- Tinh Hồn thứ nhất của hắn là Tinh Hồn gì thế, là quyền trượng à?

Có người chăm chăm vào một Tinh Hồn trong số đó thì cảm thấy hơi kinh hãi.

- Từ Vi Tinh Hồn, là Tinh Hồn được ngưng tụ thành khi kết nối ngôi sao Từ Vi Đế Vương, đây là biểu tượng của đế vương. Không ngờ Sở Trần cũng có năng lực kết nối với Từ Vi tinh, Tinh Hồn thứ nhất của Sở Thiên Kiều cũng là Từ Vi Tinh Hồn.

Có người cất giọng cảm thán.

Trên Cửu Thiên Tinh Hà có rất nhiều ngôi sao Vô Mệnh kỳ dị, ngôi sao Từ Vi trượng trưng cho Đế Vương cũng là một trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Vị trí tam giáp

Cửu Thiên Tinh Hà vô cùng huyền bí, một số ngôi sao Vô Mệnh kỳ dị có khả năng xuất hiện ở bất kỳ tầng trời nào.

Nhưng có vài ngôi sao Vô Mệnh mà không phải ai cũng có thể kết nối được, nó sẽ chọn lựa chủ nhân. Thậm chí, có một số ngôi sao Vô Mệnh kỳ lạ đến mức sẽ chủ động lựa chọn võ tu, khi ý thức của người vừa đi ngang qua thì chúng sẽ chỉ dẫn người đi vào kết nối với chúng rồi ngưng tụ Tinh Hồn thuộc về chính ngôi sao Vô Mệnh đó.

Sở Thiên Kiều và Sở Trần đều là người hoàng thất nên có mệnh vận đế vương, đồng thời cũng ngưng tụ được Từ Vi Tinh Hồn làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Người nước Sở đương nhiên hiểu rõ sự lợi hại của Từ Vi Tinh Hồn. Viên Tinh Hồn này có hình dạng quyền trượng, có tác dụng gia tăng thực lực của bản thân, cho dù đó là thủ đoạn tấn công nào đi nữa thì cũng có thể được Từ Vi Tinh Hồn gia tăng lực công kích, thậm chí nó còn có thể gia tăng lực lượng ẩn chứa trong một Tinh Hồn khác.

Vậy mà Sở Trần lại có được Từ Vi Tinh Hồn, điều này đồng nghĩa với chuyện những trận chiến trước đó Sở Trần vẫn giấu giếm thực lực của mình, không sử dụng toàn lực để chiến đấu.

Bây giờ, rốt cuộc cũng triển khai hoàn toàn.

Còn về Tinh Hồn thứ hai của Sở Trần giống hệt như chương án, có thể tưởng tượng được rằng ngôi sao Vô Mệnh mà hắn đã kết nối hiển nhiên là một ngôi sao chương án khổng lồ.

- Mời!

Sở Trần mỉm cười nói. Đôi mắt của Đệ Nhị Kiếm trở nên nghiêm túc hơn hẳn, ngay sau đó hắn phóng ra kiếm quang của chính mình

Sở Trần bước về trước một bước, hai tay run lên, dường như Tinh Hồn bám vào phía trên chương án, chỉ trong phút chốc mà bộc phát ra vô cùng vô tận chương án, tiến hành công kích điên cuồng.

- Tốc độ tấn công nhanh thật.

Đôi đồng tử của đám người đều co lại, khoảng thời gian ngắn ngủi như thế mà bọn họ lại chứng kiến vô số chương án đang tuôn ra ngoài.

Mặc dù kiếm của Đệ Nhị Kiếm rất dữ dội nhưng vẫn không bắt kịp được, đành phải hứng chịu sự va chạm dữ dội.

Kiếm nhanh như gió nhưng lại không ngăn được dòng thác chương án, cuối cùng Sở Trần thắng Đệ Nhị Kiếm. Hắn và Hầu Thiết sẽ tranh giành vị trí thứ tư trong Quân Lâm yến.

- Âu Thần đối chiến Lạc Thiên Thu!

Giọng nói của lão giả cất lên khiến tầm nhìn của mọi người quay về chiến đài số một.

Trận chiến này không có bất kỳ cảm giác hồi hộp gì, tuy thực lực Âu Thần rất mạnh nhưng khi đối mặt với Lạc Thiên Thu - người có hy vọng giành được vị trí đứng đầu Quân Lâm yển thì hẳn vẫn bị đè bẹp triệt để.

Đám người này chỉ có thể cảm thán thực lực Lạc Thiên Thu quá mạnh mẽ, e rằng chỉ có Tư Không Minh Nguyệt mới có thể đối đầu với hắn một trận.

Ngay khi chiến đấu giữa Âu Thần và Lạc Thiên Thu chấm dứt, dường như mọi người đều có thể đoán được cuộc chiến kịch liệt nhất sắp sửa diễn ra. Đợi đến khi Sở Trần và Hầu Thiết chiến đấu xong thì đến phiên Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt tranh giành vị trí thứ nhất Quân Lâm yển rồi.

- Sở Trần đối chiến với Hầu Thiết!

Lão già vừa tuyên bố xong thì chiến đài số hai nghênh đón lần quyết chiến cuối cùng.

Sở Trần nhìn Hầu Thiết với vẻ bình tĩnh rồi thông thả cất giọng:

- Người không phải là đối thủ của ta, không cần phải dốc sức liều mạng quá mức vậy đâu. Sau khi chiến thắng được người, ta sẽ tiến vào vị trí trong tam giáp.

Đám người nghe thấy giọng điệu bình tĩnh của Sở Trần thì trong nội tâm không kìm nén được sự kinh hãi. Trước đó, Sở Trần lựa chọn nhận thua trước khi chiến đấu với Tư Không Minh Nguyệt, vì thế mọi người không đánh giá hắn quá cao. Nhưng không ai tưởng tượng được rằng Sở Trần hẳn cố ý tránh chiến đấu cùng Tư Không Minh Nguyệt để đạt được vị trí đứng đầu ở chiến đài số hai, bởi như thế thì hẳn có thể đánh sâu vào ghế tam giáp với trạng thái hoàn mỹ nhất.

Trên thực tế, Sở Trần tự tin với thực lực hùng mạnh là hậu thuẫn cho chính mình, cho dù Hầu Thiết có mạnh đi chăng nữa nhưng Sở Trần vẫn sẽ thắng đối phương, từ đó lấy được tư cách đi vào vị trí tam giáp.

Sau trận chiến này, Sở Trần đứng tạm ở vị trí thứ tư, Hầu Thiết thứ năm và Đệ Nhị Kiếm thứ sáu.

Trong thời khắc này, ánh mắt của mọi người nhìn về phía chiến đài số một.

Tư Không Minh Nguyệt và Lạc Thiên Thu sẽ tiến hành cuộc chiến cuối cùng ư?

- Quyết chiến giữa Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt sẽ dời lại. Sở Trần chiến đấu với Âu Thần, nếu Sở Trần thất bại vậy thì ghế tam giáp đã được quyết định. Giả như Sở Trần thắng cuộc sẽ tiến hành quyết chiến cuối cùng giành vị trí tam giáp!

Giọng nói của lão nhân phá vỡ suy nghĩ của mọi người, nhưng như thế cũng tốt, bọn họ muốn nhìn xem ai trong hai người Sở Trần và Âu Thần mạnh hơn.

- Quyết chiến cuối cùng giành vị trí tam giáp?

Tại khu vực của học viện Đế Tinh, Cố lão nở nụ cười nói:

- Dường như các hạ đã quên một người rồi.

Đám người đều tỏ thái độ khác lạ, ngay sau đó chú ý đến một bóng người đang ngồi nhắm mắt tu hành một mình trên tòa chiến đài.

Hiển nhiên là Cố lão đang ám chỉ Tàn Vãn Thiên, nhưng dù cho mọi người không quên đi nữa thì Tàn Vãn Thiên hẳn có thể đánh vào ba vị trí đầu tiên ư?

Chỉ e rằng hắn không qua khỏi hai cửa ải Hầu Thiết và Đệ Nhị Kiếm này đâu.

- Đợi đến khi cuộc chiến giữa Sở Trần và Âu Thần chấm dứt, ta sẽ cho hắn một cơ hội xem hắn đi được đến đâu.

Giọng điệu của lão già vẫn bình tĩnh như trước, hiển nhiên là không hề đánh giá cao Tàn Vãn Thiên.

Lúc mới bắt đầu được xem trọng như Đệ Nhị Kiếm mà chỉ đạt được vị trí thứ sáu Quân Lâm yển thì cũng có thể thấy được chiến đấu thâm thiết đến cỡ nào và những người này mạnh mẽ đến mức nào.

Nếu Tàn Vãn Thiên muốn khiêu chiến từng bước để tiến vào tam giáp thì đúng là nhiệm vụ bất khả thi.

Giả sử hắn bước vào cảnh giới Luân Mạch cảnh tầng tám thì án theo thiên phú lực lượng chiến đấu của hắn còn có cơ hội tiến vào tam giáp, nhưng không phải cứ nói đột phá cảnh giới thì nhất định sẽ đột phá cảnh giới. Tu hành võ đạo phải đi từng bước một, chỉ có dựa vào khổ tu và tích lũy mới có thể gia tăng cảnh giới được. Tinh vẫn thạch và những đan dược quý giá có thể tăng tốc độ tu hành nhưng không đến mức muốn đột phá cảnh giới liền đột phá cảnh giới.

- Trần vương tử, người không giành được vị trí tam giáp được đâu.

Giọng điệu Âu Thần lộ ra vẻ tự tin mãnh liệt. Tuy rằng hắn quen biết Sở Trần, nhưng đây là một cuộc chiến giành lấy vinh dự, nhất định là hắn sẽ ứng phó bằng hết sức lực của mình.

- Âu Thần, tuy rằng thực lực của ngươi khá mạnh nhưng chắc chắn là ta sẽ có được một chân trong vị trí tam giáp. Hơn nữa, ta còn phải bù đắp cho thiếu sót ban nãy của mình, khiến chiến Tư Không Minh Nguyệt và Lạc Thiên Thu. Nếu ngươi đã chiến bại thì nên lui về sau đi.

Sở Trần cũng đáp lại với vẻ tự tin không kém, hai người bọn họ đều có quyết tâm và lòng tin tất thắng.

Âu Thần hẳn đã giành được một ghế trong tam giáp thì làm sao có thể buông tha được? Nếu bị người khác đè ép đi xuống thì hẳn còn mặt mũi nào để tồn tại nữa?

- Âu Thần, nhất định phải thắng đó.

Rất nhiều người cược Âu Thần giành lấy vị trí tam giáp nên bây giờ trong lòng họ đang thầm cầu nguyện cho Âu Thần chiến thắng Sở Trần, nếu không thì tiền đặt cược của bọn họ đều sẽ bay mất hết.

- Vậy thì chiến đi!

Âu Thần cảm trường thương trong tay, chiến ý bốc lên đến tận trời. Hắn đã thất bại trước Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt, đây chính là trận chiến giành lấy vinh quang cho bản thân hắn.

Cuồng phong bão nổi, bóng thương như mộng ảo phát ra ánh sáng chói mắt màu bạc. Lúc hắn và Sở Trần va chạm vào nhau, dường như có cơn mưa thương như sao băng xán lạn rực rỡ xuất hiện trên chiến đài.

Thế nhưng, Sở Trần chỉ đánh ra một chiêu lại khiến cho mưa thương đó tan biến. Sở Thương nhìn Âu Thần rồi cất giọng đậm nhạt:

- Đề tỏ lòng tôn trọng ngươi, ta sẽ cho ngươi thấy thực lực chân chính của ta là thế nào. Bây giờ ngươi dùng lực lượng mạnh nhất của mình để tấn công đi.

Vừa mới dứt lời, dường như lực lượng huyết mạch trong cơ thể Sở Trần bắt đầu gào thét, bóng hình của hắn trở nên cao lớn hơn hẳn.

Hoàng thất nước Sở có lực lượng huyết mạch đế vương, đây cũng là nguyên nhân giúp bọn họ thống trị đất nước suốt ba nghìn năm.

Từ Vi Tinh Hồn, huyết mạch đế vương cộng thêm bao đời hoàng thất nỗ lực phấn đấu không ngừng, chúng đã tạo nên nghìn năm lịch sử của nước Sở.

Đây là thế giới lấy võ làm đầu, cái gọi là thống trị nhất định phải được thành lập trên nền tảng vũ lực mạnh mẽ.

Âu Thần sùng sốt rồi than thở:

- Không ngờ Trần vương tử cũng đã thức tỉnh sức mạnh huyết mạch của mình rồi, vậy thì ta không nương tay nữa.

Vừa cảm nhận được huyết mạch Sở Trần, Âu Thần hiểu rõ rằng phần thắng của hắn trong trận chiến này càng ngày càng nhỏ.

- Chẳng lẽ Âu Thần sẽ thất bại thật ư? Con hắc mã Sở Trần này bắt đầu hành trình đánh thẳng vào tam giáp?

Rất nhiều người cảm thấy khá buồn phiền. Chẳng lẽ tỷ lệ đặt cược của phường Thiệu Diệu đã lừa dối bọn họ? Hay là phường Thiệu Diệu cũng không biết Sở Trần giấu kín thực lực?

Thanh trường thương của Âu Thần đâm ra, nghìn vạn thương mang nở rộ như hoa sen đang bộc phát cùng lúc, giống hệt như bầu trời đầy sao. Cuối cùng, chúng hội tụ lại thành một thương ảnh mạnh mẽ đến mức chưa từng có từ trước đến nay.

Dường như huyết mạch của Sở Trần cũng được gia tăng bởi tác dụng của Từ Vi Tinh Hồn. Khi chiêu ấn của hắn đánh ra ngoài lại được tăng thêm gấp đôi uy lực, có lẽ chỉ có Âu Thần mới biết rõ chiêu ấn này của hắn mạnh mẽ đến mức nào. Rốt cuộc thì thanh trường thương có thể phá vỡ hết thảy cũng không còn tiến về phía trước nữa mà đã bị chặn lại.

Âu Thần hiểu bản thân hắn đã thất bại rồi.

Âu Thần ngẩng đầu nhìn Sở Trần rồi thở dài:

- Vốn dĩ ta tưởng rằng lần Quân Lâm yến này mình có thể tiến vào ghế tam giáp, nhưng không thể ngờ được chỉ có thể dừng ở vị trí thứ tư mà thôi. Nhưng thực lực của Trần vương tử đạt được ba thứ hạng đầu cũng xứng đáng.

Vừa dứt lời, Âu Thần thi lễ với Sở Trần để bày tỏ sự tôn trọng của mình.

- Ngươi đã rất mạnh rồi. Ngươi đứng vị trí thứ tư cũng là do cuộc chiến năm nay quá mức kịch liệt, chúng ta có thể so sánh thử xem ai là người tiến vào Nguyên Phủ trước, đến lúc đó lại luận bàn tiếp.

Sở Trần mỉm cười an ủi.

- Được!

Âu Thần gật đầu nở nụ cười sáng khoái, hắn không suy nghĩ về thất bại lần này của bản thân nữa.

Quân Lâm yển quyết liệt đến mức này mà lại đạt được vị trí thứ tư chung cuộc thì cũng đã không tệ rồi.

Từ đó, vị trí tam giáp của Quân Lâm yển gần như đã xác định, bao gồm Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt, còn thứ hạng cụ thể ra sao thì cần phải tiến hành quyết đấu cuối cùng.

Hạng tư đến hạng sáu đã được tạm xác định, Âu Thần, Hầu Triết, Đệ Nhị Kiếm. Hiện tại biến số duy nhất chỉ có một mình Tần Vãn Thiên,

thế nhưng, tuy thực lực Tần Vãn Thiên phi phàm nhưng vẫn không có ai xem trọng hắn cả. Dù sao thì nếu hắn muốn thắng hạng thì đối thủ ở cửa ải đầu tiên chính là Đệ Nhị Kiếm thực lực mạnh mẽ.

Lúc này, mọi người đều đang mong đợi cuộc chiến cuối cùng tranh giành vị trí tam giáp.

Ánh mắt của lão giả nhìn sang Tần Vãn Thiên đang khoanh chân ngồi xuống rồi mở miệng hỏi:

- Ngươi muốn đấu thắng hạng không?

Đôi mắt Tần Vãn Thiên mở ra, ngừng quá trình tu hành rồi khẳng định:

- Đương nhiên!

- Được, trận chiến đầu tiên đối chiến với Đệ Nhị Kiếm

Lão giả quyết định rất nhanh. Lúc này ánh mắt của Đệ Nhị Kiếm nhìn về phía Tần Vãn Thiên mang theo khí thế sắc bén mãnh liệt. Với dĩ hắn là được được đánh giá có thể đi vào vị trí tam giáp, nhưng hiện tại chỉ đứng ở hạng sáu.

Điều này chẳng khác nào là một sỉ nhục đối với hắn. Vậy mà bây giờ Tần Vãn Thiên lại dám khiêu chiến hắn.

Đệ Nhị Kiếm phóng thích kiếm ý vô tận ẩn chứa khí thế địa cuồng vào hư không, hắn ngẩng đầu, đôi đồng tử sắc bén như kiếm xẹt qua người Tần Vãn Thiên hết như hai luồng kiếm quang lướt qua người hắn.

- Nếu ngươi muốn chết thì ta sẽ giúp ngươi. Ta sẽ báo thù cho Đệ Tam Dạ.

Lời nói của Đệ Nhị Kiếm cũng sắc bén hết như một thanh kiếm vậy.

Cả người hắn được bao phủ hoàn toàn trong khí tức của kiếm đáng sợ.

Trong kiếm có cuồng ngạo, có không cam lòng và sát phạt.

Hắn muốn dùng máu của Tần Vãn Thiên để rửa sạch mối nhục Quân Lâm yển này. Nước Tuyết Vân của hắn lại thất bại thê thảm, ngoài Tư Không Minh Nguyệt lọt vào tam giáp thì chỉ còn mỗi mình hắn được xếp trong chín hạng đầu tiên mà thôi.

(*) tam giáp: ba vị trí đứng đầu

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Đối đầu với âu thần

Sát ý phóng ra từ trên người Đệ Nhị Kiếm khiến cho những người xung quanh cảm thấy lạnh lẽo.

Tần Vãn Thiên hắn chém Đệ Tam Dạ lại thêm Đệ Nhị Kiếm thua liên tiếp mấy trận nên bị đẩy xuống hạng sáu. Bây giờ lại đối mặt với khiêu chiến của Tần Vãn Thiên, nội tâm của Đệ Nhị Kiếm thế nào thì ai cũng rõ.

Hắn muốn giết Tần Vãn Thiên để trút hết lửa giận trong lòng mình, rửa sạch sỉ nhục hai lần thất bại liên tiếp của bản thân.

- Tần Vãn Thiên gặp nguy hiểm rồi.

Mọi người đều nghĩ đến vấn đề này, tên Đệ Nhị Kiếm đang muốn dùng kiếm của bản thân để lấy đi tính mạng của Tần Vãn Thiên.

Cuối cùng, kiếm khí quanh thân Đệ Nhị Kiếm bộc phát, tạo thành một luồng kiếm quang kinh khủng giáng xuống từ trên trời đánh thẳng vào người Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên cảm Phươg Thiên Hoà Kích, thân hình di chuyển lập loè nhanh như tia chớp, kiếm quang chém sát bên cạnh hấn đánh vỡ chiến đài. Đường như Tần Vãn Thiên không có cảm giác được điều đó, hấn vẫn đứng bình thản ở đó, tay cầm Phươg Thiên Hoà kích.

Thân hình Đệ Nhị Kiếm run lên đuối theo Tần Vãn Thiên, bàn tay không ngừng run lên tạo thành vô số kiếm quang chém thẳng ra ngoài cùng một lúc, giống hệt như một dòng sông kiếm dài hẹp.

Tần Vãn Thiên triển khai thân pháp đến mức tận cùng, dường như sau lưng hấn sinh ra đôi cánh Côn Bằng. Từng lớp ảnh ảo xuất hiện trong không trung lập tức biến mất trước dòng kiếm quang.

- Giết!

Đệ Nhị Kiếm lại gần lên đầy nổi giận, đánh ra một kiếm như ánh ảnh đâm vào chân thân Tần Vãn Thiên.

Trên chiến đài đã hình thành một con bão đáng sợ đang xé nát hết thảy mọi thứ.

- Ông ông!

Rốt cuộc thì Tần Vãn Thiên cũng bắt đầu ra đòn tấn công, Thanh Long thức được Phươg Thiên Hoà Kích thi triển đầy sát phát, nó gào thét giận dữ nhưng lại không thể sắc bén bằng kiếm quang, nên rốt cuộc cũng bị thanh kiếm chém nát.

Song cùng lúc đó thì tay trái của Tần Vãn Thiên đánh ra một chuơng ấn chắc khác nào một ngọn núi đè xuống, tốc độ công kích nhanh đến mức khiến người ta rung động.

Kiếm quang lại hiện ra, Đệ Nhị Kiếm lại tiếp tục chém ra kiếm mang lần nữa.

- Phù!

Tần Vãn Thiên mở miệng phun kiếm quang ra, sau đó thân thể run lên nhảy vào không trung làm đồng tử của tất cả mọi người co lại, gia hoả này không sợ chết à?

Đệ Nhị Kiếm muốn giết hấn, còn thực lực của hấn còn chưa đạt đến Nguyên Phủ cảnh, không thể nào tùy ý ngự không phi hành được, đến cuối cùng cũng sẽ rơi xuống đất thôi. Há chẳng phải đã tạo cơ hội cho người khác lợi dụng ư?

Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện ra bản thân đã sai lầm, Tần Vãn Thiên chẳng khác nào một con yêu thú Côn Bằng chính thức đang đập trên không trung, bộc phát Thanh Long thức, Bạch Hổ thức trong Cuồng Thú Kích Pháp điên cuồng. Chỉ trong chớp lát không biết đã đánh ra bao nhiêu đợt tấn công, miệng hấn liên tục phun ra kiếm quang sắc bén, còn tay trái phát động Luân Hải ấn cùng một lúc.

Thậm chí hai chân hấn bộc phát ra thuật thần thông Lạc Sơn chuơng, lại để thần thông này giúp hấn mượn lực trong không trung. Loại ý tưởng này quá mức không tưởng, công kích vô cùng tận ập xuống đè ép thanh kiếm của Đệ Nhị Kiếm đến mức rối loạn. Phươg Thiên Hoà Kích ở tay phải, tay trái, hai chân, miệng đều ra phát ra công kích. Cả đám người chưa bao giờ chứng kiến tình cảnh chiến đấu như thế này nên hết sức ngạc nhiên.

- E rằng sẽ tiêu hao một lượng nguyên lực tinh thần rất lớn đây.

Đám người thấy vậy không biết phải nói gì.

Kiếm quang của Đệ Nhị Kiếm hoàn toàn bỏ qua tấn công mà chuyển sang trạng thái phòng thủ kín kẽ đến mức không lọt một giọt nước. Thậm chí lúc Tần Vãn Thiên đáp xuống thì kiếm quang của hấn vẫn bao phủ lấy thân thể, lớp màn bảo vệ từ kiếm vẫn chói sáng rực rỡ.

Thần sắc của những người quan sát chiến đài hơi đổi, bởi vì Tần Vãn Thiên thu chiêu quá nhanh làm cho Đệ Nhị Kiếm đang múa kiếm một mình ở đằng kia thoạt nhìn trông khá buồn cười.

Tất nhiên là Đệ Nhị Kiếm cũng phát hiện ra điều này, kiếm quang của hấn vừa chậm lại toan thu hồi lớp phòng ngự thì trong tích tắc đó Tần Vãn Thiên đã phát động tấn công.

Dường như Đệ Nhị Kiếm đã quên mất rằng tốc độ của Tần Vãn Thiên rất nhanh.

Hình như Đệ Nhị Kiếm đã quên mất rằng Đệ Tam Dạ đã chết như thế nào.

Khai Sơn thức trong Đại Mộng kích pháp như mộng như ảo, ngay lúc Đệ Nhị Kiếm vội vã vận dụng kiếm của mình chống cự thì lực lượng khổng lồ đã đánh bay thanh kiếm đi rồi đâm vào đầu hấn.

Đệ Nhị Kiếm há hốc miệng như thể muốn hô lên hai chữ nhận thua nhưng không còn cơ hội đó nữa. Trước khi những thanh âm đó truyền ra thì tính mạng của hấn đã đi đến điểm kết thúc.

- Lại là một kích đó.

Đám người thấy tràng cảnh này, thần sắc đều cứng lại.

Một kích này quá nhanh quá mạnh. Đệ Tam Dạ đã chết dưới một kích đó, bây giờ Đệ Nhị Kiếm cũng đã ngã xuống vì nó.

- Đệ Nhị Kiếm khinh địch, lúc hắn vừa thu hồi phòng ngự để chuẩn bị công kích thì Tần Vãn Thiên đã lợi dụng nó để kết thúc tính mạng hắn bằng một chiêu nhanh như lời đình.

- Thực lực của Đệ Nhị Kiếm rất mạnh, tiếc rằng đã ngã xuống như thế. Đây chính là người được xếp trong chín hạng đầu Quân Lâm yển đó, thế mà đã chết trên chiến đài rồi.

Rất nhiều người than thở trong lòng nhưng cơ hội cũng chỉ có một lần. Nếu Đệ Nhị Kiếm biết rõ kết quả như thế thì nhất định sẽ không ngạo mạn đến mức biểu lộ triệt để sát ý với Tần Vãn Thiên.

Sau khi Đệ Nhị Kiếm vẫn lạc, người nước Tuyết Vân vẫn còn ở trên chiến đài giờ chỉ còn một mình Tư Không Minh Nguyệt.

Chắc chắn rằng hắn đã hận Tần Vãn Thiên thấu xương rồi.

- Nếu ngươi đã muốn chết thì ta sẽ giúp cho ngươi.

Tần Vãn Thiên rút thanh Phương Thiên Hoạ Kích ra.

Mang theo nỗi không cam lòng và tuyệt vọng nặng nề, Đệ Nhị Kiếm mãi mãi mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ còn cái xác nằm đó.

Nhân vật thiên tài nước Tuyết Vân có vinh dự tranh giành vị trí tam giáp đã chôn thây nơi xứ lạ quê người.

Có rất nhiều đôi mắt chú ý đến Tư Không Minh Nguyệt. Chỉ thấy cả người hắn tuôn trào sát ý mãnh liệt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, không hề cho giấu sát cơ của mình.

- Tốt nhất là ngươi đừng đặt chân vào chiến đài tranh giành tam giáp.

Tư Không Minh Nguyệt hít một hơi thật sâu. Tần Vãn Thiên dùng hai lần giết chóc để làm nhục võ tu nước Tuyết Vân bởi lý do hắn đã ra tay với Nhược Hoan.

Làm sao mà Tư Không Minh Nguyệt hắn không báo mối thù này được?

Giờ đây hắn sinh ra một mong muốn rất mãnh liệt rằng Tần Vãn Thiên có thể đánh sâu vào vị trí tam giáp để đối mặt với hắn. Sau đó, kẻ kia phải gánh chịu lửa giận từ hắn.

- Đợi ta đi!

Tần Vãn Thiên nhìn đối phương bằng thái độ bình tĩnh rồi thờ ơ phun ra hai chữ.

Nhất định là hắn sẽ thăng hạng lên tam giáp.

Nếu như đã bỏ lỡ trận chiến ban nãy với Tư Không Minh Nguyệt thì hắn sẽ giết thẳng tới võ đài quyết chiến mạnh nhất kia.

- Có lẽ chiêu kích kia chính là át chủ bài của Tần Vãn Thiên chăng? Đúng là quá lợi hại, tiếp theo đây hắn sẽ đấu với Hầu Thiết. Tuy rằng phòng ngự của Hầu Thiết rất mạnh nhưng vẫn có thể sẽ phá bởi chiêu kích đó.

Trong lòng đám người đang đưa ra suy đoán của mình. Lão giả trên chiến đài quay sang hỏi Tần Vãn Thiên:

- Ngươi cần nghỉ ngơi không?

- Tiếp tục chiến đấu!

Tần Vãn Thiên thần nhiên cất giọng.

- Được, vậy trận chiến thứ hai sẽ đối đầu với Hầu Thiết.

Lão giả mở miệng tuyên bố. Hầu Thiết đi đến trước mặt Tần Vãn Thiên, hắn đã giành được hạng năm Quân Lâm yển nhưng lại đụng phải lời khiêu chiến đến từ Tần Vãn Thiên này.

Âu Thần cũng nhìn Tần Vãn Thiên, chỉ cần người kia vượt qua Hầu Thiết thì Tần Vãn Thiên sẽ đối đầu với hắn.

Rõ ràng là hắn không thể dự đoán được rằng Tần Vãn Thiên đã vắng mặt tại Quân Lâm yển lại có cơ hội đánh thẳng đến trước mặt hắn.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta, ta không muốn tổn nguyên lực tinh thần nữa, nhường bước đi.

Tần Vãn Thiên nhìn Hầu Thiết rồi bình tĩnh thông báo. Dù rằng giọng điệu không hề có chút làm càn nào nhưng khiến cho người nghe có cảm giác cực kỳ

cuồng ngạo.

Hắn nói thẳng vào mặt Hầu Thiết yêu cầu đối phương nhường bước.

- Ngươi quá tự tin với thực lực của mình rồi đấy. Tuy rằng ngươi đánh chết Đệ Nhị Kiếm nhưng dường như cũng thắng chẳng dễ dàng gì mà.

Hầu Thiết phun ra một câu lạnh lùng, Tần Vãn Thiên đang sỉ nhục hắn ư?

- Ngươi có thể đỡ được một kích vừa rồi chứ?

Tần Vãn Thiên hỏi rõ.

- Tuy rằng chiêu kích kia rất mạnh nhưng ta vẫn đủ khả năng để phòng ngự được.

Hầu Thiết suy nghĩ rồi khẳng định chắc chắn. Đương nhiên là hắn thấy rất rõ chiêu kích giết chết Đệ Nhị Kiếm ban nãy của Tần Vãn Thiên.

- Có lẽ ngươi cũng chưa chính thức cảm thụ nó nên thế.

Tần Vãn Thiên vừa dứt lời thì khí thế lập tức biến đổi đột ngột, Phương Thiên Hoa Kích đâm tới. Giờ phút này ánh mắt Hầu Thiết chứng lại, một cảm giác không thể chống cự cứ thế sinh sôi trong lòng.

Chiêu kích này của Tần Vãn Thiên không hề đâm thẳng vào người hắn mà chẳng qua chỉ để diễn luyện cho hắn xem thử.

- Ta không muốn dùng một trận chiến vô vị để chứng minh điều gì cả. Ngươi không ngăn cản nổi con đường phía trước của ta đâu. Mặc dù ngươi có thể phòng ngự được một kích này, nhưng nếu ta lại tiếp tục đánh ra thêm một kích nữa thì sao?

Tần Vãn Thiên nói thẳng vào trọng tâm.

Hầu Thiết trầm mặc một lúc rồi mới mở miệng nói:

- Công kích như vậy sẽ tiêu hao rất lớn nguyên lực tinh thần. Nếu ngươi sử dụng nhiều lần thì làm sao thể chiến đấu tiếp được?

- Ngươi đang định dùng tính mạng của mình để cược xem mức độ tiêu hao nguyên lực tinh thần của ta đây à?

Tần Vãn Thiên hỏi lại làm Hầu Thiết không nói thêm gì.

Hai người vẫn không giao chiến gì cả, chỉ sau mấy hơi thở thì Hầu Thiết lại nói tiếp:

- Ta trưởng thành trong sự giết chóc vô số yêu thú tại Hắc Ám Sâm Lâm, ngưng tụ ra song thủ Tinh Hồn, lực công kích mạnh mẽ đến mức khó gặp đối thủ cùng giai. Còn ngươi mới có tu vi Luân Mạch cảnh tầng bảy nhưng lại có được công kích bậc này. Ta muốn hỏi chiêu kích nằm trong kích pháp nào, thần thông cấp nào và nó xuất phát từ đâu không?

- Đây là Khai Sơn thức trong Đại Mộng kích pháp, ta cũng không biết cấp bậc cụ thể của nó là gì nhưng nó là do chính ta sáng tạo ra.

Tần Vãn Thiên trả lời chi tiết rõ ràng làm cho người ta hít một hơi thật sâu.

Một kích mạnh mẽ đến thế không phải có được từ việc tu hành thần thông đã có mà là do bản thân hắn sáng tạo ra.

Nếu sự thật là thế thì Tần Vãn Thiên đúng là kỳ tài võ đạo.

Hầu Thiết nghe hắn nói xong thì cảm thấy hết sức sững sốt, sau đó hắn lập tức cúi người hành lễ với Tần Vãn Thiên rồi ngẩng đầu nói tiếp:

- Ngươi có bản lĩnh, đúng là ta không thể sánh bằng được. Xem ra ta tự nhận mình có thiên phú xuất chúng nhưng cũng chẳng khác ếch ngồi đáy giếng là bao. Cho dù không thể đánh một trận nhưng hành trình tham dự Quân Lâm yến lần này không tồi chút nào.

Nói xong thì hắn bước sang đứng một bên. Vừa cảm thấy bản thân không bằng thì thẳng thắn nhận thua như thế cũng khiến cho mọi người kinh hãi lắp bắp, nội tâm hơi chấn động.

Thoạt nhìn thì tên Hầu Thiết này là một người thô kệch nhưng thực tế thì không phải như thế. Bất kỳ một người nào ở cấp bậc giống hắn không thể nào không có đức tin và sự theo đuổi của riêng mình cả.

Ngay lúc Hầu Thiết nhận thua, Tần Vãn Thiên chỉ dùng một trận chiến để bước vào vị trí thứ năm. Tiếp theo đây chính là đối đầu với Âu Thần!

Đánh bại Âu Thần rồi, hắn liền có tư cách tranh giành vị trí tam giáp!

Sự kiện này làm cho mọi người cảm thán, quyết chiến Quân Lâm yến năm nay đúng là kịch tích đến không ngờ, làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi!

Chương 138: Không ngăn được bước tiến

Lúc này còn bốn người đứng trước Tần Vãn Thiên là Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt, Sở Trần và Âu Thần.

Bốn người này chính là bốn người được cho là mạnh nhất Quân Lâm yến lần này. Nhưng hôm nay lại có thêm một biến số bất ngờ khác, ấy chính là Tần Vãn Thiên.

- Với thực lực của Tần Vãn Thiên thật sự có thể đánh một trận với Âu Thần. Còn ghế tam giáp thì chắc là không có cửa rồi, dù sao thì thực lực mà Sở Trần phô bày ban nãy thật sự quá mức mạnh mẽ.

Đám người nghĩ thầm như thế. Lúc này lão giả đứng bên cạnh Sở Thiên Kiêu cũng chính thức tuyên bố Tần Vãn Thiên đấu với Âu Thần.

Ân oán giữa Tần Vãn Thiên và Âu Thần vô cùng sâu đậm. Khi Tần Vãn Thiên mới vừa bước chân vào hoàng thành tham gia khảo hạch của học viện Đế Tinh, Âu Thần cười trên chiến mã oai không không ai sánh bằng. Khi đó hắn chưa từng để Tần Vãn Thiên vào mắt.

Nhưng chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi mà Tần Vãn Thiên đã đứng trên chiến đài Quân Lâm yến, đối mặt với hắn.

Tình cảnh như thế quả thật khiến người ta phải cảm thán, dù chính bản thân Âu Thần cũng không tránh khỏi.

Âu Thần không nói năng gì, trường thương của hắn chỉ thẳng về phía Tần Vãn Thiên. Hai người bọn họ chẳng cần phải nhiều lời làm gì, bởi vì bọn họ đều muốn lấy mạng đối phương.

Trường thương xé toạc hư không, đột nhiên có một đóa hoa sen bung nở, mũi thương chói sáng kia lại xuất hiện lần nữa, quang mang chói mắt như cũ.

Kích đầu tiên mà Âu Thần đã dốc hết toàn bộ lực lượng ra rồi.

- Đây...

Mọi người ngồi xem không biết phải nói gì. Bọn họ nhanh chóng phát hiện ra Tần Vãn Thiên cũng ôm suy nghĩ giống hệt thế. Lập tức thi triển thức thứ nhất của Đại Mộng kích pháp là Khai Sơn thức, một kích tựa như tuyệt thế cường giả. Thương quang và kích quang lóe lên va vào nhau, nhắc lên từng con gió lốc vô cùng kinh người.

Chỉ thấy trường thương của Âu Thần run lên, lại bắn ra lần nữa, hoa sen bung nở rồi tàn úa, héo khô rồi bùng lên sức sống, tựa như vĩnh viễn không tan biến.

Khai Sơn thức của Tần Vãn Thiên cũng liên tục đánh ra, công kích đáng sợ của cả hai điên cuồng đối chọi với nhau. Ks này chính là ẩn chứa cả sơn chi thần nguyên ở bên trong, có thể thấy được lực công kích của Âu Thần mạnh tới cỡ nào.

Hai người không ai chịu nhường ai nửa bước, lần thứ ba lao vào so chiêu.

Lần này Tần Vãn Thiên lại khẽ xoay Phương Thiên Họa Kích trong tay lên, lưỡi dao hình trăng khuyết trực tiếp câu lấy trường thương. Ngay sau đó tay của hắn theo Phương Thiên Họa Kích với tới, giống như muốn vắt Phương Thiên Họa Kích, dùng tốc độ cực nhanh của cb để lao thẳng đến chỗ Âu Thần.

- Giết!

Tần Vãn Thiên gầm lên một tiếng, miệng phun lợi kiếm. Sắc mặt của Âu Thần cứng lại, cũng buông trường thương ra, bàn tay đánh mạnh về phía trước, công kích khủng bố trực tiếp đánh tan kiếm quang kia.

- Âm âm!

Sơn chi thần nguyên vô cùng khủng bố kia triệt để bộc phát, dùng Lạc Sơn chương đánh tới. Âu Thần đành mặt lại, năng lực cận chiến của hắn không bá đạo bằng Tần Vãn Thiên, nhưng vì đã vứt bỏ trường thương nên hắn cũng chỉ có thể liều mạng đấu tay đôi với Tần Vãn Thiên.

- Âm âm!

Âu Thần cảm thấy cánh tay run lên, trong miệng Tần Vãn Thiên lại liên tục phun ra kiếm quang. Thân thể Âu Thần lùi ngược ra sau để kéo dài khoảng cách. Nhưng Tần Vãn Thiên sao có thể cho hắn có cơ hội làm thế. Tần Vãn Thiên bắn một ngón tay ra, một chỉ này giống như mang theo thủy mông chi ý, khiến cho Âu Thần sinh ra một cỗ ảo giác.

Đó là một thanh lợi kiếm, một thanh Phuong Thiên Họa Kích muốn phá hủy tất cả.

- Âu Thần, lùi lại!

Một giọng nói thật trầm vang lên. Về mặt Âu Thần dờ ra, thân thể cũng lập tức lùi lại, nhưng một chỉ kia của Tần Vãn Thiên đã đánh trúng lòng bàn tay của hắn vang lên tiếng xì xì, lòng bàn tay của Âu Thần máu đỏ ào ào.

- Rầm!

Tay trái của Tần Vãn Thiên lại đánh đến lần nữa, khiến cho Âu Thần lộ ra vẻ tuyệt vọng. Hắn giơ tay lên chống cự, nhưng Lạc Sơn chông lại giáng xuống người hắn. Trong nháy mắt này hắn cảm thấy như lục phủ ngũ tạng đều chấn động, thân thể bay vút ra ngoài.

Tần Vãn Thiên phi thân bay lên trời không hề có ý buông tha cho hắn, chân giẫm mạnh một cái đuổi theo sát Âu Thần.

- Ta nhận thua!

Âu Thần gầm lên, Tần Vãn Thiên vừa định ra tay tiếp, nhưng vẫn chậm một bước. Hắn đáp xuống đất, Âu Thần thì ngã phịch xuống chiến đài.

Trận này Tần Vãn Thiên thắng!

Âu Thần đứng dậy phun ra một búng máu tươi, sắc mặt muốn khó coi bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu, hắn mà lại thua dưới tay Tần Vãn Thiên.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Vãn Thiên đi tới mép chiến đài nhìn xuống hắn. Cảnh tượng này làm cho mặt mày Âu Thần tái mét, cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Kẻ từng bị hắn xem như một con kiến hôi, cũng từng bị đệ đệ Âu Phong của hắn đuổi giết nay lại đứng ở đó nhìn xuống hắn.

- Một năm trước ngươi cười trên chiến mã chia thắng vào mặt kẻ muốn tham gia khảo hạch học viện Đế Tinh là ta đây. Khi đó ta và ngươi cách nhau quá xa.

Tần Vãn Thiên bình tĩnh nói:

- Nay đã qua một năm, ta từ Luyện Thể cảnh khi xưa giờ đã đánh bại được ngươi. Âu Thần, khi những kẻ khác gọi ngươi một tiếng thiên tài ngươi có thấy xấu hổ hay không?

Mặt Âu Thần đỏ tới mức nhò ra máu, hắn oa một tiếng phun ra thêm một búng máu.

Tần Vãn Thiên rõ ràng đang có ý si nhục Âu Thần.

- Nếu ta mà là ngươi thì sợ là sau này chẳng còn mặt mũi nào để tu hành nữa ấy chứ.

Tần Vãn Thiên nói xong thì lập tức xoay người rời đi.

Trên Sở Vương đài có vô số ánh mắt dõi theo biến số duy nhất của Quân Lâm yến năm nay, trong lòng rung động dữ dội.

Bọn họ vốn tưởng rằng Sở Trần một đường đánh thẳng vào tam giáp đã là biến số lớn nhất rồi. Nào ngờ lại có thêm một Tần Vãn Thiên, sau khi hắn đánh bại Âu Thần thì có thể cướp lấy ghế thứ tư, dựa theo quy tắc thì hắn cũng có được cơ hội đi thẳng vào tam giáp.

Hắn đi từ vị trí cuối cùng, giờ đã trực diện tam giáp rồi.

Chẳng qua bây giờ chắc là Tần Vãn Thiên không thể đi tiếp được nữa rồi.

Ba người đứng trước Tần Vãn Thiên bây giờ có vẻ như không thể bị đánh bại được.

Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt, Sở Trần.

Ba người bọn họ cũng giống như Tần Vãn Thiên, đều đã chứng minh được sự cường đại của bản thân mình rồi.

- Ta cho ngươi thời gian nghỉ ngơi một canh giờ.

Lão gia kia nói với Tần Vãn Thiên.

- Tiền bối, trận tiếp theo là ai thế?

Tần Vãn Thiên hỏi lão gia kia.

- Sở Trần đã đánh bại Âu Thần giành được ghế tam giáp trước ngươi, nếu như ngươi muốn vào tam giáp thì phải đánh một trận với hắn trước.

Lão già mở miệng nói.

Mọi người đều gật đầu, sắp xếp như thế cũng hợp lý. Tuy rằng ba người Lạc Thiên Thu vẫn chưa xếp hạng cụ thể, nhưng bản thân Sở Trần cũng là dựa vào khiêu chiến Âu Thần mà đi lên, Tần Vãn Thiên và hắn đánh một trận để xem ai là người thắng rồi lại khiêu chiến hai người còn lại thì sẽ khiến người ta phục hơn.

- Không cần nghỉ đâu.

Tần Vãn Thiên thân nhiên nói. Lời này khiến cho ánh mắt đám người bên dưới nhìn hắn lộ ra dị sắc.

Đúng là ngông cuồng mà, thế mà dám bảo là không cần nghỉ.

Người tiếp theo hắn phải đối mặt chính là đệ tử hoàng thất Sở Trần có được Từ Vi Tinh Hồn lẫn sức mạnh huyết mạch đầy.

- Nếu đã vậy thì Sở Trần ngươi lên đánh một trận với Tần Vãn Thiên đi.

Lão già cũng đồng ý với yêu cầu của Tần Vãn Thiên, bảo Sở Trần trực tiếp đánh với hắn.

Khi Sở Trần đi tới trước mặt Tần Vãn Thiên thì trong lòng rất nhiều người đều thấp thỏm.

Trận này mà Tần Vãn Thiên thắng thì hắn chính là tam giáp rồi.

Còn nhớ tỷ lệ cược Tần Vãn Thiên vào tam giáp trước kia là một ăn một trăm, sau đó thì thành một ăn tám mươi. Tuy rằng vẫn có rất ít người đặt cho hắn, nhưng vẫn có vài kẻ mang tâm lý chờ ăn may, ví như mập mập chẳng hạn. Nếu như Tần Vãn Thiên thật sự thắng được Sở Trần thì nghĩ thử xem, con số kia sẽ không lỗ tới cỡ nào chứ.

- Lão đại cố gắng lên.

Mập mập đứng bên dưới hăng máu hô to. Về mặt kích động đồ bùng lên khiến nhiều người đưa mắt nhìn hắn với vẻ kỳ lạ.

Mập mập co rụt cổ lại, lúc này mới phát hiện hình như mình làm hơi bị lố.

Nhưng mập vẫn kích động lắm. Nếu như thật mà thắng thì hắn sẽ có được hơn một ngàn viên Tinh Vãn thạch của tầng trời thứ hai, bây giờ hắn đang ảo tưởng tới tương lai tốt đẹp kia.

- Đánh đi!

Có một số người vốn mang thái độ chờ ăn may nên đặt cho Tần Vãn Thiên. Nhưng bọn họ có ngờ đâu Tần Vãn Thiên thật sự đi được tới cỡ này, lúc này bọn họ cũng đang chờ mong lắm đây.

Máu trong người họ đang sôi trào, dường như còn kích động hơn cả người đang trên chiến đài là Tần Vãn Thiên nữa.

Trên gương mặt xinh đẹp của Mạc Khuynh Thành lộ ra vẻ kích động. Đã bắt đầu khiêu chiến tam giáp rồi đây.

- Không dễ dàng gì.

Người Mạc gia ngồi cạnh cô đều cảm thán. Thực lực Luân Mạch cảnh tầng bảy mà đi được đến tận đây.

Nhưng muốn vượt qua được Sở Trần thật sự quá khó.

Bên phía Thần Binh các, đôi mắt xinh đẹp của An Lưu Yên lóe lên, cô trầm giọng nói với Dương Trầm ngồi bên cạnh:

- Tiểu gia hỏa này đúng là khiến người ta kinh hãi mà.

- Đúng vậy, thiên phú của hắn ở võ đạo không hề thua kém thiên phú về thần văn, đúng là kỳ tài trăm năm khó gặp.

Dương Trầm gật đầu nói.

Bên phía học viện Đế Tinh, mấy người Mạc Thương, Nhậm Thiên Hành lẫn Cố lão đều kích động.

Bên chỗ công hội Tinh Hà, Tả Dận mặt mày tối sầm bực dọc quát:

- Mộc Thanh ơi là Mộc Thanh, ngươi đúng là nhân tài mà!

Mặt mày Mộc Thanh tái mét. Hắn cũng thật sự không ngờ Tần Vãn Thiên có thể lột xác thành như thế, đúng là chẳng khác nào tát thẳng vào mặt hắn.

Sắc mặt của người bên Diệp gia lẫn Âu gia cũng cực kỳ khó coi. Kẻ mà trước đây bọn họ xem thường nay lại trác tuyệt đến thế.

Sở Trần đứng đối diện Tần Vãn Thiên, bình thản nói:

- Có thể đi đến được tận đây đúng là chẳng dễ dàng gì, người đã có thể thành công lui bước rồi đấy.

Rõ ràng Sở Trần cho rằng Tần Vãn Thiên không phải đối thủ của hắn.

- Cũng giống như Âu Thần, người không ngăn được con đường phía trước của ta đâu.

Tần Vãn Thiên bình tĩnh nói với đối phương. Quyết tâm của hắn không thể bị dao động.

Hơn nữa hắn đâu chỉ có mỗi quyết tâm.

- Vậy sao, mong rằng thực lực của người cũng mạnh mẽ được như lời người nói.

Tinh Hồn của Sở Trần bắn ra, khí tức khủng bố bùng lên. Thậm chí huyết mạch của hắn cũng ần ần gào thét.

Hắn đã giành được ghế tam giáp thì dễ gì chịu buông tay.

Hắn muốn thử xem Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt mạnh tới cỡ nào.

Khí tức cuồng bạo sôi trào, Tần Vãn Thiên cứ như không hề nhìn thấy. Hắn cầm chắc Phương Thiên Họa Kích trong tay.

- Người ra tay đi.

Sở Trần mở miệng nói.

Tần Vãn Thiên gật đầu, sau đó thân thể của hắn lập tức hóa thành một đạo huyền ảnh, Khai Sơn thức của Đại Mộng kích pháp lại được tung ra lần nữa. Khí thế phá không đánh về phía Sở Trần.

Sở Trần gầm lên một tiếng, ngàn vạn chưởng ẩn hội tụ lại hóa thành một cái cự chưởng vô cùng đáng sợ, đánh mạnh về phía Phương Thiên Họa Kích.

- Âm! Âm! Âm!

Chấn động điên cuồng nổi lên liên hồi, thân thể của Tần Vãn Thiên bị đẩy lùi, nhưng hắn lại nhanh chóng bước tới đánh thêm một kích.

Một kích này không hề nhanh, nhưng trong nháy mắt kích pháp đánh ra thì tựa như có ánh sao lấp lánh, giữa trời cao giống như xuất hiện vô số văn lộ hội tụ lại tạo thành một lốc xoáy cuốn phăng mọi thứ.

- Cút!

Sở Trần tức giận gầm lên một tiếng. Cự chưởng bao trùm thiên địa đánh về phía Tần Vãn Thiên.

Cùng lúc đó Văn Tinh thức thứ hai trong Đại Mộng kích pháp của Tần Vãn Thiên cũng bắn ra.

- Âm!

Tiếng nổ vang trời khủng bố khiến người ta ù hết cả tai, cự chưởng và sao băng va vào nhau sinh ra vô số vết nứt, sau một tiếng nổ vang thì triệt để tan biến.

- Sao có thể như thế chứ?

Sở Trần lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó hắn lập tức nhìn thấy Phương Thiên Họa Kích của Tần Vãn Thiên lao vút đến. Khai Sơn thức nhanh như chớp, phá hủy tất cả những chưởng ẩn chưa kịp hội tụ kia, trực tiếp giáng xuống ngay trước cổ họng của hắn.

- Ta đã nói rồi, người không cản được bước tiến của ta đâu.

Phương Thiên Họa Kích đánh ngang qua, lực lượng khổng lồ trực tiếp hất Sở Trần bay xuống chiến đài, tha cho hắn một mạng.

Trong hư không vang vọng câu nói bình thản mà lại cuồng ngạo của Tần Vãn Thiên.

Sở Trần không thể cản được bước tiến của hắn.

Kết thúc trận đấu này, Tần Vãn Thiên bước thẳng vào tam giáp của Quân Lâm yến!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Tinh hồn chói mắt

Tam giáp!

Tần Vãn Thiên cường thế đánh bại Âu Thần và vương tử Sở Trần, bước chân vào tam giáp.

Lúc này có vô số ánh mắt tập trung lên người hắn. Thiếu niên được gọi là thiên tài này muốn cho tất cả mọi người đều nhớ kỹ tên của hắn.

Không ai quên lời tuyên ngôn của hắn, hắn tên là Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên con trai của Tần Xuyên Tần phủ thành Thiên Ung.

- Ngầu quá!

Mập mạp ngửa mặt nhìn bầu trời, sau đó nheo mắt lại thờ dài. Trên gương mặt múp múp lộ ra vẻ mê say, thế là sau này hắn đã có một mớ của cải khổng lồ để cho hắn tiêu xài một thời gian khá lâu rồi. Mai một có đi tán gái cũng không sợ thiếu tiền nữa, loại cảm giác giàu có này tuyệt vời quá đi mất.

- Con mẹ nó ta đặt đúng cửa rồi.

Trong đám người vang lên một tiếng hét chói tai. Tần Vãn Thiên bước vào tam giáp, chuyện nghe như không tưởng nay lại thành sự thật.

- Lần này phát tài thật rồi.

Thiếu niên bên cạnh Túy Tửu Tiên cũng cười khế. Hắn đã đặt một trăm viên Tinh Vãn thạch cho Tần Vãn Thiên vào tam giáp đây, dựa theo tỷ lệ chung tiền lúc đó thì hắn sẽ được tận một vạn lạng!

- Phưởng Thiên Diệu lần này chắc là khóc chết mất.

Túy Tửu Tiên cười nói.

- Khóc cái gì chứ, nhiều người cược như thế nhưng có mấy ai đặt cho Tần Vãn Thiên đâu. Ta thấy phưởng Thiên Diệu vẫn lì một khoảng to ấy chứ.

Thanh niên nọ mỉm cười:

- Ta chỉ chia một chén canh từ trong tay họ mà thôi.

Đương nhiên tiền đặt cược của phưởng Thiên Diệu chỉ tăng thêm vài phần màu sắc cho Quân Lâm yến mà thôi. Ý nghĩa của việc Tần Vãn Thiên bước vào tam giáp của Quân Lâm yến không phải chỉ riêng gì tiền cược của phưởng Thiên Diệu.

- Từ hôm nay Tần Vãn Thiên đã sáng tạo ra một kỳ tích mới của nước Sở. Trên Quân Lâm yến chưa bao giờ có người Luân Mạch cảnh tầng bảy giành được ghế tam giáp đâu, người là người đầu tiên đấy.

Chỉ thấy ở phía Mạc gia, cha của Mạc Khuynh Thành là Mạc Thiên Lâm mỉm cười nói, khiến cho nhiều người giật mình.

Không sai, Tần Vãn Thiên hôm nay đã tạo ra một kỳ tích chưa từng có của nước Sở.

Lấy cảnh giới Luân Mạch cảnh tầng bảy giành được ghế tam giáp trong Quân Lâm yến.

Tần Vãn Thiên nhìn về phía Mạc Thiên Lâm, thấy Mạc Khuynh Thành bên cạnh đang làm mặt quỷ trên đầu thì nhất thời cũng đoán được Mạc Thiên Lâm là ai, bèn cười đáp:

- Tiền bối quá khen rồi.

- Cố gắng lên! Hôm nay ngươi có thể tạo nên kỳ tích ở nước Sở thì tương lai ngươi cũng có thể trở thành truyền kỳ của nước Sở.

Mạc Thiên Lâm mỉm cười nói với Tần Vãn Thiên. Những lời hắn nói ra khiến cho không ít người bắt đầu tưởng tượng, truyền kỳ của nước Sở là chỉ người như phụ thân của hắn sao, được tôn xưng là người mạnh nhất dưới Thiên Cương cảnh của nước Sở.

Thái độ của Mạc Thiên Lâm cũng khiến không ít gia tộc lẫn thế lực đều dậy sóng, đây là đang công khai tỏ thái độ hữu hảo với Tần Vãn Thiên đây mà.

- Đúng là hiếm có.

An Lưu Yên của Thần Bình các mỉm cười nói, điều này cũng khiến không ít người nhìn về phía Thần Bình các. Trước đây chẳng bao giờ bọn họ xuất hiện trên khán đài Quân Lâm yến cả, lần này ra mặt e là vì Tần Vãn Thiên có thiên phú cực cao về thần văn rồi!

- Ha ha, thiếu niên chưa tới mười bảy tuổi đã tạo ra truyền kỳ như thế, tương lai của hắn không biết sẽ huy hoàng tới mức nào. Có khi sau này tượng của

hắn có thể được tạc ở trước bia Đế Tinh, để cho hậu thế chiêm ngưỡng ấy chứ.

Phía học viện Đế Tinh, Cổ lão cười vang lên tiếng ngợi khen. Ông đánh giá Tần Vãn Thiên cực cao, giống như muốn làm phai mờ sức ảnh hưởng của Lạc Thiên Thu.

- Tạc tượng trước bia Đế Tinh của học viện Đế Tinh.

Rất nhiều người đều hít sâu một hơi, nhất thời cảm khái vô vàn. Tần Vãn Thiên đúng là có tiềm lực này, những nhân vật truyền kỳ kia không phải đều từng bước trưởng thành hay sao. Có khi bọn họ lại có cơ hội chứng kiến một vị truyền kỳ tương lai trưởng thành ấy chứ.

Chỉ là có người vui mừng thì cũng có kẻ bức dọc.

Mấy người bên Diệp gia và Âu gia thì chẳng vui mừng được, bọn họ ai nấy đều sa sầm mặt. Hối hận vì trước đây quá mức xem thường Tần Vãn Thiên, còn tưởng Âu Thần có thể giết chết hắn, nên mới để cho hắn trưởng thành tới cỡ này.

Diệp Triển ngồi phía sau mấy người Diệp gia mặt mày tái mét, khi xưa Tần Vãn Thiên thua xa hắn, nhưng giờ đây đã trở thành người mà hắn không thể sánh kịp.

Nhất là hắn đã từng sỉ nhục Tần Vãn Thiên ở trước mặt Liễu Nghiên, bây giờ đúng là tự vả mặt mà.

- Hắn cũng chỉ đi được tới đây thôi.

Diệp Triển thấp giọng nói, nhưng chính hắn cũng biết mình chỉ đang tự lừa mình dối người, dù chỉ đi tới đây cũng đủ để cho bao kẻ ngược nhìn rồi.

Liễu Nghiên ngồi bên cạnh hắn cũng im lặng không nói gì nhìn Tần Vãn Thiên ở trên chiến đài.

Người có tâm trạng giống như Liễu Nghiên còn có Bạch Thu Tuyết ngồi cách đó không xa, thân ảnh cuồng ngạo kia chính là thiếu niên phế vật ngày xưa sao? Bạch Thu Tuyết còn nhớ rõ gương mặt tươi cười rạng rỡ như ánh dương quang của Tần Vãn Thiên khi xưa, dù không thể tu hành nhưng vẫn vô cùng lạc quan tự tin, sáng sớm mỗi ngày đều kiên trì chạy bộ rèn luyện thân thể.

Mặc dù chỉ một năm ngắn ngủn, nhưng Bạch Thu Tuyết phát hiện tâm tính của cô bây giờ hoàn toàn trái ngược với một năm trước.

Tựa như một năm này trôi qua cực kỳ lâu vậy.

Tần Vãn Thiên bước vào ghế tam giáp, có nghĩa là hắn có tư cách tranh giành vị trí đứng đầu của Quân Lâm yến cùng Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt.

Tư Không Minh Nguyệt mỉm cười nhìn Tần Vãn Thiên như thể rất vui vẻ. Hắn còn đang lo Tần Vãn Thiên không đi được tới đây, nhưng Tần Vãn Thiên lại có thể làm được. Như thế thì Tần Vãn Thiên không thể nào tránh thoát việc đánh một trận với hắn, chuyện này chẳng lẽ không đáng để vui mừng hay sao?

Đệ Nhị Kiếm, Đệ Tam Dạ sẽ không chết vô ích, hắn cũng sắp tự tay rửa sạch nỗi sỉ nhục mà nước Tuyết Vân đã chịu!

- Cho hai người các ngươi thời gian để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lão giả bình tĩnh nói khiến cho người ta cảm thấy lòng dạ còn cao. Nhưng bọn họ cũng hiểu được vì dù sao Tần Vãn Thiên cũng mới liên tục chiến đấu mấy trận liên, sợ rằng nguyên lực tinh thần đã bị tiêu hao rất nhiều rồi. Nên đương nhiên cần phải bổ sung lại cho tốt, lấy trạng thái hoàn mỹ nhất để chiến đấu.

- Đi thôi, đến Túy Diệu lâu xem thử tỷ lệ chung tiền đi.

Có người chen chúc chui ra, bọn họ muốn xem Túy Diệu lâu sẽ cho ra tỷ lệ chung tiền thế nào.

Đến khi tới Túy Diệu lâu rồi bọn họ mới phát hiện ra Túy Diệu lâu đã điều chỉnh lại tỷ lệ chung tiền đối với vị trí đứng đầu.

Tỷ lệ chung tiền cho Lạc Thiên Thu đứng đầu là ba ăn bốn. Tỷ lệ của Tư Không Minh Nguyệt là một ăn ba. Còn tỷ lệ của Tần Vãn Thiên thì là một ăn mười. Tuy là tỷ lệ được chỉnh thấp xuống rồi, nhưng rõ ràng hắn vẫn là người không được coi trọng nhất. Dù sao thì trước mặt hắn cũng còn Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt mà.

Đương nhiên Túy Diệu lâu chuyên môn đặt riêng tỷ lệ chung tiền giữa các trận chiến của bọn họ nữa.

Cũng giống như lần trước, ba người họ sẽ có ba trận chiến với nhau. Lạc Thiên Thu đánh với Tư Không Minh Nguyệt, Lạc Thiên Thu đánh với Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên đánh với Tư Không Minh Nguyệt. Chẳng qua nếu như xuất hiện tình trạng Lạc Thiên Thu thắng Tư Không Minh Nguyệt, Tư Không Minh Nguyệt thắng Tần Vãn Thiên thì trận thứ ba khỏi đánh cũng được, trận thứ ba bị hủy đương nhiên sẽ coi là Tần Vãn Thiên thua.

Có người thậm chí còn nghĩ tỷ lệ chung tiền của Tần Vãn Thiên cao như thế thì chỉ bằng đặt thử vận may xem sao?

Vậy nên có không ít người bắt đầu lấy ra ba viên Tinh Vãn thạch đặt cho Lạc Thiên Thu, lại đặt cho Tần Vãn Thiên một viên. Như thế thì nếu Lạc Thiên

Thu thắng bọn họ sẽ không lỗ. Nếu như Tần Văn Thiên thắng thì bọn họ sẽ lời to. Đương nhiên còn có một tình huống khác là Tư Không Minh Nguyệt thắng, nếu thế thì xem như bọn họ xui xẻo.

Đương nhiên cũng sẽ có người nghĩ đặt kiêu đó thật ra chẳng có nghĩa lý gì. Bởi vì Tần Văn Thiên không thể nào giành được giải quán quân cả. Lạc Thiên Thu thắng thì hòa vốn, nếu Tư Không Minh Nguyệt thắng thì coi như lỗ hết vốn liếng, thế thì phí của trời quá, không bằng đặt hết cho Lạc Thiên Thu cho rồi. Như thế còn có thể kiếm được một vợ Tinh Văn thạch, bọn họ tiếc đứt ruột vì bỏ lỡ cơ hội cuộc Tần Văn Thiên vào tam giáp.

Phạm Nhạc không đi đặt tiếp nữa, hắn đã kiếm đủ nhiều rồi, chẳng cần phải đi mạo hiểm nữa làm gì.

Hai canh giờ nhanh chóng trôi qua. Trên chiến đài, Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt, Tần Văn Thiên chia ra ba góc ngồi trên chiến đài.

Tần Văn Thiên cầm Tinh Văn thạch trong tay, im lặng tu hành. Hai canh giờ này khiến hắn càng lúc càng rảnh rỗi Văn Tinh thức hơn, cũng đã có thể phát huy uy lực của sao vàng y hết như trong giấc mộng.

Lúc này chỉ thấy Tư Không Minh Nguyệt vẫn đang ngồi xếp bằng đột nhiên mở to hai mắt, ánh sáng sát lục khủng bố bắn thẳng về phía Tần Văn Thiên. Chỉ riêng cỗ khí thế kia đã giống như muốn bao phủ toàn thân Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên cũng mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào Tư Không Minh Nguyệt, sau đó quét mắt nhìn Lạc Thiên Thu một cái.

Dù là Lạc Thiên Thu hay Tư Không Minh Nguyệt thì e là đều muốn lấy mạng của hắn cả! Hai trận này sẽ là hai trận chiến thảm khốc nhất đây.

- Trận đầu tiên, Lạc Thiên Thu đấu với Tư Không Minh Nguyệt.

Lúc này lại có một giọng nói bang lên. Sở Vương đài khổng lồ nay lại thinh lặng, tất cả mọi người đều nhìn hai bóng người trên chiến đài.

Trận đầu tiên lão giả kia không cho Tần Văn Thiên tham chiến mà là để Tư Không Minh Nguyệt và Lạc Thiên Thu đấu với nhau.

- Tranh hạng nhất là hạng hai sao?

- Trận này chắc là trận đỉnh cao của Quân Lâm yến rồi.

Mọi người trầm nghĩ. Tư Không Minh Nguyệt đi lên chiến đài số một, đối diện với Lạc Thiên Thu.

Hai người đồng thời hành lễ với đôi phương, bọn họ đều tôn trọng những đối thủ cường đại, trong một thoáng, Tinh Hồn của bọn họ đều phát ra ánh sáng chói mắt.

Trong nháy mắt bọn họ phóng Tinh Hồn ra thì rất nhiều người đều hít một ngụm khí lạnh.

Hai người bọn họ đều là song Tinh Hồn, đáng sợ hơn chính là song Tinh Hồn của bọn họ tuy phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, nhưng lại vô cùng sáng ngời, chứng tỏ chúng đều đến từ tầng trời thứ ba.

- Mặc dù Lạc Thiên Thu tu hành ở học viện Đế Tinh một năm, nhưng chưa bao giờ phóng song Tinh Hồn của mình ra. Không phải vì hắn khiêm tốn, mà vì hắn kiêu ngạo nên căn bản không cần dùng Tinh Hồn để phụ trợ cho thiên phú cường đại của mình. Hôm nay hắn mới gặp được đối thủ xứng đáng để hắn dùng tới song Tinh Hồn.

Mọi người cảm thấy rung động không thôi. Song Tinh Hồn của Lạc Thiên Thu là Lôi Tôn Tinh Hồn và Thủ Tỉ Tinh Hồn.

Song Tinh Hồn của Tư Không Minh Nguyệt cũng đến từ tầng trời thứ ba, bao gồm Thất Sát Tinh Hồn và Kiếm Tinh Hồn, Tư Không Minh Nguyệt hẳn thế mà cũng có Tinh Hồn dạng kiếm.

Đẳng cấp của Tinh Hồn đó tất nhiên sẽ cho bọn họ sức tấn công cực kỳ đáng sợ, thảo nào những người khác không đủ sức chống lại bọn họ. Dù sao thì trong tình trạng cảnh giới giống nhau, Tinh Hồn của ai mạnh hơn thì nguyên lực tinh thần sẽ càng cường bạo hơn, công kích cũng mạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Quyết đấu với tư không minh nguyệt

Tần Văn Thiên cũng có chút chú ý đối với trận chiến của Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt. Sau khi nhìn thấy Tinh Hồn của hai người thì hắn nhớ tới năng lực chiến đấu của họ lúc trước, Lạc Thiên Thu có thể đánh ra chương án lôi điện tự nhiên như chính cánh tay mình mà cực kì cuồng bạo, chính là dung nhập Tinh Hồn vào công kích.

Tư Không Minh Nguyệt cũng vậy. Sát lục cổ của hắn dường như ẩn chứa một sự sắc bén đáng sợ là vì có kiếm ý ẩn tàng trong đó, mới khiến cho công

kích trở nên mạnh mẽ vô cùng, kẻ khác đều chẳng thể tranh phong.

Không thể nghĩ ngờ một điều, đó là Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt vận dụng các loại lực lượng thành thạo hơn xa so với người khác.

Chung quy Tư Không Minh Nguyệt chính là một trong song kiêu của nước Tuyết Vân, chắc chắn là có danh sư chỉ giáo, mà Lạc Thiên Thu thì sinh ra ở Cửu Huyền cung, đương nhiên càng chẳng phải nhiều lời.

Lúc này Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt đã đâm sầm vào nhau.

Dường như có Lôi Điện tôn giả sừng sững sau lưng Lạc Thiên Thu. Hắn bước từng bước chậm rãi về phía trước, cánh tay lôi tôn nện xuống điên cuồng, muốn đánh giáp lá cà với Tư Không Minh Nguyệt. Song sát lục cổ của Tư Không Minh Nguyệt cũng vô cùng khủng bố. Hắn kéo giãn cự li với Lạc Thiên Thu, sát lục khí bùng nổ cuộn cuộn, không chỉ ẩn chứa kiếm khí sắc bén mà còn mang theo lực lượng hủy diệt thuần túy đáng sợ.

Nếu bị lực lượng mạnh mẽ ấy đánh trúng thì chắc chắn có thể chết ngay tại trận.

- Công kích cuồng bạo quá, khó trách người ta lại bảo họ là hai người mạnh nhất có xác xuất lớn giành được quán quân. Chỉ dựa vào lực công kích đáng sợ này thôi thì người khác đã không thể chống đỡ được rồi. Xem ra tỉ lệ chung tiền mà tđp đưa ra phản ánh thực lực chính xác thật.

Đám đông đều nghĩ trong lòng.

Hai người tấn công càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng các loại thần thông công kích đáng sợ đều bùng nổ điên cuồng. Con lốc sát lục đáng sợ cuộn cuộn và khoảng không sấm sét âm trời thay phiên nổi lên trên võ đài, khiến cho người ta có cảm giác như tận thế đang ập xuống. Người xung quanh đều phải tránh né thật xa, chứ đến gần thì chết lúc nào không biết.

- Cuồng bạo thật đấy.

Mọi người sợ hãi thốt lên. Không hổ là trận chiến giữa đệ nhị và đệ nhất. Bọn họ quá mạnh, mạnh hơn hẳn những kẻ khác.

- Thần thông của Lạc Thiên Thu có vẻ cuồng bạo hơn một chút, chốc nữa hẳn là hắn sẽ thắng.

Nhiều người thầm đoán trong lòng.

Cuối cùng một tiếng nổ lớn vang lên, khí tức hủy diệt khủng bố xé toạc không gian, thân thể của hai người trên đài tách ra, quần áo rách rưới trông có vẻ tồi tả.

Thế nhưng trên mặt họ lại đều nở nụ cười khinh cuồng.

- Sáng khoái lắm. Bại trong tay người, ta không có lời nào để nói. Người giành hạng nhất trong Quân Lâm yến là cực kì xứng đáng.

Tư Không Minh Nguyệt cười nói, trong giọng nói tràn đầy vẻ thấu hiểu lẫn nhau giữa những người tài.

Về sau sớm muộn gì hắn cũng tới tu hành ở Cửu Huyền cung, đương nhiên là hắn rất vui lòng kết thêm một người bạn tốt. Huống hồ hắn còn biết Lạc Thiên Thu cũng có thân phận không thấp trong Cửu Huyền cung.

- Người cũng mạnh lắm. Xếp vị trí thứ hai quả là thiệt thòi cho người rồi.

Lạc Thiên Thu nở nụ cười. Hắn cũng khâm phục Tư Không Minh Nguyệt. Tư Không Minh Nguyệt có thực lực bậc này quả là hiếm thấy. Nếu không phải vì Thiên Tinh các thì hẳn đã không tới tham gia Quân Lâm yến, đến lúc đó chỉ sợ rằng cả nước Sở không ai có thể ngăn trở được Tư Không Minh Nguyệt.

- Có người ở đây thì ta xếp thứ hai cũng chẳng hề gì.

Tư Không Minh Nguyệt đáp lại. Hai người họ dường như đã quyết định hai thứ hạng đầu.

Mọi người cũng đều cảm thán, quả nhiên là tỷ lệ chung tiền của phường Thiên Diệu không có vấn đề gì. Lạc Thiên Thu có tỉ lệ chung tiền thấp nhất giành được quán quân của Quân Lâm yến, Tư Không Minh Nguyệt xếp thứ hai, biến số duy nhất là Tần Văn Thiên lọt vào tam giáp nhưng điều này cũng rất hiếm gặp.

Nhìn thấy thực lực của Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt rồi thì không ai còn cho rằng Tần Văn Thiên có cơ hội chiến thắng hai người bọn họ. Chuyện này cơ bản là không thể xảy ra.

Tần Văn Thiên ngồi ở chiến đài thứ ba nghe thấy Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt nói chuyện với nhau thì vẻ mặt trở nên cổ quái.

Lạc Thiên Thu hạng nhất, Tư Không Minh Nguyệt thứ hai?

Nếu vậy, hẳn thì sao?

Hình như hắn còn chưa đánh mà? Thế mà hai người này đã quyết định thứ tự như thể Quân Lâm yến đã kết thúc và có kết quả rồi vậy.

- Các ngươi coi ta là không khí sao?

Tần Vãn Thiên nói một câu bình thản. Trong khoảnh khắc đó, rất nhiều ánh mắt hướng về phía hắn. Bấy giờ không ít người mới ý thức được rằng dường như Tần Vãn Thiên cũng muốn tranh đoạt một phen.

Thế nhưng vừa rồi Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt nói chuyện với nhau đúng là chẳng xem Tần Vãn Thiên ra gì, coi hắn hệt như không khí.

Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt đang nói chuyện đều nhú mày, tâm trạng đang tốt thì bị Tần Vãn Thiên phá hủy.

Lạc Thiên Thu nhìn Tần Vãn Thiên. Trước đây hắn chẳng hề coi trọng Tần Vãn Thiên, dù cho Tần Vãn Thiên chịu được ba đòn tấn công của hắn thì hắn vẫn chẳng để Tần Vãn Thiên vào mắt.

Đơn giản vì hắn là Lạc Thiên Thu.

- Khi ở học viện Đế Tinh, nếu không phải có người nói đỡ xin xỏ cho ngươi thì ta đã giết chết ngươi rồi. Sau này ở giữa đất tuyết hoàng thành, ngươi may mắn mới dùng mưu kế đỡ được ba chiêu của ta, rồi ở Hắc Ám Sâm Lâm gặp ba lần đại nạn mà không chết. Không ngờ hôm nay ngươi lại còn dám đến trước mặt ta, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ta sẽ không giết ngươi hay sao?

Lạc Thiên Thu nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên. Cho dù đối phương có thiên phú cao thì đã sao? Cho dù đối phương giết chóc một đường đánh thẳng vào tam giáp thì đã sao? Tần Vãn Thiên chỉ có thể làm nền cho hắn trong tam giáp mà thôi, trong mắt hắn chỉ có đệ nhất.

Với hắn mà nói, hạng ba với hạng mười chẳng khác gì nhau cả.

Cho nên Lạc Thiên Thu hắn chỉ cần hạng một, thậm chí cũng chỉ có thể đoạt hạng một.

- Ngươi làm rồi.

Tần Vãn Thiên nhìn Lạc Thiên Thu rồi bình tĩnh thốt ra ba chữ.

Lạc Thiên Thu sùng sốt một chút rồi lập tức cười mà nói:

- Đúng là một tên tiểu tử ngu si, ngươi cho rằng thế gian này có đúng và sai ư?

- Đương nhiên là có. Ta nghĩ hắn là ngươi còn chưa quen tình hình khi ngươi dẫn một đám người đuổi giết ta trong Hắc Ám Sâm Lâm ngày hôm đó. Lần đó ta dùng một thân bình giết chết không ít người đuổi giết ta, mà ngươi thì không dám tới gần.

- Dựa vào uy của thân bình mà ngươi cũng thấy vinh quang ư?

Lạc Thiên Thu nói với vẻ khinh bỉ.

- Lần trước ở học viện Đế Tinh, tu vi của ngươi cao hơn ta bao nhiêu cảnh giới, có thể giết ta một cách dễ dàng, chẳng phải ngươi cũng lấy làm vinh dự đó à?

Tần Vãn Thiên cười lạnh nói:

- Hơn nữa ngươi ngã lại cho cẩn thận đi, nếu ở Hắc Ám Sâm Lâm ta có thân bình kia thì hôm ở học viện Đế Tinh chẳng lẽ ta không có? Nếu hôm đó ngươi thực sự ra tay giết ta, ngươi cho rằng người chết sẽ là ta ư?

Những lời Tần Vãn Thiên nói làm cho ánh mắt của Lạc Thiên Thu hơn khựng lại, trong mắt bộc phát một tia lạnh lùng.

- Nếu thế thì ngươi cũng chết chắc.

- Không sai, thế nhưng ít ra thì ngươi sẽ chết trước ta, cho nên ta chẳng hiểu ngươi có cái gì đáng để mà khoe mẽ.

Tần Vãn Thiên châm chọc một câu làm cho Lạc Thiên Thu chỉ có thể hừ lạnh. Có không ít người biết chuyện lúc trước, trong học viện Đế Tinh mọi người cũng truyền nhau, bấy giờ Tần Vãn Thiên vạch trần ra khiến Lạc Thiên Thu cũng hơi sượng mặt.

Nếu hôm đó Lăng Hoa không nói đỡ cho Tần Vãn Thiên thì người chết sẽ là Lạc Thiên Thu hay ư?

- Còn chuyện trong gió tuyết hôm đó nữa. Ngươi đã nói là ba chiêu, ta cũng chống đỡ được ba chiêu, thế mà ngươi lại đánh ra chiêu thứ tư. Ngươi không thể dùng thực lực chứng minh sự kiêu ngạo của mình mà còn coi đây là vinh dự mang ra châm chọc ta? Chẳng lẽ ngươi nghĩ chuyện này đáng để khoe khoang à?

Tần Vãn Thiên lại lên tiếng, Lạc Thiên Thu lại im lặng, chỉ có sắc mặt là đanh lại.

- Tiểu tử, mồm mép ghê gớm lắm, nhưng mà thế thì có ý nghĩa gì? Chung quy phải dùng thực lực mà nói chuyện!

Lạc Thiên Thu chậm chọc.

Tần Vãn Thiên thông thả đứng lên, nhắm hờ mắt lại, hít một hơi sâu. Sau đó hần mở mắt ra, trong khoảnh khắc ấy, đôi mắt sắc bén hơn nhiều, hệt như một thanh kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ.

Hắn đã chuẩn bị tốt để nghênh đón hai trận chiến cuối cùng.

- Người nói không sai, chung quy phải dùng thực lực mà nói chuyện.

Tần Vãn Thiên ung dung nói. Trước thực lực chân chính thì ngôn ngữ gì cũng chỉ là vô nghĩa mà thôi.

- Chiến đi.

Giọng nói nhẹ nhàng cất lên, âm lượng không lớn nhưng dường như ẩn chứa đầy ma lực. Trong giọng nói đó cất giấu khí thế ngút trời và cả quyết tâm chưa từng có trước nay.

Tần Vãn Thiên đứng đó, đối diện trực tiếp với hai thiên tài kiệt xuất nhất trong Quân Lâm yển lần này. Nếu hắn muốn tiến về phía trước, thì nhất định phải giao tranh với hai thiên tài này mới được.

- Tư Không Minh Nguyệt đấu với Tần Vãn Thiên.

Lúc này, lão giả tài phán hô lên một tiếng, dường như có một con lốc cuộn giữa không trung.

Sau khi trận chiến phân kích tuyệt luân giữa Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt kết thúc, Tần Vãn Thiên còn có thể cống hiến cho người xem một cuộc chiến đẹp mắt nữa hay không?

Trận này hắn đối đầu với Tư Không Minh Nguyệt, nếu hắn thua thì cũng không có tư cách để khiêu chiến Lạc Thiên Thu.

- Nếu người muốn kiếm tìm cảm giác tồn tại thì ta sẽ cho người khác thấy sự tồn tại của người thực ra chẳng có bất kì ý nghĩa gì cả.

Tư Không Minh Nguyệt nhìn Tần Vãn Thiên. Lúc này đây hắn đã bình tĩnh lại và ung dung nói.

Tần Vãn Thiên không nói gì cả, Phương Thiên Họa kích trong tay hơi giương lên chỉ xéo về hướng Tư Không Minh Nguyệt. Ý tứ không cần nói cũng đã rõ ràng rành.

Tư Không Minh Nguyệt bước lên rồi hạ xuống chiến đài số ba, sau đó thông thả bước về phía Tần Vãn Thiên.

Mỗi một bước của hắn dường như đều bộc phát ra sát lực khí phóng thẳng đến Tần Vãn Thiên, hơn nữa sát lực khí càng lúc càng mạnh.

- Kẻ ngu ngốc không biết sợ.

Hai Tinh Hồn của Tư Không Minh Nguyệt phóng ra xán lạn khôn cùng, cả người hắn dường như được ánh sao chiếu rọi, nguyên lực tinh thần sát lực khủng bố sôi trào tràn quét khắp nơi.

Hai Tinh Hồn của Tần Vãn Thiên cũng bùng lên, ánh sáng còn chói ngời hơn Tinh Hồn của Tư Không Minh Nguyệt. Hắn là người duy nhất trong Quân Lâm yển đối đầu với Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt mà có lợi thế về Tinh Hồn, đáng tiếc rằng cảnh giới của hắn đã định trước hắn không thể vượt qua lạch trời được.

- Giết!

Tư Không Minh Nguyệt rung tay lên, Sát Lực cổ gào thét phóng ra đội thẳng về phía Tần Vãn Thiên.

Phương Thiên Họa kích cắt qua không gian đánh thẳng lên Sát Lực cổ, cổ tan thành mây khói. Thế nhưng đây mới chỉ là khởi đầu mà thôi. Một chiêu kia của Tư Không Minh Nguyệt đã khiến cho Tần Vãn Thiên cảm thấy cổ tay mình run lên, thế mới biết lực công kích của Sát Lực cổ cường mãnh đến mức nào.

Tư Không Minh Nguyệt giẫm mạnh chân giữa không gian, sát lực khí thét gào hung hãn, một đám Sát Lực cổ điên cuồng bay ra lao về phía Tần Vãn Thiên. Uy thế kia như muốn bao phủ Tần Vãn Thiên rồi giết chết hắn liền tại trận.

- Tư Không Minh Nguyệt ra tay không hề nương tình, rõ ràng là muốn giết chết Tần Vãn Thiên để báo thù cho Đệ Nhị Kiếm và Đệ Tam Dạ rồi!

Mọi người thầm nghĩ trong lòng. Không biết thiên tài mới nổi như Tần Vãn Thiên có thể sống sót mà đi xuống khỏi chiến đài Quân Lâm yển hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Kiểm chỉ lạc thiên thu

Tần Vắn Thiên múa títt Phương Thiên Họa kích, sử dụng Cuồng Thú kích pháp dùng sơn chi thần nguyên. Nhất thời, một ảo ảnh Huyền Vũ khổng lồ như núi xuất hiện trước mặt hắn, sát lục cô tự ẩn chứa sự sắc bén khôn tả nhưng vẫn không thể phá vỡ được tầng phòng thủ của hắn.

- Hừ.

Tư Không Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng rồi lại bước lên phía trước. Chỉ trong nháy mắt hắn đã xuất hiện trước Tần Vắn Thiên. Hắn vung tay lên, sát lục cô tự lại thành một thanh kiếm sát lục đâm thẳng vào ảo ảnh Huyền Vũ. Chỉ trong giây lát ảo ảnh xuất hiện vết rách, Tần Vắn Thiên bị đẩy lùi một đoạn dài.

Mái tóc dài của Tư Không Minh Nguyệt bay trong gió nhẹ, ngông cuồng tự đại không ai sánh bằng. Tần Vắn Thiên không ở cùng một cấp bậc đối với hắn. Hôm nay Tần Vắn Thiên đáng chết, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay.

- Đã coi ngươi như không khí mà ngươi còn nhiều lời. Nếu ngươi đã muốn đâm đầu vào chỗ chết thì ta cho ngươi toại nguyện.

Tư Không Minh Nguyệt bước ung dung về phía trước, con lốc sát lục đáng sợ cuộn lên quanh người hắn, càng tụ lại càng mạnh. Thân thể hắn dường như hóa thành một sát thần, kẻ nào chặn đường hắn nhất định đều phải chết.

Tần Vắn Thiên nhắm mắt lại rồi hít sâu một hơi, làm cho đám người xung quanh đều sửng sốt. Trong lúc thế này mà còn có tâm trạng nhắm mắt, hắn đang chờ chết hay sao?

Mọi người cảm thấy khó hiểu, vô số ánh mắt đổ dồn về phía Tần Vắn Thiên. Có người lo lắng cho hắn, có người lại muốn hắn chết nhanh hơn một chút.

Thế nhưng vào thời khắc này, trong cơ thể của Tần Vắn Thiên có một luồng khí tức khủng khiếp đang cuộn trào sôi sục. Huyết mạch của hắn đang thét gào.

Mái tóc dài của hắn bay lên trong gió dường như càng thêm đen thẫm, trong khoảnh khắc ấy, mọi người có ảo giác như hắn vừa mới lột xác.

Tư Không Minh Nguyệt đứng trước mặt Tần Vắn Thiên là cảm nhận được một cách rõ ràng nhất rằng con lốc sát lục của hắn bị kiểm hãm lại. Hắn hơi kinh ngạc, đây là lực lượng huyết mạch sao?

Tần Vắn Thiên có huyết mạch chi lực. Hơn nữa, huyết mạch chi lực của hắn đã thức tỉnh rồi.

Thân mình Tần Vắn Thiên như trở nên cao lớn hơn, khí tức tỏa ra từ trên người hắn như mãnh thú hồng hoang, như quân chủ trời đất.

ẦM!

Tần Vắn Thiên mở bừng mắt ra. Dường như có một luồng khí tức đế vương quân lâm thiên hạ cuộn trào trong khoảnh khắc, khiến cho ảo giác muốn thân phục dâng lên trong lòng Tư Không Minh Nguyệt.

Tiếng vang ầm ầm vang lên, thân thể của Tần Vắn Thiên thật sự cao lớn thêm. Hắn đứng nơi đó như một vị đế vương, như vị thần viễn cổ đang ngắm nhìn thiên hạ.

Toàn thân Tần Vắn Thiên ngập tràn lực lượng vô tận, bàn tay nắm lấy Phương Thiên Họa kích siết chặt vô cùng.

- Huyết mạch của hắn khủng khiếp thật, nó làm cho thân thể thay đổi như được đắp nặn lại vậy. Loại huyết mạch này chắc chắn là huyết mạch cấp cao.

Một vài nhân vật lợi hại trên khán đài cảm thấy nội tâm chấn động, tuy rằng vô tu có được huyết mạch rất hiếm thấy, thế nhưng bọn họ vẫn biết về huyết mạch chi lực, hơn nữa huyết mạch chi lực cũng chia ra những đẳng cấp khác nhau.

Huyết mạch của Tần Vắn Thiên không chỉ tăng cường thực lực của hắn mà còn có khí thế quân lâm thiên hạ, đây là điều mà huyết mạch cấp cao mới có thể có được.

- Ưu thế của các ngươi chỉ nằm ở cảnh giới mà thôi. Ta thật không hiểu vì sao các ngươi lại có vẻ mặt tự cao tự đại như thế trong thiên hạ chỉ có mỗi các ngươi tồn tại.

Tần Vắn Thiên cất giọng bình thản:

- Đôi khi ưu thế cảnh giới không thể nói lên tất cả, khi ta dùng thực lực Luân Mạch cảnh tầng bảy đánh bại các ngươi thì lòng kiêu ngạo bị giẫm đạp lên sẽ khiến các ngươi phải bối rối đến mức nào?

Nói đoạn, Tần Vắn Thiên bước về phía trước một bước, như thể thực sự muốn quân lâm thiên hạ!

Trên chiến đài nổi lên một cơn gió nhẹ, vô số ánh mắt đổ dồn lên Tần Vắn Thiên. Giờ khắc này đây, hắn khiến cho vô số người phải nhìn chăm chú.

- Nhiều ánh mắt chờ mong hướng về phía ta như vậy, làm sao ta có thể khiến cho bọn họ thất vọng đây?

Tần Văn Thiên hít sâu một hơi, chiến ý bốc lên đến cực hạn.

Hắn đã từng là một kẻ tiểu tốt vô danh, đạp lên vô số nguy hiểm để bước chân đến hoàng thành.

Khi đó chỉ cần Diệp gia đánh giá hắn cao một chút thì có lẽ hắn đã trở thành một người chết rồi. Cho dù Diệp gia chẳng coi hắn ra cái thứ gì, hắn vẫn suýt nữa mất mạng trong tay Âu Phong và Diệp Triền.

Khi đó hắn không có bạn bè, không ai chú ý. Nhưng nay tuy hắn có không ít kẻ địch ở kinh thành, nhưng hắn biết cũng có rất nhiều người chân thành chúc phúc cho hắn.

Mạc gia, Thần Bình các, học viện Đế Tinh, Mạc Khuynh Thành, Mạc Thương, Mục Nhu, gã mập Phàm Nhạc... nhiều người chờ mong hắn như thế, làm sao hắn có thể khiến cho bọn họ thất vọng được đây?

Ngay từ giây phút đầu tiên dậm bước lên chiến đài Quân Lâm yển, hắn đã muốn giành lấy đệ nhất, mà nay hắn đã có được sức mạnh thế này, vậy thì đệ nhất chắc chắn sẽ về tay!

Huyết mạch thét gào trong cơ thể, thần nguyên cuộn cuộn trào sôi điên cuồng hội tụ nơi cánh tay theo luân mạch tinh thần, khí thế của hắn vẫn bốc lên ngùn ngụt chẳng hề dừng lại.

Rốt cuộc Tư Không Minh Nguyệt cũng tiến bước. Hắn muốn xem Tần Văn Thiên mạnh đến mức nào mà muốn tranh phong với hắn, thế nhưng giờ đây lòng tin của hắn đã hơi dao động rồi.

Khí thế của Tần Văn Thiên bốc lên điên cuồng làm cho khí thế của Tư Không Minh Nguyệt bị áp chế, bên giảm bên tăng, khí thế của hắn sẽ suy kiệt dần.

Khí thế yếu hơn thì còn đánh đám thế nào nữa?

ẦM!

Tần Văn Thiên cũng động. Cả người hắn hóa thành một vệt sáng, Khai Sơn thức đánh ra, Phương Thiên Họa kích khủng bố cực điểm như thể muốn phá vỡ hết thấy.

- Giết!

Tư Không Minh Nguyệt nổi giận gầm lên một tiếng, sát lục cổ tự hội tụ thành kiếm va chạm với Phương Thiên Họa kích, luồng chấn động đáng sợ đẩy hắn lùi một bước. Tuy chỉ là một bước, thế nhưng đối với hắn đây lại là si nhục!

ẦM!

Lại một đòn đánh ra, Tần Văn Thiên lúc này như một đế vương cuộn sôi uy thế ngợp trời.

Thần sắc của Tư Không Minh Nguyệt tái đi, lực lượng vô tận gào thét trong cơ thể. Hắn vùng bàn tay đánh ra, sát lục cổ tự hợp lại thành sát niệm khổng lồ cán quét khắp nơi.

Tiếng nổ lớn vang lên ầm ầm, Phương Thiên Họa kích đánh tan sát niệm, Tư Không Minh Nguyệt lại lùi về phía sau ba bước, sắc mặt lại càng khó coi.

- Chiến!

Tư Không Minh Nguyệt gầm lên giận dữ, dù cho phải lui về phía sau nhưng khí thế của hắn vẫn phủ kín trời. Sát niệm càng lúc càng lớn, từng đạo cổ tự bay lên trước tay hắn, mỗi một cổ tự đều mang theo kiếm khí khủng khiếp.

- Sát!

Tư Không Minh Nguyệt gầm lên, trong khoảnh khắc tay hắn chém xuống, vô số sát lục cổ tự hóa thành những luồng sáng sát lục lao về phía Tần Văn Thiên, uy lực khủng bố khiến cho người ta chấn động trong lòng.

Thế nhưng cùng lúc đó Tần Văn Thiên cũng vùng Phương Thiên Họa kích tấn công, lần này là Văn Tinh thức.

Mọi người dường như thấy được từng ngôi sao hội tụ thành lốc xoáy, cuối cùng ào ào rơi xuống. Hư không rung chuyển liên hồi, âm thanh ầm ầm khủng bố dồn dập vang lên, con lốc cán quét trên chiến đài, sát lục cổ tự rơi rụng tan nát dưới chấn động dữ dội. Muốn ngăn vì sao lao thẳng xuống đầu Tư Không Minh Nguyệt, hắn vội vã chống cự, thế nhưng vẫn bị thương học máu và thân thể thì lùi lại không ngừng.

Những tiếng rít phát ra liên tiếp, Tư Không Minh Nguyệt lùi thẳng ra rìa chiến đài, máu tươi trào lai lã lã.

Cả không gian chìm trong tĩnh lặng.

Làm sao công kích của Tần Vãn Thiên lại mạnh đến thế?

Mọi người đã từng chứng kiến công kích của Tư Không Minh Nguyệt mạnh đến mức nào, thế nhưng giờ phút này đây công kích của Tần Vãn Thiên lại nghiền bẹp hắn, đánh hắn đến học máu.

- Quân Lâm yển lần này đúng là một cơ hội hiếm hoi.

Nhiều người phấn khích cảm thán trong lòng.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng Sở Trần đã là một pha lợi ngược dòng ngoạn mục, ai ngờ Sở Trần chưa ngồi ấm chỗ trên ghế tam giáp thì đã bị Tần Vãn Thiên đập xuống. Thế mà lúc đánh bại Sở Trần, Tần Vãn Thiên vẫn chưa ở trạng thái mạnh nhất.

Tần Vãn Thiên lúc này đây còn muốn nghiền chết cả Tư Không Minh Nguyệt.

- Những lời nói ngông cuồng của ngươi vẫn còn đang vang vọng bên tai, bây giờ nhớ lại, ngươi có thấy xấu hổ hay không? Luân Mạch cảnh tầng chín mà thôi, ngươi có gì đáng để mà kiêu ngạo chứ?

Tần Vãn Thiên nói với giọng bình thản. Khí thế của hắn vẫn đáng sợ vô cùng. Giọng nói bình thản này giống như một cái tát rất cháy quăng lên mặt Tư Không Minh Nguyệt.

- Nếu ngươi muốn tìm cảm giác tồn tại thì ta sẽ cho người khác biết, sự tồn tại của ngươi chẳng có ý nghĩa gì.

- Kẻ ngu si thì không biết sợ.

- Đã coi ngươi như không khí mà ngươi còn nhiều lời. Nếu ngươi đã muốn đâm đầu vào chỗ chết thì ta cho ngươi toại nguyện.

Tư Không Minh Nguyệt mới nói những câu này cách đó không lâu, thế nhưng kết quả thì sao?

Tần Vãn Thiên cảm Phươg Thiên Họa kích trong tay bước lên phía trước. Thần sắc của Tư Không Minh Nguyệt khó coi đến cực độ. Tần Vãn Thiên không ra tay mà đi thẳng về phía hắn, kẻ kia muốn ép hắn chính miệng xin thua sao?

Tần Vãn Thiên đến càng lúc càng gần, sát ý trên người cũng càng ngày càng đậm, có thể khẳng định rằng hắn nhất định dám giết Tư Không Minh Nguyệt.

Trước đó hắn đã giết Đệ Nhị Kiếm và Đệ Tam Dạ rồi.

Cảm nhận được khí thế càng ngày càng mạnh kia, Tư Không Minh Nguyệt lộ vẻ thống khổ. Sau đó hắn nói:

- Ta thua rồi.

Ba chữ giản đơn dường như đã rút cạn sức lực toàn thân của Tư Không Minh Nguyệt. Ba chữ này là tuyên bố Tư Không Minh Nguyệt hắn xin thua.

Tần Vãn Thiên dừng lại, Tư Không Minh Nguyệt chậm rãi xoay người nhảy xuống khỏi chiến đài. Hắn thua rồi. Hắn thua trước Tần Vãn Thiên.

Vị trí thứ hai ở Quân Lâm yển bị Tần Vãn Thiên đoạt mất.

- Oai quá!

Gã mập Phàm Nhạc hít sâu một hơi đầy mê mẩn, hạng hai trong Quân Lâm yển, thật là oai quá đi thôi!

Rất nhiều người thậm chí còn chưa kịp phản ứng, hạng hai bị Tần Vãn Thiên cướp khỏi tay Tư Không Minh Nguyệt rồi à?

Thêm nữa, đó là... Tần Vãn Thiên chỉ cần hạng hai thôi sao?

Tần Vãn Thiên nhìn về phía chiến đài số một. Phươg Thiên Họa kích giờ lên chỉ thẳng vào Lạc Thiên Thu.

Trước đây, Lạc Thiên Thu đứng trên đài cao nhìn xuống hắn, bắt hắn phải giao huyết viêm quả ra, nếu không sẽ lập tức ra tay.

Trước đây, trong Hắc Âm Sâm Lâm, Lạc Thiên Thu đuổi giết đến đường cùng suýt nữa đã làm hắn phải mất mạng.

Trước đây, Lạc Thiên Thu bắt hắn tiếp ba chiêu, cuồng vọng đến khôn cùng.

Mà mới cách đây một chút thời, Lạc Thiên Thu vẫn còn cuồng vọng như thế, cứ như là hạng nhất trong Quân Lâm yển đã nằm trọn trong tay hắn.

Lạc Thiên Thu trước giờ luôn khinh thường không thèm nhìn Tần Vãn Thiên.

Mà nay, rốt cuộc Tần Vãn Thiên đã đứng trước mặt hắn.

Hắn sẽ nói cho Lạc Thiên Thu biết, cái gì gọi là kiêu ngạo!

- Đến ngươi!

Không có tuyên bố hùng hồn, chỉ có hai chữ giản đơn mà chẳng khác nào một tuyên ngôn.

Hôm nay trên Quân Lâm yến này, Tần Vãn Thiên hẳn muốn tranh ngôi đệ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Ta muốn ngươi thua

Tóc đen như mực, máu nhuộm Phương Thiên Họa Kích.

Tần Vãn Thiên đứng ở đó giống như một vị chiến thần thời viễn cổ. Vào thời khắc này thiếu niên đó đã hoàn toàn bùng cháy, chiến ý tích lũy đã lâu đó cũng điên cuồng bộc phát.

Lúc này, mọi người đều không còn tin vào Lạc Thiên Thu quá mức nữa rồi. Sau khi tận mắt nhìn thấy Tần Vãn Thiên đánh bại Tư Không Minh Nguyệt một cách mạnh mẽ xong, bọn họ đều cảm thấy có lẽ Tần Vãn Thiên thực sự có thể đánh bại Lạc Thiên Thu, đoạt lấy vị trí đứng đầu Quân Lâm yến.

Giờ khắc này bọn họ dường như quên hết tiền đặt cược, trong mắt chỉ có thiếu niên quật khởi kia mà thôi. Hình như họ đều đang mong đợi, mong đợi hắn có thể hoàn thành lần lội ngược dòng cuối cùng, vậy thì nhiều năm sau, chuyện này sẽ trở thành một truyền kì.

Tần Vãn Thiên có thể đánh thắng Lạc Thiên Thu không?

Chỉ thấy vào lúc này, đối mặt với Phương Thiên Họa Kích của Tần Vãn Thiên, Lạc Thiên Thu bước lên trước, chiến ý của hắn cũng đang sôi trào.

Người đã từng bị hắn ta giẫm đạp dưới chân, nay lại dùng dáng vẻ kiêu ngạo như thế để chỉ vào hắn ta, vậy thì chỉ có thể đánh một trận thôi.

- Nghỉ ngơi hai canh giờ đi!

Đúng vào lúc khí tức của hai người va vào nhau thì một giọng nói lạnh nhạt vang lên, là giọng của lão giả bên cạnh Sở Thiên Kiêu.

Điều này làm cho ánh mắt của mọi người ngẩn ra, họ đều cảm thấy rất khó chịu, Tần Vãn Thiên và Lạc Thiên Thu đều chuẩn bị đánh nhau rồi, hà tất phải để bọn họ nghỉ ngơi nữa chứ.

Sao không tiến hành trận quyết đấu đỉnh phong của Quân Lâm yến luôn đi.

Thế nhưng cho dù khó chịu thì đối phương đã mở lời rồi, bọn họ cũng chỉ đành đợi hai canh giờ thôi.

Tần Vãn Thiên hơi nhíu mày lại, nhìn vào lão giả kia, đã chuẩn bị chiến đấu hết rồi, tại sao còn tạm hoãn?

- Hai người các ngươi đều nghỉ ngơi một lát đi, toàn lực chuẩn bị cho trận đấu.

Lão giả kia tiếp tục nói, Lạc Thiên Thu và Tần Vãn Thiên chỉ đành phải gật đầu, nếu như đối phương đã muốn bọn họ đợi thì họ chỉ có thể đợi tiếp hai canh giờ nữa thôi.

- Chắc hẳn chư vị đều đã mệt rồi, nghỉ ngơi thả lỏng chốc lát đi.

Sở Thiên Kiêu nhìn mọi người xung quanh, vừa cười vừa nói.

Mọi người trên khán đài tuy rằng đều có tâm sự riêng của mình nhưng vẫn cười nói trò chuyện.

Lạc Thiên Thu rời khỏi chiến đài, hình như là bị người ta gọi đi.

- Tần Vãn Thiên, có thể qua đây một lát không.

Đúng vào lúc này, chỉ nghe thấy có một giọng nói truyền đến, mọi người đều quay qua nhìn, ngay sau đó chỉ thấy một người bên cạnh Sở Thiên Kiêu đang nhìn thẳng vào Tần Vãn Thiên.

Người này chính là người trung niên cực ít nói chuyện đó, vào khoảnh khắc hắn ta mở miệng, ánh mắt của người thuộc rất nhiều thế lực đều sâu hơn, hẳn

ta bảo Tần Vãn Thiên qua đó một chuyến ư?

Người của những thế lực lớn này biết rõ người đàn ông trung niên đó đến từ đâu, hẳn ta gọi Tần Vãn Thiên qua đó không khỏi khiến nhiều người có cảm giác kinh ngạc, nhất là người của Diệp gia và Âu gia.

Đúng thế, với thiên phú như thế này, Tần Vãn Thiên cực kì có khả năng được coi trọng, hẳn ta là người đã đánh bại Tư Không Minh Nguyệt đấy.

Mặc dù bọn họ đứng ở phía đối địch với Tần Vãn Thiên nhưng cũng không thể không thừa nhận thiên phú của Tần Vãn Thiên. Nếu như bọn họ đứng trên góc độ của đối phương thì cũng muốn lôi kéo Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên thu Phương Thiên Họa Kích lại, huyết mạch rít gào cũng từ từ biến mất, gông xiềng huyết mạch đã được cởi bỏ. Sau khi chịu cơn thống khổ vô tận, nhờ có ý chí cường đại hẳn mới chịu đựng được, đây chính là nguyên nhân hẳn đến muộn Quân Lâm yến hôm nay, mà bây giờ hẳn đã có thể không chế huyết mạch chỉ lực của mình rồi.

Nhảy qua chiến đài, Tần Vãn Thiên đi đến trước mặt người đàn ông trung niên, chỉ thấy có vài thanh niên xung quanh đều nhìn hẳn với ánh mắt sắc bén.

Những người này e là đến từ cùng một nơi với Lạc Thiên Thu, thực lực của bọn họ tất nhiên không thể nghi ngờ.

- Đến phía sau uống vài chén đi.

Người trung niên đó chậm rãi xoay người lại, đưa Tần Vãn Thiên đến phía sau Sở Xuân Thu, nơi đây đã bày sẵn bàn tiệc, hơn nữa bốn phía đều bị vây lại, không có ai quấy rầy nên ngược lại có vẻ quá yên tĩnh.

Sau khi cả hai người cùng ngồi xuống, lập tức có người rót rượu, chỉ thấy người trung niên nâng ly lên với Tần Vãn Thiên, vừa cười vừa nói:

- Thiên phú cũng khá lắm, có hứng thú gia nhập Cửu Huyền cung không?

Tần Vãn Thiên khựng lại, quả nhiên người này thực sự là người của Cửu Huyền cung.

Cửu Huyền cung là thế lực đứng sau mười quốc gia bao gồm cả nước Sở, không thể đắc tội. Từ một khía cạnh nào đó mà nói, có thể gia nhập Cửu Huyền cung tất nhiên có ý nghĩa bất phàm với Tần Vãn Thiên.

Nhưng cuộc nói chuyện với Mạc Thương lần trước đã để lại khúc mắc trong lòng hẳn.

Cửu Huyền cung dường như có lòng muốn chiếm đoạt Thiên Tinh các của học viện Đế Tinh, nếu như hẳn đồng ý gia nhập Cửu Huyền cung thì hẳn sẽ đứng ở phía đối lập với học viện Đế Tinh, đây hiển nhiên không phải là mong muốn của hẳn.

- Tiền bối, trận quyết chiến trong Quân Lâm yến này thì sao?

Tần Vãn Thiên thử hỏi dò, hẳn muốn xác định xem Lạc Thiên Thu muốn vào Thiên Tinh các có phải có cả ý của Cửu Huyền cung ở sau không.

- Ta muốn người thua!

Người trung niên đó cười nâng ly rượu lên với Tần Vãn Thiên, giọng nói của hẳn ta rất bình tĩnh cứ như là đang nói tới một chuyện nhỏ bé không đáng kể vậy, nhưng điều này lại khiến con người trong mắt Tần Vãn Thiên co lại.

Nhìn nụ cười của đối phương, hẳn cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Ta muốn người thua!

Chỉ bốn chữ đơn giản nhưng dường như lại chứa ý chí không thể nghi ngờ, đó là ý chí của Cửu Huyền cung.

Cửu Huyền cung muốn Tần Vãn Thiên phải thua, dù cho bọn họ coi trọng thiên phú của Tần Vãn Thiên.

- Yên tâm đi, chỉ cần người gia nhập Cửu Huyền cung thì thứ người có thể đạt được tuyệt đối không chỉ dừng lại ở những thứ đạt được sau trận Quân Lâm yến này. Người chắc hẳn đã nghe nói qua Cửu Huyền cung là một thế lực như thế nào, hơn nữa ta quả thật rất coi trọng thiên phú của người.

Người trung niên thấy Tần Vãn Thiên khựng lại thì bèn tiếp tục cười nói:

- Chỉ vì một vài nguyên nhân nên trận đấu này người nhất định phải thua, Thiên Thu hẳn nhất định phải dành được vị trí thứ nhất, về phần những mâu thuẫn nhỏ giữa các người, ta đây sẽ đứng ra hòa giải.

Tần Vãn Thiên trầm mặc, hẳn chỉ cảm thấy có chút bức bối.

Hẳn đương nhiên không muốn nhận thua, vào thời khắc khi hẳn bước vào Quân Lâm yến thì đã quyết phải tranh vị trí thứ nhất, cho dù hẳn thật sự thất bại thì cũng không có gì phải oán hận hay tiếc nuối cả, nhưng nay hẳn đã sắp giành được vị trí thứ nhất rồi thì Cửu Huyền cung lại nói hẳn phải thua.

Hẳn không muốn thua, càng không muốn cố ý thua, nhưng thế lực lớn như Cửu Huyền cung lại khiến hẳn cảm thấy có một ngọn núi đè nặng sau lưng.

- Còn có hai canh giờ nữa, người cân nhắc cẩn thận đi, những thứ Cửu Huyền cung có thể cho người, học viện Đế Tinh không thể bị được, với thiên phú của người thì gia nhập Cửu Huyền cung mới là sự lựa chọn tốt nhất của người.

Người đàn ông trung niên đó vẫn mỉm cười, sau khi nói xong hắn ta bèn rời đi, lưu lại một mình Tần Vãn Thiên ở đó.

Tuy rằng từ đầu đến cuối hắn ta vẫn luôn mỉm cười nói chuyện với Tần Vãn Thiên nhưng Tần Vãn Thiên hiểu, đằng sau nụ cười đó, uai cũng không biết nó ẩn chứa ý nghĩa gì.

Uống cạn rượu trong chén, Tần Vãn Thiên liền rời đi.

- Suy nghĩ xong rồi sao.

Lúc đi qua bên người người trung niên, chỉ thấy đối phương mỉm cười.

- Ta sẽ cân nhắc.

Tần Vãn Thiên không trả lời thẳng đối phương mà lại trở lại chiến đài. Lúc này, người của rất nhiều thế lực đều đang suy đoán vừa nãy Tần Vãn Thiên bị gọi qua bên đó, người của Cửu Huyền cung đã nói gì với hắn.

Chắc hẳn là mời Tần Vãn Thiên gia nhập Cửu Huyền cung rồi, nhưng Tần Vãn Thiên đồng ý rồi sao?

Dường như bọn họ muốn nhìn ra điều gì đó từ trong mắt Tần Vãn Thiên nhưng chỉ thấy Tần Vãn Thiên nhắm chặt hai mắt lại, tay cầm Vãn Tinh thạch, bắt đầu nhắm mắt điều hòa hơi thở, dường như đã tiến vào trạng thái vô ngã.

Không có ai biết hắn đang nghĩ gì, cũng không ai biết lúc này đã xảy ra chuyện gì, trừ Tần Vãn Thiên và người trung niên vừa nãy ra.

Thời gian chậm rãi trôi đi, tất cả mọi người đều nóng lòng rồi.

Căn cứ theo tỷ lệ đặt cược mới nhất của Tỷ Diệt lâu, tỷ lệ Lạc Thiên Thu và Tần Vãn Thiên đoạt được chức quán quân đã hoàn toàn bằng nhau rồi, đều là một ăn hai.

Điều này có nghĩa là sau khi đặt ai thắng, tỷ lệ đặt cược đã xuất hiện thì có rất nhiều người bắt đầu đặt Tần Vãn Thiên chiến thắng, hy vọng mà bọn họ ký thác lên người Tần Vãn Thiên thậm chí đã vượt qua cả Lạc Thiên Thu.

Thế giới võ đạo, mỗi người đều có mộng cường giả.

Lạc Thiên Thu sinh ra đã có chìa khóa vàng, từ lúc bắt đầu hắn đã được coi là người có khả năng đoạt được chức quán quân nhất. Tần Vãn Thiên lại là một nhân tài đột nhiên xuất hiện, với Luân Mạch cảnh tầng thứ bảy, hắn đánh giết vào đến tận đây. Cuộc lội ngược dòng như thế làm cho rất nhiều người sục sôi, bọn họ cũng hy vọng bản thân mình có thể giống với Tần Vãn Thiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bước từng bước lên đỉnh cao.

Có thể nói, mọi người đặt cược vào Tần Vãn Thiên không chỉ là theo đuổi lợi ích mà là xuất phát từ tình cảm từ trái tim và một loại tín ngưỡng.

Bọn họ hy vọng nhìn thấy một Quân Lâm yển khác biệt.

Bọn họ cũng mong rằng chứng kiến lịch sử một lần, nhiều năm sau nếu như Tần Vãn Thiên danh chấn thiên hạ, có lẽ trận đấu này sẽ trở thành một truyền kì.

Hai canh giờ rất ngắn nhưng mọi người lại cảm thấy dài đằng đẵng như đã qua mấy ngày mấy đêm, cuối cùng lão già kia cũng tuyên bố trận quyết đấu của Quân Lâm yển bắt đầu.

Lúc này, không gian mênh mông yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người đều im lặng theo dõi hai bóng người đứng đối mặt với nhau trên chiến đài. Trận đấu cuối cùng của Quân Lâm yển, Lạc Thiên Thu đấu với Tần Vãn Thiên, trận đấu này có được ghi vào trong sử sách nước Sở hay không?

Trên người Lạc Thiên Thu, Lôi Điện Tinh Hồn điên cuồng và tinh thần nguyên lực đang gào thét, hắn ta đứng ở đó giống như một vị Lôi Thần.

Tay Tần Vãn Thiên cầm Phương Thiên Họa Kích, huyết mạch của hắn bắt đầu bốc cháy, tuy rằng lúc này áp chế huyết mạch đang gào thét làm hắn tiêu hao không ít nhưng dù thế thì vẫn đủ chống đỡ hết trận này.

Nguyên lực tinh thần bắt đầu được điều động, thế nhưng đứng vào lúc này, sắc mặt của Tần Vãn Thiên bỗng nhiên trở nên vô cùng khó coi.

- Chiến!

Lạc Thiên Thu gầm lên một tiếng giận dữ, trong tích tắc đã đến gần, cánh tay chứa sấm sét quét qua, Tần Vãn Thiên xanh cả mặt, cầm Phương Thiên Họa Kích để chống đỡ, nhưng khí thế thì thua xa lúc giao đấu với Tư Không Minh Nguyệt.

Một tiếng nổ vang lên, cơ thể của Tần Vãn Thiên bị bay ra, rơi xuống trên chiến đài, hắn rên lên một tiếng đau đớn, nôn ra một ngụm máu tươi.

- Đây...

Những người vô cùng chờ mong trận đấu này nhìn thấy cảnh này thì đều ngẩn ra, chỉ một chiêu, Tàn Ván Thiên đã bị Lạc Thiên Thu đánh bị thương, khoảng cách giữa hai người thực sự lớn đến thế sao?

Điều này khiến cho rất nhiều người cảm thấy thất vọng, bọn họ nhìn lầm rồi sao?

- Vì sao?

Ánh mắt Tàn Ván Thiên tràn đầy phẫn nộ, hắn nhìn thẳng vào người trung niên bên cạnh ghế dựa Thanh Ngọc Long.

Trong hai canh giờ này, hắn chỉ uống một chung rượu.

Nhưng lúc này, trong Luân Mạch của hắn, tinh thần nguyên lực dường như không thể tuần hoàn thông thuận được.

- Ta muốn người thua!

Tàn Ván Thiên nhớ lại giọng nói chém đinh chặt sắt của hắn ta, trong lòng bị phẫn, Cửu Huyền cung muốn hắn thua!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Ta không cam lòng

Lúc Tàn Ván Thiên nhìn về phía đối phương, về mặt người trung niên của Cửu Huyền cung đó bình tĩnh đến mức không nhìn thấy bất cứ sơ hở nào, cứ như là mọi việc không có chút quan hệ gì với hắn ta vậy.

Lạc Thiên Thu nhất định phải giành được vị trí đứng đầu Quân Lâm yến, tuyệt đối không thể để xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Lúc này mọi người đều ngẩn ra, bọn họ mong đợi Tàn Ván Thiên có thể lợi ngược dòng, kéo người dường như được định sẵn sẽ giành được vị trí số một là Lạc Thiên Thu xuống ngựa, nhất là sau khi Tàn Ván Thiên đánh bại Tư Không Minh Nguyệt, sự mong đợi này được đẩy lên đến đỉnh điểm, thậm chí trong Tỷ Diệu lâu, những người đặt cược vào Tàn Ván Thiên còn nhiều hơn cả Lạc Thiên Thu.

Cho dù trong trận đấu này Tàn Ván Thiên thực sự thua thì họ cũng không oán hận, đó là sự mong đợi của họ.

Nhưng nằm mơ họ cũng không ngờ đến trận đấu này lại có kết cục như thế, Tàn Ván Thiên căn bản không chịu nổi một chiêu của Lạc Thiên Thu, điều này khiến họ khó có thể chấp nhận.

Không chỉ có những người không liên quan mà cả học viện Đế Tinh, Thần Binh các, Mạc gia đều ngẩn ra rất khó hiểu.

Chỉ thấy ở giữa nhóm người của học viện Đế Tinh, ánh mắt của Nhậm Thiên Hành lóe lên, thâm than trong lòng, ông lơ mơ đoán được người của Cửu Huyền cung gọi Tàn Ván Thiên đi làm gì rồi. Bọn chúng nhất định không hy vọng Tàn Ván Thiên đánh thắng Lạc Thiên Thu, vậy nên Cửu Huyền cung sẽ dụ dỗ Tàn Ván Thiên gia nhập với bọn chúng, từ bỏ trận đấu này.

Với sức mạnh mà Tàn Ván Thiên phát ra lúc nãy mà bây giờ lại bị Lạc Thiên Thu đè ép, chỉ có một khả năng duy nhất, đó là tự bản thân hắn muốn bỏ cuộc, có ý không đánh.

Điều này khiến cho Nhậm Thiên Hành rất khó chịu, phụ thân của Lạc Thiên Thu là đệ tử của ông năm xưa, là người mà ông vô cùng coi trọng, thế nhưng hắn ta lại có lòng lang dạ sói.

Tàn Ván Thiên là người thứ hai ông coi trọng, nếu như Tàn Ván Thiên bước theo con đường cũ của phụ thân Lạc Thiên Thu ông sẽ rất đau lòng.

- Người chỉ có chút thực lực này thôi sao?

Chỉ thấy Lạc Thiên Thu tiến từng bước về phía Tàn Ván Thiên, cả người hắn được bao phủ trong sát khí, lúc này đây hắn ta vô cùng tự cao tự đại.

Tàn Ván Thiên đứng thẳng người nhìn đối phương, Luân Mạch của hắn như bị tắc nghẽn, tinh thần nguyên lực lưu thông không thuận, với trạng thái như vậy hắn căn bản không thể phát ra sức mạnh thì làm sao mà chiến đấu được.

Nhưng điều càng làm cho hắn hận hơn chính là, Cửu Huyền cung có địa vị cao mà lại làm ra loại chuyện như thế, thậm chí hắn còn không thể nói ra chuyện này.

Một khi hắn mở miệng thì rất có khả năng sẽ phải đối mặt với tai họa ngập đầu.

Bởi vì đó là Cửu Huyền cung, nơi quản lý cả mười quốc gia, hiện tại hần vẫn chưa thể đối đầu với Cửu Huyền cung được, chỉ cần hần nói ra Cửu Huyền cung đã hạ được với hần thì đồng nghĩa với việc tự đẩy bản thân mình vào tuyệt cảnh.

Tần Văn Thiên cảm thấy không ai có thể cảm nhận được cảm xúc của hần lúc này.

Thống khổ, giãy giụa, tuyệt vọng.

- Âm âm!

Lạc Thiên Thu lại đánh một chuông xuống, lời điện chuông ầm ầm như muốn mai táng cho hần luôn, Tần Văn Thiên điều động sức mạnh lưu thông tắc nghẽn trong cơ thể để đối kháng lại. Một tiếng nổ vang lên, cơ thể của hần bị bay ra ngoài lần thứ hai, hần chỉ cảm thấy toàn thân mất cảm giác, không ngừng nôn ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

- Tại sao lại như vậy?

Biểu cảm nhẹ nhõm trên gương mặt mập mạp của Phạm Nhạc đã biến mất từ lâu, cho dù thắng được không ít Tinh Vãn thạch nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Tần Văn Thiên lúc này hần không thể vui nổi.

Hần không sợ Tần Văn Thiên thua nhưng hần không muốn nhìn thấy huynh đệ của mình bị chèn ép nhục nhã như thế.

Nhược Hoan, Mục Nhu, Mạc Khuynh Thành và cả Mạc Thương đều ngẩn ra.

Bọn họ không thể tiếp nhận nổi tình hình lúc này.

- Cũng chỉ có thể mà thôi!

Trong nhóm người học viện Đế Tinh, giọng điệu nhỏ giọng trào phúng của Thu Mạc cũng trở nên vô cùng chói tai, chỉ thấy Cố lão nhìn qua, ánh mắt lạnh lẽo liếc qua người hần ta, sắc mặt của Thu Mạc đột nhiên trầm xuống, ngậm chặt miệng.

Nhưng trong lòng hần ta rất không phục, sự coi trọng của học viện Đế Tinh với Tần Văn Thiên đã vượt qua người đệ tử Nguyên Phủ cảnh như hần ta, dù gì thì Thu Mạc hần vẫn là cường giả Nguyên Phủ cảnh thứ tư trong bảng xếp hạng thập tú của kinh thành mà.

- Tần Văn Thiên.

Một giọng nói truyền vào trong tai Tần Văn Thiên nhưng chỉ có mình hần có thể nghe được.

Hần nhìn về phía người trung niên, chủ nhân của giọng nói mờ ảo đó chính là hần ta.

- Nhận thua đi, ta sẽ không để Lạc Thiên Thu làm gì ngươi, chỉ cần ngươi bỏ cuộc thì Thiên Thu sẽ tha cho ngươi, hơn nữa sau này ta sẽ bù đắp cho ngươi.

Giọng nói của người trung niên đó lại truyền vào trong màng nhĩ của Tần Văn Thiên, vẫn chỉ có mình hần có thể nghe thấy mà thôi, vẻ mặt của hần vô cùng bình tĩnh, thậm chí không có chút biến hóa nào.

- Dùng thủ đoạn như thế ép hần nhận thua sao? Nếu như hần không nhận thua, có phải Lạc Thiên Thu sẽ giết hần ngay tại chiến đài luôn không?

Trong lòng Tần Văn Thiên phần nộ, hần hoàn toàn có lý do để tin rằng nếu như người của Cửu Huyền cung không đứng ở phía hần thì cho dù hần nhận thua, Lạc Thiên Thu giết chết hần thì cũng không người nào có thể động đến Lạc Thiên Thu.

Cửu Huyền cung đứng sau lưng hần, hoàng thất chống đỡ cho hần, ai có thể động vào Lạc Thiên Thu đây?

Tần Văn Thiên nhìn về phía bên cạnh, hần nhìn thấy vẻ mặt của Mạc Thương lão sư, nhìn thấy sự thống khổ và giãy giụa của Nhậm Thiên Hành, nhìn thấy sự âu sầu trên gương mặt Mạc Khuynh Thành... Quay đầu lại, hần cũng thấy được sự lo lắng và buồn bã của Nhược Hoan sư tỷ, Tần Dao tỷ và Phạm Nhạc mập mạp, hần nhìn thấy gương mặt của vô số người lộ ra sự mất mát.

Lần đầu tiên, Tần Văn Thiên cảm thấy có nhiều người quan tâm đến hần như thế.

Những người này, có trưởng bối, có người thân, có bằng hữu, thậm chí còn có cả những người bình thường chỉ xem qua vài trận đấu của hần.

Một năm trước, hần một thân một mình đi từ thành Thiên Ung tới đây, lúc nào cũng có thể đối mặt với nguy hiểm.

Nhưng mà hôm nay, có nhiều người quan tâm đến hần như thế, hần thật sự rất vui, sự vui vẻ phát ra từ tận trong trái tim.

Bởi vì vui nên hần không cam lòng.

Hần không cam tâm thất bại, không cam lòng khiến cho nhiều người quan tâm đến hần đều thất vọng.

Hắn không muốn nhìn thấy vẻ thất vọng trên gương mặt họ, hắn không muốn rơi vào cảnh làm con rối cho người khác, bị người khác điều khiển.

Cửu Huyền cung coi trọng thiên phú của hắn thì có thể nói chuyện từ tế với hắn, nhưng tất cả những gì Cửu Huyền cung làm là không tôn trọng hắn, thậm chí là xỉ nhục hắn.

Hắn không cam lòng!

- Trước khi bình minh đến thì đêm tối sẽ vô cùng sâu.

Tần Vãn Thiên nhớ tới những lời Hắc bá đã từng nói với hắn, nhớ đến gương mặt chứa đầy tang thương của Hắc bá, tim hắn dường như đang rơi lệ.

Lạc Thiên Thu lại đi đến trước mặt Tần Vãn Thiên, trên người hắn mang theo khí tức điên cuồng, sát khí mãnh liệt đáng sợ tràn ra.

- Lần này sẽ không có kỳ tích nữa đâu, ta muốn ngươi phải chết.

Giọng nói của Lạc Thiên Thu chém đinh chặt sắt, hắn ta muốn Tần Vãn Thiên phải chết, lần này hắn ta sẽ không để Tần Vãn Thiên có cơ hội sống sót.

Lôi điện cuồng bạo tập trung lại trên tay hắn, lôi điện bao quanh thân thể của Lạc Thiên Thu, ánh mắt của hắn ta nhìn xuống người đang cúi đầu là Tần Vãn Thiên cứ như nhìn một người chết.

- Từ nay về sau, nước Sở sẽ không còn Tần Vãn Thiên nữa.

Lạc Thiên Thu bình tĩnh nói.

- Ta không cam lòng!

Tần Vãn Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, Thụy Mộng Tinh Hồn được phóng ra, hai mắt hắn dường như bắn ra ánh sáng mộng ảo khủng bố, vào khoảnh khắc đó, động tác của Lạc Thiên Thu dừng lại.

Không chỉ Lạc Thiên Thu, Tần Vãn Thiên cũng dừng lại, gió thổi bay mái tóc của họ nhưng cơ thể họ cứ như hóa thành tượng hết cả.

Thụy Mộng Tinh Hồn phóng ra ánh sáng thuộc về mình khiến cho vẻ mặt của nhiều người trở nên kì lạ.

Tinh Hồn đó hình như làm người ta muốn ngủ.

- Không động đậy nữa à?

- Nằm mơ rồi à?

Rất nhiều người đều dờ ra, cuộc đấu tựa hồ lại xuất hiện biến cố.

Lạc Thiên Thu đích thực đã tiến vào mộng cảnh của Tần Vãn Thiên. Trên mặt đất hoang vu, gió cát mịt mù, chỉ có hai người đứng ở đó.

Lúc này trên người Tần Vãn Thiên có khí thế khủng bố, hắn giống như vương giả giữa thiên địa, ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn thẳng vào Lạc Thiên Thu, khí tức trên người hắn cũng đáng sợ tới cực điểm.

- Đây là ảo cảnh.

Lạc Thiên Thu nhú mày, sau đó hắn nhắm hai mắt lại, ý chí mãnh liệt điên cuồng phóng ra.

Hắn ta muốn ra ngoài, đây là ảo cảnh Tần Vãn Thiên tạo ra cho hắn ta, hoàn toàn không phải là sự tồn tại chân thực, sự cường đại của Tần Vãn Thiên đều là giả.

- Sao không thể đánh một trận trong ảo cảnh được.

Tần Vãn Thiên nói, sau đó hắn thông thả bước ra, khí thế cường đại hoàn toàn bộc phát, trong tay xuất hiện Phương Thiên Họa Kích, một kích đâm ra, khí thế của thiên địa dường như điên cuồng tập hợp lại như một luồng ánh sáng.

Lạc Thiên Thu biết đây chỉ là hiện tượng giả nhưng cảm giác lại quá chân thật, hắn chỉ có thể đánh trả, ánh sáng đâm thủng cánh tay của hắn khiến máu chảy xuống.

Lạc Thiên Thu lùi về đằng sau, sắc mặt rất khó coi.

- Bi ỏi, ngươi chỉ có thể tạo ra hiện tượng giả trong ảo mộng chi cảnh để đánh thắng ta thôi sao?

Về mặt Lạc Thiên Thu khó chịu.

- Bi ỏi? Trước khi quyết đấu, người của Cửu Huyền cung các ngươi bỏ thuốc trong rượu khiến cho Luân Mạch của ta bị tắc nghẽn, căn bản không thể

chiến đấu bình thường nên mới bị người chen ép, chẳng lẽ người thật sự cho rằng thực lực của mình mạnh đến thế sao, nực cười.

Tần Văn Thiên châm chọc:

- Huống hồ, ảo mộng chỉ cảnh chẳng lẽ không phải là thực lực của ta sao? Đâu có giống người của Cửu Huyền cung các người, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, người lại còn tự đắc như thế nữa.

Lạc Thiên Thu nhú mày:

- Người nói láo!

- Hừ!

Tần Văn Thiên không thèm giải thích với Lạc Thiên Thu, khí thế đáng sợ bộc phát mãnh liệt, đây là mộng của hắn, ý chí của hắn vô cùng mạnh mẽ, Lạc Thiên Thu phải lui lại.

Chẳng bao lâu sau, trong mộng cảnh, cả người Lạc Thiên Thu đều là máu, sắc mặt trắng bệch, Tần Văn Thiên bước từng bước đến chỗ hắn ta, nhìn từ trên cao xuống.

Ở bên ngoài, mọi người thấy hai người đứng yên không động đậy gì thì đều ngăn ra, thậm chí của Lạc Thiên Thu còn lùi về sau từng bước, không ai biết hắn ta đã trải qua điều gì.

- Xem ra là mộng cảnh.

Trong mắt Nhậm Thiên Hành xẹt qua tia sáng sắc bén, Tần Văn Thiên không nhận thua, hắn không phải cố ý nhận thua!

Tuyệt đối không phải, ông không nhìn nhầm người.

Vậy thì là Cửu Huyền cung động tay động chân ư?

Ánh mắt sắc bén của ông nhìn về phía Cửu Huyền cung, chỉ thấy sắc mặt của người đàn ông trung niên đó vẫn không có gì thay đổi.

- Giết!

Một tiếng hét chấn động thiên địa, một khí tức khủng bố điên cuồng phóng ra từ người Lạc Thiên Thu. Hai mắt hắn đã khôi phục lại thần thái, hắn ta nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, găm lên đây tức giận:

- Trong mộng cảnh dù người có mạnh hơn nữa thì sao, hôm nay người vẫn sẽ phải chết.

Lôi điện vô tận hóa thành long xà nhảy múa cuồng loạn, sát ý trên người Lạc Thiên Thu đang gào thét.

- Muộn rồi.

Huyết mạch của Tần Văn Thiên cũng đang rít gào, mái tóc dài của hắn đen như mực, hắn giống như một vương giả muốn quân lâm thiên hạ.

Tiếng nổ đáng sợ truyền ra từ trong cơ thể của Tần Văn Thiên, tựa như huyết mạch đảo lộn, như Luân Mạch sôi trào, lại giống như tinh thần nguyên lực đang kêu gào phản nộ.

- Phá cho ta!

Tần Văn Thiên ngửa mặt lên thét dài, mái tóc đen bay múa, tiếng gầm phản nộ đáng sợ truyền ra từ người hắn, mọi người dường như nghe thấy tiếng biển cả gầm thét. Cơ thể của Tần Văn Thiên đang biến đổi, bảy Tinh Thần Luân Mạch đang chuyển động điên cuồng, sau đó thì phóng to ra rồi vỡ tan, tám Tinh Thần Luân Mạch mới hoàn toàn được khai sinh.

Khiếu huyết của hắn bị sự kích phát cuồng loạn phá vỡ, nguyên lực tinh thần trong cơ thể hắn lại tuần hoàn thông thuận, khí tức trên người cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Đó là khí tức của Luân Mạch cảnh tầng thứ tám!

Tần Văn Thiên hắn không cam lòng.

Những âm mưu dơ bẩn kia không thể khống chế được ý chí của hắn, không thể làm dao động quyết tâm của hắn!

Chấp niệm của hắn chưa bao giờ mãnh liệt đến thế.

Hôm nay, hắn muốn giành được vị trí đầu bảng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 144: Hạng nhất

Tần Vãn Thiên đứng trên chiến đài, mái tóc đen bay múa, tà áo phát phồng như đang ở trong gió. Mà cổ khí thế kia đã hóa thành một con gió lớn cán quét trên chiến đài.

Lúc này, cả người Tần Vãn Thiên vừa tuấn tú yêu dị vừa đáng sợ. Hắn đứng đó như thể xung quanh chỉ còn mỗi mình hắn, không ta thì ai có thể quân lâm thiên hạ.

Lạc Thiên Thu vốn dĩ rất chói mắt nhưng giờ đây, ánh hào quang của hắn dường như bị đè bẹp hoàn toàn.

- Đột phá rồi.

Tất cả mọi người đều có cảm giác như đang nằm mơ vậy. Thật không ngờ, trong lúc gay cấn thế này mà Tần Vãn Thiên lại có thể đột phá cảnh giới tiến vào Luân Mạch cảnh tầng tám cơ đấy.

Cách đây không lâu hắn mới vừa đột phá xong, bình thường võ tu đột phá cảnh giới cần có thời gian, không thể chỉ trong một sớm một chiều được.

Khi trời còn chưa sáng, Tần Vãn Thiên đã thức tỉnh huyết mạch của hắn rồi, sức mạnh huyết mạch vô cùng đáng sợ suýt tý đã nuốt chửng luôn hắn rồi. Hắn dựa vào ý chí cường đại của mình một lúc lâu sau mới ổn định được nó, khôi phục bình thường trở lại. Sau đó hắn lại gặp phải bình cảnh nên tốn khá nhiều thời gian, làm hắn suýt chút nữa bỏ lỡ Quân Lâm yến.

Có điều lần thức tỉnh huyết mạch này cũng kích phát khiếu huyết, mở rộng các luân mạch, ần ần có thể đột phá. Mà đến lúc này mới có thể đột phá được.

Ngay lúc này, người của học viện Đế Tinh mới thả lỏng hoàn toàn.

Nhất là Nhậm Thiên Hành, trên mặt hắn lộ ra ý cười dịu dàng. Hắn nhìn thiếu niên trên chiến đài nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Hắn rất vui, thật sự rất vui. Quả nhiên hắn không có nhìn lầm người, nhất định Cửu Huyền cung đã làm gì với Tần Vãn Thiên rồi.

Hắn cảm thấy xấu hổ với suy nghĩ khi nãy của mình, hắn không nên nghi ngờ Tần Vãn Thiên mới phải. Học viện Đế Tinh đã điều tra Tần Vãn Thiên từ lâu rồi, một người như thế sao có thể dễ dàng khuất phục Cửu Huyền cung chỉ vì lợi ích.

- Nếu ngươi đã có lòng trung nghĩa với học viện, vậy thì học viện nhất định sẽ cho ngươi một bầu trời quang.

Nhậm Thiên Hành trầm nghĩ trong lòng, trái tim chưa từng xao động của hắn nay lại có một dòng nước ấm chảy qua.

Ngay cả Mạc Khuynh Thành cũng cười thật tươi. Mà đám người Tần Dao, Nhược Hoan, Mục Nhu, Phạm Nhạc, Túy Tửu Tiên cũng đều mỉm cười.

Nếu như Tần Vãn Thiên đã đột phá, cũng có nghĩa mọi thứ đều được định trước cả rồi.

Lạc Thiên Thu sẽ không thể đánh bại được Tần Vãn Thiên đâu.

Lúc Tần Vãn Thiên còn ở Luân Mạch cảnh tầng bảy đã mạnh mẽ đến mức có thể đánh bại Tư Không Minh Nguyệt. Tuy rằng bọn họ không biết vì sao vừa rồi hắn lại bị Lạc Thiên Thu đánh thảm như vậy, nhưng chắc là có lý do đặc biệt nào đó.

Thế nhưng, tất cả mọi người cũng không muốn biết lý do đó là gì nữa. Tần Vãn Thiên đã đột phá cảnh giới, xem ra Lạc Thiên Thu không còn là đối thủ của hắn nữa rồi!

Lúc này, Lạc Thiên Thu nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên. Hắn cảm giác được sự thay đổi trên người Tần Vãn Thiên. Đôi mắt hơi chùng lại, dường như đây là lần đầu tiên hắn ý thức được rằng người trước mắt có thể đánh bại hắn.

Tần Vãn Thiên cũng nhìn về phía Lạc Thiên Thu. Hắn bước từng bước lên phía trước mang theo khí thế dữ dội bùng nổ. Hắn cảm Phươg Thiên Họa Kích, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm đối phương.

Hôm nay, hắn phải đạt hạng nhất.

- Lờ ta vừa nói là thật hay giả, ngươi tự hiểu lấy.

Tần Vãn Thiên nói với vẻ hồ hững, hắn không nói ra chuyện Cửu Huyền cung đã giở trò với hắn.

Đối với hắn thì nói ra chẳng được gì cả, cho dù tất cả mọi người biết Cửu Huyền cung hèn hạ thì sao chứ?

Địa vị của Cửu Huyền cung là dựa vào thực lực của bọn họ. Hiện giờ hắn không có cách nào để lay chuyển con quái vật khổng lồ này được. Mặc dù cả thế giới biết bọn chúng đề tiện thì thế nào, Cửu Huyền cung vẫn là Cửu Huyền cung mà thôi. Đây chính là sức mạnh quyết định mọi thứ.

Cuối cùng, Phương Thiên Họa Kích của Tần Vãn Thiên cũng tung ra thức thứ nhất trong Đại Mộng kích pháp, Khai Sơn thức!

Một đòn như mộng, nhanh như chớp lại nặng tựa núi cao như thể muốn phá hủy cả không gian.

Lạc Thiên Thu quát một tiếng, phía sau hắn giống như xuất hiện ảo ảnh tôn lồi, cánh tay mang theo lôi điện mạnh mẽ va chạm với Phương Thiên Họa Kích.

Ầm!

Lôi điện trên cánh tay lập tức nổ tan nát, còn toàn thân Lạc Thiên Thu thì lùi nhanh ra sau.

Sau đó lại có tiếng tích tách vang lên, mọi người đều nhìn thấy máu từ trên ngực hắn rơi xuống đất.

Bọn họ chứng kiến cảnh này thì hít sâu một hơi. Xem ra hạng nhất Quân Lâm yển năm nay chắc chắn sẽ bị Tần Vãn Thiên lợi ngược dòng giành được rồi đây.

Bọn họ cảm thấy có phần may mắn khi được chứng kiến kỳ tích bậc này.

- Lạc Thiên Thu, thật ra ngươi cũng bình thường thôi.

Tần Vãn Thiên nói một cách thần nhiên khiến cho vẻ mặt Lạc Thiên Thu trở nên tái nhợt. Quả thật Tần Vãn Thiên có tư cách nói ra câu này.

Chưa tới một năm, từ một người không ai sánh được đứng trước mặt Tần Vãn Thiên nay lại bị hắn đẩy lùi.

Đương nhiên, Tần Vãn Thiên có tư cách nói Lạc Thiên Thu hắn cũng bình thường thôi.

Có điều, mọi người đều hiểu được không phải Lạc Thiên Thu không xuất sắc, chẳng qua Tần Vãn Thiên yêu nghiệt hơn hắn mà thôi.

Thiên tài cũng phải xem đang ở trong hoàn cảnh nào. Ở nước Sở có rất nhiều người được gọi là thiên tài, nhưng mà trước mặt Cửu Huyền cung, bọn họ dám tự xưng mình là thiên tài sao?

Lạc Thiên Thu vốn chói mắt như thế, nay lại vì sự xuất hiện của Tần Vãn Thiên mà trở nên ảm đạm vô cùng.

- Ầm!

Tần Vãn Thiên bước tới một bước, đồng thời sử dụng Cửu Thiên Công Bằng quyết, nhanh như chớp đã tới trước mặt Lạc Thiên Thu.

Thức thứ hai trong Đại Mộng kích pháp, Vãn Tinh thức. Một đòn này vừa tung ra khiến Lạc Thiên Thu cảm thấy sợ hãi, uy áp kia khiến hắn có cảm giác sụp đổ. Hắn không thể chịu nổi một đòn này.

Từng vì sao ập về phía Lạc Thiên Thu rơi xuống, hắn bèn gầm lên một tiếng đầy giận dữ rồi sử dụng toàn bộ sức mạnh, hai tay mạnh mẽ cùng lúc tung ra.

- Ầm!

Khí tức đáng sợ tràn ngập khắp chiến đài, còn Lạc Thiên Thu thì bị chấn động đến hộc cả máu, sắc mặt trắng bệch như giấy.

- Còn không chịu thua nữa sao?

Mọi người trông thấy cảnh này thì thảm thán.

Kiều ngạo của Lạc Thiên Thu hắn không phép bản thân hô lên hai chữ chịu thua trước mặt Tần Vãn Thiên. Bởi vì hắn chính là Lạc Thiên Thu.

Tuy hắn là Lạc Thiên Thu nhưng trước mặt hắn lại là Tần Vãn Thiên.

- Giết!

Tần Vãn Thiên quát lạnh một tiếng, phát ra thần nguyên chi lực khổng lồ điên cuồng, Phương Thiên Họa Kích rung động khiến cho Lạc Thiên Thu liên tục lùi ra sau, không ngừng hộc máu.

Về mặt Sở Thiên Kiêu khá thần nhiên, hắn bình thần chứng kiến hết thấy mọi chuyện đang diễn ra. Hắn biết chưa đến lượt hắn ra tay xử lý.

Mà cường giả Cửu Huyền cung ngồi bên cạnh Sở Thiên Kiêu rút cuộc trong mắt cũng lóe lên.

Không ngờ cuối cùng lại tính sai biến số Tàn Vấn Thiên này.

Hơn nữa, hắn còn chuẩn bị một chén rượu cho Tàn Vấn Thiên. Ly rượu kia có thể khiến luân mạch của hắn tắc nghẽn, nhưng ai ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn cơ chứ. Tàn Vấn Thiên đột phá cảnh giới, luân mạch lại mở rộng sinh ra luân mạch mới cho nên phá hủy được lực.

Chỉ cần Lạc Thiên Thu giành được hạng nhất trong Quân Lâm yến thì bất luận thế nào, hắn cũng sẽ bước vào tầng thứ bảy để lên tầng thứ tám của Thiên Tinh các trong học viện Đế Tinh. Cho dù học viện Đế Tinh không muốn cũng không thể làm được gì khác.

Thế mà bây giờ Lạc Thiên Thu lại thất bại. Theo giao ước năm đó, người của Cửu Huyền cung hắn không giành được hạng nhất trong Quân Lâm yến thì không thể bước vào tầng thứ bảy của Thiên Tinh các.

Hắn trung niên liếc mấy người bên cạnh một cái, hắn không nói lời nào chỉ liếc mắt ra hiệu.

- Dừng tay!

Sau đó có một người quát lớn, rồi lập tức bước về phía chiến đài. Hắn lao nhanh ra tựa như một cơn gió, thoát cái đã bước lên chiến đài.

- Trận đấu chưa kết thúc mà.

Tàn Vấn Thiên nhìn hắn, Lạc Thiên Thu không chịu thua thì Quân Lâm yến vẫn chưa kết thúc.

- Ngươi dừng tay lại ngay cho ta!

Tên thanh niên mặc trường bào màu xanh da trời bước lên chiến đài, khoảng chừng hai mươi tuổi mà khí tức trên người đã nói lên thực lực Nguyên Phủ cảnh của hắn.

Hắn bước lên trước một bước, trong phút chốc, một cỗ áp lực như núi cao đè lên người Tàn Vấn Thiên.

Tàn Vấn Thiên nhìn về phía Lạc Thiên Thu từ tốn nói:

- Mỗi thù làm nhục ta lúc trước, hôm nay trả lại cho ngươi!

Ngay sau khi hắn vừa dứt lời thì Luân Mạch cảnh tầng tám hoàn toàn bạo động, lực lượng vô tận tập trung vào trong một đòn rồi mạnh mẽ bắn ra.

Mặc dù Lạc Thiên Thu đã cố gắng chống đỡ nhưng hắn vẫn bị đánh bay ra ngoài, máu chảy không ngừng, đập mạnh xuống đất rớt khỏi chiến đài.

Lần đầu tiên khi Lạc Thiên Thu nhìn thấy Tàn Vấn Thiên, hắn đang đứng trên chiến đài dùng tư thế ngông cuồng nhìn Tàn Vấn Thiên ở phía dưới, đòi Huyết Viêm quả, Tàn Vấn Thiên không chịu, hắn lập tức ra tay.

Mà hôm nay, vẫn là trên chiến đài nhưng Tàn Vấn Thiên vừa đánh Lạc Thiên Thu rớt khỏi đài.

- Thắng rồi.

Vô số người nhìn thấy màn này thì rung động trong lòng.

Cuối cùng, Tàn Vấn Thiên đã chiến thắng Lạc Thiên Thu giành được hạng nhất trong Quân Lâm yến rồi.

Ngay lúc này, thiếu niên đứng trên chiến đài kia lại sáng chói đến lóa mắt như vậy.

- Hạng nhất Quân Lâm yến!

Mạc Thương hít sâu một hơi, hắn cứ nghĩ rằng phải đợi thêm một năm nữa thì Tàn Vấn Thiên mới lộ ra hào quang, nhưng Lạc Thiên Thu thì không chờ được. May thay, Tàn Vấn Thiên cũng không muốn chờ, hắn ngay năm nay đã giành được hạng nhất Quân Lâm yến.

Hắn chưa bao giờ tự hào như thế cả, người đứng trên chiến đài kia là do hắn tìm thấy đấy.

- Hạng nhất.

Mạc Khuynh Thành nắm chặt tay, dường như cô đang kiêu ngạo vì Tàn Vấn Thiên.

- Ta sớm biết ngươi có thể làm được mà.

Đôi mắt Mạc Nhu lộ ra ý cười.

Tàn Dao kích động đến mức khóc luôn. Thiếu niên không thể tu luyện cách đây một năm, một mình vào hoàng thành mà ngày này một năm sau, hắn lại có thể giành được hạng nhất Quân Lâm yến, nổi tiếng khắp thiên hạ.

- Gia hỏa này làm tốt lắm.

Nhược Hoan cười khanh khách, còn Đại Sơn đứng cạnh cô cũng cười một cách ngây ngô khiến người khác bất ngờ.

Phạm Nhạc mập cười híp mắt. Hắn rất vui, rất tự hào khi người đứng trên chiến đài kia là huynh đệ của hắn.

- Người giàu to rồi.

Tùy Tửu Tiên cười nói với thanh niên bên cạnh mình, mà hắn cũng đang kinh ngạc vô cùng, thật không ngờ có thể giành được hạng nhất.

Thật khiến người khác bất ngờ mà!

Đương nhiên, có người chúc mừng cũng có kẻ cực kỳ không vui.

Nét mặt của Khương Chấn và Thu Mặc trở nên âm u.

Sắc mặt người của Diệp gia và Âu gia vô cùng khó coi.

Gương mặt Mộc Thanh và Quan Duyệt có phần cứng ngắc.

Liễu Nghiên thì không rõ cảm xúc trong lòng mình là gì.

Còn về mặt Bạch Thanh Tùng thì sa sầm xuống, hắn suy nghĩ rất nhiều.

Bạch Thu Tuyết biết rõ từ nay thiếu niên này và cô không phải người chung một thế giới nữa rồi.

Còn có đám người Tư Không Minh Nguyệt, Âu Thần, không ai biết được tâm trạng hiện giờ của bọn họ ra sao.

Trải qua ba ngày, cuối cùng thứ hạng trong Quân Lâm yến cũng đã xác định được.

Tần Vãn Thiên hạng nhất.

Dường như, ai hạng hai hạng ba đã không còn quan trọng như vậy. Mọi người luôn chú ý đến người đứng trên đỉnh cao mà thôi.

Rốt cuộc, Quân Lâm yến cũng đã kết thúc, nhưng mà mọi chuyện sẽ dừng lại tại đây sao?

Ít nhất vẫn còn người không cam lòng, Tần Vãn Thiên không tuân theo ý định của bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Hôm nay ta cùng người quân lâm thiên hạ

Lạc Vân Hải thật sự cảm thấy rất bất ngờ.

Tuy rằng thực lực mà Tần Vãn Thiên để lộ trước đó không tệ chút nào, nhưng Lạc Vân Hải căn bản không ngờ Tần Vãn Thiên có thể đánh bại cháu trai Lạc Thiên Thu của hắn.

Ngày xưa huynh trưởng Lạc Thiên Nhai của hắn có thiên tư cỡ nào, đi ra từ học viện Đế Tinh. Được Cửu Huyền cung coi trọng bồi dưỡng, đưa hắn vào trong nội cung của Cửu Huyền cung.

Lần này hắn phụng lệnh của Cửu Huyền cung và lời dặn dò của Lạc Thiên Nhai. Đến nước Sở này tham gia Quân Lâm yến, hắn phải xem Lạc Thiên Thu giành được hạng nhất, không cho phép thất bại.

Nếu như hắn mà lường trước Tần Vãn Thiên có chiến lực như thế thì lúc ấy cứ trực tiếp dùng lý do đến trễ để loại Tần Vãn Thiên cho rồi. Dù sau này Tần Vãn Thiên có đánh bại Tư Không Minh Nguyệt nhưng vẫn chỉ dùng kẻ sách phụ, dùng thủ đoạn dơ bẩn để đối phó Tần Vãn Thiên. Khiến cho hắn không thể nào phát huy được chiến lực, vì để Lạc Thiên Thu giành được hạng nhất, tất cả mọi cái giá đều xứng đáng.

Nhưng cuối cùng Tần Vãn Thiên lại đột phá, mở ra được luân mạch hoàn toàn mới, cướp được vị trí đứng đầu từ trong tay của Lạc Thiên Thu.

Hắn thật sự rất xem trọng thiên phú của Tần Vãn Thiên, hắn muốn dẫn Tần Vãn Thiên vào trong nội cung của Cửu Huyền cung, đáng tiếc Tần Vãn Thiên lại từ bỏ cơ hội này.

- Vạn chúng chú mục à?

Lạc Vân Hải nhìn thiếu niên trên đài, đúng là kẻ ngu xuẩn mà. Vì vinh quang ngăn ngui phút chốc mà dám cãi lời của Cửu Huyền cung sao?

Hành vi như thế thật sự rất ngu xuẩn.

Phần lớn mọi người không biết điều Lạc Vân Hải đang nghĩ. Thậm chí chỉ có những người của các thế lực lớn mới biết rõ sự tồn tại của cường giả Cửu Huyền cung như Lạc Vân Hải.

Ánh mắt của họ dán chặt vào thiếu niên trên chiến đài, trên mặt đều mang theo vẻ kính nể lẫn chúc mừng. Tàn Vãn Thiên của Tàn phủ thành Thiên Ung hẳn đi đến cuối cùng, giành được vị trí đứng đầu trong Quân Lâm yển khi chỉ mới mười bảy tuổi, đây có thể nói là cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử Quân Lâm yển.

Thiếu niên kia tên là Tàn Vãn Thiên, Tàn phủ, Tàn Vãn Thiên.

Nụ cười của Tàn Vãn Thiên vô cùng xán lạn và ấm áp như ánh mặt trời chiếu rọi. Hắn nhìn thấy các trưởng lão của học viện Đế Tinh đang mỉm cười, thấy Mạc Khuynh Thành đang giờ nắm đấm nhỏ lên với hắn, thấy vẻ chúc mừng trong mắt Mục Nhu. Thấy Phạm Nhạc mập mạp đang vui mừng hét vang, hắn thật sự rất vui vẻ, dù là hư vinh cũng được, kiêu ngạo cũng chẳng sao. Nói tóm lại, hắn không hề khiến những người quan tâm hắn thất vọng.

Cho nên hắn rất vui vẻ.

Nhưng hắn vui vẻ thì lại có kẻ bức dọc.

Có một cỗ sát ý cường đại vẫn một mực nhắm thẳng vào hắn. Tên thanh niên Nguyên Phủ cảnh bước lên chiến đài lại tiến lên một bước. Âm vang một tiếng, nhắc lên một con sóng gió ngay trên chiến đài.

- Hừm?

Mọi người đang chìm đắm trong rung động vì Tàn Vãn Thiên giành được hạng nhất trong Quân Lâm yển đều giật mình. Họ chợt nhớ ra trước khi Tàn Vãn Thiên đánh bại Lạc Thiên Thu thì có một người đã leo lên chiến đài.

- Quân Lâm yển đã chấm dứt, tới lúc phải tuyên bố kết quả rồi. Các hạ tự ý xông lên chiến đài Quân Lâm yển như thế là không thêm nề mặt hoàng gia nước Sở sao.

Cổ lão phía học viện Đế Tinh đứng dậy, lạnh lùng mở miệng hỏi. Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Sở Thiên Kiều đang ngồi trên long ý thanh ngọc, chỉ thấy Tư Không Minh Nguyệt vẫn bình tĩnh ngồi im ở đó giống như những gì đang xảy ra chẳng liên quan gì tới hắn.

Sở Thiên Kiều hẳn không muốn bị kéo vào vũng nước đục này, đây là chuyện giữa học viện Đế Tinh và Cửu Huyền cung.

Lúc này Sở Thiên Kiều đang nghĩ Tàn Vãn Thiên cướp lấy vị trí đứng đầu của Quân Lâm yển như thế, Cửu Huyền cung sao có thể dung tha hắn được.

Không ai ngăn cản tên thanh niên trên chiến đài, thanh âm phía học viện Đế Tinh dường như bị hoàng thất lơ lửng.

- Đồng môn tranh đấu mà lại ra tay tàn nhẫn như thế.

Thanh niên kia nhìn chằm chằm vào Tàn Vãn Thiên, lại bước ra thêm một bước nữa. Hắn giờ tay tung ra một quyền, sức mạnh khủng bố quay cuồng. Tàn Vãn Thiên giờ Phương Thiên Họa Kích lên muốn ngăn cản, nhưng cổ lực lượng đáng sợ kia đánh Phương Thiên Họa Kích suýt văng ra, thân thể Tàn Vãn Thiên run lên dữ dội, liên tục lùi lại phía sau.

Lạc Thiên Thu và Tàn Vãn Thiên đều là người của học viện Đế Tinh, cho nên có thể coi như là đồng môn.

Nhưng cái lý do đối phương nói ra đúng là nực cười. Tuy bọn họ là đồng môn, nhưng khi xưa Lạc Thiên Thu đối đãi với Tàn Vãn Thiên như thế nào chứ? Bây giờ bị đánh bại thì lại giờ trò mở miệng nói chuyện đồng môn, chẳng qua là lấy cớ để ra tay mà thôi.

- Đúng là to gan!

- Nực cười!

Rất nhiều người quát lớn. Mấy người Cổ lão và Mạc Thương bên học viện Đế Tinh đều lục tục đạp không đi về phía chiến đài.

Nhưng tông nháy mắt này bọn họ chỉ thấy trên chiến đài xuất hiện thêm một đạo thân ảnh khác, chính là Lạc Vân Hải vẫn luôn đứng bên cạnh Sở Thiên Kiều.

Hắn im lặng đứng đó, một cỗ khí thế bùng lên tận trời, cuốn phăng hư không, thân ảnh của mấy người Cổ lão đều cứng lại giữa không trung, mặt mày tái nhợt.

- Các ngươi coi chiến đài của Quân Lâm yển là nơi nào thế hả?

Lạc Vân Hải bình tĩnh nói, lúc cổ khí thể lãnh thiên này bộc phát ra thì khắp hư không trở nên lãnh ngắt như tờ. Tất cả mọi người giống như có thể cảm nhận được rõ ràng cổ khí thể này khủng bố ra sao, nó đủ nghiền nát tất cả mọi thứ.

- Lạc Vân Hải!

Cổ lão lãnh giọng nói:

- Lạc Thiên Thu thua chính là thua, Cửu Huyền cung các người trả thù kiểu đó trước mặt mọi người có phải là dễ tiện quá hay không.

- Lạc Vân Hải, hẳn cũng họ Lạc, chẳng lẽ hẳn là người thân của Lạc Thiên Thu sao?

Về mặt của những người khác cứng lại.

- Yên tâm đi, ta chỉ giúp học viện Đế Tinh các người dạy dỗ một kẻ tàn nhẫn không biết niệm tình đồng môn thôi chứ chẳng làm gì hẳn đâu.

Giọng điệu của Lạc Vân Hải vẫn bình thản như trước.

Sự cố thể này khiến cho mọi người đều lộ ra vẻ khó hiểu.

Nước Sở đã từng tổ chức Quân Lâm yến rất nhiều lần, nhưng mấy năm gần đây Quân Lâm yến chưa từng có sự cố hay gian lận gì, cũng chẳng có ai rồi hoi đi gây sự làm gì.

Nhưng hôm nay hình như thế cục này đã bị phá vỡ, có người muốn gây rối ở Quân Lâm yến.

Hơn nữa hoàng thất nước Sở lại ngoảnh mặt làm ngơ, giống như không hề nhìn thấy.

Sở Thiên Kiêu vẫn ngồi im ở đó, như thể hẳn chỉ là một kẻ ngoài cuộc mà thôi.

- Cửu Huyền cung!

Có không ít người đã từng nghe nói về Cửu Huyền cung, không khỏi kinh hãi từng cơn. Hóa ra là thế, Lạc Thiên Thu cư nhiên là người của Cửu Huyền cung, như vậy thì trận Quân Lâm yến này e là đã được lên kế hoạch sẵn từ trước rồi.

Trước kia Quân Lâm yến không hề xảy ra sự cố nào là vì Quân Lâm yến lựa chọn nhân tài ở Quân Lâm yến, nên mới không có mâu thuẫn gì với Quân Lâm yến.

Nhưng lần này thì khác, lần này Cửu Huyền cung nhất định đòi lấy cho bằng được vị trí đứng đầu trong Quân Lâm yến, nhưng nào ngờ lại bị Tần Văn Thiên phá hỏng.

- Chín người đứng đầu trong Quân Lâm yến đều lên đây cả đi.

Lạc Vân Hải bình tĩnh mở miệng. Chỉ một thoáng đám người Tư Không Minh Nguyệt, Lạc Thiên Thu, Sở Trần, Âu Thần đều bước lên chiến đài. Duy chỉ có Đế Nhị Kiếm bị giết chết và Cô Tinh, Nhược Hoan là không có nghe theo lệnh của bọn chúng.

Hắn trực tiếp ra lệnh với Quân Lâm yến như thế khiến cho những người có mặt ở đây rung động dữ dội, giống như thế này mới cảm nhận được Cửu Huyền cung là nơi như thế nào.

- Cửu Huyền cung ta dõi theo Quân Lâm yến của nước Sở bao năm nay, mỗi năm Quân Lâm yến đều có vô số thiên tài kiệt xuất được mời tham gia Cửu Huyền cung của ta, đến đó tu hành. Năm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ rồi.

Lạc Vân Hải thản nhiên nói, giống như ngao thị thiên địa. Cửu Huyền cung bọn họ đúng là có tư cách ngao thị thiên hạ ở nước Sở này đúng là

Ở nơi này, bọn họ chính là vua, một ông vua không ngại.

- Hôm nay nhân cơ hội này ta cũng tuyên bố luôn, Sở Thiên Kiêu, Tiêu Luật đã là đệ tử của Cửu Huyền cung bọn ta.

Lạc Vân Hải thản nhiên mở miệng, tiếng nói quanh quẩn khắp nơi như đang tuyên cáo cho địa vị vương giả của bọn họ.

Thái tử nước Sở là Sở Thiên Kiêu và thái tử Tiêu Luật của nước Tuyết Vân đều là đệ tử của Cửu Huyền cung.

Đây là quốc vương tương lai của hai nước, nhưng đồng thời bọn họ vẫn còn một thân phận khác là đệ tử của Cửu Huyền cung.

- Lạc Thiên Thu cũng thế, hôm nay ta muốn hỏi Tư Không Minh Nguyệt, Sở Trần, Âu Thần, Hầu Thiết, các người có nguyện ý gia nhập Cửu Huyền cung hay không?

Lạc Thiên Thu không thèm để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, tiếp tục mở miệng hỏi. Mời đám kiệt xuất nhất của Quân Lâm yến gia nhập.

- Ta nguyện ý!

Tư Không Minh Nguyệt khom người gật đầu.

- Ta nguyện ý!

Sở Trần đồng ý.

- Ta nguyện ý!

Âu Thân đồng ý.

- Ta nguyện ý!

Hầu Thiết đồng ý.

Từng giọng nói đánh thép vang lên, thậm chí cả Sở Thiên Kiều lẫn Tiêu Luật cũng bước xuống từ vị trí cao cao tại thượng kia đi tới chiến đài, giống như muốn chứng tỏ sự tôn trọng của mình đối với Cửu Huyền cung.

- Được lắm! Kể từ hôm nay các người có thể tới Cửu Huyền cung bất cứ lúc nào. Đương nhiên, nếu như các người muốn lịch lãm ở bên ngoài vài năm thì Cửu Huyền cung cũng sẽ không nói gì, đây là quyền tự do của các người.

Lạc Vân Hải cười nói:

- Lần Quân Lâm yến này lại có nhiều tài tử như thế đúng là việc đáng mừng. Mong rằng các người sau này có thể giúp đỡ lẫn nhau, kính trọng đồng môn. Đừng có như những kẻ khác, ra tay độc ác với đồng môn như thế.

Lạc Vân Hải ám chỉ trắng trợn như thế khiến mọi người lại nhìn về phía Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên đứng đầu trong Quân Lâm yến nay lại bị Cửu Huyền cung bài xích, có vẻ cực kỳ cô đơn.

Hắn vốn nên là người chói mắt nhất, nhưng Cửu Huyền cung hình như lại cố ý hạ nhục hắn. Bởi vì hắn không làm theo điều mà Cửu Huyền cung muốn.

Cửu Huyền cung đã cho hắn cơ hội, nhưng Tần Vãn Thiên lại không nhận lấy.

Về mặt của mấy người bên học viện Đế Tinh vô cùng khó coi. Bọn họ thật sự không ngờ Cửu Huyền cung lại chơi trò này. Giống như muốn thể hiện bản thân với tư thái vương giả làm cho Tần Vãn Thiên bị lu mờ.

Mà Cửu Huyền cung quả thật có đủ bản lĩnh này.

- Àm!

Lại thêm một tiếng vang động trời phát ra, gió bụi bốc lên. Tên thanh niên Nguyên Phủ cảnh kia lại bước thêm một bước về phía Tần Vãn Thiên.

Cửu Huyền cung nói sẽ chẳng làm gì Tần Vãn Thiên, chỉ là giáo huấn một phen. Nhưng loại giáo huấn này sẽ có mức độ thế nào đây?

Phế bỏ tu vi của Tần Vãn Thiên à?

Cường giả của học viện Đế Tinh sao có thể bằng lòng, bọn họ đều bước ra. Nhưng tên Lạc Vân Hải kia lại bay lên trời, khí tức Nguyên Phủ cảnh đỉnh phong điên cuồng quét ngang thiên địa, khí thế kia khiến cho người ta sinh ra xúc động muốn thần phục.

Chỉ sợ vị kia của Mạc gia mà không ra, viện trưởng của học viện Đế Tinh không tới thì chẳng mấy ai có thể chống lại hắn được.

- Đây chính là sức mạnh của Cửu Huyền cung sao?

- Cường đại, bá đạo, vô lý.

Đây là thực lực! Trên đời này không có đúng hay sai, không có đạo lý gì cả, chỉ có thực lực mà thôi.

- Cửu Huyền cung làm việc, ai dám quấy rối.

Lạc Vân Hải hét lớn một tiếng, toàn bộ đất trời dường như đều yên tĩnh lại.

Đám người nhìn Lạc Vân Hải rồi lại nhìn Tần Vãn Thiên, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

- Aiz, Cửu Huyền cung chỉ có chút tiền đồ ấy thôi sao?

Chỉ nghe trong đám người có tiếng thở dài vang lên. Thanh âm không lớn như lại như một con gió truyền vào tai của tất cả mọi người.

Trong đám người mệnh mông tự động tách ra một con đường, một vị lão giả tóc bạc phơ khoan thai bước ra.

Lão giả ngẩng đầu nhìn bóng dáng cô đơn của thiếu niên trên chiến đài, nở nụ cười ấm áp.

- Nếu ngươi đã giành được hạng nhất trên Quân Lâm yến thì hôm nay ta sẽ cùng ngươi quân lâm thiên hạ!

Lời nói bình thản của lão giả như một con gió lốc gào vang bên tai mọi người.

Hôm nay ta sẽ cùng ngươi quân lâm thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Cường giả thiên cương cường thế

Lão giả mình mặc áo trắng, tóc bạc như tuyết, vẻ ngoài tựa tuổi đã xế chiều mà khí thế lại như sắp quân lâm thiên hạ.

Hắn thông thả bước lên chiến đài, vô số ánh mắt tập trung trên người hắn. Không biết lão giả này là ai đây.

- Công Dương Hoàng!

Trên khán đài có không ít người nhận ra Công Dương Hoàng mà chấn động trong lòng. Đây là Công Dương Hoàng, thế nhưng mái tóc đen đã bạc trắng, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với hắn?

- Đại sư thần văn Công Dương Hoàng, không ngờ hắn lại ra mặt vì Tần Vãn Thiên.

Rất nhiều người khiếp sợ trong lòng. Tuy Công Dương Hoàng có tạo nghệ cực cao trong lĩnh vực thần văn, thế nhưng thực lực của hắn có thể chống lại được Cửu Huyền cung không ai bì nổi ư?

Còn nữa, hắn ra tay vì Tần Vãn Thiên, chẳng lẽ hai người bọn họ quen biết nhau nhờ bộ họa quyền thần văn xưa kia sao?

Lạc Vân Hải nhìn Công Dương Hoàng, trong mắt toát lên vẻ chăm chú. Ở nước Sở này mà có người dám can đảm lên tiếng trào phúng Cửu Huyền cung, thì kẻ đó không khỏi quá can đảm rồi.

Chẳng lẽ ông lão này không biết Cửu Huyền cung là thế lực như thế nào hay sao?

- Cút!

Thanh niên bên cạnh Tần Vãn Thiên tiến lên một bước, sát ý bùng lên nhắm thẳng về phía Công Dương Hoàng.

Ông lão này muốn chết sao?

- Đúng là cuồng vọng. Đã mấy chục năm rồi không có ai dám nói chuyện với ta như thế đâu.

Công Dương Hoàng lạnh lùng nói rồi nhìn đối phương bước tới. Hắn rung tay lên, và trong khoảnh khắc, ánh sao trong hư không bùng lên rực rỡ. Mọi người chỉ thấy dường như có một cánh tay kết từ ánh sao xuất hiện giữa hư không, hệt như từ trên trời giáng xuống.

Cánh tay khổng lồ kia xòe rộng rồi chụp về phía thanh niên nọ chỉ trong chớp mắt hệt như thiên uy, khiến cho người ta không thể chống đỡ nổi.

Thần sắc của thanh niên kia chợt thay đổi hẳn. Hắn vùng mạnh quyền mang, thế nhưng cánh tay kia chẳng khác gì cánh tay của trời. Nó bỏ qua công kích mà chụp thẳng xuống, ghì chặt cả người đối phương.

Ầm!

Cuồng phong bốc lên, thanh niên nọ bị cánh tay khổng lồ tóm lấy nhấc bổng hệt như một con kiến hôi.

Công Dương Hoàng vươn tay về phía bầu trời như thể cánh tay ánh sao kia chính là tay hắn, hắn có thể khống chế nó từ xa.

- Người lớn nhà ngươi phải dạy ngươi làm người mới đúng.

Công Dương Hoàng nói với giọng bình tĩnh. Cánh tay ánh sao rung lên, ném thanh niên nọ ra xa.

Chỉ trong nháy mắt, thanh niên đã bị ném bay khỏi Sở Vương đài, không biết rơi ở nơi đâu.

Công Dương Hoàng ném một cường giả Nguyên Phủ cảnh nhẹ nhàng chẳng khác nào ném một mảnh rác.

Cảnh tượng ấy khiến cho mọi người đều phải trợn mắt mà nhìn.

- Thực lực mạnh quá.

Nội tâm của họ chấn động kịch liệt. Thực lực của Công Dương Hoàng sao có thể mạnh mẽ đến như thế?

Thần sắc của Lạc Vân Hải thay đổi, hẳn là người có tu vi Nguyên Phủ cảnh đỉnh phong, làm sao có thể không nhận ra thủ đoạn của Công Dương Hoàng.

Võ Mệnh Thiên Cương, đây là biểu trưng của Thiên Cương cảnh.

Người trong hoàng thất, người của học viện Đế Tinh và tất cả các cường giả ở đây đều cảm thấy lòng mình dậy sóng.

Công Dương Hoàng đứng đầu Quân Lâm yển nhiều năm về trước, sau khi trở lại nước Sở, hắn bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu thần văn. Hóa ra hắn là cường giả Thiên Cương cảnh, thế mà không một ai hay biết.

- Cút xuống đi.

Công Dương Hoàng nói với Lạc Vân Hải một câu bá đạo đến khôn cùng.

Về mặt Lạc Vân Hải sầm xuống, cơ mặt run rẩy liên hồi, thế nhưng hắn vẫn chậm rãi hạ mình đáp xuống mặt đất.

Một kẻ không ai bì nổi như Lạc Vân Hải hắn, bị Công Dương Hoàng quát một tiếng mà roi thẳng xuống khỏi không trung hết như ngã khỏi thần đàn.

- Các hạ là người phương nào? Chuyện của Cửu Huyền cung chúng ta, vẫn mong các hạ đừng nên nhúng tay vào mới phải.

Khí thế của Lạc Vân Hải rõ ràng là yếu đi nhiều. Nơi đây không phải là Cửu Huyền cung. Nếu đang ở Cửu Huyền cung thì hắn chẳng sợ gì Công Dương Hoàng, thế nhưng đây lại là nước Sở.

Ở nơi này, một cường giả Thiên Cương cảnh có thể diệt sạch tất cả đám người Cửu Huyền cung bọn họ.

- Cảm tạ.

Công Dương Hoàng hừ lạnh một tiếng:

- Cửu Huyền cung mà suy đồi đến mức đi giễu võ dương oai ở một nơi như nước Sở này ư?

Công Dương Hoàng vừa nói vừa bước tới bên cạnh Tần Vãn Thiên.

Hắn nở một nụ cười nhẹ với Tần Vãn Thiên rồi nói:

- Tiểu tử, không ngờ ngươi lại giành được vị trí hạng nhất trong Quân Lâm yển, đúng là khiến ta kinh hi đấy.

Tần Vãn Thiên nhìn thấy Công Dương Hoàng tươi cười thì cũng rất vui vẻ. Lúc trước hắn gặp Công Dương Hoàng, người này tâm như tro tàn, sa sút đến mức cứ như sắp chết đi được vậy.

Mà hôm nay, Công Dương Hoàng bước lên chiến đài, muốn cùng hắn quân lâm thiên hạ. Khí khái này mới đúng là khí thế thuộc về riêng Công Dương Hoàng.

- Trước kia tiền bối cũng giành được mà, ta có gì đáng để mà kiêu ngạo đâu.

Tần Vãn Thiên nở nụ cười.

- Nào có giống nhau. Năm đó ta giành lấy hạng nhất khi tu vi đang ở Luân Mạch cảnh thời kì toàn thịnh, mà ngươi tham gia Quân Lâm yển lúc mới chỉ có tu vi Luân Mạch cảnh tầng bảy mà thôi. Ngươi còn mạnh hơn ta nhiều.

Công Dương Hoàng vẫn cười, từ ngày Tần Vãn Thiên nói với hắn “quá khứ đã qua, tương lai còn dài, sống vì hôm nay”, hắn đã cho rằng hắn không bằng thiếu niên trước mắt này rồi.

- Lạc Thiên Thu, Tư Không Minh Nguyệt, Sở Trần, Âu Thần, tuy bọn họ đều rất khá, thế nhưng đều không bì nổi với ngươi. Nực cười thay Cửu Huyền cung luôn tự xưng là cao ngạo lại thu họ về dưới trướng mà bài xích ngươi không nhận. Lần này chúng làm nhục ngươi không chỉ đáng cười, mà còn thật đáng buồn, đáng tiếc.

Nói đoạn, Công Dương Hoàng chậm rãi xoay người nhìn thẳng vào đám người Lạc Vân Hải.

- Cửu Huyền cung dùng thủ đoạn này để thể hiện mình, nếu để các thế lực bên ngoài biết được thì chỉ sợ sẽ bêu tiếng xấu muôn đời.

Công Dương Hoàng cất giọng bình thản:

- Với thiên phú mà Tần Vãn Thiên thể hiện hôm nay, hẳn muốn đi đâu trong các thế lực Phiêu Miểu phong, Lạc Nhật sơn hay Phượng Minh cốc mà chẳng được? Đầu đến lượt Cửu Huyền cung các người kén cá chọn canh. Các người chê nước Sở ta nhỏ bé, ngăn cách với thế giới bên ngoài sao?

- Có điều cũng được thôi, theo ý ta thì Cửu Huyền cung không xứng với thiên phú của Tần Vãn Thiên đâu.

Công Dương Hoàng nói bình thản mà khiến đám người phải hít sâu một hơi.

Không hổ là Công Dương Hoàng, đệ nhất Quân Lâm yến nhiều năm về trước. Hắn đi ra bên ngoài nước Sở, tầm nhìn rộng mở thênh thang, không chỉ bị giới hạn bởi Cửu Huyền cung.

Ban này Lạc Văn Hải dùng tư thái vương giả cao ngạo trịch thượng bắt nước Sở thần phục, mời đám người Tư Không Minh Nguyệt vào Cửu Huyền cung, khiến cho mọi người rung động sâu sắc. Họ đều coi Cửu Huyền cung là một nơi xa không thể với, không thể trào cao.

Thế mà chỉ một câu nói của Công Dương Hoàng đã chọc thủng sự cao ngạo giả dối ấy.

Tần Vãn Thiên giành vị trí đệ nhất trong Quân Lâm yến lần này, Cửu Huyền cung có tư cách gì mà chọn lựa hắn? Vì sao không phải là Tần Vãn Thiên chọn Cửu Huyền cung?

Trước kia, Công Dương Hoàng cũng giành ngôi đầu bảng trong Quân Lâm yến, hẳn đâu có vào Cửu Huyền cung mà khi trở lại nước Sở vẫn mạnh đến bậc ấy. Nếu Tần Vãn Thiên ra ngoài trải nghiệm, thì nhiều năm sau khi hắn trở về, sao lại không thể trở thành một Công Dương Hoàng thứ hai, hoặc thậm chí còn cường đại hơn cả Công Dương Hoàng?

- Nếu người muốn đi ra bên ngoài, thì ngay bây giờ ta có thể đưa người rời khỏi nước Sở để gia nhập một tông môn cường đại.

Công Dương Hoàng quay đầu lại rồi mỉm cười nói với Tần Vãn Thiên, hiển nhiên không phải là hắn đang nói đùa.

Chỉ cần Tần Vãn Thiên gật đầu một cái thì hắn có thể đưa Tần Vãn Thiên rời khỏi nước Sở ngay lập tức. Với thiên phú của Tần Vãn Thiên, phải ra bên ngoài mới có bầu trời cao rộng hơn.

Tần Vãn Thiên biết Công Dương Hoàng không lừa mình. Cửu Huyền cung muốn si nhục hắn, Công Dương Hoàng nói như thế vừa để tuyên bố cho người nước Sở, vừa là để giúp Tần Vãn Thiên hắn không bị những lời nói của Lạc Văn Hải đã kích. Công Dương Hoàng muốn mở mang tầm mắt cho hắn, không để hắn bị giới hạn ở Cửu Huyền cung.

Điều khiển mười nước thì đã làm sao? Thế gian này lớn lắm.

Nếu so sánh thế giới này với chín tầng ngân hà, thì nước Sở chẳng qua chỉ nằm ở tầng trời dưới chót mà thôi. Đứng ở nơi đó vĩnh viễn không thể ngắm nhìn phong cảnh ở các tầng trời cao hơn được.

Thế nhưng mà bây giờ Tần Vãn Thiên vẫn còn việc ở nước Sở chưa xong, hắn còn người thân và bạn bè ở nơi này, nếu cứ thế mà đi thì không thể được.

- Xem ra người còn có việc chưa xong. Sau hôm nay ta sẽ đi khỏi nước Sở, ta sẽ dẫn tiễn người với một vài thế lực lớn ở bên ngoài xem họ có nguyện đến đón người không. Hoặc là sau khi ta làm xong chuyện mình thì lại về nước Sở một chuyến cũng được.

Công Dương Hoàng mỉm cười nói, sau đó hướng ánh mắt nhìn về phía Sở Thiên Kiều:

- Bây giờ chắc người đã trở thành thái tử nước Sở rồi đúng không? Người đứng đầu Quân Lâm yến đều có phần thưởng, năm nay người đã chuẩn bị cho người đứng đầu phần thưởng gì vậy?

Sở Thiên Kiều nhìn Công Dương Hoàng mà không biết hình dung cảm giác trong lòng ra sao. Công Dương Hoàng cường đại như thế căn bản không cần phải để ý đến thân phận của hắn. Công Dương Hoàng có thể dùng tư thái cao ngạo như vậy để đối mặt chính là dựa vào thực lực.

Sở Thiên Kiều còn chưa nói gì thì Công Dương Hoàng đã nói tiếp:

- Thôi, nếu đã là phần thưởng thì cứ để cho Tần Vãn Thiên tự chọn lấy đi. Tần Vãn Thiên, năm nay người đứng đầu Quân Lâm yến của nước Sở rồi, người muốn cái gì nào?

- Ta muốn nước Sở thái gia và cha của ta ra.

Tần Vãn Thiên nhìn về phía Sở Thiên Kiều với thần thái vô cùng sắc bén.

Hắn đến hoàng thành nước Sở, hắn từng bước mạnh lên, hắn tham gia Quân Lâm yến, hết thấy những gì hắn làm chỉ vì một mục đích duy nhất.

Phụ thân Tần Xuyên và gia gia Tần Hạo của hắn vẫn bị nước Sở giam trong hắc bảo.

- Không được, làm sao ta có thể phóng thích kẻ đứng đầu quân phản loạn!

Sở Thiên Kiêu quát một tiếng lạnh lùng.

- Ta muốn người thả.

Công Dương Hoàng nhìn Sở Thiên Kiêu với tư thái cực kì bá đạo.

Thần sắc của Sở Thiên Kiêu cực kì khó coi. Sau đó hắn nói như chém đinh chặt sắt:

- Dù muốn thả thì ta cũng chỉ có thể thả một mình Tần Xuyên. Tần Hạo không thể thả được, đây là giới hạn của ta.

Công Dương Hoàng nhìn về phía Tần Văn Thiên, chỉ thấy ánh mắt Tần Văn Thiên nhìn Sở Thiên Kiêu cứng cỏi kiên cường, không thể dao động.

- Được.

Tần Văn Thiên gật đầu. Tham gia Quân Lâm yến lần này có thể cứu được cha ra cũng là một niềm vui ngoài ý muốn rồi.

- Công Dương Hoàng, người nhúng tay vào nhiều việc quá đó.

Đúng lúc ấy, có một giọng nói hùng hồn ập đến như cuồng phong cuộn cuộn nổi lên.

Công Dương Hoàng nhíu mày nhìn về phương xa, thì thấy một chướng án lớn không lồ từ trên trời giáng xuống, hướng thẳng về phía hắn và Tần Văn Thiên. Lôi quang khùng bố như thể phủ kín đất trời và hủy diệt hết thảy.

- Hừ.

Công Dương Hoàng hừ lạnh một tiếng, cánh tay ánh sao phóng ra, hai chưởng chạm nhau giữa không trung bùng lên tiếng nổ, sóng khí cuộn trào, đồng thời vỡ nát.

Đúng vào lúc ấy, có một người hạ xuống tầng không trên Sở Vương đài. Người này mình mặc áo lam, không giận tự uy, diện mạo có vài phần tương tự với Lạc Thiên Thu và Lạc Vân Hải.

Nhìn thấy người nọ, sắc mặt của mọi người trong học viện Đế Tinh, bao gồm cả Nhậm Thiên Hành đều cực kì khó coi.

Lạc Thiên Nhai của Cửu Huyền cung, đồng thời cũng là học viên của học viện Đế Tinh trong quá khứ!

Không ngờ hắn lại tới nước Sở!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Cuối cùng cũng kết thúc

Lạc Thiên Nhai đứng ngao nghể trong hư không, khí thế rất đáng sợ.

Mọi người trên Sở Vương đài đều ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng cuộn lên từng đợt sóng lớn. Những người từ trước tới giờ chưa từng thấy sự tồn tại của Thiên Cương cảnh thì ngày hôm nay lại được trông thấy hai vị cường giả của Thiên Cương cảnh trên Quân Lâm yến.

Nhân vật như vậy đối với bọn họ mà nói quả thực chỉ có trong truyền thuyết nhưng hôm nay lại xuất hiện ở ngay trước mắt họ.

"Người này là phụ thân của Lạc Thiên Thu sao? Đúng là hồ phụ sinh hồ tử. Xem ra Lạc Thiên Thu tu hành trong học viện Đế Tinh là có mục đích rồi."

Mọi người suy đoán trong lòng. Nếu Lạc Thiên Thu có bối cảnh như thế thì hắn hà tất phải lưu lại học viện Đế Tinh để tu hành mà không phải là Cửu Huyền cung cơ chứ. Rõ ràng là có mục đích mới tới.

- Phụ thân.

Lạc Thiên Thu đứng ở phía dưới, ngược nhìn Lạc Thiên Nhai ở trong hư không rồi lại cúi đầu trầm mặc không nói gì, dường như không còn gì để nói khi diện kiến phụ thân mình.

Hắn đã thua Tần Văn Thiên. Hắn không thể hoàn thành sứ mệnh của mình, tranh đoạt vị trí thứ nhất Quân Lâm yến. Hắn thấy hổ thẹn với phụ thân mình.

Hắn ở nước Sở như thế vậy mà lại thua rồi.

- Ngươi là ai?

Lạc Thiên Nhai nhìn về phía Lạc Thiên Thu, mặt sắc lạnh, hỏi.

Lạc Thiên Thu ngẩng đầu lên, nhìn phụ thân mình nói:

- Con là Lạc Thiên Thu mà.

- Ngươi là Lạc Thiên Thu sao. Trong cuộc đời của ngươi không có hai chữ sợ sệt, tu hành võ đạo, ai mà chẳng có lúc thất bại, ngươi có thể thắng hết người trong thiên hạ sao?

Lạc Thiên Nhai thanh âm đều đều, quát lớn:

- Ngẩng đầu lên. Ngươi là Lạc Thiên Thu, là con trai của Lạc Thiên Nhai ta.

Về mặt Lạc Thiên Thu sắc lạnh như dòng điện, hai bàn tay nắm chặt lại. Hắn là Lạc Thiên Thu, thất bại thì có làm sao. Hắn vẫn là đệ tử của Cửu Huyền cung. Nỗi nhục của ngày hôm nay, ngày sau ta sẽ rửa sạch bằng máu tươi của Tần Vãn Thiên.

Lạc Thiên Thu ngẩng đầu lên. Khi hắn nhìn về phía Tần Vãn Thiên một lần nữa, sát ý vô cùng mạnh.

Tần Vãn Thiên là vết nhơ trong cuộc đời hắn. Hắn nhất định sẽ rửa sạch mối nhục này.

- Lạc Thiên Nhai, ta đang nghĩ sao hắn lại có chút quen quen, hóa ra là con trai ngươi.

Công Dương Hoàng nhìn bóng hình trong hư không, mở miệng nói. Hắn lại có quen biết với Lạc Thiên Nhai.

- Công Dương Hoàng, ngươi rảnh rồi chạy đến nước Sở thì cũng thôi đi, sao lại còn can thiệp vào chuyện của Cửu Huyền cung nữa.

Lạc Thiên Nhai lạnh lùng nói.

- Cửu Huyền cung khinh người quá đáng, ta nhìn thấy không thuận mắt.

Công Dương Hoàng đáp lời.

- Hừ!

Lạc Thiên Nhai lạnh lùng quát:

- Ở nước Sở, Cửu Huyền cung ta hành sự, không cần người khác chen chân vào. Lẽ nào ngươi cho rằng có ngươi ở đây thì có thể ngăn cản được chuyện mà Cửu Huyền cung muốn làm hay sao?

Nói xong, chỉ thấy Lạc Thiên Nhai bước xuống từ trong hư không, uy áp khủng khiếp điên cuồng đánh về phía hai người Công Dương Hoàng và Tần Vãn Thiên.

Công Dương Hoàng đưa tay công kích, Tinh Thần Thiên Tí xuất hiện, trong hư không phát ra tiếng rầm rầm giống như là tiếng của cái gì bị nghiền vỡ.

- Cửu Huyền cung muốn làm chuyện gì, ta không cần biết. Nhưng hôm nay Tần Vãn Thiên đoạt được vị trí thứ nhất Quân Lâm yến, nếu như bởi vì con trai ngươi bại trong tay hắn mà Cửu Huyền cung lại muốn báo thù thì ta tuyệt đối không cho phép điều này.

Giọng Công Dương Hoàng vô cùng khí thế.

- Chỉ dựa vào ngươi mà cũng muốn đấu với Cửu Huyền cung thật không khỏi có chút nực cười.

Lạc Thiên Nhai lại hướng về phía dưới một lần nữa, sầm chớp càn quét trong hư không. Đám người Lạc Thiên Thu lần lượt lui về phía sau, duy chỉ có Tần Vãn Thiên và Công Dương Hoàng vẫn đứng ở phía dưới chống đỡ luồng uy áp cực đại này.

- Ta không ngăn nổi Cửu Huyền cung hành sự, nhưng nếu như các ngươi lại vô liêm sỉ ức hiếp, làm nhục văn bối như thế thì Công Dương Hoàng ta có giết tiêu bối của các ngươi cũng dễ như trở bàn tay.

Tinh thần thiên tí lại chấn động về phía hư không một lần nữa, hai người đối chọi cực kỳ gay gắt.

- Vị trí thứ nhất Quân Lâm yến thì đã sao nào. Ngược lại ta muốn xem xem hắn có thể trưởng thành đến mức nào.

Ánh mắt Lạc Thiên Nhai quét qua Tần Vãn Thiên, cực kỳ sắc bén. Hắn từ trước đến giờ không tin có thiên tài có thể có một con đường bằng phẳng trong tu luyện. Con đường võ đạo tranh đoạt không ngừng, có quá nhiều thiên tài đã ngã xuống. Nếu không có chấp niệm cường đại và một chút vận khí thì tuyệt đối không thể thành cái lý của một kẻ mạnh.

- Cửu Huyền cung ta sẽ không động đến hần, nhưng ngươi không được can thiệp vào bất cứ chuyện gì của nước Sở. Đây là đất nước của Cửu Huyền cung ta.

Lạc Thiên Nhai nói với về quân phiệt rằng nước Sở là địa bàn của Cửu Huyền cung hần.

Cửu Huyền cung không quan tâm ai làm chủ nước Sở, nhưng quân vương của nước Sở nhất định phải cung cấp những thuận lợi nhất để Cửu Huyền cung hành sự trên nước Sở. Ví dụ như việc lựa chọn nhân tài cần một ít tài nguyên, bất cứ một quân vương nào cũng không được phép chống lại.

Về việc phù trợ cho vị quân vương nào, đây cũng chỉ là chuyện mà một vài người dưới Cửu Huyền cung đúc kết. Trên Cửu Huyền cung trước giờ chưa từng can dự vào bất cứ chuyện gì của nước Sở.

Cho dù là nước Sở thay đổi quân vương cũng không liên quan gì tới hần, nhưng nhất định quân vương đó phải nghe theo lời hần.

- Ngươi yên tâm. Ta chưa rảnh rỗi đến nỗi can thiệp vào chuyện của nước Sở.

Công Dương Hoàng vẫn đáp lời với vẻ lạnh nhạt. Nếu như không phải là hần rất thích chàng thiếu niên Tàn Ván Thiên này thì thậm chí hần cũng sẽ không xuất hiện trên chiến đài với dáng vẻ như thế này.

Lạc Thiên Nhai không nhìn Công Dương Hoàng nữa, mà nhìn về phía học viện Đế Tinh rồi nhìn Nhậm Thiên Thu, nói:

- Lão sư, đã lâu không gặp không biết ngài thế nào.

- Ta không có học trò nào như ngươi cả.

Nhậm Thiên Hành lạnh nhạt nói.

- Lão sư hà tất phải như vậy, chúng ta sinh cùng thời, mỗi người đang theo đuổi cảnh giới cường giả, dùng chút thủ đoạn cũng không thể tránh được. Mặc dù ta thân ở Cửu Huyền cung nhưng vẫn niệm ân tình lão sư, mới đặt tên cho con trai là Thiên Thu, cũng có một chữ "Thiên"(*) với sư phụ, để không quên công ơn dưỡng dục của lão sư.

Lạc Thiên Nhai nói với về bình tĩnh, nhưng về mặt Nhậm Thiên Hành lại càng khó coi hơn, dường như hận hần đến tận xương tủy.

- Đạo bất đồng. Thôi vậy.

Lạc Thiên Nhai lắc lắc đầu, sau đó nhìn về phía mấy người Cửu Huyền cung và Lạc Thiên Thu, mở miệng nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lời vừa dứt, chỉ thấy từng đạo thân ảnh bay lên trời.

Lạc Thiên Nhai nắm lấy cánh tay của Lạc Thiên Thu, ánh mắt vẫn quét qua Tàn Ván Thiên một cái, cao cao tại thượng nói với Tàn Ván Thiên:

- Ngược lại, ta muốn xem xem, đệ nhất Quân Lâm yển sẽ đạt được thành tựu như thế nào. Lạc Thiên Thu hần sẽ chờ ngươi.

Lời vừa dứt, hần xoay người lại, cùng với mấy người của Cửu Huyền Châu ào ào lướt đi, rất nhanh đã biến mất phía chân trời.

Trông thấy đám người Cửu Huyền cung biến mất, trong lòng mọi người vẫn còn đang chấn động. Đây là lần đầu tiên Cửu Huyền cung xuất hiện trước mặt người đời với dáng vẻ như thế, không hề che giấu bất cứ điều gì.

Bọn họ thế mới biết rằng thì ra sau lưng nước Sở còn có một thế lực đáng sợ đến như thế đang tồn tại, nắm giữ nước Sở trong lòng bàn tay.

Trước mặt bọn họ, Sở Thiên Kiêu cũng không có quyền phát ngôn.

- Công Dương Hoàng tiền bối thật sự là cường giả của Thiên Cương cảnh sao.

Mọi người lại nhìn về phía Công Dương Hoàng, ánh mắt mang theo ý tôn kính.

Sự tồn tại của Thiên Cương cảnh, nhân vật đỉnh cao của nước Sở, một người có thể trở thành tiêu chuẩn của một nước.

Một khi đã đến cảnh giới này thì rất ít người còn lưu lại ở nước Sở.

Đương nhiên, nếu nói người tỏa sáng nhất hôm nay là ai thì đương nhiên phải là Tàn Ván Thiên.

Lội ngược dòng để tranh đoạt được vị trí thứ nhất Quân Lâm yển với thế lực tuyệt đối. Cả chặng đường đen vô cùng, không có ai lại nghĩ rằng, cuối cùng người đứng ở nơi đó lại là Tàn Ván Thiên.

Hơn nữa, sau lưng hần không chỉ có học viện Đế Tinh mà còn có cả cường giả của Thiên Cương cảnh hậu thuẫn cho hần nữa.

Công Dương Hoàng giúp Tần Văn Thiên quân lâm thiên hạ.

Đứng ở trên chiến đài Quân Lâm yến hưởng thụ niềm vinh quang cao ngất.

- Tần Văn Thiên, người là niềm tự hào của học viện Đế Tinh.

Chỉ thấy Nhậm Thiên Hành mỉm cười nói, gật đầu với Tần Văn Thiên. Lúc này, người của học viện Đế Tinh lần lượt đứng ở đó, mắt nhìn Tần Văn Thiên, nghiêm túc mà trang trọng.

- Quả thực rất đáng tự hào.

Ở hướng nhà họ Mạc, mọi người cũng lần lượt đứng hết dậy, chúc mừng Tần Văn Thiên.

Người của Thần Bình các cũng cùng lúc đứng dậy, mặt An Lưu Yên mang theo ý cười. Hiển nhiên cô không dự liệu được rằng Quân Lâm yến năm nay lại đặc sắc đến như vậy.

Một Sở Vương đài vô cùng yên tĩnh, mọi người sẽ khắc ghi giây phút mang tính lịch sử này. Bọn họ e là mãi mãi cũng sẽ không thể quên được Quân Lâm yến hôm nay.

Bọn họ cảm kích Tần Văn Thiên, cảm kích tất cả những thiên tài trẻ tuổi trên chiến đài đã cống hiến cho họ một Quân Lâm yến hoa mỹ đến như vậy.

Vứt bỏ hết thấy những ân oán không đáng nói, bọn họ đều đáng để tự hào.

Công Dương Hoàng đứng ở bên cạnh Tần Văn Thiên, vỗ vỗ lên vai hắn, mặt nở nụ cười, sau đó hắn lại nhìn về phía khán đài, nói với Mục Nhu rằng:

- Nha đầu Mục gia, người đã nghĩ kỹ việc thực hiện lời hứa với ta chưa?

Mục Nhu sững sốt, sau đó mỉm cười:

- Tiền bối đừng coi đó là thật. Họạ quyền đó xem như ta tặng cho tiền bối đi.

Mục Nhu biết rõ, cường giả của Thiên Cung cảnh tồn tại, nói với cô một câu như vậy là đã có phân lượng lắm rồi.

- Nếu như người nghĩ kỹ rồi thì viết xong mạng đề vào trong căn phòng nhỏ của ta ở rừng trúc. Nếu như ta quay lại thì có thể xem được.

Công Dương Hoàng nở nụ cười, sau đó lại nhìn về đám người Sở Thiên Kiêu:

- Đừng quên chuyện người đã đồng ý, sáng sớm ngày mai, Tần Văn Thiên phải trông thấy phụ thân của hắn.

Lời của Công Dương Hoàng tựa như là lẽ đương nhiên vậy. Mọi người biết rõ một nhân vật Thiên Cung cảnh có sức ảnh hưởng lớn đến cỡ nào.

Lạc Thiên Nhai cứ thế rời đi, người của Cửu Huyền cũng không gây thêm phiền phức cho Tần Văn Thiên. Lẽ nào thực sự chỉ là vì sự độ lượng của Lạc Thiên Nhai sao?

Cho dù hắn có khí phách đợi Tần Văn Thiên trưởng thành như thế, nhưng còn những người khác của Cửu Huyền cũng thì sao?

Suy cho cùng vẫn là bởi có sự tồn tại của Công Dương Hoàng và những lời uy hiếp của hắn, nếu không, cục diện này ngày hôm nay cũng sẽ không dễ dàng được tháo gỡ như vậy.

Một nhân vật của Thiên Cung cảnh, nếu như không thể chém giết ngay tại chỗ thì chính là đại họa.

- Văn bối đã đồng ý thì sẽ không đổi ý.

Sở Thiên Kiêu đáp lời.

- Được.

Công Dương Hoàng gật gật đầu, sau đó lại nhìn sang Tần Văn Thiên, cười nói:

- Cố gắng tu luyện cho tốt.

Dứt lời, chỉ thấy cơ thể hắn bay lên trời, bay vào trong hư không. Chỉ nghe thấy một âm thanh trực tiếp bay vào trong tai của Tần Văn Thiên.

"Ở nước Sở phải hành sự cẩn thận. Lịch sử mấy ngàn năm trước của nước Sở, nội tình rất thâm sâu, hoàng thất của nước Sở cũng xuất hiện sao? Qua một vài nhân vật, sau này tuy đã không còn tin tức nhưng ai cũng không biết được hoàng thất có nội tình sâu như thế nào. Bởi vậy, mặc dù là ta cũng không thể ép bọn họ quá, nếu không e là chuyện này cũng không dễ dàng kết thúc như vậy. Trước khi người chưa có đủ thực lực thì đừng va chạm với hoàng thất."

Giọng nói của Công Dương Hoàng chỉ có Tần Vấn Thiên có thể nghe thấy, khiến cho Tần Vấn Thiên rung mình trong lòng.

Xem ra, Công Dương Hoàng không kiên trì đòi thả Tần Hạo ra cũng có nguyên nhân cả. Quả thực, hoàng thất nước Sở cũng giống học viện Đế Tinh, đều có nội tình sâu ở bên trong.

Nếu học viện Đế Tinh lúc ban đầu có thể khiến cho Cửu Huyền cung nhượng bộ, vậy thì hoàng thất cũng có con át chủ bài mà không muốn cho người khác biết.

Việc đánh cờ giữa những thế lực lớn như này vốn không đơn giản như những gì mà hần tưởng tượng.

Hôm nay, cho dù giành được vị trí thứ nhất Quân Lâm yến nhưng gánh nặng vẫn như trước.

Cũng may, phụ thân của hần cuối cùng cũng có thể ra ngoài được rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Vấn Thiên có chút vui vẻ.

Rốt cuộc có thể trông thấy phụ thân rồi sao.

Đôi mắt Tần Dao có chút ươn ướt, nhìn bóng hình đứng kiên cường trên chiến đài. Đệ đệ Tần Vấn Thiên của cô đã đoạt được vị trí thứ nhất Quân Lâm yến, được vô số người sùng bái và coi trọng.

Hơn nữa, hần thật sự đã cứu được phụ thân ra rồi.

Mới một năm kể từ khi Tần Vấn Thiên rời khỏi thành Thiên Ung, ngày mai phụ thân đã được ra rồi. Phụ thân nhất định sẽ cảm thấy tự hào về Vấn Thiên cho mà xem!

*Chữ "Thiên" trong tên Thiên Thu là 千 giống với tên của Nhậm Thiên Hành, còn chữ Thiên trong tên của Lạc Thiên Nhai là chữ 天.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Thế cân bằng

Tần Vấn Thiên đứng trên Sở Vương đài bị vô số ánh mắt dán chặt vào người. Sở Thiên Kiều đã quay trở lại long ý thanh ngọc, khuôn mặt từ đầu tới cuối chưa từng dao động của hần lúc này cũng có vẻ hơi u ám. Có điều lại nhanh chóng khôi phục lại như thường.

Thậm chí lần này Sở Thiên Kiều cũng không thềm chính miệng tuyên bố thứ hạng Quân Lâm yến, trực tiếp dẫn người rời đi luôn.

Rõ ràng, kết cục như thế này là tình huống mà hần cực kỳ không muốn trông thấy nhất.

Chỉ có điều việc này cũng không hề ảnh hưởng đến vinh quang mà Tần Vấn Thiên đã đạt được. Máy người Tiêu Luật, Tư Không Minh Nguyệt với đa số thế lực của Diệp gia, Âu gia nổi gót đi theo Sở Thiên Kiều.

Duy chỉ có những thế lực có quan hệ rất tốt với Tần Vấn Thiên cùng với những quần chúng xung quanh thì vẫn ở lại, dường như không nề để Quân Lâm yến kết thúc.

Rất nhiều người đã chen lên chiến đài vây quanh Tần Vấn Thiên lại, có vẻ cực kỳ náo nhiệt.

Nhưng trong lòng Tần Vấn Thiên lúc này lại bình tĩnh vô cùng bình tĩnh. Đã chứng kiến thực lực của Lạc Thiên Nhai, biết được thế lực như Cửu Huyền cung, đã thấy cường giả như Công Dương Hoàng, khiến hần có một khát vọng cực kỳ mãnh liệt, đó chính là trở thành một cường giả!

Nếu có một ngày, hần có thể dựa vào chính bản thân mình làm được những việc mà Công Dương Hoàng đã làm giúp hần, vậy thì e là Sở Thiên Kiều cũng chỉ có thể nhận thua mà thôi.

Tần Vấn Thiên cuối cùng cũng đi theo người của học viện Đế Tinh. Vô số người thờ dài tiếc nuối, rốt cuộc cũng dần dần tản đi.

Trên dung nhan tuyệt thế của Mạc Khuynh Thành từ đầu đến cuối vẫn mang theo ý cười, Quân Lâm yến như thế này khiến cho cô thấy khó mà quên được.

- Nay.

Chỉ thấy một bóng hình hoạt bát chui ra từ bên cạnh Mạc Khuynh Thành, Mạc Khuynh Thành liếc cô một cái rồi cười nói:

- Sao lại lên lút chạy đến chỗ ta thế.

- Tình nhân của cô đã giành được vị trí thứ nhất Quân Lâm yến, ta đến để chúc mừng cô.

Nặc Lan bông đùa nhìn Mạc Khuynh Thành, cười trêu nói.

Mạc Khuynh Thành sững người, sau đó thấy ánh mắt những người thuộc các gia tộc đứng ở xung quanh đang nhìn về phía mình thì trên mặt như được thoa lên một lớp phấn hồng.

- Nặc Lan chết giẫm này.

Mạc Khuynh Thành đưa tay ra đánh Nặc Lan một cái, lại thấy Nặc Lan cười rồi tránh được. Cô chạy về phía trước vài bước, quay đầu lại nhìn Mạc Khuynh Thành nói:

- Có điều, nói thật là biểu hiện của hấn thật sự vẫn khiến ta hết sức bất ngờ đấy. Nếu như cô thích thì chi bằng gả đi thôi.

- Cô đi chết đi. Muốn gả thì cô đi mà gả.

Mạc Khuynh Thành cạn lời nói. Trông thấy hai thiếu nữ đang trêu đùa đằng đó, người của Mạc gia ở bên cạnh cũng mỉm cười theo.

Hướng mà công hội Tinh Hà rời đi, chỉ trông thấy phó hội trưởng Tả Dận vẫn giữ khuôn mặt âm trầm từ đầu đến cuối, dường như rất tức giận.

- Mộc Thanh ơi là Mộc Thanh.

Tả Dận gằn giọng nói, Mộc Thanh ở phía sau hấn cúi gằm mặt xuống, nhưng trong đôi mắt lại ảm ảm lóe lên hàn quang.

- Tả hội trưởng, lần này Tàn Văn Thiên hấn đã bộc lộ rõ tài năng, tuy sẽ để cho học viện Đế Tinh bồi dưỡng hấn nhiều hơn nữa, e là rất nhiều người cũng sẽ không buông tha cho hấn để tránh lưu lại tai họa ngầm đấy.

Mộc Thanh vói vói Tả Dận.

- Cái này có liên quan gì đến việc mà ngươi đã làm không?

Tả Dận lạnh lùng nhìn Mộc Thanh một cái, nói tiếp:

- Nếu như ban đầu Tàn Văn Thiên vào được công hội Tinh Hà thì dựa vào hai hai phần thiên phú thực lực lẫn thần văn của hấn thôi, ta cũng sẽ dễ dàng tiến cử hấn lên phía trên.

Mộc Thanh nghe thấy lời của Tả Dận thì cười lạnh, trong lòng thầm mắng: "Lão già chết tiệt, muốn tiến cử Tàn Văn Thiên lên sau đó lót đường cho ngươi ở trên, bản tính này của ngươi đúng là nực cười."

Đương nhiên, những lời này Mộc Thanh không thể nói ra được, chỉ vâng vâng dạ dạ mà ứng phó, ếm nhem những lời đó vào sâu trong lòng.

Không chỉ có Mạc gia và công hội Tinh Hà, những người tản đi lúc này cũng đều có những cách nghĩ và thái độ khác nhau về Quân Lâm yến.

Những người đặt cược ở phường Thiên Diệu, sau khi Quân Lâm yến kết thúc thì điều mà họ nghĩ đến đương nhiên là những gì mà họ đã cược.

Trong Túy Diệu lâu đông nghẹt người, mập mạp Phạm Nhạc không đi lấy Tinh Văn thạch. Đông người mà lại loạn, phường Thiên Diệu cũng không chạy khỏi hoàng thành được cũng sẽ không quyệt nợ nên hấn không vội.

Dù sao cũng không ít người trông thấy hấn cược Tàn Văn Thiên, lỡ như đi lấy Tinh Văn thạch mà gặp phải cướp thì nguy.

Người thanh niên đứng bên cạnh Túy Tửu Tiên lại không để ý nhiều đến thế, sau khi hấn đi về phía Túy Diệu lâu lấy Tinh Văn thạch thì đi đến tửu quán đơn sơ lần trước cùng với Túy Tửu Tiên. Trên người dường như không hề có Tinh Văn thạch, nhưng trên ngón tay hấn lại có một chiếc nhẫn thần văn, hiển nhiên Tinh Văn thạch cũng ở trong đó.

Chỉ trông thấy Túy Tửu Tiên đưa chén lên gần miệng, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, dường như không nở nhấp một ngụm.

- Có thể khiến cho quán rượu lấy ra loại rượu ngon như thế này cũng không dễ dàng gì.

Túy Tửu Tiên cười nói:

- Có điều dù sao lần này ngươi cũng kiếm được kha khá đấy, hay là uống xong lại gọi thêm cho ta một bình nữa nhé.

- Ngươi tính hay thật đấy.

Người thanh niên ở phía đối diện nhìn Túy Tửu Tiên nói:

- Ta đã kiếm được không ít, có điều ngươi cũng có tám trăm Tinh Vãn thạch rồi, cũng đủ để ngươi tiêu xài trong một thời gian ngắn còn gì.
- May cho tên gia hỏa Tần Vãn Thiên kia, thật sự không ngờ tới, đúng thật là không ngờ tới mà.

Túy Tửu Tiên lắc lắc đầu cười nói. Tần Vãn Thiên có thể giành được vị trí thứ nhất Quân Lâm yến khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ bất ngờ.

- Lần này hắn giành được vị trí thứ nhất Quân Lâm yến lại còn cứu được cha hắn, cũng coi như là chuyện tốt rồi.

Túy Tửu Tiên khẽ nhấp một ngụm rượu, cảm thấy vui mừng cho Tần Vãn Thiên.

Thế nhưng hắn lại trông thấy người thanh niên phía đối diện lắc lắc đầu, khóe miệng mang theo một nụ cười khổ.

- Ngươi không thấy thế à?

Túy Tửu Tiên hỏi với vẻ tò mò.

- Ngươi không hiểu sự tình bên trong, nào có đơn giản như thế.

Người thanh niên thở dài rồi nói tiếp:

- Kỳ thực, tốt nhất là phải duy trì được thế cân bằng một cách khéo léo, bởi một khi thế cân bằng bị phá vỡ thì không biết sự việc sẽ diễn biến theo chiều hướng nào nữa.

- Lời của ngươi sao lại còn khiến người ta say hơn cả rượu thế, nghe mà thấy chóng hết cả mặt.

Túy Tửu Tiên cười khổ nói.

- Người ngoài cuộc sao có thể nhìn thấy rõ. Huống hồ gì từ trước đến nay ngươi vẫn luôn không mưu cầu quyền lợi, trong chuyện này ngươi lại càng không thể hiểu được đâu.

Người thanh niên tựa như đang lâu lâu nói:

- Vùng nước này vô cùng sâu. Hôm nay Tần Vãn Thiên gây ra việc như thế, e là đệ đệ của ta sẽ không cam lòng. Tất nhiên các đại gia tộc cũng sẽ không an phận, đến lúc đó thế cân bằng sẽ bị phá vỡ hoàn toàn.

- Thế cân bằng?

Túy Tửu Tiên nghe như lọt vào trong sương mù, dường như càng ngày càng không hiểu gì nữa.

- Dòng dõi Sở Vương ta tuy là không phải người lương thiện gì, nhưng ngươi thật sự cho rằng nhà ta sẽ ra tay với các vị trung thần không có sự uy hiếp nào sao? Đệ đệ Sở Thiên Kiêu ta cũng là rồng trong loài người, sao lại có thể nhỏ mọn như thế được.

Người thanh niên dường như có chút phiền muộn uống cạn ly rượu rồi sau đó lập tức dời chân.

- Phản quân một năm chưa dẹp yên, chủ tướng Tần phủ lại vẫn bình yên vô sự. Không phải là hoàng thất nước Sở vô năng, chỉ là nước Sở không muốn bình định mà thôi. Đây chính là thế cân bằng.

Người thanh niên chậm rãi bước đi, bóng dáng dần dần biến mất, nhưng Túy Tửu Tiên vẫn sững ra ngắm người nhìn bóng dáng người thanh niên.

Một lát sau, Túy Tửu Tiên cười khổ một cái, thì thào:

- Chẳng trách hắn thả làm một vương gia tiêu dao, cuộc đời tranh đoạt đấu đá như thế này quả thật chẳng thú vị chút nào. Vẫn là say rượu khiến người ta khoái chí hơn.

Tần Vãn Thiên đã quay về Học viện Đế Tinh.

Lúc này Nhậm Thiên Hành, Mạc Thương, Nhược Hoan đều có mặt trong sân của hắn, chỉ thấy Nhậm Thiên Hành cảm thán:

- Vãn Thiên, lần này ngươi có thể giành được vị trí thứ nhất đúng là khiến mọi người bất ngờ. Tên gia hỏa nhà ngươi cũng không chịu nói rõ tình hình trước đó một tiếng để học viện Đế Tinh chuẩn bị vẹn toàn, lần sau đừng có xúc động như thế nữa.

- Ta cũng không ngờ việc tranh đoạt vị trí thứ nhất Quân Lâm yến lại mạo hiểm như thế. Cửu Huyền cung lại dùng thủ đoạn như dê hèn đến vậy.

Tần Vãn Thiên cười khổ một cái. Kỳ thực, hắn vẫn còn quá trẻ tuổi, những thứ hắn có thể lường trước được thật sự quá ít.

Hắn mới mười bảy tuổi, sự từng trải đâu sao cũng có hạn, rất nhiều chuyện cũng không cách nào nghĩ cho chu toàn được.

- Có điều cũng may là Công Dương Hoàng tiền bối xuất hiện, may là hữu kinh vô hiểm.

Nhậm Thiên Hành mỉm cười. Bọn họ vốn còn đang phiền muộn không biết ai có thể cản được Lạc Thiên Thu, nào ngờ Tần Vãn Thiên đã làm được. Chuyện này thật sự rất đáng để vui mừng.

- Người định nào đi lên tầng thứ bảy Thiên Tinh các xem thử thế?

Nhậm Thiên Hành lại cười một cái, khiến cho ánh mắt của Tần Vãn Thiên lóe lên một tia sắc lạnh.

Thiên Tinh các tầng bảy thân bí trong lời đồn kia có bí mật gì đây?

Tại sao lúc trước sau khi cha của Lạc Thiên Thu lên trên đó lại một mực muốn lên thẳng tầng thứ tám, hơn nữa còn không tiếc để cho con trai hắn là Lạc Thiên Thu đến học viện Đế Tinh tranh giành cơ hội như thế.

- Để ngày mai ta đón phụ thân ra ngoài xong cái đã.

Tần Vãn Thiên cũng không vội, Thiên Tinh các vẫn ở đây chứ có chạy đi đâu nào đâu.

- Cũng được, ngày mai ta sẽ sai người cùng đi với người. Hôm nay nhất định phải chú trọng sự an nguy của người mới được.

Nhậm Thiên Hành nói với vẻ thận trọng, hắn đương nhiên cũng biết mối nguy sau khi tài năng được bộc lộ.

Tình hình ở hoàng thành này vô cùng phức tạp, nước sâu khôn cùng. Nên bắt đầu từ giờ phút này chỉ cần Tần Vãn Thiên bước ra khỏi học viện Đế Tinh thì nhất định phải được bảo vệ nghiêm ngặt.

- Được!

Tần Vãn Thiên gật đầu. Tuy Cửu Huyền cung và hoàng thất sẽ không lộ mặt đối phó hắn, nhưng không ai biết được ở trong bóng tối thế nào. Huống hồ gì các thế lực ở hoàng thành lại rắc rối phức tạp, Diệp gia và Âu gia cũng đang như hổ rình mồi.

Lúc này, trong không trung truyền đến một tiếng hạc kêu. Nhậm Thiên Hành ngẩng đầu lên thì lập tức trông thấy một con hạc trắng đang bay tới, không khỏi mỉm cười nói với Tần Vãn Thiên:

- Ta đi trước đây, người cứ nghỉ ngơi cho tốt.

Nói xong, Nhậm Thiên Hành và Mạc Thương liếc nhau một cái rồi cùng mỉm cười đứng dậy rời đi.

Bạch hạc lượn vòng trong không trung rồi đáp xuống. Trên lưng nó có hai cô thiếu nữ, đứng là Mạc Khuynh Thành và Nặc Lan.

- Sao cô lại tới đây?

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trên bạch hạc, mặt lộ ý cười.

- Cứ nghĩ người ở đây cũng bận sắp xong rồi nên đến chúc mừng người một tiếng.

Mạc Khuynh Thành mỉm cười.

- Mau xuống đây ngồi đi.

Tần Vãn Thiên nói với Mạc Khuynh Thành.

Mạc Khuynh Thành khẽ gật đầu, hai cô thiếu nữ cùng nhau nhảy xuống từ trên lưng bạch hạc, chỉ có Nặc Lan nói với Tần Vãn Thiên:

- Tiểu tử thôi, trước đây Khuynh Thành chưa từng chủ động đi thăm ai đâu đấy, người phải nắm bắt cơ hội cho chặt vào.

- Ấc...

Tần Vãn Thiên trừng mắt nhìn, lại thấy Mạc Khuynh Thành liếc Nặc Lan một cái, nói:

- Rõ ràng là cô xui ta qua đây chơi mà.

- Có ư? Sao ta lại không nhớ gì hết vậy ta?

Ánh mắt Nặc Lan ngược lên bầu trời, có chết cũng không chịu thừa nhận.

- Đừng để ý đến lời cô ấy.

Mạc Khuynh Thành nói với Tần Vãn Thiên. Lại trông thấy Tần Vãn Thiên vẫn luôn dán chặt mắt nhìn cô ấy, khiến cho đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành có vài phần e lệ rụt rè.

Mạc Khuynh Thành trong con mắt của các tuấn kiệt hoàng thành vừa lạnh lùng vừa cao ngạo. Cô biết rõ những người kia tiếp xúc với mình đều có mục đích riêng nên tự nhiên cũng không thấy thích.

Nhưng chung quy vẫn là một thiếu nữ thuần khiết giản dị, nào có thể thật sự lạnh như băng được. Nên cô khó mà địch nổi trước cái nhìn trực diện nóng bỏng như thể này của Tần Vãn Thiên, hai má chợt ửng đỏ.

Trong chớp mắt không khí trở nên có phần ngưng đọng, dường như lại có chút ái muội, khiến cho Nặc Lan cười khúc khích nói:

- Hai người các người có cần ta tránh mặt đi một lúc không?

- Người đi chết đi!

Mạc Khuynh Thành hoàn toàn cạ lờ với Nặc Lan, biết thế thì không mang cô ra ngoài làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Mạo hiểm

Mạc Khuynh Thành thật sự cạ lờ với Nặc Lan rồi.

Nha đầu này có tình gây thêm phiền phức cho cô đây mà. Chỉ thấy Nặc Lan lúc này đang cười hi hi nhìn cô, sau đó nói:

- Được rồi, được rồi! Cô bảo ta đi thì ta đi vậy.

Nói xong, Nặc Lan liếc mắt nhìn Mạc Khuynh Thành với hàm ý 'cô hiểu mà', sau đó lại cười hi hi nhìn Tần Vãn Thiên một cái, mở miệng nói:

- Tiểu tử thôi, nhớ nắm bắt cơ hội đấy nhé. Cơ hội như thế này thực là ngàn năm có một đấy, trong hoàng thành không biết bao nhiêu người thăm mền nha đầu kia, chỉ có điều người nào đó tựa như bị quỷ ám mắt rồi.

Vừa nói xong thì Nặc Lan lại cười ha ha rồi đi khỏi nơi này, thực sự để không gian riêng cho Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành.

Việc này trái lại lại khiến cho Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành đều không biết nói sao.

Đặc biệt là lờ mà nha đầu kia nói ra lại khá ái muội.

Điều này đã khiến hai người thoát cái trở nên im lặng, không biết nên nói cái gì cho phải nữa.

Tần Vãn Thiên nhìn Mạc Khuynh Thành một cái. Làn da trắng như ngọc, dáng người cao thon thả, dung nhan tuyệt mỹ, dường như đến cả hơi thở của cô cũng có thể cảm nhận thấy được. Tần Vãn Thiên bất giác lại nhìn cô đến ngơ ngẩn cả người.

Đối với một người thiếu niên trẻ tuổi như hắn đây mà nói thì sức quyến rũ của mỹ nữ là quá lớn, đặc biệt là mỹ nữ ở trước mặt còn vô cùng tốt với hắn.

Lúc này trong lòng Tần Vãn Thiên rốt cuộc không nhịn được mà nghĩ nếu như Mạc Khuynh Thành thật sự trở thành người yêu của mình, vậy thì sẽ như thế nào đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Vãn Thiên vẫn thật sự có chút nhập thần rồi.

Mạc Khuynh Thành cảm nhận thấy ánh mắt của Tần Vãn Thiên, gương mặt liền e lệ rụt rè lại mang theo vài phần kinh diễm, nhưng tên gia hỏa kia vậy mà cứ nhìn mình đăm đăm, điều này khiến cho Mạc Khuynh Thành gãi chân, gắt giọng nói:

- Người nhìn cái gì vậy hả?

- Ặc...

Tần Vãn Thiên chớp chớp mắt, dường như bây giờ mới chú ý đến thái độ thất lễ của mình, không khỏi có chút ngưng đọng, cười nói:

- Đương nhiên là nhìn ngắm mỹ nữ rồi.

- Hừ!

Mạc Khuynh Thành khề hừ một tiếng, có điều đương nhiên không phải là tức giận, đáng vẻ hỗn độn này trong xinh đẹp còn mang theo vài phần ngây thơ

và đáng yêu.

- Đúng rồi, tên gia hỏa nhà ngươi sao lại lỗ mãng như thế! Bị Cửu Huyền cung ám toán, hơn nữa ngươi đã có thực lực tranh đoạt vị trí thứ nhất Quân Lâm yến thì nên nói với học viện Đế Tinh một câu chứ. Ngươi có biết rằng lần này nguy hiểm như thế nào khôn? May là ngươi may mắn đấy.

Trong lời nói của Mạc Khuynh Thành dường như mang theo vài phần trách móc, tên gia hỏa này vậy mà lại khiến người ta toát mồ hôi lạnh thay hắn, đúng là to gan mà.

- Cửu Huyền cung là thế lực lớn như vậy, ta nào biết bọn họ sẽ dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế đâu.

Tần Vãn Thiên cười khò nói.

- Hừ, từ nay về sau cũng không thể sơ suất như vậy được nữa. Mục đích của Cửu Huyền cung lần này chính là để Lạc Thiên Thu giành được vị trí thứ nhất Quân Lâm yến. Thấy việc bị ngươi phá hỏng thì làm gì có chuyện không ám toán ngươi được.

Mạc Khuynh Thành không còn gì để nói. Tên gia hỏa này cũng đã trải qua không ít đau khổ rồi, tại sao tâm tư lại vẫn còn đơn thuần như vậy cơ chứ.

Đương nhiên, việc hắn không thể ngờ tới rằng người khác sẽ hãm hại hắn cũng chứng minh được sự lương thiện và chân chất trong con người hắn. Tuy là hơi ngốc một chút nhưng cũng là người hiếm thấy.

Nếu như Tần Vãn Thiên thật sự giống như Sở Thiên Kiều với Diệp Vô Khuyết, thông minh nhưng lại tính toán chi li thì Mạc Khuynh Thành cũng sẽ không thân thiết với hắn thế này.

Chính cô là người như thế nào thì cũng thích ở bên cạnh người như thế.

- Đa tạ mỹ nữ đã nhắc nhở.

Tần Vãn Thiên cười ngây ngốc nói, xem ra sau này quả thực phải cẩn thận hơn rồi, nếu như lần này không phải có Công Dương Hoàng tiền bối ở đó thì e là thật sự sẽ rất khó mà xong việc. Vì dù sao thì cả cha của Lạc Thiên Thu là Lạc Thiên Nhai cũng đích thân đến.

Những tồn tại Thiên Cương cảnh như thế, hôm nay hắn vẫn chỉ có thể ngược nhìn. Tần Vãn Thiên không thể quên được khí thế ngút trời kia của Lạc Thiên Nhai.

- Không ngờ còn học được cả dẻo mồm nữa cơ đấy.

Mạc Khuynh Thành cười hi hi nhìn Tần Vãn Thiên.

- Nếu không thì chẳng phải sẽ bị người khác gọi thành đồ ngốc tiếp à?

Tần Vãn Thiên nhún nhún vai cười nói khiến cho đôi mắt xinh đẹp của Mạc Khuynh Thành lóe lên một cái, sau đó bật cười lên.

Hóa ra đồ ngốc này còn nhớ đến ngày tuyết hôm đó. Mạc Khuynh Thành lại không biết rằng, giờ phút ở cạnh người như cô đối lại là ai cũng khó mà quên được.

Lúc này, trong viện truyền đến tiếng bước chân.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn về phía sau, sau đó cất tiếng hỏi:

- Ai đấy?

Không có người trả lời, vẫn có tiếng bước chân, điều này khiến cho Tần Vãn Thiên nhíu mày lại. Người bình thường đến chỗ ở của hắn đương nhiên là phải thông báo trước một tiếng, trừ phi là người có mối quan hệ cực kỳ thân thiết với hắn.

Nhưng lúc này hắn trông thấy thân ảnh trước mặt đội một đầu lạp, đầu cúi gằm. Không biết là người nào nhưng lại vô duyên vô cớ đến chỗ hắn, đương nhiên là vô cùng không ổn rồi.

- Ngươi là ai?

Giọng của Tần Vãn Thiên đã lạnh đi vài phần, bức bối hỏi lại. Đây là nơi ở riêng tư của hắn, học viện cấp bốn trở lên của học viện Đế Tinh đều có thể sở hữu một trang viên độc lập trong học viện Đế Tinh.

- Cẩn thận!

Mạc Khuynh Thành thấp giọng nói, chỉ thấy đối phương tiếp tục đi về phía trước, điều này khiến cho Tần Vãn Thiên cũng cảm thấy có phần không bình thường.

- Ta là...

Người kia chậm rãi nói, sau đó ngẩng đầu lên, Tần Vãn Thiên trông thấy một khuôn mặt đã được che kín, mảnh khăn đen đã hoàn toàn che kín gương mặt của người đó, chỉ để lộ ra đôi mắt sắc bén.

Đột nhiên có một cỗ sát ý cực kỳ kinh khủng phát ra từ trên người của đối phương, dường như mang theo cả cơn lốc sát phạt lao thẳng tới chỗ Tần Vãn Thiên.

- Là người sẽ giết chết ngươi!

Lời vừa dứt, chỉ thấy hán đạp chân vào khoảng không, trong giây lát tung ra một chương ấn về phía Tần Vãn Thiên, đúng là thần thông Thiên Thủ ấn mà Tần Vãn Thiên đã từng tu hành. Một chương ấn vừa được tung ra, dường như vô số thủ ấn không ngừng đánh về phía Tần Vãn Thiên, uy lực vô cùng đáng sợ.

Về mặt Tần Vãn Thiên cứng lại, trong tay hán bỗng nhiên xuất hiện Phương Thiên Họa Kích, chân đạp một cước về phía trước. Mặc dù rõ ràng biết đối phương là cường giả Nguyên Phủ cảnh, nhưng hán vẫn không hề do dự mà tiến về phía trước chứ không lùi về sau, bởi vì Mạc Khuynh Thành cũng đang ở bên cạnh hán.

- Lùi lại!

Đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành cứng đờ lại, cơ thể cô xông về phía trước, tuy rằng Tần Vãn Thiên thường hay ngốc nghếch nhưng những lúc thế này tốc độ phản ứng của hán lại nhanh đến nỗi khiến người ta kinh ngạc, Phương Thiên Họa Kích đánh ra và chạm với chương ấn của đối phương.

Tần Vãn Thiên với cảnh giới Luân Mạch bây giờ thì cho dù lực công kích có mạnh thêm đi chăng nữa cũng không thể nào chống đỡ được lực công kích đáng sợ như thế. Tiếng âm ầm cực lớn vang lên, Phương Thiên Họa Kích trong tay hán trực tiếp bị đánh bay đi mất, cơ thể cũng bị công kích đến thổ huyết đập vào phía trên cái ghế đá. Ngay cả ghế đá cũng bị vỡ nát. Có thể thấy lực lượng mạnh đến cỡ nào.

Khí thế của Mạc Khuynh Thành lúc này được bộc phát ra hết, thế mà lại có khí tức đáng sợ của Nguyên Phủ cảnh. Tình cảnh này khiến cho người đeo mặt nạ kia cũng lại trong nháy mắt, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, hán nhất định phải giết chết Tần Vãn Thiên trong thời gian ngắn nhất, bằng không hán sẽ vượt mất cơ hội.

Hán bước về phía trước, sát ý tỏa ra dữ dội, hung hăng tung ra vài chương ấn đáng sợ về phía Mạc Khuynh Thành. Chương ấn ầm ầm kéo về phía Mạc Khuynh Thành khiến cho lục phủ ngũ tạng của Mạc Khuynh Thành chấn động, bước chân không ngừng lùi về phía sau, căn bản không ngăn được đối phương.

- Chạy đi, hán ta không có nhiều thời gian đâu!

Mạc Khuynh Thành hét lên, dường như cũng là đang thông báo cho các vị cường giả của học viện Đế Tinh.

Tần Vãn Thiên cũng biết Mạc Khuynh Thành nói không hề sai, hán căn bản không ngờ tới có người dám động thủ với hán ở học viện Đế Tinh. Nhậm Thiên Hành cũng quá sơ suất. Hán chỉ nghĩ ngày mai lúc Tần Vãn Thiên ra ngoài phải phải người hộ vệ cho sự an toàn của Tần Vãn Thiên mà thôi.

Nhưng rõ ràng kẻ địch của hán cũng thông minh hơn thế. Không chỉ thông minh mà còn có khả năng thâm nhập vào nội bộ học viện Đế Tinh.

- Oong!

Tiếng gió điên cuồng gào thét. Tần Vãn Thiên trực tiếp vung Phương Thiên Họa Kích ra, nhưng căn bản không ngăn được đối phương, chỉ thấy bàn tay cường giả vỗ một cái, Phương Thiên Họa Kích liền bay ra ngoài, mà cơ thể hán dường như lướt trong không trung đánh về phía Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên dùng tới cả Cửu Thiên Côn Bằng quyết, tốc độ của Tần Vãn Thiên lùi về phía sau giống như một ảo ảnh, hán chỉ cần thời gian cực ngắn như vậy là đủ rồi. Đối phương sẽ không đi đã thương Mạc Khuynh Thành làm gì, hán chỉ cần kéo dài thời gian là được.

- Kẻ nào dám làm càn ở học viện Đế Tinh!

Một tiếng gầm giận dữ truyền đến làm chấn động cả vùng trời học viện Đế Tinh. Ánh mắt người đó lóe lên một cái, trong mắt dường như có chút luồng cuồng, một vị cường giả cảnh giới Nguyên Phủ như vậy đương nhiên sẽ không muốn chịu bỏ mạng theo sau khi giết Tần Vãn Thiên.

Đến được cảnh giới bây giờ của hán thì không thể cam tâm tình nguyện làm tử sĩ của người khác được.

- Tiểu Bạch!

Mạc Khuynh Thành tựa hồ đã nhận ra được ánh mắt của hán, hét gọi về phía bạch hạc. Bạch hạc đáp xuống từ trong không trung, móng vuốt sắc nhọn trực tiếp bắt lấy người kia.

- Cút đi!

Người đó nổi giận tung ra một chương vào không trung, nhưng bạch hạc lại là yêu thú cấp bảy, bản thân vốn đã bằng võ tu của Nguyên Phủ cảnh, nào có dễ dàng thoát khỏi như vậy.

Người đó bộc phát đến cạn kiệt, điên cuồng đánh ra mấy chương công kích liên tục, bạch hạc phát ra tiếng kêu thê thảm, rồi rơi xuống bên cạnh, người

đó lại tiếp tục muốn đánh về phía Tần Vãn Thiên.

- Không kịp nữa rồi!

Ánh mắt người đó cực kỳ nôn nóng, hội tụ sức mạnh khổng lồ tung ra một cỗ khí tức bén vô hạn về phía Tần Vãn Thiên, giống như khí tức của lợi kiếm. Muốn xuyên thủng cơ thể của Tần Vãn Thiên.

- Nằm xuống!

Vừa nãy khi bạch hạc đang kéo dài thời gian thì Mạc Khuynh Thành đã đến gần Tần Vãn Thiên, lúc này cơ thể cô trực tiếp nhào về phía Tần Vãn Thiên, đẩy Tần Vãn Thiên ngã xuống đất, khí tức sắc bén kia đã lướt ngang qua sống lưng lạnh toát.

- Thời gian không kịp nữa rồi!

Ánh mắt người đó rất khó coi, lại tung ra một chương án nữa. Sau đó không để ý tới sự sống chết của hai người Tần Vãn Thiên, quay đầu bỏ chạy, e là phải tạm thời chừa cái mạng của Tần Vãn Thiên lại đó.

Một tiếng ầm cực lớn vang lên, sau đó Tần Vãn Thiên cảm giác có một cỗ sức mạnh đáng sợ đập thẳng lên người hắn. Hắn ho ra một ngụm máu tươi nhưng căn bản không rảnh để nghĩ đến thương thế của mình, lúc này hắn chỉ muốn biết người nằm trên lưng hắn thế nào mà thôi.

- Khuynh Thành!

Tần Vãn Thiên hét lên một tiếng, hắn bây giờ cảm thấy trái tim đang đập dồn dập, hắn đang rất sợ hãi.

Một giọt máu tươi đỏ sẫm nhỏ xuống bên cạnh Tần Vãn Thiên, điều này khiến cho Tần Vãn Thiên cảm thấy luồng cuồng凛 sợ hãi từ tận đáy lòng. Hắn không dám nhúc nhích lấy một cái.

- Ta không sao.

Một thanh âm rất khẽ truyền đến, song thanh âm nhỏ bé này khi vào trong tai của Tần Vãn Thiên lại giống như một âm thanh tự nhiên.

Trên lưng hắn đột nhiên trở nên nhẹ bẫng, bóng hình đó đã trườn xuống, lăn qua bên cạnh hắn, khuôn mặt đối diện với hắn.

Dung nhan khuynh thành gần trong gang tấc khiến người ta không thở nổi, trông thấy vẻ tiêu tụy tái nhợt trên khuôn mặt ấy cùng vết máu nơi khóe môi. Tần Vãn Thiên cảm thấy bản thân bất lực vô cùng.

- Nguy hiểm thật đấy.

Mạc Khuynh Thành cười với hắn một cái, nụ cười kia dường như lại làm say lòng người.

"Là kẻ nào? Kẻ nào dám ám sát mình ở trong học viện Đế Tinh chứ?"

Trong lòng Tần Vãn Thiên nổi giận, có một luồng sát ý cực kỳ mãnh liệt.

Rốt cuộc là ai, sau Quân Lâm yên mà vẫn còn không tiếc bất cứ giá nào để giết hắn?

Tần Vãn Thiên run rẩy vươn tay ra nhẹ nhàng lau đi vết máu bên khóe môi của Mạc Khuynh Thành. Hắn tuy cười, nhưng trái tim vẫn còn lạnh lẽo vô ngần.

- Có thật là không sao không?

Tần Vãn Thiên nhẹ giọng hỏi.

- Ta có đan dược mà.

Mạc Khuynh Thành lấy ra một viên đan dược từ trên người rồi đút vào trong miệng mình, sau đó nói với Tần Vãn Thiên:

- Người có thể dìu ta đứng dậy được không?

Lúc nói ra những lời này, trên khuôn mặt trắng bệch của cô lại phủ một ráng mây đỏ lửng.

- Ừ.

Tần Vãn Thiên gật gù đầu, sau đó hắn đỡ lấy cơ thể của Mạc Khuynh Thành dậy, nói:

- Cô điều tức một chút đi.

- Được.

Mạc Khuynh Thành nhắm mắt lại, bắt đầu điều tức.

Lúc này có người lục tục đến, bọn họ điên cuồng tìm kiếm trong hư không. Cùng lúc đó cũng có người đáp xuống xem xét thương thế của Tần Văn Thiên và Mạc Khuynh Thành.

- Là ai dám to gan như thế.

Cổ lão trông thấy Mạc Khuynh Thành bị thương thì lộ ra vẻ đau lòng, phần nộ tốt cùng.

- Đối phương đã trốn đi trước khi chúng ta đến, thậm chí không kịp giết Tần Văn Thiên, rõ ràng là biết rõ không kịp, nếu chậm một bước thì ngay cả bản thân hãn cũng không chạy thoát được. Nhưng thời gian ngắn như vậy, không thể nào thoát khỏi học viện dưới con mắt của chúng ta được.

Trong hư không, thần sắc của Nhậm Thiên Hành tái nhợt, hãn đã quá sơ suất.

Hắn chỉ nghĩ đến bên ngoài học viện, nhưng lại không ngờ rằng lại có kẻ ám sát ngay bên trong học viện Đế Tinh.

- Ý ngươi là học viện Đế Tinh chúng ta có nội tặc sao.

Ánh mắt Cổ lão vô cùng sắc bén, sát ý bắn ra mãnh liệt.

Sát ý trên người Tần Văn Thiên cũng cực kỳ mãnh liệt.

Hắn bộc lộ tài năng trên Quân Lâm yến nên xem ra có người muốn đưa hắn vào chỗ chết đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Tần xuyên ra tù

Học viện Đế Tinh, quanh sân riêng của Tần Văn Thiên nhanh chóng rối loạn hết cả lên, chung quanh được bao phủ kín kẽ.

Tần Văn Thiên vừa đạt được vị trí đứng đầu Quân Lâm yến thì đã bị người ta ám sát. Đây rõ ràng là chuyện mà học viện Đế Tinh tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ được. Nếu không tìm ra được thể lực đứng sau lưng tên sát thủ này thì rất có thể chuyện tương tự sẽ xảy ra lần nữa.

- Văn Thiên, đối phương sử dụng năng lực gì thế?

Cổ lão đi bên cạnh Tần Văn Thiên mở miệng hỏi.

- Thiên Thủ ấn, ngoài ra trong thời khắc cuối cùng có vệt vàng đánh ra một thần thông sắc bén giống như kiếm khí, nhưng ta cứ cảm thấy có cái gì đó không đúng. Đối phương đang cố ý che giấu thủ đoạn của mình, nên không dám phóng thích Tinh Hồn ra.

Tần Văn Thiên trả lời cận kề.

- Đúng là như thế.

Cổ lão gật đầu, Thiên Thủ ấn có trong Thiên Tinh các tầng năm học viện Đế Tinh nên cũng không phải là thần thông cấm kỵ gì. Số người tu luyện Thiên Thủ ấn mà học viện điều tra được cũng có rất nhiều.

- Phái người đi hỏi người bảo vệ Thiên Tinh các tầng năm ngay xem có ai mượn xem thần thông Thiên Thủ ấn trong một tháng gần đây không. Bất kỳ ai cũng phải điều tra cho ra.

Nhậm Thiên Hành đứng trên không trung ban bố mệnh lệnh, giờ phút này hắn đang cực kỳ phần nộ.

Người bên dưới rời đi, cùng lúc đó có rất nhiều trưởng lão đáp trên hư không đi tới, sắc mặt của ai cũng vô cùng khó coi, hỏi:

- Có người muốn đối phó với Tần Văn Thiên?

- Thật là to gan!

Mỗi một người đều cất giọng chỉ trích lạnh lùng, còn Nhậm Thiên Hành lại nhìn chằm chằm vào bọn họ chất vấn:

- Hiếm khi các người tụ lại thế này đây.

Thần sắc của bọn họ đều cứng lại, sau đó cảm thấy lạnh cả lòng. Đây rõ ràng là Nhậm Thiên Hành đang nghi ngờ vài người trong số họ.

- Lần ám sát này không phải chuyện đùa, cho dù là ai cũng bị tình nghi. Hơn nữa có thể khẳng định rằng đây là nội gián của học viện Đế Tinh chúng ta. Tuy rằng có thể sẽ không liên quan gì đến các vị nhưng để có thể bắt được kẻ này thì cần phải điều tra từng gốc cây ngọn cỏ.

Lời nói này của Nhậm Thiên Hành khiến cho mọi người đều gật đầu tán thành, chợt có một người mở miệng giải thích:

- Ta và Dao Phong đi được nửa đường thì thấy bọn họ, vừa biết được xảy ra chuyện lớn thì mọi người cùng đến đây xem thử.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên nhìn về người vừa nói chuyện, người này không ai khác chính là Khurong Chấn.

“Khurong Chấn có thù với ta, có lẽ người này muốn giết ta. Nhưng đây lại là học viện Đế Tinh, hắn sẽ không mạo hiểm đến mức ra tay với ta trong khoảng thời gian nhạy cảm này đâu.”

Tần Vãn Thiên thầm suy đoán trong lòng, chỉ có thể nói rằng Khurong Chấn có khả năng ra tay nhưng xác suất để khả năng này xảy ra vẫn khá nhỏ.

Nhậm Thiên Hành trầm mặc một lúc rồi nói ngay:

- Trong hai ngày nay, tất cả những người Nguyên Phủ cảnh của học viện Đế Tinh đều đi đến Chấp Pháp điện một chuyến, trình bày rõ ràng rành mạch hành tung của mình, mong mọi người cố gắng phối hợp.

Câu nói của Nhậm Thiên Hành làm cho nội tâm của mọi người đều run rẩy. Đây chính xác là kiểm tra toàn bộ học viện rồi, hơn nữa ai đã đạt tới Nguyên Phủ cảnh đều là những tồn tại có chức vị cao trong học viện. Ấy vậy mà Nhậm Thiên Hành vẫn muốn điều tra, e rằng nếu như không bắt được hung thủ thì sẽ không dừng tay, điều này có thể thấy được hắn coi trọng Tần Vãn Thiên đến đâu.

- Được rồi, các người đi đi.

Nhậm Thiên Hành mở miệng tiễn khách, cả đám đều vội vàng rời đi sau đó hắn quay sang Tần Vãn Thiên dặn:

- Hai người các người cố gắng điều dưỡng cho tốt, cứ giao cho ta xử lý việc này đi.

- Vâng!

Tần Vãn Thiên gật đầu rồi ngồi xuống nhìn Mạc Khuynh Thành. Hắn không sao cả nhưng nếu vừa rồi không có Mạc Khuynh Thành thì e rằng đã không còn Tần Vãn Thiên hắn nữa, vừa nghĩ thế thì đáy lòng hắn dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Gương mặt của thiếu nữ bắt đầu hồng hào lên theo thời gian, Tần Vãn Thiên cũng an tâm hơn. Tác dụng của đan dược rất kinh người, hèn gì những luyện đan sự lợi hại còn hiếm thấy hơn cả luyện khí sư.

Ngồi xuống một lúc lâu, Tần Vãn Thiên thấy gương mặt Mạc Khuynh Thành trừ việc khôi phục sắc hồng phon phớt thì lại thêm một tia đỏ ửng. Hình ảnh đó làm tim của hắn đã đập thành thịch, đúng là động lòng người mà.

- Người cứ nhìn chăm chăm mãi thế thì cô ấy không dám mở mắt đâu.

Không biết từ bao giờ Nặc Lan đã xuất hiện trong sân nhỏ.

Cô vừa dứt lời thì Mạc Khuynh Thành lập tức mở mắt, đôi mắt đẹp như nước đã khôi phục thân thái xưa cũ. Cô tròn trĩnh mắt nhìn Tần Vãn Thiên, gương mặt vẫn lộ ra vài phần e lệ.

- Ăn nói duyên thuyên.

Mạc Khuynh Thành đứng dậy trách Nặc Lan khiến cho Tần Vãn Thiên ngồi đó chớp chớp mắt rồi nở nụ cười. Xem ra bởi vì hắn nhìn chăm chăm nên Mạc Khuynh Thành không dám mở mắt rồi.

- Tiểu Bạch, tội cho mày quá.

Mạc Khuynh Thành cho con bạch hạc ăn một viên đan dược.

Tần Vãn Thiên đứng dậy nhìn bóng lưng Mạc Khuynh Thành. Vừa thấy đôi phương xoay người, đôi mắt dịu dàng linh động nhìn hắn nở nụ cười. Hai tiếng cảm ơn mà lại chẳng nói nên lời, không phải hắn không muốn nói mà là chúng chưa đủ để biểu đạt hết tình cảm trong lòng hắn.

- Sau này nhất định sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa, ta sẽ bảo vệ cô.

Tần Vãn Thiên thốt lên một câu làm đôi mắt xinh đẹp của Mạc Khuynh Thành chớp chớp. Ngay sau đó cô đỏ mặt nói ngay:

- Ai cần người bảo vệ chứ?

Nói xong thì cô đi lên lưng Bạch Hạc bảo:

- Tiểu Bạch, chúng ta đi thôi.

Nặc Lan cũng đi lên rồi liếc nhìn Tần Vãn Thiên cười trừ:

- Da mặt dày lắm nha.

Bạch hạc bay lên trên không, khi người ấy đã đi xa, Tần Vãn Thiên còn ngẩng đầu nhìn lên trên không rồi cười ngây ngô. Hình như lời nói mới vừa rồi có phần mờ ám thì phải.

Hơn nữa, tu vi của Mạc Khuynh Thành bây giờ là Nguyên Phủ cảnh. Hiện tại hẳn lấy cái gì để bảo vệ cho Mạc Khuynh Thành đây?

Nghĩ đến đây, Tần Vãn Thiên xoay người lặng lẽ tiến bước tu hành.

Lòng tin để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn đã ngày càng mãnh liệt.

Ở một nơi sâu trong Hắc Âm Sâm Lâm có một toà thành tối tăm tịch mịch, tọa lạc tại nơi này như một vùng đất bị vứt bỏ.

Bên trong Hắc Bảo, từng một nhà tù đều được chế tạo từ những kim loại cứng rắn lạnh băng. Thi thoảng mới thấy có một vài người sống ở trong cái nơi lao tù buốt giá heo lánh này

Đây là một toà ngục giam giá lạnh, bên trong chỉ toàn là âm khí, trên con đường nhỏ băng lãnh đang truyền ra từng tiếng bước chân vang vọng trong đêm bóng tối như thể đây là âm thanh duy nhất trong Hắc Bảo.

- Tần Xuyên.

Bỗng dưng có một giọng nói lạnh lùng truyền đến, trong một căn nhà tù, đôi mắt đục ngầu của Tần Xuyên mở ra, mái tóc dài lay động để nhìn cho rõ bóng người bên ngoài. Hình như vẫn chưa đến giờ đưa cơm mà?

Ngay sau đó, ông nghe thấy tiếng khoá sắt được mở ra, tình cảnh này khiến cho đôi mắt của Tần Xuyên loé lên tia sáng lạnh băng, lại tính giờ thủ đoạn gì nữa à? Có người tiến đến cởi bỏ xiềng xích trên người ông, việc này làm ông cảm thấy khó tò mò.

- Đi đi!

- Đi đâu?

Tần Xuyên cắt giọng lạnh lùng.

- Đi ra ngoài.

Người nọ không trả lời câu hỏi của Tần Xuyên, ông cay màu nhưng vẫn đi theo người nọ ra khỏi nhà giam.

Người đi đằng trước dẫn Tần Xuyên ra ngoài, còn một người ở lại phía sau khoá căn nhà giam lại rồi liếc ngay sang nhà giam đối diện hừ lạnh, mắng:

- Con mẹ nó chứ tên này may mắn phết, nhận được một đứa con nuôi đứng đầu Quân Lâm yến!

Nói xong câu đó thì hắn cũng rời khỏi.

Căn nhà giam đối diện vẫn lạnh lẽo như trước, có một bóng người hơi hơi động đậy rồi mở mắt. Đôi mắt già nua đục ngầu đó ánh lên nét sắc bén.

Người đó hiển nhiên chính là cha của Tần Xuyên, Tần Hạo.

Bên ngoài Hắc Bảo, Tần Xuyên hít thật sâu bầu không khí tươi mới, cảm nhận được cái ẩm ướt của buổi sáng sớm, ông lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bây giờ toàn bộ xiềng xích trên người ông đều đã được mở ra, hơn nữa bên cạnh ông chỉ còn lại hai tên có thực lực không quá mạnh.

Câu nói “ngươi tự do” cứ quanh quẩn trong tai ông làm ông có cảm giác không thật chút nào.

Đây là âm mưu ư?

Đứng ở đó thật lâu, Tần Xuyên mới mở miệng hỏi lại:

- Đi đâu?

- Về hoàng thành, đi thôi!

Một người trong số đó trả lời, bọn họ đi vào trong Hắc Âm Sâm Lâm.

Ánh mặt trời ấm áp dần, đám người Tần Xuyên đi xuyên qua Hắc Ám Sâm Lâm, cuối cùng thì cũng đi ra khỏi khu rừng lạnh lẽo này. Ông lại thấy những con người sôi nổi, không còn không khí trầm lắng và những kiến trúc ấm áp của con người.

Nhưng những thứ này không quan trọng nữa, bởi vì Tần Xuyên đã thấy được hai gương mặt quen thuộc.

- Phụ thân!

Tần Dao bật khóc rồi lao thẳng về phía trước, vùi đầu vào trong ngực Tần Xuyên.

Tần Văn Thiên cũng đi đến bên cạnh Tần Xuyên, nói:

- Phụ thân.

- Dao nhi, Văn Thiên, chuyện gì đã xảy ra thế này?

Tần Xuyên có phần không hiểu tình hình hiện tại.

Tần Dao rời khỏi ngực Tần Xuyên, môi nở nụ cười xán lạn, khoe:

- Phụ thân, Văn Thiên đã lấy được hạng nhất Quân Lâm yến. Bây giờ không chỉ có học viện Đế Tinh và Thần Binh các đứng sau lưng hắn mà còn được cả tiền bối Thiên Cương cảnh yêu mến, do đó mới khiến cho tam hoàng tử Sở Thiên Kiều thả người.

- Hạng nhất Quân Lâm yến, học viện Đế Tinh, Thần Binh các, cường giả Thiên Cương cảnh!

Trong lúc nhất thời Tần Xuyên ngây ngẩn cả người rồi bỗng dưng trầm mặc. Ông nhìn Tần Văn Thiên rồi hít một hơi thật sâu, đôi mắt đục ngầu ngân ngấn nước mắt.

Tần Xuyên bước thêm một bước rồi ôm lấy Tần Văn Thiên, nước mắt tuôn dài mang theo vui mừng và sung sướng từ tận đáy lòng.

- Người đời đều nói rằng con ta không thể tu hành, nhưng Tần Xuyên ta luôn tin tưởng rằng khi con ta toả sáng thì cũng là lúc bọn người đó phải ngẩng đầu lên nhìn.

Giọng điệu của Tần Xuyên lộ ra vẻ kích động, có đứa con như thế thì còn đòi hỏi gì nữa?

Tuy đây không phải con ruột nhưng lại hơn cả con ruột.

- Đứng đầu Quân Lâm yến, e là cô Bạch Thu Tuyết kia còn không xứng để xách giày cho con đâu.

Tần Xuyên vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện nhà họ Bạch đã gây ra. Tần phủ của ông không quan trọng, quan trọng là lúc đó Bạch Thu Tuyết đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để nhục mạ Tần Văn Thiên.

- Phụ thân, lúc Văn Thiên giành được vị trí đứng đầu Quân Lâm yến, Bạch Thu Tuyết và Bạch Thanh Tùng cũng thấy được. Ngay cả tư cách tham gia mà Bạch Thu Tuyết còn không có nữa mà, chỉ có thể nhìn lên thôi.

Tần Dao đắc ý mỉm cười.

- Phụ thân, mọi chuyện đều đã qua rồi.

Tần Văn Thiên hít một hơi thật sâu.

- Đúng thế, vừa đi vừa nói chuyện.

Tần Dao nở nụ cười nói.

Người vừa áp giải Tần Xuyên đến đây đều xoay người rồi đi. Đi theo hộ tống Tần Văn Thiên là một vài cường giả học viện Đế Tinh, khi bọn họ vừa thấy Tần Xuyên thì đã gật đầu chào hỏi.

- Các vị tiền bối đều là cường giả Nguyên Phủ cảnh học viện Đế Tinh, các vị phụ trách sự an toàn của Văn Thiên.

Lời giải thích của Tần Dao càng khiến cho Tần Xuyên kinh hãi. Bây giờ Văn Thiên đi ra ngoài cũng đã có cường giả Nguyên Phủ cảnh bảo vệ rồi ư? Điều này chứng minh được rằng học viện rất xem trọng Tần Văn Thiên,

Rốt cuộc thì thiếu niên cũng đã trưởng thành, điều này làm cho ông hết sức vui mừng.

Trong hoàng cung, tại một gian phòng xa hoa, Sở Thiên Kiều ngồi dưới đất, ánh mắt lại nhìn về phía chiếc giường rồng.

Ở đó một bóng người đang nằm, sắc mặt hơi tái nhợt.

- Phụ thân, là con vô dụng, nhìn bệnh tình của người ngày càng nghiêm trọng mà lại bất lực.

Sở Thiên Kiều cất giọng áy náy khổ sở.

- Không trách con được. Ta có thể ra đi bất cứ lúc nào, ngày mai ta sẽ đi gặp lão tổ tông một chuyến. Nước Sở này, ta giao lại cho con.

Người đàn ông nằm trên giường rỗng dỗng bằng chất giọng bình thản.

- Lão tổ tông vẫn còn ở đây sao?

Sở Thiên Kiều hỏi.

- Đương nhiên rồi, nhưng mà chỉ có quân vương mới đi đến Long Uyên các được. Đây là quy củ của Sở gia chúng ta, đợi đến khi con kế vị thì đi gặp lão tổ tông. Tuy rằng lão tổ tông sẽ mặc kệ chuyện bên ngoài nhưng nếu đến thời khắc sinh tử tồn vong của Sở gia chúng ta, lão tổ tông sẽ không nhắm mắt làm ngơ đâu.

- Còn nữa, có việc gì thì con hỏi ý kiến của đại ca con nhiều chút, tuy rằng nó thất vọng về ta nhưng suy cho cùng thì nó cũng là huyết mạch Sở gia.

Người nọ lại thờ dài một tiếng, dường như quân vương nước Sở không xem nhẹ đại hoàng tử giống như trong tưởng tượng của mọi người mà trái lại, hẳn luôn hiểu rõ rằng đứa con lớn nhất của mình là con người xuất chúng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Giông tố nổi lên

Sở Thiên Kiều rời khỏi gian phòng của phụ thân hắn. Người của nước Sở không hề hay biết quân vương của nước Sở luôn trong trạng thái ốm đau bệnh tật, kể cả là những đan dược cao cấp kia cũng không có tác dụng trước bệnh tình của phụ thân hắn.

Sở Thiên ẩn ẩn còn nhớ căn bệnh này của phụ thân phát tác từ lúc Tần Vũ qua đời, sau khi Tần Phủ rời hoàng thành để đến thành Thiên Ung thì mới dần dần phát hiện ra, hơn nữa lại từ từ trở nên nghiêm trọng hơn.

Sở Thiên Kiều đi tới một toà đại điện, một vài tên thị vệ thiết huyết đứng hai bên và đi đằng trước hắn giống như thanh trường thương thẳng tắp, cả người không hề nhúc nhích y hệt như một pho tượng.

- Trước tiên triệu tập mười tên Long vệ Nguyên Phủ đến đây, hôm nay không được cho bất kì kẻ nào tiếp cận phụ vương, nhớ kĩ là bất kì kẻ nào cũng thế!

- Thứ hai, hạ lệnh cho tiền tuyến bên kia thi hành kế hoạch trăm thủ.

- Thứ ba, thông báo cho Hắc Bảo tăng cường lực lượng cố thủ ở chỗ Tân Hạo.

- Thứ tư, tất cả quân đội thống lĩnh ở hoàng cung và hoàng thành này đều phải giám sát thật kỹ người nhà của bọn chúng, nếu như người nhà chúng rời đi thì trực tiếp khống chế hoặc là giết chết!

- Thứ năm...

Sở Thiên Kiều chợt dừng lại một lát rồi nói:

- Thôi, Cửu Huyền cung bên kia để ta tự thương lượng.

Lần này hạng đầu của Quân Lâm Yến đã bị học viện Đế Tinh giành lấy chứ không rơi vào tay Cửu Huyền cung, chỉ sợ Cửu Huyền cung sẽ không đợi được đến cơ hội lần sau nữa.

Hiện giờ dường như là lúc từ từ găm nhấm khối tâm bệnh này của nước Sở, phụ tử Lạc Thiên Nhai hẳn là sẽ cho người phối hợp với hắn.

Những tên thị vệ giống như pho tượng kia di chuyển bước chân, im hơi lặng tiếng biến mất tựa hồ như chưa từng xuất hiện qua, bọn chúng đi thi hành mệnh lệnh của Sở Thiên Kiều.

Sở Thiên Kiều quay đầu nhìn vào sâu trong đại điện, ở căn phòng được thủ hộ canh chừng nghiêm ngặt kia, hẳn không tin là có kẻ đủ khả năng để len lút tiến vào đó.

Một thời gian ngắn sau khi Sở Thiên Kiêu hạ lệnh xuống, nước Sở vận hành hết như một cỗ máy, thế lực vận chuyển lớn nhất của nước Sở là phưởng Thiên Vận đường như cũng náo nhiệt hẳn lên.

Mà đồng thời lúc hần hạ lệnh xuống, toà thành u lãnh trong Hắc Âm Sâm Lâm vẫn lạnh lẽo uy nghiêm như cũ, vĩnh viễn mang theo vẻ lạnh lẽo như vậy.

Một cỗ xe ngựa đi tới phía trước Hắc Bảo, bên trong có một lệnh bài được giơ ra, cánh cổng lạnh như băng liền chậm rãi được kéo ra, một thân ảnh chậm chậm bước xuống từ trên xe ngựa, đi vào trong Hắc Bảo.

Thân ảnh trực tiếp đi đến trước nhà lao rồi nhìn vào bóng người đang ngồi bên trong, bất ngờ lại chính là Tần Hạo.

- Mở cửa.

Người cầm lệnh bài bên ngoài nhà lao lạnh lùng ra lệnh.

Tên thủ vệ khẽ liếc nhìn hần, tuy có phần do dự nhưng vẫn tháo chìa khoá xuống, cửa ngục lập tức được mở ra.

Thân ảnh đang cầm trong tay lệnh bài đi vào trong cùng với thủ vệ, tiếp tục nói:

- Tháo gông xiềng trên người hần ra cho ta.

- Không được!

Tên thủ vệ cự tuyệt, không ai có quyền làm vậy cả.

- Phập!

Vừa dứt lời, một thanh trường chuỳ sắc bén từ đằng sau đã trực tiếp cắm thẳng lên tim của hần, đồng thời một bàn tay bịt chặt lấy miệng hần, chuỳ thủ khuấy động khiến hai mắt người nọ chậm rãi nhắm lại.

Tần Hạo vẫn nhắm nghiền mắt từ từ đứng dậy, có người cầm theo bộ quần áo mới tiến vào trong, choàng lên người hần giống như đang làm một chuyện hết sức bình thường.

- Có kẻ cướp ngục!

Đột nhiên có thủ vệ tuần tra phát hiện ra tình huống phía bên này liền phát ra cảnh báo, những bóng người vừa mới tiến vào kia bắt đầu động thân, sát ý lạnh lẽo phóng ra, lập loè như u linh.

Tần Hạo cuối cùng cũng mở mắt, không hề sắc bén mà mang vẻ bình tĩnh đến lạ.

- Đã chuẩn bị xong hết tất cả chưa?

Tần Hạo hỏi.

- Vẫn còn chưa xong.

Người nọ đáp lời nhưng thần sắc Tần Hạo lại không lộ ra tia khác thường nào tựa như đã sớm dự liệu được trước.

- Xuyên thiếu gia đã được cứu ra, thế cân bằng bị đảo lộn, Sở Thiên Kiêu đã chuẩn bị động thủ, nếu còn không có hành động gì thì Sở Thiên Kiêu có thể sẽ hành quyết tướng quân bất cứ lúc nào, chúng ta chỉ có nước hành động trước hần mà thôi.

Người nọ nói năng đầu vào đấy, hần vẫn luôn gọi Tần Hạo là tướng quân giống như cũ.

- Cuối cùng vẫn phải làm kẻ địch với nước Sở sao?

Tần Xuyên nhìn nhà lao lạnh lẽo phía trước, thở dài một tiếng.

- Từ lúc Vũ vương qua đời thì đã được định trước rồi, mười hai vị tướng quân liền lập lời thề sẽ phục thù cho Vũ vương. Vì vậy trong lễ thành nhân của đời sau cũng lập nên huyết thệ, chỉ là tướng quân vẫn một mực ần nhẫn không hành động, phụ thân ta và các thúc phụ chỉ đành lấy lùi làm tiến, nghỉ ngơi lấy lại sức để bắt đầu tháng ngày chờ đợi dài đằng đẵng này.

Người nọ thấp giọng nói nhưng lời của hần lại đặc biệt nghiêm trọng, mang một cỗ thiết huyết chi khí.

Giống như đến cả cái chết của Vũ vương cũng có một đoạn lịch sử không ai biết đến.

Khi xưa lúc Vũ vương phong vân một cõi, tiên hoàng mới có thể ngồi yên trên ngai vàng, bình định tám phương.

Nhưng mà lại lại rơi vào cảnh điêu tàn cung tàn.

Đoạn lịch sử đó chỉ có những tướng quân ở tiền tuyến chiến đấu đứng đầu của nước Sở năm ấy mới hiểu rõ nội tình bên trong.

Còn người của nước Sở chỉ là nghe nhầm đồn bậy mà thôi.

Không ai biết trước đây đã phát sinh chuyện gì nhưng đoạn lịch sử ấy tuy có vẻ hết sức bình yên nhưng phía sau thực ra lại ẩn chứa một cơn phong ba đáng sợ.

Ở bên ngoài Hắc Bảo, sát lục chi khí càn quét, một đội ngũ thần bí thâm thoát đã xâm nhập vào trong tiếp ứng, toàn bộ những người này cả người mặc áo giáp, đầu đội mũ giáp giống như quân nhân thật sự, không nhìn rõ khuôn mặt nhưng sức mạnh của bọn họ đều kinh khủng đến cực điểm, chính là tinh duệ trong tinh duệ.

Thật ra năm đó sau khi Vũ vương Tần Vũ qua đời, Tần phủ chuyển tới thành Thiên Ung, những quân tinh nhuệ trong Vũ vệ đã không còn ở Tần phủ nữa rồi mà phân tán khắp nơi.

Đương nhiên Sở Thiên Kiều cũng biết một vài manh mối, nước Sở to như vậy nhưng tình báo của bọn hắn cũng vô cùng kinh khủng.

Bởi vậy từ trước đến nay trong đầu Sở Thiên Kiều không hề có ý niệm sẽ giết chết Tần Hạo và Tần Xuyên, bởi vì hắn gần như có thể khẳng định, chỉ cần Tần Hạo chết đi, nước Sở trong nháy mắt sẽ rơi vào dòng nước xoáy đáng sợ, những thế lực ẩn mình trong bóng tối kia cũng đủ để khiến vương quyền phải run sợ.

Sở Thiên Kiều không hề có động thái gì, Tần Hạo cũng vậy, trong suốt một năm nay đều duy trạng thái cân bằng này.

Nhưng một trận Quân Lâm yến dường như đã làm trạng thái cân bằng này bị cạy mở một lỗ hổng khiến cho nó có dấu hiệu bị lệch đi, vì vậy Sở Thiên Kiều quyết định sẽ không chờ đợi thêm nữa.

Ngày hôm nay, người mang tin tức của phường Thiên Vận và những thế lực trong bóng tối của tổ chức tình báo đều xoay chuyển, bọn họ tiến về khắp nước Sở thậm chí đặt chân lên vùng đất của nước Sở.

Cơ hồ như đang có một cơn lốc kinh khủng sắp xoáy vào nước Sở.

Mà người của nước Sở đối với tất cả những gì đang diễn ra, ngoại trừ số ít người ra thì đều không ai hay biết gì, đám người vẫn trải qua cuộc sống của riêng mình như trước kia, hoặc là mạo hiểm, hoặc là bình thản.

Thậm chí kẻ cả là Tần Xuyên cũng không biết những chuyện này.

Tần Hạo trước giờ chưa từng đề cập với ông.

Tần Hà cùng với Tần Dã ở tiền tuyến chiến đấu đương nhiên cũng giống như vậy.

Tần Văn Thiên lại càng không biết.

Trong tâm trí của hắn, Tần gia gia Tần Hạo luôn là một người ôn hoà, không hề giống một vị tướng quân từng trải qua sa trường.

Ông thích sự yên tĩnh, là người hoà nhã rất ít khi qua lại với bên ngoài, ấn tượng của Tần Văn Thiên với ông cũng chỉ có như vậy chứ không có quá nhiều.

Thậm chí Tần Xuyên không mấy khi khi làm phiền tới Tần Hạo, cha con cũng không thường xuyên gặp mặt, Tần Xuyên ít khi quấy nhiễu sự ưa thích yên tĩnh của Tần Hạo.

Tần Văn Thiên ở lại trong trang viên của học viện Đế Tinh, Tần Dao tự tay chuẩn bị một bàn tiệc rượu, cả nhà ba người bọn họ vui vẻ ăn uống, hưởng thụ niềm hạnh phúc đơn giản đã rất lâu rồi chưa từng có này.

- Lại đến ngày niên tế rồi, đã tròn một năm, không biết mẹ các con có còn ở thành Thiên Ung hay không.

Tần Xuyên nhớ tới mẹ từ, có phần thương cảm, thời gian một năm qua bà ấy nhất định rất lo cho mình.

- Phụ thân, có lẽ mẫu thân đã về tới thành Thiên Ung rồi, cha định lúc nào thì lên đường? Chúng ta thuận tiện về thăm mẫu thân, chắc chắn mẹ sẽ rất vui mừng đấy.

Tần Dao gấp thức ăn vào bát Tần Xuyên, vui vẻ nói.

- Ừm

Tần Xuyên khẽ gật đầu:

- Còn có nhị đệ và tam đệ nữa, tin tức về bọn họ cũng không rõ ràng, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là gia gia của các con, ông ấy vẫn đang phải chịu khổ trong Hắc Bảo.

- Gia gia sẽ không có chuyện gì đâu.

Tần Vãn Thiên nở nụ cười như đang an ủi Tần Xuyên.

- Đứa trẻ ngoan, đợi con lớn hơn một chút e rằng sẽ càng lợi hại hơn, đến lúc đó sợ là đến hoàng thất của nước Sở cũng đều phải kiêng nể con.

Tần Xuyên xoa đầu Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên của hiện tại rõ ràng đã trưởng thành nhiều hơn, thoát ra khỏi bộ dạng non nớt của một năm trước.

Nhưng bất luận hắn có lớn lên hay không thì ở trong lòng Tần Xuyên Tần Vãn Thiên vĩnh viễn đều là một đứa trẻ.

Dọc trên con đường này, Tần Xuyên liên tục nghe Tần Dao kể Vãn Thiên lợi hại ra sao, bộ dạng hơn hờ kia khiến cho cõi lòng Tần Xuyên tràn đầy vui mừng, ông không ngờ chỉ trong một năm ngắn ngủi thôi mà Tần Vãn Thiên có thể đi tới bước này.

- Tần sư đệ.

Lúc này, chỉ thấy một thân ảnh đi tới, dừng lại ở phía đằng xa, hướng về Tần Vãn Thiên hô to một tiếng.

- Sư huynh, có chuyện gì vậy?

Tần Vãn Thiên đứng dậy đi tới bên đó, đối phương chính là người điều tra về việc ám sát, hai hôm nay còn bảo vệ cho sự an toàn của hắn.

Học viện Đế Tinh cực kì coi trọng chuyện xảy ra ngày hôm qua, hiện giờ phong ba vẫn cực lớn giống như trước.

- Về kẻ đã ám sát ngươi, sau khi học viện điều tra kĩ lưỡng, đã có suy đoán rồi, e là sẽ có kết quả nhanh thôi.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên loé lên một tia sắc bén, nói:

- Vất vả cho ngươi rồi.

- Còn có một chuyện nữa, phía bên Tiêu Luật đến đòi ngươi, bảo học viện Đế Tinh chúng ta giao Tần Dao ra, hắn muốn đón Tần Dao về nước Tuyệt Vãn.

Đối phương lại nói.

- Tốt nhất là bảo người của hắn rút đi.

Trong mắt Tần Vãn Thiên loé lên tia lạnh lẽo, tất cả mọi thứ ở Quân Lâm yến là minh chứng rất rõ cho lập trường của Tiêu Luật.

- Học viện đương nhiên sẽ xử lý chuyện này. Còn một chuyện cuối cùng, bên Nhâm lão hỏi ngươi khi nào chuẩn bị đi Thiên Tinh các đấy.

Người nọ cười nói, tựa hồ như đây mới là mục đích lần này hắn đến đây, Nhâm Thiên Hành hy vọng Tần Vãn Thiên có thể nhanh chóng tiến đến tầng thứ bảy của Thiên Tinh các.

- Ta sẽ đến đó nhanh thôi.

Tần Vãn Thiên đáp lại một tiếng, hắn cũng rất muốn biết rốt cuộc Thiên Tinh các ẩn chứa bí mật như thế nào mới làm cho Cửu Huyền cung coi trọng như vậy. Lạc Thiên Nhai từng vì Thiên Tinh các mà phản bội học viện Đế Tinh, bây giờ lại nghĩ ra trăm phương ngàn kế để Lạc Thiên Thu bước vào trong đó, thậm chí còn không chút tiếc hạ độc thủ ở Quân Lâm yến.

- Được rồi, cố gắng nhé!

Đối Phương vỗ vỗ bả vai Tần Vãn Thiên rồi lập tức rời đi, thật ra trong lòng hắn cũng tò mò về Thiên Tinh các tầng thứ bảy, chỉ tiếc là hắn không giành được hàng đầu trong Quân Lâm yến, đương nhiên không có tư cách bước vào đó rồi, nhưng cũng hy vọng phần nào Tần Vãn Thiên đủ năng lực để vạch trần những điều huyền bí trong Thiên Tinh các tầng thứ bảy.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Chiến thú phổ

Đã qua một ngày kể từ khi Tần Vãn Thiên bị ám sát, học viện Đế Tinh vẫn trong trạng thái thần hồn nát thần tín như cũ nhưng học viện đã không còn phong toả nghiêm mật như vậy nữa, có thể ra vào tự do.

Sau khi Khương Chấn ra khỏi học viện Đế Tinh, thong thả đi trên đường lớn của hoàng thành, thu lại ánh mắt bình tĩnh, không biết đang nghĩ tới điều gì.

Chuyện Tần Văn Thiên bị ám sát lần này, cường độ điều tra của học viện Đế Tinh thật sự quá mức đáng sợ, hành tung của từng người một trong Nguyên Phủ cảnh tại thời điểm đó đều bị gặng hỏi cho rõ ràng, hơn nữa còn cần phải có nhân chứng từ bên thứ ba, nếu như không tra ra được đầu mối thì càng phải tiếp tục đẩy lùi thời gian về phía trước, tra xem tất cả cường giả của Nguyên Phủ cảnh trong học viện đang làm gì trước khi Tần Văn Thiên bị ám sát ngày hôm qua.

Cường độ điều tra đáng sợ cỡ này, loại trừ dần những người không có hiềm nghi loại trừ ra, chân tướng sớm muộn gì cũng bị phơi bày, tất cả chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Dường như trong lòng Khương Chấn đang có tâm sự gì đó, lông mày khẽ nhíu lại.

Chính vào lúc này, bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, khí thế trên người trong nháy mắt liền bộc phát, Tinh Hồn được phóng ra.

- Vút.

Một thanh trường thương như con độc xà âm lãnh từ phía bên cạnh phóng đến hệt như tia chớp.

Khương Chấn tức giận gầm lên một tiếng, con lóc cuồng mãnh bao phủ trên người hắn, chỉ trông thấy hắn liên tục đánh ra mấy đạo chuồng lực, chặn đứng thanh trường thương ở phía trước.

Sau đó xung quanh hắn liền xuất hiện vài vị cường giả của Nguyên Phủ cảnh, đám người đều mặc đồ đen, mặt được che kín, sát khí cuộn cuộn, chậm rãi bước tới chỗ hắn.

Đám người không nói bất kì lời nào, dường như họ tới đây cũng chỉ để giết chết Khương Chấn mà thôi.

Tình cảnh lúc này khiến cho thần sắc Khương Chấn trở nên cực kì khó coi, nổi giận nói:

- Sao nào, muốn giết người diệt khẩu à?

Vừa dứt lời, Khương Chấn liền phát hiện người xung quanh hắn đều dừng lại, một màn này khiến Khương Chấn có chút hồi hộp, trong nháy mắt sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch.

Hình như hắn cũng ý thức được rằng bản thân đã lỡ lời rồi.

Quả nhiên chỉ thấy mấy người bao quanh hắn lần lượt cúi mặt nạ xuống, để lộ ra diện mạo vốn có khiến cho sắc mặt Khương Chấn đen thui.

- Các vị đang làm gì vậy?

Những người này lại là người của học viện Đế Tinh.

Khương Chấn rõ ràng là bị tính kế rồi.

- Trưởng lão Khương Chấn, ngươi còn muốn giả bộ nữa sao?

Người đứng trước mặt Khương Chấn bất ngờ lại là Thiên Thủ trưởng lão của Chấp Pháp viện, chỉ thấy ánh mắt hắn lạnh như băng:

- Lần này sau khi loại trừ chỉ còn thừa lại hai người có hiềm nghi, mà ngươi lại là một trong số đó, quả nhiên chỉ thử một cái liền lời ra ngay. Khương Chấn, là kẻ nào đã xúi giục ngươi làm vậy?

Khương Chấn đã nói ra bốn chữ giết người diệt khẩu vậy thì rõ ràng việc ám sát Tần Văn Thiên lần này, ngoại trừ chủ ý của hắn ra vẫn còn có kẻ khác đứng đằng sau.

Tuy Khương Chấn hận Tần Văn Thiên, giữa hai người có ân oán với nhau nhưng cũng không đến mức vì lòng hận thù của mình mà liều mình đến như vậy. Trước khi ám sát, hắn đã biết rằng rủi ro rất lớn nhưng nếu như thành công thì mọi thứ đều xứng đáng, hắn sẽ rời khỏi học viện Đế Tinh, rời khỏi nước Sở.

Tiếc là hắn đã thất bại rồi.

- Ngươi cảm thấy kẻ nào có sức mạnh lớn như vậy mới có thể sai khiến ta làm việc cho hắn?

Khương Chấn cười nói.

Thiên Thủ hơi nhíu mày, lời của Khương Chấn dường như là đang có ý đem sự tình chuyển hướng sang Sở Thiên Kiêu.

Nhưng Thiên Thủ vẫn duy trì thái độ hoài nghi đối với lời nói của hắn.

Nhìn về phía Khương Chấn, trong mắt hắn loé lên một tia lạnh lẽo, đại khái là không hỏi ra được điều gì cả.

- Thân là trưởng lão của học viện Đế Tinh lại đi ám sát tinh anh của học viện, tội đáng chết.

Thiên Thủ lạnh lùng nói:

- Giết chết ngay tại chỗ!

Lời vừa buông xuống, mấy người xung quanh đều bộc phát sát khí mạnh liệt.

- Thiên Thủ, ngươi không hề niệm tình chút nào cả sao? Dẫu sao ta cũng là trưởng lão của học viện, dốc sức nhiều năm qua, sao có thể nói giết là giết ngay được!

Khương Chấn lớn tiếng quát nống, sắc mặt bỗng trở nên khó coi đến cực điểm, hiển nhiên không hề nghĩ tới Thiên Thủ sẽ tàn nhẫn như thế.

Nhưng Thiên Thủ nào có để ý tới hắn, trực tiếp xoay người đi về hướng học viện Đế Tinh, một cuộc chiến bùng nổ sau lưng hắn.

Không lâu sau một cỗ thi thể xuất hiện trên đường lớn của hoàng thành, bên cạnh thi thể còn có người mở miệng nói:

- An táng hắn cho tốt vào, dù sau cũng là trưởng lão của học viện.

Cái chết của Khương Chấn đối với hoàng thành chính là một chuyện cực kì nhỏ, chỉ là học viện Đế Tinh sinh ra chút dao động.

Tuy nhiên trên thực tế lại khiến không ít mạch nước ngầm khuấy động. Học viện Đế Tinh mượn chuyện này mạnh mẽ biểu đạt lập trường của mình, hơn nữa vẫn đang tiếp tục điều tra những kẻ từng qua lại với Khương Chấn, rốt cuộc là kẻ nào đứng sau chuyện này.

Khi Tàn Ván Thiên nghe tin về cái chết của Khương Chấn liền sững sốt một lúc, hiển nhiên có phần bất ngờ, vị trưởng lão luôn có thành kiến với hắn hơn nữa còn luôn tìm mọi cách gây khó dễ cho hắn cứ thế vô thanh vô tức chết đi, và lại không ngờ kẻ đã ám sát mình lại là hắn.

Đương nhiên Tàn Ván Thiên sẽ không thương hại Khương Chấn. Lần đó Khương Chấn không chỉ suýt lấy mạng của hắn mà còn kém chút nữa đã hại chết Mạc Khuynh Thành.

Hình ảnh từng giọt máu tươi đỏ thẫm rơi trên mặt đất đen xen với nụ cười xán lạn khiến Tàn Ván Thiên không thể nào quên được.

Lúc này bên trong học viện Đế Tinh.

Phía trước Thiên Tinh các, Tàn Ván Thiên ngẩng đầu nhìn một trong những kiến trúc tượng trưng của học viện Đế Tinh.

Thiên Tinh các được phân ra thành chín tầng, càng lên những tầng trên cao thì càng khó khăn chập vật nhưng những người từng đặt chân lên học viện Đế Tinh tầng thứ bảy chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Ngay cả trưởng lão của học viện cũng không có quyền hạn, còn nếu muốn dùng Tinh Vãn thạch để quy ra giá tiền đến trao đổi thì sẽ là một con số kinh khủng, căn bản là không có khả năng.

Vì vậy Thiên Tinh các tầng thứ bảy dường như chỉ để chuẩn bị cho người giành được hạng đầu trong Quân Lâm yến.

Tàn Ván Thiên thu lại ánh mắt lập tức bước vào bên trong Thiên Tinh các.

Sau khi giành được hạng đầu của Quân Lâm yến, ngọc bài Đế Tinh của hắn còn được học viện trực tiếp thăng tới cấp bảy.

Trước khi bước tới Thiên Tinh các tầng thứ bảy thì Tàn Ván Thiên tới tầng thứ sáu trước, ở chỗ này có công pháp cấp Nguyên Phủ tốt nhất và thần thông của Địa cấp thượng phẩm.

Tàn Ván Thiên tìm thấy quyển Nguyên Phủ của Cửu Thiên Côn Bằng Quyết, sau đó mượn lấy đọc rồi đi ra ngoài thu nhập nhãn thần văn của mình. Hắn vô cùng coi trọng bộ thần pháp này,

Còn những thần thông Địa cấp thượng phẩm khác thì Tàn Ván Thiên không đi xem, hiện giờ hắn tu hành được vài môn thần thông Địa cấp trung phẩm nhưng đều không có cách nào tu hành tới trình độ cao nhất, đi lĩnh hội thần thông Địa cấp thượng phẩm cũng không có ý nghĩa gì.

Tuy nói đẳng cấp thuật thần thông càng cao thì càng cường đại nhưng nếu như không có năng lực không chế thì trái lại sẽ càng phản tác dụng.

Cũng như là hắn tự tạo ra Đại Mộng kích pháp, hoặc là đẳng cấp không cao lắm nhưng bởi vì là do hắn tự sáng tạo ra nên khi sử dụng có thể nói là hoàn mỹ, uy lực đương nhiên cũng sẽ trở nên đáng sợ hơn.

Trực tiếp xuôi theo bậc thang của tầng thứ sáu đi lên trên, trên bậc thang có một vị lão giả nằm lặng yên ở đó, trên người bám đầy tro bụi thậm chí tóc của hắn cũng đều hoá thành màu xám bạc, không biết đã mấy năm không động tới rồi.

- Tiền bối.

Tàn Ván Thiên hô lên một tiếng.

- Lên đi.

Dường như lão già cũng biết là hấn, nên nhỏ giọng nói.

Tần Vãn Thiên không nói thêm lời nào, hướng về lão nhân hành lễ một cái. Thiên Tinh các tầng thứ bảy không cho phép bất kì kẻ nào đặt chân lên nhưng khó mà tránh khỏi sự xuất hiện của bọn đạo chích ham muốn được đi lên, thực lực của người thủ hộ chỗ này không thể nghi ngờ.

Tần Vãn Thiên đã lên tới Thiên Tinh các tầng thứ bảy, ở đây có một giá sách, bên trên dường như không có nhiều sách lắm.

Ngoại trừ giá sách, mấy chỗ khác còn có ba cánh cửa, phía trên ba cánh cửa có khắc ba chữ số phân biệt, từ trái qua phải lần lượt là bảy, tám, chín.

Ba cánh cửa này giống như đại biểu tầng bảy tám chín của Thiên Tinh các.

Nếu còn lên trên, thật ra đã không còn gì nữa rồi.

Tầng thứ bảy thần bí này, Tần Vãn Thiên vốn đã nghĩ tới rất nhiều khả năng nhưng lại không ngờ tới sẽ đơn giản như vậy.

Chỉ có ba cánh cửa, một cái giá sách.

Tần Vãn Thiên đi tới bên cạnh giá sách xem một chút, trong lòng khẽ dao động, vậy mà lại thực sự có công pháp của Thiên Cương cảnh, bộ công pháp này đã đủ để gây ra một sự xáo động không nhỏ trong nước Sở.

Nhưng Tần Vãn Thiên lại chú ý tới tập sách bên cạnh bộ công pháp, bên trên khắc vài chữ lớn.

“Chiến Thú phổ.”

Tần Vãn Thiên mở ra, rất nhanh liền chìm đắm vào nội dung bên trong đó.

“Trên chín dãy ngân hà, có vô số ngôi sao Vô Mệnh vô tận, đủ mọi loại ngôi sao mỗi loại một vẻ, cường giả dùng thì mạnh, kẻ yếu dùng thì yếu, nhưng mà sức mạnh Tinh Hồn kết tụ của những ngôi sao Vô Mệnh này đều có sự phân chia mạnh yếu, Khâm Thiên các lấy ba trăm sáu mươi loại Chiến Thú Tinh Hồn mạnh nhất mà vô số cường giả của hoàng triều Đại Hạ từng kết tinh qua thu vào trong Chiến Thú phổ, tiến hành xếp hạng.”

Đoạn thoại này chính là lời dẫn, cũng là nguồn gốc của Chiến Thú phổ.

“Khâm Thiên tông, hoàng triều Đại Hạ.”

Tần Vãn Thiên lẩm bẩm nói khẽ, Khâm Thiên tông hẳn là một cỗ thế lực phi thường cường hãn, mà hoàng triều Đại Hạ chỉ sợ là một quái vật khổng lồ nào đó.

Hơn nữa Tần Vãn Thiên đi theo Hắc bá tử nhân, cũng từng nghiên cứu ngôi sao Vô Mệnh từ tầng trời thứ năm trở xuống, đương nhiên hẳn biết Tinh Hồn do tu sĩ Vô Mệnh ngưng tụ được quyết định bởi ngôi sao Vô Mệnh, mà những ngôi sao Vô Mệnh này có sự phân chia mạnh yếu, chúng trực tiếp quyết định độ mạnh yếu của Tinh Hồn mà vô tu ngưng tụ.

Nhưng Hắc bá chưa bao giờ phân loại những Tinh Hồn này, càng không có dồn hết tâm trí đi nghiên cứu Tinh Thần Chiến Thú, tiến hành thu nhận để xếp hạng.

Tần Vãn Thiên mở Chiến Thú phổ ra, bên trên có tranh vẽ cùng văn tự.

“Song Dục Giác Mãng Tinh Hồn, xếp thứ ba trăm sáu mươi trong Chiến Thú phổ, ngôi sao Vô Mệnh của nó ở tầng trời thứ tư, Tinh Hồn được ngưng tụ mà thành được ban cho năng lực nhanh nhẹn, phòng ngự, công kích, tất cả đều cường hãn, được tu sĩ có khả năng triệu hoán gọi ra, Song Dục Giác Mãng được sinh ra có lực chiến đấu vô cùng cường hãn, năng lực cân đối, không có khuyết điểm rõ ràng nào.”

Đây là Tinh Hồn xếp thứ ba trăm sáu mươi, tổng hợp năng lực mạnh mẽ.

“Ma Sư Thiên Viêm Tinh Hồn, hạng ba trăm sáu mươi trong Chiến Thú phổ, ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư, sau khi ngưng tụ thành tuy khả năng nhanh nhạy của vô tu sẽ có chỗ khiêm khuyết nhưng sức công kích của nó cực kì cuồng bạo, năng lực phòng ngự cũng rất mạnh.”

Ma Sư Thiên Viêm Tinh Hồn xếp trước Song Dục Giác Mãng một chút, ưu thế về công kích nhưng bù lại lại có khiêm khuyết về nhanh nhẹn.

“Được sắp xếp cẩn thận thật đấy.”

Tần Vãn Thiên chậm rãi mở ra, những Tinh Hồn hẳn biết rất nhiều, nhưng muốn tạo ra một bảng xếp hạng như thế này, không chỉ cần có tình báo cực kỳ cường đại cùng năng lực phán đoán, còn cần phải thường xuyên đổi mới, bởi vì tùy thời điểm mà sẽ có những ngôi sao Vô Mệnh mới được phát hiện, bởi vậy xuất hiện Tinh Hồn được ngưng tụ lợi hại, cho nên Chiến Thú phổ này nhất định sẽ thay đổi liên tục.

Thậm chí Tần Vãn Thiên còn hơi nghi hoặc không rõ vì sao trên Thiên Tinh các tầng thứ bảy này lại được đặt một quyển Chiến Thú phổ.

Chương 153: Thương vương cung

Tần Văn Thiên xem xét thật kỹ phần Chiến Thủ Phổ này, ghi tạc vào trong lòng một lượt, đối với bảng xếp hạng Chiến Thủ của Chiến Thủ Phổ cũng dần dần có ấn tượng đại khái.

Sau khi xem xong Chiến Thủ Phổ, hắn lại cầm một tập tranh mỏng bên cạnh lên, bên trên cũng có khắc một hàng chữ.

“Thiên Tinh các tầng thứ bảy, ở cánh cửa thứ nhất chính là một trong số mười tám nơi thí luyện hoàng triều Đại Hạ, sân thí luyện thú linh. Người từ dưới Nguyên Phủ cảnh đều có thể vào thí luyện, nhưng nếu như chết ở trong đó liền vĩnh viễn bị tước đoạt cơ hội thí luyện, tiến vào bên trong phải giành được Chiến Thủ chỉ linh xếp hạng thứ mười trở lên mới có thể lên Thiên Tinh các tầng thứ tám.”

Nét chữ rắn rỏi, tiêu sái phóng khoáng chính là ghi chép của cường giả để lại cho hậu nhân.

Dòng cuối cùng của phần ghi chép này còn ghi tên của người viết, Đế Thương.

“Người sáng lập học viện Đế Tinh, Đế Thương.”

Trong lòng Tần Văn Thiên có chút xao động, phần ghi chép này chính là của người sáng lập ra học viện Đế Tinh để lại.

Vậy thì Thiên Tinh các này thế nào cũng do hắn tạo ra.

“Cánh cửa đầu tiên chắc là cánh cửa phía ngoài cùng bên trái rồi.” Tần Văn Thiên nhìn bảy chữ khắc trên cánh cửa đó.

Hắn căn bản không hề nghĩ tới, ở Thiên Tinh các tầng thứ bảy thứ chủ yếu không phải thần thông công pháp gì đó, mà lại là một cánh cửa.

“Một trong mười tám nơi thí luyện của hoàng triều Đại Hạ, sân thí luyện thú linh.” Tần Văn Thiên đến trước cánh cổng đó, lập tức vươn tay ra, sau đó liền có một thứ sáng rực rỡ loé lên.

Cửa mở ra, đằng trước có một tấm đệm hương bồ, bên trên nó có rất nhiều văn lộ tựa như một loại thần văn kỳ diệu.

Tần Văn Thiên đi vào bên trong, khoanh chân ngồi lên tấm đệm hương bồ, trong nháy mắt cánh cửa liền đóng chặt, văn lộ phát ra ánh sáng chói lòa, bỗng chốc có ánh hào quang bao phủ khắp người Tần Văn Thiên. Hắn cảm nhận được ý thức của mình hình như bị lôi kéo đi, loại cảm giác này cực kỳ khó chịu nhưng hắn vẫn chịu đựng được.

“Rốt cuộc cái này là thứ gì nhỉ?” Tần Văn Thiên cảm nhận được ý thức của hắn giống như đã rời khỏi thân thể, không có cách nào điều khiển thân thể của mình được, cảm giác thân bất do kỷ này rất khó chịu.

- Vù!

Trong giây lát cả người liền bị rơi xuống, cuối cùng Tần Văn Thiên cũng cảm nhận được thân thể lại được ý thức khống chế trở lại. Nhưng khi hắn nhìn rõ được cảnh sắc xung quanh bỗng sửng sốt ngay tại chỗ.

“Đây là sân thí luyện thú linh sao?” Tần Văn Thiên giờ tay lên nhìn, giống y như thật nhưng cơ thể hắn căn bản chưa từng cử động qua kia vậy.

Hoặc là nói chỗ này là mộng cảnh giống như Thiên Mộng lâm?

Nhưng lúc này hắn lại cảm thấy chỗ này chân thật hơn rất nhiều so với mộng cảnh, cả người thật sự như đang lạc vào cảnh giới kỳ lạ vậy.

Đây chính là hắn, bản thể của Tần Văn Thiên hắn.

Không phải mộng cũng không phải ảo cảnh.

Đây là một vùng đất bằng phẳng rộng lớn, xung quanh Tần Văn Thiên có không ít người, trong nháy mắt bọn họ liền phát hiện ra sự tồn tại của Tần Văn Thiên, có rất nhiều người lần lượt nhìn về phía hắn, lộ ra thần sắc kì quái.

Nơi thí luyện thú linh thế nào lại thừa ra một người thế này.

Tần Văn Thiên đương nhiên cũng biết tới sự tồn tại của đám người xung quanh. Những người này đều rất trẻ, trung bình vào khoảng mười bảy mười tám tuổi, thậm chí có người nhỏ hơn chỉ tầm mười lăm mười sáu, mà lớn hơn chút cũng tuyệt đối không quá hai mươi.

Hơn nữa bọn họ phân phe phái rất rõ ràng, mỗi người có một phe riêng của mình, người đứng đầu của mỗi phe đều lưu lại cho Tàn Ván Thiên cảm giác không tầm thường.

Điều này khiến Tàn Ván Thiên suy đoán rằng có thể sân thí luyện thú linh của Thiên Tinh các tầng thứ bảy này, hẳn tiếp xúc có thể là người bên ngoài ngoài nước Sở.

- Chúng ta đã hẹn là sẽ tập hợp ở chỗ này, dường như người của các thế lực đều đến cả rồi nhỉ?

Chỉ nghe thấy một thanh niên mở lời nói, khuôn mặt của hắn yêu tuấn, khoảng mười bảy mười tám tuổi, tóc dài hơi xoắn, con ngươi đen phát ra thứ ánh sáng yêu dị.

- Hình như đều đến hết rồi.

Một thanh niên khác thân nhiên đáp lời, đôi mắt nhìn Tàn Ván Thiên lộ ra mấy phần hứng thú.

Những người có tư cách bước vào sân thí luyện thú linh đều ở đây cả rồi.

Vậy thì người bị thừa ra kia làm sao đến được nơi này?

Tình cảnh lúc này lại khiến người khác cảm thấy vô cùng thú vị.

- Này!

Một giọng nói truyền tới, Tàn Ván Thiên chuyển ánh mắt qua liền trông thấy một thiếu nữ xinh đẹp đang nhìn hắn.

Thiếu nữ này xấp xỉ tuổi hắn, ăn vận có vẻ cực kỳ cao quý, khoé miệng vẽ nên một nụ cười nhạt đem lại cho người khác một loại cảm giác kiêu ngạo hồ hững.

Cao nhã, xinh đẹp là cảm giác mà đối phương mang đến cho Tàn Ván Thiên.

- Ngươi tên là gì, từ đâu tới đây?

Thiếu Nữ mỉm cười, tò mò nhìn Tàn Ván Thiên.

- Chỗ này là sân thí luyện thú linh sao?

Tàn Ván Thiên không đáp lại mà mở miệng nói.

- Ồ, ngươi mà cũng biết đây là sân thí luyện thú linh cơ à?

Đôi mắt thiếu nữ loé lên một tia khác thường, tiếp tục cười nói:

- Theo như ta được biết thì người có tư cách bước vào sân thí luyện thú linh đều đã ở đây rồi, vậy còn ngươi, ngươi từ phương nào tới đây thế?

- Nước Sở.

Tàn Ván Thiên đáp lại một tiếng, hắn muốn xem xem những người này liệu có biết tới sự tồn tại cử nước Sở hay không.

- Nước Sở?

Thiếu nữ lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Các ngươi có từng nghe nói tới chưa?

Cô nhìn về phía những người khác, không có người nào biết cả.

Rõ ràng là đối với đám người bọn họ mà nói thì nước Sở là một nơi rất xa lạ.

- Còn Cửu Huyền cung thì sao?

Tàn Ván Thiên lại hỏi một lần nữa, Cửu Huyền cung nằm trong tay nước Sở, hẳn là thuộc về một thế lực không nhỏ rồi.

- Ngươi là người của Cửu Huyền cung sao?

Thiếu nữ cười hi hi nhìn Tàn Ván Thiên:

- Ngươi cũng đừng có mà lừa ta, người của Cửu Huyền cung làm gì có tư cách bước vào sân thí luyện thú linh.

Tần Ván Thiên nghe thấy lời của đối phương xong, trong lòng có phần chấn kinh, thể lực của Cửu Huyền cung mà còn không có tư cách bước vào đây vậy thì thể lực những người này đều cường hãn hơn cả Cửu Huyền cung sao?

- Phí lời nhiều như thế làm gì, giết hẵn đi!

Lúc này, người thanh niên yêu tuần ban nãy bình tĩnh nói, ánh mắt hân nhìn Tần Ván Thiên hoàn toàn không thêm đề ý, tuy hân có hơi tò mò cùng bất ngờ trước sự xuất hiện của Tần Ván Thiên, nhưng nếu đã không hỏi được gì thì không cần phải lãng phí thời gian nữa.

Dứt lời, một thanh niên từ đằng sau hân đi ra, trên người thanh niên này khiến người ta có cảm giác yêu dị, chỉ thấy hân bước ra rồi lao thẳng đến chỗ Tần Ván Thiên.

Quyền mang đánh ra, Tần Ván Thiên cảm giác được có một cỗ yêu khí bùng lên, dường như hân trông thấy có một con giao long đang nhào tới muốn nuốt chửng mình.

Trong mắt Tần Ván Thiên loé lên một tia lạnh lẽo, giờ bàn tay lên, đột nhiên đánh ra một chưởng thật mạnh. Uy lực của Phá Vọng ấn thức thứ ba trong Thiên Thủ ấn không hề nhỏ, làm tắt ngóm đòn công kích của đối phương.

- Giết!

Từ ngón tay trái của đối phương dường như phóng ra một đạo lợi kiếm, lao thẳng về phía đầu Tần Ván Thiên, công kích nhanh như tia chớp đánh ra.

Tần Ván Thiên uốn mình một cái, nhịp bước nhanh tới mức tuyệt diệu, sau khi tránh được đòn công kích của đối phương, Lạc Sơn chưởng của hân điên cuồng đánh ra như thái sơn áp đỉnh oanh tạc xuống.

- Hừ!

Chỉ thấy đối phương giậm dừ gầm lên một tiếng như giao long, khiến cho màng nhĩ Tần Ván Thiên rung động, cảm giác khó chịu vô cùng. Ánh mắt Tần Ván Thiên loé ra một tia lạnh lẽo mãnh liệt, bước chân lại run lên một lần nữa, cả người hoá thành một hư ảnh.

Một đòn đánh ra, trong tích tắc mang đến cho đối phương một cảm giác không thể ngăn cản được, đồng thời lợi chỉ của hân giống như Phương Thiên Hoạ Kích lập tức đánh vào mi tâm của đối phương, khiến cả người đối phương cứng đờ, nhẹ nhàng nằm xuống.

Trận đấu này chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn, Tần Ván Thiên giết chết một người nhưng ánh mắt của những người xung quanh không hề có chút biến hóa nào, chỉ là mang tâm thái xem náo nhiệt.

Tần Ván Thiên cũng không thể xác định được kẻ vừa mới chết là chết thật hay là giả chết, nhưng quả thật thì thể tồn tại còn thật hơn cả Thiên Mộng lâm nữa. Căn bản không giống như đang trong mơ.

Hơn nữa, tuy nói hân công kích đối phương rất nhanh nhưng với sức mạnh của người này, nếu như tham gia vào Quân Lâm yến tuyệt đối có năng lực cạnh tranh chín vị trí đầu bảng của Quân Lâm yến.

Mới tranh đấu với một người bất kì mà thực lực đã mạnh như vậy, Tần Ván Thiên sao có thể không kinh hãi cho được.

- Thú vị đấy.

Thiếu nữ trông thấy một màn này liền mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía thanh niên yêu tuần kia.

Chỉ thấy trong mắt thanh niên yêu tuần loé lên một tia lạnh, cả người hân thình lình biến mất ngay tại chỗ. Tần Ván Thiên cảm nhận được có một đạo yêu quang đánh về phía mình, đối phương vươn tay ra, phía trước run lên một hồi, trong phút chốc, Tần Ván Thiên liền cảm thấy cơ thể mình tựa như bị một cỗ yêu quang mãnh liệt trói chặt lấy, mơ hồ không có cách nào nhúc nhích.

- Phá!

Thần Nguyên trên người Tần Ván Thiên sôi trào, huỷ diệt yêu quang, đập mạnh về phía trước, khí thế điên cuồng mãnh liệt áp lấy.

Nhưng thanh niên tựa như chưa cảm nhận được, cơ hồ như u linh quỷ mị mà tiếp tục tiến gần, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng ấn.

Tần Ván Thiên xuất ra Lạc Sơn chưởng. Song chưởng va vào nhau, thanh niên yêu tuần có thân ảnh hơi gầy mà lại không hề nhúc nhích tẹo nào, nhưng Tần Ván Thiên lại cảm nhận được trong lòng bàn tay của đối phương truyền ra một sức mạnh quý dị, lại phảng phất có một đạo chưởng ấn thâm thấu trong cơ thể mình muốn phá huỷ Luân Mạch của hân, thậm chí còn đánh tới tới chỗ tim hân.

- Bỏ qua công kích nhục thể và phòng ngực của ta sao?

Thần sắc Tần Ván Thiên cứng đờ, Thần Nguyên trong người rít gào, son chi thần nguyên điên cuồng chặn lại. Ngăn chặn sức mạnh quý dị đang thâm thấu về phía cơ thể hân, cuối cùng cũng khiến nó mất hân đi nhưng Tần Ván Thiên lại buồn bực hừ một tiếng, liên tục lùi bước về phía sau.

Trong người có một cảm giác khó chịu truyền tới, Tần Ván Thiên nhìn chằm chằm vào người thanh niên yêu tuần kia, thần sắc của đối phương vẫn như thường, không có nửa điểm nào là bị tổn hại cả.

“Mạnh thật!” Tần Văn Thiên thầm nghĩ, lại liếc nhìn đám người xung quanh, thực lực của bọn họ đều đáng sợ như vậy sao?

Nếu như đối phương thực sự đến từ thế lực còn mạnh hơn cả Cửu Huyền cung thì thực lực của người thanh niên yêu tuấn này có mạnh hơn cả Lạc Thiên Thu cũng chẳng có gì là lạ cả.

Đối phương trông thấy Tần Văn Thiên chỉ buồn bực hừ một tiếng chứ không có chuyện gì thì không khỏi nhủ mày tỏ vẻ khó hiểu.

Người có Luân Mạch cảnh tầng thứ tám không ngờ lại có thể đón một chiêu của hắn mà không chết, thật là hiếm thấy.

Thân thể lại lướt nhẹ một lần nữa về phía Tần Văn Thiên, vẫn đánh ra một đạo chiêu thức cũ, nhẹ nhàng phiêu diêu như không hề có sức lực nào.

Trong bàn tay của Tần Văn Thiên bỗng xuất hiện Phương Thiên Họa Kích, bước chân run lên, nhanh như chớp đánh ra Khai Sơn thức của Đại Mộng kích pháp lao thẳng về phía trước.

Thanh niên yêu tuấn chột dừng lại nhưng Phương Thiên Họa Kích vẫn quét qua, Khai Sơn Thức công kích liên tục khiến cho đối phương lùi về phía sau, trên người toả ra sát ý nhân nhật.

- Cút ngay!

Phương Thiên Họa Kích trong tay Tần Văn Thiên phi đến, thanh niên yêu tuấn né tránh làm Phương Thiên Họa Kích cắm xuống mặt đất, Tần Văn Thiên không thu về mà xoay người rồi đi.

Thân ảnh của hắn như Côn Bằng, nhanh như chớp liền biến mất không thấy gì nữa, mục đích hắn đến đây là vì chiến thú chi linh.

- Cửu Thiên Côn Bằng quyết?

Thiếu nữ kinh ngạc hô lên một tiếng, thanh niên yêu tuấn cũng sửng sốt, ánh mắt của bọn họ đồng loạt nhìn về đám người phía đám thanh niên đứng ở một bên.

- Là người của Thương Vương cung các ngươi sao?

Thanh niên yêu tuấn lạnh lùng hỏi.

- Không phải, ta không quen biết gì người đó.

Có người trả lời lại.

"Nói như vậy thì càng thú vị hơn rồi, trừ Thương Vương cung ra còn có kẻ tu luyện được Cửu Thiên Côn Bằng quyết mà năm đó Thương Vương từng dùng qua sao?" Đám người nghĩ thầm trong lòng, cảm giác chuyện này càng ngày càng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Chiến thú hung bạo

Ngày đó khi học viện Hoàng Gia xác nhập cùng với võ phủ Thần Tướng thì liền có tin tức truyền ra ngoài rằng thái tử của nước Tuyết Vân sắp sửa đính hôn cùng với công chúa điện hạ của nước Sở.

Công chúa nước Sở rất có khả năng sẽ trở thành thái tử phi của nước Tuyết Vân.

Nhưng Tiêu Luật dường như không dễ dàng từ bỏ như vậy. Hắn cùng lúc phái người đến trước học viện Đế Tinh đòi người, nói Tần Dao chính là người được đề cử vào vị trí thái tử phi của nước Tuyết Vân nên cần phải trở về.

Đương nhiên học viện Đế Tinh không đồng ý rồi, thế là hoàng thất nước Sở bèn ra mặt, đưa người qua học viện Đế Tinh kính cáo hỏi thăm.

Tình thế như vậy khiến cho đám người nhảy cảm đánh hơi được một tia nguy hiểm, đây là hoàng thất nước Sở muốn động thủ với học viện Đế Tinh.

Đây vẫn chưa phải là biến cố lớn nhất, ngày thứ hai sau khi Tần Hạo được cứu ra. Chiến trường của Tần phủ và hoàng thất truyền tới một tin tức, hoàng thất đã phát động tấn công, đồng thời có cường giả ám sát Tần Hà cùng Tần Dã, kết cục là Tần Hà bị gãy một cánh tay, hai cánh tay đều bị hủy diệt, thương thế vô cùng nghiêm trọng. Nếu như không có cường giả thần bí cứu thì chỉ sợ là đã chết ngay tại chỗ.

Ngoài ra ở biên cương còn có lời đồn đại nhảm nhí truyền đến, các đại quân đoàn trấn thủ biên cảnh nước Sở đang rục rịch, thậm chí đã đi đến tận

hoàng thành.

Lá cờ khẩu hiệu của bọn họ là, Sở vương vô đạo, giết trung liệt, diệt lương tướng, điều tận cung tàn, vận số đã tận.

Thứ nhất, năm đó tin tức Tần Vũ chính là bị quân vương ban cho cái chết bắt đầu bao phủ khắp nước Sở, dẫn đến xáo động trong dư luận và trong lòng dân chúng. Thêm vào những chuyện hoàng thất nước Sở làm với Tần phủ ở thành Thiên Ung, dường như hình thành nên một tình thế, hoàng thất vô đạo, giang sơn cần phải đổi chủ.

Tin tức có lợi duy nhất đối với hoàng thất nước Sở là nước Tuyết Vân xuất binh bảo vệ mấy vùng biên cảnh nước Sở, lấy núi sông làm ranh giới, tuyệt đối không thừa thời cơ mà xâm lấn, tựa như đang nói cho những nước khác biết rằng hiện giờ nước Tuyết Vân đang là đồng minh của nước Sở.

Những nhân vật lớn trong hoàng thành cũng chính thức đánh hơi được bão tố đang ập đến, bọn họ không ngờ tới chỉ một đợt Quân Lâm yểm ngoài ý muốn thôi cũng sẽ dẫn tới phản ứng dây chuyền kinh khủng như vậy.

Tần Văn Thiên đang ở sân thí luyện thú linh đương nhiên không hề hay biết gì đối với cơn bão diễn ra ngoài kia.

Ở trong này được một ngày trời, hắn cũng dần dần quen thuộc với sân thí luyện này, ở đây có không ít Chiến Thú chi linh, hơn nữa sức mạnh còn cực kỳ cường hãn.

Hắn cũng biết được một điều, sân thí luyện không phải là thế giới chân thực. Hắn cũng giống như những yêu thú đó, đều là ý thức thể ở trong mộng, một luồng ý thức của hắn đều theo giấc mộng mà tiến vào trong sân thí luyện, không chỉ là có đủ khả năng thôn tính thú linh, Chiến Thú cũng có thể nuốt sạch ý thức của hắn.

Lúc này, hắn liên thủ cùng với đám người Nhạc Thanh Phong, lại săn giết một con Chiến Thú thêm lần nữa.

Xếp hạng của con Chiến Thú này không thấp, chính là Hoa Nham Lạp báo xếp thứ hai trăm bốn mươi trong Chiến Thú phổ, nếu như có thể dùng nó để ngưng tụ Tinh Hồn, cả người có thể hoá thành nham thạch cứng rắn, khiến lực phòng ngự của bản thân cực kỳ đáng sợ. Hơn nữa tốc độ và công kích cũng sẽ mạnh vô cùng.

- Tần huynh, chỗ ta bên này vẫn còn ba người nữa, đợi đến khi bọn họ thôn tính được thú linh thì kế tiếp liền đến lượt ngươi, suy cho cùng thì ngươi vừa đến đây đã tự mình giành được thú linh rồi.

Nhạc Thanh Phong nói với Tần Văn Thiên, đây đã là con Chiến Thú thứ năm mà bọn họ săn bắt rồi.

- Không cần đâu, ta muốn lên đường một mình.

Tần Văn Thiên đáp lại, đồng hành cả một ngày, mặc dù có thể coi Nhạc Thanh Phong có chút khách khí với hắn như cũ nhưng hắn mơ hồ có thể cảm nhận được những người của Thương Vương cung tuy cùng một mạch với người đến từ học viện Đế Tinh như hắn, thế nhưng vẫn có phần xem thường hắn, trong lúc lơ đãng vẫn lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Dù sao thì tuy cùng thuộc một mạch nhưng địa vị hoàn toàn không giống nhau, bọn họ đến từ Thương Vương cung mà hắn lại đến từ học viện của một tiểu quốc.

Điều này có thể trông thấy rõ ràng từ cách bọn họ phân chia Chiến Thú chi linh, nhưng Tần Văn Thiên cũng sẽ không nói nhiều làm gì, hắn cũng chẳng có cách nào thay đổi được cách nghĩ của người khác, cùng lắm thì hắn đi một mình là được thôi.

- Tần huynh, hắn là người nên biết sân thí luyện thú linh này rất nguy hiểm mới phải chứ.

Nhạc Thanh Phong khuyên nhủ.

- Ta sẽ cẩn thận.

Tần Văn Thiên tùy ý nói.

- Nếu đã như vậy thì ta cũng không ngăn cản Tần huynh nữa, chỉ là chớ có vì nhất thời tức giận mà làm ảnh hưởng đến của mình đấy. Hợp tác vốn là vì thu lợi, chỉ là phân trước phân sau mà thôi.

Nhạc Thanh Phong lại nói tiếp.

Tần Văn Thiên hơi nhíu mày, lời của đối phương cũng đã huych toẹt cả rồi. Tần Văn Thiên không nói thêm lời nào liền xoay người rời đi.

- Thật là không biết sống chết, một kẻ của học viện Đế Tinh như thế, được chúng ta cứu mạng mà hắn còn không biết điều. Lại còn muốn ngồi ngang hàng với Thiên Thương cung, cũng không hiểu sao năm đó Thương Vương lại sáng lập nên một học viện như vậy nhỉ?

Người đứng bên cạnh Nhạc Thanh Phong nói không chú khách khí, cũng không áp chế thanh âm của mình đủ để cho Tần Văn Thiên nghe được.

Nhanh chóng rời đi, Tần Văn Thiên lại độc hành một lần nữa, mặc dù hắn biết nếu tách ra khỏi người của Thương Vương cung thì nguy hiểm sẽ càng tăng thêm nhưng lại không muốn bị xem thường.

Tần Vãn Thiên đi tới một bãi cỏ rộng lớn, trước mặt có một dãy son mạch, nhưng lúc này hắn có thể cảm nhận được rõ nguy hiểm đang cận kề.

Đằng trước có một con yêu thú chậm rãi đi ra từ trong son mạch

Đó là một con chim đại bàng, toàn thân toả ra thứ ánh sáng chói lóa, đôi mắt sắc bén lạnh như băng.

“Ngân Bằng, xếp thứ chín mươi tám trong Chiến Thú phổ.” Đồng tử Tần Vãn Thiên co rút lại, đây là lần đầu tiên hắn gặp được Chiến Thú hạng một trăm trở lên.

Hơn nữa từ đằng sau hắn cũng truyền tới một mối nguy.

Xoay người lại liền trông thấy một hùng yêu bàng đại đề tỉnh, cả người phóng ra yêu khí đáng sợ.

Trên người hùng yêu này phảng phất như đang khoác lên mình áo giáp màu bạc, móng nhọn hoắc cũng đều là màu bạc.

“Hùng Vương ngân giáp, hạng chín mươi bảy trong Chiến Thú phổ.” Ánh mắt Tần Vãn Thiên khựng lại, hai con Chiến Thú xếp hạng gần nhau đều cường hãn không bì được, lại còn giáp kích trước sau, quả thật là đen đủi.

- Hừ!

Thân thể Tần Vãn Thiên chạy như điên về phía trước như một con chim đại bàng.

Ngân Bằng dùng đôi cánh màu bạc hoá thành tia chớp bạc còn nhanh hơn cả Tần Vãn Thiên, mà móng sắt của Hùng Vương ngân giáp khiến mặt đất chấn động, vang lên âm thanh đùng đùng vô cùng đáng sợ. Tốc độ cũng không chậm là mấy so với Tần Vãn Thiên.

Yêu Thú xếp thứ một trăm trở lên trong Chiến Thú phổ tuyệt đối thuộc cấp khủng bố.

Ngân Bằng đã bay lượn trên đầu Tần Vãn Thiên, trong tay hắn xuất hiện một thanh Phurong Thiên Hoạ Kích, tuy đây không phải là thế giới thật nhưng thật ra thì cũng không khác nhau mấy so với thế giới thật, trong nháy mắt của hắn luôn ẩn giấu thần binh Phurong Thiên Hoạ Kích.

- Phập!

Ngân Bằng phun ra kiếm quang màu bạc, điên cuồng đánh giết về phía Tần Vãn Thiên, cước bộ của hắn đột ngột dừng lại, đưa tay đánh ra một đạo chưởng ấn, va vào kiếm mang bạc của đối phương.

Cường phong gào thét, móng bạc nhọn hoắc của Ngân Bằng trực tiếp chụp vào đầu Tần Vãn Thiên, nhanh như chớp.

Phurong Thiên Hoạ Kích thức khai sơn của Tần Vãn Thiên hung mãnh đánh ra, va vào móng bạc nhọn hoắc của đối phương nhưng lại phát ra âm thanh va chạm của kim khí.

- Mạnh thật.

Tần Vãn Thiên trông thấy Ngân Bằng bị chấn động một hồi mà cánh tay của hắn cũng run lên một trận, mặt đất rung chuyển, thân thể khổng lồ của Hùng Vương ngân giáp nhảy lên, Hùng chương ngân sắc lao nhanh về phía hắn.

- Lạc Sơn chương.

Tay trái Tần Vãn Thiên phần nộ đập ra, thần nguyên điên cuồng bộc phát, nhưng cả người lại bị đánh bay ra ngoài, hung hăng té lăn trên nền đất, cánh tay tựa như muốn dập nát.

Lực công kích của Chiến Thú xếp hạng một trăm trở lên quá mãnh liệt.

Tần Vãn Thiên ngã xuống nhưng vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, Ngân Bằng đáp xuống, lợi kiếm màu bạc điên cuồng ám sát hắn, đôi mắt lạnh như băng như có khả năng giết người.

“Chết là không có cơ hội như thế này rồi.”

Tần Vãn Thiên nghĩ thầm trong lòng, chỉ cần hắn chết một cái liền mất đi tư cách bước vào sân thí luyện, e là lúc đầu Lạc Thiên Nhai chính là chết ở đây cho nên mới hy vọng Lạc Thiên Thu lại bước vào trong này một lần nữa.

Cường Thú Kích pháp thức Huyền Vũ thức được huy động, mưa gió không thấu. Huyết mạch của Tần Vãn Thiên như đang bị thiêu đốt, thân thể của hắn cơ hồ đều to ra, tóc đen tung bay, Phurong Thiên Hoạ Kích trong tay bay thẳng lên hư không.

Ngân Bằng va xuống dưới một lần nữa lúc này đã bị chấn động mà bay trở về không trung, móng bạc nhọn như bị nghiền nát, có vết rách.

Nhưng tình hình của Tần Vãn Thiên lại càng không tốt, Hùng Vương ngân giáp lại hùng mãnh đánh đến lần nữa.

- Cút ngay!

Phá Vọng ẩn được đẩy lên đến cực hạn, bên trong còn chứa huyết mạch chỉ lực, vang lên một tiếng nổ cực lớn, thân hình khổng lồ của Hùng Vương ngân giáp bị ngăn lại, nhưng Tần Vãn Thiên bị chấn động, lại lần nữa ngã xuống mặt đất.

“Mười yêu thú đứng đầu, Thương Vương người cũng thật là tàn nhẫn.”

Nếu muốn đi lên Thiên Tinh các tầng thứ tám, cần phải giành được thú linh ở vị trí thứ mười trở lên trong Chiến Thú phổ.

Hắn quả thực không dám nghĩ tới mười thú linh đứng đầu sẽ mạnh liệt như thế nào, hơn nữa ngôi sao Vô Mệnh mà bọn chúng tượng trưng cũng đều ở tầng trời thứ năm, nếu như có thể dùng để ngưng tụ Tinh Hồn thì sẽ đáng sợ như nào chứ, tương lai sẽ trở thành cường giả của Thiên Cương cảnh, triệu hoán ra Thiên Cương Chiến Thú, lại còn vô cùng cường bạo.

Hai Chiến Thú một lần nữa đánh về phía Tần Vãn Thiên, hắn lau vết máu trên khoé miệng, cả người lập tức loé ra như ảo ảnh, đẩy Cửu Thiên Côn Bằng quyết lên đến cực điểm, đồng thời bộc phát Phương Thiên Hoạ Kích cùng chương ấn, nhưng rất nhanh liền vết thương chồng chất vết thương, trong sự bao vây của hai Chiến Thú, sợ là hắn sớm muộn gì cũng bị giết chết.

Đúng lúc này, một đạo cuồng phong loé lên, một thân ảnh kiều diễm màu lam xuất hiện, chỉ thấy trong tay cô xuất hiện lợi kiếm, trực tiếp phi thẳng đến Ngân Bàng, kiếm khí va vào móng nhọn của Ngân Bàng, giao nhau tại một chỗ, nhưng kiếm thể vẫn chưa bị tiêu diệt, kiếm ý được tái sinh, lại có ý tái sinh không ngừng nghỉ.

Áp lực của Tần Vãn Thiên được giảm đi, chuyên tâm ứng phó với Hùng Vương thiết giáp, không có Ngân Bàng hiệp trợ, công kích của Hùng Vương thiết giáp mặc dù mãnh liệt nhưng độ nhạy cảm không đủ, Tần Vãn Thiên trong này mắt đánh đối phương một kích khiến Hùng Vương thiết giáp gặp trở ngại.

Trận đấu bên này giằng co trong một thời gian không ngắn, bên ngoài có hai hàng thân ảnh xuất hiện nhưng bọn họ không có tiến lên hỗ trợ, chỉ là loáng thoáng vẩy quét Chiến Thú cùng Tần Vãn Thiên và Thiên Mộng Ngữ trong một phạm vi nhất định.

Bọn họ chia ra thành hai phe, một bên là đám người của thanh niên từng đối phó với Tần Vãn Thiên lần đầu, còn lại là đám người Nhạc Thanh Phong của Thương Vương cung.

Ngân Bàng trông thấy cục diện này liền phóng lên cao, nó có năng lực phòng ngự trên không, đám người này cũng không đuổi kịp nó.

Nhưng Hùng Vương thiết giáp thì táo bạo, bất an mà điên cuồng công kích, Thiên Mộng Ngữ nhìn Tần Vãn Thiên, mở miệng nói:

- Bỏ đi, kể cả người có thắng nó đi chăng nữa thì cũng đừng nghĩ tới thú linh này.

Tần Vãn Thiên đương nhiên cũng thấy đám người đang nhìn chằm chằm, ánh mắt hắn loé lên, vừa đánh vừa lui, lúc này mà muốn hắn phải từ bỏ thì thật là không cam lòng.

- Phập!

Phương Thiên Hoạ Kích của Tần Vãn Thiên đột ngột cắm vào mắt Hùng Vương thiết giáp khiến nó giận dữ rống lên, sau đó Phương Thiên Hoạ Kích của Tần Vãn Thiên khuấy động trong mắt nó, rất nhanh, thân ảnh nó liền từ từ biến thành hư ảo.

Bàn tay run lên một hồi, giữa lòng bàn tay xuất hiện một đường vân, hoá thành dòng nước xoáy, nuốt sạch thú linh, về yêu tuần càng ngày càng mãnh liệt, tóc dài bay theo gió.

- Thật là một tên gia hoả không biết sống chết là gì!

Người của Thương Vương cung nhìn thấy lúc này mà Tần Vãn Thiên còn dám nuốt thú linh liền lộ ra ý trào phúng.

Nuốt thì đã sao nào, mọi người ở chỗ này đều là ý thức thể.

Chỉ có thôn tính ý thức của Tần Vãn Thiên thì thú linh trong người hắn cũng sẽ bị nuốt trọn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Hạng chín trong chiến thú phổ

Mái tóc dài đen nhánh của Tần Vãn Thiên tung bay. Hắn nhìn về phía Thiên Mộng Ngữ hỏi:

- Vừa rồi có phải người sử dụng Sinh Tức Cửu Kiếm không?

Thiên Mộng Ngữ khá là kinh ngạc, nhìn Tàn Ván Thiên:

- Làm sao người biết?

Tàn Ván Thiên nói hần tới từ nước nhỏ thì tại sao lại biết bí tịch Sinh Tức Cửu Kiếm của Thanh Vân các của cô chứ.

- Ta từng nhìn thấy có người sử dụng Sinh Tức Cửu Kiếm

Tàn Ván Thiên nói. Bộ kiếm pháp này chính là thần thông ẩn chứa trong thần văn của một trong bốn bức tranh thần văn ngày trước của Công Dương Hoảng. Hần và Công Dương Hoảng từng phỏng đoán ra, dường như là công pháp mà nữ tử Công Dương Hoảng yêu đã tu hành, nhưng tình huống cụ thể như thế nào Tàn Ván Thiên cũng không rõ lắm

- Ban này cảm ơn cô nhiều nhé.

Tàn Ván Thiên nói lời cảm ơn với Thiên Mộng Ngữ.

- Trước tiên người hãy nghĩ kỹ xem mình nên làm gì đi!

Thiên Mộng Ngữ dời bước. Tuy Tàn Ván Thiên nhận ra Sinh Tức Cửu Kiếm nhưng cô cũng không đến mức sẽ đi giúp đỡ Tàn Ván Thiên. Khó khăn lắm cô mới được tiến vào sân thí luyện thú linh một lần, đương nhiên không muốn chết ở chỗ này, loại cơ hội thí luyện này cũng chẳng có nhiều.

Tàn Ván Thiên nhìn thoáng qua thế cục xung quanh, quả thực là rất khó xử lý.

- Oong!

Bỗng nhiên thân hình Tàn Ván Thiên lóe lên, cánh chim Côn Bằng hư ảo như ẩn như hiện, toàn thân lao vùn vụt về phía lỗ hổng.

Chỉ thấy hai người xẹt ngang qua chặn ngay lối ra của hần. Tốc độ Tàn Ván Thiên không ngừng lại chút nào, Khai Sơn thức bùng bùng đánh ra, lao thẳng tới một người trong số đó.

- Phập!

Một âm thanh nhẹ vang lên, thân thể người kia trở nên hư ảo. Phương Thiên Họa Kích trực tiếp đâm vào đầu của hần, đồng thời Tàn Ván Thiên cũng đánh ra một chưởng ẩn về phía bên trái.

- Đùng!

Lực lớn cường thịnh truyền tới lòng bàn tay, thân thể Tàn Ván Thiên mượn luồng lực lượng này bay vút lên trời cao, tựa như Côn Bằng lao lên. Lúc rơi xuống đất đã nằm ngoài phạm vi vây quét, điên cuồng bay đi.

- Cửu Thiên Côn Bằng quyết này đúng là tinh diệu, tuyệt đối là cấp bậc hoàn mỹ trong quyền Luân Mạch.

Cường giả Thương Vương cung nhìn thấy một màn này vẻ mặt hơi đổi, ngay sau đó bọn họ cũng bước ra theo, tựa như Côn Bằng lao đi.

Còn đám thanh niên tuấn dị kia thì tới từ Thiên Yêu tông, lúc này dường như trên người bọn họ đều xuất hiện cánh yêu thú, lúc giẫm chân như có tiếng gió thổi rít gào, tốc độ vậy mà cực kỳ nhanh.

“Lá gan thật không nhỏ, người Thiên Yêu tông cũng không dễ chọc đâu.”

Thiên Mộng Ngữ thấy tình hình như thế cũng đuổi theo.

Tàn Ván Thiên hiểu rất rõ người trong này cũng không phải là cường giả Luân Mạch cảnh của nước Sở. Đối với nhân vật Luân Mạch đỉnh phong bình thường của nước Sở hần có thể giết chết dễ dàng, nhưng bất cứ ai trong sân thí luyện thú linh này mà đặt ở nước Sở thì đều là tinh anh tuyệt đỉnh, nhất là thanh niên yêu dị kia, từng đối kháng với hần một lần nên Tàn Ván Thiên cảm giác được thực lực đối phương không thể coi thường.

Hần còn không tự tin mù quáng đến nỗi cho rằng Luân Mạch cảnh tăng tám như thế có thể ứng phó trước sự bao vây của đối phương, bởi vậy chỉ có thể dùng Cửu Thiên Côn Bằng quyết chạy trốn.

Cửu Thiên Côn Bằng quyết quyền Luân Mạch tu hành đến đại thừa, ở phương diện tốc độ hần tuyệt đối không thua kém bất luận kẻ nào.

Người có thể đuổi theo phía sau Tàn Ván Thiên càng ngày càng ít, thanh niên yêu dị của Thiên Yêu tông, Nhạc Thanh Phong của Thương Vương cung, Thiên Mộng Ngữ của Thanh Vân các là ba người trong số đó.

Dọc theo đường đi bọn họ còn gặp một nhóm cường giả khác. Nhóm người kia thấy tình hình như thế dường như cũng nghĩ được gì đó mà cùng đuổi theo Tàn Ván Thiên.

Phía trước có một con sông, thân thể Tần Vãn Thiên nhảy lên, tựa như đại bàng vút lên trời cao rồi trực tiếp đáp xuống bờ bên kia.

Những người khác nhao nhao đuổi theo, dốc hết đủ loại thần thông vượt qua dòng sông.

Rất nhanh, Tần Vãn Thiên chạy vào trong một khu rừng. Điều này khiến vẻ mặt của những người đuổi theo khá là khó coi, bọn họ có nhiều cường giả như vậy thế mà lại không cách nào đuổi kịp Tần Vãn Thiên.

Bấy nhiêu thời gian đã đủ để săn giết mấy con chiến thú rồi.

Lại không biết lúc này trong lòng Tần Vãn Thiên cũng đang nổi điên. Chẳng qua là cắn nuốt một thú linh mà thôi, sân thí luyện này có rất nhiều thú linh, thú linh xếp phía trên thú linh hãn cắn nuốt cũng không ít thế mà những người này lại chạy đến gây sự.

Phần cuối rừng rậm là một ngọn núi đá có thác nước đổ nghiêng xuống, hai bên trái phải đều là hồ nước, vậy mà lại là một mảnh tuyệt địa không có đường lui.

Bước chân Tần Vãn Thiên hơi ngừng lại, phía sau có tiếng rít lọt vào tai, thanh niên yêu dị của Thiên Yêu tông là người đầu tiên đuổi kịp, dừng lại phía sau hẩn không xa.

Lưng Yêu Sênh hiện ra hư ảnh cánh đại bàng, ánh mắt hẩn cực kỳ yêu dị và lạnh lẽo, bước chân nhẹ nhàng chuyển động đi về phía trước, chưởng lực mềm mại lần thứ hai đánh ra.

- Oong!

Phương Thiên Họa Kích của Tần Vãn Thiên thẳng tiến không lùi, đánh ra tựa như tia chớp.

Thủ chương của Yêu Sênh run lên, yêu khí điên cuồng bạo phát. Bàn tay hẩn tựa như hóa thành một bàn tay gấu to lớn vỗ ra thật mạnh làm chấn động Phương Thiên Họa Kích. Thân thể hẩn nhẹ nhàng không gì sánh được, trong nháy mắt khi tấn công liền ép người mà tới, lướt qua Phương Thiên Họa Kích áp sát về phía thân thể Tần Vãn Thiên. Yêu quang bùng ra bao phủ cơ thể Tần Vãn Thiên, chưởng lực của hẩn thoát nhìn vẫn không có lực như trước.

Tần Vãn Thiên không lùi lại, khí thể huyết mạch quân lâm thiên hạ điên cuồng bạo phát, bàn tay hẩn vỗ về phía trước tựa như một ngọn núi thật sự đang ầm ầm đập xuống vậy.

- Rầm!

Con lốc kinh khủng càn quét trong hư không, thân thể hai người đồng thời lui về phía sau. Luân Mạch của Tần Vãn Thiên rung động, tim đập loạn, thần thông của đối phương quả nhiên cường đại mà quý dị.

Yêu Sênh cũng lui về sau một bước, trong mắt lóe lên vẻ kinh dị, ngay sau đó hàn quang lại càng mạnh.

Một luồng yêu khí ngút trời bộc phát ra, cánh tay hẩn đột nhiên mọc ra lân giáp, trong con ngươi lóe ra ánh sáng yêu dị, hào quang cánh chim sao lưng càng cường thịnh hơn, lúc này hẩn giống như một yêu nhân khủng bố.

Cường phong xẹt qua, Yêu Sênh đánh về phía Tần Vãn Thiên lần thứ hai.

- Vãn Tinh thức!

Phương Thiên Họa Kích trong tay Tần Vãn Thiên bộc phát ra uy lực kinh người, phía trước hẩn tựa như xuất hiện vòng xoáy đáng sợ.

Thủ chương của Yêu Sênh chụp về phía trước, âm thanh đùng đoàng khủng bố chấn động không gian. Bóng dáng hẩn xẹt qua, lại tránh được công kích mạnh nhất của Vãn Tinh thức, toàn thân đều hóa thành một tàn ảnh.

- Giết!

Phun ra một tiếng quát chói tai, cánh tay Yêu Sênh dường như dài ra, bàn tay hóa thành móng nhọn sắc bén cắm thẳng về phía đầu Tần Vãn Thiên.

Phương Thiên Họa Kích trong tay Tần Vãn Thiên lay động, hé miệng phun ra kiếm quang. Hẩn nổi giận gầm lên một tiếng, tay trái đánh ra Lạc Sơn chương, công kích của hai người điên cuồng va chạm vào nhau, thân thể Tần Vãn Thiên bị đẩy lùi dữ dội.

Mặc dù vận dụng sức mạnh huyết mạch hẩn vẫn phải thối lui, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng người phía trước. Tần Vãn Thiên cảm giác trên người Yêu Sênh có một luồng huyết mạch đang sôi trào, đó là thú huyết.

Người phía sau nhao nhao theo sau, nhìn thấy Yêu Sênh còn chưa giết chết Tần Vãn Thiên thì tất cả đều lộ ra sắc mặt khác thường. Thực lực người thanh niên tự xưng bước vào sân thí luyện thú linh này có phần khiến người ta giật mình.

- Dừng!

Đúng lúc này mặt đất tựa như chấn động, tim đám người cũng run lên theo, mắt bọn họ nhìn về phía trước, chỉ cảm thấy ngọn núi kia đang chuyển động.

Âm thanh ầm ầm truyền ra, đá lớn trên núi tựa như thác nước lăn xuống dưới, tiếng chấn động thùng thùng càng ngày càng đáng sợ, một luồng yêu khí khủng bố lan tràn đến.

- Grào!

Một tiếng gầm dữ dội truyền đến, mặt đất nứt toác ra, hai bên hồ nước quay cuồng. Dưới thác nước có một con yêu thú khủng bố phóng lên trời cao, bắn ra một con sóng lớn đáng sợ.

Thân thể yêu thú tựa như măng xà xoay quanh dưới thác nước, không biết nó dài bao nhiêu, trên người nó mọc lân giáp, trên lân giáp có từng cây gai nhọn sắc bén, hai cánh tay vô cùng trắng kiện, bàn tay có năm móng vuốt cong như lưỡi câu, lạnh lẽo mà sắc nhọn.

Lúc này râu dài của con yêu thú kia dựng đứng. Nó mở cái miệng khổng lồ ra rống giận, răng nanh sắc bén khiến người ta cảm thấy hoảng hốt, đáng sợ hơn măng xà nhiều.

- Thanh Diện Giao Vương, đứng hạng thứ chín trong Chiến Thú phổ.

Nhìn thấy con yêu thú đáng sợ này trong lòng mọi người đều xao động, bọn họ đi tới sân thí luyện thú linh này, thứ họ muốn có được nhất chính là thú linh nằm trong mười hạng đầu của Chiến Thú phổ.

Nhưng mà sức chiến đấu của yêu thú đứng hạng trước mười trong Chiến Thú Phổ đều rất đáng sợ, tựa như sự tồn tại vô địch trong Luân Mạch cảnh vậy.

“Nhiều yêu thú lợi hại quá, nếu ta lại nuốt thú linh của nó, cộng thêm lực cảm giác mạnh mẽ của ta thì có thể cảm nhận được trên tầng trời thứ năm hay không? Tinh Hồn của Thanh Diện Giao Vương ở nơi nào?” Trong lòng Tần Vãn Thiên sinh ra một con sóng lớn, nếu như suy đoán của hắn chính xác, như vậy hắn đã quyết định được Tinh Hồn thứ ba nên lựa chọn là Tinh Hồn gì.

Yêu thú trong Chiến Thú phổ có rất nhiều. Thú linh của những yêu thú này đều có thể giúp người ta cảm ứng được tồn tại của Tinh Hồn yêu thú, từ đó ngưng tụ Tinh Hồn bạo phát ra sức chiến đấu đáng sợ.

Nhưng mà bất luận là Tinh Hồn loại yêu thú nào đi chăng nữa, ai có thể so với Tinh Hồn triệu hoán chứ?

Chỉ là Tần Vãn Thiên hiểu rõ tu sĩ Vô Mệnh loại triệu hoán này có phần hiếm thấy, bởi vì khó khăn kia cực lớn. Nếu không có đủ thiên phú thì ngược lại sẽ khiến Tinh Hồn triệu hoán trở thành gân gà.

Đối với rất nhiều người mà nói, Tinh Hồn triệu hoán là Tinh Hồn phế thái.

Nhưng đại lục có một vài triệu hoán sư thiên tài, năng lượng bọn họ đúng là siêu cấp đáng sợ.

Lúc này Tần Vãn Thiên có suy nghĩ muốn trở thành tu sĩ Vô Mệnh loại triệu hoán, hơn nữa ý nghĩ này rất dữ dội.

Ngày nào đó hắn vừa triệu hoán ra, đủ loại chiến thú từ trên trời giáng xuống, gào thét giữa đất trời, bảo vệ bên người hắn thì sẽ oách đến cỡ nào đây.

Đương nhiên loại ý niệm này cũng chỉ là thầm nghĩ trong lòng. Lúc này hắn còn phải đối mặt với cục diện trước mắt nhiều hơn.

Thanh Diện Giao Vương xếp hạng thứ chín trong Chiến Thú phổ này không phải Ngân Bàng đứng hạng ngoài chín mươi có thể so được.

Thanh Diện Giao Vương ngẩng đầu cao ngạo quan sát nhân loại trước mắt, đôi mắt yêu dị sắc bén kia lộ ra sát khí cực kỳ dữ dội.

- Oong!

Đột nhiên thân thể Thanh Diện Giao Vương chuyển động, thân hình cao lớn vọt tới trước người Tần Vãn Thiên trong nháy mắt. Cánh tay trắng kiện của nó vỗ ra, vuốt nhọn to lớn đáng sợ có thể làm nứt cả núi non lúc này lại đánh về phía cơ thể bằng xương bằng thịt của Tần Vãn Thiên.

Huyết mạch Tần Vãn Thiên điên cuồng bạo phát, Vãn Tinh thức được đánh ra, Phương Thiên Họa Kích kêu vang, giận dữ tấn công tới chỗ đối phương.

- Bùm!

Thân thể Tần Vãn Thiên trực tiếp bị đánh bay, khí huyết quay cuồng khiến hắn không cách nào kiềm lại phun ra một ngụm máu tươi, cánh tay nắm Phương Thiên Họa Kích khẽ run.

“Mạnh quá.” Nội tâm Tần Vãn Thiên chấn động, rõ ràng cũng là phạm trù yêu thú cấp sáu nhưng vì sao có thể mạnh đến mức này chứ.

Đây chính là chiến thú ngang tàng xếp hạng trước mười trong Chiến Thú phổ sao? Xem ra độ khó khi muốn bước vào tầng thứ tám của Thiên Tinh các không hề nhỏ chút nào, chí ít hiện tại hắn rất khó làm được.

Đế Thương yêu cầu muốn bước vào tầng thứ tám Thiên Tinh Các của học viện Đế Tinh thì cần cướp đoạt thú linh của yêu thú xếp hạng trước mười trong Chiến Thú phổ. Độ khó khảo nghiệm này càng lớn hơn nhiều so với đứng đầu Quân Lâm yến nữa.

Hắn có thể thu được vị trí hạng nhất trên Quân Lâm yến, nhưng cho dù hắn lại mạnh hơn một chút nữa thì cũng khó mà giết chết chiến thú xếp hạng trước mười trong Chiến Thú phổ được.

Có thể thấy được độ khó của loại khảo nghiệm này cao đến đâu. Vậy rốt cuộc Đế Thương đã để lại cái gì ở tầng thứ tám của Thiên Tinh các đây!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Cướp đoạt

Yêu Sênh không định tiếp tục đối phó với Tần Vấn Thiên nữa. Hiện tại đối mặt hắn chính là chiến thú xếp hạng trước mười trong Chiến Thú phổ. Nếu có thể giết chết nó thì sau này khi kết nối với ngôi sao Vô Mệnh hắn sẽ có cơ hội đánh vào tầng trời thứ năm, ngưng tụ Tinh Hồn từ chiến thú xếp hạng trước mười trong Chiến Thú phổ.

Đã tâm mạnh mẽ dâng lên trong lòng Yêu Sênh, tâm tình sợ hãi đang dần nhạt đi nhiều.

Suy cho cùng ở sân thí luyện thú linh này, dù thật sự chết đi cũng chỉ là ý thức bị diệt, từ nay về sau không cách nào tiến vào nữa chứ không thật sự chết đi.

Đối với người của Thiên Yêu cung như hắn mà nói, mặc dù chiến thú xếp hạng trước mười trong Chiến Thú phổ thật sự có thể mang tới nguy hiểm ảnh hưởng đến tính mạng thì bọn họ cũng sẽ lựa chọn mạo hiểm.

- Chư vị có muốn hợp tác một lần không?

Yêu Sênh mở miệng nói với đám người Nhạc Thanh Phong, Thiên Mộng Ngữ xung quanh.

Ánh mắt mọi người lóe lên, hợp tác cũng được đó, nhưng dù bọn họ thật sự có thể liên thủ săn giết được Thanh Diện Giao Vương thì thành quả cuối cùng sẽ thuộc về ai đây?

Nếu trong bọn họ có người cướp lấy thú linh của Thanh Diện Giao Vương thì e rằng sẽ phải đối mặt với sự đuổi giết điên cuồng từ những người khác.

Trước đó không lâu Tần Vấn Thiên chỉ chiếm được thú linh của chiến thú xếp hạng ngoài chín mươi đã bị đám người liên tục truy kích tiêu diệt rồi.

- Dạ Nguyệt, người thấy thế nào?

Nhạc Thanh Phong hỏi một vị thanh niên bên cạnh, thanh niên kia khoác trên người một bộ y phục có đồ án hình các vì sao lộ ra vài phần xuất trần thoát tục.

Người này chính là người của Khâm Thiên các, bảng xếp hạng ba mươi sáu Thiên Cung của hoàng triều Đại Hạ chính là do Khâm Thiên các sắp xếp.

Ở hoàng triều Đại Hạ, bảng danh sách của Khâm Thiên các là có quyền uy nhất, một số bảng xếp hạng với võ tu của bọn họ có ảnh hưởng rất lớn ở nhiều quốc gia nơi hoàng triều Đại Hạ, thậm chí truyền tới nước Sở, bởi vậy nên mới có bảng danh sách xếp hạng kinh thành thập tú.

- Cùng nhau liên thủ đi!

Dạ Nguyệt khẽ gật đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm Thanh Diện Giao Vương với khí thế sắc bén.

Thân hình đoàn người tản ra, Tinh Hồn bùng ra mờ hồ vây quanh Thanh Diện Giao Vương.

Thanh Diện Giao Vương gầm lên giận dữ, rít gào nhằm về phía Yêu Sênh. Chỉ thấy thú huyết trên người Yêu Sênh dường như sôi trào lên, yêu khí ngút trời, cánh chim đại bàng lập lóe. Thân thể hắn đánh về tựa như một tia sáng phía Thanh Diện Giao Vương.

- Vào!

Vuốt nhọn của Thanh Diện Giao Vương không đánh trúng Yêu Sênh. Thân thể đối phương lại lóe lên trên không trung rồi tìm được một góc độ xảo quyet khác đánh về phía đầu Giao Vương, tốc độ bén nhọn khiến Tần Vấn Thiên kinh hãi một hồi.

Nhưng phản ứng của Thanh Diện Giao Vương cũng cực kỳ nhanh chóng mà dữ dội. Miệng bỗng nhiên mở to tấp về phía trước như muốn nuốt chửng đối phương.

- Oong!

Kiểm quang sáng chói bắn ra. Chỉ thấy thân hình Thiên Mộng Ngữ bay lên không, từng thanh kiếm sắc bén lấy sinh tức bất diệt chỉ ý điên cuồng đâm vào trong cái miệng lớn của Thanh Diện Giao Vương.

Tình cảnh như thế khiến Thanh Diện Giao Vương không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại. Cùng lúc này, bàn tay Yêu Sinh hóa thành bạo hùng chường ấn ầm ầm đập xuống đầu Thanh Diện Giao Vương.

Yêu Sinh và Thiên Mộng Ngữ không quen thuộc gì nhau nhưng lại phối hợp vô cùng tinh diệu, nắm bắt thời cơ tinh chuẩn không gì sánh được.

Đầu Thanh Diện Giao Vương ngửa ra sau, lực công kích của Yêu Sinh tuyệt đối là siêu cấp đáng sợ, hơn nữa còn có tác dụng chấn động. Trong nhất thời đầu Giao Vương có phần choáng váng, giò đuôi lớn lên càn quét, gai ngược bén nhọn trên người tựa như thanh kiếm sắc bén.

Thân thể Nhạc Thanh Phong cũng xông ra ngoài, thân pháp của hắn cũng là Cửu Thiên Côn Bằng quyết. Bóng người tránh thoát khỏi càn quét vọt đến thân hình khổng lồ kia rồi đánh về phía đầu Thanh Diện Giao Vương.

Dạ Nguyệt cũng làm giống vậy.

Khi bọn họ công kích dường như đã đạt thành loại ấn ý nào đó, toàn bộ công kích đều hướng vào đầu Thanh Diện Giao Vương. Một lần giết không chết thì hai lần, hai lần giết không chết thì tám lần mười lần.

“Đều là nhân vật tinh anh cả, nếu chỉ có một người trong bọn họ thì tuyệt đối không phải đối thủ của Thanh Diện Giao Vương. Nhưng khi bọn họ liên thủ lại phát huy ra lực lượng không hề đơn giản. Phối hợp tấn công thế kia khiến lực công kích cường đại của Thanh Diện Giao Vương không có chỗ phát huy.”

Tần Văn Thiên đôi mắt nhìn trận quyết đấu đặc sắc này, Thanh Diện Giao Vương điên cuồng gào thét, thân thể cao lớn xoay vòng trên không trung. Nó há miệng tấp về phía Thiên Mộng Ngữ, để mặc những người khác công kích thân thể nó.

- Giết!

Bàn tay Thiên Mộng Ngữ run lên, Tinh Hồn bạo phát ra kiếm quang rực rỡ, từng thanh kiếm sắc bén tựa như hóa thành một chùm ánh sáng điên cuồng sát phạt mà ra.

Thanh Diện Giao Vương xoay ngược đầu lại hướng về phía công kích kia, thanh kiếm sắc bén chỉ có thể để lại trên gáy nó một vết máu nhỏ xíu, căn bản không cách nào làm nó trọng thương.

Thân thể Thiên Mộng Ngữ xoay tròn muốn lui về phía sau, lúc này Thanh Diện Giao Vương đã thô bạo đuổi theo, điên cuồng truy kích cô chứ không thêm để ý những người khác đang tấn công dữ dội. Nó nhất định phải giết chết một người trong đó trước, nhân loại thích dùng kiếm đâm vào miệng nó này thật quá đáng ghét.

Thiên Mộng Ngữ thấy đầu đối phương điên cuồng truy kích mình, sắc mặt khá khó coi. Mặc dù bóng dáng như gió nhưng công kích của đối phương dữ dội ra sao, e rằng cô sẽ tránh không khỏi, chỉ có thể cứng đối cứng.

Tần Văn Thiên ở phía trước Thiên Mộng Ngữ không xa, thấy vậy nét mặt hắn vẫn hờ hững, cực kỳ bình tĩnh.

- Bên này!

Tần Văn Thiên hô lên với Thiên Mộng Ngữ.

Thân thể mềm mại của Thiên Mộng Ngữ chạy về phía Tần Văn Thiên, mà Thanh Diện Giao Vương phía sau không ngừng rung chuyển nhưng vẫn liều chết không buông truy kích cô. Chẳng mấy chốc nó đã đuổi kịp, mở cái miệng to như chậu máu ra dồn sức tấp về phía trước muốn cắn nát Thiên Mộng Ngữ.

- Oong!

Cuồng phong xẹt qua, Tần Văn Thiên phát huy Cửu Thiên Côn Bằng quyết đến cực hạn, thân thể hắn vậy mà lại lao thẳng vào trong cái miệng lớn của Thanh Diện Giao Vương.

Trong nhất thời Thanh Diện Giao Vương lóc lên về tàn nhẫn, miệng đột nhiên ngậm lại, răng nanh lạnh lẽo lóe hàn quang kia có thể trực tiếp cắn nát Tần Văn Thiên.

- Grào!

Một tiếng thét thống khổ truyền ra, bóng dáng Tần Văn Thiên lui ra khỏi cái miệng to của Thanh Diện Giao Vương như một con gió. Chỉ thấy Phương Thiên Họa Kích chia vào cái miệng to đang muốn khép lại của Thanh Diện Giao Vương, mũi nhọn của Phương Thiên Họa Kích trực tiếp đâm vào hàm trên Thanh Diện Giao Vương rồi cắm thẳng trong đó.

- Thành công!

Tần Văn Thiên thấy cái đuôi lớn của Thanh Diện Giao Vương nóng nảy quẫy mạnh, nó đau đớn gào lên. Thân thể Tần Văn Thiên tựa như ảo ảnh xông

lên đầu đối phương. Lạc Sơn chừng ầm ầm đập xuống, cự lực khủng bố khiến Phương Thiên Họa Kích cắm vào càng sâu hơn chút. Con đầu này khiến Thanh Diện Giao Vương gần như chịu không nổi.

- Động thủ!

Những người khác nhao nhao đánh tới, điên cuồng công kích trên dưới đầu sọ Thanh Diện Giao Vương, mũi nhọn Phương Thiên Họa Kích đâm xuyên qua đầu nó, cái đuôi lớn kia vùng vẫy càng ngày càng yếu.

“Gia hỏa này đúng là may mắn.”

Trong lòng mọi người nghĩ vận khí Tần Vãn Thiên không tệ, trong nháy mắt khi Thanh Diện Giao Vương khép miệng lại liền đâm Phương Thiên Họa Kích vào trong đê Phương Thiên Họa Kích trực tiếp cắm ở đó mới cho bọn họ thừa cơ lợi dụng.

Thân thể Thanh Diện Giao Vương từ từ hư ảo hóa thành thú linh.

Tần Vãn Thiên lấy Phương Thiên Họa Kích xuống, đồng thời bàn tay run lên chuẩn bị nuốt thú linh, nhưng những người khác cũng nhao nhao làm vậy.

Ai cũng muốn tranh đoạt thú linh xếp hạng trước mười trên Chiến Thú phổ.

- Grào!

Thú linh Thanh Diện Giao Vương vẫn phát ra tiếng gào thét khủng bố như trước bỏ nhào về phía Tần Vãn Thiên. Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy ý thức của mình đang run rẩy kịch liệt, thân thể hắn cũng muốn hóa thành hư ảo.

Thân thể hắn lui nhanh lại, lúc này mới khôi phục cơ thể bằng xương bằng thịt, về mặt Tần Vãn Thiên trông rất khó coi.

Thanh Diện Giao Vương này đã hóa thành ý thức thể thú linh mà vẫn ngang tàn như vậy, trực tiếp tiến hành công kích ý thức của hắn. Suy cho cùng dù hắn là cơ thể bằng xương bằng thịt nhưng trên bản chất cũng là ý thức thể, một khi ý thức không mạnh bằng đối phương mà bị thương nặng thì sẽ bị hủy diệt.

Tiếng gào chấn động trời đất khiến mấy người Thiên Mộng Ngữ, Yêu Sinh đều bị đẩy lui, về mặt bọn họ trông rất khó coi, chưa ai từng đụng phải thú linh khó chơi như vậy.

Trên người Yêu Sinh xuất hiện thú huyết ngập trời bao phủ lên thú linh.

- Grào!

Thú linh Thanh Diện Giao Vương vọt ra, ánh mắt lạnh như băng quan sát đoàn người. Mặc dù chỉ là ý thức thể nhưng ai cũng đừng hòng cản nuốt được nó.

Ý thức của thú linh Thanh Diện Giao Vương quá mức thô bạo.

Chỉ thấy trông mắt lạnh như băng của nó nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, chính là người này đã diệt thân thể nó.

- Grào!

Gầm lên giận dữ, ý thức thể thú linh lại đánh về phía Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy ý thức mình rung chuyển, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện vòng xoáy. Trong nháy mắt khi đối phương vọt tới trước mặt thì bỗng nhiên run lên muốn nuốt chửng đối phương.

Nhưng đôi con ngươi lạnh băng kia nhìn chòng chọc vào hắn, dao động ý chí khiến thân thể Tần Vãn Thiên dần hư ảo.

Đám người Yêu Sinh thấy vậy thì không tiến lên giúp Tần Vãn Thiên, ánh mắt Thiên Mộng Ngữ ánh lên vẻ sốt ruột nhưng cô căn bản không biết làm sao đối phó con thú linh thô bạo này.

“Nghiệt súc, chỉ còn lại một luồng ý thức cũng dám ngông cuồng.”

Con ngươi Tần Vãn Thiên lạnh lẽo nhìn chằm chằm đối phương, Thụy Mộng Tinh Hồn bắn ra, bỗng nhiên hắn đưa thú linh vào mộng cảnh.

Trong mộng cảnh, Tần Vãn Thiên cao cao tại thượng tựa như đế vương quân lâm thiên hạ quan sát thú linh ngang ngược dưới đất.

- Nghiệt súc, thần phục trước ta đi!

Tần Vãn Thiên nổi giận gầm lên một tiếng giống như sấm sét giữa trời quang, vòm trời tựa như có lôi điện ép xuống bỏ trên người thú linh khiến nó run rẩy kịch liệt.

Nó chỉ là ý thức thú linh, căn bản không cách nào chống lại mộng cảnh đang ăn mòn nó của Tần Vãn Thiên. Lực lượng trong mộng vốn là đối kháng ý

chỉ khiến đôi phương tin đó là thật.

Một luồng ý thức thể làm sao chống chọi được.

Bên ngoài, bóng dáng thú linh dần trở nên hư ảo, dường như đang từ từ bị Tần Vấn Thiên găm nhăm. Thú linh thô bạo tựa như không hề nóng nảy, nó đã mất đi sự cuồng bạo cùng phần nộ, giống như muốn ngoan ngoãn thuần phục, rơi vào tay giặc.

- Chuyện gì thế này?

Ánh mắt bọn họ nhìn chăm chăm thú linh Thanh Diện Giao Vương đang càng ngày càng hư ảo, tựa như lúc nào cũng có thể biến mất, điều này khiến họ sinh ra cảm giác không ổn.

Lẽ nào người này thật sự có thể một mình nuốt trọn thú linh Thanh Diện Giao Vương?

- Oong!

Chỉ thấy thú linh Thanh Diện Giao Vương hóa thành một luồng khói xanh nhập vào thân thể Tần Vấn Thiên. Tần Vấn Thiên càng thêm yêu dị, tóc đen tung bay, khí thể anh tuấn yêu dị vượt qua cả Yêu Sinh.

- Không xong, hắn đang dùng ý thức rời khỏi sân thí luyện.

Nhạc Thanh Phong lo lắng quát một tiếng, lúc hắn ở cùng với Tần Vấn Thiên, hắn nhớ rõ trong lúc lơ đãng Tần Vấn Thiên từng hỏi hắn làm sao rời khỏi sân thí luyện thú linh này. Hắn không xem là chuyện đáng kể liền bảo Tần Vấn Thiên chỉ cần dần dần tách ý thức ra khỏi sân thí luyện thú linh thì ý thức có thể trở về nhưng cần thời gian nhất định. Trong lúc chiến đấu không có khả năng hoàn thành, bằng không hắn cũng sẽ bị diệt.

Nhưng dường như Tần Vấn Thiên đang lợi dụng khe hở thời gian khi cần nuốt thú linh để chuẩn bị rời khỏi sân thí luyện.

Mấy người Yêu Sinh cũng phát hiện, thân thể bọn họ nhào tới phía trước. Song lại thấy thân hình Thiên Mộng Ngừ run lên, kiếm quang càn quét hư không càn thân thể bọn họ lại.

- Thiên Mộng Ngừ, cô làm gì đó?

Nhạc Thanh Phong quát lạnh một tiếng.

- Giết Thanh Diện Giao Vương là công lao của hắn, hắn cần nuốt thú linh là chuyện đương nhiên.

Thiên Mộng Ngừ lạnh nhạt nói.

- Tránh ra!

Yêu Sinh bước về trước một bước.

- Không kịp rồi.

Dạ Nguyệt thấp giọng nói, ngay sau đó bọn họ nhìn thấy bóng dáng Tần Vấn Thiên hóa thành ánh sáng hư ảo hoàn toàn biến mất trong sân thí luyện thú linh.

Một màn này khiến vẻ mặt bọn họ cực kỳ khó coi.

Tần Vấn Thiên đã mang theo Thanh Diện Giao Vương xếp hạng thứ chín trong Chiến Thú phổ rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Hoàng Triều Đại Hạ

Tần Vấn Thiên rong ruổi rong ruổi trên mảnh không gian này, lúc này hắn đang ở một sơn vực, không nhìn thấy bóng người nào cả.

Hắn rất muốn tìm người giải thích cho hắn hiểu rõ về tình huống ở chỗ này, hình như đám người vừa nãy có phần bài xích hắn, e là cũng không hỏi được điều gì.

Nhưng nếu Đế Thương đã để hắn tiến vào lấy Chiến Thú chi linh thì nhất định là có ẩn ý sâu xa nào đó.

Tần Vãn Thiên chợt cảm nhận được một cỗ khí tức lạnh như băng, ánh mắt chuyển qua liền trông thấy một con cự mãng.

Hơn nữa còn cự mãng này còn có hai cánh, đầu có xúc tua mang đến cho người khác cảm giác vô cùng đáng sợ.

“Song Dực Giác mãng, xếp hạng ba trăm sáu mươi trong Chiến Thú phổ, cũng là con đứng cuối cùng.”

Ánh mắt Tần Vãn Thiên khựng lại, hắn đã nhìn thấy chiến thú, hơn nữa còn là con thực sự tồn tại trong Chiến Thú phổ. Sân thí luyện thú linh này thật đúng là một nơi kỳ diệu mà.

Toàn thân con Song Dực Giác mãng trôi lơ lửng, ánh mắt âm độc của nó nhìn chăm chăm vào Tần Vãn Thiên. Ngay đến Tần Vãn Thiên cũng cảm nhận rõ ràng được hận ý bùng nổ trong con ngươi của nó.

Ngôi sao Vô Mệnh trên chín dãy ngân hà có rất nhiều ngôi sao yêu thú, đều có thể tìm được nguyên hình yêu thú của những ngôi sao yêu thú này trên đại lục. Không một ai biết những yêu thú này tồn tại trên mặt đất trước hay là những ngôi sao yêu thú này có ở chín dãy ngân hà trước nữa.

Có lẽ nhưng cường giả đỉnh phong của nhân loại có đủ khả năng để thăm dò được ảo diệu bên trong.

Hai cánh của con Song Dực Giác mãng vỗ phành phạch, ung dung bay lượn trên bầu trời, cái lưỡi dài thè ra. Thân hình khổng lồ của nó lao về phía Tần Vãn Thiên với tốc độ đáng sợ.

Song Dực Giác mãng lúc này trông giống như một con nộ long khiến người khác phải kinh sợ.

Thần sắc Tần Vãn Thiên cứng đờ, khí thế trên người bộc phát, Phá Vọng ấn của Thiên Thủ ấn tuôn ra. Chương ấn va vào Song Dực Giác mãng cự đại kia liền bị nghiền nát.

Sức mạnh đáng sợ khiến Tần Vãn Thiên lùi bước về sau, con Song Dực Giác mãng này chính là yêu thú vào hàng cấp sáu đỉnh phong, có thể so sánh với cường giả của Luân Mạch cảnh đỉnh phong.

Tần Vãn Thiên bị đẩy lùi về phía sau nhưng động tác của con Song Dực Giác mãng vẫn chưa dừng lại, cái đuôi lớn quét qua, tốc độ công kích nhanh đến đáng sợ.

Bộ pháp tuyệt diệu của Tần Vãn Thiên đáp ra, sử dụng Cửu Thiên Côn Bằng quyết, nhanh chóng vọt lên tránh được cái đuôi lớn quét qua.

- Phụt!

Cái miệng to như chậu máu của Song Dực Giác mãng há rộng, phun ra từng thanh mâu bằng đất, bắn về phía Tần Vãn Thiên.

Phía sau Tần Vãn Thiên ần ần như có hư ảnh đôi cánh Côn Bằng, nhảy lên trên không trung tránh sự trường mâu, lao thẳng về phía Song Dực Giác mãng.

- Giết!

Miệng Tần Vãn Thiên phun ra lợi kiếm. Từng đạo kiếm mang đáng sợ xé rách không gian mà đến, Song Dực Giác mãng lại phun ra một ngụm khí, trường mâu lại xuất hiện, thân hình khổng lồ của nó phi thẳng tới chỗ Tần Vãn Thiên với một tốc độ khủng khiếp, nếu như bị xúc tu bén nhọn cùng thân hình khổng lồ đó trực tiếp đánh thẳng vào người, Tần Vãn Thiên không chết thì cũng bị trọng thương.

Phóng thích ra Tinh Hồn, trong tay Tần Vãn Thiên xuất hiện thiên chuy tinh thần, lập tức khua lấy khua để. Sơn chi thần nguyên trong Luân Mạch tinh thần điên cuồng bộc phát, trời đất rung chuyển, thiên chuy tinh thần oanh xuống dưới.

Song Dực Giác mãng phát ra một tiếng gầm kinh người, còn thiên chuy tinh thần trong tay Tần Vãn Thiên thì bị vỡ vụn, ánh sao bắn đầy trời.

Nhưng một đòn công kích này cũng khiến Song Dực Giác mãng chấn động dữ dội. Tần Vãn Thiên đề khí bước tới, điên cuồng giáng một đòn Lạc Sơn chương vào đỉnh đầu của Song Dực Giác mãng. Ầm một tiếng nổ lớn chấn động cả hư không, cả thân hình khổng lồ của Song Dực Giác mãng nằm bẹp trên mặt đất, dần dần biến thành hư ảo.

“Đây là Chiến Thú chi linh sao?”

Tần Vãn Thiên thấy cơ thể của đối phương bỗng hoá thành hư không, trong lòng khẽ động, liền thấy trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện dòng nước xoáy. Ầm dòng xoáy này lên Song Dực Giác mãng thì nó bắt đầu nuốt lấy linh thể hư ảo kia, trong cơ thể Tần Vãn Thiên tràn ngập một cỗ yêu khí đáng sợ, trong mắt hắn dường như loé lên yêu quang.

“Đây là ý thức linh thể sao?” Sau khi Tần Vãn Thiên nuốt sạch đối phương liền cảm thấy trong cơ thể mình thật sự có thêm Yêu Thú chi linh, loại cảm giác này rất mãnh liệt.

“Song Dực Giác mãng xếp hạng cuối cùng trong Chiến Thú phổ đã lợi hại như thế này rồi, vậy Chiến Thú xếp hạng thứ mười trở lên có lẽ sẽ rất cường hãn.” Tần Vãn Thiên có phần kinh hãi, hơn nữa Tinh Hồn Song Dực Giác mãng được ngưng tụ ra chính là để kết nối với ngôi sao Vô Mệnh của Song Dực Giác mãng tăng thứ tư, nếu như có tu sĩ Vô Mệnh loại triệu hoán, Song Dực Giác mãng mạnh nhất có thể triệu hoán được hẳn là Thiên Cương cảnh.

Mà sức mạnh của Song Dực Giác mắng bị áp chế trong Luân Mạch cảnh đỉnh phong.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên chuyển qua, trông thấy đằng xa có một bóng dáng xinh đẹp đang nhìn hắn, đôi mắt đẹp loé lên ban nãy chính là cô gái vừa nói chuyện với hắn.

- Ngươi thực sự là người của Cửu Huyền cung sao?

Bóng dáng thong thả bước về phía trước, trên người khoác một chiếc áo choàng dài màu xanh da trời.

- Không phải!

Tần Vãn Thiên cười đáp.

- Còn cô thì sao, cô là ai?

- Buồn cười thật đấy, ngươi đã biết nơi này là sân thí luyện thú yêu vậy mà lại không biết bọn ta là ai sao?

Thiếu nữ nhìn Tần Vãn Thiên, lạnh lùng nói:

- Nhóm người đầu tiên hoàng triều Đại Hạ có tư cách bước vào sân thí luyện thú linh chính là ba mươi sáu Thiên Cương năm đó, chỉ có thể lực tông môn cùng thế gia của bọn họ mới có thể bước vào. Trong số đó có không ít người, chìa khoá bị phá huỷ hoặc là bị người khác cướp mất, đến bây giờ chỉ có chín đại thế lực mới có thể tiến vào. Ngươi thế mà lại không biết bọn ta là ai à?

- Ta không hiểu rõ lắm về hoàng triều Đại Hạ.

Tần Vãn Thiên đáp lại một tiếng, xem ra nước Sở quả thực là quá nhỏ bé rồi.

- Cửu Huyền cung ở hoàng triều Đại Hạ là thuộc về thế lực cấp khác sao?

Tần Vãn Thiên hỏi.

- Lãnh thổ của hoàng triều Đại Hạ trải dài vô tận, có ngàn vạn thành trì, trong số đó có thành Cửu Châu là mạnh nhất. Trong thành Cửu Châu có một số thế lực siêu nhiên, những thế lực này cai quản lãnh thổ vô tận của đại hạ Hoàng Triều.

Thiếu nữ lãnh đạm đáp lại:

- Cửu Huyền cung chính là một trong những thế lực siêu nhiên của thành Thanh Châu, cai quản không ít thành trì của các tiểu quốc.

Tần Vãn Thiên nghiêm túc lắng nghe, kết hợp với địa hình mà lần trước Mạc Thương vẽ cho hắn, cũng hiểu được đại khái về hoàng triều Đại Hạ.

Hoá ra nước Sở cũng chỉ là nước phụ thuộc trong số những thế lực của thành Thanh Châu mà thôi.

Quả nhiên nếu nhìn vào cả đại lục thì nước Sở thật sự quá nhỏ.

- Thế lực của cô ấy là Thanh Vân các, cũng là thế lực siêu nhiên của thành Thanh Châu, hơn nữa nếu so sánh với Cửu Huyền cung thì chỉ mạnh chứ không hề yếu.

Một thanh âm từ đằng xa truyền tới, ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía đó liền trông thấy một thân ảnh đang ung dung bước tới.

- Nhạc Thanh Phong, các ngươi tới là để nhận người quen đây à?

Thiếu nữ nở ra nụ cười nhân nhật, những người này chính là người của Thương Vương cung.

- Không được sao?

Nhạc Thanh Phong cười, lập tức nhìn về phía Tần Vãn Thiên nói:

- Ta biết ngươi đến từ đâu.

Tần Vãn Thiên nhìn đối phương, trong mắt hiện lên một tia khác thường, đối đối phương nói tiếp.

- Một nơi được gọi là học viện Đế Tinh.

Nhạc Thanh Phong mở lời khiến cho ánh mắt Tần Vãn Thiên loé lên một vòng dị sắc.

- Các hạ là ai?

- Ta là Nhạc Thanh Phong, người của Thương Vương cung. Chắc ngươi vẫn chưa biết ai là Thương Vương nhỉ, Thương Vương vốn có tên là Đế Thương, là người của mấy nghìn năm trước đây. Hắn một tay sáng lập ra Thương Vương cung huy hoàng, nắm đó đứng vị trí đầu trong ba mươi sáu Thiên Cung.

Nhạc Thanh Phong mở lời khiến nội tâm Tần Vãn Thiên run lên một hồi.

Đế Thương, Thương Vương, đứng đầu trong ba mươi sáu Thiên Cung.

Đế Thương cũng là người sáng lập ra học viện Đế Tinh.

- Tại hạ Tần Vãn Thiên đến từ học viện Đế Tinh.

Có thể gặp được cùng mạch với Thương Vương ở chỗ này, Tần Vãn Thiên đương nhiên có cảm giác gần gũi. Có thể nói Thương Vương cung và học viện Đế Tinh cùng thuộc về cùng một nguồn gốc.

- Tần huynh, sân thí luyện thú linh khó khăn và nguy hiểm như vậy, hay là chúng ta kết bạn đồng hành đi, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau, thấy thế nào?

Nhạc Thanh Phong hào sảng nói.

Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu, hắn đứng lúc cũng muốn tìm người hỏi cho rõ ràng chuyện xảy ra ở sân luyện thú linh này.

- Thiên Mộng Ngữ, cô có muốn đi cùng bọn ta không?

Nhạc Thanh Phong nhìn thiếu nữ hỏi.

- Không thêm.

Thiếu nữ lạnh nhạt đáp một tiếng, lập tức xoay người rời đi.

- Vừa nãy ngươi giành được thú linh rồi à?

Nhạc Thanh Phong hỏi Tần Vãn Thiên.

- Đúng vậy, tác dụng của thú linh này là gì thế?

Tần Vãn Thiên nghi hoặc hỏi.

- Ngày xưa có một vị đại năng đặt ba trăm sáu mươi Chiến Thú ở sân thí luyện thú linh, thú linh ở chỗ này không phải là những Chiến Thú bản tôn, chỉ là ý thức thể của Chiến Thú, nghe đồn những con này đều được triệu hoán từ chín dãy ngân hà, đoạt được những thú linh đó cũng có nghĩa là sẽ có được ý thức của ngôi sao Chiến Thú trong chín dãy ngân hà, ngươi sẽ dễ dàng cảm nhận được bản mệnh Tinh Hồn của chúng ở trong đó.

Nhạc Thanh Phong giải thích cho Tần Vãn Thiên:

- Ngươi phải biết là sau khi Luân Mạch cảnh đột phá đến Nguyên Phủ cảnh có thể kết nối với Tinh Hồn thứ ba. Nói chung chỉ có thể kết nối với ngôi sao Vô Mệnh tầng trời thứ ba, cường giả thiên phú cao có thể vào được tầng trời thứ tư nhưng ngôi sao Chiến Thú trong Chiến Thú phổ không dễ dàng gì kết nối như vậy đâu.

- Tác dụng của nó cũng tương tự như Tinh Vãn thạch à?

Tần Vãn Thiên tựa như đã hiểu rõ.

- Hiệu lực và tác dụng còn mạnh hơn so với Tinh Vãn thạch nhiều nữa kia. Thậm chí có người vốn chỉ có thể kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ ba, ý thức chỉ có thể ở tầng trời thứ tư trong thời gian ngắn ngủi, rồi rạc. Sự tồn tại của thú linh cực kỳ có khả năng giúp ngươi tìm được ngôi sao Chiến Thú, chớp mắt trong một thời gian ngắn liền hoàn thành việc kết nối, nhờ vậy mà có thể ngưng tụ ra Tinh Hồn có sức mạnh lớn.

Nhạc Thanh Phong tiếp tục giải thích, cái này có sức hấp dẫn cực kỳ lớn đối với tu sĩ Vô Mệnh.

- Ta hiểu rồi!

Tần Vãn Thiên gật gật đầu.

- Tần huynh, ngươi vừa rồi hẳn là cũng thấy được sự lợi hại của Chiến Thú, bản tôn của những Chiến Thú này cực nguy hiểm đối với bọn ta, cũng muốn thôn tính bọn ta, vì thế một khi chúng ta gặp phải những Chiến Thú xếp hạng cao sẽ càng nguy hiểm hơn, còn về những Chiến Thú xếp thứ mười trở lên gần như là không có gì sánh được rồi.

Nhạc Thanh Phong nói:

- Tất cả chúng ta đều hy vọng có thể tận lực ngưng tụ được sức mạnh để cùng đối ứng với Chiến Thú.

- Ta đã hiểu rõ rồi.

Tần Vãn Thiên gật đầu nói, bọn họ tiếp tục đi bộ về phía trước tiến hành thí luyện.

Mà ở nước Sở lúc này truyền ra một tin tức cực kỳ kinh người.

Tần Hạo của Tần Phủ đã chạy thoát khỏi Hắc Bảo, thủ vệ ở Hắc Bảo chết một cách vô cùng thê thảm, khiến cả cả hoàng thành chấn kinh.

Hắc Bảo là lao tù bí mật trong truyền thuyết, thủ vệ nghiêm ngặt vô cùng nhưng mà Tần Hạo lại có thể bình yên vô sự ra ngoài, khiến người ta mơ hồ có cảm giác một cỗ sóng ngầm bắt đầu khuấy động.

Đồng thời học viện võ phủ nổi danh nước Sở là học viện Hoàng Gia cùng thần tướng Vũ phủ tuyên bố xáp nhập lại với nhau.

Cứ như vậy, ần ần như muốn tranh phong cùng học viện Đế Tinh.

Mà trên thực tế bọn họ quả thật là muốn cạnh tranh cùng học viện Đế Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Yêu Thần Biển

Phía cánh cửa kia trên tầng thứ bảy của Thiên Tinh các trong học viện Đế Tinh, Tần Vãn Thiên đột nhiên mở mắt ra. Trong ánh mắt lóe lên tia sáng yêu dị. Khí chất toàn thân đều thoáng chút khí tức yêu dị.

Tần Vãn Thiên không làm bất kỳ động tác gì, khi ý thức vừa trở về thì hắn đã cảm giác được bản thân mang theo cả yêu chi ý thức. Lúc này ở bên trong ý thức của hắn đang ẩn chứa một cỗ ý thức cuồng bạo khác.

- Cứ nuốt ý thức thú linh như thế này mãi, rất có thể ta sẽ cảm nhận được đầy đủ hết tất cả những Tinh Hồn yêu thú tồn tại trong chín dãy ngân hà luôn ấy nhỉ.

Tần Vãn Thiên thầm thì trong lòng rồi nhắm mắt lại. Qua một khoảng thời gian để cắn nuốt cỗ ý thức thú linh này xong thì hắn mới từ từ đứng dậy.

Tần Vãn Thiên chậm rãi bước ra từ bên trong cánh cửa này.

- Ý thức của ta tự động rời khỏi mà không hề bị hủy diệt. Nếu như có cơ hội nhất định phải thử thêm một lần nữa mới được.

Tần Vãn Thiên nhìn cánh cửa rồi nghĩ thầm. Năm xưa e rằng Lạc Thiên Nhai không may mắn được như hắn, ý thức đã bị tiêu diệt mất lúc ở bên trong. Do đó hắn ta mới hi vọng con trai Lạc Thiên Thu hôm nay có thể giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, đồng thời bước vào tầng thứ tám Thiên Tinh các.

Đáng tiếc chuyện mà Lạc Thiên Thu không làm được lại bị Tần Vãn Thiên hắn làm rồi.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía cánh cửa thứ hai. Dựa theo bút ký ghi chép của Đế Thương thì chỉ cần cướp được thú linh nằm trong mười hạng đầu của Chiến Thú phổ thì có thể bước vào tầng thứ tám. Có như vậy thì hắn mới đạt yêu cầu.

Tần Vãn Thiên cất bước đi đến cánh cửa thứ hai, hắn nhìn thấy có không ít hình vẽ trên cánh cửa. Những hình vẽ kia chính là những chiến thú nằm trong mười thứ hạng đầu của Chiến Thú phổ.

- Đi vào kiểu gì bây giờ?

Tần Vãn Thiên bắt đầu suy nghĩ. Chỉ cần có người bước đến thì cánh cửa đầu tiên đã tự động mở ra rồi, nhưng cánh cửa thứ hai này thì vẫn đang đóng chặt.

- Ý thức thú linh xâm nhập vào hình vẽ yêu thú tương ứng.

Có một giọng nói truyền tới đây, Tần Vãn Thiên quay đầu lại nhìn thì thấy chẳng có ai ở phía sau. Chủ nhân của giọng nói này hẳn là lão giả thủ hộ Thiên Tinh các tầng thứ bảy, dường như thủ hộ nơi này chính là sứ mệnh vĩnh hằng của hắn vậy.

Tần Vãn Thiên dời mắt rồi nhìn sang hình vẽ Thanh Diện Giao Vương, ngay sau đó yêu quang lóe ra từ trong đôi mắt để ý thức thú linh nhập vào bên trong. Chỉ trong nháy mắt, cánh cửa phát ra ánh hào quang sáng chói rồi mở ra từ từ.

- Mở ra rồi.

Tần Vãn Thiên đi vào bên trong cánh cửa kia. Hắn phát hiện bên trong là một vùng không gian khép kín rất rộng rãi. Trên đỉnh có rất nhiều hình vẽ yêu thú sở hữu vàng sáng rực rỡ như thể có sinh mạng thật sự.

Trong không gian này cũng có một cái bờ đoàn, Tần Vãn Thiên đến đó rồi khoanh chân ngồi xuống. Đường như hào quang ở trên không bắt đầu chuyển động chảy về phía hắn.

Tần Vãn Thiên thấy cảnh tượng kỳ dị đó thì nhắm mắt lại, vàng hào quang đang lưu động đến đó giống như ẩn chứa một cỗ ký ức xa xưa nào đó.

Đó chính là ký ức mà Đế Thương đã để lại.

- Vạn vật trong thế gian đều tu hành, không phân biệt là người hay là yêu. Chẳng qua là người và yêu thú tu hành khác nhau, yêu thú sẽ có phương diện nào đó như thiên phú, thân thể, phòng ngự bẩm sinh mạnh mẽ hơn con người rồi. Nhưng khả năng linh ngộ của con người lại hơn hẳn yêu thú, do đó con người có thể sáng tạo ra các loại thần thông công pháp mạnh mẽ có thể đối đầu với yêu thú, phá vỡ lớp phòng ngự cường đại của chúng, nhân loại chính là đứa con cưng của trời đất.

- Sau khi yêu thú tu hành cường đại đến trình độ đột phá vào Thiên Cương cảnh thì chúng có thể huyền hoá thành người và cũng có khả năng tu hành như những võ tu nhân loại. Đường như yêu loại cũng đang theo đuổi con đường trở thành con người nhưng chung quy chúng lại không có thiên tư bẩm sinh như nhân loại.

- Yêu hoá làm người vẫn không thể kết hợp được ưu điểm tu hành của cả hai một cách hoàn mỹ. Như vậy, nếu muốn theo đuổi sự hoàn mỹ đó cần phải lấy con người làm gốc, sau đó tu yêu chi lực. Nếu võ tu nhân loại sở hữu thân thể mạnh mẽ và lực phòng ngự của yêu thú, dùng khối thân thể đó để triển khai thần thông công pháp mà bản thân am hiểu, thế thì uy lực có thể tăng thêm được bao nhiêu?

Phần ký ức này giống như đang tự hỏi hơn, nhưng lại làm cho trái tim Tần Vãn Thiên bắt đầu đập thành thịch.

Ý tưởng thật sự quá điên cuồng, lấy người làm gốc để tu hành yêu chi lực.

- Thực ra, trong số các võ tu nhân loại đã có người làm được việc đó, đó chính là những võ tu sở hữu Tinh Hồn yêu thú được trao cho khả năng này, chúng giúp họ có được sự cuồng bạo của yêu nhưng cuối cùng thì vẫn có một giới hạn nào đó. Tuy nhiên, đây có thể được xem là nền tảng trong việc dùng yêu lực phát huy ưu điểm của nhân loại. Đầu tiên, người cần phải có Tinh Hồn yêu thú cực kỳ mạnh mẽ, nếu không thì chẳng có nghĩa lý gì cả.

Thanh âm này lọt vào tai khiến Tần Vãn Thiên chợt hiểu ra vì sao điều kiện tiên quyết để mở ra cánh cửa này lại là việc sở hữu thú linh của Chiến Thú nằm trong mười hạng đầu của Chiến Thú phổ.

Hắn hy vọng người tiến vào bên trong có thể kết nối với Tinh Hồn xếp mười hạng đầu trong Chiến Thú phổ. Võ tu như vậy mới có khả năng thu nạp được yêu chi nguyên lực tinh thần cực kỳ cuồng bạo.

Một lát sau, một đoạn ký ức cuộn trào rót vào đầu Tần Vãn Thiên, hào quang trên đỉnh đầu hắn mờ dần đi.

Sau một lúc lâu, Tần Vãn Thiên hấp thu xong ký ức này rồi mở mắt ra, đáy mắt xuất hiện một tia ánh sáng sắc bén. Có ba chữ đang quanh quẩn trong đầu của hắn.

Là “Yêu Thần biến”!

- Công pháp phá vỡ lẽ thường, một sự sáng tạo kinh người.

Nội tâm Tần Vãn Thiên dâng lên từng cơn sóng ngầm dữ dội, lòng hắn sinh ra sự kính ý khó nói thành lời đối với vị cường giả đã sáng tạo ra bộ công pháp này, đúng là lợi hại mà.

Võ tu nhân loại lợi hại quả nhiên là rất đáng sợ.

Hắn nhớ kỹ ký ức cuối cùng mà Đế Thương để lại.

- Năm xưa nhờ vào cơ duyên xảo hợp mà đạt được Yêu Thần biến, ta cảm thấy rung động sâu sắc. Bởi ta hiểu rõ rằng nếu như bộ công pháp này truyền ra ngoài thì tất sẽ bị Thiên Yêu cung đuổi giết điên cuồng. Vì vậy ta âm thầm tu hành công pháp, trừ khi có nguy cơ ảnh hưởng đến tính mạng, nếu không sẽ không sử dụng đến Yêu Thần biến. Nhưng nếu có một ngày ta chết đi, Yêu Thần biến thất truyền thì há chẳng phải là lỗi của ta hay sao? Vì thế tuy rằng ta không truyền lại cho đời sau của Thương Vương cung nhưng vẫn không muốn Yêu Thần biến thất truyền,

Tần Vãn Thiên hiểu rõ, Yêu Thần biến này cũng giống như Luyện Thần Đồ Lục vậy. Một khi bị kẻ khác biết được thì e rằng sẽ mang đến tai họa cho chính mình.

Cũng may công pháp ngưng tụ thần nguyên như Luyện Thần Đồ Lục này không có ai nhận ra được, càng lắm thì họ chỉ thắc mắc không hiểu vì sao công kích của hắn lại mạnh hơn người khác mà thôi.

Yêu Thần biến có ba cảnh giới.

Tầng thứ nhất là Yêu Thể cảnh, mô phỏng con đường vận hành của yêu khí trong kinh mạch của yêu thú, đúc thành thân thể mạnh mẽ giống hệt như yêu

thú. Cảnh giới Yêu Thể này không chỉ giúp thân thể đạt đến cấp độ của một yêu mà còn khiến cho lục phủ ngũ tạng cũng sánh ngang với yêu thú, tràn ngập sinh cơ. Nếu so sánh trong cùng một cảnh giới thì sinh mệnh lực của yêu thú ngoan cường hơn con người nhiều lắm.

Tầng thứ hai Yêu Lâm cảnh dùng nguyên lực yêu thú hùng mạnh để gắng sức ngưng tụ cho được thân thể yêu tôn khủng bố giống hệt như yêu thú nhập thân. Cảnh giới này mà có thú Tinh Hồn cường đại đi cùng thì sẽ là tốt nhất.

Tầng thứ ba chính là Yêu Biến cảnh. Tới trình độ này thì bản thân đã tu hành đến cảnh giới mạnh nhất, có thể tiến hành yêu hoá. Yêu biến chính là sự kết hợp hoàn mỹ chân chính giữa thiên phú của con người và yêu. Phía sau lưng người có thể mọc ra đại bàng yêu dực, ngao du khắp thái hư, hoặc là thân hoá yêu long, kinh thiên động địa.

Tần Ván Thiên hít thật sâu, tâm dậy sóng. Đế Thương vậy mà lại để một công pháp cường đại đến thế phía sau cánh cửa thứ hai. Chẳng trách điều kiện tiên quyết để bước vào cánh cửa này lại là cướp được yêu linh của Chiến Thú nằm trong mười hạng đầu Chiến Thú phổ.

Bây giờ theo như Tần Ván Thiên thấy, e rằng cho dù đó là Chiến Thú đứng thứ chín, thứ mười cũng không là cái thà gì trước Yêu Thần biến. Tốt nhất là ngưng tụ ra được Tinh Hồn của vài chiến thú đứng mấy hạng đầu trong Chiến Thú phổ thì mới có yêu nguyên cường bạo hơn, thích hợp cho việc tu luyện Yêu Thần biến hơn.

Song vấn đề này cũng đang làm khó Tần Ván Thiên. Vốn dĩ hắn đang muốn ngưng tụ Tinh Hồn triệu hoán, nhưng để tu hành Yêu Thần biến này thì dường như cần đến những Tinh Hồn Chiến Thú cường đại thì sẽ thích hợp hơn..

- Tạm thời đừng nghĩ đến chuyện này làm gì.

Tần Ván Thiên quyết định không suy nghĩ nữa mà bắt đầu tu hành tầng thứ nhất của Yêu Thần biến. Cường giả đã sáng tạo ra Yêu Thần có hiểu biết rất rõ ràng về cách thổ nạp của yêu thú, do đó đã sáng tạo ra phương pháp thổ nạp và vận khí cho riêng nó.

Tần Ván Thiên nhắm mắt lại tĩnh tâm tu hành, hô hấp không ổn định, lúc thì vội vã, lúc thì thông thả, cuối cùng mới đạt đến trạng thái cân bằng. Trái tim của hắn đập đập thỉnh thoảng, nguyên lực tinh thần lưu chuyển giữa các phế phủ. Cứ mỗi một lần hô hấp thì cả lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cũng hoà theo nhịp vận động, hơn nữa còn run lên rất mạnh.

Theo thời gian dần trôi qua, Tần Ván Thiên tiến vào một trạng thái kỳ diệu. Hắn cũng không phát hiện ra huyết dịch trong cơ thể mình đang sôi trào âm ỉ, dường như huyết mạch đang vận chuyển quanh thân cũng đang phối hợp thổ nạp tu hành cùng hắn.

Sau hai ngày, Tần Ván Thiên tỉnh lại. Hắn phát hiện lúc này quá trình tu hành của hắn có biến hoá kinh người. Không khỏi cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ mình có thiên phú tới vậy sao, lại còn thích hợp để tu Yêu Thần biến nữa?

- Đến lúc rời khỏi đây rồi!

Tần Ván Thiên đứng dậy đi ra ngoài Thiên Tinh các. Tu hành tầng đầu tiên của Yêu Thần biến còn cần số lượng lớn tài nguyên tu luyện thích hợp. Sau khi rời khỏi đây hắn sẽ đưa tin cho Phong Bình báo hắn ta xử lý chuyện này rồi bản thân sẽ tiếp tục bế quan, đặt hết tâm tư vào việc tu luyện.

Trên chín dãy ngân hà, ý thức của Tần Ván Thiên đi đến tầng trời thứ năm. Trước mắt hắn là một ngôi sao yêu thú cực kỳ mỹ lệ, giống hệt như giao long lượn quanh trong không trung đang nở nụ cười kiêu ngạo với trời. Bên trong đó ngập tràn nguyên lực yêu thú cực kỳ khủng bố.

- Quả nhiên, có thể dễ dàng tìm được ngôi sao Vô Mệnh này.

Tần Ván Thiên hiểu rõ, hèn gì có rất nhiều đệ tử thuộc thế lực lớn muốn đến sân thí luyện thú linh, một khi lấy được một thú linh lợi hại thì có thể ngưng tụ được Tinh Hồn Chiến Thú mạnh mẽ.

Trong khi Tần Ván Thiên bế quan thì mập mạp Phạm Nhạc, Tần Xuyên và Tần Dao đều đã đến đây.

- Bá phụ, Ván Thiên vẫn còn đang tu hành à?

Phạm Nhạc hỏi Tần Xuyên.

- Ủ, tên nhóc này quả là chăm chỉ. Mới vừa rời khỏi Thiên Tinh các thì lại quay về đây bế quan rồi. Hắn là có cái gì đó kích thích hắn đấy.

Tần Xuyên trả lời. Bây giờ trong lòng của ông có rất nhiều nỗi băn khoăn. Ông cũng nhìn rõ ràng những biến cố ở nước Sở, cõi lòng phức tạp đan xen. Với trí tuệ của mình thì hiển nhiên là ông biết rõ phụ thân mình đang có giấu giếm ông một chuyện động trời gì đó.

Nhưng hiện tại ông không thể rời khỏi học viện Đế Tinh được, bởi vì người hoàng thất đều đang nhìn chăm chăm vào ông.

Giờ đây hoàng thất đang tạo áp lực thật lớn lên ông và Tần Dao, mà học viện Đế Tinh thì đang chống đỡ hết thảy.

Hiện tại hoàng thất đã chìa mũi dùi vào học viện Đế Tinh, cái học viện mạnh mẽ mà hoàng thất mãi vẫn không có cách nào nắm giữ trong tay này đã trở thành cái gai trong mắt của hoàng thất.

Thành Thanh châu, một trong chín thành châu lớn nhất hoàng triều Đại Hạ, Cửu Huyền cung đang tọa lạc tại đây. Hôm nay, trong nội cung Cửu Huyền cung đang có không ít người tiến cử yêu thú tiến về nước Sở.

Trừ Cửu Huyền cung thì thành Thanh Châu còn có một số thế lực siêu nhiên khác, ví dụ như Thanh Vân các.

Thanh Vân các chìm trong mây xanh, được kiến tạo trên đỉnh của chín ngọn núi cao. Từng toà đại điện đứng sừng sững giữa mây mù hệt như tiên cảnh.

Lúc này đây, tại một nơi trong Thanh Vân các, một thiếu nữ đứng đó, phong thái cao quý lãnh diễm, tuy rằng nhỏ tuổi nhưng đã hết sức quyến rũ.

- Tiểu thư có chuyện gì cần dặn dò ạ?

Một người đi đến trước mặt thiếu nữ hỏi với giọng cung kính.

- Giúp ta điều tra một thử xem, có phải trong vùng quần hạt của Cửu Huyền cung có một quốc gia nhỏ là nước Sở hay không. Nếu có, điều tra người tên Tần Vãn Thiên cho ta.

Thiếu nữ này chính là Thiên Mộng Ngự. Tên gia hỏa kia có thể cướp được thú linh Chiến Thú đứng hàng thứ chín trong Chiến Thú phổ. Mặc dù cũng có một vài yếu tố may mắn bên trong nhưng điều khiến cô cảm thấy hứng thú chính là chẳng biết hắn còn tiến vào sân thí luyện thú linh này nữa không.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Bái phỏng

Ngày niên tế vừa qua, nước Sở nghênh đón một năm mới.

Thế mà khi năm mới vừa đến, người nước Sở lại sống trong hoàn cảnh hết sức bất ổn. Ngọn lửa chiến tranh đã dấy lên khắp chốn. Nơi nơi đều thấy được khói hiệu. Con sông chiến tranh kinh khủng cần quét khắp mảnh đất nước Sở này.

Có rất nhiều quân đoàn canh giữ biên thủy và các nơi khác đã giờ cờ hiệu phản đối hoàng thất nước Sở. Không ai ngờ được một đất nước năm trước vẫn còn bình ổn mà chỉ vài ngày ngắn ngủi đã dấy lên một làn sóng dữ dội thế này.

Dường như quyền thống trị của hoàng thất nước Sở đang dao động như thẻ lạng lay sắp đổ.

Đương nhiên một số người sôi đời có thể nhìn ra được nhất định không phải chỉ trong một sớm một chiều là có thể dấy lên chiến hỏa thế này. E rằng đằng sau đó chính là quá trình chuẩn bị nhiều năm, chỉ chờ đến khi nhận được mệnh lệnh mới có thể công phá từng toà thành trì với xu thế sét đánh. Không động đến dân chúng nước Sở, không giết quân đội đầu hàng, chỉ diệt quân đoàn Sở vệ lệ thuộc trực tiếp của hoàng thất nước Sở.

Sống ở một đại lục tôn sùng võ đạo như thế nên những võ tu kia cũng xem nhẹ khái niệm quốc gia.

Hoàng thất chẳng qua chỉ là thế lực mạnh nhất trong quốc gia đó, và cũng chỉ có thế mà thôi. Do đó bọn họ chẳng quan tâm kẻ nào sở hữu hoàng quyền, chỉ cần không động chạm gì đến họ là được. Chính vì lẽ này mà chẳng ai dám chọc giận dân chúng cả. Nếu như các võ tu trong quốc gia sùng võ mà đoàn kết lại với nhau thì hoàng quyền cũng phải sụp đổ.

Cho nên mặc dù chiến hỏa đang cháy dữ dội, nhưng các thiếu niên có thiên phú không tồi từ trong các thành trì của nước Sở đều đổ xô đi về phía hoàng thành.

Đơn giản là bởi vì các võ phủ học viện lớn tại hoàng thành nước Sở lại sắp sửa bắt đầu chiêu sinh. Đây chính là cơ hội mà bọn họ đã chờ đợi suốt một năm ròng, so với quyền sở hữu hoàng quyền thì cái họ quan tâm hơn hết chính là tiền đồ võ đạo của mình.

Đối với một số người có thiên phú xuất chúng mà nói thì việc lựa chọn học viện Đế Tinh và học viện Hoàng Gia đã trở thành một nan đề. Sau khi học viện Hoàng Gia và võ phủ Thần Tướng sáp nhập lại thì đã có thể sánh vai cùng học viện Đế Tinh. Hơn nữa chuyện hai học viện này tranh đấu với nhau đã là việc rõ như ban ngày.

Trong lúc các thiếu niên, thiếu nữ từ khắp nước Sở hội tụ tại hoàng thành thì trong hoàng thành lại truyền ra một tin tức.

Hôm nay, học viện Hoàng Gia sau khi sáp nhập đã dẫn các đệ tử ưu tú của mình đến bái phỏng học viện Đế Tinh. Tin tức này lan ra khắp hoàng thành chỉ trong nháy mắt. Vô số người đều chú ý đến sự kiện này, lần bái phỏng này rất quan trọng đối với sự lựa chọn của các thiếu niên.

Hôm nay Tần Vãn Thiên cũng kết thúc bế quan. Mặc dù Phong Bình đã đưa đến rất nhiều tài liệu quý giá nhưng vẫn chưa đủ cho hắn dùng để tu luyện Yêu Thần biến.

Tu hành Yêu Thần biến có yêu cầu rất cao với tài nguyên, nhưng Tần Vãn Thiên lại vui mừng phát hiện ra rằng bản thân mình thật sự rất thích hợp để tu hành Yêu Thần biến. Dường như bộ công pháp này sinh ra để dành cho hắn, huyết dịch đang chảy trong cơ thể có một loại cảm giác hưng phấn nói không nên lời.

Tần Văn Thiên khắc ra một họa quyền thần văn, cùng lúc đó hắn gửi một bức thư cho Thần Binh các. Hắn tin rằng bức họa quyền thần văn này sẽ giúp hắn có được số tài nguyên mà hắn muốn.

Đi vào trong viện, Tần Văn Thiên hít một hơi thật sâu bầu không khí trong lành trước mắt, có một cái bóng màu trắng bay tới rồi nhảy thẳng vào trong lòng ngực hắn.

- Tiểu gia hỏa có nhớ ta không?

Tần Văn Thiên vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Tiểu Hồn Đan, vừa cười vừa hỏi.

Đôi mắt to của Tiểu Hồn Đan nhìn Tần Văn Thiên, sau đó nó nheo mắt nở nụ cười cực kỳ đáng yêu.

- Văn Thiên.

Tần Xuyên và Tần Dao thấy Tần Văn Thiên xuất quan thì đi tới đây.

- Phụ thân, tỷ.

Tần Văn Thiên mỉm cười chào hai người, song lại thấy Tần Xuyên cau mày nên hỏi:

- Phụ thân có tâm sự gì sao?

- Văn Thiên, trong mấy ngày người tu hành thì nước Sở đã xảy ra rất nhiều chuyện đấy.

Tần Dao kéo Tần Văn Thiên ngồi xuống rồi kể lần lượt từng chuyện để Tần Văn Thiên hiểu rõ ràng hơn.

Nghe Tần Dao kể xong, trong lòng Tần Văn Thiên cũng nhắc lên từng con sóng dữ, hắn im lặng không nói thêm điều gì.

- Xem ra Tần gia gia đã có chuẩn bị từ lâu.

Tần Văn Thiên hít sâu một hơi. Một năm nay hắn luôn cố gắng nỗ lực để cứu phụ thân và Tần gia gia ra ngoài. Nhưng thực ra căn bản không cần hắn ra tay thì Tần Hạo và Tần Xuyên cũng không gặp bất trắc gì.

- Văn Thiên, ta cũng không biết chuyện này. Gia gia con đã giấu ta.

Tần Xuyên than thở.

- Tranh giành quyền lực chính là như thế. Giả sử trước kia tổ tiên Tần Vũ bị quân vương nước Sở làm hại, nếu Tần gia gia không có hành động gì thì chắc chắn rằng Tần phủ chỉ có thể để mặc cho người khác chém giết. Đây mới là cách làm của bậc đại trượng phu.

Tần Văn Thiên lẩm bẩm.

- E rằng cái chết của tổ tiên có ẩn khuất gì đó, bằng không thì chỉ với năng lực của một mình Tần gia gia con thì chưa đủ để nhiều người giương cờ tạo phản như thế. Chỉ có tổ tiên năm xưa mới có uy vọng đến mức này.

Tần Xuyên khẳng định.

- Vâng, sống trên đời này thì phải oanh oanh liệt liệt, không thẹn với lương tâm, sao có thể để mặc người khác giờ thủ đoạn chứ?

Tần Văn Thiên mỉm cười, hoàng thất nước Sở vốn dĩ cũng chả phải thứ tốt lành gì.

- Đúng thế, Tần phủ không phản thì cũng chỉ có thể ngồi chờ chết.

Tần Xuyên đứng dậy cất giọng đầy khí phách. Ông không đặt nặng cái gọi là trung thành như các bậc tiền bối đi trước. Chưa nói đến cái chết của Tần Vũ là như thế nào mà chỉ cần nghĩ đến việc quân vương đã chèn ép làm suy yếu Tần phủ, để bọn họ dòi đến thành Thiên Ung. Loại được chim bẻ ná, được cá quăng nơm này thì phải tạo phản thôi.

Lúc này, trong sân truyền đến tiếng bước chân, mấy người Tần Văn Thiên nhìn qua thì thấy mập mập Phàm Nhạc đã tới đây. Hắn vừa thấy Tần Văn Thiên thì vui vẻ hẳn, nói:

- Lão đại, rốt cuộc người cũng tu hành xong rồi đấy à? Hôm nay Sở Thiên Kiều muốn dẫn người đến bãi phóng học viện Đế Tinh chúng ta, tuyên bố muốn mang Tần Dao tỷ đi. Tên tạp chủng này đúng là ngông cuồng. Bãi phóng chó má gì chứ, rõ ràng là đến đây khiêu khích mà.

- Nước Tuyết Vân thật là buồn cười. Tần Dao tỷ là ai của bọn họ chứ, nói đưa đi là đưa đi chắc? Lại còn xem đây là lý do để bãi phóng học viện Đế Tinh nữa chứ.

Tần Văn Thiên nổi giận, chưa nói đến việc thái tử Tiểu Luật của nước Tuyết Vân bán đứng Tần Dao. Cho dù không có vụ bán đứng thì Tần Dao không

đồng ý sống cùng với hắn thì đã làm sao nào? Chẳng lẽ bởi vì hắn là thái tử nước Tuyết Vân nên phải ép buộc người khác vì mặt mũi quốc gia của hắn chắc?

Tiêu Luật đặt vị trí của bản thân mình cao quá rồi đấy.

- Ta cũng nghĩ vậy, đúng là kiêu ngạo mà. Mong rằng học viện có thể áp chế nhuệ khí của bọn chúng. Lão đại, chúng ta đi xem đi.

Phạm Nhạc rũ Tần Vấn Thiên.

- Được.

Tần Vấn Thiên gật đầu.

- Ta cũng đi.

Tần Dao tiến lên lôi kéo tay Tần Vấn Thiên tỏ rõ ý muốn đi.

Tần Vấn Thiên cười cười nhìn Tần Dao nói:

- Được, thái tử nước Tuyết Vân là thứ gì chứ, sao có thể xứng với tỷ tỷ ta chứ, lại còn dám ngạo mạn như thế nữa,

- Chỉ phải, mai này đệ đệ của ta nhất định sẽ xuất chúng hơn tên thái tử Tuyết Vân này nhiều.

Đôi lông mày của Tần Dao cong cong đáng cười mang theo vài phần dí dỏm.

Tần Xuyên thấy tình hai tỷ đệ của hai người rất tốt thì gương mặt lộ ra nét vui mừng. Cuộc đời này chuyện khiến ông hài lòng nhất chính là những đứa con của mình. Mặc dù Tần Vấn Thiên chỉ là con nuôi của ông nhưng địa vị Tần Vấn Thiên trong lòng ông không hề thua kém Tần Dao, cũng hết như con ruột của ông.

Mọi người đều biết chuyện Sở Thiên Kiêu dẫn đầu đoàn người sau khi họp nhất của học viện Hoàng Gia đến bãi phỏng, do đó hiển nhiên là học viện Đế Tinh sẽ không ngăn cản mà mở cửa đón khách.

Đây là khiêu khích thì bọn họ chỉ có thể ứng chiến.

Tại diễn võ đài ở giữa học viện Đế Tinh đang có rất nhiều người, các đệ tử đứng bên dưới đang bàn tán sôi nổi. Hiện giờ bọn họ trông thấy nhiều sư huynh Nguyên Phủ cảnh ưu tú, bình thường hiếm khi họ lộ mặt trong học viện, nhưng giờ lại có rất nhiều người xuất hiện. Rõ ràng học viện Hoàng Gia sau khi sáp nhập đã mang tới áp lực cực lớn cho học viện Đế Tinh.

Phía xa có một nhóm người bước tới, những người này đều là thanh niên trên dưới hai mươi tuổi. Mỗi một người đều có khí chất phi phàm, họ đi cùng nhau lại tạo ra một khí tràng cực kỳ mạnh mẽ.

Một số người hiểu rõ tình hình đều biết rằng chuyến bãi phỏng này không chỉ có những đệ tử kiệt xuất của học viện Hoàng Gia đã sáp nhập mà còn có những nhân vật thiên tài của nước Tuyết Vân. Thậm chí còn có một vài người Cửu Huyền cung nằm trong số đó.

Điều này mang đến áp lực cực mạnh cho học viện Đế Tinh. Cổ lão ngồi trên khán đài nhìn những bóng người đang đến liên cau mày, dường như tình huống hiện tại không được ổn cho lắm.

Học viện Đế Tinh khó mà ứng phó với được đội hình như thế.

- Vấn Thiên, người đã đến rồi.

Lúc này, Cổ lão chú ý thấy Tần Vấn Thiên đã tới thì mỉm cười.

Có thể nói Tần Vấn Thiên là học viên xuất chúng nhất mà hắn từng thấy kể từ khi bước chân vào học viện Đế Tinh, tất nhiên là hắn rất yêu thích vị học viên này.

- Cổ lão.

Tần Vấn Thiên đến chỗ bọn họ rồi nhìn về phía Mạc Thương hành lễ:

- Lão sư.

- Đến ngồi cạnh ta.

Cổ lão nở nụ cười rồi cố ý nhường cho hắn một chỗ ngồi, điều này khiến cho mọi người phía bên dưới hâm mộ không thôi. Địa vị hiện tại của Tần Vấn Thiên trong học viện đã hoàn toàn vượt qua các trưởng lão. Lần trước khi hắn bị ám sát thể nhưng khiến cho toàn bộ học viện đều thần hồn nát thần tính, thậm chí cuối cùng còn giết chết Khương Chấn ngay tại chỗ.

- Vậy Vần Thiên xin làm càn vậy.

Tần Vần Thiên nói lời khiêm tốn rồi ngồi bên cạnh Cố lão.

- Ta lại còn đang chờ mong lúc nào thì ngươi có thể làm càn đây.

Cố lão vuốt vuốt chòm râu rồi cười nói tiếp:

- Bây giờ đứa cháu ngoại của ta hết sức nghịch ngợm, khi nào thì ngươi giúp ta dạy dỗ nó thế?

- Ồ...

Tần Vần Thiên sùng sốt, chỉ biết chớp chớp mắt nhìn.

- Sao thế, không muốn à?

Cố lão nghiêm mặt lộ vẻ tức giận.

- Nào có.

Tần Vần Thiên vội phủ nhận.

- Hắc hắc, nói thế tức là người cũng có ý này rồi đúng không? Hôm nào đó ta sẽ nói cho cháu ngoại biết mới được.

Cố lão lập tức nói tiếp làm thần sắc Tần Vần Thiên cứng lại. Sau đó hắn cười gượng, hắn bị lời nói của Cố lão làm cho ghen hờn.

- Cố lão, người thật là...

Tần Vần Thiên cạn lời không biết phải nói gì.

- Có cái gì đâu nào, ta thấy Vần Thiên ngươi và Mạc cô nương rất xứng đôi đây.

Tần Dao vừa cười vừa phán bác.

- Đúng thế, tỷ của ngươi cũng nói thế kia.

Cố lão cười vui vẻ, đôi lông mày cau lại từ nãy đến giờ cũng thả lỏng hơn. Bây giờ tuổi tác của hắn đã lớn, thấy thế hệ sau tuổi xuân phơi phới, thiên tư xuất chúng lại có kết quả tốt chính là việc khiến hắn vui mừng nhất.

- Sở Thiên Kiêu của học viện Hoàng Gia bá kiến các vị trưởng lão học viện Đế Tinh.

Lúc này có một giọng nói truyền đến phá hủy tâm trạng vui vẻ của Cố lão. gương mặt của hắn lạnh xuống, đưa mắt nhìn qua liền thấy Sở Thiên Kiêu dắt theo cả một đoàn người đi đến đối diện khán đài.

Mặc dù những người này có ý đồ xấu nhưng vẫn không để mất lễ nghi nên chúng vẫn nhao nhao hành lễ với học viện Đế Tinh, bày tỏ sự tôn trọng các bậc trưởng bối.

- Xin hỏi tam hoàng tử đến học viện Đế Tinh lần này với thân phận thế nào?

Cố lão nhìn về phía Sở Thiên Kiêu rồi cất cao giọng hỏi.

- Thái tử nước Tuyết Vân Tiêu Luật đến đây để đón Tần Dao từ học viện Đế Tinh về nước, thế nhưng lại bị ngăn cản nhiều lần. Ta thân là chủ nhà nên đành phải đến tận đây, xin các vị trưởng bối đừng can thiệp việc này, ảnh hưởng đến tình hữu nghị giữa nước Sở và nước Tuyết Vân. Còn nữa, bởi vì Sở nhỏ thấp cổ bé họng, không có cách nào để khiến các vị trưởng bối thay đổi quyết định nên đành phải mang đệ tử đồng môn đến xin chỉ giáo một hai.

Lời Sở Thiên Kiêu nói ra vô cùng kín kẽ, hắn dùng danh nghĩa tam hoàng tử để đến đây, rồi lại dùng danh nghĩa học viện Hoàng Gia đến xin chỉ giáo.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Khiêu Chiến Năm Người Nguyên Phủ Cảnh

Cố lão nhìn Sở Thiên Kiêu rồi cười nói:

- Lời của điện hạ khiến lão thấy khó hiểu. Nếu thái tử Tiêu Luật muốn đón Tàn Dao đi về nước Tuyết Vân thì Tàn Dao có đồng đi cùng hay không?
- Hôn ước của thái tử nước Tuyết Vân sao có thể coi như một trò đùa thế được. Dù sao cũng đã bàn bạc xong rồi, dù cho Tàn Dao có ý kiến thì cũng phải về đến nước Tuyết Vân rồi mới nói tiếp được.

Sở Thiên Kiều bình tĩnh đáp lại.

- Đây là ý của ngài sao? Có phải nếu Tàn Dao không đồng ý thì nước Tuyết Vân vẫn cưỡng ép mang cô ấy về nước làm thiếp hay không? Hơn nữa nước Sở cũng nguyện ý giúp hành vi này à?

Cổ lão chất vấn lại một tiếng:

- Lão đầu ta sống bao nhiêu năm nay nhưng đây là lần đầu tiên nghe kẻ khác nói về một hành vi xấu xa cỡ này thành một chuyện thần nhiên và lẫm liệt như thế đấy. Hơn nữa điều khó tin hơn là nó còn được nói ra từ miệng của thái tử nước Sở. Chẳng lẽ hoàng thất nước Sở đã sa đọa tới mức này rồi sao?

Lời nói của Cổ lão vô cùng sắc bén, đặc biệt là câu cuối cùng còn có chút thâm ý. Bây giờ hoàng thất nước Sở đang dùng ngòi bút của chính sử để làm vũ khí trên đỉnh sóng gió, việc họ ban cái chết cho trung thần Tàn Vũ vẫn khiến cho dư luận sôi trào, lúc này Cổ lão lại chụp một cái tội lớn như thế lên đầu Sở Thiên Kiều. Mọi người phải cảm thán mà rằng đúng là gừng càng già càng cay.

Ngay cả Sở Thiên Kiều cũng không ngờ ngôn từ của Cổ lão lại sắc sảo như thế, trong mắt hắn ta lóe lên tia sáng lạnh:

- Theo như lời Cổ lão thì làm người thì có thể thất hứa, coi hôn ước như trò đùa. Lời như thế mà phát ra từ miệng của trưởng lão vinh quang trong học viện Đế Tinh thì thật là khiến cho Sở mỗ hồ thẹn thay!

- Buồn cười nhỉ! Ta từng có hôn ước với Tiêu Luật từ lúc nào?

Tàn Dao nghe thấy Sở Thiên Kiều lấy hai chữ “hôn ước” đặt bên mép thì tức giận nói:

- Ta chỉ đồng ý là sẽ tiếp xúc với Tiêu Luật thôi. Thậm chí ngay cả một mối quan hệ thật sự cũng không có mà trong miệng người thì ta lại trở thành vật sở hữu của hắn thế, như vậy không buồn cười à!

Cổ lão hừ lạnh:

- Sở Thiên Kiều, người nghe rõ chưa?
- Điều quan trọng chính là người khắp nước Tuyết Vân đã biết chuyện giữa Tàn Dao và thái tử Tiêu Luật, như thế đã đủ rồi!
- Đúng là nói vậy!

Tàn Vấn Thiên nhin không được mà quát lớn:

- Nếu theo như lời của tam hoàng tử thì hôm nay nếu ta đặt chuyện nói là công chúa nước Sở và Tàn Vấn Thiên này có hôn ước, ngày mai cả nước Sở mà biết hết thì có phải công chúa nước Sở cũng phải gả cho ta hay không hả?
- Làm càn! Thân phận của người là cái gì, người có thể xứng với công chúa hoàng thất sao!

Ánh mắt Tư Không Minh Nguyệt sắc như kiếm, nhìn thẳng vào Tàn Vấn Thiên:

- Còn thái tử Tiêu Luật có thân phận thế nào, Tàn Dao và thái tử có liên lạc bằng tin tức qua lại với nhau thì mọi người đều biết, sao cô ta có thể không về nước Tuyết Vân được?
- Ha ha, đó chỉ là cái nhìn từ một phía của các người mà thôi. Còn ở trong mắt ta, công chúa nước Sở cũng được, thái tử nước Tuyết Vân cũng thế, dù họ là gì thì làm sao có thể xứng đôi với tỷ tỷ ta chứ?

Tàn Vấn Thiên cười lạnh một tiếng với Tư Không Minh Nguyệt:

- Còn người, là kẻ thua dưới tay ta mà cũng dám kêu gào ở đây à?

Nói xong, trong mắt Tàn Vấn Thiên hiện lên vẻ khinh thường, hắn từng xem qua vô vàn ký ức trong ngôi sao nhỏ kia, thấy nam tử trung niên mặc áo xanh trong giấc mộng xuân thu, lại có được truyền thừa của Đế Thương, từng lịch lãm tại trường thí luyện linh thú. Tầm mắt đã được mở mang, không còn đặt trong nước Sở và nước Tuyết Vân nữa. Thế giới bên ngoài rất rộng lớn, thái tử nước Sở và nước Tuyết Vân thật sự chẳng là gì hết, nếu họ vào thành Cửu Châu thì cũng chỉ là một người thường mà thôi.

Tàn Vấn Thiên cũng có sự thay đổi đối cái nhìn về cái gọi là “thiên tài”. Nếu xét trong nước, Tư Không Minh Nguyệt là một trong những người có thiên phú cao nhất của nước Tuyết Vân, nhưng hắn ta vẫn yếu hơn Lạc Thiên Thu một tầng, nếu để hắn ta so với Lạc Thiên Thu và những người trong trường thí luyện linh thú thì chắc cũng chẳng là gì hết.

Như thế, người có thể giữ bản thân tỉnh táo mà không hề tự coi thường chính mình, cũng không hề đắc ý vênh vào mới được gọi là “thiên tài”.

Tần Văn Thiên hẳn chỉ là một thành viên trong đại lục mệnh mông này mà thôi, hẳn không có tư cách khinh thường người khác nhưng hẳn cũng không cần kính ngưỡng người khác. Hắn có thể một mình dùng từng bước chân và ý chí bền bỉ để vững vàng tiến về phía trước.

Tư Không Minh Nguyệt bị Tần Văn Thiên làm nhục trước mặt mọi người, trên người hắn ta có sát lục kiếm ý vờn quanh. Lao thẳng về hướng Tần Văn Thiên, phần nộ quát to:

- Đánh lại một trận đi!

- Người không xứng!

Tần Văn Thiên bình tĩnh nhìn Tư Không Minh Nguyệt, trong mắt hắn lộ ra vẻ khinh miệt nhìn Tư Không Minh Nguyệt. Nhìn hắn bằng ánh mắt cao ngạo khiến cho sát khí phát ra từ trên người Tư Không Minh Nguyệt càng thêm mãnh liệt.

Tiêu Luật phát tay với Tư Không Minh Nguyệt, ý bảo hắn ta bình tĩnh lại. Lúc này, khí tức trên người Tư Không Minh Nguyệt mới dần dần bình ổn, sau đó hắn ta lại nghe thấy Sở Thiên Kiêu tiếp tục nói:

- Nhiều lời cũng thế, hôm nay học viện Hoàng gia đến bãi phòng học viện Đế Tinh, năm người có tu vi mới đến Nguyên Phủ cảnh chúng ta đây muốn lĩnh giáo năng lực của đệ tử kiệt xuất trong học viện Đế Tinh một chút!

- Sao ta lại không thấy năm người của học viện Hoàng Gia các người thế?

Cố lão liếc đôi phương một cái.

- Diệp Vô Khuyết, Nguyên Phủ cảnh tầng một khiêu chiến Thu Mạc của học viện Đế Tinh!

Diệp Vô Khuyết mở miệng, ý đứng thứ năm trong Thập Tú Kinh Thành, còn Thu Mạc xếp thứ tư.

- Vương Đăng, Nguyên Phủ cảnh tầng hai khiêu chiến Lăng Hoa minh chủ Thanh Vân minh của học viện Đế Tinh!

Mọi người chỉ thấy một thân ảnh đang đạp bước tiến đến, khí thế cuộn cuộn, người đó trực tiếp mở miệng khiêu chiến.

- Đệ Nhất Kiếm, Nguyên Phủ cảnh tầng hai khiêu chiến trưởng lão danh dự Tô Mộc Vũ của học viện Đế Tinh!

- Vũ Trọng, Nguyên Phủ cảnh tầng hai khiêu chiến minh chủ Tu La minh Đồ Nhất Dao của học viện Đế Tinh!

- Tiêu Lam, Nguyên Phủ cảnh tầng ba khiêu chiến minh chủ Thiên Sát minh Tiết Lãnh Sơn của học viện Đế Tinh!

Năm thân ảnh đứng bên cạnh Sở Thiên Kiêu tranh nhau mở miệng. Nhất thời, khí tức mạnh mẽ, cuộn cuộn phát ra, chiến ý vô cùng sắc bén.

Năm người bọn họ trực tiếp mở miệng khiêu chiến, hơn nữa năm người mà họ khiêu chiến hình như cũng có cùng cảnh giới với họ, với lại năm người bị khiêu chiến cũng vô cùng nổi tiếng tại học viện Đế Tinh. Ba người trong đó là ba minh chủ của tam đại học sinh minh, một người là một trong kinh thành thập tú, một người lại là trưởng lão danh dự.

- Từ khi nào mà Đệ Nhất Kiếm trở thành người của học viện Hoàng Gia thế, hơn nữa sao ta lại chưa từng nghe nói tới hai người Tiêu Lam, Vương Đăng này vậy?

Về mặt của Cố lão vô cùng sắc bén.

- Học viện Hoàng Gia và võ phủ Thần Tướng vừa mới xác nhập nên đương nhiên là Cố lão chưa thể biết hết được. Còn về chuyện Đệ Nhất Kiếm ra mặt khiêu chiến thì là vì chuyện hôm nay vốn liên quan đến nước Tuyết Vân, hai học viện lớn lại xác nhập với nhau, ta không muốn ức hiếp học viện Đế Tinh nên ta và thái tử Tiêu Luật sẽ không đứng ra khiêu chiến.

Sở Thiên Kiêu chậm rãi giải thích. Lời của hắn ta khiến con người mọi người co rút, đúng là cuồng vọng mà!

Cũng đúng, dù gì Sở Thiên Kiêu cũng đứng thứ hai trong kinh thành thập tú, còn Tiêu Luật lại đứng đầu song kiêu của nước Tuyết Vân, thực lực của cả hai không ai có thể nghi ngờ.

Nếu Sở Thiên Kiêu và Tiêu Luật ra sân thì sẽ gây phiền toái hơn nữa cho học viện Đế tinh.

Nhưng hai người đó lại không chiến đấu.

Đây là cuộc đối đầu của cấp Nguyên Phủ, dù là học viện Đế Tinh hay là học viện Hoàng Gia thì những học sinh Nguyên Phủ cảnh chính là lực lượng nòng cốt nhất, những người ở cấp bậc này chính là tinh anh của học viện.

Xét theo ý nghĩa nào đó, quy mô của trận chiến này không thể nhỏ hơn Quân Lâm yến. Năm người khiêu chiến và năm người bị khiêu chiến đều là những nhân vật bất phàm.

Diệp Vô Khuyết là đệ tử Nguyên Phủ cảnh trong kinh thành thập tú.

Đệ Nhất Kiếm là người đứng đầu tam kiếm của nước Tuyết Vân.

Vũ Trọng là đệ tử thiên tài của võ phủ Thần Tướng.

Còn Vương Đăng và Tiêu Lam sợ là cũng không hề đơn giản, đặc biệt là Tiêu Lam. Người này đã là Nguyên Phủ cảnh tầng ba, khiêu chiến minh chủ của Thiên Sát minh đứng đầu trong các liên minh thuộc học viện Đế Tinh.

- Học viện Đế Tinh có dám ứng chiến hay không?

Sở Thiên Kiêu lớn giọng hỏi, giọng nói hấn ta vang vọng, quanh quẩn trên không trung tại học viện Đế Tinh.

Bọn họ đã nghe ngóng về những đệ tử thiên tài này của học viện Đế Tinh, xét về năm người khiêu chiến bọn họ thì hoàn toàn không hề có ý muốn chiếm tiện nghi của học viện Đế Tinh.

Ánh mắt của rất nhiều đệ tử thuộc học viện Đế Tinh dồn dập nhìn về hướng trường lão học viện Đế Tinh ở trên đài, tình hình thế này thì họ còn có thể từ chối hay sao?

- Các ngươi có nguyện ý chiến đấu hay không?

Cố lão không có quyết định thay những đệ tử thiên tài kia. Hắn hiểu rõ năm người mà đối phương khiêu chiến có cùng cảnh giới với năm người của đối phương, hơn nữa hôm nay năm người bị khiêu chiến đều có mặt ở đây.

- Đánh!

Mọi người thấy Thu Mặc chậm rãi bước ra, bay lên chiến đài, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Diệp Vô Khuyết, xếp hạng của hắn ta cao hơn Diệp Vô Khuyết nên hắn ta không có lý do gì để trốn tránh cả.

- Diệp Vô Khuyết, năm hạng đầu của kinh thành thập tú rất ít khi dao động.

Thu Mặc nhìn Diệp Vô Khuyết, lạnh nhạt nói ra một câu.

Diệp Vô Khuyết nhìn lại đối phương, thần sắc cực kỳ bình tĩnh. Trong nháy mắt, Tinh Hồn thứ ba phóng ra, ánh sáng màu vàng tinh khiết mà lóng lánh.

- Quảng sáng màu vàng, từ tầng bốn trở lên!

Thu Mặc thấy một màn này thì thần sắc đột nhiên cứng đờ. Diệp Vô Khuyết không chỉ mở được tinh môn để ngưng tụ ra Tinh Hồn thứ ba mà hắn ta còn có thể kết nối được với ngôi sao Vô Mệnh từ tầng bốn trở lên.

Tinh Hồn này là một thanh lợi kiếm màu vàng óng, ánh sáng lấp lóe, kiếm sắc bén thấu xương.

- Ông!

Kiểm ý hoàn toàn bộc phát, Diệp Vô Khuyết chậm rãi bước ra, nhất thời khiến cho Thu Mặc phải chịu áp lực khổng lồ. Phía sau Diệp Vô Khuyết xuất hiện cánh chim màu bạc, lấp lánh ánh sáng, đó là Tinh Hồn thứ hai của y, sau khi tiến vào Nguyên Phủ cảnh thì cánh chim càng giống thật hơn.

Khi võ tu bước vào cảnh giới Nguyên Phủ cảnh, luân mạch hóa thành vòng xoáy, nguyên lực tinh thần sẽ hóa thành nguyên lực thể dịch. Mỗi một giọt đều là do một lượng lớn nguyên lực tinh thần ngưng tụ thành, những thứ này ẩn chứa năng lượng nguyên lực khổng lồ, nó sẽ xuất hiện trong cơ thể của võ tu Nguyên Phủ. Hơn nữa, nó sẽ hình thành Nguyên Phủ, bắt đầu thay thế võ mệnh Thiên Cung.

Cảnh giới Nguyên Phủ có được mức nguyên lực tinh thần vượt xa Luân Mạch cảnh, đó là một loại biến đổi về chất, là một bước nhảy vọt.

Nguyên lực khổng lồ có thể giúp họ sử dụng được nhiều thủ đoạn hơn. Ngay cả Tinh Hồn thì cũng sẽ giống như thực chất. Đợi đến khi thay thế xong võ mệnh Thiên Cung, sau đó họ bước vào Thiên Cung cảnh thì họ đã có thực thể võ mệnh Thiên Cung chân chính.

- Vào!

Khi Thu Mặc còn đang ngẩn ra thì Diệp Vô Khuyết đã bước tới. Trong nháy mắt, dường như có vô số lợi kiếm màu vàng đã tụ lại một chỗ, chúng hóa thành một thanh kiếm khổng lồ, chém giết về phía Mặc Thu. Quanh thân thanh kiếm có kiếm khí màu vàng óng, cỗ uy lực thể này đáng sợ như gió lốc.

Tinh Hồn của tầng trời thứ tư còn có hiệu quả tăng phúc cho công kích của hắn, đáng sợ đến nhường nào.

Thu Mặc cũng phóng xuất ra Tinh Hồn của mình, nhưng khi đối mặt với công kích của Diệp Vô Khuyết thì hắn ta phát hiện bất kỳ phòng ngự nào cũng đều bị phá giải. Ánh mắt Thu Mặc lộ vẻ mất mát sâu sắc, vị trí thứ tư trong kinh thành thập tú đã đổi chủ rồi.

Công kích của hai người va vào nhau, chỉ một chiêu mà Thu Mặc đã bị đánh bay ra khỏi chiến đài khiến mọi người vô cùng sửng sốt.

Hạng tư và năm của kinh thành thập tú đã chênh lệch lớn như thế rồi, hơn nữa người hạng năm còn mạnh hơn thế.

Trận đầu tiên, học viện Đế Tinh thua.

Ánh mắt Diệp Vô Khuyết hướng về phía khán đài của học viện Đế Tinh rồi thi lễ:

- May mắn thắng được một trận!

Dứt lời, cả người hắn chậm rãi lùi về chỗ cũ, nhưng câu nói kia rơi vào trong tai mọi người thì có vẻ hơi chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Thảm bại

Diệp Vô Khuyết nào phải may mắn chiến thắng, trận đấu này rõ ràng phải là thắng một cách áp đảo mới đúng.

Thực lực của Thu Mặc đứng thứ tư trong kinh thành thập tú, trước kia không chênh lệch mấy với Diệp Vô Khuyết, thậm chí còn nhỉnh hơn một chút. Nhưng hôm nay sau khi Diệp Vô Khuyết ngưng tụ Tinh Hồn thứ ba thì lại bị hắn vượt qua.

Khi Diệp Vô Khuyết đi xuống chiến đài thì thấy Đệ Nhất Kiếm đi lên, kiểm ý trên người gào thét tản ra xung quanh.

Mặc dù lúc này Diệp Vô Khuyết cũng dùng lợi kiếm tấn công, nhưng hắn cũng không phải là kiếm tu chân chính. Còn Đệ Nhất Kiếm thì ngược lại, chỉ bằng khí thế tràn đầy trên người hắn ta thì rất dễ nhìn ra được đây là một vị kiếm tu cường đại.

Mà lực công kích của kiếm tu có thể nói là vô cùng sắc bén và mạnh mẽ.

Tô Mộc Vũ bước lên chiến đài. Cô mặc một bộ váy trắng, trẻ trung xinh đẹp, lứa tuổi hai mươi rực rỡ, khiến cô có rất nhiều người ái mộ trong học viện, nhưng đến hiện tại vẫn chưa có ai có thể چرا cảm được vị đệ tử mỹ nữ xuất chúng này.

- Xin chỉ giáo!

Đệ Nhất Kiếm hành lễ với Tô Mộc Vũ, người này mặc dù là đến khiêu khích, nhưng về mặt lễ phép thì lại làm đến mức kín không kể hờ, khiến người ta không thể bắt bẻ được.

- Mời chỉ giáo.

Tô Mộc Vũ cũng lễ phép chào hỏi, cử chỉ dịu dàng xinh đẹp. Mọi người đều thật khó tưởng tượng một vị đệ tử xinh đẹp như vậy lại có được sức chiến đấu mạnh mẽ đến thế.

Đệ Nhất Kiếm bước lên một bước, trong phút chốc kiếm Tinh Hồn phát ra ánh sáng lộng lẫy như ngọc, là một thanh kiếm tam sắc, xoay chuyển ở trên hư không, phát ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ, tựa như muốn chói mù mắt người khác vậy.

- Ba Tinh Hồn đều là kiếm.

Ánh mắt mọi người khựng lại, không hổ là người đứng đầu tam kiếm của nước Tuyết Vân, quả thật rất cổ chấp với kiếm.

Kiếm Tinh Hồn tam sắc có tác dụng nâng cao uy lực của các thần thông công kích, khiến lực tấn công trở nên mạnh mẽ hơn.

Tô Mộc Vũ cũng phóng ra Tinh Hồn của mình, bỗng chốc cả bầu trời dường như rơi xuống mưa sao.

- Tinh Hồn thứ ba. Tầng trời thứ tư.

Khi nhìn thấy Tinh Hồn của Tô Mộc Vũ, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, nhất là các đệ tử của học viện Đế Tinh đều không nhận được phát ra tiếng kinh hô.

- Mộc Vũ sư tỷ thật là lợi hại, vậy mà còn kín tiếng đến thế.

- Mộc Vũ sư tỷ còn mạnh hơn Thu Mặc nữa. Thu Mặc có vẻ như chỉ có cái tiếng thôi.

Rất nhiều người bàn tán xì xào, những lời này lọt vào tai Thu Mặc đều khiến hắn cảm thấy vô cùng chói tai.

Thú vị hơn nữa là Tinh Hồn mà Tô Mộc Vũ lựa chọn chính là Vũ Tinh Hồn, lấy cô làm trung tâm, xuất hiện ở trong hư không tựa như mưa sao rơi xuống vậy.

Đồng thời, sau lưng Tô Mộc Vũ bỗng xuất hiện một đôi cánh trắng thuần xinh đẹp khiến cho Tô Mộc Vũ giờ phút này tựa như thiên sứ. Đôi cánh của cô trông còn xinh đẹp hơn Tinh Hồn cánh chim mà Diệp Vô Khuyết phóng ra khi nãy nữa.

- Đẹp quá.

Không ít cô gái lên tiếng khen ngợi.

Nhưng cũng có người lo lắng cho Tô Mộc Vũ. Tinh Hồn phối hợp như vậy, lực công kích của Tô Mộc Vũ liệu có đủ mạnh không?

Chỉ thấy Đệ Nhất Kiếm tấn công trước, kiếm quang đâm ra xé rách hết thảy. Tam sắc kiếm thoảng chốc hoá thành ba luồng kiếm quang từ trên trời giáng xuống, đâm thẳng về phía Tô Mộc Vũ.

Nhưng lại thấy thân hình Tô Mộc Vũ bay lên, thoát ần thoát hiện, màn mưa sao vẫn như cũ cho người ta cảm giác mờ lung. Khi tam sắc kiếm rơi xuống, toàn thân cô vẫn đứng trong màn mưa như trước, hoàn toàn không bị đâm trúng.

- Nhìn bước chân của cô ấy kìa.

Tần Văn Thiên chú ý đến tinh quang giấu dưới đôi chân Tô Mộc Vũ. Hắn từng nghe qua một khoá giảng của Tô Mộc Vũ. Trong khoá giảng, sư tỷ Tô Mộc Vũ từng giảng một ít điểm độc đáo, cũng vì nghe qua khoá giảng của Tô Mộc Vũ nên hắn mới lĩnh ngộ được kỹ năng miện phun kiếm quang cùng với các loại công kích chân đạp chưởng ấn khác.

Thấy Đệ Nhất Kiếm phát động đòn tấn công mãnh liệt như vậy mà lại không đánh trúng được Tô Mộc Vũ thì Tần Văn Thiên mơ hồ cảm giác được, có lẽ Tô Mộc Vũ sẽ thắng trong trận chiến này.

Quả nhiên, thế công tiếp theo của Đệ Nhất Kiếm có vẻ càng thêm gấp rút, giống như gió mưa bão bùng, dường như đã ép sát khiến Tô Mộc Vũ không kịp thở, nhưng khi hắn chém ra một kiếm tốt nhất, tựa hồ đã đâm trúng Tô Mộc Vũ. Nhưng hắn ta lại nhanh chóng phát hiện có vẻ mình đã sai lầm, thân hình Tô Mộc Vũ bỗng nhiên trở nên mờ ảo rồi tan biến, đồng thời, ở trong màn mưa sao lại xuất hiện một Tô Mộc Vũ khác.

- Đây là Tinh Hồn hệ ảo thuật sao?

Đám người thấy Tô Mộc Vũ chỉ dùng một đòn đã đánh bại Đệ Nhất Kiếm đều lộ vẻ không dám tin. Cả trận đấu Đệ Nhất Kiếm đều chiếm thế chủ động, song lại cơ bản không thể uy hiếp đến Tô Mộc Vũ.

- May mắn thắng lợi.

Tô Mộc Vũ lùi lại mấy bước, khách khí nói, rất giống với Diệp Vô Khuyết nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng hà dạn.

Những người này không phải rất kiêu ngạo sao, nhưng cũng bị đánh bại như thường thôi.

Vương Đẳng nhảy lên chiến đài, toàn thân bỗng phóng ra khí thế kinh khủng. Đối thủ trong trận chiến này của hắn là minh chủ Lăng Hoa của Thanh Vân minh.

Án tượng của Tần Văn Thiên đối với Lăng Hoa cũng không tệ lắm. Lần trước nếu không có sự xuất hiện của Lăng Hoa chỉ sợ hắn đã giết chết Lạc Thiên Thu rồi. Lúc đó nếu hắn giết chết Lạc Thiên Thu thì e rằng với lực lượng của Cửu Huyền cung, học viện Đế Tinh cũng sẽ không dám che chở bảo vệ hắn.

Nhưng khi thấy công kích của Vương Đẳng, Tần Văn Thiên đã biết, trận chiến này e rằng Lăng Hoa sẽ phải thua.

Không chỉ riêng Tần Văn Thiên có cảm giác như vậy. Khi mọi người thấy hai người kia va chạm vào nhau cũng rất kinh hãi với sức chiến đấu của Vương Đẳng. Hắn ta giống như một con mãnh thú hồng hoang, cuồng bạo phá tan mọi thứ. Cuối cùng, Lăng Hoa vẫn không thể chống đỡ thế công của đối phương, bị đánh bại.

- Chỉ e rằng tên Vương Đẳng này là lá bài chủ mà Sở Thiên Kiêu sắp đặt, đương nhiên là phải thắng.

Tần Văn Thiên nhìn Sở Thiên Kiêu, chỉ thấy hắn ta vẫn vô cùng bình tĩnh, giống như vô cùng chắc ăn, nếu hôm nay hắn ta đã đến, đương nhiên sẽ không thất bại.

Trận chiến thứ tư chính là Vũ Trọng đối chiến với minh chủ Đồ Nhất Dao của Tu La minh.

Lạc Thiên Thu trước kia ở học viện Đế Tinh cũng là người của Tu La minh, nhưng đệ tử của học viện Đế Tinh ngoại trừ Kỳ Sĩ minh ra đều là chỉ nhận thực lực không nhận người, không quan tâm thân phận địa vị của người là gì.

Tu La minh chú trọng sát phạt lịch luyện, tăng thực lực chiến đấu trong nguy cơ, nhưng trong tình huống này, bọn họ đương nhiên đứng về phía học viện Đế Tinh không cần bàn cãi.

Vũ Trọng chính là một danh nhân của võ phủ Thần Tướng, ba Tinh Hồn hệ thú cho hắn ta sức mạnh cực kỳ đáng sợ, nhưng thực lực của Đồ Nhất Dao

cũng tuyệt đối không kém cạnh gì. Các đòn tấn công của hắn đều đánh một cách bất ngờ, mỗi chiêu đều nhắm ngay chỗ hiểm, cách chiến đấu quả thật giống như không muốn sống vậy, cực kỳ tàn nhẫn.

Chỉ là, Vũ Trọng cũng tàn nhẫn không kém gì hắn.

Võ phủ Thần Tướng nằm ở giữa Hắc Âm Sâm Lâm, người ở nơi đó vốn đều là nhân tài bồi dưỡng cho quân đội, tự nhiên là phải tàn nhẫn rồi. Họ coi Hắc Âm Sâm Lâm như một sân thí luyện, huấn luyện hằng ngày đều vô cùng điên cuồng, tàn khốc không kém gì Tu La minh cả.

Nhìn hai người họ đều bị công kích nhiều lần nhưng vẫn dựa vào ý chí mạnh mẽ mà chiến đấu điên cuồng, rất nhiều người đều âm thầm bội phục.

Cuối cùng, Vũ Trọng gầm lớn một tiếng, dựa vào sức mãnh thú sôi trào điên cuồng áp chế Đỗ Nhất Dao, đẩy hắn xuống chiến đài, giành lấy chiến thắng của trận chiến thứ tư này.

Như vậy, trong năm trận đấu, học viện Hoàng Gia đã thắng ba trận.

Bọn họ khiêu chiến đã giành được chiến tích huy hoàng.

Từ nay về sau người hoàng thành sẽ nói, học viện Hoàng Gia bây giờ đã mạnh không kém gì học viện Đế Tinh rồi.

Lần này, ngoại trừ vì chuyện của Tiêu Luật ra thì bọn họ còn là vì muốn tạo thế.

Hoàng thất muốn động đến học viện Đế Tinh, đương nhiên là không thể khai chiến trực tiếp với học viện Đế Tinh rồi, chỉ có thể từ từ suy yếu. Lần khiêu chiến này chính là vì muốn tạo thế.

Muốn đánh bại học viện Đế Tinh cũng không phải chuyện một sớm một chiều là được.

- Trận chiến cuối cùng còn cần tiến hành nữa không?

Sở Thiên Kiêu nhìn về phía đối diện, bình tĩnh lên tiếng.

Lời này rơi vào tai người của học viện Đế Tinh bỗng có vẻ rất khó nghe, trận chiến tiếp theo cần tiến hành nữa không?

Năm trận đấu, bọn họ đã thua ba, cũng có nghĩa là, bọn họ đã thua.

- Đương nhiên.

Về mặt của Cố lão cũng không đẹp để gì cho cam. Nghe thấy vậy, minh chủ Tiết Lãnh Phong của Thiên Sát minh lập tức bước lên chiến đài.

Tiết Lãnh Phong chính là cường giả Nguyên Phủ cảnh tầng ba. Ở học viện Đế Tinh, đệ tử nào có thể vượt qua cảnh giới này thì trên cơ bản đều đã rời khỏi học viện.

Điều này cũng có nghĩa là, Tiết Lãnh Phong đại biểu cho tầng lớp có thực lực mạnh nhất trong các đệ tử học viện Đế Tinh.

Nói rõ hơn là, người này có thể rời khỏi Sở quốc đi theo đuổi cảnh giới cao hơn rồi.

Nói một cách nghiêm khắc thì trận đấu này của Tiết Lãnh Phong không phải là định ra thắng bại, mà là chiến đấu vì vinh quang của học viện Đế Tinh.

Còn đối thủ thì là Tiêu Lam, một thanh niên chưa từng chưa từng xuất hiện trong hoàng thành. Hắn ta ngẩng đầu nhìn Tiết Lãnh Phong, ánh mắt của hắn mang cho người ta cảm giác cực kỳ không thoải mái, sắc bén tựa như lưỡi dao vậy.

- Người không phải đối thủ của ta. Cút đi.

Tiêu Lam bình tĩnh nói ra câu đó, khiến đôi mắt Tiết Lãnh Phong loé lên ánh sáng lạnh lẽo sắc bén.

Hắn chính là minh chủ của Thiên Sát minh, cũng có địa vị trong học viện Đế Tinh. Mà Thiên Sát minh chính là đệ tử minh có thời gian thành lập sớm nhất trong học viện Đế Tinh, rất có ý nghĩa tượng trưng.

Nhưng hôm nay, nó lại bị người khác nhục nhã.

Hơn nữa, năm người mà Sở Thiên Kiêu hôm nay dẫn đến, bốn người trước dù thực lực như thế nào đều biểu hiện rất lễ phép. Chỉ có người cuối cùng này lại hoàn toàn trái ngược.

Láo xược, tự phụ, dường như hắn ta đang cố ý nhục nhã học viện Đế Tinh vậy.

- Phải chiến thì mới biết được.

Giọng nói Tiết Lãnh Phong cực kỳ lạnh lùng phản kích lại đối phương.

“Vù vù...!”

Một cơn gió mạnh thổi qua, chỉ thấy Tiêu Lam chợt đi chuyển, toàn thân bỗng chốc hoá thành ánh sáng mờ ảo, hai mắt hắn ta nhìn chăm chăm Tiết Lãnh Phong. Trong khoảnh khắc đó, Tiết Lãnh Phong bỗng cảm thấy mình rơi vào một ý cảnh kỳ diệu, dù hắn muốn nâng tay chống cự cũng vô cùng gian nan.

Bên phía chiến đài học viện Đế Tinh bỗng có một người bật dậy, vẻ mặt kinh sợ.

“Bùm!”

Một tiếng nổ vang lên, cả không gian bỗng chợt nên yên tĩnh. Trước ngực Tiết Lãnh Phong như bị xé rách, máu tuôn ào ào.

- Cút đi!

Tiêu Lam đánh ra một chưởng, ánh sáng trắng chói lòa, Tiết Lãnh Phong thoáng chốc đã bị đánh xuống chiến đài. Cổ lão di chuyển nhanh như chớp, đón lấy Tiết Lãnh Phong, rồi hỏi:

- Không sao chứ?

- Sư phụ, con khiến người thất vọng rồi.

Tiết Lãnh Phong áy náy nhìn Cổ lão.

Thì ra, mình chủ Tiết Lãnh Phong của Thiên Sát mình lại là đệ tử của trưởng lão vinh quang Cổ lão.

- Thua thì thua, không sao cả.

Cổ lão an ủi, nhưng trong mắt ông vẫn che giấu sự sắc bén. Vừa rồi khi Tiêu Lam ra tay, ông có thể cảm giác được đó chính là một loại công kích áp bách thuộc hệ tinh thần. Người như vậy quả thật là đáng sợ.

Học viện Hoàng Gia tuyệt đối không có nhân vật tên Tiêu Lam này.

- Học viện Đế Tinh, cũng chỉ có thế mà thôi.

Giọng nói Tiêu Lam vang lên lạnh như băng, ngữ khí cực kỳ tà dị. Nhưng với cục diện hiện tại thì không ai có thể phản bác lại lời hắn ta cả.

Năm trận, bốn thua.

Hôm nay Sở Thiên Kiều đến đây cường thế khiêu chiến quả nhiên là có chuẩn bị sẵn, nếu không phải Tô Mộc Vũ thắng được một trận thì chỉ sợ bên họ càng thảm hại hơn rồi.

Nhưng mặc dù vậy, kết quả này vẫn là rất khó chấp nhận, bốn liên minh lớn nhất của học viện Đế Tinh, mình chủ của ba đệ tử mình lớn đều thua!

Kết cục thảm bại này nhất định sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của học viện Đế Tinh.

Hiển nhiên, mục đích của Sở Thiên Kiều cũng đã đạt được!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Cửa vào tiên tri

Y Tương nhìn Tần Văn Thiên, nói:

- Tần huynh, mặc dù Âu Dương thế gia và Thương Vương cung đều ở thành Thương Châu, nhưng thế lực của hai bên lại khác hẳn nhau. Âu Dương thế gia có thể xếp vào số vài thế lực lớn ở trong chín châu thành, Âu Dương huynh lại là người kiệt xuất trẻ tuổi nhất đời này của Âu Dương thế gia, song Tinh Hồn đều được kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư cả.

Trong lòng Tần Văn Thiên khẽ động, liếc nhìn Âu Dương Cường Sinh một cái. Song Tinh Hồn đều là kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư ngưng tụ mà thành, đây tuyệt đối là nhân vật hiếm thấy. Xem ra chín châu thành quả thật là nơi đầm rồng hang hổ.

- Người không cần phải nịnh nọt làm gì. Lớn tuổi như vậy còn chưa đạt đến cảnh giới Nguyên phù, có gì đáng khoe khoang chứ.

Âu Dương Cường Sinh hào sảng nói khá thân nhiên, rõ ràng là không chút để ý.

Y Trương chỉ cười trừ, lời nói của hắn đúng là có ý lấy lòng thật.

- Tần huynh, lần này tuy huynh không có hy vọng giành được cơ hội vào tắm rửa ở tiên tri, nhưng cũng có thể đi mở mang tầm mắt, tăng thêm kinh nghiệm mà.

Y Trương lại cười nói chuyện với Tần Văn Thiên, giọng điệu của hắn ta có chút khoác lác, như thể hắn ta có kiến thức rộng rãi lắm vậy. Thấy Tần Văn Thiên nghiêm túc lắng nghe thì hắn lại càng thêm đắc ý.

Chuyện trò thêm một lúc, Tần Văn Thiên mới trở về trong phòng, trong lòng lại nghĩ đến chuyện ở nước Sở.

Nếu so sánh với những người ở nơi đây thì thiên tài của nước Sở đích xác là kém hơn rất nhiều, không đáng nhắc đến. Nhưng hiện tại, chuyện của nước Sở hắn còn chưa làm gì được. Lại thêm dù cho có bản đồ Thương Vương để lại giúp hắn cũng tìm được đến đây, nhưng vẫn không thể tìm ra được manh mối gì, xem ra chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi.

- Đang nghĩ gì thế?

Mạc Khuynh Thành đi tới gần hắn. Thấy bộ dạng dờ dờ ương ương của Mạc Khuynh Thành lúc này, Tần Văn Thiên nhin không được mà bật cười, khiến cho Mạc Khuynh Thành trừng mắt liếc xéo hắn một cái.

- Ta đang nghĩ nếu người nhà muội biết ta lừa muội đến đây thì liệu có tìm ta liều mạng hay không?

Tần Văn Thiên dịu dàng nói.

- Hừ, vậy huynh phải chịu trách nhiệm đây.

Mạc Khuynh Thành

- Chịu trách nhiệm?

Trong mắt Tần Văn Thiên loé lên tia sáng, nhìn chằm chằm Mạc Khuynh Thành khiến khuôn mặt tươi cười của Mạc Khuynh Thành thoáng chốc biến thành đỏ bừng, nói:

- Huynh đúng là đồ xấu xa.

Vừa nói vừa vội vàng chạy đi, bộ dáng của cô khiến Tần Văn Thiên cười vô cùng vui vẻ.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày đều có người đến đây. Tần Văn Thiên ngồi bên ban công nhìn xuống dưới. Lúc này bỗng thấy có hai đoàn người tiến vào, người dẫn đầu của một đoàn người trong đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Tần Văn Thiên nhìn thấy cô thì sững sờ không thôi, lập tức cười hô:

- Thiên Mộng Ngữ.

Thiên Mộng Ngữ ngẩng đầu nhìn về phía Tần Văn Thiên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Khi ra khỏi thú linh chi địa, cô liền phái người đi tìm hiểu tin tức của Tần Văn Thiên, lúc này mới biết ở nước Sở nằm trong địa hạt cai quản của Cửu Huyền cung đúng là có một người tên Tần Văn Thiên, hơn nữa còn có danh tiếng không nhỏ. Nhưng cô chỉ có thể nghe ngóng được bấy nhiêu mà thôi.

- Sao ngươi lại ở đây vậy?

Thiên Mộng Ngữ mỉm cười nói, chẳng lẽ nước Sở cũng biết tồn tại của Tiên tri cung sao?

- Mục đích cũng giống cô thôi.

Tần Văn Thiên cười đáp, có thể ở nơi này gặp được Thiên Mộng Ngữ cũng xem như có duyên phận. Vì vậy Tần Văn Thiên cũng không hề lãnh đạm như khi ở thú linh chi địa nữa, mà có vẻ thân thiết hơn. Dù sao đối phương cũng từng giúp đỡ hắn một lần, hơn nữa lại thêm Sinh Tức Cửu kiếm khiến hắn cho rằng có lẽ Công Dương Hoàng và Thiên Mộng Ngữ này có chút quan hệ.

- Ta cũng ở nơi này.

Thiên Mộng Ngữ chỉ về phía một lầu các bên cạnh Tần Văn Thiên, rồi nhanh chóng đi lên tầng thứ hai của lầu các.

- Thanh Vân các lần này có không ít người tới, khảo nghiệm của Tiên tri cung phi thường nguy hiểm, lần này ngươi đi cùng chúng ta đi, có thể chiếu khán lẫn nhau.

Thiên Mộng Ngữ nói với Tần Văn Thiên, trong lòng cô vẫn rất muốn giúp đỡ Tần Văn Thiên. Người này không có thể lực gì chống lưng, một thân một mình tới nơi này sợ là đỡ nhiều lành ít. Nếu đã gặp gỡ mình giúp được gì thì cũng nên giúp một tay.

- Được.

Tần Văn Thiên gật đầu, hần cũng không nghĩ nhiều, liền hỏi Thiên Mộng Ngữ:

- Có chuyện ta muốn thỉnh giáo cô này, Sinh Tức Cửu kiếm là bí kíp thần thông chỉ riêng Thanh Vân các có à?

- Có thể nói là như vậy.

Thiên Mộng Ngữ nói:

- Bộ kiếm pháp này biến hoá đa dạng, mang theo ý cảnh sinh sôi không ngừng. Ta chỉ mới hiểu được bề ngoài thôi. Lúc trước cô cô ta tu luyện đến cảnh giới phi thường lợi hại có thể tiến hành phóng thích ra Sinh Tức Cửu kiếm bằng sức mạnh của thần văn, uy lực cực kỳ lợi hại.

- Cô cô?

Tần Văn Thiên rung mình, chẳng lẽ đó chính là người yêu của Công Dương Hoàng tiền bối sao?

Vậy bốn bức hoạ quyền thần văn kia chính là người trong lòng của Công Dương Hoàng tiền bối vẽ ra sao!

- Sao vậy, người cũng luyện kiếm thuật à?

Thiên Mộng Ngữ cười hỏi.

- Không có gì, chỉ tiện miệng hỏi thế thôi. Cô cô của cô chắc là lợi hại lắm.

Tần Văn Thiên nói.

- Đúng vậy, cô cô không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà thiên phú cũng rất cao. Có không ít người theo đuổi nhưng cô cô vẫn không màng tới.

Thiên Mộng Ngữ thở dài một tiếng. Bất quá lại lập tức gạt mình, tại sao cô lại nói chuyện này với Tần Văn Thiên chứ.

Thấy nụ cười ôn hoà trên mặt Tần Văn Thiên, trong lòng Thiên Mộng Ngữ cười khổ xoay người đi. Tu rằng hiểu niên này có thiên phú không tệ, nhưng nếu hần thật sự thích mình thì bản thân mình cũng không thể nào đáp lại hần được. Chỉ là có duyên gặp nhau tại nơi này thì giúp hần một phen cũng không sao.

Tần Văn Thiên đương nhiên không biết suy nghĩ của Thiên Mộng Ngữ, quay đầu lại thì thấy Mạc Khuynh Thành im lặng ngồi một bên.

- Từng có duyên gặp mặt một lần, có thể cô ấy có chút quan hệ với Công Dương Hoàng tiền bối.

Tần Văn Thiên nói với Mạc Khuynh Thành. Mạc Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn hần nở nụ cười dịu dàng vô cùng động lòng người.

Tần Văn Thiên lấy ra một trong bốn bức hoạ quyền thần văn mà trước kia Công Dương Hoàng đã đưa cho mình, đúng là bức hoạ quyền vẽ Sinh Tức Cửu Kiếm, vừa nhìn thì hần đã nhú mày. Bức hoạ quyền thần văn này chỉ có một ý cảnh, lại là thần văn mang công kích trực tiếp. Trong trí nhớ về thần văn mà Tần Văn Thiên có được thì thậm chí có một vài thần văn cấp ba phức tạp nếu như dùng để trực tiếp tấn công thì chắc là uy lực sẽ rất mạnh nhỉ?

Theo như Tần Văn Thiên hiểu thì thần văn và thuật thần thông có chỗ giống nhau.

Hai mắt Tần Văn Thiên dần dần trở nên rực sáng, nhưng rồi lại lập tức nhú mày. Tuy rằng dùng thần văn cấp ba trực tiếp phát động công kích thì uy lực rất mạnh, nhưng lượng thần nguyên tiêu hao cũng sẽ vô cùng khổng lồ. Loại công kích này trước khi hần bước vào cảnh giới Nguyên Phủ thì chẳng dùng được mấy lần.

Mạc Khuynh Thành nhìn bộ dạng chăm chú suy tư của Tần Văn Thiên thì chợt dịu dàng mỉm cười. Cái tên này nghĩ cái gì mà chăm chú như vậy?

- Nhờ vào đám quyền mang công kích trong Thiên Hà điện mà ta đã lĩnh ngộ ra được Văn Tinh thức trong Đại Mộng kích pháp, nhưng nếu ta dùng kiếm chỉ thần nguyên để diễn hóa công kích thì...

Ánh mắt Tần Văn Thiên loé lên một tia sắc bén. Nếu có thể làm được như những gì hần nghĩ thì cũng không phải không thể chiến thắng Nguyên Phủ cảnh.

Tần Văn Thiên ngẩng đầu lên thì thấy Mạc Khuynh Thành đang mỉm cười nhìn mình, trong mắt tràn đầy vẻ dịu dàng, khiến cho trong lòng Tần Văn Thiên đột nhiên cảm thấy ấm áp, trong đầu bỗng loé lên một cỗ xúc động.

- Nghĩ cái gì đó?

Mạc Khuynh Thành vẫn chưa phát hiện ra điểm khác thường của Tần Văn Thiên, nhưng khi cô vừa nói dứt lời thì lại thấy Tần Văn Thiên đột nhiên giơ tay ôm lấy mình, hôn nhẹ một cái lên khuôn mặt tinh xảo không tỳ vết của cô. Nụ hôn này thoát cái khiến Mạc Khuynh Thành như bị điện giật, mở to hai mắt ngơ ngác.

Tần Văn Thiên đứng dậy chạy đi mất, lúc này Mạc Khuynh Thành mới kịp phản ứng lại, khuôn mặt nháy mắt đỏ rực. Nhưng khi nhìn thấy Tần Văn Thiên cuống quýt chạy trốn thì cô liền bật cười, nụ cười đẹp không sao tả xiết.

Tần Văn Thiên trở lại phòng mình rồi thì không đi ra ngoài nữa. thỉnh thoảng Mạc Khuynh Thành đi qua xem hán thì thấy hán tay cầm Tinh Văn thạch nhắm mắt tu hành.

Lúc này nguyên lực tinh thần không ngừng hội tụ lại trong cơ thể của Tần Văn Thiên, từ từ ngưng lại thành thần nguyên có hình dạng như một thanh kiếm, lưỡi kiếm vô cùng sắc bén.

Công kích bằng kiếm bình thường đều cực kỳ sắc bén. Nếu như kiếm chỉ thần nguyên trong cơ thể hán có thể thành hình hoàn chỉnh thì công kích của hán cũng sẽ tăng lên một bậc. Chỉ có điều muốn làm được như vậy phải tốn không ít tài nguyên, may mà bây giờ hán không thiếu Tinh Văn thạch.

Ngoài ra hán còn có thể chế tạo mộng cho bản thân, có thể diễn luyện ở trong mộng, kiểm nghiệm thành quả tu hành của bản thân.

Hôm nay, người của Tiên Trì cung đã tới đưa ra yêu cầu với tất cả bọn họ. Tất cả mọi người từ các lầu các đều dọc theo hành lang đi về phía cung điện kia.

- Nhiều người thật.

Tần Văn Thiên nhìn thoáng qua số người đi qua đi lại trên hành lang, có chừng hơn mấy trăm người.

- Đây đã tính ít rồi, hoàng triều Đại Hạ lớn như vậy, tiên trì có sức dự hoặc rất lớn đối với người có cảnh giới Luân Mạch cảnh tầng chín. Cho dù là người của đại gia tộc có thể lực thì đều muốn đến đây, một là vì ngắm mình tiên trì, hai là vì họ coi đây là một lần lịch lãm đầy tính kích thích.

Thiên Mộng Ngữ đi bên cạnh nhỏ giọng nói.

- Tất cả mọi người đều có thể đi sao, Tiên trì cung ai đến cũng không cự tuyệt sao?

Tần Văn Thiên tò mò hỏi.

- Đúng vậy, đây là lời hứa của Thanh Mị tiên tử đưa ra, bà ấy không ngăn bất kỳ người nào đến, nhưng người quá kém cũng chẳng ai dám đến đâu, sợ chết như thế nào cũng không biết.

Thiên Mộng Ngữ lên tiếng giải thích thêm. Tần Văn Thiên và Mạc Khuynh Thành đều gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Hiện tại Mạc Khuynh Thành thay đổi cách ăn mặc, vì tránh gặp phiền toái không cần thiết nên cô không chỉ mặc đồ nam mà còn bôi thứ gì đó trên mặt khiến cho dung mạo của cô trông có vẻ như khá khó coi, nhưng lại có thể che giấu đi dung nhan kinh điển của mình

Cô gái đi bên cạnh Âu Dương Cuồng Sinh và Thiên Mộng Ngữ đều rất xinh đẹp, mặc dù không bằng mỹ nhân khó gặp như Mạc Khuynh Thành, nhưng các cô lại không cần che giấu dung mạo của mình, vì họ không sợ phiền toái.

Người của Tiên Trì cung dẫn mọi người đến một toà đại điện xa hoa, nóc đại điện tựa như một bầu trời đầy sao, cũng có không ít cột đá to lớn đứng sừng sững chống đỡ cả toà đại điện.

Mà các cô gái ở trong đại điện này đều là mỹ nữ khó gặp.

Mọi người tập trung lại trong đại điện, trước mặt họ có một hồ nước sao trời cực kỳ xinh đẹp, bên trong mặt nước tựa như có chứa ánh sao lấp lánh.

- Đây là cửa vào tiên trì rồi, đúng là một nơi thần kỳ. Cũng không biết tiên trì thật sự sẽ ẩn chứa lực lượng tinh thần khổng lồ cỡ nào nữa đây?

Rất nhiều người đều sợ hãi thán phục.

Ở phía trên đại điện có một chiếc ghế như được kết bằng sao trời, một vị mỹ phụ xinh đẹp ngồi đó mỉm cười nhìn mọi người

- Bái kiến cung chủ.

Mọi người đều cúi người hành lễ tỏ vẻ cực kỳ tôn trọng. Không ít người dúi mắt nhìn về phía cô gái đi bên cạnh mỹ phụ kia, trong mắt lóe lên vẻ thường thức không chút che giấu

Xinh đẹp quá đi mất! Kinh điển xuất trần, không mang theo chút nhân gian khói lửa nào. Chỉ đứng ở đó cũng khiến người có cảm giác tự ti mặc cảm.

Rất nhiều cô gái trong đám người cũng mờ nhạt phần nào. Hai mắt Mạc Khuynh Thành rực sáng, nói:

- Đẹp quá.

- Rốt cuộc tìm được người có thể so với muội rồi kìa.

Tần Văn Thiên nói nhỏ bên tai Mạc Khuynh Thành, khiến Mạc Khuynh Thành nhin không được trừng mắt nhìn hán, nói:

- Nhưng nhìn cô ấy có vẻ rất lạnh lùng.

- Ủ.

Tần Văn Thiên gật đầu đồng ý, cô gái ấy đứng yên ở đó cho người ta cảm giác rất lạnh lùng, dường như khó có thể gần gũi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Nguy hiểm trên đường thí luyện

Cung chủ của Tiên Trì cung thoát nhìn không rõ bao nhiêu tuổi, nghe đồn cô là truyền nhân của Thanh Mị tiên tử, còn về lời đồn là thật hay giả thì không ai biết được.

Sau khi Thanh Mị tiên tử ẩn cư thì tạo ra Tiên Trì cung, chỉ nhận nữ đệ tử. Truyền thừa nhiều đời, nhưng người bên ngoài rất ít khi nhìn thấy bóng dáng của bà, như thể bà đã thất sự nhìn thấu chuyện hồng trần rồi.

Cung chủ Tiên Trì cung cười hiền hoà gật đầu với mọi người, nói:

- Nếu đã muốn vào tiên trì thì hẳn mọi người cũng biết rõ tính nguy hiểm của nó rồi. Không biết các vị tuân kiệt đến đây lần này là người của các thế lực nào thế?

Mọi người cũng rõ ràng đây không phải đang hỏi tất cả mọi người mà chỉ muốn biết có bao nhiêu người của thế lực lớn đến đây tham gia mà thôi.

- Văn bối Âu Dương Cuồng Sinh của Âu Dương gia tộc thành Thương Châu, gia chủ nhờ ta chuyển lời vấn an đến Thanh Mị tiên tử.

Âu Dương Cuồng Sinh bước lên trước hào sảng nói. Cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh hắn cũng lập tức lên tiếng:

- Khương Đình của Khương gia thành Phong Châu bá kiến cung chủ.

Âu Dương Cuồng Sinh hào sảng, còn cô gái kia lại kiêu ngạo hồ hững, đó là khí chất bẩm sinh của cô chứ không phải bắt kính với cung chủ Tiên Trì cung.

- Là hậu nhân của Âu Dương thế gia và Khương gia sao, mời ngồi.

Cung chủ mỉm cười gật đầu, người bên cạnh lập tức chuẩn bị chỗ ngồi. Âu Dương Cuồng Sinh và Khương Đình cũng không khách khí. Phía sau họ lại có thêm vài người cùng bước lên, đây đều là người trong gia tộc.

- Không ngờ Âu Dương Cuồng Sinh lại đi chung với Khương Đình.

Ánh mắt của nhiều người lóe lên, Âu Dương thế gia cùng với Khương gia đều là thế gia cấp bá chủ ở trong chín châu thành.

- Sư Khôi của Thú Vương điện.

Sư Khôi bước lên thản nhiên nói. Trong lòng mọi người đều thầm nghĩ, người của thế lực bá chủ quả nhiên đều uy phong凛凛, khí thế hơn người.

- Mời ngồi.

Cung chủ vẫn cười nói như trước.

- Vương Tiêu của Vương gia thành Bình Châu.

Lại có thêm một thanh niên áo trắng bước lên trước khiến mọi người đều giật mình, người của Vương gia cũng tới. Xem ra thanh niên hậu bối của các thế lực bá chủ đều xem thí luyện của Tiên Trì cung là nơi tranh phong với nhau. Nếu như bọn họ để lộ ra tu vi thật sự thì mọi người sẽ phát hiện ra cảnh giới của bọn họ cơ bản đều là Luân Mạch cảnh đỉnh phong. Còn những người đứng bên cạnh họ thì có thể là Luân mạch cảnh đỉnh phong hoặc Nguyên Phủ.

Dù sao bọn họ đều có địa vị không nhỏ ở các thế lực lớn.

- Mộ Bạch Phi của Yến Châu.

Lại một người bước lên. Người này mặc trường y màu trắng, thoát nhìn có vẻ thanh tú, nhưng giữa mi tâm lại ẩn ẩn phát ra một cỗ ý chí mạnh mẽ.

Kiểm khách Yến Châu. Người đến này hẳn là kiểm khách Yến Châu rồi.

- Yêu Sinh của Thiên Yêu tông.
- Thiên Mộng Ngữ của Thanh Vân các.

Không ít người tiến lên giới thiệu, cung chủ cũng cho người ban thưởng chỗ ngồi. Mọi người đều đánh giá những người ngồi đó thật kỹ, trong lòng âm thầm ghi nhớ. Những người có chỗ ngồi này tương lai nói không chừng rất có thể sẽ trở thành những nhân vật chói mắt của chín châu thành này, nhất là Âu Dương Cường Sinh họ, trông có vẻ cực kỳ xuất chúng.

- Tần Vãn Thiên, người cũng đến đây đi.

Thiên Mộng Ngữ ngồi xuống thì quay sang gọi Tần Vãn Thiên đang đứng ở trong đám người. Người của Thanh Vân các đều đứng ở sau lưng cô.

Tần Vãn Thiên nghe vậy khá kinh ngạc nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu rồi đi với đứng phía sau Thiên Mộng Ngữ. Nếu Thiên Mộng Ngữ đã lên tiếng thì hẳn cũng không tiện làm cô mất mặt/làm đối phương mất mặt

- Hai vị này cũng đến từ thành Thanh Châu sao?

Cung chủ mỉm cười nhìn Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành, như thể cô luôn khách khí với tất cả mọi người.

- Hai người họ là bạn của ta, đến từ một nơi gọi là nước Sở.

Thiên Mộng Ngữ cười đáp. Lời này khiến cho ánh mắt cung chủ lóe lên, âm thầm liếc nhìn Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành một cái.

Nhưng cung chủ Tiên Tri cung dõng đi rất nhanh, mỉm cười nhìn mọi người nói:

- Chỉ có bảy người có thể vào ngâm ở tiên tri. Nguy hiểm trong đó không cần ta nói các người cũng biết rõ rồi nên ta cũng không nói nhiều làm gì nữa. Chỉ mong lúc các vị giao thủ nên nương tay cho. Các người chỉ có thời gian một tháng mà thôi.

Mọi người đều gật đầu, bọn họ đương nhiên biết rõ quy tắc của nơi đây.

- Đi vào đi, miễn cho làm chậm trễ thời gian của các người, không được dẫn theo yêu thú vào.

Cung chủ Tiên Tri cung cười nói, lúc này trong lòng mọi người đều có phản kích động, lập tức đi nhanh về phía cửa vào tiên tri.

- Chúng ta đi thôi.

Thiên Mộng Ngữ đứng dậy, đi xuống bậc thang dẫn đến cửa vào tiên tri. Tần Vãn Thiên cũng bước theo sau, hẳn lập tức phát hiện trong hồ kia thể mà lại không phải nước, nên quần áo của họ cũng không hề bị ướt.

- Đúng là một nơi thần kỳ.

Tần Vãn Thiên khá kinh ngạc, Mạc Khuynh Thành cũng theo hẳn bước xuống. Trong phút chốc, Tần Vãn Thiên bỗng cảm giác được có một luồng lực lượng kỳ diệu tác động lên cơ thể mình.

- Nguyên phủ của ta!

Trong đôi mắt của Mạc Khuynh Thành hiện lên vẻ kinh ngạc, vừa đến gần cửa vào tiên tri thì nguyên phủ của cô bỗng chốc như bị cắt đứt liên hệ với kinh mạch.

Lúc này, bọn họ đã bước xuống hồ, Tần Vãn Thiên cũng phát hiện cầu thang trước mặt họ vẫn còn nhưng bọn họ giống như đã đi vào một không gian kỳ diệu khác, ánh sao sáng ngời chiếu rọi khắp nơi, trước mặt chỉ có duy nhất một con đường mòn.

Thiên Mộng Ngữ kinh ngạc nhìn Mạc Khuynh Thành một cái rồi nói:

- Các người không biết thí luyện của tiên tri sao?

- Không rõ lắm.

Tần Vãn Thiên lắc đầu nói.

- Đúng là hồ đồ.

Thiên Mộng Ngữ nhin không được quát lớn:

- Không biết rõ mà còn dám chạy đến chỗ này? Thí luyện tiên tri cùng với thí luyện ở thú linh chi địa là hai trong số mười tám trận thí luyện của hoàng triều Đại Hạ. Ở nơi này sẽ có một luồng lực lượng thần kỳ phong bế nguyên phủ. Bước vào nơi này thì người có cảnh Nguyên Phủ cũng giống như người có cảnh giới Luân Mạch đỉnh phong, không có nguyên lực tinh thần không lồ thì người chưa tới Luân Mạch cảnh đến nơi này chẳng khác gì chịu chết.

- Có điều mặc dù nơi này phong sẽ phong trụ nguyên phủ, nhưng người Nguyên Phủ cảnh đã tu hành được thần thông cường đại, đây cũng chính là ưu thế của họ. Nhưng thần thông mà họ tu hành lại tiêu hao nguyên lực rất nhiều. Ở nơi này mà tiêu hao nguyên lực trong cơ thể nhiều quá lại không kịp bổ sung thì cũng như tự tìm đường chết.

Mất Tàn Ván Thiên lóe lên, nguyên phủ bị phong trụ, cắt đứt liên hệ với thân thể, e rằng có muốn ngự không phi hành cũng không được nữa.

Ở thí luyện tiên tri này, ưu thế của cảnh giới Nguyên Phủ bị ép xuống đến mức thấp nhất.

- Nghe nói thí luyện tiên tri này vốn là tự nhiên hình thành, lại thêm Tiên Tri cung cải tạo nên càng thêm nguy hiểm hơn rất nhiều. Muốn giành cơ hội vào tiên tri thật sự không dễ dàng gì, người đứng là hồ đồ mà.

Thiên Mộng Ngữ lạnh lùng nói.

Dù giọng điệu không tốt cho lắm, nhưng đây cũng là vì muốn tốt cho hắn nên Tàn Ván Thiên cũng không để bụng, chỉ tùy ý cười nói:

- Chúng ta đi theo cô là được, tiên tri ở đâu thế?

- Ở cuối con đường thí luyện tiên tri này chính là tiên tri thật sự.

Thiên Mộng Ngữ nhìn về phía con đường mòn này, Tàn Ván Thiên thấy những người khác đã bắt đầu các chân đi nhanh về phía trước, xem ra bọn họ đang vội lắm.

- Mộng Ngữ, nói nhiều với hắn như vậy làm gì. Chúng ta đi nhanh thôi.

Cô gái có dung mạo thanh tú đi bên cạnh Thiên Mộng Ngữ bức bối cau mày nhìn Tàn Ván Thiên và Mạc Khuynh Thành. Không biết Thiên Mộng Ngữ nghĩ như thế nào nữa.

- Đi thôi.

Thiên Mộng Ngữ lạnh giọng nói, đoàn người nhanh chóng tiến về phía trước, tốc độ cũng rất nhanh.

Tàn Ván Thiên nhìn về phía trước, hắn phát hiện người đi trên con đường mòn này đều cách nhau một khoảng cách, vô cùng cẩn thận. Nhất là cố ý tránh xa đám người của những thế lực lớn kia, thậm chí có một số người đã ngấm kết thành rồi liên minh.

Tình hình vi diệu lúc này khiến trong lòng Tàn Ván Thiên hiểu rõ, chỉ có bảy người có thể vào tiên tri. Xem ra thứ nguy hiểm nhất trên con đường thí luyện tiên tri này chính là lòng người.

Nhưng dù vậy vẫn có không ít người đến đây thí luyện. Không thể không nói, những người đến đây đều có tự tin tuyệt đối đối với thực lực của chính bản thân mình.

- Rừng Mê Huyền, cẩn thận đấy! Chúng ta có thể sẽ bị nhốt ở đây một thời gian.

Thiên Mộng Ngữ nhìn rừng rậm phía trước mặt, chỉ thấy mọi người đều lần lượt đi vào đó, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

- Theo sát nhé.

Về mặt của Thiên Mộng Ngữ cũng ngưng trọng hơn hẳn. Bọn họ cũng đi vào rừng Mê Huyền. Vừa bước chân vào đã thấy vô số cổ thụ cao lớn, thoát nhìn như là một mê cung.

Thiên Mộng Ngữ phát tay, đoàn người bắt đầu di chuyển ở trong rừng Mê Huyền. Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện ra điểm không đúng, thậm chí còn không tìm được những người khác.

- Quả nhiên đúng như lời đồn.

Thiên Mộng Ngữ lại nói:

- Trên con đường thí luyện tiên tri này đều là nguyên tắc khôn sống mông chết, không hề có chuyện chờ ăn may.

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Có người lên tiếng hỏi Thiên Mộng Ngữ.

- Nghi ngại tại chỗ.

Thiên Mộng Ngữ mở miệng nói xong liền dừng lại ngồi xuống bãi cỏ.

Rừng Mê Huyền vô cùng yên tĩnh, nhưng lại mang đến cho người ta lực áp bách hít thở không thông, lẫn cảm giác âm trầm.

Đột nhiên có tiếng xé gió vang lên, cơ thể Thiên Mộng Ngữ phút chốc trở nên căng thẳng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chỉ lát sau đã có một đoàn người dần dần xuất hiện trước mắt của bọn họ, đám người kia là người của Thú Vương Điện do Sur Khôi dẫn đầu.

Sur Khôi từng một mình chạy điên cuồng trong thành Yêu Sơn, nhưng hiển nhiên không phải hấn ta tới đây một mình. Mấy thế lực bá chủ kia cũng không ngu ngốc để một người đi vào thí luyện tiên tri này.

Tốc độ của Sur Khôi rất chậm, ánh mắt hấn ta nhìn Thiên Mộng Ngữ lộ ra vẻ tham lam, vẻ tham lam của dã thú.

Thiên Mộng Ngữ nhíu mày, cô lạnh giọng nói:

- Sur Khôi, chẳng lẽ Thú Vương điện muốn đối đầu với Thanh Vân các sao, đây không phải ý hay đâu.

- Vậy sao?

Sur Khôi cười lạnh, trước mắt Thiên Mộng Ngữ lóe lên, lại thấy có thêm một bóng người xuất hiện.

- Người của Thiên Yêu cung, Yêu Sinh.

Ánh mắt Thiên Mộng Ngữ càng thêm ngưng trọng, sắc mặt vô cùng khó coi. Thú Vương điện và Thiên Yêu cung đều là thế lực bá chủ ở thành Yêu Châu, không ngờ bọn họ lại liên thủ với nhau.

- Chỉ trách Thanh Vân các của các người quá xui xẻo mà thôi.

Yêu Sinh âm trầm nói, lập tức nhìn về phía Tàn Vãn Thiên. Cái tên này từng đến thí chỗ thí luyện thú linh, hấn ta vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

- Mau chạy đi!

Thiên Mộng Ngữ nhỏ giọng nói, khiến trong lòng mọi người chấn động. Thiên Mộng Ngữ cực kỳ quyết đoán, biết mình đúng là vận xui đập trúng đầu nên căn bản không định đối cứng, chỉ có chạy trốn mới không để bọn họ một lưới bắt hết được.

- Các người bắt sống cô ta lại.

Sur Khôi chỉ về phía Mạc Khuynh Thành bên cạnh Tàn Vãn Thiên, còn hấn ta thì tham lam nhìn về phía Thiên Mộng Ngữ.

- Trốn.

Thiên Mộng Ngữ hét lớn một tiếng, chỉ trong tích tắc người của Thanh Vân các đã chạy như điên về các hướng khác nhau. Tàn Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành cũng nhắm ngay một hướng chạy trốn.

- Ha ha.

Sur Khôi giậm mạnh hai chân xuống đất, thân thể bay lên trời gầm to một tiếng. Lập tức có một luồng sức mạnh đáng sợ theo tiếng gầm phóng ra, hoá thành hư ảnh cuồng sur trong hư không.

Khi Sur Khôi rơi xuống đất thì quyền đầu cuồng bạo cũng được tung ra trong nháy mắt, lực lượng ẩn chứa bên trong vô cùng kinh khủng. Có người bị tiếng gầm chấn đến mức choáng váng, khi tỉnh lại thì đã thấy quyền đầu giáng xuống, trực tiếp đâm vỡ đầu người nọ.

Người của Thú Vương điện và Thiên Yêu tông đều đồng thời chạy lên tiến hành tấn công người của Thanh Vân các.

Tàn Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành nhắm về một hướng chạy như điên thì thấy có bóng dáng người của Thú Vương điện đuổi theo phía sau với tốc độ cực nhanh.

Trong tay Tàn Vãn Thiên bỗng xuất hiện một thanh Phượng Thiên Họa Kích, trong mắt hấn ta lóe lên hàn quang cực kỳ đáng sợ.

- Vãn Thiên, cố gắng tiêu hao lực lượng trong cơ thể càng ít càng tốt, con đường thí luyện tiên tri này e là còn dài lắm.

Mạc Khuynh Thành ở bên cạnh dặn dò, khiến trong lòng Tàn Vãn Thiên run lên. Hấn khê gặt đầu, bây giờ đúng là không nên cố sức, con đường tiếp còn rất dài, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Người giữ ải

Tốc độ của Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành rất nhanh, có năm người đuổi theo bọn họ. Hai bên nhanh chóng chạy ra xa chỗ đám người Tần Vãn Thiên vừa ngồi ban nãy. Hơn nữa tốc độ không hề chậm lại, vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Điều này khiến ánh mắt những người đuổi theo đều trở nên cực kỳ lạnh lẽo, tốc độ của hai người kia hoàn toàn không thua kém gì họ. Nếu rời đi quá xa đội ngũ lỡ gặp phải cường giả của các thế lực khác e là không phải chuyện tốt gì với họ.

- Người của Thú Vương điện?

Lúc này bỗng có một bóng người xuất hiện. Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành dừng lại nhìn thì phát hiện là Âu Dương Cuồng Sinh.

- Âu Dương Cuồng Sinh, chuyện này không liên quan đến ngươi.

Năm người của Thú Vương điện đã sắp bao vây lấy Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành, liếc nhìn xung quanh cũng không phát hiện người của Âu Dương thế gia, lúc này trong lòng mới yên tâm hơn.

Nhưng Âu Dương Cuồng Sinh này đúng là quá mức cuồng vọng, thế mà dám một mình rời khỏi đội ngũ.

- Ừ.

Âu Dương Cuồng Sinh cười đáp, hai tay khoanh trước ngực như thể đang xem trò vui.

Ánh mắt của tên cầm đầu Thú Vương điện lóe lên, hắn ta liếc nhìn Âu Dương Cuồng Sinh bên cạnh, rồi lại nói với bốn người còn lại:

- Nam thì giết đi.

- Được!

Bốn người phát tay áo, trên người ả ẩn phóng ra yêu khí, hai người nhào về phía Tần Vãn Thiên, hai người khác thì tấn công Mạc Khuynh Thành.

Tần Vãn Thiên giờ Phương Thiên Họa Kích lên, một luồng sáng yêu dị lạnh lẽo thấu xương phóng ra từ mắt hắn. Thiếu niên âm áp ban nãy thoáng chốc trở nên tuần tú yêu dị, trường sam trên người cũng bị thổi bay phân phật, toàn thân tràn ngập sát khí.

Hai người tấn công Tần Vãn Thiên đồng thời ra tay, một người có bàn tay sắc bén như ưng trào đâm về phía Tần Vãn Thiên. Trong hư không phút chốc bỗng xuất hiện hư ảnh ưng trào, yêu phong đáng sợ quét ra như muốn xé rách cơ thể Tần Vãn Thiên. Tên còn lại thì đánh ra một chưởng lớn bá đạo, ầm ầm nện xuống tựa như chưởng ấn của cự thú, trong mắt bọn chúng thì Tần Vãn Thiên chính là kẻ đã chết rồi.

- Vù vù!

Cuồng phong quét ngang, Phương Thiên Họa Kích trong tay Tần Vãn Thiên đâm mạnh ra, lao thẳng về phía hư ảnh ưng trào. Tốc độ nhanh như chớp, lực lượng kinh khủng khiến cho cuồng phong gào thét, đồng thời mang theo một luồng kiếm khí sắc bén mạnh mẽ.

Một tiếng phập vang lên, Phương Thiên Họa Kích trực tiếp đột phá ưng trào xuyên qua bàn tay của đối phương đâm thẳng vào đầu của hắn ta. Đồng thời Tần Vãn Thiên nâng tay trái lên, Lạc Sơn chưởng ầm ầm phá không xuất hiện va chạm với cự chưởng của tên còn lại. Cuồng phong quét ra, tên còn lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Tần Vãn Thiên thì trong lòng bỗng dâng lên cảm giác sợ hãi.

Tần Vãn Thiên lùi lại một bước, Phương Thiên Họa Kích quét ngang ra giống như cánh Chu Tước, tên còn lại bỗng cảm nhận được một luồng khí thể đáng sợ đập tới. Hắn ta gầm lên một tiếng, hai tay cùng lúc đặt trước mặt, nhưng chỉ thấy trong miệng Tần Vãn Thiên phun ra một luồng kiếm quang sắc bén, khí thể mạnh mẽ xẹt qua đầu đối phương, chỉ trong nháy mắt đã giết chết hắn ta.

Nếu bàn về chiến đấu thì đúng là có rất ít người ở Luân Mạch cảnh tầng chín có thể chống lại Tần Vãn Thiên.

Sau khi giết chết hai người, Tần Vãn Thiên nhìn lướt qua bóng người phía trước. Cơ thể thoát cái chuyển qua nhưng lại không tấn công đối phương mà chạy về phía Mạc Khuynh Thành, một luồng sức mạnh trước nay chưa từng có quét qua, yêu khí bùng nổ, Phương Thiên Họa Kích nhanh chóng cắm vào đầu của một tên.

Đột nhiên có một luồng yêu khí kinh khủng bùng phát, chỉ thấy gã cầm đầu vẫn đứng nguyên ban nãy phóng ra ba Tinh Hồn, toàn bộ đều là Tinh Hồn hệ thú, ánh sáng long lánh như ngọc bùng phát. Tên cầm đầu kia thoát cái đi chuyển về phía Tần Vãn Thiên, yêu khí ngập trời.

- Rống!

Một tiếng rống của yêu thú vang lên, màng tai Tần Vãn Thiên chấn động, hắn lập tức cảm giác như đang có vạn thú gầm rú lao nhanh về phía hắn, muốn cắn nuốt hắn.

- Cường giả Nguyên Phủ cảnh.

Trong lòng Tần Vãn Thiên khẽ rung động, lại là cường giả Nguyên Phủ cảnh muốn một kích giết chết hắn.

Đối phương cũng biết Nguyên Phủ đã bị phong lại, nếu hắn ta sử dụng thần thông cường đại sẽ tiêu hao nguyên lực cực lớn, cho nên dứt khoát muốn dùng một đòn giết chết Tần Vãn Thiên để tránh tiêu hao quá nhiều. Hắn ta chú ý thấy Mạc Khuynh Thành cũng là Nguyên Phủ cảnh.

Tần Vãn Thiên cảm giác màng tai như muốn bị xé rách, vạn thứ căn cước kia khiến hắn cảm nhận được áp lực cực kỳ kinh khủng, cuồng phong càn quét trên không, huyết mạch của Tần Vãn Thiên thiêu đốt hùng lực, yêu khí trên người hắn càng ngày càng mạnh. Đột nhiên, hắn đi về phía trước một bước. Theo từng bước chân mà toàn thân hắn chợt hoá thành ảo ảnh. Vãn Tinh thức phóng ra, hàn quang kinh khủng chưa từng có chợt xuất hiện đâm phá mọi thứ, nhảy thẳng vào trong đòn công kích đáng sợ kia.

- Rầm rầm rầm!

Lực lượng cực mạnh tựa như gió lốc càn quét về phía Tần Vãn Thiên, nhưng với một thân khí lực yêu thú mạnh mẽ nhường nào, tàn ảnh vẫn tiến tới trước, Phương Thiên Họa Kích không hề lùi bước.

- Âm âm!

Lực lượng đáng sợ đánh bay thân thể của Tần Vãn Thiên, hắn liên tục đụng nát hai cây cổ thụ lớn mới dừng lại. Tần Vãn Thiên kêu lên một tiếng đau đớn, ói ra một ngụm máu tươi, yêu khí vẫn điên cuồng tàn phá xung quanh như trước. Cường giả Nguyên Phủ kia bất động tại chỗ, vì cổ họng của hắn ta đã bị Phương Thiên Họa Kích đâm xuyên qua, hai mắt trợn tròn. Dường như hắn ta không ngờ đối phương lại có thể đâm Phương Thiên Họa Kích xuyên qua cổ họng hắn ta ở trong thời khắc nguy cấp như thế.

Mạc Khuynh Thành cũng giải quyết xong đối thủ của mình. Cô đi tới bên cạnh Tần Vãn Thiên, lấy một viên đan dược ra bỏ vào miệng hắn. Tần Vãn Thiên nuốt đan dược vào, nhìn Mạc Khuynh Thành đang lo lắng thì nhướn miệng cười, nói:

- Ta không sao đâu.

Tuy là cười, nhưng trong lòng Tần Vãn Thiên lại không dám có chút khinh thường nào nữa. Con đường thí luyện này e rằng sẽ chẳng dễ dàng gì.

- Lợi hại lắm!

Âu Dương Cuồng Sinh liếc nhìn Tần Vãn Thiên một cái, một kích vừa rồi kia quả thật rất đẹp mắt. Hắn tự hỏi nếu chính bản thân mình muốn giết chết đối phương, mặc dù có thể không bị thương nhưng sẽ tốn nhiều nguyên lực tinh thần hơn Tần Vãn Thiên. Con đường thí luyện này vốn là một trận chạy đua để giữ tính mạng, cho dù bị thương thì cũng không thể tiêu hao quá nhiều nguyên lực tinh thần.

Tần Vãn Thiên rõ ràng cũng hiểu rõ chuyện này, cho nên hắn liều mạng bị thương cũng phải giết chết đối phương. Huống chi Tần Vãn Thiên cũng biết trên người Mạc Khuynh Thành có một ít đan dược chữa thương.

Hắn gật gù đầu với Âu Dương Cuồng Sinh, nhưng không nói gì cả.

- Nếu hiện tại đang ở ngoài ta nhất định sẽ tìm người thử sức một phen, ha ha.

Âu Dương Cuồng Sinh cười to rồi đi, rõ ràng là muốn đi tìm đội ngũ của hắn.

Mặc dù Âu Dương Cuồng Sinh rất tự tin với thực lực của mình nhưng trên con đường thí luyện ở trong này này, vừa bắt đầu đã độc lai độc vãng thì đúng là nguy hiểm.

Còn đến cuối con đường thì lại không sao cả, dù sao chỉ có bảy người mới có thể vào tiên tri, cho nên trên con đường thí luyện tràn ngập nguy hiểm này sẽ liên tục có người ngã xuống.

Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành nhanh chóng rời khỏi nơi này. Dù sao ở đây cũng có thi thể, bọn họ nên đổi chỗ rồi mới dừng lại điều tức.

Tần Vãn Thiên đưa cho Mạc Khuynh Thành vài khối Tinh Vãn thạch. Ở đây vẫn phải dùng lực lượng Tinh Vãn thạch tranh thủ thời gian khôi phục lại sức mạnh mới được.

Bỗng có tiếng soàn soạt vang lên, toàn thân Tần Vãn Thiên căng thẳng, nhìn về phía sau.

- Tần huynh, thì ra là ngươi.

Y Tương xuất hiện, cười nói đi tới. Tần Vãn Thiên lập tức thấy bên cạnh Y Tương có không ít người, có vẻ là lâm thời tụ lại thành đồng minh. Người dẫn đầu là một người mặc áo trắng, phong thần tuấn tú, lưng đeo cổ kiếm, đúng là kiếm khách Yên Châu Mộ Bạch Phi được cung chủ Tiên Tri cung mời ngồi kia.

- Không phải Tần huynh đi chung với người của Thanh Vân các à, sao lại bị thương thế này?

Y Tương liếc nhìn về phía Mạc Khuynh Thành, lại hỏi Tần Vãn Thiên.

Tuy Y Tương có vẻ rất nhiệt tình, nhưng Tần Vãn Thiên vẫn không đánh mất cảnh giác với người tới, gật đầu nói:

- Gặp phục kích nên bị thương.

- Nếu không có Thanh Vân các e rằng hai người Tần huynh sẽ càng thêm nguy hiểm. Như vậy đi, ta giúp các người nói một chút để hai người gia nhập phe này của ta.

Y Tương nói với Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên ngẫm nghĩ, lại nhìn về phía Mạc Khuynh Thành, cuối cùng vẫn gật đầu. Dù hấn không để ý đến bản thân thì cũng phải bảo đảm Mạc Khuynh Thành được an toàn. Hai người hành động đúng là có hơi nguy hiểm.

- Yên tâm đi, hiểm khi có duyên như vậy, mọi chuyện cứ giao cho ta là được.

Y Tương hào khí nói, lập tức chạy đến bên cạnh Mộ Bạch Phi trao đổi. Chỉ chớp lát liền vẫy tay bảo Tần Văn Thiên và Mạc Khuynh Thành đi qua.

Tần Văn Thiên và Mạc Khuynh Thành thấy thế liền đi tới đám người. Đoàn đồng minh này có tổng cộng mười tám người, thoạt nhìn cũng có vẻ rất mạnh. Nhưng trong lòng Tần Văn Thiên biết rõ ràng, con đường thí luyện này chỉ mới bắt đầu thôi, cho nên mọi người mới kết thành đồng minh để bảo đảm an toàn, nhưng tới gần cuối con đường, đồng minh này tuyệt đối sẽ tự tan rã thôi.

Kiểm khách Yên Châu đi theo Mộ Bạch Phi có ba người, ai nấy đều lưng đeo cổ kiếm, vẻ mặt có phần cao ngạo, không thèm nhìn Tần Văn Thiên lấy một cái. Nhưng hấn cũng không quan tâm những mình hữu này lắm, chỉ là kẻ thích nghỉ tạm thời mà thôi. Những người khác cũng biết rõ điều này cho nên bọn họ vẫn nhẫn nhịn chịu đựng, huống hồ kiểm khách Yên Châu cũng rất nổi danh, nên cũng không để ý lắm.

Đoàn người thoạt nhìn khá đoàn kết tiến về phía trước cũng không gặp phải phiền toái gì, thi thoảng gặp qua vài cỗ thi thể trên đường đi mà thôi.

Rất cuộc ở hai ngày sau đó, bọn họ cũng đã đi ra khỏi khu rừng rậm này, nhưng xuất hiện trước mặt họ lại là một ngọn núi cao vút đâm thẳng lên trời mây. Trên ngọn núi chỉ có một con đường đá cổ xưa có thể đi thôi.

- Ai đi dò đường đây?

Một gã kiểm khách Yên Châu đi bên cạnh Mộ Bạch Phi lên tiếng, giọng điệu lạnh lùng khá cao ngạo.

- Tần huynh, người chịu khó đi nhé.

Y Tương cười nói với Tần Văn Thiên đi bên cạnh.

Tần Văn Thiên liếc nhìn đối phương, ánh mắt khẽ nheo lại nhưng chỉ một thoáng đã khôi phục như thường.

- Yên tâm đi Tần huynh, hai người họ sẽ đi cùng huynh, nếu gặp phải mai phục chúng ta sẽ lập tức chạy đến.

Y Tương chỉ về phía hai người khác, câu này khiến cho đối phương nhin không được nhú mày.

- Được.

Tần Văn Thiên gật đầu.

- Ta đi với người.

Mạc Khuynh Thành tiến lên kéo tay của Tần Văn Thiên.

- Không cần nhiều người đi như vậy đâu.

Y Tương cười nói, nhưng Tần Văn Thiên chỉ quay đầu lại liếc nhìn hấn ta một cái liền nắm lấy tay Mạc Khuynh Thành đi về phía trước, hoàn toàn không để ý người phía sau.

Hấn cũng chẳng tha thiết gì cái đồng minh này. Thấy thế thì Y Tương nheo mắt lại, trong mắt loáng thoáng lóe lên một tia sáng lạnh.

- Y Tương, người đang nghĩ gì trong đầu vậy?

Một cô gái có phần giống Y Tương bực mình nói, cô ta cũng gặp qua bộ dạng của Mạc Khuynh Thành. Bây giờ Y Tương bảo Tần Văn Thiên đi lên dò đường nhưng lại muốn Mạc Khuynh Thành ở lại như thế quả thật khiến cho người ta nghĩ bậy.

Trong một cung điện thanh lãnh của Tiên Trì cung, một nữ tử yêu mị cực kỳ xinh đẹp ngồi trên một ghế dựa bằng ngọc, nhưng khi cô mở hai mắt ra thì khí chất toàn thân lại trở nên lạnh lùng tựa như một vị nữ vương.

Đôi mắt đẹp của cô nhìn chăm chăm từng bức họa trước mắt, trên bức họa chính là hình ảnh trực tiếp tình hình trên con đường thí luyện.

Có hai người vẫn đứng hầu bên cạnh nữ vương lạnh lùng nọ, một người chính là cung chủ Tiên Trì cung, một chính là cô gái lạnh lùng không vương khói

lửa nhân gian nọ, khí chất của cô ta có phần giống với nữ tử ngồi trên ghế dựa bằng ngọc,

Lúc này, ánh mắt của nữ vương thanh lãnh nọ dừng lại trên người Tần Văn Thiên, nghe nói thiếu niên này đến từ nước Sở.

Nước Sở, nước Sở, cũng chính là nơi Thương Vương mất tích, Thương Vương cung gặp vô số nguy hiểm, lại có biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm mọi thứ của Thương Vương cung, bất cứ người nào đều bị giám thị kỹ càng, nhưng vẫn chưa có ai tìm ra được thứ bọn họ muốn.

Cho đến không lâu trước đó mới có một tin tức truyền ra rằng trước khi Thương Vương ngã xuống đã đi qua một nơi gọi là nước Sở.

Lúc này trên môi của vị nữ vương thanh lãnh kia chợt nở một nụ cười lạnh lẽo, những kẻ tự cho là đúng kia thật sự nghĩ rằng bọn họ có thể tìm đến thứ Thương Vương để lại sao? Dù họ tìm được bức hoạ quyền đó thì đã sao chứ? Vẫn còn có bà canh gác ở đây, giữ vững cửa vào cuối cùng!

- Thương Vương cung sẽ xuất hiện tân vương sao?!

Nữ vương thanh lãnh thì thảo nói nhỏ, khiến cho cung chủ Tiên Tri cung bên cạnh khẽ run lên, nhưng vẻ mặt của cô gái tuyệt mỹ nọ lại vẫn không hề biến hoá chút nào như trước, tựa như cô vĩnh viễn luôn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Bia hoàng tuyền

Tần Văn Thiên và Mạc Khuynh Thành đi trên con đường mòn ấy, phát hiện con đường này không hề gặp bất cứ nguy cơ gì cả.

Đi thật lâu sau, bọn họ mới phát hiện có rất nhiều con đường nhỏ khác dần dần hội tụ lại thành một con đường, lại đi tiếp về phía trước liền thấy có không ít người đã tụ lại đứng nhìn phía trước.

- Âu Dương Cường Sinh, chẳng trách con đường này lại thuận lợi như vậy.

Tần Văn Thiên và Mạc Khuynh Thành đi tới chỗ đám người tụ lại trên con đường cỏ lớn. Mọi người đều đang nhìn về phía, đi tiếp vài bước thì dưới chân vẫn là con đường mòn nọ nhưng trước mắt lại là vài cái xác chết. Bộ dạng khi chết đều rất thảm, toàn thân đều là máu tươi, nhuộm đỏ cả một đoạn đường.

- Thịch!

Tần Văn Thiên bỗng cảm thấy huyết mạch sôi trào, trong lòng khẽ rung động một cái, hần ngừng đầu lên thì thấy ở phía trên vách núi cao hơn mười mét có một tấm bia đá, bên trên bia đá khắc hai chữ “Hoàng Tuyền”.

- Thật kỳ diệu!

Mạc Khuynh Thành cũng cảm giác máu toàn thân đang sôi trào, thân thể cũng theo đó mà run rẩy.

- Đường Hoàng Tuyền, khảo nghiệm lần này thế mà lại xuất hiện con đường Hoàng Tuyền. Trên đường đi gặp hoàng tuyền, quay đầu lại là bờ. Nghe đồn nếu gặp được con đường Hoàng Tuyền ở thí luyện tiên tri thì nhất định phải quay đầu đi tìm đường khác.

Có không ít người mặt mày xám xịt, các con đường mòn cùng hội tụ ở nơi này, cũng có nghĩa là người tham gia lần thí luyện này sẽ tập trung hết ở đây.

Nếu như không dám đi qua thì phải quay đầu lại, sẽ gặp được cơ hội khác, đây chính là ý của câu quay đầu là bờ. Nhưng nếu có người đi qua đường Hoàng Tuyền thì sẽ biết nó là một con đường tắt.

- Ta không tin con đường Hoàng Tuyền này thật sự tà ma như mọi người nói.

Chỉ thấy một người lên tiếng không phục, người nọ bước tiếp về phía trước, nhưng từng bước đều vô cùng cẩn thận.

- Thịch!

Máu trong cơ thể nhảy lên, người nọ chỉ cảm thấy máu đang sôi trào dữ dội.

Đi tiếp thêm một bước, mạch máu người nọ như ầm ầm như hiện, sắc mặt xanh mét.

Tĩnh Hồn thoáng chốc phóng ra, tĩnh quang bao phủ thân thể, người nọ vẫn tiếp tục bước tới không bỏ cuộc,

- Thịch!

Máu không ngừng nhảy lên, trái tim của người nọ cũng theo đó mà đập điên cuồng, trên mặt người nọ đỏ bừng, trong mắt xuất hiện vẻ sợ hãi. Tiếng thỉnh thỉnh không ngừng vang lên, tim đập càng lúc càng nhanh.

- Lùi lại.

Trong đầu người nọ nhanh chóng xuất hiện suy nghĩ này, nhưng máu trong cơ thể lại sôi trào càng ngày càng mãnh liệt, rốt cuộc một tiếng hét thảm vang lên. Chỉ thấy mạch máu trên người của hắn nứt ra, máu tươi điên cuồng phun trên mặt đất. Trái tim của người nọ cũng bụp một tiếng nổ tung, toàn thân máu thịt lẫn lộn ngã xuống đường.

- Chúng ta quay đầu lại thôi.

Khương Đình đứng bên cạnh Âu Dương Cuồng Sinh lên tiếng.

- Nếu đi qua đường Hoàng Tuyền thì có thể trực tiếp đi vào tiên tri, ta muốn thử một lần.

Âu Dương Cuồng Sinh hào khí ngất trời, đi nhanh về phía trước. Khương Đình thấy thế thì sắc mặt thay đổi, vội nói:

- Cuồng Sinh, chớ nên vọng động.

- Khương Đình, mọi người cứ đổi con đường khác đi, không cần lo lắng cho ta.

Âu Dương Cuồng Sinh cười lớn đi tới phía trước, máu trong cơ thể hắn cũng sôi trào lên, tim đập cấp tốc.

Trên con đường mòn tựa hồ như có gió nổi lên, sức mạnh huyết mạch trong cơ thể Âu Dương Cuồng Sinh quay cuồng, từng bước đi của hắn đều vô cùng kiên định, toàn thân bộc phát ra khí chất chưa từng có trước nay.

Đường đến Hoàng Tuyền vừa đi không trở lại. Hoặc vượt qua hoặc chết trên con đường Hoàng Tuyền này.

Người của Âu Dương thế gia và Khương gia đều vô cùng khẩn trương nhìn chằm chằm vị thiếu chủ thiên phú trác tuyệt kia. Khuyết điểm duy nhất của Âu Dương Cuồng Sinh chính là ngông cuồng, không có kị gì cả. Chuyện mà hắn đã muốn làm thì không ai có thể ngăn cản được hắn, cho dù đó là con đường Hoàng Tuyền hắn cũng muốn vượt qua.

Đường đến Hoàng Tuyền, quay đầu là bờ, nhưng hắn lại không muốn quay đầu lại.

- Nếu ta chết thì muội hãy đi tìm người tốt khác nhé.

Âu Dương Cuồng Sinh đi tới phía dưới bia Hoàng Tuyền, vẻ mặt không chút thay đổi, tóc dài bay lên không chút sợ hãi.

Trái tim Khương Đình cũng đập nhanh theo từng bước của Âu Dương Cuồng Sinh. Cô thấy Âu Dương Cuồng Sinh phóng ra Tinh Hồn của mình, bước đi chậm lại, trái tim của cô cũng dâng lên tận cổ họng, nhưng chợt thấy Âu Dương Cuồng Sinh vẫn tiếp tục đi về phía trước, dù cho có vẻ cực kỳ gian nan.

Dần dần, bóng dáng của Âu Dương Cuồng Sinh đi xa khỏi bia Hoàng Tuyền, hắn chợt quay đầu lại nhìn đám người Khương Đình, cười nói:

- Đi đi.

- Được.

Khương Đình và mọi người nghe vậy thì xoay người đi trở lại con đường khác.

- Chúng ta làm sao đây?

Mạc Khuynh Thành nhìn Tần Vãn Thiên hỏi.

- Ta cũng muốn thử.

Tần Vãn Thiên nhìn Mạc Khuynh Thành, khiến cô sùng sốt kinh ngạc không thôi, nhưng cô lại nhanh chóng mỉm cười nói:

- Vậy ta đi cùng huynh.

- Không, muội ở đây chờ ta, nếu như ta không đi qua được thì sẽ trở về.

Tần Vãn Thiên nhéo nhéo mũi Mạc Khuynh Thành rồi cười nói, hắn không muốn Mạc Khuynh Thành lo lắng.

- Được.

Mạc Khuynh Thành gật đầu thì thấy Tần Vãn Thiên xoay người đi về phía con đường Hoàng Tuyền, trái tim của hắn bắt đầu đập mạnh, sức mạnh huyết

mạch sôi trào. Sở dĩ Tần Vãn Thiên muốn đi thử một lần là vì khi đứng dưới bia Hoàng Tuyền, hắn cảm giác được huyết mạch đang rung động, loại cảm giác này khiến cho hắn vô cùng khao khát..

Huyết mạch sôi trào, trái tim Tần Vãn Thiên đập điên cuồng, nên hắn không phát hiện, Mạc Khuynh Thành ở sau lưng cũng đã tiến vài bước theo.

Tần Vãn Thiên ần ần cảm giác như không thể khống chế sức mạnh huyết mạch của mình nữa. Luồng sức mạnh kia đang sôi trào dữ dội, mái tóc dài của hắn cũng biến thành màu đen như mực bay theo gió. Trong cơ thể hắn bây giờ tựa như có từng luồng sức mạnh kỳ lạ bắt đầu gào thét dâng lên.

Cho đến khi bước tới bên dưới tấm bia đá khắc chữ Hoàng Tuyền kia thì Tần Vãn Thiên mới dừng lại. Cảm giác sức mạnh huyết mạch trong cơ thể giống như có một phù văn huyết sắc phóng ra. Thoạt nhìn phù văn huyết sắc này ẩn chứa sức mạnh cực kỳ đáng sợ, toát ra một cỗ ý chí của vương giả.

- Đây là thực thể hoá của sức mạnh huyết mạch sao?

Trong lòng Tần Vãn Thiên run rẩy, hắn cảm nhận được sức mạnh huyết mạch. Nếu đã có cảm nhận này thì sau này hắn có thể tùy ý sử dụng luồng sức mạnh này tăng phúc cho các đòn công kích của hắn.

Đây giống như là tấn cấp vậy, huyết mạch đã tấn cấp.

Ngẩng đầu lên, lúc này ánh mắt của Tần Vãn Thiên đỏ như máu, tràn ngập một cỗ khí thế bá đạo. Huyết mạch của hắn mới là huyết mạch vương giả, sao có thể để tấm bia đá kia quấy nhiễu được cơ chứ.

Phù văn huyết sắc nọ giống như nhảy vào hư không, phóng về phía tấm bia Hoàng Tuyền kia. Chỉ trong tích tắc, cả tấm bia đá phát ra ánh sáng đỏ rực chói mắt. Tia sáng phóng nhanh về phía Tần Vãn Thiên, tựa như đang muốn tranh phong với hắn vậy.

Khi Mạc Khuynh Thành nhìn thấy cảnh tượng này sắc mặt trắng bệch, lòng nóng như lửa đốt. Cô cắn mạnh vào môi mình đến bật máu, tiếp tục đi về phía trước, trái tim cô cũng đang đập điên cuồng, huyết mạch quay cuồng.

Lúc này Tần Vãn Thiên cũng không biết Mạc Khuynh Thành đang làm gì, chỉ thấy phù văn huyết sắc không ngừng rít gào phóng về phía tấm bia đá. Dần dần tấm bia đá dường như cũng an tĩnh lại.

Mạc Khuynh Thành cũng cảm giác được luồng sức mạnh phóng về phía Tần Vãn Thiên đã càng ngày càng yếu, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua tấm bia đá thì lại thấy tấm bia đá kia đột nhiên rơi xuống, nhập vào trong cơ thể Tần Vãn Thiên, đồng thời sức mạnh bạo ngược xung quanh cũng tản đi.

- Cư nhiên có thể thu tấm bia đá này sao?

Tần Vãn Thiên cũng khá kinh ngạc, hắn cảm giác mình cùng tấm bia đá đã thành lập một mối liên hệ kỳ diệu, tâm niệm khẽ động thì thu tấm bia đá kia vào nhân thân vẫn.

Đôi mắt Mạc Khuynh Thành lóe lên, cái này... .

Âu Dương Cuồng Sinh quay đầu lại thấy cảnh tượng này cũng sửng sò đứng tại chỗ, người kia lại có thể thu phục Hoàng Tuyền thạch bi sao?

Tần Vãn Thiên bình phục lại sức mạnh huyết mạch liền xoay người đi về phía Mạc Khuynh Thành, chỉ thấy cô cũng bước lên con đường hoàng tuyền, môi bị cắn bật máu, trong lòng hắn cảm động không thôi.

- Nha đầu ngốc.

Tần Vãn Thiên vươn tay nâng khuôn mặt Mạc Khuynh Thành lên, nhưng Mạc Khuynh Thành chỉ mỉm cười thản nhiên nói:

- Chúng ta đi tiếp thôi.

- Ừ.

Tần Vãn Thiên gật đầu, bước tiếp về phía trước, nhưng bỗng thấy con đường kè bên xuất hiện mấy người. Hai bên gặp nhau thì cực kỳ sửng sốt.

- Người không sao chứ?

Thiên Mộng Ngữ kinh ngạc liếc nhìn Tần Vãn Thiên, cô còn tưởng lần phục kích nọ sẽ không còn nhìn thấy Tần Vãn Thiên nữa chứ.

- Vận may không tệ.

Tần Vãn Thiên cười nói:

- Cùng nhau đi thôi.

Nhìn ba người phía sau Thiên Mộng Ngữ, Tần Vãn Thiên thở dài trong lòng. Xem ra đoàn người Thiên Mộng Ngữ thương vong thảm trọng rồi, thế mà chỉ còn lại bốn người.

- Được

Thiên Mộng Ngữ gật đầu, đoàn người đi về phía trước, nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, rồi nhìn Âu Dương Cuồng Sinh đang đứng ở phía trước, trong ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

Âu Dương Cuồng Sinh cười khò, trên đường gặp được Hoàng Tuyền phải quay đầu là bờ. Người đi qua được con đường Hoàng Tuyền sẽ có thể bước vào tiên tri, nhưng lần này e là bị đánh vỡ rồi. Vì tên quái thai nọ thế mà lại có thể trực tiếp dẹp gọn con đường Hoàng Tuyền này, cửa ải này hoàn toàn không ảnh hưởng đến người đi phía sau. Cũng có nghĩa là con đường Hoàng Tuyền ngăn cản vô số người bây giờ đã không còn nữa.

Âu Dương Cuồng Sinh xoay người tiếp tục đi về phía trước, hi vọng hẳn có thể đến tiên tri đầu tiên.

Hai người Tần Vãn Thiên nói gót Âu Dương Cuồng Sinh đi nhanh về phía trước, chỉ một lúc đã rời khỏi con đường này.

Người của Thanh Vân các thì lại lôi kéo Thiên Mộng Ngữ đi sau giữ một khoảng cách với Âu Dương Cuồng Sinh và Tần Vãn Thiên. Thiên Mộng Ngữ thấy vậy thì sắc mặt ngưng trọng, nhưng cô cũng hiểu ý của những người theo sau, họ đều đang lo lắng có thể Âu Dương Cuồng Sinh sẽ hạ độc thủ.

Sau khi Âu Dương Cuồng Sinh và Tần Vãn Thiên đi ra khỏi con đường Hoàng Tuyền thì thấy được có hai cây cổ thụ ở hai bên sườn núi. Cổ thụ phát ra ánh sáng lấp lánh, trên cành có không ít quả.

- Ha ha, đúng là được dịp.

Âu Dương Cuồng Sinh trong nháy mắt đã trèo lên một cây cổ thụ, vươn tay nhanh chóng ngắt lấy những quả trên cành.

Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành liếc nhìn nhau, lập tức chạy nhanh về phía cổ thụ còn lại bắt đầu hái quả trên cây. Tốc độ của hai người rất nhanh, nên đợi lúc đám người Thiên Mộng Ngữ chạy đến thì họ cũng đã hái được một nửa rồi.

- Tinh Thần quả.

Người của Thanh Vân các kinh ngạc hô lớn, cũng chạy đến trước cổ thụ.

- Tinh Thần quả này có tác dụng gì?

Tần Vãn Thiên nhìn Thiên Mộng Ngữ hỏi.

- Tinh Thần quả là một loại quả chỉ có ở trong những không gian đặc biệt, có thể nhanh chóng bổ sung nguyên lực tinh thần, có thể nói là bảo bối trên con đường thí luyện tiên tri này đây.

Âu Dương Cuồng Sinh đã hái xong quả trên một cây khác, nghe Tần Vãn Thiên hỏi liền lên tiếng trả lời.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên sáng lên, lập tức nhìn về phía người của Thanh Vân các:

- Số lượng quả trên cây cũng không ít, chúng ta chia đều theo số người đi.

- Vì sao phải chia đều?

Chỉ thấy cô gái đi bên cạnh Thiên Mộng Ngữ lên tiếng chất vấn Tần Vãn Thiên, trong mắt loé lên tia sáng sắc bén.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên trở nên ngưng trọng, nhìn đối phương nói:

- Vậy ý cô như thế nào?

- Chúng ta cho người đi theo đã là chiếu cố người lắm rồi. Đương nhiên là phải để chúng ta phân chia, không cắt xén của người là được.

Cô ta lạnh nhạt nói, ánh nhìn về phía Tần Vãn Thiên đầy vẻ xem thường. Người này thật đúng là không biết điều gì cả, còn đòi chia đều nữa à.

Ở trong lòng cô ta, Tần Vãn Thiên được đi theo đoàn người của cô ta đã là Thanh Vân các ban ân cho Tần Vãn Thiên rồi. Trước đó nếu không phải đoàn người của cô ta ngăn cản Thủ Vương điện và Thiên Yêu cung thì Tần Vãn Thiên còn có mạng mà sống nữa sao?

- Ý của cô là không muốn chia đều chứ gì?

Giọng nói của Tần Vãn Thiên lạnh đi rất nhiều, là hẳn phát hiện Tinh Thần quả trước, cũng đã đề nghị chia đều theo đầu người, vậy mà đối phương lại không biết ơn, ngược lại còn cảm thấy hân tham lam nữa.

Âu Dương Cuồng Sinh nghe vậy cũng ngây ngẩn toàn thân, trên miệng lập tức treo một nụ cười thú vị, là các bọn họ chiếu cố Tần Vãn Thiên sao? Chuyện kết minh là vì muốn song phương đều có lợi, nếu gặp phải nguy hiểm cũng phải cùng gánh chịu, nhưng nghe ý của đối phương thì cứ như là bọn họ ban ân chiếu cố hai người Tần Vãn Thiên vậy.

- Tần huynh, muốn chia cũng phải chia cùng chúng ta.

Chỉ một lúc sau thì ở lối vào con đường mòn đó lại xuất hiện một đám người. Đoàn người này đúng là đoàn người do Mộ Bạch Phi dẫn đầu, mà người vừa lên tiếng chính là Y Tương. Chỉ thấy hắn ta híp mắt nhìn về phía Tinh Thần quả. Ở trên con đường thí luyện này, tầm quan trọng của Tinh Thần quả căn bản là không cần nói cũng biết.

Tần Vãn Thiên liếc nhìn đám người Y Tương, những người này cũng không phải là thứ tốt lành gì cho cam.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Tranh đoạt

Tần Vãn Thiên thật sự không biết nên xử lý chuyện Tinh Thần quả như thế nào, ánh mắt hắn nhìn về phía Thiên Mộng Ngữ. Thật ra hắn không quen biết gì với Thanh Vân Các, chỉ quen biết Thiên Mộng Ngữ thôi.

- Cô thấy thế thế nào?

Tần Vãn Thiên hỏi Thiên Mộng Ngữ.

- Mộng Ngữ tiểu thư, người này lừa gạt chúng ta chiếu cố, đáng lý ra phải để chúng ta phân chia Tinh Thần quả, hưởng hồ...

Cô ta nhìn thoáng qua đoàn người Mộ Bạch Phi, những người này cũng đang nhìn chăm chăm Tinh Thần quả. Có được Tinh Thần quả quả thật có thể bù lại phần nào mất nhân số, cho dù người này là tu sĩ Nguyên Phủ cảnh thì khi có đủ Tinh Thần quả mới thể sử dụng một ít thần thông công kích có uy lực mạnh mẽ.

Thiên Mộng Ngữ cau mày, nhìn vào mắt Tần Vãn Thiên, cuối cùng nói:

- Thôi vậy, quen biết với nhau cả, chia đều đi.

Thiên Mộng Ngữ cũng không muốn so đo nhiều làm gì, hưởng hồ bên các cô có bốn người, mà Tần Vãn Thiên chỉ có hai người, dù là chia đều cũng là bên cô được nhiều hơn.

Còn thật sự trong lòng Thiên Mộng Ngữ cũng nghĩ đáng lý do bên các cô phân chia Tinh Thần quả mới đúng, dù sao bên cô cũng rơi vào tình cảnh xấu hơn Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành. Nếu đổi lại thành người khác thì e rằng căn bản không cần chia đều, mà sẽ trực tiếp đối phó với hai người Tần Vãn Thiên luôn.

Tần Vãn Thiên bây giờ đã không còn ngây thơ chất phác như thuở ban đầu nữa, hắn nghe lời nói của Thiên Mộng Ngữ liền biết suy nghĩ của cô là gì. Ai ngờ cô gái bên cạnh Thiên Mộng Ngữ lại lên tiếng phản bác:

- Không được đâu tiểu thư, bây giờ đang có kẻ thù bên ngoài, chia đều với hắn chẳng phải là tặng cho người khác à? Chẳng lẽ trông mong bọn họ có thể chống đỡ nổi hay sao.

Cô gái kia có dung mạo thanh tú, thoạt nhìn đúng là có phần xinh đẹp, nhưng vẻ mặt hiện tại đúng là khiến Tần Vãn Thiên vô cùng chán ghét.

Tần Vãn Thiên lập tức lấy ra vài trái Tinh thần quả đưa cho Thiên Mộng Ngữ, nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không liên lụy Thanh Vân Các các cô đâu, vài trái Tinh Thần quả này coi như ta tặng cho cô đấy.

Vừa nói, ánh mắt hắn vừa quét nhìn ba người phía sau, lạnh nhạt lên tiếng:

- Nếu các cô đã thích phân chia rõ ràng như vậy thì Tinh Thần quả này là do ta tìm được, dựa vào cái gì phải cho các cô chứ. Muốn cậy mạnh lên cướp thì ta cùng chịu.

Tần Vãn Thiên nắm tay Mạc Khuynh Thành nhảy về sau, hiển nhiên hắn cũng đang rất tức giận.

- Ngươi! Cái thứ gắp lợi quên nghĩa, nếu không có chúng ta ngươi có thể sống được sao?!

Trong mắt cô gái kia lóe lên sát khí, ngón tay chỉ về phía Tần Vãn Thiên, tức giận đến nói không nên lời. Tần Vãn Thiên này đúng là làm càn.

- Câm miệng.

Tần Vãn Thiên quát lớn một tiếng, rồi lạnh lùng nói:

- Lúc bị phục kích hai người chúng ta bị năm tên cường giả đuổi giết, chẳng lẽ không phải tự mình giải quyết sao, khi nào thì cần các cô bảo vệ chiếu cố chứ?

- Ha ha, Tàn huynh, chuyện của các huynh trước tiên cứ bỏ qua một bên đi. Ta giới thiệu huynh vào đồng minh của mình, có phải nên giao Tinh Thần quả cho chúng ta không?!

Y Tương lạnh giọng nói, vừa gặp được bảo vật thì những người này đã bắt đầu cãi nhau rồi, dù sao thì không ai biết theo sẽ gặp phải chuyện gì trên con đường thí luyện tiếp nữa.

Tàn Văn Thiên thấy Âu Dương Cuồng Sinh đứng bên cạnh, không ai dám kiếm chuyện với hắn dù cho một mình Âu Dương Cuồng Sinh lấy được rất nhiều Tinh Thần quả. Những người này đều xem mình như quả hồng mềm có thể tùy tiện muốn bóp thì bóp à?

- Người nghĩ nhiều rồi.

Tàn Văn Thiên liếc nhìn Y Tương, rồi dẫn Mạc Khuynh Thành đi về phía trước.

- Ha ha, giao Tinh Thần quả trên người các người ra đây.

Một gã kiếm khách Yến Châu bên cạnh Mộ Bạch Phi tiến lên nhìn nhìn về phía Thanh Vân các và hai người Tàn Văn Thiên, bình tĩnh lên tiếng. Trong mắt hắn ta lộ ra vẻ cao ngạo lẫn không hề xem ai ra gì.

- Chạy!

Tàn Văn Thiên nắm lấy tay Mạc Khuynh Thành chạy về phía trước, không muốn tiếp tục dây dưa với đám người này.

- Chúng ta cũng chạy!

Thiên Mộng Ngữ mở miệng hét lên, lập tức cũng xoay người chạy đi. Kiếm khách Yến Châu thấy hành động của họ thì cười lạnh, lập tức chạy đuổi theo sau.

Âu Dương Cuồng Sinh vẫn đứng tại chỗ, trên mặt lộ vẻ hứng thú, nghe người ta nói, mỗi lần ở thí luyện tiên tri xuất hiện Tinh Thần quả đều sẽ dẫn đến tranh đoạt chia phần. Dù sao trong mắt mọi người, Tinh Thần quả cũng là bảo vật, nhưng sự tồn tại của nó có lẽ cũng là tai nạn, là một loại khảo nghiệm với lực lượng của bản thân.

Quay đầu lại, Âu Dương Cuồng Sinh nhìn thấy có rất nhiều người lục tục chạy đến. Hắn thấy có người của Thú Vương điện, người của Thiên Yêu tông, còn có người của Vương gia thành Bình Châu nữa, xem ra trận tranh đoạt này sẽ rất náo nhiệt đây.

- Âu Dương Cuồng Sinh.

Đoàn người của Vương gia dừng lại, Vương Tiêu dẫn đầu liếc nhìn Âu Dương Cuồng Sinh một cái, lập tức lại thấy được cổ thụ bên vách núi, trong mắt lộ lên tia sáng sắc bén, nói:

- Người hái được Tinh Thần quả rồi sao?

Âu Dương Cuồng Sinh liếc nhìn Vương Tiêu, hắn biết, người này một khi điên lên thì ai cũng phải kiêng kị nhường hắn ta ba phần. Trên môi Âu Dương Cuồng Sinh nở một cười lạnh, hắn cũng chạy về phía trước.

Trên con đường lớn rộng rãi, có vô số cường giả đang chạy như điên. Tàn Văn Thiên và Mạc Khuynh Thành chạy phía đầu, nhưng sắc mặt của họ lại hoàn toàn không đẹp chút nào. Vì phía trước họ là một vách núi cực kỳ lớn, đỉnh núi xuyên thẳng qua mây mù trên trời cao, cũng không biết núi cao bao nhiêu, chỉ có một con đường đi ở giữa mà thôi.

Nhưng lúc này con đường duy nhất đó toả ra một lực hút cực kỳ kinh khủng, có một con lốc xuất hiện gầm rú can quét hư không, trông có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Tàn Văn Thiên và Mạc Khuynh Thành buộc phải dừng lại, nhìn vách núi đâm thẳng trời xanh phía trước, sắc mặt không vô cùng khó coi.

- Muội cầm lấy, cẩn thận một chút.

Tàn Văn Thiên lấy vài trái Tinh Thần quả ra lén nhét cho Mạc Khuynh Thành. Cô nhận lấy Tinh Thần quả, nhẹ nhàng gật đầu. Hai người xoay người lại, lập tức nhìn thấy cát bụi mù mịt phía xa, dẫn đầu chính là đoàn người Thanh Vân các. Khi họ đến gần hai người, thấy vách núi trước mặt, sắc mặt cũng rất khó coi.

Nơi này cư nhiên có một vách núi chọc trời, thế này thì khó tránh khỏi phải đụng mặt với đám cường giả đang chạy tới. Mà thân là người sở hữu Tinh Thần quả bọn họ sẽ bị xử lý đầu tiên.

Đám người Mộ Bạch Phi chạy đến nhưng vẫn chưa vội ra tay ngay. Bọn họ cũng phát hiện ra phía sau liên tục có người chạy đến, không bao lâu sau có rất nhiều cường giả lục tục chạy đến trước vách núi kia, chia ra mà đứng, ai nấy đều mang mưu đồ.

Âu Dương Cường Sinh nhìn thoáng qua đám người kia rồi lại nhìn Tần Vãn Thiên. Đây đều là do cái tên này gây ra, nếu như không phải hắn thu lấy bùa Hoàng Tuyền kia đi thì chẳng có mấy người đi được đến chỗ này rồi.

“Thiên Mộng Ngữ của Thanh Vân các, thứ kia cô giữ không được đâu, giao ra đây đi.

Mộ Bạch Phi bước lên trước nhìn về phía tmn nói. Trong giọng nói lộ ra một cổ kiêu ngạo, hai gã kiếm khách Yến Châu đứng bên cạnh hắn cũng bước lên, lại có một cổ kiêu ngạo dữ dội bùng lên đánh thẳng về phía bốn người Thanh Vân các.

- Thế thì phải thử mới biết.

Sắc mặt của tmn cũng rất khó coi.

Ba người Mộ Bạch Phi tiếp tục bước lên, kiếm khí càng dữ dội hơn, sau đó Tinh Hồn của bọn họ lập tức phóng ra, kiếm ý chói lóa ngập tràn không gian.

Tinh Hồn của kiếm khách Yến Châu đều là kiếm Tinh Hồn, chỉ có điều Tinh Hồn hệ kiếm khác nhau thôi. Vì ngôi sao võ mệnh hệ kiếm mà họ kết nối đều khác nhau.

Chỉ thấy ba người sóng vai tiến tới, một tay cầm kiếm đâm về phía trước. Chỉ trong chớp mắt đã có vô số lợi kiếm sắc bén gào thét phóng ra, kiếm phong đáng sợ bạo phát, phá vỡ tất cả những thứ đang cản trở trước mặt chúng nó.

- Kiếm khí mạnh thật.

Đoàn người lập tức cảm giác rung động sâu sắc, trong tay Thiên Mộng Ngữ cũng xuất hiện một thanh kiếm, cô lập tức sử dụng kiếm thuật Sinh Tức Cửu Kiếm.

Chỉ thấy kiếm của cô múa lượn, không ngừng đâm về phía trước ngăn cản lợi kiếm, đồng thời cô gái bên cạnh Thiên Mộng Ngữ cũng cùng lúc phát động công kích, đối mặt với kiếm phong đáng sợ đã lao tới.

- Vèo vèo vèo!

Thanh âm gào thét của kiếm khí cực kỳ chói tai, không gian chiến đấu bị bao phủ bởi một cơn lốc. Ba tên kiếm khách Yến Châu tiếp tục công kích về phía trước, mỗi một bước đi trên người đều phóng ra kiếm khí đáng sợ, ngón tay của chúng không ngừng chớp động, kiếm ý đáng sợ kia tựa như, càng ngày càng mạnh.

Tần Vãn Thiên nhìn hai bên giao phong, trong lòng thầm nghĩ không hổ là kiếm khách của thế lực bá chủ. Ba tên kiếm khách Yến Châu này bất cứ người nào cũng đủ thực lực để xưng bá ở Quân Lâm yên của Sở quốc, thậm chí có thể nói là còn mạnh hơn cả lúc hắn tham gia Quân Lâm yên nữa. Nhưng còn hiện tại Tần Vãn Thiên sẽ không cho rằng mình yếu hơn họ.

Tần Vãn Thiên hôm nay không biết đã mạnh hơn lúc tham gia Quân Lâm yên bao nhiêu lần rồi.

- Tần huynh, thực lực của kiếm khách Yến Châu huynh đã nhìn thấy rồi đấy. Thúc thời mới là trang tuần kiệt, bây giờ giao ra vẫn còn kịp đấy.

Y Tương đi đến trước mặt Tần Vãn Thiên, nhỏ giọng nói, vẻ mặt vô cùng đáng khinh.

Tần Vãn Thiên quét mắt nhìn Y Tương một cái, chỉ phun ra một chữ:

- Cút!

Sắc mặt Y Tương đen lại, trở nên lạnh lẽo ngoan độc, hắn ta nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, rồi lại nhìn về phía Mạc Khuynh Thành:

- Tần huynh, huynh chết cũng chẳng sao, nhưng cũng đừng làm ảnh hưởng đến giai nhân chứ.

Tần Vãn Thiên nhìn chằm chằm vẻ mặt âm ngoan của Y Tương, trong mắt lộ lên một tia sáng sắc bén lạnh lẽo. Y Tương thấy vậy thì trong lòng bỗng kiêu kị, thiếu niên bình thường kia một khi cau mày thì đôi mắt yêu tuấn ấy sẽ cho người ta cảm giác áp bức vô hình.

- Chúng ta giao ra.

Một lúc sau, ở chiến trường bên kia, Thiên Mộng Ngữ và ba người còn lại bị kiếm khách Yến Châu ép đến góc vách núi, phía sau hoàn toàn không có đường lui. Kiếm khí vây quanh càng thêm cường đại, bọn họ cũng chỉ có thể giao Tinh Thần quả ra.

- Phập!

Máu tươi chớp mắt bắn ra, chỉ thấy một người phía sau Thiên Mộng Ngữ bị kiếm quang xuyên thấu, chết ngay tại chỗ. Thiên Mộng Ngữ thấy vậy thì sắc mặt cứng ngắc, trông vô cùng khó coi.

Nhưng cũng ngay lúc đó kiếm ý tiêu tán, Mộ Bạch Phi bình tĩnh nói:

- Sớm biết như thế thì phản kháng làm gì chứ.

Thanh âm của hắn ta vẫn kiêu ngạo như cũ, đưa tay ra trước mặt Thiên Mộng Ngữ.

Thiên Mộng Ngữ xanh mặt lấy Tinh Thần quả trên người ra ném cho Mộ Bạch Phi. Mọi người đến sau nhìn cảnh tượng này mới biết thì ra đang tranh đoạt Tinh Thần quả.

- Không thể chỉ có một ít như vậy được.

Mộ Bạch Phi bình tĩnh nói, cô gái bên cạnh Thiên Mộng Ngữ lập tức chỉ về phía Tần Vãn Thiên, nói:

- Ở trong tay hắn có không ít, còn quả trên cây khác thì toàn bộ ở chỗ Âu Dương Cường Sinh, các người có bản lĩnh thì đi mà lấy.

Tần Vãn Thiên nhướng mày, liền thấy Mộ Bạch Phi kia nhìn về phía hắn, bình tĩnh nói:

- Tinh Thần quả đâu?

Ánh mắt hắn ta vẫn tràn đầy kiêu ngạo như trước, tất cả Tinh Thần quả hắn đều muốn hết, nếu không bọn họ không đủ để chia phần.

- Ha ha, Tần huynh, nếu thật sự chộc giận Mộ huynh thì sợ là khó giữ được mạng đấy.

Y Tương cáo mượn oai hùm nói lời uy hiếp.

- Vậy người có tin ta lấy mạng của người trước không?

Ánh mắt Tần Vãn Thiên càng ngày càng thêm yêu dị, thanh âm bình tĩnh khiến sắc mặt Y Tương trở nên khó coi hơn.

- Trên người hắn chắc chắn có không ít Tinh Thần quả, các người chia đi.

Mộ Bạch Phi nói với những người đi theo sau khiến cho hai mắt đám người đó toả sáng.

Hiển nhiên, Mộ Bạch Phi biết với tình hình hiện tại không thể độc chiếm một mình, các thế lực khác không ai bỏ qua Tinh Thần quả cả. Hoàn toàn không có khả năng để ba người họ ăn trọn một mình được, không thấy ánh mắt những kẻ đó đều đang nhìn chăm chăm hắn ta sao.

Hơn nữa với kiêu ngạo của bọn họ thì sẽ khinh thường ra tay giết chết kẻ không danh tiếng, hình như Tần Vãn Thiên kia đi theo đoàn người Thanh Vân các thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Huyền Âm Điện

Ánh mắt của đám người Y Tương đều tập trung trên người Tần Vãn Thiên, có vài người đã bắt đầu đến gần hắn.

- Tần huynh, chính người không biết điều thì đừng trách bọn ta.

Y Tương thần nhiên cất giọng, trên người hắn lập tức tràn ngập sát ý. Hắn cũng muốn xem thử dựa vào cái gì mà tên tiểu tử Tần Vãn Thiên ngu ngốc ở một quốc gia bé nhỏ lại tự đại như thế. Thậm chí hắn còn chẳng biết các thế lực siêu nhiên ở chín châu thành như Âu Dương thế gia, không biết đến từ cái xó xỉnh nào nữa.

- Oong!

Thân ảnh của đám người Y Tương bắt đầu chuyển động, giải phóng Tinh Hồn.

Thần sắc Tần Vãn Thiên lạnh xuống, Tinh Thần quả đã ở trong tay mình, lý nào lại có chuyện giao ra chứ? Mái tóc dài của hắn bay lên, yêu khí tung hoành khắp chốn. Huyết mạch trong cơ thể cuộn trào không dứt, phù văn huyết sắc nổi lên ẩn chứa một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng.

- Giết!

Hai người kia đồng loạt tấn công, Mạc Khuynh Thanh đang muốn ra tay thì Tần Vãn Thiên lại hạ giọng nói:

- Giao cho ta.

Vừa dứt lời thì thân thể hoá thành tàn ảnh, trong nháy mắt đã va chạm với đối phương. Hắn vươn tay đánh ra một chưởng ấn vô cùng khủng bố.

Thứ thứ tư Thiên Thủ ấn – Khô Tịch ấn.

Trong khoảnh khắc khi chưởng ấn đánh ra không gian im lặng như tờ, chôn vùi hết tất cả mọi thứ. Thậm chí, chưởng ấn cực lớn đáng sợ kia chứa đựng kiếm chí ý cảnh cực kỳ sắc bén. Hắn dùng lực lượng của kiếm chí thần nguyên để đánh ra Khô Tịch ấn.

Thần sắc hai người đang tấn công Tần Vãn Thiên trở nên cứng lại, bọn chúng cảm nhận được áp lực đến từ chưởng ấn này. Chúng cảm thấy hít thở không thông, dường như trong trời đất chỉ còn lại chưởng ấn tràn ngập sát phạt cùng tịch diệt, phá huỷ hết thảy này.

Đám người cũng đang nhìn chăm chăm vào ấn pháp này mà cảm thấy hơi kinh hãi. Lực lượng của cổ ấn này làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa ấn này còn có một vầng ánh sáng huyết sắc, hiển lộ khí thể vương giả.

Hai người Y Tương đã không thể lùi bước được nữa, chúng chỉ có thể thúc giục sức mạnh cao nhất của mình để chống cự. Song khi tiếng nổ mạng vang lên ầm ầm thì cánh tay của Y Tương lập tức bị phá huỷ, đẩy mất hẳn lên về sợ hãi. Ngay sau đó Khô Tịch ấn bao phủ quanh người hắn, ép thân thể hai người thành mảnh vỡ, xương cốt không còn.

- Mạnh quá.

Ánh mắt của những người chung quanh cứng lại ngay tại chỗ, chỉ e rằng ấn pháp này đã đạt tới trình độ Địa cấp trung phẩm. Hơn nữa, chiêu này phát ra uy lực cực mạnh, phá huỷ hoàn toàn. Hai người Y Tương còn chưa kịp bộc lộ con át chủ bài của bản thân thì đã bị giết chết rồi.

Thiếu niên đứng đó, mái tóc dài của hắn biến thành màu mực vô cùng yêu dị. Khí tức yêu tuấn đậm đặc quanh người vô cùng dữ dội, máu huyết trong cơ thể cuộn trào như thể một vị vương giả đang đối mặt nhìn thiên hạ.

Chẳng qua hiện tại thiếu niên vẫn còn nhỏ tuổi, nếu như hắn trưởng thành thêm chút nữa, mạnh mẽ hơn chút nữa, chỉ e rằng khí chất vương giả này càng mang lại ấn tượng sâu sắc hơn, đây rất có thể là một huyết mạch hết sức lợi hại.

Sắc mặt của đám người Thiên Mộng Ngữ Thanh Vân các hết sức đặc sắc. Thiên Mộng Ngữ thầm nghĩ xem ra cô vẫn còn đánh giá thấp sức chiến đấu của Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên cảm thấy phù văn huyết sắc đang nổi lên trong cơ thể mình, lực lượng sôi sục dâng tràn toàn thân. Phù văn huyết sắc này chất chứa lực lượng huyết mạch, có thể dung nhập thẳng vào công kích phát ra từ thần thông, tạo ra uy lực đáng sợ.

- Mặc dù các ngươi lấy được Tinh Thần quả thì sao? Không nhìn rõ tình hình hiện tại ra sao, chẳng lẽ kiếm khách Yến Châu sẽ mang các ngươi bước vào tiên tri? Các ngươi nhìn phía sau mình xem thử có bao nhiêu cường giả cái đã.

Đôi mắt Tần Vãn Thiên quét qua đám người phía trước mình làm thần sắc của bọn họ đều cứng lại. Khi bọn họ quay đầu lại nhìn thì nội tâm ai nấy đều vô cùng thấp thòm.

- Đừng để mình làm đá lót đường cho kẻ khác, nếu các ngươi vẫn khăng khăng cố chấp thì e rằng cuối cùng cũng chỉ để mạng mình lại nơi đây thôi.

Phương Thiên Hoà Kích xuất hiện trong tay Tần Vãn Thiên, cầm thẳng trên mặt đất.

- Lớn lối thật đấy.

Nghe câu nói của Tần Vãn Thiên, Mộ Bạch Phi đưa mắt nhìn Tần Vãn Thiên rồi cất giọng lạnh lùng, áo trắng trên người hắn bay bay, kiếm khí ngập tràn, quắc mắt nhìn Tần Vãn Thiên.

- Bắt lấy hắn!

Mộ Bạch Phi phun ra một câu bằng chất giọng lạnh nhạt như cũ. Kiếm khách Yến Châu vẫn kiêu ngạo như thế.

Hai gã kiếm khách đứng cạnh hắn đi về phía Tần Vãn Thiên, giải phóng Tinh Hồn, kiếm khí cuồng bạo nhắm thẳng vào Tần Vãn Thiên.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía hai người bọn chúng, tay nắm Phương Thiên Hoà Kích rồi bước đi. Mỗi một bước chân chạm đất, dường như khí thể trên người lại càng mạnh hơn, đôi đồng tử của hắn như thể muốn khiến cho đối phương đắm chìm bên trong đó.

Ngón tay của hai gã kiếm khách áo trắng đậm ra, kiếm khí tung hoành, xé rách hư không, nghìn vạn kiếm quang lao ra ngoài.

Phương Thiên Hoà Kích chuyển động, hư ảnh cự quy Huyền Vũ hiện ra lập loè, sừng sừng không ngã.

- Hừ!

Hai gã kiếm khách Yến Châu cười lạnh, ngón tay điểm vào hư không. Hai thanh kiếm sắc bén chói sáng lập tức chém xuống như thể bỏ đời cả không gian.

Phù văn huyết sắc nổi lên dung nhập vào công kích thần thông. Phòng ngự của Tần Vãn Thiên lại càng mạnh hơn, huyết quang lấp loé bên trong. Bước

chân của hắn lại mạnh mẽ hơn nữa, không lùi mà tiến, đối mặt với kiếm uy ngập trời, đè ép đối phương.

Kiểm khách Yến Châu hừ lạnh một tiếng rồi cũng tiến về phía trước, dùng hai tay chém ngang, kiếm quang giăng giăng khắp chốn lại càng mạnh mẽ.

Ngay trong một thoáng này Phương Thiên Hoà Kích của Tần Vãn Thiên đâm ra, cự quy Huyền Vũ gào thét như muốn lao theo, huyết quang bao phủ trời đất, ngăn cản toàn bộ kiếm khí. Thân thể Tần Vãn Thiên di chuyển về phía trước, Phương Thiên Hoà Kích đang đâm tới hoá thành hào quang chói lòa, phá vỡ hết thầy chướng ngại.

Bàn tay đặt ở sau lưng của hai tên kiếm khách lập tức rút kiếm. Kiếm của kiếm khách vừa ra khỏi vỏ thì phát ra ánh sáng bạc lóng lánh đến mức xối mắt người nhìn.

Hai thanh kiếm đâm ra cùng lúc, va chạm với công kích đến từ Phương Thiên Hoà Kích. Vòng lốc xoáy kiếm khí đáng sợ gào thét, lực lượng bành trướng truyền ra từ Phương Thiên Hoà Kích khiến cho thanh kiếm khẽ ngân lên, thân thể của bọn chúng bị đánh lùi về sau. Thần sắc của cả hai đều cứng lại, trong công kích của Tần Vãn Thiên ẩn chứa lực lượng thật sự rất đáng sợ.

Nhưng sau khi điều chỉnh trong phút chốc, kiếm của bọn họ lại chuyển động lần nữa, phát ra kiếm khí mạnh mẽ hơn, hai người giống như hai luồng sáng sát phạt đang lao tới.

Mộ Bạch Phi nhìn lướt qua Phương Thiên Hoà Kích trong tay Tần Vãn Thiên. Hoá ra đây là một thanh thần binh có khả năng gia tăng uy lực công kích khiến công kích của Tần Vãn Thiên mạnh mẽ hơn.

Thân hình Mộ Bạch Phi chuyển động như gió, kiếm ngân vang rồi ra khỏi vỏ, kiếm như quang ảnh. Tuy ra sau nhưng lại đến cùng lúc với công kích của hai tên kiếm khách kia, ba góc độ khác nhau, ba quang sáng muốn lấy đi tính mạng của Tần Vãn Thiên.

- Chỉ có hư danh.

Âu Dương Cường Sinh nhìn thấy cảnh này thì cất giọng bình phẩm ẩn chứa vẻ khinh thường.

Vốn dĩ kiếm khách yến Châu am hiểu công kích nhưng lại bị Tần Vãn Thiên đè ép. Bây giờ ba người đánh với một người, cho dù có thắng thì Mộ Bạch Phi cũng mất mặt mà thôi.

Hiển nhiên là Mộ Bạch Phi cũng hiểu rõ bây giờ hắn ra tay cũng chẳng đẹp mặt gì, do đó hắn nhất định phải lấy được mạng của Tần Vãn Thiên bằng lần công kích này.

Tần Vãn Thiên cảm thấy nguy cơ mãnh liệt kéo đến, bàn tay hắn huy động Phương Thiên Hoà Kích nhưng không phát ra bất kỳ thần thông công kích nào mà là đặt ngang trước người. Quả nhiên là kiếm của Mộ Bạch Phi thoát nhìn như rất xa thế mà đã đánh vào Phương Thiên Hoà Kích. Nếu như hắn chậm thêm chút nữa thì kiếm này đã đâm vào cổ họng hắn.

Mượn nhờ lực lượng chấn động này, Tần Vãn Thiên vận dụng Cửu Thiên Côn Bằng quyết. Bộ pháp cực kỳ tinh xảo, giống như ảo ảnh đang lướt qua. Hai người khác cầm kiếm cắm vào cơ thể Tần Vãn Thiên, kiếm khí đáng sợ thổi vào mặt Tần Vãn Thiên làm hắn cảm thấy hơi dinh dinh.

Lui về phía sau, Tần Vãn Thiên sờ lên mặt mình thì thấy có vết máu, đó là vết thương do kiếm khí tạo ra.

- Kiếm khách Yến Châu?

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn ba người trước mặt mình, gương mặt anh tuấn yêu dị lộ ra nét trào phúng, hắn chết giểu bằng giọng lạnh nhạt:

- Cũng chỉ có thế mà thôi.

Câu nói của hắn làm sắc mặt của cả ba người kia cực kỳ đặc sắc. Thực lực của Tần Vãn Thiên đúng là rất lợi hại, thế mà lại ngăn được công kích của ba người Mộ Bạch Phi.

Mộ Bạch Phi nâng trường kiếm ngang người, giọng điệu vẫn lãnh đạm như trước:

- Thật vậy sao?

Vừa dứt lời, kiếm khí bộc phát khắp toàn thân lại càng mạnh mẽ hơn nữa.

Trước tình cảnh này, ở một diễn biến khác, có rất nhiều người đi đến chỗ Mạc Khuynh Thành. Mạc Khuynh Thành chính là đồng bạn của Tần Vãn Thiên, hẳn là cô cũng sẽ có Tinh Thần quả mới đứng.

Thế nhưng, một bóng người xuất hiện trước mặt Mạc Khuynh Thành. Người này mặc quần áo màu đen, thân hình linh lung khiến người ta cảm thấy kinh diễm đến mức muốn nhìn ngắm gương mặt của cô. Song, cô lại đội một chiếc mũ rộng vành cùng với một chiếc màn che mặt, căn bản là họ không nhìn thấy gương mặt cô, duy chỉ lộ ra một đôi mắt sáng ngời hết sức động lòng người.

Lúc bóng người đó xuất hiện, chung quanh cô cũng có những người mặc trang phục tương tự đứng ở hai bên, ai cũng đứng chắn trước Mạc Khuynh Thành như thể muốn bảo vệ cô.

Nhưng ngoại trừ người đứng đầu ra thì những người khác lại không che giấu dung nhan, nên ai cũng có thể thấy rõ gương mặt của từng người.

- Huyền Âm điện muốn vô giúp vui nữa à?

Mộ Bạch Phi thấy tình cảnh bên kia, gương mặt lộ ra vẻ khác thường. Từ trước đến nay, người của Huyền Âm điện đều rất bí ẩn, bọn họ tu luyện công pháp thần thông khá kỳ lạ, chúng mang theo âm khí cực kỳ đậm đặc, do đó trong Huyền Âm điện nữ đệ tử chiếm phần đông.

Huyền Âm điện thành U Châu chính là một trong những thế lực bá chủ trong chín châu thành của hoàng triều Đại Hạ.

Vốn dĩ Tần Vãn Thiên còn đang chú ý đến Mạc Khuynh Thành, nhưng khi hắn thấy người Huyền Âm điện xuất hiện thì lập tức thờ phào nhẹ nhõm. Tuy vậy, hắn cũng ngầm cảm thấy kỳ lạ, Mạc Khuynh Thành cũng là người nước Sở giống hắn, không thể nào quen biết với người của Huyền Âm điện trong chín châu thành này được.

- Người của Huyền Âm điện?

Sư Khôi Thú Vương điện nhìn chằm chằm Mạc Khuynh Thành, đôi mắt hắn ta phát sáng lên. Mặc dù Mạc Khuynh Thành che giấu dung nhan của mình nhưng hắn đã nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ của cô. Hiện tại lại thấy người của Huyền Âm điện bảo vệ cho cô liền cho rằng Mạc Khuynh Thành là người chiếm địa vị quan trọng trong Huyền Âm điện, điều này càng khiến hắn động lòng.

- Hắc hắc, lên!

Sư Khôi cất giọng lạnh lùng. Trong tích tắc, người của Thú Vương điện lao ra cùng một lúc, một cỗ yêu khí đáng sợ tràn ngập khắp không trung.

- Một đám nghiệt súc!

Có người trong Huyền Âm điện mở miệng châm chọc. Trong Thú Vương điện, có rất nhiều người huyết mạch bán thú nhân, câu mỉa mai này càng làm cho bọn họ cuồng bạo hơn, song phương va chạm vào nhau trong nháy mắt.

- Cô là của ta!

Sư Khôi lao thẳng đến chỗ Mạc Khuynh Thành, yêu khí cuộn trào. Đôi mắt xinh đẹp của Mạc Khuynh Thành loé lên tia sáng lạnh lẽo, cô giải phóng Tinh Hồn, đôi cánh chim lông lẫy toả ra vàng sáng lấp lánh. Cô có tu vi Nguyên Phủ cảnh, mặc dù người Nguyên Phủ cảnh bị phong bế lực lượng nhưng nếu so sánh với cường giả Luân Mạch cảnh thì vẫn chiếm chút ưu thế.

Tần Vãn Thiên nhìn Sư Khôi ở bên kia, tia sáng lạnh loé ra trên đôi lông mày hắn nhú lại. Trong lòng của hắn đã phán tử hình cho tên Sư Khôi kia rồi.

Hắn hé miệng ra nuốt một trái Tinh Thần quả. Một luồng kiếm khí đáng sợ xé gió lao đến, kiếm khách Yên Châu đang đi đến chỗ hắn.

- Hiện tại các ngươi dừng tay vẫn còn kịp.

Tần Vãn Thiên vừa nhìn ba người vừa cất giọng lạnh như băng, hắn lo lắng Mạc Khuynh Thành gặp phiền phức.

- Hôm nay ngươi chắc chắn phải chết.

Mộ Bạch Phi nói chắc nịch.

Ba người ra tay đối phó Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên không chết thì thanh danh của hắn còn lại cái chi nữa? Sau này khi đứng trước mặt những người cùng thế hệ với mình trong chín châu thành thì bản thân cũng không thể ngóc đầu lên được.

Hiện tại bọn họ đã bước một chân vào Nguyên Phủ cảnh rồi, phát triển thêm hai năm nữa cũng là lúc bọn chúng bộc lộ tài năng trong nhóm đồng lứa trong chín châu thành.

- Nếu ngươi muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho các ngươi.

Tần Vãn Thiên cầm thẳng Phương Thiên Hoạ Kích vào trong đất. Trên người hắn bỗng dựng trời dậy luồng lốc xoáy kiếm khí đáng sợ.

Đám người này phát hiện trong nỗi khiếp sợ, toàn thân Tần Vãn Thiên loé lên tinh thần chi kiếm sáng chói, vô số thanh kiếm bao phủ thân thể Tần Vãn Thiên phát ra âm thanh vù vù. Luồng khí sắc bén làm cho người ta sợ hãi tràn ra khắp mọi nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Âu Dương Tham Chiến

- Kiếm khí.

Ba người Mộ Bạch Phi cau mày lại, quanh người Tần Vãn Thiên lại bao phủ kiếm quang vô tận hóa thành từng thanh lợi kiếm tinh thần phát ra tiếng gào thét sắc bén thấu xương.

Mỗi một thanh tinh thần kiếm ngưng tụ thành đều phát ra một luồng nhuệ khí trước nay chưa từng có.

- Đúng là khiến người ta kinh hãi.

Đám người có phần kinh ngạc liếc nhìn Tần Vãn Thiên, tiểu tử này cũng không phải người của thế lực cấp bá chủ nhưng sức chiến đấu lại có thể mạnh mẽ đến thế.

Hơn nữa khí tức Tần Vãn Thiên vẫn còn đang liên tục kéo lên. Từng đạo phù văn huyết sắc hiện ra bao trùm trên thân kiếm, kiếm quang như máu lộ ra một luồng khí tức yêu dị.

Lại nhìn khí thế Tần Vãn Thiên lúc này tựa như quân vương huyết kiếm, nét yêu dị anh tuấn càng ngày càng mãnh liệt.

- Người đã muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho các ngươi.

Giọng Tần Vãn Thiên vang vọng bá đạo không gì sánh được, hẳn muốn kiếm khách Yến Châu chết.

- Đùng!

Rốt cuộc khi Mộ Bạch Phi cầm đầu ba gã kiếm khách Yến Châu đi về phía trước thì Tần Vãn Thiên bước ra một bước.

Một bước, kiếm đang gào thét, tinh thần kiếm vô tận hội tụ cùng một chỗ hóa thành từng vòng sóng kiếm, vòng xoáy kiếm muốn nuốt chửng hết tất cả.

Thần sắc Mộ Bạch Phi rốt cuộc thay đổi, giận dữ quát một tiếng, nói:

- Kiếm Ngâm!

Lời vừa nói ra, kiếm quang trên người ba kiếm khách Yến Châu cũng hội tụ với nhau. Chỉ thấy thanh kiếm thần binh trong tay bọn họ phối hợp với nhau phát ra tiếng ngâm khê đáng sợ không ngừng rung động. Trong hư không, kiếm ý tụ lại hóa thành tiếng kiếm ngâm nhẹ tựa như kiếm của bọn họ chồng chéo lên nhau, tựa như có sinh mệnh vậy.

Khi đối mặt với công kích của Tần Vãn Thiên, kiếm khách Yến Châu lại bị ép phải sử dụng một chiêu kiếm hợp kích.

- Giết!

Kiểm chi thần nguyên quanh người Tần Vãn Thiên gầm thét đánh ra, vòng xoáy kiếm kinh khủng lao tới. Trăm ngàn thanh kiếm hộ pháp chung quanh hóa thành một kiếm mạnh nhất. Người xung quanh đều cảm thấy trong lòng run sợ, không nói đến ở nơi này nguyên phủ của người ta sẽ bị phong trụ, một kích như vậy dù ở bên ngoài cũng đủ để đánh chết cường giả Nguyên Phủ.

- Giết!

Ba người Mộ Bạch Phi đồng thời hét lớn, kiếm ngâm rung trời hóa thành một kiếm cự long rít gào lao ra. Đây là một loại thần thông vô cùng cường hoành, nhưng lấy kiếm uy của cá nhân bọn họ thì không phát huy ra được uy lực của Kiếm Ngâm. Chỉ khi ba người hóa thành một thể, một lòng cùng dùng khiến nghìn vạn thanh kiếm ngâm khê mới có thể phát ra công kích như vậy. Từ đó đủ thấy Tần Vãn Thiên cho bọn họ áp lực lớn cỡ nào.

Người xung quanh tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn này diễn ra. Trăm ngàn thanh kiếm hộ pháp đi cùng vòng xoáy kiếm va chạm với kiếm cự long. Phiến không gian kia phóng ra hào quang rực rỡ, âm thanh của kiếm ngâm chấn đến màng tai đoàn người tựa như muốn xé rách nó ra. Kiếm khí vô tận bùng lên khiến người chung quanh nhao nhao né ra xa.

Bên phía Tần Vãn Thiên thì bụi đất tung bay, kiếm khí xé mở mặt đất. Chỉ thấy thân thể ba người Mộ Bạch Phi bạo lui, áo trắng trên người bị xé thành từng mảnh, lấm tấm vết máu nhuộm đỏ quần áo bọn họ. Lúc này sắc mặt bọn họ ngưng trọng vô cùng, nhìn về phía Tần Vãn Thiên trước mặt vẫn bá đạo như cũ. Kiếm thuật hợp kích mạnh như vậy lại không thể áp chế công kích của Tần Vãn Thiên.

Họ không biết rằng lúc này Tần Vãn Thiên cũng hơi kinh ngạc. Một kích này của hắn mạnh bao nhiêu trong lòng hắn biết rõ. Kiếm chi thần nguyên không lồ vô cùng hóa thành thần văn đáng sợ bộc phát ra, lại thêm lực lượng thân thể mạnh mẽ cùng phù văn huyết sắc của hắn. Đây là công kích hắn chuẩn bị cho cường giả Nguyên Phủ cảnh, vậy mà lại không giết được bọn người Mộ Bạch Phi.

Một kích này khiến Tần Vãn Thiên tiêu hao cực lớn, hắn lại nuốt một trái Tinh Thần quả vào miệng, ánh mắt nhìn chăm chăm Mộ Bạch Phi.

Ánh mắt ba kiếm khách Yến Châu ngưng trọng trước nay chưa từng có. Bọn họ biết lần này muốn ức hiếp Tần Vãn Thiên ép hắn lấy ra Tinh Thần quả nhưng không ngờ đã phải tầm sát rồi.

Bọn họ là kiếm khách đến từ thành Yến Châu, bọn họ vô cùng tự tin và kiêu ngạo với thực lực của mình, nhưng một người vô danh lại bằng sức một mình áp chế ba người bọn họ.

Cách đó không xa, thần sắc ba người Thiên Mộng Ngữ đang dựa vào vách núi vô cùng đặc sắc.

Trên mặt Thiên Mộng Ngữ lộ ra vẻ kinh ngạc khiếp sợ, thì ra hắc lại mạnh như vậy. Nực cười là trong lòng cô luôn mơ hồ cho rằng Tần Vãn Thiên đi theo các cô là muốn tìm kiếm che chở.

Càng nực cười là sau khi Tần Vãn Thiên lấy được Tinh Thần quả muốn chia đều cho các cô, nhưng người của cô lại đưa ra yêu cầu do bốn người các cô phân phối. Bởi vì Tần Vãn Thiên là người các cô che chở, là người theo đuôi của các cô. Tuy rằng Thiên Mộng Ngữ cô cuối cùng đồng ý chia đều, nhưng cô biết rõ trong lòng mình vẫn có loại ý nghĩ này. Loại ý nghĩ này khiến cô cảm giác hiện tại trên mặt mình đang nóng hừng hực.

Đây chính là do Tần Vãn Thiên đề nghị chia đều cho các cô. Nếu Tần Vãn Thiên muốn độc chiếm một mình, các cô có thể làm gì được?

Ba người Mộ Bạch Phi dùng thực lực tuyệt đối áp bách các cô, giết chết một người trong đó, nhưng ba người Mộ Bạch Phi đối mặt một mình Tần Vãn Thiên lại không sánh bằng.

Cô gái bên cạnh Thiên Mộng Ngữ không lâu trước đó vẫn nói năng lỗ mãng với Tần Vãn Thiên, lúc này nhìn thấy thực lực Tần Vãn Thiên thì trên mặt lúc trắng lúc xanh.

Có điều Tần Vãn Thiên không hề để ý đến ý nghĩ của các cô. Hiện tại hắc không tiếp tục xuất thủ mà nhìn chăm chăm ba người Mộ Bạch Phi. Một kích vừa rồi tiêu hao cực lớn, hắc còn có thể phát ra một kích, nhưng nếu vậy về sau gặp phải phiền toái lớn liền khó giải quyết. Chẳng qua chắc hẳn một kích kia của ba người bọn Mộ Bạch Phi cũng tiêu hao không nhỏ.

Bên kia chiến trường, Mạc Khuynh Thành chiến đấu với Sur Khôi không hề rơi xuống thế hạ phong. Đây cũng là nguyên nhân Tần Vãn Thiên không lập tức xuất thủ.

Người Huyền Âm điện chiếm cứ ưu thế khi giao đấu với người của Thú Vương điện, không phải do thực lực chính thể của Huyền Âm điện cường đại, chỉ là cô gái đáng người uyển chuyển mang lụa mỏng trên mặt dẫn đầu Huyền Âm điện kia vô cùng lợi hại. Động tác của cô giống như cái bóng khiến người ta có loại cảm giác đoán không ra. Thậm chí có đôi khi cho người ta cảm giác không tồn tại, nhưng trong nháy mắt khi cô xuất hiện trường mâu hắc ám trong tay có thể cắm vào tim người, có không ít người chết trên tay cô.

Điều này khiến cho không ít người âm thầm kinh hãi. Công pháp thần thông của thể lực cấp bá chủ của chín châu thành như Huyền Âm điện này xưa nay có tiếng âm u quỷ dị, có rất ít người bằng lòng trêu chọc cỗ thể lực Huyền Âm điện này.

Nghe nói Huyền Âm điện huấn luyện đệ tử cũng cực kỳ tàn khốc, gần như là dùng phương thức ngược đãi để huấn luyện đệ tử trong môn phái, khiến bọn họ trở thành trường mâu sắc bén trong bóng tối, giết người vô hình.

Song đúng lúc này, Yêu Sênh đi lên phía trước một bước, cường giả Thiên Yêu tông bắt đầu rục rịch.

Yêu Sênh và Sur Khôi kết thành đồng minh nhưng khi Thú Vương điện rơi xuống hạ phong bọn họ cũng không hỗ trợ mà chờ tới lúc Thú Vương điện đã chết không ít người hắc mới chuẩn bị xuất thủ. Cách làm như vậy thật khiến người ta nghiền ngẫm. Hiển nhiên bọn người Yêu Sênh không muốn Thú Vương điện giữ được chiến lực toàn thịnh, lại cũng không hy vọng đồng minh của họ hoàn toàn ngã xuống.

- Giết!

Yêu Sênh lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn lướt qua chiến trường giữa Tần Vãn Thiên và kiếm khách Yến Châu, lưỡng bại câu thương mới là kết cục hoàn mỹ nhất.

Chân mày Tần Vãn Thiên nhíu lại, hắc không biết rõ nguyên nhân khiến Huyền Âm điện ra tay giúp đỡ, nhưng hắc không muốn để Huyền Âm điện lâm vào nguy cơ. Tuy nhiên trước mắt hắc cần bản không có đồng minh cường đại gì.

- Âu Dương Cuồng Sinh, nếu ngươi giúp Huyền Âm điện thì xem như ta nợ ngươi một nhân tình, thế nào?

Tần Vãn Thiên vẫn nhìn về phía kiếm khách Yến Châu trước mặt, mà Âu Dương Cuồng Sinh lại ở cách phía sau hắc không xa. Hắc đưa lưng về phía Âu Dương Cuồng Sinh nói chuyện. Huyền Âm điện đã bị vây quét, hắc nhất định phải làm gì đó.

Âu Dương Cuồng Sinh không ngờ Tần Vãn Thiên sẽ mở miệng nhờ vả, trong mắt hắc lộ ra vẻ suy tư, ngay sau đó liền cười nói:

- Được, nợ nhân tình ta thì không cần, coi như Âu Dương ta kết giao bằng hữu.

Dứt lời bước chân hắc liền đạp ra ngoài, trên người đột ngột lóe lên ngọn lửa khủng bố, một luồng nóng rực đáng sợ lan tràn ra. Toàn thân Âu Dương Cuồng Sinh đắm chìm trong ngọn lửa kinh người. Chỉ thấy một quyền của hắc đánh ra, trong khoảnh khắc toàn thân người ngấn cấn trước mặt bị thiêu cháy, một tiếng nổ mạnh vang dội, nháy mắt đã bị giết chết.

“Âu Dương Cuồng Sinh tính tình cuồng vọng nhưng rất mạnh. Có điều tiểu tử này là người thích làm theo ý mình, hắc không quen biết Tần Vãn Thiên nhưng lại vì một câu của đối phương mà ra tay giúp đỡ. Đây rõ ràng là đắc tội với người Thú Vương điện và Thiên Yêu tông.”

Rất nhiều người thầm nghĩ, có điều họ cũng từng nghe qua tính cách của Âu Dương Cuồng Sinh, tiểu tử này có khi nào quan tâm tới suy nghĩ của người khác đâu chứ?

Nếu như hần quan tâm đến suy nghĩ của người khác thì lúc trước cũng sẽ không bình chân như vại chẳng chịu tu hành khi những người cùng thế hệ trong gia tộc đã tu luyện tới Luân mạch cảnh. Có thể tưởng tượng được khi đó Âu Dương Cuồng Sinh đã gánh chịu bao nhiêu xem thường, nhưng hần không quan tâm, cố gắng kéo tới năm mười sáu tuổi, có thể kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư mới ngưng tụ Tinh Hồn, một bước thành danh.

Loại không quan tâm này bản thân nó chính là một loại cuồng vọng. Hần biết mình muốn làm gì là đủ rồi, ý nghĩ của người khác không liên quan tới hần.

Vừa rồi Âu Dương Cuồng Sinh biết được thực lực của Tần Vãn Thiên, một mình độc chiến ba vị kiếm khách Yến Châu Mộ Bạch Phi. Sức chiến đấu như thế nhưng trước đó không lâu khi lấy được Tinh Thần quả hần vẫn sẵn lòng chia đều cho mấy người Thanh Vân các. Từ đó có thể thấy được nhân phẩm của Tần Vãn Thiên không cần hoài nghi, không phải là loại người ích kỷ. Quan trọng hơn nữa là hần tận mắt thấy Tần Vãn Thiên thu phục được bia Hoàng Tuyền.

Lời đồn về bia đá Hoàng Tuyền và con đường Hoàng Tuyền kia đã lưu truyền mấy nghìn năm ở chín châu thành. Trên đường đi gặp hoàng tuyền, quay đầu là bờ, nhân vật lợi hại có thể bước qua nhưng còn chưa từng nghe nói có người có thể thu phục được bia Hoàng Tuyền. Tần Vãn Thiên là người đầu tiên.

Cho nên khi Tần Vãn Thiên mở miệng, Âu Dương Cuồng Sinh chỉ cần nhắc chốc lát liền đáp ứng, bằng hữu này có thể kết giao được.

- Đa tạ.

Tần Vãn Thiên có thể cảm giác được Âu Dương Cuồng Sinh ngay thẳng phóng khoáng, đương nhiên hần sẵn lòng kết giao với một người bạn như vậy.

Cứ như vậy, tất cả các thế lực lớn cấp bá chủ hầu như đều tham dự trận chiến này, hơn nữa là do một người không hề có tiếng tăm gì như Tần Vãn Thiên gây nên.

Chỉ đáng tiếc hiện tại người của Thanh Vân các ngay cả tư cách tham dự cũng không có, mà bọn người Khương Đình của Khương gia đi cùng Âu Dương Cuồng Sinh thì lại chưa tới.

Cuối cùng chỉ còn lại Vương Tiêu thuộc Vương gia thành Bình Châu, không ít người nhìn thoáng qua Vương Tiêu, chỉ thấy hần bình tĩnh đứng đó, mắt nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra trước mắt. Không ai có thể nhìn ra hần đang nghĩ gì, nhưng căn cứ vào những gì mọi người biết thì Vương Tiêu của Vương gia tuyệt đối là một trong những người đáng sợ nhất, áp lực hần mang đến nhất định không nhỏ hơn Âu Dương Cuồng Sinh.

Hiện tại cũng không biết Vương Tiêu sẽ tham dự vào trận phong ba này hay không.

Chẳng qua dù như thế nào đi nữa, lúc này Tần Vãn Thiên rốt cuộc cũng có thể yên tâm đối phó ba gã kiếm khách Yến Châu Mộ Bạch Phi khó chơi này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Mắt Nhìn Tiên Tri

Tần Vãn Thiên rút Phương Thiên Họa Kích lên, hần cảm giác được Tinh Thần quả có thể bổ sung tinh thần nguyên lực với tốc độ rất nhanh.

Nhưng bọn người Mộ Bạch Phi lại không có Tinh Thần quả, vừa đánh bại bốn người Thiên Mộng Ngữ của Thanh Vân các liền chiến một trận với Tần Vãn Thiên, nhất là một kích kiếm thuật hợp kích vừa rồi kia khiến bọn họ tiêu hao rất lớn. Nhìn Tần Vãn Thiên rào bước đến, trong mắt bọn họ không khỏi có thêm vài phần cảnh giác.

Mộ Bạch Phi cầm trường kiếm trong tay, lại giờ kiếm lên lần nữa, kiều ngạo của kiếm khách Yến Châu không cho phép ai phá hủy.

Hai người bên cạnh cũng đang cầm kiếm, kiếm ý trên người ác liệt, ánh sáng Tinh Hồn vương vài khiến kiếm bọn họ dường như mạnh hơn vài phần.

- Vũ!

Thân thể Tần Vãn Thiên hóa thành một cái bóng, chỉ thấy Phương Thiên Họa Kích dữ dội đánh về phía Mộ Bạch Phi. Khai Sơn thức nhanh chóng mà mãnh liệt, xu thế mạnh mẽ, một kích phá núi. Luồng uy thế này tuyệt đối kinh người, hơn nữa một kích này cũng phóng thích ra kiếm chi thần nguyên.

Mộ Bạch Phi thân là người đứng đầu ba gã kiếm khách Yến Châu, thực lực cũng mạnh nhất, tuyệt đối không phải hạng người chỉ có hư danh. Chỉ thấy trường kiếm của hần khẽ xoay, kiếm trên hư không tựa như múa ra vài đường lưu quang rực rỡ, tiêu sát chỉ ý điên cuồng bùng ra.

- Đùng.

Lực lượng cường đại đẩy lui Mộ Bạch Phi, thế nhưng đòn tấn công của hai người khác lại ngay lập tức đánh tới, kiếm như tia chớp. Bước chân Tần Vãn

Thiên hơi xoay chuyển đồng thời đánh ra Lạc Sơn Chưởng, lực nặng như núi uy lực vô cùng đón đỡ kiếm quang bên trái. Cùng lúc đó, lúc thanh kiếm sắc bén đâm tới từ bên phải, tay cầm Phụng Thiên Họa Kích của hắn đột nhiên đẩy ra, Phụng Thiên Họa Kích hóa thành một tia sáng đáng sợ xông về phía Mộ Bạch Phi, mà chính hắn cũng ném thân bình di.

- Phụt!

Chỉ thấy Tần Vãn Thiên hé miệng phun ra từng đường kiếm quang về phía bên phải khiến kiếm của đối phương đình trệ trong giây lát. Luân Mạch của Tần Vãn Thiên lại sôi trào, phát ra tiếng gầm thét vang dội.

- Giết!

Gầm lên một tiếng, cánh tay Tần Vãn Thiên tựa như ẩn chứa lực lượng khủng bố không gì sánh được, đánh ra thật mạnh. Một kích Khô Tịch Ấn đáng sợ bạo phát ra, huyết quang kinh dị chất chứa bên trong hóa thành chưởng ấn màu đỏ tràn ngập lực lượng hủy diệt. Một tiếng nổ mạnh vang lên, kiếm của đối phương rời tay bay ra ngoài.

Tốc độ của Tần Vãn Thiên nhanh chóng bức nào, một kích Cửu Thiên Côn Bằng quyết đã được hắn dự trữ từ sớm đánh ra, bay thẳng đến. Về mặt đối phương vô cùng khó coi, trong lúc vội vàng ngón tay đánh ra, đầu ngón tay chứa đựng kiếm ý cường đại.

Nhưng nếu tính công kích cận thân thì Tần Vãn Thiên mạnh mẽ bức nào, đôi mắt yêu dị nhìn chăm chăm đối phương khiến gã cảm thấy muốn lâm vào mộng cảnh không chân thật. Ngay sau đó một bàn tay huyết sắc đè ép đến phá hủy công kích của gã. Ngón tay Tần Vãn Thiên chỉ một cái, kiếm chỉ thân nguyên sắc bén chứa phù văn huyết sắc đâm vào đầu đối phương.

Lúc này mọi thứ đều diễn ra với tốc độ cực nhanh, nhưng khi kiếm của Mộ Bạch Phi cùng một người khác đánh tới lại khiến Tần Vãn Thiên sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Trong nháy mắt, Tần Vãn Thiên điều chỉnh công kích, thân nguyên khủng bố điên cuồng bộc phát ra hóa thành thanh kiếm sắc bén rực rỡ tiến về phía Mộ Bạch Phi. Uy hiếp của Mộ Bạch Phi đối với hắn càng thêm mãnh liệt, thế nhưng đồng thời kiếm của tên còn lại cũng đến. Bàn tay trái của Tần Vãn Thiên run lên, đập ngang ra, kiếm quang càn quét đến. Một đường huyết quang lóe lên, bàn tay Tần Vãn Thiên xuất hiện vết máu, kiếm của đối phương thật sự vô cùng sắc bén.

Đối mặt với đối thủ như vậy, e rằng chỉ sơ sẩy là sẽ chết dưới kiếm kia.

Thân thể Tần Vãn Thiên nhanh chóng thối lui, hai người Mộ Bạch Phi biết đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất đánh chết Tần Vãn Thiên. Nhìn thoáng qua thi thể đồng bạn bên cạnh, ánh mắt bọn họ ngưng trọng hơn, lúc nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên thì sát ý càng thêm mãnh liệt.

Tần Vãn Thiên quay đầu lại nhìn thoáng qua Mạc Khuynh Thành bên kia, Sư Khôi triệt để phát lực hóa thành nửa người nửa yêu điên cuồng chèn ép Mạc Khuynh Thành. Lấy thân phận của hắn vậy mà lại không cách nào áp chế Mạc Khuynh Thành khiến hắn cảm thấy mất hết mặt mũi.

Có điều phía bên Huyền Âm điện lại không cần lo lắng, thực lực của Âu Dương Cuồng Sinh quả thực rất mạnh. Hơn nữa những người của Huyền Âm điện kia vốn đã lợi hại, khi đối mặt với người Thiên Yêu tông và Thú Vương điện lại không rơi xuống thế yếu.

Mà những người không thuộc các thế lực bá chủ thì vui vẻ xem náo nhiệt, bọn họ vốn giữ địa vị yếu kém, những người này điên cuồng chiến đấu đương nhiên vô cùng có lợi đối với bọn họ.

- Gió lạnh quá.

Vào lúc này có người rung mình một cái, cảm giác từng đợt gió lạnh thổi qua người, hơn nữa cơn gió này càng ngày càng dữ dội.

Chân mày mọi người hơi nhíu lại, ngay sau đó ánh mắt bọn họ nhìn về một nơi, là khe hở duy nhất trên vách núi kia. Lực hút của khe hở có thể dung nạp cùng lúc mấy người kia càng ngày càng mãnh liệt, đang dần bao phủ ra phía ngoài, đã có xu thế cát bay đá chạy.

- Tình huống gì đây?

Ánh mắt đoàn người nhìn về phía sau, lập tức bọn họ khiếp sợ phát hiện phương xa nổi lên một trận gió lốc khủng bố, áp bách mà đến. Toàn bộ đi về phía khe hở kia, tựa như khe hở trên vách núi kia muốn cắn nuốt hết tất cả vậy.

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, quần áo đoàn người vang lên tiếng phàn phật, bọn họ chỉ cảm thấy bước chân đều đứng không vững như sắp bị hút vào trong khe hở kia. Hơn nữa loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

Tất cả mọi người ngừng chiến đấu lại, Tần Vãn Thiên bị cuồng phong thổi đến mức phải lui về sau một bước ổn định thân hình. Mất hắn gần như không mở ra được, luồng yêu phong này rất quái dị.

Dưới luồng yêu phong kia, có người không ngừng di động bước chân. Chỉ thấy một người va vào Tần Vãn Thiên, chân Tần Vãn Thiên lui một bước sang bên cạnh, bỗng nhiên người kia xoay người, một cây búa lớn lóe lên tựa như khai sơn cự phủ chém về phía Tần Vãn Thiên. Nếu như bị đánh trúng thì thân thể Tần Vãn Thiên đều sẽ bị bở ra.

Trong nháy mắt Tần Vãn Thiên đổ mồ hôi lạnh, lúc này đây dưới gió lốc thân thể hắn căn bản là khó có thể di động, hiển nhiên né tránh cũng không nhanh nhạy. Mà trong lúc vội vàng muốn tự lực lượng chống đỡ càng khó hơn. Hướng hồ uy lực một búa này của đối phương vô cùng đáng sợ, nhân

vật không chút thu hút này tuyệt đối là một người cực kỳ mạnh mẽ, rõ ràng là vì Tinh Thần quả trên người hắn.

- Vũ.

Đột nhiên Tần Vãn Thiên buông lỏng thân thể mình, không chống lại luồng gió yêu này mà để thân thể bị thổi bay về phía vách núi. Búa lớn chém qua, một đường ánh búa đáng sợ lóe lên, tiếng xoèn xoẹt truyền ra, quần áo trước ngực hắn bị nghiền nát, máu tươi bắn ra, lồng ngực bị chém toác một miệng vết thương thật dài đầy máu.

Một tiếng vang ầm ầm nổ mạnh, thân thể Tần Vãn Thiên đụng vào trên vách đá, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức kịch liệt, gió này thật quá đáng sợ.

- Vãn Thiên.

Tiếng hô hoảng hốt của Mạc Khuynh Thành truyền đến, vừa rồi cô tận mắt nhìn thấy một búa kinh người liền gian nan đi về phía Tần Vãn Thiên.

- Ta không sao.

Tần Vãn Thiên quay đầu cười cười với Mạc Khuynh Thành, hắn cảm giác được lực lượng huyết mạch của mình đang cuộn cuộn, vết thương đầy máu kia chậm rãi khép lại. Điều này khiến trong lòng Tần Vãn Thiên hơi động, ngay sau đó phù văn huyết sắc trong cơ thể điên cuồng nhảy về phía miệng vết thương. Quả nhiên tốc độ khép lại của miệng vết thương nhanh hơn hẳn. Điều này cũng khiến Tần Vãn Thiên cảm nhận được lực lượng cường đại của huyết mạch mình.

- Ở đây.

Mạc Khuynh Thành vươn tay về phía Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên cũng dựa vào vách núi di động đến chỗ cô kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn kia, nói:

- Khuynh Thành, luồng yêu phong này e là không ai có thể ngăn cản được, chúng ta chỉ có thể thuận theo tự nhiên tiến vào lối đi trên vách núi kia.

- Ừ.

Mạc Khuynh Thành nhẹ nhàng gật đầu, tay hai người nắm thật chặt.

- Đi!

Tần Vãn Thiên không đi lấy Phương Thiên Họa Kích của mình, cũng không nghĩ tới việc tìm cường giả vừa rồi chém mình một búa kia, hiện tại quan trọng nhất là an toàn. Hắn nhìn thoáng qua những người trong gió lốc, có không ít người ra tay đánh lén, người nơi này đều vô cùng ác độc, không chịu bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Hai người triệt để buông lỏng, ngay tức khắc luồng yêu phong đáng sợ kia liền cuốn bọn họ vào khe hở trên vách núi, lập tức bọn họ cảm giác được mình đang cười mây đạp gió.

Một tiếng nổ mạnh ầm ầm, Tần Vãn Thiên biết mình va chạm vào trên vách đá. Hắn chỉ cảm thấy đầu mình choáng váng một hồi, luồng yêu phong đáng sợ kia thôi đến khiến mất hần không mở ra được.

Tinh thần nguyên lực tràn ngập quanh thân, huyết mạch trong cơ thể cuộn cuộn bảo vệ thân thể, đồng thời Tần Vãn Thiên kéo Mạc Khuynh Thành vào lòng, hai tay dùng sức ôm lấy cô bay lượn trong cuồng phong.

Ngũ tạng lục phủ của Mạc Khuynh Thành đều rung chuyển lại đột nhiên cảm nhận được cái ôm ấm áp, cô cảm thấy ngọt ngào, cũng ôm lấy Tần Vãn Thiên thật chặt.

Thân thể không ngừng va vào vách núi, Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy như đã qua rất lâu, thân thể hắn và Mạc Khuynh Thành rốt cuộc cũng kịch liệt rơi xuống lần hai vòng trên mặt đất, thân thể hai người vẫn sát sao dán vào nhau như trước.

Mở mắt ra, Tần Vãn Thiên nhìn thấy đôi mắt sáng ngời kia, gương mặt hắn lộ ra ý cười, họ vẫn còn sống.

Mạc Khuynh Thành cũng vui sướng nở nụ cười, hai người khó khăn ngồi dậy, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, xung quanh là gió cát cuộn cuộn.

Quan sát hoàn cảnh chung quanh, bọn họ đang ở trung tâm gió lốc. Nhưng rất nhanh, đôi mắt hai người đều ngưng lại nhìn về phía trước.

Sở dĩ bọn họ vẫn có thể cảm nhận được gió lốc mãnh liệt như thế là vì phía trước có từng luồng gió lạnh sắc bén tựa như lưỡi đao thổi tới. Trước mặt họ có một vùng gió lốc đáng sợ.

Nhưng khi ánh mắt xuyên qua vùng gió lốc này, bọn họ thấy được một khung cảnh xa hoa lộng lẫy, từng cây cột đá thông thiên tựa như nối liền với các vì sao trên trời, ánh sao từ vòm trời chiếu nghiêng xuống rơi vào cột đá bao phủ hồ nước ở giữa, nơi đó chính là tiên tri.

Chỉ cần đi qua gió lốc trước mặt là có thể đắm mình trong tiên tri.

Lúc này đoàn người đã lục tục bị yêu phong thổi đến nơi này, lúc bọn họ đứng dậy cũng phát hiện tiên tri đối diện gió lốc. Chỉ thấy có không ít người nhấc chân chạy như điên về phía đó. Họ đi vào trong gió lốc, có điều rất nhanh bước chân bọn họ chậm dần đi, tựa như cảm thấy gió lốc này rất đáng sợ.

nên dùng nguyên lực tinh thần bao phủ thân thể.

Từng bước một tiếp tục đi về phía trước, lực tục có nhiều người bước vào gió lốc hơn. Rốt cuộc một người đi đầu tiên đã đi qua một phần ba lộ trình gió lốc, nhưng dường như nguyên lực tinh thần của hắn đã tiêu hao sạch sẽ. Tiếp đó, làn mưa máu bay tung tóe, đoàn người rõ ràng chứng kiến thân thể hắn ta bị gió lốc xoắn thành mảnh vụn.

Một màn như vậy khiến tim rất nhiều người nhảy dựng lên, nhất là những người đã tiến vào trong gió lốc. Trong lòng bọn họ khẽ run nhưng chỉ có thể kiên trì tiếp tục đi về phía trước.

Từng hình ảnh máu tanh xuất hiện khiến nội tâm đoàn người không ngừng chấn động, toàn bộ những người đó đều chết hết, người đi được xa nhất cũng không đi qua một nửa lộ trình gió lốc.

“Tinh Thần quả.” Ánh mắt rất nhiều người đột nhiên nhìn về phía Tần Vãn Thiên và Mộ Bạch Phi, ngoại trừ Âu Dương Cuồng Sinh ra, người có được Tinh Thần quả chỉ có Tần Vãn Thiên cùng Mộ Bạch Phi.

Nếu không có đủ nguyên lực tinh thần hộ thể thì căn bản không đi qua được đoạn lộ trình kia. Tinh Thần quả tồn tại chính là vì có thể thuận lợi thông qua vùng gió lốc này, từ đó đi đến tiên tri.

Chỉ thấy bóng dáng đám người nhanh chóng di động, rất nhanh đã ngăn cản con đường của bọn người Tần Vãn Thiên, Mạc Khuynh Thành, Mộ Bạch Phi không để bọn họ đi vào trong gió lốc, thậm chí ngay cả Âu Dương Cuồng Sinh cũng bị người ngăn lại.

Đối với Tinh Thần quả bọn họ là tình thế bất buộc, không thể không mạo hiểm.

Cuồng phong lóe lên, chỉ thấy có người động thủ. Khiến người ta hơi kinh hãi là người đầu tiên động thủ lại là Vương Tiêu thành Bình Châu, mà đối tượng hắn ta động thủ chính là kiếm khách Yến Châu Mộ Bạch Phi.

Tần Vãn Thiên nhìn về phía một gã Yến Châu kiếm khách còn lại. Hiện tại ba kiếm khách Yến Châu chỉ còn lại một mình hắn ta, khi thấy trông mắt lạnh như băng của Tần Vãn Thiên bắn tới, trong mắt hắn ta rốt cuộc xuất hiện vẻ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Vương Tiêu Thành Bình Châu

Lúc này đã không còn ai dám tùy tiện bước vào gió lốc nữa, bọn họ hiểu rất rõ một khi đi vào căn tiêu hao nguyên lực tinh thần chống lại gió lốc đáng sợ. Mà đợi đến khi phát hiện nguyên lực tinh thần không cách nào chống đỡ người đi tới thì lúc đó người muốn lui cũng đã muộn, đây cũng là nguyên nhân nhóm người đầu tiên chết trong gió lốc.

Hiện tại dù bọn họ dò xét cũng sẽ không đi sâu vào bên trong, chỉ tùy ý đi vài bước cảm nhận thử xem.

Nhưng lại có càng nhiều người muốn cướp lấy Tinh Thần quả, chỉ có như vậy mới có thể đi đến phía bên kia.

Tuy nhiên lúc này gã kiếm khách Yến Châu bên cạnh Mộ Bạch Phi kia càng muốn mạng của mình hơn là Tinh Thần quả. Nhìn thấy Tần Vãn Thiên từng bước đi tới, gió mạnh đánh vào trên mặt gã, khiến gã thật sự sợ hãi.

Bóng dáng thiếu niên đi về phía gã lại cho gã áp lực trước nay chưa từng có. Trước đó không lâu ba người bọn họ liên thủ đối phó Tần Vãn Thiên mà vẫn không làm gì được đối phương, hiện tại lại chỉ còn một mình gã mà thôi.

- Vù.

Thân pháp Tần Vãn Thiên xuất ra, ngay sau đó đã đáp xuống trước người đối phương, thân nguyên trong Luân Mạch gào thét, Khô Tịch ẩn huyết sắc dần theo uy lực hủy diệt được xuất ra. Sắc mặt kiếm khách Yến Châu kia tái nhợt cảm kiếm chống cự, kiếm quang lập lòe trước mặt huyết sắc chường ẩn lại âm đậm vô quang. Một tiếng nổ mạnh vang lên, bước chân của gã lui về phía sau, chỉ cảm thấy cước bộ bất ổn.

Ngay sau đó có một luồng gió lạnh phát qua, gã chỉ cảm giác toàn thân lạnh lẽo, một luồng kiếm quang rực rỡ lập tức lóe lên, cổ họng gã liền mất lạnh.

Buông bỏ thân binh lợi kiếm trong tay, hai tay gã ôm lấy cổ họng mình, hai tay nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ. Trong mắt gã lộ ra vẻ tuyệt vọng, hai chân vô lực khụy xuống, từng giọt máu tươi nhỏ lên cát vàng mang theo sợ hãi lẫn tuyệt vọng. Thân thể của kiếm khách Yến Châu kêu ngoào kia ngã vật ra.

Điều này khiến ánh mắt người xung quanh nhìn về phía Tần Vãn Thiên tăng thêm vài phần cảnh giác. Tuy nói trên người hắn có Tinh Thần quả nhưng muốn lấy được cũng không dễ dàng gì.

Lúc Vương Tiêu đi về phía Mộ Bạch Phi liền trực tiếp phát ra công kích đáng sợ. Toàn thân hắn đều tựa như binh khí vậy, cứng rắn không thể phá vỡ. Từng thanh phi đao tinh thần hóa thành vàng sáng màu bạc không ngừng đánh tới Mộ Bạch Phi.

Mộ Bạch Phi dùng kiếm chống cự, lại thấy quyền của Vương Tiêu đánh ra khi thì tựa như sắt thép, lúc lại đáng sợ như thần binh. Trong lúc chiến đấu đột nhiên có vòng kim cương đánh ra, mạnh mẽ bá đạo, phá vỡ tất cả. Hoặc là có xiềng xích xoắn lại xông tới, xiềng xích mang theo lưỡi dao sắc bén chen ép Mộ Bạch Phi đến không thể thở dốc, liên tục lui về phía sau.

- Âm âm!

Vương Tiêu bước đến trước người Mộ Bạch Phi, hai tay đều bao trùm chiếc giáp màu bạc. Sau khi đẩy kiếm đối phương ra liền hung ác đánh vào thân thể Mộ Bạch Phi, đánh cho Mộ Bạch Phi bạo lui, miệng phun máu tươi.

- Ta đưa Tinh Thần quả cho ngươi.

Sắc mặt Mộ Bạch Phi trắng bệch nói với Vương Tiêu.

Lúc này Vương Tiêu mới dừng tay đi về phía Mộ Bạch Phi. Thần sắc hắn vẫn luôn lộ vẻ lạnh nhạt, mặt không biểu tình nhưng lại cho người ta cảm giác kiên cường bá đạo, tựa như thần binh lạnh băng mà sắc bén.

Vươn tay về phía Mộ Bạch Phi, Mộ Bạch Phi đặt Tinh Thần quả vào tay Vương Tiêu. Vương Tiêu cau mày, lạnh nhạt nói:

- Lấy toàn bộ ra.

Về mặt Mộ Bạch Phi cứng đờ, lúc này đây kêu ngoạ như hắn lại phải chịu nhục nhã đến nhường nào, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể kiên trì giao ra toàn bộ Tinh Thần quả cho Vương Tiêu.

Lúc này Vương Tiêu mới xoay người, lập tức có mấy người đi tới bên cạnh hắn. Vương Tiêu phân Tinh Thần quả cho bọn họ, hiển nhiên những người này đều là người hắn mang đến. Hắn không chỉ muốn chính mình đi qua, còn muốn dẫn người của hắn cùng nhau tắm trong tiền trì.

Nếu Tần Văn Thiên nhìn về phía này sẽ phát hiện kẻ sử dụng búa lớn đánh lên hắn cũng nhận được Vương Tiêu chia phần.

- Còn cần kiếm thêm chút nữa.

Vương Tiêu nhíu mày nhìn về phía Tần Văn Thiên và Âu Dương Cuồng Sinh.

Âu Dương Cuồng Sinh ở cùng một chỗ với người của Huyền Âm điện, bởi vì trước đó không lâu Âu Dương Cuồng Sinh giúp Huyền Âm điện, lúc này dường như bọn họ đã kết thành đồng minh đối kháng áp lực đến từ Thiên Yêu tông và Thủ Vương điện.

Về phần Tần Văn Thiên, vừa giết chết một gã kiếm khách Yến Châu nên quanh hắn có không ít người nhìn chằm chằm nhưng còn chưa có ai động thủ với hắn.

Bởi vì không ít người ngã xuống, hiện tại phiến không gian này chỉ còn lại hơn bốn mươi người. Ánh mắt Vương Tiêu nhìn chung quanh, ngay sau đó tay hắn chỉ về phía vách núi, vừa rồi mọi người bị cơn lốc cuốn qua khe hở trên vách núi kia mà tới được đây.

- Kẻ không muốn chết thì ra ngoài.

Vương Tiêu chỉ vách núi, giọng nói cứng nhắc lạnh băng chưa từng thay đổi, thần sắc lạnh nhạt kia tựa như hắn vừa nói một câu vô cùng bình thường.

Về mặt không ít người trở nên cứng đờ, lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó mắt bọn họ hơi nheo lại. Bọn họ mơ hồ phát hiện một chuyện thú vị. Bên người Vương Tiêu vừa đủ sáu người, cộng thêm bản thân Vương Tiêu chính là bảy người.

Mà tiền trì vừa vặn có bảy vị trí, chỉ có bảy người có tư cách vào tiền trì tắm rửa. Vương gia thành Bình Châu vừa lúc chỉ có bảy người, ý nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

Nhất là giờ phút này nghe thấy lời của Vương Tiêu, đoàn người sâu sắc cảm nhận được, hắn thật sự rất ngông cuồng.

Vương Tiêu không phải kẻ ngông cuồng bình thường, dã tâm của hắn rất lớn. Hắn muốn để người của thành Bình Châu mà hắn mang đến độc chiếm tiền trì.

Có điều đã đến một bước này, tuy rất nhiều người đều biết mình không có hy vọng tranh đoạt tiền trì quá lớn nhưng chung quy vẫn ôm một tia hy vọng, bọn họ đều không nỡ buông tha. Thậm chí có một vị tự cho là nguyên lực tinh thần trong cơ thể dồi dào, hắn bước vào gió lốc phía trước muốn xông vào một lần nữa.

- Dọn dẹp chiến trường.

Vương Tiêu lạnh giọng nói, lập tức người quanh hắn tụ tập lại với nhau đứng thành một hàng, một luồng khí tức sát phạt đột nhiên nổ rộ. Lúc này dường như bọn họ đều hóa thành thần binh lạnh như băng, lộ ra ý lãnh huyết. Bọn họ bước về phía mấy người, thần sắc những người kia ngưng lại, ngay sau đó bọn họ liền chứng kiến ánh sáng các loại thần binh nổ rộ lên.

- Giết!

Gầm lên giận dữ, sát khí rung trời, thần binh của người Vương gia đồng thời bùng lên sát ý đáng sợ, bùng bùng chém ra, chùm sáng khủng bố nháy mắt đã giết chết một người. Bắt đầu dọn dẹp chiến trường đúng như Vương Tiêu nói.

Vương gia vẫn luôn điệu thấp, sau khi thấy tiên tri thì rốt cuộc cũng lộ ra bộ mặt hung ác đáng sợ, dùng tư thế quét ngang hết thấy mà xuất hiện.

Sát khí như cuồng phong càn quét phiến không gian này, rất nhanh đã có bốn người chết dưới thần binh của Vương gia.

Mấy người Thiên Mộng Ngữ đứng đó, mắt thấy người Vương gia bước đến khiến sắc mặt cô tái đi.

Lúc này tâm tình Thiên Mộng Ngữ đặc biệt phức tạp. Ngày thường cô có phần tự phụ, hôm nay ở bước ngoặt cuối cùng này ngay cả tư cách cạnh tranh cô cũng không có đã bị đào thải ra khỏi thế cục.

Rất tàn khốc nhưng cũng là sự thật, cô không thể không nhìn thẳng vào.

Cô hiểu rất rõ cuộc chiến hôm nay có ý nghĩa gì, nghĩa là khi cô va chạm với những người cùng thế hệ từ các thế lực cấp bá chủ khác nhau trong chín châu thành, cô đã bị áp chế. Hơn nữa các thế lực cấp bá chủ kia vẫn chỉ là một bộ phận của chín châu thành mà thôi. Dù vậy cô vẫn âm thầm phai mờ, về sau cô làm sao có thể tranh thủ một chỗ nhỏ nhoi trên vũ đài lớn như chín châu thành này đây?

Nếu tương lai vẫn là cục diện như vậy, cô sẽ bị thời đại đào thải, trở nên tầm thường.

Chín châu thành trải qua vô số năm tháng, những nhân vật lóa mắt kia ai chưa từng sáng ngời chói lọi khi tranh phong với người cùng thế hệ, cuối cùng từng bước bộc lộ tài năng.

Trong nội tâm thờ dài một tiếng, Thiên Mộng Ngữ đi về phía vách núi, thậm chí không quay đầu lại.

Hôm nay cô bại bởi Mộ Bạch Phi, sau đó Tàn Ván Thiên dùng sức một mình độc chiến ba gã kiếm khách Yến Châu Mộ Bạch Phi, tiếp đó Vương Tiêu dùng tư thế tuyệt đối cường thế đè ép Mộ Bạch Phi.

Có thể tưởng tượng được cô thua thê thảm tới nhường nào.

Nhìn thấy Thiên Mộng Ngữ dẫn theo người Thanh Vân các rời đi, thần sắc không ít người dần âm trầm, cũng nhao nhao bỏ qua cuộc phân tranh này.

Tham gia thí luyện tiên tri chủ yếu là vì tiên tri, thứ yếu là vì rèn luyện, nhưng giữ được tính mạng vĩnh viễn là quan trọng nhất. Tuy rằng không cách nào đạt được cơ hội tắm rửa trong tiên tri khiến bọn họ có phần tiếc nuối, nhưng kinh nghiệm lần này cũng cho bọn họ lợi ích không nhỏ, về sau tất nhiên càng cố gắng tu hành, tương lai tranh thủ giành đua cao thấp với những nhân vật chói mắt này.

Vương Tiêu, Âu Dương Cuồng Sinh, Mộ Bạch Phi, cùng với tiểu tử không biết tên kia, những người này xem như được mọi người nhớ kỹ. Có lẽ tương lai bọn họ sẽ lưu lại một nét bút thật đậm trong lịch sử hoàng triều Đại Hạ.

Kẻ đi vào gió lốc lúc này kia tuy là không cam lòng nhưng vẫn cảm giác mình không vượt qua được, vì vậy không tiếp tục đi sâu vào mà lựa chọn lui lại. Nhưng khi hần sắp đi ra khỏi thì nguyên lực tinh thần tiêu hao không còn, thân thể bị xé nát mà chết trong gió lốc khiến không ít người chứng kiến có phần cảm khái.

Không có Tinh Thần quả, e là người ở đây không ai nắm chắc có thể trực tiếp đi qua.

Ánh mắt Vương Tiêu nhìn lướt qua chung quanh, hầu như không còn bao nhiêu người nữa. Hiện tại còn dư lại chính là bọn người đã khai chiến: Thiên Yêu tông, Thủ Vương điện, Huyền Âm điện và Âu Dương Cuồng Sinh.

Thực lực của Âu Dương Cuồng Sinh quả nhiên lợi hại, hần dùng sức một mình chống lại Sư Khôi bùng nổ cùng Yêu Sinh điện cuồng công kích nhưng không hề yếu thế. Mặc kệ người mưa rền gió dữ hần vẫn lù lù bất động, công kích ngưng tụ cuồng bá đạo trước sau như một. Người nơi xa chứng kiến bọn họ quyết đấu cũng ý thức được, tuy nói Âu Dương Cuồng Sinh làm người khinh cuồng làm theo ý mình nhưng thời điểm chiến đấu thì vô luận là công kích hay phòng ngự hần đều vững vàng như vậy. Có thể thấy được trên con đường tu hành hần làm đâu chắc đó, thần thông công kích cũng cực kỳ vững chắc.

Trừ những người đang chiến đấu kia chỉ còn lại Tàn Ván Thiên có được Tinh Thần quả cùng Mạc Khuynh Thành, mà ngay cả Mộ Bạch Phi cũng đã bỏ qua lần tranh phong này.

Vương Tiêu đi về phía Tàn Ván Thiên, người phía sau hần cũng đi theo hần, tựa như bảy người Vương gia thành Binh Châu này đến dọn dẹp chiến trường, muốn dọn sạch từng người để nắm toàn bộ bảy danh ngạch trong tay.

Vương Tiêu phát phát tay, người phía sau hần lập tức ngừng lại, một mình hần đi về phía Tàn Ván Thiên. Hần vẫn cho rằng lần thí luyện này chỉ có Âu Dương Cuồng Sinh có tư cách làm đối thủ của hần. Nhưng sau khi nhìn thấy Tàn Ván Thiên, hần rất muốn thử xem thiếu niên có thể một mình chống lại ba kiếm khách Yến Châu Mộ Bạch Phi có thực lực mạnh nhường nào.

- Ta đi đối phó cô ta.

Sau lưng Vương Tiều, một người đưa mắt nhìn về phía Mạc Khuynh Thành nói. Bọn họ hiểu được ý của Vương Tiều, nhưng cũng không thể để Mạc Khuynh Thành ảnh hưởng đến trận chiến của Vương Tiều và Tần Vãn Thiên được.

Nói xong, người nọ đi về phía Mạc Khuynh Thành, người này chính là người vừa rồi đánh lên Tần Vãn Thiên một búa.

Bước chân của Vương Tiều nhanh hơn, mơ hồ có xu thế chạy băng băng. Cát vàng cuồn cuộn, một luồng sát ý đáng sợ nở rộ lên. Bước chân Tần Vãn Thiên hơi chuyển, ngay sau đó thân thể hắn cũng chạy nhanh về phía Vương Tiều. Trên thân hai người đều thiêu đốt chiến ý cuồng ngạo, bất đồng chính là khí chất của bọn họ, Vương Tiều thuộc loại lạnh lẽo mà sắc bén tựa như thần binh lợi khí, Tần Vãn Thiên lại là yêu dị, tựa như quân vương yêu dị không ai bì nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Uy Lực Của Bia Đá

Vương Tiều và Tần Vãn Thiên cuối cùng cũng chạm trán nhau, hai người cùng giơ tay lên tấn công, từ trên người Vương Tiều có một cỗ khí tức thần binh lợi khí đáng sợ phóng ra, cánh tay của hắn ta sắc bén tựa như binh khí.

Tần Vãn Thiên đánh ra Lạc Sơn quyền, cường lực khủng bố như ngọn núi ép xuống, uy lực rất lớn.

Một tiếng nổ vang lên, Lạc Sơn quyền tựa như bị đánh nát, bàn tay của Vương Tiều đánh vào tay của Tần Vãn Thiên, cảm giác sắc bén lạnh lẽo truyền vào trong cơ thể Tần Vãn Thiên. Hắn nhìn thẳng vào mắt lạnh lẽo của Vương Tiều.

Một khí tức mộng ảo phóng ra từ trong mắt Tần Vãn Thiên khiến cho con ngươi trong mắt Vương Tiều hơi co rút lại, sau đó con ngươi của hắn dường như hóa thành màu trắng bạc, lạnh lẽo bá đạo.

- Phụt!

Tần Vãn Thiên há miệng phun ra một tia kiếm quang, cơ thể của Vương Tiều xoay một vòng, từng cây phi đao màu trắng bạc sáng chói như tia chớp bay về phía Tần Vãn Thiên. Những tia chớp màu bạc phóng ra từ bàn tay hắn, trong chớp mắt đã có vô số ánh sáng bạc bay lượn trong không trung.

Thần sắc của Tần Vãn Thiên vô cùng ngưng trọng, sau đó hắn điên cuồng giơ tay lên công kích. Hàng Long quyền kêu gào phẫn nộ, liên tục đánh ra chóng lại phi đao màu bạc.

- Đùng!

Một vòng sáng rực rỡ bay ra cùng với phi đao màu bạc, ánh sáng chói mắt đáng sợ vô cùng, tiếng nổ mạnh này khiến cho Tần Vãn Thiên cảm nhận được một khí tức nguy hiểm, đó là Kim Cương hoàn, uy lực kinh người.

- Khô Tịch ầm!

Hai tay của Tần Vãn Thiên đánh ra uy lực như dùi non lấp biển. Một tiếng nổ lớn vang lên, Kim Cương hoàn bị đánh bay trở về tay của Vương Tiều, đồng thời một sợi dây xích màu bạc sắc bén cuộn tới muốn khóa Tần Vãn Thiên lại, còn Kim Cương hoàn thì lại được đánh ra lần nữa, uy lực rất đáng sợ.

Vương gia ở thành Bình Châu là luyện khí thế gia, với họ các loại thần binh chỉ như binh khí bình thường mà thôi, trên người họ lúc nào cũng có thể cất giữ rất nhiều thần binh.

Ánh sáng màu đỏ tràn ra từ bàn tay Tần Vãn Thiên, yêu khí cuồn cuộn, đại thủ ấn của hắn ép xuống, chế trụ dây xích, một tay khác đồng thời đánh Kim Cương hoàn bay về, lúc này Tần Vãn Thiên dường như có sức mạnh vô tận.

Một ánh sáng màu bạc chói mắt bay lên từ người Vương Tiều, hình như sức mạnh huyết mạch đang đảo ngược, một khí tức sắc bén hơn bao trùm lấy cơ thể của hắn ta, trong mắt hắn ta lóe lên ánh sáng màu bạc đáng sợ, cơ thể như khoác một tầng khôi giáp, cánh tay được phủ lên giáp bạc, lạnh lẽo mà cứng rắn khó phá vỡ.

Nhấc chân bước ra, cả người Vương Tiều dường như đều biến thành thần binh lợi khí, hắn nhìn chăm chăm vào Tần Vãn Thiên, Kim Cương hoàn trong tay phóng ra, đồng thời năm đám giống như một mũi nhọn sắc bén của hắn cũng ép về phía Tần Vãn Thiên.

- Vương Tiều của thành Bình Châu, toàn thân như binh khí, thật là đáng sợ.

Người chứng kiến trận đấu này không ai là không kinh hãi, e là trong số những người có mặt ở đây thì Vương Tiều, Âu Dương Cuồng Sinh, Tần Vãn Thiên là ba người mạnh nhất.

Các loại chiêu thức của Vương Tiêu liên tiếp được phóng ra nhưng chẳng làm gì được Tần Vãn Thiên, lúc này hắn ta cuối cùng cũng tức giận rồi.

Bàn tay của Tần Vãn Thiên vẫn giữ lấy dây xích của đối phương, thấy đối phương kéo dây xích đến gần mình thì kiếm quang vô biên trên người hắn bạo phát, kiếm chi nguyên thần trong người bắt đầu phóng ra không hề do dự, sự sắc bén đó chém giết tất cả.

- Âm!

Tần Vãn Thiên bước lên một bước, thả lỏng dây xích. Bàn tay của hắn ấn về trước, từng thanh thân binh lợi kiếm hóa thành lốc xoáy, trăm ngàn thanh kiếm cùng gào thét trong không trung.

- Giết!

Một tiếng thét phẫn nộ vang lên. Tần Vãn Thiên quyết tiến lên, ánh sáng đỏ như máu dung nhập vào trong kiếm, kiếm của hắn có ý như kiếm của quân vương.

Đòn tấn công của hai người va vào nhau, ánh sáng chói lòa khiến mọi người không thể mở nổi mắt, sau đó mọi người nhìn thấy Tần Vãn Thiên và Vương Tiêu đều lùi về sau, nhất là Vương Tiêu, cơ thể giống như thân binh cứng rắn khó vỡ của hắn lại có máu tươi chảy xuống.

Cảnh này khiến mọi người ngẩn ra, hắn ta lập tức ngừng đầu lên, phóng ra khí tức lạnh lẽo hơn, hai người đều lấy ra một quả Tinh Thần quả rồi nuốt vào, nhìn chăm chăm đối phương, họ đều biết mình đã gặp được đối thủ mạnh nhất.

Tần Vãn Thiên nhìn sang bên cạnh một cái, Mạc Khuynh Thành đang đầu cùng người cầm rìu lớn, cô ấy hoàn toàn bị áp chế. Đối thủ của cô là người có cảnh giới Nguyên Phủ cảnh, có ba Thân Binh Tinh Hồn, sức tấn công kinh người. Hắn ta gờ rìu lớn lên, điên cuồng chém xuống, sắc mặt Mạc Khuynh Thành trắng bệch, cô hết sức chống lại, nhưng cô vẫn bị chấn động phun ra máu, hô hấp dồn dập, tuy nhiên cô ấy vẫn nhịn không kêu ra tiếng vì không muốn quấy rầy Tần Vãn Thiên chiến đấu.

- Bịch.

Tần Vãn Thiên nhấc chân lên, chạy như bay về hướng đó, nhưng người của Vương gia lại chắn trước mặt hắn, đồng thời có cảm giác nguy hiểm từ đằng sau truyền tới, Vương Tiêu bước từng bước về phía hắn, trước người hắn ta lại xuất hiện ánh sáng bạc chói mắt.

- Giết!

Vương Tiêu quát lạnh, trên tay hắn xuất hiện một quả cầu tròn màu bạc, lúc quả cầu đó nổ, phóng ra vô số mảnh vụn màu bạc, mỗi một mảnh vụn đều chứa lực tấn công đáng sợ, ùn ùn bay về phía Tần Vãn Thiên như những tia chớp.

Trong mắt Tần Vãn Thiên hiện lên ánh sáng đỏ, huyết mạch chi lực cuộn cuộn phóng ra điên cuồng, chỉ thấy trước người hắn xuất hiện một tấm bia đá, chính là bia đá Hoàng Tuyền.

Hắn chỉ vừa lấy được bia đá này mà thôi, vẫn không biết phải khống chế thế nào, nhưng lúc này không thể không dùng nó.

Chân Tần Vãn Thiên đạp trên đất, yêu khí trên người hắn xông thẳng lên trời, ánh sáng đỏ như máu bay lượn, thân nguyên lợi kiếm sáng chói điên cuồng phóng ra, đối kháng lại những mảnh vụn màu bạc đang bay tới kia, đồng thời hắn kết nối với bia đá Hoàng Tuyền, huyết mạch chi lực truyền vào bên trong bia đá, hắn cảm nhận được trong bia đá Hoàng Tuyền có huyết khí đáng sợ, có thể dùng huyết mạch chi lực để dẫn nó ra.

- Keng!

Tiếng vang đột ngột truyền ra, trái tim mọi người đều nảy lên, huyết khí trong người đảo ngược lại.

Bia đá Hoàng Tuyền bay lơ lửng trên đầu Tần Vãn Thiên, trên người Tần Vãn Thiên không ngừng ọc ánh sáng màu đỏ nhập vào, hai mắt của hắn nhìn chăm chăm vào Vương Tiêu khiến cho Vương Tiêu cảm thấy kinh hãi.

- Dùng.

Bia đá Hoàng Tuyền bay về phía Vương Tiêu.

- Bịch!

Vương Tiêu giật thót tim, huyết mạch không chịu được khống chế nữa, hắn ta cảm thấy huyết quản sắp bị nổ ra đến nơi rồi, hắn ta không công kích nữa mà bay nhanh về sau, sắc mặt tái nhợt.

Bia đá Hoàng Tuyền bay về, Tần Vãn Thiên quay đầu lại, cơ thể chạy nhanh như bay về phía Mạc Khuynh Thành.

- Bình, bịch!

Đám người của nhà họ Vương tim đập nhanh, sắc mặt của chúng rất khó coi, lũ lượt tránh ra, đến cả Mạc Khuynh Thành cũng chịu ảnh hưởng.

Về mặt của người đứng đối diện Mạc Khuynh Thành ngưng trọng, hần vung một rìu lên, cơ thể lập tức lùi về sau.

- Khuynh Thành, đi theo ta.

Tần Vãn Thiên lên tiếng, hần đuổi theo truy kích người cầm rìu kia, Mạc Khuynh Thành đi theo sau lưng hần nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định.

Người cầm rìu chạy trốn bạt mạng nhưng lại thấy người truy kích hần ta là Tần Vãn Thiên không ngừng phóng bia đá Hoàng Tuyền ra.

- Thịch!

Tim nảy lên, sắc mặt hần ta đỏ bừng.

- Thịch!

Tim hần đập nhanh hơn, gân xanh nổi lên.

Người đó hét lên, dùng nguyên lực tinh thần cả người để bảo vệ cơ thể, nhưng Tần Vãn Thiên theo sát không buông, bia Hoàng Tuyền không ngừng đuổi theo hần ta, phát ra âm thanh có quy luật vô cùng đáng sợ.

- Thịch!

Lại một âm thanh khiến người ta run rẩy vang lên, người đó rút cuộc không nhìn được phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

- Thịch thịch thịch!

Hần đã ngừng bước, tim đập rất nhanh. Hần ta quay người lại, ngay sau đó bia đá Hoàng Tuyền bay đến đánh lên người hần ta.

Một tiếng hét thê thảm vang lên, huyết khí trong người hần nổ tung, nội tạng vỡ nát, máu tươi bắn ra khắp nơi, rơi xuống trên bia Hoàng Tuyền nhưng lại bị bia đá hấp thu hết sạch, mà cơ thể của hần mềm oặt ngã xuống, tử trạng vô cùng thê thảm.

Mọi người đồng loạt dừng chiến đấu, ánh mắt của họ cùng nhìn về bia đá Hoàng Tuyền bay lơ lửng trên đầu Tần Vãn Thiên với vẻ kinh hãi, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Bia đá Hoàng Tuyền, đây chính là bia đá Hoàng Tuyền trên đường thí luyện của Tiên Tri cung trong lời đồn, sao nó lại bị Tần Vãn Thiên không chế vậy.

- Tên này lại thật sự có thể không chế được bia đá Hoàng Tuyền để tấn công.

Tuy là Âu Dương Cuồng Sinh đã biết nhưng vẫn có chút kinh ngạc, thu phục là một chuyện, nhưng Tần Vãn Thiên lại có thể điều khiển bia đá, chắc hẳn là bị tên Vương Tiêu đó ép phải ra tay. Vương Tiêu đến từ Vương gia thành Bình Châu, thần binh lợi khí trên người rất nhiều, hơn nữa còn vô cùng lợi hại, ép Tần Vãn Thiên phải dùng đến bia đá Hoàng Tuyền.

Có điều, bia đá Hoàng Tuyền nằm trong tay Tần Vãn Thiên hình như không có uy lực như trước đây, chắc là do thực lực của Tần Vãn Thiên vẫn còn yếu.

- Cho huynh này.

Mạc Khuynh Thành đi tới bên cạnh Tần Vãn Thiên, đưa cho hần một viên đan dược, lúc này cô ấy cũng vừa uống một viên rồi.

Lúc Tần Vãn Thiên nhìn sang Mạc Khuynh Thành, ánh mắt lạnh lùng liền biến thành dịu dàng, nụ cười của hần khiến mọi người có cảm giác kì lạ. Kê trản ngập yêu khí huyết sắc, có khí chất quân lâm đó khi đối diện với Mạc Khuynh Thành thì lại có một mặt dịu dàng đến thế.

Nuốt đan dược xuống, Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành lại dùng thêm một quả Tinh Thần quả, hai người nhìn nhau cười, chắc là do cảm thấy đi thấy đi được đến bước này thực sự không dễ dàng gì.

Tần Vãn Thiên lại nhìn phía Âu Dương Cuồng Sinh một cái, thấy cường giả của Huyền Âm điện chỉ còn lại có ba người, có thể thấy cuộc đấu vừa nãy tàn khốc thế nào, đương nhiên Thú Vương điện và Thiên Yêu tông đều tôn thất rất nghiêm trọng.

Lúc này người của Thú Vương điện và Thiên Yêu tông lại tập trung lại với bọn người Vương Tiêu, hiển nhiên sau khi nhìn thấy bia đá Hoàng Tuyền, bọn họ biết Tần Vãn Thiên có uy hiếp lớn đến đâu.

- Âu Dương, Tinh Thần quả có đủ chia không?

Tần Vãn Thiên nhìn sang Âu Dương Cuồng Sinh.

- Chỗ ta có bốn người, Tinh Thần quả trên người chắc là đủ để chống đỡ cho chúng ta đi qua đó rồi.

Âu Dương Cuồng Sinh trả lời, mục đích bây giờ của họ là vượt qua cơn gió lốc để đến được đầu bên kia, sau khi qua đó, Tinh Thần quả cũng chẳng còn tác dụng gì nữa, tất nhiên là hần không keo kiệt với đồng minh.

- Được, chúng ta đi vào thôi.

Tần Văn Thiên lên tiếng, Âu Dương Cuồng Sinh chia Tinh Thần quả ra, sau đó sáu người cùng nhau đi vào trong gió lốc. Điều này khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ở đó, sáu người này chiếm được sáu vị trí mất rồi.

Hơn nữa, trừ Tinh Thần quả trên người họ ra thì Tinh Thần quả còn lại đều ở trên người Vương Tiêu.

Lúc này, rất nhiều người đều nhìn chăm chăm vào Vương Tiêu, thậm chí người của Thú Vương điện và Thiên Yêu tông cũng thế, còn có một vị trí cuối cùng, mọi hy vọng đều đặt trên người Vương Tiêu.

Sắc mặt Vương Tiêu trầm xuống, ánh mắt lạnh nhạt càng trở nên lạnh lùng hơn. Tay hắn nắm lấy một quả cầu tròn, khí thế sắc bén trên người tràn ra khiến cho người khác có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, không có ai dám manh động.

Vương Tiêu vốn định đưa bảy người của Vương gia cùng vào tẩm tiên tri, nhưng giờ thì hiển nhiên không thể được.

Nhìn thấy Tần Văn Thiên đi vào trong cơn bão, ánh mắt của hắn vô cùng lạnh lẽo.

Thiên Mộng Ngữ dựa vào trên vách đá, ánh mắt dõi theo mấy người Tần Văn Thiên, trong lòng khó chịu. Tần Văn Thiên luôn chủ động kết thành đồng minh với bọn họ, nếu như không phải vì Tinh Thần quả mà quan hệ rạn nứt thì suất còn lại cuối cùng chắc hẳn Tần Văn Thiên sẽ cho cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Cử phủ tinh quyết

Sau khi mấy người Tần Văn Thiên bước vào trong cơn gió lốc thì lập tức cảm nhận được cơn gió lạnh sắc bén như đao kiếm, họ không tiếc phóng nguyên lực tinh thần ra để bảo vệ cơ thể.

Cơ thể của tu sĩ Võ Mệnh khá yếu, yêu thú lại là ngoại lệ, cơ thể của chúng rất mạnh mẽ.

Muốn dùng cơ thể để chống lại cơn lốc này là chuyện không thể nào, có lẽ thể phách cường đại của Tần Văn Thiên có thể chống đỡ được một lát, nhưng nếu muốn không dùng nguyên lực tinh thần mà vượt qua cơn lốc thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Trong cơn lốc, Tần Văn Thiên vẫn luôn nắm lấy tay Mạc Khuynh Thành, hai người kẻ vai từ từ tiến lên, quanh người họ bao phủ ánh sáng tinh thần. Hơn nữa trong cơn gió lốc này khiến nguyên lực tinh thần tiêu hao cực nhanh, đây cũng là nguyên nhân vừa nãy mấy người kia chết thảm, may là Tần Văn Thiên đã chuẩn bị mấy trái tinh thần quả sabữ.

- Khuynh Thành, ăn tinh thần quả trước đi đã.

Tần Văn Thiên nói lớn với Mạc Khuynh Thành. Mạc Khuynh Thành gật đầu, đi được một phần ba chặng đường thì ăn một trái tinh thần quả, như vậy có thể đảm bảo nguyên lực tinh thần trong cơ thể luôn dồi dào.

Hai canh giờ sau, cuối cùng Tần Văn Thiên cũng lết cơ thể mệt mỏi đi qua được khu vực gió lốc đó, hắn không khỏi hít sâu một hơi, cảm thấy toàn thân đều nhẹ bẫng.

- Đẹp quá.

Đôi mắt xinh đẹp của Mạc Khuynh Thành hướng về phía trước. Bảy tiên tri, mỗi một tiên tri đều bị cột đá tinh thần bao lấy, trên đỉnh từng cây cột trụ tinh thần dường như nối với những ngôi sao rợp trời, ánh sáng chói lòa của những ngôi sao dường như hóa thành thác nước chảy xuống, vô cùng long lanh.

Cảnh tượng này như mộng như ảo, thật sự quá đẹp.

- Tiên tri.

Người của Huyền Âm điện và Âu Dương Cuồng Sinh đều đã đến, bọn họ nhìn nhau một cái, trong mắt đều có ý cười. Lần này bọn họ đồng tâm hiệp lực kết thành đồng minh để đi đến tiên tri quả thật không dễ dàng gì.

Tần Văn Thiên kéo Mạc Khuynh Thành đi về phía ba người của Huyền Âm điện, nhìn cô gái mang lụa mỏng, cười nói:

- Đa tạ các cô.

Lúc nhìn đối phương, Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy đôi mắt lộ ra khỏi khăn che của cô ấy rất sáng, trong suốt, tựa như chứa tình cảm đặc biệt vậy. Điều

này khiến Tần Vãn Thiên cảm thấy có hơi kì lạ, đôi mắt này dường như chứa đầy tình cảm

- Không có gì.

Cô gái đó cúi đầu, khẽ khàng đáp lại.

Tần Vãn Thiên gật khế, sau đó hần lại nhìn Âu Dương Cuồng Sinh, vừa muốn lên tiếng thì lại thấy Âu Dương Cuồng Sinh cười nói:

- Ta là Âu Dương Cuồng Sinh ở thành Thương Châu, là bạn thì phải làm quen lại lần một lần chứ nhỉ.

- Ta là Tần Vãn Thiên người của nước Sở chịu sự cai quản của Cửu Huyền cung.

Tần Vãn Thiên mỉm cười gật đầu với Tần Vãn Thiên, sắc mặt hần bình thản, không còn vẻ yêu dị bá đạo như vừa nãy nữa, ánh mắt của hần trong sáng thấu triệt.

- Người của nước Sở chịu sự cai quản của Cửu Huyền cung, thật đúng là khiến người ta bất ngờ.

Âu Dương Cuồng Sinh chưa từng nghe nói đến nước Sở nhưng hần có biết Cửu Huyền cung, không ngờ một nước nhỏ nằm dưới quyền cai quản của Cửu Huyền cung lại xuất hiện một nhân vật như thế này, thật đúng là hiếm có.

- Được rồi, chính sự quan trọng hơn, đến được tiên tri rồi thì kiểu gì cũng phải xem thử quang cảnh tiên tri trong lời đồn này.

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn về phía trước, vừa cười vừa nói. Mọi người đều đồng loạt gật đầu, thông thả đi về trước, trong bảy tiên tri đều có ánh sáng tinh thần chuyển động.

- Ta đi vào trước đây.

Âu Dương Cuồng Sinh bước vào tiên tri bên cạnh, trong nháy mắt khi hần bước vào thì cột đá tinh thần bao lấy tiên tri dường như lóe lên ánh sáng chói mắt. Nó bắt đầu chuyển động, ngay sau đó một sức mạnh tinh thần đáng sợ bao trùm lấy tiên tri này, không nhìn thấy bóng dáng của Âu Dương Cuồng Sinh nữa mà chỉ thấy một đồ án các vì sao sáng chói.

- Chúng ta cũng vào thôi.

Tần Vãn Thiên nói với Mạc Khuynh Thành, hai người tự bước vào trong tiên tri.

Hai người của Huyền Âm điện cũng lần lượt theo vào, chỉ có cô gái đeo khăn che mặt kia là vẫn đứng đó. Khi thấy mấy người Tần Vãn Thiên bước vào trong tiên tri, trong đôi mắt xinh đẹp của cô ấy nhỏ xuống một giọt lệ, nhưng cô ấy lại đang cười, đó là giọt nước mắt vui vẻ.

- Vãn Thiên ca ca.

Giọng nói thanh thúy vang lên, giọng nói thanh thoát linh động này là của thiếu nữ đó.

Thiếu nữ đeo mạng che mặt giờ bàn tay nhỏ nhắn lên gạt đi giọt lệ nơi khóe mắt, cô ấy thực sự rất vui vì có thể giúp được cho Vãn Thiên ca ca.

Một năm nay, cô ấy thực sự rất vất vả, lưu lạc xứ người, được sư tôn đưa đến Huyền Âm điện ở thành U Châu. Cô ấy phải đáp ứng yêu cầu vô cùng hà khắc, tuy rằng cô biết sư tôn làm thế là vì muốn tốt cho cô nhưng không có người thân ở bên mà đột nhiên phải bước vào cuộc sống như thế khiến cô rất mệt mỏi.

Gặp lại Vãn Thiên ca ca lần nữa, khiến cô có cảm giác thật rất tốt.

- Vãn Thiên ca ca, tuy rằng rất muốn nói chuyện với huynh, nhưng sư tôn rất nghiêm khắc với muội, bà nhất định sẽ kiểm tra. Muội chỉ có thể lên để Cô Tinh đến nước Sở thăm huynh, biết được huynh vẫn bình an, còn giành được vị trí thứ nhất trong Quân Lâm yến, muội rất vui. Huynh quả nhiên giống với những gì muội tưởng tượng, bắt đầu tỏa ra ánh sáng của mình rồi.

Thiếu nữ dường như đang tự lẩm bầm một mình, cô ấy muốn nói chuyện với Tần Vãn Thiên thì chỉ có thể dùng cách như thế này mà thôi.

- Ừm, đúng rồi, sau này huynh sẽ còn ưu tú hơn nữa. Không chỉ ở nước Sở mà ở chín châu thành, cả hoàng triều Đại Hạ này đều sẽ biết đến câu chuyện của huynh.

Thiếu nữ vui vẻ lẩm bầm, cuối cùng cô ấy cũng bước vào trong tiên tri, cô ấy nhanh chóng bị ánh sáng tinh thần trong tiên tri bao quanh, không còn thấy bóng dáng.

Tần Vãn Thiên tất nhiên không biết bên ngoài có một thiếu nữ đang tự nói chuyện một mình, sau khi bước vào tiên tri hần liền cảm nhận được sâu sắc nguyên lực tinh thần ở đây dồi dào đến cỡ nào. Hần ngẩng đầu nhìn lên vòm trời, ánh sáng tinh thần như thác nước đổ xuống dọc theo cột đá tinh thần, cảm giác này thật kì diệu, so với cảm giác trải qua trong cơn gió lốc vừa nãy thì quả thật như hai thái cực.

Tần Vãn Thiên ngồi khoanh chân lại sau đó từ từ nhập mộng, hần tu luyện Chú Mộng pháp quyết, tốc độ tu hành trong lúc nằm mơ càng nhanh hơn.

Tinh Hồn đột nhiên phóng ra, từng tia sáng tinh thần rơi trên Tinh Hồn, sau đó trải qua quá trình tôi luyện đào thải của Tinh Hồn thì hóa thành nguyên lực tinh thần phù hợp với hân. Chúng nhập vào trong cơ thể của hân. Dần dần, nguyên lực tinh thần trong cơ thể lại trở nên dồi dào hơn, nó đánh thẳng vào Luân Mạch và khiếu huyết khắp toàn thân từng chút một.

‘Àm ầm’, chín Luân Mạch không ngừng gào thét, ở đây nguyên lực tinh thần dường như lấy mãi không hết, không nhanh chóng hấp thụ nó để tu hành đột phá cảnh giới thì thật là có lỗi với bản thân.

Tần Vấn Thiên hiểu rất rõ, tu sĩ Võ Mệnh tu hành, ở hai tầng là Luyện Thể cảnh và Luân Mạch cảnh, việc tấn cấp phụ thuộc rất nhiều vào nguyên lực tinh thần, tuy rằng nguyên lực tinh thần không quyết định tất cả nhưng chỉ cần có đủ nguyên lực tinh thần thì rất dễ dàng trợ giúp đột phá cảnh giới, nhưng một khi đã bước vào Nguyên Phủ cảnh thì đột phá cảnh giới không phụ thuộc nhiều vào nguyên lực tinh thần như trước nữa.

Dù gì thì sau khi tu sĩ Võ Mệnh hình thành Nguyên Phủ, lượng chứa của Nguyên Phủ chỉ có từng đó, có nhiều nguyên lực tinh thần hơn nữa thì cũng chỉ có thể chứa đầy Nguyên Phủ, phần còn dư lại cơ thể không thể hấp thụ được, nếu muốn thăng cấp thì còn phải nâng cao sức chứa của Nguyên Phủ, không phải chỉ cần hấp thụ nguyên lực tinh thần là đủ, đây cũng là nguyên nhân khiến tiên tri không có nhiều sức hấp dẫn với những tu sĩ Nguyên Phủ cảnh.

Lần tu hành của Tần Vấn Thiên kéo dài một mạch ba ngày, hân chỉ cảm thấy chín Luân Mạch và khiếu huyết của mình đều đã mở ra tới cực điểm, tựa như chỉ còn cách Nguyên Phủ một bước nữa thôi.

Lúc này, hân mở to hai mắt, trong mắt dường như có ánh sáng tinh thần xẹt qua.

- Đã thông qua thí luyện tiên tri để vào tiên tri rồi, thế nhưng bí mật của Thương Vương ở đâu đây? Chẳng lẽ thật sự phải đi tìm Thanh Mị tiên tử sao?

Tần Vấn Thiên cười khò, Thanh Mị tiên tử há có thể đồng ý gặp hân.

Sờ lên nhãn thần văn, Tần Vấn Thiên lấy họa quyền địa đồ ra, nhìn vào địa điểm được đánh dấu thì chắc chắn là ở trong Tiên Tri cung rồi, nhưng mà họa quyền này chỉ để chỉ dẫn mình đến Tiên Tri cung thôi sao?

- Ó?

Đúng vào lúc này, Tần Vấn Thiên nhìn thấy một dòng chữ cổ, trong lòng của hân thầm run lên, ngay sau đó lật ngược họa quyền lại địa đồ, từng ánh vì sao giáng xuống, trải dài trên họa quyền, trên cột đá tinh thần dường như có ánh sao phản chiếu, trong chớp mắt trên họa quyền có từng chữ dòng chữ cổ hiện ra, bay lơ lửng trên không trung, đó là chữ cổ tinh thần.

Trong lòng Tần Vấn Thiên run lên mãnh liệt, đây mới là họa quyền thực sự, địa đồ này là sau này Đế Thương mới vẽ lên, địa đồ nằm ở mặt trái, mặt không có chữ mới là mặt chính, có điều dưới ánh sao mãnh liệt ở tiên tri này thì chữ cổ mới hiện ra.

Phát hiện này sao có thể không khiến Tần Vấn Thiên chấn động được chứ.

Bí mật của Đế Thương rốt cuộc cũng lộ ra rồi.

- Cửu Phủ Tinh quyết.

Tần Vấn Thiên nhìn thấy họa quyền đang bay trên không, từng dòng lơ chữ cổ lừng trên họa quyền, thực sự là một môn công pháp, công pháp yêu nghiệp tu luyện chín Nguyên Phủ.

Bí mật của Đế Thương là có thật!

Sau khi chăm chú xem hết chữ cổ tinh thần, ghi nhớ nó trong não hải. Trong lòng Tần Vấn Thiên dậy sóng, người khác tu luyện thì chỉ luyện một Nguyên Phủ, mà Cửu Phủ Tinh quyết này lại là tu luyện được chín Nguyên Phủ.

Hơn nữa chỉ khi ở Luân Mạch cảnh thì mới có thể tu luyện, theo như ghi chép trong công pháp Cửu Phủ tinh quyết, đầu tiên tu thành một Nguyên Phủ rồi sau đó phá vỡ Nguyên Phủ, một thành hai, hai thành ba.

Số lượng của Nguyên Phủ tương ứng với Tinh Hồn, điều này có nghĩa là thành tựu trong cả đời của người có hạn, chỉ có thể ngưng tụ ba Tinh Hồn thì người nhiều nhất chỉ có thể tu thành ba Nguyên Phủ.

Ngoài ra, sau khi Tinh Hồn và Nguyên Phủ đối ứng thì một Nguyên Phủ chỉ có thể thu nạp được lượng nguyên lực tinh thần của Tinh Hồn tương ứng. Ví dụ như Thiên Chuy Tinh Hồn của Tần Vấn Thiên sẽ tương ứng với một Nguyên Phủ, vậy thì Nguyên Phủ chỉ có thể hấp thụ nguyên lực tinh thần mà Thiên Chuy Tinh Hồn chiếu xuống hoặc là nguyên lực tinh thần được Thiên Chuy Tinh Hồn tôi luyện.

- Tu thành Cửu Phủ Tinh quyết thì ta có thể có ngay ba Nguyên Phủ, người khác chỉ có một Nguyên Phủ, lúc đó nguyên lực tinh thần mà ta có ít nhất sẽ cao gấp ba lần người khác.

Trong lòng Tần Vấn Thiên vô cùng kích động, đây mới chỉ là lợi ích rõ ràng nhất, hân đã có phần nôn nóng khó có thể chờ đợi được rồi.

Sau khi hân bước vào Nguyên Phủ thì giết chết cường giả Nguyên Phủ cùng cấp trong nháy mắt chắc chắn là dễ như ăn bánh.

Lúc đó, giết chết Diệp Vô Khuyết chắc hẳn sẽ đơn giản giống như giết chết một con kiến hôi mà thôi, thực làm cho người ta mong chờ mà.

Nghĩ đến đây, Tần Vãn Thiên lập tức bắt đầu tu hành, hẳn biết rất rõ, không có nơi nào thích hợp để tu luyện Cửu Phủ Tinh quyết hơn tiên tri, có lẽ bức họa quyền này vốn là Đế Thương phát hiện ra ở đây, sau đó Thanh Mị tiên tử mới ẩn cư tại nơi đây, chiếm lấy tiên tri.

Nói vậy thì hình như cũng có thể khẳng định suy đoán của Tần Vãn Thiên, Đế Thương và Thanh Mị tiên tử trước nay chưa từng xảy ra mâu thuẫn.

Bọn họ đã phải trải qua đau đớn tàn nhẫn thế nào thì mới khiến người khác tin rằng Thanh Mị tiên tử hận Đế Thương đến tận xương đây? Chắc hẳn câu chuyện này sẽ vô cùng cảm động đây!

Tần Vãn Thiên không hề biết, lúc này Thanh Mị tiên tử đang quan sát mọi hành động của hắn, chờ đợi mấy ngàn năm, cuối cùng cũng chờ được một truyền nhân thích hợp xuất hiện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 192: Thanh nhi

Sau khi mấy người Tần Vãn Thiên và Âu Phong bước vào trong con gió lốc, những người khác vì tình thân quả trên người của Vương Tiêu nên đã tiến hành một trận va chạm mang tính hủy diệt. Trận này khiến cho toàn bộ người của Vương gia đi theo Vương Tiêu đến đây đều chết hết, nhưng những người khác lại phải trả bằng cái giá còn thê thảm hơn thế. Có khoảng hơn hai mươi người đã bị giết chết.

Thậm chí cả Yêu Sinh của Thiên Yêu tông và Sư Khôi của Thú Vương điện cũng bị thương nặng.

Kết cục của cuộc chiến đấu có thể nói là vô cùng thê thảm. Bọn họ rút cuộc vẫn không ngăn cản được Vương Tiêu bước vào trong con gió lốc. Vương Tiêu đứng trong con lốc quay đầu lại, ánh mắt quét qua mọi người khiến cho tất cả đều cảm thấy toàn thân nổi từng cơn ớn lạnh.

Những người đến cùng với Vương Tiêu đều chết, có thể biết Vương Tiêu tức giận tới cỡ nào. Sợ là bây giờ Vương Tiêu cực kỳ hận bọn họ, muốn giết quách đi cho hả giận.

Vương Tiêu cũng đã đến chỗ tiên tri, bước vào được trong tiên tri cuối cùng. Còn những người khác lại lần lượt tìm đường quay trở về. Đã có bảy người bước vào tiên tri nên những người khác không còn cơ hội nữa. Cuộc thí luyện tiên tri lần này xem như đã kết thúc rồi.

Tần Vãn Thiên hoàn toàn không hay biết gì về tất cả những gì xảy ra ở bên ngoài cả. Hắn đang chìm đắm vào trong tu hành.

Vào ngày thứ sáu sau khi hắn bước vào trong tiên tri, chín đường Luân Mạch tinh thần trong cơ thể cuối cùng cũng mở rộng ra đến cực hạn, điên cuồng xoay tròn. tinh thần chi lực vô tận rót vào trong, chỗ chín đường Luân Mạch giao thoa đã hóa thành một con lốc vô cùng đáng sợ, tiếng vang ầm ầm cực lớn phát ra bên trong cơ thể hắn.

Giữa con gió lốc có một dòng xoáy từ từ xuất hiện. Cuối cùng, chín đường Luân Mạch đã hóa thành những giọt nước thông qua nguyên lực tinh thần của con lốc xoáy. Từng giọt chảy về phía dòng xoáy kia.

Con lốc xoáy hội tụ thành hình, lại hóa thành một vật chứa, từng giọt liên tục nhỏ xuống dưới đó. Cuối cùng, hội tụ thành tinh tri. Đó chính là Nguyên Phủ đang dần được sinh ra.

Nguyên Phủ đang dần dần diễn hóa thành hình, nhưng con lốc kia lại không hề có dấu hiệu dừng lại, mà ngược lại lại càng ngày càng mạnh lên. Trong tiên tri có lực lượng khủng bố điên cuồng trùng kích về phía tinh môn thứ ba trong não hải của Tần Vãn Thiên. Tần Vãn Thiên lúc này phải nhất tâm nhị dụng, không chỉ cần phải ngưng lại Nguyên Phủ mà còn phải trùng kích tinh môn, bởi vì hắn muốn kết nối với Tinh Hồn thứ ba.

Chỉ khi ngưng tụ được Tinh Hồn thứ ba ngay lúc vừa đột phá Nguyên Phủ cảnh, lập tức chia Nguyên Phủ ra làm ba, thì mới luyện thành ba Nguyên Phủ hoàn mỹ nhất. Tần Vãn Thiên không muốn bỏ qua cơ hội như thế.

Nguyên lực tinh thần khổng lồ như thế đúng là thứ thích hợp nhất để trùng kích tinh môn, so với việc dựa vào Tinh Vãn thạch thì xác suất thành công của nó cao hơn nhiều. Không lâu sau Tần Vãn Thiên đã mở được tinh môn thứ ba. Sau đó hắn cảm giác của hắn bắt đầu theo cột đá tinh thần bay ngược lên hư không.

Bởi vì thú linh nên Tần Vãn Thiên nhanh chóng cảm giác được sự tồn tại của mấy ngôi sao Võ Mệnh trên tầng trời thứ năm.

Tần Vãn Thiên đã sớm có lựa chọn về ngôi sao Võ Mệnh thứ ba này. Vì ngôi sao Võ Mệnh này mà Tần Vãn Thiên thậm chí không thử trùng kích ngôi sao Võ Mệnh của tầng trời thứ sáu luôn.

Đế Yêu Tinh Hồn xếp thứ nhất trong Chiến Thú phổ, có thể thấy được sự mạnh mẽ của nó. Đối với người tu luyện Yêu Thần biến như Tần Vãn Thiên mà nói thì ngôi sao Võ Mệnh này chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Cảm giác của Tần Vãn Thiên nhanh chóng đi đến trước Đế Yêu Tinh Hồn kia. Nguyên lực tinh thần điên cuồng ngập tràn yêu khí dữ dội, yêu tinh nằm giữa trời sao tràn ngập cảm giác uy nghiêm giống như chiến thú tinh thần thời thượng cổ vậy.

Tần Vãn Thiên đã lựa chọn muốn liên kết với nó không chút do dự. Từng chút tinh quang soi rọi xuống, chiếu lên người Tần Vãn Thiên. Không lâu sau, bầu trời phía trên đầu Tần Vãn Thiên bùng lên Tinh Hồn thứ ba phát ra ánh sáng màu vàng vàng chói lóa. Sau đó, cả ba Tinh Hồn cùng phóng ra. Trên chín tầng trời, vầng hào quang của ba ngôi sao Vô Mệnh cùng chiếu xuống, trực tiếp rót thẳng vào trong cơ thể của Tần Vãn Thiên mở ra Nguyên Phủ.

Vòng xoáy mà chín đường Luân Mạch tinh thần hội tụ điên cuồng rèn luyện nguyên lực tinh thần rồi hóa thành dịch tích, chảy vào trong Nguyên Phủ. Dịch tích ba màu nhỏ vào trong Nguyên Phủ khiến Nguyên Phủ dần dần giãn nở ra.

Tam sắc dịch tích là ba loại lực lượng khác nhau, phân biệt rất rõ ràng, không ngừng áp chế Nguyên Phủ ở ba chỗ Nguyên Phủ trì.

Ba loại kéo dài này không ngừng biến hóa. Tần Vãn Thiên thầm cảm khái. Nếu như không phải đang ở trong tiên tri thì e là khó mà tìm được điều kiện thích hợp để tu hành Cửu Phủ Tinh quyết thế này như thế.

Không biết đã qua bao nhiêu ngày, Tần Vãn Thiên mở to mắt ra. Tuy ở trong tiên tri nhưng lúc này hẳn lại mệt mỏi vô cùng vì tổn tâm thần quá sức.

- Thành công rồi.

Tần Vãn Thiên bật cười thật tươi. Sau đó hắn cuộn bức họa đồ đẩy lại, nhắm mắt lại hít sâu một hơi. Chỗ ba Nguyên Phủ tọa lạc trong cơ thể được tam sắc dịch tích lấp đầy. Hơn nữa Nguyên Phủ nối liền với cửu mạch, làm cho toàn thân hắn có một loại cảm giác căng tràn sức mạnh. Tâm niệm khẽ động, thân thể của hắn dần dần lơ lửng, đã có thể ngự không phi hành được rồi.

- Cảm giác này thật kỳ diệu.

Tần Vãn Thiên mỉm cười. Lần đến thành Yêu Sơn này có thể nói là đã thành công tốt đẹp. Nay hắn cần phải bỏ ra chút thời gian để làm quen với cảnh giới và củng cố tu vi.

Tần Vãn Thiên còn định tiếp tục tu hành nhưng lại thấy ánh sáng tinh thần ở xung quanh lúc này đang nhạt dần. Lực của tinh thần bao phủ tiên tri tiêu tan. Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn xung quanh, hắn phát hiện ra Âu Dương Cuồng Sinh và Mạc Khuynh Thành đều đã đi ra và đang nhìn về phía mình.

Mà lại có một thân ảnh xuất trần đứng ở một trong số những cột đá tinh thần kia. Đó lại là cô gái xinh đẹp tuyệt trần ở bên cạnh cung chủ Tiên Trì cung.

Cô vẫn lạnh lùng như thế, tùy ý đứng ở đó giống như không phải là người ở chốn phàm trần mà có phần hòa hợp với cảnh đẹp tựa như tiên bồng này, tựa như muốn hòa vào trong đó.

- Hết thời gian rồi.

Giọng nói của cô vô cùng lạnh lùng. Cô cúi đầu xuống liếc nhìn Tần Vãn Thiên một cái.

- Đã hết rồi sao?

Tần Vãn Thiên thấy có phần tiếc nuối. Hắn cảm thấy thời gian sao mà ngắn quá, hắn còn muốn củng cố tu hành và cũng hy vọng có thể mượn tinh thần chi lực không lồ ở đây để đi thăm dò ký ức trong ngôi sao nhỏ kia. Nhưng điều khiến hắn buồn bực là vừa mới tu hành xong thì đã hết thời gian rồi.

Muốn tiếp tục ở lại đây tu hành thêm một khoảng thời gian quá. Nếu như vậy thì thu hoạch một ngày của hắn còn hơn cả mười ngày ở bên ngoài.

Có điều trông thấy thần sắc lạnh lùng của cô gái ấy thì hắn biết chuyện này là tuyệt đối không thể. Đi ra khỏi tiên tri, Tần Vãn Thiên nhìn về phía Mạc Khuynh Thành mỉm cười nói:

- Thế nào rồi? Muội có tiến bộ gì không?

- Uhm. Đã đến Nguyên Phủ cảnh tầng hai rồi.

Mạc Khuynh Thành mỉm cười gật đầu nói.

- Ha ha. Xem ra lần này chúng ta đều có tiến bộ cả.

Âu Dương Cuồng Sinh cười nói. Hắn cũng đã bước vào Nguyên Phủ cảnh, nên có chút hứng phấn.

Tần Vãn Thiên nhìn về phía mấy người Âu Dương Cuồng Sinh và Huyền Âm điện, bọn họ đều vui vẻ mỉm cười.

- Có điều tên gia hỏa Vương Tiêu kia cũng tấn cấp Nguyên Phủ cảnh rồi, cũng đã rời đi không lâu. Sau này ngươi phải cẩn thận với kẻ này, thế lực của Vương gia ở thành Bình Châu rất mạnh, rất có thể sẽ dần giành được quyền lực lớn ở Vương gia đấy.

Âu Dương Cuồng Sinh mở miệng nói với Tần Vãn Thiên.

Các thế lực lớn cấp bá chủ của chín châu thành, bất luận là tông môn hay là thế gia cũng đều vô cùng to lớn. Trong đó có rất nhiều hậu bối trẻ tuổi ưu tú, nhưng đám người ở trên chưa chắc sẽ chú ý đến toàn bộ hậu bối. Chỉ có những người có thiên phú xuất chúng mới có thể nhận được sự chú ý của những người ở trên. Người muốn nắm được quyền lên tiếng thực sự trong tông môn hoặc gia tộc thì nhất định phải tiến bộ liên tục. Loại bỏ những người cạnh tranh cùng thế hệ thì sẽ thu nhận được sự chú ý của những người phía trên nhiều hơn.

Nếu không thì cho dù người có chết đi rồi thì có lẽ cũng chỉ có người thân thiết với người như cha mẹ người mới để ý mà thôi. Về phần những người đứng ở đỉnh cao thì họ chỉ ngó qua một cái, nhưng cũng chẳng để ý đến nhiều. Không sống mong chết. Tranh đấu trong các thế lực lớn còn tàn khốc hơn nhiều so với trong tưởng tượng, với thiên phú mà Vương Tiêu thể hiện ra thì tương lai rất có thể sẽ trở thành nhân vật tiêu biểu nhất trong lứa trẻ tuổi của Vương gia.

- Ủ.

Tần Văn Thiên khẽ gật đầu. Hắn sẽ tạm thời nhớ kỹ tên của Vương Tiêu.

- Đi thôi.

Cô gái kia vẫn lạnh lùng kiệm lời như cũ. Sau đó cô nhảy một cái, dẫn đường đi ở phía trước, rời khỏi khu thí luyện này. Lúc đến thì muôn vàn khó khăn, lúc đi lại thông thoáng cả đoạn đường. Không bao lâu sau, bọn họ đã đến được cung điện chỗ cửa vào tiên tri.

- Âu Dương.

Mấy người Khương Đình đang đợi Âu Dương Cuồng Sinh ở bên ngoài, thấy hắn bước ra thì lập tức mỉm cười.

- Khương Đình, vị hôn thê của ta.

Âu Dương Cuồng Sinh mỉm cười nói với Tần Văn Thiên.

- Khương Đình, đây là bằng hữu của ta, Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên mỉm cười gật đầu với Khương Đình. Từ trong miệng của Âu Dương hắn đã biết được, Khương Đình chính là người của Khương gia ở thành Phong Châu. Khương gia cũng thuộc hàng thế gia cấp bá chủ, có sức ảnh hưởng cực kỳ lớn ở thành Phong Châu.

Khương Đình đánh giá Tần Văn Thiên. Cô đã biết rõ tính cách của Âu Dương Cuồng Sinh. Tên gia hỏa này cực kỳ kiêu ngạo. Nếu hắn đã muốn kết bạn với Tần Văn Thiên thì cũng đủ chứng minh một điều Tần Văn Thiên nhất định phải có một chỗ phi phàm.

Cô cũng khách khí mỉm cười gật đầu với Tần Văn Thiên. Tư thái của cô cực kỳ ưu nhã, rất có phong phạm của tiểu thư khuê các.

- Lần này đa tạ Tiên Tri cung đã khoản đãi. Xin cáo từ.

Âu Dương Cuồng Sinh quay lại mỉm cười nói với cô gái lạnh lùng kia. Có điều đối phương vẫn lạnh như băng và không hề đáp lại. Bọn họ bắt đầu đi đánh mạng theo yêu cầu của mình rồi đi.

Bên ngoài Tiên Tri cung, mọi người cáo biệt lẫn nhau. Tần Văn Thiên nhìn mấy người Âu Dương Cuồng Sinh rời đi. Hắn lại khẽ gật đầu với người của Huyền Âm cung, rồi sau đó cười bạch hạc rồi đi cùng với Mạc Khuynh Thành.

Người thiếu nữ dẫn đầu Huyền Âm điện nhìn bóng hình bạch hạc bay xa dần, trong đôi mắt xinh đẹp có vài phần không nỡ.

- Đi thôi.

Người thiếu nữ khẽ nói một tiếng, rồi sau đó bọn họ cũng cười yêu thú bay lên, dần dần đi xa mất.

Trong một tòa cung điện, Thanh Mị tiên tử ngồi ở đó. Cung chủ Tiên Tri vẫn ở bên cạnh bà, mà cô gái lạnh lùng kia cũng đã đến.

- Con có thích không?

Thanh Mị tiên tử thấy cô gái lạnh lùng kia xuất hiện thì thấp giọng hỏi.

- Không biết.

Cô gái lạnh lùng nhẹ nhàng lắc đầu, có phần nhu thuận. Cũng chỉ có lúc ở trước mặt Thanh Mị tiên tử thì cô mới có thể như thế.

- Không thích cũng không sao. Trước tiên con cứ đến bên cạnh hắn, chỉ cần để ý đến sự an toàn của hắn là được. Thanh Nhi, để ý đến an nguy của hắn cho tốt nhé.

Thanh Mị tiên tử mỉm cười nói, khiến cho cung chủ Tiên Tri cung ở bên cạnh cũng có phần ghen tị. Chỉ có ở trước mặt Thanh Nhi sư muội thì sư tôn mới thể hiện ra vẻ dịu dàng như thế.

Cô biết Thanh Mị tiên tử yêu thương Thanh Nhi sư muội nhất. Hôm nay lại để cho Thanh Nhi sư muội đi bảo vệ người thiếu niên kia, có thể thấy được

rằng Thanh Mị tiên tử rất xem trọng người thiếu niên kia.

Tình cảm của sư tôn đối với Thương Vương thật sự rất sâu đậm.

- Được.

Cho dù Thanh Nhi vẫn lạnh lùng, ít nói khi đối mặt với Thanh Mị tiên tử nhưng ánh mắt của Thanh Mị tiên tử vẫn luôn luôn nhu hòa như thế. Một người đã quen thuộc với tính cách của Thanh Nhi như bà đương nhiên sẽ không trách Thanh Nhi rồi.

- Con phải nhớ rằng không phải chuyện gì cũng giúp hần, nếu hần dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa con thì cũng không cần phải để ý làm gì. Chỉ có những lúc hần thật sự gặp phải nguy hiểm đến tính mạng thì con mới có thể ra tay.

Thanh Mị tiên tử mỉm cười dặn dò:

- Còn có điều này. Đừng để lộ thân phận của con.

- Thanh Nhi biết rồi.

Cô gái xuất trần đó khẽ gật đầu, ghi nhớ lại những điều mà Thanh Mị tiên tử nói. Có điều đàn ông thật sự đều sẽ dẻo mồm dẻo miệng hay sao?

- Đi đi.

Thanh Mị tiên tử gật đầu, sau đó trên lưng Thanh Nhi xuất hiện một đôi cánh xinh đẹp, chậm rãi vỗ cánh. Thân ảnh của cô lóe lên một cái, rồi biến mất trong chớp mắt, tốc độ kinh khủng vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Trở về

Trên bầu trời nước Sở trong xanh bát ngát, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống không gian, thi thoảng điểm xuyết một vài dải mây trắng nhẹ.

Một con bạch hạc đáp xuống từ trong mây và lao nhanh trên không trung nước Sở. Thiếu niên tuấn mỹ và thiếu nữ khuynh thành sóng vai đứng trên lưng bạch hạc, vạt áo phấp phới tung bay trong gió.

- Trở về rồi.

Tần Vãn Thiên nhìn hoàng thành rộng lớn. Thời gian hai tháng dường như thật lâu.

Trong lần đi xa này Tần Vãn Thiên đã đi qua rất nhiều quốc gia. Lúc ở thành Yêu Sơn của hoàng triều Đại Hạ, hần từng có một trải nghiệm phi phàm. Đó có lẽ là lần kinh qua nguy hiểm chân chính đầu tiên ở bên ngoài của hần, cũng là bước chân đầu tiên hần đặt trên con đường tiến đến vũ đài hoàng triều Đại Hạ.

Khi thí luyện ở tiên tri, Tần Vãn Thiên mới hiểu thế nào là thiên ngoại hữu thiên. Một vài nhân vật vĩ đại ở nước Sở mà đặt ở bên ngoài thì cũng chỉ là hạng rất bình thường mà thôi.

Đám người Âu Dương Cuồng Sinh hay Vương Tiêu ở trong nước Sở thì đều là những kẻ vô địch ở cấp tu vi dưới Nguyên Phủ cảnh, thậm chí còn có thể đấu với những người có tu vi Nguyên Phủ cảnh thông thường.

Hay là nhóm kiếm khách Yến Châu do Mộ Bạch Phi đứng đầu cũng có thể giải quyết loại người như Tư Không Minh Nguyệt và Âu Thần dễ như trở bàn tay.

Trong lần đi xa lần này Tần Vãn Thiên còn tìm ra bí mật của Đế Thương, đây là thu hoạch lớn nhất của hần. Tóm lại, những gì trải nghiệm ở tiên tri có thể là phần quan trọng nhất trong cuộc đời của hần.

Bạch hạc bay vòng quanh không trung trên học viện Đế Tinh, không ít người ngẩng đầu nhìn lên, thấy bạch hạc của Mạc Khuynh Thành thì đều tròn to đôi mắt.

Sau khi khai lên sóng to gió lớn ở hoàng thành nước Sở, Tần Vãn Thiên mai danh ẩn tích suốt hai tháng, thì ra là ở cùng với Mạc Khuynh Thành.

Vì Mạc Khuynh Thành vốn đã ít xuất hiện trong học viện Đế Tinh nên không ai phát hiện ra. Còn Tần Vãn Thiên, sở dĩ hần bị coi là “mất tích” là vì trước đó hần được quá nhiều người chú ý, hơn nữa thời điểm này còn đang rối ren, bằng không thì việc ra ngoài rèn luyện vài tháng chỉ là một chuyện bình thường như cơm bữa.

- Sao học viện Đế Tinh lại trở thành thế này?

Tần Văn Thiên ở trên lưng bạch hạc nhìn thấy học viện Đế Tinh thay đổi hoàn toàn thì thần sắc trở nên khó coi, một luồng lửa giận trào lên trong lòng hắn.

Bạch hạc đáp xuống sân của Tần Văn Thiên, một lát sau, Cố lão, Mạc Thương, Nhữ Hoan, Phàm Nhạc và Tần Dao đều đến.

- Về rồi.

Cố lão nhìn thấy Tần Văn Thiên và Mạc Khuynh Thành thì ý cười lóe lên trong đôi mắt tang thương. Dường như ông đã già đi nhiều so với thời điểm trước khi Tần Văn Thiên ra đi.

- Ngoại công.

Mạc Khuynh Thành cũng phát hiện ra điểm ấy, cõi lòng cô hơi thất lại.

- Lão sư, trong học viện xảy ra chuyện gì vậy?

Tần Văn Thiên nhìn về phía Mạc Thương với ánh mắt đầy nghi hoặc. Vì sao học viện Đế Tinh lại thay đổi nhiều đến thế? Rất nhiều nơi đều biến mất cứ như đã bị san thành đất bằng vậy.

- Nhạc Hàn Sơn dẫn người của Thương Vương cung làm đây. Nhạc Thanh Phong chết đi mà Nhạc Hàn Sơn lại không tìm thấy thứ mà họ muốn, nên đành phải lấy học viện Đế Tinh ra trút giận. Đáng tiếc là hắn xói tung cả học viện Đế Tinh lên mà vẫn không tìm được thứ gì, cũng không thể tra ra hung thủ giết chết Nhạc Thanh Phong, cuối cùng hắn chỉ đành thất thủ bỏ đi.

Mạc Thương đáp xong, trong mắt Tần Văn Thiên lóe lên ánh nhìn lạnh lùng.

Thương Vương cung, Nhạc Hàn Sơn, hắn nhất định sẽ không quên!

Nhạc Hàn Sơn không hề hoài nghi Tần Văn Thiên, bởi vì hắn không hề quen biết và không hiểu gì về Tần Văn Thiên cả. Hắn thấy Nhạc Thanh Phong đánh Tần Văn Thiên bị thương thì đinh ninh rằng Nhạc Thanh Phong mạnh hơn đối phương nhiều, làm sao có thể liên tưởng đến Tần Văn Thiên cho được.

Còn việc Nhạc Thanh Phong có hoài nghi học viện Đế Tinh hay không thì chỉ có một mình hắn biết. Hắn biến học viện Đế Tinh thành tan hoang như thế, thì chỉ sợ dù không hoài nghi nhưng cũng muốn phát tiết hết lửa giận trong lòng.

- Thế cục hoàng thành hiện nay ra sao rồi?

Tần Văn Thiên lại hỏi. Trước lúc hắn đi thì thế cục đang giằng co cực kỳ ác liệt.

Quả nhiên, sau khi nghe hắn hỏi thì Mạc Thương cau mày và trầm giọng đáp:

- Không tốt lắm. Tần phủ dẫn quân gây áp lực lớn cho hoàng thất, hoàng thất muốn mau chóng diệt trừ mối uy hiếp từ học viện Đế Tinh, lại thêm Cửu Huyền cung gây khó dễ, học viện Đế Tinh bây giờ đang nằm trong tình cảnh nguy cơ trùng trùng.

- Không chỉ thế, ngoài Cửu Huyền cung ra, ta hoài nghi trong hoàng thành còn thế lực khác đến từ hoàng triều Đại Hạ, chỉ là họ chưa xuất đầu lộ diện mà thôi.

Cố lão nói tiếp. Nếu hắn đã nói vậy thì ắt đã phải nắm chắc phần nào, hoàng thành hiện nay như đang bao phủ một tầng mây bão.

- Khuynh Thành, con theo ta về gặp người trong nhà trước đã.

Cố lão nói với Mạc Khuynh Thành:

- Còn Văn Thiên, ngươi đừng quan tâm đến chuyện bên ngoài, cứ an tâm mà tu hành đi.

- Vâng.

Tần Văn Thiên và Mạc Khuynh Thành gật đầu. Sau đó Mạc Khuynh Thành đi cùng Cố lão. Mạc Thương nhìn Tần Văn Thiên chăm chú, đôi mắt lấp lánh như ánh sao. Hắn hơi gật đầu như có vẻ vui mừng, thế nhưng cũng không nói gì mà chỉ vỗ vai Tần Văn Thiên rồi quay người đi khỏi.

Tần Văn Thiên nhìn Nhữ Hoan, Nhữ Hoan tỷ vẫn xinh đẹp và gọi cảm như xưa, chỉ là hình như thiếu đi chút gì so với trước kia, tựa như là... sức sống.

Không sai, rõ ràng Nhữ Hoan không còn vẻ nhiệt tình hừng hực như trước nữa. Cô của trước kia luôn thỏa thuê đùa giỡn với đời và ngập tràn chờ mong với tương lai. Thế nhưng giờ đây cô đã mất đi người bạn lâu năm Đại Sơn. Học viện Đế Tinh gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có, liên tục bị Thương Vương cung ức hiếp, thế mà một thành viên của học viện Đế Tinh như cô lại chẳng thể nào phản kháng. Cảm giác này khiến cho Nhữ Hoan

vô cùng khó chịu, thế nhưng cô còn có thể làm được gì? Dường như chỉ có thể cười vui miễn cưỡng mà thôi.

- Nhược Hoan tỷ.

Cảm nhận được tâm trạng nặng nề của Nhược Hoan, Tần Vãn Thiên than thầm và lòng hần thì vô cùng khó chịu. Hần còn nhớ như in cảnh tượng lần đầu tiên mình gặp Nhược Hoan. Khi ấy ở thành Thiên Ung, Nhược Hoan chạy trên đỉnh tường, thân mình cực kì kêu gọi cho người ta cảm giác ngập tràn sức sống.

Tần Vãn Thiên bước lên phía trước, ôm chầm lấy Nhược Hoan.

Lúc hần buông ra, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nhược Hoan bùng lên nụ cười đầy suy ngẫm. Cô nhìn Tần Vãn Thiên và nói:

- Tiểu tử thôi, dám ngang nhiên sàm sỡ sư tỷ thế à?

- Ai bảo tỷ xinh đẹp như thế chứ?

Tần Vãn Thiên cười nói.

- Miệng mềm ngọt xớt.

Nhược Hoan liếc Tần Vãn Thiên rách mắt. Sự đệ này của cô dường như đã lột xác khỏi thiếu niên một năm về trước, khí chất toàn thân đều đổi thay rồi.

- Sư tỷ.

Phạm Nhạc đi về phía Nhược Hoan, dang rộng hai tay, ánh mắt dịu dàng trong vắt, cũng muốn ôm cô một cái.

- Mập mập chết bầm, ngươi có giỏi thì tiến lên nữa đi.

Nhược Hoan bật ra một câu rồi nhìn Phạm Nhạc với vẻ cười như không cười. Mập mập nói với vẻ tủi thân tội nghiệp:

- Sư tỷ, tỷ đừng bắt công như thế chứ.

- Ai bảo ngươi không tuân tú bằng Tần sư đệ.

Nhược Hoan cười khanh khách rồi cất bước rời đi. Cô nhìn thấy Tần Vãn Thiên vẫn mạnh khỏe là đủ rồi.

Phạm Nhạc cười khỏ. Thế nhưng khi nhìn về phía Tần Vãn Thiên thì ánh mắt hần lại lóe lên đầy gian xảo:

- Lão đại, đi đâu thế? Có tiến triển gì với Mạc đại mỹ nhân không?

Nhìn thấy ánh mắt đáng khinh của mập mập, Tần Vãn Thiên nhỏ giọng mắng:

- Mập mập, tu hành tới tu vi nào rồi?

- Luân Mạch cảnh đỉnh phong, chậm hơn ngươi một chút.

Phạm Nhạc nhún vai. Điều này làm cho Tần Vãn Thiên hơi kinh ngạc, thế nhưng khi nhớ đến năng lực nhìn trộm tu vi người khác của Phạm Nhạc thì hần lại thoải mái ngay. Xem ra tên mập chết giàm này đã nhìn ra mình tiến vào Nguyên Phủ cảnh rồi.

- Thế mà còn không mau về tu luyện đi.

Tần Vãn Thiên cười nói.

- Yên tâm đi, mập mập ta là thiên tài, còn sợ không đuổi kịp ngươi hay sao?

Phạm Nhạc lắc lư thân mình tròn trĩnh, nghênh ngang đi mất. Bấy giờ Tần Vãn Thiên mới nhìn về phía Tần Dao rồi dịu dàng nói:

- Tỷ.

Nói đoạn, Tần Vãn Thiên ôm chặt lấy Tần Dao.

- Lớn đầu rồi mà còn ngả ngón, để ta đi làm cho ngươi chút gì ăn.

Tần Dao liếc Tần Vãn Thiên trắng mắt. Cô vẫn xinh đẹp và trẻ trung như xưa.

Một cái bóng trắng muốt chạy ào tới. Tiểu Hồn Đan nhào nhảy thẳng vào lòng Tần Vãn Thiên.

- Tiểu tử này lớn nhanh ghê.

Tần Vãn Thiên xoa đầu Tiểu Hồn Đan, hình như cái đầu của nó không to ra thì phải. Không biết có phải đến khi biến thân thì mới hiện ra không.

Sau khi trở về học viện Đế Tinh, Tần Vãn Thiên cực kì khiêm tốn, chỉ lặng lẽ tu hành trong viện của mình. Nay đã bước vào Nguyên Phủ cảnh, hẳn càng phải cố gắng tu vi của mình để thích ứng với cảnh giới mới này.

Rất ít người trong hoàng thành biết Tần Vãn Thiên đã trở về, hoặc là bọn họ căn bản không hề biết Tần Vãn Thiên đang làm gì. Dường như đã lâu lắm rồi họ không nghe thấy cái tên ấy, trong trí nhớ của họ, hình bóng hắn đã dần dần phai nhạt đi rồi.

Thời gian sẽ xóa nhòa kí ức của một người trong lòng mọi người, cho dù hắn có quá khứ huy hoàng tới đâu đi chăng nữa. Chung quy ai cũng có cuộc sống của chính mình với vô vàn điều cần phải quan tâm. Người phải xuất hiện một lần nữa, thì may ra người khác mới nhớ rằng có một người như người từng tồn tại trên đời.

Thảm thoát đã nửa tháng trôi qua, thi thoảng trong hoàng thành lại có những trận chiến đổ máu xảy ra, mà huyết chiến giữa hoàng thất và học viện Đế Tinh là thường thấy nhất.

Đường Thanh Tửu là một con đường tập trung rất nhiều tửu lâu ở hoàng thành, con đường này tuy hẹp nhưng lại dài tới hàng vạn mét, hai bên đường mọc đầy tửu lâu san sát nhau, tòa thấp nhất cũng phải hai tầng. Rất nhiều người thích uống rượu ngoài ban công của tửu lâu, vừa uống rượu vừa nói chuyện tràng giang đại hải, vừa ngắm nhìn người đến người đi, vui thú biết chừng nào?

Đường Thanh Tửu nằm rất gần học viện Đế Tinh, mà lúc này đây khu vực này đã bị học viên của học viện Hoàng Gia chiếm cứ. Bọn họ thậm chí còn ở ngay đây để giám thị nhất cử nhất động của học viện Đế Tinh.

Lúc này, trong một tửu lâu im ắng không hề có vẻ huyên náo ngày trước, Diệp Nhiên của Diệp gia và Vu trưởng lão của học viện Hoàng Gia đang uống rượu trên ban công ngoài ban công. Trên ban công ấy còn mấy thanh niên khác, trong đó có một người mặc áo trắng, rõ ràng chính là Diệp Vô Khuyết. Hắn vẫn phong độ ngồi ngời, xuất sắc bất phàm chẳng khác gì trước kia.

- Vô Khuyết, chúc mừng ngươi bước vào Nguyên Phủ cảnh tầng hai.

Vu trưởng lão mời Diệp Vô Khuyết một chén, trong lòng âm thầm khâm phục thanh niên này. Hắn đã đạp Thu Mạc xuống để leo lên hạng bốn trong kinh thành thập tú, giờ đây thực lực lại tiến thêm một bước lên Nguyên Phủ cảnh tầng hai, quả thực là đáng quý.

- Mất nhiều thời gian như vậy mới có thể đột phá được một cảnh giới, chẳng có gì đáng để chúc mừng. Tư Không bước vào Nguyên Phủ cảnh mới là việc đáng để chúc mừng.

Diệp Vô Khuyết nhìn sang Tư Không Minh Nguyệt bên cạnh rồi mỉm cười mà nói.

Tư Không Minh Nguyệt lại rất bình tĩnh, không hề tỏ vẻ vui mừng chút nào. Hắn nâng chén uống rượu cùng Diệp Vô Khuyết, trong ánh mắt có tia nhìn sắc bén lóe lên.

Để giúp hắn chữa lành vết thương, Tiêu Luật đã phải trả một cái giá quá đắt. Tư Không Minh Nguyệt hồi phục lại thì được phúc trong họa, bước thẳng vào Nguyên Phủ cảnh.

Vết thương của hắn lại là do Tần Vãn Thiên ban tặng, hắn làm sao có thể quên mối nhục ngày hôm đó? Hắn muốn đánh với Tần Vãn Thiên thêm một trận nữa. Giờ đây hắn đã kết nối với ngôi sao Vô Mệnh thứ ba, là một ngôi sao vô cùng lợi hại, cho dù Tần Vãn Thiên đã bước vào Nguyên Phủ cảnh thì hắn cũng tin rằng mình có thể đánh một trận ra trò.

Đáng giận là Tần Vãn Thiên lại mai danh ẩn tích, trước đây không lâu nghe đồn là hắn đã trở lại, không biết tin tức ấy có thật hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Gió nổi

Mấy hôm nay Tần Vãn Thiên lặng lẽ tu hành, cực kì kín tiếng. Trải qua bài học bị ám sát lần trước, hắn đã biết có người âm thầm muốn giết mình, mà học viện Đế Tinh thậm chí còn không biết người muốn hắn chết rốt cuộc là ai.

Cừu Huyền cung? Hoàng thất? Diệp gia? Hay là Âu gia?

Không thể nào tra được. Bóng đen suýt lấy mạng Tần Vãn Thiên đã bị giết chết ngay tại trận, hết thầy manh mối đều đã bị cắt đứt.

Đối với Tần Vãn Thiên, chuyện quan trọng nhất hiện nay là tu hành.

Trong viện, Tần Vãn Thiên mở mắt, trên người toát ra khí chất của yêu. Nay hắn đã kết nối được với ngôi sao Đế Yêu, hấp thu nguyên lực tinh thần chất chứa yêu khí cường đại, khiến cho hắn có thể tu hành Yêu Thần Biến tốt hơn.

- Lão đại.

Phạm Nhạc đi tới, Tần Vãn Thiên nhìn hắn rồi hỏi:

- Lại không tu luyện nữa à?

- Mạc Thương lão sư muốn đưa môn hạ đệ tử đi ra ngoài thanh lý một con đường, ngươi có đi không?

Phạm Nhạc hỏi Tần Vãn Thiên.

- Thanh lý một con đường à?

Thần sắc của Tần Vãn Thiên hơi chững lại.

- Ủ, gần đây trước mặt sau lưng học viện Đế Tinh chúng ta đều có địch, thế lực của hoàng thất thậm chí còn vươn tay đến bên ngoài học viện. Lúc trước người của Thương Vương cung ở đây nên học viện phải nhẫn nhục, bây giờ lão sư nóng ruột đứng ngồi không yên, muốn tập kích bất ngờ, thanh lý sạch sẽ đường Thanh Từ đấy.

- Người của hoàng thất dám hoạt động ngay gần học viện Đế Tinh chúng ta? Bọn chúng to gan như vậy sao?

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên hơi khựng lại.

- Chẳng phải là chúng ý vào mấy người có thực lực siêu quần hay sao? Không biết bọn họ đến từ phương nào, mỗi người phụ trách một khu vực, làm cho học viện Đế Tinh chúng ta không dám hành động lỗ mãng. Lão sư nói bọn họ có thể là người của Cửu Huyền cung, muốn đẩy học viện Đế Tinh vào tuyệt cảnh.

Phạm Nhạc đáp lời. Tần Vãn Thiên đứng dậy:

- Ta đi cùng các ngươi.

- Ừm, yên tâm đi, lão sư ngầm đồng ý để ta đến đây đấy. Hắn nói lần này chúng ta hành động, phải giáng cho hoàng thất một đòn đau nhớ đời.

Phạm Nhạc nhếch miệng cười mang theo mấy phần mong đợi. Nói vậy thì hoạt động lần này có sự tham gia của cao tầng trong học viện rồi.

Nhóm người Tần Vãn Thiên tập hợp rất nhanh tại một vị trí trong học viện Đế Tinh. Mạc Thương nhìn bọn họ rồi nói:

- Chia ra hành động, hội họp ở đường Thanh Hà, Vãn Thiên, ngươi đi với ta.

- Vâng!

Mọi người đồng loạt gật đầu rồi chia nhau đi ra bên ngoài, làm như vậy sẽ không gây ra sự chú ý trong một thời gian ngắn.

Diệp Vô Khuyết đang uống rượu ở lầu trên đường Thanh Từ thì chợt nhìn xuống bên dưới với vẻ nghi hoặc.

- Có vẻ đông người đến thật đấy.

Diệp Nhiên và Vu trưởng lão bên cạnh hắn hơi nheo mắt, dường như cũng đánh hơi thấy một luồng khí tức không tầm thường.

- Báo xuống dưới, người của học viện Đế Tinh tới rồi.

Diệp Vô Khuyết nhìn vào trong lầu rồi nói. Hắn hạ lệnh xong, cả con phố Thanh Hà bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, nhiều khách rượu trốn trong lầu ló đầu nhìn ra mà không dám sinh sự, bọn họ chỉ đánh làm quần chúng mà thôi.

Ở một góc chếch phía đối diện lầu của Diệp Vô Khuyết có một đoàn người xuất hiện, làm cho thần sắc của Diệp Vô Khuyết và Tư Không Minh Nguyệt đều trở nên nghiêm túc.

- Mạc Thương, Tần Vãn Thiên.

- Quả nhiên, vết thương của Tần Vãn Thiên đã khỏi rồi. Hắn mai danh ẩn tích hai tháng và đã xuất hiện trở lại đúng như tin tức mà chúng ta nhận được.

Trong ánh mắt của Tư Không Minh Nguyệt như có đao sắc đâm thẳng về phía Tần Vãn Thiên. Thế nhưng Tần Vãn Thiên chẳng liếc mắt nhìn hắn lấy một cái, làm cho hắn cười lạnh trong lòng.

Rất nhiều người đi ra khỏi lầu. Chỉ một chốc sau, thế cục hai phía giằng co đã hình thành trên con đường giữa hai hàng lầu, một luồng chiến ý cường đại bốc lên ngùn ngụt.

- Giết!

Tiếng hô trầm thấp đột ngột vang lên, hai bên lao vào chém giết. Người có tu vi thấp nhất trong đám người này cũng là Luân Mạch cảnh tầng bảy, người lợi hại hơn thậm chí còn lên tới Nguyên Phủ cảnh tầng hai. Bọn họ không nói gì nhiều mà khai chiến ngay lập tức. Nhìn thấy cục diện ấy, Tàn Ván Thiên hiểu rõ cục diện hiện nay đã là không chết không ngừng.

- Nhược Hoan sư tỷ cũng đã bước vào Nguyên Phủ cảnh rồi.

Tàn Ván Thiên nhìn thấy Nhược Hoan giống như một nữ sát thần, ra tay là đoạt mạng người, không hề nương tình mảy may. Trong lòng hắn bùng lên một ngọn lửa giận như thiêu như đốt.

- Vô Khuyết!

Diệp Nhiên nhìn về phía Diệp Vô Khuyết. Rõ ràng đối phương có chuẩn bị trước rồi mới đến, nên đã chiếm cứ được ưu thế trong trận chiến này. Tuy rằng người của họ không ngừng chạy tới, thế nhưng cường giả của học viện Đế Tinh cũng đang liên tục gia nhập vào vòng chiến.

ẦM!

Một cường giả đáp xuống trên tầu lâu, khí tức khủng bố tỏa ra tràn ngập. Người này mặc áo choàng đen, ánh mắt nhìn xuống, sát ý mãnh liệt.

Sau khi hắn xuất hiện, lại có một người khác đứng trên đỉnh tầu lâu đối diện. Người này chỉ bình tĩnh đứng ở nơi đó mà đã cho người ta cảm giác hắn vô cùng cường đại.

Hai người đều không hề cử động mà chỉ nhìn chằm chằm đối phương, hiển nhiên họ đều cảm nhận được sự uy hiếp đến từ người đối diện.

Tiếng động rầm rắc vang lên. Tầu lâu dưới chân hai người không chịu nổi khí tức nặng nề trên người bọn họ. Chúng dần dần rã rời, nứt toác rồi sụp xuống, biến thành một đồng tàn tích. Chỉ có hai người vẫn đứng đó với vẻ bình tĩnh vô cùng.

Khí thế khủng bố lan tràn toàn thân họ, như một cơn gió lạnh đáng sợ nổi lên.

ẦM!

Cường giả áo đen bước lên một bước rồi vùng vẫy đánh thẳng ra. Một cơn gió lốc đen ngòm xuất hiện giữa khoảng không trống rỗng, lão giả còn lại vẫn bình thản đứng đó, râu dài trắng xóa theo gió bay bay. Khi đối phương tới gần, lão giả đánh ra một chưởng, chưởng ấy vừa ra thì hàng trăm ngàn thủ ấn che trời lấp đất xuất hiện. Cùng lúc đó, cơn lốc đen ẩn chứa năng lượng đáng sợ cũng bùng nổ.

Dòng khí hủy diệt đáng sợ tàn sát xung quanh, từng ngôi tầu lâu ầm ầm sụp đổ, cả con phố bị phá tan hoang. Vô số người đứng xem phải lui về phía xa, nhìn đông đảo nát mà trong lòng sợ hãi.

- Cường giả trên Nguyên Phủ cảnh tầng ba, lần này cả hai bên đều làm lớn thật rồi.

Đám người run sợ. Rất nhiều yêu thú bay lượn trong không trung, vô số cường giả từ xa chạy tới, không chỉ có người của học viện Hoàng Gia mà cả cường giả của học viện Đế Tinh cũng điên cuồng lao về phía này.

Một cuộc chiến quy mô nhỏ dường như khơi lên phản ứng dây chuyền, dần dần khắp nơi đều trở thành chiến trường quyết đấu.

Tầu lâu mà Diệp Vô Khuyết đang đứng thì không sụp xuống. Hắn nhìn về phía Mạc Thương với ánh nhìn sắc như đao, uống thêm một chén rượu rồi lạnh nhạt nói rằng:

- Mạc Thương, ngươi muốn chấm ngừng quyết chiến hay sao?

Tàn Ván Thiên liếc mắt qua nhìn Diệp Vô Khuyết. Hắn đã nghe đến tên tuổi của Diệp Vô Khuyết từ lâu. Hơn một năm trước khi Bạch Thu Tuyết từ hôn với hắn, hình như là vì Diệp gia lấy danh nghĩa của Diệp Vô Khuyết để đính ước ngoài miệng với cô ta.

Về sau hắn cũng gặp Diệp Vô Khuyết mấy lần. Người này cư xử rất lạnh nhạt, từ thái độ lạnh nhạt ấy cũng có thể nhìn ra được nội tâm hắn kiêu ngạo đến chừng nào.

Mạc Thương không để ý đến Diệp Vô Khuyết. Tuy Diệp Vô Khuyết lợi hại thật, nhưng nếu xét theo bối phận thì vẫn chỉ là vân bối mà thôi. Hắn nói chuyện với Mạc Thương chẳng khách khí chút nào như thế, đương nhiên là Mạc Thương không cần phải để ý tới hắn làm gì.

- Ra về thật đấy.

Diệp Nhiên mỉm cười rồi nói với Diệp Vô Khuyết:

- Vô Khuyết, với thực lực Nguyên Phủ cảnh tầng hai của ngươi, thì chỉ sợ là chẳng bao lâu nữa, tên trưởng lão của học viện Đế Tinh kia sẽ không còn là đối thủ của ngươi nữa.

Người hấn nói là Mạc Thương, thế nhưng khi nghe thấy việc Diệp Vô Khuyết đã bước vào Nguyên Phủ cảnh tầng hai thì Tần Vấn Thiên lại thấy hơi bất ngờ.

- Đấu với hấn?

Diệp Vô Khuyết liếc nhìn Mạc Thương rồi nói:

- Vô nghĩa.

- Đúng là vô nghĩa thật, vai vế của hấn còn trên người một bậc cơ mà.

Trong lời nói của Diệp Nhiên có mấy phần nịnh hót. Chung quy thì địa vị của Diệp Vô Khuyết ở trong Diệp gia không hề tầm thường, lời nói và quyền lực của một trưởng lão chỉ thứ như hấn không thể so sánh với Diệp Vô Khuyết được, hơn nữa giờ đây thực lực của Diệp Vô Khuyết đã chẳng thua kém gì hấn rồi.

Mạc Thương mỉm cười thờ ơ. Hấn nhìn Tần Vấn Thiên, lòng vui vẻ vô cùng. Mạc Thương có Thiên Mâu Tinh Hồn, đương nhiên hấn cũng thấy Tần Vấn Thiên đã tiến vào Nguyên Phủ cảnh.

Lúc trước Tần Vấn Thiên ở Luân Mạch cảnh mà đã có thể chiến đấu với người cảnh giới cao hơn, chẳng nề hà đối phương là dạng thiên tài như Lạc Thiên Thu và Tư Không Minh Nguyệt. Giờ đây hấn đã vào Nguyên Phủ cảnh, cho dù chưa thể đánh thắng Diệp Vô Khuyết trong thời gian ngắn, thế nhưng cứ nhìn vào quá trình trưởng thành của hấn thì có thể thấy rằng, chẳng bao lâu nữa hấn sẽ đạp Diệp Vô Khuyết xuống dưới gót giày.

Còn Tư Không Minh Nguyệt, hấn đã bị Mạc Thương bỏ qua luôn.

- Ta lớn tuổi rồi, thành tựu có hạn. Thế nhưng mà Vấn Thiên người thì khác. Người không cần để tâm đến đám người tự xưng là thiên tài trong nước Sở, chỉ cần coi bọn họ là người thường là được rồi. Tầm nhìn của người phải cao hơn rộng hơn, đừng quanh quẩn so đo với đám người đó.

Mạc Thương nói với Tần Vấn Thiên, vừa là dặn dò hấn, lại vừa là đáp trả cho những gì mà đối phương vừa nói. Hấn dặn Tần Vấn Thiên không cần phải so mình với đám người đó, rõ ràng là đang nói đám người Diệp Vô Khuyết không có tư cách mà so sánh với Tần Vấn Thiên.

Quả nhiên, nghe Mạc Thương nói xong, Diệp Vô Khuyết hơi nheo mắt lại, một tia sắc bén lóe lên trong đáy mắt. Diệp Nhiên thì nhìn thẳng vào Mạc Thương mà nói một câu lạnh lùng:

- Đúng là nói khoác mà không biết ngượng, thật rõ nực cười.

- Thời gian qua nhanh thật, lúc ta đến thành Thiên Ung, Diệp gia cầu hôn với Bạch gia, người chỉ vừa mới tu hành. Thực ra ta đã chú ý đến người từ buổi tối hôm người còn ở Bạch gia, rồi theo người về Tần phủ, nay người đã tiến tới cảnh giới này, ta nghĩ lại còn thấy không chân thực đây. Chắc là bây giờ Bạch gia phải hối hận lắm nhỉ?

Mạc Thương xúc động nói thế. Tần Vấn Thiên nghe thấy trong giọng điệu của Mạc Thương dường như vương chút thương cảm mơ hồ. Hấn bất giác nghĩ, có lẽ Mạc Thương lão sư muốn tìm người của Diệp gia là để báo thù.

Đại Sơn là do Mạc Thương lão sư nuôi lớn nên người, mà Mạc Thương lão sư cũng biết chuyện Đại Sơn bị Diệp Vô Khuyết chặn giết trên đường truy đuổi.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Tần Vấn Thiên thất lại. Hôm nay, Mạc Thương lão sư muốn giết Diệp Vô Khuyết!

Đúng rồi, nhất định là như thế, hôm nay Mạc Thương lão sư tới đây là vì Diệp Vô Khuyết!

Nghĩ tới cái chết của Đại Sơn và Từ Tuấn, ánh mắt của Tần Vấn Thiên cũng sắc bén hẳn lên.

Cuộc chiến ngày càng bùng nổ dữ dội, vô số cường giả lần lượt chạy tới. Một cuộc quyết đấu quy mô nhỏ đã lan ra thành chiến trường quy mô lớn, thậm chí Tần Vấn Thiên còn thấy cả đám Tiêu Lam cũng đến đây.

Tiêu Luật, Võ Trọng, Vương Đằng đều đến cả.

Những người khác trên con phố này đều cố chạy thật xa để tránh bị vạ lây.

Tư Không Minh Nguyệt từ từ đứng dậy, thông dong bước ra đứng giữa hư không. Hành động này chứng minh hấn cũng đã bước vào Nguyên Phủ cảnh.

Sát ý đáng sợ bùng nổ trên người Tư Không Minh Nguyệt. Hấn chỉ thẳng vào Tần Vấn Thiên rồi nói với giọng điệu lạnh buốt:

- Tần Vấn Thiên, lăn ra đây đấu một trận đi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Tư không muốn chết

Chiến ý của Tư Không Minh Nguyệt vô cùng dữ dội, hắn ta nhào về phía tửu lâu Tần Vãn Thiên đang ở.

Đánh, hắn ta nhất định phải tự tay xóa bỏ sỉ nhục mà Tần Vãn Thiên đã mang đến cho hắn, đồng thời hắn ta cũng muốn lấy lại tự tin của mình, coi bỏ khúc mắc khi xưa.

Tiêu Lam, Diệp Vô Khuyết và Tiêu Luật đều nhìn về phía Tần Vãn Thiên. Tuy rằng trước đây không phải bọn họ bày mưu đặt kế để giết chết Tần Vãn Thiên, nhưng mạng của tên Tần Vãn Thiên này đúng là lớn thật, bị đâm trúng tim mà cũng không chết được, chỉ biến mất một khoảng thời gian ngắn rồi lại xuất hiện.

Nhưng mà sau khi Tần Vãn Thiên nghe thấy giọng của Tư Không Minh Nguyệt thì vẫn im lặng ngồi yên tại chỗ, lẳng lặng uống rượu coi Tư Không Minh Nguyệt như không khí.

- Lão sư, chuyện gì đã qua thì cứ để nó qua đi! Chúng ta nên hướng về tương lai mới đúng!

Tần Vãn Thiên cảm giác được tâm trạng của Mạc Thương có phần nặng nề nên lên tiếng khuyên, hắn sợ lão sư sẽ kích động.

Mạc Thương ngẩng đầu lên nhìn Tần Vãn Thiên, không ngờ đứa đồ đệ này có thể nhìn thấu được tâm tư của hắn, hắn cười nói:

- Ủ, phải hướng về tương lai nhưng có một vài món nợ dù sao cũng phải tính sổ cái đã!

Hai người nói chuyện kiểu không coi ai ra gì, trận chiến trên không và trên mặt đất giống như không hề thu hút được dự chú ý của bọn họ, cho dù là lời khiêu chiến Tư Không Minh Nguyệt cũng bị làm lơ.

Điều này làm cho gương mặt Tư Không Minh Nguyệt có vẻ bất thiện, chiến ý càng ngày càng mạnh. Hai bàn tay hắn ta run lên, liền gào thét lao ra, đánh thẳng về phía trên đỉnh đầu của Tần Vãn Thiên và Mạc Thương.

Một tiếng nổ lớn vang lên, phần trên của tửu lâu trực tiếp bị đánh nát, trên đỉnh đầu Tần Vãn Thiên và Mạc Thương trống không.

Vài bóng người xuất hiện bên cạnh Tần Vãn Thiên và Mạc Thương, tất cả đều lơ lửng trên không, bất ngờ là Tô Mộc Vũ mặc áo trắng xinh đẹp thanh nhã cũng ở trong đội ngũ đó. Đám người này là một số học viên Nguyên Phủ cảnh của học viện Đế Tinh. Họ thấy đám người Tiêu Lam đều nhìn chăm chăm vào Tần Vãn Thiên như hổ rình mồi nên mới qua bên này hộ vệ.

Có giáo huấn lần trước nên học viện Đế Tinh sẽ không để cho Tần Vãn Thiên bị rơi vào trong cục diện chiến đấu hỗn loạn để đề phòng việc hắn sẽ bị cường giả lẫn trong đám người bắt ngờ ám sát.

- Xem ra là ta đã đánh giá cao người rồi!

Tư Không Minh Nguyệt cười khẩy nhìn lướt qua mấy người kẻ bên. Hắn ta cũng không tức giận. Nếu Tần Vãn Thiên không dám ra chiến đấu thì hắn ta cũng sẽ không khiến bản thân mình tức giận, nhưng mà với tình huống ngày hôm nay thì dù Tần Vãn Thiên không muốn ra tay thì cũng khó.

Tần Vãn Thiên tựa như không nghe thấy lời nói của Tư Không Minh Nguyệt vậy. Thực ra thấy Tư Không Minh Nguyệt ra khiêu chiến mình thì hắn cũng không muốn quan tâm tới đối phương làm gì. Tuy thực lực của Tư Không Minh Nguyệt rất mạnh nhưng với thực lực của mình hiện nay thì Tần Vãn Thiên tự tin có thể dễ dàng giải quyết Tư Không Minh Nguyệt.

Vì thế mà hôm nay hắn không xem Tư Không Minh Nguyệt là đối thủ của mình nữa, đương nhiên đây không phải là lí do mà Tần Vãn Thiên không ra tay. Mặc dù hắn không xem Tư Không Minh Nguyệt là đối thủ nhưng hắn vẫn có thể thuận tiện giải quyết hắn ta, hắn không ra tay là vì hắn muốn ngồi uống rượu với lão sư Mạc Thương một chút.

Ý nặng nề lộ ra trong lời của lão sư Mạc Thương làm Tần Vãn Thiên có chút khổ sở, có vẻ người đệ tử như hắn chưa làm tròn nghĩa vụ của mình, nếu ban đầu không có lão sư Mạc Thương thì làm sao có Tần Vãn Thiên hôm nay.

- Lão sư!

Tần Vãn Thiên cũng không khuyên bảo thêm gì nữa mà chỉ rót rượu cho cho Mạc Thương. Hai thầy trò uống hết ly này tới ly khác, vô cùng thống khoái.

- Việc đáng kiêu ngạo nhất trong đời ta chính là có được những đệ tử như các con. Tuy ta không dạy bảo các con được nhiều, đặc biệt là với con, thậm chí ta còn không làm tròn trách nhiệm của một lão sư nữa!

Mạc Thương để chén rượu xuống cười nói với Tần Vãn Thiên. Sau đó hắn lập tức đứng lên, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén quét thẳng về phía đám người Diệp Vô Khuyết, Vũ Trọng, Vương Đằng và Tiêu Lam.

Giờ khắc này, ánh mắt hấn sắc bén vô cùng, giống như là có thể xuyên thấu qua thân thể người khác vậy. Trên người hấn còn có cả sát ý cực kỳ mãnh liệt.

Hấn không chỉ muốn giết Diệp Vô Khuyết mà còn muốn giết Vũ Trọng, Vương Đăng và Tiêu Lam, nếu như không có Tiêu Lam thì hoàng thất không dám trở mặt với học viện Đế Tinh sớm như vậy.

Nhưng hấn cũng hiểu rất rõ nếu muốn giết Tiêu Lam thì khó khăn đến nhường nào. Chưa nói tới tới thực lực của bản thân hấn, hấn còn đại diện cho một thế lực. Tiêu thị nhất mạch của Cửu Huyền cũng như một ngọn núi lớn đè nặng trên người hấn. Hấn biết học viện Đế Tinh dám ra sát lệnh với Sở Thiên Kiêu nhưng đối với Tiêu Lam thì họ lại không dám làm quá quyết liệt, cho dù đối phương tới đây để tiêu diệt học viện Đế Tinh.

Điều này đúng là đáng bị ai nhưng nó lại là sự thật. Tiêu Lam đối phó với học viện Đế Tinh chủ yếu là dựa vào bản thân hấn ta. Cửu Huyền cũng đang đứng trong tối, nếu như Mạc Thương hấn giết Tiêu Lam thì học viện Đế Tinh sẽ phải hứng chịu cơn giận của Tiêu thị nhất mạch trong Cửu Huyền cũng

Những tòa nhà xung quanh đang thi nhau sụp đổ khiến cho những người chủ đau lòng không thôi, nhưng khi đối mặt với hai quái vật khổng lồ thế này thì bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng nhịn.

Trên bầu trời quán rượu, ngoại trừ hai vị cường giả có thực lực vô cùng đáng sợ thì còn xuất hiện thêm hai vị lão giả, họ đều là những nhân vật cực kỳ mạnh mẽ. Họ chỉ đứng ở đó thôi cũng tạo cho người nhìn cảm giác thanh cao đầy ngưỡng vọng. Họ vẫn luôn đứng ở khu vực đó, hoàng thất lúc nào cũng có thể đánh vào học viện Đế Tinh, có điều bây giờ học viện Đế Tinh đã đánh vỡ cục diện này rồi.

- Đúng là chuẩn bị đầy đủ thật nhỉ!

Tiêu Lam nhìn lướt qua bốn vị cường giả trên không, chỉ nghe thấy chân của hấn nặng nề giẫm trên mặt đất. Ngay lập tức, từ lâu xuất hiện vết nứt như mạng nhện, vết nứt điên cuồng lan ra. Trong phút chốc âm thanh "âm âm" không ngừng vang lên, gian từ lâu mà hấn đang ngồi sụp đổ, biến thành một mảnh phế tích.

Trong mắt hấn lộ ra sát ý.

Cũng tốt! Nếu như học viện Đế Tinh đã chuẩn bị cho trận chiến này thì cứ đánh thôi, hấn cũng mong có thể giải quyết nhanh một chút.

Thương Vương cũng rời đi khiến cho Tiêu Lam dần dần mất kiên nhẫn, chẳng lẽ học viện Đế Tinh không hề cất chứa bí mật Đế Thương sao?

- Chỉ cần để Tần Văn Thiên sống sót thôi, những kẻ khác thì giết không tha!

Tiêu Lam bình tĩnh phun ra một câu, hấn mơ hồ cảm thấy trên người Tần Văn Thiên có che giấu bí mật nào đó.

Câu nói của Tiêu Lam vừa dứt thì những người xung quanh hấn chậm rãi bước ra. Trong phút chốc, Tinh Hồn chói mắt khiến mọi người rung động vô cùng.

Thái tử Tiêu Luật nước Tuyết Vân xuất thủ trước tiên, đây là lần đầu tiên người này ra tay, mấy Tinh Hồn phía trên đỉnh đầu hấn ta vô cùng chói mắt, thế mà lại là Cẩm Tinh Hồn.

Một đạo âm thanh vang lên, chỉ trong giây lát đã có một âm thanh điều tàn lan ra. Âm thanh này bao bọc quanh người hấn ta, sục sôi chiến ý giống như có thể giúp họ tăng cường ý chí chiến đấu.

Vương Đăng, Vũ Trọng, Tư Không Minh Nguyệt đều tiến vào trong một loại ý cảnh kỳ diệu, nhưng đám người Tần Văn Thiên lại chỉ cảm nhận được sát ý đáng sợ.

Gió mạnh quét qua, giống như có được sự trợ giúp của cường giả mà hướng về mình chủ Tiết Lãnh Sơn của Thiên Sát minh, minh chủ Đỗ Nhất Dao của Tu La minh, vì bọn họ vẫn chú ý hành động của Tiêu Luật nên song phương nhanh chóng đối mặt với nhau.

- Đỗ Nhất Dao cũng đột phá!

Khí tức trên người Đỗ Nhất Dao là Nguyên Phủ cảnh tầng ba.

Mạc Thương đứng lên, Tinh Hồn của hấn bạo phát, lao thẳng về phía Diệp Vô Khuyết.

Đồng thời, Diệp Vô Khuyết cũng phóng Tinh Hồn của mình ra, tuy hấn ta rất kiêu ngạo nhưng tuyệt đối cũng không hề xem thường đối thủ, đặc biệt là lão sư Mạc Thương của học viện Đế Tinh. Mặc dù Mạc Thương không có thiên phú như hấn ta nhưng người đã ở trong Nguyên Phủ cảnh nhiều năm thì cũng phải có một vài thủ đoạn đặc biệt nào đó.

Hướng chỉ, cảnh giới của Mạc Thương là Nguyên Phủ cảnh tầng ba giống như vài đệ tử đứng đầu khác.

Khoảnh khắc hai người đụng nhau thì bộc phát ra sát ý đáng sợ. Công kích của Mạc Thương vô cùng lão luyện, còn công kích của Diệp Vô Khuyết chứa đựng khí thế chưa từng có từ trước tới nay. Hiện nhiên, Diệp Vô Khuyết đang ở thế hạ phong.

Tần Văn Thiên đứng tại đó nhìn cuộc chiến của Mạc Thương và Diệp Vô Khuyết, hấn thấy lão sư Mạc Thương liều mạng mấy lần dù bị thương nặng nguy hiểm cũng muốn giết chết Diệp Vô Khuyết. Hấn hiểu tâm tư của lão sư, hấn không di chuyển mà chỉ đứng ở đó nhìn Mạc Thương chiến đấu, hấn

không muốn lão sư xảy ra bất kỳ việc ngoài ý muốn nào.

Từ xa có rất nhiều người chú ý tới trận đấu bên này. Tuy họ không phải là người mạnh nhất nhưng lại là hai người nổi tiếng nhất trong hoàng thành.

Tiêu Lam của Cửu Huyền cung, Tần Vãn Thiên của học viện Đế Tinh, bây giờ chuyện Cửu Huyền cung ở hoàng thành nước Sở đã không còn là bí mật gì nữa, Tiêu Lam này đến từ một thế lực cực kỳ đáng sợ.

Mà hôm nay, Tiêu Lam lại ra lệnh giữ lại mạng sống cho Tần Vãn Thiên, còn những người khác thì giết không tha.

- Người đứng là thoải mái quá nhỉ!

Tư Không Minh Nguyệt vẫn chưa ra tay, chấp niệm trong lòng hắn ta rất mãnh liệt, mà chấp niệm này chính là Tần Vãn Thiên.

Mà ngay lúc này, phía sau Tần Vãn Thiên đột ngột xuất hiện một bóng đen, vô thanh vô tức giống như trước giờ hắn vẫn luôn ở đó.

Tất nhiên hắn sẽ không cho phép chuyện Tần Vãn Thiên suýt chút bỏ mạng xảy ra thêm lần nữa.

Ánh mắt Tư Không Minh Nguyệt cứng lại một chút, nhìn chằm chằm bóng đen kia, vẻ mặt không tốt lắm. Lẽ nào hôm nay hắn ta không thể đụng tới Tần Vãn Thiên thật sao?

- Ha ha!

Tư Không Minh Nguyệt cười một tiếng, trong đó mang theo hàm ý châm chọc.

Nhưng hắn ta lại không biết ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn hắn ta có phần cổ quái, như là ánh mắt khi nhìn người chết vậy.

Ngay sau đó, trong ánh mắt của Tư Không Minh Nguyệt. Toàn thân Tần Vãn Thiên chậm rãi lơ lửng trên không trung.

- Là Nguyên Phủ!

Mọi người thấy một màn này thì trong lòng run rẩy, Tần Vãn Thiên đã chính thức bước vào Nguyên Phủ cảnh!

- Hô, tốc độ tu hành nhanh quá!

Nhiều người bắt đầu cảm thán. Nếu như vậy thì có lẽ Tần Vãn Thiên có chiến lực ngang với Tư Không Minh Nguyệt rồi.

- Như vậy mới đúng!

Tinh Hồn của Tư Không Minh Nguyệt bộc phát, Tinh Hồn thứ ba của hắn ta có ánh sáng màu vàng nhạt, đó là Tinh Hồn đến từ tầng trời thứ ba, Tinh Hồn này là Thú Tinh Hồn, Kiếm Ứng.

- Kiếm Ứng, xếp thứ ba trăm mười sáu trên bảng xếp hạng chiến thú, chủ công kích!

Tần Vãn Thiên thấy Tinh Hồn yêu thú này thì thầm một câu.

Tinh Hồn thứ nhất, thứ hai chia ra làm: Thất Sát Tinh Hồn, Kiếm Tinh Hồn đến từ tầng thứ hai, Tinh Hồn thứ ba là kiếm Ứng đến từ tầng thứ ba. Thảo nào mà Tư Không Minh Nguyệt cứ muốn muốn đánh một trận, lực công kích của Tinh Hồn hỗ trợ kiểu này, nếu xét trong phạm vi nước Sở thì đúng là kinh người.

- Người cũng có chút kiến thức đấy, ta sẽ rửa sạch hết tất cả sỉ nhục ngày xưa trong trận chiến hôm nay.

Tư Không Minh Nguyệt hít sâu một hơi, ba Tinh Hồn giống như muốn biến thành thực thể, rõ ràng hơn rất nhiều so với khi còn là Luân Mạch cảnh, càng tăng trưởng thì càng mạnh.

Một luồng sát ý khủng khiếp điên cuồng tràn ra từ trên người Tư Không Minh Nguyệt.

Khí tức sắc bén đáng sợ hướng về phía Tần Vãn Thiên, mọi người lập tức nhìn thấy một đạo ánh sáng lóng lánh mang khí tức sát lục xẹt qua. Giờ khắc này toàn thân Tư Không Minh Nguyệt được bao phủ bởi ánh sáng giết chóc, ánh sáng đè áp lên người Tần Vãn Thiên. Toàn thân của hắn ta bắn thẳng ra như một thanh kiếm, con người của mọi người bắt gặp co rút. Sau một kích này thì liệu thân thể Tần Vãn Thiên có bị chém thành hai phần hay không đây.

Trong mắt Tần Vãn Thiên lóe lên một tia sáng, gió mạnh khủng bố thổi bay mái tóc dài của hắn, một đạo huyết sắc chi ý lan tràn trong bàn tay hắn, bây giờ hắn có thể tùy ý vận dụng sức mạnh huyết mạch.

Trong cơ thể Tần Vãn Thiên, Nguyên Phủ kết nối với Đế Yêu Tinh Hồn liên tục gầm lên, nguyên lực tinh thần ào ào lao ra. Mọi người chỉ thấy Tần Vãn Thiên giơ tay lên, một chương bay ra ngoài khiến cho nhiều người cả kinh tới mức tái mặt, Tần Vãn Thiên đúng là ngông cuồng quá thể.

- Ầm ầm!

Sát lục chi khí khủng bố của Tư Không Minh Nguyệt va vào chưởng ấn của Tần Vãn Thiên, nhưng thân thể của hắn lại khựng lại, thủ chưởng khổng lồ kia dường như có sức mạnh vô biên, khiến cho hắn không thể nào tiến lên thêm được nữa.

Bàn tay này là gì mà còn kinh khủng hơn cả núi cao. Lúc này Tư Không Minh Nguyệt bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, thất sắc. Hắn ta ngẩng đầu nhìn Tần Vãn Thiên thì chỉ thấy đôi phương vẫn bình thản như cũ. Ngoại trừ đôi mắt có phần yêu dị ra thì gần như không có nhiều cảm xúc gì. Tư Không Minh Nguyệt hình như đã hiểu được ý nghĩa của ánh mắt này, nó là ánh mắt giống như đang nhìn một kẻ đã chết.

- Đúng là một lòng tim chết mà!

Tần Vãn Thiên bình tĩnh nói ra một câu. Thân thể Tư Không Minh Nguyệt đột nhiên run rẩy, hắn ta giống như cảm nhận được nguy hiểm nên toàn thân liên tục lui về phía sau.

Tần Vãn Thiên giơ tay lên một lần nữa, bàn tay chứa đựng yêu khí cuồng bạo kinh người. Bàn tay của hắn giống như là móng vuốt của yêu thú, đột nhiên đánh ra một chiêu Khô Tịch ấn, với thân thể khủng bố và nguyên lực tinh thần cuồng bạo của Tần Vãn Thiên mà bộc phát thì uy lực sẽ đáng sợ tới mức nào?

Khô Tịch thật sự chính là diệt sạch phá kiệt. Chưởng ấn của Tư Không Minh Nguyệt bị đánh tan, chưởng ấn đánh vào trên người hắn ta thì mọi người lập tức trông thấy toàn thân Tư Không Minh Nguyệt vô lực run rẩy trong hư không một cái rồi chậm rãi rớt xuống.

Tư Không Minh Nguyệt, một trong song kiều của nước Tuyết Vân, thiên tài yêu nghiệt, Tinh Hồn thứ ba đến tầng trời thứ ba muốn rửa sạch khuất nhục vào ngày hôm nay sao?

Mọi người tận mắt nhìn thấy Khô Tịch ấn kia áp xuống, trực tiếp đánh chết Tư Không Minh Nguyệt. Loại lực trùng kích này không lời nào tả nổi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Đế nghĩa

Trong hư không, Tần Vãn Thiên yên lặng lơ lửng ở đó tựa như chuyện hắn vừa làm chỉ là một việc nhỏ nhặt không đáng kể vậy.

Chênh lệch giữa hai người quá xa. Giống như trước đây khi bọn họ đều là Luân Mạch cảnh tầng chín, mười người quyết đấu trên chiến đài của học viện Hoàng Gia, Tư Không Minh Nguyệt không chịu nổi một kích, hiện tại vẫn không khác gì ngày trước.

Thậm chí ngay cả Tinh Hồn Tần Vãn Thiên còn chưa thả ra. Trong lòng không ít người suy nghĩ, ngôi sao Vô Mệnh mà Tư Không Minh Nguyệt kết nối bao gồm: tầng trời thứ ba, tầng trời thứ ba, tầng trời thứ tư.

Vậy còn Tần Vãn Thiên? Hai Tinh Hồn trước đó của hắn đến từ tầng trời thứ ba và tầng trời thứ tư, vậy Tinh Hồn thứ ba thì sao?

“Nguyên Phủ cảnh, thiếu niên bất khuất kia rốt cuộc sắp nghênh đón thời đại thuộc về hắn sao.” Có người cảm thán trong lòng, bước vào Nguyên Phủ chứng tỏ Tần Vãn Thiên đã mở ra con đường cường giả của hắn. Từ nay về sau, bất luận kẻ nào thuộc nước Sở đều không dám tiếp tục khinh thường thiếu niên này nữa.

Lúc này, trên bầu trời học viện Đế Tinh có một bóng người đang đứng, bất ngờ đó chính là Đế Nghĩa, viện trưởng của học viện Đế Tinh.

Tình hình chiến đấu bên kia ông đều tận mắt nhìn thấy, ông cũng trông thấy Tần Vãn Thiên dễ dàng giết chết Tư Không Minh Nguyệt. Lúc này ông chỉ cảm thấy tâm tình vô cùng phức tạp.

Quay người lại, ông nhìn về phía cô gái sau lưng, trên người cô gái này mặc một bộ y phục bằng lông vũ tinh khiết, lụa mỏng che mặt, mái tóc đen dài nhẹ nhàng tung bay, thân thể mềm mại đủ để cho bất cứ người đàn ông nào điên cuồng. Cô tùy ý đứng đó lại khiến người ta không dám sinh ra ý khinh nhờn.

Đế Nghĩa đã sớm phát hiện học viện Đế Tinh có thêm một vị nữ tử như vậy. Cô cùng Tần Vãn Thiên đến học viện Đế Tinh nhưng vẫn không lộ diện. Sau khi nhìn thấy cô, Đế Nghĩa hiểu được ba ngàn năm chờ đợi rốt cuộc đã có kết cục cuối cùng. Số mệnh bao đời rốt cuộc cũng hoàn thành.

- Sau này đành tạm thời giao hắn cho cô vậy.

Đế Nghĩa quay người lại nói với cô gái trước mắt.

Thanh Nhi vẫn không có biểu cảm gì, lạnh lùng tựa như cô vĩnh viễn luôn là như thế.

- Được.

Khẽ gạt đầu, chỉ nói một chữ. Trước nay cô vẫn luôn tiếc chữ như vàng, nhưng một chữ lại cho người ta cảm giác an tâm.

Giống như cô nói "được" thì nhất định sẽ làm được.

- Nghĩa phụ.

Đôi mắt của Hạ Không và Nhậm Thiên Hành đều đỏ ngầu, nhìn Đế Nghĩa nói:

- Thật sự phải như vậy sao?

Đế Nghĩa từ từ chuyển mắt nhìn về phía Hạ Không và Nhậm Thiên Hành, ánh mắt lộ ra ý cười nhu hòa. Ông đột nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, nhớ lại tuổi trẻ ngông cuồng, khi đó ông nghe theo lời phân phó của trưởng bối đi tới học viện Đế Tinh. Đã từng phóng đảng ngang ngành, cuối cùng ông tiếp nhận quyền trượng canh giữ học viện Đế Tinh, cũng biết được sứ mệnh của mình.

Với tư cách là mạch "Ẩn" trong Thương Vương nhất mạch, cho tới bây giờ bọn họ đều chưa từng chính thức xuất hiện trong Thương Vương cung. Ngoại trừ người Thương Vương cung, không ai biết sự tồn tại của bọn họ. Mà sứ mệnh mạch này của bọn họ, hoặc là đạt được truyền thừa của Thương Vương, nếu không được thì canh giữ cho đến khi người họ xuất hiện.

Hôm nay, ông đã chờ được.

- Thiên Hành, những năm gần đây học viện Đế Tinh bồi dưỡng rất nhiều nhân tài, vẫn đứng trên đỉnh cao nước Sở, rốt cuộc đi tới tình trạng hôm nay.

Đế Nghĩa mỉm cười nhìn Nhậm Thiên Hành, nói:

- Đây đã là kết cục tốt nhất rồi.

- Thật sự là kết cục tốt nhất sao.

Nhậm Thiên Hành thở dài thật sâu, ông thật sự không đành lòng.

- Được rồi, hãy nhìn trận chiến cuối cùng của các đệ tử học viện Đế Tinh ta đi.

Đế Nghĩa mỉm cười nói, ánh mắt nhìn về phương xa.

Chiến cuộc nơi đó vẫn kịch liệt như trước. Từ lúc bắt đầu là cuộc chiến trên phố, phát triển thành cuộc quyết đấu lớn chính thức. Cho dù là Tiêu Lam cũng không đoán được việc này.

- Người đi đối phó người phía sau hân.

Tiêu Lam nói với một vị lão giả bên cạnh, lão giả kia nhẹ nhàng gạt đầu, lập tức bước ra đi về phía Tần Vãn Thiên.

Bóng đen sau lưng Tần Vãn Thiên đi về trước một bước, thân thể hai người đồng thời di động đi sang bên kia. Nếu bọn họ trực tiếp khai chiến ngay đây thì khó tránh khỏi sẽ lan đến người phương mình. Rõ ràng bọn họ không muốn nhìn thấy cảnh này.

Cứ như vậy, bên cạnh Tần Vãn Thiên đã hoàn toàn không còn ai.

Bóng dáng Tiêu Luật lóe lên đánh về phía Tần Vãn Thiên, nhưng chỉ thấy mình chủ Tiết Lãnh Phong của Thiên Sát mình chặn đứng thân người hân. Hai người điên cuồng giao thủ, có điều Tiết Lãnh Phong bị Tiêu Luật cùng cảnh giới áp chế.

Tần Vãn Thiên vẫn không xuất thủ, hân một mực nhìn Mạc Thương lão sư chiến đấu cùng Diệp Vô Khuyết. Hiện tại Mạc Thương hoàn toàn nằm ở thế thượng phong, hân đang điên cuồng triển khai công kích với Diệp Vô Khuyết.

Diệp Vô Khuyết từng bước lui lại, thần sắc trông rất khó coi. Mạc Thương đây là muốn liều mạng với hân ta, mỗi một lần công kích đều cực kỳ tàn nhẫn, không để ý an nguy của mình chỉ muốn giết chết hân ta.

Chỉ thấy lúc này, trong mắt Diệp Vô Khuyết lóe lên luồng ánh sáng lạnh, sát ý rộ lên. Chương lực sắc bén của Mạc Thương còn đáng sợ hơn so với lợi kiếm đánh về phía trái tim Diệp Vô Khuyết.

Lúc này Diệp Vô Khuyết không trốn mà tùy ý công kích của Mạc Thương đánh trên người mình, tiếng vang rầm rầm truyền ra, quần áo trên thân Diệp Vô Khuyết bị xé thành phần vụn. Chương ấn trực tiếp ấn vào vị trí trái tim hân nhưng lực lượng kinh khủng lại không truyền vào cơ thể Diệp Vô Khuyết, bởi vì hân ta mặc trên người một chiếc áo giáp thần binh. Đây là thần binh cấp ba trung phẩm có thể làm suy yếu công kích trên phạm vi lớn.

- Chết đi!

Diệp Vô Khuyết phần nộ quát một tiếng, lợi kiếm cuồng bạo sát phạt đánh về phía đầu Mạc Thương.

Nhưng mà kinh nghiệm của Mạc Thương phong phú nhường nào, chỉ thấy trong nháy mắt khi ông đánh ra công kích liền múa may bàn tay, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, trước người ông xuất hiện một loạt chương ấn. Công kích sắc bén của Diệp Vô Khuyết điên cuồng đâm vào trong đó nhưng chỉ là

nhọt nhọt đâm vào thân thể Mạc Thương đẩy lui hắn lại. Song cùng lúc đó, Diệp Nhiên bên cạnh đã sớm chuẩn bị tốt. Ngay khi Mạc Thương bị bức lui hắn liền dẫn cho ngọn lửa cuồng bạo phủ xuống đánh về phía thân thể Mạc Thương.

Thân sắc Mạc Thương tái nhợt, trong lúc vội vã bàn tay vẽ một cái, một đường hàn quang lóe lên đánh thẳng ra, nhưng ngọn lửa cuồng bạo vẫn đánh lên người hắn khiến hắn rên nhẹ một tiếng.

- Chết đi!

Một ngón tay của Diệp Vô Khuyết đánh tới, kiếm quang ngũ sắc muốn phá vỡ đầu Mạc Thương.

Nhưng đúng vào lúc này, sau lưng Mạc Thương có một luồng chưởng ấn khủng bố được đánh ra. Khó Tịch ấn điện cuồng khởi động bao phủ lên kiếm quang đánh về phía Diệp Vô Khuyết khiến thân sắc Diệp Vô Khuyết trầm xuống, bước chân hơi lui về phía sau.

- Tần Văn Thiên.

Diệp Vô Khuyết nhìn thấy người xuất thủ chính là Tần Văn Thiên, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh.

- Đúng là ngoan cường.

Cách đó không xa, Tiêu Lam nhìn Tần Văn Thiên cười nhạt một cái, ngay sau đó hắn bước đi, tựa như một luồng gió nhẹ hướng về phía Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên bỗng nhiên cảm thấy nguy cơ, lập tức nhìn về phía Tiêu Lam. Trong lúc đột ngột chỉ cảm thấy một tia chớp đánh vào đầu khiến mắt Tần Văn Thiên nhắm lại.

- Coi chừng.

Mạc Thương quát, Tần Văn Thiên cũng cảm thấy luồng nguy cơ này liền tập trung lực lượng khủng bố, phủ vẫn huyết sắc điện cuồng khởi động, yêu khí tuôn ra. Chưởng ấn của hắn hung hăng đánh về phía trước lộ ra ý không gì không phá nổi.

Công kích của Tiêu Lam cũng đã đến, tựa như ngàn vạn tia chớp lóe điện ầm ầm áp xuống, Tần Văn Thiên kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy một luồng lực lượng có thể phá hủy hết tất cả xông vào bên trong cơ thể, thậm chí đánh về phía đầu hắn, chỉ nghe hắn rên khẽ một tiếng, bước chân Tần Văn Thiên lui mạnh về sau.

Lần nữa mở mắt ra đã thấy Tiêu Lam bình tĩnh nhìn hắn, thân sắc lộ vẻ hờ hững không ai bì nổi.

Tiêu Lam, nhân vật thiên tài trong Cửu Huyền cung, tu vi Nguyên Phủ cảnh tầng ba, hắn có thể dễ dàng đè ép Tiết Lãnh Phong Nguyên Phủ cảnh tầng ba của học viện Đế Tinh, từ đó có thể thấy được thực lực của hắn cường hoành bao nhiêu, tuyệt không phải người Nguyên Phủ tầng ba bình thường có thể đánh đồng. Trong lúc vội vàng xuất thủ, Tần Văn Thiên hiển nhiên bị áp chế hoàn toàn, chỉ là bị chút vết thương nhẹ đã khiến Tiêu Lam hơi kinh ngạc rồi.

- Ta nghĩ lần này ngươi chạy trốn thì sẽ không xuất hiện nữa, không ngờ ngươi lại tự mình trở về, chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng ta không dám giết ngươi.

Tiêu Lam lạnh lùng nói, quần áo theo gió mà bay, cuồng vọng không ai bì kịp. Quanh người Tần Văn Thiên có không ít người tụ lại, bên cạnh Tiêu Lam cũng xuất hiện các đại cường giả.

- Ngươi muốn giết hắn?

Lúc này, một giọng nói bay tới, lập tức đoàn người ngừng đầu, chỉ thấy hướng học viện Đế Tinh có vài bóng người bước đến, người cầm đầu không ngờ chính là Đế Nghĩa, viện trưởng học viện Đế Tinh.

Ánh mắt Đế Nghĩa nhìn xuống phía dưới đối mắt với Tiêu Lam, thân nhiên nói:

- Khi nào thì ngươi có thể giết được hắn?

Tiêu Lam nhíu mày, ánh mắt nhìn Đế Nghĩa lóe lên tia sáng lạnh, học viện Đế Tinh lại có người dám nói chuyện với hắn như vậy sao?

- Chỉ cần ta muốn thì bất kỳ lúc nào cũng có thể. Với thực lực của hắn, ta muốn giết hắn làm sao hắn chống lại được.

Ánh mắt Tiêu Lam dần dần sắc bén, cuồng vọng nói.

- Ý ngươi là dùng thực lực Nguyên Phủ tầng ba của ngươi đánh một trận một đấu một với Nguyên Phủ tầng một là hắn?

Đế Nghĩa lạnh giọng hỏi.

- Cho dù các ngươi muốn ngăn cản ta, nhưng nếu ta muốn giết hắn thì học viện Đế Tinh có thể cản được không?

Tiêu Lam nhìn Đế Nghĩa, hắn vẫn càn rỡ như trước. Tại nước Sở này, Tiêu Lam hắn muốn làm gì, thật sự có người có thể ngăn cản sao. Hắn vốn đã dự

định khiến học viện Đế Tinh thần phục, hưởng chi chi là Tàn Vấn Thiên.

- Vậy sao?

Thần sắc Đế Nghĩa vẫn bình thản như trước, không ai biết ông đang nghĩ gì, thậm chí có rất ít người nhận ra ông.

- Hiện tại tại đây sẽ nói cho người biết, chỉ cần người dám đi về trước một bước, Cửu Huyền cung sẽ không còn ai tên Tiêu Lam nữa.

Đế Nghĩa bình tĩnh nhả ra một câu, giọng ông vừa dứt, cả phiên hư không đột nhiên yên tĩnh lại.

Vô số người ngẩng đầu nhìn Đế nghĩa, lại nhìn về phía Tiêu Lam.

Đế Nghĩa nói: chỉ cần Tiêu Lam đi về trước một bước thì hắn phải chết.

Tiêu Lam cũng nhìn Đế Nghĩa, nếu đối phương đã biết thân phận của hắn, vì sao còn dám nói ra lời nói cuồng vọng như thế.

Uy hiếp, tại nước Sở nhỏ nhỏ này mà Tiêu Lam hắn lại bị uy hiếp!

Bước ra một bước, hắn sẽ bước sao?

Ngộ nhờ đối phương là cường giả Thiên Cương cảnh thì sao?

Nurong theo lời Đế Nghĩa nói, tâm tư can rờ của Tiêu Lam dường như đang dao động.

Nơi này chung quy không phải Cửu Huyền cung, mà là nước Sở, là bên ngoài học viện Đế Tinh.

Nếu như hắn chết, dù Cửu Huyền cung cuối cùng tiêu diệt được học viện Đế Tinh thì đã sao chứ?

- Không phải rất hung hăng can quấy sao, tại sao không nói chuyện.

Đế Nghĩa bình tĩnh tiếp tục nói. Lúc này toàn bộ cuộc chiến đấu đã ngừng lại, tất cả mọi người chăm chú xem xét Đế Nghĩa nhưng chưa ai từng nhìn thấy ông.

Có lẽ lúc trước Lạc Thiên Thu ở Thiên Tinh các từng nhìn thấy ông.

Phía sau Đế Nghĩa cách đó không xa có một cô gái che mặt, cô tùy ý đứng trên hư không tựa như tiên tử, điều này càng khiến đoàn người suy đoán cô gái ấy là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Cái chết của tiêu lam

Yên tĩnh!

Không gian lúc này hoàn toàn yên tĩnh. Đế Nghĩa cứ thế đứng ở đó quan sát Tiêu Lam.

Tiêu Lam cũng nhìn lại Đế Nghĩa nhưng không dám bước ra.

Chỉ thấy một lão giả chậm rãi bước ra. Lão ta không đi về phía Đế Nghĩa mà đi về phía Tàn Vấn Thiên. Khí tức bộc phát từ trên người lão ta lúc này khiến người ta cảm thấy từng trận kinh hãi.

Khí tức tỏa ra từ trên người lão giả này rõ ràng là trên tầng ba của Nguyên Phủ cảnh.

Tàn Vấn Thiên nhìn về phía lão giả đang đi về phía mình nhưng hắn cũng không tiến lên. Hôm nay lúc Phàm Nhạc rủ hắn đi xem náo nhiệt, hắn cũng không ngờ rằng đây sẽ là trận quyết chiến giữa học viện Đế Tinh và hoàng thất. Đương nhiên, sau lưng hoàng thất còn có Cửu Huyền cung do Tiêu Lam dẫn đầu.

Mà nếu Mạc Thương lão sư đã ngầm đồng ý cho mình bước ra thì hắn sẽ tin vào học viện Đế Tinh.

Do vậy hắn chỉ thản nhiên đứng ở đó mà thôi.

Bóng dáng của lão giả âm âm tiến về phía Tàn Vấn Thiên rồi đột nhiên bộc phát ra tia sát ý đáng sợ, nhưng đồng thời lão ta cũng cảnh giác với Đế Nghĩa

ở trong không trung.

Chỉ thấy bàn tay Đế Nghĩa run lên, trong phút chốc mọi người trông thấy một bàn tay cực lớn từ trên trời giáng xuống, đè áp xuống phía dưới nhanh đến nỗi con mắt mọi người không thể nào theo dõi kịp.

Lão già kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, khí tức cường đại bộc phát như con gió lốc nhưng chỉ thấy bàn tay cực lớn kia trực tiếp rơi lên người hắn. Bàn tay đó nắm chặt lại trong giây lát, trong phút chốc cơ thể của lão già bị bàn tay đó khóa chặt, không thể thoát ra khỏi sự trói buộc của năm ngón tay.

Lão già gãy gập điên cuồng, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Hắn lúc này không còn là một vị cường giả đáng sợ nữa mà chỉ là một lão già đáng thương bị bàn tay màu vàng kia nắm giữ ở bên trong mặc cho người ta chém giết.

Bàn tay của Đế Nghĩa trong không trung vuron ra thì dường như bàn tay màu vàng ở bên dưới cũng có động tác giống y như vậy, cũng từ từ nắm chặt lại.

- Không biết sống chết.

Đế Nghĩa nói với giọng lãnh đạm, sau đó bàn tay siết chặt lại. Cự chưởng màu vàng kia cũng từ từ nắm chặt lại, sau đó có tiếng răng rắc vang lên. Mọi người chỉ thấy thân ảnh của lão già kia đã trực tiếp biến mất.

Bàn tay màu vàng mở ra, trong đó ngoài từng dòng máu tươi chảy ra thì không còn lại thứ gì khác. Lão già kia trực tiếp bị bóp tan thành rồi.

Nhân vật Nguyên Phủ cường đại ở trước mặt Đế Nghĩa chỉ giống như một con kiến, dễ dàng bị giết chết.

Điều này gây chấn động cực lớn cho mọi người. Đây chính là cường giả Thiên Cương cảnh trong truyền thuyết đây sao? Thực lực quả thật quá mức kinh thế hãi tục.

- Mạnh quá!

Trong lòng Tần Văn Thiên cũng thấy chấn động. Tinh thần thủ chưởng màu vàng lớn như kia chính là Vô Mệnh Thiên Cương sao?

Tần Văn Thiên có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, lão già toàn thân vương bụi ngủ say trên cầu thang trong Thiên Tinh các kia lại có thực lực cường đại đến mức này. Hơn nửa lần trước khi đối mặt với Nhạc Hàn Sơn ông lại rất thấp bé.

Hôm nay, theo như Tần Văn Thiên thấy thì không phải là ông không có thực lực, chỉ là ông vẫn luôn ần ần không phát ra mà thôi. Còn vì sao lại phải ần ần như thế thì Tần Văn Thiên lại không biết. Hắn tuyệt đối không thể nào biết được là do hắn.

Trong lòng Tiêu Lam cũng bị rung động dữ dội. Học viện Đế Tinh của nước Sở vậy mà lại có cường giả như thế.

Hắn nhìn chằm chằm vào Đế Nghĩa, cố làm cho mình giữ vẻ bình tĩnh rồi mở miệng nói:

- Người đối phó với người của Cửu Huyền cũng như thế này, lẽ nào thật sự không sợ sao?

- Người còn nói thêm một câu nữa thì sẽ chết.

Đế Nghĩa nhìn Tiêu Lam, lại nói thêm một tiếng khiến cho thần sắc Tiêu Lam cứng đờ, trên mặt có vài phần vận vẹo.

Vừa rồi Đế Nghĩa không cho hắn đi thêm một bước, lúc này Đế Nghĩa lại không cho phép hắn mở miệng nói thêm nữa.

Bằng không thì sẽ giết hắn.

Tiêu Lam hắn chưa từng chịu nổi nhục nhã nào như vậy, nhưng lúc này hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

- Bàn tay của Cửu Huyền cũng vuron ra dài quá rồi đấy. Các người thật sự cho rằng học viện Đế Tinh có thể để mặc các người ức hiếp hay sao?

Bàn tay Đế Nghĩa run lên, trong phút chốc Vô Mệnh Thiên Cương thủ chưởng hóa thành một tia chớp màu vàng, tung sát ý về phía một lão già khác, đây cũng là một trong số những người mạnh nhất trong đó.

Mặt lão già đó biến sắc, điên cuồng điều động lực lượng song khi Vô Mệnh Thiên Cương đè ép đến, hắn vẫn không hề có sức chống cự nên trực tiếp bị đánh chết. Cơ thể hắn hóa vào hư vô, biến mất giữa đất trời. Đúng là giết người không để lại dấu vết.

Nhưng Đế Nghĩa vẫn không dừng động tác của hắn lại, tia chớp màu vàng tiếp tục xẹt qua trong không trung kèm theo vài lần chấn động kinh khủng, thế rồi lại có hai nhân vật đáng sợ ngã xuống.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí không có người nào dám cử động.

Đặc biệt là người ở phía học viện Hoàng Gia, bọn họ không ngờ tới cục diện ngày hôm nay sẽ trở thành thế này. Chỉ cần Đế Nghĩa muốn thì có thể giết hết tất cả bọn họ.

Bàn tay màu vàng bay lượn trong không trung. Ngay cả thờ mạnh một cái bọn họ cũng không dám.

Trong lòng Tiêu Lam đang tức giận vô cùng nhưng hắn vẫn ngậm chặt miệng không dám nói một câu gì.

"Uỳnh!"

Chỉ thấy bàn tay màu vàng ảm ảm kéo đến khóa chặt lấy cơ thể của Tiêu Lam. Trong tích tắc, trong lòng Tiêu Lam chấn động đầy căm phẫn, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi. Hắn tận mắt nhìn thấy đối phương giết người chỉ trong chớp mắt. Hắn thật sự rất sợ.

Trong lòng tất cả mọi người đều căng thẳng.

Chỉ thấy bàn tay đó nhấc Tiêu Lam lên không trung. Thần sắc của Đế Nghĩa lại không biến hóa chút nào, sau đó hắn mở miệng nói với Tiêu Lam:

- Rời khỏi Cửu Huyền cung, người chết thế nào cũng còn chưa biết được, vậy mà còn dám khoe khoang cái thói kiêu ngạo của mình. Nếu như người thật sự có bản lĩnh thì không nên khoe khoang ở nước Sở. Hôm nay ta tạm thời tha chết cho người, nhưng nếu sau này người còn dám có hành động gì chọc tức ta thì ta bảo đảm rằng trừ khi người vĩnh viễn không xuất hiện ở chín châu thành, bằng không người sẽ khó sống yên ổn đây.

Lời của Đế Nghĩa vừa dứt, bàn tay màu vàng trong chớp mắt đã quăng ra, cơ thể Tiêu Lam bị quăng bay đi mất.

- Cút ra khỏi nước Sở!

Một giọng nói lạnh như băng trực tiếp vang vọng vào trong đầu Tiêu Lam. Cơ thể hắn lại quay cuồng trong không trung vài vòng rồi mới đứng vững được. Lúc này mặt mày Tiêu Lam xanh mét, nổi nhọc nhằn như thế này khiến cho hắn muốn phát điên, nhưng bây giờ hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

- Học viện Đế Tinh!

Trong mắt Tiêu Lam bùng lên ngọn lửa phẫn nộ căm thù. Cuối cùng hắn cũng không dám quay đầu lại mà đi thẳng về phương xa.

Hắn rời đi mang theo nỗi nhọc nhằn vô hạn.

Ánh mắt của Đế Nghĩa lại nhìn về phía những người khác, những người trong hoàng thất kia cùng với những người trong học viện Hoàng Gia. Lúc này tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ, trong lòng vô cùng sợ hãi, chỉ cần một ý niệm trong đầu Đế Nghĩa thôi bọn họ sẽ phải chết.

- Cút hết đi!

Đế Nghĩa bình tĩnh thốt lời khiến cho những người của hoàng thất như được đại xá. Bọn họ vội vàng cấp mông chạy mất dạng, chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

- Rốt cuộc vẫn buông tha cho bọn chúng!

Mạc Thương khẽ nắm hai bàn tay lại, thờ dài một tiếng, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía Đế Nghĩa trong không trung, nói:

- Viện trưởng, tại sao không giết hết bọn chúng.

Trong giọng nói của Mạc Thương thậm chí còn mang theo vài phần phẫn nộ.

- Ta hy vọng các người có thể bình yên vô sự mà sống qua ngày.

Đế Nghĩa nhìn về phía Mạc Thương, khiến cho gương mặt Mạc Thương run lên. Sau đó Mạc Thương hít sâu một hơi, khẽ cúi người với Đế Nghĩa, nói:

- Mạc Thương biết sai rồi.

- Không sao, hoàng thất vẫn còn một lão quái vật. Chúng ta quay trở về học viện thôi.

Đế Nghĩa nói với giọng hờ hững. Có lẽ những người khác của nước Sở không rõ nhưng ông đã sống bao nhiêu năm thì cũng ở hoàng thành cũng bấy nhiêu năm rồi. Tuy rất ít người quen biết Đế Nghĩa ông nhưng đối với từng cái cây ngọn cỏ trong hoàng thành thì không có ai biết rõ hơn Đế Nghĩa. Người mạnh nhất hoàng thành là những người nào, trong lòng Đế Nghĩa biết rõ ràng hơn bất cứ ai.

Ông vẫn luôn biết rằng hoàng thất có một lão quái vật, bao nhiêu năm nay vẫn bề quan không ra. Nếu ông thật sự đại khai sát giới thì có thể hả giận được một lúc, ông thì không sao cả nhưng người của học viện Đế Tinh thì sao?

Người của học viện Đế Tinh lần lượt quay về. Những học viên có thực lực yếu hơn trong nội bộ học viện cũng đều tập hợp lại với nhau, nhìn về phía nhân vật trong truyền thuyết trên không trung. Đây là viện trưởng của bọn họ, vung tay sát phạt thiên hạ, thật là khí phách làm sao.

Đế Nghĩa nhìn mọi người ở phía dưới, mặt lộ ra một ý cười ôn hòa. Trông coi học viện nhiều năm như vậy, cảm tình của ông đối với học viện này đậm sâu hơn bất kỳ người nào. Nhưng mà hôm nay ông không thể không đưa ra một quyết định.

- Học viện Đế Tinh đã có lịch sử hơn ba ngàn năm, đã trải qua rất nhiều phong sương. Nhưng ba ngàn năm này, học viện Đế Tinh vẫn đứng vững ở nước Sở. Đã có quá nhiều vinh quang, ta cũng cảm thấy rất đổi tự hào.

Đế Nghĩa nói với về bình tĩnh. Không gian hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều yên lặng lắng nghe.

- Nhưng hôm nay, ta không thể không đưa ra một quyết định trọng đại. Kể từ ngày hôm nay, giải tán học viện Đế Tĩnh.

- Cái gì?

- Tại sao chứ?

Đế Nghĩa vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều biến sắc.

Mờ mịt, khó hiểu, trên mặt bọn họ đều là vẻ kinh ngạc. Giải tán ư? Tại sao lại phải giải tán?

Chỉ thấy Đế Nghĩa phát phát tay, tiếng ồn ào dần dần yên tĩnh trở lại, Đế Nghĩa tiếp tục nói:

- Ta cũng biết các ngươi không nỡ. Ta cũng giống như các ngươi, thật sự không nỡ, nhưng với thế cục bây giờ thì học viện Đế Tĩnh quả thực đã không còn thích hợp để tồn tại ở nước Sở nữa. Giải tán học viện Đế Tĩnh là điều ta đã cân nhắc kỹ càng rồi. Có điều các ngươi không nên nản chí, các ngươi đều có thiên phú khá tốt mới có thể đứng ở nơi đây. Thế giới bên ngoài rất lớn, thế lực cường đại hơn học viện Đế Tĩnh thì nhiều không kể xiết, tất cả các ngươi sẽ có một bầu trời cao rộng hơn.

Tần Văn Thiên bình tĩnh nghe những lời mà Đế Nghĩa nói, trong lòng không rõ cảm giác ra sao. Mạc Thương, Nhược Hoan và Phàm Nhạc đều ở bên cạnh hắn.

- Lão sư, người như vậy là đã biết rồi sao?

Tần Văn Thiên thì thảo, thờ dài nói.

- Viện trưởng Đế Nghĩa vì muốn bảo vệ học viên mà thôi. Nếu cứ kéo dài như thế thì gặp chuyện không may sẽ là những học viên này. Bọn họ sẽ đổ máu bỏ mình, hơn nữa hôm nay viện trưởng không giết người của Cửu Huyền cung mà chỉ chấn nhiếp đối phương, nhưng đây cũng đã định ra kết cục rồi.

Mạc Thương thờ dài một tiếng, Đế Nghĩa giết mấy vị cường giả của Cửu Huyền cung, không cần Tiêu Lam ra mặt Cửu Huyền cung cũng có rất nhiều cách có thể ám toán học viên của học viện Đế Tĩnh.

Mà lý do tha cho Tiêu Lam là bởi Đế Nghĩa biết rằng một khi Tiêu Lam chết thì cho dù học viện Đế Tĩnh đã giải tán đi chăng nữa, Tiêu thị nhất mạch của Cửu Huyền cung cũng sẽ bắt được những người đã giải tán kia.

Tiêu Lam không chết, có lời uy hiếp của ông ở đó thì Cửu Huyền cung cũng sẽ không làm quá căng.

Hành vi của Đế Nghĩa hiển nhiên là đã được suy nghĩ thấu đáo. Kỳ thực Đế Nghĩa còn có những lo lắng khác nữa, bởi vì bí mật của Đế Thương. Đế Nghĩa biết hôm nay có rất nhiều ánh mắt dồn vào nơi này nên trong tình hình như vậy thì giải tán học viện Đế Tĩnh là một hành động bất đắc dĩ.

Đương nhiên, sở dĩ hôm nay Đế Nghĩa đứng ở đây, lại còn đưa ra quyết định như vậy đều là vì Tần Văn Thiên. Hắn đã kết thúc sứ mệnh tồn tại của học viện Đế Tĩnh.

- Tất cả các ngươi đều sẽ có tương lai tốt đẹp hơn. Các đệ tử, hãy bảo trọng.

Đế Nghĩa nở nụ cười, rồi ông lập tức bước đi, đi về phía ngọn núi sau học viện Đế Tĩnh, để lại mọi người trong học viện Đế Tĩnh vẫn đang thất thần đứng đó.

Tần Văn Thiên thấy Đế Nghĩa đi xa dần, hít sâu một hơi, trong ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh, nói:

- Ta thật không cam lòng để học viện Đế Tĩnh biến mất như vậy.

.....

Phía ngoài hoàng thành nước Sở, Tiêu Lam cười yêu thú ở trên không, hắn thật sự chuẩn bị rời khỏi nơi này. Hắn không còn mặt mũi nào để ở lại vùng đất ô nhục này nữa.

Trong lòng Tiêu Lam cũng không cam lòng dừ dội. Bên cạnh hắn còn có mấy vị cường giả hộ vệ, bọn họ đều không dám mở miệng, sợ làm Tiêu Lam tức giận.

- Ai?

Đúng lúc này, một hộ vệ tái mặt, nhưng lời của hắn vừa dứt thì có một đạo thân ảnh đáng sợ xẹt qua, "vèo" một tiếng rất nhẹ, đầu của hắn đã rớt xuống ngay lập tức.

Trong nháy mắt, mấy tên hộ vệ khác điên cuồng phóng thích khí tức nhưng chỉ không ngừng nghe thấy âm thanh vèo vèo, từng tên hộ vệ lần lượt ngã

xuống.

Cơ thể của Tiêu Lam khẽ run lên, nhìn bóng hình trước mắt, mặt tái xanh lại:

- Ngươi muốn làm gì?

- Giết chết ngươi.

Người nọ bình tĩnh mở miệng. Trong mắt Tiêu Lam xuất hiện vẻ tuyệt vọng, nháy mắt hắn đã xoay người chạy trốn. Bây giờ hắn chỉ có một suy nghĩ rằng phải trốn, cho dù hắn biết rõ hắn căn bản không trốn thoát được khỏi bàn tay của đối phương.

Quả nhiên có một bàn tay lớn đè xuống, trong mắt Tiêu Lam là nỗi tuyệt vọng và sợ hãi. Cơ thể hắn lập tức bị bóp nát, đầu rơi xuống dưới đất.

Trước khi chết Tiêu Lam chỉ nghĩ ở trong đầu rằng e là không ai biết được hắn đã chết trong tay kẻ nào. Tiêu Lam hận hận điều này!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Sinh tử hàm

Tin tức học viện Đế Tinh giải tán nhanh chóng được truyền đi khắp hoàng thành, trong phút chốc đã tạo nên một cơn sóng dữ dội.

Một học viện tồn tại sừng sững cùng với nước Sở ba ngàn năm ròng, vậy mà ngày hôm nay lại giải tán. Điều này khiến cho rất nhiều người cảm thấy hui quạnh, thậm chí dãi dãi cho học viện Đế Tinh.

Tất cả mọi người đều hiểu, việc giải tán học viện Đế Tinh e là một sự lựa chọn bất đắc dĩ. Hoàng thất điên cuồng chèn ép, lại có Cửu Huyền cung chống lưng. Viện trưởng Đế Nghĩa của học viện Đế Tinh đã giết chết mấy vị cường giả của Cửu Huyền cung với dáng vẻ hiên ngang sợ rằng sẽ chọc giận Cửu Huyền cung. Cho nên học viện Đế Tinh không thể không giải tán.

Lúc này, biết bao nhiêu người đang từ biệt nhau trong học viện Đế Tinh. Tất cả đều mang theo nỗi đau thương mất mát.

Tần Văn Thiên đứng ở trên lầu các, nhìn bóng dáng những người đang chào từ biệt nhau ở phía xa, trong lòng không rõ cảm giác ra sao.

- Thế nào? Đau lòng hả?

Nhược Hoan bước đến bên cạnh Tần Văn Thiên, dõi mắt nhìn về phương xa khẽ mỉm cười, dường như còn chất chứa cả vẻ bất đắc dĩ ở trong đó.

- Nhược Hoan tỷ, ngươi có dự định gì chưa?

Tần Văn Thiên quay đầu lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia, cố rặn ra một nụ cười.

- Thì cứ đi thôi. Ta dự định đến thành Thanh Châu. Nghe nói Cửu Huyền cung lợi hại đến cỡ nào.

Nhược Hoan mỉm cười nói tiếp:

- Còn ngươi thì sao? Có dự định gì chưa? Hay là cùng đi với ta một chuyến?

- Không được rồi. Ta còn có chút chuyện chưa làm xong.

Tần Văn Thiên thấp giọng nói. Nhược Hoan đánh giá Tần Văn Thiên, thấy ánh mắt của Tần Văn Thiên trong veo nhưng lại có vài phần thâm thúy, không nhìn ra được hắn đang nghĩ gì trong lòng. Tên tiểu tử này đúng là đã trưởng thành rồi.

Chỉ thấy Nhược Hoan tiến lên phía trước, dang tay ra ôm lấy Tần Văn Thiên khiến cho Tần Văn Thiên sững người. Hắn thấy một đôi mắt xinh đẹp gần trong gang tấc, khuôn ngực đầy đặn ép chặt vào ngực hắn khiến cho mặt hắn nóng hết cả lên.

- Tiểu gia hỏa, ngươi còn biết xấu hổ nữa cơ à.

Nhược Hoan cười khanh khách rồi đôi môi gợi cảm của cô lập tức hôn lên trán của Tần Văn Thiên một cái.

- Tỷ, ngươi không biết rằng ngươi rất có sức quyến rũ sao.

Tần Văn Thiên cười khổ nói.

Nhược Hoan lại cười khanh khách, sau đó đứng tách ra, nói:

- Tiểu gia hỏa, tỷ tỷ ta nhìn ngươi trưởng thành đấy nhé. Sau này nhất định phải trở thành một đấng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất nghe chưa.
- Ta nhớ rồi.

Tần Vãn Thiên gật đầu thật mạnh. Tình trạng học viện Đế Tinh giải tán như này hẳn vĩnh viễn không muốn gặp một lần nào nữa.

- Được rồi. Hai người các con không cần phải thăm thiết đến thế. Vãn Thiên, Nhậm lão đang đợi người đó.

Mạc Thương đi đến sau lưng hai người, khẽ mỉm cười nói.

- Lão sư, đây là ta muốn gây dựng mối quan hệ tốt đẹp với Tần sư đệ, bằng không sau này tên gia hỏa này lại chẳng nhận vị sư tỷ ta thì sao.

Nhược Hoan cười nói.

- Chỉ có con là lắm chuyện tình quái.

Mạc Thương trừng Nhược Hoan một cái nhưng trong lòng hẳn lại rất vui vẻ. Sau khi Đại Sơn chết, Tần Vãn Thiên và Nhược Hoan là hai người trong số những người có quan hệ tốt với hắn. Ngoài ra còn có Dư Phi, Phàm Nhạc nữa. Hy vọng mấy tên gia hỏa này đều có thể sống thật tốt.

Chỉ là, mấy người Diệp Vô Khuyết, Vũ Trọng, Vương Đằng đều chưa chết. Trong lòng Mạc Thương hẳn vẫn không cam lòng.

Mối thù của Đại Sơn vẫn còn chưa báo được.

Tần Vãn Thiên theo Nhậm Thiên Hành đi về phía hành cung trong núi để gặp Đế Nghĩa.

Đế Nghĩa mỉm cười ra hiệu với Tần Vãn Thiên, nói:

- Ngồi xuống đi.

Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu, ngồi xuống đối diện với Đế Nghĩa. Hắn nhìn sang Nhậm Thiên Hành một cái, thấy Nhậm Thiên Hành rời đi. Trên đỉnh núi có thể quan sát được cả học viện Đế Tinh này giờ chỉ còn lại hai người Đế Nghĩa và Tần Vãn Thiên.

- Ta đã báo các lão sư của học viện sao chép lại rất nhiều công pháp thần thông của Thiên Tinh các, sau đó chia cho các đệ tử. Chỗ này còn mấy quyền thần thông gốc cả đây, ta để lại cho người đệ sau này tu hành. Về công pháp thì ta sẽ không cho người, người phải tự mình đi tìm một công pháp thích hợp với bản thân người.

Đế Nghĩa rút ra mấy bộ thần thông đưa cho Tần Vãn Thiên. Ánh mắt của ông nhìn Tần Vãn Thiên vô cùng hiền lành.

- Cảm ơn viện trưởng.

Tần Vãn Thiên không khách khí mà trực tiếp nhận lấy. Hắn quả thực còn chưa kịp lên tầng thứ sáu của Thiên Tinh các để tu hành thần thông Địa giai thượng phẩm nữa.

- Bây giờ người có mấy Nguyên Phủ?

Đế Nghĩa nhìn Tần Vãn Thiên, trong ánh mắt lóe lên một tia hy vọng.

Sắc mặt Tần Vãn Thiên khựng lại, hiện lên một đạo quang kỳ lạ. Hắn lập tức hiểu được thì ra Đế Nghĩa cũng biết rồi.

- Ba Nguyên Phủ.

Tần Vãn Thiên đáp lời. Đế Nghĩa lập tức hít sâu một hơi, vỗ mạnh lên vai Tần Vãn Thiên một cái, nói:

- Tốt, tốt lắm! Vậy là Thương Vương có người kế nghiệp rồi.
- Tiền bối, ngài vẫn luôn thủ hộ ở học viện Đế Tinh sao?

Tần Vãn Thiên tò mò hỏi.

- Ừ.

Đế Nghĩa khẽ gật đầu rồi lại nói tiếp với Tần Vãn Thiên:

- Chắc người cũng biết Thương Vương cung rồi chứ. Năm đó, sau khi Thương Vương chết đi, Thương Vương cung bị thế lực bên ngoài xâm chiếm, chúng muốn có được tất cả những gì thuộc về Thương Vương. Nhất mạch Thương Vương đành phải ẩn nhẫn, đồng thời bí mật mang mấy đứa trẻ sơ sinh ra ngoài. Đến nay đã qua hàng ngàn năm rồi, thế lực bên ngoài xâm chiếm kia cũng đã trở thành đại diện của Thương Vương cung, còn Thương Vương

chính thống lại bị áp chế sít sao.

- Có điều vẫn may năm đó tổ tiên có tính toán trước, sau khi mấy đứa trẻ sơ sinh đó trưởng thành vẫn luôn kéo dài nhất mạch, trở thành nhất mạch "ẩn" của Thương Vương cung. Trước đây mọi người không ai biết, cho đến vài năm trước mới dần dần lộ diện. Cũng là vì xung đột giữa Cửu Huyền cung và học viện Đế Tinh do Lạc Thiên Nhai tạo nên.

- Ý của tiền bối là người lúc trước ra tay chính là nhất mạch "ẩn" của Thương Vương cung sao?

Tần Vãn Thiên có chút kinh ngạc.

- Đúng thế. Lúc đó ta vẫn đang bảo vệ Thiên Tinh các, chỉ cần một ngày truyền thừa của Thương Vương không bị người ta lấy được thì ta cũng không muốn để lộ. Nhưng sau này dường như cũng bị nhất mạch ngoại lai của Thương Vương cung biết được, có điều may là bọn chúng cũng không biết được gì nhiều.

Đế Nghĩa cười nói:

- Kỳ thực mấy năm nay nhất mạch "ẩn" của Thương Vương cung vẫn luôn có người tu hành trong học viện Đế Tinh, giống như ta vậy, chỉ là không có ai biết mà thôi. Nhưng bọn họ đều không thể thông qua khảo nghiệm, cuối cùng truyền thừa lại rơi vào trong tay người.

Tần Vãn Thiên lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Giờ hắn mới biết được những việc này.

Đế Nghĩa rút ra một tấm lệnh bài. Trên lệnh bài có khắc một chữ "Thương". Hắn đưa lệnh bài cho Tần Vãn Thiên rồi nói:

- Lệnh bài này tuy là ta quản lý nhưng ta lại không có quyền sử dụng nó. Hôm nay cuối cùng cũng có người kế thừa rồi.

Đế Nghĩa vừa nói vừa nắm lấy tay Tần Vãn Thiên. Ngón tay hắn vừa xẹt qua thì chỉ trong tích tắc đầu ngón tay của Tần Vãn Thiên có một giọt máu nhỏ xuống. Đế Nghĩa đặt tấm lệnh bài ở đó, giọt máu nhỏ xuống trên tấm lệnh bài. Trong chớp mắt, một tầng hào quang lấp lánh, Tần Vãn Thiên lập tức kinh ngạc phát hiện ra trên tấm lệnh bài xuất hiện một tấm bản đồ.

- Từ nay về sau nó chính là của ngươi rồi. Địa điểm được đánh dấu trên tấm bản đồ này là nơi đóng quân của nhất mạch "ẩn" của Thương Vương. Ta hy vọng ngươi có thể mang bọn họ trở lại Thương Vương cung một lần nữa, trở thành Thương Vương cung chính thống, không e sợ bất cứ thế lực ngấp nghé nào ở chín thành châu.

Đế Nghĩa trình trọng giao lệnh bài cho Tần Vãn Thiên. Trong lòng Tần Vãn Thiên dậy lên những gợn sóng dữ dội.

- Thế lực này mạnh cỡ nào?

Tần Vãn Thiên hỏi.

Đế Nghĩa cười nói:

- Ta làm sao mà biết rõ được. Nhưng chí ít thì nhất định là phải mạnh hơn Tiêu thị nhất mạch của Cửu Huyền cung nhiều. Chỉ là ngươi cần phải ghi nhớ rằng nhất mạch "ẩn" của Thương Vương phải an phận. Lúc trước có quá nhiều thế lực tham dự vào việc giết Thương Vương, đa phần bọn chúng đều là thế lực cấp bá chủ của chín châu thành. Bọn chúng không muốn nhìn Thương Vương cung quật khởi lần nữa đâu.

- Dạ.

Tần Vãn Thiên nghiêm túc ghi nhớ.

- Còn có điểm này, ngươi cũng không phải là hậu duệ chính thống. Nếu như muốn nắm giữ hoàn toàn thế lực này trong tay thì đúng là gánh nặng đường xa đấy.

Đế Nghĩa vỗ lên vai Tần Vãn Thiên mấy cái, điều này khiến cho Tần Vãn Thiên hơi có chút kinh ngạc. Đúng vậy, với thế lực bây giờ của hắn mà muốn khiến cho những nhân vật Thiên Cung cảnh nghe theo hiệu lệnh của hắn thì đúng là không dễ dàng gì.

- Có điều ngươi có thể yên tâm đó là cho dù ngươi không thể khống chế được bọn họ thì ít nhất bọn họ tuyệt đối cũng sẽ không đối phó ngươi. Bọn họ sẽ chỉ biết đợi chờ ngươi trưởng thành, đợi đến khi ngươi được sự công nhận của bọn họ mới thôi.

- Ta sẽ cố gắng.

Tần Vãn Thiên cười lớn dẫn con sóng dậy trong lòng. Gặp chuyện như thế này thì dù là ai cũng không cách nào giữ được bình tĩnh.

Nhất mạch "ẩn" của Thương Vương cung sẽ bị hắn nắm giữ trong tay. Đương nhiên, vì lẽ đó mà hắn cũng phải gánh vác sứ mệnh phục hưng Thương Vương cung.

- Nghe nói ngươi và nha đầu Mạc Khuynh Thành yêu nhau à. Nha đầu này có thiên tài phi phàm trong lĩnh vực đan dược lĩnh thảo, chỉ là vẫn không cách nào phát triển được ở nước Sở mà thôi. Có muốn ta làm mối trước khi rời khỏi đây không?

Đế Nghĩa vừa cười vừa nói khiến cho Tần Văn Thiên thấy xấu hổ.

- Còn sớm mà.

Tần Văn Thiên cười nói.

- Ha ha. Cũng đúng. Vậy thì ta sẽ không tham gia vào chuyện giữa hai người trẻ tuổi các ngươi nữa.

Đế Nghĩa lại cười một cái rồi lại nhìn về phía một bóng dáng xinh đẹp ở phía không xa. Cô đứng ở đó nhưng lại không ai hay biết. Điều này khiến cho Đế Nghĩa không cần cần dặn Tần Văn Thiên phải chú ý an toàn nữa bởi hắn biết rằng Thanh Mị tiên tử đã làm tốt điều đó rồi.

Thật ra Tần Văn Thiên cũng kỳ quái. Hắn đương nhiên đã phát hiện ra nữ tử xinh đẹp tuyệt trần kia xuất hiện ở bên cạnh mình nhưng đối phương lại không nói với hắn một câu nào khiến cho hắn cũng không biết phải nói gì.

.....

Học viện Đế Tinh giải tán, hoàng thất nước Sở mừng thầm. Tuy bị Đế Nghĩa làm cho khiếp sợ nhưng từ nay về sau học viện Đế Tinh không còn nữa, hoàng thất cũng ít đi một thế lực áp chế trên đầu bọn chúng ba ngàn năm nên đương nhiên cũng cảm thấy thoải mái.

Hơn nữa mấy ngày gần đây, bởi vì Tần Văn Thiên mà học viện Đế Tinh đã đứng ở thế đối lập với hoàng thất.

Mọi người trong học viện Đế Tinh lần lượt rời đi, hoàng thất cũng không nhúng tay vào. Bọn chúng đang mừng rỡ nhìn cục diện như thế này.

Có điều cũng tại ngày hôm nay, ngoài cửa Diệp gia, một phần thế lực của hoàng thất lại được dán một tờ giấy sinh tử, khiêu chiến Diệp Vô Khuyết của Diệp gia. Trận chiến sinh tử, địa điểm là ở Sở Vương đài - nơi tổ chức Quân Lâm yến. Mà người khiêu chiến lại chính là Tần Văn Thiên.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp hoàng thành. Sự xuất hiện của Đế Nghĩa khiến cho hắn thu hút được rất nhiều sự chú ý, tựa như có người đã quên mất rằng nhân vật đứng đầu Quân Lâm yến đã bước vào cảnh giới Nguyên Phủ. Hơn nữa với tư thái cực kỳ bá đạo, hắn cũng giết chết Tư Không Minh Nguyệt.

Hôm nay, người tỏa sáng nhất trên Quân Lâm yến đã vượt cấp khiêu chiến với Diệp Vô Khuyết - người đã đột phá tầng thứ hai Nguyên Phủ cảnh. Tin tức như thế này không khỏi khiến người ta cảm thấy hứng thú.

Sau khi Tần Văn Thiên bước vào Nguyên Phủ thì rốt cuộc đã mạnh tới mức nào?

Bốn chữ "quyết đấu sinh tử" đã khiến cho mọi người ở hoàng thành nước Sở cảm giác được sự tự tin dữ dội của Tần Văn Thiên.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc. Sau đó hoàng thành lại truyền ra một tin rằng hai nhân vật thiên tài của học viện Hoàng Gia sau khi họp nhất là Vương Đăng và Vũ Trọng cũng nhận được chiến giấy sinh tử, mà người khiêu chiến cũng là Tần Văn Thiên.

Ba người Diệp Vô Khuyết, Vũ Trọng, Vương Đăng đều ở Nguyên Phủ cảnh tầng hai. Lúc trước bọn họ đã đến học viện Đế Tinh khiêu chiến năm vị cường giả Nguyên Phủ cùng với Tiêu Lam. Ba người bọn họ đều chiến thắng đối thủ của mình. Lúc đó đối thủ của bọn họ lần lượt là Thu Mặc, Đỗ Nhất Dao mình chủ Tu La mình, Lăng Hoa mình chủ Thanh Vân mình.

Sau khi Quân Lâm yến kết thúc thì Sở Vương đài lần này lại thu hút được sự chú ý của toàn hoàng thành.

Người thiếu niên bất khuất đó có thể tiếp tục tỏa sáng như lúc ở trên Quân Lâm yến hay không? Liệu hắn có tiếp tục vượt qua được những cường giả có vàng hào quang thiên tài kia không?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Vương đăng chết

Sở Vương đài hôm nay mở cửa cho tất cả mọi người trong hoàng thành. Trên khán đài tụ tập tất cả mọi người ở hoàng thành. Bọn họ đương nhiên biết rằng tại sao Sở Vương đài lại mở ra.

Tần Văn Thiên đã gửi giấy sinh tử tới ba vị cường giả Nguyên Phủ cảnh tầng hai, mấy người Diệp Vô Khuyết có thể từ chối hay sao?

Nếu Diệp Vô Khuyết từ chối thì từ nay về sau tất cả những hào quang trên người hắn đều bị rút đi hết cả.

Hắn là Diệp Vô Khuyết, là nhân vật hậu bối nổi bật nhất Diệp gia, là hy vọng của Diệp gia trong tương lai. Hắn là Nguyên Phủ cảnh tầng hai nên đương nhiên phải chiến đấu rồi.

Tần Vãn Thiên đã đến từ sớm, còn sớm hơn cả người của Diệp gia. Hắn ngồi ở một chỗ trên chiến đài, im lặng nhắm chặt hai mắt. Đường như hắn không hề biết rằng quyết định mà hắn đưa ra đã thu hút biết bao ánh mắt.

Mạc Thương, Nhược Hoan, Phàm Nhạc cũng đã đến. Trận chiến như thế này làm sao mà vắng mặt bọn họ được.

Thậm chí cả Sở Thiên Kiêu cũng đến. Hắn ngồi trên Thanh Ngọc long ý nhìn bóng hình đó. Hắn muốn xem xem Tần Vãn Thiên làm sao chiến thắng được Diệp Vô Khuyết, Vũ Trọng và cả Vương Đăng.

Bạch Thanh Tùng và Bạch Thu Tuyết cũng đã đến. Bạch Thu Tuyết nhìn Tần Vãn Thiên, trong lòng không rõ có cảm giác gì. Nếu như không phải là cô ta đã đích thân trải qua thì có năm mơ cô ta cũng sẽ không ngờ ngày hôm nay Tần Vãn Thiên lại khiêu chiến Diệp Vô Khuyết.

Liệu hắn có thể thắng không?

Không biết tại sao mà trong lòng Bạch Thu Tuyết lúc này lại thật sự tin rằng Tần Vãn Thiên có thể sẽ thắng được Diệp Vô Khuyết.

- Hừ! Học viện Đế Tinh tốn bao nhiêu tinh lực để bảo vệ hắn, vậy mà hôm nay hắn lại tạo ra trận chiến sinh tử này. Nếu như hắn chết thì đúng là làm trò hề cho thiên hạ.

Dưới chiến đài, sắc mặt Thu Mạc vô cùng lạnh lùng, mắt nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên nói.

Ngày trước hắn đã từng có xích mích với Tần Vãn Thiên nhưng bây giờ thấy Tần Vãn Thiên ngày một trở nên mạnh mẽ hơn thì trong lòng cũng rồi rắm.

Nhược Hoan cười khê, nhìn Thu Mạc nói:

- Đúng vậy. Ngày trước Thu Mạc nguoi đã mở miệng mỉa mai Tần sư đệ. Lúc đó nguoi đã ở Nguyên Phủ cảnh, Tần sư đệ vẫn là Luân Mạch cảnh, thế nhưng bây giờ e là Tần sư đệ chỉ cần vỗ một cái cũng có thể đập chết nguoi rồi.

Thần sắc Thu Mạc cứng đờ, mặt tái mét. Hắn vẫn là Nguyên Phủ cảnh tăng một nhưng Tần Vãn Thiên thì đã giết chết được Tư Không Minh Nguyệt Nguyên Phủ cảnh tăng một chỉ bằng một chiêu. Hắn chỉ có thể hừ lạnh lùng một tiếng, trong lòng có phần đổ kị.

Vào lúc này có mấy đạo thân ảnh bước tới từ trong không trung, chính là Diệp Vô Khuyết, Vũ Trọng và Vương Đăng.

Diệp Vô Khuyết toàn thân mặc bạch y, vẫn tuấn tú như thế. Trên người Vũ Trọng có một cổ khí chất yêu dị mạnh mẽ. Còn Vương Đăng lại toát lên vẻ bá đạo sắc bén.

Ba người bọn họ đứng trên không trung quan sát Tần Vãn Thiên bằng ánh mắt lạnh lùng. Bọn họ vốn là những nhân vật thiên tài Nguyên Phủ cảnh tăng hai, nhưng hôm nay lại bị một người Nguyên Phủ cảnh tăng một như Tần Vãn Thiên khiêu chiến thì chẳng phải là chuyện mất mặt hay sao.

- Nguoi có chắc là lỡ như nguoi chết trong trận quyết đấu sinh tử hôm nay thì không ai truy cứu chứ?

Vương Đăng dán mắt lên người Tần Vãn Thiên, lạnh lùng phun ra một câu.

Người mà Vương Đăng muốn ám chỉ đến đương nhiên là Đế Nghĩa. Nếu như Tần Vãn Thiên chết rồi mà Đế Nghĩa báo thù thì ở nước Sở có ai ngăn được cơ chứ.

- Nếu như hắn chết thì tuyệt đối sẽ không có ai truy cứu. Nếu như là thế lực của các nguoi dám cả gan nhúng tay vào trận quyết đấu này thì tự gánh lấy hậu quả.

Nhậm Thiên Hành đứng dưới chiến đài mở miệng nói, bắn ánh mắt lạnh lẽo về phía ba người trong không trung. Nếu Tần Vãn Thiên đã gửi giấy sinh tử đi thì hắn tin tưởng Tần Vãn Thiên tuyệt đối.

- Được. Ở đây có ba người, nguoi muốn chết thế nào?

Vương Đăng vẫn bá đạo như cũ, giọng nói lạnh lẽo như băng.

Tần Vãn Thiên đứng là ngồng cuồng. Thực lực Nguyên Phủ cảnh tăng hai cũng không phải chỉ là hư danh đâu.

Tần Vãn Thiên bình tĩnh mở mắt ra rồi đứng dậy. Trong ánh mắt của hắn thậm chí còn không có chút e dè nào.

Hắn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn ba bóng hình trong không trung. Đường như hắn vốn dĩ không để đối phương vào trong mắt. Thái độ coi thường, lạnh nhạt như thế khiến cho Vương Đăng vô cùng tức giận, ào ào đánh xuống chỗ Tần Vãn Thiên.

Nguyên lực bên trong Nguyên Phủ trong người Tần Vãn Thiên sôi sục lên, huyết mạch trong người hắn bắt đầu cuộn trào. Từng đợt phù văn huyết sắc diên cuồng sục sôi. Khí chất của Tần Vãn Thiên đang lộ xác.

Mái tóc dài màu đen bay lên, đôi mắt hắn trở nên yêu dị, thân hình tựa như càng thêm cao to, con nguoi yêu mị đẹp đẽ thậm chí còn nổi lên tia máu.

- Tất cả các người cùng lên đi.

Giọng của Tần Vãn Thiên vẫn rất bình tĩnh nhưng khi rót vào trong tai mọi người lại như một tiếng sấm rền vang, rung động đến nỗi tất cả bọn họ đều phải trợn tròn hai mắt.

Bọn họ có nghe nhầm không vậy?

Bất kỳ một người nào trong ba người Diệp Vô Khuyết, Vương Đăng hay Vũ Trọng cũng đều là người Nguyên Phủ cảnh tầng hai. Nay Tần Vãn Thiên lại muốn tất cả bọn họ cùng lên sao?

Điều này khiến cho một vài người vốn có lòng tin với Tần Vãn Thiên cảm thấy Tần Vãn Thiên quá cuồng vọng rồi. Đây quả thực là một sự cuồng vọng ngu xuẩn.

- Thật không biết trời cao đất dày là gì.

Ánh mắt Thu Mặc lạnh lùng, Tần Vãn Thiên đây là đang muốn tự tìm đường chết đấy sao?

Mặc Thương nhìn thân ảnh của Tần Vãn Thiên, không biết tại sao nhưng hắn cảm thấy mất mình cay cay.

Ba người Diệp Vô Khuyết, Vũ Trọng và Vương Đăng đều là thủ phạm gây ra cái chết của Đại Sơn. Tần Vãn Thiên không chọn cách ghênh chiến từng người trong bọn họ, bởi vì nếu như hắn giết chết một trong số ba người đó thì hai người còn lại ắt hẳn sẽ không ứng chiến nữa.

Còn vì sao Tần Vãn Thiên lại trực tiếp đề cả ba đối thủ cùng lên thì trong lòng Mặc Thương hắn biết rõ nên hắn tuyệt đối tin vào Tần Vãn Thiên.

Nếu hắn đã mở miệng như thế thì nhất định có thể làm được.

Đây là ấn tượng mà từ trước đến giờ Tần Vãn Thiên vẫn luôn dành cho hắn. Lần trước lúc khảo hạch ở thành Thiên Ung cũng vậy, trên chiến đài của Quân Lâm yển cũng thế. Lúc hắn muốn vị trí thứ nhất thì không có gì có thể ngăn cản bước tiến của hắn.

Ngày hôm nay cũng thế.

Nhược Hoan và Phàm Nhạc cũng có cảm giác như vậy. Họ có một sự tín nhiệm tuyệt đối với Tần Vãn Thiên. Người thiếu niên đó bất tri bất giác đã khiến cho những người bạn của hắn sinh ra cảm giác tín nhiệm mù quáng đối với hắn. Sự tín nhiệm không có lý do lại là một cảm giác chân thật ở trong lòng.

Diệp Vô Khuyết, Vương Đăng, Vũ Trọng đều sửng người. Mặc dù Diệp Vô Khuyết vẫn luôn lãnh đạm nhưng lúc này lại cười phá lên, cười Tần Vãn Thiên ngu muội.

- Sự ngu xuẩn của người sẽ phải trả giá bằng chính sinh mạng của người.

Diệp Vô Khuyết mĩa mai Tần Vãn Thiên, sau đó quay sang hai người còn lại nói:

- Nếu hắn đã muốn chết như thế thì chúng ta hãy thành toàn cho hắn đi vậy.

Cả ba người cùng lúc bộc phát ra chín Tinh Hồn, tinh quang chói mắt, nguyên lực tinh thần sáng chói khiến cho mọi người cảm thấy lóa mắt.

- Giết!

Giọng trầm thấp của Diệp Vô Khuyết vang lên, sát ý bạo ngược điên cuồng đè áp xuống phía dưới. Cả ba người cùng xoay người lại, áp về phía Tần Vãn Thiên. Trong phút chốc, một con lốc sát phạt vô hình đè bẹp về phía Tần Vãn Thiên.

Đòn công kích của Diệp Vô Khuyết giống như một thanh kiếm, kiếm quang nhiều màu sáng chói xuyên thấu tất cả.

Đòn công kích của Vũ Trọng giống như yêu như ma, điên cuồng vô biên. Toàn thân hắn giống như yêu thú, đè bẹp tất cả đối thủ.

Đòn công kích của Vương Đăng lại giống như một chiếc chiến xa sát phạt, nghiền nát bất kỳ ai cản trở hắn.

Gió lốc như hội tụ vào một chỗ, điểm đến của nó chính là Tần Vãn Thiên. Trong lòng mọi người vô cùng kích động, bọn họ như thể nhìn ra được Tần Vãn Thiên sẽ tan thành từng mảnh trong con lốc đáng sợ đang gầm thét đó.

- Uyển!

Chân Tần Vãn Thiên đạp lên trên chiến đài, một cỗ khí tức cuộn cuộn ngập trời phát ra từ trên người hắn. Trong một thoáng con lốc yêu khí và huyết quang quấn lấy nhau, dường như phủ thêm cho hắn một vàng sáng. Mái tóc đen dài của hắn thẳng tắp như kiếm.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu lên, trong ánh mắt phát ra yêu mạng huyết sắc khiến người ta sợ hãi, làm cho ba người trên không trung cảm thấy áp lực, nhưng lực lượng sát phạt vẫn không dừng lại, bọn họ muốn Tần Vãn Thiên phải chết.

- Hãy!

Một tiếng hét lớn phát ra từ miệng Tần Vãn Thiên, dường như muốn xé toạc cả trời đất. Hai tay hắn cùng lúc cũng vung ra, mọi người chỉ cảm thấy lúc này Tần Vãn Thiên giống như một vị cô yêu. Hai bàn tay đó khiến cho mọi người đều cảm nhận được lực lượng vô địch ẩn bên trong.

Thức cuối cùng của Thiên Thủ ấn - Đại Thiên Thủ ấn bộc phát ra trong nháy mắt. Chương ấn cực lớn cuồng bạo vô tận giữa trời đất. Mà lúc này lực công kích của cả ba người kia cũng cùng giáng xuống. Đòn tấn công của bọn họ va chạm vào nhau.

Con lốc đáng sợ lại hóa thành trận gió mạnh tấp vào mặt mọi người đau rát. Mà không gian giao chiến của bọn họ phát ra âm thanh nổ tung điên cuồng. Hai tay Tần Vãn Thiên giờ lên trời, bước chân lại đạp lên mặt đất một lần nữa, cơ thể hắn bay thẳng lên bầu trời lao về phía ba tên cường giả kia.

- Giết!

Một tiếng gầm đầy điên cuồng. Kiếm quang vô tận phun ra từ miệng Tần Vãn Thiên, hai tay cũng run lên cùng lúc rồi lại tung ra chương ấn ngập trời. Mỗi một đạo chương ấn đều ẩn chứa nguyên lực tinh thần vô cùng mạnh mẽ.

Cảnh tượng Tần Vãn Thiên hất văng ba người kia lên không trung tạo thành kích thích thị giác cực mạnh đối với người xem. Bọn họ sinh ra một loại ảo giác tựa như Tần Vãn Thiên mới là người có cảnh giới cao, cảm giác hắn mang đến cho người khác chính là sức mạnh vô cùng vô tận cực kỳ mạnh mẽ kia.

- Vương Đăng, chết đi!

Âm thanh ầm ầm xuyên thẳng vào màng nhĩ mọi người. Tần Vãn Thiên giờ tay lên trời, công kích phát ra chỉ là Cầm Long thủ trong công pháp Nhân cấp thượng phẩm Hằng Long quyền tâm thường kia, nhưng Cầm Long thủ đánh ra từ trong tay hắn lại giống như một vị vua muốn bắt yêu long thật sự, thủ chương huyết sắc kia giống như hóa thành long trảo vô cùng đáng sợ, chụp thẳng tới chỗ Vương Đăng.

Thần sắc Diệp Vô Khuyết, Vũ Trọng và Vương Đăng đều rất khó coi. Bọn họ đều gầm lên một tiếng, Nguyên Phủ sôi sục lên, nguyên lực tinh thần phát ra. Dù loại thần thông đáng sợ lại xuất ra một lần nữa, đánh về phía Tần Vãn Thiên.

Tay trái của Tần Vãn Thiên hất một cái, một đỉnh núi huyết sắc khổng lồ gào thét xông thẳng về phía Diệp Vô Khuyết và Vũ Trọng. Lạc Sơn chương trong tay hắn càng lúc càng hoàn mỹ, đặc biệt là hắn ngưng tụ Thiên Chuy tinh nguyên thành sơn chi thần nguyên rồi bộc phát ra. Nó giống như một đỉnh núi thực sự tung ra từ trong tay hắn.

Đòn tấn công điên cuồng của Diệp Vô Khuyết và Vũ Trọng phá vỡ sự cản trở của ngọn núi kia. Nhưng ở một bàn tay khác của Tần Vãn Thiên lại chụp lấy Vương Đăng.

- Cút!

Vương Đăng gầm lên một tiếng. Tinh Hồn chi ảnh bùng xuống, lực công kích mà hai tay hắn tung ra giống như muôn ngựa rong ruổi, nhưng lại thấy lòng bàn tay kia của Tần Vãn Thiên có kiếm quang huyết sắc đáng sợ xé toạc tất cả. Tất cả lực công kích đều vỡ nát rồi rơi xuống. Cầm Long thủ chấn động trong hư không. Vương Đăng lùi về phía sau nhưng cánh tay kia tựa như thật sự là cánh tay yêu quái, trong phút chốc đã vươn dài ra, móng vuốt sắc nhọn đã găm chặt vào đầu hắn.

- Không!

Sắc mặt Vương Đăng tái mét. Hắn lại nhìn vào ánh mắt của Tần Vãn Thiên một lần nữa, giống như đang thấy một vị yêu vương quân lâm thiên hạ.

- Chết đi!

Âm thanh trong trẻo vang lên. Cầm Long thủ bóp nát đầu Vương Đăng, một trận máu tanh chấn động lòng người bắn ra, khiến bao nhiêu người đều thất thần.

Đây thực sự chỉ là lực công kích do người ở Nguyên Phủ cảnh tầng một đánh ra sao?

Lúc này không biết có bao nhiêu người ở Nguyên Phủ cảnh tầng hai run rẩy trong lòng đây? Nếu đặt bọn họ vào vị trí của Vương Đăng thì một trảo này cũng có thể lấy mạng của bọn họ.

Đúng là mạnh quá. Lúc bọn họ nhìn thân ảnh của Tần Vãn Thiên một lần nữa thì đã không còn giống như nhìn một người thiếu niên nữa.

Người thiếu niên trước đây đã thực sự có tư cách khinh thường tất cả những thiên tài nước Sở, bước vào thời đại thuộc về hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Chuyện cũ hãy để gió cuốn đi

Diệp Vô Khuyết, Vũ Trọng và Tần Vãn Thiên tách nhau ra, khi bọn họ nhìn thấy Vương Đăng chết thì nỗi sợ hãi trong lòng mạnh mẽ trở dậy.

Ba người vây quanh Tần Vãn Thiên, mới bắt đầu giao chiến không bao lâu thì Vương Đăng đã chết.

Bọn họ lại nhìn ánh mắt của Tần Vãn Thiên, vẻ mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, hơn nữa thần sắc còn khó coi đến cực điểm.

Thậm chí nhìn về phía Diệp gia, rất nhiều người đã đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hư vô, hiển nhiên tình cảnh này đã làm cho tất cả mọi người ở đây chấn động mạnh mẽ, ai nấy đều không tin vào mắt mình.

Tần Vãn Thiên làm sao lại có thể trở nên mạnh mẽ như vậy, nếu đã như vậy, Diệp Vô Khuyết chẳng phải là...

Chỉ thấy ánh mắt Tần Vãn Thiên chuyển qua, lướt về phía Diệp Vô Khuyết cùng với Vũ Trọng đang đứng, hai người liếc mắt nhìn nhau đều lộ ra vẻ hung dữ, tàn ác.

- Grừ...ư

Một đạo yêu khí đang điên cuồng sôi trào, Vũ Trọng cùng ba con thú Tinh Hồn đều gầm gừ rống lên, cả người hấn như một vị cô yêu từ trên không lao thẳng về phía Tần Vãn Thiên âm âm mà đánh tới, còn trên không trung có có hàng ngàn con thú đang phi nhanh đến, dường như tất cả các con yêu thú đều lao về phía Tần Vãn Thiên mà vô khiến người ta cực kỳ sợ hãi, hoang mang.

Cánh tay của Tần Vãn Thiên dường như đang được bao phủ bởi một bộ giáp yêu, trông mắt của hắn càng trở nên yêu dị, hôm nay hắn đã tu luyện đến Yêu Thần biến, cảnh giới thứ hai của Yêu Lâm cảnh, hơn nữa với sức mạnh của huyết mạch thì lại càng giống một vị yêu vương đáng sợ.

Hàng Long quyền phần nộ đến mức muốn giết người ngay tức khắc gầm rống lên từng hồi, trên hư không hình như có yêu long đang gào thét cực kỳ điên cuồng, cùng với hàng ngàn hàng vạn con yêu thú kia đang cuồng dại đâm đầu vào nhau.

Mà chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, phía sau cánh chim lông lánh của Diệp Vô Khuyết xẹt qua một đường cong rực rỡ hoa mỹ, chỉ thấy hai tay hắn không biết từ đâu xuất hiện hai thanh kiếm đầy màu sắc, lao nhanh về phía yết hầu của Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên chưa từng chú ý đến Diệp Vô Khuyết mà lúc này khi tay trái hắn vừa nhấc lên, kiếm khí giận dữ, chỉ thấy Tần Vãn Thiên dùng một ngón tay, trong phút chốc hàng ngàn hàng vạn lợi kiếm hóa thành những tia sáng chết chóc nhắm về phía Diệp Vô Khuyết.

Nét mặt Diệp Vô Khuyết biến đổi, trong nháy mắt thay đổi chiêu thức, mà chỉ trong một giây ngắn ngủi, bàn tay phải Tần Vãn Thiên lại có thể rung liên tục mấy lần, lấy sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ cứng rắn đánh bại sự công kích của Vũ Trọng, vài tia sáng đỏ ngòm xuyên thẳng qua đầu của Vũ Trọng, ngay sau đó mọi người lập tức nhìn thấy đôi mắt vô thần của Vũ Trọng, thân thể không tự chủ bay về phía hư không.

Tần Vãn Thiên một lần nữa nhìn về phía Diệp Vô Khuyết, Diệp Vô Khuyết lúc này vẻ mặt có chút mất tự nhiên, hắn xoay cánh chim lấp lánh, rộng mở rồi bay thật nhanh rời khỏi nơi đây, mới vừa giao đấu nhưng hắn đã sáng tỏ rõ ràng hắn không có khả năng chiến thắng Tần Vãn Thiên. Vào thời khắc sinh tử, ai còn có thể để ý đến thể diện, tính mạng mới là thứ quan trọng nhất.

Chỉ thấy sau lưng Tần Vãn Thiên mọc chi chít lông vũ, ở trong hư không xẹt qua, giống như là một đôi cánh thật sự, Cầm Long thủ đi phía trước một bước nhưng thân thể Diệp Vô Khuyết lại không cách nào tiến đi về phía trước.

Hướng mà Diệp Vô Khuyết chạy trốn chính là hướng là người của Diệp gia đang đứng, thời khắc này, người của Diệp gia nhìn vào đôi mắt của Diệp Vô Khuyết, trong mắt hắn hiện ra tia cầu cứu mãnh liệt, còn có sự hoảng hốt.

- Không...

Người của Diệp gia sắc mặt khó coi đến mức tận cùng, bọn họ không thể nào chấp nhận được cái kết cục như vậy.

Chỉ thấy Cầm Long thủ nâng thân thể Diệp Vô Khuyết trên không trung, Tần Vãn Thiên mặt hướng về đoàn người Diệp gia, vẻ mặt trước sau như một bình tĩnh đến lạ thường.

- Đây chính là Diệp gia các ngươi, vẫn luôn lấy thiên tài làm kiêu ngạo, lúc ta còn chưa bước vào con đường tu hành, vầng sáng của hắn cũng đã vang dội đến Thiên Ung thành, áp bức người Tần phủ, cũng từng dè ếp ta.

Tần Vãn Thiên nhìn đám người Diệp gia, cũng nhìn về phía Bạch Thanh Tùng mà nói:

- Bây giờ chỉ mới qua hơn một năm

Tần Vãn Thiên tựa như đang làm bầm lâu bàu nhưng giọng nói bình tĩnh của hắn đối với mọi người là một sự chấn động cực lớn.

Đúng vậy, lúc này mới hơn một năm ngắn ngủi, Tần Vãn Thiên hắn đã đánh bại được Diệp Vô Khuyết.

Bạch Thanh Tùng nhìn Diệp Vô Khuyết với ánh mắt cầu cứu, chỉ cảm thấy không thể tin được, hết thấy những điều này đều là thật.

- Thả hấn ra đi.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến, người đang nói chính là người lạnh lùng thâm trầm ngồi trên ghế rồng, Sở Thiên Kiêu.

Hắn vẫn bình tĩnh như vậy, không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì nhưng lúc hắn thốt ra bốn chữ này, vẫn lộ ra vẻ mười phần uy hiếp.

Diệp Vô Khuyết bắt được một tia hi vọng, còn trong mắt người của Diệp gia cũng xuất hiện thêm một tia sáng.

Đúng vậy, chỉ cần Sở Thiên Kiêu mở miệng, một trong những người có uy quyền nhất ở nước Sở lên tiếng, như vậy thì còn có hi vọng.

Tần Vãn Thiên không quay đầu lại, hắn vẫn nhìn về phía trước, sau đó chỉ nghe thấy một âm thanh răng rắc truyền đến, trong phút chốc, những tia sáng trong mắt của những người của Diệp gia lúc này bỗng đã hóa thành tro tàn, bọn họ kinh ngạc, sợ hãi.

Thiếu niên tuấn mĩ kia, chậm rãi buông lỏng ra tay, thân thể Diệp Vô Khuyết từ trên không rơi xuống, cho dù một câu nói cũng không thêm mở miệng, Tần Vãn Thiên liền dùng hành động hủy đi tia hi vọng cuối cùng của bọn họ.

Sở Thiên Kiêu như không tin vào mắt mình, ánh mắt hung ác của hắn trở nên sững sờ. Tuy rằng đã nghĩ đến Tần Vãn Thiên có thể sẽ cự tuyệt nhưng không ngờ đến Tần Vãn Thiên lại quả quyết như thế, lúc hắn thay Diệp Vô Khuyết cầu tình, gã kia lại dám gạt bỏ đi, không thêm đoái hoài.

Dường như là hắn muốn gia tộc Diệp Vô Khuyết phải vị tiêu diệt.

Tần Vãn Thiên, không thể ngờ là ngay trước mặt Sở Vương lại có thể hung hăng tát cho hắn một bạt tai.

- Thả hấn?

Tần Vãn Thiên châm chọc cười:

- Đại Sơn chẳng qua chỉ là một học viên nhỏ bé của Học viện Đế Tinh, hắn đã đắc tội với ai, người có từng nghĩ tới sẽ giết hắn hay tha cho hắn? Những học viên của học viện Đế Tinh, các người có từng nghĩ tới là sẽ tha cho bọn họ? Lúc Diệp gia ở Thiên Ung thành vây quét Tần phủ, biết bao nhiêu mạng người tử vong, vậy các người có từng nghĩ qua sẽ tha cho bọn họ?

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nói, hắn thậm chí còn không liếc nhìn Sở Thiên Kiêu một cái.

Trên đài, xung quanh Sở Vương vô cùng an tĩnh, không có người nói chuyện, bọn họ dường như có thể cảm nhận được trong lòng của Tần Vãn Thiên có một tia lửa giận đang dần thiêu đốt, bằng không, hắn cũng sẽ không hung hăng đánh giết ba người Diệp Vô Khuyết như vậy.

- Sở Thiên Kiêu, nếu ngươi có cơ hội giết ta, ta nghĩ trong lòng ngươi vốn dĩ nghĩ cũng sẽ không thêm nghĩ đến chữ “tha” này chứ?

Tần Vãn Thiên hồ hững hờ.

Sở Thiên Kiêu không trả lời nhưng đúng như Tần Vãn Thiên nói, nếu như có cơ hội giết Tần Vãn Thiên, hắn chắc chắn sẽ không có một chút nương tay nào cả.

- Ta cũng giống vậy.

Tần Vãn Thiên an tĩnh mở miệng, làm cho ánh mắt của mọi người đột nhiên có chút ngưng đọng, “ta cũng giống vậy”, bốn chữ đơn giản nhưng lại càng làm cho Tần Vãn Thiên quyết tâm hơn.

Tần Vãn Thiên vừa nhìn về phía Bạch Thanh Tùng, lúc này Bạch Thanh Tùng đang run lên sợ hãi.

Cách đây không lâu, Diệp gia đến Thiên Ung thành tiết lộ với Bạch Thanh Tùng chuyện của Diệp Vô Khuyết và bày tỏ nguyện vọng kết thông gia với Bạch Thu Tuyết. Khi đó Bạch Thanh Tùng trở nên hưng phấn và kích động, hắn nhìn thấy được Bạch gia sẽ quật khởi, thấy được hi vọng, không chút do dự một cước đá bay Tần Vãn Thiên, rồi cũng phản bội Tần phủ.

Bây giờ, Diệp Vô Khuyết lại chết bởi một cước đá của hắn, loại cảm giác này giống như là đang ở trong mộng, không có người có thể cảm nhận được tâm tình của Bạch Thanh Tùng lúc này.

Hối hận không? Hắn không biết, hối hận thì có thể thế nào? Hắn lúc này dường như đã già nua đi rất nhiều, hắn có chút đố kỵ, ghen ghét với Tần Xuyên, có được một nghĩa tử xuất sắc như vậy còn hai nữ nhi của hắn thì sao. Người được cho là thiên tài Bạch Thu Tuyết đã từ từ bị lãng quên, còn tiểu nữ nhi đã từng không được hắn xem trọng dù đã kết nối được với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư, ngưng tụ ra được Tinh Hồn nhưng lại khinh thường hắn lấy oán báo ân, ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn, bây giờ đã bật vô âm tín.

Còn hắn trải qua đã kích lần này, rồi lại chứng kiến Tần Vãn Thiên cường thế quật khởi như vậy, loại cảm giác này ai có thể hiểu được chứ.

- Tần Vãn Thiên.

Lúc này, Bạch Thu Tuyết lên tiếng, chỉ thấy nàng cười nhìn Tần Vãn Thiên, như thể đỡ bỏ được tảng đá đang đè nặng trái tim hắn.

- Ta biết Bạch gia có lỗi với ngươi, ta cũng có lỗi với ngươi, có đôi khi ta cũng hối hận với sự lựa chọn ban đầu của bản thân. Dù sao cũng là ngươi một tay giúp đỡ, chỉ bảo ta trở thành thiên tài được mọi người chú ý, nhưng giờ đây chỉ nhận lại được sự phản bội. Sau này Bạch gia càng làm ra những hành động không thể tha thứ được, tham gia đối phó Tần phủ. Ta biết, ta không có tư cách cầu xin ngươi tha thứ nhưng ta vẫn phải nói.

Bạch Thu Tuyết lúc này tháo xuống hết tất cả, bình tĩnh nói:

- Bất kể ngươi muốn xử trí ta như thế nào, thậm chí còn có thể giết ta, ta đều cam tâm tình nguyện chấp nhận. Đây là do ta tự tìm đến nhưng cầu xin ngươi tha cho phụ thân của ta. Người đã già rồi, ta không còn là thiên tài được người ta ngưỡng mộ chú ý nữa, muộn muộn ta Bạch Tinh lại vì ngươi mà bỏ đi, người vì vậy mà cũng già đi rất nhiều.

- Ngươi biết không, Bạch Tinh, so với ta nàng lợi hại hơn rất nhiều, viên Tinh Hồn đầu tiên của nàng đã kết nối được với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư. Ngày đó nàng khóc lóc nói với phụ thân đã để lộ ra Tinh Hồn của nàng nhưng bởi vì Vãn Thiên ca ca ngươi mà nàng đã đoạn tuyệt quan hệ với cha ta, rời khỏi nhà, đến giờ một chút tin tức cũng không có. Ngươi nên biết nàng ý lại vào ngươi nhiều như thế nào, vì vậy, ta không có tư cách cầu xin ngươi, nhưng ta thỉnh cầu ngươi nể mặt Bạch Tinh, tha cha ta ra. Hơn nữa sau này nếu biết được chính tay Vãn Thiên ca ca yêu dấu của nàng đã giết chết phụ thân nàng, nàng nên đối mặt với ngươi như thế nào đây?

Mọi người nghe được những lời nói chân thành của Bạch Thu Tuyết đều có chút xúc động. Vậy là những lời đồn đại lúc trước là thật, Bạch Thu Tuyết có thể trở thành thiên tài chói mắt như vậy là do Tần Vãn Thiên ban cho, còn Bạch gia thì đã phản bội lại Tần Vãn Thiên.

Tiểu nữ của Bạch gia Bạch Tinh vậy mà lại kết nối được với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư, chuyện này cũng có chút kinh khủng rồi.

Trong lòng Tần Vãn Thiên cũng hơi run rẩy, trong đầu hiện ra thân ảnh một thiếu nữ, hẳn còn nhớ rõ lúc trước thiếu nữ này đưa chủy thủ cho hắn, để hắn bắt làm con tin mà chạy khỏi Bạch gia, khi đó thì ra Tinh nha đầu đã tuyệt vọng thương tâm như vậy.

"Vãn Thiên ca ca." Giọng của thiếu nữ giòn giã quanh quẩn trong đầu, Tần Vãn Thiên hít sâu một cái, hôm nay hẳn vốn định giết chết Bạch Thanh Tùng nhưng khi nghe đến những lời nói của Bạch Thu Tuyết, hắn lại dao động.

Giết chết Bạch Thanh Tùng thì sau này hắn làm sao có thể đối mặt với nha đầu Tinh Nhi đây.

Tần Vãn Thiên vừa nhìn về phía Bạch Thu Tuyết, nàng ta vẫn mỉm cười nhưng trong nụ cười đã có lách tách những giọt nước mắt, trong đầu của nàng, làm sao không thể không nhớ lại chuyện cũ được chứ, nhưng mà tất cả mọi thứ đều tan theo mây gió, chỉ để lại những vết thương đầy người.

- Bạch Thanh Tùng, ngươi hãy tự phế tu vi để làm một người bình thường đi.

Tần Vãn Thiên rốt cục cũng chịu mở miệng, cuối cùng cũng không còn ý định giết chết Bạch Thanh Tùng nữa.

Sắc mặt Bạch Thanh Tùng cứng lại nhưng sau đó lập tức gật đầu, chỉ thấy hắn giơ bàn tay lên hướng về chính mình đánh một chưởng, mạch tạng trong cơ thể vỡ vụn, miệng phun đầy máu tươi, trong tích tắc, dường như lại già đi thêm mười mấy tuổi, mọc ra thêm vài sợi tóc bạc.

- Phụ thân.

Bạch Thu Tuyết đỡ Bạch Thanh Tùng, ngẩng đầu, vừa nhìn về phía Tần Vãn Thiên.

Nhưng mà nàng lại chỉ thấy Tần Vãn Thiên chậm rãi xoay người, dạo bước rời đi, rốt cuộc cũng không biết làm sao đối với nàng..

Bạch Thu Tuyết ngồi dưới đất, thất thanh khóc ò lên, kinh ngạc nhìn thân ảnh kia đi xa.

Được giải thoát rồi nhưng vì sao vẫn thương tâm như vậy, nhìn tấm lưng kia, Bạch Thu Tuyết cảm giác như đã trải qua một kiếp luân hồi, Tần Vãn Thiên không may mắn có ý định làm gì nàng, nhưng tìm nàng vì sao bị thương như vậy.

Tần Vãn Thiên đi rồi, câu chuyện cũ đau thương vẫn luôn âm ỉ trong lòng hắn, giờ đây hãy để nó cuốn theo gió bay đi, chỉ có nha đầu Tinh Nhi ngây thơ kia, vẫn âm ỉ lưu lại trong ký ức của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Sự thay đổi của tiểu hồn đản

Danh tiếng của Tần Vãn Thiên lại lần nữa vang vọng đến Sở đô, sau khi trở thành người đầu tiên bước vào Nguyên Phủ cảnh thì liên tục gạt bỏ Diệp Vô Khuyết, Vũ Trọng và Vương Đăng.

Ba nhân vật hiển hách, liên tiếp viết nên những câu chuyện truyền kỳ, khiến cho vô số người ở nước Sở bàn chuyện hăng say.

Địa vị của Tần Vãn Thiên ở nước Sở cũng trở nên vô cùng nhạy cảm, được vô số người bình thường kính ngưỡng tôn làm thiếu niên thiên tài, rồi còn bị những người quyền quý, nhân sĩ của hoàng thất, Diệp gia... căm thù đến tận xương tủy, nhưng bởi vì Đế Nghĩa vẫn còn tồn tại thế nên không có người nào dám động vào hắn. Người của Diệp gia mặc dù nhìn Diệp Vô Khuyết chết ngay trước mắt cũng không dám xuất thủ vì Diệp Vô Khuyết cùng Tần Vãn Thiên đã nói trước, đây là một cuộc chiến sinh tử.

Nếu Tần Vãn Thiên tử trận, Đế Nghĩa tuyệt đối sẽ không báo thù, thế nên khi Diệp Vô Khuyết tử trận, đoàn người của Diệp gia làm sao dám động thủ?

.....

Bên ngoài hoàng thành, gần sát một cái trấn nhỏ của Hắc Âm Sâm Lâm, những nhà mạo hiểm đang bận rộn không ngừng, vội vàng lo lắng đi tới đi lui, chợt có lúc nhân hạ nói chuyện trên trời dưới đất, là lúc bọn hắn thả lỏng nhất.

Đây là giây phút hiếm hoi để thả lỏng, vì một khi đã bước chân vào bên trong Hắc Âm Sâm Lâm để thám hiểm thì cho dù có là bằng hữu thân thiết nhất cũng có thể bán đứng mình.

- Các ngươi hôm qua không nhìn thấy tên tiểu tử Tần Vãn Thiên kia, con bà nó thật sự rất lợi hại nha, gần gũi gần gũi một phát Vương Đẳng liền bị đánh giết, thật đáng sợ.

Một đại hạo hán mặt mày hơn hờ cười cùng cô gái bên cạnh nói.

- Hắn nhìn cũng chỉ hơn 17 tuổi thôi, thật sự là lợi hại như ngươi nói vậy sao?

Nữ tử có chút không tin, mấy người bên cạnh cũng đều tiến tới góp lời, nói:

- Ngưu ca, ngươi không cần khoa trương như vậy đâu.

- Khoa trương?

Ngưu ca nhìn chằm chằm vào mắt tên kia nói:

- Các ngươi không tận mắt xem, không biết là tên thiếu niên kia xuất sắc như thế nào đâu. Ta nói đã là khá khiêm tốn rồi đó, nói chung, hắn chỉ cần thổi một hơi thì chúng ta liền có thể bay đi tám ngàn dặm. Sau khi Diệp Vô Khuyết đánh thắng Thu Mặc được xếp thứ 4 trong Kinh Thành Thập Tú, kết quả thì sao? Một quyền đã bị rút dài, con bà nó, thiên tài rầm rộ gì chứ.

- Ngưu ca, ngươi kể tỉ mỉ lại trận đấu cho chúng ta nghe đi, đáng đáp tên Tần Vãn Thiên kia ra sao, có phải là đầu rất lớn rồi tay chân thì rất tráng kiện không.

Đôi mắt phượng của một mỹ nữ có chút tò mò hỏi.

- Đúng, hai tay hắn so với ta còn có phần thô hơn, hai chân thì như móng bò, sức lực lớn vô cùng.

Ngưu ca nhếch miệng cười nói.

- Khục.. khục...

Bên cạnh, một trận họ khan truyền đến, ánh mắt Ngưu ca cùng mấy người khác nhìn qua, lập tức bọn họ thấy được một thiếu niên khoảng chừng mười bảy xuân xanh bắt đầu cười khò, ở trong ngực của thiếu niên còn có một chó con lông trắng như tuyết vô cùng dễ thương.

Tần Vãn Thiên buồn bực trong lòng, nghe dân chúng ồn ào, thật đúng là càng ồn thì càng mơ hồ, nhưng cái người tên gọi là Ngưu ca này lại thổi phồng hình tượng hắn thành ra như vậy. Hình tượng tốt đẹp của hắn hoàn toàn bị hủy diệt trong tay tên thổi thia này rồi.

- Thế nào, tiểu tử kia ngươi không tin sao, tuổi tác của hắn so với ngươi cũng không chênh lệch lắm, nhưng nhìn bộ dạng yếu đuối này của ngươi, có lẽ còn chưa đủ để hắn ban cho một quyền.

Ngưu ca tiếp tục khoác lác với Tần Vãn Thiên.

- Tin, ta tin.

Tần Vãn Thiên gật đầu liên tục nói, lập tức bước nhanh về phía trước, bước vào bên trong Hắc Âm Sâm Lâm, hắn gãi gãi đầu, nhìn chó con ở trong ngực nói:

- Tiểu Hồn Đan, ta thật xấu như vậy sao?

Giọng nói phiêu đảng của Tần Vãn Thiên đến tai bọn người Ngưu ca khiến bước chân của bọn họ cứng đờ, sững sờ đứng ở nơi đó, sau đó lập tức nhìn phía trước, chỉ thấy thân ảnh thiếu niên từ từ mờ dần, trong nháy mắt đã biến mất.

Ngưu ca và mấy người bên cạnh đều hít sâu một cái, sau đó ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía Ngưu ca.

- Vậy khẳng định là tên lừa đảo, Tần Vãn Thiên là nhân vật tầm cỡ như thế nào chứ, sẽ tuần tú như thiếu niên kia sao, các người tin sao?

Ngưu ca cười ngây ngô nhưng cảm giác giọng của mình hình như không đủ tự tin cho lắm, lại lặp lại một lần nữa khẳng định:

- Đúng, nhất định là tên lừa đảo, giả mạo Tần Vãn Thiên.

.....

Tần Vãn Thiên bây giờ đã ở cảnh giới Nguyên Phủ cảnh, ngay trong Hắc Âm Sâm Lâm này có gặp phải nguy hiểm thì xác suất cũng sẽ nhỏ đi rất nhiều. Tuy rằng cũng sẽ gặp một chút phiền toái nhưng hắn vẫn muốn đi tới chỗ hắn muốn tìm.

Trên thảo nguyên trống trải có một sườn núi, Tần Vãn Thiên đứng ở trên đó nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Chuyện cũ rõ ràng đã ngay trước mắt nhưng vẫn không thấy được Cửu Phong.

Ngày trước, chính tại nơi này, ở trong mộng gặp được một người trung niên mặc thanh sam, mơ phải một giấc mơ xuân thu đại mộng, cùng lúc chiếm được Giang Sơn Đồ Lục. Hơn nữa bức đồ họa này Tần Vãn Thiên càng xem càng biết là thâm ảo, dù hắn mỗi ngày quan sát vẫn không thể cảm nhận hết được nhưng nó có thể giúp hắn có thể lĩnh ngộ sâu hơn vài phần đối với võ đạo.

Hắn cũng thỉnh thoảng sẽ phỏng đoán, trong Mộng cảnh người đàn ông trung niên đó có khả năng đoạt được Thiên Địa Tọa Hóa rốt cuộc là cường giả cảnh giới gì, có lẽ sẽ không dưới Đế Thương đâu nhỉ.

Bây giờ Tần Vãn Thiên trở lại chốn cũ, đương nhiên sẽ quyết tâm giải quyết xong một tâm nguyện.

Trước đây lúc hắn sắp chết đã được Hắc Phượng Điều mang đến nơi này, từ trong mộng mà khởi tử hồi sinh. Lúc hắn gần rồi đi đã từng đồng ý, nếu có một ngày có thể thuần thực vận dụng sức mạnh huyết thống, sẽ tặng Hắc Phượng Điều ba giọt máu, hôm nay, hắn tới là để thực hiện lời hứa lúc trước.

Bọn họ ước định địa điểm, chính là ở chỗ này.

Xa xa có thân ảnh của một con yêu thú xuất hiện nhưng không tới gần mà là chạy về phía xa kia, phát ra tiếng gào trầm thấp, dường như là đang kêu gọi vua của nó.

Quả nhiên không bao lâu, trên bầu trời có một cỗ kinh phong gào thét, phía xa xa một thân ảnh khổng lồ nhanh chóng bước tới gần, trong nháy mắt đã đến chỗ sườn núi, đó chính là Hắc Phượng Điều.

Hắc Phượng Điều đáp xuống, đứng trước mặt Tần Vãn Thiên, ánh mắt lúc nào cũng hung bạo này giờ đây hình như có một chút kinh ngạc.

Mặc dù ngày trước Tần Vãn Thiên cùng nó đã có ước định nhưng kì thực nó vẫn không ôm hy vọng quá lớn, nhân loại cực kỳ coi trọng lợi ích, tuy có thể nói là yêu thú rất hung tàn, oán khí cực nặng nhưng nếu bàn về giáo hoạt, nhân loại so với yêu thú thì tuyệt đối sẽ giáo hoạt hơn ngàn lần. Làm một con yêu thú có trí tuệ cao, Hắc Phượng Điều đối với những loại người này đã gặp rất nhiều rồi.

Bởi vậy, đối với việc Tần Vãn Thiên vì ước định mà đến đây, Hắc Phượng Điều thật sự có chút bất ngờ.

- Tiền bối.

Chỉ thấy Tần Vãn Thiên hướng về phía Hắc Phượng Điều khẽ gật đầu, lập tức ngón trỏ tay trái xẹt qua tay phải, kiếm mang lóe lên, máu tươi trào ra, thể nội huyết mạch của Tần Vãn Thiên cuộn cuộn, lập tức một đám huyết sắc phù văn chảy ra từ phía trên ngón tay, một giọt máu tươi này dường như ẩn chứa sức mạnh cực kỳ kinh khủng.

Hắc Phượng Điều há miệng, lập tức Tần Vãn Thiên đưa tay ra, ba giọt máu tươi liên tục bắn ra, rơi vào trong miệng Hắc Phượng Điều, Hắc Phượng Điều nuốt tất cả xuống, lập tức trong cơ thể nó bắt đầu có một cỗ lực lượng kỳ dị đang cuộn trào. Mặc dù Tần Vãn Thiên chỉ đứng bên cạnh nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được.

Điều này làm cho Tần Vãn Thiên vô cùng kinh ngạc, sức mạnh huyết mạch của hắn liệu tốt như vậy sao?

- Ặng Ặng...

Trên mặt đất, chó con ngửa đầu nhìn Tần Vãn Thiên, đôi mắt nhỏ linh động quyền rũ mê người, một bộ dạng có thể nói là cực kỳ đáng yêu.

- Người cũng muốn sao?

Tần Vãn Thiên lộ ra vẻ kì dị, giọng nói rơi xuống cái đầu nhỏ đã thấy Tiểu Hồn Đan này không ngừng gật đầu, nhất thời Tần Vãn Thiên đảo cặp mắt trắng dã, huyết mạch của hắn lẽ nào có sức hấp kỳ lạ đối với yêu thú như vậy hay sao?

- Há miệng ra.

Tần Vãn Thiên bất đắc dĩ nói, chó con mắt sáng rực lên, rất phối hợp há cái miệng nhỏ ra.

Tần Văn Thiên lần nữa điều động huyết sắc phù văn trào đến ngón tay, sau đó lập tức ngồi xổm người xuống, nhỏ một giọt tinh huyết rơi vào trong miệng của Tiểu Hồn Đan, chỉ thấy Tiểu Hồn Đan mắt nhắm lại, sau đó dưới cái nhìn soi mói của Tần Văn Thiên, thân thể của nó dần dần trở nên lớn hơn, thể nội, huyết sắc lấp lánh, huyết dịch trong cơ thể của Tiểu Hồn Đan này dường như cũng sôi trào.

- Sức mạnh của huyết mạch?

Thần sắc Tần Văn Thiên cứng đờ, lẽ nào tinh huyết của hắn lại kích thích huyết mạch bên trong cơ thể của Tiểu Hồn Đan sao?

Màu máu cùng màu vàng kim lấp lánh lên khiến Tần Văn Thiên tròn mắt há hốc mồm soi mói nhìn, hắn thấy thân thể Tiểu Hồn Đan lần thứ hai thay đổi lớn hơn không ít, kích cỡ hình thể đã tương đương với một con yêu lang thành niên. Điều đáng ngạc nhiên hơn chính là bộ lông trắng như tuyết của nó giờ lại hiện lên màu vàng kim óng ánh, màu lông vàng kim trên trán của nó càng hiện ra rõ ràng hơn, tạo thành một đường cong, tứ chi lại như phủ thêm một tầng áo giáp vàng kim, đó là lân giáp, kim sắc lân giáp.

- Ngươi là loại yêu thú gì?

Tần Văn Thiên không còn gì để nói nhưng với chỉ số thông minh cao đến quá đáng của tiểu súc sinh này, đi theo hắn một thời gian ngắn là có thể nghe hiểu ngôn ngữ nhân loại.

Hắc Phượng Điều đột nhiên phát ra một tiếng gào lớn, dường như muốn phá vỡ bầu trời. Đám yêu thú chung quanh đều cả kinh nhìn về vị vua đang điên cuồng gầm thét lên của bọn chúng.

Tần Văn Thiên lúc này mới lại chú ý đến Hắc Phượng Điều, chỉ thấy ngay lúc này trên người Hắc Phượng Điều có một cỗ huyết sắc hào quang ngút trời. Dường như thân thể của nó bao phủ một tầng vàng sáng, hơi thở của nó khiến Tần Văn Thiên cảm giác được sự đáng sợ.

Nhưng mà lúc này Hắc Phượng Điều lại nghiêm túc nhìn chăm chú vào Tiểu Hồn Đan, dường như nhìn thấy điều gì đó rất ngạc nhiên.

Lúc này, đôi mắt Tiểu Hồn Đan rộng mở, trong hai con ngươi hiện lên một vàng kim sắc làm người ta sợ hãi hoang mang.

- Phốc!

Tiểu Hồn Đan há miệng phun ra từng một luồng kim sắc rực rỡ, thấy kim sắc kia từ từ hội tụ thành một hoa văn, thân thể Hắc Phượng Điều hơi hơi run rẩy, dường như thấy được chuyện không thể tin vào mắt.

Còn ánh mắt của Tiểu Hồn Đan thì nhìn chăm chăm vào ngón tay của Tần Văn Thiên, lộ ra tia hy vọng.

- Ngươi muốn ta nhỏ máu tươi lên hoa văn kia sao?

Tần Văn Thiên nhìn Tiểu Hồn Đan hỏi.

Tiểu Hồn Đan liên tục gật đầu, Tần Văn Thiên nở nụ cười, lập tức nhỏ một giọt máu tươi lên trên hoa văn kia. Trong phút chốc, máu tươi theo hình dáng hoa văn kia không ngừng lưu động, rất nhanh đã cùng hoa văn hòa làm một thể, hoa văn hóa thành một vệt sáng, bay thẳng vào đầu Tiểu Hồn Đan.

- Y y nha nha!

Trong đầu Tần Văn Thiên đột ngột vang lên một luồng thanh âm làm cho hắn cũng ngẩn người, lại thấy Tiểu Hồn Đan một lần nữa biến trở về hình dạng chó con lông trắng tuyết, đôi mắt không khỏi lóe sáng:

- Nhóc kia, là thanh âm của ngươi sao?

- Y y a y a!

Thanh âm lần thứ hai vang lên nhưng Tần Văn Thiên chẳng hiểu sao lại thấy buồn bực, nhìn bộ đáng đáng yêu của nó, bế nó lên, vỗ cái đầu nhỏ của nó nói:

- Xem ra vẫn là một đứa bé thôi mà, chỉ có thể nghe hiểu lời nói nhưng sẽ không nói được, cái gì mà "y y nha nha", hoàn toàn nghe không hiểu gì cả.

Tuy rằng nói như thế nhưng trong lòng Tần Văn Thiên vẫn có chút chấn động, hoa văn kia vừa mới thấy bay vào đầu Tiểu Hồn Đan, vậy mà sau đó lại có thể truyền thanh âm của Tiểu Hồn Đan vào trong đầu hắn ngay lập tức, đây là một chuyện rất lạ đời.

Hắc Phượng Điều nhìn thấy Tần Văn Thiên vỗ đầu của Tiểu Hồn Đan như là đối đãi với sủng vật, lại ôm nó vào trong ngực, đầu của nó lúc này rụt vào một cái, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Sau đó, Hắc Phượng Điều lại xoay người nằm ở đó, quay đầu lại nhìn Tần Văn Thiên.

- Hà?

Tần Văn Thiên ánh mắt lộ ra một tia kì quái, lập tức hắn nhấc chân lên, bước lên lưng của Hắc Phượng Điều, trong giây lát, cuồng phong gào thét, thân ảnh Hắc Phượng Điều bay lên trời, tiếp tục gào thét bay về phía Hắc Ám Sâm Lâm phía trước.

Phía dưới, vạn thú chạy vọt lên, giẫm đạp lên khắp nơi, phát ra âm thanh đáng sợ ầm ầm nổ vang, toàn bộ đều đi theo thân ảnh của Hắc Phượng Điều.

Tiếp tục đi sâu vào trong rừng, Tần Văn Thiên chấn động khi phát hiện ra có mấy luồng hơi thở vô cùng mạnh mẽ của yêu thú, tương tự như của Hắc Phượng Điều, hướng về phía nào đó phi tới. Trong rừng rậm, yêu thú hội tụ thành đàn, giống như là truyền thuyết đáng sợ kia của nước Sở, vương triều đại thú.

Nhưng đây cũng không phải là đi đến hoàng thành của nước Sở mà là đi hướng ngược lại, tới khu vực trung tâm của Hắc Âm Sâm Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Một cơn phong ba chấn động

Khi Tần Văn Thiên thật sự đi sâu vào Hắc Âm Sâm Lâm mới biết cánh rừng này thần bí, đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng ban đầu của hắn.

Hắc Âm Sâm Lâm bao quanh hoàng thành nước Sở. Nó so với lịch sử của đất nước này còn lâu đời hơn rất nhiều. Không ai biết nó đã tồn tại được bao lâu, nước Sở cũng chưa từng thăm dò hết tất cả bí mật bên trong đó.

Có lẽ đã từng có người đi vào nơi sâu nhất trong rừng nhưng những nhân vật như vậy sẽ không bao giờ dừng chân tại nước Sở. Vì thế ở nước Sở hầu như không ai biết sâu bên trong Hắc Âm Sâm Lâm có gì.

Tần Văn Thiên đứng ở trên lưng Hắc Phượng Điều thấy vạn yêu lao nhanh, xuyên qua những không gian kì dị, những đường hầm cổ xưa. Trước mắt Tần Văn Thiên hiện ra cảnh tượng khiến người ta rung động. Đó là vô tận những đỉnh núi nhọn tiếp giáp nhau, tựa như vách ngăn thiên nhiên đã che khuất bầu trời.

Vạn yêu nối tiếp nhau như con thoi bước vào trong đó, ánh mặt trời trở nên yếu ớt, phía trước không còn là rừng rậm mà là một bình nguyên rộng lớn.

Cuối cùng thì tốc độ của Hắc Phượng Điều cũng chậm lại, độ cao hạ xuống bay lượn ở tầng trời thấp, còn những yêu thú bên dưới cũng di chuyển chậm lại, từ từ đi về trước, thậm chí có không ít yêu thú bò lổm ngổm trên đất để tiến về trước, tư thế của những yêu thú kia làm Tần Văn Thiên thật sự rung động.

Những yêu thú này làm hắn sinh ra ảo tưởng về việc đi hành hương.

Mười triệu yêu thú cuồng bạo tập trung tại nơi này, tư thái thành kính giống như là đi châu bái vạn thần của vạn yêu, vạn yêu đứng đầu.

Vào thời khắc này, đôi mắt Tần Văn Thiên bắn ra những ánh nhìn bén nhọn. Chỉ thấy phía trước xuất hiện hai pho tượng lớn vô cùng. Hai pho tượng đó điêu khắc một cự nhân khổng lồ cao trăm mét đứng bên cạnh một con yêu thú đáng sợ.

"Yêu thú Hắc Âm Sâm Lâm bạo động thật ra là đang đi châu thánh ư?" Trong lòng Tần Văn Thiên chấn động. Hắn cách hai pho tượng càng ngày càng gần, Hắc Phượng Điều cũng biểu lộ ra sự sùng kính, quỳ rạp trên mặt đất, tựa hồ là đang quỳ lạy vua của chúng.

Yêu thú thông linh, có trí khôn, bọn chúng tuy tàn bạo hơn so với loài người nhưng khi đối mặt với vua của vạn yêu càng tỏ ra trung thành, từ cảnh vạn yêu triều hội này có thể nhìn thấy một hai phần.

Đột nhiên Tần Văn Thiên cảm thấy cả người lạnh lẽo, sau đó hắn thấy mấy con yêu thú cường đại mang theo ánh nhìn lạnh như băng hướng về phía hắn cùng với Tiểu Hồn Đan trong ngực.

Tần Văn Thiên sửng sốt, xem ra những yêu thú này thấy mình và Tiểu Hồn Đan không thành kính quỳ lạy nên sinh ra bất mãn. Từng luồng yêu khí đáng sợ cuộn cuộn bao phủ lấy Hắc Phượng Điều rồi phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, tựa hồ đang cùng Hắc Phượng Điều tiến hành trao đổi.

Tiểu Hồn Đan tựa hồ phát hiện bọn chúng có ác ý, chỉ thấy nó từ trong ngực Tần Văn Thiên nhảy xuống, cơ thể hóa thành một con yêu thú hung ác, trên trán phát ra những tia sáng long lanh. Màu vàng chói lọi tựa như khoác trên mình chiếc chiến y bằng vàng, lộ ra sự cao quý.

- Hú... u... u...

Tiểu Hồn Đan hướng về phía những yêu thú kia phát ra tiếng gầm thét, ngay sau đó chỉ thấy thân thể nó hóa thành một đạo tàn ảnh xông ra ngoài.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong phút chốc đã đứng ở trên đầu pho tượng, nhất thời chúng yêu thú bên dưới điên cuồng gầm lên, hận không thể ăn sống nuốt tươi Tiểu Hồn Đan. Tuy nhiên bọn chúng vẫn không dám tiến lên phía trước.

- Ngao!

Tiểu Hồn Đan ngửa mặt lên trời hét dài, thanh âm nghiêm túc vang xa, nó ngẩng cao đầu, mặt đầy kiêu ngạo.

Cuối cùng mấy yêu thú cường đại không chịu nổi sự khiêu khích, hợp lại xông lên phía trước. Thời điểm đến gần pho tượng bọn chúng không cách nào tiến lên phía trước nửa bước, ừng ừng mấy tiếng bị chấn động văng ra xa. Chúng vẫn không buông tha, tiếp tục vọt tới trước, lập đi lập lại như vậy, bị chấn động không ngừng học máu.

Tình cảnh như vậy thực sự rất chấn động, những con yêu thú này thật đúng là cố chấp, nhưng điều kinh ngạc hơn là rõ ràng chúng bị một cỗ lực lượng cản trở nhưng tại sao Tiểu Hồn Đan có thể bình yên vô sự treo lên đỉnh đầu pho tượng.

Chỉ thấy nó ngẩng cao đầu phát ra tiếng gào trầm thấp khiến Tần Vãn Thiên có cảm giác rất buồn cười, si nhục người đừng làm ra vẻ mặt kiêu ngạo như vậy được không?

"Y y nha nha." Trong đầu Tần Vãn Thiên bỗng nhiên nhớ lại thanh âm lúc này của Tiểu Hồn Đan, hắn không kiềm được lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ thấy ánh mắt của nó hướng tới mình, móng vuốt nhọn chỉ chỉ pho tượng khổng lồ cao trăm mét, tựa hồ tỏ ý bảo hắn cùng leo lên đó.

Tần Vãn Thiên bước chân đi về phía trước, một nhóm yêu thú nhất thời vây bên người hắn nhưng Hắc Phượng Điều lại xuất hiện phát ra một tiếng kêu trầm thấp, những yêu thú kia lúc này mới nhường đường nhưng ánh mắt khi nhìn về phía Tần Vãn Thiên vẫn còn vẻ bất thiện.

Dần dần đến gần pho tượng, bất chợt Tần Vãn Thiên cảm thấy có một cỗ lực lượng đè ép.

Oanh...

Lực lượng đó tác động lên người làm thân thể hắn lui về phía sau, bức bối hừ một tiếng. Nhưng lúc ngẩng đầu nhìn về phía pho tượng kia, trong lòng hắn rất chấn động, một khắc vừa rồi kia, hắn mơ hồ cảm giác pho tượng dường như có sinh mệnh tồn tại, một lực lượng ý niệm kinh khủng tác động lên người hắn.

"Pho tượng không lẽ là thai thể của một cường giả sau khi chết đi?" Trong đầu Tần Vãn Thiên xuất hiện một ý nghĩ hoang đường. Lần này huyết mạch hắn sôi trào, cả người bùng nổ yêu khí mãnh liệt, ánh sao bao phủ thân thể, từng bước một đi về trước, một lần nữa đi về phía pho tượng.

Lần này, cỗ niệm lực kia càng rõ ràng, giống như một lực lượng đào thải, khiến cho trái tim huyết mạch hắn sôi trào, suy nghĩ tan rã, thật đáng sợ.

Tần Vãn Thiên khó khăn tiến về trước, "ầm" một tiếng vang lên, niệm lực đáng sợ như một quả tạ mười triệu cân đánh lên người hắn, khiến cho hắn khạc ra một ngụm máu tươi, thân thể lại lần nữa bị đụng bay ra ngoài.

Máu tươi quanh quẩn trong không trung nhưng đột nhiên một cỗ lực lượng kì diệu lại cuốn lấy máu của Tần Vãn Thiên, sau đó bãi máu hóa thành một sợi tơ nhỏ, tiến vào trong pho tượng.

Đại địa đột nhiên rung chuyển, cổ thiên uy kinh người từ thân pho tượng tràn ngập không gian như thiên thần viễn cổ xuất hiện, ép cho chư yêu không cách nào không thờ dốt.

"Oong!"

Từng đám bụi từ pho tượng mất đi, cặp mắt pho tượng có thần thái rất đáng sợ, đất đai rung rung, đỉnh núi chung quanh cũng đang không ngừng rung động, trên bầu trời, vô tận ánh sao xuyên thấu qua khe hở của dãy núi rơi xuống thân pho tượng, sau đó lan nhanh sang chỗ khác, bao phủ khoảng trời đất này.

Trong khoảnh khắc, thiên hư không này biến thành một bầu trời do ánh sao đan thành, bao la vạn tượng.

- Tinh Thần thiên tượng.

Cảnh này khiến Tần Vãn Thiên cảm giác có chút quen mắt. Đúng rồi, ngày đó ở bên ngoài Tần Thiên Thần Tông, vị trung niên cường giả kia có thể chính là Tử Quỷ lão cha, chắc không phải là đối phó với một đám cường giả Tinh Thần thiên tượng nhỉ.

Lúc cảnh kì dị này hiện ra, Tần Vãn Thiên cùng chư yêu thú cảm giác trên lưng đang cồng một ngọn núi nặng.

Nhưng đồng thời, hắn cảm giác có một cỗ lực lượng thần bí hạ xuống người, thay hắn chống đỡ lực áp bức kia.

Hắn chậm rãi bước về trước, đi tới bên cạnh pho tượng, cảm thụ ý cảnh phát ra.

- Hú. u... u.

Tiểu Hồn Đan kêu lên một lần nữa, trong mắt lộ ra sự hưng phấn.

Bầy yêu thú thấy cảnh này cũng vô cùng chấn động, bọn chúng bây giờ đang suy nghĩ, tiểu súc sinh này và tên loài người kia rốt cuộc là thứ gì vậy.

.....

Ở một nơi xa xôi cách xa nước Sở, Đại Hạ hoàng triều, Khâm Châu thành, Khâm Thiên các, trên đài xem sao, chỉ thấy một lão già râu tóc bạc trắng chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn về bầu trời, đôi mắt thâm thúy tựa như có thể nhìn xuyên cổ kim.

Đưa tay vạch một cái, trong khoảnh khắc, trước người lão già nhiều hơn một tấm bản đồ.

Đây là một bức chiếu của bản đồ. Nó bao phủ những ranh giới vô tận, có thể nói, tấm bản đồ này chính là tấm bản đồ đầy đủ nhất trong Đại Hạ hoàng triều.

Hai tay vạch một lần nữa, trong khoảnh khắc, một khu vực nhỏ trên tấm bản đồ xuất hiện một màn ánh sáng, phía trên, đánh dấu hai chữ: nước Sở.

Lão già nhú mày một cái, nước Sở, lại là nước nhỏ như vậy, trường hợp có cường giả ghé qua khá thấp, như vậy, cũng chỉ có thể là cớ tích hiện thế.

- Yêu tính giáng xuống nước Sở, nhanh đi điều tra.

Giọng hần đột nhiên vang lên khắp Khâm Thiên các, khiến cho trong lòng vô số cường giả chấn động, ánh mắt bọn họ đồng thời nhìn về phương hướng đài chiêm tinh.

Nước Sở.

Cái tên này lần đầu tiên xuất hiện ở trong Khâm Thiên các nên gây ra cơn chấn động lớn.

Không chỉ như vậy, giọng nói đó cũng truyền ra bên ngoài, vang khắp Khâm Châu thành, thậm chí còn thông báo tới những cương vực khác của Đại Hạ hoàng triều.

Nhưng đối với hết thảy những chuyện này, nước Sở hoàn toàn không hề hay biết.

Đang tạm nhiếp chính đất nước, tam hoàng tử Sở Thiên Kiều hoang mang bất an, lần đầu tiên trong lòng xuất hiện cơn sóng lớn như vậy. Trước người hần có một thân ảnh đang cúi đầu, đó chính là người mang đến tin tức làm cho Sở Thiên Kiều bất an cực độ.

- Người chắc chắn không?

- Sở Thiên Kiều mở miệng hỏi lần thứ ba, ánh mắt nhìn chăm chăm về bóng người phía trước.

- Thuộc hạ khẳng định, là Tiêu Lam không sai.

Trong bầu không khí đầy áp lực, người nọ thấp giọng đáp lại, giọng nói mang theo sự bất an kinh khủng.

- Thi thể đã xử lý xong chưa?

Sở Thiên Kiều lại hỏi.

- Tạm thời nằm trong tay chúng ta.

Đối phương đáp lại.

- Xử lý sạch sẽ, người biết nên làm như thế nào rồi chứ?

Sở Thiên Kiều lạnh lùng nói một câu, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh lẽo, người nọ gật đầu một cái, sau đó khom người lui ra, hần dĩ nhiên biết nên làm như thế nào. Người biết chuyện này, ngoại trừ hần, một người cũng không thể sống sót, dĩ nhiên giờ phút này hần còn đang suy nghĩ có nên chuẩn bị kế hoạch hay không.

Sau khi người nọ rời đi, Sở Thiên Kiều hít sâu một cái, Tiêu Lam chết ở nước Sở dĩ nhiên không phải do hần hạ lệnh.

Tiêu Lam là Tiêu thị nhất mạch của Cửu Huyền cung, bất kể là ai giết nhưng phát hiện thi thể ở nước Sở, hần và hoàng thất cũng chạy không thoát trách nhiệm đó.

Dĩ nhiên, cũng không phải là Đế Nghĩa làm. Đế Nghĩa nếu bỏ qua cho Tiêu Lam thì không cần phải ám sát hần nữa, như vậy chỉ e là sẽ chọc giận Cửu Huyền cung.

Rốt cuộc là ai làm chuyện đó?

Điều càng làm cho Sở Thiên Kiều kinh hãi là chuyện này rất nhanh đã truyền ra khắp nước Sở, không hề bị giấu giếm. Điều đó làm cho trong lòng Sở Thiên Kiều sinh ra cảm giác lạnh lẽo, lập tức nghĩ tới biện pháp sửa sai, liền phái người thông báo cho Cửu Huyền cung!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Cữu Huyền cung trả thù

Sau khi tin tức Tiêu Lam chết được truyền ra, Đế Nghĩa chuẩn bị rời khỏi nước Sở cũng lưu lại, đồng thời ra lệnh người của học viện Đế Tinh còn chưa rời đi toàn bộ rút khỏi hoàng thành nước Sở, chỉ cần bọn họ rời đi, Cữu Huyền cung không thể bắt được bọn họ.

Một ngày này, nước Sở, hoàng thất, Sở Thiên Kiêu dẫn một đám người cung cung kính kính đứng ở đây ở kia, tựa hồ như đang nghênh tiếp ai đến.

Xa xa, yêu thú gào thét, chỉ thấy mấy con yêu thú cường đại phe phẩy cặp cánh phi hành trên không. Khi tới nơi này liền ngừng lại, ngay sau đó chậm rãi hạ xuống, gió lớn gào thét, đánh lên người Sở Thiên Kiêu, vậy mà lúc này hắn không có chút bất mãn nào, cung kính nhìn đại đội nhân mã tới.

Trên lưng yêu thú, mấy thân ảnh chậm rãi bước xuống, đôi mắt lạnh như băng quét qua đám người Sở Thiên Kiêu, cuối cùng, ánh mắt một người trong đó rơi xuống thân người Tiêu Luật.

- Người là Tiêu thị nhất mạch Thái tử của nước Tuyệt Vân?

Người nọ thấp giọng hỏi, giọng nói lạnh lùng, Tiêu Luật khom người nói:

- Văn bối Tiêu Luật, xin ra mắt trong tộc trưởng tiền bối.

- Cái chết đó có liên quan tới người?

Người nọ hồ hững nói:

- Kể lại chuyện cho rõ ràng, ta muốn biết chân tướng, nếu như nói sai thì hãy tự gánh lấy hậu quả.

Tiêu Luật cung kính khom người, ngay sau đó kể lại chuyện đã xảy ra, nhắc tới việc Tiêu Lam vì giúp hoàng thất đối kháng học viện Đế Tinh, nhân mã Cữu Huyền cung tảo ngộ Đế Nghĩa và bị tập kích. Dù Đế Nghĩa bỏ qua cho Tiêu Lam nhưng mà cuối cùng Tiêu Lam vẫn mất mạng ở bên ngoài hoàng thành.

Nghe Tiêu Luật nói, người nọ đưa mắt nhìn về phía Sở Thiên Kiêu, hỏi:

- Nước Sở chắc hẳn có một vị cường giả Thiên Cương cảnh giới, vì sao không ra mặt chiến đấu mà để mặc cho Cữu Huyền cung ta bị người tàn sát?

Nói xong, một áp lực mạnh mẽ bao phủ lấy Sở Thiên Kiêu, khiến cho hắn cảm giác cả người lạnh như băng.

- Văn bối không biết học viện Đế Tinh có cường giả bậc Thiên Cương cảnh là Đế Nghĩa, đến khi chuyện xảy ra thì đã muộn, Tiêu Lam chết, văn bối có trách nhiệm, nguyện chịu trừng phạt.

Sở Thiên Kiêu nhún nhường nói, tỏ ra hết sức khách khí nhưng trong giọng nói biểu lộ chuyện Tiêu Lam chết không liên quan tới hắn.

- Trước kia không biết, bây giờ đã biết, người của Cữu Huyền cung ta chết tại nước Sở, bây giờ đánh chết Đế Nghĩa trước.

Người nọ cường thế nói, khiến trong lòng Sở Thiên Kiêu lạnh như băng nhưng lại không dám không vâng lời, lại cung kính nói:

- Văn bối sẽ đi thông báo cho lão tổ tông.

Người nọ không nói gì, hiển nhiên thừa nhận, Sở Thiên Kiêu rời đi, những người khác vẫn nom nớp lo sợ, không dám nhiều lời.

Không bao lâu, trong hoàng cung nước Sở, một luồng khí tức kinh khủng tràn ngập, làm cả hoàng cung khiếp sợ. Ngay sau đó một bóng người già nua, từ trong hoàng cung đi ra, huyết uy ngút trời bắn tới chỗ học viện Đế Tinh. Nơi nào huyết uy đi qua người ta cảm thấy như bị người bầu vào cổ họng vậy, vô cùng thống khổ, cực kỳ khó chịu.

“Ý chí chi huyết, xem ra đây là đệ nhị cảnh, là Phụ Thực cảnh.” Người của hoàng cung và Cữu Huyền cung cảm nhận được luồng huyết uy tràn ra ngút trời này bèn nói nhỏ một tiếng.

Hoàng thành lại một lần nữa chấn động lên, huyết uy ngút trời chèn ép cả vùng đất này, cũng không quá lâu, ở hướng của học viện Đế Tinh cũng có một luồng uy lực kinh người tương tự tràn ra. Trong chớp mắt này, trong phạm vi của học viện Đế Tinh, những người ở đây đều cảm thấy thân thể như bị trói buộc, cực kỳ khó chịu, giống như là bị người bóp chặt cổ họng vậy, vô cùng thống khổ.

Hai luồng sức mạnh kinh khủng ở trên bầu trời hoàng thành bắt đầu va chạm nhau, vô số người chạy ra khỏi khu vực giao phong. Lần này khác với lúc Đế Nghĩa giết người của Cữu Huyền cung, tình cảnh kia tựa như đủ để đưa người ta vào chỗ chết.

Trên hoàng thành, Sở Thiên Kiêu đưa mắt nhìn trận chiến đấu ở phương xa, trong lòng âm thầm than thở, lão tổ tông là người trấn quốc, trừ khi nước Sở sắp hủy diệt, nếu không tuyệt đối sẽ không xuất quan. Nhưng vì Tiêu Lam chết, bị buộc không thể không chiến đấu với Đế Nghĩa, điều này làm cho Sở Thiên Kiêu âm thầm thở, tương lai nếu có cơ hội ắt sẽ nắm lấy Cữu Huyền cung trong tay.

- Ý chí chi huyết đối kháng cùng ý chí chi lực, đều là đệ nhị cảnh, nhưng tựa hồ Đế Nghĩa sắp chiếm ưu thế.

Một cường giả Cửu Huyền cung thấp giọng nói:

- Đế Nghĩ hẳn là người bí mật của Thương Vương cung rồi.

Vừa nói xong, nhân mã của Cửu Huyền cung bước ra, đồng thời gào thét đi về phía nơi giao phong.

Giao tranh giữa Đế Nghĩ và lão tổ tông nước Sở càng ngày càng kinh khủng, tinh hồn ý chí của Đế Nghĩ mạnh hơn nhưng hắn cũng chỉ có hai cái Thiên Cương Tinh Hồn, còn đối phương có đến ba.

Đế Nghĩ cùng lão tổ tông nước Sở đều có Tinh Hồn tứ tinh, sở dĩ không thể ngưng tụ bốn Thiên Cương Tinh Hồn là vì ngưng tụ Thiên Cương Tinh Hồn cần có nguyên lực tinh thần kinh người, số lượng này thì đúng là siêu cấp đáng sợ. Dù lão tổ tông nước Sở có tài nguyên của cả một quốc gia chống đỡ giúp hắn tu hành nhưng vẫn không thể ngưng tụ ra tôn Thiên Cương Tinh Hồn thứ tư.

Nước Sở đối với Thiên Cương cảnh cường giả mà nói vẫn là quá nhỏ bé, tài nguyên có hạn, đến cảnh giới nhất định sẽ bị hao hụt tài nguyên.

Trường bào trên người Đế Nghĩ lay động. Hắn nhìn thấy cường giả Cửu Huyền cung hạ xuống, trong mắt lóe lên sự sắc bén.

- Dù chết cũng không hối hận nhưng trước khi chết cũng phải trừ hết thế lực uy hiếp ở nước Sở này.

Ánh mắt Đế Nghĩ bình tĩnh nhưng trong lòng đã quyết chí chết, lão tổ tông nước Sở chết, chỉ cần người của Cửu Huyền cung không đối phó Tàn Ván Thiên, Tàn Ván Thiên an toàn sẽ không cần hắn lo lắng.

Nghĩ tới đây, chỉ thấy thân thể hắn tiến lại gần, huyết uy ngút trời hướng về phía trước gào thét phóng tới. Hai tay Đế Nghĩ nắm chặt, nhất thời một vụn hư ảnh bàn tay hiện ra, bầu lấy thân thể đối phương.

Thần sắc lão tổ tông nước Sở cứng đờ, Đế Nghĩ đang tự tìm cái chết ư.

- Giết.

Thân thể khô cạn hướng về trước đập một cái, ánh sáng màu máu kinh người bám vào Đế Nghĩ, điên cuồng ăn mòn thân thể nhưng thân ảnh của Đế Nghĩ càng ngày càng tới gần.

Đừng!

Thiên địa rung lên, lão tổ nước Sở chỉ thấy thân thể mình trầm xuống, đồng thời có hai cánh tay vô hình bám chặt vào người hắn, Đế Nghĩ tăng tốc độ, cả người hóa thành một luồng ánh sáng xông về phía hắn.

Ánh sáng rực rỡ long lanh, ý quyết từ đã sinh, gió rét găm thét, chuyển đi này không hối hận.

Đừng!

Sức mạnh ngút trời va vào người lão tổ nước Sở, cả người Đế Nghĩ đều trầm xuống nhưng tay hắn đã kịp đập một cái. Trong thiên địa xuất hiện một bàn tay vô cùng lớn, nắm chặt lấy thân thể đối phương.

- Người điên rồi.

Lão tổ nước Sở nổi giận gầm lên một tiếng nhưng thần sắc Đế Nghĩ vẫn hung ác. Bàn tay nắm chặt, tiếng vang ầm ỹ truyền ra, thân thể đối phương hóa thành từng đạo huyết quang, xông vào trên người Đế Nghĩ, khiến cả người hắn nhuốm máu, bóng người tiêu dao tự tại khi nào giờ chỉ còn lại một nửa.

Những tiếng vang truyền ra, ánh sáng màu bạc xuyên qua, chỉ thấy từng cái xiềng xích xuyên thấu bả vai Đế Nghĩ, trói hắn lại. Đế Nghĩ đã vô lực phản kháng, máu tươi nhuộm đỏ cả đất, bả vai hắn bị sợi xích trói cứng, sau đó mạnh mẽ lôi lên không trung, đầy máu tanh và tàn nhẫn.

- Cái chết của Tiêu Lam không liên quan tới chúng ta.

Lúc này Đế Nghĩ vẫn giữ vẻ bình tĩnh, hắn biết Cửu Huyền cung sẽ không bỏ qua cho hắn nhưng hắn vẫn tỏ thái độ, hy vọng Cửu Huyền cung không giận cá chém thớt với học viện Đế Tinh học viện.

Người của Cửu Huyền cung không mở miệng, xiềng xích kéo theo Đế Nghĩ bay trên bầu trời nước Sở, khiến người nước Sở rung động thật lâu, đây chính là sức mạnh của Cửu Huyền cung ư. Trước mặt bọn họ, nước Sở quả thật quá yếu ớt.

Trong lòng Sở Thiên Kiêu cảm thấy khó chịu, mặc dù bắt Đế Nghĩ nhưng lão tổ tông nước Sở lại trở thành vật chôn theo. Cửu Huyền cung quá độc ác, bọn họ chỉ cần xuất thủ sớm một chút là có thể cứu được lão tổ tông nhưng bọn họ không làm vậy. Chỉ vì một gã Tiêu Lam mà làm cho nước Sở chịu tổn thất lớn đến như vậy.

- Tàn dư của học viện Đế Tinh hãy giết hết cho ta, không giữ lại người sống, ngoài ra, phải tra ra hung thủ.

Trong hư không cường giả Cửu Huyền Cung chân đạp yêu thú, gào thét rời đi. Thân thể Đế Nghĩ bị xích bạc khóa lại, kéo lê trên bầu trời, thê thảm

không dám nhìn.

Rất nhanh, cường giả Cửu Huyền cung không còn thấy tăm tích, tựa như từ trước tới nay chưa từng đến đây vậy.

Nhưng khi Sở Thiên Kiêu nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng kia, hẳn biết, sau này khi bước vào Cửu Huyền cung tu hành cũng sẽ không tốt lắm.

- Truyền lệnh xuống, truy nã, đuổi giết người của học viện Đế Tinh.

Sở Thiên Kiêu quát lạnh lùng, giọng nói truyền khắp hoàng cung.

Nước Sở tựa như chuẩn bị rơi vào một trận gió tanh mưa máu.

Trong Hắc Âm Sâm Lâm, bạch hạc ngự không mà đi. Trên lưng bạch hạc có một bóng người xinh đẹp uyển chuyển bay về hướng trung tâm cánh rừng.

Trong đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành hiện lên vẻ lo âu, sầu não. Nàng biết Tần Vãn Thiên đã bước chân vào Hắc Âm Sâm Lâm, hôm nay Đế Nghĩa chết, học viện Đế Tinh giải tán, nếu Tần Vãn Thiên bị hoàng thất bắt được, chỉ sợ là chắc chắn phải chết. Nhất định nàng phải thông báo để Tần Vãn Thiên không được trở lại.

Nhưng Hắc Âm Sâm Lâm lớn như vậy, muốn tìm được một người khó khăn biết bao. Mạc Khuynh Thành ở trong rừng tìm nửa tháng vẫn không thấy tung tích của Tần Vãn Thiên.

Trên áo Mạc Khuynh Thành bám không ít bụi bặm và cây cỏ, mặt mũi tiêu tụy, người trong con lo âu sẽ quên hết một mối, điều khiến nàng sợ hãi nhất lúc này đó là Tần Vãn Thiên trở lại hoàng thành.

- Yêu thú.

Ngay lúc này, dung nhan Khuynh Thành cứng đờ, chỉ thấy phía trước có mấy con yêu thú mạnh mẽ nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt lạnh như băng, lộ ra hơi thở hung ác, đáng sợ.

- Đi.

Bạch hạc ngự không nhanh chóng rời đi, tuy nhiên một con yêu thú trong số đó lại không bỏ qua, nó rống lên mấy tiếng đuổi về phía Mạc Khuynh Thành làm cho cánh rừng rậm này chấn động, không ít yêu thú nghe tiếng mà chạy tới.

Đối với những chuyện này Tần Vãn Thiên không biết, hẳn vẫn còn ở trung tâm của Hắc Âm Sâm Lâm, ngồi xếp bằng trước hai pho tượng.

Tĩnh Thần Thiên Tượng rực rỡ bao phủ không gian, từ trên thân pho tượng này Tần Vãn Thiên cảm giác được một sức mạnh ý chí mạnh mẽ, giống như lúc Tiêu Lam xông vào trong đầu hắn để công kích, đó là một loại ý chí.

Dĩ nhiên, sức mạnh của Tiêu Lam không cách nào có thể so với Tĩnh Thần Thiên Tượng. Pho tượng trước mắt làm hắn dần dần có một tia cảm ngộ, chạm tới một tầng thứ cao hơn trên con đường võ đạo.

Võ Mệnh Thiên Cương vì sao mạnh như vậy, Tĩnh Thần Thiên Tượng vì sao lại sinh ra?

Tĩnh Hồn phụ thuộc vào năng lực của võ tu, thật sự chỉ là sự tăng trưởng của biên độ sức mạnh và thuộc tính thiên phú của một ít Tĩnh Hồn đặc biệt thôi ư?

Tần Vãn Thiên thả Tĩnh Hồn ra, yên lặng cảm ngộ. Sau lưng hắn, trên đầu pho tượng, Tiểu Hồn Đan hung ác hướng về phía vạn yêu giương nanh múa vuốt, vô cùng phách lối. Nếu Mạc Khuynh Thành nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng thú vị, con sủng vật ngoan ngoãn kia tựa như đã thuần phục được những con yêu thú hung hãn này.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Ý chí võ đạo

Tu hành không biết năm tháng, nhất là đối với trạng thái cảm ngộ đặc thù thì càng phải như vậy.

Lúc này Tần Vãn Thiên đang ở trong trạng thái kì ảo, như mộng như tỉnh, bên ngoài xảy ra chuyện gì đều không hay biết.

Trong ý cảnh kì diệu, Tĩnh Thần Thiên Tượng bao phủ đại địa, cảnh sắc của vạn vật rực rỡ, đầy màu sắc. Trong đó từng luồng sức mạnh kì diệu tràn ra, loại cảm giác này theo thời gian trôi qua càng ngày càng rõ ràng.

“Ý, ý niệm, ý chí.” Tần Văn Thiên nói nhỏ trong lòng, trong Thiên Chuy Tinh Hồn sáng chói như có một luồng ý cảnh tràn ngập, khiến cho không gian chỗ Tần Văn Thiên ngồi tựa hồ tràn ngập một lực trường kì diệu.

“Tu sĩ Vô Mệnh, sau Nguyên Phủ, Tinh Hồn sẽ đối ứng cùng Nguyên Phủ, Tinh Hồn chính là sức mạnh của tu sĩ Vô Mệnh, ý chí của Tinh Hồn chính là ý chí của tu sĩ Vô Mệnh. Trong tay Tần Văn Thiên xuất hiện Thiên Chuy Tinh Hồn, nắm thật chặt. Bàn tay tựa như càng có lực lượng giam cầm, ý cảnh kỳ diệu tựa hồ tràn ngập xung quanh hắn. Sức mạnh này huyền diệu vô cùng nhưng cho Tần Văn Thiên cảm giác vô cùng chân thực, sức mạnh của hắn giống như có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Cái này đã không còn đơn giản là Tinh Hồn tăng trưởng rồi, mà là một loại sức mạnh ý chí. Hắn tin tưởng, từ nay về sau khi tu hành, luồng sức mạnh này càng ngày sẽ càng mạnh, thậm chí Tinh Thần Thiên Tượng đều vì nó sinh ra.

Bỗng nhiên Tần Văn Thiên mở mắt ra, ánh mắt hắn sắc bén nhìn về phía pho tượng kia, lúc này hắn dường như càng có thể cảm nhận được sức mạnh ý chí to lớn của nó.

Tần Văn Thiên cũng không biết, giờ phút này hắn đã thật sự bước vào cảnh giới thần kỳ của võ đạo, sức mạnh hắn mới lĩnh ngộ vừa rồi chính là sức mạnh ý chí đệ nhất cảnh, lực lượng.

Trên thế gian, ý chí võ đạo gồm nhiều loại, mỗi một loại sức mạnh ý chí cũng có thể diễn sinh ra năng lực bất đồng. Thế nhưng nền tảng của những sức mạnh ý chí này, tức là đệ nhất cảnh sẽ không biến đổi, sức mạnh ý chí đệ nhất cảnh chính là lực lượng.

Những cảnh giới sau này càng cần phải dựa vào sự lĩnh ngộ của bản thân. Một khi hắn bước vào đệ nhị cảnh thì sẽ có tư cách Vô Mệnh Thiên Cương, ở cảnh giới thứ ba thì có thể ngưng tụ Thiên Tượng, sau cảnh giới Nguyên Phủ là một nút thắt cổ chai, vô số người mắc kẹt trong đó, ngoài tài nguyên tu hành không lồ còn cần sự lĩnh ngộ của bản thân mới có thể thẳng đường tiến về trước.

Giống như thiên tài Tiêu Lam của Cửu Huyền cung, lúc hắn ở Nguyên Phủ cảnh đệ tam trọng mới lĩnh ngộ lõi ý chí đệ nhất cảnh, còn ngộ tính bản thân của Tần Văn Thiên cực mạnh, nhờ cơ duyên xảo hợp lại được chiếm ngưỡng pho tượng nên mới ở cảnh giới Nguyên Phủ đệ nhất trọng đã lĩnh ngộ được sức mạnh ý chí của võ đạo.

“Thụy Mộng Tinh Hồn, Đế Yêu Tinh Hồn, nếu như ta lĩnh ngộ được, có lẽ cũng có thể có cảm ngộ.” Tần Văn Thiên nói thầm trong lòng, hai mắt một lần nữa nhắm lại, an tĩnh tu hành.

Tần Văn Thiên không biết lúc này hoàng thành nước Sở đang hỗn loạn bất an, đồng thời, trong Hắc Ám Sâm Lâm cũng có nhiều nhân vật đáng sợ đặt chân tới.

Mạc Khuynh Thành lúc này rất chật vật, càng đi vào sâu vào Hắc Ám Sâm Lâm nàng càng không thể phân biệt nổi phương hướng, xung quanh bị yêu thú đuổi giết, bạch hạc cũng đã chết trong tay yêu thú, nàng nhớ như in cảnh tượng bạch hạc bị một con phi điều dùng móng vuốt bóp nát đầu.

Đôi mắt Mạc Khuynh Thành đỏ hoe, y phục xinh đẹp khắp nơi đều là vết rách, khuôn mặt xinh xắn hiện lên vẻ tiều tụy. Những ngày gần đây, nàng chưa bao giờ được nghỉ ngơi an ổn.

- Tần Văn Thiên, người đang ở đâu?

Thân thể uyển chuyển dựa vào một thân cây, Mạc Khuynh Thành cũng không biết tình hình hoàng thành bây giờ ra sao. Nàng hy vọng Tần Văn Thiên ngàn vạn lần cũng đừng đi ra ngoài.

- Ta nhất định sẽ tìm được người.

Trong đôi mắt thiếu nữ hiện lên vẻ kiên định, lại chuẩn bị lên đường, nhưng ngay lúc này, trên hư không vang lên một tiếng gào thét. Ngẩng đầu nhìn lại, nàng thấy nhiều bóng người tiến lại gần. Những người này đứng trên hư không, khí thế tạo cho nàng một áp lực không hề nhỏ.

Một ánh mắt lướt qua nàng nhưng rất nhanh đã rời đi.

- Bên trong ngọn núi trước mặt có yêu khí rất nặng, đi xem một chút.

Chỉ nghe một người bình tĩnh nói, ngay sau đó bóng người như gió, tiếp tục đi về phía trước.

Mắt Khuynh Thành lóe lên, ngay sau đó nhấc chân đi theo những bóng người kia tiến về phía trước.

Trên bầu trời, các cường giả tiến sâu vào trong dãy núi, cuồng phong gào thét.

- Yêu khí thật nặng. Xem ra chúng ta đã tới đúng chỗ.

- Nhưng Khâm Thiên các truyền ra tin tức nói là yêu tinh trên trời hạ xuống, có khoa trương quá hay không? Lão đầu kia chẳng lẽ thật sự nhìn tinh tú mà suy đoán ra thiên cơ ư?

- Chớ khinh thường Khâm Thiên các, đã qua nhiều năm như vậy, danh sách Khâm Thiên các đưa ra luôn uy tín nhất Đại Hạ hoàng triều, lão đầu kia chắc có chỗ hơn người.

Một người đáp lại.

Rốt cuộc bọn họ cũng thấy được cảnh vạn yêu châu báu, con người co rút lại. Ngay sau đó một người cười lạnh lùng nói:

- Thật là nhiều tiểu yêu.
- Còn có một tiểu tử người trần mắt thịt.

Trong tất những người này, yêu thú trong Hắc Âm Sâm Lâm đều là tiểu yêu.

Tần Văn Thiên bị đánh thức, quay đầu lại nhìn những cường giả vừa hạ xuống kia, ánh mắt nghiêm túc, chỉ thấy chư yêu hướng về phía bọn họ rống giận, tựa hồ muốn ngăn trở bọn họ đi về phía trước.

- Một lũ tiểu yêu ngu xuẩn.

Một người mỉm cười nói, ngay sau đó chỉ thấy bàn tay hắn run lên, một luồng ánh sáng huyết sắc kinh khủng hạ xuống bao phủ một vùng yêu thú, trong nháy mắt đám yêu thú gào thét một tiếng, thân thể liền nổ tung, máu tươi điên cuồng bắn ra.

“Ý chí.” Sắc mặt Tần Văn Thiên trầm xuống, nó giống với sức mạnh hắn vừa lĩnh ngộ nhưng lại mạnh hơn hắn rất nhiều lần.

- Tiền bối.

Tần Văn Thiên gọi một tiếng, nhất thời người nọ dừng tay lại, ánh mắt nhìn về Tần Văn Thiên.

- Những con yêu thú này tới đây triệu bá hai pho tượng, văn bối cơ duyên xảo hợp mới đi tới nơi này, phát hiện hai pho tượng đó không phải là tượng bình thường, mong rằng tiền bối nể tình chúng chưa phá hủy cổ tích mà tha mạng. Văn bối sẽ mang chúng rời khỏi đây ngay lập tức.

Tần Văn Thiên mở miệng nói.

- Tiểu tử người không ngờ lại có tâm lòng bao dung như vậy. Nhưng người nói cũng đứng, nể tình bọn chúng không phá hư cổ tích, nếu người khuyên bảo được chúng thì ta sẽ tha mạng.

Người nọ mỉm cười nói, Tần Văn Thiên nhìn xuống Tiểu Hồn Đan nằm trong ngực, ngay sau đó thấy Tiểu Hồn Đan phát ra mấy tiếng gầm nhẹ, Hắc Phượng Điều cũng điên cuồng hét lên, đám yêu thú bạo động mới dần dần an tĩnh rồi bắt đầu rút lui khỏi nơi này.

Nhưng trong mắt chúng đều mang cảm xúc tức giận, ánh mắt muôn phần hung ác.

Tần Văn Thiên cũng theo Hắc Phượng Điều đi ra ngoài, những cường giả đó tuân thủ lời hứa không xuất thủ ngăn cản. Những yêu thú kia và Tần Văn Thiên ở trong mắt bọn họ thật sự nhỏ bé không đáng nhắc tới.

- Xem ra tên tiểu tử này có khả năng ngự thú.

Trong hư không một cường giả cười nói, ngay sau đó ánh mắt nhìn về hai pho tượng phía trước, đôi mắt trở nên nghiêm túc.

Bầy yêu rời đi, mặt đất rung chuyển, Tần Văn Thiên đi ra, chỉ thấy trong hư không không ngờ có nhiều cường giả đến như vậy, không kiềm được âm thầm xúc động. Hắn thật không ngờ cái cổ tích này sẽ đưa tới nhiều nhân vật đáng sợ như thế.

- Đi thôi.

Tần Văn Thiên thấp giọng nói, Hắc Phượng Điều bay lên trời, hướng về phía xa rời đi, dần dần phía dưới không có tiếng yêu thú truyền tới, mắt Tần Văn Thiên lơ đãng lướt qua, ngay sau đó con người hắn co rút lại một cái.

- Khuynh Thành!

Tần Văn Thiên liền nhảy xuống, hướng về phía đám yêu thú đang công kích Mạc Khuynh Thành nổi giận gầm lên một tiếng:

- Cút.

Tiểu Hồn Đan biến thân, hóa thành con cò yêu màu vàng, giận dữ gầm lên một tiếng, uy hiếp những con yêu thú kia.

Hú... u... u!

Chỉ thấy một tia chớp màu vàng hiện lên, nháy mắt đầu con yêu thú kia rơi xuống, ngã vật sang một bên, Tiểu Hồn Đan giẫm lên thân thể nó, đôi mắt màu vàng lạnh như băng quét qua mấy con yêu thú xung quanh, cực kỳ lạnh giá.

- Khuynh Thành.

Ánh mắt Tần Văn Thiên nhìn về phía Khuynh Thành, chỉ thấy trên người nàng có vết máu, hơi thở bất ổn, khuôn mặt tiều tụy. Khi thấy Tần Văn Thiên,

đôi mắt nàng đỏ lên, ho khan mấy tiếng, nở nụ cười, đi tới bên người Tần Vãn Thiên, dang hai tay ôm chặt lấy hắn.

- Ngươi! Tên khốn này, ta tìm ngươi thật lâu.

Mạc Khuynh Thành tựa thân thể mềm mại vào ngực Tần Vãn Thiên nhẹ nhàng run rẩy. Tần Vãn Thiên cảm thấy áy náy, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, tay trái khẽ vuốt tóc, thấp giọng nói:

- Không sao, không sao.

- Ta thật sợ hãi, sợ ngươi trở lại hoàng thành.

Khuynh Thành thấp giọng.

- Đã xảy ra chuyện gì.

Tần Vãn Thiên có chút nghi ngờ.

- Tiêu Lam chết, cường giả Cửu Huyền cùng tiến về nước Sở, ép buộc hoàng thất lão tổ tông quyết chiến với Đế Nghĩa tiền bối. Kết quả hoàng thất lão tổ chết trận, Đế Nghĩa tiền bối người bị thương nặng, bị người của Cửu Huyền cùng dùng xiềng xích khóa lại mang đi. Hiện nay hoàng thất đang điên cuồng truy nã người của học viện Đế Tinh, giết không tha. Ngươi chính là người bọn họ muốn giết nhất.

Lời tường thuật của Mạc Khuynh Thành làm Tần Vãn Thiên cảm giác lạnh lẽo, hơi thở trên người kịch liệt dao động.

Thân thể hai người tách ra, Mạc Khuynh Thành nhìn Tần Vãn Thiên, nói:

- Tần Vãn Thiên, ngươi đừng trở về nước Sở nữa được không? Ta sẽ cùng ngươi xông pha bên ngoài.

Tần Vãn Thiên nhìn khuôn mặt tiêu tụy của nàng, đôi mắt trong suốt không có một tia tạp chất. Nàng mạo hiểm sinh mạng bước vào Hắc Ám Sâm Lâm chỉ để cảnh tỉnh mình.

- Nha đầu ngốc.

Tần Vãn Thiên hôn lên vàng trán nàng, ôm thật chặt, thấp giọng nói:

- Khuynh Thành, Tần Vãn Thiên ta đời này sẽ không phụ nàng.

Thân thể Mạc Khuynh Thành run lên, ánh mắt đỏ lên, cười tươi. Cho dù hiện tại nàng hơi chật vật nhưng vẫn tỏa ra mị lực kinh người.

Tất cả đều đáng giá, nàng tựa như cũng biết Tần Vãn Thiên sẽ làm gì. Hắn trọng tình trọng nghĩa nên chắc chắn sẽ trở về hoàng thành. Nàng nguyện ở bên cạnh hắn, dù là dẫn quân xông qua, hay bước chân xuống hoàng tuyến nàng cũng sẽ không run sợ.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, nơi đó là hoàng thành nước Sở.

Lần trở lại này, Tần Vãn Thiên hẳn sẽ làm cho hoàng thất nước Sở trở thành lịch sử, vì thế hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Mưa gió sở đô

Hoàng thành nước Sở, bên ngoài một đình viện trang nhã bên trong hoàng cung là một đám quân sĩ mặc áo giáp đang canh giữ, áo giáp dày đặc, tràn đầy không khí xò xác, tiêu điều.

Trong phòng, một hàng thanh niên nam nữ đang quỳ xuống trước một cái giường gấm, trước mặt bọn họ, quân vương nước Sở đang thoi thóp, sinh mạng đang bị đe dọa, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể từ trần.

- Vô Vi.

Ánh mắt quân vương nhìn về phía một người thanh niên, giọng nói yếu ớt.

- Phụ hoàng.

Sở Vô Vi nhìn vị phụ hoàng đang hấp hối của hắn, than thở trong lòng, dù ngươi là quân vương hay thứ dân, lúc sắp chết, tất cả đều như vậy. Khó trách

trên thế gian, người trước vừa ngã xuống, người sau lại tiến lên để tiến vào con đường võ đạo kia. Bởi cái mà võ đạo cho bọn họ không chỉ là sức mạnh cường đại mà còn có sinh mệnh dài đằng đằng, thậm chí là sự trường sinh bất tử hư vô mờ mịt, nhưng tất cả đều thật sự tồn tại.

- Sau khi ta chết, hãy giúp đệ đệ người bảo vệ tốt nhất mạch của hoàng gia nước Sở.

Đôi mắt vô thần của quân vương hiện lên một tia hy vọng, nhìn trưởng tử của mình.

- Sao phụ vương không để đại ca kế vị?

Nghe được quân vương nói như vậy, một người đứng bên phải Sở Vô Vi mở to mắt có chút không phục nói, phụ hoàng hần sắp chết rồi, hần cũng nên vì đại ca mà nói chuyện.

Ở trong mắt hần, đại ca Sở Vô Vi là người hoàn hảo nhất, là người nên được chấp chương hoàng quyền, còn tam đệ thì hần lại không ưa.

Quân vương nhìn về phía nhị hoàng tử Sở Mãng, trong lòng than thở, hần có ba nhi tử, có thể nói chúng đều là thiên tài.

Đại hoàng tử Sở Vô Vi vì trời sinh không có cách nào tu hành nên không màng danh lợi, không hướng tới việc phân tranh quyền lực. Tuy vậy nhưng hần lại có chỉ số thông minh cùng thủ đoạn đáng sợ, hơn nữa làm người hợp nhân tâm, trừ việc không thể tu hành ra, có thể nói là hoàn mỹ, thậm chí so với Sở Thiên Kiều cũng cao hơn một bậc.

Quân vương thậm chí đang suy nghĩ, nếu như hần muốn tranh quyền đoạt vị, Sở Thiên Kiều có bao nhiêu phần thắng?

Nhị hoàng tử Sở Mãng, lỗ mãng vụng về, chỉ số thông minh thấp nhất nhưng vũ lực lại mạnh nhất. Hần chính là người có thiên phú nhất trong số ba huynh đệ, thậm chí cả nước Sở cũng không có mấy người có thể sánh vai với hần. Nếu thiên phú võ đạo đó đặt ở trên người Sở Vô Vi thì đây mới thực sự là hoàn mỹ, đáng tiếc, nhân vô thập toàn.

Tam hoàng tử Sở Thiên Kiều, không thể nghi ngờ là người hợp ý hần nhất, chỉ có một khuyết điểm là quá kiêu căng.

- Im miệng.

Sở Vô Vi nhìn về phía Sở Mãng quát một tiếng, nhất thời Sở Mãng ngoảnh đầu, không nhìn quân vương, khiến quân vương than thở không thôi, đều là con hần, hần há có thể không thương.

- Phụ hoàng, con còn, hoàng thất nhất mạch sẽ còn.

Sở Vô Vi bình tĩnh nói, ánh mắt quân vương nhìn hần chăm chăm, tựa hồ muốn hần nói ra một câu khác. Đáng tiếc, cuối cùng Sở Vô Vi không nói hần sẽ giúp đệ đệ Sở Thiên Kiều, chỉ cam kết hần sẽ bảo vệ hoàng thất.

Sở Thiên Kiều dĩ nhiên cũng hiểu được.

Quân vương thở dài, ngay sau đó chậm rãi nhắm mắt, nhịp thở dần dần trở nên yếu ớt...

Rất nhanh, tin tức quân vương băng hà đã truyền khắp hoàng cung. Bên ngoài, vô số quý tộc vào cung, hôm nay bọn họ vẫn luôn chờ ở ngoài, vị quân vương đã từng quát tháo hô mưa gọi gió, rốt cuộc cũng đã vĩnh viễn nhắm mắt. Nước Sở bây giờ là thiên hạ của lớp trẻ.

Hậu sự tự nhiên cũng sẽ có người tổ chức.

Trong đại điện, Sở Vô Vi cùng Sở Thiên Kiều đứng chung một chỗ, nhìn xuống hoàng cung rộng mênh mông.

Phía sau bọn họ còn một người đang đứng, đó là hộ vệ thân tín của Sở Thiên Kiều, cường giả Nguyên Phủ cảnh. Tuy danh tiếng của hần ở nước Sở không vang dội nhưng hần rất mạnh, sợ rằng toàn bộ người hoàng thất cũng không có mấy vị có thể cùng hần so tài.

- Đại ca, ta sẽ kế vị.

Yên lặng hồi lâu, rốt cuộc Sở Thiên Kiều cũng mở miệng.

Sở Vô Vi khẽ gật đầu một cái, chỉ nghe Sở Thiên Kiều lại nói:

- Phụ hoàng muốn ta thành giáo người, đại ca, người cho rằng sau khi kế vị ta nên làm như thế nào?

- Hiện nay, nước Sở sắp lâm nguy, bất cứ lúc nào cũng có thể vạn kiếp bất phục.

Sở Vô Vi bình tĩnh mở miệng.

- Đừng xung đột với Tần phủ nữa, lật lại vụ án Tần Vũ, nhận sai và phong cho Tần Hạo của Tần phủ thừa kế chức vị Vũ Vương, ban thêm đất phong. Đồng thời, không đuổi giết người của học viện Đế Tinh, làm cho Cửu Huyền Cung nhìn một chút là được rồi. Đừng tuyệt đường của họ, trong nhóm người trẻ tuổi rồi đi đó, tương lai sẽ có thêm không ít cường giả đầu.

- Đại ca có vẻ quá coi thường sức mạnh hoàng quyền của nước Sở. Tần phủ phát động liên quân phản nghịch, hoàng thất nhận sai, coi đây là cái gì? Há chẳng phải là tự mình và mặt mình. Học viện Đê Tĩnh đã sớm cùng nước Sở thủy hỏa bất dung, há có thể cùng tồn tại? Chỉ có chém tận giết tuyệt mới là thượng sách. Nếu để một số người chạy trốn, tương lai bọn họ sẽ mạnh lên, chẳng lẽ học viện Hoàng Gia cùng thành viên hoàng thất sẽ không mạnh hơn nữa?

Sở Thiên Kiều nhìn bầu trời rộng lớn, trong giọng nói bình tĩnh không che giấu đã tâm một chút nào.

- Phải không? Ta không nói những người khác, Tần Vãn Thiên của học viện Đê Tĩnh, nếu hắn đạt thành tựu Thiên Cương trước ngươi, với sức mạnh như hiện nay ngươi sẽ tự vệ như thế nào?

Sở Vô Vi vẫn bình tĩnh hỏi.

- Thế nên hắn nhất định phải chết.

Giọng Sở Thiên Kiều ẩn chứa quyết tâm mạnh mẽ.

- Nếu hắn đã rời đi, ngươi muốn hắn chết như thế nào?

Sở Vô Vi hỏi.

- Lúc bị bắt, Thu Mặc đã quy thuận chúng ta. Hắn nói có thể tìm được Mặc Thương. Tin Mặc Thương bị bắt được truyền ra, với tính cách của Tần Vãn Thiên, sợ gì hắn không tới?

Sở Thiên Kiều nhìn về phía Sở Vô Vi.

Sở Vô Vi nhìn Sở Thiên Kiều, lắc đầu một cái, sau đó xoay người rời đi, để lại một câu nói:

- Nếu ngươi để nhất mạch Sở gia suy tàn, chính tay ta sẽ giết ngươi.

- To gan.

Người sau lưng Sở Thiên Kiều tức giận quát một tiếng, khí tức cuồng bạo đột nhiên trào ra, bao phủ lấy Sở Vô Vi.

- Cần rồi.

Sở Thiên Kiều quay đầu lại hướng về phía tên hộ vệ mắng, nhìn chăm chăm đối phương nói:

- Đó là đại ca của ta.

- Vâng!

Người nọ khẽ gật đầu, khí tức tiêu tán, rồi Sở Thiên Kiều nhấc chân đi về hướng khác. Trong mắt hắn, khí lạnh dày đặc, hắn nói nhỏ trong lòng:

.....

Trong một biệt viện ở hoàng thành, tại nơi ở của tất cả thành viên Mặc gia, mấy người Mặc Thương, Nhục Hoan, Phàm Nhạc cũng ở đây.

Trước khi Đê Nghĩa bị bắt, bọn họ chậm chân không kịp rời khỏi hoàng thành. Sau này đã không còn cách nào rời đi, may thay Mặc Khuynh Thành đã thông báo với Cô lão, đã sắp xếp để bọn họ ở nơi này.

- Có người tới.

Mặc Thương đang ngồi tu luyện bỗng nhiên mở mắt, cuối cùng vẫn không có cách nào để rời khỏi đây ư?

- Nhục Hoan, Phàm Nhạc núp vào trong hồ mau.

Bất chợt Mặc Thương mở miệng nói.

- Nếu như không thấy ta ở đây, bọn họ sẽ hoài nghi hơn. Mập Mập, vào trong hồ ngay, bây giờ vẫn còn kịp.

Nhục Hoan biết biết lão sư Mặc Thương có khả năng cảm ứng rất tốt, hiện tại còn chưa bị phát hiện.

Ánh mắt Phàm Nhạc lóe lên, thần sắc vô cùng khó coi, sau đó nặng nề gật đầu một cái nói:

- Mặc Thương, Nhục Hoan, các ngươi cẩn thận, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu các ngươi.

Nói xong, Phàm Nhạc xoay người đi vào trong hồ. Hắn phải xuống nơi sâu nhất để tránh lộ ra hơi thở.

Quả nhiên không bao lâu, ngôi biệt viện này đã bị bao vây. Khi Mạc Thương cùng Nhục Hoan thấy được bóng người trước mặt, trong mắt hiện lên đầy vẻ lạnh lẽo.

- Thu Mạc, tên phản đồ này.

Mạc Thương nói.

- Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, các ngươi làm ta quá vất vả đó. Cũng may muốn tra rõ tất cả chỗ ở của Mạc Khuynh Thành không khó khăn cho lắm, lục soát từng nhà, cuối cùng vẫn tìm được. Tần Văn Thiên chắc là cũng được nàng ta giấu đi rồi.

Trong mắt Thu Mạc hiện lên vẻ ghen tị.

Mạc Khuynh Thành là tuyệt đại mỹ nữ của nước Sở, vì trợ giúp Tần Văn Thiên mà nguyện ý để thân mình lâm hiểm cảnh. Nàng chưa bao giờ để ý đến hần - một trong Kinh Thành Thập Tú.

- Thu Mạc! Chắc hẳn ngươi chưa quên kết cục của Diệp Vô Khuyết chứ?

Ánh mắt Nhục Hoan lạnh lẽo nhìn Thu Mạc.

A a...

Gương mặt hần nhất thời run lên. Hần cũng biết thực lực của Tần Văn Thiên đã vượt qua hần, hơn nữa vượt qua không ít, đây cũng là điều làm hần ghen tị vạn phần.

- Nhục Hoan, mặc dù ngươi không đẹp như Khuynh Thành nhưng cũng coi là tuyệt sắc mỹ nữ, quá hấp dẫn người rồi, chắc chắn.

Thu Mạc không che giấu ánh mắt tham lam lướt lên lướt xuống thân hình của Nhục Hoan. Trong ánh mắt đó hiện lên dục hỏa cháy bùng bùng khiến nàng khó chịu vô cùng.

- Ta sẽ bảo tam hoàng tử điện hạ, không đứng, quân vương bệ hạ, ban thưởng ngươi cho ta.

Lúc này Thu Mạc không thèm che giấu bản tính của mình. Không có được Mạc Khuynh Thành, nhưng lại có được thân thể của Nhục Hoan cũng coi như đáng giá.

- Ta muốn nhìn xem hoàng quyền kia còn có thể tồn tại bao lâu nữa.

Giọng Mạc Thương lạnh lẽo. Hiện nay hần là các lãnh tụ của học viện Đế Tinh đã hội họp với Tần phủ.

Tin tức Mạc Thương cùng Nhục Hoan bị bắt rất nhanh truyền khắp hoàng thành. Không thể nghi ngờ đó là tin tức hoàng thất muốn thả ra để ép Tần Văn Thiên hiện thân.

Sở Thiên Kiêu đã xem Tần Văn Thiên là sự uy hiếp lớn, một nhân vật như vậy tương lai tất nhiên là sẽ bước vào Thiên Cung cảnh, hần tất phải chết.

Đồng thời với việc trên, từ tiền tuyến truyền tới tin tức, mấy quân đoàn tinh nhuệ do Tần phủ gây dựng đang gấp rút chuẩn bị, với tư thái cấp tốc hướng về hoàng thành. Có tin đồn rằng Tần phủ còn tập trung mấy đội quân lại với nhau, hơn nữa không ít cường giả của học viện Đế Tinh cũng gia nhập, thậm chí Phó viện trưởng cũng xuất hiện trong số đó. Hần có thể tùy tiện lấy thủ cấp của tướng địch trong trận doanh, quân đội hoàng thất tự nhiên không cách nào ngăn cản.

Dĩ nhiên, trừ những cường giả của học viện Đế Tinh, trong cuộc chiến lần này với hoàng thất, quân đội Tần phủ bộc phát sức mạnh kinh người. Thậm chí có nhiều cường giả cấp Nguyên Phủ được tổ hợp lại thành một quân đoàn. Điều này làm người ta mơ hồ cảm thấy, hóa ra những năm gần đây lực lượng của Tần phủ tại thành Thiên Ung có thể chỉ là một bộ phận rất nhỏ.

Có lẽ chi Vũ vệ từng theo Tần Vũ hô mưa gọi gió vẫn còn tồn tại, thậm chí còn bồi dưỡng được rất nhiều hậu nhân.

Tất cả bọn họ không thể nghi ngờ đều ở tập trung lại đi thẳng hướng về phía hoàng thành. Tương quan lực lượng chênh lệch rõ ràng, so với lần giao chiến trước đây giữa hoàng thất và học viện Đế Tinh càng mãnh liệt hơn vì lần này ngoại trừ học viện Đế Tinh, lực lượng của Tần phủ bắt đầu bạo phát thật sự.

Trong làn bão táp nổi lên này, một thiếu niên lập chí báo thù ngồi trên cự thủ màu vàng kim, ánh mắt lóe lên sự hung hãn, từ Hắc Ám Sâm Lâm đi ra, tiến vào hoàng thành.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Công thành

Hoàng cung nước Sở, mưa gió sắp nổi lên, lòng người hoang mang, họ cảm nhận được một đám mây đen đang ép lên cả tòa thành.

Đội quân của Tần phủ đã phá hủy nhiều tòa thành dọc đường đi, điên cuồng tiến lên. Họ vô cùng quý dị, khi nước Sở điều động lực lượng gia cố phòng ngự thì Tần phủ đột nhiên thay đổi đường hành quân hỏa tốc tiến tới các thành trì khác. Hơn nữa nhánh quân phá vòng vây đều là binh sĩ tinh anh, ngăn chặn hành quân với tốc độ cực nhanh khiến hàng phòng ngự của nước Sở xuất hiện trăm ngàn chỗ hở.

Tư thái mãnh liệt như vậy khiến người ta cảm nhận được Tần phủ ẩn núp nhiều năm kia cường đại như thế nào, họ mơ hồ biết vì sao ban đầu hoàng thất cố ý muốn động đến Tần phủ ở Thiên Ung thành. Có lẽ bọn họ sớm có phát giác. Tranh đoạt quyền lực là điều phức tạp như thế, luôn phải có nhiều mưu kế ứng biến với quỷ thuật của đối phương. Tần Hạo không tiếc thân mình xông pha vào hiểm cảnh.

Cuối cùng, hoàng thất nước Sở hạ lệnh, buông hàng phòng ngự ra, toàn bộ quân đội từ các thành rút lui, tập trung bảo vệ hoàng thành, trấn thủ một đạo phòng tuyến cuối cùng kia, đồng thời, những đội quân khác chuẩn bị sẵn sàng bao vây diệt trừ địch. Điều này rõ ràng là song phương đã tuyên bố quyết chiến, Tần phủ huy động toàn bộ lực lượng tiến về hoàng thành, hoàng thất sẽ cùng Tần phủ đối kháng tại hoàng thành.

Toàn bộ Long vệ của nước Sở đều điên cuồng, nhân mã tinh nhuệ đều xông tới hoàng thành.

Trong lúc nhất thời, tình thế ở hoàng thành thu hút ánh mắt của vô số người nước Sở. Mâu thuẫn tranh đoạt quyền lực này sẽ có kết cục cuối cùng như thế nào? Giờ phút này, lòng tin của người dân đối với hoàng thất không còn mãnh liệt như trước kia nữa, thậm chí có không ít người nghĩ rằng hoàng thất nước Sở tồn tại ba nghìn năm sẽ chấm dứt trong trận đại chiến này.

Tần Văn Thiên còn chưa bước vào hoàng thành mà đã nghe được đủ loại tin tức, vì vậy hắn nguy trang bí mật đi vào, bước chân vào Thần Binh các, thái độ của An Lư Yên đối với hắn vẫn rất tốt, hơn nữa vốn là không quan tâm đến hoàng thất, hắn ở Thần Binh các cũng chỉ có quyền hạn tầm thường mà thôi.

Dĩ nhiên hắn phải bí mật tới Thần Binh các không để thông tin bị lộ, bẽ quan bảy ngày, Tần Văn Thiên vận dụng nhân lực và vật lực trong Thần Binh các để luyện chế thần binh. Trong lòng của những luyện khí đại sư kia nổi lên sóng to gió lớn, bọn họ chưa từng thấy qua người nào điên cuồng khác trận vẫn như thế, tựa như toàn bộ Thần Binh các đang quay xung quanh một mình hắn vậy.

Tần Văn Thiên sẽ không để Thần Binh các thua thiệt, song song với cung cấp vũ khí cho Tần gia quân thì hắn cũng chế tạo ra các loại thần binh, thần giáp để lại cho Thần Binh các, thậm chí có một ít thần binh cấp ba trân quý. Đồng thời, An Lư Yên cũng liên lạc với Thiên Vận phường - một trong tam đại phường của nước Sở, trả thù lao cao để cho bọn họ vận chuyển thần binh ra khỏi hoàng thành.

Tất cả đều hoàn thành trong bí mật, dĩ nhiên với hành động lần này Thiên Vận phường cùng Thần Binh các đều có được lợi ích to lớn. Thời kỳ loạn lạc, chiến tranh là mỏ vàng tiềm năng của bọn họ.

Cuối cùng hoàng thất cũng cảm giác được có cái gì không đúng nhưng đã muộn. Thiên Vận phường đã chở hết thần binh đi, Tần Văn Thiên cũng rời khỏi Thần Binh các. Hôm nay địa vị của hoàng thất đang lay động làm sao dám giận cá chém thớt với hai thế lực khổng lồ là Thần Binh các cùng Thiên Vận phường.

Nhận được thần binh do Thiên Vận phường vận chuyển tới, binh mã tinh nhuệ của Tần phủ như hồ thêm cánh, điên cuồng xông lên. Cuối cùng, những đạo quân đó đã tới cửa ải cuối cùng, bao vây dưới chân thành.

Trên cổng thành, một nhóm cường giả đứng sừng sững, đương kim đệ hạ Sở Thiên Kiều chấp tay nhìn ra xa. Binh lính đông nghìn nghịt như kiến cỏ không thể nhìn tới điểm cuối, bọn họ mài dao xoèn xoẹt, trong con ngươi tất cả đều lộ ra ánh sáng nóng bỏng. Đó là một loại cuồng nhiệt đối với quyền lực, đối với sự báo thù.

Chỉ cần hạ nốt cái thành trì này, quốc gia này từ đây sẽ đổi chủ.

- Tìm được Tần Văn Thiên chưa?

Sở Thiên Kiều bình tĩnh mở miệng, không nhìn ra là hắn đang vui hay giận.

- Vẫn chưa.

Một người từ sau lưng tiến lên, khom người đáp lại:

- Đã giám sát nhất cử nhất động của Thiên Vận phường và Thần Binh các, nếu như Tần Văn Thiên xuất hiện một lần nữa, nhất định sẽ bắt được.

- Thông cáo tin tức, ba ngày sau hành hình Mạc Thương trên Sở Vương đài, Nhục Hoan tặng cho Thu Mạc.

Sở Thiên Kiều bình tĩnh nói, người sau lưng cung kính:

- Thần đi làm ngay.

Dứt lời, người nọ khom người lui ra. Xem ra đệ hạ đang bị ép tới đường cùng, không ngờ Tần Văn Thiên bị hoàng thất truy nã kia lại khiến đội quân của

Tần phủ dâng lên một phần đại lễ như vậy, điều này đối với hoàng thất vô cùng bất lợi.

Rất nhanh tin tức kia được truyền ra, ba ngày sau, tại nơi Tần Vãn Thiên vang danh khắp nước Sở, Sở Vương đãi, hoàng thất sẽ tử hình sư phụ Mạc Thuong của hắn và đem tặng Nhục Hoan cho Thu Mạc.

Tin tức đó làm Thu Mạc rất bất mãn, thanh danh của hắn đã bị bôi nhọ hết cả rồi. Thế nhưng khi nghĩ đến Nhục Hoan sắp tới tay thì hắn kiềm chế lại, trầm nghĩ sau khi xong vụ này sẽ rời khỏi nước Sở.

.....

Trong căn phòng nhỏ trong rừng trúc, nước sông chảy hiền hòa, êm ả yên tĩnh.

Tần Vãn Thiên ngồi bên bờ sông, Mạc Khuynh Thành im lặng ngồi bên cạnh hắn, đương nhiên nàng cũng nhận được tin tức, trong lòng vô cùng bất mãn với Sở Thiên Kiều, lại tuyên cáo rộng khắp nước Sở, lấy Mạc Thuong và Nhục Hoan ra uy hiếp Tần Vãn Thiên. Có thể thấy Sở Thiên Kiều đã tới bước đường cùng, không từ bất cứ thủ đoạn nào. Như vậy có thể thấy rằng hoàng thất nước Sở sắp suy tàn rồi, e rằng sự diệt vong đã không còn xa.

Lúc này, Tần Vãn Thiên đứng dậy, quay trở lại căn nhà cỏ, nơi đây có một nữ tử che mặt đang ngồi, tựa như nàng vẫn luôn ở chỗ này.

Thấy Tần Vãn Thiên tới, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo nhìn Tần Vãn Thiên nhưng lại làm cho người ta cảm nhận được sự lạnh giá trong đó.

Tần Vãn Thiên biết có một vị cao nhân vẫn luôn đi theo bên mình, thậm chí cùng bước vào Hắc Âm Sâm Lâm nhưng nàng trước sau vẫn vô cùng sạch sẽ, tươi đẹp tuyệt vời. Điều này làm hắn thắc mắc, không biết thực lực của nàng mạnh đến đâu.

- Thanh Mị tiên tử cử ngươi tới?

Tần Vãn Thiên nhìn đối phương, thấp giọng hỏi, nữ tử nhìn hắn, không nói chuyện.

Tần Vãn Thiên thấy ánh mắt bất đắc dĩ của đối phương bèn hỏi:

- Trước kia không phải đều âm thầm bảo vệ ư, vì sao lần này lại tiếp cận?

Chỉ thấy đôi mắt nhìn hắn nhưng vẫn yên lặng.

- Quấy rầy rồi.

Tần Vãn Thiên xoay người rời đi.

- Có không ít người đang nhìn chằm chằm vào nơi này, ta phải bảo vệ ngươi an toàn.

Một giọng nói thanh thúy vang lên, Tần Vãn Thiên quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt thanh tú kia, hắn nở nụ cười.

- Vậy ngươi sẽ giúp ta ra tay đối phó người khác ư?

Tần Vãn Thiên hỏi.

Nữ tử khẽ lắc đầu một cái, vẫn làm cho người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo như băng, xa cách đến ngàn dặm.

- Được.

Tần Vãn Thiên cười một cái, hỏi:

- Ta là Tần Vãn Thiên, ngươi thì sao?

Đôi mắt nàng chớp chớp, tựa hồ đang suy xét, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Vãn Thiên:

- Thanh Nhi.

- Một cái tên nghe rất êm tai.

Tần Vãn Thiên cười một cái với Thanh Nhi sau đó xoay người rời đi.

Mạc Khuynh Thành thấy Tần Vãn Thiên đi tới, trêu ghẹo nói:

- Ngươi cảm thấy nàng xinh đẹp hay là ta xinh đẹp?

Đôi mắt Tần Vãn Thiên lóe lên, thời điểm hắn cùng Mạc Khuynh Thành ở Tiên Trì cung đã từng thấy diện mạo thật sự của Thanh Nhi, đẹp đến mức làm người ta nghẹt thở, nàng và Mạc Khuynh Thành khác nhau. Mạc Khuynh Thành ưu nhã, ôn nhu, tràn đầy sức sống thanh xuân, nghiêng nước nghiêng thành; Thanh Nhi thì đẹp một cách thoát tục, lạnh như băng, giống như tiên tử không nhiễm khói bụi nhân gian.

- Không phải là ghen đó chứ.

Tần Vấn Thiên cười nói.

- Hừ.

Mạc Khuynh Thành liếc Tần Vấn Thiên một cái, thấy tâm trạng hắn vui lên một chút thôi nàng cũng cảm thấy vui vẻ.

Giờ phút này, cách đó không xa, có một bóng người đang chậm rãi đi tới, đến bên cạnh Tần Vấn Thiên.

- Thế nào rồi?

Tần Vấn Thiên bình tĩnh hỏi.

- Có không ít người đồng ý tham dự, Các chủ bảo ta hỏi ngươi, muốn mời bao nhiêu người?

Đối phương mở miệng hỏi.

Có thể mời được người có thực lực như thế nào?

Tần Vấn Thiên lại hỏi.

- Lấy giá trị của những thần binh mà ngươi khác thần văn mà nói, cường giả Nguyên Phủ tam trọng chúng ta có thể liên lạc được khoảng hai mươi vị.

- Vậy thì hai mươi vị đi, dưới tam trọng mời ba mươi vị, trước hết tặng bọn họ một món hạ phẩm thần binh bậc ba, để bọn họ tùy ý chọn, Thần Binh các thay mặt ta trả, việc này hẳn không có vấn đề?

Tần Vấn Thiên thấp giọng hỏi.

- Chúng ta sẽ an bài thật tốt.

Người nọ gật đầu một cái:

- Ngài còn dặn dò nào nữa không?

- Mượn lực lượng tình báo, không tiếc bất cứ giá nào, giúp ta tìm hiểu tất cả hành động của các nhân vật quan trọng thuộc hoàng thất nước Sở trong những ngày gần đây, thậm chí là cả chuyện ăn uống ngủ nghỉ thường ngày.

Tần Vấn Thiên nói.

- Được, cách một khoảng thời gian sẽ có người tới báo cáo. Ngoài ra động tĩnh nơi này đều nằm trong tay chúng ta. Nếu có động tĩnh gì lập tức sẽ có người tới thông báo rút lui, khi đó cũng sẽ chuẩn bị tốt một chỗ mới.

Tần Vấn Thiên gật đầu một cái, hắn biết nơi này đã bố trí một tấm lưới lớn, cũng như Thanh Nhi nói, có rất nhiều người nhìn chằm chằm nơi này.

- Ta xin lui trước.

Người nọ thi lễ một cái, ngay sau đó rời đi, tuy thái độ bình tĩnh nhưng trong lòng lại rất là khiếp sợ. Thần văn đại sư kiệt xuất nhất nước Sở từ trước tới nay đã dùng thiên phú thần văn của mình mà tranh thủ được ủng hộ cường lực nhất của Thần Binh các.

Lần cuồng phong này, tình hình nước Sở diễn tiến ra sao, không ai rõ ràng, đúng là một lần đánh cờ đầy biến số.

.....

Chớp mắt, thời gian ba ngày mà Sở Thiên Kiều nói đã đến.

Một ngày này, trên Sở Vương đài, những đạo quân mạnh mẽ đang trú đóng. Hơn nữa, còn có một vài nhân vật trông có vẻ bình thường nhưng đều có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Trên Sở Vương đài bên dưới thanh ngọc long ý, Mạc Thương đang bị trời lại, máu tươi nhuộm đỏ vạt áo, đầu tóc rối bời, hiển nhiên mấy ngày qua hắn đã chịu tội không ít.

Nhược Hoan cũng có vẻ tiêu tụy nhưng trên mặt nàng luôn nở nụ cười yêu mị, thỉnh thoảng lướt mắt qua người Thu Mạc làm hắn cảm giác cả người lạnh như băng.

"Rất nhanh thôi, ngươi sẽ là người của ta rồi." Thu Mạc nhìn chằm chằm đáng người đầy đặn của Nhược Hoan, sự tham lam chiếm hữu trong mắt không che giấu chút nào. Hôm nay hắn ở nước Sở coi như đã thân bại danh liệt. Điều này khiến hắn không còn kiên trì, lộ ra bộ mặt dữ tợn.

Nhược Hoan lại cười, nụ cười làm Thu Mạc cảm thấy lạnh thấu xương.

- Thu Mạc, người nhất định sẽ chết rất thê thảm, người có tin hay không?

Nhược Hoan cười khanh khách nói, Thu Mạc hừ một tiếng:

- Người thật mạnh miệng, tối nay ta thì sẽ để người cảm nhận được ưu thế của mạnh miệng.

Nhìn thân thể uyển chuyển kia, tìm Thu Mạc lại đập thình thịch.

- Bệ hạ sao còn chưa tới?

Ánh mắt Thu Mạc nhìn về phía thanh ngọc long ý, tại sao hôm nay Sở Thiên Kiều chưa xuất hiện?

Đúng lúc này, Thu Mạc phát hiện không ít người bắt đầu hành động, những người này đều là cường giả, chuẩn bị để Tần Vãn Thiên có chấp cánh cũng khó bay.

- Tần phủ dẫn quân công thành.

Một giọng nói vọng vào trong tai Thu Mạc làm cho hắn sửng sốt. Tần phủ công thành ư? Ai cho phép?

Bên ngoài hoàng thành, tiếng hô “giết” vang trời. Trong hoàng thành, người người cảm nhận được không khí u ám ngột ngạt, thậm chí còn có một số cường giả Nguyên Phủ liều chết, xung phong ngự không bay thẳng vào trong hoàng thành.

Quân đội ngoài thành đã phát động lực công kích mạnh nhất vào hoàng thành nước Sở.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Muốn chết như thế nào?

Cổng hoàng thành, trên mặt đất máu chảy thành sông, huyết sắc che khuất bầu trời, khí tức bạo loạn bao phủ cả một vùng không gian.

Sở Thiên Kiều bình tĩnh đứng trên cổng thành, sau lưng có mấy vị cường giả bảo vệ.

- Tần Hạo.

Ánh mắt Sở Thiên Kiều tựa xuyên thấu hư không hướng về một bóng người hiện ngang giữa chiến trường. Người đó mặc khôi giáp, đôi mắt sáng ngời tựa như xuyên qua màn mưa máu nhìn về phía Sở Thiên Kiều.

Từ trên người Tần Hạo, Sở Thiên Kiều cảm nhận được sự đa mưu túc trí và khó lường. Ấn nhẫn nhiều năm như vậy, Tần Hạo vẫn luôn ẩn cư tại Thiên Ung thành mà có thể khống chế một cơ cấu vận chuyển khổng lồ như vậy, loại người như vậy quả thật đáng sợ vô cùng.

Còn từ trên người Sở Thiên Kiều, điều Tần Hạo cảm thấy chính là khí chất hoàn toàn bất đồng, sát khí lộ ra.

Vì là hoàng đế nước Sở nên dã tâm của hắn rất lớn. Hắn muốn bình định nước Sở, chứng minh Sở Thiên Kiều hắn có thể làm được, vì mục tiêu này, dù hy sinh lớn như thế nào, đều không tiếc.

Nhưng Sở Thiên Kiều không biết ở trong một túr lầu cách đó không xa, một bóng người mặc màu trắng đang nhìn về phía ngoài hoàng thành, lộ ra thần sắc thất vọng.

Người này là đại hoàng tử Sở Vô Vi. Dĩ nhiên hôm nay hắn đã không còn là đại hoàng tử mà Sở Thiên Kiều cũng chưa chắc sẽ sắc phong vương vị cho hắn.

Hai bên trái phải của Sở Vô Vi có người, một trong số đó là đệ đệ hắn, Sở Mãng.

Một người khác chính là người đứng thứ ba trong Kinh Thành Thập Tú, Túy Tửu Tiên, hắn và Sở Vô Vi vẫn luôn là bạn tốt của nhau.

- Người không có cách gì ư?

Túy Tửu Tiên nhỏ tiếng hỏi Sở Vô Vi.

- Tam đệ quá nóng lòng cầu thắng.

Sở Vô Vi bình tĩnh nói:

- Đây không phải là chuyện tốt, thủ đoạn kịch liệt như thế đúng là phong cách của hắc, sấm rền gió cuốn, thắng thì bình định hết thủy, nhưng một khi chỗ nào đó sụp đổ thì sẽ thua cả bàn cờ.

- Sao không cướp lấy?

Tủy Tửu Tiên lên tiếng, tựa như nói một chuyện hết sức thường tình. Hắc vẫn luôn biết người bạn thân này là một nhân vật xuất sắc cỡ nào, chỉ cần hắc muốn tranh đoạt quyền lực nước Sở thì chắc chắn sẽ thắng cuộc, Tủy Tửu Tiên không nghi ngờ điều này chút nào.

- Nếu quả thật không không chế được tình thế, ta sẽ cân nhắc điều đó.

Sở Vô Vi bình tĩnh nói:

- Ta đã đồng ý với phụ hoàng, Sở thị nhất mạch, không thể bị diệt.

- Đi xem tình huống phía Sở Vương đài đi, bên này nếu toàn lực công thành, chắc hẳn nơi đó cũng đã có người hành động.

Sở Vô Vi xoay người rời đi, Sở Mãng cùng Tủy Tửu Tiên đi theo, họ cũng tin rằng Sở Vương đài sẽ có động tĩnh. Nhưng bọn họ có thể nghĩ đến chuyện này, chẳng lẽ Sở Thiên Kiều lại không nghĩ tới ư?

Vậy Tần Văn Thiên đâu, hẳn sẽ không nghĩ tới?

Tần Văn Thiên hôm nay đã không còn là thiếu niên chất phác như ngày xưa nữa.

Hoàng cung nước Sở vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng bước chân vội vã của binh tốt báo quân tình, cuộc chiến bên ngoài hoàng thành thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, không thể nghĩ ngờ, hoàng cung là nơi dễ ý nhất.

Bên ngoài tường cao hoàng cung, quân sĩ gắt gao đứng canh giữ, nhưng ngay giờ phút này bỗng có một tiếng quát to không biết từ đâu vang lên.

- Địch tấn công.

Thanh âm trong nháy mắt phá vỡ sự bình tĩnh bên ngoài hoàng cung, ánh mắt đám quân sĩ hướng ra xa chỉ thấy một nhóm người mặc quần áo đen bay tới với tốc độ đáng sợ.

Không ai thả Tinh Hồn, song khi đám người quần áo đen này đồng thời bước đi trong hư không, mặt quân sĩ thủ vệ xám như tro tàn, tất cả đều là cường giả Nguyên Phủ cảnh. Bọn họ biết, thứ chờ đợi mình chính là cái chết.

Tiếng phùng phụt rất nhanh truyền ra, cả vùng đất này bỗng chốc biến thành một trận mưa máu, chỉ thấy đám người áo đen kia bay về phía trong hoàng cung. Cũng trong nháy mắt, động tĩnh của nơi này đã sớm bị người đứng quan sát trên tháp canh hoàng cung phát hiện. Người quan sát bắn lên trời một pháo hiệu màu đen, phụt chốc, hoàng cung rối loạn, các cường giả trấn thủ nhanh chóng chạy về phía bắn ra pháo hiệu.

Đã bao nhiêu năm rồi, hoàng cung nước Sở chưa từng bị người xâm phạm, vậy mà hôm nay lại có.

Hơn nữa còn nắm bắt thời cơ chuẩn xác như vậy, hôm nay ở ngoài cửa thành đang diễn ra một trận quyết chiến sinh tử, nơi đó đã điều động quá nhiều lực lượng.

- Ai dám to gan như vậy?

Một tiếng quát theo gió truyền tới, tuy quyết chiến ở bên ngoài nhưng trong hoàng cung vẫn có lực lượng bảo vệ, tự nhiên không thể thiếu các cường giả Nguyên Phủ cảnh.

Cùng lúc đó, một bóng người bước đi chậm rãi trong hư không, trên người bao phủ một luồng khí tức làm cho người ta sợ hãi. Đây là nhân vật đứng đầu Nguyên Phủ. Điều này làm cho rất nhiều người ý thức rằng được trận tập kích này đã có kế hoạch tỉ mỉ.

Lâu Thủy Nguyệt là nơi ở của tiểu công chúa nước Sở. Vì những ngày qua hoàng thành rất loạn nên nàng không được tùy ý ra ngoài đi lại.

Lúc thấy một đám người áo đen hướng tới nơi này, nàng biết trận phong ba này còn kinh khủng hơn so với sự tưởng tượng của nàng.

Những người này đã sớm điều tra kỹ nơi ở của nàng, hơn nữa còn biết trong số những nơi ở của công chúa, nơi của nàng gần cửa cung nhất.

- Tiểu công chúa, mau rời đi.

Chỉ thấy một vị thị nữ đi tới, hướng về phía tiểu công chúa mở miệng nói.

- Đi không được rồi.

Tiểu công chúa lắc đầu một cái:

- Tam ca lấy Mạc Thuong ra uy hiếp Tần Vãn Thiên, hôm nay có người muốn dùng thủ đoạn giống như vậy để uy hiếp hần ư? Nếu là thế thì chắc chắn bên ngoài hoàng thành và Sở Vương đài đều sẽ không biết chuyện xảy ra ở nơi này.

Tuổi nàng tuy nhỏ nhưng vô cùng thông minh. Hôm nay, trận đại quyết chiến bên ngoài hoàng thành cùng Sở Vương đài đã điều động quá nhiều cường giả làm cho hoàng cung gần như trống không. Còn nhân số cường giả của đối phương có đến hơn năm mươi vị, hơn nữa toàn bộ đều là cấp bậc Nguyên Phủ, thậm chí có cả cường giả Nguyên Phủ đỉnh cấp.

Một đám cường giả đỉnh cấp như vậy tập hợp lại, với lực lượng thủ vệ hoàng cung hiện nay, trong lúc vội vàng làm sao có thể đủ chống cự được?

Trừ phi cho tụ tập tất cả lực lượng còn lại tại hoàng cung, nhưng khi đó đối phương đã sớm rời đi.

Rất nhanh tiểu công chúa đã bị đám người áo đen kia bắt đi, hơn nữa thời điểm đối phương rút lui cũng không có người nào dám tiến lên ngăn cản. Điều đó làm lòng người trong hoàng cung bàng hoàng, bọn họ đang trải qua sự thất bại chưa từng có từ trước tới nay.

Bọn họ cũng đang tự hỏi là ai có thể điều động một lực lượng chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Nếu lực lượng này đặt ở ngoài hoàng thành thì đã đủ để quyết định chiến cuộc rồi.

Trong hoàng cung lập tức có yêu thú bay ra, điên cuồng hướng ra bên ngoài hoàng thành và Sở Vương đài báo tin.

Không lâu sau đó, tin tức tiểu công chúa bị bắt cóc bắt đầu truyền ra, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã lan tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Trên Sở Vương đài, lòng người lo lắng, chỉ thấy thần sắc đám người kia xanh mét. Không ít cường giả Diệp gia đều ở chỗ này, bọn họ bày ra thiên la địa võng để giết Tần Vãn Thiên, nhưng hôm nay tiểu công chúa lại bị bắt, thế thì làm sao bọn họ giết được Mạc Thuong đây?

Cách Sở Vương đài không xa, một bóng người chậm rãi bước tới. Khi nhìn thấy bóng người này, ánh mắt mọi người nơi đây đều trở nên lo lắng.

Tần Vãn Thiên rốt cuộc đã xuất hiện.

Không ai dám lên ngăn cản bước chân của Tần Vãn Thiên, sau lưng hần còn có mấy người đi theo, thẳng tới trước chỗ Mạc Thuong và Nhược Hoan bị trói. Trong mắt hần hiện lên vẻ áy náy và xấu hổ.

- Sư phụ, Nhược Hoan tỷ, hai người đã chịu khổ rồi.

Tần Vãn Thiên nhỏ giọng nói với về đường như bên cạnh không có người.

- Ta biết đệ sẽ tới mà.

Nhược Hoan cười khanh khách, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ, chẳng biết tại sao, đối với vị sư đệ thực lực không mạnh mấy này, nàng lại tràn đầy tin tưởng.

Nhược Hoan ghé mắt nhìn Thu Mạc bên cạnh, trong đôi mắt xinh đẹp không che giấu sự châm biếm, cười nói:

- Thu Mạc, không phải ngươi tuyên bố muốn giết Tần sư đệ sao, hần ở đó, ngươi đi đi.

Mặt hần cứng đờ, nhìn Tần Vãn Thiên chằm chằm, trong mắt có mấy phần dữ tợn, tựa như cùng Tần Vãn Thiên có thâm cừu đại hận vậy.

- Bệ hạ có lệnh, nếu Tần Vãn Thiên xuất hiện, giết không tha.

Ánh mắt Thu Mạc nhìn về phía những người bảo vệ Sở Vương đài, lại ngẩng đầu nhìn bóng người trên đài.

Nhưng không ai dám động thủ, những cường giả kia chẳng qua là càng nhích tới gần Mạc Thuong và Nhược Hoan, đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, nhưng không ai dám lập tức hạ sát thủ.

- Tiểu công chúa ở trong tay người?

Chỉ thấy một lão giả với đôi mắt sắc như đao, quát hỏi Tần Vãn Thiên.

- Ngươi nói xem?

Tần Vãn Thiên nhìn hần, bình tĩnh đáp lại.

- Ngươi muốn như thế nào?

Lão giả hướng về phía Tần Vãn Thiên hỏi.

- Trao đổi con tin.

Tần Vãn Thiên đáp lại ngắn gọn nhưng lão già lại trầm mặc.

Sở Thiên Kiêu là hoàng đế nước Sở, hẳn ra lệnh giết Tần Vãn Thiên không tha, bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau càng khó hơn. Vì vậy hôm nay hẳn tự mình chủ trì nơi này chính là để đề phòng Tần Vãn Thiên dẫn các cường giả tới.

- Ta không thể đồng ý với ngươi.

Lão già thân nhiên nói, hẳn phải chờ Sở Thiên Kiêu ra lệnh.

- Ta sẽ không chờ đợi, cũng không có thời gian cùng ngươi chơi đùa. Thời gian một nén nhang, không thả người, hậu quả ngươi gánh vác.

Tần Vãn Thiên hung hồn nói, vốn dĩ hẳn không muốn dùng thủ đoạn như vậy, nhưng điều này là Sở Thiên Kiêu dạy hẳn, Sở Thiên Kiêu dám dùng Mạc Thuơng cùng Nhực Hoan uy hiếp hẳn, vì thế từ giờ trở đi, vì diệt nước Sở, hẳn cũng sẽ không tiếc gì cả.

Lão già trầm mặc, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên nói:

- Nếu như tiểu công chúa có bất kỳ chuyện gì, ngươi cũng phải chôn cùng.

- Ngươi thật quá đề cao bản thân mình rồi.

Tần Vãn Thiên bước ra, ánh mắt nhìn về phía Thu Mạc, từng bước một đi tới chỗ hẳn.

Người mặc áo đen bên cạnh hẳn cũng đi theo.

Diệp Lưu Dương nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, đôi mắt cực kỳ giá rét, người này thật sự dám nhảy vào long đàm hổ huyệt, thật sự quá mức to gan. Chẳng lẽ hẳn không lo lắng hoàng thất sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để đối phó mình?

Một thân thể uyển chuyển xuất hiện không xa phía sau lưng Tần Vãn Thiên, giống như là một cái bóng, nhưng mà vừa rồi không có ai nhìn thấy nàng.

Cảnh này làm con ngươi lão già co rút lại, đôi mắt của thiếu nữ tựa như nhìn thấu linh hồn hẳn.

Hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lung. Khí chất lạnh giá cực tuyệt người từ ngàn dặm, tựa như tiên nữ không nhiễm khói bụi nhân gian. Nàng cứ như vậy đứng ở đó, nhưng lại đem tới cảm giác nguy hiểm dữ dội.

Tần Vãn Thiên nở nụ cười, thấy Thanh Nhi xuất hiện, hẳn sinh ra cảm giác cực kỳ an toàn.

Có lẽ thực lực của Thanh Nhi sẽ cho hẳn niềm vui bất ngờ.

Hẳn đi tới chỗ Thu Mạc, thậm chí đi qua bên cạnh lão già kia nhưng không ai động thủ.

- Ngươi muốn chết như thế nào?

Tần Vãn Thiên nhìn chằm chằm Thu Mạc, lúc này Tinh Hồn Thu Mạc bùng nổ, phần nộ quát:

- Các ngươi còn chưa động thủ giết hẳn?

Không ai để ý đến hẳn, chỉ thấy bước chân Tần Vãn Thiên chợt lóe, cánh tay chụp bắt về phía Thu Mạc. Thần sắc Thu Mạc đại biến, nổi giận gầm lên một tiếng, công kích lại Tần Vãn Thiên.

Nhưng khi bàn tay Tần Vãn Thiên hạ xuống, hẳn cảm nhận được một sức mạnh lớn vô cùng đè lên cơ thể.

Rắc rắc!

Cánh tay tung chưởng của Thu Mạc bị bẻ gãy, Tần Vãn Thiên bóp lấy cổ họng, kéo lê hẳn trên mặt đất, giống như giống như xách một con chó chết, giờ khắc này, sát ý điên cuồng trên người Tần Vãn Thiên bùng nổ, khiến Thu Mạc cảm giác được sự sợ hãi đến từ linh hồn.

- Nhực Hoan sư tỷ, tỷ muốn hẳn chết như thế nào?

Tần Vãn Thiên vẫn tỏ ra như đang ở chốn không người về phía Nhực Hoan cười hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Thanh nhi

Trên mặt Nhượng Hoan hiện lên ý cười, ánh mắt nhìn về phía Thu Mặc bị Tần Vấn Thiên bóp cổ.

- Đêm nay chỉ sợ ngươi không có cơ hội cho ta hưởng thụ ưu điểm rồi!

Nhượng Hoan nhìn về phía Thu Mặc nói, nhưng giọng nói của nàng làm Tần Vấn Thiên cảm thấy cực kì lạnh giá. Điều này làm Tần Vấn Thiên biết được lời nói trước đó của Thu Mặc đã khiến Nhượng Hoan tỷ cảm thấy nhục nhã như thế nào. Chưa bao giờ hắn thấy giọng của Nhượng Hoan tỷ vui tươi trở nên lạnh lẽo như vậy.

Cánh tay khẽ rung, tiếng rắc rắc vang truyền ra, ngay sau đó là tiếng kêu gào thảm thiết của Thu Mặc, một cánh tay của hắn bị Tần Vấn Thiên phẩy bỏ, rũ xuống mềm nhũn.

- Sư tỷ, hay là để hắn sống không bằng chết?

Tần Vấn Thiên nhìn Nhượng Hoan cười nói nhưng nụ cười cũng rất giá rét.

Từ ngày rời khỏi Thiên Ung thành, trái tim hắn cũng lạnh dần, những người này làm tâm trí hắn càng ngày càng sắt đá, lòng hắn ngày càng lạnh giá.

- Đệ quyết định đi.

Ánh mắt Nhượng Hoan dịu dàng, cảm giác có người bảo vệ thật tốt, mặc dù người này chỉ là sư đệ của nàng. Là người tận mắt nhìn thấy sự trưởng thành của Tần Vấn Thiên, Nhượng Hoan rất thích vị sư đệ này, dĩ nhiên không phải là tình yêu nam nữ mà là một loại tình cảm không nói được bằng lời.

- Đứng...

Trán Thu Mặc rịn ra mồ hôi lạnh, hắn biết sống không bằng chết của Tần Vấn Thiên là có ý gì.

Một luồng ánh sáng lạnh lẽo, sắc bén như đao từ lòng bàn tay Tần Vấn Thiên bay vọt tới làm Thu Mặc rùng mình. Chớp mắt, ánh sáng đó chui vào trong ngực Thu Mặc, trong phút chốc phá hủy toàn bộ kinh mạch trong cơ thể hắn. Cùng lúc này, Tần Vấn Thiên giơ chân lên, đạp xuống nửa thân dưới của hắn.

Một tiếng kêu thê lương vang vọng khắp không gian, thân thể Thu Mặc bị Tần Vấn Thiên ném ra ngoài, nếu hắn đã dám ác độc với bằng hữu của mình thì Tần Vấn Thiên hắn sẽ càng ác hơn.

Thấy Thu Mặc nằm xụi lơ giống như đồng bùn ở phía xa, người chung quanh nhìn chăm chăm Tần Vấn Thiên. Người thiếu niên năm đó bây giờ đã sắp mười tám tuổi, tựa hồ như đã dần trưởng thành hơn.

Mạc Thương nở nụ cười ôn hòa. Tần Vấn Thiên tàn nhẫn quả quyết lại làm hắn cảm thấy vui mừng và yên tâm, tàn nhẫn đối với địch nhân vốn là quá trình cần thiết để trở thành cường giả trong võ đạo.

Tần Vấn Thiên không thèm nhìn Thu Mặc nữa, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Thương và Nhượng Hoan bị trói, xung quanh hai người họ có nhiều cường giả có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng Tần Vấn Thiên muốn thử một lần, vì sư phụ Mạc Thương và sư tỷ Nhượng Hoan, hắn phải mạo hiểm thử một chút.

- Nếu Mạc Thương sư phụ cùng Nhượng Hoan tỷ có bất cứ tổn thương nào, lập tức hạ lệnh tru diệt hoàng thất công chúa.

Giọng nói lạnh như băng của Tần Vấn Thiên vang lên, ngay sau đó cất bước, chậm rãi đi về phía Mạc Thương cùng Nhượng Hoan.

Những người áo đen sau lưng ngẩn ra, bọn họ định đi theo nhưng chỉ thấy Tần Vấn Thiên khoát tay, khiến cho sắc mặt bọn họ cứng đờ, nhìn chăm chăm Tần Vấn Thiên cảm thán, người này, quả mạo hiểm rồi.

Nếu những người kia hạ sát thủ với Tần Vấn Thiên thì bọn họ không có bất cứ cơ hội nào để cứu.

Tần Vấn Thiên cũng đang đánh cuộc, đánh cuộc người mà Thanh Mị tiên tử phái đến để bảo vệ mình có thực lực ra sao, đang ở cảnh giới nào.

Đối với thiếu nữ lạnh lùng như tiên nữ không nhiễm bụi trần kia, không biết vì sao, nàng lại làm Tần Vấn Thiên phá lệ mà tin tưởng.

Nàng không nói nhiều, thậm chí rất ít xuất hiện bên cạnh Tần Vấn Thiên nhưng vào thời khắc mấu chốt nàng nhất định sẽ ra tay.

Hướng hồ cho dù lui một bước, nếu thực lực của Thanh Nhi không đủ mạnh, tiểu công chúa ở trong tay hắn, không có mệnh lệnh của Sở Thiên Kiêu, những người này tuyệt đối không dám hạ sát thủ với hắn.

- Đứng lại.

Lão già nhìn chăm chăm Tần Vấn Thiên, giọng nói lạnh như băng, sát ý tràn ngập bao phủ lấy cả người Tần Vấn Thiên.

Nhưng Tần Vấn Thiên chỉ hờ hững nhìn hấn một cái rồi tiếp tục bước về phía trước.

- Vấn Thiên.

Khuôn mặt Nhược Hoan đầy vẻ kinh ngạc. Người này điên rồi sao, nàng không hy vọng Tần Vấn Thiên dùng phương thức như vậy tới cứu nàng. Đối với Tần Vấn Thiên, điều đó quá nguy hiểm.

- Trở về đi.

Mạc Thương liền quát mắng, thiên phú của hấn có hạn, thành tựu sau này cũng có thể đoán được. Nhưng Tần Vấn Thiên không giống thế, hấn thu nhận không ít đệ tử nhưng Tần Vấn Thiên không thể nghi ngờ chính là người xuất chúng nhất, độc nhất vô nhị, dĩ nhiên hấn không hi vọng Tần Vấn Thiên gặp bất cứ chuyện gì.

Thậm chí Mạc Thương còn đặt hy vọng của chính mình và cả học viện Đế Tinh lên Tần Vấn Thiên. Nhất định có một ngày, học viện Đế Tinh sẽ lại đứng sừng sững một lần nữa, tái hiện thời khắc huy hoàng xưa kia, thật là tốt đẹp biết bao.

Tần Vấn Thiên nhìn Mạc Thương nở nụ cười, cách chỗ bọn họ ngày một gần. Chỉ còn mấy bước nên hơi thở lạnh lẽo bao phủ hấn ngày càng mãnh liệt, dù vậy đôi chân hấn vẫn không dừng lại.

Từng cơn gió mạnh quét vào người, sát ý lão già kia thả ra đã sớm đạt tới đỉnh, còn ở không xa sau lưng Tần Vấn Thiên, bước chân Thanh Nhi cũng hơi xê dịch, cảm nhận sát ý bao phủ lấy Tần Vấn Thiên, chân mày nàng hơi nhíu lại.

- Người thật sự đang tìm đến cái chết.

Lão già nhìn Tần Vấn Thiên, bàn tay chậm rãi nâng lên, Tần Vấn Thiên liên tục bước ra hai bước, đi tới bên cạnh Nhược Hoan, chuẩn bị tháo xiềng xích ra.

Ầm!

Sát ý trên người lão già bùng nổ, chỉ thấy bàn tay hấn đẩy ra, đột nhiên một luồng ánh sáng xuất hiện, Tần Vấn Thiên cảm thấy bên người lướt qua một luồng gió nhẹ.

Phụt!

Một tiếng vang nhỏ truyền ra, lão già bay ra ngoài, sau đó chỉ nghe ầm một tiếng, thân thể dữ dội đụng vào Sở Vương đài bên dưới thanh ngọc long ý.

Khoảnh khắc này làm tất cả mọi người hoảng sợ, rung động nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Chuyện này sao có thể chứ?

Đám người nhìn chăm chăm bóng người xinh đẹp đánh lui lão già kia, lựa mông che mặt, tựa hồ không che giấu được dung nhan tuyệt thế đằng sau, nàng làm cho người ta cảm giác không phải là người ở thế giới này.

Thoạt nhìn nàng rất trẻ nhưng tốc độ kia quá nhanh, nhanh đến mức làm cho ánh mắt mọi người không cách nào theo kịp, nhanh đến mức cường giả Nguyên Phủ cảnh đỉnh cấp bị một chiêu đánh bay, thậm chí khả năng đánh trả cũng không có, đã bị đánh trọng thương.

Khuôn mặt Thanh Nhi vẫn lãnh đạm và bình tĩnh tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra, chỉ tùy tiện nhìn lão già kia một cái, đôi mắt khẽ chớp, tựa hồ đang bắt mắt chuyện lão già ra tay với Tần Vấn Thiên.

- Ta không cho phép ngươi động đến hấn.

Giọng nói thanh thúy truyền ra, tựa hồ như có một lực hút kì lạ, lại lộ ra ý lạnh hờ hững, thậm chí còn có vẻ ngạo mạn.

Nghe được giọng nói này, Tần Vấn Thiên thật sự muốn ôm nàng thật chặt, thật đúng là một nữ nhân đáng yêu a, đáng tiếc, nàng chỉ phụ trách sự an toàn của mình, sẽ không giúp mình đối phó nước Sở, nhưng có một cường giả siêu cấp bảo vệ như vậy, Tần Vấn Thiên rất cảm kích, nhất là vào giờ khắc này.

Hiển nhiên hấn đã thắng cuộc rồi.

Những người canh giữ Nhược Hoan cùng Mạc Thương thấy lão già bị một chiêu đánh lui bất chợt đều lùi lại, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, chỉ nhìn Tần Vấn Thiên cười trối cho Nhược Hoan và Mạc Thương.

- Chúng ta đã ăn Cẩm Nguyên tán, nếu không phải vì sợ người không đến, e rằng bọn họ đã sớm phế tu vi của hai người chúng ta.

Nhược Hoan cười khổ nói, Tần Vấn Thiên đã biết vì sao xiềng xích lại có thể khóa sư phụ và Nhược Hoan lại.

Oong...

Bất chợt, một bóng người xông tới Tần Vãn Thiên, hắn không thèm nhúc nhích mà chỉ đỡ Mạc Thương và Nhược Hoan trở về.

Oành!

Lại là một âm thanh chấn động mãnh liệt truyền ra, Thanh Nhi lại đánh bay cường giả vừa xuất thủ ra ngoài, thủ đoạn cũng tương tự với lão giả khi nãy, đôi mắt nàng nhú lại, tựa hồ cực kì không hài lòng.

- Nếu các ngươi còn như vậy thì ta thật sự sẽ giết chết các ngươi.

Giọng nói lãnh lốt truyền ra làm Tần Vãn Thiên suýt chút nữa cười lên. Giọng của Thanh Nhi làm cho người ta cảm giác Tần Vãn Thiên giống như bị ức hiếp, nếu những người này còn khi dễ Tần Vãn Thiên một lần nữa, nàng sẽ giết người.

Lão giả lau vết máu trên khóe miệng, nhìn chăm chăm Thanh Nhi, thần sắc khó coi đến mức tận cùng. Thanh Nhi vẫn biểu hiện ra đáng vẻ không coi ai ra gì, thấy lão giả nhìn chăm chăm, nàng liền cau lại cau mày, liền nói:

- Ta không thích người khác nhìn ta như vậy.

Khụ khụ...

Lão giả tức đến nổi khạc ra một ngụm máu tươi, nhìn nàng?

Nàng mạnh mẽ kinh người như vậy, ngay cả nhìn cũng không được? Hơn nữa giọng nói đó còn làm mọi người cảm thấy nàng đang bị ức hiếp, đây là một mỹ nữ quái thai đến mức nào a! Thực lực sao lại cường đại đến trình độ này, đến cả lão giả bị Thanh Nhi đánh trọng thương cũng không đoán được cảnh giới của nàng là gì.

Tần Vãn Thiên diu Mạc Thương và Nhược Hoan lùi ra xa, những người còn ở lại đưa mắt nhìn nhau, thân hình bọn họ chợt động thì bỗng thấy có rất nhiều người mặc áo đen xuất hiện, bao vây lấy Tần Vãn Thiên, bảo vệ hắn ở trung tâm.

Thanh Nhi cũng xoay người, theo sau Tần Vãn Thiên, nhất thời không ai dám cản đường bọn họ, tình cảnh như vật có chút buồn cười nhưng lại đang xảy ra trước mắt.

- Thanh Nhi, ngươi thật đáng yêu.

Tần Vãn Thiên thấy Thanh Nhi đi tới bên cạnh, nhìn về phía nàng cười nói.

Trong đôi mắt của nàng hiện lên vẻ suy tư, ngay sau đó nhìn Tần Vãn Thiên, thật lâu mới thấp giọng nói:

- Đáng yêu là tốt hay xấu vậy?

Bước chân Tần Vãn Thiên lão đảo, máu tươi chảy ra, mắt hắn giống như nhìn quái vật mà đánh giá Thanh Nhi, hắn phục thật rồi.

- Đương nhiên là tốt, tốt vô cùng.

Tần Vãn Thiên giống như đang lừa gạt một tiểu cô nương.

Thanh Nhi vẫn không hiểu, trên người vẫn toát ra khí chất lạnh lùng nhưng lại khẽ gật đầu một cái, đáng yêu có nghĩa là tốt vô cùng?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Hoa Tiêu Vân

Cuộc phân tranh tại Sở Vương đài kết thúc sau nửa canh giờ, quân đội Tần phủ bên ngoài hoàng thành bắt đầu rút lui có thứ tự.

Trận chiến này tất nhiên là để phối hợp với hành động của Tần Vãn Thiên nhưng cũng là để dò xét lực lượng của hoàng thất.

Đối với Tần phủ, trận chiến này dĩ nhiên phải càng nhanh càng tốt. Hiện giờ bọn họ biết nước Sở đang tập trung quân đoàn các nơi lại, tiến hành bao vây quân Tần phủ ở bên ngoài hoàng thành lại để tiêu diệt. Mặc dù lực lượng dự bị của bọn họ mạnh hơn nhưng nếu như vậy thì chắc chắn độ khó của cuộc chiến càng lớn.

Sở Thiên Kiêu đứng trên thành lầu, ánh mặt trời đỏ quạch như nhuộm máu. Trên mặt đất có vô số thi thể hiện ra chói cả mắt, thậm chí trong đó có không ít nhân vật lợi hại bỏ mạng trong trận chiến này.

Cách cái chết của Vũ Vương đã từ lâu nhưng sau mấy thập niên, một lần nữa Tần phủ lại bày ra sức chiến đấu kinh người của mình trước mắt người dân nước Sở. Sở Thiên Kiêu tựa như thấy được các Vũ vệ tinh nhuệ đi theo Tần Vũ nam chinh bắc phạt năm đó nhưng bây giờ mũi giáo đó lại đang nhắm thẳng vào hoàng thành.

Nhìn những gương mặt binh sĩ thoái lui kia, dù đã có không ít đồng đội bỏ mình nhưng đôi mắt họ vẫn ánh lên cái nhìn lạnh như băng, tựa như lửa giận áp chế nhiều năm nay đã bộc phát ra trong trận chiến này. Ngược lại khi nhìn Sở quốc quân, chỉ thấy sự lặng yên, đau thương, chiến ý tan tác. Điều này làm cho họ cảm giác được, sống trong hòa bình nhiều năm, quân đội đã bị mài hết sự góc cạnh, mềm yếu còn đối phương thì lại như là hồ lang xông tới để báo thù rửa hận.

- Sở Khoát.

Sở Thiên Kiêu nhìn người trung niên đi bên cạnh, gọi một tiếng.

- Bệ hạ.

Sở Khoát là thúc phụ của Sở Thiên Kiêu, tiền hoàng ban cho hấn tước vị Hàn Vương, thống lĩnh cấm quân tinh nhuệ của hoàng thành, là lực lượng ủng hộ mạnh nhất của Sở Thiên Kiêu.

Sở Thiên Kiêu nhìn Sở Khoát chằm chằm, ngay sau đó cúi người thì lễ nói:

- Thúc phụ, nơi này giao cho người.

- Bệ hạ.

Sở Khoát đỡ Sở Thiên Kiêu lên, ánh mắt quyết liệt, nói:

- Thành còn, người còn; thành phá, người mất.

- Được, thúc phụ, tất cả mọi chuyện ở đây do người điều khiển.

Sở Thiên Kiêu tiếp tục nói, không cần nói nhiều, hấn vẫn tin tưởng vào năng lực của Sở Khoát.

Sở Thiên Kiêu rời đi, dĩ nhiên hấn đã biết tin tiểu công chúa bị Tần Văn Thiên bắt cóc, Mạc Thương cùng với Nhượng Hoan đã được Tần Văn Thiên mang đi, thế nhưng nữ tử thần bí đột nhiên xuất hiện kia là người phương nào?

Xem ra hấn đã đánh giá thấp trận bão táp đầy áp lực lần này ở nước Sở a.

Đối với những cường giả Nguyên Phủ cảnh đi theo Tần Văn Thiên mà đến kia, Sở Thiên Kiêu sớm đoán được bọn họ đến từ phương nào. Để triệu tập những cường giả như vậy, không có mấy thế lực lớn trong hoàng thành có thể làm được, sau khi loại trừ, chỉ còn mỗi Mạc gia và Thần Bình các.

Lão thái gia của Mạc gia là một người danh chấn nước Sở nhưng hấn không có dã tâm tranh quyền đoạt vị mà một lòng hướng võ đạo, hy vọng có thể đột phá nút thắt cổ chai. Hấn thường xuyên đi du ngoạn, kiến thức rộng lớn, tâm cao khí ngạo, không quan tâm đến nước Sở nhỏ bé, cũng sẽ không để nhà mình tham dự vào cuộc phân tranh, như vậy, chỉ còn mỗi Thần Bình các.

Hết lần này tới lần khác, hấn vẫn không thể động đến Thần Bình các, nếu không, thế cục sẽ càng thảm hại hơn.

Diễn biến hiện nay đối với hoàng thất nước Sở có thể nói là một sự sỉ nhục. Hấn đã vứt bỏ mặt mũi bắt người uy hiếp Tần Văn Thiên nhưng lại bị cướp người, bị đánh đến mức không còn lực chống trả.

- Cầm lệnh bài này, đi Hắc Âm Sâm Lâm, tập hợp quân đội huấn luyện của Vũ phủ.

Sở Thiên Kiêu cầm một lệnh bài giao cho thân tín, người nọ giống như một cái bóng im hơi lặng tiếng biến mất.

Vũ vệ của Tần phủ những năm gần đây phát triển lớn mạnh nhưng hoàng thất của hấn cũng không sống uổng.

Nhưng hấn vẫn luôn hoài nghi trong Hắc Âm Sâm Lâm ngoài quân huấn luyện của Vũ phủ còn có một lực lượng thần bí khác. Lần trước hấn ở Hắc Bảo xuất kế đối phó Tần Xuyên cùng Tần Dao cốt là muốn tìm hiểu thế lực kia đang ở đâu.

- Đi thăm hỏi Khương gia.

Sở Thiên Kiêu hồ hững nói, Khương gia tại hoàng thành cũng là một đại gia tộc, thực lực thậm chí còn mạnh hơn so với Diệp gia. Tương tự như Mạc gia, Khương gia là lực lượng hoàng thất không thể khống chế, trừ Mạc gia và Khương gia ra, trong hoàng thất còn có mấy thế lực lớn khác cũng không dễ dàng nghe theo hiệu lệnh của hoàng thất. Lần này, hấn chỉ có thể tự mình đi thăm hỏi.

Cùng lúc đó, những lời đồn xuất hiện tràn ngập hoàng thành, mà lan nhanh nhất chính lời đồn về hoàng thất, rằng khí vận hoàng thất Sở gia đã hết, có thể

sau trận chiến này sẽ trở thành lịch sử.

.....

Mạc gia tọa lạc ở phía tây hoàng thành nước Sở.

Giờ phút này, Mạc Khuynh Thành đang dẫn Tần Vấn Thiên bước vào Mạc gia.

Tuy bị vô số người nhìn chằm chằm nhưng vì biết Thanh Nhi có thực lực cường đại, Tần Vấn Thiên cũng không cần để ý tới những con mắt kia.

Nhưng Thanh Nhi lại không chịu lộ diện. Thậm chí Tần Vấn Thiên còn không biết nàng ở nơi nào, sợ rằng chỉ khi nào hấn gặp nguy hiểm, Thanh Nhi mới đột nhiên xuất hiện. Thiếu nữ cường đại, hành tung xuất quỷ nhập thần kia thật sự vẫn cứ “đáng yêu” như thế làm hấn không còn gì để nói.

Nếu Thanh Nhi biết được nghĩa của từ “đáng yêu”, Tần Vấn Thiên nhìn nữ tử lạnh lùng như băng giá là nàng thấy đáng yêu, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Nàng luôn đi theo sư tôn tu hành, đối với lời nói của sư tôn thì nói gì nghe vậy. Sư tôn bảo nàng bảo vệ Tần Vấn Thiên, nàng sẽ làm ngay dù cách đối nhân xử thế bên ngoài, nàng không biết gì nhiều. Đây cũng là nguyên nhân Thanh Mị tiên tử dặn nàng không nên tin những lời ngon tiếng ngọt của Tần Vấn Thiên.

Thanh Nhi đáng yêu có xem là lời ngon tiếng ngọt không?

- Nha đầu, nguoi cũng biết tìm đường trở lại rồi.

Phụ thân Mạc Khuynh Thành – Mạc Thiên Lâm từ trong lầu đi ra, thấy Mạc Khuynh Thành liền trừng mắt liếc nàng một cái.

Mạc Khuynh Thành hơi cúi đầu, sau đó cười khẽ một tiếng, gọi:

- Phụ thân.

E là chỉ có đứng ở trước mặt cha mình nàng mới để lộ thần thái như vậy.

- Nguoi còn có người phụ thân này nữa à.

Mạc Thiên Lâm lạnh lùng nói, Mạc Khuynh Thành cười:

- Phụ thân, con không phải đã trở về ư, người đừng giận con nữa.

- Hừ.

Mạc Thiên Lâm hừ một tiếng, nhìn về phía Tần Vấn Thiên đứng bên cạnh Mạc Khuynh Thành, tiểu tử này là kẻ đã gây ra trận phong ba ở hoàng thành.

Vào lúc này, Mạc Khuynh Thành đưa Tần Vấn Thiên đi tới Mạc gia, có ý gì không cần nói cũng biết.

Điều này làm Mạc Thiên Lâm cảm thán, quả nhiên, nữ nhi lớn không nên giữ lại trong nhà, nha đầu này bắt đầu trưởng thành rồi.

Dĩ nhiên, Mạc Thiên Lâm cũng thích Tần Vấn Thiên, nhất là tận mắt thấy biểu hiện của Tần Vấn Thiên trên Quân Lâm yến. Hấn thật sự thích Tần Vấn Thiên trẻ tuổi tài cao, thậm chí muốn tác hợp Tần Vấn Thiên cùng Mạc Khuynh Thành.

Nhưng mấy ngày trước, lão gia từ từ bên ngoài trở về, tựa hồ như đang tính toán kế hoạch tương lai cho Khuynh Thành.

Nếu cứ như vậy hấn sẽ không làm chủ được.

- Đây, đây, đây!

Ngay vào lúc này, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp nhảy chân sáo đi tới, thấy Mạc Khuynh Thành liền cười khanh khách:

- Khuynh Thành, dẫn về nhà luôn ư, tình cảm phát triển nhanh ghê.

- Không đứng đắn.

Mạc Khuynh Thành tròn mắt nhìn Nặc Lan một cái, sau đó liếc mắt trộm nhìn phụ thân, nàng muốn nhìn xem Mạc Thiên Lâm có thái độ gì nhưng thần sắc của hấn vẫn bình tĩnh, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

- Đi thăm gia gia con đi.

Mạc Thiên Lâm nói.

- Gia gia trở về?

Đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành thoáng buồn.

- Ủ.

Mạc Thiên Lâm gạt đầu một cái, sau đó đi sang một hướng khác. Về mặt Mạc Khuynh Thành đau khổ, liếc nhìn Tần Vãn Thiên đứng bên cạnh một cái rồi ngọt ngào cười một tiếng, đung đung vào cánh tay hắn.

Tần Vãn Thiên thấy đôi mắt Mạc Khuynh Thành lộ ra nụ cười ngọt ngào, mỉm cười gạt đầu, hai người cùng nhau đi về phía trước.

Mạc Thiên Lâm dẫn bọn họ đi tới một tòa đình đài, ở đó có hai người đang đánh cờ.

- Ha ha, cừ thật, không ngờ người tinh thông đánh cờ như vậy.

Tiếng cười sang sảng truyền ra, Tần Vãn Thiên đánh giá lão già kia, nhìn khoảng năm mươi tuổi, trung khí mười phần, trên người có mấy phần uy nghiêm, chắc hẳn đó là lão tổ tông của Mạc gia, được xưng tụng là nhân vật Thiên Cương cảnh đáng sợ nhất ở nước Sở.

Ngồi đối diện lão là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, tuổi tác cụ thể không thể đoán ra được nhưng khí chất của hắn không giống bình thường, chỉ cần nhìn qua một lần thôi cũng có thể nhớ kỹ.

- Đôi người như bàn cờ, trình độ chơi cờ của Mạc lão phong phú có lực.

Thanh niên cười nói.

- Già rồi, không bằng người đang ở thời kỳ phong độ có một không hai.

Mạc lão nói năng khiêm tốn khiến Mạc Thiên Lâm lấy làm kỳ quái, lão đầu tử từ sau khi trở về vẫn luôn cùng thanh niên này ở chung một chỗ.

Hơn nữa từ trước đến nay người luôn mắt cao hơn đầu thế nhưng ở trước mặt thanh niên này lại vô cùng khiêm tốn, điều này làm hắn có cảm giác người thanh niên này tuyệt đối không đơn giản.

Lúc này, ánh mắt lão gia tử chuyển qua nhìn về phía Mạc Khuynh Thành, thấy Tần Vãn Thiên cùng Mạc Khuynh Thành đứng chung một chỗ, không kiềm được chân mày hơi nhíu một cái.

- Phụ thân, đây là Tần Vãn Thiên, bằng hữu tốt của Khuynh Thành.

Mạc Thiên Lâm giới thiệu với lão gia tử.

- Ủ.

Lão gia tử khẽ gạt đầu một cái, Tần Vãn Thiên, sau khi hắn trở lại cũng từng nghe qua, đứng đầu Quân Lâm yến, thiên tài hiếm thấy ở nước Sở, tạo ra không ít kỳ tích, đôi mắt toàn bộ nước Sở có thể nói là có một không hai.

Nhưng chẳng qua là cũng chỉ là ở nước Sở, với nhãn giới của mình, hắn không quá để ý chuyện đó.

- Hoa Tiêu Vân, Hoa công tử.

Lão gia tử giới thiệu người thanh niên đối diện với mọi người, cười nói:

Khuynh Thành, gia gia mặt dày vô sỉ đã nhờ Hoa công tử giúp con tìm một vị sư phụ tốt, Hoa công tử đồng ý với ta rồi. Ta muốn đưa con đi Đại Hạ hoàng triều tu hành, ở chỗ này sẽ làm chậm trễ việc tu luyện của con.

Đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành tối sầm lại, lòng có chút loạn, lão gia tử lại muốn đưa nàng đi nơi khác tu hành. Như vậy, chẳng phải là muốn tách nàng và Tần Vãn Thiên ra hay sao.

Sau khi thấy dung nhan của Mạc Khuynh Thành, trong mắt Hoa Tiêu Vân lộ ra vài phần rung động. Với dung nhan như vậy, ở Đại Hạ hoàng triều cũng chắc chắn là mỹ nhân hiếm thấy. Lúc Mạc lão đầu nói với hắn, hắn còn tưởng rằng đối phương có chút khoác lác nhưng không ngờ cuối cùng là thật. Điều đó làm hắn cảm thấy thú vị.

Gần đây có không ít nhân vật lợi hại đến khu Hắc Âm Sâm Lâm kia, hắn cũng có chút giao tình với một số người trong đó. Giới thiệu Mạc Khuynh Thành cho một vị sư phụ quả là không khó khăn lắm, với dung nhan này của nàng, hắn thật sự phải tìm cho nàng một vị sư phụ thật tốt.

Đúng như Hoa Tiêu Vân nghĩ, hiện nay đúng là có rất nhiều nhân vật mạnh mẽ của Đại Hạ hoàng triều đã đến nước Sở nhưng bọn họ có chút khiêm tốn mà thôi.

Tại một nơi nào đó trên không trung nước Sở, Âu Dương Cuồng Sinh cùng Khương Đình đang ở cùng nhau, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, Âu Dương Cuồng Sinh nở nụ cười:

- Nước Sở này thật hẻo lánh, bằng hữu Tần Vãn Thiên của ta thực sự lớn lên ở chỗ này?

Ngoài Âu Dương Cường Sinh, người của Thanh Vân các cũng đến, Thiên Mộng Ngữ cũng đã bước chân vào cảnh giới Nguyên Phủ cảnh, nhìn hoàng thành nho nhỏ này, trong lòng nàng cũng rất cảm khái.

Nước Sở xuất hiện một nhân vật thiên tài có thể dễ dàng trấn áp thiên tài Yến Châu - kiếm khách Mộ Bạch Phi, không biết hiện nay hắn thế nào rồi.

Sau một chuyến thí luyện ở Tiên tri, đã có rất nhiều người không thể quên được Tần Vãn Thiên, Thiên Mộng Ngữ cũng là một người trong số đó!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Phía trên thiên cương

Mạc phủ, Mạc Khuynh Thành nghe được lão gia tử nói sẽ giúp mình tìm sư phụ, không khỏi thấp giọng nói:

- Gia gia, con muốn tự mình đi ra bên ngoài xông pha.

Mạc Khuynh Thành vốn đã nghĩ kỹ, đợi đến sau khi trận sóng gió ở nước Sở chấm dứt, nàng sẽ cùng Tần Vãn Thiên lang bạt đến Đại Hạ hoàng triều.

- Không biết tốt xấu!

Mạc lão gia tử lớn tiếng mắng làm Mạc Khuynh Thành cúi đầu, không dám nhìn lão. Mạc lão gia tử có uy vọng cực cao ở Mạc phủ, cho dù là cha của nàng, Mạc Thiên Lâm cũng không dám làm trái ý lão.

Ngày thường mặc dù lão không quản chuyện gì, song một khi lão đã ra quyết định thì rất khó có người có thể khiến lão thay đổi.

- Xông pha bên ngoài? Tu vi của con mới chỉ đến Nguyên Phủ sơ cảnh, tướng mạo của con xuất chúng như thế, ra ngoài xông xáo sẽ có bao nhiêu nguy hiểm con biết không? Cho dù là ta mỗi khi ra ngoài đều hành động rất cẩn thận, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi cũng có thể sẽ phải chôn xương ở nơi đất khách quê người.

Mạc lão gia tử dạy dỗ:

- Hoa công tử đồng ý giúp con giới thiệu sư môn, chuyện như thế cầu cũng không được, tương lai nếu con tiến vào môn phái lợi hại, theo các sư huynh đệ cùng nhau xông xáo rèn luyện chẳng phải tốt hơn sao?

- Nhưng mà...

Mạc Khuynh Thành bướng bỉnh lên tiếng.

- Khuynh Thành.

Mạc Thiên Lâm ngắt lời nàng, trong lòng cũng đang cười khỏ, hắn biết tâm tư của nữ nhi, quả thật Tần Vãn Thiên rất ưu tú, nếu thật sự có thể giải quyết sóng gió của nước Sở, hắn sẽ không phản đối Mạc Khuynh Thành và Tần Vãn Thiên ở bên nhau, nhưng hôm nay lão gia tử muốn tìm cho Mạc Khuynh Thành một sư môn tốt, cũng là vì muốn tốt cho Khuynh Thành, về phần tình cảm có thể tạm thời gác sang một bên.

Mạc lão gia tử lạnh nhạt liếc mắt nhìn Tần Vãn Thiên, hiển nhiên ông cũng đoán được nguyên nhân hôm nay tôn nữ khác thường.

- Nha đầu, con chưa từng đi ra bên ngoài, không biết bầu trời ngoài kia rộng lớn bao nhiêu, nước Sở này của chúng ta so với Đại Hạ hoàng triều chỉ giống như một con kiến, một cường giả Thiên Cương cảnh tùy ý bước ra từ Đại Hạ hoàng triều cũng có thể xem chúng sinh ở nước Sở như một con kiến hôi, lại càng không cần phải nói đến những vị bá chủ của các thế lực lớn mạnh ở Đại Hạ hoàng triều.

Hiển nhiên Mạc lão gia tử cũng rất thương yêu Mạc Khuynh Thành, giọng lão trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, lão nói:

- Ở nước Sở, thiên phủ của con được coi là phi thường xuất chúng nên gia gia mới không muốn làm trễ nãi con, ta lại hỏi con, con có biết thế nào là ý chí võ đạo không?

- Trước kia con đã từng nghe gia gia nhắc tới, võ đạo ý chí chính là nhờ Tinh Hồn mà lĩnh hội được, có uy năng cực mạnh, có tác dụng lớn đối với việc đột phá Nguyên Phủ cảnh.

Mạc Khuynh Thành thấp giọng đáp lại.

- Con nói không sai, chủng loại của võ đạo ý chí là vô tận, ví dụ như phong ý chí, lôi điện ý chí, hỏa ý chí, huyết ý chí... vân vân, mỗi loại sức mạnh ý chí khiến cho sức mạnh từ giản đơn biến thành phức tạp đủ loại mạnh mẽ. Nói ví dụ như lực chi ý chí, đệ nhất cảnh là lực lượng, chỉ riêng cảnh này còn được chia thành: Sơ cảnh, nhập cảnh, hóa cảnh và viên mãn cảnh.

- Ở Sơ cảnh, sức mạnh của con có thể mạnh hơn gấp hai; ở nhập cảnh, lực công kích của con mạnh hơn gấp bốn; ở hóa cảnh, mạnh hơn gấp tám lần và ở viên mãn cảnh, mạnh hơn gấp mười lần. Thử nghĩ xem, những nhân vật có cùng cảnh giới, một người có ý chí võ đạo viên mãn cảnh, thời điểm hấn công kích, có thể phát huy gấp mười lần sức mạnh của bản thân, đối phương có thể ngăn cản một kích này của hấn sao?

Mạc lão gia từ chậm rãi nói, Tần Vãn Thiên nghiêm túc lắng nghe, võ đạo ý chí, lực ý chí là năng lực hấn đã lĩnh ngộ.

- Tu sĩ Võ Mệnh đến Nguyên Phủ cảnh càng về sau tu hành càng khó, nhất là muốn từ Nguyên Phủ bước vào Thiên Cương. Đây là một khảo nghiệm rất lớn, một nguyên nhân trong số đó chính là bởi vì cần có Tinh Thần Nguyên Lực cực kỳ khổng lồ để chống đỡ, còn có một nguyên nhân khác chính là người không chỉ phải lĩnh ngộ nhất cảnh của võ đạo ý chí, mà cơ sở tu hành cũng phải đạt đến viên mãn nhưng phải tự lĩnh ngộ được võ đạo ý chí nhị cảnh mới có thể ngưng tụ được Võ Mệnh Thiên Cương.

- Phụ thân, võ đạo ý chí nhị cảnh là cái gì?

Mạc Thiên Lâm cũng nghe đến say mê, lúc trước hấn không đạt tới cảnh giới này thế nên Mạc lão gia từ cũng không nói những chuyện này với hấn.

- Võ đạo ý chí nhất cảnh là cơ sở cảnh, là cố định không thể thay đổi, lực chi ý chí nhất cảnh chính là lực lượng. Còn nhị cảnh chính là biến hóa. Có thể nói, võ đạo ý chí nhị cảnh là nhất cảnh lột xác ra rồi thăng hoa. Hơn nữa, không chỉ như thế, ta nghe nói, võ đạo ý chí tam cảnh còn mạnh hơn, ở tam cảnh là có thể từ giản đơn biến thành phức tạp tạo ra Tinh Thần thiên tượng, đây chính là khả năng của cường giả Thiên Tượng cảnh trong truyền thuyết.

Ánh mắt Mạc lão gia từ tràn đầy mong đợi, lão đã tới Đại Hạ hoàng triều du ngoạn, đối với cảnh giới trong truyền thuyết kia, lão có lòng mong đợi mãnh liệt.

Thiên Tượng cảnh ở sau Thiên Cương cảnh, thậm chí lão còn chưa được thấy sức mạnh như thế đáng sợ đến chừng nào.

Nếu là một cường giả am hiểu huyết chi ý chí, sợ rằng tinh tượng vừa hiện, có thể làm cho nghìn vạn người hóa thành mưa máu, đó mới là năng lực xuyên trời diệt đất.

- Thiên Tượng cảnh.

Tần Vãn Thiên nghĩ tới pho tượng kia, thì ra đó là cường giả trong truyền thuyết, hấn cũng nghĩ đến nhóm người ngoài Tần Thiên Thần tông, những người này hóa ra là một đám cường giả Thiên Tượng cảnh đáng sợ, “thật thật giả giả” bị một người trung niên như phụ thân hấn áp chế giết chết toàn bộ, như vậy “hấn” mạnh đến mức nào?

Thiên Tượng đỉnh phong, hoặc là phía trên Thiên Tượng?

Một ý niệm chợt xuất hiện, Diễn Chư Thiên tinh tượng, thật sự rất đáng sợ.

- Phụ thân, võ đạo ý chí của người đã đến cảnh nào rồi?

Mạc Thiên Lâm hỏi.

- Nói ra thật xấu hổ, tìm hiểu nhiều năm, rốt cuộc trong khoảng thời gian ta đi du ngoạn trước kia ta đã đột phá đến hóa cảnh, hơn nữa, ta có ba Tinh Hồn nhưng vẫn chỉ lĩnh ngộ được một võ đạo ý chí, cho dù là như vậy, với tu vi Nguyên Phủ cảnh ta cũng có thể tung hoành khắp nước Sở.

Trong giọng nói của Mạc lão gia từ như thoáng lộ ra sự kiêu ngạo, ngay sau đó lão nhìn về phía Mạc Khuynh Thành và nói:

- Khuynh Thành, nói nhiều như vậy hấn là con đã hiểu được ý của ta chứ? Thế giới này rất rộng lớn, ra ngoài xem thử, bái nhập danh môn, có thể tạm thời giúp con bớt phải đi quá nhiều con đường quanh co.

Đám người Mạc Thiên Lâm lộ vẻ kinh ngạc, võ đạo ý chí của lão gia từ đã bước vào hóa cảnh rồi, khó trách người nước Sở đều kiêng nể lão như vậy.

Xem ra đi du ngoạn bên ngoài cũng mang lại rất nhiều lợi ích.

- Tiền bối, không nhất định phải bái nhập danh môn mới có thể lĩnh ngộ võ đạo ý chí.

Tần Vãn Thiên thấp giọng nói, hành lễ với Mạc lão gia từ, thật sự hấn cũng không có ý bất kính, hấn cho rằng, võ đạo đạt thành tựu cao, trừ việc nhờ có danh sư ra phần nhiều là phải dựa vào sự cố gắng của bản thân cùng với thiên phú vốn có. Dĩ nhiên vận may cũng rất quan trọng, giống như lần này hấn bước vào Hắc Ám Sâm Lâm nhìn thấy pho tượng kia liền lĩnh ngộ được lực chi ý chí.

Mạc lão gia từ nhú mày, có chút không vui nói:

- Người thì biết cái gì, ở nước Sở, có mấy người Nguyên Phủ cảnh có thể lĩnh ngộ ý chí, năm đó ta gặp được cơ duyên, ở lúc Nguyên Phủ cảnh lực trọng mới lĩnh ngộ được võ đạo lực lượng ý chí, phải qua mấy chục năm, hôm nay mới có thể bước vào hóa cảnh, người biết lĩnh ngộ võ đạo ý chí khó khăn thế nào không?

- Còn Hoa thiếu gia, hiện tại hắn đã đặt tới cảnh giới Nguyên Phủ tứ trọng, đã lĩnh ngộ võ đạo ý chí hơn một năm, đó chính là sự chênh lệch.

Mạc lão gia từ lạnh lùng nói:

- Đúng là người không biết không sợ.

Tần Văn Thiên thấy Mạc lão gia từ tỏ thái độ nghiêm nghị, biết lời mình nói đã chọc giận khiến lão ghét bỏ liền không tranh cãi nữa. Nếu như lúc này hắn biểu hiện võ đạo ý chí ra, không biết Mạc lão gia từ có cho là hắn cố ý làm ông mất mặt hay không, và vào mặt ông, tạo thành hiểu lầm như vậy cũng không phải điều mà Tần Văn Thiên muốn thấy.

- Tiền bối dạy dỗ rất đúng.

Tần Văn Thiên cười khổ nói, chẳng qua hôm nay cũng không đến nỗi là không có thu hoạch gì, nghe được mấy lời Mạc lão gia từ nói, ít nhất hắn cũng đã bước đầu hiểu rõ về võ đạo ý chí, biết năng lực này không chỉ phi thường vượt trội mà còn có tác dụng lót đường để tương lai bước vào Thiên Cương cảnh.

Hôm nay, hắn chỉ cần thông qua Thiên Chuy Tinh Hồn mà lĩnh ngộ được lực chi ý chí, như vậy, Tinh Hồn thứ hai và Tinh Hồn thứ ba cũng sẽ không kém hơn Thiên Chuy Tinh Hồn chút nào, cũng sẽ có cơ hội lĩnh ngộ hai loại võ đạo ý chí khác.

- Thiếu niên như ngươi là phải biết khiêm tốn, người lui ra đi.

Mạc lão gia từ phát phát tay với Tần Văn Thiên, hạ lệnh tiễn khách.

Tần Văn Thiên sững sốt nhưng ngay sau đó hành lễ nói:

- Văn bối cáo lui.

- Để con tiễn chàng.

Mạc Khuynh Thành nhỏ giọng nói, vừa nói cũng không để ý đến sự phản đối của Mạc lão gia từ, liền cùng Tần Văn Thiên đóng vai rời đi, Mạc lão gia từ giận đến trừng mắt, sau đó liền nhìn Hoa Tiêu Vân nói:

- Đứa nhỏ này được ta chiều hư rồi.

- Không sao, nếu như nàng thật sự có thiên phú như Mạc lão ngài nói, ta có thể giới thiệu cho nàng một vị sư tôn Thiên Cương cảnh, hơn nữa còn là tông môn cấp bá chủ có thể lực tiến vào Cửu Châu thành.

Hoa Tiêu Vân tỏ ra thần nhiên như gió nhẹ mây trôi mà nói.

- Ha ha, lão già ta đây phải đa tạ người rồi.

Mạc lão gia từ cười sang sảng, trong lòng cảm thán một tiếng, xem thử sự khoan dung của Hoa Tiêu Vân, lại nhìn đến Tần Văn Thiên nhỏ tuổi kém hiểu biết, đó chính là chênh lệch.

Thật ra thì lão đã thầm định tính về Hoa Tiêu Vân và Tần Văn Thiên ở trong lòng. Theo suy nghĩ của lão, hiển nhiên là đã bỏ quan điểm chủ quan của bản thân vào trong, rõ ràng là có thành kiến đối với Tần Văn Thiên, mặc dù Tần Văn Thiên biểu hiện rất khiêm tốn, lão vẫn cho rằng Tần Văn Thiên non dại kém biết biết.

Mạc Khuynh Thành và Tần Văn Thiên đi dạo trong Mạc phủ, chỉ thấy Mạc Khuynh Thành dựa vào Tần Văn Thiên, kéo tay của hắn, thấp giọng nói:

- Văn Thiên, tính cách của gia gia vốn là như thế, chàng đừng để ý.

- Ta biết, nàng không cần giải thích với ta.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói, Nguyên Phủ chính là nhân vật trên tầng cao nhất ở nước Sở, hiển nhiên là sẽ cao ngạo, hơn nữa lão thường xuyên đến Đại Hạ hoàng triều du ngoạn nên sẽ thấy một số người ở nước Sở không thuận mắt.

- Vậy chàng không nên tức giận.

Mạc Khuynh Thành dí dỏm cười, lắc lư cánh tay của Tần Văn Thiên.

- Được.

Tần Văn Thiên gật đầu cười, hắn còn chưa đến mức không có phong độ như vậy.

- Đây đây, thật đúng là tình chàng ý thiếp a.

Nặc Lan đi theo phía sau cười nói, Mạc Khuynh Thành quay đầu lại liếc nàng một cái, hiện tại nàng đã tự nhiên hơn trước rất nhiều, suy cho cùng trong lòng đã coi Tần Vãn Thiên là một nửa kia của mình nên nàng chẳng thêm quan tâm đến cái nhìn của người khác.

- Có bản lĩnh người cũng tìm một người đi.

Mạc Khuynh Thành cười đùa nói.

- Ta thì không bằng được người, đệ nhất mỹ nhân nước Sở, có vô số người theo đuổi.

Nặc Lan bĩu môi, bọn họ đi ra khỏi Mạc phủ, lại thấy một người đang chờ chực ở bên ngoài, thấy hắc Tần Vãn Thiên không khỏi sửng sốt, ngay sau đó liền nở nụ cười.

- Đã lâu không gặp.

Túy Tửu Tiên vẫn cầm bầu rượu trong tay như mọi khi, mỉm cười nói với Tần Vãn Thiên.

- Tìm ta sao?

Tần Vãn Thiên có phần ngờ vực.

- Ừm, bây giờ chẳng mấy ai trong hoàng thành lại không biết người vào Mạc phủ, sao vậy, tới nói chuyện hôn sự sao?

Túy Tửu Tiên liếc mắt nhìn Mạc Khuynh Thành bên cạnh Tần Vãn Thiên, thật đúng là một đôi trai tài gái sắc, khiến người ta phải hâm mộ.

- Không nhanh đến thế đâu.

Tần Vãn Thiên nhún vai nói, thật ra hắc cũng không phủ nhận rằng hắc sẽ đến cầu hôn, chỉ nói là không nhanh đến thế, điều này khiến cho Mạc Khuynh Thành lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

- Có thời gian uống vài chén không, có người muốn gặp người.

Túy Tửu Tiên đi vào vấn đề chính.

- Có.

Tần Vãn Thiên sáng khoái đồng ý, hắc cũng tò mò, Túy Tửu Tiên lại chịu làm chân chạy vì người khác, không biết là ai muốn gặp hắc!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Chạm mặt

Tần Vãn Thiên đi theo Túy Tửu Tiên tới một quán rượu nhỏ. Lần trước bị Lạc Thiên Thu truy sát gặp được Hắc Phượng Điều, từ lúc ra khỏi Hắc Âm Sâm Lâm thì nhìn thấy cảnh tượng chiến đấu tuyết bay đầy trời, vừa lúc đi ngang qua quán rượu nhỏ thì nhìn thấy Túy Tửu Tiên đi cùng một người thanh niên có khí chất phi phàm khác. Mà hôm nay người mà Túy Tửu Tiên đích thân đưa mình đến gặp cũng chính là vị thanh niên lần trước.

- Lần trước từ biệt, bây giờ gặp lại thì người thiếu niên ngày trước đã vang danh khắp nước Sở, chuyện trên thế gian này quả thật là kì diệu.

Người thanh niên nhìn thấy Tần Vãn Thiên tới thì mỉm cười nói.

Lần trước Tần Vãn Thiên đã cảm thấy người này có khí chất phi phàm nhưng Túy Tửu Tiên nói người này vô cùng có tình có nghĩa nhưng lại không thể tu hành khiến hắc cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

- Bản thân sống tại hoàng thành đã không yên ổn nói gì tới vang danh nước Sở.

Tần Vãn Thiên ngồi xuống cười nói, nếu như không phải gặp chút cơ duyên có Thanh Nhi bảo vệ thì có lẽ trên đường hắc phải vô cùng cẩn thận, nói gì tới chuyện ở đây uống rượu nói chuyện phiếm.

Người thanh niên nhìn Tần Vãn Thiên, trong lòng thở dài, người như vậy lại trở thành kẻ địch một mắt một còn của hoàng thất, không thể không nói là một loại bi ai. Có lẽ trước lúc Sở Thiên Kiêu muốn động tới Tần phủ vốn dĩ chưa từng nghĩ đến vị thiếu niên xuất thân từ nhà họ Tần này lại có thể thay đổi đại cục của nước Sở.

Với năng lực sau lưng Tần Vãn Thiên bây giờ đã không dễ dàng để mất tới, sau này càng không cần nhắc tới, hắc sau này có thể sẽ càng không ngừng

trường thành.

- Lúc trước ngươi từng hỏi ta là ai, ta từng trả lời gấp mặt vì rượu, không hỏi xuất thân. Nếu như có thể gặp lại thì chính là bằng hữu. Bây giờ ta nói cho ngươi biết, ta là người của hoàng thất nước Sở Sở Vô Vi, cũng chính là đại ca của Sở Thiên Kiều, ngươi có cảm tưởng gì?

Sở Vô Vi nhăm nháp một chén trà, ánh mắt hàm chứa ý cười nhìn Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên hơi sững sốt nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại trạng thái bình thường, chuyện thế gian quả thật là kì diệu, hắn vẫn có ấn tượng tốt với Sở Vô Vi nhưng hắn lại là đại hoàng tử của nước Sở.

Sở Vô Vi thấy Tần Vãn Thiên im lặng không nói gì liền cười nói:

- Chẳng lẽ bởi vì thân phận của ta mà không muốn kết bạn với ta sao?

- Hoàng thất nước Sở muốn giết ta, muốn tiêu diệt Tần phủ, diệt học viện Đế Tinh, giết sư phụ và sư huynh đệ của ta.

Tần Vãn Thiên nhìn Sở Vô Vi, giọng nói vẫn hết sức bình tĩnh nhưng ý nghĩa không cần nói cũng biết, hoàng thất nước Sở đối xử với hắn như vậy thì kết quả đã được định sẵn là chắc chắn phải có một bên phải bị hủy diệt.

- Sở Mãng.

Sở Vô Vi gọi một tiếng, Tần Vãn Thiên ngay lập tức nhìn thấy bên ngoài quán rượu nhỏ có một người đi tới, thân hình người này cao lớn, sức lực mạnh mẽ, đôi mắt rất to, nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên làm hắn cảm giác được áp lực rất lớn.

- Hoàng thất nước Sở Sở Mãng, nhị ca của Sở Thiên Kiều.

Sở Vô Vi nhìn Vãn Thiên nói:

- Hắn còn có một thân phận khác là Kinh thành Thập Tú đệ nhất.

- Nghe danh đã lâu.

Tần Vãn Thiên cười nói, hắn đã ở hoàng thành nước Sở hơn một năm sao có thể chưa từng nghe tới cái danh Kinh Thành Thập Tú đệ nhất kia chứ.

- Ta và nhị đệ vẫn luôn phản đối chủ trương này của phụ hoàng và Sở Thiên Kiều, hơn nữa các vị muội muội cũng không tham gia vào cuộc chiến này, Sở Thiên Kiều mặc dù nắm giữ quyền lực của nước Sở nhưng mà hắn cũng không thể đại diện cho hoàng thất.

Sở Vô Vi nghiêm túc nói.

- Sau đó thì sao?

Nghe ý của Sở Vô Vi, hắn dường như muốn vẽ ra một giới hạn cho Sở Thiên Kiều và hoàng thất nước Sở, muốn xóa bỏ lòng thù ghét của Tần Vãn Thiên với hoàng thất nước Sở.

Nhưng mà Sở Thiên Kiều thân là quân vương của nước Sở, từ một góc độ nào đó mà nói thì hắn chính là đại biểu cho hoàng thất nước Sở.

- Trước khi phụ hoàng ta chết đã muốn ta nhận lời bảo vệ huyết mạch của hoàng thất, đồng thời giúp đỡ tam đệ, ta đồng ý với người về đầu tiên nhưng lại không đồng ý về sau.

Sở Vô Vi tiếp tục nói:

- Ta sẽ không yêu cầu người lập tức thả muội muội ta ra, ta có thể nói nàng là vô tội nhưng sư phụ ngươi cùng sư tỷ ngươi cũng vô tội, bởi vậy ngươi có lập trường của ngươi, ta chỉ hi vọng ngươi không nên làm tổn thương nàng, coi như ta đây thân là ca ca thay nàng cầu xin ngươi.

Nói xong, Sở Vô Vi nâng chén về hướng Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên chần chờ trong chốc lát, sau đó cũng giơ chén rượu lên rồi cạn một chén.

- Đa tạ.

Sở Vô Vi mỉm cười nói:

- Ta có thể cam đoan với ngươi chắc chắn sẽ không vận dụng thế lực trong tay để giúp đỡ Sở Thiên Kiều, kì thực ta cũng không hi vọng nước Sở có chiến tranh. Nếu các thế lực học viện cùng tồn tại, trăm hoa đua tiếng, cường giả lớp lớp xuất hiện như vậy không phải tốt hơn sao, đáng tiếc là mọi chuyện lại không như mong muốn.

Nói xong, Sở Vô Vi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tự mình uống một chén.

- Trong lòng người đã có hoài bão, vì sao không đi tranh thủ.

Túy Tửu Tiên đứng ở bên cạnh Sở Vô Vi nói, làm cho Tần Văn Thiên lộ ra một tia kinh ngạc, hai chữ “tranh thủ” này áp dụng lên người Sở Vô Vi lại có ý nghĩa là đoạt quyền.

- Cuộc sống như thế kì thực cũng rất mệt.

Sở Vô Vi hít một hơi, có lẽ người ngoài không có cách nào tưởng tượng được thân là hoàng thất đại hoàng tử lại không thể tu hành, thuở nhỏ hẳn đã phải đối mặt với bao nhiêu chuyện, vì để tự bảo vệ mình hẳn đã phải bỏ ra bao nhiêu.

- Tần Văn Thiên, ta hi vọng chúng ta có thể trở thành bằng hữu, nếu như sau này có cơ hội, ta sẽ tìm người.

Sở Vô Vi nở nụ cười nhìn về phía Văn Thiên rồi lập tức đứng dậy, cùng với Sở Mãng rời khỏi nơi này.

Tần Văn Thiên suy nghĩ về lời nói của đối phương “cơ hội” này là chỉ cái gì?

Túy Tửu Tiên vỗ vỗ bờ vai của Tần Văn Thiên cười nói:

- Ta và người cũng coi như là bằng hữu, ta có thể dùng nhân cách của mình để đảm bảo Sở Vô Vi tuyệt đối có thể tin được, nếu như không phải tính cách đặc biệt này của hắn thì có lẽ sớm đã không thể nào sinh tồn được trong hoàng thất.

- Uống một chén đi.

Tần Văn Thiên không muốn tiếp tục nói đến vấn đề này nữa, nâng chén lên về hướng Túy Tửu Tiên cười nói.

.....

Giống như lời nói lúc đùa giỡn của Túy Tửu Tiên, Tần Văn Thiên chân trước vừa bước vào Mạc gia thì tin tức đã truyền đi khắp nơi, hoàng thành bây giờ dường như có rất nhiều cặp mắt dán chặt lên người hắn, nhất cử nhất động của Tần Văn Thiên đều trở thành tiêu điểm.

Nguyên nhân mà Âu Dương Cuồng Sinh và Khương Đình có thể tới đây cũng là bởi vì tin tức về thứ được gọi là yêu tinh ở trong Hắc Âm Sâm Lâm, nhưng mà giờ phút này bên đó đã bị một nhóm lão giả chiếm cứ, những hậu bối như bọn họ chỉ có thể đứng bên cạnh, điều này khiến cho bọn họ có chút phiền muộn, thế là liền đi men theo Hắc Âm Sâm Lâm ở khu vực hoàng thành nước Sở.

Ở nước Sở Âu Dương Cuồng Sinh hẳn chỉ quen biết Tần Văn Thiên, hơn nữa Tần Văn Thiên dường như rất nổi tiếng ở hoàng thành. Âu Dương Cuồng Sinh sau khi nghe ngóng thì lập tức có người nói cho hắn biết Tần Văn Thiên đi Mạc phủ ở phía tây hoàng thành.

Nhưng mà ngừng lại thì Âu Dương Cuồng Sinh lại cảm thấy rất bình thường, nếu như Tần Văn Thiên bộc lộ năng lực thực lực thì ở nước Sở sao có thể không nổi danh, cho dù là đến Đại Hạ hoàng triều, năm năm mười năm sau cũng sẽ bộc lộ tài năng mà thôi.

Âu Dương Cuồng Sinh, Khương Đình dẫn theo một đám người khí thế cuộn cuộn đi tới Mạc phủ. Thấy không khí bị bao phủ bởi một đám cường giả, trong nháy mắt Mạc phủ bị kinh động, nhất là tất cả những người này đều có khí chất phi phàm, vốn dĩ không giống người của nước Sở.

Mạc Khuynh Thành đi cùng người của Mạc gia tới đây, sau khi nhìn thấy Âu Dương Cuồng Sinh cùng Khương Đình cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Âu Dương Cuồng Sinh dĩ nhiên cũng nhìn thấy nàng nhưng cũng chỉ sững sốt một chút coi như là nhận ra.

- Ha ha, Mạc Khuynh Thành, hóa ra Mạc phủ là nhà người, khó tránh hẳn lại ở chỗ này.

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn thấy Mạc Khuynh Thành ở phía sau liền đoán được đây là gia tộc của Mạc Khuynh Thành, khó tránh cười sáng khoái mà nói. Lúc trước hẳn khởi động Tiên tri luyện tập thử đã gặp Mạc Khuynh Thành nhưng mà lúc đó nàng vẫn đang mặc nam trang nhưng khí chất xinh đẹp thì vẫn khó mà che giấu được.

Bây giờ, Mạc Khuynh Thành trở về với tướng mạo vốn có nên trong nháy mắt khiến cho Âu Dương Cuồng Sinh có cảm giác mắt sáng lên. Xem ra thì tên kia cũng vô cùng tinh mắt, không tệ, rất xứng với Tần Văn Thiên.

Nếu như để cho người của Mạc phủ biết được suy nghĩ của Âu Dương Cuồng Sinh thì không biết có tức chết không, sau khi nhìn thấy dung nhan tuyệt diệu của Mạc Khuynh Thành thì suy nghĩ đầu tiên chính là xứng đôi với Tần Văn Thiên... Tất nhiên điều này cũng không có nghĩa là Âu Dương Cuồng Sinh có ý đồ bất kính với Mạc Khuynh Thành, chỉ là tính cách của hắn chính là như vậy, hắn coi Tần Văn Thiên là bằng hữu nên mới nghĩ tự nhiên như vậy.

Mạc Khuynh Thành nghe xong đương nhiên là biết hắn đang nói tới Tần Văn Thiên, không nhịn được mỉm cười nói:

- Hẳn không lâu trước đó vừa rời đi, các người trước tiên vào trong ngồi một lúc đã.

- Thế sao.

Âu Dương Cuồng Sinh có chút buồn phiền.

Đúng lúc này Mạc lão gia từ cách đó không xa cũng dạo bước tới, lão nghe nói có người đến Mạc phủ cũng không để ý lắm, về sau lại nghe kẻ dưới bẩm báo những người này không phải người bình thường, lúc này mới tự mình đến xem thử.

Lúc nhìn thấy đám người Âu Dương Cuồng Sinh và Khương Đình, trong lòng Mạc lão gia từ giạt nảy mình, những người này đúng thật là khí chất phi phàm.

Có một loại khí chất là do hoàn cảnh bồi dưỡng, đám người kia yên tĩnh đứng đó nhưng lại khiến người khác có một cảm giác trầm ổn. Hai người thiếu niên đứng đầu mặc dù trông tuổi còn nhỏ nhưng vừa nhìn liền biết có thân phận thiếu gia tiểu thư, hai người đều có khí chất con cháu đại gia tộc có từ lúc mới sinh ra, trong nháy mắt trong lòng Mạc lão gia từ đã nghĩ tới đây là người đến từ các đại thế lực ở bên ngoài.

- Người của Âu Dương gia và Khương gia, Âu Dương Cuồng Sinh, Khương Đình?

Hoa Tiêu Vân nhìn đoàn người, ánh mắt dừng lại trên người Âu Dương Cuồng Sinh và Khương Đình.

Đại Hạ hoàng triều mệnh mông vô tận, sức ảnh hưởng của thế hệ trẻ tuổi có hạn, mọi người có thể nghe nói tới một vài cái tên, nhưng lại không nhận biết được người thật.

- Người là ai?

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn Hoa Tiêu Vân hỏi.

- Hoa gia, Hoa Tiêu Vân.

Hoa Tiêu Vân thân nhiên nói, gia tộc nhà họ Hoa cũng giống như gia tộc Âu Dương, cùng là thế gia bá chủ của Cửu Châu thành, thực lực vô cùng rộng lớn.

- Hóa ra người là nhị thế tử (1).

Âu Dương Cuồng Sinh vừa cười vừa nói khiến cho Hoa Tiêu Vân nhú nhú mày.

- Nghe nói vị ca ca kia của người cũng tới, hần đâu rồi?

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn về phía Hoa Tiêu Vân nói, hần không ngờ là đến đây còn có thể gặp phải người của Hoa gia.

- Ha ha, thế nào, người còn muốn so sánh với huynh trưởng ta?

Trong mắt Hoa Tiêu Vân lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo, trước nay huynh trưởng của Hoa Tiêu Vân vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của hần cũng là niềm kiêu ngạo của Hoa gia.

- Ta cũng sẽ giống hần từ từ khôi phục tấn công, hần có thể là thần tượng của ta cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Trong mắt Âu Dương Cuồng Sinh lộ ra ý chí kiêu ngạo, người kia của Hoa gia hần không thể không công nhận đó là một nhân vật tuyệt đỉnh, cực kì nổi tiếng ở Đại Hạ hoàng triều.

- Người si nói mộng.

Hoa Tiêu Vân có chút khinh thường nói.

- Người khoác lác cái gì, vượt qua người cũng chỉ cần thời gian vài năm thôi.

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn dáng vẻ thanh cao của Hoa Tiêu Vân có chút khó chịu, khiến cho sắc mặt của Hoa Tiêu Vân trầm xuống chỉ cảm thấy vô cùng mất mặt.

Mạc lão gia từ ở bên cạnh Hoa Tiêu Vân vẫn không nói chuyện, chỉ im lặng lắng nghe. Lão và Hoa Tiêu Vân quen biết nhau cũng có chút ngẫu nhiên, thấy hần giỏi ăn nói, tuổi còn trẻ mà đã lĩnh hội được sức mạnh ý chí của võ học vì vậy kết giao với đối phương, cũng có chút bội phục. Ngay thời khắc này thì xem ra hình như Hoa Tiêu Vân cũng có một vị ca ca được xếp vào hàng không phải người thường, một nhân vật đáng sợ.

Còn đoàn người mới tới trước mắt cũng là người của thế gia, nghe cách nói của Âu Dương Cuồng Sinh thì hần còn xuất sắc hơn cả Hoa Tiêu Vân.

Điều này khiến Mạc lão gia từ vô cùng kinh ngạc, nhà đầu Khuyết Thành kia từ khi nào lại quen biết nhiều nhân vật lớn như vậy.

Không hổ là tôn nữ của lão, thiên phú và dung nhan xuất chúng không gì sánh được. Chỉ cần đi ra khỏi nước Sở thì tiền đồ sau này chưa chắc một ông già như lão có thể so sánh kịp.

(1) Nhị thế tử: Chỉ con cháu đời thứ hai của những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 212: Suy nghĩ của âu dương

Mạc lão gia từ đi tới bên cạnh Mạc Khuynh Thành hỏi nhỏ:

- Khuynh Thành, bọn họ là ai?

- Gia gia, đây là Âu Dương Cuồng Sinh, người của Âu Dương thế gia ở Đại Hạ hoàng triều, thiên phú vô cùng xuất chúng, Tinh Hồn thứ nhất của hắn chính là kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư mà ngưng tụ thành.

Mạc Khuynh Thành giới thiệu một tiếng, khiến cho ánh mắt Mạc lão gia từ đột nhiên sáng ngời, nhìn Âu Dương Cuồng Sinh rất kỹ.

- Hồng nhan tri kỷ của hắn, Khương Đình, cũng là người thế gia.

Mạc Khuynh Thành tiếp tục nói, Mạc lão gia từ có phần kinh ngạc, xem ra những chuyện đi rèn luyện trong mấy năm nay của lão coi như là vút đi rồi, Mạc Khuynh Thành mới chừng đó tuổi lại có thể quen biết nhiều nhân vật thế gia như vậy.

Lúc này, cách đó không xa có tiếng hét truyền đến, đám người chuyển mắt nhìn qua, ngay sau đó liền thấy một hàng bóng người dạo bước trên hư không, rất nhanh đã tới gần.

Giống như trước có không ít người, cầm đầu chính là ba nam nữ thanh niên, tất cả đều có khí chất phi phàm khiến cho lão gia từ Mạc gia không khỏi sửng sốt, hôm nay Mạc phủ có chuyện gì đây?

- Hoa Tiêu Vân, người tìm chúng ta có chuyện gì?

Nữ tử cầm đầu vô cùng trẻ tuổi, thoát nhìn chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, nàng mặc trường bào màu xanh thẫm, trang phục ưu nhã nhưng làm cho người ta cảm giác rất đơn giản sạch sẽ, khiến người ta nhìn vào rất là thoải mái.

Bên cạnh nàng có hai gã nam tử thanh niên, đều là người rất tuấn tú, khí chất bất phàm, lúc thấy Mạc Khuynh Thành không khỏi nhìn thêm mấy cái, nữ tử có dung mạo như vậy cũng không thấy nhiều, sau đó bọn họ lại thấy Âu Dương Cuồng Sinh và Khương Đình, trong lòng đều cảm thấy có chút kỳ quái.

- Bạch Phi, ta thay người giới thiệu một vị sư muội, thế nào?

Hoa Tiêu Vân nhìn nữ tử kia nói.

Nhưng lại nghe Bạch Phi lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Người biết Đan Vương điện chúng ta yêu cầu cao như thế nào về thiên phú mà.

Trong lòng Hoa Tiêu Vân không khỏi có chút bồn chồn, song cũng đã lên tiếng, không thử một chút không được rồi, nếu không hắn lại bị mất hết mặt mũi trước bao nhiêu người thế này, huống chi, chẳng phải Mạc lão đã nói về phương diện luyện đan tôn nữ Mạc Khuynh Thành của ông có thiên phú không tầm thường ư. Lúc trước ông ta nói về dung mạo của nàng cũng không phải là nói dối, hi vọng lần này cũng như thế.

- Yên tâm, thiên phú luyện đan không tồi, sư tôn người nhất định sẽ thích.

Hoa Tiêu Vân mỉm cười nói:

- Người ở đây rồi, hay là các người tiến hành khảo nghiệm trước đi?

Vừa nói, Hoa Tiêu Vân chỉ ngón tay về phía Mạc Khuynh Thành, Bạch Phi thấy Mạc Khuynh Thành thì chỉ cảm giác có chút kinh ngạc trước nhan sắc của nàng, còn hai gã thanh niên bên cạnh thì hai mắt đều tỏa sáng. Nếu có mỹ nhân như thế làm sư muội, hiển nhiên bọn họ sẽ rất vui mừng.

- Dù sao sư tôn cũng đang ở gần đây, chi bằng bảo nàng ta tới kiểm tra thiên phú của mình đi.

Một gã thanh niên mỉm cười nói.

Bạch Phi trừng mắt nhìn sư huynh của nàng nhưng chỉ thấy sư huynh trưng ra khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt bình thản không có gì kỳ lạ, nhìn vào không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

- Ha ha, mong mọi người chuyển lời giúp cho.

Hoa Tiêu Vân mỉm cười nói, Âu Dương Cuồng Sinh ở bên cạnh nghe thấy những lời mấy người này nói, hình như hiểu được cái gì, nhìn về phía đám

người Bạch Phi, hỏi:

- Bạch Phi Đan Vương điện, sư tôn của ngươi chính là nữ nhi của Đan Vương?

- Đúng thế, nhưng có liên quan gì tới ngươi?

Trong giọng nói của Bạch Phi thoáng hiện sự kiêu ngạo, sư tôn của nàng đúng là ái nữ của Đan Vương Đan Vương điện, thiên phú luyện đan cực cao.

- Miệng mồm rất là ghê gớm, đáng tiếc bản thiếu gia không thích cãi nhau với nữ nhân.

Âu Dương Cuồng Sinh cười nói:

- Mạc Khuynh Thành, nếu quả thật lời nàng ta nói là thật thì ngươi có thể cẩn thận xem xét, ta đây cáo từ trước.

Dứt lời, Âu Dương Cuồng Sinh liền rời đi, hiển lộ ra dáng vẻ phóng khoáng.

Bạch Phi lạnh lùng lướt mắt nhìn hắn, có phần khinh thường nói:

- Thật là buồn cười, sư tôn ta thu đồ đệ, chưa từng nghe nói có người sẽ xem xét.

Hiển nhiên, việc Âu Dương Cuồng Sinh bảo Mạc Khuynh Thành nên xem xét đã làm cho nàng có chút khó chịu.

Trong lòng Mạc lão gia tử thì bắt đầu có chút kích động, nữ nhi của Đan Vương?

Quả thực là lão không ngờ Mạc Khuynh Thành lại sẽ có được cơ duyên như vậy, chỉ thấy lão khách khí nói với đám người Bạch Phi:

- Kính mời chư vị vào hàn xá nghỉ ngơi.

- Nếu đã tới đây rồi, trước hết cứ ngồi ở đây một lúc đi, nếu sư tôn ngươi thật sự coi trọng thiên phú của nàng thì sao?

Hoa Tiêu Vân cười nói, lúc này đám người Bạch Phi mới khe khẽ gật đầu.

Tần Văn Thiên cũng không biết ở đó đã xảy ra chuyện gì, sau khi tách ra với Sở Vô Vi, hắn liền trở về căn nhà nhỏ trong rừng trúc, nơi mà ngày trước Công Dương Hoảng từng ở. Hắn ngồi bên bờ sông yên lặng tu hành, cảm ngộ lực lượng Tinh Hồn.

- Ha ha, Văn Thiên, quả nhiên là ngươi ở chỗ này, xem ra thăm dò tin tức của ngươi cũng khá dễ.

Một giọng nói sang sảng vang lên từ đằng xa làm Tần Văn Thiên giật mình. Tuy nói hôm nay hắn cũng không che giấu gì mà trở về căn nhà nhỏ trong rừng trúc nhưng xung quanh vẫn có không ít người theo dõi, giờ phút này có người trực tiếp đến đây lại không có ai đèn báo, hiển nhiên là không tầm thường.

Nhưng khi hắn thấy đoàn người Âu Dương Cuồng Sinh hùng dũng đi tới thì liền cảm thấy thoải mái.

Không biết Thanh Nhi đã đứng ở gần bên cạnh Tần Văn Thiên từ khi nào, nhìn thấy người đến là Âu Dương Cuồng Sinh, nàng liền lặng lẽ biến mất.

Nàng tận mắt chứng kiến trận thí luyện ở Tiên tri, biết được quan hệ giữa Âu Dương Cuồng Sinh và Tần Văn Thiên không tệ.

- Âu Dương, sao ngươi lại tới nước Sở?

Tần Văn Thiên có phần kinh ngạc nói.

- Ở bên ngoài nước Sở của các ngươi có một khu Yêu Thú Sâm Lâm, nơi đó xuất hiện xác thịt Yêu Tôn Thiên Tượng cảnh, gây ra một chút động tĩnh ở Đại Hạ hoàng triều, ta cùng với người của gia tộc đến xem nhưng mà bây giờ cũng không có việc gì, nhớ ra là ngươi đang ở nước Sở liền tới đây xem thử.

Âu Dương Cuồng Sinh và Khương Đình hạ xuống mặt đất, Tần Văn Thiên cũng im lặng, không ngờ hắn lại là người gây ra cơn sóng lần này.

Hơn nữa nghe ý của Âu Dương Cuồng Sinh thì cái pho tượng kia là xác thịt Yêu Tôn?

- Ngươi đã nói là xác thịt Yêu Tôn, là chỉ yêu thú kia có xác thịt của con người?

Tần Văn Thiên hỏi.

- Cũng có thể nói như vậy, chẳng qua là cái xác thịt con người này càng thêm bất phàm, các vị trưởng bối tới đây nghiên cứu, nghe nói có khả năng là trước khi chết đã có huyết mạch của Thái Cổ tộc, lai lịch không nhỏ, về phần cụ thể là cổ tộc nào, sợ rằng rất khó xác định được.

Lời Âu Dương Cuồng Sinh nói khiến cho con người Tần Văn Thiên hiện lên tia sáng kỳ lạ, huyết mạch Thái Cổ tộc?

- Cũng không biết là cái gì đã khơi ra huyết mạch của Yêu Tôn vốn đã khô cạn, lại khiến cho Khâm Thiên các truyền ra tin tức yêu tinh từ trên trời rơi xuống.

Âu Dương Cuồng Sinh lắc đầu nói:

- Đúng rồi, còn có một chuyện ta muốn nói với ngươi, vừa rồi ta đi Mạc phủ thấy nữ nhân của ngươi Mạc Khuynh Thành ở cùng tên Hoa Tiêu Vân kia là thế nào vậy, không phải là tình địch đấy chứ, vì sao lại giới thiệu sư môn cho Mạc Khuynh Thành?

- Ta cũng không rõ lắm, hẳn là người này quen biết với gia gia của Khuynh Thành, hơn nữa có vẻ tầm mắt của gia gia Khuynh Thành rất cao, một người nước Sở như ta không thể nào lọt vào mắt xanh của ông ấy.

Tần Văn Thiên cười khò lắc đầu:

- Nhưng chỉ là chuyện sư môn, ta tin tưởng Khuynh Thành sẽ có chủ ý riêng của mình.

Đối với Mạc Khuynh Thành, Tần Văn Thiên không có bất kỳ hoài nghi gì, lúc trước hắn bị Khương Chấn đánh lén, nữ nhân ngốc này đã dùng lưng giúp hắn cản một kích. Trước đó không lâu vì muốn đích thân nói với hắn rằng nước Sở rất nguy hiểm mà đã ném phải không biết bao nhiêu đau khổ ở Hắc Âm Sâm Lâm, hơn nữa, nàng còn ưu tú như thế, Tần Văn Thiên không thể không quý trọng nàng.

- Chuyện này dễ xử lý thôi, có muốn ta giúp ngươi một tay nhắc nhở lão nhân kia hay không.

Âu Dương Cuồng Sinh cười nói.

- Không cần, cứ để cho Khuynh Thành tự xử lý đi, người nhà của nàng, ta tham dự vào cũng không hay.

Tần Văn Thiên hiển nhiên là không muốn kéo căng mối quan hệ với Mạc gia.

- Ta cũng không nói là mình sẽ đối phó ông ta.

Ánh mắt Âu Dương Cuồng Sinh lóe lên, không biết đang nghĩ cái gì.

- Đúng rồi, còn có một chuyện, chuyện bọn họ thay Mạc Khuynh Thành tìm sư môn, tên Hoa Tiêu Vân kia còn tìm được ái nữ của Đan Vương, chuyện này thật đúng là thần xui quỷ khiến, ta cảm thấy nếu như ái nữ của Đan Vương thật sự nhận thấy được thiên phú của Mạc Khuynh Thành, ngươi có thể yên tâm để Mạc Khuynh Thành gia nhập Đan Vương điện.

Âu Dương Cuồng Sinh phân tích:

- Kế tiếp chắc chắn là ngươi muốn rời khỏi nước Sở để đến Đại Hạ hoàng triều. Với thiên phú của ngươi chẳng lẽ muốn để Mạc Khuynh Thành dần bị ngươi bỏ xa, nàng vào Đan Vương điện, chẳng phải Đan Vương điện sẽ bồi dưỡng nữ nhân của ngươi thành một luyện đan sư cường đại sao, đúng là rất lời nhỉ, ha ha.

- Chỉ cần nữ nhi của Đan Vương thu nhận Mạc Khuynh Thành, nàng chắc chắn sẽ không đến nỗi bị người ta bắt nạt. Ngươi thấy thế nào, ta cũng cảm thấy rất lời, dĩ nhiên, còn phải xem các ngươi nghĩ thế nào, ngươi có tự tin với phần tình cảm này không.

Âu Dương Cuồng Sinh sang sảng nói.

- Điều này ta không lo lắng, lùi lại một vạn bước, cho dù Khuynh Thành sẽ đổi lòng, ta đây cũng sẽ không ngăn cản nàng làm gì.

Tần Văn Thiên cảm thấy lời Âu Dương Cuồng Sinh nói cũng có đạo lý, sau khi giải quyết chuyện ở nước Sở xong hẳn sẽ phải đi đến Đại Hạ hoàng triều, Mạc Khuynh Thành đi Đan Vương điện cũng tựa như là bước vào Đại Hạ hoàng triều.

- Ngươi có thể nghĩ như vậy là rất tốt, tên Hoa Tiêu Vân này ngược lại đã làm chuyện tốt.

Âu Dương Cuồng Sinh cảm thấy chuyện này rất thú vị.

- Làm gì mà cười vui vẻ thế?

Khương Đình liếc hắn một cái.

- Khương Đình, nàng phải biết rằng Hoa Tiêu Vân không có tư cách mời được ái nữ của Đan Vương. Nếu như đối phương thật sự tới Mạc gia, tuyệt đối là nhìn vào vị thế của huynh trưởng hắn, cái tên nhị thế tử này dùng cái danh thiên tài của huynh trưởng hắn để giúp đỡ Mạc Khuynh Thành, chẳng lẽ lại không thú vị ư?

Có vẻ như tâm trạng của Âu Dương Cuồng Sinh không tệ, lại nói:

- Tốt lắm, tạm thời xem tình hình tiếp theo thế nào đã, ta nghe nói ngươi gặp chút phiền phức ở nước Sở, ta giúp ngươi giải quyết nhé?

Tần Văn Thiên nhìn thoáng qua những người mà Âu Dương Cuồng Sinh dẫn theo, e là có không ít nhân vật Nguyên Phủ cảnh rất mạnh.

- Ta đây cũng không khách sáo nữa.

Tần Văn Thiên nở nụ cười, đây thật đúng là trời giáng thần binh.

Vì nhỏ sạch hoàng thất nước Sở, Tần Văn Thiên tuyệt không ngại việc đi mượn lực lượng từ bên ngoài. Đây không phải là cuộc chiến đạo nghĩa của một mình hắn mà còn là cuộc chiến liên quan đến học viện Đế Tinh, liên quan đến vận mệnh của Tần phủ.

Sóng gió hoàng thành vẫn chưa từng bình ổn, hơn nữa còn càng ngày càng nghiêm trọng, ở bên trong Hắc Âm Sâm Lâm hình như đã có vài lực lượng đã chuẩn bị ngóc dậy, về phần Tần phủ ở ngoài hoàng thành, sau khi quay lại dọn dẹp và vây quét hết đám truy binh, lại ần ần quay ngược về hoàng thành, đang nổi lên một cuộc tấn công càng càng cuồng bạo hơn.

Hơn nữa, rất nhiều người đã lấy được tin tức, hình như Tần Văn Thiên đang tiếp xúc với một thế lực lớn mạnh ở bên ngoài, chuyện này làm cho người của các thế lực trong hoàng cung đều xao động.

Bọn họ loáng thoáng cảm giác được, hoàng thất Sở gia thật sự sắp bước vào ngày kết thúc.

Chỉ là đối với tất cả mọi chuyện phát sinh trong hoàng thành, Mạc phủ lại không quan tâm chút nào, hôm nay ánh mắt của cả Mạc phủ đều tập trung trên người Mạc Khuynh Thành, dĩ nhiên còn có các vị cường giả đến từ bên ngoài đang làm khách ở Mạc phủ.

Hiện tại Mạc Khuynh Thành muốn ra ngoài cũng bị ngăn lại, hoàn toàn bị giam lỏng.

Cuối cùng sư tôn của Bạch Phi, chính là vị nữ tử của Đan Vương điện cũng đáp xuống Mạc phủ, trên dưới toàn bộ Mạc phủ đều khom người nghênh đón.

Nghe nói đây là vị luyện đan sư rất tài giỏi tới từ Đan Vương điện thuộc địa phận Đại Hạ hoàng triều, cảnh giới võ đạo của bản thân nàng đã đạt đến mức có thể bay lên cao quan sát toàn bộ nước Sở, hơn nữa thành tựu luyện đan cùng với thân thể của nàng cũng cực kỳ kinh người.

Rốt cuộc đã có kết luận, ở phương diện luyện đan, Mạc Khuynh Thành thật sự có thiên phú kinh người, đại nhân vật đến từ Đan Vương điện kia bằng lòng thu nàng làm đệ tử, cả Mạc phủ đều đang ở trong trạng thái sôi trào!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Thất khiêu chi tâm

Mạc gia, Lạc Hà nữ nhi của Đan Vương đã rời đi nhưng trên dưới Mạc phủ vẫn đắm chìm trong sự vui sướng.

Nhất là lão gia tử Mạc gia cùng với phụ mẫu Mạc Khuynh Thành, nàng lần này giống như gặp vận may, làm sao bọn họ có thể không vui.

- Tiêu Vân, lần này thật rất cảm tạ ngươi.

Mạc lão gia tử khách sáo nói với Hoa Tiêu Vân ở bên cạnh, nhưng Bạch Phi đứng ngay đó lại bĩu môi, cảm tạ Hoa Tiêu Vân? Nếu không phải là bản thân Mạc Khuynh Thành có thiên phú, Hoa Tiêu Vân có thể khiến cho sư tôn nàng thu đồ đệ?

Nếu không phải là nhìn vào địa vị của huynh trưởng Hoa Tiêu Vân, sư tôn của nàng thậm chí sẽ chẳng tới Mạc phủ một chuyến.

- Khuynh Thành nàng có thất khiêu chi tâm mới được Lạc Hà tiền bối coi trọng, không liên quan gì đến ta, Mạc lão không cần khách sáo.

Hoa Tiêu Vân mỉm cười nói, lần này Lạc Hà đến đây kiểm tra thiên phú của Mạc Khuynh Thành, kết quả cũng khiến hắn rất khiếp sợ, không ngờ là thất khiêu chi tâm. Nếu vậy, tương lai Mạc Khuynh Thành hẳn sẽ trở thành dạng nhân vật thiên chi kiêu nữ, khó trách nàng thoát nhìn thuần khiết khoan thai như vậy, lại mang theo cả trí tuệ.

Lúc này Hoa Tiêu Vân còn nghĩ, nếu như có thể tạo quan hệ tốt với Mạc Khuynh Thành, tuyệt đối là chọn lựa không tồi, thậm chí, nếu như có thể theo đuổi nàng tới tay...

Vì nguyên nhân này, Hoa Tiêu Vân định ở lại Mạc phủ lâu hơn, như vậy là có thể gần gũi nhiều hơn với Mạc Khuynh Thành rồi.

- Ha ha, ta cũng không ngờ.

Mạc lão gia tử sang sảng cười nói, người ở phía xa cũng có thể nghe được, có thể thấy lão hưng phấn đến cỡ nào, quả nhiên đại nhân vật bên ngoài khác biệt. Ở nước Sở, thậm chí không biết cái gì gọi là thất khiêu chi tâm, thiên phú của Mạc Khuynh Thành có cao tới vậy cũng sẽ bị mai một.

Đoàn người đi tới trước một gian biệt viện, Mạc lão gia từ nói với thủ vệ đứng trước biệt viện:

- Khuynh Thành vẫn còn buồn bực?
- Tiểu thư nhất quyết muốn đi ra ngoài.

Thủ vệ khom người nói, có phần bất đắc dĩ.

Mạc lão gia từ vẻ mặt nghiêm cần, sắc mặt trầm xuống, ngay sau đó lão đi vào biệt viện, nhìn thấy Mạc Khuynh Thành đứng ở đó, chăm chú nhìn người canh gác nằg, lão liền quát lên:

- Thật là càn quấy!

Mạc Khuynh Thành nhìn về phía Mạc lão gia từ, đôi mắt đẹp tràn đầy sự kiên định, nói:

- Gia gia, ngay cả tự do của con người cũng hạn chế, như vậy con tuyệt đối sẽ không đi Đan Vương điện, cũng sẽ không thêm để ý Đan Vương điện lợi hại đến đâu, dù lợi hại mấy, con cũng không đi.

- Cản trở!

Mạc lão quát lớn, nhìn thoáng qua đám người Bạch Phi đứng bên cạnh, quả nhiên chỉ thấy Bạch Phi cau mày, có chút không vui. Tuy nói Mạc Khuynh Thành có thất khiếu chi tâm, song nếu không có Đan Vương điện bồi dưỡng, thiên phú của nàng cũng sẽ bị bỏ phí, hôm nay, ngược lại cứ như là Đan Vương điện cầu nàng phải đi, phải biết có bao nhiêu người muốn bước vào Đan Vương điện còn không được.

- Khuynh Thành, sau này không được nói linh tinh như thế nữa!

Mạc lão nghiêm túc nói.

- Con không nói linh tinh, gia gia dù người có bắt ép con đi, con cũng sẽ không cố gắng tu hành.

Mạc Khuynh Thành hướng đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Mạc lão, có phần quật cường nói.

- Con...

Mạc lão giận đến độ ngực phập phồng không thôi, thấy Mạc Khuynh Thành nhìn lão như vậy, liền nói:

- Được, ta thả con ra ngoài nhưng nhất định phải có người đi theo.
- Vậy con đi đây.

Mạc Khuynh Thành nhảy lên, lại bay thẳng lên không trung, Mạc lão tức giận đến mức không nói được gì.

- Mạc lão, ta sẽ đi theo trông nom sư muội, ngài đừng lo.

Chỉ thấy thanh niên đứng bên cạnh Bạch Phi mỉm cười nói, Mạc lão gia từ khẽ gật đầu đáp:

- Được vậy thì tốt quá.

Kinh Vũ và Yến Thất khẽ gật đầu, ngay sau đó bóng dáng liền bay lên không trung, Bạch Phi sửng sốt, giậm chân, cũng lập tức đi theo, hai tên gia hỏa khốn kiếp này, thấy Mạc Khuynh Thành thiên phú kiệt xuất lại còn xinh đẹp, lập tức có ý, thật đúng là thực dụng, trước kia bọn họ đều vây quanh nàng.

Sau khi rời khỏi Mạc phủ, Mạc Khuynh Thành liền chạy thẳng tới căn nhà nhỏ trong rừng trúc tìm Tàn Vãn Thiên.

Thấy trên dung nhan tuyệt thế của Mạc Khuynh Thành hiện lên vẻ tủi thân, Tàn Vãn Thiên tiến lên phía trước véo vào má của nàng cười nói:

- Sao vậy, là ai dám bắt nạt Khuynh Thành nhà ta thế?
- Ngốc tử thôi, chàng còn có tâm trạng nói đùa nữa à?

Mạc Khuynh Thành ai oán trừng mắt nhìn Tàn Vãn Thiên.

- Đừng khó chịu nữa, nữ nhi của Đan Vương coi trọng thiên phú của nàng, không phải là chuyện tốt ư, sau này nàng sẽ trở thành luyện đan sư lợi hại.

Tàn Vãn Thiên mỉm cười nói như đang trấn an Mạc Khuynh Thành, thật ra thì trong lòng hắn cảm thấy không ổn, nhưng hắn cũng không có thể quá ích kỷ, hắn không giúp được gì với chuyện tu luyện của Mạc Khuynh Thành.

- Thất khiếu chi tâm, thiên phú như thế ta cũng chưa từng nghe nói tới, nhất định là rất lợi hại rồi.

Tần Ván Thiên cười nói.

Mạc Khuynh Thành thấy Tần Ván Thiên luôn khuyên mình, tâm tình cũng khá hơn một chút, thân thể nhích tới gần Tần Ván Thiên một chút, hai người đưa mắt nhìn nhau, hình như đều có thể cảm nhận được hơi thở cùng và nhịp tim của đối phương.

Đôi mắt Mạc Khuynh Thành ánh lên ý cười rục rờ mà đầy dịu dàng khiến cho trái tim Tần Ván Thiên đập rộn lên, chỉ thấy Mạc Khuynh Thành tựa đầu vào ngực hắn, đôi tay mảnh khảnh ôm hắn thật chặt, nhỏ giọng ní non:

- Chỉ cần chàng nói không, ta sẽ không đi.

- Đi chứ, vì sao không đi?

Tần Ván Thiên nhẹ nhàng vỗ về mái tóc Mạc Khuynh Thành, ánh mắt nhìn về phương xa, lúc này tâm trạng của hắn rất là phức tạp, vừa hi vọng Mạc Khuynh Thành có một tiền đồ tốt, vừa không nỡ để nàng rời đi.

- Đợi nàng tới Đan Vương điện, nàng xuất chúng như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người theo đuổi rồi, áp lực lớn thật đấy.

Tần Ván Thiên nói đùa.

Mạc Khuynh Thành nhô đầu ra khỏi ngực Tần Ván Thiên, nhìn dáng vẻ của Tần Ván Thiên, không nhịn được mà bật cười:

- Nếu chàng ghen thì chàng phải cố gắng lên!

Vừa nói nàng hướng gờ qua đám nhỏ về phía Tần Ván Thiên.

- Tất nhiên!

Tần Ván Thiên gạt đầu cười, hai người ngồi ở bờ sông, im lặng dựa vào vào nhau, hưởng thụ giây phút an bình khó có được này.

Tà dương hôm nay vô cùng đẹp, rặng mây đỏ nhấp nhô ở phía chân trời, Tần Ván Thiên và Mạc Khuynh Thành ngồi ở đó nhìn trời chiều, giống như dệt thành một bức tranh tuyệt đẹp.

- Tà dương thật đẹp, thật sự phải biến mất sao?

Nhìn thấy màn đêm lặng lẽ tới gần, Mạc Khuynh Thành như có chút thương cảm, ngay sau đó chỉ thấy nàng đứng dậy, chậm chậm chạy đi.

- Đi đâu?

Tần Ván Thiên đứng dậy đi theo Mạc Khuynh Thành, ngay sau đó đi tới căn nhà nhỏ đã được dọn dẹp xong, chỉ thấy thân thể Mạc Khuynh Thành nằm ở đó, đôi mắt lung linh như nước đầy mê hoặc đang nhìn hắn.

- Sao vậy?

Tần Ván Thiên tiến về phía trước thấp giọng hỏi.

- Hôm nay ta ở đây.

Giọng Mạc Khuynh Thành êm dịu, gần như khó có thể nghe thấy.

Tần Ván Thiên nhìn nàng, chỉ thấy khuôn mặt Mạc Khuynh Thành dần đỏ ửng, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra sự ngượng ngùng, hắn lập tức hiểu được ý của đối phương.

Trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, rất ấm áp, rất ấm áp.

- Nha đầu ngốc!

Tần Ván Thiên đứng bên mép giường, ngay sau đó hắn nhẹ nhàng hôn lên môi Mạc Khuynh Thành, đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành mở rất to, trong nháy mắt khuôn mặt trở nên đỏ rục, chậm rãi nhắm mắt lại, cũng không biết đáp lại như thế nào, lập tức tùy ý để Tần Ván Thiên hôn.

Rời khỏi môi nàng, Tần Ván Thiên thấy Mạc Khuynh Thành đỏ mặt thì cười nói:

- Trở về đi, sau này ta còn muốn tới Mạc phủ cầu hôn đấy.

- Ừm.

Lòng Mạc Khuynh Thành đầy cảm động, ngay sau đó nàng ngồi dậy, hôn một cái lên trán Tần Ván Thiên, tiếp đó mới xoay người đi ra khỏi căn nhà, vừa đi đến cửa thì quay đầu lại, nhìn Tần Ván Thiên thân nhiên cười:

- Ta chờ chàng xử lý xong chuyện của nước Sở rồi mới đi, ta muốn cùng chàng đi hết đoạn đường này.

- Tần Vãn Thiên, chàng cướp đi nụ hôn đầu của ta, đời này chàng không được phép bỏ rơi ta, nếu không ta sẽ không tha cho chàng.

Nở một nụ cười rực rỡ, Mạc Khuynh Thành chậm chậm chạy đi, khoảnh khắc nàng xoay người lại, trong cặp mắt cười xinh đẹp kia rõ ràng đã dần dần ướt át, như có một giọt nước mắt chảy xuống trên gương mặt nàng.

Tần Vãn Thiên đứng dậy, bước chân đi theo Mạc Khuynh Thành, lưu luyến không rời.

Ở ngoài rừng trúc, Yên Thất cùng với Kinh Vũ bị Âu Dương Cuồng Sinh chặn lại, vẻ mặt rất khó coi, trời đã tối rồi, Mạc Khuynh Thành còn chưa đi ra ngoài, khiến cho bọn họ có cảm giác rất không thoải mái.

Chẳng qua ngay vào lúc này, một bóng dáng uyển chuyển chậm rãi đi ra, Âu Dương Cuồng Sinh quay đầu lại, thấy đôi mắt đầy ý cười của Mạc Khuynh Thành còn mang cả nước mắt, tim của hắn không nhịn được mà khẽ xúc động, đôi mắt của thiếu nữ này rất đẹp, ẩn chứa rất nhiều tình cảm.

Chỉ thấy Mạc Khuynh Thành không nhìn mấy người bên này, thân hình trực tiếp ngự không bay lên, đi về nơi xa, khiến cho mọi người bên này không khỏi sững sờ.

Tần Vãn Thiên chậm rãi đi ra ngoài theo, nhìn bóng dáng kia đi xa, lòng thầm thở dài, trong mắt còn mang theo sự quyến luyến.

- Tần Vãn Thiên, chàng cướp đi nụ hôn đầu của ta, đời này chàng không được phép bỏ rơi ta, nếu không ta sẽ không tha cho chàng.

Giọng nói của thiếu nữ vẫn cứ quanh quẩn bên tai, tràn đầy tình nghĩa, hắn biết, cả đời này, sợ là sẽ không quên được người thiếu nữ Khuynh Thành thiện lương đơn độc tình khiết này.

Kinh Vũ nhíu mày lại, liếc mắt nhìn Tần Vãn Thiên, thân nhiên hỏi:

- Người chính là Tần Vãn Thiên?

Ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía đối phương, sắc mặt bình tĩnh, đây cũng là đệ tử của Lạc Hà, nữ nhi của Đan Vương sao, ánh mắt của hắn nhìn về phía mình rõ ràng mang theo sự bất thiện.

- Bất kể trước kia người và Mạc Khuynh Thành có quan hệ gì, từ nay về sau, người vẫn nên vứt bỏ loại suy nghĩ này, các người bất kể là ở cấp độ nào, phượng hoàng, nhất định sẽ không ở chung một chỗ với quạ đen. Kinh Vũ nhìn Tần Vãn Thiên thân nhiên nói, giọng điệu hững hờ, Mạc Khuynh Thành có thất khiếu chỉ tâm, tương lai ở Đan Vương điện tất sẽ có địa vị.

- Không sai, rất nhiều người thời thiếu niên đều có thanh mai trúc mã, song sau khi thân phận càng ngày càng trở nên chênh lệch, bọn họ không cách nào vượt qua sự chênh lệch giữa địa vị. Mặc dù lúc trước rất thân thiết cũng sẽ trở thành bất hòa, người vẫn nên sớm chết tâm đi, chớ có vọng tưởng nữa, nếu không chính là tự tìm đường chết.

Yên Thất nói chuyện càng không khách khí, hững hờ mà lạnh lùng.

Bạch Phi lướt mắt liếc nhìn Tần Vãn Thiên, mặc dù nàng có chút thành kiến với Mạc Khuynh Thành, song suy cho cùng sư tôn cũng khá coi trọng thất khiếu chỉ tâm của nàng ta, cũng lên tiếng:

- Từ bỏ đi, đối với người hay đối với nàng ta, đều là chuyện tốt.

Nói xong, ba người Đan Vương điện cùng nhau rời đi, để lại Âu Dương Cuồng Sinh mặt đầy kinh ngạc, con bà nó thế này cũng quá kiêu ngạo rồi? Âu Dương hân cũng chẳng kiêu ngạo đến thế đâu.

- Vãn Thiên, hầu hết những tên luyện đan sư đều có cái tính thối này đấy, có thể luyện chế một chút đan dược võ tu cần dùng, thường xuyên được nhân vật lợi hại tới thỉnh cầu liền tạo thành thói quen, cho là mình cao siêu cỡ nào, người không cần quá để ý.

Âu Dương Cuồng Sinh như là đang trấn an Tần Vãn Thiên, việc này cũng làm cho Tần Vãn Thiên có phần kinh ngạc, hắn bật cười, thì ra tên gia hỏa cuồng ngạo này cũng biết an ủi người khác.

- Yên tâm đi, đúng như bọn họ nói, phượng hoàng sẽ không ở chung một chỗ với quạ đen, vậy thì kỳ lân, há lại sẽ để mắt đến ngựa tòi!

Tần Vãn Thiên mỉm cười nói, nghe được lời của hắn, Âu Dương Cuồng Sinh sững sờ, ngay sau đó cũng cười to:

- Đúng, kỳ lân cần gì phải để mắt đến ngựa tòi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Huynh đệ

Tin tức Mạc Khuynh Thành được thế lực lớn bên ngoài coi trọng gây ra gọn sóng không nhỏ trong hoàng thành, nhưng phần lớn mọi người vẫn đặt sự chú ý vào chuyện tranh đoạt hoàng quyền ở nước Sở.

Suy cho cùng, cuộc chiến hoàng quyền lần này hết sức căng thẳng, cách bọn họ tựa hồ như đã gần hơn một chút.

Quân lính của Tần phủ tập trung ở ngoài hoàng thành, điên cuồng công kích tòa đô thành cổ xưa này, Sở Khoát thống lĩnh quân phòng thủ dần trở nên cố hết sức, cảm giác sẽ không cầm cự ở hoàng thành được quá lâu.

Thế nhưng có vẻ như Sở Thiên Kiều cũng không vội, hôm nay hắn đứng ở thiên thai, ánh mắt nhìn về phương xa, lần trước bọn họ cùng nghênh cường giả Cửu Huyền cung chính là ở chỗ này. Nhưng sau khi Cửu Huyền cung đến lại xảy ra một chuyện khiến cho căn cơ hoàng thất dao động, lão tổ tông nước Sở ngã xuống, mặc dù Đế Nghĩa cũng bị Cửu Huyền cung bắt đi nhưng vẫn không đền bù được sự tổn thất của nước Sở.

Lão tổ tông là lực lượng mạnh nhất của hoàng thất nước Sở, là căn cơ, là trụ cột, cái chết của ông ảnh hưởng lớn như thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Nhưng mà vì nước Sở phụ thuộc vào Cửu Huyền cung nên bọn họ không có can đảm đi trách cứ Cửu Huyền cung, thậm chí vào lúc nguy cơ này, bọn họ lại một lần nữa hướng về phía Cửu Huyền cung phát ra tín hiệu cầu cứu bởi hắn biết, Cửu Huyền cung có không ít cường giả đang ở trong Hắc Âm Sâm Lâm ngoài nước Sở.

Phía bầu trời xa xăm có cường giả chậm rãi bay đến, trong con ngươi Sở Thiên Kiều đã hiện lên ý cười, có Cửu Huyền cung ủng hộ, hơn nữa còn có con bài tẩy là hoàng thất, cuộc chiến này vẫn rất dễ thắng, Tần phủ tất sẽ bị diệt.

- Lạc huynh, từ biệt nhiều ngày, phong thái càng hơn xưa.

Ánh mắt Sở Thiên Kiều hướng vào người một thanh niên, thanh niên này khí chất phi phàm, tay áo lay động, song khuôn mặt lại lạnh lùng như băng, làm cho người ta cảm thấy một luồng khí lạnh buốt. Đây chính là đệ tử ngày xưa của học viện Đế Tinh, nay là người của Cửu Huyền cung, Lạc Thiên Thu.

Lạc Thiên Thu hắn đã trở lại, trở về nước Sở, khí chất của hắn không còn cuồng ngạo như trước kia nhưng lại lạnh lùng hơn, âm trầm hơn, thậm chí còn thoáng hiện một luồng yêu ý, về phần thực lực của hắn, dĩ nhiên, so với trước kia càng thêm lớn mạnh.

Lần này hắn trở về nước Sở không phải vì cái gì khác mà chỉ vì muốn rửa sạch sự sỉ nhục khi xưa, lấy máu tươi của Tần Văn Thiên, tế hắn tại Quân Lâm yến để hắn bị sỉ nhục.

Quân Lâm yến bại trận, hắn không cách nào quên được, đây cũng là động lực giúp hắn tiến về phía trước trong khoảng thời gian này.

Hắn làm được, dựa vào ý chí kiên cường này, hắn đột phá Nguyên Phủ cảnh, kết nối với Tinh Hồn mạnh hơn, thậm chí trong trạng thái điên cuồng này, hắn đột phá bản thân, bước vào Nguyên Phủ cảnh nhị trọng, lĩnh ngộ lực lượng ý chí.

Lôi điện ý chí khiến cho hắn có lực công kích càng thêm cuồng bạo, vì lĩnh ngộ loại ý chí này, Tinh Hồn thứ ba của hắn cũng tương tự, đã kết nối với lôi điện chi uy mạnh mẽ mà ngưng tụ ra ngôi sao Võ Mệnh, rất hiển nhiên, hắn thành công.

Hôm nay, đừng nói đến Nguyên Phủ nhị trọng, một số cường giả Nguyên Phủ cảnh tam trọng trong gia tộc cũng thua ở trong tay hắn, địa vị của hắn ở Cửu Huyền cung càng ngày càng tăng cao.

Chính bởi vì như thế, lần này nước Sở quốc xuất hiện yêu tinh, cường giả Cửu Huyền cung mới dẫn hắn theo, bởi vì hắn hôm nay đã có đủ tư cách để Cửu Huyền cung coi trọng. Cũng vì hắn, Cửu Huyền cung đặc biệt dẫn một nhóm người phụ tá hắn tới hoàng thành nước Sở, giúp hắn xử lý khúc mắc xưa kia ở nước Sở.

Giết Tần Văn Thiên!

.....

Lúc người của Cửu Huyền cung tới hoàng cung nước Sở, ở trên một tòa lầu, Thiên Mộng Ngữ im lặng đứng ở đó, phía sau lưng nàng có một người đang thông báo gì đó với nàng.

- Người của Cửu Huyền cung cũng đến sao?

Thiên Mộng Ngữ nhỏ giọng hỏi, nghe nói khoảng thời gian trước một hậu bối của Cửu Huyền cung tên là Lạc Thiên Thu vừa tiến vào trạng thái phong cuồng, lĩnh ngộ lực lượng ý chí, mà người này chính là người lúc trước bị Tần Văn Thiên đánh bại ở Quân Lâm yến, sau đó u ám rời khỏi nước Sở.

Hôm nay hắn trở về, lý do là gì không cần nói cũng biết.

- Không ngờ chuyện này sẽ phức tạp như thế, cô cô sai ta đến đây chiêu mộ Tần Văn Thiên vào Thanh Vân các, đồng thời giúp hắn giải quyết chuyện ở đây, song quan hệ giữa Âu Dương Cuồng Sinh và Tần Văn Thiên cũng rất tốt, nếu như muốn đi, hắn có thể sẽ đến Âu Dương thế gia hơn.

Thiên Mộng Ngự thăm nghĩ trong lòng, hôm nay nàng đã biết được đôi chút về ân oán giữa cô cô và Công Dương Hoàng, mà Công Dương Hoàng lại chính là người khi xưa đã trợ giúp Tần Vãn Thiên tại Quân Lâm yên ở nước Sở, chuyện này làm cho nàng lại có thêm một mối liên hệ với Tần Vãn Thiên, không thể không cảm thán sự kỳ diệu của vận mệnh.

Cũng không biết hôm nay Tần Vãn Thiên còn để ý về chuyện thí luyện ở Tiên tri hay không nhưng hoàng thành nước Sở hiện tại đã trở thành một vùng nước rất sâu.

Hi vọng tất cả đều có thể thuận lợi, mặc dù Tần Vãn Thiên sẽ không tới Thanh Vân các với nàng nhưng nếu như hấn thật sự gặp phải phiền toái, nàng cũng sẽ giúp Tần Vãn Thiên giải quyết. Ngoại trừ lý do cô cô dặn dò ra, trong lòng nàng cũng thoáng cảm thấy có phần áy náy về chuyện thí luyện ở Tiên tri ngày xưa, lúc ấy Tần Vãn Thiên bằng lòng chia sẻ Tinh Thần quả với các nàng, nhưng các nàng lại muốn độc chiếm tất cả, chuyện này đúng là không biết phải nói sao.

Cả tòa hoàng thành, toát ra một luồng cảm giác giống như sắp sửa bùng lên sóng gió, hơn nữa lần này chính là trận bão táp cuối cùng, rất có thể hướng đi của hoàng thành mấy ngày này đã quyết định vận mệnh quốc gia trong tương lai, hoàng quyền thuộc về ai.

Bầu không khí ngột ngạt này bao trùm toàn bộ hoàng thành nước Sở, bao phủ lên cả mỗi người đang ở trong hoàng thành.

Ngày đầu tiên, hoàng thành nước Sở bắt chợt truyền ra một chút tin tức, lại có hơn mười thiếu nữ mất tích, nhưng cũng không gây nên cơn sóng quá lớn, nhất là vào thời điểm chuẩn bị quyết chiến, càng trở nên bé nhỏ không đáng kể, tin tức rất nhanh đã bị bùng bít hết.

Nhưng vào ngày hôm sau, lại có tin tức tương tự truyền ra, hơn nữa người mất tích còn có cả những nữ hài tử chưa đầy mười tuổi, dần dần dẫn tới sự chú ý không nhỏ.

Ngày thứ ba, tin đồn thiếu nữ mất tích ở hoàng thành đã vượt qua số lượng trăm người, lập tức khiến cho lòng người sợ hãi rối loạn, trong nhà có thiếu nữ ai ai cũng giấu kỹ, không dám để các nàng đi ra ngoài nữa bước, cứ tựa như là lo sợ ôn thần sẽ giáng xuống.

Tin tức có người cướp đoạt thiếu nữ bắt đầu tràn lan, hơn nữa còn dần hội tụ thành xu hướng kinh khủng, tạo ra làn sóng lên án công khai rất lớn, ai lại tàn nhẫn đến thế, lại cố ý ra tay với thiếu nữ, quả thực đều khiến người người oán trách.

Ngày thứ tư, những người mất hài tử bắt đầu di chuyển trong hoàng thành, tụ tập thành một luồng nước lũ đáng sợ, phát sinh nhiều vụ án thiếu nữ mất tích như vậy, với năng lực tình báo lớn mạnh của hoàng thất nước Sở, không thể nào lại không hay biết gì.

Ngoài Thiên Vũ môn toàn là áo giáp, quân sĩ hoàng thất đang trấn áp những người lên án công khai kia.

Sở Vô Vi mặc bạch y đứng ở trên lầu các nhìn những người mang oán khí ngập trời ở phía xa hoàng thành, trong mắt hiện lên sự thống khổ.

“Nhất tướng công thành vạn cốt khô”, chỉ vì đạt được mục đích nào đó mà không từ thủ đoạn, hy sinh nhiều hơn nữa, những người đương quyền kia cũng sẽ làm như không thấy. Lòng người có đôi khi lại trở nên cực kỳ lạnh lùng, hấn thân là người hoàng thất lần này lại tràn đầy cảm xúc, mà hôm nay, hấn rốt cuộc cũng đi tới bước này ư?

Lúc mở mắt ra lần nữa, trong mắt Sở Vô Vi hiện lên một ánh nhìn sắc nhọn vô vùng cứng cỏi, nếu đã thế thì hấn cũng chỉ đành làm trái lại nguyện vọng của phụ hoàng mà thôi.

- Thông báo xuống dưới, Sở Vô Vi ta muốn vương tọa của nước Sở.

Sở Vô Vi lãnh đạm nói một câu khiến cho lòng dạ mấy người đứng phía sau hấn đều là run lên, ngay sau đó trong con ngươi họ đều phát ra ánh nhìn sắc bén đáng sợ.

Chỉ thấy một người khom lưng lui ra, lúc xoay người, đôi mắt của hấn trở nên vô cùng cứng cỏi, còn có cả sự hưng phấn, ngày này cuối cùng cũng tới rồi.

- Đại ca, ta đã sớm chờ ngày này, vương tọa Sở Vương chỉ thích hợp với huynh nhất.

Sở Mãng nhếch miệng cười nói, trong mắt hấn hình như cũng chỉ có vị đại ca này mà không hề có tam đệ.

Sở Vô Vi xoay người, đôi mắt nhìn Sở Mãng lóe ra hào quang ôn hòa, dịu dàng nói:

- Nhị đệ, đợi đến khi chuyện của nước Sở kết thúc, đệ đi ra ngoài xông pha được không?

- Vì sao?

Sở Mãng mở to mắt nhìn chằm chằm, kinh ngạc không hiểu được mà nhìn Sở Vô Vi.

- Với thiên phú của đệ hấn nên đi ra ngoài học hỏi thêm. Đại ca là một tên phế nhân, thủ hộ tốt cơ nghiệp đời trước là được rồi, ta cũng không muốn liên lụy đệ cả đời.

Sở Vô Vi vẫn dịu dàng nói.

- Ta không đi, ta muốn theo đại ca.

Sở Mãng lớn tiếng nói, ở trong mắt của hắn, đại ca là người duy nhất không ghét bỏ hắn.

Sở Mãng biết mình ngu, hơn nữa từ nhỏ đã ngu, không ai muốn ở cạnh hắn, chỉ có đại ca thường xuyên đến chơi với hắn, hơn nữa đại ca còn đọc rất nhiều sách, mặc dù đại ca không thể tu luyện nhưng vẫn dụng tâm dạy hắn, hắn cũng dụng tâm mà học, thế rồi người chịu tiếp xúc với hắn dần dần nhiều lên, thậm chí rất nhiều người đều nói hắn là kỳ tài.

Nhưng mà Sở Mãng vẫn không thích những người đó, trong mắt hắn, chỉ có đại ca Sở Vô Vi mới là người hắn thân nhất.

Sở Mãng hắn chỉ nghe lời đại ca nói, nhưng lần này không được.

- Đồ đại nghịch, đệ không biết thiên phú tu luyện của mình rất lợi hại sao, nếu có thầy giỏi, đôi mắt nhìn khắp nước Sở cũng không có mấy người có thể đánh đồng với đệ, ít nhất ta chỉ thấy một người có thể so sánh với đệ, làm sao đệ có thể không đi ra bên ngoài.

Sở Vô Vi lặng lẽ khuyên nhủ:

- Huống chi tuổi thọ của ta nhất định là không dài bằng đệ, đến lúc đó ta già rồi chết, đệ định làm thế nào, ai tới chăm sóc cho đệ?

- Không..

Sở Mãng gào thét, trong đôi mắt to của hắn thậm chí còn có nước mắt, khó có thể tưởng tượng một hán tử tựa như tháp sắt là hắn lại có thể rơi lệ.

- Đại ca sẽ không chết, ta không cho phép huynh chết, huynh chết, ta cũng sẽ chết.

Sở Mãng gào lên.

Ánh mắt Sở Vô Vi dần trở nên ác liệt, dưới ánh nhìn của hắn, Sở Mãng dần bình tĩnh lại, ngay sau đó chỉ nghe Sở Vô Vi quát lớn:

- Sau này không cho phép nói ra những lời như vậy nữa, sau khi chuyện của nước Sở chấm dứt, đệ cần phải đi, ta đã kỹ càng chọn ra người có thể chăm sóc đệ, sau này đệ hãy theo theo hắn.

Nhìn thấy Sở Mãng vừa định mở miệng, Sở Vô Vi tiếp tục quát lên:

- Không cho phép rồi nói chữ “không”, nếu không thì đừng gọi ta đây là đại ca.

- Á... á... á...!

Sở Mãng không nói gì, song trong cổ họng lại truyền ra tiếng hét trầm thấp khàn khàn, tựa như vô cùng thống khổ nhưng lại không dám cãi lại lời đại ca nói.

Sở Vô Vi vẫn giữ vẻ lạnh lùng nhưng ngay sau đó hắn chậm rãi xoay người, ánh mắt nhìn về phương xa, vẫn luôn kiên định, tim của hắn sao có thể không thống khổ.

Nhưng chẳng lẽ lại để Sở Mãng đi theo hắn cả đời sao, đây chẳng phải là lãng phí thiên phú trời cao ban tặng ư, nó không nên núp sau lưng của mình mà phải trở thành tia sáng chói lóa vạn tượng.

Lúc trong hoàng thành truyền ra tin tức Sở Vô Vi muốn có vương tọa, rung động rồi đất, không biết có bao nhiêu quý tộc trong lòng đang run rẩy.

Loạn trong giấc ngoài, tam hoàng tử điện hạ kiệt xuất ngày xưa sau khi trở thành quân vương còn không thể thực hiện hoài bão của hắn, vương tọa còn chưa ngồi ấm chỗ đã phải đi đến giây phút cuối cùng rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Ngàn cân treo sợi tóc

Tàn phủ loạn lên vốn đã khiến cho nước Sở lâm vào tình trạng bấp bênh, hôm nay, đại hoàng tử lại tuyên cáo đoạt vị, có thể tưởng tượng là sẽ gây nên sự rung chuyển đến mức nào.

Thậm chí đã có người bắt đầu tìm đường lui cho mình, biết rõ nên phải đi như thế nào.

Thế lực quý tộc thì bắt đầu xảy ra mâu thuẫn, bọn họ cần phải chọn cách đứng thành hàng. Những năm gần đây, đại hoàng tử chẳng bao giờ xuất hiện ở

trước màn che, song những người đứng ở đỉnh kim tự tháp của các thế lực trong nước Sở đều biết Sở Vô Vi có sức ảnh hưởng lớn bao nhiêu đối hoàng quyền. Nếu như chỉ có hần và Sở Thiên Kiêu tranh giành có lẽ sẽ bại, suy cho cùng Sở Thiên Kiêu là do tiên hoàng truyền ngôi, là chính thống, người ủng hộ hần hiển nhiên là nhiều hơn.

Nhưng bây giờ cộng thêm Tần phủ, ngầm ám chỉ Sở Thiên Kiêu loạn trong giấc ngoài, còn ai có thể tự tin mãnh liệt hơn hần sao?

Một số quý tộc trung lập, càng không dám tham dự vào trận tranh đoạt hoàng quyền này, bọn họ lo lắng sẽ vào nhầm nơi, dẫn tới tai họa ngập đầu.

Chỉ sau một bức “Tội kỷ thư” chiêu cáo thiên hạ, hoàng thành khiếp sợ.

Bức “Tội kỷ thư” này do đại hoàng tử Sở Vô Vi viết, tuyên cáo tội trạng của hoàng quyền.

Tội thứ nhất: Vũ Vương công cao hơn người, đang lúc an hưởng tuổi già mà tiên hoàng lại đổ kỵ lương thần, khiến cho Vũ Vương hàm oan mà chết, đây là tội lỗi.

Tội thứ hai: Tần phủ cả đời vì nước, hoàng quyền bất công, chèn ép trung lương, hãm hại bỏ tù Tần Hạo tướng quân, đây là tội.

Tội thứ ba: Vì tranh giành hoàng quyền, không để ý đến tính mạng quân sĩ, phát động cả nước tham chiến, khiến cho vô số gia đình tan cửa nát nhà, đây là tội.

Tội thứ tư: Nắm quyền điều hành nước Sở nhưng lại muốn làm gì thì làm, có người tu tà công, dùng thiếu nữ làm vật dẫn, lạm sát người vô tội, tàn nhẫn vô đạo, không từ thủ đoạn, không thể tha thứ, tội ác ngập trời.

Các điều tội lỗi đều là chỉ trích hoàng quyền, thậm chí còn nói thẳng ra những tội lỗi đã phạm trước khi tiên hoàng qua đời, quyết đoán đến mức này, nước Sở ba ngàn năm lịch sử chưa từng có một ai.

Nhưng càng khiến người ta rung động chính là nội dung vạch ra tội danh ngập trời này chính là đang trách tội tiên hoàng giết hại trung lương.

Riêng điều tội lỗi thứ tư lại càng gây ra sóng to gió lớn ở hoàng thành, âm thanh tức giận tràn ngập khắp tòa hoàng thành cổ xưa này. Hoàng quyền vô đạo nhưng không ai nghĩ đến sẽ tàn bạo vô đạo đến mức như thế, lấy tính mạng thiếu nữ để tu hành tà công, nếu không phải đại hoàng tử Sở Vô Vi nói ra, sợ rằng người bình thường vĩnh viễn không cách nào nghĩ tới ngọn nguồn của tội ác lại chính là hoàng quyền mà bọn họ tin tưởng và chấp hành.

Chuyện này càng khiến cho người ta thật sự cảm nhận được sự tàn khốc của quyền lực, những người của các thế lực lớn kia tất nhiên cũng biết một chút tin tức nhưng tất cả mọi người đều thận trọng, không ai dám nói ra.

Những tiếng mắng chửi dường như muốn bao phủ cả hoàng quyền, nhất là sự thù hận đối với Sở Thiên Kiêu đã đạt đến độ cao mà trước nay chưa từng có, thậm chí rất nhiều người còn muốn lật đổ hoàng quyền, truy sát Sở Thiên Kiêu.

Không ai nghĩ đến Sở Vô Vi sẽ làm ra chuyện điên cuồng bức này, không chỉ đẩy Sở Thiên Kiêu vào vực thẳm mà còn đẩy toàn bộ hoàng thất nước Sở vào một tình huống cực kỳ khó khăn.

Không thể nghi ngờ rằng việc này có lợi cho Tần phủ vốn đang cầm quân tiến đánh hoàng thành nhất.

Sau đó, Sở Vô Vi lại tiếp tục lên tiếng, Sở Vô Vi hần trời sinh đã là phế vật, không thể tu hành, nguyên kính dâng cuộc đời còn lại cho con dân nước Sở. Hần sẽ cho xây một pho tượng Tần Vũ tướng quân, trấn thủ ở Vũ Môn ngoài hoàng cung, đồng thời hần sẽ xưng danh Tần phủ không phải là phản nghịch, mà là làm việc chính nghĩa, lật đổ hôn quân vô đạo.

Song song đó, đối với vụ án thiếu nữ mất tích, hần sẽ cho dân chúng nước Sở một lời giải thích.

Lúc tin tức này vừa được truyền khắp hoàng thành, rất nhiều người đều khen ngợi tính tình của Sở Vô Vi nhưng lại cho là Sở Vô Vi điên rồi, hần sẽ tuyên cáo Tần phủ đang làm việc chính danh? Chẳng lẽ hần muốn để Tần phủ tiến vào hoàng thành, sau đó liên thủ đối phó với Sở Thiên Kiêu, như vậy, thái độ của Tần phủ sẽ thế nào?

Cho dù cuối cùng Sở Thiên Kiêu sẽ bị lật đổ, Tần phủ có để hoàng thất nước Sở tồn tại, có thể để Sở Vô Vi hần trở thành quân vương mới không?

Quyền lực vốn tràn đầy sức hấp dẫn, nhất là trong tình huống hoàng thất làm chuyện có lỗi với Tần phủ, Sở Vô Vi lại còn tôn danh cho Tần phủ, cứ như vậy, dù Tần phủ chân chính lật đổ hoàng thất nước Sở, đến lúc đó chỉ cần không động vào Sở Vô Vi, không lạm sát người trong hoàng thất, ai có thể nói Tần phủ sai?

Không ai biết Sở Vô Vi đang suy nghĩ gì, thậm chí Sở Thiên Kiêu cũng nghĩ không ra.

Ngồi trên đại điện hoàng cung nước Sở, lần đầu tiên Sở Thiên Kiêu cảm thấy được một luồng áp lực đập vào mặt, hần đang chuẩn bị tấn công một kích trí mạng với quân đội của Tần phủ bên ngoài ngoài hoàng thành thì Sở Vô Vi, không chỉ không giúp hần, ngược lại còn đứng ở phía đối lập với hần. Hơn nữa, điều tội lỗi thứ tư kia lại là con bài tẩy mà hần chuẩn bị.

- Đại ca ơi đại ca, huynh không phụ tá ta thì cũng được thôi, đã như vậy, đừng trách ta không niệm tình huynh đệ.

Trong mắt Sở Thiên Kiêu vừa hiện lên ánh nhìn lạnh như băng, thế rồi hần thấp giọng nói:

- Long Ảnh vệ đã vào hoàng thành chưa?

Không biết từ khi nào mà phía sau Sở Thiên Kiều xuất hiện một bóng người, chỉ thấy hắt khom người nói:

- Bệ hạ, đã chia nhau vào hoàng thành rồi, bất cứ lúc nào cũng sẽ nghe theo hiệu lệnh.

- Ủ, trước hết không cần dùng Long Ảnh vệ, chờ ta ra lệnh, những người khác có thể hành động, đã tới thời điểm nên đứng thành hàng rồi.

Sở Thiên Kiều hồ hững nói, người nọ liền biến mất không thấy nữa, giống như chỉ là một cái bóng.

Sau khi hắt rời đi, Sở Thiên Kiều đứng đây, ánh mắt hắt vô cùng rét lạnh, chỉ thấy hắt chậm rãi bước ra khỏi đại điện.

Bão táp cuối cùng cũng tới.

Trong hoàng thành, một mạch nước ngầm đáng sợ bắt đầu điên cuồng khởi động, trận tranh đoạt hoàng quyền giữa Sở Vô Vi và Sở Thiên Kiều, quyền thần sắp sửa bắt đầu lựa chọn phe phái của mình, bọn họ không chọn, Sở Thiên Kiều buộc bọn họ phải chọn.

Ở hoàng thành nước Sở có một tòa phủ đệ rất lớn, cao sang mà không không mất đi vẻ ưu nhã.

Bên ngoài tòa phủ đệ này là một quảng trường mênh mông, bạch ngọc đúc thành trụ lớn đứng thẳng ở đó, có Cửu Long phun nước, phía trước quảng trường có ngọc trụ vây quanh, có một tòa lầu các được xây trên thiên thai, giờ phút này đang bày tiệc rượu, Sở Vô Vi ngồi ở đó như đang đợi người nào.

Xa xa hướng quảng trường bạch ngọc có một bóng dáng đang chầm chậm đi đến, chỉ có một người.

Tần Văn Thiên đi trên quảng trường, nơi này vô cùng im lặng nhưng hắt biết chỉ cần vừa có động tĩnh, trong khoảnh khắc nơi này sẽ xuất hiện rất nhiều cường giả.

Mấy ngày qua tuy hắt chưa từng xuất hiện nhưng hắt hiểu rõ thế cục của hoàng thành như lòng bàn tay, thậm chí còn biết trận gió lốc này đã khốc liệt đến mức giới hạn, sắp sửa bộc phát.

Hơn nữa lần bộc phát này chính là trực tiếp quyết chiến để định ra vận mệnh của nước Sở.

- Tần huynh.

Sở Vô Vi đứng ở trên lầu các, ánh mắt nhìn về phía Tần Văn Thiên ở bên dưới, hắt cười nói:

- Tiệc rượu chuẩn bị đã lâu.

Tần Văn Thiên điểm mũi chân, bóng dáng bay lên trời, rất nhanh liền lên đến lầu các, Sở Vô Vi mời hắt tới dự tiệc ngay lúc này cũng không biết là có dụng ý gì.

Nhưng “Tội kỷ thư” mà Sở Vô Vi viết thật sự khiến hắt cảm thấy người này vô cùng quyết đoán.

Trên thiên thai, một bàn tiệc rượu chỉ có hai người ngồi đối diện nhau.

- Điện hạ...

Tần Văn Thiên vừa muốn nói chuyện, lại thấy Sở Vô Vi khoát tay áo nhìn mình nói:

- Nếu ngươi không chê, gọi ta một tiếng Sở đại ca, thế nào?

Tần Văn Thiên nhìn ánh mắt dịu dàng của Sở Vô Vi, tựa hồ như có một luồng mị lực đặc biệt, làm cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái, hắt cười nói:

- Sở đại ca, hôm nay có chuyện gì sao?

- Nước Sở sẽ phải thiết lập lại rồi, ngươi cũng thật bình tĩnh.

Sở Vô Vi mỉm cười:

- Toàn bộ nước Sở sẽ kết thúc ở chỗ này đi.

- Sở đại ca, hình như huynh rất tự tin?

Tần Văn Thiên cười nói, Sở Vô Vi, Sở Thiên Kiều, Tần phủ, trong ba thế lực có thể nói Sở Vô Vi là bên yếu thế nhất, mặc dù hắt và Tần phủ liên hiệp thắng Sở Thiên Kiều nhưng Tần phủ sẽ bằng lòng giảng hòa sao?

- Ngươi sai lầm rồi, ta không tự tin một chút nào, những ngày qua ta đã làm tất cả những gì ta có thể làm, nhưng cuối cùng vận mệnh của ta thật ra lại là giao cho ngươi.

Sở Vô Vi rất bình tĩnh nói:

- Cho nên hôm nay ta mời ngươi tới.

- Ta?

Tần Vấn Thiên lắc đầu cười nói.

- Đúng, người quyết định vận mệnh nước Sở không phải là Sở Thiên Kiêu, cũng không phải là Sở Vô Vi ta, cũng không phải Tần phủ mà là Tần Vấn Thiên ngươi.

Sở Vô Vi nâng chén với Tần Vấn Thiên, cười nói:

- Uống một chén trước đi.

Tần Vấn Thiên giờ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, hần không nói gì, chẳng qua là chờ Sở Vô Vi lên tiếng.

- Ta vốn không muốn tham dự trận tranh giành quyền lực này, chẳng qua là có đôi khi bản thân gặp phải những chuyện không thể không làm, vị trí quân vương của nước Sở, ta đành phải ngồi thôi.

Sở Vô Vi bình tĩnh lên tiếng:

- Sở dĩ dám không biết ngưng mà nói như thế là bởi vì ta tin tưởng Tần Vấn Thiên ngươi. Nếu ta trở thành quân vương của nước Sở, cuộc đời này ta sẽ không động vào Tần phủ, sẽ không động vào quân sĩ đi theo Tần phủ, thậm chí, ta sẽ không thay đổi chức vị của bọn họ, ta sẽ phân phong một khối thổ địa cho Tần phủ, để cho Tần lão gia tử kế vị Vũ Vương.

- Nếu ta thành quân vương của nước Sở, là một phế nhân không thể tu hành, ta không cần bất cứ tài nguyên tu hành nào, cũng không cần bỏ thời gian và công sức vào việc tu luyện, ta sẽ chỉ hết lòng phát triển nước Sở, làm nước Sở càng lớn mạnh và thịnh vượng hơn, học viện Đế Tinh dĩ nhiên sẽ một lần nữa sừng sững đứng lên, thậm chí, học viện Đế Tinh sẽ được thay thế địa vị của học viện Hoàng Gia, nó vẫn sẽ là biểu tượng của nước Sở.

- Đây là tất cả mọi việc ta có thể làm vì nước Sở nhưng nếu Tần phủ thượng vị, Tần lão gia tử Tần Hạo trở thành quân vương, việc đầu tiên họ làm chính là quét sạch dư nghiệt hoàng thất, hoàng thành sẽ sớm máu chảy thành sông, thân xác quý tộc vương vãi khắp ruộng đồng. Đồng thời, Tần Hạo sẽ tiếp tục chèn ép kẻ đối lập, phân phong người đi theo hắn đến những vị trí vô cùng quan trọng để củng cố quyền lực của mình, dùng máu tươi tưới ướm vương tọa, cũng sẽ không khiến cho nước Sở đổi khác mà vẫn giống như trước kia.

Tần Vấn Thiên nghe được lời Sở Vô Vi nói thì nhú mày, nhưng Sở Vô Vi cũng chỉ lắc đầu cười nói:

- Người trong cuộc giả vờ không biết, rất nhiều chuyện ngươi rõ ràng đã thấy được nhưng ngươi lại không nghĩ tới, hoặc là nói bản thân ngươi đang trốn tránh. Ban đầu Sở Thiên Kiêu để Diệp gia đối phó Tần phủ, Tần Hạo làm như thế nào ngươi thấy rất rõ, lên kế hoạch suốt mấy chục năm, ông ta không tiếc làm cho mình hăm sâu vào bẫy rập, giống như trước, cũng khiến cho người Tần phủ rơi vào kế hoạch của ông ta, nhệ thúc Tần Hà của ngươi bị cụt tay, nếu không phải trận chiến ấy có học viện Đế Tinh tham dự cùng với việc ngươi bộc phát, sợ rằng kết cục sẽ thảm hại hơn, nhưng thật ra thì tất cả đều có thể tránh khỏi.

Giọng Sở Vô Vi vẫn bình tĩnh như trước, hần nhìn Tần Vấn Thiên nói:

- Tần lão gia tử không đơn giản như ngươi nghĩ đâu.

Lần đầu tiên Tần Vấn Thiên nghe được chuyện này, hần ngẩn người, thật ra thì sao hần có thể chưa từng nghĩ đến, chẳng qua là đúng như lời Sở Vô Vi nói, người trong cuộc giả vờ không biết, có lẽ đôi lúc hần không muốn nghĩ đến.

- Có lẽ Tần gia là vì thù giết cha nên mới nhẫn nhịn chịu khổ.

Tần Vấn Thiên nói.

Sở Vô Vi cười lắc đầu:

- Phụ thân đã chết, người thân còn đó, vì báo thù cho người đã chết mà đưa người sống vào hiểm cảnh, ngươi cho rằng với trí khôn và kinh nghiệm cả đời của Tần lão gia tử, hần sẽ xử trí theo cảm tính như thế sao?

Tần Vấn Thiên không nói gì mà chỉ nhìn Sở Vô Vi.

Sở Vô Vi im lặng trong chốc lát, sau đó lại nói:

- Không bao lâu nữa, Sở Thiên Kiêu sẽ dẫn người tới đối phó ta, ta sẽ đánh cuộc với ngươi, để người của ngươi ra mặt báo cho Tần lão gia tử, nói cho ông ta biết ta để ông ta vào hoàng thành, liên thủ đối phó Sở Thiên Kiêu. Nói cho Tần lão gia tử biết tất cả những lời ta hứa với ngươi, nhưng sau khi

chuyện này kết thúc, ông ta phải im lặng lui quân, để ta làm quân vương, ta dám khẳng định, lúc ấy Tàn lão gia từ nhất định sẽ đồng ý ngay lập tức.

- Sau khi chiến thắng Sở Thiên Kiều, nếu như Tàn lão gia từ tuân thủ ước định dẫn người rời khỏi hoàng thành, ta bằng lòng trọng tuyền ông ta vào hoàng thành, nhường ngôi cho ông ta, như thế nào?

Tàn Văn Thiên nghe được lời Sở Vô Vi nói thì sững sốt, liền hỏi:

- Nếu như Tàn gia gia làm trái với ước định, còn ta vẫn cứ đứng về phía Tàn phủ thì sao?

- Thế nên ta mới nói, ta giao vận mệnh của ta cho người.

Sở Vô Vi cười cười, sau đó chậm rãi chuyển mắt, nhìn về phương xa, thấp giọng nói:

- Thời gian không còn nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Trận chiến bắt đầu

Trên bầu trời bao la của nước Sở từng đám mây trắng hững hờ trôi, mặc dù trời nắng nhưng lại không có mặt trời, có lẽ đã bị các tầng mây che phủ.

Không khí ngày này đặc biệt mát mẻ, thỉnh thoảng có gió thổi lướt qua làm cho người ta cảm thấy rất sáng khoái.

Trên gác cao giữa không trung, trong buổi tiệc rượu, ngoài Tàn Văn Thiên cùng với Sở Vô Vi, lại có thêm vài bóng người đi ra, theo thứ tự là Túy Tửu Tiên, Sở Mãng và một người thanh niên khác. Đây là lần đầu tiên Tàn Văn Thiên gặp mặt người này, nghe Sở Vô Vi giới thiệu thì chính là người của Khương gia, gia tộc có thế lực mạnh nhất ở hoàng thành.

Khương gia và Mạc gia giống nhau, rất có địa vị ở hoàng thành, thực lực vô cùng vượt trội, chưa từng tham gia vào chuyện hoàng quyền, thuộc phái trung lập, lúc trước Sở Thiên Kiều đã muốn mượn hơi nhưng Khương gia đã từ chối hẳn, nhưng hôm nay hậu nhân của Khương gia lại xuất hiện trong tiệc rượu của Sở Vô Vi.

- Khương Hoài, nếu lão gia từ nhà người biết người tới nơi này chỉ sợ sẽ hận ta chết mất.

Sở Vô Vi cười nói với người thanh niên.

- Ai bảo bọn họ không xuất lực ủng hộ người.

Khương Hoài tựa như nói đùa mà trả lời, nhưng lời nói tùy ý này lại làm cho Tàn Văn Thiên cảm nhận được sức hút của Sở Vô Vi. Người này đã nói rõ là sẽ ủng hộ Sở Vô Vi, không thể nghi ngờ rằng việc này sẽ làm gia tộc của hắn cũng lâm vào thế bị động.

Giờ phút này chỉ thấy lần lượt từng người khiêng từng chiếc trống khổng lồ ra đặt vào khoảng trống bên cạnh tạo thành hai hàng, chuyện này cũng làm cho Tàn Văn Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc. Những chiếc trống này trống có vẻ bất phàm, hắn cảm giác như có tinh quang loáng thoáng lưu chuyển quanh những chiếc trống, hẳn là thần binh, hơn nữa còn là một bộ thần binh.

Thần binh lợi hại không chỉ có một món, nói ví dụ như kiếm, đôi khi có đến chín chuôi kiếm hợp thành một bộ thần binh, phát huy ra uy năng nào đó; còn ba mươi sáu chiếc trống lớn trước mắt tựa hồ như là một bộ thần binh, nhiều thần binh như vậy tạo thành một bộ, thế thì uy lực có thể phát huy ra chỉ sợ cũng vô cùng kinh người.

Dần dà Tàn Văn Thiên lại cảm nhận được một luồng cảm giác nghiêm trang đáng sợ, ánh mắt hắn xuyên thấu qua vách tường nhìn về nơi xa, quảng trường đại trụ ở phía xa, đoàn binh hào phóng cất bước mà đi, phát ra tiếng vang đều nhịp, đám quân sĩ kia mặc áo giáp cảm trường thương, có lẽ chỉ một người trong số bọn họ cũng không tạo thành khí thế quá lớn nhưng khi hơn ngàn người đứng chung một chỗ, liền có một luồng cảm giác khát máu mãnh liệt tuôn ra.

Đám quân sĩ này đứng ở các cột trụ lớn trong quảng trường, ngẩng đầu nhìn tiệc rượu trên lầu các, những âm thanh đồng đều vang lên, chỉ thấy bọn họ đặt trường thương sát bên người, ngay sau đó lấy cung tên sau lưng ra, hướng về phía bầu trời, trần ngập một bầu không khí bén nhọn, bao phủ lấy đám người Sở Vô Vi và Tàn Văn Thiên.

Cùng lúc đó, từ phía xa, trong hư không, từng bóng dáng chậm chậm bay đến, cường giả có thể chậm chậm bay trên hư không đều là cường giả Nguyên Phủ cảnh.

Những nhân vật Nguyên Phủ cảnh đến đây có chừng hơn mười vị, bọn họ ở trên không trung đối diện với đình đài, phía dưới họ là đám quân sĩ, ánh mắt đám người vẫn nhìn về phía Sở Vô Vi như lúc đầu, chỉ thấy một người trong đó lạnh lùng hô lên:

- Sở Vô Vi, người thân là nhi tử của tiên hoàng, lại mang lòng mưu nghịch, mau theo ta đến gặp bệ hạ.

- Chỉ có vài người thế này, tam đệ của ta thật cũng quá xem thường ta rồi.

Sở Vô Vi nhìn người kia mỉm cười, vẫn bình tĩnh ngồi ở đó, không biết từ khi nào, ở phía trước ba mươi sáu chiếc trống lớn, có từng người đang đứng, bọn họ đều mặc bạch y, tướng mạo bình thường, nhưng lại đều có được một luồng khí chất giống nhau, bình tĩnh, tầm thường, nếu như không chú ý, thậm chí sẽ không cảm giác được sự hiện hữu của bọn họ.

- Trống Lôi Long!

Tên cầm đầu kia thấy ba mươi sáu chiếc trống lớn, đột nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt trầm xuống, đây là thần binh thượng phẩm cấp ba trong truyền thuyết sao, nếu có ba mươi sáu vị cường giả Nguyên Phủ cảnh khống chế, một khi uy lực phát huy ra thì những ai có tu vi từ Nguyên Phủ cảnh lục trọng trở xuống, có bao nhiêu, giết bao nhiêu.

Tên kia mang vẻ mặt khó coi liếc nhìn Sở Vô Vi, chỉ thấy Sở Vô Vi cực kỳ im lặng, bụng chén uống rượu, giống như hồn nhiên không để ý đến chuyện bên ngoài.

- Sở Vô Vi, người xem thử xung quanh người đi, lần này vẫn nên ngoan ngoãn chịu trôi đi, bệ hạ niệm tình huynh đệ, có lẽ sẽ cho người có một kết cục tốt đẹp.

Người nọ tiếp tục khuyên nhủ, mặc dù Tàn Ván Thiên không đứng lên nhưng hẳn nhưng nghe được rất nhiều tiếng bước chân, sợ rằng phủ đệ của Sở Vô Vi ở ngoài hoàng cung đã bị bao quanh cản quét.

- Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, là sẽ phát động tấn công, cần gì phải tạo thành sự thương vong không đáng có.

Sở Vô Vi vẫn không để ý đến đối phương, nhìn Tàn Ván Thiên cười nói:

- Tam đệ của ta sẽ nhanh chóng lộ diện, cùng nhau xem thử đi.

Vừa nói, Sở Vô Vi vừa đứng dậy, đi tới trước vách tường, đưa mắt ngắm nhìn đối phương, lơ đãng nói:

- Hoàng thúc, đừng đi theo tam đệ gây họa cho nước Sở.

Sở Hoành nhìn ánh mắt Sở Vô Vi, im lặng, chân thành, không nhận được mà thờ dài một tiếng ở trong lòng, chỉ thấy hần giờ tay lên, ngay sau đó vung xuống.

- Giết!

Một luồng sát khí bao phủ khắp đất trời, tiếp theo là những tiếng ừng ừng đáng sợ không ngừng vang lên, kỳ binh hướng về phía tòa phủ đệ này phát động công kích. Những tiếng vang kia là tiếng vách tường bị đánh vỡ, đồng thời, khoảng không ở phía trước đám người Sở Vô Vi, Tàn Ván Thiên có hàng trăm mũi tên phá không sát phạt mà đến, rung trời lở đất, dường như muốn che kín cả bầu trời.

- Tùng!

Một tiếng trống vang lên, bầu trời hơi chấn động, thật giống như có một tia sét từ hư không xẹt qua.

- Tùng, tùng!

Những người kia đồng thời đánh trống, tiếng trống từng từng vang dội, thiên lôi lập lòe, trong phút chốc, trước người Tàn Ván Thiên xuất hiện một màn sét không lồ, trăm ngàn mũi tên bắn vào màn sét kia, ngay lập tức bị sấm sét quán chặt lấy, sau đó có tiếng rầm rầm không ngừng vang lên, từng mũi tên kia lại đều bị hủy diệt tan tành.

Phía dưới lầu các, cửa mở, chỉ thấy một hàng người bước chậm đi ra, những người này người mặc hắc y, giống như u linh tiến về phía trước, trong tay cầm các loại thần binh lợi khí, đánh về phía đám người bắn tên.

- Há?

Sắc mặt Sở Hoành khê biến, ngay sau đó bọn họ muốn bỏ chạy nhưng lại cảm giác được một luồng uy áp kinh khủng bao phủ bọn họ rồi chỉ thấy Lôi Long du tẩu phía trước, đi cùng tiếng trống vang dội, ánh sáng kinh khủng của vô số tia sét dẹt thành một con Lôi Điện Thần Long đáng sợ, vô cùng bá đạo.

- Âm!

Một tiếng tiếng nổ lớn vang lên, Lôi Điện Thần Long đánh giết về phía trước, lôi quang màu tím sáng chói.

Đám người Sở Hoành tái mặt, trông Lôi Long, quả nhiên đáng sợ giống như trong truyền thuyết.

- Xoẹt, xoẹt!

Phía xa có âm thanh vang dội kinh người truyền đến, chín tia chớp kim sắc nổ ra từ trong hư không, trong nháy mắt cùng Lôi Long va chạm với nhau, lập tức nứt toác ra ở trên hư không, hào quang lóe mắt bắn ra khiến mọi người đều không thể mở nổi mắt.

Xa xa, cường giả cuộn cuộn mà đến, đội hình mạnh mẽ làm người ta phải chấn động.

Người cầm đầu mặc long bào kim sắc, rõ ràng chính là đương kim bệ hạ quân vương của nước Sở, Sở Thiên Kiêu.

Ở phía sau đám người Sở Thiên Kiêu, các nơi có vô số hình bóng chạy tới, sợ rằng ngoại trừ lực lượng trấn thủ hoàng thành chống chọi quân binh của Tần phủ ra, tất cả các lực lượng quân đội khác trong hoàng thành nước Sở đều đã bị hấn triệu tập đến nơi này.

Vì Sở Thiên Kiêu biết, Sở Vô Vi và Tần Vãn Thiên đang ở cùng với nhau, như vậy, trận chiến này có thể chấm dứt tất cả.

Ở bên cạnh Sở Thiên Kiêu có một bóng dáng cầm trong tay cung tên kim sắc lấp lánh, hào quang kim sắc rực rỡ chói mắt, cũng là một thần binh lợi khí vô cùng mạnh mẽ.

- Đại ca, huynh không giúp ta thì thôi, cần gì phải làm như thế.

Sở Thiên Kiêu nhìn Sở Vô Vi, bình tĩnh lên tiếng.

- Ta vốn không muốn can thiệp vào trận chiến tranh đoạt hoàng quyền này, nhưng không biết vì sao mà con đường của ngươi càng đi càng lệch, nếu cứ tiếp tục đi tới đích, dòng dõi hoàng thất nước Sở ắt sẽ gặp tai ương ngập đầu.

Sở Vô Vi đáp lại.

- Thật sao, chẳng lẽ bây giờ huynh phát động trận nội chiến Sở gia là vì hoàng thất? Thật là tức cười, cái huynh gọi là đại nghĩa mới là để nước Sở lọt vào hiểm cảnh, thế nên đệ đệ ta đây chỉ có thể vô tình.

Sở Thiên Kiêu lạnh như băng nói, trong con ngươi hần dần xuất hiện sát ý.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh Sở Vô Vi xuất hiện rất nhiều thanh niên thần bí, bọn họ cũng rất im lặng, giống như bất cứ thời khắc nào cũng đều ở bên cạnh Sở Vô Vi.

- Đây chính là những kẻ đáng thương huynh vẫn bồi dưỡng đây sao, hôm nay có lẽ cũng sẽ trở thành tử sĩ của huynh luôn vậy, huynh khiến bọn họ phải bỏ mạng vì huynh, huynh có cảm thấy xấu hổ hay không?

Sở Thiên Kiêu chậm chạp nói, ngay sau đó hần lạnh lùng hạ lệnh:

- Giết!

Các cường giả tiến nhanh về phía trước, lúc này Sở Vô Vi vẫn bình tĩnh, lần lượt nhìn từng khuôn mặt ở phía trước, nói:

- Hôm nay các ngươi từ bỏ thì vẫn còn kịp, Sở Vô Vi ta lấy nhân cách đảm bảo tuyệt sẽ không tính sổ các ngươi, nhưng nếu vẫn cứ một mực kháng kháng, chỉ sợ ta cũng không bảo vệ nổi các ngươi.

Những người đó hiển nhiên là có một chút do dự, nhưng hôm nay đã trèo lên lưng cọp thì rất khó xuống.

Nơi xa lại có tiếng gót sắt truyền đến, hai phía trái phải của quảng trường ngọc thạch cũng xuất hiện quân đoàn kỵ sĩ, chỉ thấy bọn họ đều chia trường thương về phía đám người Sở Thiên Kiêu.

Hiển nhiên trong trận tranh đoạt lần này của hai huynh đệ, bọn họ đã chọn được người mà mình ủng hộ.

- Người Khương gia.

Ngay lúc này, có người kinh ngạc hô thành tiếng, từ phía xa, cường giả của Khương gia ào ào tiến đến, người cầm đầu liếc mắt nhìn Khương Hoài, lão gia hỏa vô liêm sỉ này lại dám để cho Khương gia chen vào trận phong ba này.

- Người Mục phủ cũng đứng về phía Sở Vô Vi.

Có người thấy được cường giả Mục phủ xuất hiện, vì chuyện của Mục Nhu năm đó, từ trước đến nay Sở Thiên Kiêu đều có khoảng cách với Mục phủ, mà Công Dương Hoảng lại hứa hẹn mối quan hệ giữa Tần Vãn Thiên và Mục Nhu, khiến cho lần này Mục phủ quyết định tiến tới, tỏ rõ thái độ của bọn họ.

Rất nhiều bóng dáng hắc y che mặt lặng lẽ xuất hiện ở trái phải hai bên vách tường, hiển nhiên bọn họ đều là người tới giúp Tần Vãn Thiên.

Càng ngày càng nhiều cường giả đối địch xuất hiện khiến cho vẻ mặt Sở Thiên Kiêu càng khó coi, chỉ nghe hần lạnh lùng nói:

- Tốt, rất tốt.

- Sau ngày hôm nay nước Sở sẽ yên bình, giết!

Sở Thiên Kiêu nổi giận gầm lên một tiếng, một luồng hoàng giả chi ý điên cuồng nở rộ, sát ý cuộn cuộn ngập trời gầm thét.

- Giết, giết!

Tiếng hô điên cuồng rung động đất trời, rốt cuộc hai bên cũng đã bắt đầu giao chiến.

Gió lạnh thét gào, sát ý lạnh thấu xương khiến cho luồng gió này mang theo khí lạnh đáng sợ, chỉ thấy Sở Thiên Kiêu đứng ở trên hư không, lướt mắt nhìn hai người Tần Văn Thiên và Sở Vô Vi. Hắn còn tưởng rằng hôm nay Sở Vô Vi sẽ tìm đến lực lượng mạnh mẽ thế nào đến đối kháng hắn, xem ra, hắn đánh giá cao vị đại ca này rồi, chỉ là những lực lượng này, chẳng lẽ có thể chống cự lại được sự tấn công hắn sao?

Lần này, hắn còn dẫn cả quân huấn luyện của Vũ phủ đến, làm như vậy chính là muốn dùng lực lượng cuồng bạo trấn áp Sở Vô Vi. Có thể nói, ngoài lực lượng trấn thủ ngoài hoàng thành ra hắn đã tập trung toàn bộ lực lượng đến nơi này, trước tiên là giết Sở Vô Vi, sau đó sẽ đối phó với người của Tần phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Ra hết bài tẩy

Trong khoảnh khắc trận chiến bùng lên, gió tanh mưa máu, tiếng trống trận cuộn cuộn gầm thét, những trận lôi đình vô tận bao phủ cả một vùng trời, điên cuồng từ trên cao giáng xuống, theo sự chỉ huy của những người đánh trống đánh thẳng xuống khu vực không người.

Đằng xa phía trước, người đứng bên cạnh Sở Thiên Kiêu lại giương lên chiếc cung tên kim sắc, một luồng sức mạnh vô định đầy sắc nhọn điên cuồng phát ra, hào quang kim sắc xẹt qua hư không, đánh về phía Sở Vô Vi.

Trống Lôi Long đồng thời chấn động, Lôi Điện Thần Long phản nộ gầm thét, lao thẳng về phía mũi tên, tạo thành một chùm tia sáng hủy diệt, hào quang sấm sét tự nhiên cũng tăng thêm một bậc.

- Vụt!

Chỉ thấy thân hình Sở Mãng chuyển động, hắn đứng ở trên vách đá, tinh quang chói mắt, Tinh Hồn của hắn phát ra, đầu tiên là một bộ cung tiễn, ngay sau đó là một cái rìu lớn, đây là Tinh Hồn thứ hai cùng với Tinh Hồn thứ ba của hắn.

Chiếc cung Tinh Thần khổng lồ xuất hiện ở trong tay Sở Mãng, hắn giương cung lấp tên, chín mũi tên đi theo chín hướng đồng thời bắn vào một nhóm người, trong khoảnh khắc, có chín người bị kiềm hãm lại, chỉ cảm thấy đã bị đánh gom lại thành một nhóm, ánh mắt của bọn họ nhìn Sở Mãng chăm chăm tràn ngập sự kiêng dè.

Sở Mãng, người đứng đầu trong Kinh Thành Thập Tú, thiên phú của hắn so với Sở Thiên Kiêu còn xuất chúng hơn rất nhiều, thực lực mạnh sức lực vô tận.

- Ai dám tiến lên, giết!

Sở Mãng quát lên một tiếng, mũi tên phá không, như quang, như ảnh lướt đi.

- Vụt... Vụt... Vụt...

Chín tiếng vang gần như đồng thời vang lên, chín gã cường giả Nguyên Phủ cảnh run rẩy toàn thân, ấn đường bị mũi tên bắn thủng, mắt trợn ngược lộ vẻ bàng hoàng, không thể tin được.

Mũi tên hắn bắn ra sao có thể nhanh như vậy?

- Đây là... lực lượng của võ đạo ý chí.

Tần Văn Thiên bỗng đưa mắt nhìn Sở Mãng chăm chăm, khí tức của đối phương hắn là ở cường độ Nguyên Phủ cảnh ngũ trọng, rất đáng sợ, mà trong những mũi tên hắn bắn ra loáng thoáng mang theo lực lượng của võ đạo ý chí.

Tần Văn Thiên không cảm nhận sai, dưới sự đốc thúc của Sở Vô Vi, Sở Mãng từng điên cuồng bắn tên, ngày qua ngày, năm qua năm, mặc dù đã bước vào Nguyên Phủ cảnh nhưng Sở Vô Vi vẫn cứ bắt hắn phải bắn tên, khiến cho hắn lĩnh hội, cho đến một ngày, hắn đột nhiên có một loại cảm giác hắn có thể làm cho mũi tên của mình đánh trúng mục tiêu trong thời gian ngắn nhất.

Khi đó hấn lập tức lĩnh ngộ được nhất cảnh ý chí, Thuận Kích.

Một lần bắn tên giết chết chín vị Nguyên Phủ cảnh, cái cảnh tượng này như gõ một búa thật mạnh lên đầu mọi người, mặc dù thực lực của chín vị Nguyên Phủ cảnh kia cũng không coi là quá mạnh mẽ nhưng suy cho cùng Nguyên Phủ cảnh là lực lượng chính trong trận chiến lần này.

Động tác của Sở Mãng không hề dừng lại, thân thể bỗng nhiên chuyển hướng, cung tên nhắm ngay về phía đám cường giả đang tiến về phía lầu cao nơi họ đứng.

- A... a... a...

Gầm lên giận dữ, Sở Mãng trở nên vô cùng điên cuồng tàn bạo, giống như một pho tượng khổng lồ, một lần nữa bắn ra chín mũi tên, chín luồng sáng lấp lánh lao vút đi, những tiếng vèo vèo vang lên không ngừng, lại có cường giả Nguyên Phủ không ngừng rơi xuống, một phát chết ngay.

Cung tên của Sở Mãng giống như một chiếc cung tên đoạt mệnh.

Trống Lôi Long phòng ngự, Sở Mãng công kích, mặc dù nơi này không có quá nhiều cường giả, song đám người Sở Thiên Kiêu muốn đánh vào cũng không dễ dàng như đã tưởng.

Ba mươi sáu vị cường giả Nguyên Phủ cảnh phối hợp khổng chế trống Lôi Long, cho dù là cường giả từ Nguyên Phủ cảnh tam trọng trở lên đến gần cũng sẽ phải chịu sự uy hiếp khổng lồ.

- Người của Tần phủ hấn là sắp đến rồi.

Sở Vô Vi thấp giọng nói, Tần Vãn Thiên nhìn máu đỏ nhuộm đầy mặt đất, không khỏi thở dài trong lòng.

Người của Âu Dương vẫn chưa hiện thân vì Tần Vãn Thiên biết Cửu Huyền cung còn chưa xuất hiện, Âu Dương bọn họ cần làm cho đám người Cửu Huyền cung sợ hãi.

Về phần Thanh Nhi, nghĩ đến nàng Tần Vãn Thiên chỉ có thể cười khổ, ngay cả Thanh Nhi ở đâu hấn cũng không thể nhìn thấy, có lẽ bây giờ hấn chỉ có thể cố ý khiến chính mình lọt vào trong hiểm cảnh để Thanh Nhi hiện thân. Nhưng mỗi lần đều làm như vậy, chỉ sợ Thanh Nhi cũng sẽ có ý kiến, suy cho cùng Thanh Nhi không nợ gì hấn, lại âm thầm bảo vệ hấn, hấn vốn nên cảm ơn rồi, không thể mỗi lần đều dùng mạng của mình để ép Thanh Nhi xuất hiện.

Mây trắng trên bầu trời như cũng bị lây nhiễm một màu đỏ rực, cường giả trên gác cao vẫn thủ hộ ở các phía, Sở Mãng không ngừng bắn tên giết chết những người đứng ở bên trong phạm vi công kích. Thế nhưng những cường giả khác của tòa phủ đệ này lại không có cách nào ngăn cản kỵ binh xâm lấn, những người ủng hộ Sở Vô Vi đang bị săn giết, dù là Khương gia hay người của Mục phủ, đều bị đặt vào hiểm cảnh.

Lúc này bọn họ cũng đang dần đến gần chỗ của Sở Vô Vi, như vậy thì trống Lôi Long vốn có khả năng công kích mạnh sẽ bảo vệ cho bọn họ.

Sở Thiên Kiêu cũng không ra lệnh cho nhóm cường giả mạnh nhất bên cạnh tấn công mạnh mẽ, mặc dù hấn đã nắm chắc khả năng phá vỡ sự công kích của trống Lôi Long nhưng đây chính là hình thức liều mạng, không thể nghĩ ngờ rằng cũng sẽ khiến cho phía hấn tổn thất không ít cường giả, đợi tới khi người phía dưới bị đuổi tận giết tuyệt, ngược lại hấn muốn nhìn xem Sở Vô Vi có thể trốn bao lâu.

Tiếng reo hò dần dần yếu đi, song cả vùng đất lại bắt đầu chuyển động, Sở Thiên Kiêu chậm rãi chuyển mắt nhìn sang, ngay sau đó liền thấy ở phía xa có cường giả lao đến trên hư không, phía dưới có kỵ binh chà đạp cả một vùng đất, với khí thế gió cuốn mây tan cấp tốc đẩy mạnh tấn công về phía bên này, rõ ràng là người Tần phủ đã tới.

Sở Thiên Kiêu lạnh lùng liếc nhìn Sở Vô Vi, thế rồi hấn phát phát tay, tức khắc người của hấn điên cuồng di chuyển về phía bên trái quảng trường bạch ngọc, tránh gặp phải sự giáp công của cả Sở Vô Vi và quân Tần phủ.

Gió lốc khủng khiếp gào thét tiến đến, người Tần phủ đứng sững ở bên phải quảng trường bạch ngọc, đối diện với người của Sở Thiên Kiêu, một luồng uy thế cuồng bạo thổi quét qua cả đất trời.

- Vãn Thiên!

Một tiếng la truyền đến, Tần Vãn Thiên đưa mắt nhìn về hai gã tướng lĩnh của Tần phủ, rõ ràng chính là Tần Hạo và Tần Xuyên, chỉ là thực lực của bản thân bọn họ cũng không quá mạnh mẽ, vì thế nên được bảo vệ rất cẩn thận, còn người thủ hộ bọn họ trừ Vũ vệ ra còn có một đám cường giả của học viện Đế Tinh được Cổ lão phái tới.

Cửu Huyền cung trời Đế Nghĩa lại rồi mang đi, hoàng thất hạ lệnh đuổi giết người của học viện Đế Tinh, thù này làm sao có thể không báo, trong số quân sĩ của Tần phủ vốn là có rất nhiều người của học viện Đế Tinh.

Đây cũng là lý do khiến Sở Vô Vi tin tưởng Tần Vãn Thiên, hấn chính là nhân vật máu chó có thể thao túng kết cục.

- Tần gia gia, phụ thân.

Tần Vãn Thiên cười gọi, ngày này cuối cùng cũng đến, kể từ khi Diệp gia dẫn người bước vào Thiên Ung thành, không tới hai năm, tất cả cũng nên chấm

dứt rồi.

- Tới cũng tốt, như vậy thì ngày hôm nay các ngươi sẽ cùng nhau được an táng ở chỗ này!

Sở Thiên Kiêu lạnh lùng lướt mắt nhìn mọi người, ngay sau đó từ phía xa có một chi quân đoàn mạnh mẽ tức tốc chạy đến, hình như đang trong tình trạng bị đuổi giết, chứng kiến cảnh tượng này ánh mắt Sở Thiên Kiêu ngưng đọng lại, đợi đến khi những người đó đi đến gần, Sở Thiên Kiêu lạnh nhạt hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Đoàn quân trước mặt vô cùng chật vật, rời rạc mệt mỏi, đây là lực lượng quân sĩ mà Vũ phủ bỏ nhiều năm ra để huấn luyện sao?

- Chúng ta bị chặn đánh giữa đường, Lãnh Ung hẳn là phản đồ, nội ứng, hẳn thân là phó tướng, lại dẫn chúng ta tiến vào bẫy rập.

Tướng lĩnh cầm đầu lạnh lùng nói, sát khí mãnh liệt, chỉ thấy nơi xa lại có một đoàn quân tới gần, đoàn quân này mặc áo giáp, võ trang đầy đủ, tràn đầy mạnh mẽ và sát khí.

Chỉ thấy bọn họ chậm rãi tới gần, thoáng bao vây toàn bộ đám người Sở Thiên Kiêu ở bên trong, khoảnh khắc nhìn thấy người cầm đầu ánh mắt Tần Văn Thiên động lại.

Trước kia, hắn và Phạm Nhạc rơi vào đường cùng ở Hắc Âm Sâm Lâm, suýt nữa bị truy sát, có một người hắn nhận ra, hình như, chính là người này, còn đoàn quân này cũng chính là lực lượng đã đuổi giết hắn.

Chỉ thấy đối phương tháo mũ giáp ra, để lộ một khuôn mặt quen thuộc.

- Lãnh Ung, là hắn!

Tần Văn Thiên đang nhớ lại cảnh tượng trước kia Lãnh Ung dẫn người vào thành Thiên Ung, xông vào Tần phủ, đúng là không ngờ được, người ban đầu đối phó với Tần phủ thế mà lại là nội ứng.

Nghe phụ thân nói, hắn chính là phó tướng của Tần gia gia, sau lại phản bội để chiếm được sự tin tưởng của hoàng thất và Diệp gia, đã dẫn người tru diệt không ít người của Tần phủ, mà ở thời khắc mấu chốt ngày hôm nay, hắn lại cho hoàng thất một kích trí mạng.

- Gừng càng già càng cay.

Sở Vô Vi nhỏ giọng nói, sau đó đưa mắt nhìn thật kỹ Tần Văn Thiên.

Nói vậy, binh lực của Sở Thiên Kiêu hoàn toàn đánh mất ưu thế, muốn đảo ngược thế cục thất bại của trận chiến này chỉ có thể dựa vào bộ phận lực lượng đứng đầu kia tới cứu viện.

Điều này cũng có nghĩa là lần quyết chiến cuối cùng đã đến.

Sở Thiên Kiêu bất chợt cười lên, chỉ thấy hắn nhìn Sở Vô Vi, lạnh như băng mà nói:

- Đại ca, là huynh ép ta đấy, đã tới tình trạng thế này thì chỉ có chém tận giết tuyệt các ngươi mới có thể trấn áp kết quả hôm nay.

Vừa dứt lời, một trận gió lạnh càn quét giữa trời đất, vô cùng giá buốt.

Chỉ thấy ở phía sau Sở Thiên Kiêu đột ngột xuất hiện bốn bóng người, tiếng vang rầm rầm truyền đến, đó là bốn vị lão giả, áo giáp của bọn họ đồng thời tan vỡ, lộ ra trường bào huyết sắc, toàn thân đều toát ra một luồng huyết khí đáng sợ, cặp mắt chìm ung lạnh lùng vô cùng sắc bén, một luồng huyết uy tràn ra ngập trời.

- Các thiếu nữ của hoàng thành hẳn là đều chết ở trong tay bọn họ rồi, đáng lẽ bọn họ phải chết từ lâu rồi, nhưng ngươi vẫn nuôi bọn họ, dùng máu của các thiếu nữ để nuôi, hơn nữa, hôm nay ngươi còn dẫn bọn họ ra ngoài, tam đệ, ngươi thật sự đáng chết.

Sở Vô Vi nhìn chằm chằm bốn người vừa xuất hiện, hắn cũng thoáng nhận ra được bốn người này, bọn họ đã sớm chết nhưng lại vẫn sống.

- Ta cũng không có loại bản lĩnh này, là lão tổ tông của hoàng thất lưu lại cho chúng ta, nếu không phải do ngươi, tại sao ta phải đi tới bước này!

Sở Thiên Kiêu thần nhiên nói:

- Thằng làm vua thua làm giặc mà thôi, hôm nay, Sở Vô Vi, Tần Văn Thiên, các ngươi đều phải vùi thây ở chỗ này!

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy bốn vị lão giả kia giận dữ hét lên xông về phía đám người Lãnh Ung, những tiếng phụt phụt đáng sợ vang lên, máu tươi từ trong cơ thể xối ra ầm ầm, trong phút chốc thương vong trầm trọng, khi phải chứng kiến cảnh tượng tàn bạo này ai cũng phải hãi hùng, sắc mặt tái nhợt.

- Thủ đoạn tàn nhẫn, toàn bộ đều huyết bạo chi thuật dẫn phát từ huyết chi ý chí, thật đáng chết!

Cổ lão và Nhâm Thiên Hành trông thấy cảnh tượng trước mắt thì sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, thực lực của bốn người này không ngờ lại mạnh đến

đáng sợ.

Đồng thời, đằng xa lại có một đoàn người đạp không mà đến, lúc thấy người cầm đầu người của học viện Đế Tinh đều không nhận được mà trừng mắt nhìn.

Cửu Huyền cung, Lạc Thiên Thu.

- Tần Vấn Thiên!

Ánh mắt Lạc Thiên Thu rơi vào trên người Tần Vấn Thiên, cơ thể hắn loáng thoáng có lói điện lập lòe, sát ý ác liệt.

Sự sỉ nhục ở Quần Lâm yến, hôm nay, cuối cùng cũng có thể rửa sạch.

- Ta biết sau lưng ngươi có một nhân vật cường đại, vì vậy, Cửu Huyền cung ta cũng dẫn tới một vị cường giả Thiên Cương cảnh, hôm nay, không ai có thể cứu được ngươi nữa đâu!

Lạc Thiên Thu nhìn thẳng về phía Tần Vấn Thiên, bình tĩnh lên tiếng, khiến cho lòng rất nhiều người đều trầm xuống.

Cửu Huyền cung không chỉ muốn tham dự, hơn nữa, còn dẫn cường giả Thiên Cương cảnh tới đây.

Lạc Thiên Thu muốn giết Tần Vấn Thiên, không có ai có thể ngăn cản quyết tâm của hắn, mà không thể nghi ngờ rằng việc này cũng là đang giúp Sở Thiên Kiều.

Sở Thiên Kiều cũng nhìn Tần Vấn Thiên, nhân vật có khả năng chi phối cuộc chiến này, trong ánh mắt lộ ra ý cười lạnh lùng, lạnh lẽo như băng mà lên tiếng:

- Hôm nay ai cũng không thể trốn thoát, Tần Vấn Thiên, uống phí sự hi vọng của ngươi, cuối cùng lại vỡ tan tành, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Bước ra

Phần lớn ánh mắt của mọi người trong hoàng thành đều chú ý tới trận quyết chiến kia, riêng chỉ có Mạc gia là ngoại lệ.

Người Mạc gia đều đặt sự chú ý lên chuyện Mạc Khuynh Thành và Đan Vương điện, nghe nói, Lạc Hà nữ nhi của Đan Vương vô cùng ưa thích Mạc Khuynh Thành, thúc giục đám người Bạch Phi sớm dẫn Mạc Khuynh Thành đến Đan Vương điện.

Trong lòng Hoa Tiêu Vân cũng suy nghĩ rất nhiều, vì hôm qua huynh trưởng của hắn cũng đã nhắc cho hắn, muốn hắn tạo quan hệ tốt với Mạc Khuynh Thành. Lạc Hà vô cùng coi trọng Mạc Khuynh Thành, huynh trưởng của hắn tỏ ý rằng nếu như sau khi Mạc Khuynh Thành đến Đan Vương sau điện biểu hiện xuất chúng, thậm chí Lạc Hà có thể sẽ giới thiệu nàng để Đan Vương tới chỉ dạy.

Khi đã đến bước đó, Mạc Khuynh Thành sẽ trở thành nhân vật hết sức quan trọng của Đan Vương điện, thậm chí cũng sẽ có một chút địa vị ở cả Đại Hạ hoàng triều.

Đừng thấy bây giờ Hoa Tiêu Vân có thể diễu võ dương oai ở Mạc phủ, nhưng nếu như tới lúc đó, với thiên phú của hắn, sợ rằng không biết sẽ bị vớt ở xô nào rồi, hắn cũng không có thiên phú như huynh trưởng thiên tài của hắn.

Thế cho nên lúc nói chuyện phiếm với Mạc lão gia tử, Hoa Tiêu Vân đã loáng thoáng tỏ ý rằng hắn có lòng ái mộ với Mạc Khuynh Thành, không nói đến thiên phú của Hoa Tiêu Vân, chỉ bằng thân phận và địa vị của hắn, cùng với chuyện hắn giới thiệu sư môn cho Mạc Khuynh Thành, Mạc lão gia tử cũng sẽ không phản đối. Dù hiện tại cũng không nên ép buộc Mạc Khuynh Thành nhưng lão cũng tạo nhiều cơ hội cho Hoa Tiêu Vân tiếp xúc với Mạc Khuynh Thành.

Chuyện này làm cho Mạc Khuynh Thành bị Hoa Tiêu Vân làm phiền chết nhưng vẫn chỉ có thể giả vờ qua quýt với hắn, nàng vẫn luôn đặt sự chú ý lên thế cục ở hoàng thành, không biết tên ngốc đó có khỏe không, nhất định không thể có việc gì được.

- Tiểu thư, trận chiến đã đến thời khắc mấu chốt, người của Cửu Huyền cung đã xuất hiện, Lạc Thiên Thu đã tới, hắn muốn giết Tần Vấn Thiên.

Lúc này, có người chạy về phía Mạc Khuynh Thành đang ngồi trong đình đài báo cáo tình huống mới nhất.

Mạc Khuynh Thành chợt đứng bật dậy, trong lòng căng thẳng, siết chặt bàn tay nhỏ bé.

Thấy cảnh tượng như vậy trong mắt Hoa Tiêu Vân hiện lên ý lạnh khó mà phát giác, Mạc Khuynh Thành nàng chỉ cần nghe đến tên Tần Vấn Thiên sẽ

kích động rồi khấn trương như thế. Không ngờ lại xem hấn như không khí, tiểu tử nông thôn nước Sở kia ở trong mắt Mạc Khuynh Thành lại có sức nặng như vậy, còn Hoa Tiêu Vân hấn thì không hề được nàng để vào mắt, cảm giác này thật sự là cực kỳ không thoải mái.

- Sư muội, hấn và ngươi là không có kết quả, hãy quên hấn đi.

Bạch Phi thân nhiên nói, Mạc Khuynh Thành nhú mày, không nói gì thêm.

- Khuynh Thành, tương lai của nàng không hề tầm thường, chớ dấn mình vào tên Tần Vãn Thiên kia, hấn không có tư cách thích nàng.

Hoa Tiêu Vân cũng mở miệng nói.

- Có liên quan gì tới ngươi?

Mạc Khuynh Thành lạnh lùng liếc mắt nhìn Hoa Tiêu Vân, tâm trạng của nàng vốn đã không tốt, những người này còn kích thích nàng như thế, làm sao nàng có thể không tức giận. Lúc này Mạc Khuynh Thành đã khôi phục lại khí chất lạnh lùng người lạ chớ tới gần, giống như là ấn tượng của nàng dành cho người trong hoàng thành, chỉ có ở bên cạnh Tần Vãn Thiên, nàng mới có dáng vẻ của một người thiếu nữ dí dỏm, đáng yêu.

Mạc Khuynh Thành lạnh lùng quát lớn khiến cho ánh mắt Hoa Tiêu Vân đột nhiên động lại, sâu trong đôi mắt có một tia lạnh sắc bén, đáng sợ.

- Ha ha.

Hoa Tiêu Vân cười nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác lạnh lẽo, Mạc gia Mạc Khuynh Thành lại dám đối xử với hấn như thế. Nếu như không có hấn, Mạc phủ có thể có ngày hôm nay? Mạc Khuynh Thành có thể bái Lạc Hà làm sư phụ?

- Cho thể diện mà không cần, ta sẽ để nàng biết thế nào là vui vẻ.

Hoa Tiêu Vân nhìn chằm chằm khuôn mặt của Mạc Khuynh Thành, trong lòng thầm nghĩ, ngược lại hấn muốn xem thử, gương mặt này có thể lạnh lùng được đến bao lâu.

Hoa Tiêu Vân phẩy tay áo bỏ đi, Kinh Vũ và Yến Thất thì cười, với tính tình của tên nhị thế tử này, đoán chừng đã bị kích mà bỏ đi, dĩ nhiên là bọn họ có nhận thấy được ý tứ của Hoa Tiêu Vân đối với Mạc Khuynh Thành, nhìn thấy hai người đối chọi quyết liệt, bọn họ lại càng vui vẻ.

Mạc Khuynh Thành hiển nhiên là không quá chú ý đến thái độ của Hoa Tiêu Vân, không biết mình đã đắc tội với người ta, bây giờ trong lòng của nàng chỉ có Tần Vãn Thiên mà thôi.

.....

Tần Vãn Thiên nhìn Sở Thiên Kiều và Lạc Thiên Thu, hai người bọn họ đều muốn hấn phải chết.

Cửu Huyền cung, thế lực này vẫn đứng ở sau lưng hoàng thất nước Sở, không chế hoàng thất nước Sở sẵn giết người của học viện Đế Tinh. Dù học viện Đế Tinh đã giải tán nhưng vẫn không chịu bỏ qua, thậm chí còn mang Đế Nghĩa đi.

Mỗi khi nghĩ tới cảnh Đế Nghĩa bị người của Cửu Huyền cung khóa lại bằng xiềng xích bắt đi, hấn lập tức cảm thấy đau lòng, sứ mạng cuối cùng của lão nhân kia chính là vì để trải một con đường bằng phẳng cho Tần Vãn Thiên hấn, thậm chí là chuyện sinh tử của mình cũng vô cùng hồ hững.

Cửu Huyền cung đáng bị diệt.

Lạc Thiên Thu đã không chỉ một lần muốn giết hấn, lần trước chính mình ở thế yếu, không dám giết người của Cửu Huyền cung bèn buông tha cho Lạc Thiên Thu hấn, thậm chí còn bị Lạc Thiên Nhai vũ nhục, nhưng Lạc Thiên Thu đáng chết.

Sở Thiên Kiều đích thân sai người bắt giết thiếu nữ hoàng thành để nuôi bốn vị cường giả kia, coi tính mạng con người như rom rác, nếu người như thế trở thành quân vương, trăm họ sẽ lầm than.

Sở Thiên Kiều đáng chết.

- Cửu Huyền cung đúng là uy phong.

Nơi xa có một tiếng vang mãnh liệt truyền ra, sau đó chỉ thấy hai hàng người đồng thời phá không mà đến.

Cường giả Cửu Huyền cung ngưng mắt nhìn chằm chằm những người mới đến kia, lập tức vẻ mặt dần dần thay đổi.

Âu Dương Cuồng Sinh dẫn theo không ít người của gia tộc Âu Dương và Khương gia hạ xuống vùng hư không này, còn bóng dáng xuất hiện bên kia thì khiến cho Tần Vãn Thiên có chút kinh ngạc, không ngờ lại là người của Thanh Vân các.

- Thiên Mộng Ngữ?

Lạc Thiên Thu nhìn người của Thanh Vân các, vẻ mặt không đẹp để gì:

- Thanh Vân các cùng tới tham gia nào nhiệt?

- Lạc Thiên Thu, ngày trước ngươi đã thua ở trong tay Tần Vãn Thiên, hôm nay còn mang người của Cửu Huyền cung đến để ép, ngươi không cần mặt mũi nữa sao?

Thiên Mộng Ngữ lạnh giọng quát một tiếng.

- Giết hần cần người Cửu Huyền cung ra tay sao? Chẳng qua là hần trốn ở bên trong, ta đây chỉ dẫn người đến ép hần bò ra đây nhận lấy cái chết mà thôi.

Giọng Lạc Thiên Thu lạnh như băng, chỉ về phía Tần Vãn Thiên, trận chiến ở Quân Lâm yến là nỗi sỉ nhục của hần.

- Nói rất hay.

Âu Dương Cuồng Sinh khoanh hai tay trước ngực, cười nói:

- Hôm nay nếu Cửu Huyền cung tới đây chơi, vậy thì cứ chơi đi, chỉ là ta phải nói trước, sau khi chuyện ngày hôm nay kết thúc, Cửu Huyền cung sẽ không được nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của nước Sở nữa. Nếu các ngươi tới, có thể thắng là các ngươi thắng, thua, chết thì sẽ chết ở chỗ này, đừng bắt lỗi từ lại phải gọi người đến.

- Ăn nói đúng là cuồng vọng, ngươi là ai?

Một vị cường giả phía sau Lạc Thiên Thu phóng ra hơi thở mạnh mẽ, nhìn chăm chăm Âu Dương Cuồng Sinh nói.

- Đừng nhìn ta như vậy, mặc dù ngươi là lão đầu Thiên Cương cảnh nhưng lão tử ta đây đứng ở trước mặt ngươi tin rằng ngươi cũng không dám động đây.

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn chăm chăm đối phương nói:

- Thành Thương Châu, Âu Dương gia, Âu Dương Cuồng Sinh, Cửu Huyền cung ngươi muốn chơi, Âu Dương gia ta chơi cùng các ngươi.

Ánh mắt của vị cường giả Thiên Cương động lại, sắc mặt khó coi, sao lại là người Âu Dương gia, Âu Dương thế gia, vì sao lại xuất hiện ở nước Sở này?

- Đây cũng là ý kiến của Thanh Vân các ta, hôm nay Cửu Huyền cung quả nhiên muốn kết thúc rồi, vậy thì cứ kết thúc ở đây đi, chết thì cứ chết ở chỗ này, nếu như sau này Cửu Huyền cung còn muốn chơi, Thanh Vân các ta cũng sẽ phụng bồi.

Thật ra thái độ của Thiên Mộng Ngữ làm Tần Vãn Thiên có chút kinh ngạc, còn sắc mặt của đám người Cửu Huyền cung lại càng xanh mét.

Bọn họ có thể nào cũng không ngờ rằng Âu Dương gia và Thanh Vân các lại tỏ thái độ vào lúc này.

Sở Thiên Kiều nhíu mày thật chặt, hần cũng cảm thấy không ổn, tên Âu Dương Cuồng Sinh này ăn nói trước mặt Cửu Huyền cung cũng cuồng vọng đến kinh người, chuyện này làm cho hần có cảm giác Âu Dương gia là thế lực mà Cửu Huyền cung cũng chọc không nổi.

- Thiên Thu, có phần khó giải quyết, nói như vậy, chúng ta cũng không có phần thắng tuyệt đối.

Cường giả Thiên Cương cảnh của Cửu Huyền cung đứng bên cạnh Lạc Thiên Thu thấp giọng nói.

Lạc Thiên Thu trầm ngâm sau đó hít sâu một hơi, hôm nay đã tới nước Sở làm sao có thể lại ảo não rồi đi, lần này không giết Tần Vãn Thiên, sau này biết đến nơi nào tìm hần.

- Ta sẽ chơi đến cùng, Ngôn lão, đi phá trống thần binh kia đi.

Lạc Thiên Thu thần nhiên nói, Ngôn lão bên cạnh hần trầm ngâm, ngay sau đó cũng gật đầu, hiện tại địa vị của Lạc Thiên Thu ở Cửu Huyền cung đã rất khác biệt, nếu hần muốn đánh, vậy cứ theo hần đánh một trận, chỉ cần không chạm đến thiếu gia của Âu Dương gia là sẽ không có chuyện gì.

Ngôn lão chậm rãi bước ra, một tiếng nổ âm vang, trong hư không xuất hiện một cái chân khổng lồ không gì có thể so sánh, chỉ thấy cái chân lớn này giáng xuống từ trên trời, đuổi về phía màn sáng sấm sét kia, Lôi Long gầm thét, mạnh mẽ va chạm với cái chân lớn.

Tiếng vang rầm rập tràn ngập, trong chân lớn ẩn chứa lực lượng kinh người, trực tiếp chèn ép hủy diệt Lôi Long, ngay sau đó lại đè xuống khoảng không, miêng những người mặc bạch y gỗ trông kia không ngừng phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Chân lớn áp lên bầu trời phía trên đám người Tần Vãn Thiên, uy áp kinh người lao vọt xuống, đúng lúc này, một bóng dáng ảo diệu đột nhiên xuất hiện, dù sao nàng vẫn luôn thần bí như thế.

Bàn tay trắng sáng như ngọc giơ lên bầu trời, thân thể Thanh Nhi đắm trong ánh sáng Tinh Thần chói lọi, chỉ thấy nàng vẫy tay, một đóa hoa sen tinh khiết mang theo lực lượng xoắn giết đáng sợ đánh về phía cái chân lớn kia, hoa sen không ngừng trở nên to lớn, như muốn bao vây cái chân lớn lại, lực lượng xoắn giết kinh khủng khiến cho chân lớn phải lập tức né tránh.

Hai bóng người đồng thời lao ra, bóng dáng của Ngôn lão cùng với Thanh Nhi lao về phía trời cao, hai vị cường giả Thiên Cương cảnh đã khai chiến.

- Đây mới là thực lực của Thanh Nhi?

Tần Văn Thiên nhìn bóng dáng lạnh nhạt tựa như tiên tử kia, lúc này nàng vẫn mang cái dáng vẻ không dính bụi trần như thế, bay lên không đánh một trận với Ngôn lão.

- Đúng là một nữ nhân xinh đẹp, tên Tần Văn Thiên này, chắc chắn.

Âu Dương Cuồng Sinh cũng bắt đầu có chút ghen tỵ với Tần Văn Thiên rồi, người này khá là giống vị mỹ nữ tuyệt sắc của Tiên Tri cung nhỉ?

- Âu Dương, hỗ trợ ta giải quyết bốn lão đầu kia.

Tần Văn Thiên chỉ vào tứ đại lão giả tiều tụy ở nơi xa, bốn người kia chính là sát nhân cuồng ma.

- Đi giết bọn họ.

Âu Dương lên tiếng, phía sau hắn có vài tên cường giả gào thét xông ra, đồng thời, bên phía học viện Đế Tinh cũng có mấy vị phó viện trưởng bắt đầu vọt lên, chuẩn bị vây quét bốn vị lão giả kia.

Sở Thiên Kiều phát phát tay, rất nhiều cường giả lao thẳng về phía đài cao mà Tần Văn Thiên đang đứng, mảnh không gian này hoàn toàn bộc phát chiến đấu. Bầu không khí hủy diệt thổi quét qua cả đất trời, cho dù là đám người ở nơi rất xa len lén nhìn về phía bên này đều có thể cảm nhận được không khí ở nơi này kinh khủng nhường nào.

Thảm thiết, trước mắt trận chiến này chỉ có thể dùng hai từ thảm thiết để hình dung, lúc cường giả Cửu Huyền cung bắt đầu va chạm với cường giả Âu Dương gia và Thanh Vân các, người Tần phủ cũng tiến thẳng về phía Sở Thiên Kiều, giờ phút này bên phía Tần Văn Thiên chỉ còn Sở Vô Vi và Tần Văn Thiên vẫn đứng ở trên đài cao quan sát tất cả.

Lạc Thiên Thu và Sở Thiên Kiều cũng không ra tay, chỉ thấy Lạc Thiên Thu nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên, lạnh lùng nói:

- Ta thật không rõ, vì sao có nhiều người nguyện đứng chắn trước mặt ngươi như vậy, còn chính ngươi lại giống như một kẻ chết nhát chỉ đứng đó nhìn.

Lạc Thiên Thu hiển nhiên là đang cố ý kích động Tần Văn Thiên, cảnh này khiến không ít người nhìn về phía Tần Văn Thiên, sợ rằng hôm nay Lạc Thiên Thu đã có chuẩn bị mà đến, nhân vật thiên tài khi xưa này đã để lại cho người nước Sở ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Tần Văn Thiên mỉm cười nhìn Lạc Thiên Thu khiến cho hắn nhú nhú mày.

- Quân Lâm yếm lần đó, như nếu không có Cửu Huyền cung đứng ở trước mặt của ngươi, ngươi đã sớm trở thành người chết, buồn cười là bây giờ ngươi lại tới đây châm chọc ta.

Tần Văn Thiên bình tĩnh nói, ngay sau đó chỉ thấy hắn chậm rãi bay lên không trung, làm vẻ mặt của không ít người đều trở nên căng thẳng, Tần Văn Thiên quá quan trọng, rất nhiều người đều không hy vọng nhìn thấy hắn xảy ra sự cố ngoài ý muốn gì, tình nguyện để hắn chỉ đứng đó nhìn.

Tần Văn Thiên cũng hiểu được rất nhiều người càng hy vọng hắn đứng bất động ở đó, nhưng có nhiều người ủng hộ hắn như vậy, bất kể có như thế nào hắn cũng muốn nói cho bọn họ biết, Tần Văn Thiên hắn đáng giá để bọn họ làm vậy, Tần Văn Thiên hắn sẽ không để cho bọn họ thất vọng, những ánh mắt đầy kỳ vọng kia cuối cùng sẽ thấy được thành quả.

Thế nên hắn đi ra phía ngoài, đứng ở giữa đám người.

Hắn nhìn Lạc Thiên Thu, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thế, chiến đấu, hắn chưa từng sợ hãi, Quân Lâm yếm khó khăn như vậy, hắn cũng đã trải qua, đoạt lấy hạng nhất, hôm nay, hắn chỉ muốn nói cho người ủng hộ hắn biết rằng Tần Văn Thiên hắn đáng giá để bọn họ làm như vậy!

- Trong thời gian mười nhịp hít thở, ngươi sẽ chết.

Tần Văn Thiên nhìn Lạc Thiên Thu, phun ra một lời cuồng ngạo, khiến cho trong lòng của rất nhiều người đều phải run rẩy.

Mười nhịp thở, mười lần hít thở, hắn muốn Lạc Thiên Thu, thiên tài của Cửu Huyền cung chết!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Một cú bắt đầy uy lực

Lạc Thiên Thu nghe được lời Tần Vãn Thiên nói, đầu tiên là sùng sốt, tiếp đó hần cười ồm ồm lên, bước một bước chân, trên người tỏa ra lời quang long ánh, Tinh Hồn nở rộ, chói mắt vô cùng, sấm sét kinh khủng bao phủ thân thể của hần, lời quang màu tím lóe ra từng tia lực lượng làm lòng người sợ hãi.

Lôi điện chỉ lực, công kích mạnh mẽ, đây là Tinh Hồn thứ ba Lạc Thiên Thu ngưng tụ được sau khi đột phá Nguyên Phủ, vẫn là Tinh Hồn Lôi Điện hệ.

- Đây là câu chuyện cười hài hước nhất mà ta từng nghe.

Lạc Thiên Thu đắm mình trong lời quang, lôi điện chỉ lực nhảy múa quanh hai tay hần, hơi thở trên người hần là Nguyên Phủ cảnh nhị trọng.

- Một hơi.

Tần Vãn Thiên hồ hững phun ra một câu, còn chưa ra tay đã bắt đầu tính giờ, đồng thời, lực lượng trên người hần bắt đầu gảm thét.

Trường bào phiêu động, tóc dài hóa thành màu mực bay múa theo gió, con ngươi của hần càng phát ra vẻ yêu dị, cả người tràn ngập một luồng yêu khí, huyết mạch của hần bắt đầu sôi sục.

Trong cơ thể Nguyên Phủ, Tinh Hồn Thiên Chuy đối ứng với Nguyên Phủ và Tinh Hồn Đế Yêu đối ứng Nguyên Phủ đồng thời gào thét, bên trong hai tòa Nguyên Phủ này cũng thai nghén một Thần Nguyên đáng sợ, hơn nữa lại không phải là Tinh Thần Nguyên Lực bình thường, chỉ trong nháy mắt đã bắt đầu điên cuồng chuyển động.

Tần Vãn Thiên có ba tòa Nguyên Phủ, hần có thể chịu đựng sự tiêu hao Tinh Thần Nguyên Lực hơn so với những người khác.

Lạc Thiên Thu nghe được Tần Vãn Thiên tính giờ, hít sâu một cái, ở trên người hần tựa hồ như có hư ảnh của một vị Lôi Điện tôn giả, khiến cho hần càng hiển thị rõ sự uy nghiêm hơn.

- Thật là không biết sống chết, ta sẽ cho ngươi cảm nhận được lực lượng của ý chí vô đạo.

Lạc Thiên Thu lạnh lùng phun ra một câu, đột nhiên, Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy có một luồng lực lượng kinh khủng phủ xuống trên người mình, không ngừng oanh kích thân thể hần, thậm chí xông vào trong đầu hần, có phản tương tự như lần bị Tiêu Lam công kích trước kia.

Cái lực lượng ý chí kỳ diệu này giống như là một loại tia sét, Lạc Thiên Thu đứng ở đó không nhúc nhích nhưng Tần Vãn Thiên lại cảm giác cả người mình đã bị tia sét bao vây.

- Bây giờ cảm giác như thế nào?

Ánh mắt Lạc Thiên Thu ngập tràn sự cuồng ngạo, nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên.

- Ba hơi.

Đáp lại hần chính là một tiếng nói lạnh lẽo băng giá, Tần Vãn Thiên vẫn đang tính giờ, khiến cho vẻ mặt Lạc Thiên Thu càng trở nên khó coi.

Chẳng lẽ hần không biết lực lượng ý chí là cái gì? Mặc dù hần không biết thì cũng có thể cảm thụ được vô đạo ý chí lớn mạnh mà.

Rất nhiều người đều ngẩng đầu nhìn Tần Vãn Thiên và Lạc Thiên Thu chiến đấu trên hư không, nhìn thấy Tần Vãn Thiên vẫn đang đứng im trên không trung không hề nhúc nhích, không khỏi cảm thán.

Người này thật đúng là cuồng vọng trước sau như một, nhìn như là một thiếu niên im lặng nhưng một khi đã chiến đấu sẽ hiển lộ tư thái cuồng vọng này, hoặc là trong xương, trong máu hần, ngay lập tức đã chảy một loại cuồng ngạo bẩm sinh, mặc dù chính bản thân hần cũng không biết, khí chất vua chúa loáng thoáng lộ ra trên người hần lúc này cũng đã chứng minh điểm này.

- Bốn hơi.

Tần Vãn Thiên thân nhiên nói, nụ cười của Lạc Thiên Thu cứng lại, ánh mắt hần nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, cực kỳ rét lạnh, tư thái của đối phương như vậy giống như là không ngừng tát vào mặt của hần, coi Lạc Thiên Thu hần là cái gì?

Sở Vô Vi vẫn bình tĩnh đứng ở đó, tựa như bất kể lúc nào hần cũng đều bình tĩnh như vậy.

Lần tranh đoạt vị trí quân vương của nước Sở này đối với bản thân hần cũng không có gì nắm chắc, trên thực tế lực lượng hần nắm trong tay cũng là có hạn. Sự tự tin của hần đều đặt ở trên người Tần Vãn Thiên. Hần coi trọng, tuyệt không nghi ngờ, hơn nữa hần vẫn tin chắc người thắng hôm nay cuối cùng sẽ là Tần Vãn Thiên.

Mà Tần Vãn Thiên thắng lợi, chính là Sở Vô Vi hần thắng lợi.

- Sở Mãng, đi bảo vệ Tần Vãn Thiên, ta không yên lòng về tam đệ của ngươi.

Sở Vô Vi nói với Sở Mãng ở bên cạnh.

- Được.

Sở Mãng bước ra, đi tới gần bên cạnh Tần Vãn Thiên cách không xa, mắt hắn chăm chú nhìn Sở Thiên Kiều, đại ca bảo hắn làm cái gì thì hắn làm cái đó.

- Năm hơi.

Tần Vãn Thiên vừa nói ra một câu nữa, khuôn mặt tuấn tú của Lạc Thiên Thu lập tức trở nên dữ tợn, Tần Vãn Thiên đang vũ nhục hắn.

Hít sâu một hơi, Lạc Thiên Thu khiến mình khôi phục lại sự bình tĩnh, tức giận là điều tối kỵ trong chiến đấu, điểm này hắn biết rõ. Bởi vì Tần Vãn Thiên là nút thắt trong lòng hắn nên hắn mới tức giận, áp chế không nổi như thế.

Vô vàn lời quang tử sắc hội tụ thành lời kiếm không lồ, thậm chí phía sau Lạc Thiên Thu, luồng hư ảnh lời điện kia cũng vẫn cứ cầm kiếm lời đỉnh trong tay giống như trước, uy áp kinh khủng làm cho trong lòng người người đều chấn động.

- Xoẹt!

Lạc Thiên Thu chậm rãi bước ra, lời điện ý chí đè ép về phía Tần Vãn Thiên đồng thời dung nhập vào trong hai thanh kiếm lời đỉnh kia.

Mười hơi thở? Đúng là một trò đùa hài hước nhất trên đời, hắn muốn cho mọi người thấy, trong thời gian mười lần hít thở, Tần Vãn Thiên chặt vật tránh né sự công kích của hắn.

Lúc Tần Vãn Thiên nói ra câu “sáu hơi”, Lạc Thiên Thu đã phát động công kích, nổi giận chém ra kiếm lời đỉnh sáng chói, khí thế tựa như một trận lời đỉnh, vô cùng cuồng bạo.

- Lời Đỉnh Trảm!

Lạc Thiên Thu giận dữ quát một tiếng, song kiếm lời đỉnh từ phía trên bổ xuống đầu Tần Vãn Thiên, uy lực của một kích kia cực kỳ đáng sợ, ẩn chứa lời điện lực lượng ý chí.

Lời điện ý chí nhất cảnh là lời đỉnh bạo kích, bất kể là tốc độ công kích hay là lực lượng công kích đều được tăng cường. Một kích kia là lực đánh rất hung mãnh.

Tần Vãn Thiên khễ ngẩng đầu, lời quang kinh khủng xuyên qua người hắn, dĩ nhiên hắn có thể cảm giác được một kích kia mạnh như thế nào, nhưng trận chiến ngày hôm nay sẽ là điểm kết thúc của nước Sở, hắn sẽ lấy tư thái cứng cỏi nhất để đè ép giết chết Lạc Thiên Thu.

Trên gương mặt yêu tuấn lộ ra vẻ cuồng ngạo không gì sánh kịp, Tần Vãn Thiên chậm rãi bước tới, đi thẳng tới phía Lạc Thiên Thu, đón lấy sự chém giết kinh khủng của thanh kiếm kia.

Mọi người chỉ thấy Tần Vãn Thiên giờ tay trái hướng lên bầu trời tím láy, cảnh này khiến cho trong tim vô số người run rẩy, khuôn mặt lộ ra biểu cảm hãi hùng.

- Vãn Thiên.

Tần Xuyên thấy cảnh tượng này thì trái tim như ngưng đập, thậm chí rất nhiều người còn cho là Tần Vãn Thiên điên rồi, hắn mới chỉ là Nguyên Phủ cảnh nhất trọng a, thế mà lại dám lấy tay không đi tóm lấy kiếm, bọn họ như thấy được tình cảnh thân thể Tần Vãn Thiên bị Lời Đỉnh Trảm đánh tan.

Tất cả người của Cửu Huyền cung đều lộ ra vẻ mặt chăm chọc, thật là buồn cười, vừa rồi bọn họ còn có phần kiêng dè Tần Vãn Thiên, suy cho cùng trên người Tần Vãn Thiên tràn ngập uy thế không kém Lạc Thiên Thu Nguyên Phủ nhị trọng chút nào. Thế nhưng giờ khắc này trong mắt của bọn hắn chỉ có sự khinh miệt, người này không ngờ lại không biết sống chết như thế, Lời Đỉnh Trảm phối hợp Lời Điện Tinh Hồn của Lạc Thiên Thu tạo thành sức công phá hung mãnh, cho dù là Nguyên Phủ tam trọng cũng sẽ bị chém rụng.

Tề gia hỏa cuồng ngạo không biết trời cao đất rộng này thế mà lại dùng tay bắt lấy.

Chỉ thấy lòng bàn tay Tần Vãn Thiên có dấu hiệu huyết sắc kinh khủng lưu động, giống như trước còn có một luồng Yêu ý đáng sợ, toàn lòng bàn tay hắn đều tích chứa Đế Yêu Nguyên Phủ trong Thần Nguyên, Sơn chi Thần Nguyên bổ sung yêu khí khủng khiếp, giờ phút này lòng bàn tay Tần Vãn Thiên giống như là Yêu sơn, đầy rẫy lực lượng đáng sợ.

- Phốc!

Lời đỉnh kiếm chém xuống, trong mắt Lạc Thiên Thu đã hiện lên vẻ dữ tợn và tàn nhẫn nhưng lại phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Chuôi kiếm thứ hai lần nữa chém xuống, vẫn không nhúc nhích, ngay sau đó dưới ánh mắt soi mói của mọi người, Tần Vãn Thiên dần dần nắm chặt lòng bàn tay, trực tiếp cầm chặt hai thanh lợi kiếm lời đỉnh.

Trái tim của rất nhiều người đều như muốn ngừng đập, không có một ai có thể hình dung cái nắm nhìn như tùy ý kia lại mang đến cho hắn lực đánh kinh người, đây thật sự là bàn tay của con người sao? Bàn tay của Yêu cũng không thể đáng sợ được như vậy?

- Cầm, thật sự cầm rồi.

Trong lòng tất cả mọi người đều chấn động điên cuồng, nhìn thiếu niên kia lộ vẻ chính chắn, tóc dài theo gió mà bay, bàn tay lại giống như thần binh phòng ngự, lù lù bất động.

- Tên biến thái này!

Âu Dương Cuồng Sinh thấy cảnh tượng khoa trương này thì hoàn toàn không kiềm chế được nữa, con bà nó, còn để cho người khác sống nữa hay không, tốt xấu gì Tinh Hồn của hắn cũng trên tầng trời thứ tư, cũng là Nguyên Phủ nhất trọng nhưng thấy một kích kia của Lạc Thiên Thu cũng cảm thấy tóc gáy dựng đứng.

Tần Vấn Thiên hắn lại dùng tay để bắt? Càng nói không nên lời là hắn còn bắt được... Quả thực quá đả kích cái tên thiên tài là hắn rồi.

Hắn cảm giác chỉ cần sau này Tần Vấn Thiên ở Đại Hạ hoàng triều cẩn thận một chút không để người ám toán mà giết chết, tương lai tuyệt đối sẽ trở thành nhân vật hô phong hoán vũ.

Không có ai biết một cú bắt đầu uy lực kia của Tần Vấn Thiên ẩn chứa bao nhiêu sự huyền diệu ở trong đó, Để Yêu Tinh Hồn thu nạp Tinh Thần Nguyên Lực vốn là cuồng bạo, ngưng tụ thành Sơn chi Thần Nguyên, hơn nữa còn có sức mạnh huyết thống, Yêu Thần biến thành lực lượng, còn có lực chỉ ý chí nhất cảnh, lực lượng trao cho hắn gấp đôi lực lượng, lúc này mới dám trực tiếp dùng tay nắm chặt một kích kinh khủng này.

Nhìn như một cú nắm đơn giản nhưng ẩn chứa quá nhiều nguyên tố lớn mạnh, giống như trước vẫn làm mọi người cảm thấy thật đáng sợ, nhất là Lạc Thiên Thu, quả thực hắn không thể tin được đây là sự thật, chuyện này sao có thể xảy ra chứ?

Thân thể Tần Vấn Thiên giống như ảo ảnh, thân thể vọt thẳng về phía trước, tay phải của hắn lao thẳng tới phía Lạc Thiên Thu.

Lạc Thiên Thu còn đang chìm trong rung động gấp gáp không kịp trở tay, vội vàng chống cự sự công kích của Tần Vấn Thiên, nhưng làm sao có thể chống đỡ nổi, lực chỉ ý chí trực tiếp áp lên người hắn, bàn tay phải Tần Vấn Thiên tích chứa lực lượng há có thể yếu ớt, trực tiếp phá vỡ phòng ngự của đối phương, trực tiếp đánh vào cổ họng Lạc Thiên Thu, Lạc Thiên Thu chỉ cảm thấy hít thở không thông.

- Chín hồi.

Tần Vấn Thiên bình tĩnh nói.

- Ngươi dám giết ta, Cửu Huyền cung sẽ giết ngươi.

Lạc Thiên Thu lên giọng uy hiếp nhưng Tần Vấn Thiên lại thất vọng lắc đầu, Lạc Thiên Thu nói hắn trốn trong đám người, hôm nay ở thời khắc bản thân sắp chết thì chính hắn lại dùng Cửu Huyền cung để đe dọa mình.

- Đây là lần thứ mấy ngươi muốn giết ta rồi, ngươi lại vẫn muốn giữ được mạng sống, thật là nực cười. Cửu Huyền cung kia có một ngày ta sẽ đích thân tới để đòi lại tất cả.

Bất chợt bàn tay Tần Vấn Thiên đột ngột bộc phát lực lượng kinh người, trong giây lát hắn bóp một cái, tức khắc hai mắt Lạc Thiên Thu trợn trừng, sau đó dần dần tan rã.

- Mười hồi, vừa đúng lúc.

Tần Vấn Thiên chậm rãi buông tay ra, thân thể Lạc Thiên Thu rơi xuống từ khoảng không, mười hồi thở, Lạc Thiên Thu, Nguyên Phủ cảnh nhị trọng, chết!

Chết trong tay Tần Vấn Thiên, Nguyên Phủ cảnh nhất trọng.

- Người này!

Thiên Mộng Ngữ thấy Lạc Thiên Thu bị đánh chết, không nói nên lời, lực chiến đấu như vậy, quả thật quá kinh người. So với đòn lúc trước Tần Vấn Thiên chiến đấu với Yên Châu kiếm khách mạnh hơn rất nhiều, người này quả thực là một tên yêu nghiệt, hơn nữa hắn còn không gia nhập thế lực lớn nào, chẳng qua chỉ trưởng thành ở một nơi nhỏ bé như nước Sở, vậy sau này còn lớn mạnh thế nào nữa đây?

Thiên Mộng Ngữ trầm nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Đè bẹp

Đã lâu rồi Tần Vấn Thiên không ra tay chiến đấu, vào lúc rất nhiều người hoài nghi thực lực của hắn, Lạc Thiên Thu mạnh mẽ xông đến nhưng cũng chỉ

trở thành phông nền cho hắn.

Thiên tài Lạc Thiên Thu từng vô cùng tỏa sáng trong hoàng cung nước Sở kia từng được rất nhiều người sùng bái, cái chết của hắn giống như chỉ vì chứng kiến Tần Vãn Thiên vùng dậy.

Tần Xuyên cuối cùng cũng hạ xuống sự khản trương trong lòng, nhìn bóng dáng trong hư không, trong đôi mắt đầy tang thương kia lộ ra ý cười dịu dàng.

- Vãn Thiên.

Tần Xuyên siết chặt hai nắm đấm, hắn thật sự rất hứng khởi, nuôi dưỡng Tần Vãn Thiên từ nhỏ, mãi cho đến khi Tần Vãn Thiên mười sáu tuổi, hắn biết đối phương có nhiều cố gắng nhưng mà lại gặp phải quá nhiều sự xem thường, cho đến năm mười sáu tuổi ấy, hắn mới như được tái sinh lại đúng lúc Tần phủ gặp nạn, nhưng may thay tất cả đều đã là quá khứ, Tần Vãn Thiên đã phóng ra hào quang thuộc về hắn.

Trong con ngươi Tần Hạo thì hiện lên một tia sáng kỳ dị, cặp mắt thâm thúy kia gọn sóng không sợ hãi, thật giống như không ai có thể biết ông ta đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên Tần Vãn Thiên cảm nhận được một luồng hơi thở cực kỳ nguy hiểm trong hư không, chỉ thấy người chiến đấu ở các nơi đột nhiên tập trung toàn bộ lực lượng đánh giết về phía Tần Vãn Thiên, động tác của bọn họ nhịp nhàng, giống như đã được trải qua vô số lần huấn luyện, một luồng sát ý gắt gao khóa chặt thân thể Tần Vãn Thiên lại.

- Cẩn thận.

Âu Dương Cường Sinh gào lên, Sở Mãng sai bước nhảy tới, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây rìu to, Khai Sơn Cự Phủ tràn ngập một luồng lực lượng ý chí kinh người.

Cự Phủ Tinh Hồn là Tinh Hồn thứ ba của Sở Mãng, ban đầu đại ca Sở Vô Vi đã dạy cho hắn lĩnh ngộ cung tiễn lực lượng ý chí, sau đó lại bảo hắn chặt cây, chặt ở trong Hắc Ám Sâm Lâm, chặt không biết bao nhiêu cây, cuối cùng, hắn chỉ cần tùy ý vung lên, thậm chí là xuất hiện một ý niệm trong đầu là có thể bỏ đi cái cây từ trung gian, sau này hắn dùng rìu, phát hiện ra uy lực khi chặt lại càng mạnh hơn.

Về sau đại ca Sở Vô Vi nói cho hắn biết, phủ chi ý chí cơ sở cảnh cũng chính là nhất cảnh, là sức mạnh “trảm lực” mà hắn đã lĩnh ngộ.

Đại ca từng đọc rất nhiều sách, biết rất nhiều, không chỉ dạy hắn mà còn dạy cho rất nhiều cô nhi và một số người đáng thương có thiên phú, giúp bọn họ làm chuyện bản thân muốn làm nhất nhưng không thể ra sức. Dạy bọn họ tu luyện, những người đó, ngay lúc này đều là người ở bên cạnh đại ca, bọn họ cũng bằng lòng đi theo đại ca, vì đại ca mà bỏ mạng cũng bằng lòng.

Dĩ nhiên, Sở Mãng biết tình cảm giữa đại ca Sở Vô Vi và những người đó cũng rất tốt, là thật tâm khi nhìn bọn họ cũng có thể sống tốt, vượt qua cuộc sống an nhàn thoải mái, nếu không những người đó cũng sẽ không kính nể đại ca đến thế.

Sở Mãng hắn thấy những người kia đánh giết lao tới, hắn nắm rìu giống như lúc chặt cây trước kia, chém thẳng xuống, một luồng lực lượng kỳ diệu chém xuống, trong hư không xuất hiện một đường cong kim sắc đáng sợ, ngay sau đó chỉ thấy thân thể một người phía trước hắn bị chém đôi, một trận mưa máu vương vãi khắp trời.

- Ai dám động đến hắn!

Sở Mãng nổi giận gầm lên một tiếng, lao về phía mấy người khác nhưng ngay lúc này, Sở Thiên Kiều chỉ một ngón tay ra phía sau hắn, nói:

- Sở Mãng, ngươi không để ý đến tính mạng của đại ca ngươi sao?

Sở Mãng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên sát thủ hơi thở lạnh lẽo đang nhào về phía Sở Vô Vi, cảnh tượng này làm cho Sở Mãng nổi giận gầm lên một tiếng, quay ngược về phía Sở Vô Vi.

Sở Thiên Kiều cười hờ hững, hắn hiểu rất rõ nhược điểm của Sở Mãng, chỉ cần có người giết đại ca của hắn, như vậy thì bất kể là ai hắn cũng sẽ không chú ý, hôm nay nhóm người mạnh nhất bên cạnh hắn đã liên tục khai chiến, có Sở Mãng sao hắn có thể giết được Tần Vãn Thiên.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng Tần Vãn Thiên giết chết Lạc Thiên Thu, Sở Thiên Kiều chẳng những không có ý định lui bước mà còn càng thêm kiên định quyết tâm phải giết chết Tần Vãn Thiên. Tần Vãn Thiên phải chết nếu không dù cho hôm nay có thắng thì vẫn vô cùng nguy hiểm.

Vừa rồi lúc Sở Mãng ra tay thì vài sát thủ cường giả đã hạ xuống bên cạnh Tần Vãn Thiên, lúc trước những người này vẫn che giấu hơi thở, trà trộn trong chiến trường, thoạt nhìn rất bình thường nhưng hiển nhiên, bọn họ đều cố ý chuẩn bị xong sát chiêu.

- Đi giúp Tần Vãn Thiên.

Không ít người chạy tới phía bên này, Sở Vô Vi thấy Sở Mãng trở lại, không khỏi quát lên:

- Không cần lo cho ta, cẩn thận theo dõi tam đệ của ngươi đi!

Lúc này Sở Thiên Kiều vẫn đi về phía Tần Vãn Thiên, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn nâng một chiếc đèn.

Bàn tay run lên, chụp đèn kia bị hấn ném vào không trung, ngay sau đó hấn đánh ra một chưởng, chụp đèn kia liền bể tan tành, ánh đèn vung vẩy khắp không gian, hóa thành một màn sáng bao phủ Sở Thiên Kiều, Tần Vãn Thiên cùng với những sát thủ kia ở bên trong.

Những người kia đuổi đến bên này bay thẳng đến màn sáng bắt đầu công kích nhưng chưởng lực của bọn họ đánh vào màn sáng lại như đánh vào chỗ trống, ánh sáng lưu ly lỏng lẻo, màn sáng vẫn không nhúc nhích.

Sở Thiên Kiều và Tần Vãn Thiên bọn họ như đã ở bên trong đèn.

- Đây là chén lưu ly, thượng phẩm thần binh cấp ba, hơn nữa chỉ sử dụng được duy nhất một lần, chỉ dùng được trong thời gian một nén nhang, vì là thần binh chỉ dùng được một lần duy nhất thế nên lực lượng được phong ấn của nó so với thượng phẩm thần binh cấp ba bình thường mạnh hơn rất nhiều, chỉ cần không phải là cường giả Thiên Cương cảnh ra tay, nắm mơ mới phá vỡ được trong phút chốc.

Sở Thiên Kiều bình tĩnh mở miệng nói:

- Tần Vãn Thiên, ngươi thật sự khiến cho ta phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, thậm chí ngay cả Lạc Thiên Thu cũng có thể giết chết, làm ta không thể không hao phí một lần sử dụng chén lưu ly thần binh duy nhất này trên người của ngươi, dù ngươi chết cũng đáng để tự hào.

Người ở phía ngoài cũng nghe được giọng của Sở Thiên Kiều, sắc mặt của bọn họ rất khó coi, điên cuồng công kích màn sáng lưu ly nhưng mà đúng như Sở Thiên Kiều nói, vốn dĩ là không có tác dụng.

- Sở Thiên Kiều, còn cả những thứ sát thủ Nguyên Phủ cảnh kia nữa, Tần Vãn Thiên gặp nguy hiểm rồi. Sở Mãng, đệ quá xúc động rồi.

Về mặt Sở Vô Vi không đẹp để gì, ánh mắt của mọi người cũng cứng đờ, thậm chí rất nhiều người còn không có tâm trạng chiến đấu nữa.

- Vãn Thiên.

Nhâm Thiên Hành, Mạc Thương và mọi người của học viện Đế Tinh đều lộ ra vẻ lo lắng vô cùng.

Tần Vãn Thiên tuy có thiên phú rất mạnh, lực chiến đấu cũng lợi hại, dù có mạnh đến mấy nhưng gặp phải cục diện như thế cũng sẽ là cử tử nhất sinh, huống chi không nói đến bản thân Sở Thiên Kiều có thực lực đứng thứ hai trong Kinh Thành Thập Tú, chẳng lẽ trên người hấn ngoài chén lưu ly ra còn không có thần binh lợi hại khác?

Bọn họ hận, quá sơ suất, để Tần Vãn Thiên và Lạc Thiên Thu quyết chiến, không ngờ lại bị Sở Thiên Kiều tính kế.

- Tần Vãn Thiên, bất kể thiên phú của ngươi có mạnh như thế nào, đáng tiếc là đã đi lầm đường, hôm nay ngươi nhất định sẽ phải nuốt hận mà chết rồi.

Sở Thiên Kiều bình tĩnh nói, đối với Tần Vãn Thiên hôm nay hấn lại thêm một phần tán thưởng. Đây thật sự là nhân vật thiên tài mà nước Sở chưa bao giờ có, nhưng mà người này lại là kẻ địch của hấn, như vậy thì người này nhất định phải chết.

Tần Vãn Thiên không nói gì, đột nhiên chén lưu ly bao phủ không gian, một luồng Yêu chi ý mãnh liệt tràn ra, con ngươi Tần Vãn Thiên giống như cũng dần dần yêu hóa, lạnh lùng tới cực điểm.

Đồng thời, còn có một luồng lực lượng nặng nề đáng sợ áp bách ở khoảng không gian này, hai loại lực lượng làm cho người ta sinh ra cảm giác bất an.

Lực ý chí nhất cảnh, lực lượng sơ cảnh có thể có gấp đôi lực lượng công kích.

Yêu ý chí nhất cảnh, yêu hóa sơ cảnh, khiến cho khí lực như yêu, thân thể tổ chất lột xác yêu hóa, tiến vào trạng thái cuồng hóa bạo tẩu, tổng kết lại mà nói, lực công kích gấp bội.

Phía sau Tần Vãn Thiên xuất hiện Côn Bằng chi vũ, giống như cánh chim thật sự của loài yêu, dường như muốn động lại thành thật thể.

- Giết hấn đi.

Sắc mặt Sở Thiên Kiều dần dần thay đổi, kinh nghiệm của bản thân khiến hấn như cảm thấy Tần Vãn Thiên đang biến hóa một cách đáng sợ.

- Oong...

Những sát thủ kia đồng thời tấn công, tất cả bọn họ đều cầm lợi kiếm trong tay, kiếm và dao găm là lợi khí dễ dàng ám sát nhất. Những sát thủ này giống như u linh trong đêm tối, tốc độ vô cùng mạnh, chỉ trong tích tắc là có thể giết người.

Thế nhưng khi bọn hấn hành động, thân thể Tần Vãn Thiên cũng động, tiếng gió gào thét vang vọng, thân thể của hấn giống như là một cái bóng, trong nháy mắt biến mất không thấy nữa.

- Đùng!

Một tiếng vang đáng sợ truyền ra, đám người đồng loạt đưa mắt nhìn sang, ngay sau đó liền thấy cánh tay như yêu của Tần Vãn Thiên lưu chuyển hào quang huyết sắc, đang bóp cổ một người đụng vào màn sáng trên chén lưu ly, những sát thủ khác khi này mới vừa công kích Tần Vãn Thiên, quay đầu nhìn Tần Vãn Thiên cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

- Thật sự là quá nhanh!

Mới vừa rồi bọn họ như thấy được một cái bóng, Tần Vãn Thiên thật sự đang bay, còn nhanh hơn cả yêu thú, hơn nữa lực lượng của hắn... quả thực kinh người!

Chỉ thấy Tần Vãn Thiên giơ tay lên, một dấu bàn tay trực tiếp đánh lên cái người hắn nắm trong tay, hắn quay đầu lại, trông mắt lạnh như băng quét mắt nhìn đám người.

Cánh chim khẽ vỗ, Tần Vãn Thiên lần nữa hành động, lại tiếp tục hóa thành tàn ảnh màu xám tro, gần như khó có thể bắt được, trong không gian nhỏ hẹp, nổi lên từng luồng gió yêu ma kinh khủng.

- Cửu Thiên Côn Bằng Quyết Nguyên Phủ quyền.

Nhâm Thiên Hành thấy bóng dáng của Tần Vãn Thiên thì hít sâu một hơi, trong lòng như nổ tung, Tần Vãn Thiên lại có thể tu luyện Cửu Thiên Côn Bằng bí quyết tới trình độ đáng sợ như vậy, giống như thật sự hóa thân thành Côn Bằng, trời sinh hắn thích hợp với loại thuật pháp tu hành thần thông này.

Lần đầu tiên Nhâm Thiên Hành hắn thấy có người có thể phát huy uy lực của Cửu Thiên Côn Bằng quyết đến bậc này.

- Phốc!

Ở bên trong chiếc chén lưu ly, tàn ảnh xẹt qua, đầu của một vị sát thủ nổ tung.

- Phù... Phù...!

Lại có một tiếng vang truyền ra, ấn đường một người bị lợi kiếm ánh sáng kinh người đâm thủng.

Từng vị sát thủ tử vong, bọn họ vốn là sát thủ rất am hiểu cách giết người nhưng giờ phút này, ngày hôm nay lại trở thành con mồi của Tần Vãn Thiên. Mọi người bị đánh chết, phong ấn trong chén lưu ly không còn ngăn được Tần Vãn Thiên nhưng lại ngăn được bọn họ.

Dĩ nhiên, đây cũng là vì thực lực của bản thân những sát thủ này không mạnh, bọn họ đều am hiểu về thuật ám sát, cảnh giới lại không cao nhưng hôm nay liên đụng phải một con quái vật như Tần Vãn Thiên, mọi người chỉ có thể bị tiêu diệt.

Sở Thiên Kiều nhìn từng vị cường giả rơi xuống ở trước mặt của hắn, vẻ mặt dần dần tái đi, tại sao lại như vậy. Mặc dù tốc độ của Tần Vãn Thiên rất nhanh, song bọn họ cũng không đến nỗi không chịu nổi một kích chứ?

Cuồng phong gần dữ lao đến, vẻ mặt Sở Thiên Kiều trở nên nghiêm trọng, lắc lắc hai tay đưa ra phía trước, trong phút chốc Long ấn giống như một pho tượng xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn, phát ra tiếng rùng rợn gào khóc khiếp, sát phạt mà ra.

Chưởng lực của Tần Vãn Thiên giống như sóng to gió lớn tuôn trào ra, lúc Sở Thiên Kiều và Tần Vãn Thiên va chạm, hắn mới thật sự cảm nhận được lực công kích của Tần Vãn Thiên đáng sợ đến cỡ nào. Hắn là Nguyên Phủ cảnh tam trọng, tu luyện ấn pháp Chân Long cực mạnh, lực lượng của Tần Vãn Thiên lại có thể chế trụ hắn.

- Giết!

Tần Vãn Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, ký hiệu huyết sắc điên cuồng vọt ra trong lòng bàn tay, Sở Thiên Kiều bị đẩy lui, bàn tay vỗ ra một chưởng, lập tức trước người của hắn lại xuất hiện một luồng ấn kim sắc, tràn ngập khí thế hào hùng, tiếng rùng rợn gào lại càng mạnh hơn.

- Xem ra điện hạ bận rộn tranh đấu, bỏ bê tu hành, vị trí quân vương này vẫn nên bỏ xuống đi.

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nói, lúc này hắn bay lơ lửng giữa không trung, cả người giống như một vị Cổ Yêu, vô cùng cuồng ngạo.

- Trông tráo!

Sở Thiên Kiều lạnh lùng quát lên, thúc giục thần binh cổ ấn kim sắc kia nhưng chỉ thấy trước người Tần Vãn Thiên bỗng nhiên có hào quang huyết sắc lóng lánh, một tấm bia đá huyết sắc trôi nổi trên không trung, dùng một tiếng vang lên, Sở Thiên Kiều chỉ cảm thấy máu trong cơ thể bắt đầu điên cuồng sôi trào, trái tim nhảy lên liên hồi.

- Không phải chỉ có điện hạ mới có thần binh.

Tần Vãn Thiên đánh bia đá Hoàng Tuyền ra, Sở Thiên Kiều lập tức lộ ra vẻ mặt dữ tợn, nổi đầy gân xanh, mạch máu cứ như muốn nổ tung, trái tim khó chịu vô cùng, điều này làm cho hắn hiểu được, dù là so thần binh, hắn vẫn thất bại.

- Nên kết thúc rồi.

Tần Vãn Thiên chỉ ngón tay về phía bia đá Hoàng Tuyền, huyết quang khủng khiếp lập lòe, Sở Thiên Kiều kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi, cả người suy sụp ngồi ở đó, chén lưu ly không thể vây Tần Vãn Thiên lại nhưng đã ngăn chặn đường lui của hắn.

Tần Vãn Thiên chậm rãi tiến lên, bay lơ lửng ở phía trên đầu Sở Thiên Kiêu.

Sở Thiên Kiêu ngẩng đầu quan sát hắn, chỉ cảm thấy có phần châm chọc, ban đầu thiếu niên kiên cường kia ngăn trở đường đi của hắn ở trong gió tuyết, khi đó hắn còn có thể dễ dàng nắm tính mạng Tần Vãn Thiên trong tay. Nhưng hôm nay, đối phương lại lấy tư thái đầy mạnh mẽ để đè bẹp hắn, dòm ngó hắn, quân vương của nước Sở này.

Tất cả thật sự đã kết thúc rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Nhân Kiệt Di Ngôn

Tần Vãn Thiên quan sát Sở Thiên Kiêu, xếp thứ hai trong Kinh Thành Thập Tú, thiên phú của hắn là không thể nghi ngờ nhưng hắn và Sở Mãng lại có sự chênh lệch lớn như thế.

Có thể thấy được sau này Sở Thiên Kiêu vì mê đấu tranh quyền lực mà bỏ bê tu hành, suy cho cùng tính lực của mỗi người đều có hạn, Sở Mãng mặc dù đầu óc hắn đơn giản nhưng chính là bởi vì thế, đại ca của hắn mới bắt hắn cố gắng tu luyện, thế nên cái gì hắn cũng không quản, chỉ điên cuồng tu luyện.

Nhưng dù vậy đối với sự trấn áp mạnh mẽ của Tần Vãn Thiên, mọi người vẫn vô cùng chấn động, lúc bọn họ nhìn thấy Sở Thiên Kiêu lấy chiếc chén lưu ly để phong tỏa không gian đều cho là Tần Vãn Thiên xong rồi, nhưng Tần Vãn Thiên thật sự có thể chiến thắng Lạc Thiên Thu sao?

Có lẽ lúc chiến đấu với Lạc Thiên Thu bọn họ mới chỉ thấy được một góc băng sơn của hắn, Tần Vãn Thiên vừa rồi cứ như hóa yêu quá mức đáng sợ, mọi người đều cảm giác nhìn không thấu được người thiếu niên này. Thậm chí vẫn chưa có người nào trong số bọn họ từng thấy được Tinh Hồn thứ ba của Tần Vãn Thiên là cái gì, đến từ tầng trời thứ mấy?

Có tin đồn rằng Tinh Hồn thứ hai của Tần Vãn Thiên cũng đã là kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ tư, vậy Tinh Hồn thứ ba thì sao? Tần Vãn Thiên đang cố ý che giấu sao? Là vì Tinh Hồn của hắn quá lớn mạnh sao?

Không ai biết Tinh Hồn thứ ba của Tần Vãn Thiên là cái gì, Đế Yêu Tinh Hồn, có lẽ Tần Vãn Thiên có thể thay đổi màu ánh sáng của Tinh Hồn, nhưng vì Tinh Hồn này quá nổi danh, những người có kiến thức rộng rãi vẫn sẽ nhìn ra được. Đó là Tinh Hồn xếp hàng thứ nhất trong Chiến Thủ phổ, viên Tinh Hồn Vô Mệnh này đến từ tầng trời thứ năm, hơn nữa còn cực kỳ khó kết nối được với ngôi sao Vô Mệnh.

- Sở Thiên Kiêu, ngươi muốn phong kín con đường của ta, nhưng hôm nay ngươi lại làm cho mình rơi vào tuyệt cảnh, ngươi có từng nghĩ tới mình sẽ có hôm nay?

Tần Vãn Thiên nhìn Sở Thiên Kiêu nói.

Chỉ thấy Sở Thiên Kiêu lau vết máu trên khóe miệng, ngay sau đó đứng dậy, trong mắt của hắn lộ ra ý cười, cười vô cùng quỷ dị.

- Ta đã đánh giá sai ngươi. Không chỉ có ta mà sợ rằng người nước Sở, bao gồm cả Tần gia gia của ngươi cũng đã đánh giá sai ngươi.

Sở Thiên Kiêu chậm rãi nói:

- Không một người nào có thể ngờ, chưa tới hai năm mà ngươi có thể đi tới bước này, ta thừa nhận ban đầu không đủ coi trọng ngươi, là sai lầm duy nhất của Sở Thiên Kiêu ta, cũng là sai lầm trí mạng.

- Sở Thiên Kiêu, sau khi ngươi giết hại trung lương, dùng thiếu nữ vô tội để nuôi bọn quái nhân đã chết, chẳng lẽ ngươi thật sự không thấy hổ thẹn?

Tần Vãn Thiên nhìn cái khuôn mặt kia, lạnh lùng nói.

- Ngậy thơ.

Sở Thiên Kiêu lạnh lùng hô lên một tiếng.

- Từ xưa tới nay thắng làm vua, thua làm giặc, ngôi vương kia vốn là từ từng đồng xương trắng chồng chất mà thành, về phần trung lương, ngươi nói Tần Hạo sao? Trong ấn tượng của ngươi, Tần gia gia của ngươi là lão nhân hiền lành, thật là buồn cười. Nếu ông ta chỉ là một lão nhân bình thường, ông ta sẽ để Lãnh Ưng nắm vùng nhiều năm, thậm chí là tham gia tiêu diệt Tần phủ? Nếu ông ta chỉ là một lão nhân bình thường, có thể từ đi ra từ trong Hắc Bảo, trong nháy mắt tạo nên sóng gió?

Sở Thiên Kiêu châm chọc nhìn Tần Vãn Thiên:

- Người hiểu Tàn gia gia của người được bao nhiêu, người cũng đã biết vì sao ông ta dám khẳng định ta sẽ không dám giết ông ta? Vì sao dám lấy thân mạo hiểm? Người cũng biết cái tòa hoàng cung kia của ta đều phải phòng bị người của Tàn Hạo xâm nhập? Người lại có biết hay không, bệnh của phụ hoàng ta là từ sau khi Tàn Vũ chết mới mắc phải, rồi lại qua đời ngay trong lần náo động này. Người thật sự cho rằng đây là trùng hợp? Phụ hoàng ta là cường giả Nguyên Phủ, bệnh tật có thể đánh gục phụ hoàng ta?

Lời Sở Thiên Kiều nói khiến cho chân mày Tàn Vấn Thiên nhíu lại, những lời này có phần dọa người, tòa hoàng cung kia cũng bị xâm nhập? Thậm chí quân vương chết đi đều có liên quan đến Tàn Hạo?

Ánh mắt nhìn về phía Tàn Hạo ở bên ngoài chén lưu ly, chỉ thấy Tàn Hạo mặc áo giáp, toàn thân mặc nhung trang, ánh mắt thâm thúy và bình tĩnh, tựa như từ trước tới nay đều vẫn tĩnh lặng như vậy.

- Nếu bàn về mạng lưới tình báo lớn mạnh, chỉ sợ ta, quân vương nước Sở cũng không bằng được Tàn gia gia của người.

Sở Thiên Kiều chậm chọc cười một tiếng.

- Bất kể người có nói gì thì nợ máu cũng phải trả bằng máu.

Tàn Vấn Thiên bình tĩnh nói, mặc dù không vì Tàn phủ thì vì Học viện Đế Tinh, vì Đại Sơn, vì những đệ tử đã chết kia, Sở Thiên Kiều người cũng nên chết.

Sở Thiên Kiều cười nói:

- Thất bại thì chịu chết. Ta nói những lời này với người không phải là để cầu xin một con đường sống, kết quả hôm nay có thể táng thân trong tay người. Cả đời Sở Thiên Kiều ta không phục ai, đại ca của ta Sở Vô Vi thiên tính thông minh, ta bội phục hẳn một phần, Tàn Hạo gia gia của người thủ đoạn lợi hại, ta cũng bội phục hẳn một phần, về phần Tàn Vũ tiền bối, tiếc là không thể nhìn thấy phong thái của hắn, hôm nay gặp được Tàn Vấn Thiên người, Sở Thiên Kiều ta bội phục.

- Người không thông minh như Sở Vô Vi, không thủ đoạn như Tàn Hạo nhưng lại có quyết tâm từ trước đến nay chưa ai từng có. Bất kể người che ở trước mặt người là ai, là thế lực lớn mạnh đến thế nào, bản chất vốn có của người vẫn không thay đổi, phần dũng khí này làm người ta bội phục. Đây là thứ mà ta thiếu, trên phương diện tu hành người có thiên phú kinh người, làm người ta phải chấn động, ta hi vọng người có thể đi được xa hơn, hoàng quyền, hãy giao cho Sở Vô Vi đi, hắn là “người tốt” không có một khuyết điểm nào.

Sở Thiên Kiều chậm rãi nói, thế rồi hắn đột nhiên hô lên một tiếng, chương lực đánh thẳng vào tim mình, âm thanh lồng ngực vỡ nát vang lên, Sở Thiên Kiều nhìn Tàn Vấn Thiên nở nụ cười, ngay sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sở Thiên Kiều một đời nhân tài đã tự tay kết thúc sinh mệnh của mình.

Hắn bại bởi thời thế, bại bởi Tàn Vấn Thiên, đối với người như hắn, bại chỉ có chết, hắn không muốn kéo dài hơi tàn, không muốn nhận lấy bất kỳ sự khuyêt nhục hành hạ nào rồi chết, ít nhất cũng phải làm cho chính mình chết có thể diện một chút.

Những người chiến đấu xung quanh đều dừng lại, vô số người ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Sở Thiên Kiều, cảm thấy cảm xúc bị thương trong đầu tỏa ra từng hồi.

Kết thúc rồi, Sở Thiên Kiều đã “hạ đài”.

Trước khi chết, hắn cũng làm người ta phải suy nghĩ không yên.

Sở Thiên Kiều chết đi cũng không khiến cho Tàn Vấn Thiên hưng phấn quá nhiều, chẳng qua là cảm thấy hơi được thả lỏng, ít nhất, hắn đã cho Đại Sơn một lời giải thích, cho học viện Đế Tinh một lời giải thích.

Trận chiến tranh giành hoàng quyền nước Sở rốt cuộc đã có thể hạ màn.

Thế nhưng Tàn Vấn Thiên lại cảm thấy có chút trầm trọng, tiếp theo sẽ thế nào, Sở Vô Vi, Tàn Hạo, ai sẽ leo lên nước Sở?

Đúng như lời Sở Vô Vi và Sở Thiên Kiều nói với hắn, thật ra thì tiếng nói có thực quyền không nằm trong tay Tàn Hạo và Sở Vô Vi mà là ở trên tay Tàn Vấn Thiên hắn.

Thái độ của Tàn Vấn Thiên chính là thái độ của học viện Đế Tinh. Nếu hắn ủng hộ Sở Vô Vi, học viện Đế Tinh sẽ vì hắn mà bỏ rơi Tàn phủ. Thái độ của hắn cũng là thái độ của Âu Dương thế gia và Thanh Vân các, hai thế lực này có thể giải quyết phiền toái đến từ Cửu Huyền cung cho nước Sở.

Thái độ của hắn còn là thái độ của Thanh Nhi, cường giả Thiên Cương cảnh.

Màn sáng dần dần tiêu tán, thân thể Sở Thiên Kiều từ trên không trung rơi xuống, chỉ thấy Sở Mãng giẫm chặn nhảy bật lên, tiếp được Sở Thiên Kiều, ngay sau đó ôm về giao cho Sở Vô Vi.

Sở Vô Vi ôm thi thể tam đệ, nhắm mắt lại, yên lặng thờ dài một tiếng, hoàng quyền vô tình, sinh ra trong gia đình đế vương cũng không may mắn như trong tường tượng của nhiều người.

- Bộp!

Một bóng người giống như con sóc rơi xuống từ không trung, ngay sau đó té ngã xuống mặt đất, rõ ràng chính là kia nhân vật đạt đến cảnh giới Thiên Cương cảnh của Cửu Huyền cung.

- Khụ khụ.

Ho khan mấy tiếng, hần ngẩng đầu nhìn Thanh Nhi đang chậm rãi bay xuống, trong con ngươi ánh lên cái nhìn vô cùng kiêng dè.

Đôi mắt đẹp của Thanh Nhi nhìn về phía Tần Vãn Thiên, hình như đang hỏi thăm thái độ của Tần Vãn Thiên ra sao.

- Chuyện của nước Sở đã kết thúc, người Cửu Huyền cung mau rút đi. Các ngươi trở về nói cho ba đại gia tộc của Cửu Huyền cung rằng sau này không được trở lại nước Sở trả thù nữa, nếu không, bọn họ cứ chuẩn bị tiếp nhận lửa giận của Âu Dương gia tộc đi.

Âu Dương Cuồng Sinh lạnh lùng nói, hần giành lên tiếng trước Tần Vãn Thiên, cũng không để Tần Vãn Thiên đưa ra quyết định quá tuyệt tình.

Âu Dương Cuồng Sinh hần không có việc gì nhưng suy cho cùng tương lai Tần Vãn Thiên còn phải đi đến Đại Hạ hoàng triều, bây giờ không nên quá kết thù với Cửu Huyền cung, sau này có thực lực sẽ đi đòi lại.

Nếu như bá chủ của một thế lực quyết tâm muốn đối phó với Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên sẽ rất khó khăn, có lẽ tương lai bọn họ sẽ phát sinh mâu thuẫn lớn, nhưng ít ra còn chừa ra chút thời gian hòa hoãn cho Tần Vãn Thiên.

- Còn Thanh Vân các nữa, sau hôm nay, chuyện của nước Sở đã không liên quan gì đến Cửu Huyền cung, nếu các ngươi còn muốn nhúng tay vào nơi này, Thanh Vân các ta sẽ nhớ kỹ.

Thiên Mệnh Ngữ vẫn tỏ thái độ giống như trước, khiến cho sắc mặt đám người của Cửu Huyền cung khó coi vô cùng.

Cường giả Thiên Cương cảnh kia bay lên trời, ngay sau đó phát phát tay, trong khoảnh khắc đoàn người lần lượt rời đi.

Hôm nay Cửu Huyền cung xem như đã bị đuổi thẳng về nhà, không ngờ lại mất sạch mặt mũi ở nước Sở, sau này cũng không còn mặt mũi nào mà quay lại nước Sở nữa.

Có Âu Dương thế gia và Thanh Vân các ra mặt, tam đại gia tộc Cửu Huyền cung cũng sẽ không ra mặt vì Lạc Thiên Thu, một kẻ đã chết, nhưng chỉ sợ là Lạc Thiên Nhai sẽ hận Tần Vãn Thiên, suy cho cùng người chết chính là nhi tử của lão.

Cửu Huyền cung rời đi, Sở Thiên Kiều ngã xuống, bốn vị lão đầu huyết sắc tàn nhẫn kia đã bỏ mình trong trận vây quét, tình thế nơi này có thể nói là đã hoàn toàn bị nắm trong tay.

Hôm nay hoàng quyền cũng đã thuộc về nước Sở, mọi chuyện cũng đã được giải quyết.

- Vãn Thiên.

Chỉ thấy Tần Hạo lên tiếng, Tần Vãn Thiên chuyển ánh mắt qua nhìn về phía Tần Hạo nhưng lúc này lòng hần có chút kháng khác, lúc nhìn Tần Hạo không còn cảm giác thân thiết như ngày xưa nữa, mà lại cảm thấy có phần xa lạ.

- May là có ngươi mới thù của Tần phủ đã được báo, hiện giờ còn chuyện của Diệp gia cũng nên giải quyết, hay là để ta không chế thế cục trước đi.

Tần Hạo khẽ cười nói, lộ ra vẻ mặt rất là bình thản.

Nhưng Tần Vãn Thiên lại khẽ lắc đầu, nói:

- Tần gia gia, nơi này đã đủ loạn rồi, dựa theo ước định lúc vào thành, người lui binh ra ngoài hoàng thành trước đi.

Lời Tần Vãn Thiên nói làm cho Tần Hạo sững sốt, cũng làm cho rất nhiều người lộ ra vẻ kinh ngạc, Tần Vãn Thiên là đang ám chỉ muốn Tần Hạo buông bỏ hoàng quyền?

- Vãn Thiên, ta có chút không yên lòng, vết xe đổ a.

Tần Hạo lại nói:

- Tần Hạo ta sẽ không ham mê quyền vị, hơn nữa ta đã từng này tuổi rồi, chẳng qua là không muốn bị chuyện năm đó làm nhục nữa. Sau khi bình định nước Sở sẽ để Tần Xuyên phụ thân ngươi chấp chưởng ngôi vị hoàng đế, thế nào?

Tần Vãn Thiên sững sốt, ngay sau đó đưa mắt nhìn về phía Tần Xuyên.

Tần Xuyên liếc mắt nhìn Tần Hạo phụ thân mình một cái, lại nhìn về phía Tần Vãn Thiên, trong mắt như ánh lên sự giãy giụa, ngay sau đó chỉ thấy hần hít sâu một hơi, nhìn Tần Vãn Thiên, dịu dàng cười nói:

- Vấn Thiên, phụ thân tôn trọng quyết định của con, cứ làm theo ý nghĩ trong lòng con.

Ánh mắt Tần Vấn Thiên dừng lại, ngay sau đó hướng về phía Tần Xuyên rực rỡ nở nụ cười, nói:

- Cảm ơn phụ thân.

- Ta trò chuyện riêng vài câu với Tần Hạo tướng quân đi.

Lúc này, chỉ thấy Sở Vô Vi dẫn theo Sở Mãng từ dưới đài đi tới bên cạnh Tần Hạo, ngay sau đó duỗi tay tỏ ý muốn mời.

Tần Hạo chau mày, ngay sau đó đi theo Sở Vô Vi tới một cái trụ lớn ở một bên.

- Tần Hạo tướng quân, tất cả ân oán cũng nên chấm dứt rồi. Sau khi làm quân vương, ta sẽ phân phong vài thành cho Tần phủ để tướng quân an tâm làm vương gia khác họ. Người đi theo tướng quân ta sẽ không động đến bất cứ ai, chỉ hy vọng bọn họ cũng có thể trấn thủ biên giới vì nước Sở.

Sở Vô Vi thấp giọng nói.

Tần Hạo nhìn hần, bình tĩnh trả lời:

- Ta không thích lại giao quyền chủ động vào tay người khác.

- Có một số việc, ta không muốn nói trắng ra.

Sở Vô Vi bình tĩnh nói:

- Ta cũng không muốn làm ảnh hưởng tới quan hệ giữa ngươi và Tần Vấn Thiên, trong cả hoàng thành này, người có thể giết Tiêu Lam không nhiều lắm, Cổ Hà là một người trong số đó. Hần là cận vệ của tam đệ, đã từng là đi theo phụ hoàng ta, ta thật sự không muốn hoài nghi cái chết của phụ hoàng ta có liên quan đến hần nhưng ta đã chú ý đến hần, thời điểm Tiêu Lam chết, hần không ở bên cạnh tam đệ ta.

- Ta còn biết một chuyện, Cổ Hà từng đi theo Tần Vũ chiến đấu trên chiến trường, Tần Vũ tướng quân đã từng cứu tính mạng của hần.

Sở Vô Vi chậm rãi nói khiến cho con ngươi Tần Hạo co rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Năm tháng như một giấc chiêm bao

Lời Sở Vô Vi nói đã ám chỉ rất rõ ràng, hần cũng biết, dĩ nhiên là Tần Hạo nghe hiểu hần đang nói cái gì.

Lừa gạt từ Cửu Huyền cung phủ xuống hoàng thất nước Sở và học viện Đế Tinh không thể nghi ngờ là có thể làm suy yếu lực lượng của hai bên, đồng thời cũng khiến hoàng thất và học viện Đế Tinh hoàn toàn bước vào cục diện không chết không thôi. Chuyện này có lợi đối với người nào nhất, không cần nói cũng biết.

- Tần tướng quân, rời khỏi hoàng thành đi, ta không muốn làm cho ân oán tiếp tục nữa, tất cả chuyện trước kia cứ để cho nó bay theo gió đi.

Sở Vô Vi bình tĩnh nói, Tần Hạo nhìn người đứng trước mặt, trong mắt đột nhiên hiện lên cái nhìn sắc lạnh.

- Tần tướng quân, Tần Vấn Thiên cũng không ngu, rất nhiều chuyện hần đều đã nhìn ra nhưng không muốn nhiều lời mà thôi. Nếu ngươi vẫn cứ khư khư cố chấp, chỉ sợ hần sẽ không thể tiếp tục giữ vững cái phần tình cảm kia đối với Tần phủ. Nếu ngươi giết ta ở đây thì sẽ tương đương với việc chính ngươi thừa nhận người cho Tần Vấn Thiên một kích trí mạng lần đó chính là Tần Hạo ngươi.

Ánh mắt Sở Vô Vi đột nhiên trở nên ác liệt lên, nhìn Tần Hạo chăm chăm. Hôm đó hoàng thất và học viện Đế Tinh còn chưa hoàn toàn trở mặt nhau, nhưng Tần Vấn Thiên lại bị ám sát, lần ám sát đó liền khiến cho quan hệ của hoàng thất và học viện Đế Tinh hạ xuống điểm đóng băng. Đây là Tần Vấn Thiên không chết, nếu như lúc ấy Tần Vấn Thiên thật sự ngã xuống, hoàng thất và học viện Đế Tinh sẽ trực tiếp quyết chiến, sự đả kích đối với hai bên đều đưa đến kết cục thảm thiết.

Tần Hạo vẫn cứ nhìn chăm chăm Sở Vô Vi, vẻ mặt lạnh như băng, ông im lặng một lúc lâu rồi mới cười nói:

- Hay lắm, hay lắm, cho tới bây giờ ta vẫn không xem Sở Thiên Kiêu là đối thủ, nhưng không ngờ rằng cuối cùng lại thua ở trong tay đại hoàng tử không hiện son lộ thủy, không có quân lực lớn mạnh để chống đỡ nhưng lại biết bày mưu nghĩ kế, Sở Vô Vi, ngươi thắng rồi.

Dứt lời, Tần Hạo bước chân rời đi.

Tần Văn Thiên nhìn bóng dáng của ông, sau đó cũng đi theo.

Tấm màn cuối cùng cũng đã hạ xuống.

- Lên đường, trở lại bên ngoài hoàng thành.

Tần Hạo trở lại chỗ cũ, lớn tiếng nói, đám quân sĩ đều sùng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Văn Thiên ở trên không trung, bọn họ thở dài một tiếng, ngay sau đó rồi rít lên đường.

Tần Văn Thiên đã có quyết định của mình?

- Văn Thiên.

Tần Xuyên không rời đi mà nhìn bóng người giữa không trung.

Tần Văn Thiên bước lên một bước, hạ xuống bên cạnh Tần Xuyên, lại cười nói:

- Phụ thân, hài nhi bất hiếu.

- Tiểu tử ngốc.

Tần Xuyên xoa đầu Tần Văn Thiên, ở trong mắt người nam nhân đầy kiên cường và giàu lòng hy sinh này, Tần Văn Thiên vĩnh viễn chỉ là hài tử. Dù hấn có tỏa sáng cỡ nào thì vẫn là nhi tử của Tần Xuyên hấn, là niềm kiêu ngạo của hấn.

- Chẳng đường về sau, phụ thân không giúp được con, con phải tự mình bước đi, những chuyện cũ thì cứ quên hết đi.

Tần Xuyên ý vị sâu xa nói.

- Phụ thân yên tâm đi, rảnh rồi con sẽ trở lại Thiên Ung thành thăm người.

Tần Văn Thiên nắm tay phụ thân, dùng sức, bất kể Tần Hạo như thế nào, Tần Xuyên phụ thân hấn vẫn là một người từ trong xương cốt đã kiên cường như sắt thép.

- Tiểu tử kia trưởng thành rồi.

Tần Hà và Tần Dã cũng đi tới bên cạnh Tần Văn Thiên, nhếch miệng cười nói.

Tần Văn Thiên nhìn thoáng qua cánh tay bị cụt của Tần Hà, chỉ cảm thấy trong lòng hụt hẫng. Đây chính là cái giá lớn của chuyện tranh đoạt quyền lực, Tần Hạo làm như vậy trong lòng không thấy hổ thẹn ư.

Hít sâu một cái, Tần Văn Thiên tiến lên trước mạnh mẽ ôm chặt Tần Hà và Tần Dã, nói:

- Nhị thúc, tam thúc, sau này các người phải bảo trọng.

- Yên tâm đi.

Tần Hà không câu nệ cười nói, giống như không nhớ rõ cánh tay bị cụt của mình.

- Sau này khi du ngoạn ở bên ngoài nhớ khiêm tốn một chút, mọi sự phải cẩn thận.

Tần Hà dặn dò.

- Tiểu tử thối, sau này có tiền đồ đừng quên tam thúc của ngươi.

Tần Dã tùy tiện nói, vỗ mạnh lên bả vai Tần Văn Thiên.

Ban đầu là bọn họ thấy Tần Văn Thiên bộc phát thiên phú, cho tới giờ Tần Văn Thiên đi đến bước này, bọn họ thật sự cảm thấy rất vui mừng. Tần Văn Thiên là người nhà của bọn họ, người thân thiết nhất, mặc dù hấn không trao hoàng quyền cho Tần phủ thì cũng không ảnh hưởng tới tình cảm của bọn họ đối với hấn.

Nam nhi Tần phủ, từ trong xương cốt đã kiên cường như sắt thép.

- Vâng.

Tần Văn Thiên gật đầu thật mạnh.

- Tốt lắm, nha đầu kia nói rằng có chuyện muốn nói với ngươi.

Tần Hà và Tần Dĩ tránh ra, ngay sau đó Tần Vấn Thiên thấy được một bóng dáng xinh đẹp, chính là Tần Dao, người mà lúc trước hắn để người của học viện Đế Tinh đưa đi.

- Tỷ mặc áo giáp vào cũng rất xinh đẹp.

Tần Vấn Thiên nhìn Tần Dao cười nói, Tần Dao thân mặc áo giáp mang lại cảm giác oai hùng khác biệt.

- Miệng lưỡi trơn tru.

Tần Dao lườm Tần Vấn Thiên một cái:

- Sau này có tính toán gì không?

- Để xem đã, có thể sắp tới đệ sẽ rời khỏi nước Sở ra ngoài xông pha.

Tần Vấn Thiên đáp lại.

- Ừm, với thiên phú của ngươi hẳn là nên đi ra bên ngoài, đối với ngươi mà nói nước Sở quá nhỏ bé.

Tần Dao gật đầu:

- Nhưng mà thế thì chẳng phải sau này sẽ rất khó gặp được ngươi?

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt xinh đẹp của Tần Dao thoáng hiện ra sự mất mát, hai người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm rất sâu đậm.

- Làm sao có thể như vậy, đệ nàoỡ không trở lại thăm tỷ.

Tần Vấn Thiên cười nói, như muốn che giấu nỗi buồn khi phải ly biệt, hiển nhiên là Tần Dao biết suy nghĩ của Tần Vấn Thiên, nàng yên lặng tiến lên, nhìn người thiếu niên tuấn tú kia, ngay sau đó, chỉ thấy Tần Dao nhón mũi chân lên, đôi môi hướng về phía trước, nhẹ nhàng hôn lên trên trán Tần Vấn Thiên.

Sau đó Tần Dao liền xoay người chậm chậm chạy đi, một lúc sau nàng quay đầu lại nhìn về phía Tần Vấn Thiên thân nhiên cười, nói:

- Tiểu tử thôi, sau này nhớ trở về thăm tỷ.

Nhìn bóng lưng Tần Dao rời đi, Tần Vấn Thiên gật đầu thật mạnh.

Người của Tần phủ dần dần đi xa, thậm chí Tần Hạo còn không nói một lời nào với Tần Vấn Thiên, có lẽ là trách cứ Tần Vấn Thiên, có lẽ là thấy áy náy vì chuyện mình đã làm, Tần Vấn Thiên cũng không muốn đoán là nguyên nhân gì, hắn chỉ biết là Tần Xuyên, Tần Hà, Tần Dĩ và Tần Dao tỷ là người thân của hắn.

Vì không để ảnh hưởng đến phần tinh thần này, một số chuyện cứ để cho nó bay đi theo gió.

Đúng như lời Sở Vô Vi nói với Tần Hạo, Tần Vấn Thiên cũng không phải là kẻ ngu, có một số việc, hôm nay hắn cũng có thể đoán được một chút, song lại để xuống vì như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

Người Tần phủ đi rồi, Sở Thiên Kiều ngã xuống, Tần Vấn Thiên tin tưởng với năng lực của Sở Vô Vi, hẳn có thể dễ dàng không chế được tình thế kế tiếp, không ai có thể quen thuộc với các thế lực ở hoàng thành nước Sở hơn Sở Vô Vi.

Sở Vô Vi đi tới bên cạnh Tần Vấn Thiên, cười nói với hắn:

- Chuyện kế tiếp cứ giao cho ta, đợi đến khi tất cả đã ổn định, ta sẽ mời ngươi uống rượu.

- Được.

Tần Vấn Thiên nhẹ nhàng gật đầu, ngay sau đó hắn liền xoay người chậm rãi bước đi.

Người của Âu Dương thế gia và Thanh Vân các cũng cùng rời đi với Tần Vấn Thiên, về phần nữ tử tuyệt mỹ Thanh Nhi kia đã sớm không thấy bóng dáng. Trận sóng gió đầy náo động này của nước Sở cứ như vậy lắng xuống.

Tần Vấn Thiên rời xa sự phân tranh kế tiếp, giống như tất cả đều không liên quan đến hắn.

Thế nhưng theo như đủ loại lời đồn ở trong hoàng thành, không thể nghi ngờ rằng Tần Vấn Thiên tuyệt đối đã trở thành một trong những nhân vật chính.

Đặt chân đến hoàng thành không tới hai năm, hắn cướp lấy vị trí đệ nhất của Quân Lâm yến, hôm nay lại thay đổi lịch sử của nước Sở.

Hôm nay người trong hoàng thành nước Sở không ai là không biết đến cái tên Tần Vấn Thiên. Có tin đồn trong trận đại chiến lần này, hắn mạnh mẽ tiêu diệt cao thủ bước vào Nguyên Phủ cảnh nhị trọng Lạc Thiên Thu chỉ trong thời gian mười lần hít thở, vô cùng bá đạo.

Có tin đồn hần lấy lực lượng tuyệt đối giết chết Sở Thiên Kiêu.

Còn có tin đồn người cuối cùng có thể quyết định ra quyền sở hữu nước Sở là Tần Vãn Thiên, hần không lựa chọn giao hoàng quyền cho Tần phủ mà là giao cho Sở Vô Vi.

Dĩ nhiên đối với các loại tin đồn dần dần có dấu hiệu khuếch đại, người biết chân tướng vĩnh viễn đều là số ít, nhưng có một phần không thể nghi ngờ, Tần Vãn Thiên là người nắm quyền chủ đạo trong trận chiến tranh đoạt hoàng quyền lần này.

Làn gió mát lạnh thổi qua cả vùng đất hoàng thành, sau khi chinh đồn lại thế cục hoàng thành, Sở Vô Vi hạ lệnh vì khi xưa tiên hoàng đế Vũ Vương bị oan khuất thế nên Tần phủ mới bắt đầu đi làm phản, mọi chuyện đều có nguyên do, hôm nay biết được sự lầm lạc này, mọi chuyện trước kia đều được bỏ qua, ban thưởng Tần Hạo kẻ vị Vũ Vương, duy trì nhiều thế hệ. Lấy Thiên Ung thành làm đất phong, những người đi theo Tần Hạo trấn thủ biên cương, không được tự ý rời khỏi cương vị.

Đồng thời, hoàng thất sẽ giúp gây dựng lại học viện Đế Tinh, thừa nhận địa vị của học viện Đế Tinh, phong mỹ danh là học viện đứng đầu nước Sở, thậm chí, Sở Vô Vi tự mình đảm nhiệm danh nghĩa trưởng lão của học viện Đế Tinh, có thời gian sẽ tới học viện dạy đệ tử. Điều này làm cho rất nhiều người không khỏi tò mò suy đoán, Sở Vô Vi không phải hần không thể tu hành ư, làm sao có thể dạy đệ tử?

Sau khi những tin tức này được truyền ra, Vũ Vương Tần Hạo dùng cặp mắt thâm thúy kia nhìn lướt qua tòa hoàng thành cổ xưa này, ngay sau đó dẫn người rời đi, lúc ly biệt liếc mắt nhìn lại, có thứ cảm xúc vô cùng phức tạp ẩn chứa ở trong đó.

Thời nào, mệnh đấy!

Nếu như ông biết Tần Vãn Thiên sẽ có hôm nay, rất nhiều chuyện ông sẽ không làm giống như ban đầu.

Đáng tiếc, tất cả đều đã kết thúc, Sở Vô Vi không phải là Sở Thiên Kiêu, tuyệt đối sẽ không cho ông thêm bất cứ cơ hội nào, thậm chí, ông còn không tìm được lý do để xuất binh lần nữa. Trong ván cờ này, ông thật sự cảm nhận được thủ đoạn lợi hại của người thanh niên kia, bày mưu nghĩ kế, thật giống như đều nắm giữ tất cả trong tay.

Tần Hạo đã bỏ lỡ cơ hội lần này, mà đã bỏ lỡ thì chính là cả đời.

Tần Hạo đã như thế, Bạch gia há lại không như vậy.

Lúc này Bạch Thanh Tùng và Bạch Thu Tuyết đứng ở phía ngoài một tòa phủ đệ, về mặt bình tĩnh nhìn tòa phủ đệ cổ xưa trước mắt, Diệp gia từng một thời hiển hách, phong quang vô hạn hôm nay vắng ngắt, trần ngập không khí đầy thế lương lạnh lẽo.

- Diệp gia xong rồi.

Sau khi tu vi của Bạch Thanh Tùng bị phế đi, hần già hơn lúc trước rất nhiều, trên đầu đã hiện đầy tóc trắng, ông nhìn Diệp phủ trước mắt, không biết trong lòng có mùi vị gì.

Bạch Thu Tuyết khe khẽ gật đầu, Diệp gia đã xong rồi.

Trong ván cờ hoàng quyền lần này, Diệp gia và Âu gia đều chết trong tay Sở Thiên Kiêu, thương vong nghiêm trọng trên chiến trường, sau khi tất cả mọi chuyện đều đã kết thúc, Sở Vô Vi gây dựng lại lực lượng hoàng quyền, Diệp gia trở thành gia tộc đầu tiên bị xử lý.

Bởi vì Sở Vô Vi cần cho Tần Vãn Thiên một lời giải thích, chuyện này sẽ quyết định kết cục của Diệp gia, bọn họ đã thua nguyên cả ván cờ.

- Thế sự vô thường, quá nhanh, quá nhanh rồi!

Bạch Thanh Tùng thật sự cảm thán, đây là lời cảm thán phát ra từ nội tâm, cực thịnh rồi suy, kết cục của Diệp gia lâm ly đến cực hạn, ai có thể ngờ, trước đó không lâu một gia tộc còn hiển hách một thời, hôm nay công vào sụp đổ, lại xảy đến nhanh như vậy. Cũng đâu ai ngờ Tần phủ ban đầu nhìn như sắp sửa lâm nguy, trong lúc bất chợt lại trở thành thế lực lớn mạnh cán quét qua nước Sở.

Lại có ai sẽ nghĩ tới, thiếu niên phế vật hơn một năm trước kia lại có thể nắm quyền chủ đạo vận mệnh của nước Sở, nắm giữ lấy quyền sở hữu hoàng quyền.

Nếu có thể nghĩ đến, năm đó có chết Bạch Thanh Tùng cũng sẽ không đưa ra quyết định như vậy.

- Nắm thắng dài đằng đặc, như một giấc chiêm bao, như một giấc chiêm bao a.

Bạch Thanh Tùng xoay lưng rời đi, lưng hần hơi còng xuống, biểu hiện rõ tuổi già, vương hầu tướng mà lại như thế, huống chi là dân chúng tầm thường.

Bạch Thu Tuyết nhìn bóng dáng tang thương của phụ thân, trong mắt loáng thoáng chảy ra một giọt nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 223: Nhị thể tổ

Sở Vô Vi bình ổn hoàng thành rất nhanh, hần lập tức mạnh tay xây dựng học viện Đế Tinh, sự kiện lần này làm cho người ta thấy được rõ ràng phong thái của đại hoàng tử ngày xưa.

Tuy nói Tần Văn Thiên là nhân vật chính yếu trong bàn cờ này, nhưng Sở Vô Vi - một trong những thế lực yếu thế nhất cuối cùng lại là người du ngoạn sơn thủy trên vương tọa, có thể thấy được sự lợi hại của hần, không thể không khiến nhiều người phải nghiêm túc xem kỹ vị đại hoàng tử ngày xưa này.

Học viện Đế Tinh, Tần Văn Thiên nhìn từng tòa gác cao đột ngột mọc lên từ mặt đất, bên ngoài học viện lại bắt đầu thu nhận đệ tử, đồng thời cũng nghênh đón những đệ tử ngày trước rời khỏi học viện trở về, một khung cảnh đầy vui vẻ hân hoan.

- Ta còn tưởng rằng không thể nhìn thấy được ngày này, không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Nhâm Thiên Hành đứng ở bên cạnh Tần Văn Thiên, trong đôi mắt của hần mang theo ý cười, có thể thấy học viện Đế Tinh phục hưng hần rất vui mừng.

- Học viện Đế Tinh sẽ giống như trước đây, vẫn là đệ nhất học viện của nước Sở.

Tần Văn Thiên cũng cười nói, trông thấy những khuôn mặt đầy ngây ngô bông bột đầy phấn chấn vui vẻ phía trước, hần như như thấy được chính mình trước kia.

- Ta cũng không nghĩ ngờ gì, Sở Vô Vi hần không giống với Sở Thiên Kiêu, có lẽ nước Sở ở trong tay hần sẽ có tương lai tốt hơn.

Nhâm Thiên Hành lẩm bẩm nói nhỏ:

- Đáng tiếc, lão nhân gia nghĩa phụ ông ấy không thể nhìn thấy cảnh tượng này. Đáng hận Cửu Huyền cung, thậm chí ta còn không biết nghĩa phụ bây giờ còn sống hay đã chết, Nhâm Thiên Hành ta quá vô năng rồi.

Nghĩa phụ trong miệng hần là Đế Nghĩa, viện trưởng học viện Đế Tinh.

- Viện trưởng không có việc gì, cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ bước trên Cửu Huyền cung.

Ánh mắt Tần Văn Thiên sắc bén, làn sóng gió này ở hoàng thành nếu như không có người của Âu Dương thế gia và Thanh Vân các ra mặt, sợ rằng vẫn không thể đè ép được Cửu Huyền cung.

- Ta tin tưởng ngươi.

Nhâm Thiên Hành nhìn Tần Văn Thiên, mỉm cười nói, Tần Văn Thiên để lộ thiên phú khiến cho hần có niềm tin mãnh liệt đối với Tần Văn Thiên.

Hần từng nhìn Lâm Lạc Thiên Nhai, lần này hần không nhìn Lâm.

- Văn Thiên.

Phía sau có tiếng nói truyền đến, chỉ thấy Mạc Thương, Nhục Hoan và cả Phạm Nhạc đi tới.

- Sư phụ, Nhục Hoan tỳ.

Tần Văn Thiên cười nói.

- Sau này có tính toán gì không?

Mạc Thương nhìn Tần Văn Thiên hỏi.

- Có lẽ là đi ra bên ngoài xem thử một chút.

Chuyện nước Sở đã xong, hần nên đi trên con đường của mình, đi để trưởng thành.

- Có muốn dẫn theo Nhục Hoan tỳ của ngươi hay không?

Nhục Hoan cười khúc khích, giống như vừa khôi phục lại thần thái thường ngày.

- Được, có đại mỹ nữ xinh đẹp như sư tỷ đi theo, ta cầu còn không được.

Tần Văn Thiên lại cười nói.

- Người đứng là càng ngày càng giỏi ăn nói.

Nhược Hoan nhìn chăm chăm Tần Vấn Thiên nói:

- Ta sẽ không kéo người tụt lùi về phía sau, hơn nữa hiện tại ta còn không có ý định rời đi, qua một khoảng thời gian nữa đi.

- Cũng tốt, còn người thì sao Mập Mập, có tính toán gì không?

Tần Vấn Thiên nhìn về phía Phàm Nhạc hỏi.

- Ta?

Phàm Nhạc hí mắt, xoa xoa mặt, có chút buồn bực nói:

- Vốn ta định cùng đi tung hoành thiên hạ với người, nhưng thiên phú chênh lệch quá lớn, thôi quên đi, ta đi theo Nhược Hoan tỷ vẫn ổn hơn chút.

-Ặc!

Tần Vấn Thiên nhìn về mặt rất là “đứng đắn” của Phàm Nhạc, hung hăng khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, được nha, muốn đi theo mỹ nữ còn tìm xong lý do rồi.

- Nhưng ta chưa nói là sẽ dẫn người theo.

Nhược Hoan cười khúc khích, mặt Phàm Nhạc lập tức xị xuống.

- Vậy coi như xong, ta đành phải tui thân một chút, đi theo hắn thôi.

Phàm Nhạc liếc nhìn Tần Vấn Thiên, có chút buồn bực nói, khiến cho Tần Vấn Thiên bật cười, thầm mắng tên Mập chết bầm này.

Thật ra thì thiên phú của Mập Mập không kém một chút nào, sau khi Mạc Thương và Nhược Hoan bị bắt, Tần Vấn Thiên cứu bọn họ trở lại, sau đó liền phát hiện Mập Mập đột phá đến Nguyên Phủ cảnh. Nhược Hoan đùa giỡn với Mập Mập hỏi có phải hắn được kích thích mới đột phá hay không, Mập Mập cũng thành thật nói có nằm mơ cũng muốn cứu Nhược Hoan tỷ nên vô thức đã đột phá đến Nguyên Phủ cảnh.

Phàm Nhạc là bằng hữu mà Tần Vấn Thiên quen được sau khi bước vào hoàng thành, còn có giao tình sống chết, hiển nhiên là hắn hy vọng Mập Mập có thể ra ngoài xông xáo cùng hắn, Mập Mập chết bầm này trừ chuyện có chút câu thả ra thì không có khuyết điểm gì khác.

- Có hứng thú đi Thanh Vân các tu hành không.

Lúc này có một bóng dáng đi tới, vóc người thon dài, đoan trang xinh đẹp, rõ ràng chính là Thiên Mộng Ngữ.

Chỉ thấy Thiên Mộng Ngữ mỉm cười nhìn Tần Vấn Thiên, tỏ ý muốn mời với hắn.

Chuyện lần này Tần Vấn Thiên cũng có phần cảm kích Thiên Mộng Ngữ, chút chuyện không vui trước kia sớm đã bị hắn quên sạch. Chỉ là hắn còn chưa có ý gia nhập vào thế lực kia, hiển nhiên là không thể nào đồng ý với Thiên Mộng Ngữ.

- Ta còn muốn tự mình đi xem thế giới bên ngoài như thế nào, sau này mới quyết định có gia nhập thế lực kia hay không.

Tần Vấn Thiên mỉm cười nói.

- Tốt lắm, chờ đến lúc người muốn gia nhập thế lực lớn, nhất định phải nhớ suy xét đến Thanh Vân các của ta đó, ta đây cũng đã nói rồi đấy.

Thiên Mộng Ngữ không bày ra khí chất cao quý, nàng đã xem Tần Vấn Thiên xem như người có thân phận ngang hàng, thậm chí, nàng còn thoáng có phần bội phục Tần Vấn Thiên.

- Nhất định rồi.

Tần Vấn Thiên gật đầu cười nói.

- Đã như vậy, ta đây cáo từ trước, sau này có cơ hội sẽ gặp lại.

Thiên Mộng Ngữ dịu dàng cười, nàng cũng nên rời đi.

- Có cơ hội, đến lúc đó người cũng đừng không nhận võ tu lưu lạc là ta đây.

Tần Vấn Thiên cười đùa nói.

Thiên Mộng Ngữ cứ thế rời đi, nhìn bóng dáng nàng rời khỏi, Phàm Nhạc thầm nói:

- Sao ta lại không có những nhân duyên tốt như vậy chứ.

Vừa nói, Mạc Mạc vừa ủ rũ rời đi, giống như bị đá kích, làm cho Tần Văn Thiên có phần im lặng không biết phải nói sao.

Sau khi người của Thanh Vân rời đi không lâu, Âu Dương Cuồng Sinh cũng cáo từ, suy cho cùng hắn tới nước Sở chỉ là vì đến thăm Tần Văn Thiên, hiện tại chuyện ở Hắc Ám Sâm Lâm cũng đã được giải quyết, hắn cũng nên trở về.

Nhưng hắn tin tưởng, một ngày nào đó hắn nhất định sẽ có cơ hội gặp lại Tần Văn Thiên.

.....

Mạc gia, Mạc Khuynh Thành vẫn đang chú ý đến tin tức ở hoàng thành, sau khi biết được tất cả đều đã kết thúc, Mạc Khuynh Thành rốt cuộc cũng yên lòng.

Trong lòng nàng vô cùng vui vẻ, vì Tần Văn Thiên mà vui vẻ. Nghe nói hắn dễ dàng đánh bại Lạc Thiên Thu Nguyên Phủ cảnh nhị trọng, hơn nữa còn lấy uy thế mạnh hơn mà đè ép Sở Thiên Kiêu, chiến tích đáng kiêu ngạo như vậy khiến cho Mạc Khuynh Thành tràn đầy mong đợi đối với tương lai của Tần Văn Thiên.

Dù Mạc Khuynh Thành chú ý tới động tĩnh của hắn ở hoàng thành, nhưng Mạc lão gia tử lại quan tâm đến chuyện khi nào hắn lên đường hơn. Về phần sự tình của nước Sở, từ trước đến giờ Mạc lão gia tử đều không thấy hứng thú. Thấy nhiều người bên ngoài đều tỏ vẻ phấn khích, hiển nhiên là churong mất với cái gọi là sóng gió của nước Sở, lão hình như chỉ biết Tần Văn Thiên là người thắng, nhưng dù vậy thì thế nào, Nguyên Phủ nhất trọng dù là nhân vật có thiên phú không tệ nhưng không phải là còn phải mượn lực lượng của người khác hay sao, chính bản thân hắn thì có thể lật lên được bao nhiêu sóng gió.

Thậm chí ý nghĩ như vậy cũng chỉ xuất hiện duy nhất một lần trong lòng Mạc lão gia tử, chỉ có một lần, lão liền không thèm để ý nữa.

Mạc lão gia tử ngồi trong đình đài nhũ mây lại, có phần buồn bực, vừa rồi Bạch Phi rất không khách khí mà tới nói cho lão biết, nếu như Mạc Khuynh Thành lại tiếp tục làm trẻ nãi không chịu rời đi, nàng ta sẽ báo cáo lại với sư tôn.

- Lão gia tử không cần phiền lòng, nếu Khuynh Thành muốn đợi Tần Văn Thiên rời nước Sở mới đi, ta sẽ cùng nàng đợi thêm mấy ngày.

Hoa Tiêu Vân ngồi ở đối diện Mạc lão gia tử khẽ cười nói.

- Nha đầu này quá kỳ cục.

Mạc lão gia tử nghe được lời Hoa Tiêu Vân nói thì càng tức giận:

- Thật không biết làm sao mà nó lại bị ma quỷ ám ảnh thế này.

- Suy cho cùng Khuynh Thành vẫn còn nhỏ, cũng không tiếp xúc với nhiều người, đợi sau này đi Đại Hạ hoàng triều, suy nghĩ của nàng dần sẽ thay đổi.

Hoa Tiêu Vân khuyên nhủ.

- Có lẽ thế.

Mạc lão gia tử cảm thán một tiếng:

- Tiêu Vân, người tiếp xúc nhiều với Khuynh Thành một chút, nha đầu này tính tình bướng bỉnh nhưng tính cách lại rất tốt, chuyện lần trước ngại dưng quá dễ trong lòng.

- Vâng, ta sao có thể so đo chút chuyện con con này với Khuynh Thành.

Hoa Tiêu Vân lắc đầu cười nói:

- Lão gia tử, hay là ta đi khuyên nhủ Khuynh Thành?

Mạc lão gia tử trầm ngâm chốc lát, lão biết Hoa Tiêu Vân đang theo đuổi Mạc Khuynh Thành, lão cũng hi vọng hai người có thể gần gũi hơn nhưng Mạc Khuynh Thành có vẻ vẫn có thành kiến với Hoa Tiêu Vân.

- Được, người trò chuyện với nó chút đi.

Mạc lão gia tử gật đầu nói.

- Vậy ta đây đi trước.

Hoa Tiêu Vân lên tiếng cáo từ, ngay sau đó hắn liền xoay người đi về phía biệt viện mà Mạc Khuynh Thành hiện đang ở, trong đôi mắt của hắn hiện lên hàn ý lạnh lẽo.

Hắn nhận được tin tức từ huynh trưởng, chuyện bên kia đã sắp giải quyết xong, ý rằng Lạc Hà sẽ nhanh chóng dẫn người của Đan Vương điện rời đi, Mạc Khuynh Thành cũng phải đi, đây là cơ hội tốt nhất để hắn bắt lấy Mạc Khuynh Thành.

Nhưng Mạc Khuynh Thành vốn dĩ không hề có chút thiện nào với hắn, lần nào cũng đều lạnh lùng như băng, thậm chí nàng từng lớn tiếng quát hắn, điều này làm cho hắn vẫn ghi hận trong lòng.

Không có hắn, liệu sẽ có Mạc Khuynh Thành ngày hôm nay? Bây giờ lại dám bày cái dáng vẻ này ở trước mặt hắn, thật là buồn cười.

Biệt viện mà Mạc Khuynh Thành ở tĩnh lặng ưu nhã, thấy Hoa Tiêu Vân đi thẳng vào nàng không khỏi lạnh như băng nói:

- Ngươi tới đây làm gì?

Thấy Mạc Khuynh Thành bày ra tư thái lạnh lùng, mặc dù trên mặt Hoa Tiêu Vân treo lên nụ cười nhưng trong lòng lại càng lạnh lùng hơn.

- Mạc tiểu thư, tốt xấu gì ta cũng là người đề cử ngươi bước vào Đan Vương điện, hơn nữa còn là khách của Mạc phủ ngươi, mặc dù ngươi không chào đón ta, cũng không cần phải như thế chứ.

Hoa Tiêu Vân chậm rãi bước tới, chân mày Mạc Khuynh Thành khẽ nhíu lại nhưng cũng không tỏ vẻ quá phẫn.

Hoa Tiêu Vân từ từ đến gần nàng, đột nhiên chỉ thấy thân hình Hoa Tiêu Vân chợt lóe, đôi tay chấp lại sau lưng chợt vung lên, trong nháy mắt một luồng khí lưu màu xám tro bị Mạc Khuynh Thành hút vào trong cơ thể, sắc mặt của nàng tái mét, nàng quát lên:

- Ngươi làm gì thế?

Vừa dứt lời, sắc mặt Mạc Khuynh Thành lập tức thay đổi, khí lưu màu xám tro kia lại bắt đầu chuyển động ở trong cơ thể nàng, nhanh chóng làm thân thể của nàng tê dại, thậm chí nàng cảm giác toàn thân đều không có chút sức lực nào, dường như bản thân sắp ngã xuống đến nơi.

Sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch, nàng nhìn chằm chằm Hoa Tiêu Vân, rét lạnh đến cực điểm.

- Ngươi muốn làm gì...

Mạc Khuynh Thành phát hiện giọng nói của mình lại vô cùng yếu ớt, gần như khó có thể nghe được, sắc mặt của nàng càng thêm trắng bệch.

- Ha ha.

Về mặt Hoa Tiêu Vân có mấy phần tà dị, hắn nhìn chằm chằm Mạc Khuynh Thành nói:

- Ngươi xinh đẹp như vậy, ngươi nói xem ta muốn làm gì?

- Ngươi dám?

Giọng Mạc Khuynh Thành vẫn rất nhỏ, thân thể khó có thể di chuyển.

- Không dám? Làm sao ta lại không dám, Hoa Tiêu Vân ta có thân phận gì, chạm vào ngươi cho dù Mạc gia vì danh dự của ngươi, cũng sẽ không phản đối. Mà dù cho Mạc gia phản đối, bọn họ có thể gây khó khăn cho ta sao? Còn Đan Vương điện, mặc dù họ tức giận nhưng cũng không thể giết ta, ta có gì tổn thất? Ngược lại, ta lại chiếm được thân thể của một nữ nhân tuyệt mỹ.

Hoa Tiêu Vân dâm tà nói:

- Ngươi đã muốn giả vờ thanh cao, vậy để ta xem ngươi sẽ hạ sự thanh cao ấy xuống như thế nào, có lẽ sau khi xong chuyện, ngươi sẽ thay đổi chủ ý, khẳng khái một mực muốn đi theo bốn thiếu gia ấy chứ!

Về mặt Hoa Tiêu Vân dữ tợn, hoàn toàn tháo bỏ lớp nguy trang, biểu lộ không sót tư thái của một nhị thế tử (*).

- Thật xinh đẹp, khiến người ta động lòng a, chắc chắn.

Hoa Tiêu Vân đi về phía trước, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào thân thể tuyệt đẹp của Mạc Khuynh Thành.

Khuôn mặt Mạc Khuynh Thành lộ vẻ sâu thẳm, tay phải rút ra một thanh dao găm giấu ở trong người, ánh mắt vô cùng phẫn nộ nhìn chằm chằm Hoa Tiêu Vân.

- Muốn giết ta, ngươi còn sức lực sao?

Hoa Tiêu Vân thấp giọng hỏi.

- Phụ thân, mẫu thân, Vãn Thiên, thật xin lỗi.

Trong đôi mắt đẹp đẽ của Mạc Khuynh Thành có một giọt lệ chảy xuống, ngay sau đó nàng đâm con dao găm thần binh sắc bén kia vào vị trí trái tim của mình. Mặc dù nàng không có sức lực gì nhưng dao găm thần binh vô cùng sắc bén, trong nháy mắt đã đâm vào, máu tươi nhuộm đỏ bạch y, trong đôi mắt ngấn lệ, làm cho người ta phải đau lòng.

Nàng không ngờ Hoa Tiêu Vân lại hèn hạ như thế, nếu đã vậy nàng chỉ có thể lấy cái chết để bảo vệ sự trong sạch.

- Người điên rồi.

Trong nháy mắt sắc mặt Hoa Tiêu Vân trở nên vô cùng khó coi, thấy vẻ mặt kiên quyết kia của Mạc Khuynh Thành, hắn đột nhiên cảm thấy hơi sợ, Mạc Khuynh Thành, nàng ta tự sát, dù có chết cũng không cho hắn chạm vào, nữ nhân điên này!

***

(*) Nhị thế tử: là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Giận dữ

Hoa Tiêu Vân thấy vị trí trái tim của Mạc Khuynh Thành không ngừng có máu tươi chảy ra, hắn thật sự có phần luống cuống, kết cục này so với dự đoán của hắn còn thảm hơn.

Hắn không chỉ không chiếm được thân thể Mạc Khuynh Thành mà còn có khả năng sẽ trở thành hung thủ giết chết Mạc Khuynh Thành. Nếu như vậy, dù Mạc gia không dám làm gì hắn nhưng người của Đan Vương điện nhất định sẽ ghi hận hắn, nhất là Lạc Hà nữ nhân kia, biết hắn bức tử người đệ tử mà nàng ta coi trọng, trong cơn nóng giận có lẽ chuyện gì nàng ta cũng làm được.

- Không được đâm nữa, ta buông tay, ta buông tay.

Hoa Tiêu Vân la lớn nhưng thân thể Mạc Khuynh Thành đã mềm nhũn mà đổ xuống, thân thể vốn đã không còn chút lực lượng nào để chống đỡ được sự thống khổ như thế nhưng đôi mắt xinh đẹp của nàng vẫn mở ra như cũ, chỉ hy vọng tên khốn kia không chạm vào mình.

- Xảy ra chuyện gì?

Có mấy người nghe thấy động tĩnh nên chạy tới, thấy Mạc Khuynh Thành nằm trong vũng máu, sắc mặt lập tức trở nên trắng như tờ giấy.

- Tiểu thư đã xảy ra chuyện.

Một tiếng thét đầy kinh hoàng truyền ra, giống như một trận sấm sét giữa trời quang vang dội ở phủ đệ Mạc gia.

Chỉ trong phút chốc liên tục có người vọt tới, thời điểm Mạc Thiên Lâm chạy tới đã thấy ái nữ nằm giữa vũng máu, trong nháy mắt mặt không còn chút máu.

- Khuynh Thành!

Thân thể Mạc Thiên Lâm khẽ run rẩy, hắn ôm lấy thân thể Mạc Khuynh Thành, nhìn thấy cha mình đến, Mạc Khuynh Thành mới lộ ra nụ cười, đôi môi khẽ động, như muốn nói cái gì nhưng lại không nói ra được.

- Ai làm?

Ánh mắt Mạc Thiên Lâm đầy những tia sắc lạnh vô cùng đáng sợ, nhìn về phía Hoa Tiêu Vân.

- Chuyện gì xảy ra?

Đám người Bạch Phi cũng chạy tới, thấy cảnh tượng như vậy tất cả đều biến sắc.

- Không phải là ta, ta chỉ đùa giỡn mấy câu với nàng, thế mà nàng lại tưởng thật.

Hoa Tiêu Vân biện giải cho mình, hắn không thể nào nói mình có ý đồ bất chính với Mạc Khuynh Thành.

Bạch Phi lạnh lùng lướt mắt nhìn hắn, ngay sau đó đi tới bên cạnh Mạc Khuynh Thành, trong nháy mắt lấy ra một lọ đan dược từ trên người, ngay sau đó đổ vài viên thuốc ra đút vào trong miệng Mạc Khuynh Thành, nàng đặt một tay ở trên ngực Mạc Khuynh Thành, một tay khác để tại cổ tay.

- Hoa Tiêu Vân, cái tên khốn kiếp này.

Bạch Phi giống như là đã biết Hoa Tiêu Vân đã làm cái gì với Mạc Khuynh Thành, tức giận nhìn hắn:

- Nói đùa mà ngươi cũng cần dùng hóa nguyên tán để đối phó với nàng ư, cái tên súc sinh kia?

Mặc dù Bạch Phi không có thiện cảm gì với Mạc Khuynh Thành nhưng suy cho cùng đều là nữ nhân, Hoa Tiêu Vân dùng thủ đoạn như vậy để đối phó Mạc Khuynh Thành làm sao nàng có thể không tức giận, đây quả thực là hành vi của một tên cầm thú.

- Ngươi đúng là càn rỡ!

Về mặt Hoa Tiêu Vân có mấy phần dữ tợn, thấy mình bị Bạch Phi vạch trần, hắn lại trấn định hơn một chút, lạnh lùng nói:

- Ngươi biết mình đang nói chuyện với ai sao?

- Nhị thế tử, ngươi tính làm cái gì, nếu như không có huynh trưởng của ngươi, ngươi cho rằng ngươi có tư cách nói chuyện với ta?

Bạch Phi cũng bị khơi dậy sự tức giận, nàng thân là nữ đệ tử của Lạc Hà Đan Vương điện, nàng cũng vô cùng kiêu ngạo, nơi nào đến phiên nhị thế tử này càn rỡ như vậy.

Sắc mặt Hoa Tiêu Vân lúc xanh lúc trắng, càng phát ra vẻ dữ tợn, hắn nhìn chằm chằm Bạch Phi, hung hăng nắn mó trong lòng: *Tiên tỳ thói tha, đừng để rơi vào trong tay lão tử, đến lúc đó sẽ cho ngươi lớn lối.*

Chẳng qua hắn cũng chỉ dám thầm mắng mấy lời này ở trong lòng, cũng không dám thật sự nói ra, nữ nhân này đâu phải là người hiền lành gì.

- Chúng ta cứu người trước, Yến Thất, ngươi lập tức đi báo cho sư tôn, sợ rằng nàng đã rất nguy kịch.

Bạch Phi quay sang nói với Yến Thất ở bên cạnh, Yến Thất gật đầu, ngay sau đó lập tức xoay người vội đi.

Bạch Phi thì phóng ra một vầng hào quang ôn dịu từ cơ thể, từng tia sáng bao phủ lấy thân thể Mạc Khuynh Thành, ngay sau đó từng dòng nước ấm chảy vào bên trong cơ thể Mạc Khuynh Thành, tắm bổ thân thể của nàng nhưng con dao găm cắm ở bên trên kia, nàng cũng không dám động vào.

Mạc Thiên Lâm đứng ở một bên, khăn trương đến mức cơ thể cũng đang phát run, lúc này ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm Hoa Tiêu Vân, cứ như chỉ hận không thể băm vằm Hoa Tiêu Vân thành thịt nát.

Mạc lão gia tử cũng đến, chỉ thấy sắc mặt ông cực kỳ khó coi, hiển nhiên đã biết nơi này xảy ra chuyện gì.

- Mạc lão, cũng là ta có phần sai, muốn đùa một chút với Mạc tiểu thư, ta sẽ bồi tội.

Biểu cảm trên mặt Hoa Tiêu Vân khó mà đoán nổi, thấy Mạc lão gia tử giận đến thân thể phát run, hắn lên tiếng giải thích.

Hắn đã gặp được Mạc Khuynh Thành kẻ điên này, nếu như Mạc lão gia tử này cũng phát điên mà bất chấp hậu quả giết chết hắn vậy thì hắn cũng chết quá oan rồi, rồi đến lúc đó Mạc gia bắt hắn bồi táng, hiện tại không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, để người Mạc gia ổn định tâm lý trước.

- Mong rằng Hoa thiếu gia đừng đi loạn lên nữa.

Mạc lão gia tử lạnh như băng nói, đè nén lửa giận trong lòng, hiển nhiên là lão cũng biết mình nhìn lầm người, nhưng khi nghĩ đến bối cảnh của Hoa Tiêu Vân, lão chỉ có thể nhịn xuống.

- Yên tâm, ta sẽ không đi đâu cả.

Hoa Tiêu Vân nén giận, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

- Phụ thân, giết hắn đi!

Mạc Thiên Lâm vô cùng phẫn nộ quát, giọng nói cũng trở nên hơi khàn khàn, khiến cho vẻ mặt Hoa Tiêu Vân cứng lại, lạnh nhạt nói:

- Chẳng qua là đùa giỡn mà thôi, ta tin tưởng Mạc tiểu thư không có việc gì, ngươi phải hiểu rõ mọi chuyện rồi hãy lên tiếng.

- Ngươi câm miệng!

Mạc lão gia tử lướt mắt liếc nhìn Mạc Thiên Lâm.

Giết? Thế lực phía sau lưng hắn lớn như thế, giết hắn rồi Mạc gia sẽ phải chôn cùng.

Hiện tại, chỉ có thể cầu nguyện Mạc Khuynh Thành có thể bình an vô sự.

Sự im lặng tại Mạc gia trong lúc bất chợt bị phá vỡ, cả phủ đệ bị một bầu không khí khẩn trương bao phủ, hơn nữa tin tức Mạc Khuynh Thành gặp chuyện không may rất nhanh đã bị một số người thân cận biết được.

Bạch Phi cũng đã tận tâm tận lực cứu vãn tính mạng của Mạc Khuynh Thành, dù sao trước mặt nàng ta cũng là đệ tử mà sư tôn coi trọng, nếu nàng không ra tay hỗ trợ, sư tôn cũng sẽ trách tội nàng, may mắn là nàng đã ổn định được hơi thở sinh mệnh của Mạc Khuynh Thành.

Bây giờ chỉ có thể chờ sư tôn tới.

.....

Lúc này Tần Vãn Thiên đang ở trong căn nhà nhỏ tại rừng trúc, đứng ở trước nhánh sông gần đó, hắn đang nhớ đến Mạc Khuynh Thành, trên mặt không khỏi hiện ra một nụ cười dịu dàng.

Nha đầu ngốc kia, không biết bây giờ nàng thế nào rồi.

Nhớ tới đêm đó Mạc Khuynh Thành muốn ở lại, Tần Vãn Thiên liền cảm giác trái tim nhũn hết cả ra, nha đầu này là đang giao nộp trái tim cho hắn, nghe nói, hiện tại nàng còn chưa rời đi, hình như là đang chờ hắn, nàng mới có thể yên tâm lên đường.

- Đan Vương điện.

Tần Vãn Thiên lẩm bẩm trong miệng.

Ngay vào lúc này, phía sau có động tĩnh truyền đến, ánh mắt Tần Vãn Thiên chậm rãi chuyển qua, lúc thấy người hắn lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, không ngờ là Nặc Lan, sao nàng lại tìm đến hắn.

Hơn nữa, lúc này sắc mặt Nặc Lan vô cùng khó coi, tựa hồ như có việc gì gấp lắm.

- Tần Vãn Thiên, Khuynh Thành đã xảy ra chuyện.

Nặc Lan phun ra một câu, lòng Tần Vãn Thiên hơi rối loạn một chút, ngay sau đó thân thể của hắn mạnh mẽ lao ra, trong phút chốc phủ xuống bên người Nặc Lan.

- Khuynh Thành làm sao?

Tần Vãn Thiên vội vàng hỏi.

- Là tên súc sinh Hoa Tiêu Vân kia, ta nghe nói hắn có ý đồ bất chính với Khuynh Thành, nha đầu Khuynh Thành ngốc kia liền tự sát, hình như còn đang hôn mê, ta đi Mạc phủ người Mạc gia đều không cho ta vào, ta cũng nhìn không thấy rõ tình trạng của Khuynh Thành ra sao nên chỉ có thể tới tìm ngươi.

Đôi mắt Nặc Lan đỏ gay, nàng và Mạc Khuynh Thành là tỷ muội nhiều năm, hiện tại Mạc Khuynh Thành sống chết không rõ, dĩ nhiên nàng rất khổ sở.

- Oong!

Đầu óc Tần Vãn Thiên kịch liệt run rẩy, như bị điện giật, trong thoáng chốc sắc mặt của hắn trở nên vô cùng dọa người, trên thân hắn toát ra một luồng khí lạnh lẽo điên cuồng đến kinh người, Nặc Lan bị làm cho sợ đến mức không ngừng bước chân lui về phía sau.

- Khuynh Thành.

Trong lúc bất chợt lòng Tần Vãn Thiên trở nên vô cùng rối loạn, hắn phóng người lên cao, phía sau đột nhiên xuất hiện cánh chim Côn Bằng, toàn thân toát đầy yêu khí, yêu chi nguyên lực cuộn cuộn điên cuồng lưu chuyển quanh thân thể, sức gió đáng sợ phát qua, thân thể của hắn hóa thành một luồng hào quang hắc sắc lóe lên rồi biến mất.

- Hoa Tiêu Vân.

Một giọng nói tràn đầy sát ý từ phía trên không trung vang vọng xuống, lộ ra sự tức giận vô tận cùng với sát ý găm thét, giờ phút này không một ai có thể hình dung ra được sự lạnh lẽo phần nộ cùng với nỗi lo lắng sợ hãi trong lòng Tần Vãn Thiên.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ như thế, chưa bao giờ hắn lại có cảm giác như vậy.

Tốc độ của Tần Vãn Thiên nhanh đến mức vượt ngoài năng lực bản thân, lưu quang hắc sắc đáng sợ xẹt qua trong hư không, phóng thẳng tới phía Mạc phủ. Cảm giác lo lắng như lửa đốt giày xéo hắn từng phút từng giây, cảm giác như thời gian đã qua rất lâu, rốt cuộc hắn cũng thấy được Mạc phủ.

Ở cách Tần Vãn Thiên không xa, giống như trước có một bóng người chậm rãi bước đến, rồi bóng dáng kia càng lúc càng mau, nàng nhìn lướt qua Tần Vãn Thiên, trông mất thắm thụy, giống như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu Tần Vãn Thiên.

Đây là một nữ nhân đoan trang cao quý, khí thế đáng sợ, trên toàn thân nàng như được bao phủ từng tầng hào quang, nàng hóa thành một chùm sáng trực tiếp tiến vào trong Mạc phủ, người Mạc phủ đứng nói là cản, ngay cả bóng dáng của nàng đều không thể nhìn thấy.

Nhưng người Mạc phủ thấy Tần Vấn Thiên đến thì có vài người bay lên không, phần nộ quát:

- Người ngoài không được...

- Cút ngay!

Bọn hắn còn chưa nói hết, liền thấy một tiếng gầm thét tràn đầy yêu khí ập đến, đột nhiên như có yêu chi lợi kiếm kinh khủng bắn ra, nhanh như tia chớp, những người chắn phía trước lập tức né tránh, ngay sau đó liền thấy bóng dáng kia xông vào trong Mạc phủ.

Tần Vấn Thiên nhanh chóng tìm được Mạc Khuynh Thành, từ không trung đáp xuống, nhìn thấy Mạc Khuynh Thành bạch y nhuốm máu, thân thể hắn khẽ run.

- Khuynh Thành!

Thân thể hắn hóa thành một luồng ảo ảnh phóng qua đám người phủ xuống bên cạnh Mạc Khuynh Thành, thấy khuôn mặt nàng tái nhợt, tim của hắn rất đau.

- Không cần quấy rầy sư tôn.

Bạch Phi lạnh lùng quát Tần Vấn Thiên một tiếng, lúc này Tần Vấn Thiên mới chú ý tới hình như có người đang trị liệu cho Mạc Khuynh Thành.

- Bạch Phi, chúng ta đi vào.

Một vầng hào quang dịu dàng nâng thân thể Mạc Khuynh Thành lên, dẫn theo Bạch Phi và vài người đệ tử đi vào bên trong gian phòng.

Tần Vấn Thiên không dám đi theo quấy rầy, hắn chỉ có thể cầu nguyện Khuynh Thành bình yên vô sự.

- Người tới làm gì?

Mạc lão gia tử nhìn thấy Tần Vấn Thiên đột nhiên xuất hiện liền cau mày hỏi.

Chỉ thấy ánh mắt Tần Vấn Thiên chậm rãi đảo qua, nhìn về phía Hoa Tiêu Vân ở phía sau Mạc lão gia tử, một luồng sát ý kinh người quét qua, điên cuồng đánh về phía Hoa Tiêu Vân.

- Oong!

Tần Vấn Thiên bước ra một bước, chậm rãi đi về phía Hoa Tiêu Vân, Mạc lão gia tử nhíu mày càng chặt, dùng thân thể cản trở Tần Vấn Thiên.

Tần Vấn Thiên nhìn Mạc lão gia tử, ngón tay chỉ về phía Hoa Tiêu Vân, nhìn Mạc lão gia tử chăm chăm lạnh lẽo mà nói:

- Súc sinh này khiến cho Khuynh Thành biến thành như vậy, lão không giết hắn, lại còn ngăn cản ta?

- Chuyện của Mạc phủ liên quan gì tới ngươi!

Mạc lão gia tử lớn tiếng quát, Tần Vấn Thiên này thật là can quá mức rồi.

- Hay cho câu chuyện của Mạc phủ, có liên quan gì tới ta, ta cũng lười để ý đến chuyện của Mạc phủ, nhưng hiện tại người gặp chuyện không may chính là Khuynh Thành!

Giọng Tần Vấn Thiên rét lạnh đến cực điểm, giống như đến từ Cửu U, điểm chân nhảy vượt qua phía trước, lạnh lùng nhìn Mạc lão gia tử nói:

- Lão khôn kiếp, cút ngay cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Viện binh

Mạc lão gia tử nghe thấy lời Tần Vấn Thiên nói thì vẻ mặt lập tức đánh lại.

Lão khôn kiếp? Cút ngay?

Hắn có thân phận gì, chủ nhân Mạc phủ, gia gia của Mạc Khuynh Thành, nước Sở nếu không có ai ở bậc Thiên Cương cảnh, lão tất vô địch, Tần Vấn

Thiên, một gã thiếu niên có chút thiên phú lại dám ở Mạc phủ, lớn tiếng quát tháo lão như vậy?

- Người nói gì?

Tâm trạng Mạc lão gia từ vốn đã cực kém, thương thế của Mạc Khuynh Thành cũng khiến lão vô cùng khó chịu, sao còn có thể chịu được sự cuồng vọng của Tần Vãn Thiên, trên người không khỏi toát ra một luồng khí lạnh lẽo kinh khủng.

- Lão không dám giết, thì ta giết, cắt cho ta!

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạc lão gia tử, dĩ nhiên hẳn hiểu được đối phương không dám giết Hoa Tiêu Vân chỉ có một khả năng, đó chính là không dám.

Mạc lão gia tử bởi vì kiêng kỵ thân phận của Hoa Tiêu Vân, để Hoa Tiêu Vân làm hại Mạc Khuynh Thành thành như vậy, lão ta cũng không dám giết đối phương.

- Giết ta?

Hoa Tiêu Vân nhìn Tần Vãn Thiên lộ ra vẻ mặt buồn cười, người này khí tức mới là Nguyên Phủ cảnh nhất trọng, nói đùa gì vậy? Thật đúng là một tên ngu xuẩn mười phần, lão đầu này cũng ngu xuẩn, dù Tần Vãn Thiên thật sự dám động thủ với hắn thì sẽ chạm vào hắn được sao?

Đôi mắt khẽ nheo lại, ánh mắt hắn nhìn Tần Vãn Thiên chằm chằm có một luồng sát khí, đối với người Mạc gia hắn có chút chột dạ nhưng Tần Vãn Thiên, hắn ta là tự đâm đầu vào chỗ chết.

Chỉ thấy Tần Vãn Thiên bước từng bước về phía trước, uy áp trên người Mạc lão gia tử càng mạnh hơn, lời Tần Vãn Thiên chối tai như là đang hung hăng tát vài bạt tai lên mặt lão, sao lão có thể tha thứ cho sự can rở này của Tần Vãn Thiên?

- Tên gia hỏa không biết điều!

Bàn tay Mạc lão gia tử đánh về phía Tần Vãn Thiên, đột nhiên ngay trong lúc này một luồng khí tức sắc bén đến cực hạn đột nhiên phủ xuống khiến cho Mạc lão gia tử cảm giác toàn thân bị bao phủ ở trong một luồng nguy cơ.

Gió phất qua, một bóng dáng xinh đẹp bất chợt xuất hiện ở trước mặt của ông, giống như nàng vẫn luôn ở đây từ đầu đến giờ.

Trong trận đánh tùy ý này, Mạc lão gia tử lại có loại cảm giác rét lạnh như rớt vào hầm băng, thân thể của ông như cũng sắp bị nghiền thành phần vụn.

Bàn tay của ông cứng ngắc dừng giữa không trung, nhìn nữ tử che mặt bằng lụa mỏng kia xuất hiện, lão lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, Thiên Cương cảnh, đây là cường giả Thiên Cương cảnh.

Bên cạnh Tần Vãn Thiên sao lại có người mạnh như vậy.

- Lão đúng là không có tư cách làm gia gia Khuynh Thành, Khuynh Thành không có chuyện gì thì thôi, nếu có chuyện, ta bắt lão phải chôn cùng.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên lạnh như băng, hắn nhìn Mạc lão gia tử chằm chằm, khiến cho Mạc lão gia tử toàn thân run rẩy.

Lão lại bị một hậu sinh văn bối uy hiếp như vậy, hết lần này tới lần khác phía sau đối phương còn có Thiên Cương cảnh cường giả, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Nếu như Mạc lão gia tử quan tâm một chút đến cuộc chiến hoàng quyền, như vậy thì lão sớm đã biết những chuyện này. Đáng tiếc, trong mắt của lão căn bản cũng không có sự tồn tại của cái quốc gia nhỏ bé này, càng không có Tần Vãn Thiên, thiên tài của cái quốc gia nhỏ bé ấy.

Tần Vãn Thiên từ bên cạnh Mạc lão gia tử đi qua, nhìn Hoa Tiêu Vân đứng gần ngay phía sau ông ta, sát ý xòng thẳng lên trời.

Đôi mắt Hoa Tiêu Vân lóe lên, liếc mắt nhìn lướt qua Thanh Nhi. Nếu như nữ nhân này ra tay, hẳn sẽ chết vô cùng thảm, về phần Tần Vãn Thiên, hắn cũng không quan tâm, chẳng qua là hắn không ngờ nước Sở lại có người được nhân vật Thiên Cương cảnh bảo vệ, Hoa Tiêu Vân cảm thấy hơi sợ.

- Ta chính là người của gia tộc Hoa thị ở thành Vọng Châu, các hạ là người phương nào?

Hoa Tiêu Vân đưa mắt nhìn Thanh Nhi, cường giả Thiên Cương cảnh, hơn nữa nhìn có vẻ là một nữ nhân trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp, hẳn là đến từ Đại Hạ hoàng triều rồi.

Thanh Nhi khẽ nhủ chân mày, quét mắt liếc nhìn Hoa Tiêu Vân một cái, lạnh lùng, ngay sau đó dời ánh mắt đi, không nhìn nữa, hành động này làm cho sắc mặt Hoa Tiêu Vân cứng đờ, đối phương đây là không nhìn hắn.

- Bất kể là ai, người đều phải chết!

Khí tức trong cơ thể Tần Vãn Thiên bộc phát đến mức tận cùng, một luồng yêu khí kinh khủng tung hoành trong thiên địa, mái tóc đen nhánh như mực bắt đầu chuyển động, giống như một thanh kim loại nóng chảy, máu của hắn đang sôi trào, thân thể của hắn đang găm thét, sát ý kinh khủng tạo thành mưa gió, khiến cho ánh mắt của mọi người xung quanh đều rơi vào trên người Tần Vãn Thiên.

Đây chính là thiên tài thiếu niên nọ của nước Sở ư, khí tức của hắn thật kinh khủng.

Nhưng bọn họ nghe nói Hoa Tiêu Vân là cường giả cảnh giới Nguyên Phủ tứ trọng, sự chênh lệch này thật sự quá lớn, hơn nữa Hoa Tiêu Vân còn lĩnh ngộ lực lượng vô đạo ý chí, vậy còn muốn chiến đấu thế nào?

- Doong!

Tám bia đá Hoàng Tuyền trực tiếp bay ra ngoài, bắn về phía Hoa Tiêu Vân, từng luồng hào quang huyết sắc trên người Tần Vãn Thiên điên cuồng tràn vào trong đó, về mặt Hoa Tiêu Vân cứng đờ, chỉ cảm thấy huyết mạch bất ổn liên tục dao động, trái tim như cũng đang không ngừng nhảy loạn.

- Giết!

Tần Vãn Thiên băng lạnh quát, tám bia đá Hoàng Tuyền bay thẳng về phía Hoa Tiêu Vân đuổi giết hắn, ánh sáng huyết sắc rực rỡ và kinh khủng phủ xuống, Hoa Tiêu Vân chỉ cảm thấy huyết mạch cũng muốn nổ tung, trái tim nhảy lên cực nhanh.

- Oong!!!

Một con lốc càn quét lướt tới, thân thể Tần Vãn Thiên hóa thành tàn ảnh lao về phía Hoa Tiêu Vân, Phương Thiên Họa Kích hắn cầm trong tay giống như một pho tượng Yêu Thần, tràn ngập sát ý vô tận.

Hoa Tiêu Vân cũng điên cuồng phóng ra khí tức, chỉ thấy tay hắn run lên, trước người lập tức xuất hiện một vòng sáng kim sắc lộng lẫy, vô một cái, trong khoảnh khắc từng luồng lợi kiếm kim sắc điên cuồng đâm về phía Tần Vãn Thiên.

Lợi kiếm kim sắc đáng sợ ấy có lực xuyên thấu kinh khủng, đồng thời có một luồng lực lượng vô đạo ý chí phủ xuống ở trên người Tần Vãn Thiên, khiến cho hắn cảm giác thân thể của mình như sắp bị đâm thủng.

Bàn tay cần Phương Thiên Họa Kích run lên, lợi kiếm thần nguyên vô tận đột nhiên bạo sát mà ra, Phương Thiên Họa Kích trên tay Tần Vãn Thiên xẹt qua, lợi kiếm vô tận hội tụ mà sinh, hóa thành hàng ngàn hàng vạn kiếm quang, đồng thời gào thét phóng ra, kiếm quang lần lượt thay đổi, rực rỡ vô cùng, đồng thời bia đá Hoàng Tuyền trong hư không tiếp tục đánh về phía Hoa Tiêu Vân, tiếng thùng thùng vang lên không ngừng, Hoa Tiêu Vân buồn bực hừ một tiếng, huyết khí trong tám bia đá này thật cường thịnh quá mức rồi.

Lòng bàn tay Hoa Tiêu Vân bắt đầu chuyển động, một cái Ma Bàn kim sắc xuất hiện, thần sắc của hắn lạnh lẽo, hắn đánh về phía hư không, Ma Bàn kim sắc phát ra ánh sáng rực rỡ đánh về phía tám bia đá trên hư không.

Tám bia đá Hoàng Tuyền gào thét, huyết quang càng tăng lên, Tần Vãn Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, hào quang huyết sắc rực rỡ trong cơ thể giống như phát điên mà tràn vào trong tám bia đá. Lúc này đầu óc của hắn đang kết nối với tám bia đá, có thể cảm nhận được huyết khí bên trong đáng sợ đến mức nào, chẳng qua là hắn không có cách nào hoàn toàn nắm giữ luồng lực lượng này trong tay.

- Ta muốn ngươi chết!

Tần Vãn Thiên nhìn chằm chằm Hoa Tiêu Vân, hung hăng bước chân đi về phía trước, một tiếng nổ ầm vang, cả vùng đất rung động, Phương Thiên Họa Kích của hắn hóa thành lưu quang đáng sợ rồi bắn ra, cùng lúc đó bia đá Hoàng Tuyền tám và Ma Bàn kim sắc va chạm vào nhau trong hư không, tựa như như có một bàn tay huyết sắc vô hình vươn ra từ trong tám bia đá, chọc về phía Hoa Tiêu Vân.

Về mặt Hoa Tiêu Vân đầy hoảng hốt, phụt một cái, trong miệng của hắn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Ánh sáng lập lờ, thân thể Hoa Tiêu Vân nhanh chóng lùi về phía sau, bàn tay vùng lên, một tràng kim sắc sát phạt đánh về phía Tần Vãn Thiên, đồng thời hắn cũng xoay người bỏ chạy.

Không nói đến cường giả Thiên Cương cảnh kia còn chưa ra tay, Tần Vãn Thiên phát điên lên vẫn có thể uy hiếp được tính mạng của hắn.

Chuyện này làm cho Hoa Tiêu Vân cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng hắn chính là nhân vật Nguyên Phủ cảnh tứ trọng.

Nhất định là bia đá Hoàng Tuyền kia quá mạnh mẽ, nếu không mình đã có thể dễ dàng giết chết hắn!

Hoa Tiêu Vân trầm nghĩ trong lòng, tám bia đá kia quá mức quý giá.

Không thể gây người ở nước Sở này nữa.

Hoa Tiêu Vân vô cùng buồn bực, không ngờ còn có thể gặp nguy hiểm ở cái nước Sở nhỏ nhỏ này, thật là quá nhục nhã.

Phía sau, một luồng sát ý kinh khủng tràn ngập lao đến, hơi thở rét lạnh bao phủ thân thể của hắn, khiến cho ánh mắt Hoa Tiêu Vân cứng đờ, quay đầu lại, chỉ thấy bóng dáng kia tỏa ra yêu khí ngất trời cấp tốc đuổi theo hắn, lưng mọc cánh chim yêu thú, tròn mắt đen nhánh lộ ra sát ý rét lạnh cực hạn, không giết được hắn, thì không bỏ qua.

- Đồ không biết sống chết!

Hoa Tiêu Vân tức giận đến cực điểm, không ngờ tên này vẫn không chịu dừng tay.

Thức giục Nguyên Phủ đến cực hạn, tốc độ của Hoa Tiêu Vân càng ngày càng đáng sợ, hắn chạy thẳng tới Hắc Âm Sâm Lâm.

- Vù vù.

Cuồng phong gào thét, một luồng huyết chi ý kinh khủng phủ xuống, Hoa Tiêu Vân chỉ cảm thấy toàn thân đều khó chịu vô cùng, hướng về sau nhìn lướt qua, chỉ thấy bia đá Hoàng Tuyền như đeo cánh chim trên lưng mà đuổi theo hắn, cảnh tượng này khiến sắc mặt của hắn khó coi đến cực điểm.

Một luồng hào quang lóng lánh lóe lên, trong tay Hoa Tiêu Vân xuất hiện một thanh lợi kiếm kim sắc đáng sợ, tràn ngập nhục khí vô cùng mãnh liệt.

- Chém!

Một đạo kiếm quang kim sắc lóng lánh đánh ra, chém về phía tấm bia đá, tấm bia đá kêu lên “oong... oong...” nhưng vẫn không nhúc nhích, chặt chẽ bám sát hắn, trái tim hắn nhảy lên càng lúc càng nhanh, Hoa Tiêu Vân có phần sợ hãi, tiếp tục như vậy hắn sẽ bị bức tử.

- Thiếu gia!

Ngay vào lúc này, từ nơi xa có một giọng nói truyền đến, thấy người nọ, vẻ mặt Hoa Tiêu Vân mừng rỡ hẳn, hắn quát lên:

- Giết hắn đi, giết người phía sau ta.

Vài bóng người gào thét lao đến, người cầm đầu uy thế kinh khủng, chính là nhân vật Thiên Cương cảnh, còn phía sau hắn còn có năm sáu người đều là tôi tớ của hắn, tu vi đều ở cảnh giới Nguyên Phủ tam trọng trở xuống, ngày thường giúp hắn làm việc vặt, làm ra chút chuyện vặt, nếu hắn có thời gian rảnh thì sẽ chỉ dạy bọn họ tu hành một chút.

Ở Đại Hạ hoàng triều, chuyện này cực kỳ bình thường, cường giả Thiên Cương cảnh cũng sẽ có không ít tôi tớ, hơn nữa rất nhiều cường giả Nguyên Phủ của các thế lực không lớn cũng bằng lòng trở thành tôi tớ của Thiên Cương cường giả. Bọn họ không có thiên phú hơn người nên không thể nào gia nhập vào các thế lực lớn hay là được trọng dụng, thế nên cũng chỉ có thể làm tôi tớ cho người khác, hoặc là trở thành một kẻ tầm thường.

Nhưng cho dù là cường giả Nguyên Phủ cảnh hạ tam trọng, đặt ở nước Sở cũng coi như là một cao thủ, đây chính là sự chênh lệch.

Cường giả Thiên Cương cảnh này tới là vì chuyện trong Hắc Âm Sâm Lâm đã xong, hắn phụng mệnh tới đón Hoa Tiêu Vân trở về, không ngờ lại gặp phải tình cảnh Hoa Tiêu Vân bị người đuổi giết. Bị người đuổi giết ở nơi nhỏ bé như nước Sở, sự phẫn nộ của Hoa Tiêu Vân hắn có thể hiểu, thật đúng là càn rỡ a, có lẽ đây chính là không biết nên không sợ.

Mặc dù Hoa Tiêu Vân ở bộ tộc Hoa thị cũng không bắt mắt lắm nhưng tốt xấu gì hắn cũng là hậu nhân của huyết mạch dòng chính, hơn nữa còn có một huynh trưởng cực kỳ chói mắt ở cả Đại Hạ hoàng triều, vì vậy cũng rất ít người dám coi thường Hoa Tiêu Vân hắn. Dù là ở trong gia tộc hay là ở ngoài gia tộc, có lẽ chính vì như thế mới khiến cho hắn đường thành tính cách nhị thế tổ.

Chỉ thấy cường giả Thiên Cương cảnh kia lạnh lẽo quét mắt về phía Tần Văn Thiên, duỗi tay nắm một cái, khí lưu kinh khủng cuộn cuộn gầm thét, lao thẳng về phía Tần Văn Thiên.

Nhưng cùng lúc đó, một đóa hoa sen sinh ra, cuốn khí lưu kia lên, gió lạnh phất qua, bóng dáng Thanh Nhi xuất hiện ở trên hoa sen, siêu phàm thoát tục.

- Dám truy sát ta ư? Ta muốn ngươi phải chết!

Hoa Tiêu Vân thấy người của mình tới rồi, sắc mặt bắt đầu trở nên dữ tợn, điên cuồng quát tháo Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên đưa mắt nhìn về phía Thanh Nhi, Thanh Nhi vẫn cứ lạnh lùng như băng, thấy ánh mắt Tần Văn Thiên, nàng thanh thúy lên tiếng:

- Lão đầu này, ta có thể giải quyết.

Tần Văn Thiên thấy dáng vẻ lạnh như băng của Thanh Nhi trên mặt cũng lộ ra ý cười, song khi hắn nhìn về phía Hoa Tiêu Vân đang điên cuồng, lại một lần nữa phóng ra sát ý!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Triệu hồi

Sau khi Thanh Nhi nói chuyện, nàng liền dạo bước về phía cường giả Thiên Cương cảnh kia. Đối phương chắc cũng cảm thấy khí tức của Thanh Nhi mạnh mẽ, không dám khinh thị, trong lòng hắn thầm mừng nhị thế tổ Hoa Tiêu Vân này chọc giận người nào, lại còn có cường giả Thiên Cương cảnh thủ

hộ.

Nhị thế tổ này thật đúng là không để người bớt lo, có lẽ bởi vì gia tộc cho hắn chỗ dựa, khiến hắn quen gây sự, có đôi khi người Hoa gia sẽ nghĩ, nếu Hoa Tiêu Vân xuất chúng bằng một nửa huynh trưởng của hắn cũng đủ làm người ta hài lòng.

Trong chớp mắt, hai người đối chiến với nhau, khí lưu kinh khủng bao phủ khoảng không gian này, thân hình lão giả kia run lên, thân thể bay về phía hư không, hiển nhiên muốn dẫn dắt Thanh Nhi rời đi, còn tiểu tử Nguyên Phủ cảnh nhất trọng kia, hắn không tin Hoa Tiêu Vân không giải quyết được, huống hồ, còn có những tột tử kia của hắn.

Hai đạo lưu quang lóng lánh bay đi, hướng lên trên không chiến đấu.

Phía dưới, dáng vẻ tươi cười của Hoa Tiêu Vân càng dữ tợn.

- Giết, đều tiến lên hết cho ta, giết hắn.

Hoa Tiêu Vân vừa nói liền khiến lão đầu kia suýt chút tức đến hộc máu. Tuy thiên phú của hắn không phải quá xuất sắc nhưng dầu gì cũng là Nguyên Phủ tứ trọng linh ngộ lực lượng ý chí, đối phó Nguyên Phủ cảnh nhất trọng còn không phải có thể lấy lực lượng tuyệt đối nghiền ép giết chết?

Hoa Tiêu Vân quả nhiên để tột tử của hắn cùng tiến lên, làm hắn không nói nên lời.

Hoa Tiêu Vân không sợ Tần Văn Thiên. Tuy Tần Văn Thiên rất lợi hại nhưng dù sao cảnh giới của hắn cũng cao hơn rất nhiều, chỉ là bia đá kia quá quý giá, có bia đá, hắn không thể toàn lực đối phó Tần Văn Thiên, chỉ có thể cùng nhau vây quét.

Một nhóm cường giả vây giết đến, ánh mắt của Tần Văn Thiên càng yêu dị, bia đá Hoàng Tuyền trời nổi ở trên đỉnh đầu, đột nhiên, tinh quang rực rỡ bao phủ thân thể Tần Văn Thiên, một Tinh Hồn Yêu khí tung hoành lóng lánh hiện ra, đó là một Thú Tinh Hồn, thấy Tinh Hồn này, ánh mắt của Hoa Tiêu Vân ngưng tụ.

Đầu rồng, thân sư, đuôi rắn, cánh đại bàng, lân Huyền Vũ, trảo Kỳ Lân, dung mạo Yêu Thú dữ tợn lộ ra khí tức hung mãnh khiến người ta sợ hãi, làm người ta chấn động.

- Đây là Yêu Thú Tinh Hồn gì?

Hoa Tiêu Vân thấp giọng mắng, trong lòng của hắn có chút chấn động, không nói đến đây là Tinh Hồn gì, nhưng hào quang xích kim sắc kia của Tinh Hồn chính là đã kết nối với ngôi sao Võ Mệnh ở tầng trời thứ năm ngưng tụ ra. Hắn không thể kết nối được với ngôi sao Võ Mệnh ở tầng trời này, huynh trưởng hắn tới Tinh Hồn thứ ba mới có thể kết nối được.

Nếu là người có kiến thức rộng rãi, nhất định biết Tinh Hồn Yêu Thú trước mắt chính là Đế Yêu Tinh Hồn nổi danh nhất trên Chiến Thú phổ.

Đáng tiếc, Hoa Tiêu Vân không biết, mặc dù những người ở đây cảm thấy chấn động nhưng cũng không biết.

Tần Văn Thiên nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, mượn từng Thú Linh đã từng hấp thụ qua, cảm nhận của hắn xông thẳng lên chín tầng trời.

Đế Yêu Tinh Hồn ngửa đầu nộ rồng, tuy là ban ngày nhưng thấy trên thiên không có tinh quang cường liệt vương vãi xuống, hóa thành chùm tia sáng Tinh Thần, làm cho trong lòng người bên cạnh chấn động kịch liệt, đây là có chuyện gì?

- Giữ...

Đế Yêu Tinh Hồn phát ra tiếng rít gào trầm trầm, chùm sáng rực rỡ kia như Đế Yêu Tinh Hồn cùng sự tồn tại nào đó ở trên vòm trời liên kết với nhau, tinh quang lóng lánh chói mắt, trong cơ thể Tần Văn Thiên, một tòa Nguyên Phủ bạo động, đó là Nguyên Phủ đối ứng với Đế Yêu Tinh Hồn, ở trong cơ thể Tần Văn Thiên, Nguyên Phủ này cùng Đế Yêu Tinh Hồn tựa hồ như có một cái cầu nối, làm cho Đế Yêu Tinh Hồn có năng lượng đáng sợ, phát ra tiếng gào thét hô ứng vào hư không.

- Oong...

Chỉ thấy thời khắc này, có một hư ảnh xuất hiện, hư ảnh này chính là một con Yêu Thú, Đại Bàng ngân sắc, không ngờ đây lại chính là Yêu Thú Ngân Bàng làm người ta khiếp sợ trong Chiến Thú phổ.

Thân thể Ngân Bàng dần dần ngưng tụ, tựa như hóa thành hình ảnh chân thật, đột nhiên mở đôi mắt ra, hàn quang đáng sợ bắn ra, làm người ta hồn bay phách lạc.

- Chuyện này...

Hoa Tiêu Vân tròn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm cảnh trước mắt.

- Đây là Tinh Hồn loại triệu hoán, Triệu Hoán Tinh Thần Chiến Thú trên vòm trời.

Một người thấp giọng nói, trong lòng chấn động, Tinh Hồn Triệu Hoán đối với tu sĩ Võ Mệnh yêu cầu cực cao, cần phải có lực cảm ứng cực mạnh, hơn nữa trong cơ thể cũng phải có đầy đủ Tinh Nguyên ủng hộ Tinh Hồn triệu hoán phát ra năng lượng triệu hoán, luồng năng lượng này mạnh yếu, quyết định

thực lực mạnh yếu của Tinh Thần Chiến Thú được triệu hoán.

Tần Văn Thiên lần đầu tiên vận dụng năng lực triệu hoán của Đế Yêu Tinh Hồn, hắn mới thật sự cảm thụ được rằng chỉ cần hắn mạnh mẽ, Tinh Thần Chiến Thú triệu hoán xuống từ trên chín tầng trời sẽ càng cường đại hơn.

Yêu Thú xếp thứ 98 trong Chiến Thú phổ, Ngân Bằng thuộc về Tinh Thần Chiến Thú có thể phát triển, lúc này khí tức trên người nó là Nguyên Phủ cảnh nhị trọng đỉnh phong.

- Triệu hoán vượt cấp.

Trong mắt Tần Văn Thiên lóe lên một tia sáng chói mắt, đây là do cảnh giới Nguyên Phủ của hắn mạnh yếu cùng với Tinh Hồn triệu hoán mạnh yếu mà quyết định.

- Nhanh, mau giết hắn.

Hoa Tiêu Vân quát, những người kia mới từ trong cơn rung động tỉnh táo lại, đánh giết về phía Tần Văn Thiên.

- Tất cả các người đều phải chết.

Giọng của Tần Văn Thiên lạnh lẽo thấu xương, sát ý của hắn đối với Hoa Tiêu Vân đã đến cực hạn, con mắt của Ngân Bằng sắc bén đáng sợ, thân ảnh của nó gào thét ra, thân thể cao lớn kéo lên cơn lốc đáng sợ, lợi trào bắt tới một bóng người, cùng lúc này, bia Hoàng Tuyền cũng bắn ra một luồng huyết sắc long lân, huyết khí ngập trời.

Tần Văn Thiên vẫn đứng tại chỗ, Đế Yêu Tinh Hồn còn đang ngửa mặt lên trời rít gào, làm cho thân thể của Hoa Tiêu Vân run rẩy kịch liệt, hắn còn muốn triệu hoán nữa sao?

Diên, sao đều là những tên diên vậy, hắn triệu hoán nhiều Yêu Thú như thế, làm sao không chế được?

- Đùng!

Chấn động đáng sợ làm cho đại địa run rẩy, Thiên Viêm Ma Sư Chiến Thú từ trên trời giáng xuống. Đây chính là Chiến Thú xếp thứ ba trăm trong Chiến Thú phổ, Tần Văn Thiên đã nuốt qua Thú Linh của nó, bởi vậy có thể cảm ứng được, triệu hoán xuống, khí tức cũng là Nguyên Phủ cảnh nhị trọng đỉnh phong.

Đây vẫn chưa kết thúc, sau đó, thân thể cao lớn của Ngân Giáp Hùng Vương xuất hiện ở trên đại địa, giống như một ngọn núi lớn chà đạp xuống mặt đất, nghiêng ép về phía trước.

Ánh mắt của Tần Văn Thiên yêu dị, thời khắc này hắn cảm giác đầu của mình muốn phân liệt, những Tinh Thần Chiến Thú này có một tia linh trí của hắn ở trong đó, nhưng bởi vì Yêu Thú quá nhiều, làm cho bản thân hắn áp lực cực lớn, sự quá tải này vô cùng khó chịu.

Nhưng Tần Văn Thiên không quản nhiều như vậy, hắn muốn những người này chết, sát ý của hắn chính là sát ý của những Tinh Thần Chiến Thú này, vùng đất này hoàn toàn bạo động lên.

- Rầm..

Một cường giả bị Ngân Bằng xé rách, Tinh Thần Chiến Thú bùng nổ mặc dù chỉ là Nguyên Phủ cảnh nhị trọng đỉnh phong nhưng sức chiến đấu tuyệt đối không kém Nguyên Phủ cảnh tam trọng. Tư tưởng của Tần Văn Thiên ảnh hưởng đến tâm tình chúng, những Chiến Thú này đều ở trạng thái bùng nổ.

Hoa Tiêu Vân vốn chuẩn bị thông qua phương thức vây giết đối phó Tần Văn Thiên, lúc này Tần Văn Thiên lại mang đến cho hắn cảm giác là càng ngày càng nguy hiểm.

- Chết.

Ngân Bằng xẹt qua hư không, nhanh như luồng điện nhào tới Hoa Tiêu Vân, đồng thời thân thể Tần Văn Thiên và bia đá Hoàng Tuyền cũng nhào ra.

Hoa Tiêu Vân chém ra một kiếm, luồng ánh sáng kim sắc muốn bỏ Ngân Bằng ra nhưng tốc độ của Ngân Bằng tựa như tia chớp, phóng qua bên cạnh kiếm quang, lao thẳng tới đỉnh đầu của hắn.

- Nghiệt súc.

Hoa Tiêu Vân quát lạnh, bàn tay giờ trào ra, chương như lưỡi đao chém giết, lực lượng xuyên thấu đáng sợ chém ra ngoài.

- Đùng.

Bia đá Hoàng Tuyền rơi xuống, tâm tạng của Hoa Tiêu Vân kích động, huyết mạch bất ổn làm cho hắn thống khổ không chịu nổi, đồng thời, Phương Thiên Họa Kích đâm đến, làm cho Hoa Tiêu Vân có chút không biết phải làm sao.

- Người đáng chết.

Hoa Tiêu Vân cũng rơi vào trạng thái điên cuồng, thần binh lợi kiếm của hắn đâm tới bia đá Hoàng Tuyền, năm ngón tay như móc câu, luồng sáng kim sắc hóa thành lợi trào chụp vào Phương Thiên Họa Kích của Tần Vãn Thiên.

- Răng rắc.

Một âm thanh lạnh lạnh truyền ra, Hoa Tiêu Vân nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, hắn là Nguyên Phủ tứ trọng, không tin giết không chết Tần Vãn Thiên.

Lúc này Tần Vãn Thiên cũng buông lỏng Phương Thiên Họa Kích ra, cùng Hoa Tiêu Vân va chạm.

- Đùng.

Âm thanh chấn động trái tim của người ta, Hoa Tiêu Vân phun ra một ngụm máu tươi nhưng lòng giết Tần Vãn Thiên của hắn vẫn cứng cỏi như trước, tay hắn sắc bén giống như lợi kiếm, đánh tới cánh tay của Tần Vãn Thiên.

Một tiếng gào thét cuồng bạo truyền ra, lực lượng vô tận của Tần Vãn Thiên phát ra, âm thanh răng rắc vang lên. Hắn chỉ cảm thấy cánh tay muốn vỡ vụn, nhưng đồng thời cước bộ của hắn dịch ra, miệng mở rộng, hân hân kêu to, từng chuỗi lợi kiếm cắm thẳng vào con mắt cùng đầu của đối phương.

Thần sắc của Hoa Tiêu Vân đại biến, hai tay thu hồi, kim quang bảo hộ ở trước đầu, thân thể lui nhanh, gió lạnh gào thét, tiếng vang đáng sợ truyền ra. Hoa Tiêu Vân liên tục phun mấy ngụm máu tươi, đồng thời lúc cánh tay hắn dôi đi, chỉ thấy một đạo kiếm quang đáng sợ chém tới, muốn hủy diệt tất cả.

- Không...

Hoa Tiêu Vân phát ra một tiếng hét đáng sợ, cánh tay che ở trước đầu của hắn bị chém trúng, lưng lảo, suýt chút nữa rơi xuống. Hoa Tiêu Vân phát ra tiếng rít gào thống khổ thảm thiết, thân thể lui nhanh, lấy ra một vũ ấn, đây là món thần binh duy nhất, là lá bài tẩy huyênh hoang cho hắn để giữ mạng.

Bởi vì thường xuyên gây sự ở bên ngoài, huyênh hoang của hắn nói bất kỳ lợi khí công kích nào cũng vô dụng, một khi gặp phải cường giả vẫn sẽ chết. Thế nên lá bài tẩy giữ mạng là dùng để chạy trốn, giá trị liên thành. Dù Thiên Cương cảnh cường giả cũng đừng mong đuổi kịp, không phải vạn bất đắc dĩ hắn tuyệt không nỡ dùng, nhưng bây giờ, đối mặt một Nguyên Phủ cảnh nhất trọng, hắn bị bức bách đến mức phải dùng tới.

Nắm vũ ấn, tinh quang chói mắt, Tần Vãn Thiên chỉ thấy luồng ánh sáng chói mắt, muốn chọc mù mắt người ta, hai mắt của Tần Vãn Thiên nhắm lại, lúc mờ ra đã không thấy bóng dáng của Hoa Tiêu Vân đâu nữa, chỉ còn máu tươi đầy đất.

- Người không chết từ tế được đâu.

Trước khi Hoa Tiêu Vân rời đi, thanh âm gào thét quanh quẩn, cánh tay hắn sắp đứt rồi, có thể nghĩ đến là nhị thế tử này hận Tần Vãn Thiên như thế nào.

- Cho dù đuổi tới Đại Hạ hoàng triều, người cũng phải chết.

Tần Vãn Thiên nhìn chăm chăm vào phương xa, bia đá đánh ra, dọn dẹp sạch sẽ đám người chung quanh. Trong hư không, bóng đánh của lão già Thiên Cương cảnh và Thanh Nhi bay xuống, lão già kia thấy tình huống thảm thiết bên này, sắc mặt đột nhiên đại biến, nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên nói:

- Không biết sống chết.

Nói xong hắn đánh về phía Tần Vãn Thiên một đạo chưởng ấn to lớn, bóng người Thanh Nhi xuất hiện ở trước mặt Tần Vãn Thiên, ngăn chưởng ấn lại, lão già lại hóa thành lưu quang biến mất.

Phía sau cách đó không xa, bóng dáng của Mạc lão gia tử xuất hiện, vừa rồi hắn ở rất xa đã nghe thấy tiếng gầm gừ của Hoa Tiêu Vân, đi tới nơi này nhìn thấy cảnh thảm liệt trước mắt, sắc mặt của hắn tái nhợt, nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên nói:

- Người làm tổn thương hắn?

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên chuyển qua, lạnh như băng lướt nhìn Mạc lão gia tử, Mạc Khuynh Thành suýt nữa bị bức chết, hắn làm gia gia lại không muốn giết Hoa Tiêu Vân.

- Người có biết hắn là ai không? Huyênh hoang của hắn có thiên phú đáng sợ như thế nào không?

Mạc lão gia tử lạnh lùng quát lên, hắn lo lắng Hoa gia sẽ trả thù.

Đến bây giờ Mạc lão gia tử vẫn còn sợ đắc tội Hoa gia, thần sắc của Tần Vãn Thiên lạnh đến dọa người, bỗng nhiên hắn nở nụ cười, đi về phía Mạc lão gia tử, đáng tuổi cười yêu dị.

- Thiên phú? Ý chí võ đạo, lực ý chí sao?

Một luồng lực chí ý chí xuất hiện ở trên người Mạc lão gia tử, làm cho thần sắc của hắn cứng đờ.

- Yêu chí ý chí thì sao?

Lại một luồng ý chí vô đạo nở rộ ra, tràn ngập khoảng không gian này, yêu khí đáng sợ, khí chất trên người Tần Vấn Thiên cũng cực kỳ Yêu dị.

- Song trọng ý chí vô đạo.

Trong lòng Mạc lão gia tử nhảy lên, nhìn chăm chăm Tần Vấn Thiên.

- Hay là Tinh Hồn?

Tần Vấn Thiên vừa dứt lời, âm thanh “oong” truyền ra, ba Tinh Hồn cùng lúc bạo phát, một luồng khí lưu kinh khủng dịch chuyển hư không, tinh quang sáng chói đâm nhói mắt người.

Àm ầm!

Tinh Thần chỉ lực bạo động, màu sắc Tinh Hồn đang lột xác, nhìn ba Tinh Hồn trên đỉnh đầu Tần Vấn Thiên, thần sắc của Mạc lão gia tử trở nên si ngốc.

Ba Tinh Hồn, một màu, nồng nặc xích kim sắc.

Ba Tinh Hồn đều tới từ tầng trời thứ năm.

- Đây là thiên phú người muốn sao?

Tần Vấn Thiên gầm nhẹ, bước chân đạp về phía trước, thần sắc của Mạc lão gia tử si ngốc lui về phía sau, dưới chân mềm nhũn, lại ngồi ngã trên mặt đất, cảnh tượng trước mắt thực sự khiến người ta quá sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 227: Đệ Nhất Thiên Mệnh Bảng

“Đây là thiên phú mà người muốn sao?”

Lời nói của Tần Vấn Thiên còn văng vẳng bên tai, quanh quẩn trong thức hải của Mạc lão gia tử. Lão ngồi dưới đất, kinh hãi nhìn hình ảnh trước mắt, chỉ cảm giác tim mình không ngừng nhảy lên, không biết nhanh hơn bình thường bao nhiêu.

Tần Vấn Thiên, Nguyên Phủ cảnh nhất trọng, lĩnh ngộ song trọng ý chí.

Hắn ngưng tụ ba Tinh Hồn, cả ba Tinh Hồn đều đã kết nối với ngôi sao Vô Mệnh trên tầng trời thứ năm.

Đây thật là điều con người có thể làm được sao?

Dù lão là người có kiến thức rộng rãi, lúc này lại cảm giác đầu óc vẫn không đủ dùng, ngơ ngác nhìn các Tinh Hồn lộng lẫy kia.

- Tầng trời thứ năm a...

Mạc lão gia tử thì thảo nói nhỏ, điều này sao có thể, lão đã gặp qua rất nhiều thiên tài, nghe qua truyền thuyết về thiên tài càng nhiều nhưng chưa từng nghe qua có người Tinh Hồn thứ nhất mà đã kết nối được với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ năm.

Quá dọa người rồi, trong lúc nhất thời đầu lão cảm thấy hơi choáng váng, cảnh trước mắt làm lão cảm giác không chân thật.

Nhìn khuôn mặt yêu tuấn của thiếu niên trước mặt, vì phần nộ mà tràn đầy sự lạnh lẽo, Mạc lão gia tử thân là Nguyên Phủ đỉnh phong, dĩ nhiên cảm thấy sợ hãi. Việc này nghe như hoang đường, một thiếu niên như vậy nếu hắn ta lớn lên, sẽ khủng bố đến cỡ nào?

Nước Sợ? Đại Hạ Hoàng triều, mới là bầu trời của hắn, hắn dường như quyết định muốn tranh hào quang với những thiên tài chói mắt nhất kia của Đại Hạ hoàng triều.

Phải rồi, một thiếu niên như vậy, có thể vì Khuynh Thành điên cuồng đến tình trạng này, buồn cười làm sao lão lại nghĩ theo lối phiến diện, coi thường thiên phú của đối phương, thời khắc này ngẫm lại, Mạc lão gia tử lại cảm giác trên mặt nóng hừng hực, rất trào phúng.

Trước đây lão vẫn cảm thấy Tần Vấn Thiên không xứng với Mạc Khuynh Thành, lúc này lại không có một chút ý niệm nào như vậy.

Hít sâu một hơi, Mạc lão gia tử bình phục tâm trạng vốn đang rất kích động nhưng không biết nên nói cái gì.

- Trở về thăm Khuynh Thành một chút đi.

Mạc lão gia từ thấp giọng nói khiến thần sắc của Tần Vãn Thiên cứng đờ.

Đúng vậy, Khuynh Thành, hiện tại nàng thế nào?

- Nếu Khuynh Thành có chuyện gì, mặc dù người thân là gia gia của nàng, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.

Tần Vãn Thiên lạnh như băng nói, sau đó chỉ thấy thân hình hắn lóe lên, cấp tốc chạy về phía Mạc gia.

Nhưng chuyện giết Hoa Tiêu Vân hắn chắc chắn sẽ không quên, người này bức Khuynh Thành đến tuyệt cảnh, hắn nhất định phải chết, dù hắn ta đã về đến Đại Hạ Hoàng triều, cũng phải chết.

Mạc lão gia từ từ dưới đất đứng dậy, nhìn bóng lưng đi xa, lão lại không có một chút ý nghĩ trách cứ Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên triển lộ thiên phú đã dọa hắn, người như vậy càng quan tâm Khuynh Thành, hắn đương nhiên càng vui vẻ, hiện tại hắn chỉ có thể cầu khẩn Khuynh Thành không sao.

- Oong.

Một luồng gió lạnh càn quét qua, thần sắc của Mạc lão gia từ cứng lại, bên cạnh hắn có một bóng người, chính là nữ nhân che mặt Thiên Cương cảnh kia.

Thực lực của nữ tử thần bí này cũng cường đại đến trình độ kinh người, hơn nữa nhìn như tiên tử trong tranh, giống như không thuộc về trần thế nhưng nàng lại yên tĩnh đi theo ở bên cạnh Tần Vãn Thiên.

- Ta không thấy gì cả.

Mạc lão gia từ cảm thụ được ý lạnh hờ hững bèn mở miệng nói, lão tưởng đối phương sợ hôm nay những gì mình thấy sẽ lộ ra ngoài.

Thanh Nhi hơi nhíu mày, hình như không vui, nhìn Mạc lão gia từ nói:

- Nếu còn có sát ý, ta sẽ giết người.

Nói xong, thân ảnh Thanh Nhi lóe lên, giống như một làn gió biến mất, làm cho ánh mắt của Mạc lão gia từ như chết cứng ở nơi đó.

Trên mặt Mạc lão gia từ có một tia tịch mịch, già thật rồi, bây giờ đã không phải là thời đại của lão nữa, ngày hôm nay, chút tự tin còn lại của lão đã bị đã kích sạch sẽ.

Mạc phủ, Tần Vãn Thiên đi tới biệt viện của Mạc Khuynh Thành, ở bên ngoài có không ít người thủ hộ, Tần Vãn Thiên xông thẳng vào, Mạc Thiên Lâm phát phát tay, nhất thời không ai ngăn hắn.

- Khuynh Thành thế nào rồi?

Tần Vãn Thiên nhìn Mạc Thiên Lâm hỏi.

- Còn đang ở bên trong, Lạc Hà tiền bối đang cứu trị.

Trên mặt Mạc Thiên Lâm tràn ngập vẻ lo lắng:

- Súc sinh Hoa Tiêu Vân kia đâu?

- Để hắn chạy mất nhưng hắn nhất định sẽ chết.

Trên mặt Tần Vãn Thiên lộ ra thần sắc kiên nghị.

- Ừm, Hoa Tiêu Vân không phải người bình thường, người cũng phải cẩn thận.

Mạc Thiên Lâm nhắc nhở một tiếng, ấn tượng của hắn đối với Tần Vãn Thiên rất tốt, khi ở Quân Lâm yến hắn còn cùng Tần Vãn Thiên đùa giỡn với Mạc Khuynh Thành, muốn tác hợp Mạc Khuynh Thành cùng Tần Vãn Thiên, nhưng vì thái độ của lão gia từ, hắn không biết nên nói cái gì.

Nhưng hôm nay biểu hiện của lão gia từ làm cho hắn thất vọng, Hoa Tiêu Vân làm việc dễ tiện như thế, lão gia từ lại không hạ thủ giết chết. Tuy nói lão gia từ lo lắng Mạc gia trả thù nhưng hắn khó chịu, hận không thể tự mình động thủ chém Hoa Tiêu Vân thành muôn mảnh.

- Vâng.

Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt lại nhìn chằm chằm gian phòng phía trước, vài canh giờ sau, cả gian phòng bị một luồng ánh sáng bao phủ, thậm chí còn có mùi thuốc.

Lạc Hà luyện chế đan dược ở bên trong.

Trên người Lạc Hà không có khả năng mang theo quá nhiều đan dược, Mạc Khuynh Thành thương thế vướng tay chân, nàng chỉ có thể trực tiếp lợi dụng vật liệu trên người để luyện đan.

Một lúc sau, mùi thơm tỏa ra, như có một luồng sáng xông phá gian phòng, Tần Vãn Thiên cùng Mạc Thiên Lâm đều nóng lòng như lửa đốt, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể chờ.

Điều làm cho Mạc Thiên Lâm cảm thấy có chút kỳ quái là Mạc lão gia tử cũng quay về nhưng lại trầm chấp nhận sự xuất hiện của Tần Vãn Thiên, thấy Tần Vãn Thiên ở đó vẫn không nói gì.

- Y nha.

Âm thanh thanh thúy truyền ra, cửa mở, ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm cánh cửa kia, chỉ thấy đám người Bạch Phi, Kinh Vũ lần lượt đi ra, Lạc Hà cũng đi ra.

- Tiền bối, Khuynh Thành thế nào rồi?

Mạc Thiên Lâm nháy mắt đi lên trước hỏi.

- Người là phụ thân của Khuynh Thành a, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục thì không nhanh như vậy, ta muốn dẫn nàng về Đan Vương điện.

Lạc Hà bình tĩnh nói, làm cho trong lòng mọi người an tâm lại.

Tần Vãn Thiên cũng thở dài một hơi, nỗi lòng lo lắng rốt cục cũng để xuống, khí chất của hắn cũng không còn lạnh như vậy, vài canh giờ chờ đợi vừa rồi thật giống như mấy năm.

- Đa tạ tiền bối, Khuynh Thành, làm phiền tiền bối rồi.

Mạc Thiên Lâm nhìn Lạc Hà khom người, cảm kích phát ra từ đáy lòng, tình trạng như vậy vẫn có thể cứu được đã là may mắn lớn nhất rồi.

Ngay lúc này, trong hư không như có tiếng gió truyền đến, sau đó trên không Mạc phủ, xuất hiện một nhóm bong người, đám người kia trùng trùng điệp điệp, uy thế phi phàm, thấy bọn họ xuất hiện, Mạc lão gia tử cau mày, người của Mạc gia thần sắc đều cực kỳ khó coi.

Bởi bọn họ thấy được Hoa Tiêu Vân, chính là người này làm hại Mạc Khuynh Thành thảm như vậy.

Mạc Khuynh Thành là đệ nhất mỹ nữ của nước Sở nhưng tính cách lại giản dị gần gũi, ở Mạc phủ, không ai không thích nàng, người Mạc phủ không ai không muốn chính tay đâm chết Hoa Tiêu Vân.

Chỉ thấy lúc này sắc mặt của Hoa Tiêu Vân hung ác dữ tợn, một cánh tay của hắn rũ xuống, bị vài vóc cuốn theo, giống như muốn rời ra, trên người của hắn lộ ra sát cơ đáng sợ, nhìn chòng chọc vào Tần Vãn Thiên.

- Đại ca, chính là hắn, chính là hắn chém một tay của đệ, thực lực của hắn không bằng đệ, nhưng có một món thần binh cực kỳ lợi hại nên đánh lên đệ, đệ mới bị hắn chém một kiếm.

Hoa Tiêu Vân quát, giờ phút này hắn sớm đã không có khí chất cao thâm khó lường như ngày trước ở Mạc phủ, bản tính hoàn toàn lộ ra.

Tần Vãn Thiên nhìn Hoa Tiêu Vân ở trong hư không, trong ánh mắt tràn đầy sát khí lạnh như băng.

Chỉ thấy thanh niên ở bên cạnh Hoa Tiêu Vân liếc Tần Vãn Thiên một cái, dáng người này thon dài, mặt như quan ngọc, mắt như hàn tinh sáng sủa, cực kỳ có thần thái, đôi mắt như kiếm sắc, đẹp vô cùng nhưng lại làm cho người ta cảm giác không thể nhìn gần.

- Đại ca, giết hắn.

Hoa Tiêu Vân hung ác dữ tợn nói.

- Câm miệng.

Đại ca của Hoa Tiêu Vân nhìn hắn khẽ quát một tiếng, hắn đối với tính cách của Hoa Tiêu Vân cũng hiểu rõ, lời nói của tên nhãi này chỉ có thể tin một nửa, hắn là lại chọc người khác. Nếu không người Đan Vương điện cũng ở đây, làm sao có thể cho phép một Nguyên Phủ cảnh nhất trọng vũ nhục hắn.

Hơn nữa thời khắc này, ánh mắt của người Đan Vương điện đều có chút không đúng.

- Lạc Hà tiền bối, có thể giúp đệ ta nói cánh tay lại được hay không?

Mặc dù thanh niên kia cảm giác có cái gì đó không đúng nhưng dù sao cũng là đệ đệ hắn, hắn vẫn nhìn Lạc Hà lên tiếng.

- Nói tay cho hắn, hắn còn mặt mũi tới gặp ta?

Lạc Hà ngẩng đầu nhìn thanh niên, thần sắc có chút lạnh giá, nếu không phải là cho thanh niên này mặt mũi, nàng đã động thủ đánh chết Hoa Tiêu Vân.

- Tiêu Vân, ngươi làm chuyện gì, còn không nhận sai với tiền bối.

Thanh niên nhìn Hoa Tiêu Vân mắng.

Ánh mắt của Hoa Tiêu Vân nhìn về phía Lạc Hà, có chút né tránh, hiển nhiên hơi sợ Lạc Hà.

- Tiền bối, văn bối nhất thời hồ đồ, chỉ là muốn đùa Khuynh Thành tiểu thư một chút, không ngờ lại tạo thành sai lầm lớn.

Hoa Tiêu Vân biết lúc nào nên cúi đầu, rất cung kính nhận sai.

Lạc Hà này cũng không phải người bình thường của Đan Vương điện, mà là nữ nhi của Đan Vương, ai dám không cho nàng ta vài phần mặt mũi, huống chi hiện tại hắn cần đối phương giúp hắn trị thương.

- Chớ ra vẻ với ta.

Lạc Hà hừ lạnh lùng một tiếng:

- Ngươi muốn làm bản đệ tử của ta, làm hại tính mạng nàng như ngàn cân treo sợi tóc, ta không giết ngươi đã là cho Hoa gia mặt mũi, huống chi cánh tay kia còn không phải là do ta chém.

Huynh trưởng của Hoa Tiêu Vân nghe được lời nói của Lạc Hà, mặt đánh lại, thế mới biết đệ đệ của hắn làm chuyện tốt gì rồi, đôi mắt như kiếm không khỏi có vài phần lạnh lùng.

Đột nhiên, từ trên người của hắn, một luồng ánh sáng lạnh càn quét ra.

- A...

Một tiếng hét thảm truyền ra, cánh tay kia của Hoa Tiêu Vân hoàn toàn bị chém đứt, ngón tay của thanh niên bắn ra, nhất thời cánh tay này hóa thành bụi bặm, hoàn toàn không còn hi vọng nổi lại.

Cảnh này làm cho ánh mắt mọi người ngưng tụ, đại ca của Hoa Tiêu Vân tự mình chém đứt cánh tay của hắn.

- Đại ca.

Đôi mắt của Hoa Tiêu Vân đỏ kék lên, nhìn đại ca của mình, hắn không rõ, đại ca của hắn, tại sao lại tự mình cắt đứt hi vọng của hắn, cánh tay này của hắn đã không còn hy vọng rồi.

- Đi xuống, quỳ xin lỗi Lạc Hà tiền bối.

Đôi mắt của thanh niên sắc bén lên, nhìn chằm chằm Hoa Tiêu Vân lạnh lùng nói, tiểu tử này thật đúng là không biết nặng nhẹ. Nhìn thái độ của Lạc Hà hiển nhiên cực kỳ xem trọng người đệ tử kia, Hoa Tiêu Vân làm việc bất chấp hậu quả, dù là bị làm mất cánh tay này cũng coi như là một bài học, nếu như về sau lại chẳng biết nặng nhẹ, sớm muộn gì cũng sẽ mất mạng.

Lạc Hà kinh ngạc nhìn thanh niên kia một chút, thậm chí không hề là nhân vật xếp thứ nhất trên Thiên Mệnh bảng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Hoa Thái Hư

Hoa Thái Hư, tu vi Nguyên Phủ đỉnh phong, cường giả đứng đầu Thiên Mệnh bảng.

Thiên Mệnh bảng là danh sách do Khâm Châu thành Khâm Thiên các soạn, có ý nghĩa rất lớn ở Đại Hạ hoàng triều.

Vô số năm qua, các nhân vật phong vân của Đại Hạ hoàng triều đều từ trong danh sách của Khâm Thiên các mà ra.

Thiên Cương bảng, Thiên Mệnh bảng, Chiến Thú phổ... rất nhiều danh sách đều do Khâm Thiên các viết, được Đại Hạ hoàng triều truyền tụng.

Danh sách Chiến Thú phổ số người chú ý còn chưa quá nhiều, chỉ những người có Yêu Thú Tinh Hồn mới chú ý, còn độ quan tâm của Thiên Cương bảng thì không thể nghĩ ngờ, mỗi một cái tên được ghi lại chính là sự tồn tại chói mắt nhất của Đại Hạ hoàng triều, là lực lượng hàng đầu của Đại Hạ

hoàng triều.

Nhất là ba mươi sáu vị trí trên Thiên Cung bảng, lại mệnh danh là 36 Thiên Cung, chính là tượng trưng của Đại Hạ hoàng triều.

Thiên Mệnh bảng còn lại là dưới Thiên Cung bảng, ghi lại 360 vị cường giả Nguyên Phủ cảnh, mỗi năm đổi một lần.

Đừng xem danh sách này chỉ có 360 người, thật ra cường giả của Đại Hạ hoàng triều không biết có bao nhiêu, nhân vật Nguyên Phủ cảnh khắp nơi đều có, thậm chí Nguyên Phủ cửu trọng Nguyên Phủ đỉnh phong cũng đếm mãi không hết. Thế nhưng muốn được xếp vào danh sách này, khó khăn, cực kỳ khó khăn, trên cơ bản người có thể vào bảng đều là Nguyên Phủ đỉnh phong, trừ khi cá biệt có người cực kỳ yêu nghiệt mới có thể ở dưới Nguyên Phủ đỉnh phong lọt vào bảng.

Top 10 của Thiên Mệnh bảng đều là những nhân vật cực kỳ chói mắt, danh chấn Đại Hạ hoàng triều, tương lai tiềm lực không hạn lượng. Mặc dù trong bọn họ khả năng có người tuổi tác rất lớn nhưng vẫn không sao, lớn tuổi có thể bước vào nhóm 10 người đứng đầu, vẫn chứng minh bọn họ linh ngộ ý chí vô đạo đạt đến một tình trạng khủng bố, chiến lực mạnh mẽ không gì sánh được, chỉ là tu hành chậm một chút, có tài nhưng thành đạt muộn, cho bọn họ thời gian, đều có thể trở thành những nhân vật rất giỏi.

Còn người đứng đệ nhất Thiên Mệnh bảng, có thể nghĩ, cũng có thể tưởng tượng đó là nhân vật chói mắt cỡ nào.

Đại Hạ hoàng triều bao la vô tận, người nào không biết, mặc dù Âu Dương Cuồng Sinh kiêu ngạo cuồng vọng, trong lòng cũng âm thầm coi Hoa Thái Hư là thần tượng của mình, lập chí trong tương lai muốn vượt qua hắn, trở thành nhân vật xuất chúng giống như hắn.

Có thể không chút khách khí nói, tuy hiện tại Âu Dương Cuồng Sinh có chút danh tiếng nhưng nếu như phóng ở trước mặt Hoa Thái Hư so sánh, sẽ lộ vẻ lu mờ ảm đạm.

Đã từng có một Thiên Cung cảnh muốn thử xem thực lực của Hoa Thái Hư, sau khi song phương giao thủ, hắn công bố với bên ngoài, chiến lực của Hoa Thái Hư cường đại đến không thể tưởng tượng nổi, còn ai thắng ai thua thì càng không cần nói nhiều.

Chính bởi vì có một huynh trưởng như vậy, Hoa Tiêu Vân mới có thể ở bên ngoài điều võ dương oai, bị người gọi là nhị thế tử, nhưng không phải thừa hưởng hào quang của cha mẹ mà là đắm chìm dưới hào quang của huynh trưởng hắn, Hoa Thái Hư.

Chính vì hắn chói mắt như vậy nên Lạc Hà cũng phải cho hắn mặt mũi, không có một chút khinh thị Hoa Thái Hư, bằng không với thân phận của Lạc Hà, ở Đại Hạ hoàng triều những người thực lực mạnh hơn nàng kia, cũng phải khách khí ở trước mặt nàng.

Nếu như không phải Hoa Thái Hư, mười tên Hoa Tiêu Vân, nàng cũng trăm, hắn còn dám trở về làm ôn ào?

Hoa Tiêu Vân nhìn ánh mắt sắc bén của đại ca, triệt để sụp đổ, hắn biết, đại ca đây là rất nghiêm túc.

- Đều tại hắn.

Hoa Tiêu Vân nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên, hận không thể chém Tần Văn Thiên thành muôn mảnh, một thằng nhãi ở nước Sở lại làm hại hắn đoạn cánh tay, hơn nữa, bây giờ còn phải quỳ xuống nhận sai, sỉ nhục, vô cùng nhục nhã.

Nhưng hắn vẫn thành thật đáp xuống đất, quỳ ở trước mặt Lạc Hà, nói:

- Văn bối Hoa Tiêu Vân có lỗi, cầu mong tiền bối tha thứ.

Thấy cảnh như vậy, Hoa Thái Hư nhìn Lạc Hà nói:

- Lạc Hà tiền bối, nếu một tay còn không đủ, tiền bối hãy giết tên nghiệp chướng này đi.

Lạc Hà nhìn Hoa Thái Hư một cái, đôi mắt của đối phương bình tĩnh, nhìn không ra trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng Lạc Hà biết rất rõ, Hoa Thái Hư tự mình chém một cánh tay của Hoa Tiêu Vân, lại để hắn quỳ xuống xin lỗi, không phải sợ nàng, chỉ là không muốn đắc tội nữ nhi của Đan Vương, cũng không muốn trở mặt với Đan Vương điện.

Hoa Tiêu Vân hắn dù sao cũng là đệ đệ của Hoa Thái Hư, một cha một mẹ sinh ra, người Đại Hạ hoàng triều đều biết Hoa Thái Hư cực kỳ cứng chiu đệ đệ, bây giờ hắn đã cho nàng đủ mặt mũi, là vì hàn gắn quan hệ, nhưng nếu nàng thật giết Hoa Tiêu Vân, như vậy tất cả sẽ phức tạp, có lẽ bên ngoài Hoa Thái Hư sẽ không nói gì nhưng nàng sẽ có nhiều hơn một kẻ địch khủng bố.

- Được rồi, hắn đã bị đoạn cánh tay, coi như là bồi tội, Khuynh Thành cũng không nguy hiểm đến tánh mạng, chuyện này dừng ở đây, còn nữa, không được tìm Mặc gia gây phiền phức.

Lạc Hà hờ hững nói, không tiếp tục truy cứu, Hoa Thái Hư đã cho nàng đủ mặt mũi, nàng cũng không tiện để quan hệ của song phương quá cứng nhắc.

Người như Hoa Thái Hư, mặc dù không thể trở thành bằng hữu nhưng ít ra cũng không thể trở thành địch nhân.

Hoa Thái Hư đối với nàng cũng là thái độ như vậy, nữ nhi của Đan Vương, nàng nói một câu có thể để rất nhiều cường giả bán mạng vì nàng.

- Việc ấy tiền bối cứ việc yên tâm

Hoa Thái Hư gật đầu nói:

- Hoa Tiêu Vân, hấn gieo gió gặt bão.

Đã nhận sai, sẽ phải có thái độ nhận sai, chuyện này chỉ có thể chịu thiệt.

Với thân phận của hấn, không có khả năng mới vừa để Hoa Tiêu Vân quỳ xuống thừa nhận sai lầm liền bắt đầu trả thù, đây chẳng phải là tự mình đánh vào mặt mình?

- Đứng lên.

Hoa Thái Hư nhìn Hoa Tiêu Vân ở phía dưới quất lên.

- Đại ca, thế nhưng..

Ánh mắt của Hoa Tiêu Vân đảo qua Tần Vãn Thiên, còn muốn nói tiếp.

- Câm miệng.

Hoa Thái Hư nhíu mày, Hoa Tiêu Vân cắn răng, hấn chỉ có thể nhìn.

Ánh mắt của Hoa Thái Hư chậm rãi chuyển qua, rơi vào trên người Tần Vãn Thiên, bình tĩnh nói:

- Trên người ngươi có sát ý?

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu, nhìn Hoa Thái Hư, người này tựa hồ không hề tầm thường, ngay cả Lạc Hà cũng cho hấn thể diện.

Nhưng thì đã sao, lẽ nào bởi vì Lạc Hà, chuyện này liền dừng ở đây?

Không có đơn giản như vậy, Hoa Tiêu Vân, hấn nhất định phải giết, bất kể hấn là ai.

Nhưng biết Khuynh Thành không nguy hiểm tánh mạng, Tần Vãn Thiên cũng bình tĩnh hơn chút, cục diện trước mắt hấn không thể xông lên giết chết Hoa Tiêu Vân, nếu vậy, có lẽ hấn phải chôn cùng Hoa Tiêu Vân, Thanh Nhi cũng không bảo vệ được hấn.

- Hoa Tiêu Vân nói người cạy vào thần binh, nhưng dù vậy, có thể làm cho hấn thảm như thế, đủ để chứng minh lực chiến đấu của người có chút lợi hại, có cơ hội, có thể đi Đại Hạ hoàng triều một chuyến.

Thanh âm của Hoa Thái Hư không có một tia khí tức phẫn nộ mà giống như đối thoại với một vị bằng hữu.

- Ở đó có rất nhiều nhân vật “thiên tài” giống như ngươi.

Hoa Thái Hư vươn tay, trên bầu trời như có ánh sáng rơi vãi ở trong tay của hấn, đám tia sáng kia đột nhiên trở nên sắc bén như từng chuôi lợi kiếm đáng sợ.

Chỉ thấy bàn tay của Hoa Thái Hư vung lên, từng đạo tia sáng hóa thành một mảnh kiếm vũ, gào thét mà đi, uy thế mạnh làm người ta chấn động.

- Vượt qua bọn họ, người mới có chỗ dừng chân.

- Lạc Hà tiền bối, cáo từ.

Hoa Thái Hư khẽ khom người, dứt lời, bàn tay đột nhiên huy động, cầm lấy thân thể của Hoa Tiêu Vân, dạo bước mà ra, giống như một làn gió vô hình, trong phút chốc đã đi đến phía xa, bước chân nhẹ nhàng, hấn lại đi lên trên kiếm vũ khi nãy, một tay chấp sau lưng, nhẹ như mây gió, chỉ để lại một cái bóng lưng.

Người Hoa gia liếc mắt nhìn Tần Vãn Thiên một cái, sau đó nhao nhao đi theo Hoa Thái Hư rời khỏi, thế tới hung hăng, lúc đi lại gió êm sóng lặng.

Hoa Thái Hư không hề động thủ với Tần Vãn Thiên để báo thù cho Hoa Tiêu Vân, chỉ để lại vài câu rất bình tĩnh, từ trong lời nói này, mọi người dường như có thể cảm nhận được sự cao ngạo của hấn.

- Ở đó có rất nhiều nhân vật “thiên tài” giống như ngươi.

- Vượt qua bọn họ, người mới có chỗ dừng chân.

Khéo thật, chỉ là có tư cách đặt chân, tuy nói có chút lông bông nhưng lại là sự thật.

Tần Vãn Thiên đứng ở đó, nhìn bóng người rời đi kia, thần sắc bình tĩnh.

Chuyện này cứ kết thúc như vậy sao?

Hiển nhiên còn chưa kết thúc, với chuyện mà Hoa Tiêu Vân đã làm với Mạc Khuynh Thành, hấn nào có thể không chết.

Đại Hạ hoàng triều, hấn sẽ tới, hơn nữa, sẽ không lâu nữa đâu.

Đi Đại Hạ hoàng triều, vừa chỉ là để có được tư cách đặt chân sao?

- Chúng ta cũng nên đi.

Lạc Hà hồ hững nói, sau đó nàng bước vào trong phòng, ôm thân thể Mạc Khuynh Thành đi ra.

Mạc lão gia tử, Mạc Thiên Lâm, Tần Vấn Thiên, bọn họ nhao nhao đi lên trước, nhìn Mạc Khuynh Thành vẫn còn hôn mê, lẽ nào ngay cả đến cơ hội cáo biệt cũng không có sao?

Nhìn khuôn mặt mỹ lệ có chút tiêu tụy kia, Tần Vấn Thiên càng thêm kiên định quyết tâm của mình.

- Giao nàng cho ta, các ngươi hãy yên tâm.

Lạc Hà thấy đám người Mạc Thiên Lâm lộ ra vẻ lo âu, bình tĩnh nói.

- Tiền bối, chúng ta không có ý này.

Mạc lão gia tử run run nói.

- Ừm, có cơ hội, các ngươi có thể tới Đại Hạ hoàng triều, Đan Vương điện thăm nàng.

Lạc Hà lại nói, sau đó nàng ta đập một cái, bay lên không, người của Đan Vương điện cũng nhao nhao rời đi.

Bạch Phi vừa định đi, tựa hồ nghĩ tới điều gì, xoay người, nàng lại tới bên cạnh Tần Vấn Thiên, mở miệng nói:

- Lần này mạng ngươi lớn, gặp sư tôn ta ở chỗ này, người Hoa gia không dám động đến ngươi. Ta biết tình cảm của ngươi đối với Khuynh Thành rất sâu nhưng ta vẫn phải khuyên ngươi một câu, đừng tới Đan Vương điện tìm nàng, các ngươi không thích hợp.

Nói xong, Bạch Phi dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Người vừa rời kia tên là Hoa Thái Hư, đệ nhất cường giả trên Thiên Mệnh bảng của Đại Hạ hoàng triều. Người mạnh nhất trong Nguyên Phủ cảnh của cả Đại Hạ hoàng triều, sau này hấn cũng sẽ là một trong những nhân vật đỉnh phong của Đại Hạ hoàng triều, ngươi vẫn là nên an tâm ở chỗ này làm thiên tài của ngươi đi.

Nói xong những lời này, Bạch Phi liền xoay người rời khỏi.

Kinh Vũ cùng Yến Thất cũng để lại cho Tần Vấn Thiên một ánh mắt đầy ý vị, lần này bọn họ thấy được Lạc Hà coi trọng Mạc Khuynh Thành như thế nào. Điều này làm cho bọn họ hiểu được, tương lai Mạc Khuynh Thành sẽ là nhân vật hết sức quan trọng của Đan Vương điện.

Tần Vấn Thiên cùng nàng tuy đã có một khoảng thời gian khắc cốt ghi tâm nhưng đến đây cũng nên chấm dứt!

Nơi này là điểm cuối.

- Hoa Thái Hư.

Tần Vấn Thiên thì thảo nói nhỏ một tiếng, nhìn về phía bóng người từ từ biến mất kia, không ai biết hấn đang suy nghĩ cái gì.

Thân hình lóe lên, Tần Vấn Thiên cũng rời khỏi Mạc phủ.

Mạc lão gia tử vẫn đứng ở đó ngây người, nhìn hai bên rời đi.

- Hoa Thái Hư, đệ nhất cường giả Thiên Mệnh bảng!

- Tần Vấn Thiên, đã ngưng tụ được Tinh Hồn, đều tới từ tầng trời thứ năm, bọn họ, thật không phải cùng một cấp độ sao? Tương lai của bọn họ, lại sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Một trận tuyết mùa đông

Nước Sở đã trải qua phong ba bão táp lại khôi phục sự yên lặng như cũ.

Hoàng thành nước Sở bây giờ nơi bận rộn nhất, nhộn nhịp nhất chính là học viện Đế Tinh, một lần nữa chinh đốn học viện Đế Tinh, không ngừng thu nạp những nhân tố mới, những lão nhân kia cũng đã trở lại học viện, trải qua trận mưa gió này, bọn họ thế muốn tái tạo thời đại huy hoàng hơn ở học viện Đế Tinh, bồi dưỡng càng nhiều cường giả hơn, thực lực càng mạnh, bất kỳ cuộc phong bạo nào, cũng không thể bị ảnh hưởng nữa.

Việc của Mạc gia lúc này cũng không được quá nhiều người quan tâm, người hoàng thành chỉ biết Mạc Khuynh Thành dường như được cường giả của một đại thế lực ngoại lai coi trọng, thu làm đệ tử mang đi, điều này làm cho rất nhiều người âm thầm cảm thấy đáng tiếc, nước Sở đệ nhất mỹ nữ, cứ như vậy rời khỏi nước Sở, có lẽ với dung mạo cùng với thiên phú của Mạc Khuynh Thành, sau này ước định cũng sẽ không thuộc về quốc gia này nữa.

Tần Vãn Thiên vẫn là đề tài câu chuyện của mọi người khi trà dư tửu hậu, không đến hai năm, hắn đã trở thành truyền kỳ của nước Sở, được vô số thiếu niên nam nữ sùng bái, coi là thần tượng. Mỗi một lần Tần Vãn Thiên xuất hiện ở học viện Đế Tinh đều sẽ dẫn đến một cuộc náo động lớn.

Trong lần rối loạn này, lời đồn về Tần Vãn Thiên càng truyền càng trở nên thần bí, tựa hồ như hắn là người chính tay thúc đẩy sự thay đổi thời đại và sự biến thiên của nước Sở.

Nhưng người hoàng thành từ từ phát hiện, câu chuyện về Tần Vãn Thiên càng ngày càng ít, dường như hắn từ từ phai nhạt ra khỏi tầm mắt của hoàng thành, thậm chí đã rất ít người nhìn thấy hắn xuất hiện ở hoàng thành.

Rất nhiều người còn đang suy đoán, chẳng lẽ Tần Vãn Thiên đã rời khỏi hoàng thành sao?

Với thiên phú của hắn, nước Sở quả thật không phải là nơi nên ở lâu, sớm muộn gì cũng phải đi ra bên ngoài tìm hiểu.

Trong một căn nhà nhỏ trong rừng trúc, bờ sông bên kia có một ngọn núi, trên sườn núi có một chỗ khá cách biệt, kích cỡ tương đương với một diễn võ trường, giờ khắc này ở nơi đó, một thanh niên tóc dài tán loạn khoác lên vai, trong tay nắm một thanh Phụng Thiên Họa Kích, lần lượt đâm ra nhưng không dừng lại, mỗi một lần Phụng Thiên Họa Kích đâm ra đều mang theo cuồng phong gào thét, như là đang dùng sức đánh vào không khí.

Sau trăm lần, ngàn lần, thanh niên kia sẽ ngồi xếp bằng, nhắm mắt trầm tư, rơi vào trong an tĩnh tuyệt đối.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, tu hành giống như không có chừng mực.

Sau lưng ngọn núi, một bóng dáng uyển chuyển từ trên ngọn núi lập lòe đáp xuống, tới chỗ sườn núi nhưng nàng chỉ đứng ở phía xa im lặng nhìn, chỉ thấy thanh niên ở cách đó không xa đột nhiên đâm Phụng Thiên Họa Kích ra, một kích này đánh vào tảng đá lớn bên cạnh.

- Tách!

Cự thạch phát ra tiếng vang nhẹ, sau đó chỉ nghe thanh âm ầm ầm đáng sợ truyền ra, đó là đỉnh núi ở phía sau cự thạch, đá núi điên cuồng nổ tung.

Phụng Thiên Họa Kích của thanh niên kia xéo xuống phía dưới, khoe miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn, xoay người đi đến bên cạnh bóng người uyển chuyển kia.

- Bành!

P phía sau thanh niên truyền ra một tiếng vang thật lớn, cự thạch kia liền nát bấy, giống như ngay cả cận vệ cũng không còn lại, làm cho nữ tử nhìn thấy cảnh này, trong đôi mắt xinh đẹp ánh lên sự ngạc nhiên.

- Đây là phép thần thông gì?

Thân hình của An Lư Yên nhảy một cái, tới trước mặt Tần Vãn Thiên mỉm cười hỏi.

Hôm nay đôi mắt của Tần Vãn Thiên dần trở nên sắc bén, sự non nớt dần dần mất đi, càng có thêm vài phần cảm giác tuần mỹ của người trưởng thành, khiến người ta nhìn vào cực kỳ thoải mái.

- Đại Mộng kích pháp.

Tần Vãn Thiên mỉm cười nói, một thức kích pháp này chính là dung hợp hai thức cơ sở trước đó rồi thay đổi, sáng tạo ra thức thứ ba, Phá Hư thức. Lực công kích so với hai thức Khai Sơn thức, Vãn Tinh thức trước đó càng mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa Tần Vãn Thiên đã có thể làm được, dù không dựa vào Phụng Thiên Họa Kích cũng có thể phát huy ra Đại Mộng kích pháp.

- Thần thông lợi hại như vậy, vì sao ta chưa nghe nói qua.

An Lư Yên mỉm cười nói.

- Đại Mộng kích pháp là do ta trong lúc nhàm chán cảm ngộ ra, người chưa nghe ai nói cũng rất bình thường.

Tần Văn Thiên khiêm tốn nói, làm cho đôi mắt đẹp của An Luru Yên sáng lên:

- Cái tên này thật là... Nhà người quả nhiên là yêu nghiệt khó gặp.

- Người muốn Tinh Văn Thạch và tài liệu tu hành nên ta đưa tới cho người.

An Luru Yên sờ sờ Tần Văn chỉ giới trên ngón tay, sau đó rất nhiều Tinh Văn Thạch xuất hiện, ẩn chứa Tinh Thần Nguyên Lực nồng nặc.

- Để An mỹ nữ tự mình đến một chuyến, thật là vinh hạnh.

Tần Văn Thiên mỉm cười thu Tinh Văn Thạch vào, tu hành tiêu hao tài nguyên to lớn, hẳn muốn nhanh chóng tu hành, nhất định phải mượn lực lượng của Tinh Văn Thạch, hơn nữa càng về sau, lượng tài nguyên cần sẽ càng khổng lồ. Tu luyện võ đạo đúng là cực kỳ khó khăn, khó trách nước Sở lớn như vậy lại tạo không ra cường giả Thiên Cương cảnh, không nói đến thiên phú và lực lĩnh ngộ, chỉ riêng tài nguyên đã không thể đuổi kịp.

- Mỗi lần để Phong Bình chạy đi cũng không dễ dàng, huống hồ, ta muốn tới thăm người một chút không được sao?

Dáng tươi cười của An Luru Yên có vài phần mờ ám, nhìn đại mỹ nữ trước mắt, Tần Văn Thiên nhún vai nói:

- Đương nhiên được, chỉ là An đại mỹ nữ đối với ta tốt như vậy, ta lại không có cách nào hồi báo.

- Người thôi đi, giá trị những Tần Văn kia của người vượt xa cái Thần Bình các đưa cho người.

An Luru Yên cười khê:

- Được rồi, Sở Vô Vi đã tra ra những sát thủ lúc đầu đi theo Sở Thiên Kiêu muốn ám sát người rồi, mặc dù không trở thành sự uy hiếp gì với người nhưng dù sao cũng là một lực lượng, kết quả sau cùng dĩ nhiên là có quan hệ tới công hội Tinh Hà. Sở Vô Vi đã liên hệ với Mộc Thanh, bây giờ Mộc Thanh đã bị trục xuất ra khỏi công hội Tinh Hà, Sở Vô Vi cũng đã giải hấn vào Hắc Bảo.

- Ừm.

Tần Văn Thiên gật đầu, ngược lại có chút kinh ngạc, bởi vì phát sinh quá nhiều chuyện, mình cũng sắp quên mất tìm Mộc Thanh tính sổ, đối phương thì lại nhìn mình chăm chăm.

- Được rồi, ta đi đây, có cơ hội sẽ trở lại thăm người.

An Luru Yên cáo từ một tiếng.

- Lần sau gặp lại.

Tần Văn Thiên mỉm cười gật đầu, nhìn An Luru Yên rời đi, sau đó hần lại tới trên vách núi, hít thở không khí thiên nhiên, tay cầm Tinh Văn Thạch, roi vào cảnh trí kỳ diệu trong ngôi sao nhỏ.

Mấy ngày nay hần mở ra không ít ký ức ẩn chứa trong các mảnh vỡ của ngôi sao, những ký ức kia tuy cách quãng nhưng Tần Văn Thiên vẫn cảm nhận được rất nhiều chuyện trong cuộc đời của người trung niên kia. Nếu như thật chính là phụ thân của hần, hẳn mỗi lần thấy, cũng có thể là đang trải qua cuộc đời của cha hần.

Tu hành là một việc khô khan nhưng vẫn có người khát vọng về thứ thực lực này vô cùng mãnh liệt, mỗi lần đi tới một chút, đều sẽ làm cho hần này sinh động lực cường đại, tu hành sẽ làm người ta hưng phấn.

Tần Văn Thiên cũng như thế, cảm thụ được mình mỗi ngày đều tiến bộ, trong lòng hần có khát vọng mạnh mẽ.

Hoa Tiêu Vân không chết, Cửu Huyền cung còn chưa thể đối kháng, Khuyên Thành sắp trở thành nhân vật quan trọng của Đan Vương điện, Đại Hạ hoàng triều vô số nhân vật phong vân kia, những thứ này, đều thúc đẩy hần đi về phía trước, làm cho nhiệt huyết trong lòng hần vĩnh viễn bùng cháy.

Thời gian không ngừng trôi qua, trong nháy mắt lại đến mùa đông, gió lạnh phơ phất.

Trên không trung nước Sở có hoa tuyết bay xuống, liên tục mấy ngày tuyết rơi khiến nước Sở khoác lên một tầng y trang tuyết trắng.

Chỗ ở của Tần Văn Thiên đã bị tuyết đọng bao trùm, tràn đầy mỹ cảnh mộng ảo.

Trên ngọn núi, người thanh niên đứng đó nhìn đại địa nước Sở phương xa, ở bên cạnh hần, một con tuyết cầu thuần trắng như cùng đại địa hòa làm một thể, ngẩng cao đầu, cũng giống như Tần Văn Thiên, nhìn về phương xa.

Phía sau Tần Văn Thiên, một nữ nhân tuyệt mỹ như người bước ra từ trong bức họa an tĩnh đứng ở đó, Thanh Nhi nhìn cảnh tuyết rơi đầy trời, bàn tay nhỏ bé vươn ra, tùy ý để hoa tuyết bay xuống trong lòng bàn tay nàng, cảnh sắc trước mắt thật đẹp.

Nếu có người khác ở chỗ này, sẽ phát hiện bức tranh này so với cảnh sắc càng đẹp, có lẽ, chỉ riêng cái này thôi đã là một bức tranh tuyệt đẹp rồi.

Tần Vãn Thiên quay đầu lại, thấy Thanh Nhi hơi ngược đầu, vươn tay đón lấy hoa tuyết bay xuống, không khỏi thất thần, nữ nhân thần bí này giống như là tiên tử.

- Đẹp không?

Tần Vãn Thiên thấp giọng hỏi.

Thanh Nhi thu tay, nhìn Tần Vãn Thiên, lông mi chớp động, không nói gì, làm cho Tần Vãn Thiên có chút không biết làm sao, thật đúng là mỹ nhân lạnh lùng, tích chữ như vàng, muốn nói với nàng mấy câu cũng cực kỳ khó khăn.

- Xuống núi đi dạo một chút nhé?

Tần Vãn Thiên lại nói.

Đôi mắt đẹp của Thanh Nhi nhìn hắn, vẫn không biết nàng đang suy nghĩ gì, thời điểm Tần Vãn Thiên cho là nàng sẽ trầm mặc, chỉ thấy Thanh Nhi khẽ gật đầu:

- Được.

- Như vậy không phải rất tốt sao?

Tần Vãn Thiên cười nói, sau đó ôm lấy tiểu súc sinh kia, bàn chân đạp một cái, thân người của hắn bay lên không.

Chung quanh hoàng thành đều là tuyết trắng xóa, Tần Vãn Thiên dạo bước ở trong tuyết, trên mặt đất để lại một dấu chân, đi ngang qua quán rượu nhỏ, Tần Vãn Thiên ngừng chân, chỉ thấy nơi đó có ba bóng người xuất hiện, bất ngờ chính là Sở Vô Vi, Túy Tửu Tiên và Sở Mãng.

Bây giờ Sở Vô Vi thân là quân vương nước Sở lại còn có thể nhàn hạ thoải mái như vậy, thích cùng bạn thân Túy Tửu Tiên uống rượu, điểm ấy lại làm cho Tần Vãn Thiên càng thêm mấy phần tin tưởng về sự lựa chọn của mình. Sở Vô Vi không thể tu hành, có lẽ thật có thể trở thành một đời minh quân, làm cho võ đạo của nước Sở đi lên một nấc thang khác.

- Vãn Thiên, qua đây uống vài chén?

Sở Vô Vi nhìn thấy Tần Vãn Thiên, không khỏi cười nói.

- Không được, ta muốn đi ngắm cảnh.

Tần Vãn Thiên mỉm cười nói.

- Cũng tốt, nhớ kỹ lúc rời đi, giúp ta mang theo tên đầu gỗ này.

Sở Vô Vi nở nụ cười, không tiếp tục khuyên Tần Vãn Thiên ở lại.

- Ừm, ta sẽ đi tìm người.

Tần Vãn Thiên gật đầu cười, Sở Vô Vi có thể giao Sở Mãng cho hắn, đồng nghĩa là tin tưởng hắn, khí lượng của hắn, quả thực không phải người bình thường có thể so sánh.

Nhìn Tần Vãn Thiên rời khỏi, phía sau còn có một mỹ nhân tuyệt sắc đi theo, Sở Vô Vi cùng Túy Tửu Tiên nhìn nhau, đều lộ ra sự vui vẻ, người này thật đúng là bất phàm a.

Tần Vãn Thiên bước đi không có chủ đích, thỉnh thoảng có mấy người đang nghỉ chân nhìn hắn vài lần, Tần Vãn Thiên cũng chỉ cười cười, thời khắc này lại có hai người vội vã đi qua bên cạnh hắn.

- Liễu Nghiên, đi mau.

Một thanh niên nhìn thấy hồng nhan của mình dừng lại, đứng ở đó ngây người, không khỏi sững sờ.

Tần Vãn Thiên thấy Liễu Nghiên cũng ngừng lại, chỉ thấy nàng đã thay đổi không ít, dường như tiêu tụy một chút, không còn vẻ thanh xuân hùng hực như lúc đầu.

Vừa liếc nhìn người nam nhân của Liễu Nghiên, cũng không phải Diệp Triền, hẳn là sau khi Diệp gia suy tàn, bọn họ cũng đã chia tay.

Mỉm cười nhìn Liễu Nghiên gật đầu, Tần Vãn Thiên tiếp tục đi về phía trước, còn Liễu Nghiên vẫn ngơ ngác đứng ở đó, mặt hơi đỏ, nhìn hoa tuyết bay múa đầy trời, chẳng biết tại sao lại có vài phần thương cảm.

Bất tri bất giác, Tần Vãn Thiên đi tới trước một gốc cây cổ thụ, thấy cây cổ thụ này, Tần Vãn Thiên cười cười, đi tới dưới cổ thụ ngồi xuống, cứ như vậy

ngồi ở trên mặt tuyết dựa lưng vào cổ thụ.

Tiểu tử kia ngồi xổm ở bên cạnh Tần Văn Thiên, ngửa đầu nhìn hán, ánh mắt linh động lóe lên hào quang.

- Ta rất ngốc hả?

Tần Văn Thiên bỗng nhiên hỏi.

Tiểu tử kia gạt đầu, trong ánh mắt linh động, lại tựa hồ như có ý tươi cười.

Tần Văn Thiên nhìn thấy thần sắc của tiểu tử kia, hán cũng cười, thật ấm áp. Ngày trước, thiếu nữ cùng hán ngồi ở dưới gốc cây này, nói hán là đồ ngốc, hán cũng hỏi tiểu tử này một câu như vậy.

Dựa vào cổ thụ, Tần Văn Thiên nhìn về phía trước, dường như lại thấy được hình bóng thiếu nữ tuyệt mỹ mặc áo trắng kia đang đứng đối diện nhìn hán lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Ký ức như tranh vẽ, như cảnh mới vừa xảy ra hôm qua, nhưng người đang ở phương nào!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Thư Viện Bạch Lộc

Đại Hạ hoàng triều, lãnh thổ quốc gia vô tận, thành trì vô số, đứng đầu trong số là chín thành trì có tên là Cửu Châu.

Cửu Châu thành vốn là chín khu vực trung tâm rộng lớn của Đại Hạ hoàng triều đất đai vô tận, chư thế lực cấp bá chủ đều tập trung ở đây.

Cửu Châu thành chia ra làm: Thanh Châu thành, Thương Châu thành, U Châu thành, Khâm Châu thành, Bình Châu thành, Phong Châu thành, Yêu Châu thành, Yến Châu thành và Vọng Châu thành.

Trong đó, Thanh Châu thành, U Châu thành, Yêu Châu thành, Yến Châu thành đứng ở bốn góc của Đại Hạ hoàng triều, trấn thủ biên cương, bốn thành này cũng cách nhau xa nhất, Thanh Châu thành lại ở gần nước Sở nhất.

Khâm Châu thành, Vọng Châu thành, Bình Châu thành có tư thế tam giác, ở khu vực trung tâm của Đại Hạ hoàng triều.

Vọng Châu thành có danh xưng là Cửu Châu chi khí, ý nghĩa là Cửu Châu đại khí đều tụ tập ở đây, vùng đất địa linh nhân kiệt.

Đan Vương điện là thế lực cấp độ bá chủ của Vọng Châu thành, đứng sừng sững ở tòa thành trì cổ xưa này đã không biết bao nhiêu năm lịch sử. Bất kể Đại Hạ hoàng triều có xao động thế nào, địa vị của Đan Vương điện cũng chưa từng bị dao động. Căn cơ không bị ảnh hưởng, lại không ngừng phát triển, Đan Vương điện ở trong các thế lực cấp độ bá chủ của Đại Hạ hoàng triều, có thể xếp hạng năm.

Có lẽ thực lực của Đan Vương điện không thể bước vào năm vị trí đầu nhưng vì thế lực này quá đặc biệt, một khi Đại Hạ hoàng triều rung chuyển, các thế lực va chạm, tuyệt nhiên không có người nào dám động đến Đan Vương điện.

Đan Vương điện chiếm cương thổ bao la ở trung tâm Vọng Châu thành, đại khí rộng lớn, từng lầu các đền điện cổ xưa đứng sừng sững ở trong đó, bên trong tựa hồ như có tầng tầng lớp lớp tiên khí bao phủ, người đi qua thỉnh thoảng sẽ nghiêng chân nhìn về phía Đan Vương điện, lộ ra vẻ hâm mộ.

Những lúc có các thanh niên nam nữ từ trong Đan Vương điện đi ra, bọn họ đều ngẩng cao đầu, mặt mày mang theo vẻ cao ngạo hờ hững, phong thái phi phàm, lần nào cũng đều được người qua đường khen ngợi.

Vòng qua từng tòa kiến trúc rậm rạp kia, ở trên một đài cao, có một bóng người cô độc đứng ở đó, ánh mắt ngắm nhìn về phương xa.

Bóng người ấy mặc bạch y, khí chất hơi lộ ra vẻ lãnh đạm, dung nhan đẹp đến nỗi làm người ta hít thở không thông, toàn thân như lộ ra khí chất phi phàm. Loại khí chất này lại cho người ta một loại cảm giác thần thánh, khiến người ta sinh ra cảm giác không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

Nhưng trong đôi mắt như nước kia của nàng lại tựa hồ không vui, như lộ ra một chút thương tâm.

- Sư muội, sư tôn bảo muội đi qua đó, hôm nay người sẽ dạy người Vọng Khí thuật, lấy khí phân biệt đan dược.

Lúc này, phía sau cách đó không xa, một thanh niên đứng nhìn nữ tử phía trước gọi to.

- Biết rồi.

Nữ tử lạnh như băng đáp lại một tiếng, mang theo vài phần khí chất xa cách người ở ngoài ngàn dặm.

Ở phía sau nàng, Kinh Vũ nghe lời đáp mà ánh mắt hiện vẻ phức tạp, sâu trong con ngươi của hắn có một tia quý mến không hề che giấu, nhưng bây giờ hắn đã học được cách từ từ che giấu loại quý mến này đi.

Sau khi sư muội tỉnh lại vẫn lạnh như băng, khí chất của nàng đã biến hóa rất lớn so với lúc trước, nhất là sau khi sư tôn giúp nàng khai khiếu, trên người nàng dường như bao phủ một vàng sáng thần thánh, cao quý, lãnh đạm, làm người ta không dám khinh nhờn.

Tâm thất khiếu, trời sinh trái tim cảm giác sắc bén không gì sánh được, trái tim của nàng cũng khác biệt với người thường. Sau khi khai khiếu có thể tu hành một ít luyện đan bí thuật mạnh mẽ của Đan Vương điện. Chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn ngủi, thành tựu luyện đan của nàng đã hoàn toàn không thua kém gì hắn, thậm chí hình như đã có phần cao siêu hơn. Điều này làm cho ý nghĩ đối với nàng của Kinh Vũ dần dần nhạt phai, chỉ có thể giấu sự quý mến kia ở sâu trong lòng.

Bởi vì hắn hiểu rõ nữ tử trước mắt đã không còn là người hắn có thể xứng đôi nữa.

Nàng còn đang suy nghĩ đến hắn sao? Có lẽ thời gian sẽ làm nàng quên đi, bọn họ càng không phải là người của cùng một thế giới.

Trong khoảng thời gian này, thậm chí có rất nhiều trưởng giả của các đại thế lực kín đáo biểu lộ ý thông gia nhưng sư tôn đều không để ý đến. Các vị trưởng giả kia nói ra từng cái tên đều là những nhân vật cực kỳ xuất sắc a.

Xoay người, thanh niên yên lặng rời đi.

Thiếu nữ kia vẫn đứng ở đó, gió nhẹ lướt qua bạch y, tóc dài nhẹ nhàng chuyển động, đôi mắt của nàng là đẹp như vậy nhưng sao lại thô lương như vậy.

.....

Vọng Châu thành rất lớn, lớn đến mức có thể so với mấy chục cái hoàng thành của nước Sở. Dù chỉ là một thành trì nhưng lại có vô số nhân khẩu.

Mặc dù Đan Vương điện đứng sừng sững trong tòa thành này nhưng đối với đại đa số người, vẫn là cao cao không thể với tới, khoảng cách giữa nó và thường nhân xa lắm, xa đến không thể vượt qua, mọi người chỉ có thể ngưỡng vọng.

Khu vực Đông thành của Vọng Châu thành, người đến người đi như nước chảy, trong đám người có ba bóng người dạo bước ở đó, ánh mắt ngăm nhìn bốn phía, tràn ngập sự tò mò cùng mong đợi.

Ở trong ngực người đi chính giữa còn ôm một tiểu yêu thú lông trắng như tuyết vô cùng đáng yêu, đôi mắt nó không ngừng chuyển động, đánh giá thành trì hùng vĩ này.

- Ghê gớm thật, hoàng thành nước Sở so với nơi này chỉ là đồ cặn bã a, hoàn toàn không cách nào so sánh được.

Mập Mập ở bên trái hip mắt, len lén nhìn người qua đường lui tới.

- Quả thực không cách nào so sánh được.

Nam tử ở bên phải gật đầu, thần sắc của hắn có chút ngây ngô, tuy hắn rất có cảm tình với nước Sở nhưng thấy nơi này, quả thực chênh lệch quá lớn.

- Lão đại, mỹ nữ nơi này khí chất thật tốt.

Mập Mập kéo cánh tay người thanh niên, ánh mắt nhìn sang bên cạnh, thấp giọng nói:

- Người nhìn mỹ nữ mặc y phục màu xanh ngọc bích kia, cao gầy mà lại đầy đặn, còn có khí chất lãnh đạm, chắc chắn, nếu có thể kết giao bằng hữu thì tốt rồi.

Tần Văn Thiên nghe được lời của Mập Mập, đảo cặp mắt trắng dã, Mập Mập chết bầm này thật đúng là khác người.

Chỉ thấy mỹ nữ bên cạnh hơi nhú mồm, liếc bên này một cái, nhìn chăm chăm Phàm Nhạc, làm Phàm Nhạc vội vàng dùng tay che miệng, lỗ tai người kia thật đúng là tinh.

- Mỹ nữ, ta chỉ là khen người xinh đẹp mà thôi, muốn cùng người kết giao bằng hữu, không có ý gì khác.

Mập Mập run run nói.

- Người còn muốn có ý khác?

Thần sắc của nữ tử không dễ nhìn cho lắm, đôi mắt của Mập Mập chết bầm này, quá bí ối rồi, sao lại háo sắc nhìn chăm chăm nàng như thế.

- Xin lỗi, hắn không biết nói chuyện.

Tần Văn Thiên nhìn nữ tử áy náy gật đầu, nữ tử ngẩng đầu nhìn Tần Văn Thiên một cái, thấy Tần Văn Thiên phong thái phi phàm, ánh mắt trong sáng,

thần sắc tuấn tú, ánh mắt liền ôn hòa lại một chút, nhìn Tần Văn Thiên nói:

- Đôi mắt của bằng hữu ngươi thật khiến người ta chán ghét.

Mắt Phàm Nhạc đang nhìn chăm chăm cơ thể đầy đặn của mỹ nữ sững sờ, sau đó run run cười cười.

- Khốn kiếp.

Mỹ nữ nhìn thấy ánh mắt của Phàm Nhạc, tức đến sắc mặt đỏ lên, giậm chân rồi bước nhanh rời đi.

- Mập Mập chết bầm, ở bên ngoài chó có gây sự.

Tần Văn Thiên trừng Phàm Nhạc một cái, người này cũng thật quá đáng, nào có ai lại nhìn chăm chăm mỹ nữ như thế.

- Lão đại, con mắt này tự mọc ở đây, không kim lòng nổi.

Mập Mập một chút cảm giác xấu hổ cũng không có, sau đó còn thì thào nói nhỏ:

- Mỹ nữ kia tu vi Nguyên Phủ nhị trọng, sao có thể có nguy hiểm gì chứ.

- Hừ...

Tần Văn Thiên nghĩ đến Mập Mập chết bầm có thể nhận biết tu vi của người khác, hoàn toàn không nổi giận chút nào, xem ra vừa rồi Mập Mập chết bầm này rõ ràng là cố ý!

Hôm nay khí chất của Tần Văn Thiên so với lúc trước đã có biến hóa cực lớn, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sắc sảo đã bỏ đi hẳn sự non nớt, tóc dài tùy ý khoác lên vai, nếu không phải rất quen thuộc mà tận nửa năm không gặp, không nhìn kỹ cũng rất khó nhận ra hắn.

- Chúng ta đi mua bản đồ của Vọng Châu thành đi.

Tần Văn Thiên đi tới một nơi giao dịch ở ven đường mua một tấm bản đồ, sau đó mở ra, vừa đi vừa nhìn, ánh mắt của hắn nháy mắt rơi vào vị trí trung tâm trên bản đồ. Ở nơi đó có một nơi chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, hình vẽ đại diện cao ngút trời chính là ký hiệu đánh dấu của nó.

Phía trên, có khắc ba chữ lớn, Đan Vương điện.

- Ô hô...

Tần Văn Thiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn trung tâm thành trì, Đan Vương điện ở trong tòa thành dưới chân hắn đây, cách Khuynh Thành rất gần rồi nhưng cũng cảm giác rất xa. Với năng lượng của hắn bây giờ nếu tùy ý chạy đi Đan Vương điện có lẽ ngay cả vòng ngoài cũng không vào được.

Huống hồ, hắn cũng không muốn để Hoa gia chú ý, với khí chất dung mạo của hắn hôm nay, mặc dù gặp Hoa Thái Hư và Hoa Tiêu Vân, sợ là cũng không nhận ra hắn được, huống chi ở trong thành trì bát ngát này, hắn không đi đến khu vực Bắc thành của Hoa thị, muốn đụng tới nào dễ dàng như vậy, xác suất nhỏ đến đáng thương. Nếu quả thật xui xẻo như vậy, cũng chỉ có thể bảo Thanh Nhi lập tức đưa mình rời khỏi Vọng Châu thành.

Nhưng hắn lại không muốn đi tới bước kia, hắn tới Vọng Châu thành mục đích chính là tìm Hoa Tiêu Vân.

- Hoa thị gia tộc.

Tần Văn Thiên nhìn về phía bắc tấm bản đồ có một khu vực lớn, trong ánh mắt lóe lên ý lạnh, Hoa Tiêu Vân nhất định sẽ trả giá thật lớn vì hành vi của hắn.

- Lão đại, chúng ta đi đâu?

Mập Mập kéo bản đồ qua nhìn Tần Văn Thiên hỏi.

- Nơi này.

Tần Văn Thiên tìm được một vị trí, ngón tay chỉ chỉ.

- Thư viện Bạch Lộc!

Phàm Nhạc lộ ra thần sắc tò mò, Tần Văn Thiên tới Vọng Châu thành hắn cũng có chút bất ngờ, nhưng hắn biết tính cách của Tần Văn Thiên, Hoa Tiêu Vân chưa chết, hắn sẽ không cam lòng.

Phàm Nhạc hơi nghi hoặc một chút, tựa hồ Tần Văn Thiên sớm đã có mục đích, đó chính là thư viện Bạch Lộc.

Tần Văn Thiên hẳn là lần đầu tiên tới Vọng Châu thành mới đúng, sao lại biết thư viện Bạch Lộc là nơi nào?

- Thư viện Bạch Lộc là nơi nào?

Phạm Nhạc nhìn Tần Văn Thiên hỏi.

- Không biết.

Tần Văn Thiên nghiên cứu lộ tuyến của địa đồ, rất thẳng thắn nói, lúc này đến phiên Mập Mập đảo cặp mắt trắng dã, có chút hết chỗ nói, không biết?

Câu trả lời này thật đúng là tuyệt.

- Tốt, chúng ta đi thôi.

Tần Văn Thiên cất bản đồ vào, ánh mắt lộ ra nụ cười thân nhiên.

Hắn quả thật không biết thư viện Bạch Lộc là chỗ nào nhưng hắn biết, lúc trước Đế Nghĩa đã cho hắn Thương Vương lệnh, phía trên có một vài tấm bản đồ.

Trong đó một tấm bản đồ có ký hiệu của thư viện Bạch Lộc ở Vọng Châu thành, Đại Hạ hoàng triều.

Điều này có nghĩa là thư viện Bạch Lộc chính là một thế lực ẩn mạch của Thương Vương cung, vẫn luôn ẩn nấp trong Vọng Châu thành, mấy nghìn năm qua, cũng không biết hôm nay cảnh tượng đã như thế nào rồi.

Có lẽ ngoại trừ chủ nhân của lệnh bài này, những nhân vật ở thư viện Bạch Lộc cũng không biết các ẩn mạch khác ở phương nào, hay là có những người nào, dù sao thời gian quá lâu, bọn họ đều đã quen với thân phận mới.

Thư viện Bạch Lộc sẽ là bước đầu tiên mà Tần Văn Thiên tiếp xúc với ẩn mạch của Thương Vương cung, hắn nhất định phải thận trọng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Ẩn vào chợ

Thư viện Bạch Lộc ở Vọng Châu thành cũng được xem là thế lực rất có danh tiếng, mặc dù không thể so với thế lực cấp độ bá chủ nhưng cũng khá nổi danh.

Hơn nữa, thư viện Bạch Lộc cực ít tranh đấu với thế lực khác, không có ai biết thư viện Bạch Lộc mạnh như thế nào. Rất nhiều người phỏng đoán, trong thư viện Bạch Lộc có thể đang ẩn giấu một số nhân vật lợi hại, chỉ là vô cùng khiêm tốn mà thôi. Đương nhiên đây cũng chỉ là phỏng đoán, thư viện Bạch Lộc khiêm tốn không kết thù kết oán cùng người khác nên cũng không có người vô duyên vô cớ đi đối phó với thư viện Bạch Lộc.

Huống chi danh tiếng của thư viện Bạch Lộc rất tốt, thế lực này am hiểu Thần Văn thuật, thậm chí có rất nhiều Thần Văn kỳ dị, cực kỳ lợi hại, dùng để khắc họa thần binh càng có hiệu lực không tưởng được. Thế nhưng xưa nay thư viện Bạch Lộc không luyện khí, chỉ dạy người Thần Văn thuật, đương nhiên, muốn ở trong thư viện tu hành Thần Văn cần phải trả một khoản thù lao nhất định... bằng Tinh Văn Thạch.

Không thể không nói, phương pháp thu Tinh Văn Thạch của thư viện Bạch Lộc không giống người thường, dựa vào việc am hiểu Thần Văn, dạy người khác mà thu thù lao, tự nhiên không dễ dàng kết thù kết oán cùng người khác.

Tần Văn Thiên rất dễ dàng tìm hiểu ra thư viện Bạch Lộc là thế lực thế nào, trong lòng không khỏi cảm thán.

Tục ngữ nói: Đại ẩn ẩn vu thị (*), thư viện Bạch Lộc cũng như thế, sợ rằng không ai biết, thư viện Bạch Lộc này chính là trực hệ nhất mạch ngày trước được phá thành mảnh nhỏ của Thương Vương cung.

Đám người Tần Văn Thiên tới bên ngoài thư viện, kiến trúc trước mắt cũng không quá rộng lớn khí phái nhưng tinh xảo ưu nhã, tạo cho người ta cảm giác thoải mái, trong thư viện Bạch Lộc có người ra vào, cũng có không ít người chờ ở bên ngoài.

- Ô, người cũng ở đây.

Phạm Nhạc mắt sáng lên, chỉ thấy phía trước bọn họ có một mỹ nhân, y phục xanh ngọc bích, chính là nữ tử vừa mới gặp ở trên đường.

Nữ tử thấy Phạm Nhạc thì nhú mày, nàng không khỏi có chút hoài nghi động cơ của Phạm Nhạc.

- Người cũng tới tu hành Thần Văn sao?

Tần Văn Thiên mở miệng nói, làm cho sự hoài nghi của nữ tử giảm xuống, gật đầu.

- Vừa hay, ta là Phạm Nhạc, mỹ nữ người thì sao?

Mập Mạp tiến lên vươn tay ra nhưng người kia không thèm đoái hoài tới.

- Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên nhìn nữ tử mỉm cười gật đầu.

- Lãnh Ngưng.

Nữ tử đáp lại một tiếng:

- Con vật nhỏ trong ngực người là Yêu Thú sao? Thật xinh đẹp.

Đầu của Tiểu Hồn Đan từ trong ngực Tần Văn Thiên chui ra, ánh mắt lười biếng quan sát Lãnh Ngưng, sau đó mắt sáng rực lên, thân hình nhảy một cái, lại bay thẳng về phía Lãnh Ngưng.

Lãnh Ngưng vươn tay, liền nhìn thấy Tiểu Hồn Đan nhảy vào trong ngực nàng, ánh mắt nhìn nàng tựa hồ có chút vui vẻ, sau đó đầu nhỏ ủa ủa trước ngực của nàng, cực kỳ thoải mái nằm ở đó.

- Con vật này thật đáng yêu.

Lãnh Ngưng vốn vẫn luôn mặt lạnh, lúc này cũng lộ ra vui vẻ, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của Tiểu Hồn Đan.

Thấy Tiểu Hồn Đan nhắm mắt lại hưởng thụ, hai tay Phạm Nhạc chống nạnh, thật là không có thiên lý, con chó háo sắc này.

- Người ở đây không ít, lúc nào cũng có rất nhiều người muốn tiến vào thư viện Bạch Lộc tu luyện Thần Văn sao?

Tần Văn Thiên liếc nhìn chung quanh, đi tới trước mặt Lãnh Ngưng hỏi.

- Người là người từ nơi khác đến?

Lãnh Ngưng ngẩng đầu nhìn Tần Văn Thiên.

- Ừm, từ rất xa tới.

Tần Văn Thiên nói.

- Khó trách, thư viện Bạch Lộc một tháng mới chiêu sinh một lần, vận may của người không tệ, vừa hay tới kịp lúc, thời gian dạy bảo cũng là một tháng. Nếu như người biểu hiện ra thiên phú về Thần Văn, có thể tiếp tục ở đây tu hành, nếu không thư viện Bạch Lộc sẽ không làm lỡ thời giờ của người. Đương nhiên, nếu người có tạo nghệ phi phạm về Thần Văn, thậm chí còn có cơ hội trở thành khách khanh của thư viện Bạch Lộc.

Ấn tượng đầu tiên của Lãnh Ngưng đối với Tần Văn Thiên không tệ, liền kiên trì giải thích cho hắn.

- Được rồi, tạo nghệ của người về Thần Văn như thế nào? Nếu quá kém thì không cần phải... lãng phí Tinh Văn Thạch.

Lãnh Ngưng lại nói, cũng không phải có ý khinh thường Tần Văn Thiên mà là chân thành.

- Tạm được, cứ coi như là ưu tú đi.

Tần Văn Thiên nói nhỏ, kỳ thực với tạo nghệ về Thần Văn của hắn, thậm chí có thể dạy bảo người khác, nói như vậy cũng không có ý phô trương.

- Ta tin tưởng người là từ chỗ rất xa tới.

Lãnh Ngưng trừng Tần Văn Thiên một cái, ưu tú? Về tạo nghệ Thần Văn, có bao nhiêu người dám tự xưng ưu tú, người này thoạt nhìn có chút tuấn tú nhưng hình như hơi khoác lác, có lẽ hắn không biết thư viện Bạch Lộc về mặt tạo nghệ Thần Văn lợi hại bao nhiêu.

- Chỉ cần tham dự khảo hạch, sau đó ở lại học tập một tháng thì cần giao nộp mười viên Tinh Văn Thạch ở tầng trời thứ ba trước, người cần nghĩ kỹ đó.

Lãnh Ngưng thật tâm khuyên nhủ.

- Mặc như vậy sao?

Tần Văn Thiên xấu hổ, nếu như ở nước Sở thì đây chính là một khoản tài phú đáng sợ, rất nhiều kẻ mạo hiểm sẽ bất chấp nguy hiểm tánh mạng, muốn thu được một món tiền như vậy cũng là cực kỳ khó khăn, thậm chí có thể nói không thể.

Lãnh Ngưng nhìn thấy thần sắc của Tần Văn Thiên kinh ngạc, càng thêm nhận định suy đoán của mình, người này thật đúng là có thể không biết tình hình

ở bên ngoài.

- Chỉ cần có tạo nghệ Thần Văn cao, có thể phụ trợ luyện khí, khi đó người còn lo lắng không thể có được Tinh Văn Thạch sao?

Lãnh Ngưng trừng Tần Văn Thiên một cái nói:

- Huống hồ Thần Văn là nền tảng cơ sở của Trận Đạo, Thần Văn Đại Sư lợi hại, không những sẽ trở thành Luyện Khí Đại Sư mà còn có thể khắc họa trận pháp lợi hại, chút tiền ấy có đáng là gì.

- Thì ra là thế.

Tần Văn Thiên gật đầu, trận pháp, ở nước Sở hầu như chưa từng nghe nói, quả nhiên là một nơi nhỏ bé a.

- Thư viện Bạch Lộc có tạo nghệ Thần Văn rất cao sao?

Tần Văn Thiên lại hỏi, trong lòng hắn rất muốn biết ẩn mạch của Thương Vương cung này mạnh bao nhiêu.

Lãnh Ngưng không còn gì để nói, chỉ trừng Tần Văn Thiên một cái không nói gì, khiến Tần Văn Thiên lúng túng cười cười.

- Chư vị.

Một lúc sau, ngoài thư viện Bạch Lộc hiện ra một lão giả, nhìn mọi người cười nói:

- Mời theo ta vào trong đi.

Mọi người nhao nhao gật đầu, đi theo lão giả bước vào trong thư viện.

Thư viện Bạch Lộc thật ra là Bạch Lộc gia tộc, nhưng bọn họ tựa hồ thích cái tên thư viện hơn, trong thư viện có đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, tao nhã độc đáo.

Lão giả đưa mọi người tới trước một vách đá, trên vách đá này có khắc rất nhiều hình vẽ Thần Văn, hoặc tạo cho người ta cảm giác sắc bén, hoặc tạo cho người ta cảm giác bị giam cầm trong đó.

Sức mạnh của Thần Văn chính là ở chỗ có lực lượng vô danh, từng đường vân đan dệt vào nhau tạo thành đồ văn thần bí, phát huy ra công hiệu vốn có.

Tần Văn Thiên nhìn ra, Thần Văn trên vách đá này đều là Thần Văn cấp hai, hơn nữa khắc họa có chút tiêu chuẩn, mặc dù là hắn làm, chỉ sợ cũng không cao hơn bao nhiêu. Người khắc họa những Thần Văn cấp hai này xét về trình độ Thần Văn Sư cấp hai cũng coi như là rất khá.

- Nếu lại có thêm vài phần thần vận, vậy thì càng thêm hoàn mỹ, thật đáng tiếc.

Tần Văn Thiên thì thảo nói nhỏ, làm cho Lãnh Ngưng ở bên cạnh ngẩn người, nàng cảm thấy những Thần Văn này tinh diệu không gì sánh được, chỉ ít nàng không thể làm được, nhưng nghe ngữ khí của Tần Văn Thiên... người này? Thật đúng là phô trương nhưng vẻ mặt của hắn lại như đó là chuyện đương nhiên, làm người ta không nói nên lời.

- Khẩu khí thật lớn.

Một giọng nói châm chọc truyền đến, ánh mắt của Tần Văn Thiên chuyển qua, sau đó liền thấy một thanh niên mặc hoàng sam nhìn hắn cười lạnh nhạt nói:

- Thần Văn này tự nhiên mà thành, nhất bút nhất họa phác thảo thành chính thể hoàn mỹ, không có bất kỳ sơ hở nào, ở trong miệng người lại thành đáng tiếc.

Dứt lời, ánh mắt của hắn nhìn Lãnh Ngưng, cười nói:

- Lãnh Ngưng, đây là bằng hữu của ngươi?

Lãnh Ngưng cau mày, người này cũng tới, xem ra hắn nhìn thấy Tần Văn Thiên ở cùng với mình, có ý bắt lỗi. Tuy Thần Văn này đã rất lợi hại nhưng với ánh mắt của nàng, vẫn có thể nhìn ra cách hoàn mỹ còn có chênh lệch, thanh niên này cũng nhìn ra được, còn nói như thế, hiển nhiên là cố ý.

- Diêm Không, có liên quan gì tới ngươi?

Lãnh Ngưng lạnh lùng nói.

- Không có quan hệ gì với ta, chỉ là lo người gặp phải người ngông cuồng, nói khoác mà không biết ngượng.

Diêm Không cười nói, làm cho không ít ánh mắt nhìn qua bên này.

Phạm Nhạc hí hóp mắt nhìn chằm chằm Diêm Không, Nguyên Phủ cảnh tam trọng, Sở Mãng chỉ dùng một cái tát cũng có thể giải quyết, vậy mà cũng dám

lớn lối như vậy.

- Lãnh Ngung, kẻ ngu si này là ai vậy?

Phạm Nhạc nhìn Lãnh Ngung mở miệng nói, làm cho Lãnh Ngung ngẩn người:

- Kẻ ngu si?

- Nếu đã biết không có quan hệ gì tới hần, hần ở đó nói nhảm cho ai nghe a, không phải ngu si thì là cái gì.

Ánh mắt của Phạm Nhạc nhìn về phía Diêm Không, như thật có vài phần đồng tình, làm cho thần sắc của Diêm Không cứng lại, nhìn chăm chăm Phạm Nhạc, trong ánh mắt có tia sang lạnh.

- Phù...

Lãnh Ngung cười nhẹ, nàng phát hiện gã mập mạp kia tựa hồ cũng không đáng ghét như vậy.

- Lãnh Ngung, ngươi thật đẹp.

Phạm Nhạc nhìn thấy Lãnh Ngung cười rực rỡ, lại nhìn thoáng qua dáng người cao gầy kia, thật thà cười cười.

Không ít ánh mắt nhìn qua, nghe được Phạm Nhạc nói nhất thời đều xấu hổ, người này, tán gái cũng không nên thẳng thắn như vậy chứ?

Tần Văn Thiên xoay người bỏ đi, đừng nói hần quen biết với tiểu tử bí ối này.

- Ngu ngốc.

Diêm Không lạnh lùng liếc Phạm Nhạc một cái, nhìn Lãnh Ngung nói:

- Lãnh Ngung, ánh mắt của ngươi cũng thực không tồi.

Lãnh Ngung cũng không ngờ tên mập chết bầm kia lại nói chuyện buồn nôn như vậy, không khỏi im lặng.

- Trật tự lại đi.

Thời khắc này lão già dẫn đường kia lại lên tiếng, lúc này mọi người mới an tĩnh lại, ánh mắt nhìn về phía hần, chỉ thấy có một nữ nhân xuất hiện ở bên cạnh lão già. Nữ nhân này mặc trường bào đen bó sát người, để lộ ra thân thể linh lung hoàn mỹ, dáng người hấp dẫn không kém Lãnh Ngung chút nào, hơn nữa khuôn ngực cao vút căng lộ vẻ đầy đặn, cái cổ trắng nõn như thiên nga, làm cho ánh mắt người ta nhìn không được phải dời xuống.

Đã như vậy, nàng lại có một khuôn mặt thanh tú tuyệt mỹ, cực kỳ thanh thuần làm cho người ta thấy chói mắt.

Hai mắt Phạm Nhạc tỏa sáng, hần quá yêu Vọng Châu thành này, mỹ nữ như mây a, hơn nữa còn là các loại mỹ nữ cực phẩm, mùa xuân của Mập Mập sắp tới sao!

- Bạch Lộc Di, Thần Văn Đại Sư trẻ tuổi lợi hại nhất của thư viện Bạch Lộc, có thể khắc họa Thần Văn cấp ba, hơn nữa khắc họa Thần Văn cấp ba cũng cực kỳ tinh xảo, người theo đuổi nàng đêm không hết, ngươi không nên suy nghĩ nhiều.

Lãnh Ngung thấp giọng nói, tựa hồ là nhìn thấy ánh mắt vọng tưởng của Mập Mập bèn nói cho hần nghe.

Tần Văn Thiên quan sát Bạch Lộc Di vài lần, quả thực là nữ nhân rất có mị lực, khiến người ta liếc mắt nhìn liền khó quên, hơn nữa càng khó có được chính là, với tuổi như vậy có thể khắc họa Thần Văn cấp ba. Hần cũng tinh thông Thần Văn, biết rõ độ khó của việc khắc họa Thần Văn cấp ba.

- Có thể khắc họa Thần Văn cấp ba quả thật không tệ.

Tần Văn Thiên nhỏ giọng nói nhưng không biết ánh mắt Lãnh Ngung nhìn hần đã triệt để không còn chỗ nào để nói, có thể khắc họa Thần Văn cấp ba chỉ là không tệ sao? Đây đã là yêu nghiệt lắm rồi nha.

Người này không biết có bao nhiêu phân lượng, khoác lác quá đáng nhưng lại hết lần này tới lần khác không hề thấy xấu hổ, dường như lời của hần nói là chuyện đương nhiên.

***

(*) Đại ẩn vu thị: Bậc đại trí thường chọn quy ẩn trong chợ. Họ có khả năng đối mặt với hiện thực, tự tịnh hóa mình trong một hoàn cảnh tương đối bình thường đơn giản mà không đánh mất lòng tin của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Danh Tiếng Của Mạc Khuynh Thành

Bạch Lộc Di quan sát đám người phía trước, sau đó mở miệng nói:

- Đợi lát nữa các ngươi chọn lựa khắc một Thần Văn trên vách đá, sau đó giao cho ta, nếu biểu hiện tốt, vị trí lão sư lần này ta sẽ đảm nhiệm.

Mọi người nghe Bạch Lộc Di nói mà mắt sáng rực lên, không người nào cho rằng lai lịch của Bạch Lộc Di đơn giản, làm Thần Văn sư trẻ tuổi mạnh nhất của thư viện Bạch Lộc, tạo nghệ Thần Văn của Bạch Lộc Di cực kỳ đáng sợ, huống hồ còn là một đại mỹ nữ, mọi người đương nhiên bằng lòng, nhất là những chàng thanh niên kia, trong lòng đã có không ít ý nghĩ.

Nếu có thể mượn cơ hội lần này cùng Bạch Lộc Di bồi dưỡng cảm tình...

- Bọn người kia thật đúng là có ý nghĩ kỳ lạ.

Lãnh Ngưng liếc nhìn mọi người xung quanh, bao gồm cả Phàm Nhạc hai mắt đang tỏa sáng ở trong đám người kia:

- Thư viện Bạch Lộc từng muốn thay Bạch Lộc Di tìm một thanh niên ưu tú, nhưng Bạch Lộc Di nói nam nhân của nàng chỉ ít phải có tạo nghệ Thần Văn mạnh hơn nàng, thư viện Bạch Lộc lập tức không còn nghĩ đến điều đó nữa.

- Tạo nghệ Thần Văn của nàng thật sự lợi hại như vậy?

Tần Văn Thiên kinh ngạc nói.

- Thư viện Bạch Lộc vốn tinh thông các loại Thần Văn, hơn nữa nàng có Chú Tạo Tinh Hồn, thiên phú Thần Văn có thể không lợi hại sao, không phải người cũng có ý nghĩ kia chứ?

Lãnh Ngưng đánh giá Tần Văn Thiên nói, những nam nhân này người nào cũng đều háo sắc, không có người tốt.

Thấy ánh mắt của Lãnh Ngưng hình như có chút bất thiện, Tần Văn Thiên phiền muộn, lòng thích cái đẹp mọi người đều có nhưng mình đối với Bạch Lộc Di quả thực không có ý nghĩ gì, mà dù cho thật sự có ý nghĩ gì, Lãnh Ngưng cũng không cần thiết phải nhìn mình bằng ánh mắt này a.

- Ta đã có người trong lòng.

Tần Văn Thiên lắc đầu cười nói, lúc này Lãnh Ngưng mới thoải mái hơn một chút.

- Ừm, người trong lòng hẳn rất đẹp, Đan Vương điện đệ nhất mỹ nữ a.

Phàm Nhạc tiếp lời, nhất thời ánh mắt của Lãnh Ngưng mới vừa thoải mái đã đánh lại, nhìn chằm chằm Phàm Nhạc nói:

- Tại sao ngươi không nói người trong lòng hẳn là Mạc Khuynh Thành đi?

- Làm sao ngươi biết?

Lúc này đến phiên Phàm Nhạc ngây ngẩn cả người, hẳn cũng chỉ tùy tiện nói thôi, không ngờ Lãnh Ngưng lại đoán được.

Thấy Phàm Nhạc chăm chú nhìn mình, Lãnh Ngưng nín một hơi, sau đó phun ra một chữ:

- Cút.

Bọn người kia quá vô sỉ.

- Ngươi biết Mạc Khuynh Thành?

Tần Văn Thiên thấp giọng hỏi, trong lòng hơi nhảy lên, Khuynh Thành, nàng đang ở trong đại điện kia tu hành sao.

Lãnh Ngưng nhìn thần sắc của Tần Văn Thiên có chút cổ quái, sau đó lạnh như băng nói:

- Khoảng thời gian trước nữ nhi của Đan Vương, Lạc Hà thu nhận một nữ đệ tử, không ít đại thế lực tự mình đến chúc mừng, chuyện này chấn động Vọng Châu thành, sau đó đồn đãi rằng nữ tử này tên Mạc Khuynh Thành, có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, bây giờ Vọng Châu thành người nào không biết.

- Nhưng mà các ngươi thật đúng là vô sỉ, lời như vậy cũng nói ra được.

- Ô hô...

Tần Văn Thiên hít sâu một hơi, sau đó khoé môi nhếch lên nụ cười khổ, xem ra, thật đúng là phải nắm chặt thể lực Thương Vương ẩn mạch ở trong tay, nếu không, hẳn ngay cả tư cách gặp Khuynh Thành cũng không có. Mặc dù là một người đi đường cũng cảm giác chuyện hẳn và Khuynh Thành giống như là người si nói mộng.

Nhưng mà thể lực này ẩn dật mấy nghìn năm, Tần Văn Thiên căn bản không biết gì về thư viện Bạch Lộc cả, chỉ có từng bước đi tới, thăm thấu vào hạch tâm của Bạch Lộc thư viện trước, cũng không biết bây giờ bọn họ có thái độ thế nào đối với Thương Vương cung.

- Tốt, các người qua đây, khắc Thần Văn trên bia đá này.

Lúc này, lão già ở bên cạnh Bạch Lộc Di mở miệng nói, dẫn mọi người đi về phía trước, ở nơi đó có rất nhiều bia đá, phía trên có Thần Văn rậm rạp, đều là do người khảo hạch trước đây khắc.

Mọi người từng người đi tới trước một tấm bia đá, Phàm Nhạc cùng Sở Mãng đứng ở hai bên Tần Văn Thiên, gãi gãi đầu, bọn họ vốn dĩ không hiểu Thần Văn a.

Tần Văn Thiên sớm đã lựa chọn xong Thần Văn muốn khắc, Tinh Thần Nguyên Lực trong cơ thể lan tràn ra, tinh quang rực rỡ xuất hiện ở trên ngón tay, chỉ thấy tay hắn khắc lên tấm bia đá, khắc họa từng đường vân, đường đi liên mạch lưu loát, không bao lâu sau trên bia đá liền xuất hiện một thanh phi kiếm.

- Được rồi, mời Bạch Lộc tiểu thư xem qua.

Lúc này một thanh âm truyền ra, người nói chuyện là Diêm Không, hẳn và Tần Văn Thiên gần như cùng lúc khắc xong, ánh mắt rất nhiều người nhìn về phía bia đá trước người hắn, chỉ thấy một con Thương Ưng đang muốn vỗ cánh bay lượn, từ trên tấm bia đá có một luồng khí tức đập vào mặt, làm người ta nhìn không được phải khen ngợi, trình độ Thần Văn này có thể so với Thần Văn vừa rồi ở trên vách đá kia.

- Không hổ là người của Diêm gia, thiên phú về Thần Văn cực cao.

Rất nhiều người thăm nghĩ, Diêm gia, ở đời này vẫn có chút nổi danh.

Thần sắc của Lãnh Ngưng khó coi, không bao lâu sau, nàng cũng khắc ra Thần Văn, tuy cũng không tệ nhưng so với Diêm Không lại có chút chênh lệch, chỉ có thể miễn cưỡng khắc họa ra Thần Văn cấp hai, không khỏi có chút thương cảm, nhìn Thần Văn của mình ngậm ngùi.

- Khắc xong thì trở về đi.

Lão già hồ hững nói, nhất thời mọi người nhao nhao rời đi.

- Người khắc ra Thần Văn cấp hai không?

Lãnh Ngưng có chút không tập trung, quay đầu nhìn Tần Văn Thiên hỏi, ánh mắt của nàng nhìn thoáng qua phía sau, tựa hồ Tần Văn Thiên khắc một thanh kiếm, Thần Văn đơn giản nhất.

- Ừm.

Tần Văn Thiên khẽ gật đầu.

- Hẳn có thể đứng đầu.

Phàm Nhạc biết tạo nghệ Thần Văn của Tần Văn Thiên, Thần Văn cấp ba cũng có thể khắc họa, Thần Văn cấp hai vốn dĩ không phải nói chơi.

Lão già kia và Bạch Lộc Di đi tới trước mấy tấm bia đá, nhìn Thần Văn phía trên, lão già nhìn chằm chằm Thần Văn mà Diêm Không khắc họa, cười nói:

- Thực lực của Diêm Không quả thực lợi hại, nếu như ở thư viện Bạch Lộc học tập một thời gian có thể tạo nghệ càng cao hơn, nhóm này có không ít người mới nhưng Diêm Không lợi hại nhất.

- Người sai rồi.

Đúng lúc này, chỉ thấy Bạch Lộc Di đứng ở trước một tấm bia đá, mở miệng nói.

Thần sắc của lão già động lại, cũng nhìn tấm bia đá kia, phía trên có khắc một thanh kiếm, tựa hồ rất đơn giản, tuy có luồng khí sắc bén tràn ra nhưng dù sao cũng chỉ là Thần Văn đơn giản a.

Bạch Lộc Di vươn tay, Tinh Thần Nguyên Lực lan tràn ra, theo Thần Văn kiếm lưu động.

- Phụt...

Một luồng khí tức sắc bén đáng sợ đập vào mặt, hình như có kiếm ý gào thét, âm thanh răng rắc truyền ra, sau đó chỉ thấy bia đá kia nứt vỡ, lại xuất hiện

một luồng kiếm ngân ở phía trên.

- Phản phác quy chân (*), tạo nghệ Thần Văn của người này, cấp hai đỉnh phong.

Ánh mắt của Bạch Lộc Di sáng lên, nhìn lão giả nói:

- Mới vừa rồi là người nào khác?

- Không biết, thanh niên kia chưa từng gặp, Bạch Lộc Di, lần này, ngươi làm lão sư à?

Lão giả hỏi.

- Ừm, để ta làm đi.

Bạch Lộc Di gật đầu:

- Sau khi nộp Tinh Vãn Thạch, dẫn bọn họ đến thư viện đi.

- Được.

Lão giả quay đầu lại, sau đó an bài mọi chuyện.

Trong thư viện có không ít ghế đá bàn đá, phía trước là một bức tường đá, trên vách đá còn có các loại Thần Văn, Tản Vãn Thiên ngồi bên cạnh Lãnh Ngưng, Phạm Nhạc và Sở Mãng ngồi ở phía sau bọn họ.

Bạch Lộc Di đi tới trước vách đá, ánh mắt nhìn về phía mọi người, nói:

- Trong các ngươi tuy có mấy người vốn dĩ không hiểu Thần Văn nhưng đã lãng phí thời gian ở chỗ này, ta cũng không nói thêm điều gì, nhưng cũng may có một người tạo nghệ Thần Văn rất mạnh, đạt tới cấp hai đỉnh phong, ta cực kỳ xem trọng hắn.

Sở Mãng gãi gãi đầu, lộ ra thần sắc xấu hổ, còn Phạm Nhạc ở bên cạnh không biết cái gì gọi là xấu hổ, chỉ dùng sức nhìn chăm chăm Bạch Lộc Di, càng xem càng thấy đẹp.

Rất nhiều người đưa mắt nhìn về phía Diêm Không, người Bạch Lộc Di nhìn trúng hẳn là hắn à.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, khoe miệng Diêm Không hiện lên nụ cười thần nhiên, như hạc giữa bầy gà, mang theo sự kiêu ngạo.

Lãnh Ngưng thì cảm thấy có chút thất bại, thần sắc lạnh lùng.

- Thần Văn là sức mạnh kỳ diệu nhất thế gian, Thần Văn có thể luyện khí, có thể khắc trận, còn có thể trực tiếp dùng để chiến đấu, Thần Văn đạo, chất chứa thiên địa chi đạo, có thể mượn thiên địa chi lực, uy lực vô tận.

Bạch Lộc Di nhìn mọi người mở miệng nói.

- Thần Văn có thể có thực lực lợi hại như vậy sao, ngươi tu hành Thần Văn càng mạnh, thực lực ta lợi hại hơn ngươi, cũng không thể đối phó với ngươi được.

Phạm Nhạc mở miệng hỏi, Bạch Lộc Di nhìn hắn một cái rồi nói:

- Ta đã xem qua Thần Văn ngươi khắc, họa một con bạch cầu, họa cũng không tệ lắm.

- Ha ha.

Nhất thời mọi người đều cười vang, cũng may da mặt Phạm Nhạc dày, tựa hồ như vẫn vô sự.

- Ngươi đã nghe nói qua sự tích Nguyên Phủ cảnh giết cường giả Thiên Cương cảnh chưa?

Bạch Lộc Di nhìn Phạm Nhạc hỏi.

- Điều đó không thể.

- Võ tu bình thường đương nhiên không thể nhưng Thần Văn Đại Sư lợi hại mượn thiên địa chi lực là có thể làm được. Trong Vọng Châu thành ta thì có một vị Thần Văn Tông Sư cấp độ truyền thuyết, tu vi Nguyên Phủ cảnh, giết chết cường giả Thiên Cương cảnh. Trận đấu này được rất nhiều người đã tận mắt thấy qua, ngươi có thể tùy ý hỏi thăm.

Bạch Lộc Di hồ hững nói, nhất thời thần sắc của mọi người nghiêm nghị lại, dĩ nhiên bọn họ đều biết có chuyện này.

- Thật sự mạnh mẽ như vậy?

Phạm Nhạc bữu môi.

Lãnh Ngưng quay đầu lại trừng Phạm Nhạc một cái, người này vốn dĩ không biết thư viện Bạch Lộc lợi hại a.

Thư viện Bạch Lộc Thần Văn chi đạo, ở Vọng Châu thành vô cùng nổi danh, có Luyện Khí Thần Văn, Khắc Trận Thần Văn, Chiến Đấu Thần Văn, bọn họ đều am hiểu tất cả.

Bạch Lộc Di không có nhìn Phạm Nhạc nữa, tiếp tục giảng bài, Tần Vãn Thiên im lặng lắng nghe, mặc dù hắn có thiên phú Thần Văn rất mạnh, nhưng mà hắn đối với tri thức về Thần Văn chân chính lại tiếp xúc rất ít.

Thần Văn không thể nghĩ ngờ là chìa khóa để hắn đi vào Bạch Lộc thư viện.

Hai canh giờ, Tần Vãn Thiên cảm giác được ích lợi không nhỏ, sau đó, bọn họ nhao nhao rời khỏi thư viện Bạch Lộc.

- Cảm giác như thế nào?

Lãnh Ngưng nhìn Tần Vãn Thiên hỏi.

- Không tệ, Bạch Lộc Di có tạo nghệ Thần Văn quả thực hoàn hảo, có thể cho ta một chút dẫn dắt.

Tần Vãn Thiên vừa cười vừa nói.

Lãnh Ngưng lại đảo cặp mắt trắng dã, sao nàng nghe Tần Vãn Thiên nói chuyện đều cảm thấy khẩu khí của đối phương rất lớn a, có lẽ tính cách của hắn như vậy. Kỳ thực Tần Vãn Thiên nói chuyện là căn cứ vào năng lực về Thần Văn của mình nhưng Lãnh Ngưng vẫn cho rằng tạo nghệ Thần Văn của Tần Vãn Thiên bình thường, thế nên cứ có cảm giác khẩu khí của hắn rất lớn.

- Lãnh tiểu thư, chúng ta mới đến đây không có chỗ ở, có thể đến nhà người ở nhờ vài ngày hay không?

Phạm Nhạc đi tới bên cạnh Lãnh Ngưng hỏi.

Tần Vãn Thiên nghe được Phạm Nhạc hỏi, nhất thời có chút hết chỗ nói rồi nói:

- Tự chúng ta có thể tìm nhà trọ, tiểu tử kia, qua đây.

Nhưng mà tiểu tử trong ngực Lãnh Ngưng lại úi úi vào ngực nàng, tựa hồ rất không tình nguyện, làm cho Tần Vãn Thiên cũng chỉ biết im lặng, tiểu gia hỏa này cũng háo sắc giống như Phạm Nhạc a.

- Thôi đi, dù sao nhà ta cũng không xa, hơn nữa phòng ở cũng nhiều, các người đến ở vài ngày đi.

Lãnh Ngưng rất ưa thích con vật nhỏ này, huống hồ tuy mấy người này khẩu khí lớn nhưng nhìn không xấu, Tần Vãn Thiên cũng coi như lễ phép, có thể đó chỉ là sĩ diện hảo, thích làm bộ cao thâm khó lường.

***

(*) Phản phác quy chân: trở về nguyên trạng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Tâm Sự Của Lãnh Ngưng

Tần Vãn Thiên cũng không ngờ Lãnh Ngưng sẽ đồng ý, xem ra mặc dù mỹ nữ trước mắt nhìn như lạnh lùng nhưng tâm địa đơn thuần, nếu không sẽ không đồng ý để mấy người xa lạ ở nhà mình, dù sao bọn họ mới quen nhau ngày đầu tiên.

- Ha ha, mỹ nữ Lãnh Ngưng, người chú ý thân phận của mình, nếu việc này bị thúc thúc của ta biết, sẽ không tốt đâu.

Bên cạnh có một giọng nói truyền đến, Diêm Không đi tới, nhìn Lãnh Ngưng chăm chọc nói.

Thần sắc của Lãnh Ngưng phát lạnh, cực kỳ khó coi, nhìn Diêm Không phun ra một chữ:

- Cút.

- Hừ, Lãnh Ngưng, người tốt nhất là nên khách khí với ta một chút.

Diêm Không cười lạnh lùng, phẩy tay áo bỏ đi, bên cạnh còn có mấy người đi theo ở phía sau hắn, chỉ nghe một người cười nói:

- Nha đầu Lãnh gia lớn lên thật đẹp, đáng tiếc là Diêm Không người lại có phúc khí, Bạch Lộc Di cũng khen người có thực lực cấp hai đỉnh phong, có lẽ... có cơ hội.

Thần sắc của Diêm Không sáng ngời, quay đầu lại nhìn thoáng qua Lãnh Ngưng, nha đầu kia rất đẹp nhưng đáng tiếc không phải của hắn, nhưng nghĩ tới Bạch Lộc Di đáng người mời gọi và thanh thuần động lòng người kia, tìm hắn liền đập thình thịch, chỉ cần tháng này hắn biểu hiện tốt, sau này gia nhập Bạch Lộc thư viện trở thành khách khanh, thường xuyên tiếp xúc với Bạch Lộc Di, còn sợ không sinh ra cảm tình sao?

Nghĩ vậy, Diêm Không liền cao ngạo đi khỏi.

- Chúng ta đi thôi.

Lãnh Ngưng thấp giọng nói, không biết có phải vì lời nói của Diêm Không mà trên đường đi nàng đều giữ vẻ mặt lạnh lùng như có tâm sự hay không. Bị Phạm Nhạc quấy rối nàng cũng không thèm nhìn đến, điều này làm cho Tần Vãn Thiên phỏng đoán, chỉ sợ là Lãnh Ngưng đã gặp một chút phiền toái.

Lãnh gia ở đây cũng coi như là đại gia tộc, chỉ ít so với Mạc phủ của nước Sở thì lớn hơn rất nhiều. Thật ra, bất kỳ một gia tộc thế lực nào ở Vọng Châu thành cũng tuyệt không thể so với nước Sở.

Ở trong phủ đi dạo một chút, chỉ thấy phía trước có hai bóng người đi tới, một nam một nữ, tuổi tác cũng không lớn.

- Đi bên này.

Lãnh Ngưng thấy bọn họ tựa hồ có ý tách ra nhưng mà lúc này nàng kia đã la lên, cười nói:

- Lãnh Ngưng, sao vừa nhìn thấy ta đã đi.

- Lãnh Lâm, có chuyện gì sao?

Lãnh Ngưng nhìn người tới cau mày hỏi.

- Nghe nói người đi thư viện Bạch Lộc tu hành Thần Văn? Người thật là có tâm, hà tất khổ cực như vậy, đến lúc đó gả đi không phải được rồi sao, khi đó địa vị của người cũng có thể tăng cao.

Ngữ điệu của Lãnh Lâm rất quái dị.

- Chúng ta đi.

Lãnh Ngưng không muốn để ý đến Lãnh Lâm, nhìn đám người Tần Vãn Thiên thấp giọng nói.

- Ha ha, lại còn dẫn theo mấy nam nhân trở về, người chú ý thân phận một chút, nếu không thì người hãy học theo ta, tìm người có thể tin được mà gả đi?

Lãnh Lâm nói xong dựa vào trên người thanh niên ở bên cạnh, thanh niên kia rất bình tĩnh nhìn tất cả, mặt mỉm cười, đánh giá Lãnh Ngưng cùng với đám người Tần Vãn Thiên.

Lãnh Ngưng không có ý định dây dưa, tiếp tục đi về phía trước, Tần Vãn Thiên đi tới bên cạnh Lãnh Ngưng, thấy đối phương mặt đầy sát khí, không khỏi thấp giọng hỏi:

- Gia tộc đã tìm hôn sự cho người nhưng người không muốn?

Nghe được Tần Vãn Thiên hỏi, Lãnh Ngưng ngẩng đầu, trông mắt lạnh như băng nhìn Tần Vãn Thiên, làm cho Tần Vãn Thiên nhún vai:

- Coi như ta chưa nói gì đi.

Xem ra, việc này là từ huyết của Lãnh Ngưng, không cho phép người khác nhắc tới.

Là tiểu thư Lãnh gia, Lãnh Ngưng có biệt viện riêng, ngôi biệt viện này có không ít gian phòng, nàng chỉ vào một gian phòng nhìn Tần Vãn Thiên nói:

- Người ở căn này, hắn ở đó, Mập Mập kia ở ngoài cùng.

- Vì sao ta ở ngoài cùng?

Về mặt Phạm Nhạc đau khổ nói.

- Ta không yên tâm về người.

Lãnh Ngưng lạnh như băng nói, sắc mặt Phàm Nhạc liền xụ xuống.

- Hồ đồ, thật là hồ đồ.

Lúc này, bên ngoài có một giọng nói tức giận truyền đến, tiếng bước chân vang lên, chỉ thấy một người trung niên bước nhanh tới, liếc nhìn đám người Tần Văn Thiên một cái, lạnh lùng nói:

- Bọn họ là ai?

- Bằng hữu của con ở thư viện Bạch Lộc.

Thần sắc của Lãnh Ngưng rất lạnh lùng.

- Người vừa đi học Thần Văn? Thật buồn cười, người cho rằng tùy tiện tìm mấy nam nhân tới là có thể giải quyết vấn đề? Muốn có ý chọc giận Diêm gia?

Người trung niên phẫn nộ mắng:

- Bảo bọn họ đi đi.

- Chuyện của con không cần người quản.

Lãnh Ngưng gọn gàng dứt khoát nói.

- Ta là phụ thân của người.

Người trung niên cả giận nói.

- Ha ha, người còn biết người là phụ thân của ta sao.

Đôi mắt của Lãnh Ngưng mang theo ý lạnh.

- Thật tức chết ta rồi, sao người không hiểu chuyện như thế, ta cũng là vì muốn tốt cho người, đây chính là Thần Văn Đại Sư cấp ba a.

Người trung niên chỉ vào Lãnh Ngưng quát lên.

- Cút cho ta.

Lãnh Ngưng quát.

- Người...

Thân hình người trung niên lóe lên, giờ bàn tay lên tựa hồ muốn tát xuống nhưng Lãnh Ngưng chỉ lạnh như băng nhìn hấn.

- Người hãy tự giải quyết cho tốt.

Người trung niên kia cuối cùng vẫn không đánh xuống, vung tay rời đi.

Tần Văn Thiên cùng đám người Phàm Nhạc đều ở bên cạnh cứng đờ, hình như có chút phức tạp a, nhưng người ngoài như bọn họ cũng không tiện lắm lời.

Lãnh Ngưng trở về phòng, đám người Tần Văn Thiên cũng từng người đi về nghỉ. Trong phòng, Tần Văn Thiên ngồi xếp bằng, bên trong Nguyên Phủ, ba tòa Nguyên Phủ như hồ nước, bên trong tràn đầy tinh quang, thậm chí có rất nhiều Thần Nguyên chi lực. Sở dĩ năng lực Thần Văn của Tần Văn Thiên cường đại là bởi vì giờ nào khắc nào hấn cũng đang lợi dụng Thần Văn để ngưng tụ Thần Nguyên.

Bây giờ đối với Tần Văn Thiên, việc hấn ngưng tụ Thần Văn cấp hai chỉ cần thời gian cực ngắn là làm được.

- Tu hành ở Nguyên Phủ cảnh thật khó khăn, nhất là khi còn cần phải thỏa mãn đến ba tòa Nguyên Phủ.

Tần Văn Thiên có chút phiền muộn, trước đây tốc độ tu hành của hấn cực nhanh nhưng sau khi bước vào Nguyên Phủ cảnh, hiện tại mới chỉ là Nguyên Phủ nhị trọng, dù vậy Nguyên Phủ của hấn tích chứa Tinh Thần Nguyên Lực to lớn hơn những người khác rất nhiều.

Cửa mở, chỉ thấy tiểu tử kia dò đầu tiến vào, sau đó thanh âm y nha vang lên ở trong đầu Tần Văn Thiên, tựa hồ nó muốn nói cái gì.

Sau đó, Tần Văn Thiên thấy tiểu tử kia xoay người, hình như ra hiệu bảo hấn đi theo.

Tần Văn Thiên cảm thấy có chút kỳ quái, sau đó theo nó đi ra ngoài, tiểu tử kia quay đầu lại nhìn hấn, chạy tới cửa phòng của Lãnh Ngưng.

- Người bảo ta vào đó?

Tần Văn Thiên thấp giọng nói, sau đó thấy tiểu tử kia gật đầu.

Tần Văn Thiên cười khỏ, không biết tiểu gia hỏa này có ý gì, nhưng vẫn đi tới gần phòng của Lãnh Ngưng. Cửa không có khóa, bên trong có phòng khách, chỉ thấy Lãnh Ngưng ngồi ở đó, lại khóc một mình, chuyện này làm cho Tần Văn Thiên sững sốt một chút, lãnh mỹ nhân này vậy mà len lén lau nước mắt.

Thấy Tần Văn Thiên qua đây, Lãnh Ngưng lập tức quay đầu, lạnh lùng nói:

- Người tới làm gì?

Tần Văn Thiên cười khỏ đi lên phía trước, tới bàn trà đối diện Lãnh Ngưng ngồi xuống, thấp giọng nói:

- Có chuyện gì lẩn quẩn trong lòng sao, tại sao phải khổ như vậy?

Lãnh Ngưng nhìn Tần Văn Thiên, thấy ánh mắt đối phương sạch sẽ trong suốt không gì sánh được, không khỏi trầm nghĩ, người này rất anh tuấn, chỉ là có chút khoa trương.

- Người vừa rồi là phụ thân ta, hần và gia tộc đã tìm cho ta một hôn sự, bảo ta gả cho thúc thúc của Diêm Không, chính là Diêm Không ở thư viện Bạch Lộc kia. Thúc thúc của hần là một lão già bảy tám mươi tuổi. Như vậy cũng thôi đi, người bình thường bảy tám mươi tuổi vì tu hành nên vẫn là trung niên, nhưng tướng mạo của thúc thúc hần lại rất xấu xí, đáng sợ.

- Quá đáng hơn là, trước kia hần đã lấy vài thê tử, hơn nữa những thê tử kia, đều điên hết rồi... Đúng vậy, điên, bị hần ngược đãi đến mức phát điên, thúc thúc của Diêm Không là kẻ cuồng ngược đãi, là tên điên, vậy mà phụ thân ta lại bảo ta gả cho hần.

Lãnh Ngưng vừa nói vừa khóc, hai mắt đỏ bừng:

- Càng buồn cười hơn chính là bọn họ vịn vào mỹ danh nói là vì muốn tốt cho ta, chứ không phải bởi vì lão quỷ kia là Thần Văn Sư cấp ba, có thể giúp bọn họ sao? Thế nên bọn họ muốn hi sinh ta, đẩy ta vào trong tay lão ác ma.

Tần Văn Thiên nghe Lãnh Ngưng nói mà ngạc nhiên vô cùng, im lặng một chút, đại gia tộc thật sự tàn khốc như thế sao. Vì dục vọng của bản thân đến cả nữ nhi cũng có thể đưa ra, thế này thật là quá đáng.

Khuynh Thành nàng sinh ra ở Mạc gia nhưng Mạc Thiên Lâm vô cùng cưng chiều Khuynh Thành, còn có phụ thân hần Tần Xuyên, tình cảm đối với Tần Dao cũng rất sâu.

- Lễ nào không có cách khác sao?

Tần Văn Thiên thấp giọng hỏi.

- Có, tìm người có thiên phú lợi hại hơn, Lãnh Lâm kia là đường tử của ta, vốn gia tộc là tuyển chọn nàng ta nhưng nàng ta đã tìm được nam nhân, là người người vừa mới nhìn thấy, Nguyên Phủ tam trọng, Thần Văn Sư cấp hai đỉnh phong. Lãnh Lâm nói gả ta đi, thế là gia tộc tìm ta, ha ha, thật buồn cười.

Thời khắc này Lãnh Ngưng lộ vẻ rất mềm yếu, nằm ở trên ghế nhìn Tần Văn Thiên, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, người này chẳng phải Thần Văn Sư sao?

Nhưng sau một khắc thần sắc của nàng liền mờ đi, nàng làm sao lại nghĩ như vậy, tuy người này tuấn tú nhưng lại là một tên tiểu tử thích thói phóng túng đại a.

- Thần Văn Sư cấp hai, xem ra yêu cầu của gia tộc người cũng không cao.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói.

Lãnh Ngưng nghe Tần Văn Thiên còn nói khoác lác, không khỏi im lặng:

- Lễ nào người là Thần Văn Sư cấp hai đỉnh phong, có muốn lấy ta không? Vậy ta thật nguyện ý gả cho người.

- Úi...

Tần Văn Thiên xạm mặt lại, chuyện này... Thật đúng là phiền phức, hần không thể lấy Lãnh Ngưng.

- Quên đi, ta làm sao lại ăn nói ngu ngốc như vậy.

Lãnh Ngưng nhìn Tần Văn Thiên lắc đầu nói:

- Nhưng người cũng thật đáng yêu, lúc khảo hạch khắc Thần Văn đơn giản nhất nhưng khi nói chuyện khẩu khí lại lớn như vậy, còn ra vẻ đương nhiên,

thật không biết người nghĩ như thế nào.

Nói xong Lãnh Ngưng cũng nở nụ cười, Tần Vãn Thiên thấy Lãnh Ngưng cười lên lại càng xinh đẹp, không khỏi âm thầm cảm thán.

- Kỳ thực, người cười lên càng đẹp, hà tất cứ mãi lạnh giá như băng, cứ thuận theo tự nhiên đi, có lẽ đến lúc đó sẽ có cách giải quyết.

Tần Vãn Thiên khuyên nhủ.

- Được, ta sẽ cười.

Lãnh Ngưng nói mọi chuyện ra hết tâm tình tựa hồ thoải mái hơn một chút, u oán trong Tần Vãn Thiên một cái, một luồng mùi hương nữ nhân đập vào mặt.

- Kỳ thực, ta là Thần Văn Sư cấp ba.

Tần Vãn Thiên nhìn Lãnh Ngưng nói, không biết có thể giúp được nàng hay không.

Lãnh Ngưng ngẩn người, sau đó cười khúc khích, nói:

- Ta biết, người trong lòng của người vẫn là Mạc Khuynh Thành của Đan Vương điện, các người hai bên đều cảm mến nhau, lần này người tới Vọng Châu thành là vì tới tìm Mạc Khuynh Thành, đúng không.

- Ừm

Tần Vãn Thiên nghiêm túc gật đầu.

Lãnh Ngưng hoàn toàn bất lực, im lặng một chút rồi nói:

- Được rồi được rồi, cảm ơn người đã nghe ta nói nhiều như vậy, người nên đi ra đi, đây là phòng của ta.

Oái!

Tần Vãn Thiên cười khổ, mình không đáng tin như vậy sao? Dù sao còn phải ở chỗ này một quãng thời gian, để xem đến lúc đó có thể giúp đỡ nha đầu đáng thương này hay không, còn lấy nàng, Tần Vãn Thiên không hề có ý nghĩ này.

Sau khi Tần Vãn Thiên ra ngoài, Lãnh Ngưng lắc đầu nói nhỏ:

- Tiểu tử ăn nói mạnh miệng, nếu như người là Thần Văn Sư tam giai, ta cũng nguyện ý làm thiếp cho người.

Thính giác của Tần Vãn Thiên cực kỳ nhạy bén, nghe được Lãnh Ngưng nói nhỏ, dưới chân hần lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, mặt tái đi, chuyện này... Sau này còn được bộc lộ thiên phú Thần Văn Sư cấp ba nữa hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Mời

Đêm yên tĩnh như nước.

Tần Vãn Thiên đang ở trong phòng an tĩnh tu hành, một đám tinh quang từ trên trời giáng xuống, làm cho nóc nhà chỗ Tần Vãn Thiên ở sáng rực lên, làm lộ ra một luồng tinh quang nhàn nhạt.

Lãnh Ngưng ngồi trên chiếc xích đu ghế mây trong viện, đầu tựa vào ghế, nhẹ nhàng lắc lư, khi còn bé mẫu thân thường xuyên đùa nàng như vậy, đáng tiếc sau đó mẫu thân qua đời, còn phụ thân ở trong gia tộc không có địa vị gì, đối với mệnh lệnh của trưởng bối gia tộc nói gì nghe nấy, cuộc sống của nàng liền trở nên khó khăn.

Nghĩ đến đây Lãnh Ngưng khẽ thở dài, sau đó cười khổ, ngẩng đầu, ánh mắt của nàng nhìn về phía căn phòng của Tần Vãn Thiên, ở khoảng cách gần nàng cảm nhận được dường như khí tức tinh quang bên ngoài phòng của hần nồng nặc hơn một chút.

- Tiểu tử ăn nói mạnh miệng này cũng rất thú vị.

Lãnh Ngưng nghĩ đến bộ dạng của Tần Vãn Thiên liền cảm thấy buồn cười, da mặt của người này quả thực dày đến không còn gì để nói. Mình nói hần và Mạc Khuynh Thành hai bên yêu nhau, hần lại không biết xấu hổ gật đầu.

Lúc hùng đông, Tần Văn Thiên ra khỏi phòng liền thấy Lãnh Ngưng nằm ở trên ghế mây ngủ thiếp đi, không khỏi đi lên trước dùng trường bào của mình khoác lên trên người nàng.

Lông mi của Lãnh Ngưng giật giật, đôi mắt đẹp mở ra, vẫn còn trạng thái mê mông lung, nhìn thấy Tần Văn Thiên không khỏi lộ ra một tia vui vẻ, nói:

- Chào buổi sáng Thần Văn Đại Sư.

- ...

Tần Văn Thiên xấu hổ, nói:

- Chào buổi sáng.

- Trời đã sáng rồi, ta đi làm chút gì ăn.

Lãnh Ngưng đứng dậy, sau đó thật sự đi kiểm chút điểm tâm. Tuy nói Nguyên Phủ cảnh không ăn không uống cũng không sao nhưng nhân loại vẫn thích ăn thức ăn ngon để điểm tô cuộc sống của mình, thỏa mãn một chút ham muốn nhỏ nhoi.

- Cũng không tệ lắm.

Tần Văn Thiên nếm điểm tâm, mỉm cười nói.

- Cảm ơn đại sư đã khích lệ, có nên gọi hai vị kia dậy để đến thư viện hay không.

Lãnh Ngưng dí dỏm nói.

- Hai người bọn họ không có hứng thú gì với Thần Văn, có đi hay không cũng không vấn đề, chúng ta cứ đi trước đi.

Tần Văn Thiên thấp giọng nói, nếu như Phạm Nhạc và Sở Mãng đồng ý ở chỗ này tu hành cũng không tệ, tránh lãng phí thời gian.

- Vậy cũng được.

Lãnh Ngưng gật đầu, hai người liền đứng dậy đến thư viện Bạch Lộc.

Nhưng mà còn chưa vào học viện, Tần Văn Thiên đã bị người chặn lối đi.

Hôm nay Diêm Không mặc một bộ trường bào màu lam, bên cạnh hắn đi theo mấy người, ngăn trở lối đi của Tần Văn Thiên và Lãnh Ngưng, thần sắc có chút ác ý.

- Nghe nói ngày hôm qua ngươi ở biệt viện của nàng ta?

Ánh mắt của Diêm Không nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên, đôi mắt như có những tia sắc nhọn bắn ra, làm người ta vô cùng khó chịu.

- Diêm Không, chuyện của ta ai cần ngươi lo.

Lãnh Ngưng nhún mày, quát nói.

- Ngươi sớm muộn gì cũng phải gả vào Diêm gia ta nên phải chú ý thân phận một chút mới được.

Diêm Không lạnh lùng nhìn Lãnh Ngưng, sau đó nhìn Tần Văn Thiên nói:

- Thích nữ nhân không thành vấn đề, nhưng có vài nữ nhân không phải kẻ như ngươi có thể đụng tới, nếu không, chết như thế nào ngươi cũng không biết. Ta khuyên ngươi một tiếng, hãy tranh thủ thời gian rút khỏi Lãnh gia đi.

Dứt lời, Diêm Không liền xoay người bước vào thư viện, mấy người bên cạnh hắn cười nhìn Tần Văn Thiên và Lãnh Ngưng cũng mang theo vài phần châm chọc, sau đó rồi rít đuôi theo Diêm Không.

- Xin lỗi, đã liên lụy đến ngươi.

Lãnh Ngưng có chút áy náy nói.

- Là ta chủ động muốn ở nhà ngươi, ngươi xin lỗi cái gì.

Tần Văn Thiên cũng không để ý nhún vai, Phạm Nhạc đã nói với hắn, tu vi của Diêm Không này là Nguyên Phủ cảnh tam trọng, Thần Văn Sư cấp hai đỉnh phong. Đối với hắn thật đúng là không tạo thành sự uy hiếp gì, chỉ là Diêm gia có lẽ có chút phiền phức, nhưng nếu như Diêm Không thật muốn đổi phò mình, như vậy mình cũng không ngại làm hắn nhớ lâu một chút.

- Hôm nay người dọn ra ngoài ở đi.

Lãnh Ngưng nhìn Tàn Ván Thiên lắc đầu.

- Không có chuyện gì, không cần để ý tới hân.

Tàn Ván Thiên không để ý, bước vào trong thư viện, Lãnh Ngưng nhìn bóng lưng của Tàn Ván Thiên lắc đầu, người này chỉ mạnh miệng, khẩu khí lớn, lúc Diêm Không nói chuyện với hân, hân ngay cả một chút phản ứng cũng không có, ở trước mặt mình lại mạnh miệng, thật là không còn lời gì để nói.

Tàn Ván Thiên ở thư viện Bạch Lộc học tập rất bình tĩnh, Bạch Lộc Di truyền thụ Thần Văn tri thức quả thực đã mở ra cho hân một cánh cửa khác của Thần Văn.

Trước kia hân chỉ là đơn thuần biết Thần Văn có thể dùng để luyện khí, đức Thần Nguyên, bây giờ hân hiểu được, Thần Văn chi đạo có thể nói là bác đại tinh thâm.

Dựa theo những gì thư viện Bạch Lộc dạy bảo, hân biết Thần Văn chi đạo có thể chia làm: Thần Văn luyện khí, Thần Văn khắc trận, Thần Văn chiến đấu và Thần Văn luyện khôi!

Thần Văn luyện khí, tên như ý nghĩa dùng để luyện chế Thần binh lợi khí; Thần Văn khắc trận, dùng để khắc họa trận pháp; Thần Văn chiến đấu thì có khả năng là trước đây Tàn Ván Thiên lĩnh ngộ qua, Thần Văn Thần Thông chi thuật, chỉ là hân lĩnh ngộ rất cạn; Thần Văn luyện khôi là lấy Thần Văn chi lực luyện chế khôi lỗi (thân xác).

Bạch Lộc Di không có nói tí mĩ về khôi lỗi chi đạo nhưng trong lòng Tàn Ván Thiên lại mơ hồ có một loại hưng phấn.

Hân từng tu hành Thần Văn chi thuật, lấy Thần Văn ngưng tụ Thần Thông, thông qua Luân Mạch bùng phát nở rộ; hoặc lấy Thần Văn khắc Thần Nguyên, cũng là thông qua từng Luân Mạch trong cơ thể kích hoạt, phát huy uy lực chiến đấu, bởi vậy hân vẫn luôn có ý nghĩ to gan, kinh mạch cùng với cấu tạo trong cơ thể chính là một loại văn lộ đặc biệt?

Có thể giả tưởng một chút, thân thể chính là do vô số Thần Văn cấu tạo thành, nếu như vậy, khôi lỗi chi đạo đã hoàn toàn có thể lý giải.

Bạch Lộc Di ở thư viện ngoài giảng giải một chút kiến thức về việc làm sao tu hành Thần Văn ra còn sẽ đích thân dạy người khác làm thế nào để nghiên cứu Thần Văn, khắc họa Thần Văn, phá hư Thần Văn, bắt tri bắt giác, một tháng sắp hết, đối với người như Phàm Nhạc, đích thực là lãng phí thời gian cùng Tinh Ván Thạch nhưng đối với Tàn Ván Thiên, lại cảm thấy bỏ ra rất đáng giá.

Thư viện, trước vách đá, Bạch Lộc Di không tiếp tục giảng giải nữa, nhìn thoáng qua trước mặt các học viên, trên mặt vẫn là thái độ không gọn sóng, làm cho người ta cảm thấy lạnh như băng, nhưng bộ dạng thanh thuần lại khiến người ta thấy ưa thích.

- Được rồi, ngày mai sẽ là ngày cuối cùng các người theo ta học tập, ngày mai ta không định dạy các người ở thư viện mà chuẩn bị đi Đông thành Địa Ngục đài, tự mình tham quan học tập Thần Văn chi chiến.

Bạch Lộc Di nhìn mọi người nói, làm cho con người của rất nhiều người hơi co rụt lại, Địa Ngục đài.

- Địa Ngục đài là chỗ nào?

Tàn Ván Thiên nhìn Lãnh Ngưng ở bên cạnh thấp giọng hỏi.

Thần sắc của Lãnh Ngưng có chút nghiêm nghị, nghĩ đến chỗ đáng sợ kia nàng liền cảm giác có chút tê rần cả da đầu, lãnh diện mỹ nhân Bạch Lộc Di này thật đúng là gan lớn, lại muốn đi Địa Ngục đài.

- Chỗ điên cuồng nhất của Vọng Châu thành, là thiên đường mà cũng là địa ngục, có thể gọi là sông bạc lớn nhất, người ở đó, lấy mạng ra để đánh cuộc.

Lãnh Ngưng thấp giọng nói, Tàn Ván Thiên quan sát Bạch Lộc Di vài lần, lãnh mỹ nhân này, thật đúng là quyết đoán, không hổ là nhân vật thiên tài của thư viện Bạch Lộc.

- Mặt khác, sau ngày mai, ta định từ trong số các người chọn ra một người tiếp tục đi theo ta nghiên cứu Thần Văn chi đạo.

Bạch Lộc Di lại mở miệng nói, nhất thời rất nhiều người đều lộ ra vẻ hưng phấn, còn có người có vận khí tốt như vậy, lại có thể đơn độc theo Bạch Lộc Di tu hành Thần Văn.

Ánh mắt của rất nhiều người không tự chủ được nhìn về phía Diêm Không. Nếu như Bạch Lộc Di muốn chọn một người, nhất định là sẽ lựa chọn người có tạo nghệ Thần Văn mạnh nhất trong bọn họ, như vậy, chỉ sợ đó là Diêm Không rồi.

Nhưng Tàn Ván Thiên lại không cho là như vậy, hân nhìn thấy ánh mắt của Bạch Lộc Di nhìn thoáng qua hân, mặc dù chỉ một cái nhưng Tàn Ván Thiên lại tâm như gương sáng, lúc đầu mình khắc Thần Văn kia, Bạch Lộc Di không thể xem không hiểu. Hơn nữa trong một tháng học tập này, mình hoặc nhiều hoặc ít cũng đã dùng một chút thủ đoạn ở trước mặt Bạch Lộc Di biểu lộ ra năng lực Thần Văn thật sự của bản thân.

Như vậy sẽ không xuất hiện đường đột, có thể làm cho Bạch Lộc Di nhớ kỹ mình, để mình bước vào thư viện Bạch Lộc, bây giờ, cơ hội quả nhiên đã tới.

- Lãnh Ngung, ta muốn mời Bạch Lộc Di ăn cơm, các người về trước đi.

Tần Văn Thiên nhìn Lãnh Ngung ở bên cạnh thấp giọng nói, làm cho Lãnh Ngung sửng sốt một chút, trông Tần Văn Thiên một cái:

- Bạch Lộc Di rất ít tiếp xúc với nam nhân, mấy ngày trước, Diêm Không mời nàng cũng đã bị cự tuyệt.

Người này, vẫn là tự đại như thế, một chút cũng không thay đổi.

- Ta biết.

Tần Văn Thiên gật đầu nhưng lại tỏ ra không thèm để ý, làm cho Lãnh Ngung có chút im lặng, sau đó không nói nhiều nữa, cứ để hấn gặp trắc trở thì sẽ rõ thôi.

Diêm Không quay đầu lại liếc Tần Văn Thiên một cái, người này thật đúng là không nghe lời khuyên bảo, đến giờ vẫn chưa dọn ra khỏi Lãnh gia.

Bây giờ hấn lại muốn mời Bạch Lộc Di ăn cơm, thật là chuyện cười lớn.

- Được rồi, hôm nay dừng ở đây, tất cả giải tán đi.

Bạch Lộc Di mở miệng nói.

- Bạch Lộc lão sư.

Tần Văn Thiên thấy Bạch Lộc Di muốn rời đi, chợt gọi một tiếng.

Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên dừng bước, nàng đối với Tần Văn Thiên vẫn có ấn tượng rất sâu, ấn tượng này là từ lần đầu tiên khảo hạch khác hạo Thần Văn mà bắt đầu, kể tiếp là trong một tháng học tập, hấn rất nghiêm túc, hơn nữa có chỗ nào không hiểu liền hỏi ngay, có một số vấn đề hỏi dường như hơi ngu ngốc, nhưng hấn không thèm để ý dù bị người khác cười.

Bạch Lộc Di hơi lấy làm lạ là Tần Văn Thiên tại sao lại hỏi một số vấn đề rất chủ chốt, người này vô tình đã cho nàng một chút ám chỉ, làm nàng cảm giác được, tạo nghệ Thần Văn của hấn rất có thể không chỉ đơn giản là Thần Văn Sư cấp hai như vậy. Đây cũng là nguyên nhân nàng muốn mời một người tiếp tục theo nàng học tập.

- Có chuyện gì không?

Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên hỏi.

- Ta muốn mời Bạch Lộc lão sư ăn một bữa cơm, thảo luận nghiên cứu vấn đề Thần Văn, không biết Bạch Lộc lão sư có rảnh hay không?

Tần Văn Thiên đi tới trước mặt Bạch Lộc Di, mỉm cười hỏi.

- Phi...

Trong thư viện một khoảng hư thanh, lời Tần Văn Thiên nói trong nháy mắt gây ra một trận ầm ĩ, người này điên rồi sao, nằm mơ à, lại muốn mời nữ thần của bọn họ ăn cơm.

Quá không biết tự trọng rồi, bọn họ đang chờ xem Tần Văn Thiên bị chê cười, lúc trước Diêm Không cũng đã ăn món “bê môn canh” rồi, bị cự tuyệt không một chút khách sáo.

Diêm Không nhìn Tần Văn Thiên, cảm giác có chút buồn cười, chuyển ánh mắt qua nhìn về phía Lãnh Ngung, cười nhẹ nói:

- Bằng hữu này của ngươi thật không còn lời gì để nói.

Diêm Không nói xong chỉ chỉ vào đầu của mình, làm cho người chung quanh đều cười rộ lên.

Sắc mặt của Lãnh Ngung khó coi, nhưng Tần Văn Thiên đã muốn làm như thế nàng cũng bất lực.

- Được!

Đúng lúc này, một giọng nói thanh thúy truyền đến, làm cho đáng vẻ tươi cười của Diêm Không khựng lại, ngón tay của hấn vẫn còn chỉ vào đầu mình, làm thế nào cũng không thể di động, dường như đã bị đóng cố định rồi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Sát Niệm Của Diêm Không

Kèm theo giọng nói thanh thúy, cả thư viện trong nháy mắt bỗng yên tĩnh lại.

Chủ nhân của giọng nói kia không thể nghi ngờ là Bạch Lộc Di, nàng không chỉ chẳng cự tuyệt mà lại rất sáng khoái nhận lời mời của Tần Vãn Thiên.

Tay của Diêm Không vẫn còn chỉ vào đầu mình và cứng đờ ở đó, Lãnh Ngưng cũng lộ ra biểu cảm vô cùng kỳ lạ, tựa như là bị trúng tà.

Nhưng mà sau khi hết giật mình, nàng lại cười nhìn Diêm Không nói:

- Chuyện mà ngươi không làm được, không có nghĩa là người khác làm không được, Diêm Không, ngươi chớ quá xem trọng chính mình, chỉ làm tăng thêm chuyện cười mà thôi.

Rất hiển nhiên, điều Lãnh Ngưng ám chỉ chính là chuyện Diêm Không mời Bạch Lộc Di bị cự tuyệt. Khi đó Diêm không cảm thấy quá mất mặt, mọi người đều cho rằng đó là chuyện đương nhiên, Bạch Lộc Di tiểu thư lãnh đạm cao quý, nào có dễ dàng mời được như vậy. Thế nhưng Tần Vãn Thiên lại mời thành công, điều này làm cho Diêm Không rất khó chịu.

Ánh mắt chậm rãi chuyển qua, Diêm Không nhìn về phía Bạch Lộc Di và Tần Vãn Thiên, thần sắc lấp loé không yên. Có lẽ vì hôm nay là ngày Bạch Lộc Di giảng bài sau cùng nên nàng mới nể tình, nếu như hôm nay hấn mở miệng, nhất định cũng có thể làm được. Hấn là Thần Văn Sư mạnh nhất ở đây mà.

Nghĩ vậy Diêm Không lại lộ ra dáng vẻ tươi cười tự nhận là anh tuấn nhất, mở miệng nói:

- Bạch Lộc lão sư, ta cũng có chút vấn đề về Thần Văn muốn thỉnh giáo, có thể mời người hay không?

Bạch Lộc Di đang chuẩn bị cùng Tần Vãn Thiên rời đi, nghe được lời của Diêm Không thì hơi sửng sốt. Sau đó biết nguyên nhân mà Diêm Không mời mình, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, người này coi mình là cái gì, dùng mình để khoe khoang chiến tích sao?

- Ta đã nhận lời mời của hấn.

Bạch Lộc Di khách sáo cự tuyệt, không muốn làm Diêm quá mất mặt.

- Thế ta có thể mời bữa tối?

Dáng vẻ tươi cười thân thiện của Diêm Không làm không ít người nhìn về bên này, chân mày của Bạch Lộc Di nhíu lại, người này thật không biết chừng mực.

- Không rảnh.

Bạch Lộc Di lạnh lùng đáp lại một tiếng, sau đó đi ra khỏi thư viện, để lại Diêm Không vô cùng kinh ngạc, nhìn thấy ánh mắt của mọi người nhìn mình, sắc mặt của hấn lúc trắng lúc xanh.

- Cái này gọi là tự rước lấy nhục.

Lãnh Ngưng cười khúc khích, nhìn thấy thần sắc bẽ tắc của Diêm Không thật đúng là thống khoái. Nàng phát hiện Tần Vãn Thiên kia cũng thật đáng yêu.

Ánh mắt của Diêm Không nhìn bóng lưng của Tần Vãn Thiên, đôi môi giống như lưỡi dao, có một tia sát ý ác liệt, hấn không dám làm gì Bạch Lộc Di, cũng chỉ có thể giận chó đánh mèo chuyển hết sang Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên cũng không rảnh quan tâm tới suy nghĩ của Diêm Không mà cùng Bạch Lộc Di đi ra khỏi thư viện Bạch Lộc, đôi mắt xinh đẹp của Bạch Lộc Di nhìn hỏi hấn:

- Chúng ta đi đâu?

- Ta không biết chỗ, hay là ngươi cứ dẫn ta đi đi.

Tần Vãn Thiên có chút lúng túng nói, đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di lấp lóe, quan sát hấn rồi nói:

- Ngươi mời khách như vậy à?

- Ngày đầu tiên ta tới Vọng Châu thành đã vào thư viện Bạch Lộc học ngay, sau đó luôn ở Lãnh gia.

Tần Vãn Thiên có chút lúng túng nói.

- Vậy được rồi, ngươi đi theo ta.

Bạch Lộc Di rất sáng khoái nói, Tần Vãn Thiên cười đi theo, nhưng không bao lâu sau Tần Vãn Thiên liền “khóc thầm”, Bạch Lộc Di dẫn hắn tới một lầu tên là Tiên Vị cư. Tòa lầu này khung cảnh rất ưu nhã, nhất là chỗ Bạch Lộc Di lựa chọn, ở sau bức bình phong, dựa lan can, nhìn ra xa chính là hồ nước, gió nhẹ thoảng thoảng, chỉ có hai người bọn họ.

Rượu và thức ăn được dọn lên, mùi rượu thơm nồng, mùi đồ ăn thơm phức xông vào mũi. Đây là lấy thực phẩm đặc biệt kết hợp với thịt yêu thú trân quý nấu chế thành, giá cả một bàn thức ăn này tương đương với chi phí Tần Vãn Thiên tu hành Thần Văn một tháng a.

Bạch Lộc Di thấy đôi mắt của Tần Vãn Thiên không chớp mà nhìn mình chăm chăm, nhìn không được cười khẽ, giống như băng sơn tuyết liên nở rộ, một luồng hơi thở tuyệt vời thổi vào mặt.

- Tiên Vị cư chính là lầu nổi danh nhất trong Vọng Châu thành này, có rất nhiều chi nhánh, rượu thịt và đồ ăn nơi này đều là đặc biệt chế thành, rất có lợi cho thân thể của võ tu, chỉ là giá cả hơi đắt một chút. Thế nào, ngươi bảo ta đưa ngươi tới, tiếc tiền sao?

Bạch Lộc Di tướng mạo thanh thuần, cười rộ lên càng vô cùng xinh đẹp.

Nhưng Bạch Lộc Di vẫn thấy Tần Vãn Thiên nhìn mình chăm chăm, không khỏi có chút mất tự nhiên, người này thật là, không phải chỉ là trêu chọc hắn một chút sao, sao lại hẹp hòi như vậy.

- Nụ cười này rất đáng giá.

Tần Vãn Thiên mờ ám nở nụ cười, khiến Bạch Lộc Di sừng sốt một chút, sau đó trừng Tần Vãn Thiên một cái, lại khôi phục dáng vẻ lạnh như băng, không ngờ lại bị hắn đùa giỡn.

- Coi như huê nhau.

Tần Vãn Thiên thấy tình cảnh như thế tâm trạng cũng thoải mái hơn, đại khái Bạch Lộc Di ở trước mặt bọn họ vẫn luôn che giấu cá tính của bản thân mình, khi dẫn hắn tới nơi này thì lại thích cười đùa.

- Ngươi thật to gan.

Bạch Lộc Di biết Tần Vãn Thiên cố ý, lạnh như băng nói:

- Nói đi, tạo nghệ Thần Văn của ngươi rốt cuộc ra sao?

- Trước khi ta vào thư viện Bạch Lộc đã là Thần Văn Sư cấp ba.

Tần Vãn Thiên cũng không giấu giếm Bạch Lộc Di, không có đủ năng lực, năng làm sao có thể chương quản thư viện Bạch Lộc.

- Vậy vì sao ngươi còn tận lực đến đây học tập?

Bạch Lộc Di nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên nói.

- Ta biết quá ít về Thần Văn, ngươi nói với ta về Thần Văn luyện khí, Thần Văn khắc trận, Thần Văn chiến đấu và Thần Văn khôi lỗi. Tất cả những cái này ta một chữ cũng không biết, trước kia ta chỉ có thể khắc họa được Thần Văn cấp ba, phụ trợ việc luyện chế thần binh cấp ba.

Tần Vãn Thiên nói.

- Ngươi có khắc họa Thần Văn mẫu hay không?

Bạch Lộc Di hỏi.

- Có.

Tần Vãn Thiên gật đầu, sờ sờ Thần Văn giới trong tay, sau đó có một bức họa xuất hiện ở trong tay Tần Vãn Thiên, hắn liền đưa cho Bạch Lộc Di.

- Trong Thần Văn chất chứa Thần Thông.

Bạch Lộc Di liền nhìn thấu sự huyền diệu trong bức họa, chợt giật mình nhìn Tần Vãn Thiên, người này có tạo nghệ Thần Văn thật cao.

- Trước đây ngươi thật không có học, chỉ là tự mình tìm tòi?

Bạch Lộc Di có chút tò mò với Tần Vãn Thiên.

- Ta có Chú Tọa Tinh Hồn, trời sinh thích hợp khắc Thần Văn, sau đó vẫn tự mình lĩnh ngộ.

Nếu như Tần Vãn Thiên nói với Lãnh Ngưng những lời này, Lãnh Ngưng nhất định sẽ nói hắn chỉ mạnh miệng nhưng Bạch Lộc Di không hề hoài nghi, đôi mắt nhìn Tần Vãn Thiên không khỏi lộ ra mấy phần khác thường, cũng không còn lạnh lùng như trước, hiển nhiên là đã tháo xuống sự ngụy trang.

- Xem ra ngươi là thiên tài Thần Văn, vậy ngươi mời ta ăn cơm là có điều gì muốn hỏi sao?

Bạch Lộc Di hỏi.

- Không phải ngươi muốn chọn ta tiếp tục cùng ngươi tu hành Thần Văn sao.

Tần Văn Thiên cười nhìn Bạch Lộc Di, khiến đôi mắt đẹp của đối phương lướt nhìn hắn nói:

- Ngươi thật là tự kỷ.

- Không phải ta chẳng lẽ lại là Diêm Không.

Tần Văn Thiên nhún vai, tiếp tục nói:

- Kỳ thực ngươi không cần làm như vậy, ta cũng sẽ nghĩ cách để theo ngươi tiếp tục tu hành Thần Văn chi đạo. Dù sao có rất nhiều tri thức ta không thể nào lý giải được. Mặc dù một tháng qua nhận được ích lợi không nhỏ nhưng vẫn cảm giác còn thiếu rất nhiều nên mời ngươi ăn cơm, chỉ là muốn kéo gần quan hệ mà thôi.

Bạch Lộc Di có chút kinh ngạc nhìn Tần Văn Thiên, chỉ thấy ánh mắt của Tần Văn Thiên trong suốt sạch sẽ, mang theo nụ cười đơn giản, rất chân thành, không giống ánh mắt rất nhiều nam nhân khác lúc nhìn nàng. Hơn nữa hắn không hề che giấu mục đích của mình, điều này làm nàng cảm giác có chút thích thú.

- Sẽ không có ý đồ không an phận với ta chứ?

Bạch Lộc Di bỗng nhiên nói.

- Khụ! Khụ!

Tần Văn Thiên ho khan một tiếng, suýt chút bị sặc rượu, khuôn mặt đơn thuần kia quả thực có lực sát thương rất lớn.

Tần Văn Thiên không ngờ Bạch Lộc Di thẳng thắn như vậy, cười khổ nói:

- Bạch Lộc Di tiểu thư, ta đã có người trong lòng.

- Thật sao?

Bạch Lộc Di nửa tin nửa ngờ nói:

- Đẹp không?

- Ừm, rất đẹp.

Tần Văn Thiên gật đầu nói.

- So với ta thì như thế nào?

Bạch Lộc Di cười nhìn Tần Văn Thiên, ngược lại làm cho Tần Văn Thiên lúng túng.

- Chắc là đẹp hơn ngươi một chút.

Tần Văn Thiên nghiêm túc gật đầu, làm cho đôi mắt của Bạch Lộc Di hơi khựng lại, sau đó cười nói:

- Sau này ta cũng muốn gặp.

- Nói vậy là ngươi tin ta?

Tần Văn Thiên cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

- Tạm thời tin ngươi, nhưng nếu ta phát hiện ngươi có ý gạt ta thì ngươi hãy cẩn thận đấy.

Bạch Lộc Di lộ ra thần sắc uy hiếp, tựa như cười mà không phải cười làm cho Tần Văn Thiên run run. Nghe Lãnh Ngưng nói, Bạch Lộc Di này cực kỳ lợi hại, còn am hiểu khôi lỗi chi đạo, mỗi lần có người dám bắt kính với nàng, đều sẽ bị giáo huấn cực kỳ thâm.

Sau đó hai người hàn huyên về đề tài Thần Văn một chút, gặp đúng người hợp ý nên cực kỳ vui sướng. Lần này gặp mặt cũng làm Tần Văn Thiên có chút hài lòng, sau này đi theo Bạch Lộc Di tu hành Thần Văn cũng tương đương với việc một chân đã bước vào Bạch Lộc thư viện. Bước đầu tiên hắn phải thu phục thư viện Bạch Lộc, coi như đã bắt đầu rồi.

.....

Sau khi trở lại Lãnh gia, Lãnh Ngưng liền nhìn chăm chăm vào Tần Vãn Thiên, đôi mắt đẹp của nàng lóe sáng.

- Nhìn cái gì?

Tần Vãn Thiên xấu hổ.

- Ngươi và Bạch Lộc Di hàn huyên cái gì vậy?

Lãnh Ngưng tò mò hỏi.

- Không trò chuyện cái gì cả, chỉ kéo gần cảm tình, dù sao sau này phải theo nàng ta cùng nhau tu hành Thần Văn a.

Tần Vãn Thiên đáp lại, làm cho Lãnh Ngưng bĩu môi nói:

- Ngươi nói Bạch Lộc Di sẽ chọn ngươi đi theo nàng ta?

- Ừm.

Tần Vãn Thiên gật đầu.

Lãnh Ngưng vươn tay, sau đó sờ sờ trán Tần Vãn Thiên, một tháng qua, quan hệ của hai người sớm đã quen thuộc, đều coi đối phương là bằng hữu, bởi vậy Lãnh Ngưng cũng tùy tiện hơn rất nhiều.

- Ngươi làm gì đó?

Tần Vãn Thiên thấy Lãnh Ngưng đặt tay lên trán mình, nhất thời xụ mặt lại.

- Xem thử đầu ngươi có ấm hay không.

Lãnh Ngưng thu tay về, im lặng nói:

- Nhưng mà vận khí của ngươi thật tốt, có thể làm Bạch Lộc Di đồng ý cùng ngươi đi ăn cơm, thật kỳ lạ.

Nói xong Lãnh Ngưng lắc đầu đi trở về phòng, làm thế nào cũng không nghĩ ra.

Nhưng sang ngày thứ hai lại có chuyện càng làm cho Lãnh Ngưng mở rộng tầm mắt, lúc đám người Lãnh Ngưng tụ tập đến thư viện, bắt đầu đi Địa Ngục đài, Bạch Lộc Di đi một mình ở phía trước, không người nào dám tiến lên, Tần Vãn Thiên lại lớn mật, dám đi lên cùng nàng sóng vai, hai người lại rất thoải mái trò chuyện, tựa hồ như rất thân thiết.

Thấy cảnh này, Lãnh Ngưng có chút tròn tròn mắt, lẽ nào lão sư đơn thuần Bạch Lộc Di này đã bị Tần Vãn Thiên thích ăn nói mạnh miệng kia lừa dối rồi?

Diêm Không nhìn thấy tình hình như vậy càng hí híp mắt, ánh mắt giống như rắn độc, nhìn chòng chọc vào bóng lưng của Tần Vãn Thiên.

Chỉ có Phàm Nhạc là sùng bái Tần Vãn Thiên sát đất, không chỉ đơn giản là kéo gần lại quan hệ với Lãnh Ngưng, bây giờ lại cùng lãnh mỹ nhân Bạch Lộc Di kia thân cận như thế. Quá tuyệt, tựa hồ mình lớn lên cũng không kém hơn Tần Vãn Thiên a? Nghĩ vậy Mặc Mặc còn có chút tự luyến sờ sờ lên khuôn mặt mình.

Lúc này càng có nhiều người thầm nghĩ, năm nay Bạch Lộc Di 18 tuổi, đang tuổi thanh xuân, dễ dàng có cảm tình, không phải nàng ta đã coi trọng Tần Vãn Thiên rồi chứ?

Nếu thế, vậy danh ngạch theo nàng tu hành chẳng phải là...?

Nghĩ vậy rất nhiều người có chút đồng tình nhìn Diêm Không, Diêm Không cũng có suy đoán như vậy, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên càng ngày càng lạnh. Nếu đã như vậy, cũng chỉ có thể nói là đối phương tự tìm đường chết!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 236: Địa Ngục Đài

Địa Ngục đài ở phía Đông của Vọng Châu thành, như một hòn đảo nhỏ nổi trên mặt hồ.

Người qua lại nơi này rất nhiều, đông đúc, dạo bước ở trên mặt đất rộng rãi, phía trước có một mảnh đất trống, tựa hồ là một khán đài mệnh mông, còn ở trước mặt đám người Tần Vãn Thiên, xuất hiện bậc thang tầng tầng lớp lớp.

- Thật nhiều người.

Tần Vãn Thiên có chút kinh ngạc.

- Địa Ngục đài là nơi cực kỳ nổi tiếng của Vọng Châu thành, chúng ta lên đi.

Bạch Lộc Di nói, bọn họ đi lên bậc thang, tới một khán đài hình cung, Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, thạch trụ đứng sừng sững trên mặt hồ, nâng ở phía trước ba đài cao, đập thẳng vào mắt người nhìn.

- Nơi này chính là Địa Ngục đài. Đài cao trung tâm là chỗ để cho cường giả Thiên Cương cảnh chiến đấu; đài bên trái là Nguyên Phủ cảnh sử dụng; đài cao bên phải là sử dụng cho các loại đối chiến khác, ví dụ như Thần Văn chiến, Khôi Lỗi chiến.

Bạch Lộc Di giải thích.

- Người Thiên Cương cảnh cũng tới nơi này đánh nhau?

Tần Vãn Thiên kinh ngạc nói, trên đường tới đây Bạch Lộc Di đã giới thiệu đơn giản về Địa Ngục đài. Đây chính là nơi chiến đấu tàn khốc nhất của Vọng Châu thành, cũng là chiến đài phồn hoa nhất. Bước lên Địa Ngục đài, sinh tử do mệnh, không hề có chuyện chịu thua, chỉ cần người còn ở trên Địa Ngục đài, chuyện sinh tử phải xem thực lực của người.

- Chỉ cần người Thiên Cương cảnh tham chiến thì có thù lao rất phong phú. Nếu như chiến thắng, lại thêm thù lao, người phải biết rằng, Thiên Cương cảnh tu hành cực kỳ hao tổn tài nguyên, cũng không phải tất cả cường giả Thiên Cương cảnh đều có gia tộc ở phía sau chống đỡ, rất nhiều người tự nhờ chính mình, nơi này chính là phương thức để bọn họ nhanh chóng thu được tài phú từ nguyên, hơn nữa, còn có thể ma luyện chiến đấu.

Bạch Lộc Di thấp giọng nói, lúc bọn họ tiến vào liên nộ Tinh Vãn Thạch, nhiều khán giả như vậy, cho dù đều không tham dự vào cuộc chiến, cũng đã là một khoản thu vào kinh khủng.

Tần Vãn Thiên nhẹ nhàng gật đầu, người trên Địa Ngục đài đều mang mặt nạ, có xưng hào riêng. Đây là vì phòng ngừa hành vi trả thù, một khi người lên rồi, ngoại trừ người Địa Ngục đài không chế biết người là ai thì không có ai biết nữa. Vì vậy nếu như người chết trận, người trong gia tộc của người sẽ không biết là ai giết, người làm sao đi trả thù?

Cứ như vậy, những người tham chiến kia có thể tùy tâm sở dục, không cần có bất kỳ kiêng kỵ nào. Đây chính là điểm đặc sắc của Địa Ngục đài, tới Địa Ngục đài tìm phiền phức, Vọng Châu thành lớn như vậy, thật đúng là không có mấy thế lực dám làm.

Chỉ thấy thời khắc này, trên chiến đài truyền đến một trận hoan hô điên dại như thác, Tần Vãn Thiên đưa mắt nhìn qua, trên Địa Ngục đài bên trái, một người mang mặt nạ Tu La chỉ dùng một chiêu đã giết chết đối thủ của mình ngay lập tức, tu vi của hắn là Nguyên Phủ đỉnh phong, đối thủ của hắn cũng giống như vậy.

- Tu La, thắng trận thứ 138 liên tiếp, tiếp tục phá kỷ lục thắng liên tiếp.

Trọng tài trên Địa Ngục đài kia tuyên bố chiến tích của Tu La, tiếng reo hò hoan hô như muốn rung sập Địa Ngục đài.

Cường nhiệt, thời khắc này người ở nơi này cho Tần Vãn Thiên cảm giác chính là cuồng nhiệt, người có danh hiệu Tu La này có thể đạt được 138 trận thắng liên tiếp, có thể tưởng tượng ra hắn mạnh mẽ đến mức nào.

- Người này không may, đụng phải Tu La, kế tiếp sẽ không còn người nào dám khiêu chiến.

Có người mở miệng nói, quả nhiên, không người nào dám khiêu chiến Tu La, chỉ có thể trách người vừa rồi không may, vừa chiến thắng một trận nên không chịu đi xuống, nguyên ý chờ người khác khiêu chiến, quá tự đại, kết quả gặp phải Tu La, đành chịu chết.

Không ai khiêu chiến, Tu La theo thông đạo đặc biệt trên Địa Ngục đài đi xuống, không có ai biết thân phận thật của hắn.

Tu La đi ở trong thông đạo, lấy mặt nạ xuống, không tỏ thái độ gì, xem ra, Địa Ngục đài đối với hắn mà nói đã không còn bất kỳ hiệu quả bồi luyện nào rồi, sau này hắn sẽ không tới nữa, còn tài phú, đối với giai đoạn hiện tại của hắn mà nói cũng chỉ là phù vân mà thôi.

Nếu Tần Vãn Thiên thấy được diện mạo của Tu La tất nhiên sẽ nhận ra, Đại Hạ hoàng triều Thiên Mệnh đệ nhất bá, Hoa Thái Hư!

- Tu La, hắn là ai?

Bạch Lộc Di thì thầm nói nhỏ, hiển nhiên, nàng cũng tràn ngập sự tò mò với Tu La thần bí và cường đại kia. Người này là truyền kỳ của Địa Ngục đài, 138 trận thắng liên tiếp, hơn nữa sau khi hắn thắng chưa bao giờ sợ kẻ nào khiêu chiến, nhưng trong Nguyên Phủ cảnh, không người nào có thể đánh bại hắn, đúng là truyền kỳ thật sự.

- Người trên chiến đài kia là Diêm Vương và một người mới, Diêm Vương này là Thần Văn Khôi Lỗi Sư cấp ba, thực lực rất đáng sợ, ta đưa bọn người tới là để cho các người xem Thần Văn Sư chiến đấu.

Bạch Lộc Di quay đầu lại nhìn mọi người nói, bọn họ đều đi tới khán đài bên phải, tìm một chỗ có nhiều chỗ trống ngồi xuống, Bạch Lộc Di và Tàn Văn Thiên ngồi cùng nhau, điều này càng khiến mọi người hoài nghi hai người có tình ý với nhau.

- Có trò hay để xem rồi, lại có người dám khiêu chiến Diêm Vương.

Bên cạnh có người lộ ra thần sắc thú vị, cũng có người chạy đến phía trước đặt tiền cược, mặc dù tỉ lệ bồi của Diêm Vương rất thấp nhưng bọn họ vẫn nguyện ý đặt cược cho Diêm Vương.

- Hề hề.

Chỉ thấy Diêm Vương lạnh lùng nở nụ cười, sau đó trước người của hắn xuất hiện một bóng người, hiện ra giữa không trung.

- Người?

Ánh mắt của Tàn Văn Thiên khựng lại, không thể nào là người, đây là từ trong Thần Văn Giới hiện ra.

- Nhân Khôi, thủ đoạn tu hành của Diêm Vương này có chút tà dị, thích dùng Nhân Khôi.

Bạch Lộc Di thấp giọng nói, còn đối thủ trước người Diêm Vương thì xuất hiện một Khôi Lỗi kim loại, đương nhiên cũng là hình người, nhưng hình thể rất lớn, thân thể của người kia trực tiếp tiến vào Khôi Lỗi, từ bên trong không chế Khôi Lỗi, có thể tùy ý hành động.

- Giết.

Diêm Vương lạnh lùng nói, Khôi Lỗi hình người thân ảnh như gió, như một luồng ảo ảnh đánh giết về phía Khôi Lỗi kim loại, giờ tay lên đánh ra phía trước, lợi kiếm kinh khủng xé rách ra, trăm về phía đối phương, nhưng Khôi Lỗi kim loại đã giờ tay lên, mặc dù động tác vụng về nhưng dường như càng có lực lượng, công kích của hai người trong nháy mắt va chạm.

Âm thanh răng rắc truyền ra, kiếm chém trên Khôi Lỗi, cạo xát tạo ra hoa lửa, Khôi Lỗi kim loại được xưng là Thần binh Khôi Lỗi, chế tạo rất tốn tiền, lực công phòng tự nhiên sẽ mạnh mẽ, giống như một cỗ máy giết chóc nhưng độ linh hoạt thì còn kém rất nhiều.

- Không biết sống chết.

Trong miệng Diêm Vương phun ra một câu, sau đó chân hắn không ngừng bước ra, đan dệt thành từng đạo văn lộ trên mặt đất, rực rỡ không gì sánh được. Thân hình của hắn lập loè, vây quanh Khôi Lỗi kim loại, điên cuồng khắc họa Thần Văn, đồng thời Tinh Thần Nguyên Lực trào động, trong Thần Văn bùng phát uy lực kinh khủng, phát ra công kích hướng về phía đối phương.

Khôi Lỗi kim loại muốn thoát khỏi Khôi Lỗi của Diêm Vương, giết thẳng đến bản thể của Diêm Vương, chỉ thấy bàn tay của Diêm Vương huy động, Thần Văn dưới chân càng ngày càng nhiều, từng con Yêu Long rít gào rống giận, đồng thời vùng không gian kia còn xuất hiện một mảng kiếm vũ, điên cuồng chém giết về phía đối phương.

- Đây là Chiến Đấu Thần Văn sao.

Tàn Văn Thiên chỉ cảm thấy vùng không gian kia của Diêm Vương thật tùy thích, không thể được thiên địa chi lực vì hắn mà chiến đấu.

- Hổng..

Chỉ nghe một tiếng gào thét đáng sợ truyền ra, Diêm Vương bước từng bước về phía trước, quanh người hắn như có một con viên cổ cự long đi theo, mỗi bước chân bước ra, uy thế như đang tăng cường.

Người không chế thần binh Khôi Lỗi nổi giận gầm lên một tiếng, quyền ảnh khủng khiếp hóa thành màn ánh sáng nghiền ép trào ra, nhưng lại thấy bàn tay của Diêm Vương huy động, cự long ầm ầm nghiền ép, điên cuồng va chạm cùng đối phương.

Đồng thời chỉ thấy lúc này, Khôi Lỗi hình người từ trên trời giáng xuống, bỗng nhiên cười ở trên thần binh Khôi Lỗi, đầu ngón tay tích kiếm, đâm vào hai con người của thần binh Khôi Lỗi.

- A...

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, máu tươi từ đôi mắt kia bắn mạnh ra, loại thần binh Khôi Lỗi này phòng ngự dù có cường thịnh hơn nữa cũng không thể che chắn được hết tầm nhìn, đôi mắt chính là nhược điểm.

Sau đó đã có kết cục, đối phương của Diêm Vương bị kéo ra ngoài Khôi Lỗi, sau đó không chút khách khí đánh chết đối phương tại chỗ, khiến nhiều người cảm thấy ớn lạnh, Diêm Vương này hạ thủ thật tàn nhẫn.

- Cái chiến đài này không hạn chế tu vi của người chiến đấu sao?

Tần Văn Thiên nhìn Bạch Lộc Di hỏi.

- Không hạn chế, nơi này là chiến đấu đặc thù. Nếu là Thần Văn Sư xuất chiến, chỉ cần Thần Văn Sư cùng cấp là được, hơn nữa chỉ cần có thể dựa vào Thần Văn hoặc Khôi Lỗi chiến đấu, kẻ không thể trực tiếp lợi dụng thực lực, tự mình không nắm chắc được thì không cần tới.

Bạch Lộc Di thấp giọng nói, sau đó Tần Văn Thiên thấy nàng đứng dậy, về đi về phía thông đạo, dĩ nhiên là đi vào trong, đó là chỗ người tham chiến bước vào.

Bạch Lộc Di, nàng ta muốn tham gia Thần Văn chi chiến.

- Thú vị.

Tần Văn Thiên nở nụ cười, cuộc đấu kế tiếp, Diêm Vương lại liên tục đánh bại hai người nhưng lại không định đi xuống, tiếp tục tiếp nhận khiêu chiến.

- Diêm Vương, đối chiến Hòa Mân Côi.

Giọng trọng tài truyền ra, nhất thời rất nhiều người hét lên đầy kinh ngạc.

Hòa Mân Côi, Hòa Mân Côi lại tới tham chiến, hơn nữa nàng còn khiêu chiến Diêm Vương.

Ở trên Địa Ngục đài có không ít danh nhân, Diêm Vương cùng Hòa Mân Côi đều thuộc loại danh nhân, bởi vì bọn họ đều có chiến tích huy hoàng.

- Diêm Vương, Thần Văn Sư cấp ba, chiến tích, 68 thắng, năm bại; Hòa Mân Côi, Thần Văn Sư cấp ba, 76 thắng, ba bại.

Trọng tài tuyên bố chiến tích của hai người, càng đẩy cuộc đấu lên cao trào.

Hòa Mân Côi đi lên Địa Ngục đài, trên người nàng khoác trường bào hồng sắc, tư thế oai hùng hiên ngang, nhưng vẫn có thể cảm thụ được dáng người uyển chuyển, mặt nạ hoa hồng màu lửa, che giấu tóc dài cùng khuôn mặt đi, đáng người kia khiến người ta rất muốn nhìn khuôn mặt thật đằng sau chiếc mặt nạ.

- Không phải là nàng chứ?

Tần Văn Thiên nhăn trán, Bạch Lộc Di lạnh như băng, danh hiệu lại là Hòa Mân Côi?

- Tuyệt, ta lại muốn xem thử Hòa Mân Côi có xinh đẹp hay không.

Chất giọng khàn khàn của Diêm Vương truyền ra, Khôi Lỗi của hắn đánh giết về phía Hòa Mân Côi.

Hòa Mân Côi cũng thả Khôi Lỗi của nàng ra, một Khôi Lỗi nữ tính, tuy không phải là Nhân Khôi nhưng rất giống. Khôi Lỗi này gợn tay lên chính là phòng ngự, ở trước người của nàng xuất hiện một cự thuẫn.

Chân Hòa Mân Côi lại đạp lên mặt đất, trên chiến đài, từng cái văn lộ diễn sinh ra, Tần Văn Thiên chăm chú nhìn, dù là Diêm Vương hay Hòa Mân Côi, tốc độ khắc Thần Văn đều là trong chớp mắt mà hình thành, có lẽ kém hắn một chút, nhưng có tính nổi liền, cực kỳ khủng khiếp.

- Kiếm vũ.

Tần Văn Thiên chỉ thấy Thần Văn ở dưới chân Hòa Mân Côi như lợi kiếm vô tận, kiếm vũ vung vãi ra, điên cuồng giết về phía Diêm Vương. Khôi Lỗi của nàng chỉ phòng ngự chứ không công kích, ngược lại hoàn toàn kéo được Khôi Lỗi của đối phương.

- Đại Bàng, Cổ Kiếm, Cự Phủ, Lôi Đình...

Tần Văn Thiên thấy Hòa Mân Côi lợi dụng Thần Văn công kích, chỉ cảm thấy hoa mắt, quá đặc sắc, công kích của nàng liên miên bất tuyệt, như là sẽ không gián đoạn, liên tục về sau, giữa hai người như hóa thành Thần Văn phong bạo, Thần Văn vô tận công kích như muốn chìm ngập hư không, uy lực chiến đấu khiến người ta sợ hãi.

- Oanh!

Sau cùng, Thần Văn Đại Bàng của Hòa Mân Côi đã thương Diêm Vương, Diêm Vương lập tức té xuất một Khôi Lỗi phòng ngự, bản thân thì trốn ở dưới Địa Ngục đài, cực kỳ mau chóng chạy trốn chết.

- Thần Văn chi chiến, lại có thể xuất thần nhập hóa như vậy.

Tần Văn Thiên cảm thán, Đại Hạ hoàng triều quả thực quá đặc sắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Danh Hiệu “Kỳ Lân”

Hỏa Mân Côi đánh bại Diêm Vương xong liền rời đài Địa Ngục, không được bao lâu, Bạch Lộc Di về tới chỗ ngồi khán đài, chỉ thấy Tần Vãn Thiên cười như không cười mà nhìn nàng.

- Nhìn cái gì?

Bạch Lộc Di thấy Tần Vãn Thiên nhìn mình chăm chăm, lộ ra tia thần sắc khác thường.

- Hỏa Mân Côi.

Tần Vãn Thiên nhẹ giọng nói ở bên tai Bạch Lộc Di, khiến Bạch Lộc Di lờm hẩn một cái.

- Đài Địa Ngục ở Nguyên Phủ cảnh kia, có thể có bao nhiêu thù lao?

Tần Vãn Thiên thấp giọng hỏi.

- Xem chiến tích cùng với tình huống cụ thể, thông thường mà nói người chiến tích tốt, thắng một trận thì thù lao cao, nếu như người không có chiến tích, thù lao rất thấp, giống như Tu La mới vừa rồi, hẳn thắng một trận thù lao cao dọa người.

Hỏa Mân Côi nhìn Tần Vãn Thiên nói.

- Chiến tích của ngươi được bao nhiêu?

Tần Vãn Thiên cười hỏi.

- Không đến một trăm Tinh Thạch.

Bạch Lộc Di như trả lời hần trước, như thừa nhận rằng mình chính là Hỏa Mân Côi.

- Trên Tầng ba Thiên?

Thần sắc của Tần Vãn Thiên cứng đờ, thù lao này hơi dọa người.

- Nói nhảm.

Bạch Lộc Di khinh bỉ nói:

- Thật là lời mà.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên lóe lên từng đạo phong mang:

- Ta đi thử xem.

Tần Vãn Thiên đứng dậy đi về phía trước, phía sau Lãnh Ngưng thấy cảnh tượng như vậy không khỏi hô:

- Ngươi đi đâu đấy?

Tần Vãn Thiên quay đầu lại nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Đi đài Địa Ngục.

- Ngươi điên rồi sao, ngươi không có Tinh Thạch tu hành, ta có thể cho ngươi một chút, đi đài Địa Ngục, muốn chết sao?

Thần sắc của Lãnh Ngưng lại lạnh xuống, nhìn Tần Vãn Thiên mắng:

- Cho dù ngươi may mắn thắng mấy trận, cũng không chiếm được Tinh Thạch gì, chỉ có cường giả chân chính có chiến tích khiến người ta sợ hãi, bọn họ mới có khả năng kiếm được Tinh Thạch.

Nghe được Lãnh Ngưng quát lớn, Tần Vãn Thiên lại cười, tuy giọng nói của nha đầu kia không hề tốt đẹp gì, nhưng quan tâm mình, trong mắt nàng hẳn tương không phải giả vờ.

- Ngươi biết ta không được.

Tần Văn Thiên trừng Lãnh Ngưng một cái nói.

- Bạch Lộc lão sư, ngươi khuyên nhủ người này đi.

Ánh mắt Lãnh Ngưng chuyển hướng Bạch Lộc Di nói.

- Ta khuyên hấn làm gì.

Bạch Lộc Di lạnh như băng nói, Thần Văn Sư cấp ba nào có dễ dàng chết như vậy, mặc dù bại, thủ đoạn bảo mệnh cũng nhiều lắm.

- Vậy ngươi đi đi, chết vui vẻ thanh tịnh.

Lãnh Ngưng hung tợn chú trố nói.

Tần Văn Thiên cười cười không nói chuyện, đi vào thông đạo phía trước, tiến vào dưới đài Địa Ngục, nơi này như sơn mạch uốn lượn, từng cái lối đi tối thui đi thông địa phương bất đồng, tính bảo mật cường đại.

- Người mới hay người cũ?

Bên cạnh thông đạo có một người nhìn Tần Văn Thiên hỏi.

- Người mới.

- Đi theo ta.

Người nọ dẫn Tần Văn Thiên, đi tới một gian động phủ, nơi này có rất nhiều mặt nạ, áo choàng sáo trang, có thể võ trang đầy đủ, che giấu thân ảnh triệt để.

- Chọn lựa đi.

Người nọ lại nói, Tần Văn Thiên thấy có mặt nạ Kỳ Lân, không khỏi nhớ lại tình cảnh trong Thiên Mộng lâm, khẽ mỉm cười một cái, hấn gỡ mặt nạ kia xuống, sau đó lại chọn lựa một bộ quần áo hàn băng giáp cùng với áo choàng.

- Tu vi cảnh giới, danh hiệu?

Người nọ lạnh như băng hỏi.

- Nguyên Phủ cảnh tầng hai, danh hiệu, Kỳ Lân.

Tần Văn Thiên mở miệng nói.

- Được, người mới, ta mang ngươi quen thuộc quy tắc cùng với hoàn cảnh.

Người nọ ghi lại, sau đó mang theo Tần Văn Thiên đi ra động phủ, dẫn hấn vòng vo vài vòng dưới đài Địa Ngục, đến khi có người ghép thành đôi với hấn, mới đưa Tần Văn Thiên lên đài Địa Ngục.

Đứng đối diện Tần Văn Thiên là một người mang mặt nạ Thanh Đồng, danh hiệu của người này cũng là Thanh Đồng.

- Thanh Đồng, Nguyên Phủ cảnh tầng hai, chiến tích, 18 thắng, hai bại; Kỳ Lân, Nguyên Phủ cảnh tầng hai, chiến tích, không.

Trọng tài cao giọng nói, làm cho không ít người hứng thú, đánh cuộc người mới, là thú vị nhất, bởi vì không có ai biết thực lực của người mới.

Đôi mắt của Thanh Đồng hiện lên lãnh quang, nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên nói:

- Ta thích ngược người mới nhất.

Tần Văn Thiên không nói gì, đài Địa Ngục đối với hấn mà nói, là bảo khổ kiếm lấy Tinh Thạch, hôm nay, soát điểm chiến tích trước đi, như vậy mới có thể thu được thù lao phong phú, trước khi hấn rời khỏi Sở quốc mang theo không ít Tinh Thạch, nhưng tiêu hao cũng rất lớn à, nếu như không có bổ sung, hiển nhiên sẽ ảnh hưởng tu hành sau này.

Sau một nén nhang, tiền đặt cược đặt xong, trọng tài tuyên bố, khai chiến.

Thanh Đồng bước ra, trên người phát ra tiếng leng keng, một lực áp bách nặng nề bao phủ ở trên người Tần Văn Thiên, quyền của hấn hiện lên Thanh Đồng quang trạch, ẩn chứa công lực nặng kinh khủng.

- Công lực ý chí.

Thần sắc của Tần Văn Thiên cứng lại, hấn cảm thấy công lực ý chí của đối phương, nặng, mạnh mẽ, con ngươi của đối phương bạo lộ ra, như hiện lên

thanh quang.

Chiến tích của Thanh Đồng, 18 thắng, hai bại, có thể nói cực kỳ huy hoàng, còn hấn, chiến tích không, hiển nhiên là cực ít người xem trọng Tàn Ván Thiên, mọi người như nhìn thấy tình cảnh Tàn Ván Thiên bị Thanh Đồng một quyền oanh nát.

Tàn Ván Thiên nắm chặt nắm đấm, phát ra âm thanh răng rắc. Ý đồ tràn ngập, hấn chỉ cảm thấy trong quyền chứa sức mạnh kinh khủng, Thần Nguyên trong Nguyên Phủ điên cuồng dâng tới cánh tay, thân ảnh của Tàn Ván Thiên hóa thành tia tàn ảnh, áo choàng hàn băng theo gió mà động, quả đấm của hấn đánh ra, cứ như vậy trực tiếp oanh ra, va chạm cùng Thanh Đồng.

- Đứng!

Nắm đấm của hai người oanh cùng nhau, quyền đối quyền, va chạm trực tiếp nhất, cũng là bá đạo nhất, âm thanh răng rắc truyền ra, Thanh Đồng chỉ cảm thấy cánh tay nứt ra, kêu lên một tiếng đau đớn, một cỗ lực lượng khiến người ta sợ hãi nhảy vào cánh tay, một tiếng nổ vang âm âm, thân thể hấn bay ngược ra, té lộn trên đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Sức mạnh nặng nề như núi hàng lâm, Thanh Đồng ngẩng đầu, liền thấy Tàn Ván Thiên đứng ở trước mặt, đang cúi đầu nhìn hấn, sắc mặt không khỏi đại biến:

- Ta chịu thua.

Áo choàng hàn băng vũ động, Tàn Ván Thiên đứng chấp tay, hấn không có xuất thủ, chỉ nhìn Thanh Đồng gật đầu.

- Đa tạ.

Thanh Đồng đứng dậy nhìn Tàn Ván Thiên chấp tay, tâm phục khẩu phục, người ở đài Địa Ngục bởi vì bảo mật thân phận, rất nhiều người đều cực kỳ tàn nhẫn, giết người không lưu tình, người trước mắt, lại giữ hấn một mạng.

- Kỳ Lân thắng, có tái chiến hay không?

Trọng tài nhìn Tàn Ván Thiên hỏi.

- Có.

Tàn Ván Thiên nhẹ nhàng gật đầu, hấn tới để soát chiến tích.

- Kỳ Lân này có chút thực lực, lại nhẹ nhõm đánh bại Thanh Đồng.

Mọi người trầm nghĩ.

Sau đó, Tàn Ván Thiên tiếp tục lựa chọn chiến đấu, mà trong tai mọi người vang lên thanh âm nhiều nhất chính là.

- Kỳ Lân, thắng.

- Kỳ Lân, thắng.

- Kỳ Lân, mười lượt thắng liên tiếp.

- Kỳ Lân, 15 lượt thắng liên tiếp...

Từng âm thanh liên tục vang lên, ánh mắt rất nhiều người nhao nhao nhìn về đài Địa Ngục bên trái, mấy trận thắng lợi dễ dàng, nhưng thắng liên tiếp mười mấy trận, độ khó đã rất lớn, bởi vì người khiêu chiến có không ít nhân vật lợi hại, ngay cả rất nhiều người ngồi ở trên khán đài cũng không nhận được, bước vào đài Địa Ngục, đi khiêu chiến Tàn Ván Thiên.

Bởi vậy hôm nay đài Địa Ngục xuất hiện một hiện tượng cổ quái, người khiêu chiến Kỳ Lân lại xuất hiện rất nhiều người mới chiến tích là không, nhưng sức chiến đấu của bọn họ lại cực kỳ lợi hại.

Nhưng kết cục vẫn bại.

Kỳ Lân, đã lấy được 30 thắng liên tiếp, không bại.

- Là tên kia sao?

Bạch Lộc Di nhìn Kỳ Lân trên đài Địa Ngục, có chút không xác định có phải là Tàn Ván Thiên hay không, dù sao vừa rồi có không ít người chiến tích là số không lên, hơn nữa đều có mặt nạ áo choàng che giấu dáng người diện mạo, người nào cũng có thể là Tàn Ván Thiên.

- Hấn sẽ không mạnh đến thế đâu.

Bạch Lộc Di nói thầm trong lòng, sau 30 thắng liên tiếp, Kỳ Lân rút cuộc ngừng tiếp nhận khiêu chiến, đi xuống đài Địa Ngục, làm cho rất nhiều người

cảm thấy có chút tiếc nuối.

Không lâu sau, Tần Văn Thiên về tới khán đài, trên mặt mang ý cười thần nhiên, thắng 30 trận liên tiếp, hôm nay coi như hắn thu hoạch được một khoản nho nhỏ.

- Thế nào, cảm giác bị ngược như thế nào?

Lãnh Ngưng trừng Tần Văn Thiên một cái, nói:

- Ngươi là tên nào? Lãnh Dao, Hàn Nguyệt, hay Cổ Tùng?

Lãnh Ngưng kể những tên tuổi đều là người mới không có chiến tích bị thua ở trong tay Kỳ Lân.

- Ta là Kỳ Lân.

Tần Văn Thiên cười nói, tuy nói đài Địa Ngục có thể tuyệt đối che giấu thân phận, chỉ cần ngươi chú ý một chút, sẽ không tiết lộ, nhưng cũng có người không lưu ý chuyện giữ kín này, nếu như Bạch Lộc Di ở ngay trước mặt bọn họ đi đài Địa Ngục, những người này cũng có khả năng mơ hồ đoán được rằng chính là Hòa Môn Côi, nhưng Bạch Lộc Di không lưu ý giữ kín.

Lãnh Ngưng đảo cặp mắt trắng dã, hoàn toàn phục người này, thật biết bốc phét.

- Ngươi vận may tốt, thù đoạn của Kỳ Lân kia không tàn nhẫn, bằng không ngươi còn có thể ở nơi này lừa dối sao, lần sau đừng có kích động nữa.

Lãnh Ngưng bĩu môi nói.

Kỳ Lân thắng 30 trận liên tiếp, đến chiến tích có thể vượt cấp, có lẽ có thể đánh một trận cùng Nguyên Phủ cảnh tầng ba.

- Tốt, chúng ta trở về thôi.

Bạch Lộc Di mở miệng nói, nhất thời mọi người gật đầu, hôm nay cũng không còn sớm, nên trở về.

Đi trên đường, Bạch Lộc Di cùng Tần Văn Thiên đi ở phía trước, làm cho Lãnh Ngưng ở sau lưng bĩu môi, tiểu tử ưa thích nói mạnh miệng này, của gái lại rất lợi hại.

- Ngươi thật là Kỳ Lân?

Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên lên lên hỏi, đôi mắt đẹp thanh thuần mang theo vài phần hiếu kỳ.

- Thật.

Tần Văn Thiên biết Bạch Lộc Di có một mặt chất phác của thiếu nữ, mỉm cười gật đầu nói, làm cho Bạch Lộc Di lộ ra một tia dị sắc, nói:

- Thật là một tiểu tử thần bí, sáng mai ngươi tới học viện Bạch Lộc, cùng ta tu hành Thần Văn đi, hôm nay ta dẫn ngươi đi dạo khắp học viện Bạch Lộc trước.

- Được.

Tần Văn Thiên gật đầu, mọi người lại trở về học viện Bạch Lộc, Bạch Lộc Di dừng bước, nhìn mọi người:

- Một tháng học tập lần này đến đây chấm dứt, nếu có ai còn muốn tiếp tục tu hành cấp độ sâu hơn nữa, có thể xin phép quản sự học viện, được rồi, chư vị liền giải tán đi.

Nói xong, Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên nháy mắt ra dấu, hai người đi vào trong học viện Bạch Lộc.

- Chờ đã.

Một thanh âm lạnh lùng đột nhiên truyền ra, chỉ thấy thần sắc của Diêm Không lạnh lùng, có chút không dễ nhìn lắm, Bạch Lộc Di không tuyên bố danh ngạch kia đã đi, trước đây mọi người đều cho rằng hắn sẽ được chọn lựa, điều này làm cho hắn cảm giác rất mất mặt.

- Còn có việc gì?

Bạch Lộc Di lạnh như băng hỏi.

- Bạch Lộc tiểu thư, không phải nói muốn chọn lựa một người theo ngươi tu hành Thần Văn sao?

Diêm Không khách khí hỏi.

- Ta đã chọn lựa xong rồi, không cần phải thông báo cho ngươi chứ.

Bạch Lộc Di hiển nhiên có chút không vui, ý của nàng đã rất rõ ràng, Diêm Không này còn muốn làm cái gì?

- Diêm mỗ vẫn muốn hỏi một chút, Bạch Lộc tiểu thư chọn người nào?

Thần sắc của Diêm Không càng lạnh xuống, mọi người đều cảm giác được bầu không khí có cái gì không đúng, xem ra, Diêm Không này có chút nổi giận à nha, giọng nói hùng hổ dọa người.

- Cút.

Bạch Lộc Di thấy mình đã bị tỏ thái độ rõ ràng, đối phương còn dây dưa không ngớt, trên mặt hiện lên một tia hàn ý.

- Ha ha, chúng ta đi theo Bạch Lộc tiểu thư tu hành Thần Văn một tháng, Bạch Lộc tiểu thư muốn chọn lựa một người theo người tiếp tục tu hành Thần Văn, cần phải lựa chọn người có tạo nghệ Thần Văn cao nhất trong chúng ta đi, bây giờ, Bạch Lộc tiểu thư tuyển hân?

Diêm Không thấy Bạch Lộc Di bảo hân cút, trong lòng phẫn nộ, mặc dù học viện Bạch Lộc cực kỳ nổi tiếng, nhưng Diêm gia hân cũng không yếu thế chút nào.

Nghĩ vậy, hân liền cười lạnh nói:

- Bạch Lộc tiểu thư, người làm như thế, không phải động lòng xuân chứ?

- Người...

Bạch Lộc Di thấy ngôn từ của Diêm Không bất kính, tức đến thân thể mềm mại run nhè nhẹ.

- Đề ta đi.

Tần Văn Thiên thấy Bạch Lộc Di tức giận, nhìn nàng gật đầu, thần sắc của hân cũng dần dần lạnh xuống, có mấy người, không cho hân bài học, thật đúng là chưa từ bỏ ý định.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 238: Tấn công tàn bạo

Bạch Lộc Di thấy Tần Văn Thiên lên tiếng vì mình, gật đầu cười, một màn này làm thần sắc của Diêm Không càng lạnh, quả nhiên là động xuân tâm à, Bạch Lộc Di không lộ ra nụ cười như thế đối với những người khác.

Trong lòng Diêm Không vừa hận lại đổ kị.

Tần Văn Thiên đi về phía trước một bước, đứng trước người Bạch Lộc Di, nhìn Diêm Không nói:

- Người cho rằng, tạo nghệ Thần Văn của chính người, mạnh nhất trong số chúng ta?

Diêm Không nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên, thần sắc lãnh đạm, từ chối cho ý kiến nói:

- Thế nào, chẳng lẽ người muốn thử xem?

- Xin chỉ giáo.

Tần Văn Thiên tiếp tục đi về phía trước vài bước, thần nhiên mở miệng, ánh mắt nhìn Diêm Không, giờ phút này hân thu hồi bộ dạng nhẹ như mây gió, trong ánh mắt thâm thúy lộ ra thần thái phi dương, khiến người ta cảm thấy trên người hân bao phủ tia sáng tỏa ra khác thường.

Thời khắc này, khí chất của Tần Văn Thiên biến hóa làm Lãnh Ngưng thấy hơi giật mình, người này, khí chất bỗng nhiên liền biến hóa.

Tự tin, phong duệ, còn trẻ hết sức long bông, chính là khí chất thời khắc này Tần Văn Thiên biểu lộ.

- Người này, mặc dù tự tin, nhưng tạo nghệ Thần Văn của hân thật có thể hơn Diêm Không sao?

Trong lòng Lãnh Ngưng hơi nhảy lên, không biết vì sao, nàng nhìn thấy Tần Văn Thiên thay đổi, đáy lòng dĩ nhiên sinh ra một tia mong đợi không rõ.

- Ha ha.

Diêm Không cười lạnh, khí thể trên người lan tràn ra, người xung quanh nhao nhao rút lui, tặng đất trống cho Diêm Không cùng với Tần Văn Thiên.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Diêm Không có Tinh Hồn hư ảnh xuất hiện, đó là một chường ấn sắc vàng, trên Tinh Hồn chường ấn lộ ra sắc vàng sáng bóng đặc thù, Tinh Hồn này, chính là một loại Chú Tạo Tinh Hồn.

Trên bàn tay Diêm Không cũng xuất hiện hư ảnh chường ấn, hóa thành sắc vàng, từng cái văn lộ như ở trên chường ấn lưu động, hóa thành văn lộ chi quang kỳ diệu.

Văn lộ chi quang này ở trong bàn tay Diêm Không không ngừng lưu chuyển, từ từ hội tụ thành một hư ảnh hình rồng, Thần Văn kia, như một đầu rồng nhưng mặc dù là Thần Văn hình rồng đơn giản, cũng là Thần Văn phi phàm.

- Ngươi xem cho rõ ràng.

Diêm Không cười lạnh một tiếng, sau đó chường ấn bỗng nhiên ấn xuống đất, trong chớp mắt, trên mặt đất xuất hiện Long Chi Thần Văn.

- Hống..

Thanh âm long ngâm truyền ra, như có một con Kim Long nhào về phía thân thể của Tần Văn Thiên, một tiếng nổ vang ầm ầm, Kim Long đụng vào trên người Tần Văn Thiên, làm cho trường bào của Tần Văn Thiên xuất hiện vài lỗ hổng, mặc dù không có thương tổn Tần Văn Thiên, nhưng hiện ra lộ rõ Thần Văn này phi phàm.

- Thần Văn cấp hai đỉnh phong, cách Cấp ba chỉ sợ cũng chỉ một bước.

Trong lòng mọi người rung động, có lẽ Diêm Không này trong vòng nửa năm là có thể bước vào Thần Văn Sư cấp ba.

Diêm Không đứng chấp tay, ánh mắt nhìn Tần Văn Thiên mang theo một tia cười lạnh, hần ngược lại muốn xem xem sau khi Tần Văn Thiên thua hần, Bạch Lộc Di hạ đài như thế nào.

- Xong chưa?

Tần Văn Thiên thấp giọng hỏi, làm cho dáng tươi cười của Diêm Không hơi đình trệ, cười lạnh nói:

- Tôi phiên ngươi.

- Đùng.

Tần Văn Thiên đập mặt đất một cái, trong chớp mắt, một Bạch Hạc Thần Văn lóng lánh, hư ảnh Đại Bàng đập vào mặt, cuộn cuộn lao về phía Diêm Không.

- Còn tưởng rằng ngươi có trình độ gì.

Diêm Không thấy hư ảnh Đại Bàng này cười lạnh nói.

Nhưng lời của hần còn chưa hạ xuống, bộ pháp của Tần Văn Thiên lại bước ra lần nữa, hư ảnh Đại Bàng lóng lánh xuất hiện.

- Đùng, đùng, đùng!

Chỉ thấy Tần Văn Thiên từng bước đi về phía trước, cước bộ phẳng phát như có quy luật đặc biệt, những hư ảnh Đại Bàng kia tổ hợp thành đồ án Thần Văn càng thêm huyền diệu, không ngừng có từng con Đại Bàng điên cuồng xung phong liều chết về phía Diêm Không, Diêm Không huy động cánh tay, có chút không kiên nhẫn ngăn cản.

- Không đúng, không đúng...

Mọi người thấy Tần Văn Thiên vui vẻ dạo bước, thần sắc không khỏi động lại, cảm giác không thích hợp, Đại Bàng dưới chân hần, còn đang tổ hợp Thần Văn mới.

Bàn tay nhỏ bé của Lãnh Ngưng nắm thật chặt, bỗng nhiên cảm giác tim nhảy rất nhanh, đôi mắt đẹp không nháy một cái nhìn chăm chăm vào bộ pháp của Tần Văn Thiên, từng hư ảnh gào thét mà ra.

Rốt cuộc, từng hư ảnh Đại Bàng gầy dựng lại, trên mặt đất, xuất hiện một Đại Bàng đồ án vô cùng to lớn, che khuất bầu trời, như muốn bay lượn lên Cửu Thiên, một luồng khí tức khiến người ta sợ hãi lan tràn, lại nhìn Tần Văn Thiên, nhẹ tựa mây gió như trước.

Đột nhiên, Đại Bàng như động đậy, bọn chúng hóa thành mỗi một bộ vị của Cự Bàng, sức uy thế đáng sợ lan tỏa, Đại Bàng tường không, nộ khiếu mà ra, che khuất bầu trời nghiêng ép về phía Diêm Không, lợi trào vô cùng phong duệ như sắp sửa vỡ nát đầu của Diêm Không.

Thần sắc của Diêm Không biến đổi hoàn toàn, chân lui về phía sau, khí tức trên người điên cuồng bộc phát ra, gầm lên một tiếng, song chường ngưng kết cổ ấn, chường ấn khiến người ta sợ hãi nộ giết ra, va chạm với hư ảnh Đại Bàng, phát ra âm thanh khủng bố.

Đại Bàng từ từ tiêu tán, nhưng Diêm Không cũng có vẻ hơi tà toi.

Không gian xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Tần Vãn Thiên, mặc dù Bạch Lộc Di cũng kinh hãi, Tần Vãn Thiên ở trên tạo nghệ Thần Văn, tựa hồ vượt ra khỏi suy đoán trước của nàng, giống như là lần đầu tiên nàng thấy Tần Vãn Thiên bày ra năng lực Thần Văn của hắn, người này, chẳng lẽ thật sự là kỳ tài Thần Văn?

- Cấp ba, có thể áp bách cường giả Nguyên Phủ cảnh, Thần Văn Cấp ba.

- Người này là Thần Văn Sư cấp ba.

Mọi người đều nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, bọn họ giờ mới hiểu được, ở đâu là Bạch Lộc Di động xuân tâm gì. Rõ ràng là thiên phú của Tần Vãn Thiên để cho nàng nhìn với cặp mắt khác xưa, người khác tinh táo tương tích, lại bị bọn họ nghĩ bị ối như vậy, nghĩ vậy rất nhiều người đều cảm thấy xấu hổ.

Nhìn thấy Tần Vãn Thiên là Thần Văn Sư cấp ba, bọn họ ngay cả đồ kị cũng không có.

- Cấp ba?

Cả người Lãnh Ngưng cứng ở nơi đó, phát ra một tiếng kinh hô, đôi mắt đẹp không nháy một cái nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, lúc này nét mặt của nàng cực kỳ đặc sắc, trái tim đập loạn xạ không ngừng.

Cấp ba, tên khốn nạn này thật là Thần Văn Sư cấp ba, tiểu tử ưa thích nói mạnh miệng kia...

- Không đúng!

Đột nhiên Lãnh Ngưng đỏ mặt lên, hắn vốn chính là Thần Văn Sư cấp ba, còn nói khoác lác làm gì, rõ ràng là thật.

- Thằng khốn này.

Lãnh Ngưng kích động giậm chân, ánh mắt xinh đẹp lộ ra thần thái phi dương, kích động đến không biết đang suy nghĩ gì, khó trách tên kia biết giả bộ như vậy, một vẻ cao thâm khó lường, quá xấu rồi.

Nhưng khi nghĩ đến mình từng nói nếu hắn là Thần Văn Sư cấp ba sẽ gả cho hắn, trên mặt Lãnh Ngưng lại hiện lên nét đỏ ửng, len lén liếc nhìn Tần Vãn Thiên một cái, cảm giác có chút mất mặt.

Tần Vãn Thiên bình tĩnh nhìn Diêm Không, thản nhiên nói:

- Tạo nghệ Thần Văn của ngươi mạnh nhất?

Sắc mặt của Diêm Không lúc xanh lúc trắng, rất châm chọc, trước đây không lâu hắn còn lời thề son sắt, bây giờ, lại bị nhục nhã ở trước mặt mọi người.

- Ngươi muốn xuống tay giết ta?

Chỉ nghe Diêm Không dõng trọng tâm câu chuyện, trên người xuất ra khí thế đáng sợ, cước bộ của hắn trong nháy mắt chạy về phía Tần Vãn Thiên, trong mắt lóe lên hàn mang lạnh như băng.

- Diêm Không, ngươi thật không biết xấu hổ!

Lãnh Ngưng đang khiếp sợ cảm nhận được trên người Diêm Không bộc phát ra sát cơ, thần sắc đại biến, Diêm Không này quả thực không biết xấu hổ là gì, ở trên tạo nghệ Thần Văn bại Tần Vãn Thiên, lại đột nhiên ra tay, lấy thế lực của Diêm gia hắn, mặc dù đã thương Tần Vãn Thiên, cũng không ai có thể làm gì hắn.

- Kim Long Ấn.

Chưởng ấn của Diêm Không xuất ra, lòng bàn tay như chất chứa Long uy, như có Kim Long gào thét, khí tức phong duệ khủng bố diệt sát hết thảy, Diêm Không linh ngộ ý chí Vô Đạo là Kim Chi Ý Chí.

Ngũ Hành chi kim, sắc bén ngang ngược, Kim Chi Ý Chí đệ nhất cảnh, là xuyên thấu, sẽ làm cho trong công kích của hắn tích chứa lực hủy diệt xuyên thấu mạnh mẽ.

Tần Vãn Thiên thấy Diêm Không đột nhiên ra tay với hắn, trong mắt bắn ra hàn mang, lòng bàn tay Yêu khí tung hoành, Thần Văn rít gào ở trong Luân Mạch, tia sáng tỏa ra màu máu nhảy lên trong lòng bàn tay.

- Lạc Sơn Chương!

Tần Vãn Thiên oanh ra một kích, bây giờ hắn tu hành Lạc Sơn Chương đã vô cùng thuần熟, hầu như tu luyện tới mức hoàn mỹ, như một cự phong khủng bố đập xuống, nhất là lấy Sơn chi thần nguyên bộc phát ra Lạc Sơn Chương, lại gia trì Lực Chi Ý Chí, uy lực khiến người ta sợ hãi nhường nào.

Kim Long Ẩn và Lạc Sơn Chương va chạm, Kim Long cũng phải bị nghiền ép nát bấy, tiếng nổ lớn ầm ầm truyền ra, sau đó mọi người chỉ thấy huyền ảnh, trên mặt đất xuất hiện từng tia tàn ảnh.

Oanh ca!

Tiếng nổ vang truyền ra, mọi người chỉ thấy một cột đá cách đó không xa xuất hiện vết nứt, đó là thân thể Diêm Không hung hăng đụng vào trụ đá, ở trước ngực hắn có một bàn tay, Tần Vãn Thiên đứng ở bên cạnh hắn, bàn tay cầm lấy ngực của hắn, ngang ngực mà lạnh lùng.

- Chuyện này...?

Trong tâm mọi người không ngừng nhảy lên, Lãnh Ngưng hít sâu một hơi, đây là Tần Vãn Thiên ưa thích nói năng mạnh mẽ trong ấn tượng của nàng sao? Về mặt hồ hững, nhẹ như mây gió, ánh mắt sạch sẽ, khuôn mặt tuấn đạt, trên mặt lúc nào cũng giữ nụ cười?

Cánh tay của Tần Vãn Thiên lôi kéo, vung thân thể Diêm Không lên mặt đất, làm cho Diêm Không trực tiếp nằm đó, ngẩng đầu vừa định đứng lên, đã thấy ánh mắt của Tần Vãn Thiên lạnh như băng nhìn theo hắn, lạnh lùng nói:

- Xin lỗi Bạch Lộc lão sư.

Diêm Không lau vết máu ở khóe miệng, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, trong mắt lóe lên ánh nhìn tàn nhẫn, không xin lỗi, mà là muốn đứng lên?

- Ầm!

Tần Vãn Thiên lật tay đánh xuống một chưởng, thân thể Diêm Không lại nằm xuống, phun mạnh máu tươi.

- Xin lỗi.

Thanh âm của Tần Vãn Thiên lạnh lùng, gió nhẹ lay động trường bào của hắn, thời khắc này trên người hắn, phảng phất như có tia sáng khác.

Xác lão, hết sức lỏng lẻo.

Trước hắn chỉ biết Diêm Không vẫn lòng dạ xằng bậy với hắn, đã từng uy hiếp hắn, chỉ là, hắn mới tới Vọng Châu thành, lười tính toán những việc này, dù sao hắn cũng có chuyện của mình, Diêm Không, đối với hắn mà nói chỉ là việc nhỏ, nhưng có vài người, lại muốn xúc phạm ranh giới cuối cùng của hắn.

Như vậy, thì chỉ có nghiền ép!

- Người biết người đang làm cái gì không?

Diêm Không gầm nhẹ một tiếng, lại lần nữa muốn đứng dậy.

- Đùng.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, chân của Tần Vãn Thiên trực tiếp đạp ở trên lưng hắn, lại lần nữa hung hăng áp hắn nằm bẹp trên mặt đất.

Không phục? Thì cũng phải làm cho hắn phục!

- Thời gian ba nhịp thở, là cơ hội cuối cùng của ngươi.

Thanh âm của Tần Vãn Thiên lạnh lùng truyền ra.

- Ngươi dám!

Diêm Không gào thét, bị Tần Vãn Thiên giẫm, lại không bò dậy nổi.

- Một hơi!

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nói.

Mặt Diêm Không lộ vẻ dữ tợn, vô cùng nhục nhã.

- Hai hơi!

Tần Vãn Thiên lại nói, trên người có một cỗ sát ý tịch quynh ra, cả vùng không gian, như hoàn toàn lạnh xuống, như hầm băng.

Cả người Diêm Không run run, chỉ cảm thấy một cỗ sát khí lạnh lùng thấm thấu, giờ khắc này hắn đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

- Bang..

- Ta xin lỗi.

Giọng nói của Tần Vấn Thiên còn chưa hô lên, Diêm Không thống khổ nhắm hai mắt lại vội nói, hôm nay hấn nhẹn.

- Bạch Lộc tiểu thư, Diêm Không ta nói năng lỗ mãng, nên bị phạt, xin lỗi.

Diêm Không bị buộc xin lỗi, chỉ cảm thấy so với giết hấn còn khó chịu hơn.

- Sớm muộn gì cũng phải xin lỗi, lại muốn làm ngược, tội gì chứ.

Tần Vấn Thiên dời chân đi, nụ cười nhạt nhòa, hàn ý lạnh lẽo quanh thân tan biến trong chốc lát. Thiếu niên kia, lại khôi phục dáng vẻ nhẹ như mây gió, nhưng tình cảnh mới vừa rồi, lại in vào trong Thức Hải đám người thật sâu, không thể quên!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Bạch Lộc Động

Diêm Không rút cuộc đứng dậy, ho khan vài tiếng, không nói một lời rồi đi.

Diêm Không hấn trưởng thành đến nay, chưa từng chịu qua vũ nhục như vậy, món nợ này, hấn sẽ ghi nhớ.

Lãnh Ngưng đi đến bên cạnh Tần Vấn Thiên, nhìn chăm chăm Tần Vấn Thiên không chớp mắt, khoe môi nhếch lên ý cười nhẹ nhàng, nhìn thấy thần sắc gió nhẹ mây nhạt của Tần Vấn Thiên, nàng khẽ cười nói:

- Lãnh Ngưng ra mắt Thần Văn Đại sư.

Tần Vấn Thiên nhìn thấy thần sắc cười cười của nàng, liền gõ đầu nàng:

- Hiện tại đã biết, ta không lừa ngươi chứ?

- Đúng, ngươi không gạt ta, đều là ta sai, không nên hoài nghi ngươi, Thần Văn đại sư.

Lãnh Ngưng mỉm cười nói:

- Nhưng mà giọng điệu của ngươi lớn như vậy, ai biết ngươi thực sự lợi hại đến thế nào, ngươi không thể tiết lộ ra một chút sao?

- Chẳng lẽ ngươi muốn ta không thể ở trước mặt ngươi làm ra cái thần văn cấp ba, sau đó khoe ra năng lực của mình?

Tần Vấn Thiên nhún vai nói, nghe Tần Vấn Thiên nói Lãnh Ngưng phì cười. Cũng đúng, không lẽ Tần Vấn Thiên đến trước mặt nàng khất cái thần văn cấp ba để khoe khoang? Cái này không phải quá buồn cười sao?

- Coi như ngươi nói đúng, đều là ta sai.

Lãnh Ngưng trừng mắt nhìn Tần Vấn Thiên nói, nhưng nàng lại rất cao hứng. Cái tên lớn lối này, thế mà thật là thần văn sư cấp ba. Cho dù hiện tại nàng vẫn cảm giác trong lòng rung động, có chút không thể tin được, lập tức nghĩ mình từng cùng Tần Vấn Thiên nói qua một vài lời ái muội, Lãnh Ngưng lại có chút xấu hổ.

- Được rồi, ngươi đi về trước đi, ta còn có chút việc.

Tần Vấn Thiên nói rồi đi đến bên cạnh Bạch Lộc Di, Bạch Lộc Di nhìn Tần Vấn Thiên gật đầu, thấp giọng nói:

- Cảm ơn.

Tần Vấn Thiên, vừa rồi xem như là vì nàng mà đánh Diêm Không.

- Việc này do ta dựng lên, để ngươi thừa nhận thanh danh không tốt, là việc ta nên làm.

Tần Vấn Thiên nở nụ cười không thêm để ý, hai người sóng vai đi vào bên trong học viện Bạch Lộc.

- Về sau ngươi cẩn thận một chút, Diêm Không khẳng định sẽ ghi hận trong lòng.

Bạch Lộc Di trong mắt hiện lên một tia lo lắng. Khuất nhục như vậy, Diêm Không hiển nhiên không thể buông tha.

- Ủ, ta sẽ lưu ý.

Tần Văn Thiên gật đầu, đây cũng là nguyên nhân hắn không phé bỏ hoặc giết chết Diêm Không. Nếu là phé bỏ hoặc giết Diêm Không, người Diêm gia hiển nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng chỉ ngược đãi Diêm Không một chút, hắn thật không tin Diêm Không có mặt mũi trở về tìm trường bối gia tộc đến đây. Bị người cùng thế hệ vật đánh rồi đi cáo trạng, Diêm Không về sau trong gia tộc cũng đừng nghĩ đến việc ngẩng cao đầu.

Lãnh Ngưng nhìn bóng lưng hai người có chút ngây ngời, Bạch Lộc Di có thiên phú tốt nhất của thế hệ trẻ tuổi tại học viện Bạch Lộc, cao ngạo như sương. Thiên tài thần văn sư Tần Văn Thiên lại gió nhẹ mây nhạt mà lại bộc lộ sắc bén. Bọn họ đi cùng một chỗ, tựa như rất xứng đôi, không biết vì sao, Lãnh Ngưng trong lòng lại sinh ra cảm giác cô đơn nhẹ.

- Ta suy nghĩ cái gì vậy?

Lập tức Lãnh Ngưng lắc lắc đầu, mình sẽ không thật muốn gả cho tên “tự đại” nợ chứ?

Bạch Lộc Di dẫn Tần Văn Thiên đi vào trong động Bạch Lộc, cũng là nơi mà ngày đầu tiên hắn bước vào học viện Bạch Lộc đã đến. Bất quá bọn họ chỉ đi tới tầng vách đá cùng với tấm bia đá khắc văn khải hạch ở ngoài cùng động Bạch Lộc, cũng không tiến vào chỗ sâu trong động Bạch Lộc.

Hôm nay, Bạch Lộc Di tự mình dẫn hắn vào trong động Bạch Lộc. Động phủ đầu tiên, có các vách đá cùng với bia đá, thần văn rậm rạp các màu khắc ở trên vách đá, rực rỡ muôn màu. Về phần thần văn khắc ở trên bia đá này, hiển nhiên càng thêm tinh chuẩn, hơn nữa trật tự rõ ràng, không có chút cảm giác hỗn độn, đều xuất từ bút tích đại sư.

- Nơi này thần văn nhiều nhất, đã số đều xuất từ trường bối học viện Bạch Lộc. Chỉ cần có thể lĩnh ngộ thần văn này, tuyệt đối có thể thành một đỉnh cấp thần văn sư, ít nhất phương diện luyện khí tuyệt sẽ không khuyết thiếu thần văn.

Bạch Lộc Di mở miệng nói với Tần Văn Thiên, lại dẫn Tần Văn Thiên tiếp tục xâm nhập động Bạch Lộc.

Động phủ thứ hai, tất cả đều là những tấm vách đá thật lớn, phía trên vách đá có khắc thần văn đồ họa hoàn chỉnh, giống như hai người đang lấy thần văn giao chiến. Mỗi một vách đá, đều giống như là đồ giao chiến thần văn.

Tần Văn Thiên đi tới trước một vách đá, ánh mắt nhìn về phía thần văn đối diện, đột nhiên, hắn cảm thấy từng sức mạnh hủy diệt điên cuồng hướng đến đánh sâu vào hắn. Thần văn này, giống như muốn từ trong vách đá nhảy ra.

- Thật tinh diệu.

Tần Văn Thiên trong lòng có chút rung động.

- Chúng ta lại đến phía trước xem.

Bạch Lộc Di nói với Tần Văn Thiên, bọn họ lại đi động phủ thứ ba, tòa động phủ này càng lớn hơn, Tần Văn Thiên cảm giác thần văn nơi này tràn ngập khí tức thần bí. Nhưng đột nhiên, Tần Văn Thiên ngưng bước, hắn cảm giác được không gian xung quanh thay đổi, hắn không còn ở bên trong động phủ, mà ở trong một không gian có gió, mỗi một luồng gió, đều lợi hại giống như lưỡi dao.

- Thần Văn Trận Đạo.

Tần Văn Thiên trong lòng hiểu rõ. Nhắm mắt lại, dụng tâm đi cảm thụ, hắn thấy được rất nhiều thần văn, thần văn này giống như đang sống vậy, không ngừng vũ động, diễn hóa thành trận.

Một bàn tay đột nhiên xuất hiện, điểm ở một chỗ trong lốc xoáy của thần văn phong bạo. Tiếng vang thanh thúy truyền ra, gió bình ổn, Tần Văn Thiên nhìn thấy Bạch Lộc Di xuất hiện ở trước hắn, cười nói với hắn:

- Cảm giác thế nào?

- Người có thể yên tâm mà đưa ta đến đây?

Tần Văn Thiên cười nói, động Bạch Lộc này đối với thần văn sư mà nói, tuyệt đối là một tòa bảo địa.

- Thần văn chỉ đạo cần phát triển, chỉ dựa vào lực lượng học viện Bạch Lộc là không đủ, phương diện này không ít bút tích, đều xuất từ người khoá trước ở học viện Bạch Lộc tu hành thần văn.

Bạch Lộc Di cười nói:

- Chỉ biết có một mình cũng không tốt, hướng hồ người ở thần văn có thiên phú như vậy, ta cho rằng giữa người và ta, có thể xúc tiến lẫn nhau.

- Còn có một tòa động phủ cuối cùng, người hãy đi theo bước chân của ta, nếu không muốn lọt vào trong trận pháp.

Bạch Lộc Di ở trước dẫn đường, Tần Văn Thiên bước vào bên trong động phủ thứ bốn, chỉ thấy tòa động phủ này cũng thật lớn. Bên trong có các loại

Khôi Lỗi, Khôi Lỗi hình người, Khôi Lỗi thần binh, Khôi Lỗi thú, các loại Khôi Lỗi đều tồn tại.

- Xem ra về sau ta phải ở lại học viện Bạch Lộc, ngươi cũng không nên ghét bỏ ta.

Tần Văn Thiên cười nói, thần văn nơi này, có thể mở ra cho hần một cánh cửa lớn.

- Chỉ cần ngươi nguyện ý, ta sẽ cho ngươi ăn cho ngươi uống.

Bạch Lộc Di cười nói.

- Ta nhớ kỹ, ngươi đừng hối hận.

Tần Văn Thiên nhìn gương mặt thanh thuần của Bạch Lộc Di, chỉ cảm thấy mỹ nhân lạnh lẽo này càng lúc càng đáng yêu.

Làm cho Bạch Lộc Di có chút bất ngờ là, nàng không nghĩ tới lời nói đùa của Tần Văn Thiên lại là thật. Từ hôm nay, Tần Văn Thiên không bước qua động Bạch Lộc nửa bước, trừ bỏ tu hành, chính là nghiên tu thần văn chi đạo. Điều này làm cho Bạch Lộc Di có chút rung động, nàng vốn cho rằng mình thật khắc khổ, nhưng Tần Văn Thiên, so với nàng càng chăm chỉ, càng điên cuồng, một khi đắm chìm vào trong đó, là khó tự kìm chế.

Đôi khi Bạch Lộc Di đứng ở cạnh hần cả buổi chiều, hần cũng không liếc nhìn nàng một cái, điều này làm cho đại mỹ nữ như Bạch Lộc Di cảm thấy rất đã kích. Nàng chưa từng chịu qua sự lạnh nhạt này, trước kia ai mà không đến bên cạnh nàng.

Bất quá cũng làm cho Bạch Lộc Di cảm khái, không có ai là kỳ tài trời sinh, cho dù thật sự có thiên phú, vẫn cần nhờ chăm chỉ cùng cố gắng mới có thể chân chính đạt được thành tựu danh thiên tại. Nàng từng nghe nói qua các nhân vật lớn, người nào mà không có tâm vô đạo cùng cội cùng với ý chí tu luyện điên cuồng.

Ngồi ở bên cạnh Tần Văn Thiên, Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên nhập thần, nàng giống như thấy được một nhân vật phong hoa tuyệt đại đang đi ở trên đường quật khởi.

Tần Văn Thiên cố gắng cũng có ảnh hưởng tới Bạch Lộc Di. Nàng xem Tần Văn Thiên mỗi ngày tiến bộ, tinh tiến thần tốc. Hôm nay, Tần Văn Thiên đã có thể ngay mặt cùng nàng tiến hành thần văn chiến mà không rơi vào hạ phong.

Điều này làm cho Bạch Lộc Di tu hành, cũng càng lúc càng khắc khổ hẳn lên.

- Lại suy nghĩ cái gì vậy? Ăn chút trái cây đi.

Động phủ thứ bốn, trong động Khôi Lỗi. Bạch Lộc Di thấy Tần Văn Thiên đang tự hái cái gì đó, đưa mâm trái cây tới trước mặt Tần Văn Thiên.

- Đạo Khôi Lỗi, quá sức thần kỳ.

Tần Văn Thiên ngẩng đầu liền nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp thanh thuần, không khỏi tâm tình có chút thoải mái, lấy trái cây đưa vào miệng.

- Đó là đương nhiên.

Bạch Lộc Di cười ngồi đối diện Tần Văn Thiên:

- Nhiều ngày như vậy, có thể có cảm ngộ sao?

- Ngươi muốn nghe sao?

Tần Văn Thiên nở nụ cười, Bạch Lộc Di gật đầu:

- Đương nhiên.

- Ngươi cho rằng Khôi Lỗi là cái gì?

Tần Văn Thiên hỏi.

- Khôi Lỗi chính là Khôi Lỗi, còn là cái gì?

Bạch Lộc Di sững sốt.

- Theo ý ta, Khôi Lỗi là thần binh.

Tần Văn Thiên cười nói:

- Khôi Lỗi phân Khôi Lỗi hình người, Khôi Lỗi thần binh, Khôi Lỗi thú, vân vân, nhưng mà bề ngoài lại khác nhau, ngoại trừ một ít tà tu dùng con người chân chính luyện chế Khôi Lỗi ra, tất cả Khôi Lỗi khác đều là luyện khí sư luyện chế thân ngoài của Khôi Lỗi. Ở trong đó khắc các loại thần văn, lấy ý niệm luyện hóa khống chế, lấy tinh văn thạch thức giục, cái đó cùng thần binh có gì khác nhau?

- Khôi Lỗi, chỉ là một món thần binh phức tạp, thần binh có trận thần văn, có thể đưa tinh thần nguyên lực trong tinh văn thạch chuyển hóa thành sức mạnh Khôi Lỗi, mà nó phát huy ra sức mạnh, lại là mượn dùng tài liệu cùng với thần văn luyện chế ra chính nó, cái này không phải đều là đặc thù của thần binh sao? Tài liệu luyện chế thần binh đẳng cấp càng cao, trận thần văn khắc ở trong đó càng lợi hại, thần binh cấp bậc càng cao.

- Chẳng qua, Khôi Lỗi là thần binh hình người, có thể phát huy uy lực càng mạnh, nhưng mà, luyện chế nó độ phức tạp rất cao, trả giá cũng cao.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói.

Bạch Lộc Di lộ ra thần sắc suy tư, lập tức gật đầu:

- Ta thật ra không có nghĩ như vậy, nhưng nghe người nói, tựa như xác thực chênh lệch không lớn.

- Tạo hóa thật kỳ diệu, người có nghĩ tới hay không, kinh mạch thần thể con người, cùng thần văn vốn có tính chất đặc biệt giống nhau. Luyện chế thần binh cùng Khôi Lỗi, đều cần khắc vào trong đó thần văn, giống như là chúng ta ở trong tu hành chú thành luân mạch vậy, có thể làm cho thần thông của chúng ta từ trong đó kích phát ra, phát huy lực lượng mạnh mẽ. Như vậy giả tưởng một chút, thần thông cùng luân mạch kết hợp, cùng ở trong thần binh với Khôi Lỗi khắc chế thần văn có chỗ tương tự hay không?

Tần Văn Thiên tiếp tục nói:

- Hơn nữa, đối với chúng ta chú tạo tinh hồn mà nói, ưu thế lớn nhất chính là cấu tạo thần văn ở trong cơ thể, lập tức bùng nổ. Như vậy, nếu mỗi một giọt tinh thần nguyên lực của chúng ta, bản thân đều là thần văn ngưng tụ mà thành, vậy, chúng ta còn cần cấu tạo thần văn sao? Tinh thần nguyên lực, chính là thần văn, cứ như vậy, chẳng lẽ không phải toàn bộ người, đều là luyện khí sư trời sinh?

Lời nói bình tĩnh của Tần Văn Thiên đối với Bạch Lộc Di đánh sâu vào quả thật rất lớn. Nàng chỉ tuân theo trường bối dạy mà tu hành thần văn, chưa bao giờ từng tự hỏi câu hỏi sâu như thế, đây cũng là nguyên nhân nàng hy vọng cùng một số thanh niên ưu tú cùng nhau học thần văn.

Ba người đi tắt có thầy của ta, mỗi người đối với tu hành đều có cái nhìn giải thích độc đáo. Nhưng kinh nghiệm của nàng đều là do trường bối dạy, bởi vậy sự giải thích của trường bối hầu như nàng đều tán thành, không thể sinh ra va chạm về mặt tư tưởng.

Tần Văn Thiên, làm cho tư tưởng của nàng đã bị đánh sâu vào rất mạnh.

Trong ánh mắt Bạch Lộc Di nhìn về phía Tần Văn Thiên như có ánh sáng lấp lánh, cười nói:

- Cảm ơn người.

- Hy vọng cái nhìn của ta có thể có chút trợ giúp đối với người.

Tần Văn Thiên cười nói, đây là việc hẳn phải làm.

- Bên ngoài có tiếng động lớn, chúng ta đi ra xem.

Lúc này Bạch Lộc Di đứng dậy, đi ra phía ngoài, Tần Văn Thiên cũng đi theo ra ngoài động Bạch Lộc, chỉ thấy ở ngoài động phủ xuất hiện bóng người xuất trần, lụa mỏng xanh che mặt, giống như tiên tử, nàng tựa như muốn đi vào động Bạch Lộc, lại bị người ngăn lại.

- Có chuyện gì vậy?

Tần Văn Thiên nhìn thấy Thanh Nhi vội đi lên trước, thấp giọng hỏi.

Thanh Nhi nhìn thấy Tần Văn Thiên, lập tức giọng nói thanh thúy truyền ra:

- Nhiều ngày không nhìn thấy người, có chút lo lắng, muốn vào xem.

Tần Văn Thiên nghe thấy giọng nói thanh thúy của Thanh Nhi thì ngẩn ra, trong lòng hơi có chút cảm động, nha đầu lạnh như băng này, thì ra vẫn chưa rời xa mình.

- Người đã không có việc gì, ta đi thôi.

Thanh Nhi xoay người, bước chậm đi ra, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm nhìn của Tần Văn Thiên, giống như chưa từng xuất hiện vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 240: Nghịch Thần Văn

Sau khi Thanh Nhi rời đi, Bạch Lộc Di nhìn Tần Vãn Thiên, tỏ lộ ra ánh nhìn kỳ lạ. Nữ tử xuất trần vừa rồi, cho nàng cảm giác kinh diễm, mặc dù nhìn không thấy gương mặt của nàng kia, nhưng đứng ở trước mặt, vẫn sẽ cảm giác có chút thất sắc. Tuy nàng kia ngữ khí thần nhiên, nhưng mà hiển nhiên đặc biệt quan tâm Tần Vãn Thiên.

Người này, càng ngày càng thần bí.

- Tiểu Di, nàng ta là ai vậy?

Lúc này, lão giả canh giữ ở trước động Bạch Lộc Di hỏi Bạch Lộc Di, trước đó Bạch Lộc Di đưa Tần Vãn Thiên vào động hẳn biết, nhưng cũng không can thiệp chuyện của Bạch Lộc Di. Nhưng hôm nay có người vì Tần Vãn Thiên muốn xông vào động Bạch Lộc, ông không thể không hỏi.

- Lương thúc, đó là bằng hữu của Tần Vãn Thiên.

Bạch Lộc Di đáp lại.

- Tiểu Di, người kết bằng hữu Lương thúc sẽ không hỏi đến, nhưng mà cũng phải chú ý một chút. Người hẳn biết là, trong nhà rất nhiều người đều chú ý tới người. Hôm nay, người cùng với người này, tiếp xúc quá mức một chút.

Lão giả nói với Bạch Lộc Di, hiện tại, học viện Bạch Lộc tuy còn chưa có người hỏi đến việc này bởi địa vị của Bạch Lộc Di, nhưng trong thư viện đã có rất nhiều người đang thảo luận.

- Lương thúc, ta biết.

Bạch Lộc Di bắt đầu nói, Lương thúc gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa, xoay người rời khỏi.

- Đã thêm phiền cho người rồi.

Tần Vãn Thiên đi đến bên cạnh Bạch Lộc Di thấp giọng nói.

Bạch Lộc Di nhìn Tần Vãn Thiên, không thêm để ý cười cười nói:

- Nào có nhiều phiền toái như vậy, chúng ta cũng không có gì, cho dù có gì thì thế nào?

- À...

Tần Vãn Thiên sững sờ, đôi mắt lập lòe, nhìn gương mặt thanh thuần động lòng người của Bạch Lộc Di. Núi đôi đầy đặn ở dưới cái cổ thiên nga trắng nõn, chính cái gọi là gương mặt thiên sứ, đáng người ma quỷ.

- Người nhìn cái gì, ta nói có ý khác mà.

Bạch Lộc Di chà chà chân, trừng mắt hung tợn nhìn Tần Vãn Thiên rồi xoay người đi vào động Bạch Lộc, bộ dáng phong tình vạn chủng nọ làm cho Tần Vãn Thiên thất thần một hồi, thật sự là vật ưu tú xuất sắc mà.

- Nghĩ cái gì vậy?

Tần Vãn Thiên vỗ vỗ đầu có chút không biết nói gì, lập tức lại nghĩ tới Khuynh Thành, nụ cười trên mặt liền tiêu tan đi một chút, thở sâu, nhìn về phía điện Đan Vương.

Đã lâu như vậy, nàng có khỏe không?

- Oành!

Trong điện Đan Vương, trong lò luyện đan truyền đến một tiếng trầm nặng, Mạc Khuynh Thành ánh mắt ngưng lại. Trên gương mặt tinh xảo tuyệt luân lộ ra một chút bất đắc dĩ, sao lại tâm trí không yên vậy.

- Sư muội, làm sao vậy?

Bạch Phi nhìn Mạc Khuynh Thành hỏi, Mạc Khuynh Thành có được tâm thất khiêu, nàng luyện đan xác suất thành công cực cao, rất ít thất bại.

- Ta đi ra ngoài một chút.

Mạc Khuynh Thành nhắc chân đi ra ngoài, làm cho Bạch Phi khựng lại, đi theo Mạc Khuynh Thành rời khỏi lò luyện đan, đi ra thềm đá bên ngoài. Ánh mặt trời chiếu rọi ở trên người Mạc Khuynh Thành, giống như tăng thêm cho nàng vài phần quang hoàn ôn nhu, đẹp tới mức làm cho người ta không thờ nổi.

Bạch Phi nhìn Mạc Khuynh Thành hào quang chói mắt, không hiểu vì sao lại nảy ra cảm giác xấu hổ. Nàng cũng từng là người phi thường kiêu ngạo, nhưng từ khi sư tôn đưa Mạc Khuynh Thành đến, tự tin của nàng bị đánh bay đi từng chút một. Cô gái trên người giống như trời sinh mang theo quang hoàn này, sau khi quang hoàn dần dần hiển lộ, khí chất cả người nàng đều đang lột xác, hôm nay lại làm cho nàng cũng không dám nhìn thẳng.

- Có lẽ thật sự chỉ có người nọ, mới là Chân Mệnh Thiên Tử của nàng.

Bạch Phi trong lòng nghĩ, trong khoảng thời gian này có không ít người thế hệ trước đến điện Đan Vương muốn hỏi cưới, nhưng tất cả đều bị Lạc Hà cự tuyệt không chút khách khí. Thậm chí có lời đồn, Mạc Khuynh Thành, chỉ có Hoa Thái Hư mới có thể xứng đôi.

Hoa Thái Hư trong khoảng thời gian này từng đến bãi phóng Lạc Hà, cũng gặp Mạc Khuynh Thành, hắn không nói gì thêm, nhưng từ sau đó, liền xuất hiện không ít lời đồn.

- Ta muốn đi ra ngoài một chút.

Giọng của Mạc Khuynh Thành cất ngang suy nghĩ của Bạch Phi.

- Ta đi báo cáo sư tôn.

Bạch Phi lập tức mở miệng, khiến cho Mạc Khuynh Thành thờ dài, mình muốn giải sầu, cũng không thể sao?

Nhiều ngày như vậy, hắn hắn đã rời khỏi Sở quốc, hắn sẽ đi nơi nào đây.

Nghĩ đến hắn, gương mặt Mạc Khuynh Thành lại lộ ra nụ cười hồn nhiên sáng lạn, trong lòng cũng cảm thấy một chút khí tức ấm áp.

Ánh mặt trời chiếu rọi ở trên khuôn mặt tươi cười xán lạn, nụ cười vẫn xinh đẹp như ở mùa đông đất tuyết năm ấy nàng gọi tiếng kẻ ngốc vậy.

Bóng người hắn giống như từng bó ánh sáng, bất luận tâm tình của nàng lạnh như băng thế nào, luồng sáng ấy, luôn có thể làm cho băng tuyết hòa tan.

...

Tần Vấn Thiên vẫn đắm chìm ở trong tu hành thần văn. Một ngày hắn ở trong mơ, xem ngộ giang sơn đồ lục, một bút một hoa đó, mang núi sông vẽ ra, mạng xuân thu chú thành. Có lúc Tần Vấn Thiên cũng nghĩ, mình ở trong Hắc Âm sâm lâm gặp được người trung niên áo xanh kia, hắn có phải cũng là thần văn sư mạnh hay không?

Giang sơn đồ lục, diễn thiên địa núi sông, khi thì xuất hiện, khi thì biến mất đột ngột. Tần Vấn Thiên trong lòng khẽ động, nhìn từng đạo văn lộ nọ biến mất, hắn trong lòng chợt rung động hân lên.

Đột nhiên, từ cảnh trong mơ mờ mắt ra, Tần Vấn Thiên nhìn thấy đôi mắt đẹp thanh thuần của Bạch Lộc Di đang nhìn hắn, lại cười nói:

- Khó mà thấy ngươi đi nghỉ ngơi.

- Bạch Lộc Di.

Tần Vấn Thiên hô lên, khiến cho Bạch Lộc Di bị khựng lại, tò mò nhìn Tần Vấn Thiên:

- Sao vậy?

- Ngươi có nghĩ tới nghịch thần văn hay không?

Tần Vấn Thiên mở miệng nói.

- Nghịch thần văn?

Bạch Lộc Di đôi mắt ngưng lại.

- Ngươi có biết, thần binh cùng Khôi Lỗi thần văn tự thành hệ thống, hồn nhiên thiên thành, rất khó phá giải? Ngươi cũng nói qua, chiến đấu cùng Khôi Lỗi, Khôi Lỗi là không biết thông khô, cũng không mỗi một, phi thường khó chơi, cho dù phá đi một ít kết cấu, vẫn khó hủy chính thể Khôi Lỗi. Nhưng nếu như ta có thể cảm giác được cấu tạo thần văn, như vậy nghịch chuyển ngược, không còn là phá hư một điểm nào đó, mà là phá hư nghịch hướng, nói như vậy, bất kể là Khôi Lỗi, thần binh hay là trận đạo, chẳng lẽ không phải đều sẽ phế bỏ sao?

Tần Vấn Thiên đôi mắt sáng lên, Bạch Lộc Di trong mắt cũng sáng hân lên, song lập tức nói:

- Nhưng mà muốn dễ dàng cảm giác được thần văn tồn tại cũng nghịch lại, cái này so với đúc thành thần văn còn khó hơn.

- Ha ha, Bạch Lộc Di, ngươi thử ngâm lại mình học thành khắc chế thần văn như thế đi?

Tần Vấn Thiên bỗng nhiên nói.

- Tự nhiên trước linh ngộ từ thần văn cơ sở, sau đó bản thân vẽ ra, lại linh ngộ, từng bước một mà bước tới.

Bạch Lộc Di nói.

- Như vậy, nghịch thần văn, người chẳng lẽ không có thể sử dụng phương pháp giống như vậy được à? Trước khi bắt đầu cân nhắc từ thần văn cơ bản nhất, phá giải như thế nào, sau đó lại cảm ngộ.

Tần Văn Thiên lớn mật nói ra ý nghĩ của mình, khiến cho Bạch Lộc Di tim chợt nhảy dựng lên, nhìn Tần Văn Thiên không chớp mắt, thở sâu một hơi.

Tần Văn Thiên, thật là một kỳ tài, ý tưởng của hắn quá lớn mật, quá điên cuồng.

Mà điều làm cho Bạch Lộc Di có chút cảm động là dù bất luận Tần Văn Thiên có bao nhiêu ý tưởng đi chăng nữa cũng đều nói với nàng, làm cho nàng đối với thần văn giải thích càng ngày càng rộng rãi.

Tần Văn Thiên thấy Bạch Lộc Di nhìn chăm chăm vào mình, không khỏi run run nói:

- Ta anh tuấn như vậy sao?

- Người ngộ nhận à?

Bạch Lộc Di cười một tiếng, lập tức từ trong thần văn giới của nàng lấy ra mấy quyển thư tịch, đưa cho Tần Văn Thiên:

- Cho người.

- Đây là cái gì?

Tần Văn Thiên tò mò hỏi.

- Người xem sẽ biết, một ít bút ký thường ngày của ta.

Bạch Lộc Di cười nói:

- Những ngày này ta không quấy rầy người, người xem cho tốt, ta ở bên ngoài, có việc gọi ta.

Nói xong Bạch Lộc Di liền đi ra ngoài, Tần Văn Thiên lật xem bút ký trong tay, đúng là tự tay viết, nét chữ xinh đẹp, hẳn là làm từ tay Bạch Lộc Di, bút ký có bốn bản, phân biệt là quyển cơ sở, quyển chiến đấu, quyển trận pháp, quyển Khô Lôi.

Tần Văn Thiên sau khi xem, liền không thể tự kìm chế, mang bốn quyển bút ký này, dùng thời gian mấy ngày, xem hết một mạch.

Sau khi xem xong Tần Văn Thiên rất rõ ràng, hắn bị Bạch Lộc Di lừa, đây nào là bút ký gì, rõ ràng là bí kíp, bí kíp thần văn bác đại tinh thâm, chẳng qua không phải nguyên bản, mà là quyển viết tay của Bạch Lộc Di.

Tần Văn Thiên đứng dậy đi ra khỏi động phủ, hắn ở trong động phủ thứ ba thì gặp được Bạch Lộc Di.

- Xem xong chưa?

Bạch Lộc Di thấy Tần Văn Thiên đi ra, mở miệng hỏi.

- Người luôn luôn ở nơi này thay ta canh chừng?

Tần Văn Thiên thấp giọng hỏi, trước kia ngẫu nhiên sẽ có người đến, nhưng mấy ngày nay, không có bất kỳ kẻ nào xuất hiện.

- Ta không hiểu người nói cái gì.

Bạch Lộc Di phủ nhận.

Tần Văn Thiên liếc mắt nhìn nàng một cái, đi đến bên cạnh nàng trả lại bí kíp, nhìn ánh mắt của nàng, chỉ thấy ánh mắt Bạch Lộc Di tránh né, thấy Tần Văn Thiên vẫn không chịu bỏ qua, không khỏi tức giận nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên nói:

- Nhìn cái gì vậy?

Tần Văn Thiên nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Bạch Lộc Di, im lặng chút rồi nói:

- Cảm ơn.

Bạch Lộc Di sững sờ nói:

- Làm như vậy, cũng không phải là làm không công cho người, thời gian ở động vực thành Vọng Châu có hội giao lưu, người phải giúp ta.

- Tốt.

Tần Vãn Thiên không hỏi là hội giao lưu gì, chỉ gật đầu đồng ý.

- Đừng đồng ý sớm như vậy, có thể phải lấy đệ nhất đó.

Bạch Lộc Di cười lên, có Tần Vãn Thiên hỗ trợ, như vậy cơ hội nắm chắc sẽ lớn hơn.

Hội giao lưu thành Vọng Châu lần này, không chỉ riêng ở đông vực, các vực khác thành Vọng Châu sẽ đồng thời tổ chức. Cuối cùng, người thành công sẽ có cơ hội đi theo mây đại bá chủ cấp thế lực thành Vọng Châu tiến vào một nơi thần bí. Nơi đó, chính là thần văn sư bảo địa, lời đồn, có các loại cổ thần văn cường đại, thần văn cấp bốn, thậm chí thần văn cấp năm đều có khả năng xuất hiện.

Nơi đó, có lời đồn là còn có Khôi Lỗi phi thường đáng sợ. Có một số Khôi Lỗi, là Khôi Lỗi cấp bốn, có thể đối kháng Thiên Cương cảnh.

Đông vực không chỉ có học viện Bạch Lộc năng đang chuẩn bị. Diêm gia, còn có Lãnh gia, các gia tộc lớn cũng đều đang chuẩn bị. Nếu lớn hơn nữa thì toàn bộ thành Vọng Châu đều đang chuẩn bị, bao gồm điện Đan Vương, gia tộc Hoa thị.

- Tốt, cổ hết sức lấy được đệ nhất.

Tần Vãn Thiên cười nói. Hôm nay, hán đối với tạo nghệ của mình trên thần văn, cũng càng ngày càng có tin tưởng, mấy tháng này học tập, so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều.

- Ta đi Lãnh gia xem xem

Tần Vãn Thiên lại nói, Sở Mãng, Phàm Nhạc còn có tiểu tử kia đều ở Lãnh gia, còn có Lãnh Ngung, cũng không biết năng hiện tại thế nào? Chỉ sợ lại chịu khó dễ, khoảng thời gian này tu tập thần văn quá mê mẩn, hôm nay rốt cuộc đã có thành tựu.

- Ta đưa ngươi đi ra ngoài.

Bạch Lộc Di gật đầu, hai người cùng nhau đi ra khỏi động Bạch Lộc, Bạch Lộc Di tự mình đưa Tần Vãn Thiên ra khỏi học viện Bạch Lộc.

Bạch Lộc Di và Tần Vãn Thiên cũng không biết, giờ phút này ở trên một tòa gác cao, một hàng bóng người trung niên đứng chung một chỗ. Một người trong đó với Bạch Lộc Di tương mạo có vài phần rất giống, đúng là phụ thân Bạch Lộc Di, giờ phút này ông đang day day đầu, có chút đau đầu.

- Tiểu Di nha đầu kia, hình như thật sự thân mật với thanh niên này, ở chung cùng một chỗ mấy tháng, một tác cũng không rời.

Nghe một người mở miệng nói, khiến cho phụ thân Bạch Lộc Di cười khổ. Nữ nhi lớn, chung quy là phải tìm bạn trai, nhưng mà, tìm hiểu không rõ chi tiết về người này. Có vẻ như là người bên ngoài đến, điều này làm cho ông có chút đau đầu.

Bạch Lộc Di nha đầu kia nhìn như lãnh đạm, lại đơn thuần lương thiện, coi chừng bị người ta lừa gạt tình cảm.

- Kệ nó đi, cho dù nó có bạn trai cũng không sao, nếu như không thích hợp, chúng ta sửa lại cho đúng thôi.

Phụ thân Bạch Lộc Di đáp lại.

- Nữ nhi ưu tú như vậy, người nhìn cũng thực rộng rãi, ta còn chuẩn bị vì nó giật dây, xem có cùng bốn người ở thành Vọng Châu nọ kéo lên quan hệ hay không.

Người nọ tùy ý nói, khiến cho đồng tử của cả phụ thân Bạch Lộc Di đều co rút lại, ông tự nhiên biết bốn người nọ là chỉ bốn người nào.

Trong ba mươi sáu ghế trên bảng Thiên Mệnh, thành Vọng Châu, có bốn người, hơn nữa đều khá trẻ tuổi, xuất từ thế lực lớn. Bất luận là gia thế hay là bản thân, đều xuất chúng phi thường, nhất là người cầm đầu, là hào quang vạn trượng. Nhưng mà cũng nghe nói, có người muốn tác hợp hán cùng với nữ tử Khuynh Thành xuất hiện ở điện Đan Vương!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 241: Ý đồ Xấu

Lãnh gia, trong khoảng thời gian này Lãnh Ngung trải qua cực kỳ không thuận, thậm chí có thể gọi là thống khổ.

Diêm Không từ sau khi bị Tần Vãn Thiên sỉ nhục tàn bạo, hán cố ý tới chỗ thúc thúc hán cáo trạng. Chẳng qua cũng không phải là nói mình bị người

ngược đãi, mà là nói cho ác ma thúc thúc của hắn, tiểu nữ nhân Lãnh Ngưng mà hắn thích, lại đi đối tốt với một nam nhân khác.

Vì thế, thúc thúc của Diêm Không là Diêm Thiết phái người tới Lãnh gia, bảo Lãnh Ngưng ngoan ngoãn đến Diêm gia tìm hắn, chuyện tới cửa đón dâu, không cần suy nghĩ.

Thái độ như vậy Lãnh Ngưng vốn đã không muốn lại càng không dám đi. Nàng biết, chỉ cần nàng bước vào Diêm gia. Thứ chờ đợi nàng sẽ là ác mộng, nàng không biết ác ma nọ sẽ đối đãi với nàng như thế nào, có lẽ sẽ tra tấn nàng tới chết. Nàng là một cô gái, nào dám tiến vào ma quái.

Nhưng điều làm cho Lãnh Ngưng tuyệt vọng là người Lãnh gia, mỗi ngày đều bức bách nàng đi tới. Phụ thân của nàng lại thường xuyên thuyết phục nàng để nàng đi sang đó, mọi hành động của nàng cũng bị hạn chế, điều này làm cho Lãnh Ngưng như sắp sụp đổ. Nếu Lãnh gia tiếp tục bức bách nàng như thế, vậy nàng cũng chỉ có chết. Dù sao tới Diêm gia, cũng gặp tra tấn khuất nhục mà chết, còn không bằng tự vẫn sẽ thoải mái hơn.

Một vài hạ nhân Lãnh gia đều sinh tâm trắc ẩn, cảm thấy Lãnh Ngưng đáng thương, một cô gái xinh đẹp như thế, lại gặp độc thủ như vậy. Điều này đối với Lãnh Ngưng là quá tàn nhẫn, nàng vốn nên có chỗ quay về tốt hơn mới đúng.

Lúc này ở trong biệt viện Lãnh Ngưng, Lãnh phụ lại tới nữa, nói với Lãnh Ngưng:

- Lãnh Ngưng, hội giao lưu cũng không còn bao lâu nữa, đừng để cho Diêm Thiết hoàn toàn phần nộ.

Lãnh Ngưng thần sắc lạnh như băng, nhìn chằm chằm phụ thân của nàng:

- Ha ha, hội giao lưu, chỉ vì hội giao lưu, vì vài danh ngạch Diêm Thiết bố thí cho Lãnh gia, mà phải hy sinh con?

- Lãnh Ngưng, lời này của ngươi không đúng, cái gì mà kêu là hy sinh? Diêm Thiết là đại sư luyện khí cấp ba lợi hại, bao nhiêu người muốn thân cận mà không thể, ngươi lại được gả cho hắn, cơ hội tốt như vậy, chẳng phải là tổ tiên chiếu cố cho ngươi sao.

Bên cạnh đường tử Lãnh Ngưng là Lãnh Lâm ngữ khí cổ quái nói.

- Tốt như vậy, ngươi sao không đi mà gả, lại giao cho ta?

Lãnh Ngưng cười lạnh nói.

- Ai bảo ta đã tìm được nơi quy tụ làm chi.

Lãnh Lâm tựa vào trên người thanh niên bên cạnh, hơi hơi ngẩng đầu, cao ngạo nhìn Lãnh Ngưng, mang theo tư thái kiêu ngạo.

- Lãnh Ngưng, con cũng biết tầm quan trọng của thí luyện đối với gia tộc, mà hôm nay trong gia tộc đã không có Thần Văn sư lợi hại, muốn đạt được danh ngạch, cũng chỉ có thể mượn thực lực Diêm Thiết.

Phụ thân Lãnh Ngưng tiếp tục khuyên nhủ.

- Buồn cười thật mà, nếu không có người lợi hại cho dù được danh ngạch thì sao? Còn không phải phối hợp diễn, có lần nào đạt được ưu việt lớn nhất của thí luyện không phải thế lực cấp bá chủ? Khi nào thì đến phiên Lãnh gia, hiện tại càng buồn cười là vì vài cái danh ngạch đi vào cũng phải cầu người khác, các người thật không biết xấu hổ.

Lãnh Ngưng trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng, đối với gia tộc này, đã lạnh tâm, mặc Phạm Nhạc nói rất đúng, gia tộc như vậy, nàng sớm nên rời khỏi, vốn không có hy vọng gì.

- Lãnh Ngưng.

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền đến, khiến cho đôi mắt Lãnh Ngưng ngừng lại. Lập tức nàng nghe ra là giọng của ai, nghĩ đến tên “tự đại” nọ, ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Ngưng biến mất, lộ ra một chút ý cười, chạy đi ra ngoài biệt viện.

- Con làm cái gì?

Lãnh phụ quát.

- Không cần người quản.

Lãnh Ngưng nào sẽ để ý, ở phía sau nàng, tên khốn kiếp Tuyết Bạch tốc độ không chút chậm hơn nàng, hướng ngoài phủ đệ Lãnh gia chạy đi.

Tần Văn Thiên có chút buồn bực, sau khi hắn đi vào Lãnh phủ, hộ vệ vậy mà không cho vào. Hắn tốt xấu cũng ở trong này một khoảng thời gian, thủ vệ hộ vệ hắn biết hắn là bằng hữu Lãnh Ngưng, nhưng vẫn ngăn cản hắn đi vào, điều này làm cho Tần Văn Thiên mơ hồ có cảm giác, chỉ sợ tình cảnh của Lãnh Ngưng thật không ổn.

Một đạo huyễn ảnh màu trắng nhào vào trong lòng, Tần Văn Thiên xoa xoa đầu tiểu tử kia, cười nói:

- Có nhớ ta không.

- Y y nha y.

Trong đầu Tần Vãn Thiên vang lên tiếng kêu, tiểu tử kia đầu không ngừng dụi vào trong lòng mình, làm cho Tần Vãn Thiên nở nụ cười.

Một bóng người thanh lệ có chút tiêu tụy xuất hiện ở trước mặt Tần Vãn Thiên, nhìn thấy Tần Vãn Thiên, nàng vuốt vuốt mái tóc dài hơi rối, cười nhẹ nhàng với Tần Vãn Thiên:

- Còn tưởng rằng người ở ôn nhu hương ra không được chứ, khoảng thời gian này có phải quá mỹ diệu hay không.

- Không vấn đề gì.

Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu, vẫn là một bộ dạng gió nhẹ mây nhạt, khiến cho Lãnh Ngưng trợn mắt. Hoàn toàn phục rồi, hắn còn thật không biết xấu hổ mà gật đầu thừa nhận. Thật ra Tần Vãn Thiên chỉ suy nghĩ, trong khoảng thời gian này thần vẫn tiến bước rất lớn, tự nhiên qua ngày rất tốt, hưởng hồ còn có đại mỹ nhân Bạch Lộc Di này làm bạn cùng nhau học tập, có thể nào không mỹ diệu.

- Người không ổn à?

Tần Vãn Thiên thấy Lãnh Ngưng bộ dạng tiêu tụy, trong lòng có chút áy náy. Thời gian này vẫn bận rộn học tập thần văn, thật ra đã quên chuyện Lãnh Ngưng.

- Ta không sao, chỉ là không có người ở bên cạnh ăn nói mạnh mẽ, cũng có chút không quen.

Lãnh Ngưng nói đùa.

Tần Vãn Thiên ánh mắt hơi hơi chuyển qua, nhìn về phía sau Lãnh Ngưng, thấy phụ thân của nàng cùng Lãnh Lâm lần trước gặp ở trong Lãnh phủ cùng với thanh niên kia đi ra, thần sắc rất khó coi, điều này làm cho Tần Vãn Thiên biết rõ. Lãnh Ngưng nha đầu kia đang miễn cưỡng pha trò.

- Ha ha, không nghĩ tới người còn dám xuất hiện.

Phụ thân Lãnh Ngưng sau khi nhìn thấy Tần Vãn Thiên thì cười lạnh, Diêm Thiết phần nộ, có lời đồn là vì thanh niên trước mắt cùng nữ nhi của mình quan hệ có chút âm muội.

Tần Vãn Thiên có chút buồn bực, vì sao hắn không dám xuất hiện?

- Muội muội, người là bởi vì hắn mà không muốn gả vào Diêm gia?

Lãnh Lâm đi lên trước cười nói:

- Sau khi đắc tội Diêm Thiết tránh né lâu như vậy, còn dám đi ra đây à?

Nghe xong lời này, Tần Vãn Thiên xem như đã rõ ràng, chỉ sợ Diêm Thiết nộ, chính là lão ác ma mà Lãnh Ngưng lúc trước nói với hắn.

Về phần hắn đắc tội Diêm Thiết, việc này chỉ sợ cùng Diêm Không thoát không khỏi quan hệ. Diêm Không tìm không thấy mình trả thù, vì thế tìm thúc thúc hắn, muốn để cho thúc thúc hắn đối phó mình, vì thế Lãnh Ngưng cũng gặp tai ương theo.

Tần Vãn Thiên cũng không nhìn Lãnh Lâm. Nữ nhân này tuổi còn trẻ đã đam mê thế lực như thế, đại khái hoàn cảnh trưởng thành của nàng có liên quan.

- Người nghĩ thế nào?

Tần Vãn Thiên hỏi Lãnh Ngưng. Về phần Lãnh Lâm bị hắn bỏ đi không nhìn, khiến cho Lãnh Lâm cau mày, người này thật đúng là thực cuồng, ở cửa nhà nàng, còn dám kiêu ngạo như vậy.

Lãnh Ngưng nhìn Tần Vãn Thiên, tuy trong đầu có một chút ý niệm, nhưng mà Diêm gia thế lực lại mạnh, Diêm Thiết cũng là nhân vật rất khó chịu. Tần Vãn Thiên tuy là Thần Văn Đại sư cấp ba, nhưng làm thế nào so được với Diêm Thiết, nàng cũng không muốn vì mình mà kéo Tần Vãn Thiên xuống nước, chuyện này không liên quan Tần Vãn Thiên.

- Hắn và Bạch Lộc Di, mới là một đôi trời sinh.

Lãnh Ngưng trong lòng nghĩ, lập tức ngẩng đầu lên, cười nói với Tần Vãn Thiên:

- Người cùng đám người Phàm Nhạc dời ra ngoài ở đi, chỗ của ta loạn hết cả lên, không thích hợp để người tiếp tục ở.

- Ha ha, muội muội thật thức thời.

Lãnh Lâm cười nói, xem ra Lãnh Ngưng cũng biết Diêm Thiết không phải người có thể chọc vào được. Chuẩn bị cùng hắn chấm dứt quan hệ, nàng lại không cam tâm gả đi Diêm phủ. Lãnh Ngưng không đi mà nói, nàng thì nguy hiểm.

- Nha đầu kia.

Tần Vãn Thiên nhìn thấy ánh mắt trốn tránh của Lãnh Ngung, không khỏi thầm than một tiếng. Nha đầu lạnh như băng này, nhanh mồm nhanh miệng, tâm địa lại thực là thiện lương.

- Thần Vãn Đại sư cấp ba sao?

Tần Vãn Thiên trong lòng nói nhỏ một tiếng, lập tức đi lên trước, kéo tay Lãnh Ngung, khiến cho thân thể Lãnh Ngung hơi hơi lảo đảo, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên không chớp mắt.

Chỉ thấy Tần Vãn Thiên lộ ra ý cười như ánh mặt trời với nắng, thấp giọng nói:

- Mọi chuyện, không có phức tạp như ngươi nghĩ.

Nói xong, chỉ thấy Tần Vãn Thiên lại nhìn về phía phụ thân Lãnh Ngung nói:

- Lãnh Ngung là bạn gái của tôi, Diêm Thiết muốn người, bảo hấn tôi tìm tôi là được.

Lưu lại một câu, Tần Vãn Thiên cũng mặc kệ đối phương. Phụ thân như vậy, cũng thực làm cho người ta thất vọng, kéo tay Lãnh Ngung, Tần Vãn Thiên đi vào trong Lãnh phủ.

Lãnh Ngung trong mắt lóe lên tia sáng kì dị, nhìn trong ánh mắt Tần Vãn Thiên mang theo ý cười xán lạn, chỉ cảm thấy tim đập thành thịch.

Người này, là thích nói mạnh miệng như vậy, thật có thể làm bộ, giống như chuyện gì cũng không để ở trong lòng.

Chẳng qua nàng lại cảm thấy, Tần Vãn Thiên “tự đại” thì ra đáng yêu như thế.

- Nếu thực có thể làm bạn gái hấn, cũng không tệ.

Lãnh Ngung nghĩ ở trong lòng, lập tức cảm giác trên mặt có chút nóng rát, xem ra nàng điên rồi, thế mà trong đầu lại có ý nghĩ như vậy.

Tên mập Phàm Nhạc cũng tới nhìn thấy Tần Vãn Thiên lôi kéo Lãnh Ngung nhu thuận, không khỏi lau nước mắt. Mọi người đều là huynh đệ tốt, chênh lệch sao có thể lớn như vậy, tán gái cũng quá đơn giản rồi, trực tiếp lôi kéo là có thể sao?

Phụ thân Lãnh Ngung và Lãnh Lâm lại bị một câu lỗ mãng của Tần Vãn Thiên biến thành có chút mờ mịt, người này... quá kiêu ngạo rồi, xem Lãnh gia là nhà hấn?

Diêm Thiết muốn người, tìm hấn là được, hấn gánh vác được sao?

- Đây, ngươi còn không buông tay?

Trở lại trong biệt viện, Lãnh Ngung liếc mắt nhìn Tần Vãn Thiên ở bên cạnh một cái.

Tần Vãn Thiên buông tay ra, sờ sờ mũi.

- Hừ, ngươi cũng thật to gan, không hỏi xem ta có đồng ý hay không.

Lãnh Ngung lườm bầu nói, nhưng trong ánh mắt lại không có một chút tức giận, hiển nhiên là nói đùa, nếu như Tần Vãn Thiên thật muốn hỏi nàng làm bạn gái hấn, chỉ sợ Lãnh Ngung cũng sẽ đáp ứng.

- Vậy ngươi có thể cự tuyệt.

Tần Vãn Thiên nhìn Lãnh Ngung nói.

- Ngươi...?

Lãnh Ngung nhìn thấy vẻ mặt tựa cười mà không cười của Tần Vãn Thiên, hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Tên khốn kiếp này có hiểu thương hoa tiếc ngọc là gì hay không, tốt xấu cũng phải cho nàng một chút mặt mũi của nữ nhân chứ.

Quá khốn kiếp, quá tự đại, Lãnh Ngung hận cắn răng.

- Tốt rồi, coi như ta làm mất đi cơ hội của ngươi, sau khi giải quyết việc này, ngươi lại đá ta là được rồi.

Tần Vãn Thiên cũng biết Lãnh Ngung dù sao cũng là cô gái, ít nhiều cũng cần chút mặt mũi. Cũng không thể để cho Lãnh Ngung chủ động nói với hấn, để hấn làm bộ thành bạn trai của nàng? Cái này đối với một cô gái mà nói, quả thật có chút khó xử.

- Cái này cũng không tệ lắm.

Lãnh Ngưng hài lòng cười cười.

- Đúng rồi Lãnh Ngưng, nhớ người từng nói, vốn là gia tộc lựa chọn Lãnh Lâm. Như vậy chuyện sẽ đơn giản, gia tộc người đã có thể thay đổi người, như vậy, cũng có thể đổi trở lại.

Tần Vãn Thiên nhún vai, nhớ tới bộ dạng bạc bẽo của Lãnh Lâm lúc đó, liền cảm giác có chút khó chịu, nếu nàng lại đến quấy rầy mà nói, vậy sẽ có trò để xem!

Lãnh Ngưng nghe Tần Vãn Thiên nói ánh mắt liền lập lóe, lập tức nhìn Tần Vãn Thiên cười nói:

- Người đó, quá xấu rồi.

Chẳng qua ý tưởng này, có vẻ thực sự không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Sự cường thế của diêm thiết

Phụ thân Lãnh Ngưng cùng với Lãnh Lâm hiển nhiên tính sẽ không buông tha Lãnh Ngưng. Một ngày không đi đến Diêm gia, nàng phải chấp nhận áp lực của Lãnh phụ ở trong gia tộc thêm một ngày. Bởi vì tu vi kém cỏi, Lãnh phụ địa vị trong gia tộc rất thấp. Do đó, gia tộc mới dám chọn Lãnh Ngưng gả cho Diêm Thiết.

Thực lực, quyết định địa vị; địa vị, quyết định đãi ngộ.

Về phần đối với Lãnh Lâm mà nói, Lãnh Ngưng không đi, nàng cũng khó an tâm, dù sao ở trước Lãnh Ngưng, người gia tộc lựa chọn sẽ là nàng.

Lãnh Ngưng nhìn thấy đám người Lãnh Lâm đi qua bên này, không khỏi lộ ra một chút thần sắc tựa cười như không cười. Tần Vãn Thiên tuy ở trong ấn tượng của nàng là tên thích nói mạnh miệng, nhưng ở bên cạnh hắn sẽ có cảm giác an toàn. Có lẽ là sự tự tin có được trên người hắn cũng đã làm nhiệm vụ cho nàng, hắn luôn như gió nhẹ mây nhạt, giống như chuyện gì cũng đều không để ở trong lòng vậy.

Nhưng mà một khi có người làm hắn tức giận, hắn sẽ làm người đó run sợ, cho hắn hối hận, ví dụ như Diêm Không.

- Hay cho một tình chàng ý thiếp.

Giọng nói âm dương quái điệu của Lãnh Lâm lại vang lên, chỉ thấy nàng đi qua bên này, cười nói:

- Lãnh Ngưng, người cần phải hiểu rõ, đến lúc đó không chỉ có người phải thừa nhận lửa giận Diêm Thiết tiền bối, tiểu tình lang này của người e là cũng sẽ thật thảm.

- Chuyện đó có liên quan tới người sao?

Lãnh Lâm chất vấn Lãnh Lâm, khiến cho Lãnh Lâm sùng sốt, nha đầu kia, có vẻ như kiên cường hơn.

- Đương nhiên là có liên quan rồi, dù sao cũng suy nghĩ vì hạnh phúc của người. Có thể gả cho nhân vật như Diêm Thiết tiền bối, là phúc khí của mọi người.

Đôi mắt nhỏ của Lãnh Lâm nheo lại, làm cho người ta có cảm giác xảo quyệt.

- Người xác định gả cho Diêm Thiết là phúc khí?

Tần Vãn Thiên nhìn Lãnh Lâm, thật sự hỏi.

Lãnh Lâm nhún nhún mày, lập tức nói:

- Đương nhiên.

- Như vậy ta yên tâm, ta còn lo lắng sẽ uất ức cho người, người đã tự mình nói gả cho Diêm Thiết là phúc khí, chúng ta sẽ chân thành chúc phúc cho người.

Tần Vãn Thiên cười nói, khiến cho Lãnh Lâm trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh, lạnh nhạt nói:

- Không phải ta gả, là nàng gả.

- Ta vô phúc không thể hưởng thụ, hay là để cho tỷ tỷ người đi.

Lãnh Ngung được Tần Văn Thiên thức tỉnh, giờ phút này lại nhìn thấy Lãnh Lâm thần sắc biến ảo, hoàn toàn rõ ràng vì sao Lãnh Lâm vẫn bức bách nàng nhanh chóng đi Diêm gia, là vì để bản thân nàng ta được an tâm.

Chỉ thấy thanh niên bên cạnh Lãnh Lâm nhú nhú mày. Trong đôi mắt hiện lên một luồng sát khí, thái độ hai người Tần Văn Thiên, làm cho hắn không thể cao hứng được. Bảo nữ nhân của hắn già đi, không phải là đang vũ nhục hắn sao?

- Người cũng biết, hàm nghĩa bốn chữ họa là từ ở miệng mà ra này.

Thanh niên liếc mắt nhìn Tần Văn Thiên một cái, nhếch lên khóe miệng tựa như mang theo một luồng khí thế mãnh liệt.

Tần Văn Thiên nhìn về phía người thanh niên, chỉ liếc mắt một cái liền dời ánh mắt đi, cũng chém đinh chặt sắt nói:

- Nếu chính người đã nói gả cho Diêm Thiết là phúc khí, như vậy, để cho Lãnh gia lại một lần chọn lựa người đi. Ta thấy người có vẻ thích hợp, các người có thể rời khỏi được chưa?

- Ha ha.

Lãnh Lâm cười lạnh, tựa vào cánh tay thanh niên, tên thật kiêu ngạo.

Người thanh niên khóe miệng cười lạnh càng sâu, lập tức thấy hắn nắm tay Lãnh Lâm xoay người rời đi, thản nhiên nói:

- Nhớ kỹ lời người nói, ta sẽ nhấn cho người Lãnh gia.

Đi đến cửa biệt viện, người thanh niên bước chân liên tục bước ra, chỉ thấy phía trên, đột nhiên xuất hiện tinh thần văn lộ, vận vẹo thần văn hóa thành dạng trường mâu. Đột nhiên, người thanh niên xoay người, bước chân ra một bước, một cây trường mâu sắc bén đáng sợ phá không giết ra, lao thẳng tới Tần Văn Thiên.

- Hô...

Lãnh phụ thần sắc khó coi, thần văn cấp hai đỉnh phong, có thể khắc thuần thực như thế.

Tần Văn Thiên bàn tay vung lên, ngăn trở trường mâu, thần văn cấp hai đỉnh phong, cũng chỉ là uy lực luân mạch đỉnh phong mà thôi.

Thần văn cấp ba, đối ứng Nguyên Phủ cảnh.

- Người có biết cấp bậc thần văn này?

Người thanh niên hất ống tay áo, vô cùng cao ngạo, Lãnh Lâm lại nhìn Tần Văn Thiên liên tục cười lạnh. Tuổi như thế liền có thể khắc thần văn cấp hai đỉnh phong, thiên phú cũng không phải chỉ là xuất chúng. Tương lai tất thành Thần Văn sư cấp ba, được gia tộc cung phụng, địa vị của nàng cũng sẽ nước lên thuyền lên.

Lưu lại câu nói, người thanh niên liền xoay người muốn rời khỏi. Nhưng mà ngay giờ phút này, phía sau hắn có tiếng bước chân truyền ra, khiến cho hắn hơi hơi nhíu mày, một tiếng xé gió lợi hại truyền ra, phá không đánh tới. Người thanh niên lập tức xoay người lại, bàn tay nâng lên phát ra công kích, chỉ thấy một tòa đại bằng đáng sợ gào thét đánh tới, tiếng va chạm rầm rầm truyền ra, chân hắn liên tục lui về phía sau, phập một tiếng, áo ngực vỡ vụn, trước ngực xuất hiện một vết máu.

Rốt cuộc cũng chém chết hư ảnh đại bằng, nhưng người thanh niên vẻ mặt chật vật, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Văn Thiên, thấy đối phương bình tĩnh đứng ở đó, dưới chân Tần Văn Thiên, thần văn ánh sáng chói mắt, rõ ràng là một hình ảnh đại bằng thật lớn.

- Người khác, cũng kêu thần văn?

Tần Văn Thiên diễn ngược nhìn thanh niên chật vật, mà thanh niên giờ phút này thần sắc biến đổi mạnh, rung động nhìn Tần Văn Thiên. Sao có thể, làm sao hắn có thể khắc ra thần văn cấp ba.

Hắn biết rõ tạo nghệ của mình ở trên thần văn, hơn nữa lần này hắn đến Lãnh gia, thật ra cũng không phải vì Lãnh Lâm, mà là vì một danh ngạch tiến vào của địa phương, hắn biết rất là rõ ràng thiên phú của mình ở trên thần văn.

Lãnh Lâm sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, chết lặng nhìn một màn trước mắt, thân thể run nhẹ.

- Xong rồi.

Lãnh Lâm nhìn thấy ánh mắt tựa cười mà không cười của Tần Văn Thiên đột nhiên cảm giác cả người lạnh lẽo. Nha đầu Lãnh Ngung kia tìm được một Thần Văn sư cấp ba. Lãnh gia, làm sao bỏ được để Lãnh Ngung gả cho Diêm Thiết, đây không khác gì đắc tội với Tần Văn Thiên vị Thần Văn sư cấp ba này.

Lúc trước là vì bạn trai nàng tồn tại, Lãnh gia mới suy xét thay đổi người, như vậy hôm nay... nghĩ đến cái này, Lãnh Lâm cả người lạnh lẽo, nàng lúc này mới ý thức được, ý nghĩa lời nói của Tần Văn Thiên với nàng là cái gì.

- Cút.

Tần Văn Thiên không khách khí phun ra một chữ, người thanh niên sắc mặt trắng bệch, lời kéo Lãnh Lâm lòng lạnh lẽo rời khỏi.

Phụ thân Lãnh Ngưng vẫn ở một bên ngây người, có chút rung động nhìn thanh niên trước mắt, đây là bạn trai của nữ nhi ông ư?

- Hô...

Thở sâu một hơi, Lãnh phụ lộ ra một chút ý cười, nói với Lãnh Ngưng:

- Ngưng nhi, con cũng biết, người cha đây có nỗi khổ, địa vị của cha trong gia tộc không cao, gia tộc bảo ta làm cái gì, ta căn bản không thể phản đối.

- Người có thể đi rồi?

Lãnh Ngưng lãnh đạm nói với Lãnh phụ.

Lãnh phụ lời nói bị khựng lại, lập tức gật đầu với Tần Văn Thiên, rời khỏi.

- Ha ha, địa vị gia tộc, vì sao người ngay cả cố gắng đứng lý cũng không dám? Gia tộc cho người áp lực cũng không đề cập gì tới cung cấp tài nguyên tu luyện, chẳng lẽ người không thể dựa vào chính mình, thật sự là buồn cười.

Lãnh Ngưng ánh mắt có chút hồng, Tần Văn Thiên vỗ vỗ bả vai của nàng.

Ánh mắt chậm rãi chuyển qua, Lãnh Ngưng nhìn Tần Văn Thiên trước mặt, đột nhiên cười một tiếng, tươi cười xán lạn như ánh mặt trời.

- Cảm ơn, có người thật tốt.

Lòng Lãnh Ngưng ấm áp, cảm giác có được người bảo hộ này, chưa từng có qua.

- Không có việc gì, ai bảo ta là người thương hoa tiếc ngọc làm chi.

Tần Văn Thiên nhún vai cười nói, khiến cho Lãnh Ngưng tròn trắng mắt:

- Người cũng thật biết tự sướng.

- Đúng rồi, người triển lộ thiên phú Thần Văn sư cấp ba của người, gia tộc khẳng định sẽ muốn người thay thế Lãnh gia đi tham gia hội giao lưu.

Lãnh Ngưng đột nhiên nhớ tới cái gì, nói với Tần Văn Thiên.

- Hội giao lưu.

Tần Văn Thiên nói nhỏ, Bạch Lộc Di, cũng nhắc tới hội giao lưu này, hẳn chỉ sợ không thể đáp ứng Lãnh gia, dù sao hẳn trước đó đã nói qua với Bạch Lộc Di, sẽ giúp nàng tranh thủ đệ nhất.

- Ủ, hội giao lưu đông vực thành Vọng Châu do thế lực cấp bá chủ “phủ Trích Tinh” tổ chức. Bọn họ triệu tập một ít Thần Văn Đại sư phụ tá bọn họ tiến vào một bí cảnh thí luyện. Người ở tại hội giao lưu đạt được ba hạng đầu, đều có tư cách lựa chọn mang vài người cùng đi vào, thứ nhất có mười danh ngạch, thứ hai có tám danh ngạch, thứ ba có sáu danh ngạch.

- Không chỉ là đông vực, các vực khác thành Vọng Châu sẽ đồng thời tổ chức hội giao lưu. Chọn lựa người hộ tống thế lực cấp bá chủ này tiến vào trong bí cảnh, Lãnh gia muốn bắt lấy cơ hội lần này, bởi vậy cầu Diêm Thiết, hy vọng Diêm Thiết có thể cho Lãnh gia vài danh ngạch. Diêm Thiết, hẳn là người có tiếng hô cáo nhất ở đông vực cướp lấy đệ nhất.

Lãnh Ngưng giải thích với Tần Văn Thiên, kết hợp lời nói của Bạch Lộc Di, Tần Văn Thiên dần dần hiểu ra việc này.

Thì ra Lãnh gia là vì danh ngạch này, mới hy sinh Lãnh Ngưng, đưa nàng cho Diêm Thiết, thật đúng là tàn khốc.

Nếu chỉ là cho Lãnh gia danh ngạch cá biệt, thật ra không phải vấn đề quá lớn.

Liên tiếp mấy ngày, cũng có người Lãnh gia tiến đến bãi phóng Tần Văn Thiên, để cho Lãnh Ngưng cảm nhận được thật sâu nhân tình ấm lạnh.

- Văn Thiên à, Lãnh Ngưng nha đầu kia từ nhỏ đã nhu thuận, vốn xinh đẹp, hôm nay tìm được một lang quân tốt như người, thật làm cho người ta yên tâm.

Gia gia Lãnh Ngưng ngữ trọng tâm trường nói với Tần Văn Thiên, trên mặt lộ ra ý cười nồng đậm, giống như một trường bối thật hiền lành. Nhưng mà Lãnh Ngưng lại nói cho Tần Văn Thiên, gia gia này của nàng, ngày thường ít gặp nàng, con cháu của hắn không ít, trong đó có đủ thiên phú xuất chúng,

Lãnh Ngung, chỉ có thể đứng sang một bên.

Thời điểm Lãnh gia nói Lãnh Ngung phải gả cho Diêm Thiết, gia gia này của nàng cũng đồng ý, trong mắt ông, Lãnh Ngung giống như là công cụ.

- Ủ.

Tần Vãn Thiên lá mặt lá trái gật đầu.

- Diêm gia bên kia, ta đã phái người đến can thiệp, người cứ an tâm đi.

Gia gia Lãnh Ngung tươi cười đầy mặt nói, chẳng qua vào lúc này, thấy một người vội vàng đi tới, khiến cho Lãnh lão gia từ nhú nhú mày, không vui nói:

- Có chuyện gì vậy?

Người nọ liếc mắt nhìn Tần Vãn Thiên và Lãnh Ngung một cái, không nói gì.

- Vãn Thiên và Lãnh Ngung không phải người ngoài, cứ nói đừng ngại.

Lãnh lão gia quát.

- Vâng.

Người nọ gật đầu, mở miệng nói:

- Diêm gia bên kia, Diêm Thiết, hắn không đồng ý đổi người. Hắn nói muốn Lãnh Ngung, hắn đã định rồi. Về phần Tần Vãn Thiên, Lãnh gia, tốt nhất không cần phải có quan hệ với hắn, nếu không, cứ gặp ở hội giao lưu.

Lãnh lão gia thần sắc đột nhiên thay đổi, ánh mắt hiền lành nọ đột nhiên sắc bén hẳn lên, lập lòe bất định, không biết suy nghĩ cái gì.

Diêm Thiết này phát điên cái gì, Lãnh gia bọn họ đã đồng ý cho hắn không ít ưu việt, hắn thế mà không đồng ý đổi người.

- Không có đường sống sao?

Lãnh lão gia lạnh như băng nói.

- Diêm Thiết nói, chém đinh chặt sắt, hơn nữa, bảo Lãnh gia mau chóng đưa người đi, nếu không chờ xem, hắn còn nói... nói kêu người nào đó, chuẩn bị chờ chết.

Người nọ cúi đầu nói, Lãnh lão gia thần sắc càng lúc càng khó coi, lời này, thật đúng là phong cách của Diêm Thiết, về phần người nào đó, không thể nghi ngờ ai khác chính là ý chỉ Tần Vãn Thiên.

Nói như vậy, chỉ sợ giữa Diêm Thiết cùng Tần Vãn Thiên, phải có gì đặc tội.

Tần Vãn Thiên, Thần Văn sư cấp ba trẻ tuổi, có tương lai.

Diêm Thiết, Thần Văn Đại sư cấp ba thành thực mạnh mẽ, giai đoạn hiện tại nhất định hơn Tần Vãn Thiên. Nếu bọn hắn lựa chọn Tần Vãn Thiên, chẳng khác nào buông tha hội giao lưu lần này. Hơn nữa, còn cần bảo vệ tốt Tần Vãn Thiên, bởi vì Diêm Thiết, hắn muốn mạng Tần Vãn Thiên.

- Ta cáo từ trước.

Lãnh lão gia miễn cưỡng nói với Tần Vãn Thiên, tùy cơ liền rời khỏi. Tần Vãn Thiên đôi mắt lóe lên, thái độ thay đổi, thật ra có thể thăm dò ra một việc, còn có Diêm Thiết nọ, cũng thật kiêu ngạo!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Lộ tập

Tìm Lãnh Ngung thả lỏng lại một lần thót lên, mắt nhìn về phía Tần Vãn Thiên nói:

- Lãnh gia có thể sẽ không niệm tình nghĩa gì, đặt lợi ích lên đầu tiên, Diêm Thiết đây đang ép bọn họ đưa ra lựa chọn, cuối cùng Lãnh gia vẫn có khả năng lấy lòng Diêm Thiết.

- Yên tâm đi, tất cả đều đã qua.

Tần Vấn Thiên an ủi nói với Lãnh Ngưng.

- Ta không có gì, nhưng hiện tại đưa ngươi liên lụy vào, Diêm Thiết sợ là sẽ không bỏ qua cho ngươi. Lãnh Ngưng có chút áy náy nói.

- Là ta tự nguyện, sao có thể trách ngươi, huống hồ, có bạn gái xinh đẹp như vậy, cũng là một chuyện làm cho ngươi ta vui vẻ.

Tần Vấn Thiên nói xong nhéo nhéo khuôn mặt Lãnh Ngưng, khiến cho Lãnh Ngưng mặt đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái:

- Tên háo sắc.

- Ta đây gọi là hành xử quyền lực bạn trai.

Tần Vấn Thiên cảm giác được da thịt bóng loáng trên mặt Lãnh Ngưng, không khỏi trong lòng có chút lửa nóng, liền vội vàng đưa tay dời đi. Ánh mắt xấu hổ u oán của Lãnh Ngưng, lại cứ nhìn vào hắn, làm hắn có chút chịu không nổi, thậm chí lực sát thương mỹ nữ quá lớn, hắn cũng không muốn đùa quá hoá thật.

- Ta ra ngoài đi dạo.

Tần Vấn Thiên xoay người rời đi, Lãnh Ngưng nhìn bóng lưng hắn thấp giọng nói:

- Cho ngươi quyền lực hành xử ngươi cũng không dám.

Tần Vấn Thiên mặt đầy gân đen, bước chân rời khỏi nhanh hơn, còn muốn đùa giỡn mỹ nữ, kết quả bị nàng đùa giỡn lại, buồn bực thật mà.

- Ta cũng đi ra ngoài.

Sở Mãng đuổi theo Tần Vấn Thiên, hai người đi ra khỏi Lãnh phủ, Tần Vấn Thiên nhìn Sở Mãng hỏi:

- Sở Mãng đại ca, ca muốn đi đâu?

Tuy nói Sở Vô Vi để Sở Mãng đi theo hắn, nhưng Tần Vấn Thiên đối với Sở Mãng vẫn rất khách khí, thậm chí là tôn kính, Sở Mãng năng lực ở tu hành võ đạo, làm cho hắn khá bội phục.

- Ta đi đài Địa Ngục.

Sở Mãng mở miệng nói:

- Ta thích nơi đó, có thể làm cho thực lực ta tăng lên nhanh hơn.

Tần Vấn Thiên cười cười, đài Địa Ngục, quả thật là nơi rèn luyện sức chiến đấu tốt, người tập võ đạo đột phá trong cực hạn càng bị áp bách lớn tiềm lực sẽ càng bộc phát ra.

- Tốt, ta đi cùng ngươi.

Tần Vấn Thiên hỏi:

- Sở Mãng đại ca, sau khi ca tu hành mạnh lên, điều ca muốn làm nhất là cái gì?

Từ Sở quốc đi vào hoàng triều Đại Hạ, Sở Mãng tu hành phi thường khắc khổ, chưa bao giờ nhàn hạ, trong lòng hắn, nhất định cũng có chấp niệm mãnh liệt.

- Ta muốn cường đại, giúp đại ca tu hành, ta không muốn nhìn đại ca chết đi, ta muốn hắn sống vĩnh viễn, vĩnh sinh bất tử. Sở Mãng ngữ khí vô cùng cứng cỏi, khiến cho Tần Vấn Thiên có chút động dung, giờ phút này ở trên người Sở Mãng phóng ra một loại chấp niệm vô cùng mãnh liệt.

Hắn tu hành vì đại ca hắn Sở Vô Vi, hắn muốn Sở Vô Vi sống vĩnh sinh bất tử.

Có lẽ bản thân Sở Vô Vi cũng không biết, hắn từng nói với Sở Mãng là Sở Mãng sẽ sống tốt, mà hắn sẽ già đi, ở trong lòng Sở Mãng có xúc động rất mãnh liệt.

Đúng lúc này, Tần Vấn Thiên bước chân ngừng lại, mắt hắn nhìn về phía trước, chỉ thấy nơi đó có nhiều bóng người, một người trong đó, rõ ràng chính là Diêm Không.

Bên cạnh Diêm Không có vài bóng người, một người trong đó dáng người gầy yếu, bộ dạng khá khó coi, cặp mắt tam giác làm cho người ta có cảm giác âm độc.

- Chính là người này, dám động tới nữ nhân của thúc thúc, thậm chí, cũng không biết có phát sinh qua quan hệ gì hay không?

Diêm Không nói với thanh niên âm độc bên cạnh, ở góc miệng của hắn, có sự lạnh lùng nhẹ nhàng.

Diêm Không bị Tần Văn Thiên bạo ngược, xác thực không có mặt mũi về nhà cáo trạng. Nhưng hắn lại có thể lợi dụng tăng quan hệ giữa Tần Văn Thiên và Lãnh Ngưng để nhúng tay vào.

Khuất nhục ngày đó, hắn cả đời khó quên, hắn muốn Tần Văn Thiên chết.

- Khắc khắc, sư tôn nói, chờ Lãnh gia đưa nữ tử nọ tới Diêm gia, sư tôn sẽ đưa nàng tặng cho ta chơi, chờ ta chơi đủ, liền luyện thành con rối, một con rối mỹ nữ làm cho người ta đặc biệt chờ mong. Thanh niên âm độc thần sắc cực lạnh, trong mắt tam giác lóe ra ánh sáng tà ác.

Tần Văn Thiên ánh mắt đột nhiên rét lạnh hắn, thật sự là một đám súc sinh, Diêm gia vốn dĩ không xem Lãnh Ngưng là con người, đưa cho hắn đùa bỡn sao? Sau đó luyện chế thành một con rối?

Trên người Tần Văn Thiên tỏ ra sát ý mãnh liệt, thanh niên âm độc này, hôm nay phải chết.

- Ha ha, thật sự là đáng tiếc mà.

Diêm Không trong lòng nghĩ tới tình cảnh Lãnh Ngưng bị thanh niên này ngược đãi, nhưng hắn cũng không có chút đắn đo, ai bảo Tần Văn Thiên với Lãnh Ngưng đắc tội hắn làm chi.

- Tần Văn Thiên, ngươi có từng nghĩ tới hôm nay, ta sẽ không giết ngươi, mà là phế bỏ ngươi, sau đó nuôi sống, để cho ngươi chính mắt thấy nữ nhân Lãnh Ngưng của ngươi bị ngược đãi, bị luyện chế thành con rối như thế nào chưa?

Diêm Không thần sắc có chút dữ tợn, hắn rất hận Tần Văn Thiên, chưa bao giờ hận một người như vậy.

- Sở Mãng đại ca, ngoại trừ người này ra, còn những người khác thì cứ giết hết.

Tần Văn Thiên nói với Sở Mãng đang ở bên cạnh, Sở Mãng gật đầu, lập tức khí thế Nguyên Phủ tăng năm đỉnh phong điên cuồng bạo phát, một luồng khí sắc bén phóng ra làm cho người ta sợ hãi, trong tay hắn trong xuất hiện một cây cung tiễn màu vàng lấp lánh, ý chí cung tiễn ngay lập tức trước tập trung vào đám người phía trước.

- Sức mạnh ý chí.

Thần sắc đám người Diêm Không biến đổi, lập tức người xung quanh hắn đều bộc phát ra khí tức mãnh liệt, hướng đến Sở Mãng mà xông tới, tinh hồn nổ rộ, ý chí bùng nổ, cực kỳ mạnh mẽ.

- Vù!

Tên sắc bén phá không, giống như tia chớp màu vàng, giết người đoạt mệnh, tiễn chí ý chí đệ nhất cảnh, thuận kích.

Mi tâm của hai gã cường giả trực tiếp bị xuyên thủng, máu tươi ứa ra, một mũi tên đoạt mệnh.

- Nhanh quá, nhanh quá, sao lại nhanh như vậy chứ, đây là nhập cảnh ý chí đệ nhất cảnh mà.

Diêm Không sắc mặt tái nhợt, nếu như một mũi tên này nhắm vào hắn, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, vốn dĩ tránh không khỏi.

Cảnh giới ý chí, mỗi một cảnh giai chia làm sơ cảnh, nhập cảnh, hóa cảnh, viên mãn cảnh.

Tiền chí ý chí sơ cảnh, lực thuận sát có thể làm cho tên giống như tia chớp, nhập cảnh, càng nhanh hơn, giống như là một tia điện xẹt bắn thủng không gian.

Cao thủ tiền đạo, ngàn dặm giết người không lưu dấu vết, vạn dặm truy tung lấy hồn người!

- Tiến đến gần đối phó hắn, mau, khởi động trận pháp.

Thần sắc Diêm Không có chút thay đổi, hắn thật sự lo lắng Sở Mãng sẽ dùng tên để đối phó hắn, một mũi tên có thể giết chết hắn, trốn cũng trốn không thoát.

Quả nhiên, cường giả này nhanh chóng nhắm về phía Sở Mãng, công kích cuồng bạo điên cuồng triển áp ra.

- Rống.

Sở Mãng nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên trong tay xuất hiện cự phủ màu vàng cuồng bạo, bóng người hắn giống như thành lớn lên, trong phủ bùng nổ sức mạnh ý chí đáng sợ.

- Trảm!

Sở Mãng chợt quát một tiếng “trảm”, phủ chi ý chí đệ nhất cảnh, đó là trảm, trảm diệt tất cả, chém giết toàn bộ, hơn nữa phủ chi ý chí của Sở Mãng, cũng đã đến nhập cảnh.

- Rầm!

Chỉ thấy một người thân thể bị đại phủ của Sở Mãng cứng rắn bóp ra, máu tươi tung tóe, luồng khí thể kinh khủng của Sở Mãng làm cho Diêm Không hoàn toàn ngây ngốc, cái tên Nguyên Phủ tăng năm đỉnh phong này, thực sự là quá cuồng bạo mà.

- Ông!

Đột nhiên, từng đạo văn lộ ngưng tụ ở trong mảng không gian này, Tần Văn Thiên cảm thấy mình lâm vào trong một mảng không gian khác, thần sắc của hắn không khỏi ngưng lại.

- Trận pháp?

Tần Văn Thiên đánh giá không gian này, thì ra nơi này vẫn có khắc trận pháp, chỉ là lợi dụng sức mạnh trận pháp kỳ lạ che dấu thần văn đi, làm cho hắn vẫn không phát hiện, xem ra thật là sơ ý rồi.

Diêm Không nhìn thấy trận pháp khởi động, trên mặt lộ ra ý cười, nhìn chăm chăm trận pháp phía trước, cười nói:

- Tốt, lần này ta muốn xem hắn chết như thế nào.

Rất nhanh, Tần Văn Thiên ở trong trận pháp thấy được thanh niên âm độc nọ, chỉ là tựa như có chút cảm giác mơ hồ, nhìn như rất gần, lại giống như không thể chạm đến.

- Ngươi quỳ xuống cầu ta, có lẽ hiện tại ta có thể giết chết ngươi luôn, sẽ không tra tấn ngươi.

Diêm Không nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên nói.

- Sở Mãng đại ca.

Tần Văn Thiên hô một tiếng.

- Ta không sao, chỉ có điều không gian này kỳ quái.

Giọng của Sở Mãng truyền đến.

- Bảo vệ được là tốt rồi.

Tần Văn Thiên mở miệng nói, lập tức hắn thấy thanh niên âm độc phía trước phát phát tay, trong phút chốc từng thanh cốt màu đen hướng về phía hắn nổ bắn mà đến.

Tần Văn Thiên nhắm mắt lại, ý thức mạnh mẽ trải ra, đi bắt lấy quang văn lưu động nọ.

- Thùng!

Chân đạp một đạp, ở xung quanh hắn xuất hiện từng ngọn núi, vững vàng dựng lên, cốt mâu không ngừng bắn đến, phát ra tiếng va chạm đùng đùng.

- Quả nhiên là Thần Văn sư cấp ba.

Thanh niên âm độc ánh mắt lạnh hơn, cốt mâu như mưa mà rơi xuống, càng rơi càng dày đặc, vang lên tiếng xé gió bén nhọn cực kỳ chói tai.

- Phương pháp phá trận, giải trận tâm, trận tự diệt.

Tần Văn Thiên nhớ ở trong bí kíp Bạch Lộc Di đưa cho mình có ghi lại, trong một quyển Thần Văn Trận Đạo, có khắc phương pháp lập trận, cũng có thuật giải trận, nhưng mà trận pháp vạn biến, ai cũng không có khả năng hoàn toàn nhìn ra toàn bộ trận của người khác, như vậy, cũng chỉ có thể bắt giữ thần văn trận tâm, rồi phá diệt.

- Nơi đó.

Tần Văn Thiên cảm giác được một đạo văn lộ màu đen.

Cái gọi là trận tâm khó tìm, phá lại càng khó, cho dù tìm được, muốn phá giải, vẫn là khó.

Tần Văn Thiên không vội vã ra tay, mà ngăn cản cốt mâu điên cuồng đánh tới, nhìn thấy cốt mâu càng ngày càng nhiều, hắn hơi nhíu chân mày lại, đệ tử Diêm Thiết này, khá là lợi hại, nói vậy Diêm Thiết tất nhiên càng đáng sợ, khó trách dám kiêu ngạo như vậy.

- Hắn còn không quý, vậy đâm thủng tay chân hắn, phé bỏ hắn, sau đó để cho hắn chính mắt thấy Lãnh Ngưng bị người vũ nhục thế nào.

Diêm Không nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên mà hô quát, khuất nhục ngày đó, hắn muốn trả lại cho Tần Vãn Thiên gấp mười gấp trăm lần.

Tần Vãn Thiên giống như không nghe thấy hắn nói vậy, đôi mắt đang nhắm đột nhiên mở ra, một mũi nhọn nổ bắn ra, ngón tay hắn đưa ra phía trước, trong phút chốc, trận pháp giống như rung chuyển hắn lên, cốt mầu cũng ông ông run rẩy.

- Nghịch!

Tần Vãn Thiên thấp giọng quát, từng đạo văn lộ lấp lánh, tiếng vang pháp pháp truyền ra, cả tòa đại trận đột nhiên thoát phá, khiến cho Diêm Không cùng với thanh niên âm độc nọ đột nhiên đứng ngẩn ra ở nơi đó.

- Rống.

Trận đạo phá giải, Sở Mãng bên cạnh lại lần nữa bùng nổ, cự phủ nổi giận chém ra, lực lượng nào ngăn cản ở phía trước đều sụp đổ thoát phá, huyết vũ bay tán loạn, lại một cường giả chết.

Tần Vãn Thiên đạp ra một bước, chỉ thấy thanh niên âm độc nọ sờ sờ thần văn giới trong tay, đột nhiên một con rối xuất hiện, nhân khôi (con rối hình người), khoảnh khắc nhìn thấy con rối này, đồng tử Tần Vãn Thiên co rút lại.

- Diêm Vương.

Thần sắc Tần Vãn Thiên khẽ biến, thanh niên âm độc này lại là tà tu đã cùng Bạch Lộc Di giao thủ qua trên đài Địa Ngục, danh hiệu Diêm Vương.

- Sở Mãng đại ca, giết hắn.

Tần Vãn Thiên bị con rối công kích nói với Sở Mãng, Sở Mãng gật đầu, tên hiện, nháy mắt Diêm Vương có cảm giác bị tập trung, sắc mặt trắng bệch hẳn lên.

- Giết!

Sở Mãng chợt quát một tiếng, ba mũi tên đồng thời thuần sát mà ra, hóa thành lưu quang khùng bố. Diêm Vương liều mạng chạy trốn đầu trực tiếp bị tên xuyên thủng, quán tính mạnh làm cho thân thể hắn tiếp tục bay về phía trước, rồi hung hăng ngã đổ ở trên đất, chết.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Hỏa nộ của diêm vương

Cảnh tượng như vậy làm cho Diêm Không sợ hãi sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không có chút màu máu!

- Chết rồi, chết rồi!

Diêm Không thấy Diêm Vương đã bị bắn chết.

Diêm Không trong lòng run rẩy sợ hãi theo đó mà nảy ra, đó là Diêm Vương - đệ tử của thúc thúc Diêm Thiết.

Diêm Không còn biết một bí mật Diêm Vương này không chỉ là đệ tử sư tôn mà còn là thân con sinh.

Thúc phụ Diêm Thiết là một quái vật, một người đặc biệt biến thái, ích kỷ không bao giờ mang toàn bộ bản lãnh truyền cho một chút, cho dù đó là cháu mình. Lúc trước Diêm Thiết cường bức một nữ nhân trẻ tuổi, nàng kia bất ngờ sinh cho Diêm Thiết một đứa con là Diêm Vương, nhưng nàng kia lại vì hận Diêm Thiết mà sau khi sinh ra đứa nhỏ liền tự sát.

Việc này về sau làm Diêm Thiết càng thêm biến thái cũng không dám nói với Diêm Vương mình là phụ thân, nhưng đối với Diêm Vương đặc biệt chiều chuộng, lo nghĩ mà bồi dưỡng thành Thần Văn sư cấp ba.

Việc này Diêm Không nghe phụ thân nói, bảo ngàn vạn không thể tiết lộ ra. Nhưng hôm nay Diêm Vương đã chết, giống như có thể tường tượng được thúc thúc biến thái nọ điên cuồng.

Hơn nữa giờ phút này tính mạng đã bị Tần Vãn Thiên nắm trong tay.

Sau khi Diêm Vương chết, con rối không người khổng lồ đứng sừng ở đó, Sở Mãng cuồng bạo giết chóc tất cả, Diêm Không ngờ ngác nhìn Tần Vãn Thiên từng bước một đi về phía mình mà sợ hãi thấu tận đáy lòng.

- Muốn chết như thế nào?

Sát ý Tàn Ván Thiên thổi quạt ra bao phủ ở trên người Diêm Không, khiến cho Diêm Không sợ hãi đến mức đặt móng ngồi ở trên đất:

- Không thể giết ta, ta chết người sẽ bị Diêm gia điên cuồng đuổi giết, bằng hữu người cũng đều phải chết.

Tàn Ván Thiên nhú mày, đây đúng là chỗ buồn bức. Nơi này là thành Vọng Châu không phải Sở quốc, cường giả Thiên Cương cảnh cũng không thể hoành hành. Diêm gia thân là gia tộc lớn đông vực thành Vọng Châu. Cường giả Thiên Cương cảnh tuyệt đối không phải ít, nếu tiến hành đuổi giết đích thực là điều phiền toái, chỉ sợ không thể an tâm ở lại nơi này.

Đáng tiếc còn thu phục học viện Bạch Lộc, nếu không nắm trong tay học viện Bạch Lộc cũng không đến mức bó tay bó chân như thế, trực tiếp chém giết Diêm Không này là xong.

Bất quá không giết cũng phải trả giá, để cho nhớ kỹ hai lần giáo huấn này.

Tàn Ván Thiên trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, trong tay xuất hiện một cây phương thiên họa kích, nhìn chăm chăm vào Diêm Không ngồi ở trên đất, đột nhiên phương thiên họa kích bạo sát xuất hiện hướng đến Diêm Không ở phía dưới mà đâm tới.

- Không...!

Diêm Không điên cuồng rống lên, sợ hãi tới mức cả người đều run rẩy, mắt nhắm lại chỉ cảm thấy phía dưới lạnh lẽo, mở to mắt phát hiện phương thiên họa kích cắm ở trên đất, nhưng quần đã ướt, còn hai chân vẫn đang không ngừng run run.

- Nếu còn tiếp tục, không chết cũng phải chết.

Tàn Ván Thiên nói lạnh như băng, lập tức thu hồi phương thiên họa kích nhấc bước chân rời khỏi nơi này. Chiến đấu đã có không ít người thấy được, nếu giết chết Diêm Không lập tức sẽ rơi vào tai Diêm gia. Muốn giết cũng phải tìm một nơi khác mới được.

Thân thể Diêm Không còn đang run run, nhìn thoáng qua cái quần ướt sũng mặt trở nên cực kỳ khó coi. Run rẩy không chỉ vì sợ hãi mà còn bởi vì羞愧 nhục. Từ khi gặp được Tàn Ván Thiên tới nay, đây là lần thứ hai chịu nhục. Một người có bối cảnh như vậy thế mà hai lần bị vũ nhục tới mức này.

Ngay lúc Tàn Ván Thiên đã đi rất xa, đột nhiên con rối vẫn ngây người nọ có động tác, chậm rãi đi tới bên người Diêm Không, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm Diêm Không làm cho Diêm Không cảm thấy lông tóc cả người dựng thẳng, mồ hôi lạnh không ngừng từ trán chảy xuống.

- Thúc phụ...

Giọng nói Diêm Không có chút hơi run run, giờ phút này con rối còn có thể động cũng chỉ có một khả năng, thúc phụ đã động tay chân vào con rối vẫn ở bên cạnh Diêm Vương.

Như vậy tất cả tình hình nơi này thúc phụ đã biết.

Trên từng tòa điện vũ lâu các Diêm gia đông vực thành Vọng Châu có một lão giả mặt đen hình dáng khô gầy đang phi hành ở trên hư không, chỉ thấy cả người phát ra tà khí âm lãnh đáng sợ, miệng không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ khàn khàn.

- Khốn kiếp giết chết hài nhi của ta, ta sẽ rút gân lấy xương hấn làm cho sống không bằng chết, luyện chế thành con rối.

- Hài nhi, người cha này thực có lỗi vì đã không thể bảo vệ con.

Diêm Thiết điên cuồng rống lên khiến cho rất nhiều người phía dưới ngẩng đầu, một số người trẻ tuổi lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng nhân vật thế hệ trước trong lòng đều khẽ run, xem ra là con bị người giết đã làm cho Diêm Thiết này muốn nổi điên rồi.

Bọn họ đều biết tính cách Diêm Thiết này, mặt mũi trưởng bối ở Diêm tộc cũng không cho, duy nhất chỉ đối với con là cực kỳ chiều chuộng lo lắng, tất cả đều dạy cho con. Thế mà hiện tại lại bị người giết. Cũng không biết là người nào xui xẻo, chỉ sợ sẽ phải gánh chịu Diêm Thiết tức giận điên cuồng.

Hồi lâu sau Diêm Thiết xuất hiện ở bên người Diêm Không.

Diêm Không vẫn ở đó chờ Diêm Thiết đến, thấy Diêm Thiết đến Diêm Không lập tức quỳ gối:

- Thúc phụ, Không nhi thực có lỗi không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Ánh mắt Diêm Thiết nhìn làm cho Diêm Không thực sợ hãi, tên biến thái này nếu phát điên lên thì ngay cả mặt mũi phụ thân cũng không dùng được.

- Bọn họ là ai?

Diêm Thiết giọng nói khàn khàn làm cho người ta cảm giác cả người đều lạnh thấu xương.

- Người hạ lệnh giết các huynh đệ chính là Tàn Ván Thiên có quan hệ với Lãnh Ngưng Lãnh gia. Về phần tên kia, không ngờ lại thực lực mạnh đến như

vậy.

Diêm Không nom nóp lo sợ nói.

- Đi đến nơi nào?

Diêm Thiết nói lạnh như băng.

- Không biết, nhưng Lãnh Ngưng thì trốn không thoát.

Diêm Không trong mắt hiện lên thần sắc dữ tợn. Quả nhiên Diêm Thiết nghe được liền lạnh như băng:

- Đi đến Lãnh gia.

- Tốt.

Diêm Không gật đầu đưa Diêm Thiết đi tới Lãnh gia.

Đám người Tần Vãn Thiên, Lãnh Ngưng đều phải chết!

...

Tần Vãn Thiên chỉ sợ sẽ không nghĩ đến Khôi Lỗi sư tà ác bị Sở Mãng giết chết kia lại là con thân sinh của Diêm Thiết, cũng sẽ không dự đoán được Diêm Thiết sẽ điên cuồng như vậy. Sở dĩ không giết Diêm Không là do ngại không thể an tâm tu hành, nhưng rất nhiều chuyện thường thường không như mong muốn.

Tần Vãn Thiên và Sở Mãng đi tới đài Địa Ngục. Trong khoảng thời gian Tần Vãn Thiên và Bạch Lộc Di cùng nhau tu tập thần văn, Sở Mãng cũng đã thành khách quen ở đài Địa Ngục. Danh hiệu “Mãng Phu” của Sở Mãng cùng thân hình cường tráng có chút phù hợp, hơn nữa “Mãng Phu” ở trên đài Địa Ngục đã lấy được chiến tích khủng bố, sáu mươi ba thắng một thua.

Điều này làm cho Tần Vãn Thiên có chút tò mò, một bại của Sở Mãng là thua ở trong tay ai.

- Thực lực người đánh bại có phải rất mạnh hay không?

Tần Vãn Thiên hỏi.

- Ừ, rất lợi hại. Nắm trong tay ba loại võ ý chí, lại đều là “Nhập cảnh”. Ý chí tinh hồn và thần thông cũng đều lợi hại, hiện tại là không có cách nào thắng.

Sở Mãng hỏi tương lại trận chiến nọ thấp giọng nói:

- Người nọ là ở thời điểm sắp lấy được năm mươi thắng liên tiếp xuất hiện, hơn nữa là một người mới chiến tích là 0, đoán có thể là người đài Địa Ngục an bài.

- Há?

Tần Vãn Thiên mắt sáng rực lên, không nghĩ tới Sở Mãng sẽ có suy đoán như vậy.

- Vì sao Sở Mãng đại ca nói như vậy?

Tần Vãn Thiên tò mò hỏi.

- Sau khi bại tiếp tục nhận khiêu chiến, nhưng trên khán đài nơi nơi đều là tiếng than thở rất nhiều người thua tình trạng. đài Địa Ngục là đài chiến đấu, cũng là sòng bạc. Bọn họ khẳng định muốn kiếm vào, nhìn thấy thế lực mạnh như vậy, mặc dù đặt vào có nhiều cũng chỉ có thể thắng được số ít tình trạng, nhưng vẫn có rất nhiều người nguyện ý đặt. đài Địa Ngục sẽ an bài một trận để kiểm lại.

Sở Mãng cười nói:

- Nhưng mà đây cũng chỉ là suy đoán, không biết có đúng hay không.

- Đúng là trận bại có thể giúp cho đài Địa Ngục ngay cả vốn lẫn lời đều kiếm lại được. Sao đài Địa Ngục lại cho phép tồn tại vô địch. Một hồi nghịch chuyển càng điên cuồng sẽ giúp cho đài Địa Ngục kiếm vào càng ác.

Trong lòng Tần Vãn Thiên nghĩ, lập tức cười với Sở Mãng:

- Lợi hại, xem rõ ràng như vậy, nhất định là đài Địa Ngục đã an bài người để đánh bại.

- Hề hề.

Sở Mãng thấy Tần Vãn Thiên tán đồng suy đoán của mình không khỏi nhếch miệng cười.

- Đài Địa Ngục không có hậu, hôm nay Sở Mãng đại ca là phải kiếm về.

Tần Vãn Thiên nở nụ cười.

Sở Mãng gật đầu nói:

- Hôm nay đánh bại nhóm người an bài này.

- Ừ.

Tần Vãn Thiên gật đầu, lại một lần đi vào đài Địa Ngục, phải đợi một khoảng thời gian mới an bài được.

Tần Vãn Thiên xuất hiện ở đài Địa Ngục cũng không tạo nên ồn ào quá lớn. Tuy lấy được chiến tích ba mươi thắng liên tiếp, nhưng mà dù sao thanh danh còn chưa lớn, lại chỉ ghé qua một lần. Song, vẫn không ít người lộ ra vẻ hưng phấn, Kỳ Lân này lần đầu tiên xuất hiện ở trên đài Địa Ngục đã lấy được ba mươi thắng liên tiếp, nay xuất hiện là có trò hay để xem.

Quả nhiên rất nhanh Kỳ Lân đã ở trên đài Địa Ngục nhắc lên một trận cuồng phong, bất luận là đối mặt dạng đối thủ nào tựa như đều có thể lấy ưu thế tuyệt đối để đè ép. Không bao lâu sau, chiến tích của Kỳ Lân đã đến bốn mươi thắng liên tiếp.

Rất nhiều ánh mắt bắt đầu chú ý chiến đài Nguyên Phủ bên trái đài Địa Ngục, mơ hồ lộ có vẻ hưng phấn. Không ít người đầu cơ biết đài Địa Ngục khả năng sẽ có động tác, bọn họ thậm chí đặt Kỳ Lân thua.

Kỳ Lân? Bồi dẫn là đặc biệt khủng bố bởi vì lấy được bốn mươi thắng liên tiếp, xác suất thua là rất nhỏ. Chỉ cần bắt được một lần là bọn họ buồn bán lời.

Nhưng cho đến thời điểm năm mươi thắng liên tiếp, Kỳ Lân vẫn đang thắng.

- Sao lại thế này, không lẽ là đài Địa Ngục bị hớ.

Rất nhiều người trong lòng thầm nghĩ, tuy không ít người lợi hại đi lên nhưng tựa như vẫn uy hiếp không được Kỳ Lân. Trong nháy mắt năm mươi thắng liên tiếp đã biến thành năm mươi sáu thắng liên tiếp.

- Xuất hiện cao thủ rồi.

Rất nhiều người có chút kích động, bồi dẫn càng ngày càng khủng bố, Kỳ Lân thua bồi dẫn đã đến một bồi tám mươi.

Giờ phút này xuất hiện ở đối diện Tần Vãn Thiên là một người thân hơi mập mạp. Danh hiệu “mập mạp”, chiến tích mười lăm thắng, sáu bại. Đây quả thật không tính là một chiến tích bất mất, tuyệt đại đa số người đặt Kỳ Lân thắng, nhưng lúc này những người đầu cơ vẫn đang đặt “mập mạp” thắng.

- Hề hề, thắng liên tiếp sẽ dừng ở đây. Mập mạp nhếch miệng cười khiến cho Tần Vãn Thiên sửng sốt, người có chiến tích mười lăm thắng liên tiếp, sáu bại nói với mình như vậy, thì đó là một kẻ ngốc hoặc là có sự tự tin mãnh liệt.

Tần Vãn Thiên trên mặt lộ ra một chút ý cười nhè nhẹ, xem ra đài Địa Ngục đã ra tay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 245: Ta thích hấn

Tần Vãn Thiên nhìn đối phương, đôi mắt lộ ra bên ngoài lộ hiện lên chút kì dị, lập tức cười nhẹ nói:

- Xem ra ngươi thực sự tự tin?

- Tự tin đến từ thực lực.

Người nọ cười nhẹ, hấn rất ít ra tay, mỗi lần ra tay, đài Địa Ngục đều cho hấn giá rất cao, về phần chiến tích của hấn, đương nhiên là giả.

- Vậy để cho ta xem thực lực của ngươi thế nào.

Tần Vãn Thiên cười nói, đột nhiên, Tần Vãn Thiên cảm nhận được một trận gió.

Trận gió này thổi mạnh ở bên tai, giống như không ở đâu không có, bao phủ cả đài chiến đấu này, nhưng mà thân thể đối phương vẫn đứng ở tại chỗ, không có bất cứ cử động nào.

- Phong chi ý chí.

Tần Vãn Thiên lập tức rõ ràng, đây là sức mạnh võ đạo ý chí, phong chi ý chí đệ nhất cảnh, cũng chính là trụ cột chi cảnh, vì gió, sức mạnh của gió, là sức mạnh không ở đâu không có.

Trận gió này càng thổi càng mạnh, hất lên trường bào của Tần Vãn Thiên, thậm chí phát ra tiếng vang phản phật, thậm chí màng tai ở trong cổ kinh phong mạnh mẽ kia hơi đau. Tu sĩ võ mệnh lĩnh ngộ sức mạnh ý chí, so với võ tu không có lĩnh ngộ đáng sợ hơn rất nhiều, mượn công kích đơn thuần mà nói, hấn lĩnh ngộ ý chí lực, chỉ là sơ cảnh, sức mạnh công kích có thể gấp mấy lần, một kích toàn lực mạnh hơn rất nhiều lần, đối với đồng cấp mà nói là chí mạng.

Đột nhiên, thân hình hơi mập mạp của đối phương biến mất ở trước mắt, Tần Vãn Thiên nhìn thấy trong gió có bóng dáng của hấn.

Nhanh, cực kỳ nhanh, bóng người dung nhập vào trong gió, phương vị không ngừng biến ảo, chỉ trong phút chốc, Tần Vãn Thiên đã cảm thấy một luồng cương phong kinh khủng cuồng bạo càn quét đến, đó là một mảng quyền ảnh hóa thành một đường thẳng tắp, sức mạnh bạo kích nhắm thẳng vào mặt Tần Vãn Thiên, quyền chưa tới, quyền phong đã tới.

Tần Vãn Thiên chân bước, sử dụng ra Cửu Thiên Côn Bằng quyết, bộ pháp dưới chân vô cùng huyền diệu, giống như một tia tàn ảnh lui về phía sau, né tránh quyền ảnh phá không đánh tới, đồng thời chưởng Lạc Sơn của hấn cũng vỗ ra, oanh động một tiếng, ngọn núi cũng muốn bị phá sập, quyền ảnh đối phương giống như đang trọng điệp, từng quyền vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

- Oanh.

Tần Vãn Thiên lại lần nữa đánh ra xuất chưởng lực đề kháng, bị quyền ảnh đẩy lui, hấn mơ hồ cảm giác trong tiếng gió có quyền ảnh đang gào thét, đối phương từng bước một đạp đến, có uy lực làm cho người ta sợ hãi.

- Đây là quyền chi ý chí sao, đệ nhất cảnh là cái gì?

Tần Vãn Thiên nhìn đối phương hỏi, người Nguyên Phủ cảnh tầng hai có thể lĩnh ngộ võ đạo ý chí tầng hai, hơn nữa lĩnh ngộ đến sơ cảnh đỉnh phong, đã là cực kỳ lợi hại, tùy thời có khả năng vào nhập cảnh.

- Quyền chi ý chí đệ nhất cảnh là điệp kích, quyền ảnh trọng điệp công kích, không đâu không có.

Giọng nói của đối phương lộ ra tự tin mãnh liệt:

- Có thể lấy được thắng liên tiếp dài như vậy, đã cực kỳ không tệ rồi, lực chi ý chí lại phối hợp thần thông công kích của người, đủ để đánh bại nhiều người, nhưng hôm nay, là phải bại.

- Phải không?

Tần Vãn Thiên nở nụ cười, bất chợt, mập mạp cảm thấy hỗn loạn, giống như buồn ngủ, cảm giác này chưa bao giờ có.

- Thật khó, giống như buồn ngủ.

Đây là hấn giờ phút này cảm giác được, hơn nữa cực kỳ mãnh liệt, hấn tự lên khí thế đều đang tan mất, đã không có loại ý chí mạnh mẽ như vừa rồi nữa.

Thụy Mộng ý chí đệ nhất cảnh, trầm thụy.

Loại sức mạnh ý chí này làm cho người ta muốn ngủ say, sử dụng trong chiến đấu, hiệu quả kinh người.

- Tốc độ của ta cũng không chậm.

Một giọng nói đột ngột vang lên ở bên tai mập mạp, chỉ thấy mập mạp cắn môi, nổi giận gầm lên một tiếng, quyền ảnh cuồng bạo hóa thành mãnh hổ hét giận rống vang mà ra, cuộn cuộn không dứt, nhưng nhìn thấy năm ngón tay của Tần Vãn Thiên đều xuất hiện, lúc này thân hình hấn thẳng tắp, giống như tuyệt thế lợi kiếm.

- Phá.

Một giọng nói vang lên, mãnh hổ vẫn rít gào, nhưng mà có một luồng sức mạnh khủng bố giống như xuyên thấu tất cả, mạnh mẽ đánh lên trên người mập mạp, sức mạnh đáng sợ tàn sát bừa bãi ở bên trong thân thể hấn, khiến cho cả người hấn bay ra ngoài, thét lớn một tiếng, nhìn thoáng qua áo bị xé rách trước ngực, lập tức ngừng đầu nhìn Tần Vãn Thiên, hít một hơi thật sâu.

Xem ra, hấn dao động không được Kỳ Lân, muốn ngăn chặn hấn tiếp tục thắng, phải xuất động người càng mạnh hơn.

Mập mạp thấp giọng nói, đối với Tần Vãn Thiên hành một lễ, lập tức đi xuống đài Địa ngục, cũng rất có phong độ.

- Năm mươi bảy thắng liên tiếp.

Đồng tử đám người dưới khán đài co rút lại, ở thời điểm hai người giao chiến bọn họ đã thấy rõ ràng mập mạp là cường giả đài Địa Ngục phải ra ngăn chặn thắng liên tiếp, những người đặt Tần Vãn Thiên bại lập tức đẩy lên hy vọng, nhưng giờ phút này, hy vọng đã bị phá diệt.

Bước chân Kỳ Lân thắng liên tiếp, vẫn đang tiếp tục, Nguyên Phủ cảnh tầng hai, tựa như không ai có thể ngăn trở hắn, không biết hắn có lấy được chiến tích một trăm thắng liên tiếp hay không.

- Kỳ Lân, thắng, chiến tích, năm mươi bảy thắng, không bại.

Tài phán tuyên bố, xung quanh cũng bộc phát ra từng trận vỗ tay, thắng liên tiếp như vậy, đã là cực kỳ khó được.

Kỳ Lân này, chỉ sợ sẽ trở thành danh nhân mới của đài Địa ngục.

- Còn muốn tiếp tục không?

Tài phán hỏi Tần Vãn Thiên.

- Tiếp tục.

Tần Vãn Thiên thân nhiên nói, sau khi tiếp tục chiến đấu hắn lấy được sáu mươi thắng liên tiếp, mới đi xuống đài.

Chiến tích của Kỳ Lân, sáu mươi thắng, không bại, hơn nữa, hắn chỉ dùng hai lần chiến đấu đã hoàn thành, tinh thần nguyên lực giống như trong Nguyên Phủ của hắn, cuộn cuộn không dứt.

Tần Vãn Thiên trở lại khán đài, chỉ thấy Sở Mãng vụng trộm giờ ngón tay cái với hắn, lộ ra nụ cười hàm hậu.

- Huỳnh muốn lên à?

Tần Vãn Thiên cười nhẹ hỏi.

- Ừ.

Sở Mãng gật đầu, hắn cũng đi đến đài Địa ngục.

...

Lãnh gia, trong một tòa đại điện, mọi người tụ tập cùng một chỗ.

Giờ phút này, Diêm Thiết đi vào Lãnh gia bọn họ, đang ở bên ngoài, sát khí tận trời, nếu đổi là người khác, Lãnh gia khả năng sẽ không nhìn, dù sao Lãnh gia thân mình cũng là gia tộc lớn, sao cho phép một võ tu Nguyên Phủ cảnh đến nơi đây làm càn.

- Giải quyết thế nào đây?

Phía trên chủ tọa đại điện, một người mở miệng hỏi.

- Việc này không lo, chuyện danh ngạch là không cần nghĩ nữa, thí luyện lần này cùng Lãnh gia ta vô duyên, chỉ sợ Diêm Thiết sẽ hận thấu Lãnh gia ta, cho dù Lãnh gia chúng ta cho người đi tham gia hội giao lưu, chỉ sợ cũng sẽ chết ở trên tay Diêm Thiết.

Nghe một người mở miệng nói, người này là phụ thân Lãnh Lâm, khoảng thời gian trước trong gia tộc muốn đưa Lãnh Lâm cho Diêm Thiết, thật ra làm hắn toát mồ hôi lạnh đầy mình, may thay Diêm Thiết cự tuyệt mãnh liệt, chỉ cần Lãnh Ngưng.

Nhưng Lãnh Ngưng kia lại kéo lên một Luyện khí sư cấp ba, làm cho hắn có chút buồn bực, nữ nhân này thật may mắn.

- Theo ý kiến của ngươi, nên xử trí như thế nào?

Người cảm đầu hỏi.

- Người chết là đệ tử của Diêm Thiết, xem bộ dạng Diêm Thiết tựa như cực kỳ coi trọng đệ tử này, Tần Vãn Thiên nọ, chỉ sợ hắn phải chết không thể nghi ngờ gì nữa, Diêm Thiết nhất định sẽ giết hắn. Nếu chúng ta muốn bình ổn lửa giận Diêm Thiết, có thể cùng hắn thương lượng, giao Lãnh Ngưng cho hắn xử trí, sau đó bắt tên tiểu tử Tần kia giao cho Diêm Thiết, điều kiện như vậy, hắn sẽ không cự tuyệt.

- Như vậy, có vẻ không tốt cho thanh danh của Lãnh gia?

Phụ thân Lãnh Ngưng xen lời nói, Lãnh Ngưng dù sao cũng là nữ nhi của ông, tuy ông là tên khốn kiếp, nhưng ít nhiều cũng có chút cảm tình.

- Hừ, con gái của ngươi gây họa, ngươi còn dám xen mồm, nếu không phải nữ nhi của ngươi lằng nhằng, sớm đưa cho Diêm Thiết, nào có nhiều chuyện như vậy?

Thần sắc của phụ thân Lãnh Ngưng cứng đờ, chỉ cảm thấy vài ánh sáng lạnh rơi ở trên người, nhất thời trong lòng thờ dài một tiếng, không có thực lực thì không có địa vị.

- Ai đi thương thảo với Diêm Thiết?

Người cầm đầu mở miệng nói.

- Ta đi.

Phụ thân Lãnh Lâm nói.

- Đợi một chút, chẳng lẽ thật sự vì Diêm Thiết, mà buông tha mặt mũi Lãnh gia, cùng với một vị Luyện khí sư cấp ba trẻ tuổi?

Phụ thân Lãnh Ngưng còn đang tranh thủ.

- Hắn giết đã chết đệ tử Diêm Thiết, đúng không?

Lão già cầm đầu hỏi.

- Ừ.

Phụ thân Lãnh Ngưng gật đầu.

- Ở thời điểm như thế này, Diêm Thiết muốn báo thù, nếu như Lãnh gia chúng ta ngăn cản, ngươi cho rằng, Diêm gia sẽ can dự sao?

Lão già hỏi lại.

Thần sắc của phụ thân Lãnh Ngưng cứng đờ, hôm nay Diêm gia cũng phải dựa vào Diêm Thiết, nếu như Diêm Thiết ác tâm muốn trả thù, Lãnh gia muốn ngăn cản, Diêm gia sẽ ra tay, ông chỉ có thể gật đầu.

- Tuy Thần Văn sư cấp ba này thực lực bất phàm, nhưng so sánh với việc bảo vệ hãn mà phải trả giá, có chút không đáng.

Lão già nọ thần nhiên nói:

- Nếu đã như vậy, trông coi Lãnh Ngưng cho tốt để nó không chạy loạn, mặt khác, tùy thời chuẩn bị bắt Thần Văn sư nọ, giao hãn cho Diêm Thiết, hóa giải lửa giận của hãn.

Lãnh gia quyết định, bỏ Tàn Văn Thiên, ủng hộ Diêm Thiết.

Không chỉ như thế, còn muốn giúp Diêm Thiết, bắt Tàn Văn Thiên, nếu đã đắc tội Tàn Văn Thiên, như vậy, làm rõ ràng chút, đừng cho hãn có cơ hội xoay người.

- Tốt.

Mọi người ở đây đều gật đầu, khiến cho phụ thân Lãnh Ngưng lộ ra thần sắc mờ mịt.

Lãnh Ngưng quen biết một vị Thần Văn sư cấp ba, hãn cực kỳ cao hứng, như vậy địa vị của hãn có thể được tăng lên. Mặt khác, Lãnh Ngưng dù sao cũng là nữ nhi của hãn, có thể nói, hãn vẫn hy vọng nàng có thể sống tốt.

Nhưng hôm nay, hy vọng đã bị tiêu diệt.

Lãnh gia, sau khi cân nhắc lợi hại, không buông tha Lãnh Ngưng và Tàn Văn Thiên, điều này làm cho hãn cảm thấy mất mát, mờ mịt.

Về phần Lãnh Ngưng, sau khi Diêm Thiết tới Lãnh gia cũng đã cảm giác không thích hợp, trực giác của nàng nói cho nàng, nên đến là sẽ đến, xem ra đây là số mệnh của nàng, trốn không xong, mặc dù có một tia ánh rạng đông, nhưng vẫn sẽ phá diệt, vì thế, trước khi Lãnh gia đưa ra quyết định, nàng đã lên ra khỏi Lãnh gia.

Ở ngoài phủ đệ Lãnh gia, Lãnh Ngưng và Phàm Nhạc cấp tốc chạy, nhưng vào lúc này, Lãnh Ngưng ngừng lại.

Phàm Nhạc xoay người nhìn nàng nói:

- Theo ta cùng đi, tìm lão đại.

- Ngươi đi đi, không cần lo cho ta.

Lãnh Ngưng nói với hãn.

- Không.

Thân thể Phàm Nhạc run nhè nhẹ:

- Người nhất định phải cùng đi với ta, lão đại sẽ có biện pháp, tin tưởng hần.

Ánh mắt Lãnh Ngưng đỏ bừng, điên cuồng lắc đầu nói:

- Chuyện này là chuyện của ta, người nói cho hần, không có hần, ta đã sớm đi Diêm gia, thành nữ nhân ác ma nọ, là hần cho ta một tia hy vọng, tuy kết cục không thể thay đổi, nhưng ta thật sự cảm kích hần, bảo hần không cản trở về, nếu ta có chuyện, không cần báo thù.

Nói xong, Lãnh Ngưng quay trở lại.

- Người không thể trở về!

Phàm Nhạc hô.

- Người đi đi!

Lãnh Ngưng hô lớn ra tiếng, lập tức xoay người, chạy về hướng Lãnh gia, một màn này khiến cho Phàm Nhạc sắc mặt đỏ đậm, rất thống khổ, tiểu tử trong lòng hần cũng phát ra tiếng kêu ô ô.

Đúng lúc này, Phàm Nhạc nhìn thấy bóng người phía trước ngừng lại, thấy Lãnh Ngưng quay đầu lại nhìn Phàm Nhạc một cái, giờ khắc này, trong mắt Lãnh Ngưng, lại lộ ra một nụ cười động lòng người.

- Người nói cho tên “tự đại” kia, ta thích hần.

Lãnh Ngưng nói xong, liền mỉm cười xoay người, hướng về phía từ thần mà đi đến, tươi cười cuối cùng đó, xán lạn như ánh mặt trời, vĩnh viễn khắc ở đáy lòng Phàm Nhạc!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 246: Điều Linh

Trong mắt Phàm Nhạc mang nỗi thống khổ, giãy giụa, thân hình mập mạp kia của hần cũng khẽ run lên, cảm giác bất lực này khiến hần thống hận.

Lần này Lãnh Ngưng đi, chỉ sợ đã ôm suy nghĩ phải chết, vốn dĩ đã tính sẽ không còn khả năng sống sót, trước nay nàng chưa từng nghĩ tới sẽ trở thành nữ nhân của tên ác ma kia.

Tuy chỉ có mấy tháng ở chung, chưa nói tới cảm tình quá sâu, nhưng dù sao sớm chiều đối mặt, bọn họ cũng có chút tình nghĩa. Hôm nay, Phàm Nhạc nghĩ nàng có thể sẽ phải chết, cảm giác này thật sự rất khó chịu, khiến toàn thân hần run run, trong cơ thể hần giống như có lửa đang thiêu đốt.

- Rống.

Trong miệng Phàm Nhạc phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp. Hần lập tức xoay người, đi đến trước cửa sổ một tòa kiến trúc hai tầng cách đó không xa, nhìn ra Lãnh phủ xa xa, thấy bên trong phủ đệ có một hàng cường giả ngự không phi hành, hiển nhiên đã phát hiện Lãnh Ngưng đào tẩu.

- Lãnh Ngưng.

Nhìn thấy Lãnh Ngưng trở về, trong hư không phụ thân Lãnh Lâm lạnh lùng quát một tiếng. Chuyện này, Lãnh gia giao cho hần xử lý.

Lãnh Lâm cũng ở bên cạnh, chỉ thấy nàng lạnh như băng nói:

- Con tiện nhân, chuyện tốt nam nhân của người làm, hiện tại không nên trách gia tộc, không có ai có thể cứu được người.

- Lãnh Ngưng, người thật sự đáng chết.

Lại có người mở miệng quát mắng.

Lãnh Ngưng nhìn từng khuôn mặt trước mắt, lòng của nàng lạnh lẽo vô cùng, đây gọi là gia tộc sao?

Cuối cùng, Lãnh Ngưng nhìn về phía lão nhân gầy như que củi ở bên trái, đôi mắt tà ác âm lạnh nhìn quét ở trên người mình. Không thể nghi ngờ, đây

nhất định là Diêm Thiết.

- Lãnh Ngưng, gia tộc tính giao người cho Diêm Thiết xử trí.

Phụ thân Lãnh Lâm lại nói.

- Ghê tởm.

Lãnh Ngưng nhìn quét hần, lạnh như băng nói:

- Một Lãnh gia to lớn, thế mà giao ta cho người ngoài, chỉ là vì câu người khác làm việc, ghê tởm đến cực điểm. Ta vì sống ở gia tộc như vậy mà cảm thấy sỉ nhục.

Nói xong, Lãnh Ngưng xoay người bỏ đi. Chỉ thấy trong mắt phụ thân Lãnh Lâm hiện lên ý cười lạnh, cất bước chân, bóng người ông ngay lập tức lao đi hướng tới phía Lãnh Ngưng, bàn tay chụp về phía nàng.

Nhưng chỉ thấy Lãnh Ngưng đột ngột xoay người, một con dao găm hướng tới phụ thân Lãnh Lâm đâm tới, tâm đã chết, còn có cái gì để sợ hãi?

Con người của phụ thân Lãnh Lâm co rút lại, sau đó bàn tay run lên, hào quang màu vàng lóng lánh. Tay ông trực tiếp không chế con dao găm, sau đó một tay khác hướng Lãnh Ngưng vỗ tới, thật sự là càn rỡ.

Nhưng lại thấy Lãnh Ngưng trực tiếp bắt lấy cánh tay ông, xuất ra một luồng lực đánh ở trên người. Một ngụm máu tươi phun trên mặt Lãnh Ngưng, tay nàng cũng không chịu buông.

- Người muốn chết.

Phụ thân Lãnh Lâm mặt đầy máu bản, giận quát một tiếng. Bàn tay trong tích tắc bắt lấy dao găm kia vận một phát, tiếng vang răng rắc truyền ra, cánh tay Lãnh Ngưng bị hung hăng vận gãy, nhưng nàng lại không rên một tiếng. Chân hướng phía dưới phụ thân Lãnh Lâm hung hăng đá tới.

- Cút.

Phụ thân Lãnh Lâm giận quát một tiếng, vung cánh tay, thân thể Lãnh Ngưng trực tiếp hất xuống đất, phát ra một tiếng ầm lớn.

- Đừng dài dòng nữa, nữ nhân này, ta còn muốn chơi.

Trong mắt Diêm Thiết sát khí ngập trời, lời nói lạnh như băng, phụ thân Lãnh Lâm lúc này mới buông tay.

Chỉ thấy Lãnh Ngưng từ trên mặt đất lồm cồm bò dậy, cánh tay phải đã buông thõng ở đó, ánh mắt lạnh như băng kia của nàng nhìn quét từng khuôn mặt trước mắt, giống như muốn ghi nhớ vĩnh viễn.

- Lãnh Ngưng ta sinh ở gia tộc ti tiện như vậy, là lỗi của ta. Các người muốn hy sinh ta, ta nhận, ai bảo ta bị Lãnh gia các người sinh ra chứ.

Lãnh Ngưng nhìn người Lãnh gia giọng lạnh như băng nói:

- Nhưng ta nói cho các người biết, Tần Văn Thiên hần là Thần Văn sư cấp ba, khi học tập ở học viện Bạch Lộc đã được học viện Bạch Lộc tán thưởng. Hần cũng không có quan hệ gì với ta, cũng không giống trong tưởng tượng của các người là bạn trai ta. Ngược lại, Bạch Lộc Di thích hần, cùng nhau tu luyện Thần Văn với hần. Không tin, các người có thể đi học viện Bạch Lộc thăm dò, cũng có thể hỏi Diêm Không.

Nói xong Lãnh Ngưng chỉ về phía Diêm Không bên người Diêm Thiết nói:

- Diêm Không cho rằng có thể được Bạch Lộc Di ưu ái, nhưng Bạch Lộc Di thích Tần Văn Thiên, Diêm Không chịu nhục, cho nên hần trả thù Tần Văn Thiên, mới đưa đến cái chết của người nào đó. Món nợ này, các người muốn tính thì nên tìm Diêm Không để tính.

Ánh mắt người Lãnh gia và Diêm Thiết đều nhìn về phía Diêm Không, nhất thời khiến vẻ mặt Diêm Không xanh mét.

- Người nói dối, mặc dù Bạch Lộc Di nhìn trúng Tần Văn Thiên, cũng chỉ là cùng nhau tu luyện Thần Văn với hần mà thôi, người đừng nghĩ dùng cách này để bảo vệ hần.

Diêm Không vẻ mặt dữ tợn.

- Ha ha, Tần Văn Thiên hần mấy tháng chưa về Lãnh gia, sớm chiều ở chung với Bạch Lộc Di. Bạch Lộc Di nàng là nữ nhân cao ngạo cỡ nào? Nàng và Tần Văn Thiên sớm chiều ở chung lâu như vậy, người cho rằng không phải thâm sinh tình cảm? Diêm Không người đừng tự mình dối mình nữa, Lãnh gia muốn hy sinh ta, ta nhận, nhưng Lãnh gia nếu là vì lấy lòng Diêm Thiết đi đối phó Tần Văn Thiên, các người nghĩ kỹ chưa? Có thể chịu được lửa giận của học viện Bạch Lộc hay không?

Lãnh Ngưng cười lạnh liên tục, quả nhiên vẻ mặt người Lãnh gia đều đã thay đổi. Nhìn thấy Diêm Không không nói, bọn họ ý thức được chuyện này có vẻ là thật.

- Diêm Thiết hẳn muốn đối phó Tần Văn Thiên, có bản lĩnh thì đi đi. Lãnh gia nếu muốn tham dự vào, vậy thì thú vị rồi, hơn nữa ta hiện tại có thể nói rõ cho các người, Tần Văn Thiên Thần Văn sư cấp ba này, sắp cùng tham gia hội giao lưu với Bạch Lộc Di, địa vị hẳn ở học viện Bạch Lộc, các người suy nghĩ cho kỹ đi. Còn nữa, đến lúc đó nếu như hắn đánh bại Diêm Thiết, ta xem Lãnh gia các người sẽ hối hận vì chuyện hôm nay hay không?

Lãnh Ngưng căn bản không thể xác định Tần Văn Thiên và Bạch Lộc Di quan hệ thế nào, càng không biết Tần Văn Thiên sẽ cùng tham gia hội giao lưu với Bạch Lộc Di. Nhưng điều nàng muốn là đe dọa Lãnh gia, xem bọn họ có dám đi động vào Tần Văn Thiên hay không?

Về phần bản thân nàng, trước khi gặp được Tần Văn Thiên, nàng đã từng nghĩ nếu như gia tộc cuối cùng vẫn bức bách nàng, nàng sẽ chết. Cho nên, nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, chết, không có gì phải sợ, chỉ là Tần Văn Thiên xuất hiện cho nàng một ánh rạng đông mà thôi.

- Người mà Bạch Lộc Di cũng thích, là người có tiền đồ cỡ nào chứ, nhưng Lãnh gia các người vì lấy lòng một tên Diêm Thiết, thế mà từ bỏ như vậy. Hơn nữa còn muốn đối phó với hắn. Lãnh gia sẽ hối hận vì quyết định của các người, ta cũng sẽ nguyên rủa Lãnh gia các người. Lãnh gia, nhất định hủy ở trong tay đám người hèn mọn không có nguyên tắc các người.

Dứt lời, trong tay Lãnh Ngưng xuất hiện một thanh đoản kiếm, Diêm Thiết nhú nhú mày nói:

- Ngăn cô ta lại.

Hắn vừa dứt lời, đã thấy đoản kiếm của Lãnh Ngưng xẹt qua trên cổ nàng, máu tươi bắn tung tóe.

Người Lãnh gia đều lộ ra biểu cảm kinh ngạc, thân thể nghiêng về phía trước, nhưng tất cả lại đều đã muộn.

Ánh mắt Lãnh Ngưng vẫn mở ra như cũ, giọng nói lạnh như băng tiếp tục vang lên:

- Lãnh gia, các người sẽ hối hận, đợi trả giá đắt đi, gia tộc mất đi nhân tính không có nguyên tắc, chắc chắn đi vào diệt vong.

- Người...

Thân thể phụ thân Lãnh Lâm run nhè nhẹ, sau đó thân thể Lãnh Ngưng ngã xuống. Đôi mắt đẹp của nàng nhìn bầu trời, nơi đó, có một đám mây trắng đang phiêu đảng, sạch sẽ, xinh đẹp.

Phía trên mây trắng kia, Lãnh Ngưng như thấy được một bóng người tuần tú, hắn luôn mang theo nụ cười tự tin mê người, thông dong, giống như việc thế gian, hắn đều không để ở trong lòng.

- Kẻ tự đại.

Lãnh Ngưng nói nhỏ ở trong lòng, mắt của nàng chậm rãi khép lại, mang theo nụ cười rời đi. Như ngủ một giấc, ngủ rồi, ác mộng đều sẽ kết thúc, ngủ rồi, sẽ không có ai bức bách nàng gả cho ác ma nữa.

Máu tươi thân thể Lãnh Ngưng nhuộm đỏ. Người Lãnh gia nhìn thi thể trên mặt đất. Tiếng Lãnh Ngưng nguyên rủa vẫn như quanh quẩn bên tai, trong lòng bọn họ cũng cảm thấy không ổn.

Cái chết của Lãnh Ngưng, gây xúc động đối với bọn họ cực kỳ lớn, nhất là từng giọng nói kiên quyết mà lạnh như băng kia.

Lãnh gia, sẽ vì lựa chọn của bọn họ mà hối hận. Lãnh gia, chắc chắn đi vào diệt vong, đây là lời nguyên rủa của thiếu nữ trước khi điều linh.

- Người cho rằng chết, có thể giải quyết tất cả.

Diêm Thiết nhìn chằm chằm thi thể thiếu nữ, trong mắt vẫn có ánh sáng tà dị như cũ:

- Người mặc dù đã chết, ta cũng dùng người luyện thành con rối. Con ta chết, ai tới chịu trách nhiệm? Nam nhân của Bạch Lộc Di thích thì thế nào, hắn vẫn phải chết, chết!

Giọng nói âm độc của Diêm Thiết tựa như khiến người Lãnh gia tỉnh táo lại chút. Nghe được lời hắn nói trong lòng người Lãnh gia nhin không được run lên. Con hắn?

Người chết, không phải đệ tử của Diêm Thiết?

Bọn họ tựa như đã hiểu, thì ra đệ tử của hắn, là con đẻ của Diêm Thiết, khó trách hắn hận như vậy, muốn báo thù như vậy.

- Đủ rồi.

Một tiếng quát mắng truyền đến, chỉ thấy phụ thân Lãnh Lâm đi đến bên người Lãnh Ngưng, ngồi xổm xuống, phẫn nộ nhìn chằm chằm Diêm Thiết nói:

- Người không phải nó giết, nó cũng đã chết rồi, đã như vậy người còn muốn dùng nó luyện chế thành con rối, người có phải người hay không?

Ánh mắt Diêm Thiết nhìn chằm chằm ông, trong mắt tỏa ra hào quang âm lạnh, mà phụ thân Lãnh Lâm càng quát mắng:

- Càn rỡ, trở về cho ta.

Phụ thân Lãnh Ngưng lạnh như băng quét nhìn hắn một cái, sau đó ông ôm lấy thân thể Lãnh Ngưng, đi về phía xa xa. Khi nhìn thấy con gái ruột chết ở chỗ này, kẻ làm cha này, trái tim ông cũng đau.

Ông thân là người Lãnh gia, bị gia tộc áp bách, đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với Lãnh Ngưng. Nhưng giờ khắc này, ông thật sự rất khó chịu, rất thống khổ. Diêm Thiết, ngay cả thi thể con gái hắn cũng không bỏ qua.

- Khắc khắc.

Diêm Thiết cười âm lãnh, bước chân hướng phía trước bước ra, đi theo phía sau phụ thân Lãnh Ngưng. Đột nhiên, trước người hắn xuất hiện một con rôi, con rôi đó cấp tốc chạy về phía phụ thân Lãnh Ngưng.

Phụ thân Lãnh Ngưng buông Lãnh Ngưng xuống, sau đó đi về phía con rôi kia, khoảnh khắc va chạm, phụ thân Lãnh Ngưng liền bị đẩy lui. Diêm Thiết chậm rãi tới trước người Lãnh Ngưng, thấp giọng nói:

- Chết, cũng đừng nghĩ an bình, còn có Tần Vãn Thiên kia, người bắn tên kia, các ngươi, đều sẽ chết rất thảm, đều sẽ trở thành con rôi của ta.

Xa xa, Phàm Nhạc trước cửa sổ nhìn một màn bên này, lửa trong cơ thể hắn điên cuồng thiêu đốt, bộ mặt hắn vặn vẹo, ngọn lửa thiêu đốt đột nhiên cháy lên, huyết mạch Đế Diêm điên cuồng bùng nổ.

- Âm âm!

Khí tức của hắn điên cuồng kéo lên, thế mà ở giờ khắc này đột phá, đôi mắt hắn ở dưới ngọn lửa thiêu đốt, dần dần tỏa ra hào quang màu vàng. Sau lưng hắn hiện lên cung tên, cung tên đắm chìm trong ngọn lửa màu vàng.

- Lãnh Ngưng, ta sẽ báo thù cho ngươi.

Giọng Phàm Nhạc khàn khàn mà trầm thấp, âm một tiếng vang lớn, cả căn phòng cháy lên. Xa xa ánh mắt đám người Diêm Thiết hướng về phía bên này. Lập tức bọn họ thấy được chín mũi tên lửa lấp lánh giận dữ giết đến, mũi tên nhanh như tia chớp, giống như những dải ánh sáng đáng sợ.

- Hừ.

Diêm Thiết hừ lạnh một tiếng, nhìn thấy mũi tên bắn tới, bàn tay hắn đánh ra, chưởng ấn màu đen hiện lên, trong giấy lát khắc ở trên mũi tên. Nhưng cùng lúc đó, lại thấy có ba mũi tên từ bầu trời chuyển hướng, phát ra một thanh âm vù vù, như đang rên rỉ.

- Ông!

Mũi tên bao phủ xuống, trực tiếp đâm vào bên cạnh thi thể Lãnh Ngưng, đột nhiên cháy lên, ngọn lửa đáng sợ bao vây thi thể Lãnh Ngưng ở bên trong.

- Ai?

Diêm Thiết nhìn thấy một màn này hướng xa xa giận quát một tiếng, sau đó hắn nhìn thấy một tên mập đắm chìm trong lửa cười trên một con yêu thú ròi đi, hóa thành luồng sáng màu vàng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Tâm hỏa

Lãnh gia xảy ra chuyện, Tần Vãn Thiên cũng không thể biết được, nhưng trong lòng lại mơ hồ có một cảm xúc nóng nảy, khiến tinh thần hắn không yên. Hắn cũng không biết vì sao lại sinh ra cảm giác như vậy, giống như là bị người lây bệnh.

Tần Vãn Thiên hắn cũng không biết, sở dĩ sẽ có cảm xúc như vậy, là vì cảm xúc của Tiểu Hồn Đan giờ phút này cảm nhiễm hắn.

Tần Vãn Thiên không có tâm tư tiếp tục ở đài Địa Ngục quan sát chiến đấu. Sau khi Sở Mãng đi ra, hai người liền cùng nhau rời khỏi, hơn nữa lần này thu hoạch thật ra cũng rất phong phú. Theo chiến tích tăng lên, mỗi một trận chiến đấu của bọn họ có thể được trả thù lao càng nhiều. Chỉ cần người có năng lực, ở đài Địa Ngục, quả thật là thiên đường, có thể nhanh chóng kiếm lấy tinh thạch.

Tu sĩ vô mệnh tu luyện trừ thiên phú và ý chí còn cần dùng tài nguyên để bồi đắp lên. Tinh Vãn Thạch đó là tài nguyên thông dụng, là tiền đại lực, không phải toàn bộ mọi người đều đến từ gia tộc lớn, có thể lực gia tộc cung cấp tài nguyên tu hành, đại đa số mọi người đều phải dựa vào tự mình đi bóc sức làm, đi thu hoạch tài nguyên.

- Chúng ta đi đâu?

Sở Mãng hỏi Tần Vãn Thiên.

- Nơi này cách học viện Bạch Lộc khá gần, chúng ta đi học viện Bạch Lộc trước một chút.

Tần Vãn Thiên đáp lại, thuận tiện hắn còn muốn hỏi Bạch Lộc Di một chút tình hình của Diêm gia. Thí dụ như thế lực Diêm gia mạnh bao nhiêu? Diêm Không ở Diêm gia địa vị như thế nào? Diêm Thiết kia lại có thực lực mạnh bao nhiêu? Những thứ này, đều là điều hắn muốn biết.

Thủ vệ học viện Bạch Lộc đối với Tần Vãn Thiên vẫn rất khách khí, dễ dàng cho qua. Dù sao bọn họ tận mắt thấy Bạch Lộc Di và Tần Vãn Thiên đi chung, quan hệ cực kỳ không tệ. Bọn họ tất nhiên sẽ không mạo muội đi ngăn cản Tần Vãn Thiên, như vậy sẽ khiến Di tiểu thư mất hứng.

Bạch Lộc Di thấy Tần Vãn Thiên tới đây, gương mặt lạnh lùng cũng lộ ra một nụ cười mỉm cười, nói:

- Đến rồi.

- Ừ.

Tần Vãn Thiên nhẹ nhàng gật đầu:

- Ta muốn tìm hiểu một số việc. Không lâu trước đây Diêm Không dẫn người đến chặn giết ta, trong đó có một người là Diêm Vương người đã gặp trên đài Địa Ngục, hắn là đệ tử của Diêm Thiết, luyện chế Nhân Khôi, ta bảo Sở Mãng đại ca giết hắn. Người này và Diêm Thiết quan hệ như thế nào, Diêm Thiết thực lực ra sao?

- Giết Diêm Vương rồi.

Bạch Lộc Di nhẹ nhàng nhún mày, lập tức nói:

- Diêm Thiết này ở bên ngoài thanh danh cực kỳ không tốt, người khác gọi hắn là ác ma. Người này âm hiểm độc ác, giả dối biến thái, nhưng ở trên Thần Văn có trình độ rất cao, tu vi hắn không phải rất mạnh, tu vi Nguyên Phủ cảnh tầng năm, nhưng hắn dựa vào năng lực trên Thần Văn, có thể dễ dàng giết chết cường giả cùng cảnh giới.

- Thần Văn sư lợi hại còn xa mới nhiều như tu sĩ võ mệnh. Diêm Thiết ở đông vực Vọng Châu thành, trong cảnh giới Nguyên Phủ này, xem như Thần Văn sư cấp ba đứng đầu. Người này tính cách cổ quái, nhưng lại đối với đệ tử của hắn cực kỳ tốt, huynh đệ hắn đều không lệnh cho hắn làm việc được, nhưng hắn lại nguyện dốc túi truyền thụ bản lãnh của mình cho đệ tử. Người giết đệ tử hắn, chỉ sợ Diêm Thiết sẽ nổi điên.

Tần Vãn Thiên nhún mày, xem ra giết chết Diêm Vương, còn là nhân vật khó giải quyết, về phần Diêm Thiết, hắn lại không lo lắng gãi ngứa trả thù với mình, Thanh Nhi còn ở bên cạnh.

- Hội giao lưu bao lâu nữa bắt đầu?

Tần Vãn Thiên lại hỏi.

- Còn hơn bốn mươi ngày, phải cố gắng.

Bạch Lộc Di mỉm cười nói. Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu. Nhưng đúng lúc này, thanh âm y y nha nha đột ngột vang lên trong đầu, tựa như có chút nóng nẩy, điều này làm con ngươi của Tần Vãn Thiên co rút lại, Tiểu Hồn Đan đã tới gần.

Ngẩng đầu nhìn về phía hư không, Tần Vãn Thiên chỉ thấy Tiểu Hồn Đan biến thân, lưng chờ Phàm Nhạc bay trong không trung. Hai mắt Phàm Nhạc đỏ rực, thậm chí mơ hồ có một ngọn lửa đáng sợ đang thiêu đốt, tràn ngập ý cuồng bạo.

- Có chuyện gì vậy?

Tần Vãn Thiên sinh ra một dự cảm không ổn, Bạch Lộc Di bên cạnh hắn thì hướng người tiến đến ngăn chặn Phàm Nhạc lại phát phát tay, nhất thời những người đó lặng lẽ biến mất.

- Ông.

Tiểu Hồn Đan biến hình trở lại, thân thể nhỏ bé nhào vào trong lòng Tần Vãn Thiên, phát ra thanh âm mơ hồ không rõ.

Tần Vãn Thiên khẽ vuốt ve bộ lông trắng như tuyết của nó, ánh mắt lại nhìn Phàm Nhạc.

- Lãnh Ngung, nàng đã chết.

Trong cơ thể Phàm Nhạc ngọn lửa vẫn thiêu đốt, nhìn Tần Vãn Thiên phun ra một tiếng.

- Âm!

Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy đầu run rẩy, Lãnh Ngung, nàng đã chết?

- Không..

Tần Văn Thiên lắc đầu, điều đó không có khả năng, lúc hắn từ Lãnh gia đi ra, tất cả đều ổn cả, sao có thể chết rồi?

Nhưng ánh mắt Phàm Nhạc nói cho hắn, tất cả chuyện này đều là sự thật, Lãnh Ngung, nàng đã chết.

Tiếng vang rảng rắc truyền ra, chỉ thấy Tần Văn Thiên siết chặt hai nắm tay, đường nét trên mặt khẽ run rẩy, ánh mắt dần dần thay đổi, trở nên lạnh như băng. Trên người hắn như có một ý chí băng hàn đáng sợ tràn ngập ra, làm Bạch Lộc Di ở bên cạnh cũng nhìn không được trong lòng run rẩy. Người thanh niên ánh mắt sạch sẽ thân thái bình thản này, giờ phút này, đã phẫn nộ rồi.

- Là Diêm Thiết và Lãnh gia bức tử nàng.

Phàm Nhạc tiếp tục nói:

- Đệ tử của Diêm Thiết đã chết, hắn đi Lãnh gia đòi người, Lãnh gia, quyết định giao Lãnh Ngung cho hắn. Lãnh Ngung, nàng không cam lòng chịu nhục nên đã tự sát.

Lửa giận thiêu đốt lên trong cơ thể Tần Văn Thiên, ánh mắt lạnh như băng kia của hắn giống như có thể giết chết người, cực kỳ lạnh, sắc bén như lưỡi đao.

- Lãnh Ngung, nàng là người Lãnh gia, đệ tử của Diêm Thiết đã chết, Diêm Thiết đòi người, nên tìm ta. Lãnh gia, một gia tộc lớn, lại giao ra hậu nhân trong tộc?

Tần Văn Thiên phát ra từng chữ lạnh lẽo. Trên người hắn còn có một luồng yêu khí đáng sợ, yêu khí mạnh mẽ làm người ta cảm thấy run sợ.

- Đúng vậy, Lãnh gia đã làm như vậy, hơn nữa, bọn họ còn muốn đưa người ra, bình ổn lửa giận của Diêm Thiết.

Phàm Nhạc nhìn chằm chằm vào mắt Tần Văn Thiên, trong ánh mắt hai người thiêu đốt lửa giận giống nhau:

- Lãnh Ngung biết Lãnh gia sẽ không tha cho nàng, cho nên nàng bảo ta trốn. Nhưng bản thân lại không chịu rời đi. Nàng biết, nàng là người Lãnh gia, không có ai sẽ vì bảo vệ nàng mà chống lại Lãnh gia cùng với Diêm Thiết. Nếu nàng tìm người, Lãnh gia sẽ tìm người đòi người.

- Lãnh Ngung, nàng sợ liên lụy người.

Mỗi câu của Phàm Nhạc đều đâm vào trái tim Tần Văn Thiên đau đớn.

- Cho nên, nàng đã trở về, nàng nói với người Lãnh gia, người là người Bạch Lộc tiểu thư thích, người sẽ đại diện học viện Bạch Lộc tham gia hội giao lưu. Nàng muốn Lãnh gia không dám tìm người. Nàng đã chết, Lãnh gia cũng không có lý do tìm người. Nàng vì người mà đã từ bỏ việc chạy trốn.

- Vì ta?

Tim Tần Văn Thiên rất đau, nữ nhân gốc kia quen biết mới mấy tháng, vì việc Lãnh gia không đối phó hắn, đã bỏ qua hy vọng chạy trốn.

- Nàng nói, đây là số mệnh của nàng, nếu không có người xuất hiện cũng vẫn thế. Cho nên, nàng không hy vọng người bị liên lụy, nàng lựa chọn tiếp nhận số mệnh an bài. Nàng còn nói, nàng thích người!

- Nàng thích người.

Lời Phàm Nhạc nói không ngừng kích thích trái tim Tần Văn Thiên, rất đau, rất khó chịu.

Từ trên người Tần Văn Thiên tràn ngập ra một sát ý đáng sợ.

- Thi thể của nàng đâu?

Tần Văn Thiên nhìn đau hỏi.

- Diêm Thiết, hắn nói muốn vũ nhục thi thể Lãnh Ngung, muốn luyện chế thành con rối, cho nên, ta thiêu hủy thi thể rồi.

Phàm Nhạc rít gào trầm thấp:

- Ta muốn Diêm Thiết chết, muốn người làm ra quyết định của Lãnh gia chết.

- Sẽ như thế.

Tần Văn Thiên thở sâu, ánh mắt nhìn về phía hư không, hắn giống như thấy được gương mặt mỉm cười của Lãnh Ngung, nàng ở đó cười mắng, nói tên

mạnh mẽ!

Bạch Lộc Di đi đến bên người Tần Văn Thiên, nhìn vào mắt hắn nói:

- Người muốn báo thù, thì phải bình tĩnh.

Tần Văn Thiên nhìn về phía Bạch Lộc Di, trên gương mặt thanh thuần, ánh mắt sạch sẽ kia trong suốt thấu triệt, giống như có thể nhìn thấu lòng người.

- Các người về sau cứ ở học viện Bạch Lộc, bất luận là người Lãnh gia hay Diêm gia, đều không dám tới nơi này gây sự.

Bạch Lộc Di tiếp tục nói.

- Ta muốn giết Diêm Thiết.

Tần Văn Thiên nhìn chằm chằm Bạch Lộc Di nói.

- Hiện tại Diêm Thiết cũng phần nộ, hẳn khẳng định mang theo rất nhiều cao thủ, người Diêm gia, tuyệt sẽ không để Diêm Thiết chết. Sắp tới là hội giao lưu, người muốn giết Diêm Thiết, như vậy, trên hội giao lưu, người có thể động thủ giết chết hắn.

Bạch Lộc Di mở miệng nói.

- Còn Lãnh gia, sở dĩ bọn họ làm ra chuyện ti tiện như vậy, dâng ra Lãnh Ngưng để bình ổn lửa giận của Diêm Thiết, cũng là vì hội giao lưu. Người ở trên hội giao lưu giết Diêm Thiết, cũng là phá đi hy vọng của Lãnh gia.

Đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di vẫn trong suốt như trước, lập tức kéo cánh tay Tần Văn Thiên, nói:

- Người theo ta.

Tần Văn Thiên chưa động, Bạch Lộc Di quay đầu lại nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp như có thể làm người ta hòa tan:

- Người muốn báo thù, hay là muốn vì xúc động mà chịu chết? Diêm gia và Lãnh gia, tốt xấu đều là thế lực lớn của Đông Vực.

Tần Văn Thiên thở sâu, tùy ý để Bạch Lộc Di kéo, đi tới một chỗ sâu trong học viện Bạch Lộc.

Bạch Lộc Di một mực kéo cánh tay hắn, mang hắn đi tới hậu sơn của học viện Bạch Lộc, đi tới trên đất cỏ xanh xanh nơi triền núi. Nơi này có gió, có cỏ xanh, có hồ nước, trong suốt, sạch sẽ, làm lòng người ta yên tĩnh.

- Người ở nơi này bình tĩnh lại, muốn báo thù, thì không thể xúc động.

Bạch Lộc Di nói với Tần Văn Thiên. Tần Văn Thiên nhắm mắt lại, thở sâu.

Hắn đột nhiên ý thức được, trên quảng đường hắn trưởng thành, có thể sẽ gặp rất nhiều người, rất nhiều chuyện, những người này sẽ có người trở thành bạn tốt của hắn, nhưng, ân oán tình thù đan vào thế giới võ đạo, hẳn tựa như cũng không có năng lực khiến mỗi người đều sống thật tốt. Hắn cho rằng có thể giúp Lãnh Ngưng, nhưng Lãnh Ngưng, nàng đã chết.

Tần Văn Thiên nhìn về phía Phạm Nhạc ở bên cạnh. Hôm nay, gã hắn sợ cũng rất nguy hiểm?

Bạch Lộc Di ngồi ở cách Tần Văn Thiên không xa. Nàng có thể lý giải được cảm nhận của Tần Văn Thiên. Tuổi như vậy, chính là thời điểm nhiệt huyết thiếu đốt. Bằng hữu bị giết, còn là vì bảo toàn cho mình, sao có thể không phần nộ, không rít gào.

Nhưng, điều đó cũng không có tác dụng gì, thực lực, mới là cốt lõi của tất cả.

Tần Văn Thiên ngồi ở nơi đó, khí tức trên người dần dần phục hồi, lửa giận dường như cũng tắt, nhưng đó chỉ là tạm thời che giấu, mà không có nghĩa là biến mất.

Gió nhẹ hiu hiu thổi qua khuôn mặt Tần Văn Thiên, lay động quần áo hắn, mắt hắn vẫn nhắm, cứ như vậy ngồi ở giữa cỏ xanh.

Một lần ngồi này dài tới bảy ngày.

Bảy ngày qua, sự cuồng bạo trên người hắn đã sớm biến mất, hắn tựa như trở nên bình thản.

Hắn đã suy nghĩ rất nhiều...

Mở mắt ra, lúc này ánh mắt hắn sạch sẽ, trong suốt, giống như trở nên khác biệt rồi.

Tần Văn Thiên ngẩng đầu, nhìn mây trắng bay qua bầu trời. Ở trên mây trắng, hắn tựa như thấy được khuôn mặt xinh đẹp của Lãnh Ngưng, giống như Lãnh Ngưng lúc sắp chết nhìn thấy gương mặt vẫn đậm phong khinh kia của hắn.

Thiếu nữ hồn nhiên, thẳng thắn kia, theo gió kia đi xa, nhưng không lau đi được ký ức của nàng ở lại trong lòng người ta.

Trong cơ thể Tần Văn Thiên, máu im lặng chảy, từng luồng phù văn màu máu toát ra, mỗi một luồng hoa văn ánh sáng màu máu đều ẩn chứa khí tức bạo ngược khủng bố. Nhưng giờ khắc này, chúng đều tỏ ra đặc biệt im lặng, tuần hoàn lưu động ở trong cơ thể Tần Văn Thiên, cùng ý cuồng bạo trời sinh chất chứa trong đó, giống như đến từ thái cổ, tràn ngập mãnh liệt, bạo ngược.

Nhưng giờ phút này, ý chí mãnh liệt, bạo ngược kia lại tỏ ra bình tĩnh.

Bởi vì, ở chính giữa lốc xoáy, từng dòng máu màu vàng đang chậm rãi lưu động, dần dần hóa thành một ánh nền.

Một ánh nền này, tựa như rất mỏng manh, lại bình ổn mênh mông thế giới huyết mạch này, khiến thế giới này trở nên an tĩnh.

Ngon lửa này, tựa như là tâm hỏa!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 248: Danh sách tử vong

Trên mặt cỏ, Tần Văn Thiên im lặng đứng ở đó, giờ phút này hắn dần dần có một cảm giác kỳ diệu, cảm giác của hắn giống như đang trở nên mạnh mẽ hơn.

Hắn có thể bắt giữ được máu lưu động trong cơ thể, bắt giữ được mỗi một luồng tinh thần nguyên lực tuần hoàn. Hắn còn có thể bắt giữ được côn trùng kêu, bắt giữ được gió khẽ ngâm.

Đương nhiên, hắn cũng cảm giác được biến hóa trong cơ thể, huyết mạch lực cuồng bạo trở nên an tĩnh, lưu động quay quanh một ánh nền sinh ra kia, tựa như là đang nghênh đón nó sinh ra, đang vui vẻ múa lên.

Khó có thể tưởng tượng, luồng sức mạnh huyết mạch vô cùng cuồng bạo này sẽ thân cận với một sức mạnh khác như thế. Không chỉ thân cận, còn có thuận theo, hoan nghênh nó đến, như là thần tử, đang hoan nghênh quân vương của mình.

Ánh nền xung quanh, từng đường nét màu vàng lưu động, khiến cho Tần Văn Thiên nghi hoặc, đường nét màu vàng lấp lánh kia là những tia huyết mạch lực sao?

Vậy ánh nền sinh ra lại là gì? Vì sao khiến cảm giác của hắn trở nên mạnh mẽ?

Hơn nữa, kèm theo đó là từng đường nét màu vàng ủa vào ánh nền. Một mảng ánh nền kia giống như càng lúc càng sáng, huyết mạch cuồng bạo lại một lần nữa đang rít gào, đang rống, ở trong cơ thể Tần Văn Thiên điên cuồng mà vui vẻ bừa bãi, nghênh đón vương đến.

Dần dần, trong cơ thể Tần Văn Thiên giống như cũng đã có một luồng ánh sáng, máu từ tim hắn đã sáng, ba tòa Nguyên Phủ của hắn cũng sáng, mỗi một luồng tinh quang kia dường như đều sáng lên.

Ba tòa Nguyên Phủ, giống như bị một sức mạnh kỳ diệu bao lấy, tinh thần nguyên lực ở trong đó cũng đang điên cuồng dâng lên, đang rít gào.

Tần Văn Thiên cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, khoanh chân mà ngồi. Hắn mơ hồ cảm giác được, ánh nền sinh ra kia, tựa như cũng là một sức mạnh huyết mạch kỳ diệu đang thức tỉnh, khiến thân thể hắn lột xác.

Tiểu gia hỏa tựa như cảm giác được thân thể Tần Văn Thiên biến hóa, trong mắt nó tựa như cũng hiện lên một luồng hào quang màu vàng, chậm rãi tới dưới chân Tần Văn Thiên, nằm úp sấp ở nơi đó, rất yên tĩnh.

- Há?

Bạch Lộc Di và Phạm Nhạc đều nhìn về phía Tần Văn Thiên, bọn họ nhìn thấy Tần Văn Thiên lúc này cực kỳ bình thản, trên người như bao phủ ở dưới một ý cảnh kỳ diệu, khí chất của hắn tựa như có một luồng biến hóa, ở trên người hắn, như có một luồng hào quang thoáng qua, cho người ta cảm giác kỳ dị.

- Già thần bí.

Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên nói nhỏ một tiếng. Già này luôn mang lại cho nàng cảm giác thần bí, thiên phú Thần Văn mạnh mẽ, sức chiến đấu lợi hại, hơn nữa một số nhận biết cùng linh ngộ của hắn luôn khiến nàng cảm thấy rung động. Một số vấn đề trong cái nhìn của hắn đối với Thần Văn, một vài trường bối trong gia tộc nàng cũng chưa bao giờ dám có hướng đi như vậy, thí dụ như nghịch Thần Văn chi lực, để phá giải Thần Văn.

Điều càng làm Bạch Lộc Di không biết nói gì hơn chính là thiên phú của hắn tốt thì được rồi nhưng mà hắn tu hành còn cực kỳ khắc khổ, có chấp niệm

mạnh mẽ. Người như vậy, nếu nói tương lai hẳn không thể quật khởi, Bạch Lộc Di tuyệt đối không tin.

Tần Văn Thiên tự nhiên không biết Bạch Lộc Di đang nghĩ cái gì, lúc này hắn hoàn toàn đắm chìm đến trong biến hóa của thân thể mình, phối hợp luồng sức mạnh kia gột rửa thân thể.

Lần này Tần Văn Thiên ngồi xuống lại thêm ba ngày, gió mát như trước, miên man thoải mái, một tiếng vang thanh thúy truyền ra, như có một sức mạnh kỳ diệu phá kén mà ra.

Ánh mắt Bạch Lộc Di nhìn về phía Tần Văn Thiên, sau đó trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia sáng kỳ dị:

- Đột phá rồi, không ngờ hắn chịu kích thích, thế mà lại đột phá tu vi cảnh giới, bước vào Nguyên Phủ tầng ba.

Mất Tần Văn Thiên lại một lần nữa mở ra, hắn quả thực đã đột phá, bước vào Nguyên Phủ tầng ba, ba tòa Nguyên Phủ đồng thời mở rộng.

Không chỉ có thế, thân thể hắn cũng đã xảy ra một kiểu biến hóa kỳ diệu, cảm giác này không thể nói rõ ràng được, rất kỳ diệu, nhưng hắn biết, lực cảm giác của hắn đối với mọi sự vật đều đã trở nên mạnh hơn.

Thậm chí trong mấy quyển bí kíp lúc trước Bạch Lộc Di cho hắn ghi lại một ít nan đề, trước kia hắn làm sao cũng không nghĩ ra, đột nhiên hôm nay lại có thể thấu hiểu được.

Hơn nữa, một vài Thần Văn cấp ba phức tạp từng làm khó hắn, hắn mãi không có cách nào nhìn thấu, hiểu hết nó, nhưng giờ phút này, cũng đều rộng mở sáng sủa.

Tất cả, đều trở nên khác biệt rồi.

Ánh nến sinh, tâm hoá hiện, minh tâm kiến tính.

Chỉ cần một luồng ý niệm, hắn có thể nghe được thanh âm rất xa, cũng có thể nghe được thanh âm ở sâu trong lòng mình.

Ánh mắt Tần Văn Thiên nhìn về phía Bạch Lộc Di, thấp giọng cười nói:

- Cảm ơn.

- Cảm tạ ta làm gì, chỉ là nguoi nhất thời nổi nóng, hôm nay rốt cuộc bình tĩnh trở lại. Về phần báo thù, cần gì nóng lòng nhất thời, như vậy ngược lại sẽ hỏng việc.

Trên khuôn mặt thanh thuần của Bạch Lộc Di lộ ra một nụ cười động lòng người, cảm nhận được Tần Văn Thiên biến hóa, trong đôi mắt đẹp của nàng có một tia sáng kỳ dị.

Người này, lại trở nên càng thêm tuấn đạt, thật sự rất ưa nhìn, giống như có một khí chất kỳ lạ ở trên người hắn, thậm chí hắn cho Bạch Lộc Di một loại ảo giác. Ở trên người hắn, giống như có một luồng ánh sáng, nhìn không thấy, sờ không được, nhưng lại khiến nàng sinh ra ảo giác như vậy.

- Đẹp không?

Tần Văn Thiên thấy đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di nhìn chăm chăm vào mình, mỉm cười hỏi.

- Ừ.

Bạch Lộc Di khẽ gật đầu, đột nhiên tựa như ý thức được cái gì. Trên khuôn mặt của nàng nháy mắt hiện lên một mảng đỏ ửng, biểu cảm xấu hổ phối hợp gương mặt thanh thuần động lòng người kia, càng thêm vẻ kinh diễm.

Bạch Lộc Di trừng mắt nhìn Tần Văn Thiên một cái, có vài phần thái độ nữ nhi, nhưng cũng thăm thẳm mình không ý tứ, thế mà nhìn chăm chăm nam nhân, thế này thật đúng là mất mặt quá rồi.

Nhưng Tần Văn Thiên lại không để ý, chỉ cười cười, ánh mắt hắn ngắm nhìn phương xa, tuy thực lực có tiến bộ, nhưng dường như còn xa mới đủ.

Nguyên Phủ cảnh tầng ba, ở hoàng triều Đại Hạ mệnh môn cường thịnh, chẳng qua là thuộc về nhân vật cấp dưới, chỉ có bước vào Thiên Cương cảnh, mới có thể có một chút vốn liếng.

Bởi vì hắn không có thể lực mạnh mẽ chống lưng, chỉ có thể dựa vào thực lực của mình, như vậy, cần phải mạnh mẽ.

- Cần đẩy nhanh bước chân nắm giữ học viện Bạch Lộc.

Trong lòng Tần Văn Thiên nói nhỏ. Trong đầu hắn như lại hiện lên gương mặt của Lãnh Ngưng, cũng không phải hắn thích Lãnh Ngưng, nhưng cái chết của Lãnh Ngưng gây xúc động rất lớn tới hắn. Có lẽ trừ phần nợ cùng với hận ý đối với Lãnh gia và Diêm Thiết, hắn còn hận mình không làm nổi việc, hận mình tự đại, cho rằng có thể khống chế được tất cả, lại phát hiện ra được rằng vốn dĩ hắn cũng không làm được cái gì ra hồn cả.

- Bạch Lộc Di, có thể giúp ta một việc không?

Ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía Bạch Lộc Di.

- Ngươi cứ nói.

Bạch Lộc Di nhẹ nhàng gật đầu.

- Giúp ta điều tra một chút cái chết của Lãnh Ngưng, toàn bộ người Lãnh gia tham dự trong đó, toàn bộ... Còn có Diêm Không, ta muốn nắm thông tin, ta còn cần một phần tất cả tư liệu về Diêm gia cùng với Lãnh gia.

Tần Vãn Thiên nhìn về phía Bạch Lộc Di nói.

- Được.

Tuy thời gian ở chung không dài, nhưng Bạch Lộc Di nàng cảm nhận được Tần Vãn Thiên là một người chấp nhất cỡ nào. Chấp niệm của hắn rất mạnh, một khi muốn làm chuyện gì, thì nhất định sẽ làm, hơn nữa sẽ làm tốt, giống như là nghiên cứu học tập Thần Văn, hắn làm cực kỳ xuất sắc.

- Ta sẽ cho người đi làm ngay.

Bạch Lộc Di đứng dậy nói.

- Cảm ơn ngươi.

Tần Vãn Thiên lộ ra nụ cười cảm kích. Bạch Lộc Di không nợ hắn bất cứ thứ gì, trái lại, là hắn đến học viện Bạch Lộc học tập, Bạch Lộc Di cho hắn không ít, thậm chí bí ẩn bí kíp trong gia tộc cũng cho hắn xem, hắn thật sự rất cảm kích thiếu nữ thanh thuần xinh đẹp này.

- Chúng ta không phải bằng hữu sao?

Bạch Lộc Di cười nói.

- Đương nhiên phải.

Tần Vãn Thiên gật đầu.

- Vậy ngươi còn thích cảm ơn ta làm gì? Huống hồ, ngươi cũng đã giúp ta rất nhiều, giải thích về Thần Văn của ngươi, giúp ích cho ta thật sự rất lớn.

Bạch Lộc Di cười nói, lập tức đi về phía học viện.

Nhìn bước chân thiếu nữ rời khỏi, trong mắt Tần Vãn Thiên hiện lên một nụ cười xán lạn.

- Thần Văn.

Tần Vãn Thiên nói nhỏ một tiếng, chỉ thấy hắn vươn tay, đầu ngón tay có các điểm tinh quang hội tụ mà sinh. Sau đó, từng luồng hoa văn nhảy nhót hiện lên, giống như sinh động ở trong hư không, dần dần, ở trên lòng bàn tay Tần Vãn Thiên lại xuất hiện một hình ảnh đại bàng.

Tần Vãn Thiên vùng bàn tay, như một con cuồng phong thổi qua, đại bàng hét giận dữ lao lên trời, mang theo phần nô, hướng thẳng bầu trời mà đi.

Nhưng Tần Vãn Thiên, hắn lại một lần nữa nhắm mắt.

Một ngày sau, lúc Bạch Lộc Di lại đến nơi đây chỉ cảm thấy cả người trong giây lát run rẩy. Nàng chỉ thấy trên mặt cô, Tần Vãn Thiên ngồi khoanh chân, một sức mạnh kỳ diệu bao phủ thân thể hắn, ở trong thân thể hắn như có một sức mạnh huyết mạch quân lâm thiên hạ dâng trào, giống như đến từ thái cổ.

Nàng như thấy được một bóng người cao cao tại thượng, đang lấy ánh mắt dọa người nhìn chằm chằm nàng, khiến nàng cảm giác được có chút thấp kém.

Ở quanh thân Tần Vãn Thiên xuất hiện một mảng hoa văn thật lớn, có thể nói, cái đó đã không thể gọi là hoa văn nữa, bởi vì nó đã hóa thành một chỉnh thể không lồ.

Một con đại bàng thật lớn màu đen lơ lửng ở phía sau Tần Vãn Thiên, bóng dáng khổng lồ tràn ngập uy thế khủng bố, đôi mắt sắc bén mà lạnh như băng kia giống như tồn tại chân thật.

- Đây quả thật là Thần Văn ngưng tụ mà thành yêu thú sao?

Trong lòng Bạch Lộc Di chấn động, có chút không dám tin vào mắt của mình, bên cạnh Phạm Nhạc, Sở Mãng cũng đều sớm bị rung động. Con đại bàng hiện lên này cho bọn họ cảm giác rất đáng sợ, mặc dù là Sở Mãng, cũng mơ hồ cảm giác mình chịu uy hiếp.

Hư ảnh đại bàng khủng bố dần dần tiêu tán, giống như về tới trong Thần Văn trên mặt đất, Tần Vãn Thiên nhìn thấy biểu cảm chấn động của Bạch Lộc

Di cười cười nói:

- Những ngày qua có đột phá, cảm giác đối với Thần Văn càng thêm mãnh liệt, có thể dễ dàng khắc họa ra Thần Văn cấp ba.

Tần Văn Thiên hẳn chưa nói, hẳn không chỉ cảm giác càng thêm mãnh liệt đối với Thần Văn, cảm giác của hắn đối với bất cứ sự vật nào cũng đã mạnh lên.

- Đây là Thần Văn cấp ba đỉnh phong nhỉ?

Đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên hỏi.

- Tuy có thể khắc ra, nhưng cần một chút thời gian, thời điểm chiến đấu chỉ sợ khó mà làm được, chúng ta còn cần một khoảng thời gian khổ tu.

Tần Văn Thiên chưa phủ nhận.

- Có thể khắc ra Thần Văn như vậy, giống như tồn tại chân thật, hội giao lưu lần này, khả năng nắm chắc trong tay càng lớn hơn nữa.

Bạch Lộc Di cười nói, lập tức đi qua cầm một ít hồ sơ trong tay đưa cho Tần Văn Thiên, đây là một ít tin tức bọn họ điều tra ra.

Tần Văn Thiên tiếp nhận hồ sơ, lập tức lật xem. Bên trong có khắc không ít cái tên, bọn họ đều có liên quan với cái chết của Lãnh Ngưng.

Lãnh Kiên, bá phụ của Lãnh Ngưng; cha của Lãnh Lâm; thực lực Nguyên Phủ tầng bảy, một mực chủ trương hy sinh Lãnh Ngưng, hơn nữa bắt Lãnh Ngưng cũng giao cho hắn phụ trách, hẳn là một trong các thủ phạm chủ yếu nhất.

Lãnh Mâu, một vị trưởng lão chấp sự của Lãnh gia, thực lực Nguyên Phủ tầng chín, có được quyền quyết định chuyện Lãnh Ngưng, hẳn giao việc bắt Lãnh Ngưng cho Lãnh Kiên, một trong các thủ phạm chủ yếu nhất.

Lãnh Lâm, một trong các tiểu thư Lãnh gia, thực lực Nguyên Phủ tầng hai, người lựa chọn hy sinh trước hết của Lãnh gia. Nguyên nhân cha con nàng giao thiệp cùng với hàng loạt hành động, dẫn đến việc cuối cùng Lãnh Ngưng thay thế nàng, cũng là một trong các thủ phạm.

Từng cái tên rõ ràng ở trong danh sách, đều là người có liên quan với cái chết của Lãnh Ngưng, hôm nay, ở trong tay Tần Văn Thiên, giống như là một phần danh sách tử vong!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Thế biến

Học viện Bạch Lộc, trên mặt cỏ, phía sau núi, mũi tên tinh tú lấp lánh mang theo tiếng gào thét đáng sợ điên cuồng bắn ra.

Thân thể Sở Mãng tràn ngập sức mạnh cương mãnh bá đạo, co duỗi cung tên trong tay, đường nét trên cánh tay lộ ra mỹ cảm kiên cường.

Ở trước Sở Mãng, một bóng người hóa thành từng ảo ảnh, cấp tốc né tránh mũi tên bắn ra.

- Nhanh, Sở Mãng đại ca, có thể nhanh thêm chút nữa, dùng tới sức mạnh ý chí.

Tần Văn Thiên thoải mái, nhìn Sở Mãng hô.

- Được, người cẩn thận một chút.

Sở Mãng gật đầu, hét lớn một tiếng, sức mạnh võ đạo ý chí tràn ngập ra, mũi tên đang ngân lên, luồng sáng càng thêm đáng sợ tung ra, một mũi tên lao ra trong nháy mắt.

Ánh mắt Tần Văn Thiên nhìn chăm chăm phía trước, chỉ cảm thấy một luồng sáng bắn về phía mình. Nhanh, tốc độ tên như vậy thật đáng sợ, lúc chiến đấu chỉ cần mất chút tập trung sẽ chết ở dưới mũi tên. Bởi vậy khi quần chiến, nếu một phe trong đó có được cường giả tiền thuật mạnh sẽ là đối thủ cực kỳ đáng sợ, nhất định phải giải quyết giết chết trước.

Ánh mắt Tần Văn Thiên nhìn chăm chăm hào quang mũi tên trước mắt, hắn cảm giác không gian quanh thân như đọng lại toàn bộ, quỹ tích gió lưu động cũng có thể thấy được rõ ràng, tâm đang động, hẳn như có thể bắt giữ được tất cả quỹ tích.

- Ông!

Sức gió của mũi tên khủng bố xé rách qua, cọ sát bên tai Tần Văn Thiên, tiếng vang xé rách đáng sợ khiến Tần Văn Thiên cảm giác màng tai có chút

đau, nhưng trong mắt hắn lại lộ ra biểu cảm hưng phấn, nói:

- Sở Mãng đại ca, không đủ, bắn nhiều mũi tên cùng lúc đi.

Sở Mãng cũng lộ ra vẻ hưng phấn, ba mũi tên đồng thời xé gió bắn ra, luồng sáng khủng bố kia dọa Bạch Lộc Di cùng với Phàm Nhạc bên cạnh đều kinh hãi một phen. Tốc độ khủng bố như vậy, bọn họ chỉ cảm thấy công kích đó ngay lập tức có thể rơi trên đầu Tần Vãn Thiên. Nhưng bọn họ lại thấy Tần Vãn Thiên ở lúc chỉ mảnh treo chuông né tránh được, kiểu trình độ mạo hiểm đó khiến trái tim bọn họ cũng không ngừng nhảy lên.

Cách huấn luyện này, quá điên cuồng rồi.

Hơn nữa, Tần Vãn Thiên và Sở Mãng không có chút ý nghĩ sẽ dừng lại, mũi tên khủng bố giống như mưa tên, Tần Vãn Thiên cũng mang năng lực của mình phát huy đến cực hạn.

- Rắc!

Đột nhiên, Bạch Lộc Di và Phàm Nhạc nhìn thấy Tần Vãn Thiên tay cầm phương thiên họa kích, vậy mà lại trực tiếp phá vỡ một mũi tên bắn tới, đồng thời, thân thể hắn khởi xướng công kích về phía Sở Mãng.

- Tên điên này.

Phàm Nhạc thấp giọng mắng. Hai người Sở Mãng và Tần Vãn Thiên điên cuồng đối luyện, ngày qua ngày, giống như vĩnh viễn không biết mệt mỏi. Tuy Tần Vãn Thiên bị gắt gao áp chế, nhưng Bạch Lộc Di và Phàm Nhạc vẫn cảm thấy rung động như cũ, hôm nay, Tần Vãn Thiên đánh ra một đòn, uy lực so với trước kia đã mạnh hơn quá nhiều.

Thậm chí cho người ta một ảo giác, khoảnh khắc mỗi một đòn hắn công kích, đều như dung nhập làm một thể cùng với trời đất, cùng thần binh, tuy hai mà một, tụ toàn bộ thể ở trên đó, mặc dù nhìn như một đòn tùy ý, lực sát thương cũng dọa người.

Lúc này, bốn người ngồi xuống ở trên mặt cỏ, vây quanh một chỗ, tiểu gia hòa im lặng nằm ở giữa bọn họ, hình ảnh hòa hợp.

- Người lần này đột phá, biến hóa cũng thật lớn, làm cho người ta có cảm giác giống như đã lột xác rồi vậy.

Bạch Lộc Di nói với Tần Vãn Thiên.

- Là có chút biến hóa, cảm giác lực mạnh lên không ít.

Tần Vãn Thiên gật đầu.

- Đã mở tâm thức rồi phải không?

Bạch Lộc Di hỏi.

- Tâm thức?

Về mặt Tần Vãn Thiên ngưng đọng, nhìn Bạch Lộc Di nói.

- Đúng, tâm thức.

Bạch Lộc Di nhìn thấy Tần Vãn Thiên nghi hoặc, không khỏi giải thích:

- Vạn niệm tâm sinh, tâm thức và ý thức tương đối, tâm thức sinh, có thể minh tâm kiến tính, thấy rõ chân ngã, cảm giác đối với xung quanh cũng trở nên rất mạnh. Đối với vận dụng sức mạnh cũng sẽ có sự lột xác, vạn vật tùy tâm, giống như tất cả đều có thể tùy tâm mà động, người có cảm giác có thể nghe được thanh âm xa xa, bắt giữ tiếng vang của gió hay không?

- Có cảm giác này thật.

Tần Vãn Thiên gật đầu, bản thân hắn cũng cảm nhận được hôm nay lúc chiến đấu, vận dụng đối với sức mạnh càng thêm tùy tâm sở dục.

Bạch Lộc Di thấy Tần Vãn Thiên gật đầu, trong mắt đẹp hiện lên một ý cười, nói:

- Khó trách, xem ra sau khi người biết được chuyện Lãnh Ngưng sinh lòng xúc động, dưới cơ duyên xảo hợp chiếm được kỳ ngộ như vậy, mở tâm thức, đây chính là kỳ ngộ ngàn năm mới gặp một lần của tu sĩ võ mệnh. Người tu tập bất cứ sức mạnh nào, đều giống nhau sẽ trở nên đơn giản hơn ban đầu, bởi vì tâm niệm người thông suốt.

Tần Vãn Thiên nhẹ nhàng gật đầu, xem ra mình quả thật đã mở tâm thức. Nhưng, hắn lại cảm giác, ánh nến kia tựa như tạo ra tác dụng mấu chốt, do từng tia huyết mạch màu vàng dệt thành ánh nến, có thể khiến một loại huyết mạch cuồng bạo khác trong cơ thể của mình cũng thần phục. Sức mạnh ánh nến kia mới thật sự đáng sợ, chỉ có điều là hắn bây giờ còn chưa đào móc được đó là sức mạnh như thế nào.

- Ngày thường lĩnh ngộ sự vật, chúng ta luôn thích nói hết long hết sức đi cảm thụ, hôm nay người thì ngược lại, mở tâm thức, trong trăm vạn không có

một.

Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên, có chút hâm mộ gã này.

- Nếu ta cũng có thể mở tâm thức thì tốt rồi, tiến thuật của ta sẽ trở nên càng mạnh hơn.

Sở Mãng mở miệng nói.

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Tần Văn Thiên gật đầu:

- Sở Mãng đại ca, người nhất định có thể làm được, tiến thuật của người vốn cao siêu, nếu như có thể thường xuyên lấy tâm thần cảm thụ, dụng tâm bắn ra mũi tên của người, rồi sẽ có một ngày thành công.

- Còn Phạm Nhạc, thiên phú của người cũng đừng lãng phí, người hẳn là biết ý niệm của mình lợi hại bao nhiêu, đây là thứ người khác cầu còn không có được. Nếu như Sở Mãng đại ca có thiên phú của người, khiến mũi tên đổi hướng, cường giả Nguyên Phủ tầng sáu hẳn cũng có thể dễ dàng giết chết, người phải thường xuyên cùng nhau giao lưu thêm với Sở Mãng đại ca, luận bàn tiến thuật.

Tần Văn Thiên nhìn Phạm Nhạc mập mập nói, Phạm Nhạc gật đầu. Từ sau khi thấy Lãnh Ngưng chết, hẳn cũng đã thay đổi không ít, không cần người khác đốc thúc, hẳn cũng sẽ cố gắng tu hành.

- Người đừng nói người khác, hội giao lưu càng ngày càng gần, người nên chuẩn bị cho tốt.

Bạch Lộc Di lờm Tần Văn Thiên một cái.

- Ừ, thời gian kế tiếp, ta cùng người nghiên cứu Thần Văn.

Tần Văn Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

- Tốt.

Bạch Lộc Di cười nói, nàng có chút chờ mong cùng nhau tu hành Thần Văn với Tần Văn Thiên, chuyện này trợ giúp đối với nàng rất lớn.

Trên mặt cỏ triền núi yên tĩnh tường hòa, Sở Mãng và Phạm Nhạc rèn luyện tiến thuật, không ngừng tu hành nâng cao bản thân, Tần Văn Thiên và Bạch Lộc Di nghiên cứu học tập Thần Văn. Theo thời gian qua đi, Bạch Lộc Di càng ngày càng kinh ngạc, nàng phát hiện Tần Văn Thiên tiến bộ đáng sợ, hôm nay chuyện gọi là cùng nhau tìm hiểu, ngược lại như là Tần Văn Thiên dẫn dắt nàng tu tập.

- Người muốn nghiên cứu Khôi Lỗi thuật hay không?

Nhìn thấy Tần Văn Thiên ở Thần Văn chiến đấu cùng với trình độ trên trận đạo đều đã đến cảnh giới nhất định, Bạch Lộc Di hướng Tần Văn Thiên hỏi.

- Không cần, Khôi Lỗi cũng là thần binh, với ta mà nói, không có gì khác nhau, không cần cố ý tốn thời gian ở bên trên.

Tần Văn Thiên lắc lắc đầu.

- Tự tin như vậy?

Bạch Lộc Di cười, nhìn Tần Văn Thiên cười nói:

- Muốn cùng Khôi Lỗi của ta thử chút hay không?

- Có thể.

Tần Văn Thiên khẽ gật đầu, lập tức đứng dậy lui ra phía sau cách đó không xa. Trên khuôn mặt thanh thuần của Bạch Lộc Di lộ ra một ý cười giảo hoạt, chỉ thấy hào quang chột lóe, một Khôi Lỗi xuất hiện, đột nhiên đồng thời hướng Tần Văn Thiên chạy đi, tốc độ cực nhanh.

- Người cảm thụ cho tốt sức mạnh của Khôi Lỗi.

Bạch Lộc Di cười nói, chỉ thấy Khôi Lỗi kia chợt đánh ra một quyền, Tần Văn Thiên nâng bàn tay, từng khối cỏ ẩn xuất hiện, đánh ở trên nắm đấm của Khôi Lỗi, sau đó bàn tay hắn trong giây lát vỡ ra, đánh lên thân Khôi Lỗi, động tác nhanh như tia chớp.

Nhưng chỉ thấy trước ngực Khôi Lỗi kia hiện lên một hoa văn ánh sáng, thế mà lại không chút sứt mẻ. Bạch Lộc Di cười nói:

- Nó cũng không biết cái gì gọi là đau đớn, người cũng nên cẩn thận, cho người tự đại.

Tần Văn Thiên không thèm để ý cười lên, sau đó bàn tay hắn co rút lại, hóa chưởng thành chỉ, đột nhiên đánh ra, sức mạnh phá hoại xông vào bên trong Khôi Lỗi, tiếng vang rầm rắc truyền ra, chỉ thấy trước ngực Khôi Lỗi kia nổ tung, bị đánh bay ra ngoài.

Cảnh tượng này khiến nụ cười của Bạch Lộc Di cứng ngắc, sau đó trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một biểu cảm không phục. Nhất thời Khôi Lỗi kia lại lần nữa hướng phía trước bay ra, ánh sáng năm đám giận dữ đánh ra, giống như có một con rồng đen đáng sợ rít gào.

- Thiên Thủ Ấn.

Tần Văn Thiên nâng tay là một đạo chưởng ấn, đột nhiên vô tận ấn pháp bỗng dựng hiện lên, cùng hư ảnh rồng đen va chạm với nhau, bàn tay Tần Văn Thiên lại từ trong luồng khí đáng sợ kia xông qua, đánh một quyền ở trên cánh tay Khôi Lỗi, tiếng vang rền rắc lại lần nữa truyền ra, nhất thời cánh tay Khôi Lỗi kia rũ xuống.

Bạch Lộc Di thấy một cảnh tượng như vậy âm thầm đau lòng, hô:

- Ngưng chiến.

Nói xong, Khôi Lỗi đó trở lại trước người Bạch Lộc Di, tay phải nâng lên công kích tới, lại chỉ là tiếng gió gào thét, nhưng không có bất cứ sức mạnh nào bộc phát ra, khiến Bạch Lộc Di hung tợn trừng mắt nhìn Tần Văn Thiên một cái:

- Đồ thối tha, ngươi đã làm cái gì đối với Khôi Lỗi của ta.

Tần Văn Thiên nhìn thấy Bạch Lộc Di vẻ mặt u oán, không khỏi cười khổ liên tục. Người đẹp lạnh lùng này cũng có thể có thời điểm như vậy sao, khuôn mặt thanh thuần lộ ra vài phần tức giận, trái lại cực kỳ đáng yêu.

- Nhất pháp thông, vạn pháp đều thông, Khôi Lỗi cũng là kết quả của Thần Văn, nó công kích bắt nguồn từ Thần Văn, chỉ cần Thần Văn bên trong nó là Thần Văn cấp ba, thì đều có thể thông qua nghịch Thần Văn để phá giải.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói, khiến ánh mắt Bạch Lộc Di lộ ra vẻ kinh dị, lại bĩu môi. Tần Văn Thiên thật ra nói đơn giản, nhưng chẳng lẽ hắn vừa rồi tiếp xúc với Khôi Lỗi, đã hiểu được cấu tạo Thần Văn?

- Nói như vậy, chỉ cần là Khôi Lỗi cấp ba, đều không thể cấu thành uy hiếp đối với ngươi?

Bạch Lộc Di nói.

Tần Văn Thiên lắc lắc đầu:

- Khôi Lỗi cấp ba đỉnh cấp có thể trực tiếp giết chết ta, ta làm sao mà tiếp xúc được? Trừ phi có người giúp ta ngăn cản nó công kích, để ta tới phá giải Thần Văn của nó.

- Điều này cũng đúng.

Bạch Lộc Di gật gật đầu, nhưng nghĩ đến Khôi Lỗi của mình bị phá hỏng, không khỏi lại trừng mắt với Tần Văn Thiên nói:

- Khôi Lỗi của ta tính như thế nào?

- Ta sửa giúp ngươi.

Tần Văn Thiên cười đi lên, lại khiến cho trong mắt Bạch Lộc Di sinh ra một chút tia sáng kỳ dị, hắn còn có thể sửa Khôi Lỗi?

Tần Văn Thiên đi đến bên cạnh Khôi Lỗi, không dùng bao nhiêu thời gian, hắn đã khiến Khôi Lỗi một lần nữa về tới trạng thái trước khi chiến đấu. Bạch Lộc Di chỉ cảm thấy chịu đã kích mạnh, chẳng lẽ đúng như hắn nói, nhất pháp thông, vạn pháp đều thông?

Bạch Lộc Di tận mắt thấy Tần Văn Thiên trong nháy mắt đã có thể cấu tạo ra Thần Văn cấp hai, thầm nghĩ, hội giao lưu lần này, hắn chỉ sợ sẽ làm rất nhiều người của đông vực đều chấn động nhĩ.

Diêm Thiết, chỉ sợ hắn còn chưa biết mình đã chọc giận một nhân vật yêu nghiệt như thế nào. Tuy nói những ngày qua Tần Văn Thiên nhìn có vẻ như đã quên đi cái chết của Lãnh Ngưng, nhưng Bạch Lộc Di lại cảm nhận được, hắn chỉ là tạm thời đè phần nộ dưới đáy lòng, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250: Tứ Thiên Kiêu

Đông vực thành Vọng Châu, tông môn mạnh hoặc là thế lực gia tộc rất nhiều, lịch sử lâu đời, mà vua của Đông vực, thế lực mạnh nhất, không thể nghi ngờ lại là thuộc về phủ Trích Tinh.

Phủ Trích Tinh là một trong các thế lực cấp bá chủ của hoàng triều Đại Hạ, tọa lạc ở Đông vực thành Vọng Châu, bất cứ một hiệu lệnh nào, cũng có thể làm mảnh lãnh địa đông vực thành Vọng Châu này run rẩy.

Giờ phút này, trong phủ Trích Tinh, có một bóng người thanh niên đứng ở trên đài đá. Thanh niên này khoác một bộ trường bào rộng thùng thình, khí chất phi phàm, tùy ý đứng ở nơi đó, giống như có một khí tràng độc đáo, hẳn giống như là trung tâm của thế giới này, tồn tại có thể hấp dẫn ánh mắt người ta nhất.

Dương Phàm, thiên chi kiều tử (con cưng của trời), một thế hệ trẻ của phủ Trích Tinh, xếp hạng mười tám trong bảng Thiên Mệnh, tu vi Nguyên Phủ đỉnh phong, một địch thủ có cấp độ hiểm có.

Từng cái tên trên bảng Thiên Mệnh, vốn là đại diện cho nhân vật đỉnh phong của cấp độ Nguyên Phủ. Dương Phàm, xếp hạng mười tám, ý nghĩa ở hoàng triều Đại Hạ, người Nguyên Phủ cảnh có thể chiến thắng hẳn, chỉ sợ cũng chỉ có mười bảy người xếp hạng ở trước hẳn, nhân vật như vậy, làm sao có thể không chói mắt.

Ở thành Vọng Châu, người xếp hạng ba mươi sáu hạng đầu của bảng Thiên Mệnh có bốn người, trong bốn thế lực lớn cấp bá chủ đều có một người, Dương Phàm thuộc về một trong số đó, thiên chi kiều tử của phủ Trích Tinh.

Ba người khác, phân biệt là: Hoa Thái Hư, thiên chi kiều tử gia tộc Hoa thị, xếp hạng nhất bảng Thiên Mệnh, cho dù ba người Dương Phàm ở trước mặt hẳn cũng âm thầm thất sắc.

Trảm Trần: thiên chi kiều tử điện Đan Vương, bảng Thiên Mệnh xếp hạng mười một.

Triệu Liệt, thiên chi kiều tử Thiên Viêm Tông, bảng Thiên Mệnh xếp hạng hai mươi tám.

Bốn người này, ở thành Vọng Châu thanh danh cực thịnh, đều là thiên chi kiều tử, bốn đại thiên kiều của thành Vọng Châu.

- Lần này ngươi muốn đi?

Bên cạnh Dương Phàm có một người trung niên khoanh tay đứng, tuy không tỏ ra một chút khí tức nào nhưng lại cho người ta một cảm giác mạnh mẽ.

- Đi.

Dương Phàm gật đầu:

- Nơi đây phi phàm, ta phải đi một chuyến.

- Quả thực phi phàm, nhưng cũng nguy hiểm, ngày xưa Hoa Thái Hư bước vào trong đó, bị thương đi ra, càng là người thiên tài, ngược lại càng nguy hiểm.

Người trung niên bình tĩnh nói.

- Đó là bởi vì bọn họ có sự theo đuổi, bí cảnh hiểm địa nào có tuyệt đối an toàn. Hạng người thiên tài tâm trí cứng cỏi, mới đi tìm kỳ ngộ, tự nhiên gặp nguy cơ, người tầm thường lại không dám, chỉ lo tính mạng, ngược lại gặp nguy hiểm càng thấp.

Giọng nói Dương Phàm bình tĩnh. Nơi đây, hẳn phải bước vào trong đó, xem bên trong có gì tồn tại.

- Tốt.

Người trung niên mỉm cười gật đầu, thiên chi kiều tử, cần chính là tâm tính như thế này, thẳng tiến bước lên chứ không lùi bước.

- Nơi đây phức tạp, cường giả Thiên Cương không thể đi vào, chúng ta không thể theo người bước vào trong đó. Nhưng lần này đông vực thành Vọng Châu, không ít thế lực gia tộc đều đang chuẩn bị, bọn họ sẽ trải đường cho người. Mặt khác, trên hội giao lưu lần này, chúng ta sẽ chọn lựa ra một đám người trình độ trên Thần Văn rất cao cùng nhau đi theo người vào, sau khi bước vào trong đó, người tự giải quyết cho tốt.

Người trung niên chậm rãi mở miệng. Dương Phàm mắt nhìn phía trước, trong vẻ mặt có một sự sắc bén, thế lực các gia tộc lớn mài dao soạn soạn, ở trong mắt hẳn, chẳng qua là đá kê chân của hẳn mà thôi, bốn thế lực lớn cấp bá chủ tất cả đều có người bước vào trong đó, lại nào đến lượt thế lực gia tộc khác.

Nhiều nhất, cũng chỉ là theo sau bọn họ kiếm chút cơ hội mà thôi, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện vài nhân vật lợi hại, cũng khó mà cấu thành uy hiếp đối với bọn họ.

- Triệu Liệt, Trảm Trần, cũng đều sẽ bước vào trong đó nhỉ, không biết Hoa Thái Hư, lần này sẽ đi hay không?

Dương Phàm lẩm bẩm, Hoa Thái Hư là người hẳn muốn vượt qua nhất.

Người số một bảng Thiên Mệnh, cùng người phía sau ý nghĩa hoàn toàn khác, trên bảng Thiên Mệnh có vô số cường giả, gồm có ba trăm sáu mươi người, nhưng vị trí phía trên cùng kia, không thể phủ nhận là chói mắt nhất, chỉ có một mình hẳn, tập trung vô số ánh mắt.

Người khác trên bảng Thiên Mệnh đều có khả năng bị người ta quên đi, nhưng người số một, mặc kệ là ai, cũng sẽ không quên.

- Dương Phàm.

Người trung niên lại lần nữa mở miệng, nói với hắn:

- Có nghĩ tới đạo lữ hay không?

- Chưa từng.

Dương Phàm lắc đầu.

- Tuổi của ngươi, cũng có thể chọn một vị đạo lữ ưu tú rồi, theo ngươi cùng nhau tiến lên. Hôm nay, thành Vọng Châu này, thật ra cũng có nữ tử không tệ, điện Đan Vương Mạc Khuynh Thành, nghe nói rất được Lạc Hà thích, ngay cả Hoa gia cũng tựa như có ý. Mặt khác, muội muội Bạch Lộc Di của Bạch Lộc Cảnh học viện Bạch Lộc, tựa như cũng không tệ, thanh thuần ôn nhu, ở trên Thần Văn cũng có trình độ rất cao, hội giao lưu lần này hẳn là sẽ xuất hiện.

Người trung niên thân nhiên mở miệng:

- Đương nhiên, nếu ngươi không có ý ở đây, thì tạm thời không nói chuyện đạo lữ, tu hành, vĩnh viễn là vị trí số một.

- Bạch Lộc Cảnh?

Dương Phàm nghe được cái tên này, nói nhỏ một tiếng, học viện Bạch Lộc này cũng bắt phàm, Bạch Lộc Cảnh, chính là cường giả trên bảng Thiên Mệnh, hơn nữa xếp hạng rất cao.

...

Diêm gia, Diêm Thiết khoanh chân ngồi, ở trước người hắn, Diêm Không cung kính đứng ở đó.

Diêm Không tuy ở Diêm gia có chút địa vị, nhưng đối với người chủ này của hắn, hắn lại cực kỳ sợ hãi, người chủ này quá âm trầm, ai cũng không dám trêu chọc. Diêm Vương chết vốn không thoát được liên quan với hắn, sau đó hắn tuy bảo phụ thân cầu tình, mặt khác giúp thúc thúc hắn tìm tới vài nữ nhân xinh đẹp, nhưng hắn vẫn không hoàn toàn yên tâm, sợ Diêm Thiết ghi hận trong lòng.

- Bọn chúng luôn luôn ở học viện Bạch Lộc?

Diêm Thiết lạnh như băng hỏi. Người hắn yêu cầu, tất nhiên là Tần Văn Thiên và Sở Mãng, hai người này giết con của hắn, làm sao có thể không chết.

- Ủ, bọn họ tất nhiên là sợ hãi thúc phụ, nấp ở học viện Bạch Lộc không dám lộ diện.

Diêm Không đáp lại. Diêm Thiết mở mắt ra, trong đôi mắt âm trầm kia có tia sáng lạnh lóe lên, nói lạnh như băng:

- Ta ngược lại muốn xem hắn có thể trốn bao lâu, hội giao lưu đã sắp bắt đầu, Bạch Lộc Di của học viện Bạch Lộc kia cũng sẽ tham gia nhỉ.

- Bạch Lộc Di trình độ Thần Văn rất mạnh, nhất định sẽ tham gia hội giao lưu.

Diêm Không gật đầu.

- Vậy thì trên hội giao lưu, ta bảo học viện Bạch Lộc giao người.

Diêm Thiết âm lãnh nói:

- Nếu như học viện Bạch Lộc một mực bao che bọn chúng, ta sẽ khiến bọn họ hối hận.

Diêm Không nom nớp lo sợ không nói gì, hắn không chút nghi ngờ, nếu như học viện Bạch Lộc thật sự một mực cất giấu Tần Văn Thiên, người chủ này của hắn, ngay cả Bạch Lộc Di cũng dám động vào. Trong mắt lão, cũng không biết chữ “sợ” viết như thế nào.

- Lãnh gia bên kia, lại phái người đến tặng lễ.

Diêm Không lại mở miệng nói, Diêm Thiết cười lạnh khinh miệt, nói:

- Lãnh gia, con ta chết bởi Lãnh Ngưng dựng lên, bọn chúng cho rằng chuyện Lãnh Ngưng chết là đã thôi sao? Thật buồn cười, lại còn một mực mưu toan ta cho bọn chúng danh ngạch, quả nhận lấy toàn bộ, bảo bọn chúng đưa thêm tới một chút nữa. Mặt khác, trước khi hội giao lưu bắt đầu, bảo Lãnh gia đưa mấy mỹ nữ tới, chỉ cần tiểu thư Lãnh gia, nha hoàn tất cả đều không thu.

- Lão quái vật.

Trong lòng Diêm Không chửi khê, lão quái vật này lòng dạ thật đen tối, vốn dĩ không tính cho Lãnh gia danh ngạch, nhưng lại vẫn lừa Lãnh gia.

Hôm nay, còn muốn Lãnh gia đưa thiên kim tiểu thư đến, nghĩ đến có mỹ nhân nũng nịu sắp gặp phải độc thủ của lão, Diêm Không ở trong lòng âm thầm nguyên rủa lão quái vật này, không biết nữ nhân đáng thương nào sắp phải xui xẻo rồi.

Đội Lãnh gia cuối cùng phát hiện Diêm Thiết căn bản là không tính cho bọn họ danh ngạch, không biết sắc mặt sẽ khó coi bao nhiêu.

Chuyện như thế này cũng chỉ có mỗi lão quái vật này có thể làm ra, tên biến thái này căn bản là cái gì cũng không cần. Thanh danh? Hẳn sớm ác danh rồi rớt rồi.

...

Các thế lực thành Vọng Châu đều đang chuẩn bị hội giao lưu, học viện Bạch Lộc tất nhiên cũng không ngoại lệ.

- Tần Văn Thiên, học viện Bạch Lộc ta một vị gia chủ, bốn đại tộc lão, chín đại trưởng lão, bọn họ cùng nhau nắm giữ học viện Bạch Lộc, gia chủ chính là thái gia gia của ta, bốn đại tộc lão cùng với chín đại trưởng lão cũng đều là trưởng bối của ta, mà quyền quyết định học viện Bạch Lộc, thì ở trong tay thái gia gia cùng với bốn đại tộc lão, học viện Bạch Lộc nếu muốn quyết định đại sự, do năm người bọn họ quyết định, chín đại trưởng lão chấp hành.

Bạch Lộc Di đang giảng giải tình huống học viện Bạch Lộc cho Tần Văn Thiên, tự nhiên không phải biết lấy thân phận gì cho Tần Văn Thiên, mà là vì hội giao lưu sắp đến, học viện Bạch Lộc cần đề cử ra ba người tham gia hội giao lưu lần này, trong đó một người là chủ, hai người là phụ, Bạch Lộc Di hy vọng lấy Tần Văn Thiên làm chủ, như vậy, nàng tất nhiên nên giới thiệu trước cho Tần Văn Thiên tình huống học viện Bạch Lộc.

Tần Văn Thiên lại nghĩ tới một số việc khác, nếu là hắn muốn nắm giữ học viện Bạch Lộc, chỉ sợ cũng cần thái gia gia của Bạch Lộc Di, cùng với bốn vị tộc lão kia gật đầu.

Hội giao lưu lần này, với hắn mà nói đó là một cơ hội, ít nhất, phải khiến người của học viện Bạch Lộc đều tán thành Tần Văn Thiên hắn, chỉ có tán thành hắn, mới có khả năng cái thư viện có được mấy ngàn năm nội tình này giao cho hắn nắm giữ. Nếu chỉ dựa vào Thương Vương Lệnh cùng với một câu của hắn, tuy học viện Bạch Lộc có thể cũng sẽ đối xử tử tế hắn, nhưng hắn muốn thật sự khống chế thế lực này, sợ là khó.

- Chúng ta đi thôi, các vị trưởng lão đã ở thư viện chờ, bọn họ hiển nhiên đều biết ngươi tồn tại, biểu hiện tốt chút.

Bạch Lộc Di hướng Tần Văn Thiên cười nói.

- Ừ.

Tần Văn Thiên gật đầu.

- Con dâu xấu sớm muộn gì cũng phải gặp cha mẹ chồng, sợ cái gì?

Bên cạnh Phạm Nhạc nói nhỏ một tiếng, nhất thời dẫn tới Bạch Lộc Di trừng mắt nhìn hắn một cái, lập tức đôi mắt đẹp kè lên, gương mặt thanh thuần lộ ra vài phần ngưng ngưng. Tên béo này vừa nói như vậy, ngược lại như là nàng kéo Tần Văn Thiên đi gặp tộc trưởng... Sao lại cảm giác không thích hợp?

- Đi thôi.

Tần Văn Thiên thì lại sớm có chuẩn bị tâm lý, rốt cuộc, phải bước ra bước đầu tiên này, thật có chút chờ mong.

Một trong các thế lực của Thương Hoàng cung Ân chi nhất mạch, học viện Bạch Lộc, có bao nhiêu năng lượng? Điều này chỉ sợ phải tới thời điểm hắn nắm trong tay thế lực vẫn hạ thấp này mới có thể hoàn toàn hiểu rõ.

Học viện Bạch Lộc, đài diễn võ quảng trường, rất nhiều người tụ tập, các trưởng lão dẫn đầu ngồi ở trên đài diễn võ, hai bên trái phải đều có rất nhiều bóng người. Ánh mắt bọn họ đồng thời nhìn về phía mấy bóng người đối diện quảng trường đi tới, chỉ thấy một thanh niên tuấn tú sóng vai mà đi cùng Bạch Lộc Di, càng làm không ít người hơi nhíu mày.

Bạch Lộc Di thuộc thế hệ trẻ học viện Bạch Lộc bọn họ, thật sự có người trong lòng sao?

Đám người Tần Văn Thiên đi tới phía trước quảng trường diễn võ đài, bằng vào cảm giác lực mạnh mẽ, Tần Văn Thiên rõ ràng cảm nhận được vô số ánh mắt nhìn quét qua lại ở trên người mình. Từng ánh mắt này có nhuệ khí, có sự lạnh lùng, cũng có bình thản, nhưng cực ít có thiện ý.

Điều này trái lại khiến Tần Văn Thiên cười khò, sở dĩ sẽ tạo thành cục diện như vậy, chỉ sợ là bởi vì học viện Bạch Lộc hiểu lầm quan hệ giữa mình cùng với Bạch Lộc Di, xem hắn là người Bạch Lộc Di ái mộ, lúc này mới có loại ánh mắt nhìn chòng chọc này mà đánh giá hắn, dù sao Bạch Lộc Di ở học viện Bạch Lộc có địa vị phi phàm.

- Di nhi, còn không mau qua đây.

Bạch Lộc Sơn - phụ thân Bạch Lộc Di hô to, nhất thời Bạch Lộc Di hướng tới Tần Văn Thiên bên cạnh vụng trộm nhìn thoáng qua, khóe miệng lộ ra một biểu cảm tựa cười mà không cười, cục diện hiểu lầm như vậy, để cho gã này chịu đi, xem hắn làm thế nào!

Chương 251: Cổ Hưu Đại Sư

Tần Văn Thiên thấy Bạch Lộc Di không chút khách khí vứt bỏ mình, trong lòng không khỏi cười khổ, sau đó hắn nhìn thấy Bạch Lộc Di đi tới bên cạnh người trung niên vừa nói chuyện với nàng, chắc là phụ thân của Bạch Lộc Di.

Ở một bên khác của Bạch Lộc Di còn có một nam tử thanh niên, nam tử thanh niên này mặc bạch sam, cung chiêu xoa xoa đầu Bạch Lộc Di, như là đối xử với văn bối của mình. Bạch Lộc Di hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, lập tức lại mím môi cười, kéo cánh tay thanh niên, hiển nhiên quan hệ của hai người không phải bình thường.

Mà vào lúc này, ánh mắt thanh niên kia nhìn về phía Tần Văn Thiên, ném cho hắn một cái nhìn có cảm giác sắc bén, giống như ánh mắt đó muốn nhìn thấu, tùy ý một ánh mắt, thế mà cho Tần Văn Thiên uy áp mãnh liệt, hiển nhiên thanh niên này thực lực không tầm thường, ít nhất mạnh hơn hắn rất nhiều.

- Người này, hẳn là huynh trưởng của Bạch Lộc Di.

Trong lòng Tần Văn Thiên đoán, nếu như hắn là vị hôn phu của Bạch Lộc Di, như vậy mình ngày thường căn bản không có cách nào bình tĩnh ở chung với Bạch Lộc Di. Hơn nữa tư thái hai người ở chung, ngược lại khiến hắn nhớ tới Tần Dao tỷ, về mặt hắn nhìn Tần Dao, cũng không phải có vài phần tương tự sao, thích vuốt ve khuôn mặt Tần Dao, hoặc là dụi dụi đầu của nàng, mỗi lần đều chọc Tần Dao trừng mắt nhìn hắn.

- Văn bối Tần Văn Thiên, Sở Mãng, Phàm Nhạc huynh đệ ba người, ra mắt các vị tiền bối.

Ánh mắt nhìn phía các trưởng giả trước quảng trường diễn võ, Tần Văn Thiên hơi hạ thấp người.

Sở Mãng và Phàm Nhạc cũng hành một lễ, ở lại học viện Bạch Lộc nhiều ngày như thế, hôm nay gặp trưởng giả học viện Bạch Lộc, cấp bậc lễ nghĩa tất nhiên không tránh được.

Không có ai đáp lại, áp lực mơ hồ rơi ở trên người Tần Văn Thiên, nhưng chỉ thấy thần thái hắn bình thản, im lặng đứng ở đó, không kiêu không nịnh, Tần Văn Thiên hẳn đã trải qua nhiều mưa gió như vậy, sao có thể ngay cả chút định lực này cũng không có.

- Người vì chuyện gì mà đến?

Giờ phút này, chỉ nghe một trưởng lão nhìn về phía Tần Văn Thiên, mở miệng hỏi, trưởng lão này mắt rất to, lúc nhìn chăm chăm người ta liền cho người ta cảm giác uy áp mơ hồ.

- Văn bối trong khoảng thời gian trước từng ở học viện Bạch Lộc tu hành Thần Văn, lại được Di tiểu thư chiếu cố, luận bàn Thần Văn, được lợi không phải là nhỏ, hôm nay tự nhận ở trên Thần Văn có chút thành tựu, nguyện thay học viện Bạch Lộc tham dự hội giao lưu đồng vực thành Vọng Châu.

Tần Văn Thiên không nhanh không chậm nói.

- Nói đùa, cho rằng học viện Bạch Lộc ta không có người sao, hội giao lưu sao cần người ngoài thay thế?

Chỉ thấy một lão giả rất cao tuổi quát lớn một tiếng, người này đứng ở bên cạnh, hiển nhiên địa vị không phải quá cao, đều không phải là nhân vật quyền lực của học viện Bạch Lộc, nhưng ở trường hợp như vậy mở miệng quát mắng, địa vị cũng sẽ không quá thấp.

- Học viện Bạch Lộc chính là đại gia Thần Văn, ở trên Thần Văn trình độ tự nhiên hơn người, văn bối ở trong luận bàn trao đổi với Bạch Lộc Di cũng học được rất nhiều. Nhưng tu hành không có giới hạn, võ đạo như thế, Thần Văn cũng như thế, Tần Văn Thiên đã đề xuất thay học viện Bạch Lộc xuất chiến, tất là có chút nắm chắc, nếu học viện Bạch Lộc cho rằng ta không phải người của học viện Bạch Lộc mà không đồng ý, coi như văn bối chưa từng nói.

- Hay cho chuyện có chút nắm chắc, ý của ngươi muốn nói là ngươi thích hợp hơn so với những người khác của học viện Bạch Lộc ta sao.

Trưởng lão mắt to kia giọng ong ong, trong giọng nói mang theo một uy áp.

Tần Văn Thiên nhìn vào đôi mắt đối phương, không sợ chút nào, nghiêm mặt đáp lại:

- Chính là như thế.

- Hả?

Lão giả mắt to khẽ nhíu mày, có một luồng khí sắc bén áp vào mặt, lao thẳng tới trên người Tần Văn Thiên, sau đó cười to nói:

- Hay cho câu nói chính là như thế, thật cuồng vọng.

Tần Văn Thiên cảm giác được luồng uy thế kia, cả người căng thẳng, chỉ cảm thấy trái tim cũng như chịu áp bách, nhưng hắn vẫn như cũ đứng thẳng nơi đó, việc hôm nay cũng không thể giải quyết, nói gì thu phục học viện Bạch Lộc.

Trưởng lão mắt to kia hiển nhiên là người Thiên Cương cảnh, không chỉ có hắn, các trưởng lão ngồi ở vị trí thượng thủ đều vậy. Ở trước mặt uy áp của trưởng lão, mắt to của hắn tựa như có thể cảm nhận được mình nhỏ bé, nhưng vậy lại thế nào, hắn sẽ không quên hắn vì sao mà đến.

Bạch Lộc Sơn phụ thân Bạch Lộc Di thấy Tần Văn Thiên lưng thẳng như cũ, trong mắt không khỏi toát ra một chút tán thưởng.

Chỉ thấy lúc này, khóe miệng Tần Văn Thiên lộ ra một ý cười thần nhiên:

- Cuồng vọng sao, tiền bối không biết ta, lại nói ta cuồng vọng, lại há không phải cuồng ngôn.

Nói xong, Tần Văn Thiên hơi ngửa đầu, thần thái bình thản ung dung kia, lộ ra một sự tự tin trời phú.

Trưởng lão mắt to nhìn thấy Tần Văn Thiên vẻ mặt như vậy, trong lòng lại nhìn không được khẽ dao động. Khí chất và tự tin như vậy, hắn từng cảm nhận được ở trên người vài vị nhân vật thiên kiều kia, hôm nay, Tần Văn Thiên vậy mà cũng toát ra khí chất như vậy.

- Là vô tri cuồng vọng, hay là thật sự thiên kiều, ta cũng muốn xem bản lĩnh của ngươi một chút.

Về mặt trưởng lão mắt to hiện lên một tia dữ tợn, sau đó mở miệng nói:

- Bạch Lộc Ngôn, ngươi đi thử một chút trình độ ở trên Thần Văn của hắn.

- Được.

Chỉ thấy một người trung niên tới trên quảng trường diễn võ, đứng ở phía trước Tần Văn Thiên. Người này là một trong ba người lần này học viện Bạch Lộc chuẩn bị tham gia hội giao lưu, hắn sẽ phụ tá Bạch Lộc Di.

- Ngươi muốn luận bàn loại sức mạnh nào, là chiến, là trận, hay là Khôi Lỗi?

Ánh mắt Bạch Lộc Ngôn nhìn về phía Tần Văn Thiên, trong lòng hắn lại hờ hững, thật sự là hậu sinh văn bối không biết điều, nói năng thật càn rỡ.

- Tùy ngươi.

Tần Văn Thiên không thèm để ý nói, lạnh nhạt thong dong.

- Ha ha, bên kia trực tiếp khắc Thần Văn đi.

Bạch Lộc Ngôn cười lạnh, sau đó chỉ thấy bàn tay hắn hướng trên mặt đất vung lên, oanh một tiếng vang khê truyền ra, trên mặt đất hoa văn ánh sáng lóng lánh.

- Không cần thí nữa.

Tần Văn Thiên thần nhiên nói, về mặt đám người ngưng đọng, nhìn về phía Tần Văn Thiên.

Bạch Lộc Ngôn cũng dừng động tác, mắt nhìn Tần Văn Thiên, cười lạnh nói:

- Nhận thua sao?

- Các hạ sợ là không được.

Tần Văn Thiên thần nhiên phun ra vài chữ, khiến nụ cười của Bạch Lộc Ngôn đột nhiên cứng ngắc ở nơi đó, trong biểu cảm của hắn lộ ra một sự tức giận, cuồng vọng, thật sự là quá cuồng vọng rồi.

Không chỉ có Bạch Lộc Ngôn cảm thấy như thế, rất nhiều người ở đây đều có suy nghĩ tương tự, mặc dù là Bạch Lộc Sơn cũng nhú nhú mày.

Bạch Lộc Cảnh bên cạnh Bạch Lộc Di thì lộ ra một chút biểu cảm thú vị, ánh mắt nhìn Tần Văn Thiên mang theo vài phần hứng thú.

Nhưng ngay lúc này, đám người chỉ thấy Tần Văn Thiên nâng tay, một bàn tay vung ra, trong phút chốc có quang văn lóng lánh ở trong hư không, hoặc nói đó không phải quang văn, mà là một đồ án hoàn chỉnh.

Tần Văn Thiên lại lần nữa phát tay, quang văn tiếp tục lóng lánh mà ra, trong nháy mắt này, ánh mắt đám người đột nhiên run lên, mặc dù là trưởng lão mắt to kia, giờ phút này cũng rất động dung, trong đôi mắt lóe ra ánh sao.

- Đủ chưa?

Bàn tay Tần Văn Thiên vỗ một cái, nhất thời quang văn tan đi, ánh mắt hắn nhìn về phía Bạch Lộc Ngôn, bình tĩnh hỏi.

- Không có khả năng, Thần Văn sư cấp ba, không có khả năng làm được không mượn dùng môi giới, hư không khắc văn.

Trong lòng Bạch Lộc Ngôn rung động, có chút không dám tin vào mắt của mình.

- Người không làm được, không có nghĩa là người khác không được.

Tần Văn Thiên tùy ý nói, bước chân hướng phía trước đi ra, đột nhiên, một luồng kiếm khí sắc bén từ trên người hắn bùng nổ, bước ra mỗi một bước, dưới chân đều xuất hiện một luồng kiếm văn, kiếm ý vu vù, thế mà lại theo hai bên Tần Văn Thiên, gào thét mà đi.

Tần Văn Thiên bước ra từng bước một, giống như cực có quy luật, kiếm ngân lên càng thêm mãnh liệt, hắn vung bàn tay, hư không hiện bóng kiếm, kiếm uy càng lúc càng đáng sợ tràn ngập ra.

Lúc này, hắn đã đi tới bên dưới đài diễn võ, chỉ thấy hắn một bước hướng lên trên, trong phút chốc, kiếm rít trên không, vô tận kiếm ý giận mà hội tụ, hóa thành một thanh kiếm uy ngập trời, kiếm quang trực tiếp phá hư không, áp bách Bạch Lộc Ngôn tới.

Kiếm uy khủng bố cuốn theo gió lốc đáng sợ, tiếng bước chân thịch thịch truyền ra, Bạch Lộc Ngôn không ngừng lui về phía sau, vung thần thông công kích chống lại kiếm uy, nhưng gió lốc kiếm đáng sợ kia ngay lập tức hắn bao phủ trong đó. Bạch Lộc Ngôn nổi giận gầm lên một tiếng, trên người long lánh tinh hồn, tiếng va chạm khủng bố truyền ra, kiếm uy rút cuộc tiêu tán, nhưng kiếm khí vẫn như trước, Bạch Lộc Ngôn chặt vật không chịu nổi.

Lại nhìn Tần Văn Thiên, giống như không có việc gì đứng ở bên cạnh diễn võ đài, hướng Bạch Lộc Ngôn hành một lễ nói:

- Đắc tội.

- Hừ.

Bạch Lộc Ngôn phẩy tay áo bỏ đi, bị một hậu sinh văn bối giáo huấn, trong lòng tự nhiên khó chịu, nhưng cũng biết trình độ Thần Văn của Tần Văn Thiên mạnh hơn hắn rất nhiều.

- Cũng không tệ.

Trưởng lão mắt to lại mở miệng nói:

- Có thể hư không khắc văn, tự thành một thể, ta cho ngươi cơ hội, hội giao lưu lần này, ngươi và Bạch Lộc Di là phụ, phối hợp xuất chiến.

- Phối hợp?

Về mặt Bạch Lộc Di cứng lại, hội giao lưu lần này gia tộc vốn định lấy hai người phụ trợ nàng, Tần Văn Thiên xuất hiện, khiến nàng tự nguyện rời khỏi vị trí chủ chiến, nhường cho Tần Văn Thiên. Hôm nay trưởng lão nói, bảo nàng và Tần Văn Thiên hai người đều phối hợp?

- Đúng, Tiểu Di, hội giao lưu lần này, Cổ Hưu đại sư sẽ đại diện học viện Bạch Lộc ta xuất chiến, phải khiến ngươi uất ức một phen rồi.

Trưởng lão mắt to nhìn về phía Bạch Lộc Di mỉm cười nói, khiến cho mặt đẹp Bạch Lộc Di co lại:

- Cổ Hưu đại sư, hắn đã trở lại?

- Học viện có ý mời đến.

Lời trưởng lão mắt to nói khiến Bạch Lộc Di có chút động dung, có ý đi mời Cổ Hưu đại sư đến, xem ra lần này, học viện Bạch Lộc rất coi trọng hội giao lưu lần này.

- Cổ Hưu đại sư, đi ra gặp một lần đi.

Trưởng lão mắt to cười, sau đó một tiếng cười sang sảng truyền đến, mọi người chỉ thấy một lão giả mặc trường bào màu đen bước chậm ra, đi tới quảng trường diễn võ, nhìn các trưởng lão phía trước cười nói:

- Các vị trưởng lão đã lâu không gặp.

- Ngày xưa đại sư ở học viện Bạch Lộc tu hành một khoảng thời gian, đem lại thêm vẻ vang không ít cho học viện, hôm nay đại sư khác Thần Văn cấp ba cảnh giới nhập hóa, hội giao lưu lần này giao cho ngươi rồi.

Trưởng lão mắt to rất khách khí nói.

- Vì học viện xuất chiến, Cổ Hưu vinh hạnh.

Cổ Hưu cười nói.

Tần Văn Thiên bên cạnh bị vút sang bên, chỉ thấy ánh mắt trường lão mắt to quét Tần Văn Thiên một cái, sau đó nói:

- Theo học viện biết được, hội giao lưu lần này sẽ có không ít nhân vật lợi hại xuất hiện, có Cổ Hưu đại sư xuất chiến, có thể bảo đảm chắc chắn an toàn.

- Ngươi, có ý kiến không?

Trường lão mắt to nhìn về phía Tần Văn Thiên, hỏi.

Tần Văn Thiên trầm ngâm chút, sau đó cười:

- Không có vấn đề.

Hôm nay xuất hiện, là vì đề học viện Bạch Lộc nhận biết mình một phen, tuy triển lộ một ít năng lực, nhưng có lẽ là vì tuổi, học viện vẫn muốn tin tưởng một vị Thần Văn đại sư lão thành hơn. Nhưng cái này cũng không sao, mục đích của hắn đã đạt được, chỉ cần có thể tham gia hội giao lưu lần này, là chính hay phụ lại có sao đâu, nếu bản thân mạnh, phụ cũng là chính.

Ngược lại, giờ phút này trong lòng mọi người ở học viện Bạch Lộc đã hạ quyết tâm thắng được hội giao lưu lần này, nếu hấn khí thế bức người, lại tỏ ra tiến lên không biết lui bước.

Ánh mắt trường lão mắt to tạm dừng một lát ở trên người Tần Văn Thiên, sau đó mỉm cười gật đầu. Hôm nay, người học viện Bạch Lộc xem như đã biết Tần Văn Thiên, hơn nữa, ấn tượng cũng không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 252: Thiên Tôn Tu Đạo Tràng

Quảng trường diễn võ học viện Bạch Lộc, đám người dần dần giải tán, trường lão mắt to mời Cổ Hưu đến gặp lão một chuyến, khi rời khỏi vẫn nhìn Tần Văn Thiên một cái.

Ánh mắt Bạch Lộc Sơn cũng nhìn quét Tần Văn Thiên một lần, sau đó cũng rời đi, chỉ thấy Bạch Lộc Di và thanh niên bên cạnh nàng đã đi tới, hướng Tần Văn Thiên nở nụ cười, nói:

- Tốt rồi, lần này đội hình học viện Bạch Lộc chúng ta là mạnh chưa từng có, đây là Bạch Lộc Cảnh anh trai ta.

Tần Văn Thiên hướng Bạch Lộc Cảnh khẽ gật đầu, chỉ thấy Bạch Lộc Cảnh đánh giá Tần Văn Thiên, ánh mắt hai người nhìn nhau, đều khẽ gật đầu.

- Anh trai ta không thích Thần Văn, nếu không trình độ ở trên Thần Văn chỉ sợ sẽ so với ta còn lợi hại hơn. Hắn sở trường võ đạo, chính là cường giả xếp hạng trước một trăm trên bảng Thiên Mệnh.

Bạch Lộc Di mỉm cười nói, khiến Tần Văn Thiên có chút động dung. Bảng Thiên Mệnh có ý nghĩa với một số nhân vật Nguyên Phủ đỉnh phong của hoàng triều Đại Hạ, Bạch Lộc Cảnh này, ở trong Nguyên Phủ cảnh toàn bộ hoàng triều Đại Hạ, xếp hạng trong một trăm người đầu bảng, thực lực có thể hiểu được đến mức nào rồi.

- Ca, Tần Văn Thiên hắn cũng rất lợi hại, bất kể là trình độ Thần Văn hay là trên võ đạo, tương lai chỉ sợ sẽ không thua ca đâu.

Bạch Lộc Di cũng khen Tần Văn Thiên một tiếng.

- Vậy ta sẽ rất cao hứng.

Bạch Lộc Cảnh mỉm cười nhìn muội muội mình, Bạch Lộc Di sao có thể không hiểu ý tứ của hắn, lườm hắn nói:

- Ca, ngươi đừng nghĩ nhiều, ta và Tần Văn Thiên không phải như ngươi nghĩ.

- Loại nào?

Bạch Lộc Cảnh tựa cười mà không cười nhìn muội muội mình, giống như cố ý giễu cợt nàng, khiến Bạch Lộc Di hung tợn véo hắn một phát:

- Không nói chuyện với ngươi nữa.

- Ha ha.

Bạch Lộc Cảnh nhìn thấy Bạch Lộc Di thần thái cao hứng cười lên, xoa xoa đầu của nàng nói:

- Bất luận ngươi làm cái gì, ta đều sẽ ủng hộ ngươi.
- Đã nói không phải như ngươi nghĩ rồi mà.

Trên khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần của Bạch Lộc Di có vài phần bất đắc dĩ.

- Ta hiểu.

Bạch Lộc Cảnh nhìn Tần Vấn Thiên, cười nói:

- Xem ra ngươi còn cần cố gắng.

Nói xong, Bạch Lộc Cảnh liền quay lưng rời khỏi, khiến Tần Vấn Thiên hoàn toàn không biết nói gì. Gã anh trai này của Bạch Lộc Di cũng là người thú vị, nhưng Tần Vấn Thiên nhìn ra được, người anh này cũng rất cưng chiều Bạch Lộc Di, chỉ cần nàng thích, hẳn sẽ ủng hộ.

- Ngươi đừng để ý đến hắn.

Bạch Lộc Di nói với Tần Vấn Thiên:

- Nên chuẩn bị cho tốt, hội giao lưu sắp bắt đầu rồi.
- Ừ.

Tần Vấn Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

- Hội giao lưu lần này khác với trước kia, các thế lực có thể sẽ mời ra một số người khó chơi, các ngươi cẩn thận ứng phó.

Bạch Lộc Cảnh đột nhiên quay đầu nhìn bên này nói, khiến Bạch Lộc Di lộ ra một chút kinh ngạc, chẳng lẽ lần này thư viện cố ý mời Cổ Hưu đến, là có duyên cớ đặc thù sao?

- Hội giao lưu lần này, so với trước kia có gì khác nhau sao?

Bạch Lộc Di hỏi.

- Máy ngày nay ngươi luôn bận ở cùng hắn, ngay cả hội nghị học viện cũng không tham gia, hiện tại mới đến hỏi ta?

Bạch Lộc Cảnh lộ ra vẻ mặt tựa cười mà không cười, sau đó thanh âm hội tụ thành tuyến, bay tới bên người Bạch Lộc Di:

- Có tin tức truyền ra, nơi thí luyện Thần Văn kia, rất có thể là tu đạo tràng của một vị Thiên Tôn.

Đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di trong giây lát co lại, trong lòng rất rung động, Thiên Tôn tu đạo tràng?

Thì ra lại có tin tức như vậy, nói như vậy, lần thí luyện này, chẳng phải là sắp dẫn phát một hồi sóng gió thật lớn.

- Vậy hoàng triều Đại Hạ?

Bạch Lộc Di muốn mở miệng, đã thấy Bạch Lộc Cảnh ngón tay đặt ở trên môi, hiển nhiên là bảo nàng chớ có lên tiếng, sau đó cười thoát tục nói:

- Người bên ngoài còn chưa biết, đại khái chỉ có một số thế lực lớn của thành Vọng Châu, mới tìm hiểu được một số sự tình, hơn nữa, thí luyện tràng, có thể sẽ sớm mở ra.

Nói xong, Bạch Lộc Cảnh xoay người rời đi, chỉ thấy Bạch Lộc Di nhìn về phía Tần Vấn Thiên, cười khổ nói:

- Còn tưởng hội giao lưu lần này sẽ rất đơn giản, nhưng nghe ca ca nói, tựa như có thể sẽ xuất hiện một số tình huống không ngờ tới.

Giọng nói Bạch Lộc Cảnh hội tụ thành tuyến, để người xa xa không nghe được, nhưng không cố ý đi giấu Tần Vấn Thiên.

- Thiên Tôn tu đạo tràng?

Tần Vấn Thiên lẩm bẩm.

- Thiên Tôn là tôn xưng đối với cường giả Thiên Tượng cảnh, tin tức như vậy nếu bị hoàng triều Đại Hạ biết, chắc chắn dẫn phát một cơn lốc, chỉ sợ thế lực cấp bá chủ của thành Vọng Châu sẽ sớm hành động.

Bạch Lộc Di thấp giọng nói, Tần Vấn Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

Tôn xưng hán cũng từng nghe nói không ít, ví dụ như Thương Vương, Đan Vương, những tên này đều là tôn xưng, Vương, hán là hoàng triều Đại Hạ tôn xưng đối với những nhân vật Thiên Cương đỉnh phong kia.

- Chúng ta đi thôi, phải làm công tác chuẩn bị cuối cùng, Cổ Hưu đại sư cũng cực kỳ lợi hại, chúng ta vẫn có phần thắng không nhỏ.

Về mặt Bạch Lộc Di có vài phần ngưng trọng, lại có vài phần chờ mong.

...

Lúc này thành Vọng Châu quả thật tồn tại một làn sóng ngầm, nhưng các thế lực lại tỏ ra đặc biệt thu mình. Người nhận được tin tức đều gắt gao che giấu tin tức, tận lực phòng ngừa nó khuếch tán. Tuy biết có khả năng không giấu được, nhưng ít ra cũng phải kéo dài một chút thời gian, đợi đến sau khi thế lực khác của hoàng triều Đại Hạ biết, khi đó đã muộn.

Ngày hội giao lưu các đại vực thành Vọng Châu rốt cuộc cũng đến, đông vực thành Vọng Châu, các thế lực đi đến phủ Trích Tinh.

Nơi thí luyện Thần Văn, do bốn đại thế lực cấp bá chủ của thành Vọng Châu khống chế cửa vào, bởi vậy, hội giao lưu cũng do bốn thế lực lớn tổ chức.

Ở đông vực, phủ Trích Tinh là bá chủ, hội giao lưu, cũng cử hành ở phủ Trích Tinh.

Một ngày này, cường giả các thế lực đông vực đều buông xuống tu đạo tràng phủ Trích Tinh, nhìn trong phủ Trích Tinh ẩn chứa ý hào sảng mệnh mông, rất nhiều người đều sinh lòng hâm mộ. Nơi này, là thế lực cấp bá chủ, vua đông vực. Ngày thường, bọn họ không có cơ hội bước vào trong phủ Trích Tinh, chỉ có hôm nay, phủ Trích Tinh mới cho phép người ngoài bước vào, đương nhiên, vẫn hạn định phạm vi bước vào.

Thế lực lớn đông vực Diêm gia đã đến, Lãnh gia đã đến, Xích Lôi Tông đã đến, Thủy Nguyệt sơn trang đã đến, Luyện Yêu Tông đã đến... Các thế lực, ầm ầm buông xuống tu đạo tràng phủ Trích Tinh, đất mệnh mông, cường giả như mây.

Người Diêm gia và Lãnh gia gặp nhau, đám người Diêm Thiết cùng Diêm Không hôm nay đều đến đây, chỉ thấy Diêm Thiết nhắm mắt, trên người lộ ra một luồng khí âm hàn, làm không ai dám tới gần.

- Diêm Thiết đại sư, nha đầu mấy ngày trước đưa đi hầu hạ có được không?

Chỉ thấy Lãnh Kiên phụ thân Lãnh Lâm đi đến trước người Diêm Thiết, thấp giọng nói.

- Mùi vị không tệ, Lãnh gia người còn có mấy vị thiên kim xinh đẹp?

Diêm Thiết đột nhiên mở mắt, mỉm cười nhìn Lãnh Kiên, khiến vẻ mặt Lãnh Kiên trầm xuống, trong lòng âm thầm nguyên rủa tên biến thái này. Lần này suýt nữa con gái hán Lãnh Lâm phải đưa đi.

- Diêm Thiết đại sư, Lãnh gia ta, hôm nay thực không còn nha đầu có thể hợp mắt nữa.

Lãnh Kiên vốn định nhắc nhở Diêm Thiết hưởng hết nha đầu tốt của Lãnh gia hán rồi, không ngờ Diêm Thiết trực tiếp lại muốn mở miệng đòi người, thật là vô liêm sỉ.

- Con gái người không phải sao?

Diêm Thiết nhìn lướt qua Lãnh Lâm của Lãnh gia bên kia, khiến thân thể Lãnh Lâm khẽ run lên.

- Đại sư.

Về mặt Lãnh Kiên không quá dễ coi.

- Một danh ngạch, một nữ nhân.

Diêm Thiết nhìn chằm chằm Lãnh Kiên, nói lạnh như băng, khiến vẻ mặt Lãnh Kiên cực khó coi.

- Người học viện Bạch Lộc tới.

Đúng lúc này, có thanh âm truyền ra, trong mắt Diêm Thiết đột nhiên bộc phát ra một luồng ánh sáng lạnh đáng sợ, ánh mắt hán bay thẳng đến phía học viện Bạch Lộc nhìn lại, nháy mắt tập trung ở trên thân hai người trong đó.

Tần Văn Thiên, Sở Mãng, chính là hai người kia, hung thủ giết chết con hán, bọn chúng, thế mà dám xuất hiện ở đây.

Ánh mắt Lãnh Kiên hướng tới bên đó nhìn lại, hán cũng đã thấy Tần Văn Thiên, vẻ mặt không khỏi khựng lại, gã thế mà cũng đến đây. Tuy hán biết Tần Văn Thiên là Thần Văn sư cấp ba, nhưng lại không biết trình độ Thần Văn của Tần Văn Thiên cụ thể mạnh bao nhiêu, tất nhiên sẽ không biết Tần Văn Thiên sẽ tham gia hội giao lưu lần này.

- Giết!

Một sát niệm mãnh liệt từ trên người Diêm Thiết bùng nổ ra, Tần Vãn Thiên rõ ràng cảm nhận được luồng sát niệm này, ánh mắt hắn đột nhiên vòng tới, nhìn về phía Diêm Thiết, sau đó hắn thấy được Diêm Thiết cùng với Lãnh Kiên.

Tương tự, ở trong ánh mắt bình tĩnh kia của Tần Vãn Thiên, trong phút chốc có một luồng ánh sáng giết chóc đáng sợ lồng lảnh qua, như một tia chớp đâm về phía Diêm Thiết.

Lãnh Kiên chỉ cảm thấy cả người có hơi lạnh, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên về mặt có chút khó coi, xem ra Luyện Khí sư trẻ tuổi cấp ba này, sát ý rất mạnh đối với hắn, chỉ sợ là bởi vì cái chết của Lãnh Ngưng..

Đám người học viện Bạch Lộc đi tới phía đông tu đạo tràng, đối diện với người của Diêm gia, nhưng ở giữa lại ngăn cách một tòa tu đạo tràng.

Chỉ thấy Diêm Thiết nhắm mắt, tựa như đang tự hỏi làm cách nào để cho Tần Vãn Thiên cùng với Sở Mãng chết.

Ở phía bắc tu đạo tràng, là vị trí chính chủ, nơi đó có một bức tường hùng vĩ, cao tới mười mấy mét, một hàng bóng người xuất hiện ở bên trên, ánh mắt nhìn quét bên dưới, ánh mắt mỗi một người đều là sắc bén như vậy.

- Dương Phàm.

Đám người nhìn thấy thanh niên cầm đầu kia, mắt lộ ra ánh sao, Dương Phàm là một trong bốn thiên kiêu, hôm nay thế mà lại đến xem chiến.

Lần này chọn lựa ra Thần Văn sư lợi hại, sẽ có thể chọn lựa một số người tới Thần Văn thí luyện tràng, những người này, đó là tùy tùng người của phủ Trích Tinh bước vào Thần Văn thí luyện tràng.

Dương Phàm xuất hiện khiến mọi người hiểu, chuyến đi Thần Văn thí luyện chỉ địa lần này, phủ Trích Tinh, sẽ là cường giả bảng Thiên Mệnh Dương Phàm dẫn quân.

Tần Vãn Thiên đánh giá Dương Phàm, người này khoảng hai mươi hai tuổi, cực kỳ trẻ, nhưng trên người có một khí tràng cường giả, cho người ta cảm giác phi phàm.

- Người này Dương Phàm, xếp thứ mười tám trong bảng Thiên Mệnh, thiên chi kiêu tử phủ Trích Tinh đông vực thành Vọng Châu, tương tự, một trong bốn thiên kiêu của thành Vọng Châu.

Bạch Lộc Di bên cạnh Tần Vãn Thiên thấp giọng nói:

- Ba người khác, phân biệt là gia tộc Hoa thị Hoa Thái Hư, người số một bảng Thiên Mệnh, uy chấn hoàng triều Đại Hạ, không ai không biết; còn có điện Đan Vương Trảm Trần, xếp hạng mười một trong bảng Thiên Mệnh, so với Dương Phàm còn cao hơn; một người cuối cùng là Thiên Viêm Tông Triệu Liệt, hạng hai mươi tám bảng Thiên Mệnh.

- Những người này, là thiên chi kiêu tử của thành Vọng Châu, cũng cực nổi tiếng ở hoàng triều Đại Hạ.

Bạch Lộc Di lần lượt giới thiệu, tựa như cố ý kích thích Tần Vãn Thiên. Nàng cho rằng, tương lai, Tần Vãn Thiên sẽ có cơ hội giành vị trí trên bảng Thiên Mệnh. Chiến tích Kỳ Lân sáu mươi thắng liên tiếp nàng đã biết, người này ngày thường thậm chí luận bàn với Sở Mãng, Sở Mãng là thực lực Nguyên Phủ tầng năm đỉnh phong, hơn nữa không phải bình thường Nguyên Phủ tầng năm, sức chiến đấu cũng cực kỳ đáng sợ.

Bảng Thiên Mệnh, hẳn là mục tiêu của Tần Vãn Thiên, không chỉ có muốn vươn lên, hơn nữa, hắn cần nhắm vào vị trí cao, mới không có lỗi với thiên phú của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 253: Nhất trăm kinh nhân

Bên cạnh Dương Phàm xuất hiện hai vị trưởng giả, một người trong đó thần thái uy nghiêm, như một thanh kiếm sắc bén, lúc nào cũng có thể bùng nổ năng lượng kinh người.

Một người khác, thì tỏ ra mộc mạc hơn không ít, người này mặc áo trắng đơn giản, nhưng lại cực kỳ sạch sẽ, tóc đen trùm vai, ánh mắt sáng ngời có thần. Khoảnh khắc nhìn người đó, trên tu đạo tràng, rất nhiều người đều lộ ra nét kinh ngạc, nhất là những Thần Văn sư kia, ánh mắt lộ ra ý tôn kính.

- Phong Cốc đại sư.

Chỉ thấy không ít Thần Văn sư hướng lão giả áo trắng kia hành lễ.

Ánh mắt Bạch Lộc Di hiện lên một luồng hào quang kỳ lạ, thấp giọng nói:

- Thần Văn đại sư cấp bốn Phong Cốc đại sư, phù Trích Tinh mời hấn tới, xem ra rất coi trọng hội giao lưu lần này.

- Người hấn là đều đến đông đủ rồi nhỉ? Thần Văn sư tham gia hội giao lưu lần này, mời lên tu đạo tràng, Phong Cốc đại sư sẽ trở thành người quyết định hội giao lưu lần này.

Lão giả sắc bén kia thân nhiên nói, giọng nói không lớn, lại có ý xuyên thấu mãnh liệt.

- Phong Cốc đại sư tự mình quyết định sao?

Về mặt mọi người koe lên, sau đó chỉ thấy các phương vị lớn, từng bóng người bước lên đài tu đạo.

Ba người một trận doanh, hơn nữa bọn họ tựa như tất cả đều đến từ các thế lực lớn kia của đông vực thành Vọng Châu, không có tán tu Thần Văn đại sư đi lẻ.

Nhưng đây là việc cực kỳ bình thường. Thần Văn đại sư lợi hại, bọn họ căn bản không cần lấy thân phận tán tu tham gia, bởi vì chỉ có các thế lực lớn kia trả giá cao mời bọn họ. Khi từng bóng người đi lên đài tu đạo, không ít người đều phát ra tiếng kinh hô, thậm chí trên đài tu đạo rất nhiều ánh mắt bắt đầu va chạm, bọn họ, thấy được một số Thần Văn đại sư ngày thường cực ít lộ diện, lần này đều được mời tới.

- Cổ Hưu, người thế mà cũng đến đây à?

Chỉ thấy lúc này một giọng nói truyền ra, ánh mắt Cổ Hưu hướng tới phương vị đối diện tu đạo tràng nhìn lại, chỉ thấy nơi đó xuất hiện ba vị lão giả tướng mạo rất giống nhau. Nhìn thấy ba người bọn họ, Cổ Hưu nhíu mày, xem ra có chút phiền phức, ba lão giả này thế mà cũng đến.

- Lý gia tam huynh đệ, bọn họ cũng đến đây sao?

Bạch Lộc Di nhíu nhíu mày, hướng Tàn Văn Thiên thấp giọng nói:

- Ba người này chính là ba anh em, có rất ít người biết tên thật của bọn họ, nhưng bọn hấn ở thành Vọng Châu rất có danh tiếng, bởi vì ba người đều là Thần Văn đại sư cấp ba. Hơn nữa tâm ý tương thông, chỉ cần một người bắt đầu khắc Thần Văn, hai người khác có thể trực tiếp căn cứ hoa văn hấn khắc giúp hấn cùng nhau hoàn thành.

Người của các thế lực lớn phía dưới tu đạo tràng nhìn không được con người co rút lại. Không ổn rồi, bọn họ còn tưởng lần này Diêm Thiết thu được hy vọng lớn nhất, nhưng hôm nay, Cổ Hưu đại diện học viện Bạch Lộc xuất chiến, Lý gia tam huynh đệ đại diện Thủy Nguyệt sơn trang xuất chiến. Mặt khác, người đại diện Luyện Yêu Tông cùng với Xích Lôi Tông xuất chiến tựa như đều là nhân vật lợi hại được mời đến.

Người Diêm gia và Lãnh gia đều nhíu mày, như vậy mà nói, áp lực của Diêm Thiết cũng rất lớn, trừ Diêm Thiết, Lãnh gia cũng mời Thần Văn sư xuất chiến, nhưng chỉ sợ chỉ là đến góp vui, ba hạng đầu, cơ bản đã không còn hy vọng.

- Thật đáng chết, đáng chết, xem ra lời đồn có thể là thật, phải bỏ lỡ cơ hội lần này rồi.

Không ít người mắng thầm trong lòng.

Nhưng Diêm Thiết trái lại không để ý Cổ Hưu cùng với Lý gia tam huynh đệ, ánh mắt hấn nhìn chăm chăm vào Tàn Văn Thiên. Thật sự là trời giúp hấn, Tàn Văn Thiên, gã lại dám đi lên tu đạo tràng, tham gia hội giao lưu lần này, nói như vậy, nhất định phải tìm cơ hội giết chết gã.

Chỉ là, hiện tại không biết Phong Cốc hấn chế định quy tắc như thế nào, để quyết định thắng bại hội giao lưu lần này.

Người bước lên tu đạo tràng có chín trận doanh, mỗi một trận doanh ba người, tổng cộng hai mươi bảy người, bọn họ, đại diện chín thế lực lớn của đông vực thành Vọng Châu.

Phong Cốc đại sư đứng ở trên tường cao, ánh mắt mang ý cười, nhìn phía dưới:

- Ta từng bước vào nơi thí luyện Thần Văn, ký ức khắc sâu đối với nơi đó. Ở vùng đất thí luyện, có không ít Thần Văn cạm bẫy, trận pháp, Khô Lỗi lợi hại, tóm lại, khó lòng phòng bị, đáng tiếc hôm nay ta không có cơ hội bước vào trong đó, bằng không nhất định còn muốn xông vào một lần nữa.

Phong Cốc đại sư, hấn không chỉ là Thần Văn đại sư cấp bốn, còn là một cường giả cảnh Thiên Cương, cho nên, hấn không thể đi vào nơi thí luyện Thần Văn.

Hoàng triều Đại Hạ mười tám nơi thí luyện, có nơi thí luyện dưới Nguyên Phủ, có nơi thí luyện cấp Nguyên Phủ, cũng có con đường thí luyện cường giả cảnh Thiên Cương, nơi thí luyện Thần Văn của thành Vọng Châu chính là cấp Nguyên Phủ.

- Hôm nay, ta sẽ tiến hành ba tràng khảo nghiệm đối với các người.

Phong Cốc đại sư bước chậm ra, sau đó chỉ thấy hấn đứng ở hư không, tay vung lên, trong phút chốc một bộ đồ họa thật lớn hướng bên dưới hạ xuống.

- Oành!

Một tiếng vang lớn khủng bố chấn động trong hư không, mọi người chỉ thấy đồ án to lớn kia hóa thành thực thể, giống như một khối đất đáp xuống trên tu đạo tràng, đập tu đạo tràng cũng không ngừng run rẩy, ánh mắt mọi người trong tích tắc dừng ở trên đó, chỉ thấy phía trên đồ họa kia có sơn có thủy, là một bộ đồ án bao hàm toàn diện.

- Vùng đất thí luyện, Thần Văn cam bẫy vô số, khó lòng phòng bị. Ta không thể làm được trình độ như vậy, nhưng vẫn như cũ ở đây khắc xuống rất nhiều Thần Văn, các ngươi thay phiên tìm kiếm, cho đến khi không ai có thể tìm ra Thần Văn nữa mới thôi là sẽ kết thúc, về phần thành tích của các ngươi, ta tự khắc ghi nhớ.

Phong Cốc thần nhiên nói:

- Giờ phút này, các ngươi có thể đi lên rồi, tùy ý bắt đầu từ ai, Thần Văn rất nhiều, chỉ cần các ngươi có thể tìm ra, nhưng kích phát mỗi một Thần Văn, nó sẽ tự biến mất.

- Ta đến trước đi.

Trong Lý gia ba huynh đệ, lão Tam thần nhiên nói, sau đó chỉ thấy ngón tay hần chỉ ra về phía trước, trong phút chốc tinh quang lóng lánh, trong đồ họa phía trước, một hư ảnh phượng hoàng bay lên trời, lao thẳng lên trời, sau đó biến mất không thấy.

Bên cạnh hần là Diêm Thiết, hôm nay tất nhiên không cần Diêm Thiết tự mình ra tay, bên cạnh hần có một người đi ra, chỉ về phía một phương vị, nơi đó, có một con mãnh hổ rít gào.

Sau đó là người của Lãnh gia.

Sau đó nữa là người của Xích Lô Tông, rồi tiếp theo sau đó là tới phía bên phải của đám người Tàn Văn Thiên, thế lực Luyện Yêu Tông, cùng có ba người xuất chiến. Làm người ta có chút kinh ngạc là ba người này có người cầm đầu lĩnh quân lại là một thanh niên, chỉ thấy hần nhắm mắt dưỡng thần, trung niên bên cạnh hần đi ra, điếm ra một luồng Thần Văn.

- Ta đến.

Sau Luyện Yêu Tông, Bạch Lộc Di hướng phía trước đi lên một bước, đứng ở bên cạnh đồ án tay nàng chỉ về phía trước, ở nơi đó, hư ảnh một thanh trường thương bắn ra.

Trong nháy mắt, chín đại trận doanh đều chỉ ra Thần Văn, dễ dàng, sau đó là lặp lại, dần dần, sau thời gian một nén nhang, bắt đầu có người không thể tìm ra Thần Văn. Nhưng mỗi một trận doanh có ba người, một người trong đó tìm không ra, hai người khác có thể lên sân.

Chín lượt qua đi, đã có chín chín tám mươi một bộ Thần Văn được tìm thấy. Giờ phút này lúc đến lượt đông vực Hàn gia, ba vị Thần Văn đại sư, không có một ai có thể tìm ra Thần Văn nữa, không khỏi cực kỳ xấu hổ. Hiển nhiên, vòng khảo nghiệm thứ nhất này, bọn họ thua cực kỳ triệt để.

- Hàn gia ta rời khỏi hội giao lưu lần này.

Chỉ thấy phía dưới tu đạo tràng, Hàn gia có trưởng giả mở miệng, ba người kia cảm giác có chút mất mặt, xám xịt đi xuống.

Hàn gia, hiển nhiên chuẩn bị không đủ.

Lý gia lão Nhị đi lên trước một bước, bàn tay vung về phía trước, chương ấn trực tiếp khắc ở vị trí nào đó, trong phút chốc dẫn phát cộng hưởng, nơi đó cũng có một đạo chương ấn bay ra, chính là một đạo Thần Văn ẩn ký.

Diêm gia bên kia, Diêm Thiết tự mình ra tay, tìm ra Thần Văn.

Lãnh gia, không thể tiếp tục tìm ra, tự động rời khỏi tranh đoạt, hy vọng của bọn họ ở trên người Diêm Thiết.

Sau hai lượt, mặc dù Bạch Lộc Di, cũng không thể tiếp tục tìm ra Thần Văn, Tàn Văn Thiên nhìn thoáng qua Cổ Hư, chỉ thấy đối phương cực kỳ trấn định, nhắm mắt điều tức, Tàn Văn Thiên thấy Bạch Lộc Di khó xử, lấy thanh âm cực thấp nói:

- Khô mộc.

Ánh mắt Bạch Lộc Di nhìn phía một cây khô, sau đó vung bàn tay, một Thần Văn ẩn tàng xuất hiện, quay đầu lại hướng Tàn Văn Thiên lộ ra một nụ cười khô.

Tàn Văn Thiên hướng nàng nhẹ nhàng gật đầu, bày tỏ an ủi, sau đó hần sẽ ra tay, tránh để cho Bạch Lộc Di xấu hổ.

Lại thêm mấy lượt trôi qua, liên tục có người rời khỏi. Phong Cốc đại sư tuy cũng không nói gì rằng sẽ đào thải ai, nhưng bọn họ tự biết không có hi vọng vẫn đứng ba hạng đầu đoạt được danh ngạch, dứt khoát bỏ cuộc.

Chín thế lực, chỉ còn lại có năm thế lực cuối cùng còn đang tiếp tục, phân biệt là: học viện Bạch Lộc ba người bọn Tàn Văn Thiên, Lý gia tam lão của Thủy Nguyệt sơn trang, Diêm gia ba người bọn Diêm Thiết, ba người Luyện Yêu Tông lấy thanh niên cầm đầu, Xích Lô Tông một lão giả râu bạc trắng cầm đầu ba người, lão giả râu bạc trắng này cũng là một vị Thần Văn đại sư cấp ba rất có danh tiếng, tên là Tả Ngu, tự biết võ đạo không thể đột phá

Thiên Cương, liền dốc lòng chuyên nghiên Thần Văn.

- Người còn lại thật lợi hại, thế mà còn có thể tìm ra.

Mọi người nghĩ trong lòng, chỉ thấy Lý gia lão tam kia vung bàn tay, lại tìm ra một chỗ Thần Văn.

Diêm Thiết không cam lòng yếu thế. Tiếp đó là Tả Ngu, còn có cả thanh niên Luyện Yêu Tông đều làm được. Tần Văn Thiên nâng tay vung một phát, trong một chỗ nước của đồ án, một con cá kiếm phá không mà ra.

- Thật lợi hại, xem ra Tiểu Di ở trên Thần Văn cũng không bằng hần.

Phong hướng học viện Bạch Lộc, Bạch Lộc Sơn thấp giọng nói. Bạch Lộc Di lui về sau, hiển nhiên là không thể tiếp tục tìm được, cho dù là Cổ Hư, lúc này mất hần cũng hơi giật giật, có chút kinh ngạc năng lực, cảm giác lực của Tần Văn Thiên, quả thật không tệ.

Rốt cuộc, thời điểm lại đến lượt Tả Ngu, hần cũng không cách nào vung bàn tay nữa, sau đó chỉ nghe hần bình tĩnh nói:

- Không có Thần Văn nữa.

- Ngươi xác định?

Trong hư không Phong Cốc cười hỏi.

Tả Ngu cau mày, sau đó gật gật đầu:

- Ta xác định.

- Ngươi thì sao?

Phong Cốc nhìn về phía vị thanh niên phía dưới Tả Ngu, chỉ thấy thanh niên đột nhiên chỉ về phía trước, ầm một tiếng vang lớn, chỉ thấy một cây cỏ thụ tan vỡ, từ trong đó có một ánh đao thoáng hiện. Cảnh tượng này khiến về mặt Tả Ngu ngưng trọng, sau đó thầm than một tiếng, nhưng hần vẫn chưa chủ động rời khỏi, đến trình độ này, điều hần thiếu sót chỉ là cảm giác lực, hai lượt phía sau, hần nhất định không bại.

- Các ngươi thì sao?

Phong Cốc nhìn về phía Tần Văn Thiên bên này, chỉ thấy lúc này Cổ Hư mở mắt, nói:

- Còn có nữa.

Tần Văn Thiên đang muốn ra tay thấy Cổ Hư đi lên, hần liền bỏ qua dự định ra tay. Cổ Hư vung bàn tay, lại lần nữa tìm ra Thần Văn, khiến về mặt Tả Ngu càng thêm khó coi.

Tiếp theo, Lý gia tam lão, bọn họ cũng tìm ra một Thần Văn bí ẩn, lúc đến Diêm Thiết, hần cau mày, nói:

- Hần là hết rồi.

Tả Ngu nhảy qua, thanh niên nhú mày, sau đó lắc lắc đầu, cũng chưa nói hai chữ không có.

Cổ Hư nheo mắt, nhìn chăm chăm phía trước, Tần Văn Thiên thấy hần không nói, thấp giọng nói:

- Cổ lão, dưới sườn dốc!

- Cần ngươi nhắc nhở?

Cổ Hư nhú mày nhìn về phía Tần Văn Thiên, sau đó vung mạnh bàn tay, phá thủy hư ảnh một con giao long, khiến mọi người đều cảm thán Thần Văn khắc họa tinh tế.

- Cổ lão, Tần Văn Thiên cũng chỉ có ý tốt thôi.

Bạch Lộc Di nói giúp Tần Văn Thiên. Cổ lão tuy là tiên bối, nhưng Tần Văn Thiên thấy hần trầm ngâm nhắc nhở một tiếng cũng không sai, Cổ lão này liền cảm giác mất mặt.

- Ha ha, một Thần Văn cuối cùng.

Lý gia lão đại cười nói, sau đó lại lần nữa đánh ra một Thần Văn. Cổ Hư nhìn về phía đối diện, gật đầu nói:

- Xem ra ba người các ngươi kỹ nghệ không tệ.

- Không có nữa sao?

Trong hư không, Phong Cốc hỏi.

- Không có nữa.

Lý gia tam lão đồng thời mở miệng.

- Không có.

Cổ Huru trả lời khẳng định.

Phong Cốc cười một tiếng. Nhưng ngay tại lúc mọi người cho rằng kết thúc, Tàn Vãn Thiên vùng bàn tay, thế mà lại như có một đạo kiếm quang chém ở trên đồ họa, sau đó hần lại chém ngang một bút, ánh sáng hai vết chém giống như hội tụ, có hai hoa văn ánh sáng đan xen mà xuất hiện, trong phút chốc, một thanh kiếm sắc bén từ trong núi phá không giết ra, phát ra tiếng kiếm ngân khủng bố.

Trong nháy mắt này, trong mắt mọi người lông lánh sự sắc bén, đều nhìn thanh niên phát tay kia, sắc mặt Cổ Huru lại trầm xuống.

Về mặt Tàn Vãn Thiên bình tĩnh, nếu Cổ Huru không có lời vừa rồi, hần vẫn sẽ nhắc nhở một tiếng, nhưng đã không cần nhắc nhở, vậy thì tự mình ra tay!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Hôm nay ta phải giết ngươi

Tàn Vãn Thiên tự nhận đã tôn kính đối với Cổ Huru, trước đó thấy lão trầm ngâm, tốt bụng nhắc nhở, nhưng ngữ khí Cổ Huru đáp lại rõ ràng không tốt.

Hôm nay Tàn Vãn Thiên làm việc cũng cực kỳ quyết đoán, hần biết Cổ Huru cảm thấy hần mờ lời nhắc nhở sẽ tổn thương tới mặt mũi tiền bối của lão, cho nên tức giận. Nhưng mặt mũi là dựa vào thực lực tranh lấy, bởi vậy vừa rồi, hần quyết đoán ra tay, mặc dù biết rõ làm như vậy có thể sẽ đắc tội Cổ Huru, nhưng, hần không để trong lòng.

Lúc tôn kính ngươi, xưng ngươi một tiếng Cổ lão, ngươi không cần tôn trọng, như vậy, tự trọng.

Tùng ánh mắt đặt ở trên người Tàn Vãn Thiên, trong đó không thiếu một số người có ý sắc bén, một vòng khảo nghiệm này, khảo hạch là quen thuộc đối với Thần Văn cùng cường độ cảm giác lực. Tuy không nhất định có thể chứng minh trình độ Tàn Vãn Thiên ở trên Thần Văn so với thế hệ trước còn lợi hại hơn, nhưng ít ra có thể biết được, cảm giác lực của hần cực kỳ sâu sắc.

Ánh mắt Bạch Lộc Di nhìn về phía Tàn Vãn Thiên, gã này vẫn mang tính cách giống như trước đây, nhìn cứ như thông dong bình dị gần gũi, nhưng sự cao ngạo của hần ai lại có thể đọc hiểu.

Trong hư không, mặt Phong Cốc mang nụ cười nhạt, nhìn Tàn Vãn Thiên một cái, có thể ở trong rất nhiều Thần Văn đại sư cấp ba nổi bật lên, kẻ này đáng để chú ý.

Sắc mặt Diêm Thiết cứng đờ, lộ ra ý âm trầm. Lão không ngờ, Tàn Vãn Thiên có thể làm như vậy, nhưng vậy thì sao? Hần vẫn phải chết, chết ở trong tay lão, sau đó bị luyện chế thành Khô Lỗi hình người.

Phương hướng Lãnh gia, không ít người ánh mắt run rẩy, đặc biệt là đám người Lãnh Kiên, sắc mặt bọn họ không dễ coi chút nào cả, trầm nghĩ, chuyện này nhất định là ngoài ý muốn, có lẽ là hần vận khí không tệ, cảm giác được một Thần Văn bí ẩn kia tồn tại.

- Ha ha, thế mà vẫn có cá lọt lưới.

Lý gia tam lão bên kia truyền đến một tiếng cười, có chút bất ngờ, bọn họ thế mà chưa phát hiện.

- Sơ sót rồi.

Cổ Huru cười nhạt, nhũu mày sau đó liền nhanh chóng bình tĩnh, thấp giọng nói:

- Vận khí không tệ, một Thần Văn cuối cùng bị ngươi tìm ra.

Trong hư không Phong Cốc cười tủm tỉm, về mặt lão bình tĩnh nhìn Tàn Vãn Thiên, chỉ thấy Tàn Vãn Thiên không nói một lời, bàn tay một lần nữa vùng lên. Trong phút chốc, từng ánh hào quang lông lánh, chém ở trên dãy núi đồ án kia, thế mà lại có động tĩnh đáng sợ, tiếng vang ầm ầm truyền ra, kèm theo một tiếng ông, long khiếu cửu thiên, mọi người chỉ thấy một hư ảnh yêu long ngửa mặt lên trời rít gào, lao thẳng lên trời mà đi.

Trong nháy mắt này, hư không yên tĩnh không tiếng động. Động tác của Tàn Vãn Thiên khiến nụ cười của Cổ Huru nháy mắt ngưng ở nơi đó, nụ cười kia

tỏ ra cực khó coi, rất cứng nhắc.

Một lời tùy ý kia của lão, đầu tiên là nói mình sơ sót, sau đó nói Tần Vãn Thiên vận khí không tệ, lại nói đó là một Thần Vãn cuối cùng.

Nhưng tiếp theo, Tần Vãn Thiên lại tìm ra một Thần Vãn, Cổ Hư lão, là sơ sót, hay là tìm không thấy?

- Vận khí quả thật không tệ.

Tần Vãn Thiên thấp giọng cười, một thanh âm này, lại khiến Cổ Hư cực kỳ khó xử, Tần Vãn Thiên, vận khí?

Phía dưới tu đạo tràng, phương vị học viện Bạch Lộc, trưởng lão mắt to thấy cảnh như thế này, có chút không biết nói gì.

Năng lực của Tần Vãn Thiên, tựa như có chút vượt quá dự đoán. Nhưng như vậy, Tần Vãn Thiên chỉ sợ sẽ đắc tội Cổ Hư.

- Kẻ này, rất kiêu ngạo.

Trưởng lão mắt to thấp giọng nói.

- Cổ Hư này ngạo trước, hai người đụng nhau, trái lại cũng có hứng thú.

Bên cạnh, Bạch Lộc Cảnh cười nhẹ một tiếng, trưởng lão mắt to nhìn hắn, sau đó hỏi:

- Cảnh Nhi, ngươi thấy kẻ này thế nào?

Bạch Lộc Cảnh tùy ý nói:

- Ta không có ý kiến gì, chỉ cần Tiểu Di thích là được.

- Ngươi quá cưng chiều Tiểu Di rồi.

Trưởng lão mắt to lắc đầu cười nói.

- Còn không?

Giờ phút này, trong hư không Phong Cốc nhìn về phía Tần Vãn Thiên.

- Vãn bối không biết.

Tần Vãn Thiên đáp lại, hắn tìm không thấy, nhưng cũng không nói không có. Phong Cốc đã là Thần Vãn đại sư cấp bốn, nếu nói có thể khắc một số Thần Vãn cực kỳ bí ẩn cũng không phải là không có khả năng.

- Ủ.

Phong Cốc gật gật đầu, không nói thêm gì, nói:

- Các ngươi, đều đi xuống đi.

Mọi người đi xuống đồ án, chỉ thấy Phong Cốc nâng tay vung, nhất thời bức họa cuộn tròn kia bay vào hư không, bị hắn thu hồi.

Về phần vòng khảo nghiệm thứ nhất vừa rồi, hắn đã thấy, không chỉ có hắn, người ở đây, đều thấy rõ.

Lý gia tam lão đều rất lợi hại, mặt khác Cổ Hư, Diêm Thiết, Tần Vãn Thiên, còn có thanh niên Luyện Yêu Tông kia, bọn họ, là một nhóm người mạnh nhất.

Nếu bàn tới thực lực chính thể, hai thể lực mạnh nhất, đó là Lý gia tam lão và phe học viện Bạch Lộc.

Thủy Nguyệt sơn trang Lý gia tam lão, ba người đều mạnh, học viện Bạch Lộc, Tần Vãn Thiên và Cổ Hư tất nhiên không cần nhiều lời. Bạch Lộc Di cũng rất lợi hại, chẳng qua hiện tại còn không biết, trừ cảm giác lực, Tần Vãn Thiên ở phương diện khác như thế nào.

Trong hư không, Phong Cốc cười nói:

- Vùng đất thí luyện, có rất nhiều Thần Vãn trận pháp, các ngươi bước vào trong đó, khó tránh khỏi lâm vào trong trận pháp, bởi vậy đợt khảo nghiệm thứ hai này, chính là khả năng phá trận. Ta lấy trận luyện thần bình, trong đó bao hàm toàn diện, xem các ngươi cần bao lâu phá trận mà ra. Đương nhiên, trong trận có nguy hiểm đến sinh mệnh, nếu ngã xuống trong đó, ta cũng không chịu trách nhiệm, các ngươi nếu muốn bỏ cuộc, hiện tại rồi đi vẫn còn kịp.

Phong Cốc vừa dứt lời, trong ánh mắt Diêm Thiết hiện lên một ánh sáng sắc lạnh, trong trận đã có nguy cơ như vậy thì trong trận giết người luôn thì có làm sao chứ?

Hắn muốn Tàn Vấn Thiên chết ở trên hội giao lưu lần này, đợt khảo hạch thứ hai này chính là cơ hội của hắn.

Cảm giác lực sâu sắc thì làm sao? Diêm Thiết tự tin trình độ của mình ở trên Thần Văn, tuyệt đối Tàn Vấn Thiên không thể so sánh được.

Cảm giác lực mạnh, chỉ có thể chứng minh Tàn Vấn Thiên ở trên Thần Văn rất có tiềm lực, nhưng người chết, cần tiềm lực tác dụng gì?

Trong tu đạo tràng không ai lui ra, chỉ thấy Phong Cốc mỉm cười phát tay, nhất thời trước người lão xuất hiện một lá cờ xí, cờ xí này phe phẩy hạ xuống, trong phút chốc phóng to, một con lốc thổi qua, có khí tức đáng sợ tràn ngập ra.

- Đi đi.

Chỉ thấy Phong Cốc vung bàn tay, cờ xí cán quét về phía tu đạo tràng, cuồng phong thổi ở trên thân mọi người, khiến mắt bọn họ khó mở. Tàn Vấn Thiên đột nhiên phát hiện không gian xung quanh thay đổi, hắn đã ở sâu trong một khoảng không gian khác, nơi này một mảng xám xịt, tầm mắt cực kỳ mờ hồ, ý thức của hắn cũng như chịu hạn chế, không thể kéo dài ra ngoài.

- Bạch Lộc Di.

Tàn Vấn Thiên hô một tiếng.

- Ta đây.

Tiếng Bạch Lộc Di đáp lại truyền đến, theo giọng nói đó đi vài bước, Tàn Vấn Thiên vươn tay kéo Bạch Lộc Di, nói:

- Trận pháp này lợi hại, cẩn thận.

- Ông.

Đột nhiên, không trung có một mảng ánh lửa ập tới, hướng Tàn Vấn Thiên bên này rơi xuống. Về mặt Tàn Vấn Thiên trầm xuống, nâng tay đánh ra, nhất thời ánh lửa kia dập tắt, hóa thành khói, nhưng cái này tựa như chỉ là bắt đầu, sau đó từng mảng ánh lửa từ trên trời giáng xuống, hóa thành mưa lửa đầy trời, không ngừng từ không trung công kích đến.

- Trận Đạo ngàn vạn, quả thật là kỳ diệu vô cùng.

Tàn Vấn Thiên đoán, trận pháp này chỉ sợ phải vượt qua cấp ba.

- Trận này là Cửu Trọng Lôi Hỏa Khôn Long Trận, tuy có trận đạo cơ sở cấp bốn, nhưng ta lại hạn chế uy lực của nó, phát huy ra công kích đều là cấp ba, các người có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào chống cự, nghĩ cách phá trận mà ra.

Lời Phong Cốc nói truyền đến, rõ ràng rơi vào trong tai mọi người bên trong trận pháp.

Hắn vừa dứt lời, trong trận pháp có lói quang khùng bỏ lỏng lạnh, tiếng nổ xẹt xẹt cuộn cuộn, lói hỏa đồng thời từ trên trời giáng xuống, như tận thế bùng xuống.

- Khôi Lỗi.

Bạch Lộc Di ngay lập tức phóng thích Khôi Lỗi của mình. Khôi Lỗi đó phóng lên cao, che ở trên không bọn họ, nhìn lói hỏa kia điên cuồng bổ xuống, Bạch Lộc Di mở miệng:

- Ở nơi này nếu như không có Khôi Lỗi giúp sức, chúng ta mặc dù có thể ngăn cản những công kích này, cũng sẽ bị tiêu hao vô hạn tinh thần nguyên lực, phải nghĩ cách phá trận.

- Cổ Hưu đại sư.

Bạch Lộc Di hướng trong trận pháp hô một tiếng, Cổ Hưu ở trên Thần Văn có trình độ rất cao, tất nhiên có Khôi Lỗi lợi hại, có thể giúp bọn họ phòng ngự.

Không có ai đáp lại, Khôi Lỗi trong hư không không ngừng chống cự lại công kích, nhưng bọn họ lại cũng không dám tùy ý đi bừa.

- Cổ Hưu đại sư, nếu người nghe được mà nói còn xin hội họp với chúng ta.

Bạch Lộc Di hô một tiếng nữa.

- Bạch Lộc Di, ta cần nghĩ cách phá giải trận pháp, người tự mình cẩn thận.

Giọng nói Cổ Hưu truyền đến, khiến đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di nheo lại, Cổ Hưu này là cố ý sao.

- Cẩn thận.

Đột nhiên, Tần Vãn Thiên quát, kéo thân thể Bạch Lộc Di né tránh, chỉ thấy một ánh kiếm quang lóng lánh hạ xuống, chém ở chỗ Bạch Lộc Di vừa rồi đứng, ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn tới, đột nhiên thấy được một Khôi Lỗi hình người.

Tần Vãn Thiên nâng tay, Thiên Thủ Ấn gào thét hướng tới hư không đánh đi, gió nổi lên, những lời hòa kia ngăn trở, trong vẻ mặt của hắn lại chứa một mảng ánh sáng lạnh.

- Đừng đi lung tung, dưới chân cũng có trận Thần Vãn, lúc nào cũng có thể giẫm phải cạm bẫy.

Tần Vãn Thiên thấy Bạch Lộc Di muốn động, không khỏi kéo nàng.

Bạch Lộc Di lại lần nữa phóng thích một Khôi Lỗi, nhưng lại thấy lúc này, xung quanh, từng Khôi Lỗi hình người trong mắt lộ ra u quang, hướng tới bên này bắn tới, làm người ta cảm giác được từng tia hàn ý.

- Ngươi đi tìm Cổ Hưu.

Tần Vãn Thiên nói với Bạch Lộc Di.

- Không được, Diêm Thiết này khó chơi, hơn nữa rất nhiều Khôi Lỗi, hắn cực kỳ độc ác, một mình ngươi khó có thể đối phó.

Bạch Lộc Di vội nói.

- Ngươi ở nơi này lại khiến ta phân tâm, yên tâm, hắn không làm gì được ta.

Tần Vãn Thiên nói.

Đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di không quá dễ coi, hô:

- Cổ Hưu đại sư, ngươi ở nơi nào, hai người chúng ta đến hội hợp với ngươi.

Không ai đáp lại, nhưng lại có một Khôi Lỗi cấp tốc chạy tới, một thanh đại đao điên cuồng chém ra, bổ về phía Bạch Lộc Di.

Thân hình Bạch Lộc Di né tránh, nhưng đúng lúc này, một nguy cơ mãnh liệt ập tới, Bạch Lộc Di xoay người bước ra.

- Cẩn thận.

Tần Vãn Thiên cảm giác được nơi đó có một cạm bẫy, vội vàng kéo, lại thấy dưới chân có một ngọn lửa phóng lên. Dưới chân Bạch Lộc Di hoảng loạn, lại một luồng ánh sáng đen lặng yên không một tiếng động đánh tới.

Bạch Lộc Di như cảm giác được cái gì, nâng tay công kích, nhưng chỉ nghe nàng thét lớn một tiếng, thân thể hung hăng húc lên thân Tần Vãn Thiên ở sau người, phía sau lại có Khôi Lỗi giết tới.

- Diêm Thiết, hôm nay, ta nhất định giết ngươi.

Tần Vãn Thiên ôm Bạch Lộc Di, khiến thân thể Bạch Lộc Di run rẩy rõ ràng. Lập tức nàng cảm giác được tiếng gió gào thét, Tần Vãn Thiên lợi dụng thân pháp cấp tốc xuyên qua ở trong trận pháp, đây chính là hành động cực kỳ nguy hiểm, trong trận pháp từng bước nguy cơ, như vậy có chút vô ý là rơi vào trong nguy cơ.

Tần Vãn Thiên cũng buồn bực, ở trong trận pháp này hắn sợ đầu sợ đuôi, căn bản khó có thể phát huy năng lực của hắn, nếu không nếu là chính diện đối phó với Khôi Lỗi, hắn có thể dễ dàng phá đi Khôi Lỗi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Ý niệm phục thù

Tần Vãn Thiên dựa vào cảm giác lực mạnh mẽ tránh được không ít cạm bẫy, nhưng còn cần ứng phó trong hư không lời hòa rơi xuống. Ôm thân thể mềm mại của Bạch Lộc Di trong tay, hắn vẫn cảm thấy tay chân rối loạn, thậm chí sau lưng thừa nhận một đòn, ói ra một ngụm máu tươi, nếu không phải có Yêu Thần Biến hộ thể, chỉ sợ một đòn này đã phải bị thương nặng.

- Thả ta xuống, ta không sao đâu.

Bạch Lộc Di khẽ hô một tiếng, đặt chân trên mặt đất, đôi mắt đẹp của nàng nhìn Tần Vãn Thiên nói:

- Người không sao chứ?

- Không có việc gì, người giúp ta hộ pháp, ta đến phá trận.

Tần Văn Thiên thấp giọng nói, sau đó thần nguyên trong cơ thể rít gào lên, chỉ thấy hần nâng tay là trăm ngàn chưởng ẩn thoỉ quét ra, đồng thời chân đạp đại địa, Thần Văn điên cuồng diễn hóa đan xen mà xuất hiện, hư ảnh đại bằng lồng lánh hào quang lấp lánh.

Bạch Lộc Di thấy Tần Văn Thiên khắc Thần Văn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hư không, tinh hồn trên người cũng phóng thích ra, trong tay nắm một thần binh.

Về mặt Tần Văn Thiên rất nghiêm trọng, hần biết sức mạnh hủy diệt trong này. Thần Văn bình thường căn bản không chịu nổi, hần cần Thần Văn cấp ba khắc chế lợi hại, mới có thể thay hần ngăn trở công kích.

Không bao lâu, lấy Tần Văn Thiên và Bạch Lộc Di làm trung tâm, một hư ảnh đại bằng khổng lồ lồng lánh xuất hiện, chỉ thấy Tần Văn Thiên khoanh chân ngồi, đột nhiên nhắm mắt lại, đại bằng có thể chống lại công kích trong hư không hạ xuống, như vậy mà nói, hần có thể an tâm phá trận.

Ánh nền trong cơ thể an tĩnh thiêu đốt, tâm thức Tần Văn Thiên cảm giác tất cả xung quanh, giống như muốn trận pháp này nhìn thấu, từng cái hoa văn đan xen phức tạp kia khiến Tần Văn Thiên cực kỳ rung động.

- Bách văn liên hoàn.

Trái tim Tần Văn Thiên nhảy lên thình thịch, quả nhiên, trong sách cổ có nói, đạo Thần Văn muốn tăng uy lực lên một cấp, độ khó không thua gì gấp trăm lần, chênh lệch giống như từ Nguyên Phủ bước vào Thiên Cung, độ khó kinh người, trận đạo bởi Thần Văn mà xuất hiện, tự nhiên giống nhau.

Tần Văn Thiên cảm giác được, trận pháp cấp bốn này, trong đó có lượng lớn Thần Văn cấp ba, từng vòng đan xen vào nhau, coi như mấy trăm Thần Văn cấp ba liên hoàn mà sinh, cuối cùng thành tựu được trận pháp mạnh mẽ này.

- Ta nếu muốn phá giải, cần mấy trăm Thần Văn liên hoàn này cời bỏ toàn bộ, vốn dĩ không có khả năng làm được, muốn phá trận, chỉ sợ chỉ có thể là giải trước một ít Thần Văn, từ trong trận mở ra một lỗ thủng đi ra ngoài.

Tần Văn Thiên nghĩ trong lòng, Phong Cốc đại sư không phải cũng có ý như vậy sao, chỉ cần phá trận mà ra là được, không cần trận pháp phá hư toàn bộ.

- Thần Văn có mạnh yếu, nơi Thần Văn mỏng yếu, đó là chỗ hỏng.

Tần Văn Thiên cẩn thận tìm tòi, trầm lòng, khi tâm thức tràn ngập, trong mơ hồ, hần cảm nhận được rất nhiều người trong trận pháp. Lý gia tam lão liên hợp phá trận, ba người động tác thành thạo vô cùng, hơn nữa phối hợp cực kỳ tinh diệu, khiến Tần Văn Thiên thầm than chỉ sợ phá trận mà ra trước hết sẽ là ba người này.

Ngoài ra, Cổ Hưu cũng xuất hiện, ba Khôi Lỗi thủ hộ lão, hơn nữa vị trí của lão, thế mà cách vị trí lúc trước Bạch Lộc Di bị công kích rất gần, lão hoàn toàn có năng lực giúp đỡ, nhưng một mình một người suy nghĩ trận pháp phá trận, không bận tâm tới người khác.

- Hay cho một Cổ Hưu đại sư.

Trong về mặt Tần Văn Thiên hiện lên một sự lạnh lẽo, Cổ Hưu này xem ra là người quá trọng danh lợi, muốn tranh cao thấp với Lý gia tam lão, phá trận ra ngoài đầu tiên.

Về phần Diêm Thiết, người này càng thêm cẩn thận, quanh người hần lại có rất nhiều Khôi Lỗi, hần thủ hộ trong đó, trận địa sẵn sàng đón quân địch, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đánh bắt ngờ hần.

Diêm Thiết này làm người âm độc tàn nhẫn, bởi vậy hần lúc nào cũng đề phòng người khác chơi hần, một người cực cẩn thận, điều này làm Tần Văn Thiên thầm than muốn ở trong này giết hần là rất khó.

Thanh niên Luyện Yêu Tông cùng với đám người Xích Lô Tông Tả Ngu, bọn họ cũng xuất hiện ở trong cảm giác của Tần Văn Thiên, đôi mắt Tần Văn Thiên hiện lên một tia sắc bén, chỉ thấy một con dao găm đáng sợ trực tiếp đâm vào trái tim Tả Ngu, chính là thanh niên Luyện Yêu Tông kia làm, chỉ thấy trong mắt hần lộ ra ánh sáng yêu dị, Tả Ngu ném vào trong một mảng ánh lửa, thi thể cũng cháy hết, nhẵn Thần Văn thì bị hần thu hồi.

Ba người của Xích Lô Tông, đều đã ngã xuống.

Thanh niên tựa như còn chưa bỏ qua, ánh mắt lạnh lùng, tiếp tục đi tìm con mồi khác, chỉ cần hần gạt bỏ thêm người của một phe, như vậy chỉ còn lại ba thế lực, có thể trực tiếp nắm chắc ba hạng đầu.

- Hà?

Đúng lúc này, thanh niên khẽ nhú mày, tựa như cảm giác được như có người đang nhìn trộm hần, trong mắt hần đột nhiên có một mảng ánh sáng lạnh lẽo yêu dị.

Tần Văn Thiên thu hồi cảm giác, tâm như gương sáng, đối với những người này có cái hiểu biết đại khái, không có một người nào lương thiện.

- Nơi đó, có một lỗ hổng.

Tâm thức Tần Văn Thiên cảm nhận được nơi nào đó Thần Văn mỏng yếu, lại vẫn chưa mở mắt ra, hấn cần hoàn toàn cảm nhận rõ ràng, rồi mới đi phá giải.

Bạch Lộc Di nhìn hư ảnh đại bằng trong hư không, chỉ cảm thấy càng lúc càng yếu, trong vẻ mặt hiện lên một chút mảng sốt sắng.

- Có thể rồi.

Ngay lúc này, Tần Văn Thiên đột nhiên mở mắt ra, bật ra một thanh âm. Chỉ thấy hấn đứng dậy, hướng tới nơi nào đó bước đi, năm ngón tay cùng ra, chỉ về phía trước, Thần Văn hào quang long lánh, thế mà lại có tiếng vang khê phốc phốc truyền ra.

- Nghịch Thần Văn.

Trong lòng Bạch Lộc Di chấn động, theo Tần Văn Thiên, hội giao lưu lần này vốn tưởng nàng sẽ triển lộ mũi nhọn, lại không ngờ đầu tiên là Cổ Hưu đến học viện Bạch Lộc, sau đó Lý gia tam lão xuất hiện, thanh niên kia cùng với Tả Ngu cũng đều phi phạm, lại thêm Diêm Thiết, điều này khiến Bạch Lộc Di nàng trái lại trở thành một người không bắt mắt, khiến nàng rất chịu đả kích.

Đương nhiên, những người đó phần lớn đều là thế hệ trước, chỉ có Tần Văn Thiên cùng thanh niên Luyện Yêu Tông kia bắt phạm nhất, nếu luận tới tiềm lực, không ai có thể so sánh.

Người bên ngoài, lại không cách nào nhìn thấy tình hình trong trận, bọn họ chỉ thấy cờ xí kia bay bay, gió mạnh gào thét, toàn bộ tu đạo tràng đều bị làn gió này bao phủ trong đó, tất cả bên trong đều không thể biết được.

Ngay lúc này, phương vị nào đó, sương mù gió mạnh kia rung chuyển hấn lên, sau đó oanh một tiếng vang lớn, chỉ thấy ba bóng người phá không mà ra, bước ra khỏi trận pháp trước hết.

- Lý gia tam lão, ba huynh đệ này tâm ý tương thông, hơn nữa năng lực Thần Văn ngang nhau, phối hợp lại quả nhiên mạnh nhất.

Đám người nhìn thấy Lý gia tam lão đi ra thăm nghĩ, mà người Thủy Nguyệt sơn trang càng mặt mang ý cười, xem ra hội giao lưu lần này, hy vọng đoạt hạng nhất của bọn họ là lớn nhất.

- Ha ha, Cổ Hưu lão đầu còn chưa đi ra?

Ánh mắt Lý gia tam lão nhìn phía học viện Bạch Lộc, trong mắt lộ ra hào quang khiêu khích.

- Đi ra rồi.

Một thanh âm truyền ra, sau đó đám người chỉ thấy bóng người Cổ Hưu từ trong trận lao ra, cùng lão còn có mấy Khôi Lỗi.

- Tuy so với huynh đệ ba người, ta chậm hơn chút, nhưng cũng không tệ rồi.

Lý gia tam lão cười nhạt nói.

- Là so với ba người bọn người hợp sức chậm hơn chút, đáng tiếc ta không có trợ thủ tốt.

Cổ Hưu thần nhiên nói, ý có sự ám chỉ, hiển nhiên là đang nói Lý gia tam lão các người có ba người hợp sức, Cổ Hưu ta chỉ một mình.

Đúng lúc này, Diêm Thiết và thanh niên Luyện Yêu Tông cũng xông ra, nhưng bọn họ đều chỉ còn lại có một người, đồng bạn của bọn họ đã ngã xuống trong trận pháp.

- Tiểu Di đâu?

Không ít người của học viện Bạch Lộc lộ ra nét lo lắng, sau đó bọn họ hướng Cổ Hưu hô:

- Cổ Hưu đại sư, Tiểu Di vẫn ổn chứ?

- Trong trận pháp không thấy rõ nhau, cô ấy đi theo tiểu tử kia, không đi cùng với ta, cũng không biết như thế nào.

Cổ Hưu đáp lại, khiến người của học viện Bạch Lộc nhủ nhủ mày, có chút lo lắng.

- Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, sau đó đám người đã nhìn thấy bóng người Tần Văn Thiên và Bạch Lộc Di, khiến không ít người thăm nghĩ, xem ra Tần Văn Thiên cảm giác lực tuy lợi hại, nhưng đạo Thần Văn chung quy không chỉ có dựa vào cảm giác lực là được, phá trận này, hấn so với người khác chậm hơn một ít.

- Được rồi, người đều đã đi ra.

Phong Cốc vùng bàn tay, tiếng gió nổi, cò xí bay lên bị Phong Cốc thu lại, chỉ thấy ánh mắt lão lóe ra mũi nhọn, đối với tất cả sự việc trong trận, lão rõ như lòng bàn tay.

Lý gia tam lão và Cổ Hưu đều tự phá trận, sau đó thanh niên Luyện Yêu Tông tìm được khe hở Lý gia tam lão phá trận lao ra, Diêm Thiết thì mượn dùng một chỗ vết rách sau khi Cổ Hưu phá trận lưu lại mà phá trận.

Chỉ thấy ánh mắt hần quét Tàn Vãn Thiên một cái, sau đó thân hình bay đi, về tới trên tường thành, cười nhạt nói:

- Kẻ này không tệ.

- Há?

Về mặt đám người cứng lại.

Kẻ này không tệ?

Kẻ này, là chỉ người nào?

Còn có Xích Lôi Tông Tả Ngu đại sư, bọn họ đều ngã xuống ở trong trận pháp rồi sao, quá đáng tiếc rồi.

Về mặt nhóm người Xích Lôi Tông rất khó coi.

Hôm nay, trên tu đạo tràng phủ Trích Tinh, chỉ còn lại có bốn thế lực.

Thủy Nguyệt sơn trang, Lý gia tam lão.

Học viện Bạch Lộc, Cổ Hưu, Tàn Vãn Thiên, Bạch Lộc Di.

Diêm gia, Diêm Thiết.

Còn có thanh niên Luyện Yêu Tông kia.

Kế tiếp, chỉ cần loại bỏ một thế lực, thì sẽ quyết định ra ghế tam giáp, vậy ai sẽ bị đào thải?

Ánh mắt mọi người nhìn về phía trên tường thành, đám người Dương Phàm bình tĩnh nhìn về phía bên này, chỉ thấy Phong Cốc cười nói:

- Kế tiếp, một vòng khảo nghiệm cuối cùng, cho các người thời gian một canh giờ, phân biệt ở trên tu đạo tràng khắc ra Thần Văn công kích mạnh nhất, bốn phe giao thủ.

- Khắc Thần Văn sao?

Trong tu đạo tràng, ánh mắt mọi người sắc bén, chỉ thấy Diêm Thiết nhìn chăm chăm Tàn Vãn Thiên, âm trầm nói:

- Người không ra tay sao, Lãnh Ngưng, ả chết thê thảm lắm.

Trên người Tàn Vãn Thiên tràn ngập ra một ý chí lạnh như băng, con người của hắn giống như muốn xuyên thấu thân thể Diêm Thiết, hắn đã giết chết...

- May mà ả chết thảm, nếu không, ta sẽ đùa bốn thật kỹ, sau đó ả luyện thành Khôi Lỗi, như vậy mới thật là thú vị. Đáng tiếc!

Diêm Thiết cười khặc khặc nói:

- Đúng rồi, Lãnh gia, tặng thêm mấy nha đầu đến chỗ đó của ta, người đoán, kết cục của họ thế nào?

Dứt lời, Diêm Thiết hướng phía trước đi ra một bước, bắt đầu khắc xuống Thần Văn công kích.

Trong mắt Tàn Vãn Thiên sát ý sắc bén, bước chậm ra, nhưng lại thấy Cổ Hưu thản nhiên nói:

- Trận chiến này, là của ta.

Tàn Vãn Thiên lạnh lùng nhìn quét lão một cái, nói:

- Người khắc của người, ta khắc của ta, không liên quan nhau.

- Hừ, đừng ảnh hưởng đến ta.

Cổ Hưu lạnh lùng nói, ánh mắt của lão nhìn chằm chằm Lý gia tam lão, ba lão già này, mới là đối thủ của lão.

Tần Văn Thiên và Cổ Hưu cách một đoạn, hôm nay, trên tu đạo tràng chỉ có bốn thế lực, vị trí trái lại là rất lớn.

Chỉ thấy Tần Văn Thiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía hư không, nụ cười của Lãnh Ngung như hiện lên ở trước mắt.

- Hôm nay, người hại chết người, sẽ chết ở nơi đây.

Tần Văn Thiên lâm bẩm, không chút nào che dấu giọng nói của hắn, khi hắn cúi đầu nhìn về phía Diêm Thiết cùng với đám người Diêm Không phía dưới, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ kia muốn làm máu của người ta cũng động lại.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 256: Không được thì rút

Diêm Thiết thấy ánh mắt của Tần Văn Thiên cũng không kiêng dè một chút mà nhìn thẳng gã. Buồn cười, kẻ này thế mà còn muốn giết hắn, mà không phải nghĩ giữ mạng mình sao?

Cát giọng cười âm lạnh, Diêm Thiết bắt đầu khác Thần Văn.

Không chỉ có hắn, đám người Lý gia tam lão, Cổ Hưu, thanh niên Luyện Yêu Tông đều bắt đầu khác Thần Văn.

Ba người bọn Lý gia tam lão đồng thời ở ba phương vị lớn khác Thần Văn, nhưng bọn họ khác Thần Văn lại giống như có cảm giác hoà lẫn, tựa như lúc nào cũng có khả năng hội tụ với nhau, cảnh này khiến trong lòng mọi người kinh ngạc. Điều nói ba người tâm ý tương thông, ba người họ liên thủ khác ra Thần Văn, tất nhiên cực kỳ mạnh mẽ nhỉ?

Lại nhìn Cổ Hưu, chỉ thấy lão từng nét bút từng nhát vạch đại khí mệnh mông, khắc ra hoa văn cho người ta cảm giác mệnh mông hào phóng, có phong phạm đại sư, nhìn qua đã thấy phi phàm.

Lấy thanh danh Cổ Hưu, khắc ra Thần Văn sẽ là Thần Văn cấp ba đỉnh phong.

Dù sao, Phong Cốc cho bọn họ thời gian một canh giờ, tùy ý bọn họ phát huy.

Thanh niên Luyện Yêu Tông khác ra Thần Văn, thì lại mang theo một luồng khí yêu tà, làm người ta cảm giác được một luồng khí yêu dị đập vào mặt, cực kỳ mãnh liệt, không có ai dám xem nhẹ thanh niên Luyện Yêu Tông trầm mặc kia.

- Lần này, chính là khảo nghiệm bản lĩnh đích thực, không biết ai khác ra Thần Văn công kích mạnh nhất.

Người các thế lực phía dưới, tất cả đều nghiêm túc nhìn những người này khác Thần Văn.

Bọn họ đoán, Lý gia tam lão rất có khả năng đoạt lấy hạng nhất của lần này.

Cổ Hưu đại diện học viện Bạch Lộc, chỉ sợ chỉ có thể khuất mình ở vị trí thứ hai.

Về phần Diêm Thiết, có lẽ có thể lấy được hạng ba, thanh niên Luyện Yêu Tông tuy cũng lợi hại, nhưng ba thế lực kia dù sao cũng mạnh hơn.

Phải biết rằng trước đó thời điểm không biết Lý gia tam lão cùng với Cổ Hưu sẽ xuất hiện, tiếng hô Diêm Thiết đoạt lấy hạng nhất của hội giao lưu là cao nhất, rất nhiều người đều cho rằng Diêm gia lần này sẽ lấy được mười danh ngạch bước vào vùng đất thí luyện.

Người Diêm gia cực kỳ khâm trọng, đám người Lãnh gia bên cạnh Diêm gia, ánh mắt sáng ngời tương tự, bọn họ trả giá lớn như vậy, chính là vì khó được gặp một lần hội giao lưu lần này, không tiếc hy sinh nữ tử đích hệ gia tộc, trao đổi vài danh ngạch, bọn họ hy vọng, Diêm Thiết có thể lấy được hạng nhất.

- Lãnh Kiên, vừa rồi người và Diêm Thiết trao đổi như thế nào?

Chỉ thấy Lãnh gia trưởng lão Lãnh Mâu hướng Lãnh Kiên hỏi.

Về mặt Lãnh Kiên không để coi chút nào cả, tới bên người Lãnh Mâu, thấp giọng nói:

- Diêm Thiết hắn nói, một danh ngạch, đổi lấy một vị tiểu thư đích hệ của Lãnh gia ta.

- Cản rỡ!

Lãnh Mâu nhất thời khó coi vô cùng:

- Lãnh gia chúng ta trả giá chẳng lẽ còn chưa đủ nhiều?

Lãnh Kiên không nói gì, cúi đầu không dám nói lời nào. Ánh mắt Lãnh Mâu nhìn chăm chăm hấn, khiến Lãnh Kiên mở miệng nói:

- Đều là Tần Vãn Thiên và Lãnh Ngưng kia gây ra chuyện, nếu không phải là con của Diêm Thiết chết, sao có thể có kết cục như vậy? Một mình Lãnh Ngưng là đủ rồi.

- Hừ.

Lãnh Mâu hừ lạnh một tiếng, nói:

- Xem tiếp một chút đi.

Lãnh Kiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía trên đài tu đạo, chỉ thấy người bên trên đều đang nghiêm túc khắc Thần Văn.

- Tần Vãn Thiên.

Lãnh Kiên nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, chỉ thấy hấn cũng ở nơi đó im lặng khắc Thần Văn, nhưng lại không có chút mỹ cảm, căn bản nhìn không ra một chút đồ án, không biết đang khắc cái gì.

- Cái quý gì vậy?

Lãnh Kiên cười lạnh, Thần Văn sư cấp ba này nói chung là hơi trẻ tuổi, năng lực khắc Thần Văn không được.

Học viện Bạch Lộc bên kia, trưởng lão mắt to hướng Bạch Lộc Ngôn hỏi:

- Người xem ai khắc Thần Văn là tinh diệu nhất?

Bạch Lộc Ngôn chính là Thần Văn đại sư ở học viện Bạch Lộc thua Tần Vãn Thiên, chỉ thấy ánh mắt hấn nhìn về phía tu đạo tràng, thấp giọng nói:

- Lý gia tam lão và Cổ Hưu đại sư tạo Thần Văn là tinh diệu nhất, uy lực hấn là sẽ cực mạnh. Thần Văn của Diêm Thiết có chút quý dị, lộ ra tà khí, cũng sẽ rất khó chơi, thanh niên Luyện Yêu Tông khắc Thần Văn, yêu khí mạnh mẽ, ý yêu tà nồng đậm, mơ hồ có ý giết chóc tràn ngập.

Trưởng lão mắt to nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Vậy người cho rằng, Lý gia tam lão và Cổ Hưu đại sư ai sẽ thắng?

- Không thể xác định.

Bạch Lộc Ngôn lắc lắc đầu.

- Lần này, nếu là bị Thủy Nguyệt sơn trang cướp lấy tiên cơ, chỉ sợ bước vào vùng đất thí luyện, cũng sẽ chịu sự can tay của bọn họ.

Trưởng lão mắt to nhíu mày nói:

- Tần Vãn Thiên thì sao, hấn khắc Thần Văn như thế nào?

- Xem không hiểu, chưa có bất cứ khí tức nào tràn ra.

Bạch Lộc Ngôn nhíu mày nói, theo lý thuyết, Tần Vãn Thiên ngày xưa đối phó hấn hư không khắc Thần Văn, một bước một hoa văn, kiểm rít trên không, ở trên trình độ Thần Văn hấn là có thiên phú cực cao, mặc dù có thể nội tình không đủ, không thể khắc ra cấp ba đỉnh phong Thần Văn, nhưng cũng không đến mức quá kém mới đúng.

Nhưng giờ phút này, Tần Vãn Thiên khắc Thần Văn, hấn lại có chút xem không hiểu.

Trên tường thành, người trung niên sắc bén bên cạnh Dương Phàm hướng Phong Cốc hỏi:

- Đại sư, Thần Văn sư đột này thực lực như thế nào?

Phu Trích Tinh, bọn họ muốn dẫn những người này bước vào vùng đất thí luyện, như vậy cần không chỉ có một người, đội hình Thần Văn sư ba hạng đầu, bọn họ đều cần, như vậy ở sau khi bước vào vùng đất thí luyện, mới có thể làm việc cho bọn họ.

- Không tồi.

Phong Cốc mỉm cười gật đầu, không chỉ không tồi, hơn nữa còn có hai vị thanh niên cực kỳ có tiềm lực.

Trung niên khẽ gật đầu, Phong Cốc đại sư cũng đã nói không tệ, như vậy tất nhiên là không tệ rồi.

Thời gian chậm rãi qua đi, đã gần một canh giờ, bốn thể lực lớn trên tu đạo tràng, nhưng lại có năm người khác Thần Văn, bởi vì Cổ Hưu đại sư học viện Bạch Lộc cùng với Tần Văn Thiên đều tự tác chiến, không phối hợp lẫn nhau.

Nhưng, Cổ Hưu đại sư mới là chủ yếu, Tần Văn Thiên tuy có cảm giác lực mạnh mẽ, nhưng một vòng cuối cùng này khảo nghiệm là năng lực thật sự, Tần Văn Thiên, chỉ sợ chỉ là tùy ý đi qua sân chút thôi.

Lúc này mọi người đã có thể cảm nhận được khí tức khủng bố các Thần Văn khắc ra kia chất chứa đang lan tràn, uy thế cực kỳ mạnh, có thể rõ ràng cảm giác được hư ảnh đang ngưng hình.

Lý gia tam lão nơi đó, hình như có ba con ác giao ngừng đầu, uy thế bá đạo cực kỳ đáng sợ, hơn nữa, ba con ác giao này nổi lên cơ thể mà sinh.

Cổ Hưu đại sư nơi đó, cũng là yêu thú Thần Văn, như có hư ảnh thanh long long lánh ra.

Đã là Thần Văn công kích, Thần Văn loại thú không thể nghi ngờ là cực kỳ thích hợp, lực công kích mạnh mẽ đáng sợ.

Diêm Thiết khắc Thần Văn là tà ác nhất, như có rất nhiều ánh sáng U Minh đáng sợ tà ác long lánh, cho người ta cảm giác đáng sợ xương trắng chông chất.

Thanh niên Luyện Yêu Tông, Thần Văn hấn khắc yêu khí cực nặng, giống như luyện ngục yêu mãnh, đôi mắt ác độc lóe ra hào quang làm người ta sợ hãi.

- Thật mạnh, hầu như đều là Thần Văn công kích đứng đầu của một tầng cấp ba này, đủ để đối phó người Nguyên Phủ đỉnh phong.

Những người này, đứng ở chính giữa Thần Văn, có thể tùy ý khống chế, chủ đạo tất cả.

Nay, duy nhất chưa bại lộ uy thế, chỉ có Thần Văn của Tần Văn Thiên, hấn đứng đó, xung quanh có một khí tức kỳ diệu tràn ngập, một luồng khí ở đó xoay tròn, cũng không biết hấn khắc là Thần Văn gì.

- Đến giờ rồi.

Trên tường thành Phong Cốc thán nhiên mở miệng nói.

- Biểu diễn bắt đầu rồi.

Diêm Thiết cười lạnh lưng đỡ tọng, trong đôi mắt tỏa ra hào quang âm lãnh.

- Đi.

Chỉ thấy Lý gia tam lão chỉ ra ngón tay, trong phút chốc ba con ác giao rít gào lao ra, lao thẳng về phía Cổ Hưu.

Tam đầu ác giao khủng bố che cả bầu trời, Cổ Hưu hừ lạnh một tiếng, hư ảnh thanh long phía sau lão cuộn cuộn bay lên, một tiếng rống gầm chấn động không gian, tiếng rít gào đáng sợ đến cực điểm, vurôn ra vuốt sắc, hướng tới đầu của tam đầu ác giao chụp tới.

- Uy lực này...

Trong lòng mọi người rung động, bọn họ nhìn thấy thân thể Cổ Hưu bay lên, lão trở thành linh hồn yêu thú, yêu thú này do Thần Văn khắc mà xuất hiện, lão chính là chủ đạo, nguyên lực tinh thần trong cơ thể điên cuồng tràn ra, thanh long và tam đầu ác giao va chạm, phát ra tiếng vang rung trời.

- Hừ.

Chỉ thấy Lý gia tam lão hừ lạnh một tiếng, thân thể bọn họ đồng thời lao ra, buông xuống trên cái đầu của tam đầu ác giao, bắt đầu điên cuồng chém giết.

Diêm Thiết và thanh niên Luyện Yêu Tông đều không vội, chỉ yên tĩnh nhìn một màn này xảy ra, chiến đấu như vậy tiêu hao đối với người không chế Thần Văn chính là cực kỳ lớn, vậy cứ chờ bọn họ chậm rãi tiêu hao đi.

- Học viện Bạch Lộc.

Trong mắt Diêm Thiết tán mát ra ánh sáng lạnh, thấy hai người đại chiến không ngớt, hấn lặng lẽ phóng ra tinh thần nguyên lực. Đột nhiên, một gương mặt thật lớn như U Minh đột nhiên hướng phía trước bổ nhào ra.

Gương mặt to lớn như U Minh kia sau khi tới gần thanh long, đột ngột cắn xé một miếng, trong phút chốc, từng luồng u quang thẩm thấu vào, bắt đầu tàn phá bờ bãi ở trong cơ thể thanh long, phá hư từng cái hoa văn kia.

Về mặt Cổ Hưu đại sư khó coi. Lý gia tam lão không chút khách khí triển khai cường công, thanh long Thần Văn không ngừng tan rã, thét lớn một tiếng, Cổ Hưu phun ra một ngụm máu tươi, người cũng ngã xuống, chân liên tục lui.

Chỉ thấy lão ôm ngực, ánh mắt nhìn về phía Phong Cốc bên kia, Thần Văn lão khắc không yếu, nhưng gặp phải liên thủ công kích.

- Ta tự có phán đoán.

Phong Cốc thấy ánh mắt Cổ Huru, bình tĩnh mở miệng.

Cổ Huru gật đầu, nhưng cảm giác rất mất mặt, như vậy, cho dù Phong Cốc tán thành năng lực của lão, nhưng hạng nhất, khẳng định là không có phần của lão, sẽ vô cùng có khả năng bị Lý gia tam lão đoạt đi.

Thậm chí, vị trí thứ hai cũng nguy hiểm, dù sao vòng thứ ba khảo nghiệm này, lão bị cản quét loại đầu tiên, Diêm Thiết, lão hận nha.

- Cổ Huru, xem ra thực lực của ngươi không được tốt lắm.

Lý gia lão đại trào phúng cười nói, ở trước mặt Lý gia tam lão, Cổ Huru không chiếm cứ bất cứ ưu thế nào, ba lượt, đều không có.

- Hừ.

Cổ Huru hừ lạnh một tiếng, nói:

- Lần này ta nhận thua, ngươi ba người chiến một mình ta, có gì đáng để kiêu ngạo, ta chỉ hận không có trợ thủ tốt.

- Cổ Huru đại sư, lời không thể nói như thế.

Chỉ nghe Bạch Lộc Di sau lưng mở miệng nói:

- Ở lúc vòng thứ nhất, Tần Văn Thiên đã có lòng giúp ngươi, ngại là ngươi tự đánh giá bản thân quá cao, quát hấn nhắc nhở, lúc đợt thứ hai, thời điểm chúng ta cản liên thủ, ngươi lại chỉ lo một mình phá trận, nếu không ba người chúng ta liên thủ, sẽ chỉ phá trận mà ra càng nhanh hơn.

Cổ Huru nghe được lời Bạch Lộc Di nói cau mày, nếu không phải thân phận Bạch Lộc Di ở đó, lão đã quát.

- Ta biết học viện Bạch Lộc thua rồi, trong lòng ngươi không vui, nhưng, Cổ mỗ tự nhận đã cố hết sức.

Cổ Huru thản nhiên nói, sau đó nhìn về phía Tần Văn Thiên:

- Kẻ này lần này phụ trợ ta, nhưng, lại chỉ tự mình khắc trận, học viện Bạch Lộc thua, việc không liên quan tới Cổ mỗ.

- Yên tâm, Cổ đại sư, thù lao hứa hẹn cho ngươi, sẽ không thiếu.

Trưởng lão mặt to biết ý tứ Cổ Huru, thản nhiên nói.

Cổ Huru nhẹ nhàng gật đầu, nhìn quét qua Tần Văn Thiên bên cạnh khắc Thần Văn, hừ lạnh một tiếng:

- Lần chiến đấu này, cản ngươi làm gì.

Dứt lời, lão phẩy ống tay áo.

- Học viện Bạch Lộc, còn chưa thua.

Tần Văn Thiên thản nhiên nói, khiến vẻ mặt Cổ Huru khựng lại, lại thấy ánh mắt sắc bén của Tần Văn Thiên, nở rộ ánh sáng lạnh lẽo, nói lạnh như băng:

- Ngươi thua, không có nghĩa là học viện Bạch Lộc thua, đã không được, thì rút.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Diêm Thiết Chết

- Đã không được thì rút.

Tần Văn Thiên vừa dứt lời, đột nhiên có từng luồng mũi nhọn kinh người phóng tới, đặc biệt là Cổ Huru, chỉ thấy lão nhú mày như kiếm, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh lẽo đáng sợ.

Người thiếu niên này lại cuồng vọng như thế, Cổ Hưu lão thân là Thần Văn đại sư, giờ phút này ý lạnh lùng trong lòng có thể nghĩ, một luồng uy thế mạnh mẽ ập vào mặt, đi bao phủ Tần Văn Thiên.

Người khác cũng đều bị lời của Tần Văn Thiên chấn trụ. Kẻ này cuồng vọng, thế mà quát Cổ Hưu đại sư không được thì cút, ngữ khí là càn rỡ, không ai có thể so sánh.

- Ha ha, thật thú vị, học viện Bạch Lộc không chỉ có thua, xem ra còn sắp nội chiến rồi.

Tiếng cười Diêm Thiết có vài phần âm trầm, Tần Văn Thiên muốn ra tay, hần đường nhiên cực kỳ vui vẻ, như vậy, mới có cơ hội cho gã tru sát.

- Nếu ngươi không cho ta lời giải thích, cho dù ngươi là khách của học viện Bạch Lộc, Cổ mộ cũng sẽ không bỏ qua.

Cổ Hưu lạnh lùng nói.

- Cổ Hưu đại sư, ngươi đã thua, nên tạm thời lui ra phía sau, học viện Bạch Lộc, còn cần tiếp tục chiến.

Bạch Lộc Di thấy Tần Văn Thiên mở miệng, biết gã này chỉ sợ có chút tự tin, có lẽ thực có năng lực khác ra Thần Văn công kích tam giai đỉnh phong, thấy Cổ Hưu không thuận theo không buông tha, năng tự nhiên là đứng về phía Tần Văn Thiên.

Về mặt Cổ Hưu khựng lại, nhìn về phía Bạch Lộc Di nói:

- Ta là do học viện Bạch Lộc mời đến, nếu không có ta, học viện Bạch Lộc có thể đi đến một bước này? Hôm nay, thấy ta thất bại ở trong bao vây công kích, học viện Bạch Lộc lập tức thể hiện thái độ này sao?

Đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di hiện lên sự lạnh lẽo, Cổ Hưu này thế mà lại đầu mâu chỉ hướng học viện Bạch Lộc, mơ hồ có ý trách cứ học viện Bạch Lộc đãi khách không chu toàn.

- Thật buồn cười, vòng thứ nhất, Tần Văn Thiên mới là người cảm nhận được Thần Văn cuối cùng, cần Cổ Hưu đại sư hay không, không có gì khác nhau? Đợt thứ hai, Cổ Hưu đại sư tuy đi ra, nhưng Tần Văn Thiên và ta cũng phá trận mà ra, mới đi đến vòng này không có vấn đề gì, từ khi nào biến thành công lao của Cổ Hưu ngươi vậy?

Bạch Lộc Di không nói tiếp nhưng vòng thứ ba, Cổ Hưu là trực tiếp bị thua, càng không có chuyện gì của lão.

- Học viện Bạch Lộc ta đã mời Cổ Hưu đại sư đến đây, ngươi bất kể thắng bại, vẫn cho ngươi tôn trọng như cũ, nhưng Tần Văn Thiên cũng là khách học viện Bạch Lộc ta mời. Chính ngươi bị thua thì thôi, lại còn muốn buông lời ngông cuồng, nói ra lời bất kính, chiến đấu lần này, cần ngươi làm gì cho Tần Văn Thiên. Tần đại sư, hần còn đang xuất chiến vì học viện Bạch Lộc đó.

Bạch Lộc Di tiếp tục nói:

- Cổ Hưu đại sư ngươi ở trong lần chiến đấu này luôn muốn thể hiện bản thân, ta cũng muốn trả lại đại sư một tiếng, lần chiến đấu này, cần ngươi làm gì?

- Tốt, tốt...

Cổ Hưu bị Bạch Lộc Di nói đến mức sắc mặt đỏ lên, về mặt xanh mét, không ngờ hôm nay bị một văn bối giáo huấn như vậy.

- Tiểu Di, không được vô lễ với Cổ Hưu đại sư.

Phía học viện Bạch Lộc, trưởng lão mắt to thấy Bạch Lộc Di rõ ràng giúp đỡ Tần Văn Thiên, không khỏi thâm nghĩ nữ tử hướng ngoại, nhưng hần giờ phút này mới mở lời ngăn cản, hiển nhiên đối với biểu hiện của Cổ Hưu cũng cực kỳ bất mãn.

Vừa rồi Bạch Lộc Di đã nói, Cổ Hưu ở thời điểm đợt thứ hai chiến đấu bận bởi bản thân lo phá trận, năng và Tần Văn Thiên vứt bỏ không để ý.

- Cổ đại sư, ngươi tạm thời lui xuống đi, đừng ảnh hưởng người khác.

Trưởng lão mắt to lại nói với Cổ Hưu.

Về mặt Cổ Hưu trầm xuống, lập tức lạnh lùng nhìn quét Tần Văn Thiên một cái, nói:

- Hội giao lưu kết thúc, ta xem ngươi cho ta câu trả lời như thế nào!

Dứt lời, lão phát tay áo lui ra, lạnh lùng tràn ngập bốn phía.

- Có ý tứ.

Diêm Thiết cười nhạt, nói:

- Kẻ này, giao cho ta.

- Được.

Lý gia tam lão cười. Thứ nhất, đã là vật trong bàn tay, Diêm Thiết muốn giết Tần Vãn Thiên, xem bọn họ có quan hệ như thế nào, để những kẻ này thông thả va chạm đi.

Phượng hướng Lãnh gia, trong mắt Lãnh Lâm lộ ra hàn quang:

- Giết chết hắn.

Hắn vừa rồi nghe được phụ thân nói, Diêm Thiết, nói một danh ngạch đổi một người, nếu như Lãnh gia muốn tiếp tục trao đổi danh ngạch, nàng sẽ rất nguy hiểm, tất cả cái này, đều là Tần Vãn Thiên tạo thành, hắn phải chết.

Người Lãnh gia, vẻ mặt đều lạnh như băng, nhìn quét Tần Vãn Thiên, người này, phải chết, giữ lại sẽ thù hận Lãnh gia bọn họ.

Thanh niên Luyện Yêu Tông đương nhiên sẽ không nhúng tay, hắn một mực thờ ơ lạnh nhạt.

Diêm Thiết ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên nói:

- Yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết nhanh như vậy, trước khi ngươi chết, ta sẽ cho ngươi thông khoái hẳn hoi.

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nhìn quét một lượt, trong đôi mắt đó tràn ngập sát ý đáng sợ.

Hắn từng nói, hôm nay, hắn chắc chắn phải giết được Diêm Thiết.

Diêm Thiết không chết, hắn làm sao đối mặt được với Lãnh Ngưng.

Hắn phải chết, Diêm Không phải chết, Lãnh Kiên phải chết.

Thiếu nữ xinh đẹp đáng thương chết thảm ở dưới sự tàn khốc như vậy, gương mặt xinh đẹp mỉm cười kia vẫn sẽ quanh quẩn ở trong đầu Tần Vãn Thiên.

Những người hại chết nàng, đều phải trả giá đắt.

Người thứ nhất, sẽ là Diêm Thiết.

Chỉ thấy thân thể Diêm Thiết chậm rãi bay lên, khuôn mặt U Minh không lồ theo đó dâng lên, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, khiến Tần Vãn Thiên cảm giác được từng đợt hàn ý.

Tần Vãn Thiên đạp một bước, tinh thần nguyên lực lưu động. Thân Vãn hấn khắc rút cuộc bắt đầu lưu động, mọi người chỉ cảm thấy một con lốc xoáy đáng sợ điên cuồng quay cuồng, lốc xoáy này giống như tầng mây cuộn cuộn hướng ra bên ngoài cuốn đi, rít gào, không ngừng bốc lên, lực lượng khủng bố trở nên bạo động, luồng khí trời đất điên cuồng chảy vào trong đó.

Ở trung tâm gió lốc kia, mọi người đột ngột cảm giác được một khí tức sắc bén đáng sợ, đó là tiếng kiếm rít!

Vô tận kiếm sắc điên cuồng ở trong gió lốc, hóa thành vòng xoáy kiếm, từng tầng một đẩy về phía trước, hóa thành một thủy triều kiếm đạo.

- Đây là Thân Vãn gì?

Con người của mọi người co rút lại, nhìn chằm chằm Thân Vãn của Tần Vãn Thiên, luồng kiếm ý kia càng lúc càng đáng sợ, giống như từ trong gió lốc vô hình áp ủ mà sinh, giống như quả cầu tuyết càng lăn càng mạnh.

Diêm Thiết hừ lạnh một tiếng, sau đó truyền ra một tiếng gào rống, khuôn mặt U Minh không lồ trong giây lát mở ra cái mồm to như chậu máu, hướng Thân Vãn Tần Vãn Thiên khắc bỏ nhào tới.

Thân thể Tần Vãn Thiên theo sóng kiếm quay cuồng bay lên trời, đột ngột, một luồng sát ý làm người ta sợ hãi thổi quét ra, luồng sát ý này cùng thủy triều kiếm đạo đáng sợ kia hội tụ cùng một chỗ, trong khoảnh khắc cả mảng không gian bao phủ.

- Giết!

Đúng lúc này, ngón tay Tần Vãn Thiên hướng phía trước nhả một cái, trong phút chốc, sóng kiếm quay cuồng giống như sóng thần cuồng mãnh gào thét lao ra, sát khí làm người ta kinh hãi thổi quét cả mảng không gian, thiên địa ở giờ khắc này tựa như chỉ có tiếng kiếm ngân.

Sắc mặt Diêm Thiết cứng đờ, sắc mặt đột ngột trở nên đặc biệt khó coi, từng chút u quang gào thét tấn công.

- Phập, phập...

Kiếm diệt tất cả, từng điểm u quang kia bị chém diệt toàn bộ, Diêm Thiết lạnh lùng quát một tiếng, khuôn mặt U Minh không lồ hướng về phía trước gào rống mà ra, ngàn vạn thanh kiếm sắc đâm vào trên nó, nhưng lại không cách nào dao động.

Tần Văn Thiên lại ra chỉ một lần nữa, gió lốc lại một lần nữa quay cuồng, từ trong vòng xoáy chui ra một thanh kiếm khổng lồ ngập trời, chiếu sáng cửu thiên.

Một kiếm hàn quang, thiên địa biến sắc, kiếm rít mà qua, truyền ra tiếng nổ vang ầm ầm, khuôn mặt U Minh khổng lồ bị thanh kiếm lớn đâm thủng, sau đó vạn kiếm cùng phát, phốc một tiếng vang lớn, rốt cuộc, khuôn mặt U Minh khổng lồ triệt để sụp đổ tán loạn.

Vô số thanh kiếm sắc bén kia hướng Diêm Thiết bắn giết, khiến vẻ mặt Diêm Thiết đại biến, từng Khôi Lỗi bỗng dung hiện lên, che ở trước người hắn.

- Ngươi phạm quy rồi.

Tần Văn Thiên lạnh như băng mở miệng, ngón tay lần thứ ba chỉ ra, trong nháy mắt, lực lượng cả bầu trời giống như hội tụ ở trên vô tận mưa kiếm.

- Giết.

Sắc mặt Tần Văn Thiên rét lạnh đến cực điểm, kiếm như mưa rơi, tiếng vang rầm rập truyền ra, Khôi Lỗi của Diêm Thiết bị hủy diệt, vỡ nát ở trong kiếm.

- Ta nhận thua.

Diêm Thiết nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể hắn hướng tới bên dưới đài chiến đấu chạy đi, nhưng chỉ thấy màn kiếm vô tận hạ xuống, tiếng gió gào thét khiến bước chân của hắn đột nhiên cứng ngắc ở nơi đó.

- Phốc phốc phốc phốc...

Từng thanh tinh thần lợi kiếm bắn ở xung quanh hắn, trong phút chốc mảnh không gian đó vỡ nát, Diêm Thiết quay đầu lại nhìn Tần Văn Thiên đứng ở trong màn kiếm, sắc mặt trở nên tái nhợt. Hắn thể nào cũng không ngờ, Thần Văn sư tam giai trẻ tuổi này có thể khắc ra Thần Văn đỉnh phong như vậy.

Trong hư không, Thần Văn sư tam giai trẻ tuổi mà mạnh mẽ kia ánh mắt rét lạnh mà sắc bén, kiếm khí vờn quanh thân, đôi mắt tràn ngập sát ý đó của hắn khiến Diêm Thiết cảm giác được cả người đều lạnh lẽo thấu xương.

- Ta đã nhận thua, ngươi không thể động thủ.

Diêm Thiết phần nộ quát.

- Ngươi đã phạm quy, nếu không đã chết.

Tần Văn Thiên thân nhiên nói:

- Ta nói rồi, hôm nay, ta chắc chắn sẽ giết ngươi.

Dứt lời, ngón tay hướng về phía trước, kiếm quang ngập trời ra sát phạt, sắc mặt Diêm Thiết trắng bệch, lộ ra sự hoảng sợ.

- Không...

Nhìn thấy màn kiếm ngập trời hạ xuống, Diêm Thiết nổi giận gầm lên một tiếng, một thanh kiếm lớn khủng bố lao thẳng xuống.

- Phốc!

Từng thanh kiếm sắc bén đâm vào trên người Diêm Thiết, trong phút chốc, thân thể Diêm Thiết vỡ nát, trên đầu hắn cắm một thanh kiếm lớn, bộ mặt dữ tợn, vô cùng khủng bố.

Hôm nay, ta chắc chắn sẽ giết ngươi!

Lời Tần Văn Thiên nói còn đó, thân thể Diêm Thiết giật giật, sau đó truyền ra một tiếng vang nhỏ, mưa máu rơi xuống, thân thể hắn bị hủy diệt liền biến mất, ở trong vô tận kiếm sắc sát phạt hóa thành tro bụi.

Diêm Thiết, chết.

Thần Văn đại sư từng được xưng có hi vọng nhất đạt được hạng nhất hội giao lưu lần này đã ngã xuống, chết ở trong tay Thần Văn sư tam giai trẻ tuổi Tần Văn Thiên.

Từng là Thần Văn sư tam giai cực ít người quen biết, không có danh tiếng, không ai biết tới.

Hắn dựa vào thủ đoạn cường thế, đánh chết Diêm Thiết.

Người Diêm gia đột nhiên biến sắc hẳn, Diêm Thiết đã chết?

Từ vong, điều này có ý nghĩa hội giao lưu lần này, Diêm gia hắn, chưa thể đạt được ghế ba hạng đầu, sẽ không có danh ngạch.

Người Diêm gia, cũng từng nghe nói thù hận giữa Tàn Ván Thiên cùng Diêm Thiết, nhưng bọn họ cũng không để ý, tin tưởng Diêm Thiết sẽ đối phó Tàn Ván Thiên, nhưng hiện tại, Tàn Ván Thiên đã giết chết Diêm Thiết.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tàn Ván Thiên lộ ra một hận ý mạnh mẽ.

Diêm Không, hận tương tự, nhưng trong lúc hận, thân thể hắn run nhè nhẹ.

Tại sao có thể như vậy, Tàn Ván Thiên đã giết chết Diêm Thiết, điều này sao có thể là thật được?

Người Lãnh gia, cũng chấn động tới mức không nói nên lời.

Diêm Thiết, đã chết, như vậy, danh ngạch của Lãnh gia bọn họ trực tiếp biến thành bọt nước rồi, cho dù bọn họ có người trao đổi, cũng không có cơ hội nữa, Lãnh gia bọn họ, một cái danh ngạch cũng đừng nghĩ lấy được.

Nhưng, còn không chỉ như vậy, tự tay phá diệt hy vọng của bọn họ, người giết chết Diêm Thiết, là người bọn họ từng từ bỏ, Tàn Ván Thiên!

Đã từng... Tàn Ván Thiên tại Lãnh gia, là gần như vậy, nhưng vì Diêm Thiết, bọn họ tặng ra Lãnh Ngưng, bức từ Lãnh Ngưng, tự tay, khiến một người vốn có thể trở thành bằng hữu, đã trở thành kẻ địch!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 258: Kẻ này cũng không tệ

Trưởng lão chấp sự Lãnh gia Lãnh Mâu sắc mặt xanh mét, chỉ thấy hai tay hắn nắm chặt, phát ra tiếng vang răng rắc.

Trả giá lớn như vậy, cho Diêm Thiết nhiều chỗ tốt như vậy, kết quả Lãnh gia bọn họ nhận được cái gì?

Diêm Thiết, đã chết.

Vì mấy danh ngạch, bọn họ hy sinh Lãnh Ngưng, lưng mang tiếng xấu, liều mạng đắc tội Tàn Ván Thiên, hiện tại, Tàn Ván Thiên dùng thần văn, đánh bại, hơn nữa còn giết chết Diêm Thiết.

Cái này tính là cái gì? Lãnh gia, giống như một trò cười vậy.

- Giết rồi, tốt lắm.

Giờ phút này, ở phương hướng Lãnh gia, một tiếng quát truyền ra, là phụ thân Lãnh Ngưng, nhìn thấy Tàn Ván Thiên giết chết Diêm Thiết, hắn cảm thấy trong lòng thông khoái, một đám người Lãnh gia nhìn chăm chăm, sau khi Lãnh Ngưng chết, hắn cũng biết, hắn làm một phụ thân, thực có lỗi với Lãnh Ngưng, đối với những người của Lãnh gia, hắn có cừu thù.

Lãnh Mâu ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn hắn một cái, Lãnh Kiên cũng quát:

- Ngươi câm miệng.

- Ta câm miệng?

Phụ thân Lãnh Ngưng cười lạnh nói:

- Lúc trước ai hạ lệnh giết chết Lãnh Ngưng nữ nhi của ta, buông tha Tàn Ván Thiên, sau đó nghĩ tận biện pháp đi lấy lòng Diêm Thiết, hiện tại thế nào? Hiện tại Diêm Thiết đã chết, Tàn Ván Thiên lấy được danh ngạch, chuyện này, ai là người chịu trách nhiệm?

Lãnh Kiên sắc mặt xanh mét, cảm nhận được ánh mắt sắc bén của mấy vị trưởng lão phóng tới, trong lòng hắn run run, ra trò cười như vậy, trả giá lớn như vậy, chuyện này, ai gánh vác trách nhiệm?

Lãnh Mâu là trưởng lão, hắn khẳng định sẽ không có chuyện gì, Lãnh Kiên hắn thì sao?

Ánh mắt mọi người, đều nhìn về phía Tàn Ván Thiên.

Chỉ thấy khí tức Tàn Ván Thiên lúc này, vẫn lạnh như băng, tràn ngập sát ý, ánh mắt hắn nhìn chăm chú về phía Diêm gia, từng luồng khí tức cuồng bạo điên cuồng bùng nổ, cặp mắt kia đảo qua, mọi người đều có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trên người hắn.

- Người tiếp theo, là người.

Ngón tay Tần Vãn Thiên chỉ hướng Diêm Không, trong phút chốc, Diêm Không cảm giác cả người như nhập hàm băng, lời nói của Tần Vãn Thiên, giống như là tuyên bố hấn tử vong, ánh mắt hấn, như là lưỡi kiếm xuyên thấu trái tim.

Nhớ tới hai lần trước Tần Vãn Thiên tạo thành bóng ma tâm lý đối với hấn, thân thể hấn run lên nhè nhẹ, sợ hãi là rất mạnh.

Hấn thật sự sợ Tần Vãn Thiên, người này giống như là một tấm màn đen, trùm Diêm Không ở bên trong, nhìn không thấy ánh sáng.

- Hấn giết thúc phụ, giết chết hấn, giết chết hấn.

Diêm Không thân thể run run chỉ hướng Tần Vãn Thiên mà nói, ánh mắt nhìn về phía người Diêm gia, nhưng mà thấy ánh mắt tất cả người Diêm gia đều lạnh lùng nhìn hấn, khiến cho Diêm Không trong lòng mạnh mẽ run rẩy.

- Là người gây ra chuyện?

Thấy một lão già ánh mắt giống như muốn xé rách Diêm Không, hấn nghe nói, đầu tiên hết là vì Diêm Không và Tần Vãn Thiên có mâu thuẫn, sau đó, hấn lại dẫn theo con Diêm Thiết đi giết Tần Vãn Thiên, mới dẫn đến con Diêm Thiết chết, sau đó, Diêm Thiết nổi giận, bức tử một nữ nhân Tần Vãn Thiên thích, cho nên kết thù.

Nguyên bản bọn họ không để ý, nhưng hiện tại, Diêm Thiết đã chết, thí luyện lần này đã không còn duyên với Diêm gia nữa.

Tất cả cái này, là Diêm Không, gây ra họa, còn làm cho một vị Thần Văn sư thiên tài cửu thị Diêm gia, mà sau lưng Thần Văn sư thiên tài này, là học viện Bạch Lộc.

- Bắt đầu từ hôm nay, Diêm Không bị trục xuất khỏi Diêm gia, sống chết của hấn, Diêm gia không có quan hệ.

Lão già nọ lạnh lùng nói, trong phút chốc, Diêm Không cảm thấy đầu phát mộng, ánh mắt trống rỗng, hoang mang lo sợ.

Diêm gia, trục xuất hấn khỏi gia tộc?

Chuyện này là... vì sao?

Không có Diêm gia, hấn sẽ chết, Tần Vãn Thiên, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn.

- Phụ thân.

Diêm Không đưa mắt nhìn về phía phụ thân, nhưng mà, lại nghe lão già tiếp tục quát lạnh:

- Nếu như người muốn giúp nó, như vậy, sẽ cùng đi với nó.

Phụ thân Diêm Không sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn lướt qua Tần Vãn Thiên trong hư không, hấn rõ ràng, chuyện mà trưởng lão Diêm tộc lo lắng xuất phát từ ích lợi.

Hôm nay, Diêm Thiết đã chết, báo thù không có ý nghĩa gì, giết Tần Vãn Thiên thì có thể thế nào, còn sẽ hoàn toàn đắc tội học viện Bạch Lộc, bọn họ không có ưu việt gì.

Cục diện như vậy, xử lý thế nào?

Buông tha Diêm Không, cùng hấn phủi sạch quan hệ, như vậy, Tần Vãn Thiên có hận thế nào, cũng không có khả năng mang cổ cửu hận này đặt ở trên Diêm gia hấn. Tần Vãn Thiên chỉ cần thông minh một chút, sẽ biết đây là Diêm gia cố ý hóa giải việc này, hy sinh Diêm Không.

- Phụ thân.

Diêm Không thấy phụ thân không nói lời nào, ánh mắt đỏ hồng lên.

Ngày xưa, bọn họ bức bách Lân gia hy sinh Lân Ngưng, hôm nay, Diêm gia, sẽ hy sinh Diêm Không hấn sao?

- Diêm Không.

Ở một khắc này, một giọng nói rét lạnh vang lên, Diêm Không quay đầu lại, thấy Tần Vãn Thiên đứng ở trên hư không, sát ý cuộn cuộn gào thét xuất ra, sắc mặt Diêm Không lập tức tái nhợt.

- Báo ứng đã đến, hôm nay, người cũng phải chết.

Tần Vãn Thiên ngón tay rung lên, trong phút chốc, kiếm ý quay cuồng, Diêm Không cảm thấy bị một luồng kiếm ý sát phạt ngập trời tập trung vào thân thể, hấn bay lên không chạy trốn, đã thấy kiếm quang xuyên thấu qua, phập một tiếng truyền ra, thân thể hấn đã rơi xuống đất.

Diêm Không, chết.

- Đi.

Trưởng lão Diêm tộc phất ống tay áo, rời khỏi.

Phụ thân Diêm Không thân thể run nhè nhẹ, đi đến bên cạnh Diêm Không, mang thi thể nhấc lên, ngẩng đầu, lạnh như băng nhìn Tần Vãn Thiên một cái, sau đó, hắn cũng theo người Diêm gia rời đi.

Tần Vãn Thiên thấy rõ ràng Diêm gia hận hắn nhưng không muốn cùng hắn kết thù. Phụ thân Diêm Không càng hận hắn nhưng Diêm gia sẽ không cho phép hắn báo thù.

Đây là do hắn triển lộ ra thiên phú và thực lực.

Hành vi của Diêm gia đối với Lãnh gia xúc động là thật lớn, bọn họ phải suy nghĩ nên xử trí việc này như thế nào.

Tần Vãn Thiên hận Lãnh gia, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với Diêm gia, là bọn hắn tự tay bức tử Lãnh Ngưng.

Tần Vãn Thiên thân hình lóe lên, trở lại chỗ, lúc hắn giết chết Diêm Thiết cùng với Diêm Không, Lý gia tam lão cùng với thanh niên Luyện Yêu Tông vẫn không nhúng tay, bọn họ thấy lực lượng thần văn của Tần Vãn Thiên, cảm giác được uy hiếp đáng sợ từ thần văn này, tự nhiên mặc kệ Tần Vãn Thiên tiêu hao nhiều một chút.

Nhưng giờ phút này Lý gia tam lão cùng thanh niên Luyện Yêu Tông đã có cảm giác không ổn, Tần Vãn Thiên ở vòng thứ ba biểu hiện ra cường thế như vậy, cộng thêm cảm giác lực thần kỳ của hắn ở vòng thứ nhất, trong lòng Phong Cốc đại sư, thực khả năng đã xem hắn định ở vị trí đệ nhất.

Hơn nữa, một phương học viện Bạch Lộc, không chỉ có Tần Vãn Thiên, còn có Cổ Huru, Bạch Lộc Di, yếu nhất là Bạch Lộc Di, đều rất lợi hại.

Cho dù bọn họ nảy sinh ra nội chiến một chút, nhưng không che dấu được một bản học viện Bạch Lộc chính thể mạnh mẽ, nếu như Tần Vãn Thiên thật sự liên thủ cùng với Cổ Huru, bọn họ chỉ sợ sớm đã bị đánh bại.

- Không sai, người mạnh hơn nhiều so với Cổ Huru lão nhân, buồn cười là hắn vừa rồi còn quá lớn lối.

Lý gia lão đại ánh mắt nhìn về phía Tần Vãn Thiên, có vài phần bội phục, Thần Văn sư cấp ba đỉnh phong trẻ tuổi như vậy, quả thật đủ lợi hại, cộng thêm vòng thứ nhất hắn đã biểu hiện ra cảm giác lực, cũng làm người ta khiếp sợ.

Cổ Huru nghe được lời ấy thần sắc xanh mét, vừa rồi ở thời điểm Tần Vãn Thiên triển lộ thực lực thần văn, sắc mặt hắn đã cực kỳ khó coi.

Lời nói đã là quá vẹn toàn.

- Xin tiền bối chỉ giáo.

Tần Vãn Thiên bình tĩnh nhìn về phía Lý gia tam lão, sự lạnh lùng trên người thu gom lại rất nhiều, Diêm Thiết và Diêm Không đã chết, kế tiếp, nên tranh đoạt đệ nhất cho học viện Bạch Lộc.

- Ha ha, kêu một tiếng Lý thúc là tốt rồi, hai chữ tiền bối này, chúng tôi đảm đương không nổi, hậu sinh khả ỷ (*), ta cũng nên học hỏi kiến thức hạ thần văn của người.

Lý gia lão đại nghe Tần Vãn Thiên kêu một tiếng tiền bối tâm tình rất tốt, trong lời nói cũng khách khí rất nhiều.

Con người đều như thế, người khác tôn kính mình, mình liền đáp lại, đương nhiên, cái này cũng thành lập ở cơ sở hai bên địa vị ngang hàng, nếu không phải Tần Vãn Thiên triển lộ ra thực lực, Lý gia tam lão sẽ không khách khí như vậy.

Tần Vãn Thiên nhẹ nhàng gạt đầu, chân bước ra một bước, bàn tay huy động, kiểm ý khủng bố lại lần nữa quay cuồng lên, ngàn vạn lợi kiếm điên cuồng triển áp mà giết ra.

Lý gia tam lão thân hình lơ lửng trong không trung, ba ác giao cuồng bạo đánh ra, cùng ngàn vạn lợi kiếm điên cuồng va chạm cùng một chỗ.

Kiểm cùng ác giao điên cuồng quấn lấy nhau, tiếng rống cuồng bạo chấn động hư không, tiếng kiếm rít đáng sợ cực kỳ chói tai, từng luồng khí lưu trở nên cuồng bạo hẳn lên, Tần Vãn Thiên từng bước một bước tới, ngón tay không ngừng chỉ về phía trước, giống như lấy hắn làm trung tâm, không ngừng có cự kiếm lấp lánh nổ bắn ra, vô cùng vô tận.

Rốt cuộc, một tiếng rống lớn, đã thấy một ác giao thoát phá, bị kiếm tru diệt.

- Ha ha, làm rất tốt, ta nhận thua.

Lý gia lão đại thoải mái cười nói, Tần Vãn Thiên vung bàn tay lên, kiếm khí tiêu tán, lại nói:

- Lý thúc thần văn lợi hại, ta cũng chỉ hơn một chút.

- Khiêm tốn, chúng ta ba người, người một người, hơn nữa trẻ hơn mấy chục tuổi, căn bản không phải chung một tầng, qua thêm vài năm nữa, chúng tôi chỉ sợ làm đồ đệ cho người cũng không xứng.

Lý gia lão đại khoát tay áo, cười nói:

- Bằng hữu như người, ba huynh đệ ta giao định rồi, người cũng không nên ghét bỏ.

Tần Ván Thiên cũng lộ ra chút ý cười, lại thấy Lý gia lão đại lại nhìn về phía thanh niên Luyện Yêu Tông, nói:

- Người cũng trẻ tuổi như thế, thực đã kích người, chúng ta thử xem sao.

- Tốt.

Thanh niên Luyện Yêu Tông gật đầu, lập tức thần văn cự mạng yêu khí tận trời xông ra, cùng hai ác giao còn lại va chạm, điên cuồng chém giết một trận, thanh niên Luyện Yêu Tông bại trận, thần văn của hắn, chung quy là yếu hơn một bậc.

Tần Ván Thiên đánh chết Diêm Thiết, đánh bại Lý gia tam lão, mà thần văn của Lý gia tam lão đánh bại thanh niên Luyện Yêu Tông, xếp hạng, tựa như đã xác định.

- Thật sự là phong hồi lộ chuyển.

Trưởng lão mắt to cười lớn ra tiếng, hắn còn tưởng rằng học viện Bạch Lộc lần này lấy không được đệ nhất, lại thật không ngờ, Tần Ván Thiên cho hắn ngạc nhiên lẫn vui mừng lớn như thế.

- Kê này không tệ!

Lão giả bên cạnh trưởng lão mắt to nói, đột nhiên trong lòng khẽ động, cùng trưởng lão mắt to liếc nhìn nhau, sau đó ánh mắt bọn họ nhìn phía Phong Cốc trong hư không.

Phong Cốc đại sư, cũng đã nói qua một câu như vậy, kê này không tệ.

Hôm nay xem ra, “kê này” chỉ người nào, đã có thể rõ ràng.

Phong Cốc đại sư mặt hơi cười, gật đầu nói:

- Hội giao lưu lần này, cũng coi như viên mãn, bên này học viện Bạch Lộc, tất nhiên là đệ nhất; Thủy Nguyệt sơn trang, xếp thứ hai; Luyện Yêu Tông, thứ ba.

Phong Cốc đại sư tuyên bố kết quả cũng ở trong mọi người dự đoán, mọi người đều có tâm tư, có người mát mắt, có người khiếp sợ, cũng có người cao hứng.

Bạch Lộc Di là thật cao hứng.

Học viện Bạch Lộc, lấy được đệ nhất, hơn nữa, là dựa vào Tần Ván Thiên, năng đương nhiên cao hứng.

Sắc mặt Cổ Hưu khó coi, hắn còn cuồng ngôn muốn Tần Ván Thiên cho hắn một câu trả lời. Hôm nay, Tần Ván Thiên cần trả lời cho hắn sao?

- Ha ha, Cổ Hưu, tặng người một câu, hội giao lưu lần này, học viện Bạch Lộc cần người để làm gì?

Tiếng của Lý gia lão đại truyền đến, rơi vào trong tai Cổ Hưu có vẻ cực kỳ chói tai, đây là câu hắn từng nói với Tần Ván Thiên, nhưng hiện tại, lại dùng ở trên người hắn mới chuẩn xác nhất. Cần hắn để làm gì?

***

(*) Hậu sinh khả úy: Lớp người sau (người trẻ) nhưng lại rất đáng phục, đáng nể, tài giỏi, những bậc thế hệ đi trước không thể xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 259: Trảm Trần

Cổ Hưu trong lòng phẫn hận, Lý gia lão đại này thế mà chơi hắn như vậy, thấy ánh mắt của rất nhiều người rơi ở trên người hắn, Cổ Hưu cảm thấy đây là

lần đầu tiên mất mặt như thế.

Hắn cuồng ngôn bảo Tần Văn Thiên vô dụng, mà Tần Văn Thiên lấy lực bản thân vì học viện Bạch Lộc mà cướp lấy đệ nhất hội giao lưu, căn bản không có chuyện của Cổ Hưu hắn.

Hắn thế nào cũng thật không ngờ, Tần Văn Thiên trẻ tuổi như thế, tạo nghệ trên thần văn lại cao như vậy, nếu như thế, vì sao học viện Bạch Lộc còn muốn mời hắn? Hay là, học viện Bạch Lộc, cũng không biết tạo nghệ của Tần Văn Thiên ở trên thần văn cao tới bao nhiêu?

Không chỉ có Cổ Hưu bất ngờ, mọi người xung quanh phủ Trích Tinh tu đạo tràng, đều có chút kinh hãi, nhìn Tần Văn Thiên thật kỹ.

Kẻ này, tương lai có cơ hội giống như Phong Cốc đại sư, trở thành Thần Văn Đại sư cấp bốn.

Địa vị Thần Văn Đại sư cấp bốn, cùng thân phận Thần Văn Đại sư cấp ba là hoàn toàn khác nhau, hắn có thể luyện chế thần văn cấp bốn, khắc chế đại trận cấp bốn, đại trận cấp bốn, là có thể đối phó cường giả Thiên Cương cảnh.

Đây đúng là nguyên nhân Diêm gia nhận tài, thậm chí không tiếc hy sinh Diêm Không, bởi vì học viện Bạch Lộc tồn tại, bọn họ không thể giết Tần Văn Thiên, như vậy là không thể ngăn cản hắn trưởng thành.

Không thể ngăn cản, thì chỉ có hóa giải cừu hận, vì thế, hy sinh Diêm Không.

Tần Văn Thiên thật ra thần sắc bình tĩnh, lần này giành lấy đệ nhất hội giao lưu, là hắn đáp ứng Bạch Lộc Di, giống như hắn cũng cần một cơ hội như vậy, kể từ đó, học viện Bạch Lộc, đối với hắn sẽ có nhận thức càng thêm rõ ràng, con đường về sau, sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

- Các vị vất vả rồi.

Ở một thời khắc này, thấy phía trên tường thành, người trung niên sắc bén bên cạnh Phong Cốc đại sư ánh mắt nhìn mọi người trên tu đạo tràng, thần nhiên nói:

- Dựa theo ước định, học viện Bạch Lộc, trừ Thần Văn Đại sư tham gia hội giao lưu lần này ra, còn có thể đưa mười người bước vào nơi thí luyện thần văn; Thủy Nguyệt sơn trang, có thể đưa tám người; Luyện Yêu Tông, có thể đưa sáu người.

Mọi người đều gật đầu, bọn họ đã vì hội giao lưu lần này chuẩn bị đã lâu, không phải chính là vì thí luyện này sao, hôm nay, rốt cuộc đã được danh ngạch.

- Ba ngày sau, các ngươi đều tự dẫn người tới nơi này tập hợp, sau đó, chúng ta xuất phát tới nơi thí luyện. Mặt khác, mấy thế lực cấp đại bá chủ thành Vọng Châu khác cũng sẽ đồng thời tới. Hôm nay, các ngươi đi chuẩn bị cho tốt.

Trung niên sắc bén nói, khiến cho mọi người biến sắc.

Bọn họ đều thực sự rõ ràng, thí luyện lần này kỳ ngộ rất lớn, nhưng mà cũng có nguy cơ rất lớn.

Ngay tại đông vực, trừ bỏ ba thế lực bọn họ ra, còn có phủ Trích Tinh một bá chủ này, mà ở ngoài đông vực, thành Vọng Châu còn có ba thế lực lớn cấp bá chủ khác, bọn họ đều mang theo rất nhiều người tới nơi thí luyện. Chỉ là ở trong các thế lực này, khả năng sẽ có cạnh tranh mạnh mẽ, cộng thêm nguy cơ trong khi thí luyện, đây chắc chắn sẽ không phải là một lần thí luyện thoải mái.

- Thiên Tôn tu đạo tràng, lần này người tham gia thí luyện, chỉ sợ đều sẽ là tồn tại đỉnh tầng Nguyên Phủ cảnh giới này, Dương Phàm hắn sẽ đi, như vậy, các cường giả khác trên bảng Thiên Mệnh của thành Vọng Châu đâu?

Rất nhiều người trong lòng nghĩ, nhưng đều đứng dậy, hướng về phía tường thành hành một lễ, cáo lui rồi đi.

Sau khi mọi người rời đi, phía trên tường thành, Phong Cốc và người trung niên sắc bén cười nói:

- Những người này không tệ, xem ra đội hình lần này bước vào nơi thí luyện, sẽ mạnh mẽ chưa từng có.

Người trung niên khẽ gật đầu:

- Đáng tiếc, Phong Cốc đại sư nếu có thể bước vào là sẽ hoàn mỹ.

- Ha ha, nếu ta có thể bước vào, các cường giả Thiên Cương phủ Trích Tinh cũng đều có thể bước vào, cũng sẽ không có chuyện gì của ta, chuyện hôm nay đã xong, Phong nỗ cáo từ.

Phong Cốc chấp tay, cáo lui một tiếng, sau đó cũng rời đi.

- Dương Phàm, ngươi có ý nghĩ gì?

Người trung niên sắc bén nói với Dương Phàm bên cạnh.

- Hy vọng, bọn họ có thể phát huy chút tác dụng.

Dương Phàm thấp giọng nói.

Trong mắt hắn, Thần Văn sư cấp ba có lợi hại vẫn chỉ là Thần Văn sư mà thôi, đối với rất nhiều người mà nói, có lẽ bọn họ cực kỳ quan trọng, nhưng đối với nhân vật thiên kiều cấp bá chủ như Dương Phàm mà nói, Thần Văn sư, chỉ là một chức nghiệp mà thôi, không có gì đặc biệt.

Thần binh, hắn không thiếu, chiến đấu, đợi cho bọn họ khắc xong thần văn cấp ba đỉnh phong, Dương Phàm tự tin giết bọn họ trăm lần cũng đủ.

Ở Dương Phàm xem, tu sĩ võ mệnh, chỉ có bản thân thực lực mạnh mẽ, mới là tất cả.

Thần Văn sư này, chỉ là ở thời điểm bước vào nơi thí luyện thần văn, đối với hắn có chút tác dụng, không hơn không kém.

...

Học viện Bạch Lộc, sau khi đám người Tần Văn Thiên trở về, học viện Bạch Lộc tâm tình rất tốt, lần này lấy được đệ nhất, bọn họ có được mười danh ngạch.

Bước vào nơi thí luyện thần văn, một danh ngạch nào, đối với bọn họ đều đặc biệt quan trọng, ý nghĩa có thể thêm một cường giả bước vào trong đó.

Giờ phút này bên trong một tòa đại điện, tụ tập không ít người học viện Bạch Lộc, Tần Văn Thiên cũng ở đó, nhưng không có Cổ Hưu.

Cổ Hưu tự biết không còn mặt mũi về lại học viện Bạch Lộc, nên không cùng người học viện trở về, một mình rời khỏi.

Học viện Bạch Lộc tất nhiên cũng sẽ không để ý Cổ Hưu rời đi, có Tần Văn Thiên ở đây, vị trí của Cổ Hưu đã bị xem nhẹ, chỉ là bọn họ thầm thấy đáng tiếc, vốn tưởng rằng Cổ Hưu đại sư có thể giúp được, lại không nghĩ tới hắn tự cho mình rất cao đã cùng Tần Văn Thiên bạo phát xung đột.

- Về chọn người lần này, các vị có ý kiến gì?

Bên trong đại điện, không thể thiếu trưởng lão học viện Bạch Lộc, giờ phút này trưởng lão mắt to mở miệng, trưng cầu ý kiến mọi người.

- Đệ nhất lần này là Tần Văn Thiên lấy về được, trước tiên hãy hỏi hắn có yêu cầu gì không?

Có một lão giả áo trắng có chút nho nhã thân nhiên nói, trưởng lão mắt to gật đầu:

- Hắn nên.

Dứt lời, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Tần Văn Thiên, lại cười nói:

- Tần Văn Thiên, lần này giành lấy đệ nhất, công lao của ngươi rất lớn, thí luyện lần này, ta cũng đơn giản nói với ngươi, gần đây có tin tức truyền ra, nơi thí luyện thần văn thực có thể là một Thiên Tôn tu đạo tràng, Thiên Tôn am hiểu năng lực thần văn, kỳ ngộ rất lớn, nhưng đồng nghĩa, nguy cơ cũng sẽ rất cao, lần này cường giả bước vào trong đó sẽ rất nhiều, thậm chí các thế lực cấp bá chủ lớn, đều sẽ có nhân vật thiên kiều đặt chân.

- Ngươi đã đoạt đệ nhất, đối với việc chọn người, ngươi có yêu cầu gì hay không?

Tần Văn Thiên mắt lộ ra vẻ suy tư, lần này kỳ ngộ cùng nguy cơ cùng tồn tại, nếu là thực lực quá yếu bước vào trong đó, khó tránh khỏi sẽ gặp nguy hiểm không thể biết trước, chỉ sợ cho dù là thực lực của Sở Mãng, cũng không đủ.

Nếu gặp phải nguy hiểm, học viện Bạch Lộc bảo vệ trước hết, nhất định sẽ là Bạch Lộc Di, tiếp theo là hắn.

- Học viện quyết định, ta không có yêu cầu gì.

Tần Văn Thiên lạnh nhạt nói, Sở Mãng và Phàm Nhạc, vẫn không cần bước vào, người học viện Bạch Lộc, bảo vệ không được.

- Ngươi đã không có yêu cầu, vậy do chúng ta quyết định, tiểu Di, ngươi bồi Văn Thiên đi ra ngoài một chút.

Trưởng lão mắt to mỉm cười nói với Bạch Lộc Di, Bạch Lộc Di nhìn về phía Tần Văn Thiên, trừng mắt nhìn hắn một cái, khiến cho Tần Văn Thiên cười khổ.

Đi ra đại điện, Tần Văn Thiên thấy Bạch Lộc Di trên khuôn mặt thanh thuần vẫn mang theo thần sắc tức giận, không khỏi cười khổ nói:

- Ngươi trừng ta làm cái gì?

- Hiện tại mọi người học viện hiểu lầm, chỉ sợ ta giải thích cũng không có người để ý.

Bạch Lộc Di buồn bực nói, vừa rồi trưởng lão mắt to mỉm cười gật đầu với nàng, để cho nàng bồi Tần Văn Thiên đi một chút, chuyện này ý nghĩa là gì Bạch Lộc Di làm sao không rõ ràng, trưởng lão mắt to đã chấp nhận Tần Văn Thiên, đối với bọn họ kết giao cũng không phản đối.

Nhưng mà, nàng với Tần Văn Thiên không có gì cả, trưởng bối này lại đều cho rằng giữa bọn họ có ái muội gì đó, điều này làm sao mà nàng không cảm

thấy buồn bực cho được.

- Bằng không ta đi giải thích một tiếng?

Tần Văn Thiên nhún vai nói.

- Ngươi muốn cùng ta phải sạch quan hệ như vậy sao?

Bạch Lộc Di bĩu môi nói, nhất thời Tần Văn Thiên trên trán có vài đường gân đen, tư duy mỹ nữ, thật sự là khó giải.

Nhìn thấy Tần Văn Thiên không biết làm sao, Bạch Lộc Di trên mặt nở rộ một chút ý cười:

- Chọc ngươi thôi, không cần giải thích, chúng ta tự mình rõ ràng là được, đi thôi, muốn đi đâu?

- Đi đài Địa Ngục một chút, gần đây tinh thạch trên tay tiêu hao quá nhanh, lần này còn phải bước vào nơi thí luyện, chuẩn bị trước một chút.

Tần Văn Thiên cười nói, khiến cho Bạch Lộc Di tròn cặp mắt trắng dã.

Người này, xem đài Địa Ngục là nơi nào? Nơi đưa cho hán tinh thạch?

Nhưng mà sau khi Bạch Lộc Di nhìn thấy Tần Văn Thiên biểu hiện ở trên đài Địa Ngục, cũng chỉ có thể không nói gì, hôm nay hán bước vào Nguyên Phủ cảnh tầng ba đối thủ tự nhiên cũng là cùng chung cảnh giới, nhưng mà, vẫn không ai có thể thắng được hán, tên biến thái này ở cùng cảnh giới hầu như vô địch, không ai có thể đủ cấu thành uy hiếp đối với hán.

Trực tiếp đưa chiến tích từ sáu mươi thắng liên tiếp, tăng lên tới chín mươi thắng liên tiếp.

Tên Kỳ Lân, càng ngày càng nhiều người biết, thời điểm hán ở Nguyên Phủ cảnh tầng hai, thắng liên tiếp sáu mươi trận, không bao lâu sau, hán vừa bước vào Nguyên Phủ cảnh tầng ba, lại thắng liên tiếp ba mươi trận, lần tiếp theo xuất hiện, chỉ sợ sẽ gia nhập trận doanh trăm thắng liên tiếp.

Danh hiệu đài Địa Ngục trăm thắng liên tiếp này, đều là uy danh hiển hách.

Chỉ là không biết Kỳ Lân này, có thể sinh ra một kỷ lục mới của đài Địa Ngục hay không!

...

Điện Đan Vương, cũng đang thảo luận chuyện nơi thí luyện.

Tứ đại thế lực cấp bá chủ thành Vọng Châu cùng chương quân cửa vào nơi thí luyện, bọn họ ước định, khi Thí Luyện đường mở ra hàng năm, mỗi một thế lực phải cùng số lượng người bước chân vào trong đó, lần này nhân số bọn họ thương lượng, dừng ở hai mươi người.

- Trảm Trần, chuyển thí luyện lộ lần này, ngươi tới lãnh đạo.

Lúc này một người trung niên đối với người phía trước mở miệng nói.

Thanh niên này khí chất có vài phần phiêu dật, tuấn tú phi phàm, liếc mắt nhìn một cái lại như là một gã thư sinh bình thường.

Hán đúng là nhân vật thiên kiều điện Đan Vương, một trong bốn thiên kiều thành Vọng Châu, Trảm Trần - xếp thứ mười một trên bảng Thiên Mệnh.

- Đệ tử rõ ràng.

Trảm Trần nhẹ nhàng gật đầu, lập tức ánh mắt của hán nhìn về phía một mỹ phụ nhân bên cạnh người trung niên, mỹ phụ nhân này tuy có chút tuổi, nhưng rất có phong vận, cho người ta cái đẹp thành thực, khi trẻ tuổi tất cũng là nhân vật họa thủy.

Đúng là ái nữ của Đan Vương, Lạc Hà.

- Sư thúc, không biết chuẩn bị để cho vị sư đệ sư muội nào tới, Khuynh Thành sư muội, chỉ sợ sư thúc không để đi vào.

Trảm Trần mỉm cười nói với Lạc Hà.

- Khuynh Thành tu vi còn không đủ, lần này không thể đi mạo hiểm, Bạch Phi nàng thật ra muốn đi, ta cũng không ngăn, ngươi đưa nàng đi đi.

Lạc Hà cười nói với Trảm Trần.

- Sư muội, ngươi đối với Khuynh Thành thật đúng là yêu thương có thừa, luyện tiếu nàng mạo hiểm.

Người trung niên bên cạnh mỉm cười nói:

- Mấy ngày qua, những tên này muốn nói việc hôn nhân đều bị ngươi cự tuyệt mặt xám mày tro rồi đi, sư muội có phải trong lòng sớm có tính hay

không?

- Ta có thể có tính toán cái gì, xem ý nguyện của nàng đi, Hoa gia nghe nói có chút ý tưởng, nhưng mà ta cũng không phải thực hy vọng Khuynh Thành gả đi Hoa gia, đáng tiếc Trầm Trần có người yêu, nếu không ta sẽ gả Khuynh Thành cho Trầm Trần.

Lạc Hà cười cười nói, hiển nhiên nàng đối với sự đệ thiên kiều diện Đan Vương này cũng rất thích!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Tề tụ lại ở nơi thí luyện

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua.

Phủ Trích Tinh tu đạo tràng, ba thế lực lớn hội tụ đến, nhưng đội hình lúc này, không lớn như lần trước.

Dù sao, lần này danh ngạch bọn họ cho phép bước vào thí luyện tràng có hạn.

Một bên học viện Bạch Lộc, Tần Văn Thiên, Bạch Lộc Di, cộng thêm mười người khác, tổng cộng mười hai người.

Một bên Thủy Nguyệt sơn trang, Lý gia tam lão, đưa vào tám danh ngạch, tổng cộng mười một người.

Một bên Luyện Yêu Tông, bởi vì người tốt nhất tham gia hội giao lưu chỉ có thanh niên họ còn sống, cho nên, thanh niên Luyện Yêu Tông cộng thêm sáu danh ngạch, tổng cộng bảy người.

Ba phương thế lực, ba mươi vị cường giả, trong đó có sáu Thần Văn sư, những người khác, tất cả đều là nhân vật lợi hại Nguyên Phủ cảnh. Ví dụ như học viện Bạch Lộc, trừ Tần Văn Thiên cùng với Bạch Lộc Di ra, những người khác đều là cường giả Nguyên Phủ tầng chín, không có ngoại lệ. Học viện Bạch Lộc nội tình nhiều năm, mười nhân vật Nguyên Phủ tầng chín có thể dễ dàng tìm ra, hơn nữa sức chiến đấu của bọn họ đều rất lợi hại.

Nhất là Bạch Lộc Cảnh, cường giả trong bảng Thiên Mệnh, ở trong học viện Bạch Lộc, hẳn là nhân vật đứng đầu hành động lần này.

- Tần tiểu huynh đệ, sau khi bước vào nơi thí luyện, nếu gặp phải vấn đề khó, cùng nhau hóa giải.

Giờ phút này, Lý gia tam lão ánh mắt nhìn về phía Tần Văn Thiên, lên tiếng chào hỏi với hắn.

- Lý thúc nói đúng, Thần Văn sư chúng ta không nhiều lắm, tất nhiên cần phối hợp lẫn nhau.

Tần Văn Thiên gật đầu, tiến vào thí luyện nơi thần văn, bọn họ là người dò đường, nhưng mà, thực lực của bọn họ thật ra cũng còn yếu, nhưng muốn xâm nhập nơi này có Thần Văn sư sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

- Đến đến cả rồi.

Chợt nghe phía trên tường thành vang lên giọng nói, lập tức mọi người ngẩng đầu, liền thấy hai mươi vị cường giả lấy Dương Phàm cầm đầu bước chậm đến, bọn họ khí tức mạnh mẽ, ánh mắt nhìn quét qua đã sinh ra một luồng sắc bén đáng sợ.

Lần này, phủ Trích Tinh phái ra đều là nhân vật tinh anh tầng thứ Nguyên Phủ.

Thực lực càng mạnh, bước vào trong nắm chắc càng lớn.

Trung niên sắc bén ngày ấy ở trên tường thành cũng xuất hiện, hôm nay đúng là hắn dẫn đội, thấy hắn phát tay, mở miệng nói với mọi người:

- Nếu đã đến cả rồi, chúng ta xuất phát đi.

- Rồi.

Mọi người đều gật đầu, lập tức từng bóng người bay lên trời.

Một hàng bóng người, chậm rãi, hướng tới một phương vị của thành Vọng Châu.

Nơi thí luyện thần văn, một trong mười tám nơi thí luyện hoàng triều Đại Hạ, cùng nơi thí luyện thú linh, nơi thí luyện tiên linh lúc trước Tần Văn Thiên đã từng vào là nổi danh tương đương.

Nơi thí luyện thú linh, rất nhiều thế lực cấp bá chủ đều có cửa vào, nơi thí luyện tiên linh, bị Tiên Tri cung Thanh Mị tiên tử nắm trong tay.

Về phần nơi thí luyện thần văn, bởi vì ở thành Vọng Châu, bởi vậy, bị bốn thế lực lớn cấp bá chủ thành Vọng Châu chặt chẽ nắm trong tay, bọn họ quyết định ai có thể bước vào trong đó.

Bốn thế lực lớn cấp bá chủ thành Vọng Châu, đông vực phủ Trích Tinh, nam vực tông Thiên Viêm, trung vực điện Đan Vương, bắc vực Hoa gia, duy chỉ có tây vực không có thế lực cấp bá chủ, quần hùng rất nhiều, hỗn loạn không chịu nổi, không có người thống trị.

Nơi thí luyện thần văn là ở một mảng sa mạc hoang vu tây vực thành Vọng Châu, nơi này cũng được xưng là sa mạc tây vực.

Sa mạc tây vực, cát vàng trải khắp trên đại địa, làm cho mảng đại địa này hóa thành màu vàng, liếc mắt nhìn một cái, không thấy giới hạn.

Bão cát cuộn cuộn quét qua, đại địa trải đầy màu vàng kia phát ra tiếng xào xào, trăm ngàn dặm nhìn không thấy bóng người, lộ ra khí tức hoang vu.

Trong khu sa mạc tây vực im lặng hoang vu này, ở một khoảng nào đó đột nhiên xuất hiện một điểm đen, cùng với điểm đen này dần dần tới gần, một luồng khí tức hủy diệt tràn ngập, tiếng gào thét hết sức chói tai.

Chỉ trong nháy mắt, điểm đen, hóa thành lốc xoáy màu đen, sắc trời đột nhiên hóa thành màu đen, âm đạm không ánh sáng, lốc xoáy màu đen áp bách đến kia, làm cho người ta như thấy được cảnh tượng tận thế.

Cát vàng bị cuốn vào trong hư không, theo lốc xoáy bay múa, nếu có người ở nơi này tất nhiên sẽ biết, đây là một lần lốc xoáy màu đen mà sa mạc tây vực cách một đoạn thời gian sẽ gặp.

Nhưng mà đúng lúc này, xa xa trong lốc xoáy, lại có một hàng bóng người bước chậm đi theo lốc xoáy cùng nhau đi tới, đi đến chỗ sâu trong sa mạc tây vực.

- Thật sự là xui xẻo, đụng phải lốc xoáy chết tiệt này.

Chỉ thấy một người trong đó thấp giọng mắng, có chút buồn bực, đoàn người này khí chất phi phàm, đúng là người đi tới nơi thí luyện thần văn.

Người cầm đầu là một thanh niên thân thể có vẻ cường tráng, người thanh niên này trên mặt đầy vẻ cao ngạo thản nhiên, toàn thân đều tràn ngập sức mạnh và khí tức cuồng bạo, thần thái của hắn không tự chủ được sẽ cho người ta một cảm giác uy nghiêm mãnh liệt.

Người này tên là Triệu Liệt, người cũng như tên, tính cách như lửa nóng, nhân vật thiên kiều tông Thiên Viêm, một trong tứ đại thiên kiều thành Vọng Châu, xếp hạng thứ hai mươi tám trên bảng Thiên Mệnh.

Ở trong bốn thiên kiều, Triệu Liệt xếp ở cuối cùng, nhưng hắn vẫn không phục, lúc này, trong mắt hắn còn có một luồng nhiệt nóng cháy mãnh liệt, nghe nói, lần này Dương Phàm và Trầm Trần cũng đều đến, hắn cũng muốn xem, hai thiên kiều còn xếp trên hắn ở trên bảng Thiên Mệnh này, hôm nay tu vi đã đến bước nào rồi, đã đánh sâu vào tầng thứ của Thiên Cương cảnh hay chưa.

- Đáng tiếc, lần này Hoa Thái Hư không đến, không thể thấy phong thái đệ nhất bảng Thiên Mệnh này. Nhưng có đám người Trầm Trần, Dương Phàm, Bạch Lộc Cảnh, chuyến đi này cũng sẽ không tịch mịch.

Triệu Liệt từ trong lốc xoáy đi ra, trong miệng phun ra một đạo âm hào khí, trong mắt hắn giống như có một đám lửa đang ở thiêu đốt.

Thành Vọng Châu mệnh mông, trừ bỏ tứ thiên kiều ra, còn có không ít nhân vật trên bảng Thiên Mệnh, thí dụ như Bạch Lộc Cảnh học viện Bạch Lộc, trong những người này, có thanh niên, cũng có lão giả. Lần này, nhắm chừng sẽ có không ít người bước vào nơi thí luyện thần văn, hơn nữa có lời đồn nọ, Triệu Liệt sao có thể không chờ mong.

Thân thể gia tốc đi tới, qua một ít thời gian, Triệu Liệt rốt cuộc thấy được một tòa cổ thành sa mạc ở phía trước, tòa cổ thành này chiếm diện tích đất cực rộng, giống như bị mai táng ở trong lòng đất sa mạc, bị người đào bới ra.

Bốn phía cổ thành, có các cường giả thủ hộ, rõ ràng đúng là người thế lực cấp bá chủ thành Vọng Châu, bọn họ là người thủ hộ cổ thành này. Nơi này, đúng là cửa vào nơi thí luyện thần văn.

Ở phía trước nhất cổ thành sa mạc, có rất nhiều bóng người, bọn họ chia làm ba trận doanh lớn, Triệu Liệt liếc mắt nhìn một cái đã biết những người này là người thế lực phương nào.

- Ha ha, Trầm Trần, Dương Phàm, đã lâu không gặp.

Triệu Liệt cười vang nói, nhất thời, Trầm Trần điện Đan Vương, Dương Phàm phủ Trích Tinh, ánh mắt đều như sáng lên, liếc về hư không, nhìn về phía Triệu Liệt.

Trầm Trần mỉm cười nói:

- Triệu Liệt huynh gần đây khỏe không?

Về phần Dương Phàm, lại không nói gì, giống như tính cách hắn là như thế, không thích nhiều lời, trên mặt luôn mang theo ngạo khí nhẹ nhàng.

- Biết các ngươi sẽ tới, sao lại không khỏe?

Giọng Triệu Liệt rất lớn, ánh mắt hần lại nhìn về phía trận doanh Hoa gia, lập tức ánh mắt tập trung ở trên một người, cười nói:

- Hoa Thái Hư không đến, ngươi lại đến. Hôm nay, gia tộc Hoa thị, muốn bồi dưỡng Hoa Thái Hư thứ hai sao?

Thanh niên Hoa gia này ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại, nhìn về phía Triệu Liệt.

Người này tên là Hoa Phong, tu vi tất nhiên cũng là Nguyên Phủ đỉnh phong, hơn nữa, hần ở trong bảng Thiên Mệnh, xếp sáu mươi, trẻ tuổi như thế, đã nhập hạng sáu mươi bảng Thiên Mệnh, cũng là nhân vật phong lưu thành Vọng Châu.

Hần sở dĩ không quá chói mắt, đơn giản là ở Hoa gia còn một người, Hoa Thái Hư.

Hoa Thái Hư ở đây, bất luận kẻ nào của Hoa gia cũng đều bị át đi phong thái, bọn họ có ưu tú, giống như đều chỉ là làm nền.

- Ngươi vẫn thích nói thừa nhĩ?

Hoa Phong thần nhiên nói, khiến cho trong mắt Triệu Liệt bắn ra một ánh hỏa diễm, sang sảng nói:

- Ta không chỉ thích nói lời thừa, còn thích chiến đấu, hy vọng có cơ hội lĩnh giáo ngươi.

- Tùy thời chờ đợi.

Hoa Phong thần nhiên nói, ánh mắt chuyển qua không hề để ý tới Triệu Liệt.

- Triệu Liệt, thiên kiều tông Thiên Viêm, xếp thứ hai mươi tám bảng Thiên Mệnh; Hoa Phong, trừ Hoa Thái Hư ra thì là thanh niên kiệt xuất nhất Hoa gia, xếp sáu mươi bảng Thiên Mệnh.

Trận doanh phủ Trích Tinh, Bạch Lộc Di ở bên cạnh Tần Vãn Thiên thấp giọng nói, nàng biết Tần Vãn Thiên đến từ nơi khác đến, tất nhiên trước tiên giúp Tần Vãn Thiên giới thiệu một số nhân vật mấu chốt.

Những người này đều là người có thể hô phong hoán vũ ở thành Vọng Châu.

Tần Vãn Thiên nhẹ nhàng gật đầu, hần đầu hơi thấp, lại âm thầm đánh giá nhân vật phong lưu của thành Vọng Châu, nhất là chú ý đám người điện Đan Vương cùng với Hoa gia bên kia.

Trảm Trần Đan Vương điện, mười một bảng Thiên Mệnh, người này lại có vài phần dáng vẻ thư sinh, nhìn như tính cách hiền hoà, dễ ở chung, bên cạnh hần còn có người yêu là một vị nữ tử rất xinh đẹp.

Dương Phàm phủ Trích Tinh, tính cách hơi trầm mặc, rất ít lời, trên mặt thủy chung có kiêu ngạo nhè nhẹ, không thích gần ai.

Triệu Liệt, tính cách trương cuồng, giống như lửa nóng.

Hoa Phong, tạm thời còn nhìn không ra, nhưng không thể nghi ngờ là nhân vật thiên kiều này đều có ngạo khí, cho dù là Bạch Lộc Cảnh phi thường bình thân, Tần Vãn Thiên cũng có thể cảm giác được, trong xương cốt hần cũng mang vẻ kiêu ngạo.

Kiều ngạo, vốn là từ tự tin sinh ra, ở trong xương cốt Tần Vãn Thiên hần, làm sao không biểu lộ tính cách đặc biệt như vậy.

- Hoa Thái Hư và Hoa Tiểu Vân cũng không xuất hiện. Song Bạch Phi điện Đan Vương nàng ở đây mà Khuynh Thành lại không đến.

Tần Vãn Thiên trong lòng có vài phần mất mát, hần trước khi đến cũng từng nghĩ, có thể gặp lại được Mạc Khuynh Thành hay không, đáng tiếc, Mạc Khuynh Thành không đến, Bạch Phi, lại đến.

Hần nhận ra Bạch Phi, nhưng Bạch Phi không có chú ý tới người không bắt mắt như hần. Bạch Phi từng nói với hần, hần và Mạc Khuynh Thành, không phải người cùng đẳng cấp, bảo hần không cần si tâm vọng tưởng.

Hôm nay, hần cũng đi tới thành Vọng Châu, nếu bị Bạch Phi nhìn thấy, không biết nàng sẽ sinh ra ý tưởng thế nào, chỉ sợ, sẽ cho rằng Tần Vãn Thiên ngu không ai sánh bằng.

- Mọi người đều đã đến, vậy không cần chậm trễ nữa, trực tiếp bước vào nơi thí luyện thân văn.

Người trung niên sắc bén bên cạnh Dương Trảm thần nhiên nói, ở trong bốn trận doanh lớn, đều có một nhân vật lợi hại dẫn đội, bọn họ đều gật đầu đồng ý.

Nhất thời, chỉ thấy đám người thủ hộ ở phía trái phải đi tới trước một cánh cửa đầy vẻ xa xưa của cổ thành, hai tay bọn họ ngưng kết cổ ấn kỳ quái, hơn nữa mỗi người ngưng cổ ấn đều khác nhau, lại mang cổ ấn đánh ra, đánh ở trên cánh cửa trông xa xưa mà tang thương phía trước nhất của cổ thành. Trong phút chốc, tiếng oanh ùng ùng truyền ra, cánh cửa trông xa xưa mở ra, từ bên trong, tràn ngập ra một cỗ khí tức viễn cổ.

Thông qua cánh cửa này là bên trong cổ thành, giống như, cũng là mục tiêu của mọi người, nơi thí luyện thần văn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Thay trời đổi đất

Cửa thành mở, trong mắt mọi người phong mang long lạnh, sau đó nhao nhao dạo bước, bước vào trong cổ thành.

Điều làm người ta rung động là khi bọn họ bước vào trong đó lại thấy cảnh trí giống như ở bên ngoài, từ bên ngoài nhìn là tòa cổ thành này, từ giữa xem tựa hồ cũng giống như nhau.

Nơi này, có rất nhiều cung điện thương tang cổ lão, có đại địa bát ngát, trong không gian, tràn ngập khí tức cổ xưa thần bí.

Nhưng có thể khẳng định được một điều rằng nơi này và bên ngoài không phải là chung một không gian.

Mọi người có thể rõ ràng cảm thụ được có một luồng sức mạnh Thiên Tượng kinh khủng.

Nơi này, có trời, có Tinh Không.

Ban ngày có Tinh Không, trong Tinh Không có tinh quang, chính giữa tinh quang vô tận, mọi người thấy được một hư ảnh to lớn, chỉ thấy hắt đứng ở đó, trấn áp vùng đất này, muốn chà đạp vùng đất này ở dưới chân.

- Đây là Tinh Tượng, xem ra nghe đồn đến một chút cũng không giả tạo.

Vừa thấy một cảnh tượng như vậy, trong lòng mọi người xuất hiện cùng một ý nghĩ, những thế lực cấp độ bá chủ hắc sơn đã biết, nhưng những người khác, bước vào trong này, mới chính thức tinh tượng.

Bọn họ thấy được Tinh Tượng, cảm nhận được sức mạnh Tinh Tượng, hư ảnh đứng ở trong hư không giẫm đạp Cổ thành kia, giao cho mảnh không gian này một luồng trọng lực kinh khủng, đó là trọng lực Tinh Tượng.

Có người thử để thân thể trôi nổi lên lại kinh hãi phát hiện rằng bọn họ làm không được, chỉ có thể trôi nổi một chút, nếu đi lên nữa, luồng sức mạnh Tinh Tượng kia sẽ ép vỡ bọn họ.

- Tinh Tượng.

Bạch Lộc Cảnh thì thảo nói nhỏ, tùy tiện nói:

- Xem ra lần trước tiến đến, mới dẫn phát nơi thí luyện sinh ra Tinh Tượng, ở trước đây, tuy các đại thế lực ở Vọng Châu thành đều biết nơi này phi phạm, nhưng đang không ngừng đào móc, bây giờ chỉ dựa vào Tinh Tượng này thì có thể xác định nơi này từng có Thiên Tôn tu hành.

Bạch Lộc Di cùng với đám người Tàn Văn Thiên nhẹ nhàng gật đầu, lần trước bước vào cụ thể gặp cái gì, bọn họ không biết, tựa hồ ngay cả Hoa Thái Hư cũng bị thương, nhưng bây giờ lại có thể khẳng định, nơi này, là chỗ tu hành của Thiên Tôn.

- Chư vị Thần Văn Đại Sư, xin ở phía trước mở đường.

Thời khắc này, chỉ thấy bên cạnh Dương Phàm, có một lão giả lông mày rậm, ánh mắt của hắn thâm thúy, liếc mắt nhìn như khiến người ta hăm vào, cho người một cảm giác nguy hiểm, thực lực của người này, tất nhiên rất mạnh.

- Lão Chu Sát này là cường giả bảng Thiên Mệnh.

Bạch Lộc Cảnh nhìn Tàn Văn Thiên nhắc nhở, sau đó vỗ nhẹ bờ vai của Tàn Văn Thiên nói:

- Hết sức cẩn thận, chiếu cố cho Tiểu Di.

- Vâng.

Tàn Văn Thiên gật đầu, rồi cùng Bạch Lộc Di liếc nhìn nhau, sau đó tới phía trước mọi người, Lý gia tam lão, thanh niên Luyện Yêu Tông cũng nhào nhào tiến lên.

- Tàn tiểu huynh đệ, chúng ta đi thôi.

Lý gia lão đại nhìn Tàn Văn Thiên gật đầu, sau đó dạo bước đi ra, người của trận doanh phủ Trích Tinh cũng đi theo bọn họ.

Nơi thí luyện Thần Văn có rất nhiều Thần Văn bầy rập, Thần Văn Sư mở đường là truyền thống từ trước đến nay.

Hơn nữa, kinh nghiệm của tổ tiên đối với hậu nhân không có tác dụng gì, bởi vì Thần Văn có thể phá giải đã phá giải, Thần Văn có thể muốn mạng bọn họ, bọn họ đều chết ở bên trong, có tin tức cũng không mang ra.

Thế lực khắp nơi một đường đi về phía trước, thâm nhập trong thành cổ. Dọc theo đường đi không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, không ít nơi đều lọt vào phá hư, hơn nữa rõ ràng còn có dấu vết văn lộ hủy diệt, hiển nhiên là tiền nhân gây ra.

- Cái đài cao kia có vẻ là nơi Tinh Tượng đập vào.

Ngay lúc này, ánh mắt mọi người nhìn về phía trước, nơi đó có một đài cao rộng rãi, như tu luyện đài, xung quanh còn có ghềnh đá cự trụ to lớn, Tinh Tượng ở trong hư không, nơi cước bộ của hư ảnh đập xuống, chính là tu luyện đài.

- Có Tinh Lực ba động.

Đường như bốn thế lực cũng cảm nhận được cái gì, vội chạy về nơi đó.

- Các ngươi đi lên xem một chút.

Chu Sát chỉ về phía đài cao, nhìn đám người Tần Văn Thiên nói.

Tần Văn Thiên hơi nhíu mày, ngữ khí của Chu Sát này, có thể nói không chút khách khí cứ như ra lệnh cho bọn họ.

Những người thế lực cấp độ bá chủ này, vốn dĩ coi bọn họ là công cụ.

- Đi, đi xem.

Tam lão nhào nhào tiến lên phía trước, tính cách của Tần Văn Thiên cẩn thận, ngắm nhìn đài cao, trên đài cao kia như có sức mạnh Thần Văn đang lưu chuyển, khiến Tần Văn Thiên cảm thấy có gì đó kỳ dị.

- Lý thúc, hãy chờ một chút, có gì đó quái lạ lắm.

Tần Văn Thiên hô một tiếng, thời điểm hắn cảm nhận được chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, hắn mơ hồ cảm thấy nơi này có một luồng sức mạnh kỳ diệu.

Cụ thể là sức mạnh như thế nào, hắn lại không có cách nào cảm nhận được.

Lý gia tam lão quay đầu lại nhìn Tần Văn Thiên, sau đó ngừng lại:

- Ngươi nhìn ra cái gì?

Tần Văn Thiên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Không biết, nhưng cảm thấy một luồng sức mạnh kinh khủng ba động, nơi này, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

- Không biết?

Chu Sát nhíu mày, có chút không hài lòng:

- Đã không cảm giác được thì đi tới thử xem, không phải vậy là biết liền.

- Tiền bối, nơi này nguy hiểm, hơi bất cẩn một chút là có thể vạn kiếp bất phục, chúng ta có thể vòng qua đài cao này đi xem những nơi khác trước.

Mặc dù trong lòng Tần Văn Thiên không vui, nhưng vẫn thấp giọng nói.

- Nếu như ngươi nói vậy, như vậy sau này gặp phải tình hình như vậy chẳng phải đều phải vòng qua, vậy còn tới nơi này làm để làm gì?

Chu Sát thấy Tần Văn Thiên chất vấn hắn, nhíu mày lạnh nhạt nói.

- Nếu như vậy, xin mời tiền bối đi đầu.

Tần Văn Thiên làm ra dấu mời cũng không khách khí nữa, bọn họ tới nơi này không phải là cầu phù Trích Tinh đến, ngược lại, phù Trích Tinh ở trong này phải dựa vào bọn họ làm việc, lại còn thái độ như thế, tất nhiên khiến lòng người khó chịu.

- Ngươi nói cái gì?

Trên người Chu Sát đột nhiên tỏa ra một luồng hàn ý, chỉ thấy một lão giả mặt tròn ở bên cạnh nói:

- Quên đi, tiểu huynh đệ nói cũng có lý, chúng ta cẩn thận chút.

Trong tính cách của Chu Sát mang theo sát khí, lão già này hiển nhiên khéo đưa đẩy hơn rất nhiều. Thí luyện vẫn cần mượn sức mạnh của Thần Văn sư, coi như khó chịu cũng nên ra ngoài rồi hẳn nói, tính tình của Chu Sát này quá kém.

- Hừ, phải đi một người.

Chu Sát hừ lạnh.

- Quên đi, lão tam, người đi.

Chỉ thấy lúc này Lý gia lão đại nhìn tam đệ của hắn nói.

- Không được.

Tần Văn Thiên kiên quyết cự tuyệt, hẳn mở Tâm Thức, cảm thấy mạnh mẽ, lúc này cảm giác không ổn lại càng thêm mãnh liệt. Nhìn kỹ đài cao kia, tuy đồ sộ phá hư, nhưng ghề đá, bia đá giống như té đàn, trong đạo Thần Văn là thuộc về nơi đầu mối, cực kỳ then chốt, nếu có Thần Văn sát lục, một khi xúc động, hậu quả rất đáng sợ.

- Lý thúc, không thể đi.

Tần Văn Thiên kiên quyết mở miệng nói, bọn họ theo phủ Trích Tinh đến, cũng không phải tới đo nguy hiểm, đây là nguyên tắc, bằng không rất có khả năng một chút cũng đừng nghĩ tới việc sống sót đi ra ngoài.

Lý gia tam lão nở nụ cười, bọn họ có thể nhận ra Tần Văn Thiên có ý tốt, nhưng không muốn làm căng với phủ Trích Tinh.

Đúng lúc này, bên tông Thiên Viêm, có người đi lên đài cao, tới trung tâm.

- Không có vấn đề gì!

Nhìn thấy người nọ bình yên vô sự, thần sắc của Chu Sát càng lạnh hơn.

- Phốc!

Đột nhiên, trên bầu trời, một luồng sức mạnh khiến người ta sợ hãi ép xuống, như có một cái chân ngấp trời chà đạp xuống, sau đó ở dưới ánh mắt của mọi người nhìn soi mói, người kia bị nghiền nát bấy, dòng máu chảy ở trên đài cao lại bị đài cao hấp thu hết.

Cảnh tượng như vậy làm cho mấy người do dự muốn tiến lên phát lạnh, nguy hiểm thật, nếu không phải vừa rồi bên phủ Trích Tinh có người nhắc nhở, bọn họ thật sự đã lên rồi.

Lý gia tam lão tìm đập càng nhanh, hít sâu một hơi, sau đó dành cho Tần Văn Thiên một ánh mắt cảm kích, nguy hiểm thật, bọn họ mà đi tới chính là tìm cái chết.

Sắc mặt của Chu Sát trầm xuống, không nói gì.

Tần Văn Thiên cũng không thêm đề ý hắn, chỉ thấy hắn chau mày, trái tim lại bắt đầu nhảy lên.

- Cẩn thận, có quỷ dị.

Tần Văn Thiên thấp giọng nói, tiếng nói của hắn vừa dứt, đại địa bỗng nhiên hơi giật giật, dường như đang run rẩy.

- Thật là đầu mối té đàn.

Ánh mắt của Tần Văn Thiên nhìn chằm chằm đài cao phía trước, trong lòng chấn động kịch liệt, lần này thí luyện, rất có khả năng khác so với bất kỳ lần nào trước đây.

- Văn Thiên, Tiểu Di, trở về.

Bạch Lộc Cảnh hình như cũng cảm thấy có gì đó không phải, Tần Văn Thiên và Bạch Lộc Di lập tức quay về, người của các đại trận doanh bắt đầu tụ tập.

- Đứng.

Thủ chương của Tần Văn Thiên ẩn ở trên đại địa, bắt đầu khắc họa Thần Văn.

Lúc này đại địa run rẩy càng lợi hại lên, song chương của Tần Văn Thiên điên cuồng rung rung, hẳn cảm giác được mặt đất có vấn đề nhúc nhích.

- Cảnh đại ca, người giúp ta chém đứt mặt đất xung quanh.

Tần Văn Thiên quát lên, Bạch Lộc Cảnh gập đầu, sau đó chỉ thấy trên người hắn tràn ngập ra một luồng khí tức hùng mạnh, bàn tay chém xuống, trong sát na đại địa băng liệt, dường như bị chém đứt, nhưng đại địa băng liệt kia lại bắt đầu di chuyển, muốn tụ hợp.

- Chém, đừng cho đại địa tụ hợp, ta cần một ít thời gian.

Tần Văn Thiên lớn tiếng nói, lúc này cuồng phong gào thét, khí lưu kinh khủng bắt đầu phân tán cả không gian, không ai sẽ dự liệu được tình hình như vậy.

Người học viện Bạch Lộc vây Tần Văn Thiên cùng với Bạch Lộc Di vào giữa, cuồng chém đại địa xung quanh, Tần Văn Thiên thì cấp tốc vỗ vào đại địa, từng cái vỗ bắt quái lấy tốc độ nhanh nhất khuếch tán cả vùng đất này.

- Phong ấn trận.

Bạch Lộc Di thấy động tác của Tần Văn Thiên lập tức hiểu rõ, Tần Văn Thiên khác Thần Văn phong ấn.

Giọng nói ầm ầm truyền ra, trên trời cao, Tinh Tượng như trước, hư ảnh kia đứng sừng sững ở bầu trời, trên đại địa, thì cuồng phong gào thét, khí lưu hủy diệt tịch diệt cả không gian, đại địa điên cuồng vỡ ra.

- A...

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, đã có người bắt đầu ngã xuống, động tác của Tần Văn Thiên phát huy đến cực hạn, hắn cũng cực kỳ phiền muộn, tạo nghệ Thần Văn của bản thân còn chưa đủ, muốn khắc họa Thần Văn mạnh mẽ cần thời gian.

- Đứng vững.

Bạch Lộc Cảnh quát, chỉ thấy đầu ngón tay hắn lượn lờ tinh mạng vô cùng sắc bén, sau đó thân hình hắn như gió, vòng quanh đại địa, sức mạnh kinh khủng cắt mặt đất ra.

- Ầm!

Xa xa, chỉ thấy trên mặt đất, bỗng nhiên có từng ngọn núi đột ngột mọc lên, phảng phất như từ trong hư vô xuất hiện, từ lòng đất sinh trưởng ra, cao vút nhập thiên.

Hóa ra Cô thành không ngừng bị hủy diệt phá hư, đại địa mới dần dần sinh ra, duy chỉ có hư ảnh ở trong hư không, mãi đứng sừng ở đó.

- Thay trời đổi đất!

Trong lòng mọi người chấn động, bọn họ biết, lần thí luyện này, không giống với bất kỳ lần nào trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262: Mỗi bước một sát cơ

Tần Văn Thiên điên cuồng khắc Thần Văn, rốt cuộc Thần Văn rực rỡ sáng lên hóa thành một đồ án bát quái to lớn.

Đồ án bát quái này bao phủ cả không gian, nở rộ quang hoa kỳ dị, trong mặt đất nhúc nhích vặn vẹo như bị phong kín, sức mạnh hủy diệt trùng kích tới như yêu đi rất nhiều, ngẩng đầu nhìn bốn phía, cuồng phong gào thét, đại địa nứt ra lại hợp lại, không ngừng đan xen.

Qua một khoảng thời gian, luồng sức mạnh hủy diệt kia mới dần dần ngừng lại, rốt cuộc mọi người có thể thấy rõ tình cảnh xung quanh.

Thân thể của bọn họ còn đang ở tại chỗ, trong hư không Thiên Tượng vẫn đứng sừng sững đó, nhưng nơi này đã không phải Cô thành, mà là tu đạo tràng chân chính.

- Đại trận thật là khủng khiếp.

Trong lòng Tần Văn Thiên rung động, cải tạo toàn bộ vùng thế giới này, trước kia hết thảy, cũng chỉ là che giấu tràng cảnh thật sự.

Tu đạo tràng hạo hãn bao la, ở phía trước nhất có một cánh cửa, cánh cửa kia trong suốt, có thể thấy rõ ràng tình hình xa xa.

Ở nơi đó, thanh từng cổ phong, ưu nhã tĩnh mịch, có một đại điện tọa lạc, trong đại điện mơ hồ có thể thấy một pho tượng, pho tượng này ngồi xếp bằng, dường như đã tọa hóa, ở trên bàn tay của người đó nâng một quyển sách cổ.

- Thiên Tôn!

Tùng đạo phong mang từ trong con ngươi của mọi người bộc phát ra, nơi này, mới thật sự là Thiên Tôn tu đạo tràng, chết một người, xuất hiện Thiên Tôn tu đạo tràng, đáng giá, quá đáng giá.

Người của các đại trận doanh nhìn nhau, trong tròng mắt của bọn họ rõ ràng mang theo cảnh giác, nghi ngờ và sợ hãi, tiếp đó sẽ phải xem ai có thể được vật mà Thiên Tôn lưu lại trước.

- Ông... ông...!

Tùng làn gió phát qua, rất nhiều thân ảnh gào thét lao ra, đánh về cánh cửa phía trước cực nhanh, nhưng bọn họ mới vừa bước ra vài bước, mặt đất đột nhiên sáng lên.

- Cẩn thận, có bẫy rập.

Một người la lên, nhưng đã muộn, những người lao ra kia trong nháy mắt bị văn lộ lưu động bao phủ, mặt đất đột ngột đâm ra mũi nhọn sắc bén đáng sợ, một người không chú ý tì lòng đất, thân thể bị xuyên thấu từ phía dưới, cắm thẳng vào đầu, tử trạng vô cùng thê thảm.

Còn có một người bị Ác Long công kích, trong lòng đất bỗng nhiên xuất hiện mấy con Ác Long, đồng thời cắn xé về phía hắn, Tinh Hồn của người nọ nháy mắt bạo phát, ngón tay bắn ra phía trước, hóa thành huyết chỉ kinh khủng. Không gian xung quanh như hóa thành huyết quang đáng sợ, thân thể của Ác Long phía trước bạo liệt lên, sau đó âm thanh ào ào truyền ra, hóa thành mưa máu.

Đồng thời tả chương của hắn vỡ về phía sau, nhanh như thiểm điện, cước bộ không quên xung kích ra, nhưng quang văn trên mặt đất duy trì sáng lên liên tục, vài mũi tên rực rỡ đáng sợ đánh giết tới, như thiểm điện kim sắc, còn có xúc tu xuất hiện, cuốn lấy hai chân của hắn, ánh mắt người nọ lộ ra vẻ sợ hãi cực độ, sau đó bị giết chết.

Người lao ra, không có một ai sống sót, toàn bộ chết hết, tu vi của bọn họ, đều là Nguyên Phủ tầng chín, chương không sức mạnh ý chí mạnh mẽ.

- Một bước một sát cơ!

Nội tâm mọi người rung động thật sâu, bọn họ chính mắt thấy mấy người kia tử vong cũng không dám bước ra cứu viện, thậm chí, bộ pháp của bọn họ đều không dám tùy ý động, chỉ cần khẽ nhúc nhích, thì có khả năng dẫn động Thần Văn công kích hủy diệt.

- So với thí luyện trước kia thì nguy hiểm hơn.

Chỉ nghe một người mở miệng, chính là một lão giả của Đan Vương điện, chỉ nghe hắn mở miệng nói:

- Lần trước ta cũng tới, trong thành cổ có thật nhiều Thần Văn bẫy rập, nhưng chắc chắn không phải toàn bộ bẫy rập cấp ba đỉnh phong như vậy, chúng ta có thể trực tiếp thấy Thiên Tôn hư ảnh, nhưng một bước một sát, mỗi một bước, đều tràn ngập sát cơ, ta tuyệt đối tin tưởng, đây mới thực là Thiên Tôn tu đạo tràng.

Mọi người chấp nhận gặt đầu, lần này so với dĩ vãng, nguy hiểm hơn quá nhiều.

- Một bước một giết, không thể ngưng không, mặc dù gần trong gang tấc, lại như chỉ xích thiên nhai, muốn đi tới, khó như lên trời.

- Có biện pháp gì không?

Thanh âm của Thiên Viêm tông Triệu Liệt rất lớn, nhìn mọi người mở miệng hỏi, vừa rồi hắn suýt nữa đi ra ngoài, hắn đang nghĩ, nếu như hắn đi ra ngoài, có thể chống lại những công kích hủy diệt kia hay không?

- Dĩ vãng gặp phải Thần Văn bẫy rập chỉ có hai biện pháp, thứ nhất bằng thực lực mạnh mẽ xông vào; Thần Văn Sư cấp hai từng bước phá giải, nhưng bây giờ, bất luận là loại biện pháp nào, độ khó đều lớn hơn trước quá nhiều, nguy hiểm gấp mười gấp trăm lần.

Lão giả kia thần nhiên nói, làm cho thần sắc của mọi người trầm xuống, cứ như vậy, không người nào dám xông loạn.

- Chư vị đại sư đây là lúc các ngươi nên biểu hiện.

Lúc này, một lão giả của tông Thiên Viêm mở miệng nói, làm cho thần sắc của đám Thần Văn sư hơi có chút biến hóa, tình cảnh như thế là bọn hắn không muốn nhìn thấy.

- Ta? Phải có một khoảng thời gian cảm nhận.

Thần Văn sư của tông Thiên Viêm mở miệng nói.

- Được.

Thế lực khắp nơi đều giao lưu cùng các Thần Văn sư, bên phủ Trích Tinh, đám người Tàn Văn Thiên ở trong một Thần Văn phong ấn, mặt đất như cắt

đứt khỏi chỗ khác, bọn họ ở trong phong bạo kia chịu ảnh hưởng ít nhất, chỉ thấy ánh mắt đám người Dương Phàm nhìn đám người Tần Văn Thiên, Dương Phàm mở miệng nói:

- Học viện Bạch Lộc được hạng nhất hội giao lưu, hiện tại cần các người xuất lực.
- Ta sẽ làm hết sức.

Tần Văn Thiên nhìn Dương Phàm nói, Dương Phàm khẽ gật đầu, nhìn về phía Lý gia tam lão cùng với thanh niên Luyện Yêu Tông:

- Nếu người nào có thể phá giải, phủ Trích Tinh tất nhiên có thâm tạ.

Mấy người nhao nhao gật đầu, nhưng tâm như gương sáng, thời điểm cần lợi dụng bọn họ ngược lại rất khách khí.

Tần Văn Thiên nhắm mắt, cảm giác an tĩnh hết thấy trong không gian này, tuy có chút Thần Văn khắc họa vô cùng huyền diệu, nhìn không thấy bộ dạng, nhưng có thể cảm giác được. Lúc đầu Phong Cốc đại sư để cho bọn họ tìm ra Thần Văn cũng là như thế, nhưng Thần Văn nơi này hiển nhiên không phải ngày trước Phong Cốc đại sư dành cho Thần Văn có thể đánh đồng.

Phóng thích Tâm Thức, trong lòng Tần Văn Thiên lại hơi rung lên, hắn thấy được một hình ảnh đáng sợ.

Một bước một sát cơ, mỗi một bước đều chất chứa Thần Văn công kích, toàn bộ đều là Thần Văn cấp ba.

Nếu chỉ như vậy thì không làm khó được những Thần Văn Đại Sư kia, vẫn có thể phá giải. Thứ thực sự làm Tần Văn Thiên rung động là những Thần Văn này một vòng tiếp một vòng, mặc dù người hủy diệt một đoạn, cũng không ảnh hưởng một đoạn khác hay những văn lộ xung quanh khác tụ thành Thần Văn công kích này không phải Thần Văn phân tán độc lập, mà là một Thần Văn chỉnh thể.

Thần Văn trong cả không gian, là một chỉnh thể, rút dây động rừng.

Hắn đi ra ngoài, có thể chậm rãi phá giải Thần Văn, nhưng thời điểm phá giải Thần Văn, có lẽ Thần Văn Sư đã bị Thần Văn dẫn động khác giết chết, làm sao tiếp tục nữa?

Mặc dù lực cảm ứng của Thần Văn Đại Sư khác không bằng Tần Văn Thiên, nhưng qua chút thời gian, thần sắc của bọn họ cũng từ từ biến hóa, chỉ thấy một người mở miệng nói:

- Thần Văn này, không cách nào phá giải.
- Không cách nào phá giải?

Không ít người sầm mặt lại, không cách nào phá giải, vậy cũng chỉ có thể xông vào, mà vừa rồi kết cục những người kia bọn họ thấy được, toàn bộ đều chết.

Ánh mắt của Chu Sát nhìn về phía Tần Văn Thiên, thấy Tần Văn Thiên mở mắt liền nói:

- Người cảm giác với Thần Văn rất mạnh, cần bao lâu mới có thể phá giải?
- Rất khó, ta không có nắm chắc.

Tần Văn Thiên đáp lại, Chu Sát nhíu mày nói:

- Ta cho người thời gian bảy ngày.

Đứt lời, hắn liền nhắm mắt lại.

Bảy ngày, hắn thấy đã rất lâu rồi.

Nếu như Tần Văn Thiên không cách nào phá giải, như vậy chỉ có thể xông vào.

Trong mắt Tần Văn Thiên hiện lên một tia lãnh quang, sau đó nhắm mắt lại không nói gì, tiếp tục an tĩnh cảm thụ.

Không nói phủ Trích Tinh, hắn muốn tiếp tục đi về phía trước, nhất định phải phá giải Thần Văn.

Khó hơn nữa, cũng phải phá.

Thời gian từng chút trôi qua, không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ, Tần Văn Thiên không đi tìm hiểu cách phá giải từng Thần Văn, mà muốn in cả không gian này vào trong đầu.

Hắn tin tưởng, từng nghiên cứu Thần Văn, là tuyệt đối không thể phá giải, như vậy thì chỉ có một con đường, từ trong chỉnh thể hoàn chỉnh tìm kiếm phương pháp phá giải.

Tần Văn Thiên cảm giác, bức hoạ kia dần dần rõ ràng, càng ngày càng nguyên vẹn.

Khi hần dộng tâm nhìn hình ảnh, trong tâm Tần Văn Thiên hơi run một chút.

Hần thấy được một Thần ung kinh khủng, Thần ung này muốn giương cánh bay lên không, xông lên tận chín tầng mây.

Nó ngẩng đầu, đôi mắt phong duệ, hình như có ý không cam lòng, bởi vì nó không thể bay lên không, nó làm không được.

Ở trên không của nó, có một thân ảnh, chân đạp đại địa, trấn áp bát phương, nó muốn bay lên không, lại không bay nổi, bị trấn áp ở đó, bởi vậy lệ khí ngập trời, muốn giết chóc hết thấy người ngăn trở nó bay lên không, những người giẫm đạp nó kia, đều phải chết.

Ý cảnh như vậy, làm cho trong lòng Tần Văn Thiên rung động, ánh mắt của hắn mở ra, nhìn thân ảnh mơ hồ trong hư không.

Dưới Thiên Tôn trấn áp, Thần ung không bay lên được, làm sao phá giải?

Không chỉ Thần ung bị trấn áp, đồng nghĩa với việc bọn họ không thể ngự không, không thể đi ngang qua không gian.

Trong nháy mắt, bảy ngày đã qua vẫn không có một người động.

- Chư vị đại sư còn chưa phá giải được sao?

Tính cách của Triệu Liệt nóng nảy, hắn đã hỏi nhiều ngày, ngày nào đều hỏi, nhưng mỗi lần đợi được đều là câu trả lời phủ định.

- Lão hủ vô năng, không phá giải được.

Một lão giả từ tốn nói.

- Đã không phá giải được, như vậy cũng chỉ có một đường xông vào?

Triệu Liệt mở miệng hỏi.

- Đúng vậy.

Thần Văn lão giả kia gật đầu.

- Được, bây giờ, ngươi xông lên đi.

Triệu Liệt nhìn lão giả kia nói, giọng nói vô cùng bất thiện, làm cho lão giả kia cau mày nói:

- Lão hủ không đủ thực lực, có lẽ khó mà xông qua.

- Nếu như thế, cần ngươi để làm gì nữa?

Trên người Triệu Liệt bốc lên một luồng hỏa diễm khủng bố, đột nhiên bàn tay trải ra, một đạo đao mang lỏng lẻo, lưu quang kinh khủng nóng rực trải qua không gian, thân thể lão giả kia bị bỏ ra, hóa thành làm hai.

Cảnh tượng này khiếp sợ những Thần Văn Sư khác.

Chỉ thấy ánh mắt của Triệu Liệt nhìn những người khác, lạnh như băng nói:

- Các ngươi cũng không cách nào phá giải sao?

Thần Văn sư khác sắc mặt khó coi, xanh mét nói:

- Chúng ta thử xem.

- Ừ.

Triệu Liệt gật đầu, rồi nói:

- Các ngươi mời Thần Văn Đại Sư tới cũng nên ra tay hay không?

Người điện Đan Vương, người Hoa gia, người phủ Trích Tinh, ánh mắt của bọn họ đều nhìn Thần Văn Đại Sư trong trận doanh của mình.

Chỉ thấy ánh mắt Chu Sát nhìn về phía Tần Văn Thiên nói:

- Bảy ngày đã đến.

Tần Văn Thiên mở mắt nói:

- Ta cần thêm thời gian.
- Không có thời gian, ta nói rồi, sau bảy ngày, không phá giải được, chỉ có xông vào.

Chu Sát thần nhiên nói:

- Tình huống của tông Thiên Viêm, ngươi cũng thấy đấy.

Chu Sát không mở miệng nói thêm nữa, nhưng mọi người đều nghe hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Giáo huấn bí hiểm

Tần Văn Thiên nhìn Chu Sát, chuyện gọi là phá giải không được của hắn mà xông vào ngay hiển nhiên là muốn những Thần Văn sư bọn họ đi xông vào trước.

Giống như Triệu Liệt nói, đã không phá được, như vậy cần Thần Văn Sư có ích lợi gì?

Ở trong mắt những thế lực cấp độ bá chủ này, giá trị của Thần Văn Sư thật sự là bị lợi dụng.

Chính bọn hắn cũng tình huống điểm này, nhưng bọn hắn làm sao không những thế lực bá chủ này bị lợi dụng làm hộ vệ cho bọn họ đi phía trước, bọn họ phá Thần Văn, những người này đứng ra chống lại nguy cơ bất ngờ.

Chỉ là cục diện hôm nay, nhưng Thần Văn Sư kia chưa bao giờ trải qua, bọn họ không phá giải được Thần Văn, không chỉ không phá giải được, hơn nữa bị vây ở chỗ này, một khi đi phá giải, kết cục khả năng là tử vong.

Tình hình như vậy thì làm cho song phương tiềm ẩn mâu thuẫn, trực tiếp bạo phát ra, những cường giả thế lực cấp độ bá chủ kia, muốn bức bách bọn họ đi phá, không phá được, thì chết.

Tần Văn Thiên nhìn Chu Sát, nhìn thấy thần sắc của đối phương băng hàn, hắn mở miệng nói:

- Ta mới vừa phỏng đoán ra một chút manh mối, nếu như hiện tại ngươi để ta đi phá Thần Văn kết cục là chết, dù tiền bồi xông vào cũng vậy, nếu như ngươi để cho ta một ít thời gian, còn có chút hi vọng.

Giọng nói của Tần Văn Thiên rất bình tĩnh, không có một chút nổi giận.

Hôm nay hắn sớm đã học được làm sao ẩn dấu tâm tình của mình, sẽ không dễ dàng bạo lộ ý nghĩ trong lòng.

Chu Sát cau mày, sau đó chỉ nghe Dương Phàm mở miệng nói:

- Cho hắn thêm một ít thời gian.
- Cho ngươi ba ngày.

Chu Sát nhìn Tần Văn Thiên đạm mạc nói, hắn biết thái độ của hắn sẽ làm Tần Văn Thiên hận.

Nhưng hắn không quan tâm.

Một Thần Văn Sư cấp ba lợi hại mà thôi, lẽ nào thời điểm chiến đấu mình chậm rãi chờ hắn khắc họa Thần Văn? Huống hồ, Tần Văn Thiên vốn dĩ sẽ không có cơ hội, cũng không có can đảm như vậy, chỉ có thể bị bọn họ chế trụ.

Triệu Liệt thấy tình hình bên phủ Trích Tinh lộ ra vẻ suy tư, hắn đang nghĩ, bọn họ có nên chờ một chút hay không.

Hoa gia, điện Đan Vương cũng nhìn bên này, ánh mắt rơi vào người Tần Văn Thiên, phủ Trích Tinh tựa hồ khá trọng thị người này, năng lực Thần Văn của hắn hẳn là mạnh nhất.

Trong đám người điện Đan Vương, Bạch Phi cũng nhìn thấy Tần Văn Thiên, không khỏi lộ ra thần sắc nghi hoặc. Nàng mơ hồ cảm giác, Tần Văn Thiên rất quen thuộc, dường như nàng nhận thức, cảm giác này rất mãnh liệt, nhưng không nhớ lúc nào nhận thức một vị Thần Văn Đại Sư.

Thời gian nàng gặp Tần Vấn Thiên, đã hơn nửa năm.

Hơn nửa năm qua, Tần Vấn Thiên bỏ đi non nớt, hóa ra so với trước đây càng thêm tuấn đạt, hơn nữa thiếu vài phần thanh tú, nhiều hơn mấy phần yêu tuấn, khí chất lột xác, để cho nàng nhất thời không nhận ra.

Tần Vấn Thiên thay đổi quá lớn, nhất là phương diện khí chất.

Bạch Phi vốn không quá thân quen với Tần Vấn Thiên, trước kia Tần Vấn Thiên ở trong mắt nàng cũng chỉ là nhân vật tiểu quốc. Không nói ngoa chút nào, nàng thậm chí còn không chăm chú nhìn kỹ qua Tần Vấn Thiên, nên bây giờ không nhận ra Tần Vấn Thiên cũng là chuyện bình thường, chỉ là cảm giác rất quen thuộc.

- Đợi ba ngày nữa.

Triệu Liệt mở miệng nói, mặc dù tính tình hần nơn nóng, nhưng biết xông vào mà nói chỉ sợ bọn họ sẽ tổn thất nặng nề về người, thậm chí là chính hần, cũng không có niềm tin tuyệt đối.

Bây giờ, chỉ có thể chờ đợi.

- Thật sự có biện pháp sao?

Bạch Lộc Di ở bên cạnh Tần Vấn Thiên thấp giọng nói, nàng ở trên Thần Vãn cũng có tạo nghệ không tệ, nhưng trước mắt Thần Vãn, lại làm cho nàng thúc thủ vô sách, hoàn toàn nhìn không thấu.

- Ta cần thận suy nghĩ lại một chút.

Ánh mắt của Tần Vấn Thiên nhìn chằm chằm hư ảnh trong hư không.

Hần hoàn toàn có lý do tin tưởng, ngày trước Thiên Tôn kia bày ra cục này, thì không thể nào là tử cục, chắc chắn có phương pháp phá giải, đây là khảo nghiệm đối với hậu nhân.

Chẳng qua khảo nghiệm này quá khó khăn, hơn nữa một khi không thể thông qua, sẽ phải bỏ mạng.

Ba ngày, rất nhiều người sớm đã không kiên nhẫn, thời điểm ngày thứ ba vừa xong, Chu Sát liền nhìn về phía Tần Vấn Thiên nói:

- Đã đến giờ.

Đôi mắt của Tần Vấn Thiên chậm rãi mở ra, sau đó nhìn Chu Sát nói:

- Ta không cách nào phá trận, nhưng sẽ thử đi tới, nhưng dựa vào thực lực của ta là không đủ, cần chư vị phủ Trích Tinh phối hợp với ta đi vào.

Trong mắt Chu Sát có phong mang lóe lên một cái rồi biến mất, không thể phá trận, để cho bọn họ theo hần?

Vậy chẳng phải là muốn đi theo Tần Vấn Thiên mạo hiểm?

- Bao nhiêu người?

Chu Sát hỏi.

- Chỉ ít mười người.

Tần Vấn Thiên đáp lại.

- Ngươi là người của học viện Bạch Lộc mời tới, để người học viện Bạch Lộc theo ngươi, không khác biệt lắm, như vậy cũng đủ rồi.

Chu Sát đạm mạc nói.

Tần Vấn Thiên nhú mày, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục như cũ, nhưng chỉ là trong khoảng thời gian ngắn này đã bị Chu Sát bắt được.

- Yên tâm, lần này học viện Bạch Lộc tới đều là tinh anh, ngươi đối với bọn họ hần tương đối quen thuộc, còn sợ thực lực của bọn hần không đủ?

Chu Sát tiếp tục mở miệng nói.

Tần Vấn Thiên cau mày, mở miệng nói:

- Bạch Lộc Cảnh, kiểu mạo hiểm này, ngươi nghĩ như thế nào?

Bạch Lộc Cảnh nghe Tần Vấn Thiên xưng hô với hần, trong lòng không khỏi hơi có chút dị động. Lúc trước, Tần Vấn Thiên cực kỳ khách khí với hần, gọi hần là Cảnh đại ca.

- Chỉ có thể như thế.

Bạch Lộc Cảnh tựa hồ hiểu ý tứ của Tần Vãn Thiên, gật đầu.

- Được, ta cũng không thể khẳng định có thể thông qua, nhìn mệnh đi, các người theo sát ta, nhất định phải nhanh, lấy tốc độ nhanh nhất tiến lên, không chỉ nhanh, mỗi bước ra một bước, đều dùng sức mạnh mạnh nhất của các người trấn áp, giẫm đạp đại địa.

Tần Vãn Thiên nhìn đám người Bạch Lộc Cảnh nói:

- Chỉ hai điểm này, tốc độ và sức mạnh, tốc độ nhanh nhất, sức mạnh mạnh nhất trấn áp.

Thần sắc mọi người lập loè, phải giữ vững tốc độ, còn phải mỗi một bước dùng lực, độ khó rất lớn.

Suy cho cùng, muốn nhanh, bộ pháp sẽ phải mềm mại, bồng bềnh mà qua, muốn làm được mỗi một bước đều có sức mạnh, khó khăn.

Bạch Lộc Cảnh gật đầu, tùy tiện nói:

- Chúng ta sẽ cố gắng hết sức.

- Không phải cố gắng hết sức, mà là nhất định phải làm được, bằng không, chúng ta sẽ chết.

Thần sắc của Tần Vãn Thiên nghiêm túc, đám người Bạch Lộc Cảnh nghiêm nghị đều nghiêm túc gật đầu, Chu Sát thì nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, hẳn ngược lại muốn xem xem, Tần Vãn Thiên dùng phương pháp gì đi tới.

Bất kể thế nào đi nữa, đều có Tần Vãn Thiên làm người dẫn đường, bọn họ đứng lại nhìn kết quả.

- Chúng ta sắp xếp trận doanh, ta và Bạch Lộc Di ở chính giữa, Bạch Lộc Cảnh ở phía sau ta, những người khác chia ra hai bên trái phải, cứ như vậy, các người có thể bù đắp sức mạnh thiếu hụt của ta và Bạch Lộc Di.

Tần Vãn Thiên bố trí xong vị trí, mọi người nhao nhao đứng ngay ngắn, tất cả đều hít sâu một hơi.

- Tốt, chúng ta xuất phát.

Tần Vãn Thiên cũng hít sâu một hơi, mười hai người đều tràn ngập khí tức mạnh mẽ, thậm chí sau lưng không ít người, đều xuất hiện Tinh Thần chi dực.

- Đi.

Tần Vãn Thiên sải bước bước ra, mọi người đồng thời theo hắn cùng nhau bước ra, một tiếng trống vang lên, Thần Văn lưu động, bắt đầu bạo động.

- Đứng!

Đám người Tần Vãn Thiên lần thứ hai đồng thời bước ra rất nhanh, hơn nữa sức mạnh lớn vô cùng, hung hăng chấn động ở trên mặt đất, khí lưu bạo động như bị dùng lực ép xuống, khí thế hơi giảm.

- Hẳn đây đang trấn áp Thần Văn.

Ánh mắt mọi người kết tụ lại, người này thật là to gan, nghĩ ra biện pháp như thế.

Chỉ thấy đám người Tần Vãn Thiên nhanh như thiểm điện, tốc độ đều cực nhanh, hơn nữa bộ pháp thần kỳ nhất trí, theo Tần Vãn Thiên bước đều bốn phía bọn họ Thần Văn công kích kinh khủng muốn bạo khởi, nhưng khi chân bọn họ hạ xuống, liền yếu bớt vài phần, dường như bị trấn áp.

Nhưng Thần Văn xa xa lại lưu động về phía bên cạnh bọn họ, công kích đáng sợ bắt đầu hội tụ.

- Mau.

Tần Vãn Thiên hét lớn một tiếng, không để ý bất kỳ Thần Văn công kích, bọn họ tiếp tục đi phía trước, Thần Văn công kích ở phía trước cuộn cuộn kéo tới lập tức hơi đình trệ, bọn họ vọt thẳng vào trong đó, luồng uy thế kinh khủng kia bị cứng rắn ép xuống.

Trong nháy mắt, mọi người bất ngờ phát hiện, đám người Tần Vãn Thiên chạy tới đối diện.

Tuy nguy hiểm, nhưng tốc độ quá nhanh, thật giống như vài bước liền đi qua, chỉ thấy bọn họ nổi giận gầm lên một tiếng, đồng thời vọt tới cánh cửa kia, phía sau Thần Văn công kích đáng sợ điên cuồng truy kích, nơi đó, có một mũi tên thiểm điện vô cùng sắc bén.

- Không tốt rồi.

Đám người Tần Vãn Thiên kinh hãi, công kích phía sau không bị trấn áp, dĩ nhiên đuổi theo.

- Các người đi.

Chỉ thấy một lão già ở phía sau đứng lúc này ngừng lại, hần xoay người, Tinh Hồn chỉ quang hóa thành cỏ thuẩn to lớn, đứng ở đó, cả người hần lóe ra bạch phát, giờ tay lên oanh ra một đạo công kích đáng sợ.

Ầm ầm... thanh âm công kích vang vọng, Thần Văn công kích bị hần cứng rắn chặn một khoảng thời gian ngắn, nhưng đứng lúc này, Thần Văn công kích đồng thời cuốn tới, nuốt hết cả hần.

- Phù phù!

Một thanh âm nhẹ vang lên, đầu của lão già kia bị xuyên thấu, sau đó cả người bị nuốt hết, những công kích kia còn như Hồng Hoàng Mạnh Thú, thật là đáng sợ.

- Trung thúc.

Thần sắc của Bạch Lộc Cảnh cứng đờ, rống lên một tiếng, thân thể của bọn họ vọt thẳng ra cánh cửa kia, mọi người đồng thời biến mất khỏi mảnh không gian này.

- Thành công.

Đúng lúc này, thần sắc mọi người động lại, lộ ra từng đạo phong mang.

Những người đó đi ra ngoài.

- Chúng ta xuất phát, làm giống như bọn họ.

Dương Phàm đột nhiên đứng dậy, Chu Sát gật đầu, hiện tại đi qua là thích hợp nhất, còn có thể đuổi theo Tần Văn Thiên, thuật Thần Văn của tên kia lợi hại, nếu phía trước còn có Thần Văn, có thể tiếp tục lợi dụng.

Dương Phàm mang theo người phủ Trích Tinh kết thành trận hình giống như Tần Văn Thiên, dạo bước mà ra, đồng thời sức mạnh càng thêm đáng sợ trấn áp mặt đất.

Nhưng bọn họ rất nhanh phát hiện, sự thực không nhẹ nhõm như trong tưởng tượng, thời điểm bọn họ đi ra bước thứ hai liền phát hiện cả vùng không gian như muốn nghiêng ngả, phía trước có một luồng sức mạnh kinh khủng cuốn ngược tới bọn họ.

- Tiến lên.

Trên người Dương Phàm bạo phát khí tức đáng sợ, mọi người tiếp tục xông về phía trước, rất nhanh, bọn họ gặp trở ngại khó có thể tưởng tượng, sức mạnh hủy diệt không ngừng hấp thụ sinh mệnh, tuy bọn họ vẫn duy trì đi về phía trước, nhưng đội hình hai mươi người mạnh mẽ còn chưa tới cửa, đã có bảy vị cường giả ngã xuống.

Những người này, toàn bộ đều là Nguyên Phủ đỉnh phong.

- Khốn kiếp.

Chu Sát nổi giận gầm lên một tiếng, sát khí ngập trời, tiếp tục giậm chân.

Hần dường như ý thức được, trước đây không lâu Tần Văn Thiên nói để cho bọn họ phối hợp là cố ý kích bọn họ, thực sự mục đích vốn không có ý định đi cùng bọn họ mà là muốn đi cùng người của học viện Bạch Lộc.

Đám người Tần Văn Thiên đi về phía trước, so với bọn họ dễ dàng hơn quá nhiều, chỉ bỏ mạng một người.

Rốt cuộc, thời điểm đám người Chu Sát bước qua cánh cửa kia, một mình phủ Trích Tinh bỏ mạng ròng rã mười một vị cường giả, kết cục có thể nói đau đớn thê thảm.

Ánh mắt Lý gia tam lão mờ ra, nhìn chằm chằm những thân ảnh biến mất kia, bình tĩnh nói:

- Ở nơi thí luyện, đắc tội Thần Văn Đại Sư cũng không phải hành động sáng suốt.

Lý gia tam lão biết lộ tuyến Tần Văn Thiên đi có vẻ như là một lộ tuyến hoàn mỹ nhất.

Giọng nói bình tĩnh này làm cho lòng người hơi nháy lên, mặc dù Tần Văn Thiên không tận lực nhằm vào phủ Trích Tinh, thậm chí có thể nói căn bản không có vấn đề gì, nhưng phủ Trích Tinh lại vì bọn họ cao ngạo, bỏ ra cái giá đau đớn thê thảm.

Thử nghĩ một chút, nếu như Tần Văn Thiên dẫn bọn họ đi ra ngoài, còn có thể thảm như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 264: Trận trung bách thái

Cường giả của Thủy Nguyệt son trang một mực không cùng Lý gia tam lão hung ác đi chung hướng, dù sao Lý gia tam lão là bọn hắn mời tới, mặc dù chỉ vì tình cảm, cũng sẽ không làm quá mức.

Huống hồ, ác nhân này do phủ Trích Tinh đi làm, bọn họ hà tất đi đắc tội người?

- Lý đại sư, các người thấy thế nào?

Chỉ nghe người Thủy Nguyệt son trang nhìn Lý gia tam lão hỏi.

Chỉ thấy Lý lão đại mở miệng nói:

- Ta xem Thần Văn này, như muốn phù điều mà lên, sức cảm nhận của Tàn tiểu huynh đệ mạnh mẽ, tất nhiên nhìn thấu triệt hơn ta, bởi vậy hắn lấy phương thức trấn áp đi về phía trước, hơn nữa tốc độ rất nhanh, hiển nhiên hiểu rõ sức mạnh của bọn họ áp chế không nổi, nhưng lộ tuyến bọn hắn đi là con đường tốt nhất.

Tạo nghệ Thần Văn của Lý gia tam lão cũng cực kỳ cao, suy đoán ra kết luận cùng sự thực chênh lệch không bao nhiêu, Tàn Văn Thiên cũng biết có hấn đầu lĩnh, Thần Văn Đại Sư phía sau nhiều ít có thể nhìn thấu một chút.

Nhưng lấy thái độ của phủ Trích Tinh mới vừa rồi, không ai nhắc nhở bọn họ bao quát Lý gia tam lão, nên mới lựa chọn ngậm miệng.

Phủ Trích Tinh sống hay chết có liên quan gì tới bọn chúng đâu?

- Lý đại sư có lộ tuyến thích hợp không?

Người Thủy Nguyệt son trang hỏi.

- Ta sẽ chăm chú chọn lựa. Chư vị Luyện Yêu Tông, chúng ta cùng nhau đi, nhiều người sức mạnh lớn có thể chia sẻ một chút công kích, hơn nữa lực trấn áp càng mạnh mẽ.

Lý gia lão đại nhìn các cường giả Luyện Yêu Tông, đối phương tất nhiên sẽ không cự tuyệt, nhao nhao gật đầu đồng ý.

Đồng thời, Triệu Liệt cũng nhìn Thần Văn Sư của tông Thiên Viêm nói:

- Chư đại sư, trước đó Triệu Liệt có chỗ bất kính, mong chớ nên trách móc chỉ cần chư vị có thể dẫn chúng ta bình yên vô sự đi qua, Triệu mỗ tất có cảm tạ.

Những Thần Văn Đại Sư kia không nói gì, biết Triệu Liệt cũng là tình thế bức bách, nhưng bọn họ có thể nói không sao?

Mặc dù vừa rồi Triệu Liệt vô cùng ngang ngược, tru sát một người nhưng bây giờ bọn hắn nói không, Triệu Liệt vẫn sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Hơn nữa, bọn họ muốn bỏ người tông Thiên Viêm đi qua, hiển nhiên là không thể nào làm được.

Có Tàn Văn Thiên mở đầu, mọi người nhao nhao mở phòng thủ đoạn của Tàn Văn Thiên, do Thần Văn Đại Sư ở chính giữa dẫn đường, các cường giả phòng ngự hai bên đều liên tiếp bước qua không gian sát cơ khắp nơi, bước vào trong cánh cửa kia.

Đương nhiên tuy là làm xong, nhưng trước đó tổn thất nặng nề, không có bất kỳ thế lực nào có thể làm được hoàn hảo không chút tổn hại.

Bốn thế lực hơn hai trăm người đi tới nơi thí luyện, chỉ ở mảnh không gian này, bỏ mình rỗng rã tám mươi người, có thể nói là đáng sợ.

Từ khi phát hiện nơi thí luyện Thần Văn tới nay, lần này kỳ ngộ lớn nhất, nhưng tính nguy hiểm cũng mạnh nhất. Hơi bất cẩn một chút chỉ sợ sẽ bỏ mạng, cảnh này khiến tất cả người sống sót đều cảm giác có chút trầm trọng, không dám khinh thường.

Sau khi Tàn Văn Thiên bước vào cánh cửa kia, hắn bất ngờ phát hiện, thanh tùng cổ phong, đại điện pho tượng, vẫn còn đang ở phía trước, thấy được, sờ không được.

Mà xung quanh hắn, dĩ nhiên không có ai, một người cũng không có.

Bạch Lộc Cảnh, Bạch Lộc Di cùng với người học viện Bạch Lộc đều tiêu thất.

- Cánh cửa kia có cảm giác không gian thác loạn, kia là trận pháp không gian.

Tần Văn Thiên ở thời điểm bước qua cánh cửa kia, rõ ràng cảm thấy một luồng sức mạnh không gian.

Hệ Không Gian Thần Văn, Tần Văn Thiên cũng thấy qua ở trong cuốn bí kíp mà Bạch Lộc Di cho hắn, Không Gian Thần Văn, chất chứa năng lực không gian.

Trong đầu của hắn nảy lên, xuất hiện ở trước mặt hắn là một không gian bao la, có núi, có sông ngòi hồ nước rất lớn, Tần Văn Thiên hiểu ra, hiện tại hắn đang ở trong một trận pháp.

Không chỉ có hắn, mọi người thông qua cánh cửa kia, có lẽ đều sẽ rơi vào trong trận pháp.

Ngẩng đầu nhìn hư không, pho tượng kia vẫn còn như trước, vẫn ở trên không, dường như bất luận ở đâu, pho tượng trấn áp đại địa này đều sẽ trấn thủ ở đó, ngăn cản bọn họ ngự không.

- Nhìn như gần trong gang tấc lại cách xa bao nhiêu?

Ánh mắt của Tần Văn Thiên nhìn về phía thanh từng cổ phong có thể thấy được ở phía trước, trong lòng của hắn sinh ra một luồng khát vọng.

Từ trong bố cục tràn ngập nguy cơ, có thể thấy thực lực của Thiên Tôn kia đáng sợ như thế nào, thậm chí hiểu được trận pháp Không Gian.

Sức mạnh của Không Gian Thần Văn, tuyệt đối là vật quý giá lạ lùng.

Hơn nữa, Thiên Tôn lưu lại thí luyện như vậy, chẳng lẽ chỉ là tùy tiện làm thôi sao?

Điều này rất có thể là vị Thiên Tôn kia để lại truyền thừa ở chỗ này, đang lựa chọn người thừa kế.

Cước bộ bước ra, Tần Văn Thiên đi về phía trước, nhưng chỉ đi không đến trăm bước, hắn liền ngừng lại, sau đó chỉ thấy bàn tay hắn chỉ phía trước, tinh quang lóng lánh, đánh vào trên mặt đất, trong phút chốc, ầm ầm nổ vang truyền ra, một mảnh kiếm mang kinh khủng hủy diệt xé rách không gian, sau đó tiêu tán không thấy.

Lúc này Tần Văn Thiên mới tiếp tục giẫm chân, hành tẩu về phía trước.

Dọc theo đường đi, hắn gặp nguy cơ tầng tầng lớp lớp, có chút Thần Văn bầy rập trực tiếp ngăn cách con đường đi về phía trước của hắn. Không phá giải thì không thể tiếp tục đi tới.

Điều này làm cho Tần Văn Thiên hiểu rõ, muốn thông qua khảo nghiệm tầng tầng lớp lớp này, ở trên Thần Văn có tạo nghệ cực kỳ cao hoặc có thực lực kinh người.

Đương nhiên, nếu có cả hai chỉ sợ là người được Thiên Tôn hy vọng nhất.

- Bầy rập càng ngày càng mạnh, đủ để diệt sát Nguyên Phủ đỉnh tầng.

Tần Văn Thiên ngồi ở trên một sườn núi, quanh thân bao phủ Thần Văn mạnh mẽ, Thần Văn bầy rập kia điên cuồng va chạm, thẳng đến cùng nhau phá diệt, hắn mới đứng dậy tiếp tục hành tẩu, trong lòng không khỏi cảm thán.

Mặc dù lấy tạo nghệ Thần Văn của hắn, đường xá đi về phía trước vẫn rất thận trọng, không dám có chút sơ suất.

Tần Văn Thiên dựa vào tạo nghệ Thần Văn mạnh mẽ một đường đi về phía trước, rốt cuộc vào thời khắc này, hắn thấy được cách đó không xa xuất hiện một bóng người.

Người này chính là một người trung niên, người khoác trường bào Hoa thị, ánh mắt nham hiểm, thời điểm nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên làm cho Tần Văn Thiên cảm giác có chút lạnh lẽo.

- Tần đại sư.

Người này ở bên ngoài đã chú ý Tần Văn Thiên, nhìn thấy Tần Văn Thiên lập tức đi tới, sau đó cười nói:

- Tần đại sư, có thể kết bạn mà đi cùng hay không?

- Người Hoa gia.

Tần Văn Thiên nhìn thoáng qua trường bào trên người đối phương, thần sắc bất động, khẽ gật đầu:

- Được.

- Vậy thì xin mời.

Người trung niên mỉm cười nói.

Tần Văn Thiên nhìn đối phương một cái, mỉm cười nói:

- Thực lực của tiền bối mạnh hơn ta, xin đi trước một bước, nếu có nguy hiểm, ta tất nhiên nhắc nhở tiền bối.
- Tần đại sư khách khí, lấy tạo nghệ Thần Văn của đại sư, có thể dự liệu tiên cơ, tục nhân như ta há có thể so sánh, xin đại sư đi đầu.

Người trung niên nói chuyện trong bông có kim, cực kỳ khách khí, giống như có chuyện tốt gì cũng tặng cho Tần Văn Thiên.

- Đã như vậy, ta liền đi đầu, nếu ta có gì cần tiền bối phối hợp, mong tiền bối đừng trách.

Tần Văn Thiên cũng rất khách khí.

- Được.

Chỉ thấy đối phương gật đầu:

- Đây là chuyện đương nhiên.

Tần Văn Thiên không nói thêm gì nữa, đi lên phía trước, bây giờ những người này có lẽ đều coi Thần Văn Sư là người bảo đảm, người trung niên Hoa gia này thấy Tần Văn Thiên thì đầu có thể bỏ qua.

Tần Văn Thiên cực kỳ quả quyết đáp ứng đồng hành, bởi vì hắn biết, không đáp ứng cũng phải đáp ứng, hắn nhìn ra quần áo của người Hoa gia này có chút rách nát, hiển nhiên một đường đi tới không sống khá giả, làm sao bỏ rơi hắn được.

Hai người cùng nhau đi về phía trước, trong nháy mắt đã qua hơn mười ngày, phía trước là thanh tùng cổ phong, đại điện pho tượng vĩnh hằng, nhưng bọn hắn vẫn còn đi tới, tựa như mãi không có điểm kết thúc.

- Đại sư, sao tới lui vòng vo nhiều như vậy, như vậy làm lỡ thời gian không?

Người trung niên nhìn Tần Văn Thiên nói.

- Nếu tiền bối không yên lòng mà nói, có thể tự mình đi đầu.

Tần Văn Thiên tùy ý nói.

- Ta chỉ là tùy tiện nói một chút, xin đại sư đừng trách.

Người trung niên cười cười nói, thật ra hơn mười ngày này, mặc dù Tần Văn Thiên thỉnh thoảng sẽ để hắn trợ giúp ra tay, nhưng so với việc một mình hắn đi về phía trước thì dễ dàng hơn nhiều.

Trước mặt nguy hiểm vẫn không biết trước được, làm sao hắn bỏ Tần Văn Thiên tự mình đi đầu, có lẽ những người khác đều ở trong trận pháp giấy dựa đi về phía trước.

Thật sự cũng đúng như hắn dự liệu, mặc dù trong trận pháp này nguy hiểm không dày đặc như trước nữa, chỉ ở một số khu vực, nhưng kiểu nguy hiểm không dừng này vẫn làm người ta khó lòng phòng bị.

Thời khắc này tình cảnh của Bạch Lộc Di cực kỳ không ổn, nàng ở trong trận pháp gặp một cường giả của phủ Trích Tinh.

Mặc dù tạo nghệ Thần Văn của Bạch Lộc Di không bằng Tần Văn Thiên, nhưng dù sao cũng là một Thần Văn Sư lợi hại, cường giả phủ Trích Tinh này đâu có thể tha nàng, trực tiếp uy hiếp Bạch Lộc Di, mang nàng đi về phía trước.

- Tiền bối, Thần Văn bầy rập càng phía trước ngày càng lợi hại, e là cho dù ta và người hợp lực, cũng khó tiếp tục đi tới.

Thần sắc của Bạch Lộc Di có chút tiêu tụy, nhìn hắc bào lão giả của phủ Trích Tinh mở miệng nói.

Lão giả này không thích nói chuyện, cho người ta cảm giác âm u thần nhiên, hắn nghe Bạch Lộc Di nói cũng không nói gì, chỉ là cặp mắt kia quét nhìn khuôn mặt thanh thuần cùng với tô phong cao vút của Bạch Lộc Di, làm cho sắc mặt của Bạch Lộc Di trắng bệch, cực kỳ khó coi.

Nàng chỉ có thể cắn răng kiên trì tiếp tục đi về phía trước.

Hắc bào lão giả nhìn chăm chăm bóng lưng của Bạch Lộc Di, đáng người nóng bỏng đầy đặn kia cực kỳ đẹp đẽ, trong mắt của hắn hiện lên một tia tà hỏa.

Nếu như nói vận khí của Bạch Lộc Di không tốt, như vậy vận khí của Bạch Phi càng kém, thậm chí có thể nói cực kỳ thảm.

Nàng theo Trảm Trần đến, bởi vì sư tôn nàng là Lạc Hà, người điện Đan Vương đều chiếu cố nàng, nhưng nàng không nghĩ tới bị thả vào trong trận pháp như vậy, hơn nữa nàng không gặp được người điện Đan Vương, mà gặp một cường giả tông Thiên Viêm.

Đối phương nhìn như chỉ hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, nhưng tuổi thật đã trên ba mươi, nhìn Bạch Phi đôi mắt lộ ra tà niệm, ép Bạch Phi dẫn đường.

Lấy thực lực của Bạch Phi làm sao giúp đối phương dẫn đường? Nếu không có vận khí tốt, chỉ sợ cũng chết ở trong trận pháp, thực lực của thanh niên này quả thực rất lợi hại, lần nào cũng cứu nàng.

Đoạn đường này đi tới, quần áo trên người Bạch Phi đều có chút bị tàn phá, vai bạo lộ ở bên ngoài, thậm chí trên thân thể cũng có da thịt trắng nõn lộ ra, mỹ lệ mỏng lung này càng khiến người ta dâng lên tà niệm.

- Bạch cô nương, không bằng chúng ta tìm nơi tốt hưởng thụ một phen, cũng tránh cho người còn chưa được hưởng thụ qua nam nhân đã phải gặp nạn.

Thanh niên vừa cười vừa nói, đùa giỡn Bạch Phi, nếu như hắn thật làm gì với Bạch Phi, Bạch Phi cũng bắt lực ngăn cản.

Nhưng thanh niên hiển nhiên không nỡ bỏ một viên đá dò đường như thế, biết bên nào nhẹ bên nào nặng, một mực bắt chính hạ thủ với Bạch Phi. Nhưng tiếp tục như vậy, Bạch Phi biết mình chết ở trong trận pháp hoặc trở thành đồ chơi của hắn, sự đau khổ này không ngừng ăn mòn lòng của nàng.

Còn Trảm Trần, Triệu Liệt, Hoa Phong, Bạch Lộc Cảnh, Chu Sát... bọn họ một đường đi về phía trước, tốc độ rất nhanh, trảm diệt hết thảy nguy cơ ngăn trở ở phía trước, nhưng đều có chút tà, vài lần tao ngộ nguy hiểm.

Trận pháp này, cực kỳ khó chơi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Hiệp trì

Tần Ván Thiên cùng người trung niên tiếp tục đi tới, tuy không gian này tràn ngập nguy hiểm, nhưng chung quy sẽ có phần cuối, chẳng qua tốn nhiều thời gian mà thôi, nếu như gặp phải nguy cơ không có nắm chắc, hắn tình nguyện đi đường vòng.

Thời điểm Tần Ván Thiên đi đường vòng, hắn thấy phía trước có một thân ảnh, cước bộ không khỏi ngừng lại, thân hình lóe lên, Tần Ván Thiên tới bên cạnh Khôi Lỗi kia.

Khôi Lỗi này là của Bạch Lộc Di.

Chỉ thấy con Khôi Lỗi này nhìn Tần Ván Thiên, sau đó chỉ vào phương xa, tựa hồ đang khoa múa tay chân cái gì, cảnh này khiến con người của Tần Ván Thiên hơi rút lại, nói:

- Người bị người bắt?

Khôi Lỗi kia gật đầu, nhất thời tinh thần của Tần Ván Thiên căng thẳng, nói:

- Mang ta đi.

- Tần đại sư.

Thời điểm Tần Ván Thiên vừa mới chuẩn bị cùng Khôi Lỗi rời đi, người trung niên ở phía sau đi lên trước nói:

- Tần đại sư sao vậy? Chúng ta vẫn phải tiếp tục đi.

- Tiền bối, ta có một bằng hữu gặp chút khó khăn, không bằng cùng nhau đi tới, lấy thực lực của tiền bối, cũng có thể giúp đỡ một chút.

Tần Ván Thiên mở miệng nói.

Nhưng người trung niên kia lại cười cười, coi hắn là tay chân sao?

Người tới chỗ này, hơn nữa bây giờ còn chưa chết, có lẽ đều không đơn giản, cái nào không phải tới từ đại thế lực, có lẽ chính là cường giả giống như hắn, tới từ thế lực cấp độ bá chủ, để hắn lãng phí thời gian đi đắc tội người? Việc này hắn không thích.

- Tần đại sư vẫn là chớ xen vào việc của người khác.

Người trung niên mỉm cười nói, chân mày của Tần Ván Thiên rớt cuộc nhú lại. Nhưng đúng lúc này, một trận cuồng phong gào thét, đôi mắt của Tần Ván Thiên lóe lên, chỉ thấy người trung niên kia hàng lâm đến trước người Khôi Lỗi, chưởng ấn kinh khủng từ trên đi xuống nghiền ép qua, đại lực ép vỡ hết thảy, âm thanh răng rắc truyền ra, sau đó Tần Ván Thiên thấy Khôi Lỗi kia bị lực mạnh nghiền ép nát bấy, tán loạn ở trên mặt đất.

Thần sắc của Tần Vãn Thiên đột nhiên biến đổi, sau đó người trung niên kia nhìn hắn, ánh mắt đột ngột sắc bén lên, nói:

- Đại sư, như vậy, người có thể an tâm dẫn đường.

Giờ phút này đã là xích lô uy hiếp, không chỉ như vậy, còn hủy Khôi Lỗi của Bạch Lộc Di.

Trầm ngâm khoảnh khắc, Tần Vãn Thiên gật đầu, sau đó xoay người tiếp tục đi đến, đôi mắt của người trung niên lóe lên, an tĩnh ở phía sau hắn, vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Phủ Trích Tĩnh bị giáo huấn đau đớn thể thảm hắn vẫn còn ghi nhớ kỹ, quyết không thể cho Tần Vãn Thiên cơ hội, mượn lực Thần Vãn đối phó hắn.

Người trung niên trở nên cẩn thận rất nhiều, không chỉ đi sát đằng sau Tần Vãn Thiên, thậm chí khi Tần Vãn Thiên để hắn xuất thủ phá giải Thần Vãn, hắn đều trực tiếp cự tuyệt, chỉ ở phía sau nhìn Tần Vãn Thiên. Đúng là Tần Vãn Thiên dường như vẫn không lừa được hắn, mỗi lần phía trước đều quả thực xuất hiện Thần Vãn bẫy rập.

- Đại trận.

Đúng lúc này, Tần Vãn Thiên ngừng lại, nhìn về phía trước.

Trước mặt hắn, hai bên có ngọn núi, trên đường lớn rộng rãi nhìn như thông suốt, nhưng Tần Vãn Thiên cảm thấy đại đạo này có khí tức trận pháp.

Bàn tay của người trung niên bỗng nhiên huy động, đánh tới trước Tần Vãn Thiên, thời điểm công kích của hắn rơi xuống, từng con lóc hủy diệt đột nhiên tái hiện, khí lưu đáng sợ lưu động, làm cho người trung niên cười cười nói:

- Đại sư quả nhiên lợi hại đã nhìn ra, vậy xin phá trận, nói vậy lối ra cũng không xa.

Nói xong trong mắt của hắn lộ ra sự mong đợi, hắn mơ hồ cảm giác, thanh từng cổ phong phía trước càng ngày càng gần.

- Tiền bối, trận pháp này cực kỳ lợi hại, nếu tiền bối không ra tay, có lẽ rất khó phá giải.

Tần Vãn Thiên cau mày nói.

- Ta tin tưởng đại sư.

Trung niên nở nụ cười, đứng chấp tay, cực kỳ lạnh nhạt.

- Vậy có lẽ phải nán lại một ít thời gian.

Tần Vãn Thiên ngừng lại, bắt đầu khắc họa Thần Vãn, từng đường cong tái hiện, uy áp thần nhiên lan tràn ra, người trung niên nhìn chăm chăm mỗi một động tác của Tần Vãn Thiên, thân hình lóe lên, lại xuất hiện ở trước người Tần Vãn Thiên, lòng bàn tay có khí lưu hủy diệt lưu động, bàn tay của hắn như hóa thành hỏa sắc, có hỏa diễm long lánh, khí tức đáng sợ bao phủ Tần Vãn Thiên, dường như hắn tùy thời có thể ra tay kích sát.

Tần Vãn Thiên không nói gì, vẫn an tĩnh khắc họa Thần Vãn, qua một khoảng thời gian, hắn bắt đầu dẫn động Thần Vãn công kích trận pháp phía trước, từng chút xúi đi tới, người trung niên từng bước một theo sau, cách Tần Vãn Thiên một bước, giờ tay lên là có thể giết chết Tần Vãn Thiên.

- Tiền bối cần gì cẩn thận như vậy?

Tần Vãn Thiên cười nói, sau đó quay đầu lại, đúng lúc này nhìn người trung niên phía sau, lạnh nhạt nói:

- Người là người phương nào?

Trung niên thấy sắc mặt của Tần Vãn Thiên biến đổi, vẫn bất động như cũ, chỉ cười nói:

- Đại sư đừng dùng thủ đoạn thì tốt hơn.

Nhưng chỉ thấy sắc mặt của Tần Vãn Thiên biến đổi, chân đạp mặt đất một cái, phía sau người trung niên, một luồng khí tức sắc bén đột nhiên đánh ra, làm cho sắc mặt của người trung niên biến đổi mạnh, hắn xoay người nhìn, đồng thời tay trái dò ra, chớp tới đầu của Tần Vãn Thiên, mặc dù thật có người, cũng phải bắt Tần Vãn Thiên.

Mà thời điểm hắn quay đầu lại, thân thể Tần Vãn Thiên đã chùn xuống, ngay khi quang vẫn lưu động, mặt đất mà Tần Vãn Thiên đứng sụp đổ, thân thể hắn chìm xuống dưới, đồng thời bàn tay xuất hiện lưỡi kiếm đáng sợ, đánh thẳng đến người trung niên.

Người trung niên quay đầu lại liền biết bị lừa, quả thực như hắn sở liệu, vốn dĩ không có người, nhưng lại có từng vòng từng vòng kiếm mạc kinh khủng giết về phía hắn.

Bàn tay hỏa diễm điên cuồng đánh ra, hai chân của hắn đau xót, sau đó hét thảm một tiếng, hai chân trực tiếp bị người lấy lưỡi kiếm cắt đứt, kiếm mạc đáng sợ kia áp bách đến thân thể hắn không ngừng rút lui, thối qua đỉnh đầu của Tần Vãn Thiên. Trong hư không truyền đến sức mạnh trấn áp đáng sợ, hai chân bị chém đứt của hắn đụng phải mặt đất, khí lưu hủy diệt bắt đầu tàn phá bờ bãi, nơi đó là trận pháp mà Tần Vãn Thiên không phá.

- Cứu ta.

Người trung niên kêu thảm một tiếng, lúc này Tần Vãn Thiên đã lâm vào lòng đất, không dám lộ đầu ra.

Vì giết đối phương, hắn cũng bốc lên uy hiếp cực lớn, chỉ cần hắn chậm một giây, công kích của đối phương đánh hắn vào trong trận pháp, hắn sẽ chết.

Nhưng nếu không mạo hiểm như vậy, không giết chết được đối phương, hắn không có lựa chọn nào khác là ngoài cái chết.

Khi dẹp loạn hết thảy, Tần Vãn Thiên từ trong lòng đất đi ra, lạnh lùng liếc nhìn, hai cốt đối phương đã không còn.

Thân hình chuyển qua, Tần Vãn Thiên xoay người nhanh chóng rời đi, trong mắt như trước có hàn mang.

Không mất bao lâu, Tần Vãn Thiên liền về tới nơi Khôi Lỗi bị hủy. Hắn tin tưởng Bạch Lộc Di đã ở chỗ này gặp hắn, sẽ biết, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp ở chỗ này chờ nàng.

Vì thế, Tần Vãn Thiên ở chỗ này chuẩn bị một Thần Văn đại trận, chờ Bạch Lộc Di đến.

Điều làm cho Tần Vãn Thiên có chút bất ngờ là trước khi Bạch Lộc Di đến, Bạch Phi dĩ nhiên đến trước rồi, hơn nữa lại cực kỳ tà toại. Ở phía sau nàng có một thanh niên tà khí, quần áo có nhiều tro bụi, thậm chí trên người có mấy chỗ thương thế, hiển nhiên cực kỳ không dễ dàng.

- Là hắn.

Khi nhìn thấy Tần Vãn Thiên, mắt Bạch Phi sáng lên.

Người thanh niên cũng nhìn thấy Tần Vãn Thiên, không khỏi lộ ra một tia thần sắc thú vị.

- Đi mau.

Thanh niên tà khí nhìn Bạch Phi nói, sau một lát liền đến trước người Tần Vãn Thiên.

- Sao các hạ không chạy đi?

Thanh niên tà khí nhìn Tần Vãn Thiên mỉm cười nói.

Tần Vãn Thiên liếc nhìn Bạch Phi một cái, thời khắc này Bạch Phi quần manh áo rách, thân thể có không ít chỗ để trần ở bên ngoài, dưới vai trắng nõn, chỗ đầy đặn kia như ẩn như hiện, khiến người ta dễ dàng tâm sinh tà niệm, hơn nữa lúc này nàng có vẻ hơi tiêu tụy, hiển nhiên cực kỳ không dễ chịu, chắc là bị người bức bách.

Bạch Phi nhìn thấy ánh mắt của Tần Vãn Thiên, cắn răng, sắc mặt càng khó coi.

- Ha ha, nếu ngươi thích mà nói, có thể tặng cho ngươi, mỹ nhân của điện Đan Vương, có lẽ vẫn là lần đầu tiên nha.

Thanh niên tà khí cười nhạt nói, Tần Vãn Thiên quét mắt nhìn hắn một cái, mở miệng nói:

- Ta còn có chuyện, các hạ tự nhiên.

Thanh niên tà khí vẫn mỉm cười, thật vất vả gặp một Thần Văn Sư lợi hại, có vẻ là mạnh nhất của phủ Trích Tinh, hắn làm sao bỏ qua được.

- Các hạ theo ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi.

Thanh niên tà khí tiếp tục nói.

Chỉ thấy Bạch Phi nhìn Tần Vãn Thiên nói:

- Chúng ta có phải đã gặp qua hay không?

Ngay lúc này đối diện nhìn Tần Vãn Thiên, mặc dù trên người đối phương mang theo lãnh ý, nhưng cảm giác quen thuộc này càng ngày càng mãnh liệt, nàng tuyệt đối thấy qua người này, nhưng hắn là ai cơ chứ?

Trong lúc nhất thời Bạch Phi nghĩ không ra, nhưng nàng có thể khẳng định, nàng quen người trước mắt, nhất định là người quen.

Tần Vãn Thiên đạm mạc nhìn nàng một cái, không để ý đến, chỉ thấy thời khắc này, xa xa lại có tiếng bước chân truyền đến, ánh mắt của Tần Vãn Thiên nhìn qua, con ngươi không khỏi hơi co rút lại, nhìn chăm chăm hai bóng người đến đây, bất ngờ chính là Bạch Lộc Di cùng với hắc bào lão giả của phủ Trích Tinh.

Khi hắc bào lão giả thấy Tần Vãn Thiên, trong mắt đột nhiên hiện lên tinh mang, dĩ nhiên là hắn.

Hắn chính là người phủ Trích Tinh, thế nhưng mắt thấy Tần Vãn Thiên biểu hiện ở trên hội giao lưu, hơn nữa trước đó phủ Trích Tinh bị Tần Vãn Thiên hãm hại, nhất thời trong mắt của hắn bộc phát ra lãnh mang thần nhiên.

- Tần đại sư, giỏi tính toán, làm cho phủ Trích Tinh ta tổn thất nhiều cường giả như vậy.

Chỉ thấy hắc bào lão giả này đi lên phía trước, Tần Vãn Thiên nhìn hắn, trong mắt hiện lên một tia sát ý lạnh lẽo, vô cùng lạnh lẽo lại làm cho hắc bào lão giả cảm thấy run rẩy.

Nghĩ vậy hắn cười lạnh, đi tới phía sau Bạch Lộc Di, xem ra người này rất hận hắn, như vậy hiển nhiên là bởi vì thấy được Bạch Lộc Di.

- Tần đại sư?

Bạch Phi lộ ra suy tư, họ Tần, nhưng nàng vẫn không có nhớ ra, trong người nàng quen biết, người nào họ Tần, hơn nữa còn là Thần Văn Sư.

- Có khỏe không?

Tần Vãn Thiên nhìn Bạch Lộc Di hỏi.

- Bị bắt nhiều ngày như vậy, có thể khỏe sao?

Bạch Lộc Di trừng Tần Vãn Thiên một cái, nhất thời Tần Vãn Thiên thở phào nhẹ nhõm, Bạch Lộc Di còn có thể đùa giỡn, nói vậy còn chưa gặp phải tình huống quá xấu.

- Thả nàng ra, chuyện này liền kết thúc.

Tần Vãn Thiên nhìn hắc bào lão giả, giọng nói lạnh lẽo.

- Ha ha, Tần Vãn Thiên, hình như ngươi quá để ý mình.

Hắc bào lão giả lạnh lùng đáp lại.

- Tần Vãn Thiên?

Bạch Phi run rẩy, sau đó một bóng người ở trong trí nhớ của nàng hiện lên, cùng thanh niên trước mắt chậm rãi dung hợp, thần sắc của nàng đột nhiên trở nên đặc sắc.

Không sai, là hắn, mình dĩ nhiên đến lúc này mới nhận ra!

Thần Văn Đại Sư này, dĩ nhiên là nhân vật trẻ tuổi ở tiểu quốc lúc trước!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 266: Quát lớn

Thay đổi quá lớn, hơn nửa năm, Tần Vãn Thiên thay đổi làm cho Bạch Phi suýt nữa không nhận ra.

Tuy nói nàng từng ở Sở quốc đối với Tần Vãn Thiên không có ấn tượng quá khắc sâu, nhưng dù sao thấy qua nhiều lần, hơn nữa có nói chuyện trực tiếp. Ký ức của võ tu là vô cùng tốt, nàng không nhận ra Tần Vãn Thiên, chỉ có thể nói Tần Vãn Thiên thay đổi quá lớn.

Nàng nhớ mang máng Tần Vãn Thiên còn là một thiếu niên xung động, mang theo vài phần non nớt, còn có tính nét kiêu ngạo thần nhiên thuộc về thiên tài tiểu quốc. Lúc đó nàng khinh thường, nàng từng nói với Tần Vãn Thiên, bảo hắn không nên mang tâm hồn ảo tưởng với Mạc Khuynh Thành, nhưng Bạch Phi không nghĩ tới, hôm nay, nàng lại ở chỗ này, dưới tình hình như thế nhìn thấy Tần Vãn Thiên.

Thiếu niên lúc trước mất đi vẻ non nớt, càng thêm yêu tuấn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mang theo một sự bình tĩnh và thần nhiên. Lúc này, rõ ràng còn có mấy phần lãnh ý, lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi, đây là một loại khí tràng, cùng tính kiêu ngạo lúc trước là hai loại khí chất bất đồng.

Nhưng điều làm nàng khiếp sợ nhất là Tần Vãn Thiên ở trong mắt nàng còn rất bình thường, nhưng bây giờ, hắn đã là Thần Văn Đại Sư cấp ba đỉnh phong, chỉ dùng một kế, chôn giết hơn mười Nguyên Phủ đỉnh phong của phủ Trích Tinh.

Như vậy làm cho Bạch Phi nhất thời cảm giác có chút không quen.

Thiếu niên kia thật sự đã đi tới thành Vọng Châu?

Lẽ nào hần không biết, mặc dù hần lại ưu tú, vất ngang ở trước mặt hần, vẫn là một cự phong không thể vượt qua.

- Dĩ nhiên là nguoi.

Bạch Phi nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên nói:

- Nguoi có ý làm bộ không biết ta?

Tần Vãn Thiên liếc Bạch Phi một cái, lạnh lùng nói:

- Ta và nguoi rất quen sao?

Sắc mặt của Bạch Phi cứng đờ, ngực phập phồng, nơi kia trắng nõn làm người ta huyết mạch sôi trào.

- Hà?

Thanh niên yêu dị lẳng lặng nhìn tình thế biến hóa, chỉ cảm thấy rất có ý tứ.

Bạch Phi nhận ra Tần Vãn Thiên, mà Tần Vãn Thiên dường như có chút ân oán với nàng.

Mặt khác, phủ Trích Tinh bắt cóc Bạch Lộc Di nhưng Tần Vãn Thiên muốn cứu người.

Cường giả phủ Trích Tinh thấy Tần Vãn Thiên quát lớn hần, để cho hần thả người, trong mắt không khỏi lập lòe lãnh mang, thật đúng là gia hỏa cần rờ.

- Đại khái, nguoi còn không rõ ràng bây giờ là tình huống gì sao?

Bàn tay của hắc bào lão giả bỗng nhiên huy động, bàn tay kinh khủng như muốn Trích Tinh đoạt nguyệt bắt về phía Tần Vãn Thiên.

- Không nên tổn thương hòa khí.

Chỉ thấy thanh niên yêu dị kia đập một cái, bàn tay vỗ ra, nhất thời va chạm với chưởng ấn đánh về phía Tần Vãn Thiên, phát ra âm thanh bạo liệt.

- Nguoi có ý gì?

Cường giả hắc bào mắt lạnh liếc nhìn thanh niên yêu dị kia.

- Mọi người đều vì đi ra trận pháp này, cần gì phải đánh đánh giết giết.

Thanh niên yêu dị cười nói:

- Tần huynh, nơi này nguy cơ trùng trùng, mà nguoi có thể giúp đỡ chúng ta, chờ mọi người đi ra, hần thả người, ta đưa mỹ nữ cho Tần huynh tùy ý xử trí, chẳng phải tuyệt diệu sao? Huống hồ, tính khí của vị bằng hữu phủ Trích Tinh này không được tốt, mặc dù Tần huynh ở trên Thần Vãn có tạo nghệ rất mạnh, nhưng nếu khur khur cố chấp, chỉ e khó tránh khỏi chịu thiệt.

Sắc mặt của Bạch Phi cứng đờ, thần sắc khó coi, đưa nàng cho Tần Vãn Thiên sao?

Tần Vãn Thiên tự nhiên nghe ra uy hiếp thâm nhiên trong miệng đối phương, vẫn lạnh lùng nói:

- Tần mỗ không thể tin tưởng các nguoi.

- Hừ.

Hắc bào lão giả hừ lạnh một tiếng, sau đó bàn tay khoát lên vai Bạch Lộc Di, nói:

- Nguoi có lựa chọn sao?

- Tần huynh, dung mạo của Bạch Lộc tiểu thư hoa nhường nguyệt thẹn, cực kỳ dễ dàng khiến lòng người rung động.

Thanh niên yêu dị cười tà, nhất thời hắc bào lão giả kia vươn tay khẽ vuốt bờ vai của Bạch Lộc Di, làm cho sắc mặt của Bạch Lộc Di trắng bệch, đi về phía trước vài bước, chỉ thấy hắc bào lão giả quát lạnh, bàn tay như trước khoát lên vai nàng.

- Nếu như nguoi lại có bất kỳ động tác gì, hãy vĩnh viễn ở lại trong trận pháp này đi.

Tần Vãn Thiên đảo qua hắc bào lão giả nói:

- Trận pháp bầy rập trước mặt càng ngày càng nhiều, mặc cho thực lực của nguoi mạnh đến đâu cũng không cách nào phá giải, ta tận mắt thấy một cường giả Hoa gia đi lâm vào một trận pháp tử vong, cho nên mới dừng bước ở chỗ này tìm hiểu Cổ trận phía trước, đương nhiên, nếu như nguoi muốn

chết, ta không ngăn cản ngươi.

Bàn tay của Hắc bào lão giả cứng đờ, không dám có động tác nữa, nhìn Tần Vãn Thiên cười lạnh nói:

- Nói như vậy, ngươi nguyện ý hợp tác rồi?

- Trước tiên hãy thả nàng qua đây.

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nói.

- Ha ha, ta sẽ chiếu cố đảm bảo sự an toàn của nàng, ngươi dẫn đường là được.

Hắc bào lão giả làm sao buông tha Bạch Lộc Di được chứ.

Tần Vãn Thiên nhú mày nói:

- Nàng là con gái, ta không tin tưởng ngươi được.

- Ha ha, xem ra ngươi có tình cảm với nàng rồi.

Hắc bào lão giả cười nói, sau đó híp mắt:

- Đã như vậy, ta càng không thả nàng.

Thần sắc của Tần Vãn Thiên càng lạnh hơn:

- Nếu như thế, ngươi có thể giết ta, sau đó thử xem có thể đi ra trận pháp trước mặt hay không.

Đôi mắt của Tần Vãn Thiên kiên định, chân thật đáng tin, hắc bào lão giả cau mày, không nghĩ tới Tần Vãn Thiên điên cuồng như vậy, xem ra tình cảm rất sâu.

- Tần huynh, chết không giải quyết được vấn đề, một vị mỹ nhân như Bạch Lộc Di, nếu bị lão nhân này chà đạp, ngươi há có thể chết an bình.

Thanh niên yêu dị cười tà nói, nhất thời hắc bào lão giả cũng cười khanh khách lên, cả hai bên có vẻ không chịu buông tha.

Quả nhiên, chỉ thấy sắc mặt của Tần Vãn Thiên khó coi, trầm ngâm khoảnh khắc mới nói:

- Ta đổi nàng, các ngươi có thể bắt ta, sau đó đi theo ở sau lưng nàng, hai người chúng ta, đều nắm ở trong lòng bàn tay các ngươi.

Mắt Hắc bào lão giả sáng lên, cùng thanh niên yêu dị nhìn nhau một cái, sau đó hai người đều nở nụ cười, nếu như vậy, có vẻ có thể chấp nhận được.

- Ngươi qua đây đi.

Hắc bào lão giả cười lạnh nói.

Tần Vãn Thiên nhìn thoáng qua chỗ đứng của đối phương, sau đó nhấc chân đi tới, đến bên cạnh hắn, tay của đối phương mới buông lỏng Bạch Lộc Di ra.

Hai tay của Tần Vãn Thiên thả ở trên đầu vai của Bạch Lộc Di, hỏi:

- Không có sao chứ?

Bạch Lộc Di sững sốt một chút, trên mặt thanh thuần lại hiện lên một tia ngượng ngùng, ngược lại không nghĩ tới Tần Vãn Thiên sẽ làm ra động tác thân mật như vậy.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nàng liền nhìn thấy trong mắt Tần Vãn Thiên lóe lên tia sáng sắc bén.

- Ngươi muốn chết như thế nào?

Đột ngột, Tần Vãn Thiên nói, đồng thời cước bộ của hắn bỗng nhiên đạp một cái, một khoảng thời gian ngắn này hắc bào lão giả sững sốt một chút, sau đó tiếng nổ vang ầm ầm truyền ra, thân thể hắn trầm xuống, dĩ nhiên chui xuống đất.

- Ngươi...?

Hắc bào lão giả nổi giận gầm lên một tiếng, tụ khí bay lên không, nhưng cảm giác trên không có một luồng sức mạnh trấn áp kinh khủng đè lên người, đi xuống dễ dàng đi lên khó khăn, hắn giơ tay lên nộ đánh ra, nhưng chỉ thấy Tần Vãn Thiên mang theo Bạch Lộc Di dạo bước mà ra, khí lưu trong mảnh không gian này loạn cả lên, trong phút chốc cái gì cũng không nhìn thấy rõ, nhưng trong đó lại có thanh âm kiếm rít kinh khủng.

Bạch Phi cũng ngậy ngấn cả người, sau đó nàng chỉ cảm thấy một đạo chưởng ấn đánh lên người nàng, trực tiếp đánh nàng bay ra trận pháp.

Té lăn trên đất, Bạch Phi thấp giọng mắng:

- Khốn kiếp.

Nhưng khi nàng cảm thụ được khí lưu phía trước cuồng bạo, tim của nàng lại nhin không được run rẩy.

Tên kia, hóa ra đã sớm chuẩn bị, ở chỗ này bày ra Thần Văn đại trận trùng điệp.

Hắc bào lão giả rít gào, dưới chân truyền đến đau đớn, hai chân bị Thần Văn kiếm mai phục ở phía dưới xoắn nát bấy, sắc mặt của hắn trắng bệch, sau đó hắn thấy một tròng mắt lạnh như băng xuất hiện ở trước người, ngón tay chỉ ra, trong tích tắc vô số kiếm mang điên cuồng tập sát đến, hai chân hắn nằm trên mặt đất, muốn giãy giụa đi lên, nhưng lại bất lực.

- Tha mạng.

Ánh mắt của Hắc bào lão giả lộ ra cầu xin, nhưng Tần Văn Thiên chẳng hề khách khí, lưỡi kiếm điên cuồng giết ra, sau cùng thân thể của hắc bào lão giả kia tiếp tục rơi xuống, bị Thần Văn ở dưới đất cắn nát thân thể, rất nhanh liền hoàn toàn biến mất.

Còn thanh niên yêu dị kia, thời điểm Tần Văn Thiên động vào cũng đã lâm vào trong trận pháp, đây là trận trùng điệp, có khốn trận, cũng có sát lục Thần Văn, Tần Văn Thiên một mực chờ ở chỗ này, chờ Bạch Lộc Di tới, không nghĩ tới đồng thời còn chờ được thanh niên yêu dị này cùng với Bạch Phi.

Trên người thanh niên yêu dị có Tinh Hồn lỏng lách, quanh thân bao phủ hàng loạt tia sáng kim sắc, vì hắn chống đỡ công kích, đồng thời thân thể không ngừng xông ra ngoài, nhưng hắn phát hiện mình giống như ở trong mê cung, dĩ nhiên không ra được.

Rốt cuộc, thanh niên kia ngừng lại, không dám đi loạn, hắn không thiện Thần Văn, biết rất khó đi ra ngoài, nhưng hiểu rõ, chỉ cần hắn cẩn thận một chút, hơn nữa Thần Văn cấp ba này công kích lợi hại cũng khó giết chết hắn, nên hắn ngừng lại, không muốn dẫm vào vết xe đổ của hắc bào lão giả kia.

Lưỡi kiếm khùng bố gào thét mà đến, chỉ thấy bàn tay của thanh niên yêu dị run lên, ánh Tinh Hồn bao phủ quanh thân, trước người của hắn xuất hiện một kim thân, ngăn trở kiếm mang, âm thanh răng rắc không ngừng truyền ra, kim thân không toái.

- Tần huynh, người không giết chết được ta, thả ta đi ra ngoài, từ nay về sau chúng ta không liên hệ nhau, được không?

Chỉ nghe thanh âm của thanh niên yêu dị truyền ra, mà giờ khắc này, Tần Văn Thiên và Bạch Lộc Di đã xuất hiện ở ngoài trận pháp.

Chỉ thấy thần sắc của Tần Văn Thiên rất lạnh, không giết người này, sẽ có hậu họa.

Hắn khắc trận pháp, chất chứa sát cơ mạnh nhất chính là sát lục Thần Văn ở dưới đất, hơn nữa chỗ hắn ngồi, chính là Thần Văn sát cơ mạnh nhất, chỉ cần người đi tới trước mặt hắn, thì rất có thể sẽ đứng ở vị trí đó, mới vừa lúc mới bắt đầu, là thanh niên yêu dị đứng ở nơi đó, nhugn7 về sau hắc bào lão giả tới, thời điểm nói chuyện trong lúc lơ đãng hoạt động vị trí, làm cho hắc bào lão giả sau cũng đứng ở nơi đó, uy hiếp Bạch Lộc Di đối mặt Tần Văn Thiên.

Việc này trực tiếp đưa đến cái chết của hắc bào lão giả, nhưng chỉ bằng vào Thần Văn cấp ba đỉnh phong đơn thuần bên trong, muốn giết chết thanh niên yêu dị cảnh giác bất động kia rất khó.

Trong trận pháp, trên mặt thanh niên yêu dị hiện lên một tia sát khí, tia sáng lập loè, ở trong tay hắn xuất hiện một trường mâu kim sắc, từ đó phóng ra khí lưu hủy diệt kinh khủng.

- Cẩn thận!

Tần Văn Thiên mở miệng nói, đột nhiên, trong trận pháp có chùm tia sáng kinh khủng nổ rộ ra, một tia sáng kim sắc vọt thẳng ra trận pháp, đánh tới bọn họ.

- Đi!

Tần Văn Thiên nhìn Bạch Lộc Di cùng với Bạch Phi mở miệng nói, đối phương có Thần binh cực kỳ lợi hại, sớm muộn gì trận pháp cũng sẽ băng diệt.

Bây giờ Tần Văn Thiên vốn vô cùng quả đoán, biết giết không được đối phương liền lập tức lùi lại, thần sắc của Bạch Phi cứng đờ, sau đó cũng đi theo Tần Văn Thiên, nàng ở trong này quá yếu, phải theo những người khác.

- Cút!

Đúng lúc này Tần Văn Thiên quay đầu lại, tròng mắt lạnh như băng liếc nhìn Bạch Phi, làm cho sắc mặt của Bạch Phi cứng đờ, nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên nói:

- Người...?

- Tần mỗ là kẻ bần hàn, không xứng đi cùng Bạch Phi tiểu thư.

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nói, làm cho sắc mặt của Bạch Phi trắng bệch, ngày trước nàng đâu có thêm đề mắt Tần Vãn Thiên, nhưng bây giờ nàng lại khản cầu đi theo phía sau Tần Vãn Thiên, có thể nào không gặp lạnh nhạt.

- Mặc dù bây giờ, ngươi ở trước mặt Khuynh Thành vẫn là bản hàn, không xứng ở cùng với nàng.

Bạch Phi làm sao chịu được thái độ của Tần Vãn Thiên như thế, liếc hai người một cái:

- Hai người các ngươi ngược lại xứng.

- Xứng hay không, không tới phiên ngươi nói tới, ngươi còn chưa có đủ tư cách, hôm nay ta cứu tính mạng của ngươi, là nể tình ngươi và Khuynh Thành là đồng môn, còn ta và Bạch Lộc Di là tình nghĩa bằng hữu, ngươi chuyển cáo cho Khuynh Thành, Tần Vãn Thiên ta chắc chắn tới điện Đan Vương tiếp nàng.

Tần Vãn Thiên dứt lời liền phát ống tay áo, sau đó xoay người mà đi, lưu lại Bạch Phi đứng chết trân tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 267: Lòng trăm trần

Sau khi Tần Vãn Thiên và Bạch Lộc Di đi xa, chỉ thấy ánh mắt thanh thuần của Bạch Lộc Di vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên.

Thời khắc này vẻ lạnh lùng trên người Tần Vãn Thiên đã qua, thấy Bạch Lộc Di nhìn mình chăm chăm, không khỏi cười hỏi:

- Thích nhìn ta như thế hả?

- Nhìn chi tên rầm thối như ngươi.

Bạch Lộc Di lườm hần một cái, ánh mắt chuyển qua, đôi mắt đẹp giật giật, chung quy vẫn không nhìn được nhìn về phía Tần Vãn Thiên, nhẹ giọng nói:

- Mặc Khuynh Thành, thật sự là bạn gái của ngươi?

Vừa rồi Tần Vãn Thiên cùng Bạch Phi đối thoại nàng là nghe được, Bạch Phi là người của điện Đan Vương, hơn nữa, Tần Vãn Thiên chính miệng nói hần sẽ đi điện Đan Vương tiếp Mặc Khuynh Thành, cứ như vậy, điều này tựa hồ là thật.

Lần trước Tần Vãn Thiên nói Mặc Khuynh Thành, Bạch Lộc Di còn tưởng rằng hần chỉ là tùy ý nói đùa.

- Ừ.

Tần Vãn Thiên nhún vai một cái nói.

Đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di sáng lên, tùy tiện nói:

- Có thể cùng ta nói một chút hay không, ta thật sự rất tò mò.

- Mỹ nữ cũng ưa thích bát quái?

Tần Vãn Thiên cười:

- Ta và Mặc Khuynh Thành đều tới từ một tiểu quốc tên Sở quốc, nơi đó ở dưới Cửu Huyền cung quân hạt, gia tộc ta và Hoàng thất có mâu thuẫn, một lần ngẫu nhiên, ta ngất ở trong rừng rậm, Khuynh Thành cứu ta, nhưng ta lại không biết là nàng, mãi về sau ta biết nàng, nàng mới nói...

Tần Vãn Thiên nhìn Bạch Lộc Di nói ra một đoạn chuyện cũ, Bạch Lộc Di nghiêm túc nghe, trong con ngươi xinh đẹp tỏa ra dị thái, nghe cực kỳ nhập thần.

- Ngươi trăm cánh tay của Hoa Tiêu Vân?

Nghe đến sau cùng, Bạch Lộc Di kinh hô một tiếng.

- Ừ, nếu không phải có Lạc Hà ở đó, có lẽ lúc đó người Hoa gia sẽ không bỏ qua ta.

Tần Vãn Thiên gật đầu nói.

- Nói như vậy, ngươi đến thành Vọng Châu, là vì tìm Mạc Khuynh Thành?

Trong lòng Bạch Lộc Di có chút cảm động, từ một tiểu quốc, Tần Vãn Thiên đi tới hoàng triều Đại Hạ thành Vọng Châu.

Nàng rất rõ ràng, muốn từ trong tay điện Đan Vương tiếp tục đi cùng Mạc Khuynh Thành, này có bao nhiêu khó khăn.

- Chủ yếu là vì giết Hoa Tiêu Vân, đương nhiên, còn có quan hệ tới học viện Bạch Lộc các ngươi.

Tần Vãn Thiên nhìn Bạch Lộc Di nói.

- Học viện Bạch Lộc?

Bạch Lộc Di lộ ra vẻ giật mình, có chút không giải thích được.

- Nếu như ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng trách ta vì trước đây không nói ra.

Tần Vãn Thiên nói.

Bạch Lộc Di thấy Tần Vãn Thiên thần bí, càng thêm tò mò:

- Ủ, nhất định.

- Ngươi biết Thương Vương ản mạch không?

Tần Vãn Thiên nhìn Bạch Lộc Di nói, trong lòng Bạch Lộc Di run rẩy mãnh liệt, cước bộ ngừng lại, trong tâm dấy lên ba đảo to lớn, đây là bí mật lớn nhất của học viện Bạch Lộc, trong học viện Bạch Lộc chỉ có người hạch tâm nhất mới biết, qua nhiều năm như vậy, thậm chí càng lúc càng mờ nhạt.

Nhưng Tần Vãn Thiên, hẳn dĩ nhiên biết việc này?

Thấy thần sắc của Bạch Lộc Di, Tần Vãn Thiên đã tinh tường, Bạch Lộc Di biết đến.

- Ngươi...?

Đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên.

- Ta là người thừa kế của Thương Vương nhất mạch.

Tần Vãn Thiên nhìn Bạch Lộc Di nói, Bạch Lộc Di nghe mà thân thể run nhè nhẹ, chỉ cảm thấy đầu có chút không đủ dùng.

Tần Vãn Thiên, hẳn là người thừa kế Thương Vương nhất mạch?

Chỉ thấy bàn tay của Tần Vãn Thiên vươn ra, lấy ra một lệnh bài, phía trên lệnh bài kia có khắc một chữ “Thương”.

- Thương Vương lệnh.

Thanh âm của Bạch Lộc Di chấn động, thấy Tần Vãn Thiên thu lệnh bài, nàng hít một hơi thật sâu:

- Nói như vậy, ngươi là muốn tới tiếp thu ản mạch “học viện Bạch Lộc” này rồi?

- Ngươi cho rằng có khả năng sao?

Tần Vãn Thiên nhìn Bạch Lộc Di nói.

Bạch Lộc Di ngẫm nghĩ khoảnh khắc, thấp giọng nói:

- Rất khó nói, sự tình đã qua mấy nghìn năm, học viện Bạch Lộc độc lập truyền thừa lâu như vậy, chỉ là bởi vì một lệnh bài, mà muốn học viện Bạch Lộc phục tùng mệnh lệnh, sợ là rất khó.

- Ta thật không muốn học viện Bạch Lộc phụ thuộc ta, chỉ có điều, đã là Thương Vương nhất mạch, một mực ản nấp ở trong hoàng triều Đại Hạ như vậy, học viện Bạch Lộc thật cam tâm sao? Vì sao không thể để cho hoàng triều Đại Hạ run rẩy?

Tần Vãn Thiên vừa cười vừa nói, nhẹ như mây gió, nhưng trong lòng Bạch Lộc Di lại sinh ra sóng dậy to lớn.

- Chuyện này cũng mạo hiểm, một khi thất bại, học viện Bạch Lộc sẽ có khả năng vạn kiếp bất phục.

Bạch Lộc Di nghiêm túc nói:

- Tần Vấn Thiên, người cần đồng ý với ta, trước khi không có đủ sức mạnh, người tuyệt không thể tuyên truyền với bên ngoài rằng học viện Bạch Lộc thuộc về Thương Vương nhất mạch. Năm đó Thương Vương ngã xuống, có quá nhiều thế lực tham dự, nếu như bọn họ biết Thương Vương nhất mạch vẫn còn, nhất định sẽ trăm thảo trừ căn (*).

- Yên tâm đi, trước khi ta có đủ thực lực, vĩnh viễn không để người biết quan hệ giữa ta và học viện Bạch Lộc, tránh tối đa việc để cho người khác hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta.

Tần Vấn Thiên nói đùa, làm cho Bạch Lộc Di lờm lờm một cái.

- Tốt lắm, người nỗ lực đạt được học viện Bạch Lộc.

Bạch Lộc Di lộ ra nụ cười xán lạn.

- Nói như vậy, người ủng hộ ta hả?

Tần Vấn Thiên cười nói, làm cho Bạch Lộc Di lại nhìn hẩn chằm chằm.

- Người nói cho ta biết không phải là muốn ta ủng hộ người sao?

Tần Vấn Thiên cúi đầu cười một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn về phương xa, tiếp tục dạo bước, trong miệng lại thấp giọng nói:

- Nếu như người cũng không ủng hộ ta, ta sẽ trực tiếp bỏ học viện Bạch Lộc, học viện Bạch Lộc sẽ vĩnh viễn là học viện Bạch Lộc.

Nghe được thanh âm của Tần Vấn Thiên, trong lòng của Bạch Lộc Di lại run lần nữa, nếu nàng không ủng hộ, Tần Vấn Thiên hẳn sẽ bỏ qua sao? Hơn nữa, bí mật lớn như vậy, Tần Vấn Thiên nói cho nàng cũng không phải chỉ là muốn được nàng ủng hộ, mà là muốn trung cầu thái độ của nàng, đây là tín nhiệm, Tần Vấn Thiên coi nàng là người tín nhiệm đáng giá nhất.

- Ta chờ, một ngày nào đó Thương Vương nhất mạch đứng sừng sững ở đỉnh phong của Đại Hạ.

Thân ảnh phía trước dường như trở nên cao lớn, khuôn mặt thanh thuần của Bạch Lộc Di có dáng tươi cười, xán lạn. Nàng cũng tin rằng Tần Vấn Thiên có thể làm được điều đó.

Tần Vấn Thiên và Bạch Lộc Di tiếp tục đi về phía trước, đi tới nơi trước đây không lâu Tần Vấn Thiên giết chết người trung niên kia. Nhưng còn chưa tới gần, Tần Vấn Thiên liền dừng bước, nhìn Bạch Lộc Di làm ra động tác chó lên tiếng, ghé vào phía sau sườn núi.

Thần thức mạnh mẽ của Tần Vấn Thiên có thể rõ ràng cảm giác được có người tới chỗ kia, là người của điện Đan Vương, Trảm Trần, cùng với người yêu của hắn.

Trảm Trần thân là cường giả bài danh mười một trên bảng Thiên Mệnh, hẳn tới chỗ này tốc độ quả thực rất nhanh, nhìn người yêu Thanh Nguyệt, Trảm Trần lấy ra một viên đan dược, đưa cho nàng nói:

- Thanh Nguyệt, người trước tiên hãy dùng viên đan dược này, có thể kích phát sức mạnh trong cơ thể.

Thanh Nguyệt nhìn Trảm Trần, đôi mắt đẹp bình tĩnh như nước, sau đó tay nàng chậm rãi nhận lấy đan dược của Trảm Trần, không chút do dự nuốt vào.

- Nơi này đã có người đến, người có thể tới trước chúng ta, thực lực không thể nghi ngờ, nhưng hắn đã chết, còn có vừa rồi, Lý gia lão tam, hắn cũng không thể phá trận, chết ở bên trong.

Trảm Trần chỉ về phía hai Thần Văn Giới chỉ, bình tĩnh nói:

- Chỗ này đúng là chỗ nguy hiểm nhất, nhưng đi qua con đường này có lẽ có thể đến được lối vào Thiên Tôn truyền thừa.

Nói xong, trên khuôn mặt nho nhã của Trảm Trần lại có một tia sắc bén, đó là dã tâm.

Hắn là người mạnh nhất của thí luyện lần này, nếu Thiên Tôn có truyền thừa, như vậy, nhất định đúng là hắn.

- Vâng.

Thanh Nguyệt mặc quần áo lam sắc, sạch sẽ mà mỹ lệ, ánh mắt nàng nhìn Trảm Trần luôn nhu hòa như vậy, ngay cả trong thời khắc này.

- Trảm Trần, người nhất định sẽ thành công.

Thanh Nguyệt nở nụ cười, trong giây phút này, nàng xinh đẹp không thể tả. Mặc dù Trảm Trần cũng không tránh khỏi được sợ hãi, trong mắt lại lóe lên vẻ không đành lòng.

- Sau khi ta chết, tương lai của điện Đan Vương, nhất định sẽ là của người.

Dáng tươi cười của Thanh Nguyệt có chút thê mị, lời của nàng lại làm cho Trảm Trần biến sắc, khiếp sợ nhìn Thanh Nguyệt.

- Ta biết, viên thuốc đó không chỉ kích phát tiềm lực của ta, còn có thể làm cho ta đánh mất lý trí, nghe lệnh của ngươi.

Thanh Nguyệt vẫn như trước mỉm cười nói, nhưng đôi mắt đẹp của nàng, đã có nước mắt rơi xuống.

- Trảm Trần, chúng ta quen biết tám năm, ta hiểu rất rõ, từ ngày đầu tiên chúng ta bắt đầu quen biết, ngươi chính là người chu toàn như vậy, hiền lành lịch sự, nhưng trong mắt của ngươi có dã tâm.

- Ta mang ngươi tiến nhập điện Đan Vương, giới thiệu ngươi với cha ta, cho ngươi bá nhập sư thúc tổ làm môn hạ. Ngươi tu hành khắc khổ như vậy, thành tựu của ngươi, cũng rõ như ban ngày. Tám năm, ngươi trở thành người được nhìn kỹ nhất của điện Đan Vương, ngươi vĩnh viễn tràn đầy dã tâm, chỉ vì mộng tưởng tu hành của ngươi.

Thanh Nguyệt nén nước mắt cười nói.

- Lần trước sư thúc tổ nói, Khuynh Thành nàng có thể là người quan trọng nhất của điện Đan Vương tương lai, ta biết ngươi động tâm, ta đã không thể giúp ngươi, nhưng Mạc Khuynh Thành có lẽ có thể. Ánh mắt ngươi nhìn nàng tựa như năm đó nhìn ta. Ta biết, nếu như không có ta, sư thúc tổ sẽ nguyện ý tác hợp các ngươi, các ngươi là hai người ưu tú nhất của điện Đan Vương, mà ta chỉ có thể giúp ngươi một lần sau cùng.

Nói xong, Thanh Nguyệt xoay người, đi vào trận pháp mà Lý gia lão tam vừa chết, một đường đi tới nơi này, đã có ba người trở thành đá kê chân của Trảm Trần. Bây giờ, người này là nàng.

Nàng đau lòng. Khi Trảm Trần lấy ra đan dược kia, tâm nàng cũng đã chết theo nó, nàng hiểu hẳn rất rõ, một ánh mắt của hắn, đều không thể giấu giếm được nàng.

Tâm đã chết, còn sống làm gì, lẽ nào thật muốn Trảm Trần tự mình xuống tay với nàng sao?

Nàng làm sao có thể thấy cảnh tượng như vậy, chết cũng không thể.

Trên người Thanh Nguyệt, nở rộ Tinh Hồn đẹp nhất, chỉ thấy hai tay nàng cầm kiếm, khí tức phóng thích đến mức tận cùng, xông vào trong trận pháp.

Thấy hào quang xinh đẹp kia, trong lòng của Trảm Trần hơi co quắp, trên mặt hiện lên một tia thống khổ, nhưng rất nhanh, thay vào đó là vẻ cứng cỏi, là dã tâm của hắn. Nhuệ khí kia không có bất kỳ người nào hay bất cứ chuyện gì có thể dao động, đó là đạo tâm của hắn.

Hắn cùng nhau đi tới, quá khổ, quá mệt mỏi, hắn còn có thể trước sau như một phóng khoáng đi xuống, thẳng đến quan sát cả hoàng triều Đại Hạ, đây là tâm của hắn, không thể dao động!

Nhắm mắt lại, Trảm Trần an tĩnh cảm nhận được Thanh Nguyệt đang đi về phía trước, cảm nhận được nàng từng bước đi tới cái chết. Tâm hắn chưa bao giờ lại bình tĩnh như vậy.

Nhưng trong nháy mắt này, đôi mắt của Trảm Trần mở ra, hiện lên một đạo hàn mang đáng sợ, sau đó thân ảnh của hắn động, nhào về phía sau lưng, tựa như tia chớp, đôi mắt còn sắc bén hơn so với đao kiếm!

***

(*) Trảm thảo trừ căn: Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Ân hận

Trảm Trần đang nhắm mắt cảm nhận, sau đó nhận thấy được gần đó lại có người dòm ngó, sát ý trong lòng trong nháy mắt bạo phát.

Nếu sự tình này truyền ra ngoài, thiên chi kiêu tử Trảm Trần của điện Đan Vương vì muốn đạt được mục đích mà không từ bỏ bất kỳ thủ đoạn nào, thậm chí hi sinh người yêu của mình, điện Đan Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Người dòm ngó kia phải chết.

- Đi!

Tần Vấn Thiên thấy Trảm Trần nhào ra liền biết bị đối phương phát hiện, hắn cũng không liệu đến cảm giác của Trảm Trần lại mạnh như vậy, kéo tay của Bạch Lộc Di, Tần Vấn Thiên điên cuồng lui nhanh.

- Các hạ vẫn nên ở lại thì hơn.

Phía sau thanh âm của Trảm Trần truyền tới, một luồng hàn ý kinh khủng tịch quỳnh ra bao phủ về phía Tần Vãn Thiên và Bạch Lộc Di, chỉ là luồng sát ý kia khiến người ta cảm thấy lạnh cả người.

Tần Vãn Thiên và Bạch Lộc Di sẽ ngừng ở nơi nào đó, vận chuyển Cửu Thiên Côn Bằng Quyết, Tần Vãn Thiên phóng thích tốc độ đến mức tận cùng.

Sau lưng ngón tay của Trảm Trần run lên, trên mặt đất lại nổi lơ lửng kiếm Tinh Thần, thân ảnh của Trảm Trần trong nháy mắt cất bước, trong phút chốc tiếng kiếm rít truyền ra. Tinh Thần Cổ kiếm xuyên qua mặt đất liền thấy bụi đất mù mịt, nhưng thân thể của Trảm Trần không ngừng rút ngắn khoảng cách với Tần Vãn Thiên.

Tuy thân pháp của Tần Vãn Thiên mạnh, nhưng thực lực bản thân chỉ có Nguyên Phủ tầng ba, Bạch Lộc Di cũng như vậy, mà Trảm Trần là Nguyên Phủ đỉnh phong, bài danh thứ mười một trên bảng Thiên Mệnh, tốc độ của Tần Vãn Thiên làm sao có thể so sánh với hắn được.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

Thần sắc của Tần Vãn Thiên khó coi, trong mắt bắn ra lãnh mang, hắn cũng không ngờ tới sẽ thấy được bí mật của Trảm Trần, thời khắc này đối phương chỉ muốn giết người diệt khẩu.

- Ông...!

Chỉ thấy bàn tay của Tần Vãn Thiên run lên, nhất thời đánh ra Hoàng Tuyền Bì lại rơi vào trên sườn núi phía trước.

- Đi lên đi.

Tần Vãn Thiên cùng Bạch Lộc Di trực tiếp giẫm lên Hoàng Tuyền Bì, trong khoảng thời gian ngắn, có khí thế khủng bố tràn ngập, chỉ thấy cước bộ của Tần Vãn Thiên liên tục rung động, Hoàng Tuyền Bì phát ra âm thanh từng từng, huyết mang đáng sợ lan tràn.

Thân thể của Trảm Trần trùng kích tới, lại đột ngột dừng bộ pháp, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên nhảy vào trong một Thần Văn bầy rập, bàn tay run lên, nhất thời trước người hắn hiện ra một mảnh kiếm mạc đáng sợ.

- Giết!

Trảm Trần phun ra một chữ, kiếm mạc hóa thành kiếm ánh sắc bén, giết về phía Tần Vãn Thiên.

- Đi xuống.

Tần Vãn Thiên lôi kéo Bạch Lộc Di, thân thể nhào ra ngoài, trực tiếp lăn xuống sườn núi, kiếm mạc kia gào thét qua ở đỉnh đầu của bọn họ, có hàn ý thấu xương.

Trảm Trần hừ lạnh một tiếng, kiếm mang ở dưới chân càng ngày càng sắc bén, như có kiếm rít vô tận, hắn dạo bước mà ra, đạp kiếm mà đi, cũng vọt thẳng vào trong Thần Văn trận pháp, lao thẳng tới Tần Vãn Thiên.

Sắc mặt của Tần Vãn Thiên khó coi, chết như vậy, thật không cam lòng.

- Tiểu Di, Vãn Thiên!

Ngay ở trong nháy mắt này, phương hướng bên người có một tiếng kinh hô truyền ra, trên mặt tái nhợt của Bạch Lộc Di đột nhiên sinh ra hi vọng.

Lúc này Tần Vãn Thiên mới chú ý tới có một bóng người chạy như điên tới, bất ngờ chính là Bạch Lộc Cảnh.

Chỉ thấy trong mắt Tần Vãn Thiên lóe lên vẻ quả quyết, ngón tay vẽ một cái, trong chốc lát máu tươi tràn lan, ngón tay của hắn khắc ở trên Hoàng Tuyền Bì, hào quang huyết sắc điên cuồng tràn vào trong đó.

Trảm Trần tiện tay xẹt qua, trong hư không xuất hiện một kiếm kinh thiên, trảm về phía Tần Vãn Thiên và Bạch Lộc Di.

Thân thể Tần Vãn Thiên quay cuồng, Hoàng Tuyền Bì bỗng nhiên oanh ra, lao thẳng tới Trảm Trần, dùng một tiếng vang thật lớn, Trảm Trần cảm giác tâm tạng khiêu động, huyết mạch dao động, đồng thời một kiếm kia trực tiếp chém ở trên Hoàng Tuyền Bì.

- Âm âm!

Hoàng Tuyền Bì bị kiếm trảm bay về, hung hăng đánh vào người Tần Vãn Thiên, thân thể của hắn và Bạch Lộc Di ma sát sườn núi lao xuống, trong miệng lại học ra mấy ngụm máu tươi, mà thời khắc này Bạch Lộc Cảnh cuối cùng đã tới.

- Dừng tay!

Bạch Lộc Cảnh bạo quát một tiếng, thân thể hắn như hóa thành hư ảo, như một cái bóng. Trong thời khắc ngắn ngủi, một tia kiếm quang kinh khủng từ trên trời giáng xuống, trong hư không như xuất hiện một đường tuyến, trảm về phía Trảm Trần.

Ngón tay của Trảm Trần điểm ra, Kiếm Ý kinh khủng hóa thành mảnh vỡ Kiếm Đạo vô tận, rơi vào trên đường cong kim sắc rực rỡ kia.

Đường cong kim sắc từ trên trời giáng xuống, mảnh vỡ kiếm hoàn toàn tiêu tan thành mây khói, như trước hạ xuống, muốn bỏ vào trên người Trảm Trần.

- Đại Nhật Cửu Trảm!

Ánh mắt của Trảm Trần ngưng tụ, Kiếm Khí ở quanh thân càng thêm mãnh liệt, ngón tay trực tiếp điểm ra, rơi vào trên đường cong kim sắc. Sức mạnh kinh khủng hủy diệt làm cho hư không xung quanh phát ra âm thanh xùy xùy, rớt cuộc, ở dưới một chỉ này, đường cong kim sắc băng diệt tiêu tán, Bạch Lộc Cảnh dừng ngay trước người Tần Vãn Thiên và Bạch Lộc Di.

- Ca.

Bạch Lộc Di hô, ánh mắt của Bạch Lộc Cảnh bắn ra một đạo lãnh quang, nhìn chăm chăm Trảm Trần.

- Vị trí năm mươi sáu trên bảng Thiên Mệnh, Bạch Lộc Cảnh. Lấy thực lực của ngươi lần sau bài vị là có thể đi về phía trước.

Trảm Trần nhìn chăm chăm Bạch Lộc Cảnh, mở miệng nói.

Trong ánh mắt của Bạch Lộc Cảnh lộ ra sát cơ, một kích mới vừa rồi của Trảm Trần này, rõ ràng là muốn tru diệt Tần Vãn Thiên và Bạch Lộc Di.

Khí tức kinh khủng từ trên người lan tràn ra, Tinh Hồn của Bạch Lộc Cảnh nở rộ, ba Tinh Hồn: một Liệt Diễm, một Phong Ảnh, một Tinh Hồn rực rỡ thất sát.

Ba Tinh Hồn, phân biệt tới từ tầng trời thứ ba tới thứ bốn, thứ năm!

Trong ngày thường khí tức của Trảm Trần bình hòa, thời khắc này trên người có sát khí ngập trời.

- Cảnh đại ca, chỉ là một hiểu lầm mà thôi.

Thời khắc này, lại nghe thanh âm của Tần Vãn Thiên truyền đến, Bạch Lộc Cảnh sững sốt một chút, sau đó liền nghe Tần Vãn Thiên nói:

- Trảm Trần, ngươi vô duyên vô cớ đuổi giết ta và Bạch Lộc Di, có phải có hiểu lầm nào đó hay không?

Trảm Trần đứng thứ mười một vị trên bảng Thiên Mệnh, nhân vật thiên kiều của điện Đan Vương, mặc dù thực lực của Bạch Lộc Cảnh rất mạnh, nhưng nếu thật bạo phát chiến đấu, rõ ràng là bất lợi cho bọn họ.

Trảm Trần nhìn Tần Vãn Thiên, chỉ thấy con ngươi của đối phương bình tĩnh, không có một chút hận ý, ngược lại làm hắn có chút kinh ngạc, không nghĩ tới tâm cơ của người này sâu như thế. Tận lực làm bộ hiểu lầm, kì thực là ám chỉ hắn vừa mới thấy coi như không biết, còn mình suýt nữa kích sát hắn, Tần Vãn Thiên “không thêm để ý chút nào”?

Thật không thêm để ý sao? Chỉ có thể nói, người này cực kỳ ản nhĩ (*).

- Ha ha, Trảm Trần, ngươi cũng ở nơi đây.

Chỉ thấy xa xa có thân ảnh đi tới, bất ngờ chính là Triệu Liệt cùng với Lý gia lão đại, Lý gia lão đại có chút không may, gặp phải Triệu Liệt, tự nhiên bị bắt làm dẫn đường.

- Đây là Thần Văn Đại Sư kia, nếu như vậy tốt hơn rồi, có hai vị Thần Văn Đại Sư, nói vậy có thể đi ra nơi quý quái này.

Ánh mắt của Triệu Liệt rơi trên người Tần Vãn Thiên, trong mắt mờ hồ tràn ngập hóa diễm, hắn còn tưởng rằng Trảm Trần hiếp bức Tần Vãn Thiên dẫn đường, Bạch Lộc Cảnh không đồng ý, mới xuất hiện cục diện giằng co.

- Ha ha, ta cũng nghĩ như vậy, Tần đại sư hắn nguyện ý dẫn đường?

Trảm Trần nhìn Tần Vãn Thiên, lạnh lùng hỏi.

Tần Vãn Thiên hiểu rõ, một ngày mình không chết, sát ý trong lòng Trảm Trần tất nhiên không giảm.

Nhưng hắn không phải như vậy, nếu có cơ hội, tất nhiên sẽ giết Trảm Trần.

- Tất nhiên rồi.

Tần Vãn Thiên mỉm cười nói, đáp ứng cực kỳ sáng khoái.

- Có Tần tiểu huynh đệ dẫn đường, chuyến này tất nhiên sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Lý gia lão đại cười nói, bầu không khí vừa mới giương cung bạt kiếm như nhảy mất tiêu tán thành vô hình.

Bạch Lộc Di tự nhiên hiểu ra ý tứ của Tần Vãn Thiên, đối với sự tình vừa mới nghe được ngậm miệng không nói, coi như cái gì cũng không có xảy ra.

Kế tiếp trên đường đi về phía trước, Tần Vãn Thiên cùng Bạch Lộc Di và Trảm Trần vẫn duy trì khoảng cách nhất định, Bạch Lộc Cảnh không hỏi gì, hẳn làm sao có thể không hiểu ra trong giọng nói của Tần Vãn Thiên chất chứa ẩn tình, tận lực không nói.

Sau một lúc lâu, bọn họ lại trở về trước trận pháp mà Trảm Trần và Thanh Nguyệt đối thoại, giờ khắc này ở nơi đó, lại thêm ra một Thần Văn Giới Chi.

Hơn nữa còn có những người khác, bất ngờ chính là mấy vị cường giả của Hoa gia.

- Đến đến cả rồi.

Phía sau cách đó không xa, có âm thanh truyền đến, mọi người quay đầu lại, liền nhìn thấy ba người Dương Phàm cùng với Chu Sát dạo bước đi tới.

Ba người, đều là cường giả phủ Trích Tinh, bọn họ dĩ nhiên hội hợp.

Thời khắc này chỉ thấy ánh mắt của Dương Phàm cùng với Chu Sát rơi vào trên người Tần Vãn Thiên, trong mắt đều có hàn mang long lạnh, chất chứa một luồng sát cơ.

Dưới cái nhìn của bọn họ, hơn mười vị cường giả của phủ Trích Tinh chết, Tần Vãn Thiên cần chịu trách nhiệm.

Nhưng bọn họ hiển nhiên chú ý tới tình hình phía trước, biết bây giờ không phải là thời điểm đối phó Tần Vãn Thiên, còn cần phải mượn sức mạnh của hắn đi qua trận pháp này.

- Tần đại sư, xin dẫn đường.

Chỉ thấy Trảm Trần nhìn Tần Vãn Thiên làm ra dấu xin mời, ánh mắt của Tần Vãn Thiên liếc nhân vật trước mặt một mắt, sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng thì biết giờ phút này tình cảnh của hắn vô cùng không ổn.

- Được.

Khẽ gật đầu, Tần Vãn Thiên bắt đầu khắc trận, Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di đứng ở phía sau Tần Vãn Thiên, mà Lý lão thì theo Tần Vãn Thiên đi đến phía trước nhất, liên thủ phá giải trận Thần Văn.

Động tác của Tần Vãn Thiên rất chậm, điều này làm cho Lý lão đại cảm thấy một tia bất thường, có vẻ Tần Vãn Thiên cố ý làm như vậy.

Kì thực Tần Vãn Thiên một mực quan sát cơ hội, nhưng nghĩ đến thực lực của những người phía sau, hắn biết mình muốn nhất cử diệt sát những người này chỉ sợ là không thể nào làm được.

Trảm Trần, Dương Phàm, Triệu Liệt, Hoa Phong, bọn họ là cường giả trên bảng Thiên Mệnh, muốn ở thời điểm phá trận đồng thời khắc trận tập sát bọn họ, quá khó khăn, hắn chỉ có thể an tâm phá trận.

Một lát sau, Tần Vãn Thiên cầm lên một Thần Văn Giới Chi, nhưng lưu lại một mai khác, ánh mắt của Lý gia lão đại cứng đờ, nhặt Thần Văn Giới Chi lên, con ngươi lờm xuống, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ.

- Lão tam.

Lý gia lão đại nắm chặt Thần Văn Giới Chi, bỗng nhiên ánh mắt của hắn ngưng tụ, chỉ thấy trước thân thể Tần Vãn Thiên có khắc một chữ... “Trảm”.

- Trảm, Trảm Trần.

Trong lòng Lý gia lão đại run rẩy, thân thể như có chút bất ổn, nhưng mà sau đó hắn hít sâu một hơi, làm bộ không thấy, trong mắt đã một tia thù hận long lạnh.

Thân thể Tần Vãn Thiên chặn chữ viết, hơn nữa khắc xong lập tức xóa đi, tiếp tục phá trận, người phía sau an tĩnh theo dõi, một đường đi về phía trước, dần dần, phía trước thanh từng cổ phong như nhảy vào trong mắt, gần trong gang tấc.

Càng gần, cũng sắp đến.

- Thần Văn dao động.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên bỗng nhiên nhìn về phía trước, mặc dù thanh từng cổ phong gần trong gang tấc, nhưng có cảm giác mơ hồ, phảng phất như có Thần Văn bí chương che ở nơi đó, hóa thành một tầng bí Thần Văn.

Động tác của hắn không khỏi ngừng, nhắm mắt lại, an tĩnh cảm giác bí Thần Văn phía trước.

Tần Vãn Thiên cũng cảm thấy sắp đi ra được rồi chỉ còn một bước!

***

(*) Ấn nhần: Giấu kín lòng riêng của mình mà gắng nhịn

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 269: Không xứng truyền thừa

Người phía sau thấy Tần Vãn Thiên dừng lại, không khỏi nhú mày.

Giữa hai lông mày của Chu Sát lộ ra một tia sát khí, lạnh như băng hỏi:

- Ngươi làm cái gì vậy?

- Trận pháp khó phá, tất nhiên chăm chú tìm hiểu, nếu ngươi không yên tâm thì tự mình tới đi?

Tần Vãn Thiên lạnh lùng đáp, làm cho Chu Sát hừ lạnh một tiếng, lại không nói nữa, đôi mắt nhìn Tần Vãn Thiên lại lộ ra hàn mang lạnh lùng.

Chờ việc này giải quyết xong, nhất định phải để Tần Vãn Thiên biết tay.

Chỉ là Thần Vãn Sư, lại dám can rờ như thế, không biết sống chết.

Tần Vãn Thiên tự hiểu rõ Chu Sát có sát ý, hấn lại chỉ coi như không biết vẫn nhắm mắt như trước, lần này ngồi xuống hết nửa ngày, phía sau lại có mấy người đến, nhưng đều yên tĩnh chờ đợi.

Rốt cuộc, chỉ thấy đôi mắt của Tần Vãn Thiên mở ra, nhìn Bạch Lộc Cảnh cùng với Bạch Lộc Di nói:

- Cảnh đại ca, hai người các ngươi chia nhau đưa tay thả ở hai vị trí này thử xem.

Nói xong, bàn tay của Tần Vãn Thiên xẹt qua, nhất thời có một tia sáng rơi vào hai vị trí trước bích Thần Vãn.

- Được.

Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di khẽ gật đầu, đi về phía trước.

- Chờ đã.

Phía sau, đột nhiên có người mở miệng, bất ngờ chính là Chu Sát, chỉ thấy thần sắc hấn sắc bén hấn lên nói:

- Tại sao lại là hai người bọn họ?

- Chỉ là thăm dò, hơn nữa có nguy hiểm nhất định, nếu tiền bối nguyện ý ra tay, ta tất nhiên là cực kỳ nguyện ý.

Tần Vãn Thiên xoay người, mỉm cười, thần sắc của Chu Sát trầm xuống, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, ánh mắt âm tình bất định.

Người này tâm cơ thâm trầm, lúc trước đã cho bọn họ một vỏ đau, tận lực để cho bọn họ trợ giúp, bọn họ không đồng ý, thế là hấn tìm người học viện Bạch Lộc, trực tiếp rời đi.

Lần này, không thể dễ dàng bị mắc lừa nữa, có lẽ hấn cố ý làm cho Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di đi tới, dụ dỗ bọn họ xuất thủ.

- Để cho bọn họ đi đâu, hai người Chu Sát các ngươi, đi theo ở phía sau.

Dương Phạm thần nhiên mở miệng, liếc nhìn Tần Vãn Thiên, hấn ngược lại muốn xem xem có thể đùa giỡn chiêu trò gì, nếu huynh muội Bạch Lộc Cảnh bình yên thông qua, Chu Sát có thể vào trong đó.

Chu Sát cùng một cường giả phủ Trích Tinh khác khẽ gật đầu, sau đó liền đi theo Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di.

Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di tất nhiên tín nhiệm Tần Vãn Thiên. Bàn tay của bọn họ khắc lên vị trí Tần Vãn Thiên chỉ, trong giây lát, bích Thần Vãn kia như hóa thành thực thể, từ từ trở nên rõ ràng. Hai cánh cửa đột ngột xuất hiện, thân thể của Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di đột nhiên tan biến, đập đi qua.

- Hả?

Thần sắc của hai người Chu Sát cứng lại, thân thể bọn họ đứng lúc này đi về phía trước, thủ chương ấn lên nơi huynh muội Bạch Lộc Cảnh để, đột nhiên, một luồng sát khí kinh khủng truyền đến.

- Cần thận.

Tần Văn Thiên dạo bước mà ra, mà giờ khắc này lời của hắn hiển nhiên đã muộn, thân thể hai người Chu Sát lui nhanh, sức mạnh hủy diệt kinh khủng điên cuồng cuốn về phía bọn họ.

- Cút!

Chu Sát nổi giận gầm lên một tiếng, song chương chém ra, hai thủ ấn xuất hiện, trong lòng bàn tay chất chứa sức mạnh kinh khủng, âm thanh răng rắc không ngừng truyền ra. Sức mạnh hủy diệt kia lại tiêu tán ở trong bàn tay hắn, nhưng Chu Sát vẫn hít một hơi khí lạnh, song chương máu thịt be bét.

- Động tác của tiền bối quá nhanh, ta không kịp nhắc nhở.

Tần Văn Thiên và Lý gia lão đại đi tới, ánh mắt của hắn nhìn Chu Sát cười nói.

Song chương của Chu Sát khẽ run, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Tần Văn Thiên.

Không kịp nhắc nhở? Quý mới tin tưởng người?

Nhìn thoáng qua người đồng hành của hắn càng thâm hơn, song chương máu thịt be bét, cực kỳ khủng bố.

Sắc mặt của Dương Phàm cũng trầm xuống, tên này đang cố ý.

Hơn nữa thời khắc này Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di đã đi tới, hơn nữa hoàn toàn nhìn không thấy thân ảnh, trong lòng bọn họ không khỏi sốt ruột.

- Thần Văn này tùy thời biến hóa, lần thứ hai cần phải đổi một phương vị.

Tần Văn Thiên dạo bước đến trước bích Thần Văn mở miệng nói, hắn và Lý gia lão đại liếc nhau, thủ chương cùng ấn ra ngoài.

- Giữ bọn hắn lại.

Sắc mặt đám người Dương Phàm và Trầm Trần đồng thời biến ảo, vừa rồi mọi người đều chú ý tới bích Thần Văn công kích Chu Sát, Tần Văn Thiên đi lên hư tình giả ý, trong lòng bọn họ hừ lạnh, lại không nghĩ rằng Tần Văn Thiên đột nhiên ra tay, sau đó hiểu ra đối phương muốn làm gì.

Nhưng đã muộn, màn sáng lóng lánh, thân ảnh của Tần Văn Thiên và Lý gia lão đại đồng thời dần dần tan biến, làm cho sắc mặt từng người bọn họ tái xanh.

Tần Văn Thiên và Lý gia lão đại tới một chỗ khác của bích Thần Văn thì nhìn thấy Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di đều ở đây, đối diện lại nhìn không thấy bọn họ.

- Tần tiểu huynh đệ, lão tam hắn...?

Lý gia lão đại nhìn Tần Văn Thiên hỏi.

- Trầm Trần, ta và Bạch Lộc Di nghe trộm đến việc hắn và người yêu nói chuyện, Lý tam thúc bị bọn họ ép buộc phá giải trận pháp kia, ngã xuống trong trận pháp. Không chỉ như vậy, Trầm Trần vì thách thức trận pháp, thậm chí để cho người yêu của hắn tự mình đi một chuyến, giống như bỏ mạng.

Tần Văn Thiên mở miệng nói, làm cho ánh mắt của Bạch Lộc Cảnh phong mang lập lòe:

- Các người nghe trộm được bí mật của hắn nên vừa rồi hắn truy sát người và Tiểu Di?

- Vâng, ta chỉ có thể làm bộ chuyện gì cũng không hiểu, Triệu Liệt vừa đứng lúc chạy tới, Trầm Trần liền không nói đến sự tình này.

Tần Văn Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía trước, dưới thanh tùng cổ phong, bất ngờ có một đại diện, trong đại diện, mơ hồ có thể thấy một pho tượng.

Đến rồi!

- Lấy thực lực của bọn họ, bích Thần Văn này vây hãm không được bọn họ.

Lý gia lão đại mở miệng nói, nếu như những người đó liên thủ, có thể tăng thêm sức lực phá vỡ bích Thần Văn.

- Vâng.

Tần Văn Thiên khẽ gật đầu nói:

- Chúng ta đi tới phía trước xem một chút.

Bốn người nhao nhao gật đầu, sau đó thân hình lao về phía đại điện, bên ngoài lại không có bất kỳ bấy rập nào. Bọn họ trực tiếp bước vào trong đại điện, chỉ thấy đại điện này vô cùng rộng rãi, pho tượng như người, cực kỳ chân thực, trong tay nâng hai cuốn sách cổ.

Đại điện này cực kỳ sạch sẽ, từng đợt tia sáng bao phủ, đám người Tần Văn Thiên đứng ở bên ngoài lại không lập tức bước vào trong đó vì trên mặt đất phía trước có rất nhiều Thần Văn lưu động.

- Có vẻ như không phải bấy rập?

Lý gia lão đại nhìn Tần Văn Thiên nói.

- Vâng, cần người dẫn động sức mạnh Thần Văn, không chỉ không phải bấy rập, còn có thể làm cho người tinh thông Thần Văn không chế.

Tần Văn Thiên gật đầu, hắn và Lý gia lão đại có cảm giác giống nhau.

- Đi lên xem một chút sẽ biết.

Bạch Lộc Cảnh mỉm cười nói. Hắn ngược lại lớn mật, trực tiếp tiến lên một bước, trong tích tắc, trên mặt đất đại điện, hình như có tia sáng không ngừng lưu chuyển. Trước pho tượng, hào quang kim sắc lóng lánh trên mặt đất, từng tia kim quang hàng lâm chiếu vào mắt người khó mở, sau đó mặt đất rạn nứt, phía dưới có mấy bóng người đồng thời dâng lên.

Những thân ảnh này có tất cả chín bóng người, toàn thân đều lộ ra kim mang rực rỡ, đôi mắt sắc bén như lưỡi kiếm đáng sợ, quét về phía bốn người Tần Văn Thiên.

Thời điểm Tần Văn Thiên nhìn đôi mắt của chín nam tử mặc kim giáp này, chỉ cảm thấy thân thể bị ánh mắt của đối phương đâm thủng.

- Bốn người đồng thời đến, ai là Thần Văn Sư?

Chỉ thấy một nam tử mặc kim giáp trong đó mở miệng hỏi, giọng nói sắc bén.

Đôi mắt của Tần Văn Thiên nhìn chăm chăm nam tử mặc kim giáp, nói:

- Ta?

- Ta cũng vậy.

Lý gia lão đại cũng mở miệng, hít một hơi, chín nam tử mặc kim giáp này hình như là Khôi Lỗi, nhưng con người kia giống như sinh ra linh trí.

Nam tử mặc kim giáp nhìn lướt qua Tần Văn Thiên cùng với Lý lão, sau đó mở miệng nói:

- Chín người chúng ta là Khôi Lỗi kim giáp do chủ nhân luyện chế, tu vi Nguyên Phủ đỉnh phong, thủ hộ truyền thừa của chủ nhân. Chỉ lấy một người có thiên tài, ở Thần Văn và Võ Đạo đều có tạo nghệ phi phàm mới được.

Thần sắc của Tần Văn Thiên lập loè, một đường đi tới nơi này, có tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm, tựa như mục đích khảo nghiệm đích thật là vì sàng chọn ra nhân vật Nguyên Phủ đỉnh phong ưu tú.

- Tiểu Di, người đến phía sau ta.

Bạch Lộc Cảnh mở miệng nói, chín trên người chiến sĩ kim giáp kia có nhuệ khí xuyên qua, trong đó có bốn người dạo bước, trong ánh mắt sắc bén lộ ra sát cơ đáng sợ, trong tay của bọn họ, đều nắm cây giáo dài sắc sắc nhọn.

Bọn họ là khảo nghiệm sau cùng nhất.

Bạch Lộc Cảnh phóng thích Võ Hồn, trên người có sát ý khủng bố lan tràn ra, đây là sức mạnh Sát Đạo trên Thất Sát Tinh Hồn.

- Người, không sai, nhưng còn chưa đủ.

Chỉ thấy một nam tử mặc kim giáp nhìn chăm chăm Bạch Lộc Cảnh, sau đó thân thể lao ra, cây giáo dài phá không, như thiểm điện kim sắc.

Bạch Lộc Cảnh bước ra một bước, Đại Nhật Cửu Trảm chất chứa sức mạnh ý chí bộc phát ra. Trong hư không xuất hiện đại nhật, nhìn giống như ánh sáng mặt trời, nhưng chất chứa sát cơ khiến người ta sợ hãi.

- Phá!

Nam tử mặc kim giáp quát lạnh một tiếng, trên cây giáo dài như xuất hiện một ánh chớp, đánh vào trên đại nhật, trong giây lát ánh sáng thái dương kia liền tiêu diệt vỡ vụn.

Ánh mắt của Bạch Lộc Cảnh ngưng lại, sức chiến đấu của nam tử mặc kim giáp kia thật đáng sợ.

Đại Nhật Cửu Trảm lần thứ hai nở rộ, từng tia sáng Liệt Nhật dương vương vãi xuống. Trên đỉnh đầu của Bạch Lộc Cảnh như xuất hiện một vòng Thái Dương kim sắc, hỏa diễm kinh khủng phát ra thanh âm gầm thét, từng đại nhật kia trảm xuống, mặc dù là Nguyên Phủ đỉnh phong bị đánh trúng cũng bị bổ ra.

Nhưng thực lực khủng bố của nam tử mặc kim giáp vượt quá dự tính, mạnh hơn ai hết, Bạch Lộc Cảnh vốn dĩ không làm gì được đối phương.

Tần Văn Thiên và Lý lão cũng gặp tình cảnh tương tự, gặp phải nam tử mặc kim giáp công kích, chỉ thấy Tần Văn Thiên chân đạp đại địa, Thần Văn lùi kiểm kinh khủng bạo giết ra, trên mặt đất này có rất nhiều Thần Văn rắc rối phức tạp, đều có thể hóa thành công kích, để cho hắn sử dụng.

Con lốc quét về phía thân thể đối phương, trường kiếm bạo kích ra, Tần Văn Thiên không ngừng không chế Thần Văn phát động tấn công, nhưng nam tử mặc kim giáp quá mạnh, một cú đánh có thể khiến cho Thần Văn công kích tiêu diệt, hắn từng bước đi về phía Tần Văn Thiên, lạnh lẽo nói:

- Thực lực của ngươi quá yếu, không xứng tranh đoạt truyền thừa, ngay cả tư cách cũng không có, đáng chém.

Dứt lời, sát khí trên người hắn càng mạnh hơn, tiếp tục đi về phía Tần Văn Thiên.

Đôi mắt của Tần Văn Thiên ngưng lại, lạnh nhạt nói:

- Thí luyện lộ mờ ra, đều bằng bản sự, bốn người ta đến trước nhất, đương nhiên không phải chỉ nhờ may mắn, vì sao không xứng tranh đoạt truyền thừa?

Cùng nhau đi tới, không nói người nào thiên phú ra sao, nhưng ở trong khảo nghiệm này mà nói, nếu nói về người hợp cách nhất, trừ hắn ra không còn có thể là ai khác.

Nhưng thời khắc này, nam tử mặc kim giáp lại nói, hắn không xứng tranh đoạt truyền thừa, tư cách cũng không có, làm sao có thể không nổi điên lên được?

- Truyền thừa này không chỉ khảo nghiệm tạo nghệ Thần Văn, như còn có thực lực Võ Đạo, ta không biết bốn người các ngươi làm sao đến được đây, tư vi của ngươi chỉ là Nguyên Phủ tầng ba, đâu có thể có tư cách được Thiên Tôn truyền thừa? Truyền thừa này, đương nhiên phải lưu lại cho người có thiên tư Võ Đạo xuất chúng.

Sát khí của nam tử mặc kim giáp không giảm, dạo bước nói:

- Truyền thừa không thuộc về ngươi, giết!

Dứt lời, cây giáo sát dài sắc nhọn lần thứ hai đánh về phía Tần Văn Thiên, trong mắt hắn có mũi nhọn lóe sáng.

Nam tử mặc kim giáp này, tuyệt đối không phải nói xạo, quả thật muốn giết hắn.

Trong lòng Tần Văn Thiên càng lạnh, thật hay cho câu nói truyền thừa không thuộc về ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Người có biết mình là ai không?

Sát ý của nam tử mặc kim giáp mãnh liệt, một luồng khí tức sắc bén đáng sợ từ trên người hắn tràn ngập, chỉ thấy hắn dạo bước, cây giáo sát dài lần thứ hai bạo kích ra, ánh chớp kim sắc giết về phía Tần Văn Thiên, uy lực mạnh không biết bao nhiêu.

Tần Văn Thiên liên tục bước ra, ánh Thần Văn lóng lánh, một Thanh Long bay lên, lao về phía ánh chớp kim sắc, một tiếng nổ vang ầm ầm, Thần Văn bạo liệt.

- Chín người bọn ta, thủ hộ truyền thừa, thực lực đều là Nguyên Phủ đỉnh phong, trận pháp trong đại điện. Nếu như người tranh đoạt truyền thừa Võ Đạo kiệt xuất, lại có phụ tá Thần Văn thì có thể đánh bại chúng ta, cướp đoạt truyền thừa, nhưng ngươi chỉ có tạo nghệ Thần Văn, không có thực lực Võ Đạo, đâu có thể nào mà không chết?

Nam tử mặc kim giáp nói từng chữ sắc bén, chân đạp một cái, mỗi một bước đi ra đều có một cỗ nhuệ khí hàng lâm lên người Tần Văn Thiên, Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy thân thể sắp bị đâm thủng.

Tần Văn Thiên lui về phía sau, chỉ thấy thời khắc này, tiếng gió gào thét thổi đến, trong chớp lát, mấy bóng người nhảy vào trong đại điện.

Bất ngờ hơn chính là đám người Trầm Trần, Dương Phàm, Triệu Liệt, Âu Phong, bọn họ liên thủ công kích, lấy sức mạnh nhất phá tan bích Thần Văn, sau đó lập tức nhắm tới đại điện. Nhìn thấy đám người Tàn Văn Thiên vẫn chưa được truyền thừa, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, đám người Tàn Văn Thiên tựa hồ cũng không dễ vượt qua.

Hai tay Chu Sát có vết máu, thời điểm hấn nhìn về phía Tàn Văn Thiên, sát ý vô cùng ác liệt.

Bây giờ, đã đến nước này, truyền thừa gần ngay trước mắt thì không cần Tàn Văn Thiên nữa.

Tên này có thể giết được rồi.

- Tàn đại sư, bây giờ, ngươi muốn chết như thế nào?

Chu Sát lạnh lẽo nói.

Thần sắc của Tàn Văn Thiên lạnh lùng theo dõi hấn, mở miệng nói:

- Chẳng lẽ các ngươi không muốn đi ra nơi thí luyện này?

Thần sắc của Chu Sát biến đổi, chỉ thấy một vị nam tử mặc kim giáp mở miệng nói:

- Các ngươi đã tới, đều có tư cách tranh đoạt truyền thừa, đánh bại chúng ta, liền có thể có được bảo vật của Thiên Tôn. Sau đó, cả nơi thí luyện sẽ tiêu tan, các ngươi có thể đơn giản đi ra ngoài.

Nghe được nam tử mặc kim giáp kia nói, sát khí trong mắt Chu Sát càng mạnh, nhìn Tàn Văn Thiên liên tục cười lạnh.

Nhưng đám người Trầm Trần, Dương Phàm, ánh mắt lại nhìn chòng chọc vào sách cổ trong tay pho tượng, thậm chí không có tâm tư giết Tàn Văn Thiên.

Thiên Tôn truyền thừa, nếu có thể có được nó, đối với bọn họ mà nói không khác gì như hổ thêm cánh, từ nay về sau, bọn họ sắp trở thành thiên kiều duy nhất của gia tộc môn phái.

Chư thế lực bá chủ, bất luận là tông môn hay gia tộc, từng đời đều có thiên tài vô số, bây giờ bọn họ đang ở Nguyên Phủ đỉnh phong, ở trên bảng Thiên Mệnh, chính là nhân vật thiên kiều, nhưng trước bọn họ, cũng có người đã từng là thiên kiều của gia tộc tông môn, bây giờ bước vào Thiên Cung cánh, địa vị không kém bọn hấn.

Thậm chí, ở sau bọn họ, như trước còn có thể có thiên kiều xuất hiện.

Chư thiên kiều đều là người được đề cử làm lãnh tụ gia tộc tông môn, bọn họ chỉ có ở trong cạnh tranh tàn khốc đập tắt cả những người khác, mới có thể trở hết tài năng, trở thành duy nhất, thành lãnh tụ tương lai.

Bây giờ, Thiên Tôn truyền thừa, không thể phủ nhận đó là cơ hội to lớn.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Trầm Trần, xuất hiện một thanh kiếm vô cùng sắc bén, ánh sáng lóng lánh, thứ này chính là một thanh Thần binh cấp ba đỉnh cấp.

Trong tay Dương Phàm, xuất hiện một đôi giáp tay, bao trùm song chưởng, giống như là Thần binh cấp ba đỉnh cấp.

Trên người Chư thiên kiều cũng không có Thần binh cấp bốn, cũng không phải tông môn không có.

Chỉ có điều, bọn họ là nhân vật thiên kiều, người được đề cử thành lãnh tụ tương lai của tông môn cùng với gia tộc. Yêu cầu của tông môn gia tộc đối với bọn họ là nghiêm khắc nhất, sẽ không để cho bọn họ nương tựa Thần binh mạnh mẽ. Mặc dù có, cũng là dùng bảo mệnh hoặc chạy trốn chết, mà không phải Thần binh lợi khí tính công kích.

Như vậy, có lẽ bọn họ ở bên ngoài tu luyện sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng chỉ có như vậy, mới có thể áp bách tiềm lực của bọn họ, bức ra tương lai của bọn họ, mặc dù thật không địch lại, vẫn có thủ đoạn bảo toàn tính mạng.

Bởi vì, bọn họ là thiên kiều.

Nếu có một ngày, bọn họ ở trong cuộc cạnh tranh hơn thiên kiều của tông môn khác, như vậy gia tộc hoặc tông môn sẽ không còn hạn chế bọn họ nữa.

Cây giáo dài của nam tử mặc kim giáp phát ra âm thanh thanh thúy, tất cả đều làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Truyền thừa ở ngay phía sau bọn họ, có năng lực thì đi lấy.

Thân ảnh của Trầm Trần nháy mắt đánh tới một nam tử mặc kim giáp, kiếm trong tay trảm ra, trong tích tắc, hư không xuất hiện kiếm vũ rực rỡ, kiếm vũ này lại ngưng tụ ở không trung, hóa thành lưới kiếm kiên cố không có gì mà không phá nổi, đám thẳng đầu của nam tử mặc kim giáp.

Trong thần sắc của nam tử mặc kim giáp chất chứa nhuệ khí, cây giáo dài trong tay liên tục rung động. Trong khoảng thời gian ngắn này, kim quang hiện đầy trời, chỉ thấy bàn tay hắn liên tục run rẩy, kim quang hóa thành một màn trời kim sắc, bao phủ hết thảy.

Thương ra, phá kiếm vũ.

Đám người Dương Phàm tiến lên đánh giết cùng một lúc, chỉ thấy chương pháp Trích Tinh của hắn uy lực vô cùng mạnh bạo, như có thể tháo xuống Thần Văn trên bầu trời, cộng thêm Thần binh khủng bố trong tay, lòng bàn tay tràn ngập lực bổ hủy diệt, trực tiếp va chạm với cây giáo dài của nam tử mặc kim giáp, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Thời khắc này Tần Văn Thiên cũng không khá hơn, nam tử mặc kim giáp kia như nhận định hắn, muốn tru diệt hắn mới bỏ qua, Chu Sát thấy Dương Phàm đã qua cướp đoạt sách cổ, hắn lại quét về phía Tần Văn Thiên, người này đáng chém.

Bàn tay của Chu Sát xuất hiện tinh quang cường liệt, giống như bị Thần Văn tẩy luyện, thân thể hắn đột nhiên xung kích, bàn tay oanh ra, trong giây lát, một chương án Thần Văn rực rỡ bạo kích về phía Tần Văn Thiên, thần sắc của Tần Văn Thiên xanh mét, phía trước còn có một nam tử mặc kim giáp tiến hành công kích hắn.

- Tần Văn Thiên.

Sắc mặt của Bạch Lộc Di trắng bệch, cước bộ đi phía trước, chỉ thấy Chu Sát giơ tay lên oanh ra một chương, Bạch Lộc Di kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra máu tươi, ngã ở ngoài đại điện.

Lấy thực lực của nàng vốn dĩ không có cách tham dự vào thí luyện lần này.

Tần Văn Thiên triệu tập lực Thần Văn, ngăn chặn chương án Trích Tinh của Chu Sát, nhưng chương án khủng bố như trước thâm thấu vào chân cho hắn khí huyết quay cuồng. Cũng cùng lúc ấy, cây giáo dài của nam tử mặc kim giáp nhanh như ánh chớp ám sát đến, con người của Tần Văn Thiên trọn to.

Một thương này nhanh đến cực hạn, uy lực vô tận, hắn vốn dĩ không có khả năng ngăn trở.

- Không..

Bạch Lộc Di thấy cảnh tượng như vậy sắc mặt trắng bệch như giấy, Bạch Lộc Cảnh cũng bị một nam tử mặc kim giáp ngăn chặn, vốn dĩ không có biện pháp trợ giúp Tần Văn Thiên.

- Phù phù!

Một tiếng nhẹ vang lên, cây giáo dài phá thể, đâm vào trên người Tần Văn Thiên, trực tiếp đâm thủng thân thể hắn, nhưng trong giây lát lại rút ra, có thể thấy được độ sắc bén. Thân thể Tần Văn Thiên bị chấn đến trên vách tường đại điện, một tiếng nổ vang ầm ầm, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, lòng như tro nguội.

- Đáng chết!

Chu Sát hừ lạnh một tiếng, lần thứ hai đánh về phía Tần Văn Thiên một chương, Bạch Lộc Di vọt tới, cản một kích, một tiếng nổ vang ầm ầm, thân thể nàng hung hăng đụng vào trên người Tần Văn Thiên, phun ra máu tươi.

- Tiểu Di.

Sắc mặt của Bạch Lộc Cảnh trắng bệch, nỗi giận gầm lên một tiếng, nhưng nam tử mặc kim giáp ở phía trước thực lực quá mức đáng sợ, ngăn chặn hắn, vốn không để hắn phân tâm, một thanh cây giáo dài kim sắc suýt nữa đâm vào trái tim hắn.

Chín nam tử mặc kim giáp, đều là Nguyên Phủ đỉnh phong.

Muốn được truyền thừa, khó khăn biết bao.

- Hừ.

Chu Sát thấy cảnh tượng như vậy cười lạnh, đi về phía trước, muốn làm cho Bạch Lộc Di và Tần Văn Thiên chết thấu chết tuyệt, nhưng đúng lúc này cước bộ của hắn cứng lại, chỉ thấy nam tử mặc kim giáp ở bên cạnh lạnh như băng nhìn hắn, làm cho Chu Sát rung mình một cái.

Những nam tử mặc kim giáp thủ hộ truyền thừa này, không chỉ muốn giết Tần Văn Thiên, mà ai cũng muốn giết, giữ lại người sau cùng có tư cách được truyền thừa, không có tư cách thì phải chết.

Nam tử mặc kim giáp phát động công kích về phía Chu Sát, Chu Sát chỉ có thể ứng phó, không kịp nhìn Tần Văn Thiên như thế nào.

Chỉ thấy sắc mặt của Bạch Lộc Di trắng bệch như giấy, đi tới bên cạnh Tần Văn Thiên, nhìn vết thương không ngừng chảy máu, Bạch Lộc Di xé một góc áo của mình, sau đó che vết thương của Tần Văn Thiên lại.

- Tần Văn Thiên, ngươi tỉnh lại đi.

Bạch Lộc Di vỗ vỗ mặt Tần Văn Thiên nói:

- Ngươi không thể ngủ được.

Thời khắc này ý thức của Tần Văn Thiên mơ hồ, bị Chu Sát công kích, lại bị nam tử mặc kim giáp đâm một thương, sinh cơ trong cơ thể như bị tàn phá hủy diệt, thương thế của hắn nghiêm trọng có thể nghĩ, chỉ cảm thấy hỗn loạn, muốn ngủ vĩnh viễn.

Trong ý thức mơ hồ, hắn lại cảm thấy có người hô hoán hắn.

Bên tai thanh âm càng ngày càng nhỏ, giờ khắc này, hắn như lâm vào trong trạng thái an tĩnh tuyệt đối.

- Muốn chết sao? Ta không cam lòng!

Lòng Tần Văn Thiên đau nhói, hắn còn có quá nhiều việc chưa làm, làm sao hắn có thể chết được.

Nhưng hắn giờ phút này, thật giống như ngủ, hắn rất thống khổ, rất muốn không thêm nghĩ gì hết thảy nữa.

Trong cơ thể Tần Văn Thiên, ánh nến thiêu đốt, một đám sợi tơ màu vàng rực quấn quanh ở xung quanh ánh nến.

Ánh nến này như là Tâm hỏa, Tâm thức của hắn, như ở trong ánh nến.

Ánh nến này, tựa hồ muốn âm đạm, ngoại giới hô hoán, tựa hồ càng ngày càng yếu ớt, những thân ảnh kia, càng ngày càng mơ hồ.

Thật muốn chết sao?

Con đường Vô Đạo tàn khốc, tràn ngập nguy cơ, hắn một đường gian nguy đi tới, lại bị nam tử mặc kim giáp chỉ trích không xứng tiếp thu truyền thừa, không có tư cách, hắn rất không cam tâm.

Vì sao không có tư cách, chỉ đơn giản là cảnh giới của hắn thấp thôi sao?

Ánh nến như trước thiêu đốt, sức mạnh huyết mạch vây quanh ánh nến, khí tức kinh khủng kia như muốn suy yếu từ từ.

Mà giờ khắc này, trong ánh lửa, Tần Văn Thiên như thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Thân ảnh kia càng đi càng gần, từ từ trở nên rõ ràng lên.

- Hắc bá.

Tâm của Tần Văn Thiên, như còn có thể run rẩy.

- Văn Thiên.

Dường như có một thanh âm, ở trong tim vang lên.

- Ngươi không thể chết được.

Lại có thanh âm quanh quẩn ở trong tim.

- Ta không thể chết được.

Trong lòng Tần Văn Thiên xuất hiện chấp niệm cường liệt, hắn làm sao có thể chết?

Hắc bá đi nơi nào, Khuynh Thành ở điện Đan Vương, Đế Nghĩa còn ở Cửu Huyền cung, Thương Vương nhất mạch chưa quét khỏi, hắn có thể nào chết?

Ánh nến dường như sáng lên, sợi tơ màu vàng rực từ từ dung nhập vào trong ánh nến, càng ngày càng sáng, trong chốc lát, tâm của Tần Văn Thiên như bị điểm sáng.

- Hống!

Một luồng huyết mạch khác gầm thét, tràn đầy khí tức đáng sợ, luồng sức mạnh huyết mạch này như tới từ Thái Cổ, phát ra tiếng hô phẫn nộ.

Điều càng làm cho Tần Văn Thiên rung động chính là trong cơ thể hội tụ thành huyết mạch, dường như hóa thành một Thái Cổ Cự Thú, quan sát Thiên Địa.

Trong ánh nến, như có bóng dáng của Tần Văn Thiên, hắn ngẩng đầu, nhìn thân ảnh Thái Cổ, chỉ cảm thấy cực kỳ chấn động.

Huyết mạch trong cơ thể hắn, vì sao mạnh mẽ như vậy?

Hơn nữa, Thái Cổ huyết mạch này, như sợ hãi trước ánh nền sinh ra kia.

- Người có biết mình là ai không?

Trong lòng nhớ lại một thanh âm, Tần Văn Thiên hần, có huyết mạch này, hần là ai?

Nam tử mặc kim giáp nói, hần không xứng truyền thừa?

Như vậy, hần càng muốn nhìn, Thiên Tôn truyền thừa này, có tư cách gì xứng với hần, truyền thừa không xứng.

Ánh nền càng sáng, huyết mạch rít gào, thương thế của hần đang khép lại.

Tâm hỏa bất diệt, người vĩnh sinh!

Sợi tơ kim sắc quấn quanh ánh nền, đột nhiên hóa thành một tia ánh chớp, xông thẳng về phía giữa hai chân mày của Tần Văn Thiên, trong khoảnh khắc, ấn đường của Tần Văn Thiên chuyển động, ở nơi này, như có con mắt thứ ba sắp mở ra!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 271: Chưởng không đại diện

Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy chỗ mi tâm đau đớn, tựa hồ có một luồng sức mạnh kỳ lạ nhúc nhích ở nơi đó.

Mi tâm dị động, dường như có thể cùng ánh nền trong cơ thể kêu gọi lẫn nhau, tất cả đều tập trung ở mi tâm.

Một sợi tơ màu vàng rực làm cho ánh nền cùng với mi tâm kết hợp, Tần Văn Thiên càng cảm giác được sâu sắc.

Thứ này cũng là một luồng sức mạnh huyết thống.

Trong cơ thể hần, tích chứa sức mạnh huyết thống không chỉ một loại.

Huyết mạch cuồng bạo như yêu, từng bị xiềng xích phong bế, nóng nảy khủng bố như tới từ Thái Cổ, như Yêu Vương.

Nhưng nó lại kiêng kỵ ánh nền, thậm chí sợ hãi, ánh nền kia đối ứng huyết mạch, cực kỳ có khả năng cao cấp hơn huyết mạch Thái Cổ Yêu Vương.

Trong cơ thể một người, song trọng huyết mạch, đều là huyết mạch cao cấp như thế.

Tần Văn Thiên hỏi bản thân, hần là người nào?

Cha mẹ hần là người phương nào?

Trong Thần Văn Tiểu Nhân thường thấy vị trung niên là phụ thân của hần, tại sao hần lại bảo tồn ký ức trong Thần Văn Tiểu Nhân cho mình?

Dù trong lòng có muôn vàn ý nghĩ cũng không thể nào biết được, ánh mắt của hần muốn mở ra, nhưng không có mở.

Hần phát hiện bản thân có thể thấy hết thấy phía ngoài, dường như hần có một con mắt khác, phía ngoài cảnh tượng này, cảnh tượng này trực tiếp in vào trong lòng hần.

Hần thấy được Bạch Lộc Di sắc mặt trắng bệch, lo lắng hần sống chết, hần thấy được Bạch Lộc Cảnh vẫn quyết tử đấu tranh, còn thấy được những nam tử mặc kim giáp kia.

Chỉ thấy lúc này Bạch Lộc Di lộ ra thần sắc mừng rỡ, trên mặt tái nhợt khôi phục một tia huyết sắc, nàng nhìn thấy vết thương của Tần Văn Thiên không chảy máu nữa mà khép lại, nàng cảm thấy khí tức của Tần Văn Thiên tăng cao, sinh cơ đang trở nên dồi dào.

Bỗng nhiên, thần sắc của Bạch Lộc Di run lên, nàng ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn chằm chằm mi tâm của Tần Văn Thiên, ở nơi đó phảng phất như có một tia ánh chớp kim sắc bộc phát ra, phảng phất như... một con mắt.

- Chuyện này...?

Bạch Lộc Di ở dưới đôi mắt nhìn suy xét, chỉ cảm thấy thót tim nhảy dựng lên, nhưng chỉ trong giây lát, con ngươi kim sắc này khép kín, sau đó nàng nhìn thấy Tần Văn Thiên mở mắt, đang nhìn nàng.

- Người đã tỉnh?

Bạch Lộc Di rất vui vẻ.

Người này rốt cuộc không sao rồi.

Vừa rồi dọa sợ nàng, nàng còn tưởng rằng Tần Văn Thiên không thể tỉnh lại.

- Ừ.

Tần Văn Thiên gạt đầu, sau đó hắn nhìn chiến trường, một khoảng thời gian ngắn này, hắn dĩ nhiên phát hiện bản thân có thể nhìn thấu tu vi của những người này.

Trầm Trần, Dương Phàm, Chu Sát, từng cái tất cả đều là Nguyên Phủ tầng chín.

Thậm chí những nam tử mặc kim giáp kia, đều có tu vi, đều là Nguyên Phủ tầng chín.

- Hà?

Tần Văn Thiên hơi nhíu mày, làm sao có thể, những nam tử mặc kim giáp này lại có tu vi, bọn họ không phải Khôi Lỗi sao?

Khôi Lỗi, hiển nhiên là không có khả năng có tu vi cảnh giới, nhưng sau khi mở Thần Nhãn kia, hắn cảm giác được rõ ràng, những nam tử mặc kim giáp này có tu vi.

Nam tử mặc kim giáp có tu vi, nghĩa là bọn họ... là người, không phải con rối.

Tu sĩ Vô Mệnh, Nguyên Phủ đỉnh phong lại cam tâm làm Khôi Lỗi? Tần Văn Thiên không rõ.

Hắn lại liếc nhìn mặt đất trong chốc lát, Thần Văn giăng khắp nơi như nhảy vào trong Thức Hải, không cần dùng Tâm thức đi chăm chú cảm thụ, chỉ quét mắt qua, liền có thể nhìn thấu.

Mỗi một văn lộ, mỗi một Thần Văn, nhìn qua đều liền có thể thấy được.

Đúng lúc này, ánh mắt của hắn bỗng nhiên sáng lên, sau đó ánh mắt lộ ra nụ cười thần nhiên, thì ra là thế.

Thiên Tôn lưu lại truyền thừa kia, bản thân chính là một Thần Văn Đại Sư cực kỳ lợi hại. Hắn ở chỗ này, giữ lại một Thần Văn cấp bốn hoàn chỉnh, Thần Văn cấp bốn này, có thể chia ra làm rất nhiều Thần Văn cấp ba đỉnh phong.

Thủ đoạn như vậy, làm người ta xem thế là đủ rồi.

Nếu không phải trong cơ thể hắn phát sinh một chút biến hóa, tuyệt đối không thể tìm hiểu nhìn thấu, đại diện mệnh mông này, bản thân chính là một Thần Văn to lớn.

Trong một khoảnh khắc, thân thể Tần Văn Thiên như muốn dung nhập vào trong Thần Văn, Thần Văn cấp bốn này nằm ở dưới chân của hắn.

Nhìn thấu, hiểu thấu, muốn dùng sẽ đơn giản.

Khỏe miệng của Tần Văn Thiên hiện ra ý cười thần nhiên, dáng tươi cười yêu dị kia, làm cho Bạch Lộc Di ngây người. Người này, lại phát sinh một chút biến hóa, con người vừa mới xuất hiện kia, chuyện gì đã xảy ra?

- Người lưu một Thần Văn cấp bốn ở đây, nếu không ai phát hiện, cũng chỉ có thể mượn chiến lực bản thân cùng với những Thần Văn cấp ba kia tới quyết định người thừa kế, nếu như có người phát hiện, người nọ liền có thể kết thúc hết thảy, trở thành truyền nhân của người, nghĩ rất chu đáo.

Tần Văn Thiên trầm nghĩ, nơi này từng bước một thí luyện, sàng lọc, chính là vì chọn lựa người thừa kế hắn hài lòng nhất.

Nhưng thời điểm Tần Văn Thiên đi tới nơi này, nam tử mặc kim giáp nói hắn không xứng, không có tư cách được truyền thừa, như vậy bây giờ thì sao?

Tần Văn Thiên đứng dậy, liếc mọi người còn đang chiến đấu một chút, trong mắt hắn hiện lên một tia lãnh mang sắc bén.

- Đi theo phía sau ta.

Tần Văn Thiên nhìn Bạch Lộc Di cười nói, Bạch Lộc Di sững sốt một chút:

- Người còn muốn truyền thừa? Chúng ta đi thôi!

Nói xong, Bạch Lộc Di lôi kéo Tần Văn Thiên muốn rời khỏi nơi này, mặc dù nàng biết thân thể Tần Văn Thiên tất nhiên phát sinh một chút biến hóa.

Nhưng dù sao cảnh giới quá thấp, Tần Vãn Thiên chỉ là Nguyên Phủ tầng ba, người nơi này lại đều là Nguyên Phủ đỉnh phong, cường giả trong bảng Thiên Mệnh.

Mặc dù là mượn sức mạnh Thần Văn, Tần Vãn Thiên cũng không có cách cướp đoạt truyền thừa, thậm chí còn sẽ giống như vừa rồi, bị nam tử mặc kim giáp tru diệt.

Nơi này quá nguy hiểm, phải rời đi.

Nhưng Bạch Lộc Di thấy thân thể Tần Vãn Thiên bất động, nhìn nàng cười nói:

- Tin tưởng ta.

Đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di ngưng đọng lại. Trước kia, nàng vẫn cực kỳ tín nhiệm Tần Vãn Thiên, lần này nàng cảm giác có chút không đáng tin cậy.

Suy cho cùng, chuyện Tần Vãn Thiên cần làm, quá không thực tế.

Ca ca của nàng Bạch Lộc Cảnh là nhân vật trên bảng Thiên Mệnh, lại không có hi vọng gì, thậm chí chỉ có thể chống lại một nam tử mặc kim giáp công kích.

- Như vậy mà ngươi vẫn chưa chết à?

Giọng nói của Chu Sát lạnh như băng truyền đến, nam tử mặc kim giáp kia cũng có chút ngoài ý muốn, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Tần Vãn Thiên.

Một cú đánh kia của hắn lại không giết chết đối phương sao?

- Ngươi tới giúp ta đối phó hắn.

Chỉ thấy nam tử mặc kim giáp liếc nhìn mấy kim giáp thủ hộ ở trước pho tượng, nhất thời một kim giáp trong đó thân hình lập loè, đánh về phía Chu Sát, kim giáp vừa rồi đối phó với Tần Vãn Thiên, thì ngừng chiến đấu với Chu Sát, lao về phía Tần Vãn Thiên.

- Sức khôi phục không tệ.

Nam tử mặc kim giáp lạnh lẽo nói, đột nhiên, cây giáo dài của hắn bạo kích tấn công, lúc này đây, hắn chắc chắn sẽ không để cho Tần Vãn Thiên có cơ hội sống.

Sai lầm mới vừa rồi là nổi sĩ nhục của hắn.

Sắc mặt của Bạch Lộc Di cứng đờ, thần sắc tái nhợt, nhưng thấy Tần Vãn Thiên dạo bước đi về phía trước, trong giây lát, ánh Thần Văn sáng lên.

- Hống.

Một Thanh Long rít gào, đánh về phía nam tử mặc kim giáp, đồng thời, có đại phù khủng bố từ trên trời giáng xuống, chém giết mà ra.

Còn có mũi tên phong hầu, ám sát về phía nam tử mặc kim giáp, Tần Vãn Thiên mỗi một bước đi đều có uy thế ngập trời, Thần Văn quanh người hắn như đều sáng lên, chuyển động theo hắn.

- Âm âm!

Công kích cuồng bạo đáng sợ điên cuồng đánh tới nam tử mặc kim giáp, làm cho bộ pháp của hắn lui về phía sau.

Nam tử mặc kim giáp hơi thay đổi, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, Thần Văn kinh khủng đều lập loè, không ngừng điểm sáng, thậm chí có xu thế lan tràn cả tòa đại điện.

- Hà?

Con ngươi của nam tử mặc kim giáp hơi co rút lại, tại sao có thể như vậy?

Bạch Lộc Di cũng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên được màn sáng bao phủ ở phía trước, năng lực Thần Văn của hắn, tựa hồ càng mạnh mẽ hơn nhiều rồi.

- Giết!

Nam tử mặc kim giáp quát một tiếng, cây giáo dài đưa ra đánh giết, vòng xoáy đáng sợ xuất hiện cổ ăn tươi nuốt sống Tần Vãn Thiên.

- Hừ.

Tần Vãn Thiên hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên chỉ thấy một Cự Mãng trực tiếp xuất hiện, quấn quanh thân thể của nam tử mặc kim giáp. Nam tử mặc kim giáp bạo hống, tránh đi, chỉ thấy mũi tên điên cuồng bắn giết đến, cây giáo dài chuyển qua, chống lại mũi tên.

- Cút!

Tần Văn Thiên hét lớn một tiếng, một tiếng nổ vang ầm ầm, chỉ thấy Cự chùy đáng sợ đánh vào trên người hắn, đánh bay thân thể hắn ra ngoài.

Bên này chiến đấu nháy mắt hấp dẫn nam tử mặc kim giáp khác cùng với đám người Trảm Trần chú ý, bọn họ thấy Tần Văn Thiên biến hóa dị thường, ánh mắt không khỏi tò mò ngưng đọng lại.

Ánh Thần Văn lưu động càng ngày càng mạnh, cả đại điện như đang run rẩy, muốn ở dưới chướng không của Tần Văn Thiên.

Tòa đại điện này càng sáng thêm.

- Chuyện này...?

Thần sắc của Chu Sát xanh mét, Tần Văn Thiên đang khống chế Thần Văn của cả đại điện.

- Trước hết tru sát hắn.

Chu Sát chỉ về phía Tần Văn Thiên nói, lại nghe lúc này, một tiếng nổ vang ầm ầm truyền ra, Thần Văn của cả đại điện hội tụ cùng nhau, trong hư không sản sinh ra một cánh tay Thần Văn to lớn.

- Đây...

Mọi người đều rung động nhìn cảnh tượng này, đây là Thần Văn của tòa đại điện này sao?

- Người này, hắn đang khống chế sức mạnh của cả đại điện.

Bạch Lộc Di cảm thụ được uy thế của cánh tay Thần Văn kia, trong lòng thỉnh thoảng nảy dựng lên.

Thiên Tôn lưu lại truyền thừa, chỉ sợ cũng không nghĩ tới, người mở ra Thần Văn cấp bốn này, tu vi sẽ là Nguyên Phủ tầng ba.

Nếu như không có những Thần Văn này, mặc dù Tần Văn Thiên phát sinh biến hóa, cũng không có tư cách cùng những người trước mắt này tranh phong.

Nhưng nơi này là chiến trường của hắn.

Thiên Tôn khắc xuống Thần Văn, vì hắn mà chuẩn bị, sẽ bị hắn nắm trong tay.

Tần Văn Thiên nhìn chăm chăm Chu Sát, ánh nhìn lạnh lẽo, làm cho thân thể của Chu Sát nhẹn không được run nhẹ, vừa rồi chính hắn cho Tần Văn Thiên một cú, thậm chí còn làm cho Bạch Lộc Di trọng thương.

Chu Sát... đáng chết.

Trong hư không, cánh tay Thần Văn từ trên trời giáng xuống, Chu Sát cảm thụ được uy thế khiến người ta sợ hãi, chỉ cảm thấy đối mặt là Thần Văn Thiên Cương của cường giả Thiên Cương cảnh, trong tâm hắn thót tim hắn lên.

Thân hình lập loè, hắn muốn lui về phía sau, chỉ thấy cánh tay Thần Văn càn quét qua, một tiếng nổ vang ầm ầm, mặt đất run rẩy kịch liệt, mọi người nhìn chường ấn đánh vào trên đất, chỉ cảm thấy trái tim nhảy lên không ngừng.

Cánh tay Thần Văn dời đi, Chu Sát lại hóa thành một dòng máu chảy, hài cốt không còn, bị gạt bỏ!

Ánh mắt của Tần Văn Thiên nhìn về phía nam tử mặc kim giáp, ánh mắt kia, lại làm cho nam tử mặc kim giáp nhẹn không được run lên, nhìn Tần Văn Thiên nói:

- Chúc mừng ngươi, thông qua khảo nghiệm, truyền thừa thuộc về ngươi.

Nghe được lời của đối phương, Tần Văn Thiên cũng không có cao hứng, ngược lại, ánh mắt của hắn rất lạnh.

Hắn suýt nữa chết ở chỗ này, Bạch Lộc Di suýt nữa tử vong, hắn tham gia con đường thí luyện này, mấy phen sắp chết đến nơi, nếu nam tử mặc kim giáp này không nguyện cho hắn truyền thừa, có thể thả hắn rời đi, nhưng lại trực tiếp ra tay tru diệt.

Truyền thừa?

Tần Văn Thiên nở nụ cười, thần nhiên nói:

- Suýt nữa chết ở chỗ này, ngươi nói với ta, ta thông qua khảo nghiệm?

- Khảo nghiệm, ngươi có tư cách gì khảo nghiệm ta?

Tần Văn Thiên vừa dứt lời, cánh tay Thần Văn kia đập xuống ầm ầm, một tiếng nổ vang ầm ầm, nam tử mặc kim giáp kia bị nghiền nát bấy!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Truyền thừa? bỏ đi!

Truyền thừa?

Khảo nghiệm?

Ngươi chọn ta, ta liền nhận truyền thừa sao?

Trước kia, ngươi nói ta không đủ tư cách, muốn tru diệt ta, một đường sống chết, bây giờ, dùng tính mạng đoạt tới hết thấy, dùng hai chữ khảo nghiệm bao quát hết thấy?

Thời khắc này, Tần Văn Thiên hẳn chỉ là người cướp đoạt.

Ngươi đã là người có tài truyền, ta liền có thể đoạt.

Thấy Tần Văn Thiên đầu tiên là tru sát Chu Sát, lại tru diệt nam tử mặc kim giáp.

Người trong đại điện đều biến sắc, ánh mắt nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, thần sắc đều phong mang lạnh lẽo.

Chỉ thấy thời khắc này, ánh mắt của Tần Văn Thiên quét nhìn Trảm Trần, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia sát ý đáng sợ.

Trảm Trần cảm thụ được ánh mắt lạnh lẽo của Tần Văn Thiên, biết người này đối với hắn lòng mang sát ý, thần sắc khẽ biến.

- Ông...!

Cuồng phong xẹt qua, bàn tay của Tần Văn Thiên huy động, nhất thời cánh tay Thần Văn lao thẳng tới Trảm Trần, nhanh như ánh chớp, trong đại điện, Tần Văn Thiên chính là chúa tể.

Thần sắc của Trảm Trần thay đổi lớn, Tinh Hồn bạo phát, cả người như tắm gội trong kiếm mang vô tận, thân thể hắn như muốn dung nhập trong kiếm, tiếng kiếm rít ào ào khùng bố, cánh tay Thần Văn giống như dao động.

- Trảm

Trảm Trần quát một tiếng, chỉ thấy tay hắn xuất hiện một tia huyết quang, điểm ở trên kiếm, sau đó xẹt qua hư không, trong giây lát, một thanh Cự Kiếm huyết sắc xung kích ra.

- Ầm!

Cánh tay Thần Văn đụng vào trên Cự Kiếm, Cự Kiếm phát ra âm thanh ông ông không ngớt, như muốn ngăn cản cánh tay Thần Văn đi về phía trước. Ngón tay của Trảm Trần điên cuồng chỉ về phía trước, vẻ mặt nghiêm túc.

- Giết hắn.

Trảm Trần hét lớn một tiếng, chỉ thấy thân thể Dương Phàm di động, lao thẳng tới Tần Văn Thiên, bàn tay Trích Tinh đoạt nguyệt, uy lực vô cùng.

Nhưng đồng thời, Bạch Lộc Cánh cũng xuất hiện ở bên cạnh Tần Văn Thiên, Đại Nhật Cứu Trảm oanh ra, trong hư không xuất hiện từng đường cong kim sắc, trực tiếp cắt ra chường ấn.

- Hừ.

Tần Văn Thiên hừ lạnh một tiếng, tiếng gầm gừ truyền ra, ánh Thần Văn ở trên mặt đất lần thứ hai nộ khiếu, điên cuồng cuốn về phía Dương Phàm, đồng thời vài tia mâu dài sắc bén đánh giết về phía Trảm Trần.

Sắc mặt của Trảm Trần trắng bệch, bàn tay vỗ, nhất thời trong hư không xuất hiện một tia sáng, bàn tay của Trảm Trần trầm hư không, trong khoảnh khắc tia sáng lạnh lẽo, một tia sáng cuốn thân thể Trảm Trần ra ngoài, tiếng phốc nhẹ vang lên, mọi người chỉ thấy thân thể Trảm Trần xuất hiện ở ngoài đại điện, nhưng phun mấy ngụm máu.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên chuyển qua, quét về phía Trầm Trần ở bên ngoài đại điện, đôi mắt hai người giống nhau, tất cả đều chứa sát ý đáng sợ.

Bọn họ đều muốn giết đối phương.

Không hổ là thiên kiêu của điện Đan Vương, thật là khó dây dưa, hấn mượn đại trận cấp bốn, cũng không thể tru diệt đối phương.

Như bây giờ chỉ là lấy sức mạnh bản thân, có lẽ Trầm Trần đơn giản có thể giết chết hắn, dù sao hắn tu hành thời gian không dài, tu vi còn thấp, nội tình không đủ.

Tần Vãn Thiên lần thứ hai nhìn về phía Dương Phàm, cánh tay Thần Vãn nhanh như ánh chớp, sắc mặt của Dương Phàm khó coi, chương Trích Tinh cuồng nã đánh ra chương ấn liên tục, uy lực vô cùng, lại bị trấn áp toàn bộ. Dương Phàm bị chấn phải nhanh lui về phía sau, sau đó cước bộ bước ra, giống như đi ra đại điện, nếu ở lại, dựa vào chương của Tần Vãn Thiên không chế hết thảy trong đại điện, hắn phải chết.

Tần Vãn Thiên nhìn về phía những người khác, sắc mặt bọn họ đều khó coi không gì sánh được, nhanh chóng rút lui, rời khỏi đại điện, nhưng cũng không đi xa, chỉ chờ ở bên ngoài đại điện. Trong từng ánh mắt lộ ra hân quang dữ dội.

Tần Vãn Thiên ở trong đại điện có thể mượn uy lực của chương Thần Vãn không chế hết thảy, không có người có thể cùng hắn tranh phong. Bất kỳ người nào ở bên trong đều có thể sẽ tạo ngộ nguy cơ tử vong.

Nhưng bọn hắn chờ ở bên ngoài, mặc dù Tần Vãn Thiên chiếm được truyền thừa như trước vẫn phải đi ra, chỉ cần hắn đi ra, liền dễ dàng chết không có chỗ chôn.

Những nam tử mặc kim giáp kia tất cả đều nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, bọn họ cũng hiểu rõ, Tần Vãn Thiên ở chỗ này có thể tùy tâm sở dục (*), hết thảy đều để cho hắn sử dụng, ở lại đây, bọn họ đều sẽ chết ở trong tay Tần Vãn Thiên.

- Ông...

Cánh tay Thần Vãn càn quét mà qua, một nam tử mặc kim giáp nổi giận gầm lên một tiếng, tùy tiện nói:

- Người này phản bội, không thể chương không, ta ngăn chặn hắn, các ngươi liên thủ triệu hoán Kim Giáp Vương tru diệt hắn.

Dứt lời, cây giáo dài của hắn bạo kích ra, đánh vào cánh tay Thần Vãn, chỉ thấy trên người hắn nổ rộ tia sáng kim sắc vô tận, thân thể như muốn vỡ vụn, lại gất gao đứng vững. Đồng thời, cây giáo dài của nam tử mặc kim giáp khác bạo kích ra, lại trực tiếp đánh vào trên pho tượng.

- Oanh ca!

Chỉ thấy pho tượng phát ra âm thanh thanh thúy, như xác ngoài vỡ vụn, dần dần, một chùm tia sáng kim sắc lóng lánh, Tần Vãn Thiên bất ngờ phát hiện, pho tượng này, lại cũng là một thân thể kim giáp, chỉ là hình thể lớn hơn.

- Khôi Lỗi.

Tần Vãn Thiên nhìn ra, kim giáp này không giống chín nam tử mặc kim giáp kia, chín nam tử mặc kim giáp kia có cảnh giới, không phải là thân thể Khôi Lỗi.

Mà Kim Giáp Cự Nhân trước mắt lại là Khôi Lỗi chân chính, tựa như do hoàng kim chế tạo, tràn đầy cảm giác sức mạnh đáng sợ.

- Âm, âm, âm!

Chỉ thấy thân thể từng nam tử mặc kim giáp nổ tung, lại tự chịu diệt vong, sau đó trên người bọn họ phảng phất như có từng quang điểm kim sắc bắn về phía Kim Giáp Cự Nhân, chui vào người đối phương.

- Ha ha, ngươi không tiếp thu truyền thừa, như vậy đi chết đi.

Tần Vãn Thiên nghiền ép nam tử mặc kim giáp, sau đó thân thể hắn giống như bị hủy diệt, một tia sáng nhỏ chui vào trên người Kim Giáp Cự Nhân, trong chớp lát, Kim Giáp Cự Nhân kia mở mắt ra lại đứng lên để hai cuốn sách cổ xuống đất, ánh mắt hắn nhìn Tần Vãn Thiên tràn đầy sát cơ.

- Đứng!

Kim Giáp Cự Nhân bước ra, mặt đất run rẩy, làm cho trong mắt Tần Vãn Thiên cũng nổ rộ từng tia sắc bén.

Chín nam tử mặc kim giáp đều không phải Khôi Lỗi, mà là con người.

Mà pho tượng này, người khác nghĩ là Thiên Tôn ngã xuống ở đây lưu lại truyền thừa, không ai nghĩ rằng, pho tượng này trái lại chỉ là một Khôi Lỗi mà thôi.

Cảnh tượng như vậy, không thể không khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên nhìn chăm chăm Kim Giáp Cự Nhân, dường như muốn nhìn thấu đối phương, ở đây chỉ có Nguyên Phủ cảnh có thể đặt

chân, một Khôi Lỗi cấp bốn, đích xác tương đương với tồn tại vô địch.

- Ông...!

Chỉ thấy Kim Giáp Cự Nhân bắn về phía Tần Vãn Thiên một chỉ, một chỉ này, không gian vụn vẹo, sức mạnh trời đất kinh khủng hội tụ, hư không xuất hiện một tia kim quang xuyên thấu hết thảy.

Thần sắc của Tần Vãn Thiên khẽ biến, cánh tay Thần Vãn trong nháy mắt xuất hiện ở trước người hắn, vỗ ra một lực cường khủng bố.

Hai bên công kích va chạm, đại diện chấn động, sức mạnh Thần Vãn vô tận gầm hét lên, lao về phía Kim Giáp Cự Nhân, cánh tay Thần Vãn kia cũng nghiêng ép về phía trước.

Chỉ thấy Kim Giáp Cự Nhân không hề sợ hãi, như trước cất bước tiến lên, đại thủ huy động, cùng cánh tay Thần Vãn hung hăng đụng chạm.

- Đùng!

Chỉ thấy cánh tay Thần Vãn trực tiếp chế trụ cự chưởng của Kim Giáp Cự Nhân, chăm chú không thả, thân hình của Tần Vãn Thiên gào thét nhanh như ánh chớp, xông về phía Kim Giáp Cự Nhân.

Đôi mắt của Kim Giáp Cự Nhân nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, như một tia ánh chớp kim sắc, muốn đâm thủng đầu của hắn.

Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy mi tâm đau đớn, nhưng trong mi tâm của hắn có một tia sáng rực rỡ đáng sợ lan tỏa va chạm với ánh mắt kia.

Bàn tay của hắn lại đặt ở trên người Kim Giáp Cự Nhân, khoe miệng mang theo nụ cười lạnh như băng.

Khôi Lỗi cấp bốn thì có thể đương oai sao?

Bàn tay của Tần Vãn Thiên vỗ ra, chỉ thấy trong mắt Kim Giáp Cự Nhân lóe lên sự miệt thị, Nguyên Phủ tầng ba, muốn lay động Khôi Lỗi cấp bốn hả?

Đây là nằm mơ sao?

- Phá hư!

Chưởng ấn của Tần Vãn Thiên oanh ra, trực tiếp rơi trên đầu Khôi Lỗi, trong khoảnh khắc đó, một luồng sức mạnh chấn động đến trong đầu Khôi Lỗi. Đôi mắt của Khôi Lỗi kia biến hóa, một luồng sức mạnh phá hủy Thần Vãn phòng ngự của nó.

Điều này sao có thể chứ?

Đối phương có thể nhìn thấu Thần Vãn của nó?

Thần Vãn phòng ngự ở trên đầu là khắc họa bị ẩn nhất, làm sao có thể bị phá vỡ như thế được?

Khắc họa Thần Vãn nguyên vẹn, dường như vô hình. Mặc dù Thần Vãn Đại Sư cảm giác dữ dội có thể thấy, nhưng muốn phá giải, không phải khó khăn lắm sao?

Nhưng một chương này của Tần Vãn Thiên vỡ xuống, nó rõ ràng phát hiện, Thần Vãn phòng ngự ở trong đầu đang bị phân giải.

Nghịch, Tần Vãn Thiên ở trên tạo nghệ Thần Vãn cao bậc nào, lĩnh ngộ thuật Nghịch Thần Vãn.

Bây giờ cảm giác tăng thêm kinh khủng như có thể nhìn thấu Thần Vãn trong cơ thể đối phương, muốn phá giải thì có khó khăn gì?

Chỉ thấy song chưởng của Tần Vãn Thiên liên tục vỗ ra, mỗi một kích đều rơi vào trên đầu, Kim Giáp Cự Nhân phát ra thanh âm gào thét, nhưng rất nhanh, ỳnh ỳnh một tiếng, Kim Giáp Cự Nhân quỳ trên mặt đất.

- Hống..

Từng tiếng gầm gừ không cam lòng truyền tới.

- Ngươi không chết từ tế được.

Có âm thanh nguyên rủa truyền ra, nhưng thần sắc của Tần Vãn Thiên lạnh như vậy, điên cuồng phát ra công kích của hắn, thẳng đến Kim Giáp Cự Nhân kia hoàn toàn thành một con rối vô chủ, bị diệt ý thức, Tần Vãn Thiên mới thu nó vào trong giới Thần Vãn.

Con rối vô chủ, sau này đã là của hắn rồi.

Tần Vãn Thiên dạo bước mà đi lên trên, tới trước hai cuốn sách cổ, nhặt lên. Sau đó Tần Vãn Thiên mở ra, ý thức xâm nhập vào một quyển sách trong đó.

- Cuốn sách cổ này, có thuật Thần thông mà bản tôn tu hành cùng với Tần Văn những năm gần đây tìm hiểu, bây giờ đều truyền thừa cho ngươi.

Một giọng nói lão già truyền vào trong tai, ý thức của Tần Văn Thiên tràn vào. Quả nhiên hắn thấy được rất nhiều thuật Thần Thông lợi hại.

Tần Văn Thiên cười một tiếng, ý thức lại xâm nhập một quyển sách khác, liền nghe được một giọng nói rung động trong Thức Hải:

- Bản tôn là Kim Hình Thiên Tôn, thời kỳ thiếu niên, một đường nhấp nhô, sau đó ngẫu nhiên đạt được công pháp nghịch thiên Kim Hình cổ thư, tu Bất Diệt Kim Thân, thành tựu Bất Diệt Chi Thể, toàn thân đều như Thần binh, từ nay về sau tung hoành Đại Hạ, quét ngang các cường giả, ai dám so tài?

- Bản tôn bị kẻ thù hãm hại, tọa hóa ở đây, lưu lại truyền thừa cho hậu nhân, nếu như người có duyên thông qua khảo nghiệm, được bản tôn truyền thừa, nhất định phải tu hành thật tốt. Hơn nữa nhớ kỹ ba điểm một, công pháp này nghịch thiên, tuyệt không thể để cho người khác biết được, thậm chí trường bối tông môn, bằng không chắc chắn gặp họa, ngày trước bản tôn là bị người thân cận nhất hại; hai, công pháp này ngang ngược nhất, thời điểm tu hành hội ngộ rất nhiều dị thường, không phải người đại nghị lực không thể tu thành, phải cẩn thận; thứ ba, không được cho bất kỳ người nào biết người tu hành công pháp này, bằng không kẻ thù của ta biết được, người chắc chắn phải chết. Đương nhiên, nếu một ngày kia ngươi có thành tựu, bước vào Thiên Tượng cảnh, nhất định có thể nghe được kẻ thù của ta là người phương nào, nếu có tâm, thay bản tôn báo thù!

Giọng nói dần dần trôi qua, tiêu tán thành vô hình, ánh mắt của Tần Văn Thiên lập loè, mơ hồ có sắc bén dữ dội.

Kim Hình cổ thư, công pháp nghịch thiên?

Tu hành, không được để người khác biết?

Ánh mắt của Tần Văn Thiên lộ ra lãnh quang, hắn lại nghĩ đến chín nam tử mặc kim giáp, cũng không phải Khôi Lỗi, mà là cơ thể con người.

- Tần tiểu huynh đệ, chúc mừng được Thiên Tôn truyền thừa.

Chỉ thấy Lý gia lão đại mở miệng cười nói, hắn, Bạch Lộc Cảnh cùng với Bạch Lộc Di, vẫn ở lại trong đại điện.

Tần Văn Thiên nhìn Lý lão cười một tiếng, sau đó chỉ thấy hắn đi tới trước cửa điện, ánh mắt nhìn mọi người, mở miệng nói:

- Nơi thí luyện phân tranh, đều vì cướp đoạt truyền thừa, bây giờ, truyền thừa tới tay, nói vậy chứ vị rất muốn giết ta, Tần mỗ không muốn trở thành kẻ địch của toàn bộ thành Vọng Châu, Thiên Tôn truyền thừa này, ta nguyện bỏ đi, tặng cho chư vị!

Dứt lời, chỉ thấy bàn tay của Tần Văn Thiên quát ra, ném quyển sách cổ kia ra đại điện, làm cho mọi người không khỏi chấn động tại chỗ.

Thiên Tôn truyền thừa?

Tần Văn Thiên bỏ đi như gãy rách?

***

(*) Tùy tâm sở dục: Không theo ai hết, cứ theo ý mình mà làm

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273: Trần ai lạc định

Truyền thừa này mà Tần Văn Thiên lại bỏ đi sao?

Chín kim giáp nhìn như Khôi Lỗi lại là một thân thể con người, nếu không phải Tâm thức của hắn mạnh mẽ, lại mở ra Thần Nhãn, sẽ bị nam tử mặc kim giáp khi lần lừa gạt, cho rằng đây chẳng qua là thân thể Khôi Lỗi.

Chín tu sĩ Võ Mệnh, không phóng thích Tinh Hồn, lại tu một loại năng lực đồng nhất, đích xác cực kỳ giống Khôi Lỗi, nhưng sau khi Tần Văn Thiên thấy Kim Hình cổ thư, đã có ý nghĩ, chín nam tử mặc kim giáp kia, có phải cũng tu công pháp kia hay không?

Hơn nữa truyền thừa ghi lại, đồng dạng làm cho Tần Văn Thiên hoài nghi, đối phương nhắc tới công pháp này ngang ngược, tu hành sẽ có dị thường, lại còn dặn bảo đừng cho trường bối biết được, làm cho Tần Văn Thiên mơ hồ cảm giác không thích hợp. Mặc dù đối phương nói bản thân tao ngộ người thân cận nhất hãm hại, lưu lại truyền thừa tìm truyền nhân báo thù cho mình, nhưng Tần Văn Thiên hoài nghi như trước.

Đã tìm người truyền thừa, vì sao nơi này chỉ có Nguyên Phủ cảnh mới có thể đặt chân, cường giả Thiên Cương cảnh không thể vào?

Cường giả Thiên Cương cảnh không thể vào, có thể giải thích Thiên Tôn truyền thừa chỉ nhìn thiên phú, như vậy vì sao nam tử mặc kim giáp nói tu vi của

hắn quá thấp, không có tư cách thu được truyền thừa?

Mặt khác, mặc dù cảnh giới của hắn không cao, nhưng bây giờ cũng biết thân thể của mình phi phạm, lại được công pháp tu hành Nguyên Phủ của Thương Vương, đối với một quyền công pháp truyền thừa cũng không nhìn nặng như vậy. Mặc cho đối phương nói nghịch thiên, tâm hắn lại không nhúc nhích chút nào.

Hôm nay tính cách của Tần Vãn Thiên vô cùng quả đoán, đã hoài nghi, lại không phải tu công pháp, liền trực tiếp bỏ đi.

Bỏ, trong lòng hắn lại không có một chút dao động.

Hắn thậm chí không giữ lại cho Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di, hắn cho rằng, cái gọi là truyền thừa chỉ sợ sẽ có vấn đề.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên nhìn mọi người ở ngoài đại điện, bọn họ cũng không nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm cuốn cổ thư kia, đôi mắt sắc bén long lánh, hiển nhiên, không ai nghĩ được rằng Tần Vãn Thiên sẽ làm như thế.

Mặc dù vẻ mặt đám người Bạch Lộc Di cũng bất thường, thật vất vả có được truyền thừa lại chấp tay đưa người?

Lại nhìn những người đứng ở phía ngoài kia, Trầm Trần, Dương Phàm, Triệu Liệt, Hoa Phong, thế lực sau lưng những người này, đích xác mơ hồ có thể đại diện toàn bộ thành Vọng Châu, nếu như Tần Vãn Thiên kết làm tử địch với bọn họ, trong thành Vọng Châu, Tần Vãn Thiên khó có thể đặt chân, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến học viện Bạch Lộc.

- Trong cuốn cổ thư kia, chính là Kim Hình Thiên Tôn truyền thừa công pháp. Bây giờ ta bỏ qua, tặng cho chư vị, còn cổ thư ta là truyền thừa Thần Vãn Trận Đạo đúng lúc ta cần, Tần mỗ sẽ lưu lại cho mình. Kể từ đó, cũng coi như không làm chư vị thất vọng, tranh đoạt ân oán, sau khi ra ngoài thì kết thúc. Đương nhiên, nếu như chư vị không chịu buông tay muốn tới tìm Tần mỗ phiền phức, Tần mỗ chắc chắn sẽ tru diệt.

Thanh âm của Tần Vãn Thiên cuộn cuộn, tiếng nói thản nhiên. Tuy nói như thế, nhưng trong lòng Tần Vãn Thiên hiểu rõ, hôm nay có chút ân oán tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ như vậy, lại nói Trầm Trần kia, mình nắm được bí mật của hắn, hắn đâu có thể giữ lại mình.

Nhưng bây giờ, hắn nói trước tất nhiên là không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, chỉ ít, hắn bỏ qua công pháp truyền thừa, những thiên chi kiêu tử của thế lực cấp độ bá chủ, có mặt mũi đi mời trường bối đối phó mình sao?

Tần Vãn Thiên dứt lời, phất ống tay áo, âm thanh ầm ầm truyền ra, nhất thời chỉ thấy đại điện chỉ môn chậm rãi khép kín, không để ý tới chuyện ngoại giới nữa.

Bên ngoài, trong mắt mọi người sắc bén càng đậm, nhìn chằm chằm cuốn cổ thư kia.

Hóa ra, đúng là công pháp mà Kim Hình Thiên Tôn lưu lại.

- Công pháp này, ta muốn.

Chỉ thấy Triệu Liệt giẫm chân lao lên, trong tay hắn có một thanh đao Liệt Diễm to, ánh sáng hỏa diễm long lánh, lộ ra khí tức nóng rực đáng sợ, chỉ thấy thân thể hắn lao ra, lao thẳng tới cổ thư.

Thân thể hắn vừa động, nhất thời mọi người đều động, Dương Phàm vươn tay ra, Trích Tinh chương án gào thét, trong hư không xuất hiện một bàn tay to lớn bắt tới cổ thư.

- Giữ lại.

Đao quang của Triệu Liệt long lánh, không gian như bị hắn chém đứt.

Nhưng giờ khắc này, Trầm Trần và Hoa Phong cũng động, thân thể lao thẳng tới.

Tần Vãn Thiên đã nói rõ ràng sự tình, như vậy cổ thư này nhất định là công pháp truyền thừa không thể nghi ngờ, bằng không nếu Tần Vãn Thiên nói dối, một người trong bọn họ lấy được cho người khác quan sát, liền biết bị Tần Vãn Thiên lừa.

Nói vậy, Tần Vãn Thiên đắc tội bọn họ càng tàn nhẫn, còn không bằng không giao cổ thư ra.

Bởi vậy, công pháp này tám phần là thật.

Nhưng đúng lúc này, cả không gian hơi rung lên, nam tử mặc kim giáp kia đã nói, nếu như truyền thừa bị người lấy, nơi này sẽ tan biến.

Trên hư không, pho tượng cũng rung động, sau đó một tiếng nổ vang ầm ầm, trực tiếp nổ tung, trong giây phút này, cả phiên hư không nổi lên cơn lốc không ổn định mà run rẩy.

Mảnh đất thí luyện này sắp tan vỡ.

Trong đại điện của Tần Vãn Thiên cũng tương tự đang run rẩy.

Bạch Lộc Di ngẩng đầu, nhìn đại diện loạn choạng, mở miệng nói:

- Làm sao bây giờ?

- Chúng ta đi.

Tần Văn Thiên nói, đi ngược lại lối ra, trực tiếp đánh vào đại diện ra một lỗ hồng, mọi người lập loè rời khỏi.

Gió lốc càng ngày càng mãnh liệt, phảng phất như có cát vàng cuốn tới, hầu như không mở mắt ra được.

- Mảnh không gian này đã tan vỡ, nhưng không uy hiếp đến tính mạng.

Bạch Lộc Cảnh ở trong cát vàng la lớn, muốn kéo Bạch Lộc Di, lại phát hiện cát vàng thổi vào mắt, để cho bọn họ căn bản không mở mắt nổi, chỉ có thể nước chảy bèo trôi.

Tần Văn Thiên nhắm mắt lại, dùng cảm giác đi cảm thụ chung quanh, bỗng nhiên trong đầu của hắn run lên.

- Thảm.

Tần Văn Thiên thì thầm một tiếng, trên bầu trời, như có một sa mạc cuốn tới trực tiếp mai táng bọn họ, thân thể của bọn họ cứ như vậy theo cát mà động, chỉ trong tích tắc, cũng không biết bị xông tới nơi nào, bốn người hoàn toàn phân tán.

Ba ngày sau, có tin tức truyền ra, nơi thí luyện Thần Văn biến mất, tòa thành cổ kia, bị cát vàng chôn vùi.

Hóa ra ở nơi của Cổ thành, có không ít người, bọn họ tụ tập ở đây, nhìn chăm chăm Cổ thành di chỉ, lại nhìn không thấy gì cả, chỉ có một mảnh sa mạc màu vàng rực.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng mọi người sinh ra ý nghĩ tò mò.

Nghe đồn nơi thí luyện Thần Văn chính là Thiên Tôn tu đạo tràng, khả năng có Thiên Tôn truyền thừa, nếu thật như vậy, tại sao lại có cục diện này?

Nơi thí luyện ở đâu? Thiên Tôn truyền thừa, lại bị người phương nào đoạt được?

Tin tức từ từ truyền vào trong thành Vọng Châu, càng ngày càng nhiều người hiếu kỳ lao đến, thậm chí những thế lực lớn kia cũng có người đến. Nhưng lúc này cũng có tin tức truyền ra, bảng Thiên Mệnh vị trí thứ mười một Trảm Trần, hắn đã về tới Đan Vương Điện.

Sau đó, Dương Phàm phủ Trích Tinh, Triệu Liệt tông Thiên Viêm, Hoa Phong Hoa thị gia tộc, lần lượt về tới gia tộc và tông môn từng người.

Sau đó lại có tin tức truyền ra ngoài, Thiên Tôn truyền thừa, có vẻ như bị Trảm Trần điện Đan Vương đoạt được.

Không ít người cảm thán, Trảm Trần không hổ là nhân vật xếp vị trí thứ mười một trên bảng Thiên Mệnh, người mạnh nhất nơi thí luyện lần này, hắn quả nhiên cướp đoạt Thiên Tôn truyền thừa. Có lẽ bây giờ địa vị của Trảm Trần ở điện Đan Vương sẽ cao hơn.

Còn nơi thí luyện cụ thể phát sinh chuyện gì, tại sao lại ngã xuống rất nhiều cường giả, thì không ai biết được, nhưng có thể tưởng tượng được rằng thí luyện lần này chắc chắn kịch liệt vô cùng.

Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di cũng trở về học viện Bạch Lộc, nghe được người ngoài đồn đãi, Bạch Lộc Di có chút cười nhạt, tin đồn rất nhiều lại không có tên của Tần Văn Thiên.

Nói vậy, chuyện thiên kiều của các thế lực cấp độ bá chủ bị người trực xuất ra truyền thừa đại diện, không ai dám nói ra.

Từng nhân vật thiên kiều, cần dựa vào một vị Thần Văn Đại Sư Nguyên Phủ cảnh tầng ba mới có thể đi tới đại diện, sau đó lại bị đuổi ra đại diện Thiên Tôn truyền thừa. Mặc dù cuối cùng được cổ thư, nhưng là Nguyên Phủ tầng ba bổ thí, vì thế Trảm Trần còn từng bị đánh trọng thương.

Chuyện này có lẽ chỉ có những người trong cuộc biết được có khả năng sẽ bị chôn vùi ở trong bão cát.

Bởi vì, mặc dù Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di là vì Tần Văn Thiên cũng sẽ không tuyên dương chuyện này.

Tuy như vậy sẽ làm Tần Văn Thiên danh chấn thành Vọng Châu, nhưng cùng lúc, cũng sẽ đẩy Tần Văn Thiên lên đầu sóng, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Đừng quên, mặc dù hắn bỏ cổ thư truyền thừa, nhưng vẫn còn có một quyển cổ thư Thần Văn khác.

Thiên Tôn lưu lại cổ thư Thần Văn, đối với Thần Văn Đại Sư mà nói, giá trị của nó, so với công pháp kia còn quý giá hơn nhiều.

Nhưng bây giờ, Tần Văn Thiên hắn ở đâu?

Bạch Lộc Di đứng ở trên lầu các, ánh mắt ngấm nhìn phương xa.

Thí luyện di chỉ, dưới cát vàng cuộn cuộn, có một cung điện tàn phá, ở bên trong, Tàn Vãn Thiên ngồi xếp bằng, trước người hắn có một Khôi Lỗi.

Con Khôi Lỗi này, chính là Khôi Lỗi Kim Giáp Vương.

Tàn Vãn Thiên tự nhiên hiểu được phương pháp luyện hóa Khôi Lỗi, bây giờ Khôi Lỗi này đã là Khôi Lỗi vô chủ, hắn sao có thể lãng phí? Đây chính là một Khôi Lỗi cấp bốn mạnh mẽ.

Ở trong mắt Tàn Vãn Thiên, Khôi Lỗi chính là Thần binh, luyện hóa Khôi Lỗi cũng như luyện hóa Thần binh.

Sau khi luyện hóa Thần binh, ý niệm cường không, nếu là kiếm Thần binh, có thể ý niệm ngự kiếm phi hành, giết địch bên ngoài ngàn dặm. Sau khi luyện hóa Khôi Lỗi, cũng do ý niệm của chủ nhân hoàn toàn cường không, trừ khi lực ý niệm luyện hóa Khôi Lỗi bị cường giả từ bên ngoài cưỡng ép xóa đi.

Bởi vậy, đầu tiên Tàn Vãn Thiên chữa trị phòng ngự Thần Vãn của Khôi Lỗi. Hơn nữa, tài liệu luyện chế Khôi Lỗi này có tính phòng ngự rất mạnh, trừ khi gặp phải cường giả Thiên Cương cảnh tấn công mạnh, bằng không không có khả năng xóa đi dễ dàng được. Dù sao còn phải tìm ra một người giống như hắn có thể cách xác ngoài phòng ngự nghịch chuyển Thần Vãn, cũng không dễ dàng.

Một hồi lâu sau, Kim Giáp Cự Nhân này đứng dậy, trong con ngươi đột nhiên hiện lên một tia sáng kim sắc, nhiếp tâm phách người, như một lợi kiếm kim sắc, có thể xuyên thấu người ta.

Trong mắt Tàn Vãn Thiên lóe lên một nụ cười thần nhiên, sau đó tâm niệm vừa động, thu vào trong Thần Vãn Giới Chỉ.

Khôi Lỗi này do ý niệm của hắn cường không, tất nhiên có thể tùy ý thu vào Thần Vãn Giới Chỉ, nếu do ý niệm của người khác cường không, thì chỉ có diệt ý niệm của đối phương, mới có thể thu lại.

Tàn Vãn Thiên luyện hóa Khôi Lỗi xong vẫn chưa vội vã rời đi, hắn nhắm hai mắt lại, bắt đầu cẩn thận cảm ngộ biến hóa trên người mình.

Sau khi nhắm mắt lại, mi tâm của hắn như có tia sáng tỏa ra, sau đó, một tia kim sắc xuất hiện ở trong con ngươi, sau khi con mắt này mở ra, hết thảy ngoại giới liền in vào Thức Hải của hắn đồng thời cũng in vào tâm hắn.

Một khoảng thời gian ngắn này, tinh thần của Tàn Vãn Thiên khẽ động, hai con mắt của hắn mở ra, ba con mắt đồng thời nổ bắn ra tia sáng kim sắc rực rỡ.

Tia sáng rực rỡ cán quét qua, xuyên thấu lòng người, hình như có một luồng sức mạnh ý chí, từ trong mắt lan tràn ra.

Ánh mắt của hắn, có thể phóng ra sức mạnh ý chí của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 274: Truyền Nhân Đế Thị

Sau chuyện nơi thí luyện Thần Vãn, chư thế lực ở thành Vọng Châu lại khôi phục yên lặng như cũ. Những thế lực không phải thế lực cấp bá chủ lại lần nữa làm áo cưới cho người khác, không chỉ như vậy, độ nguy hiểm thí luyện Thần Vãn lần này vượt quá những lần trước đây. Ở trong nơi thí luyện, rất nhiều cường giả đã bỏ mạng, thậm chí bao gồm rất nhiều người của thế lực cấp độ bá chủ.

Theo những người còn sống kia nói lại, sau khi nơi thí luyện Thần Vãn hủy diệt, bọn họ mới có thể sống sót đi ra ngoài, bằng không có lẽ sẽ một mực bị vây chết ở trong nơi thí luyện.

Điện Đan Vương nghi ngờ trở thành người chiến thắng trong mắt mọi người.

Bởi vì duy nhất chỉ có Trảm Trần của điện Đan Vương cướp được Thiên Tôn truyền thừa, bị vô số người bàn luận.

Trảm Trần vốn dĩ là cường giả xếp thứ mười một trên bảng Thiên Mệnh, chỉ kém một bậc nữa là có thể nhảy vào danh sách mười người giỏi nhất, lần này thu được truyền thừa, điện Đan Vương đối với hắn càng được coi trọng thêm. Rất nhiều người đều phỏng đoán, khi nào Trảm Trần chuẩn bị trùng kích vị trí thứ mười của bảng Thiên Mệnh, đối với Trảm Trần mà nói, vị trí thứ hạng kém một bậc có lẽ là vô cùng quan trọng.

Vị trí số mười và mười một, ý nghĩa tuyệt nhiên khác nhau hoàn toàn.

Trong điện Đan Vương, Trảm Trần không thể hiện chút hưng phấn, thậm chí thời khắc này trên mặt hắn tựa như có vẻ hơi bi thương.

- Trầm Trần, sự tình đã qua chớ quá thương cảm, hết thấy mọi điều sẽ theo gió mà đi.

Chỉ thấy thời khắc này, sự tôn của Trầm Trần nhìn Trầm Trần khuyên giải an ủi.

- Nhưng Thanh Nguyệt chết là ta vô năng, không thể bảo vệ nàng.

Trầm Trần thương cảm nói, sau đó trong con ngươi của hắn, có một đạo hàn mang lạnh như băng bạo kích ra, hàn ý lăng liệt:

- Thanh Nguyệt chết, có một nửa trách nhiệm là Thần Văn Đại Sư kia. Nếu không có hắn, Thanh Nguyệt chắc chắn sẽ không chết ở trong Trận Đạo, người này, ta tất tự tay tru diệt, nợ máu trả bằng máu.

Trong mắt Trầm Trần có sát ý, đó là sát niệm của hắn đối với Tàn Văn Thiên, sát niệm rất mãnh liệt, hắn phải giết Tàn Văn Thiên.

Không nói Tàn Văn Thiên thấy bí mật của hắn, chỉ bằng đối phương từng ở trong nơi thí luyện đánh hắn trọng thương, đánh hắn ra đại diện, sau cùng bỏ đi cỗ thư truyền thừa, tặng cho bọn họ, Tàn Văn Thiên đáng chết.

Bỏ đi, vật Tàn Văn Thiên bỏ đi, hắn lại đánh mất nửa cái mạng mới cướp đoạt tới tay, sau cùng bình yên rời đi, về tới điện Đan Vương.

Tàn Văn Thiên, đâu có thể nào mà không chết.

- Ủ, ngươi đã có tâm, mối thù của Thanh Nguyệt, ngươi tự mình báo, tru diệt người này.

Sự tôn của hắn bình tĩnh nói, Trầm Trần thân là thiên kiêu của điện Đan Vương, việc báo thù, tất nhiên không cần hắn đa tâm, Trầm Trần sẽ làm tốt, cũng nhất định có thể làm được.

- Sự tôn, sự bá, ta còn có chuyện, xin cáo từ trước.

Thời khắc này, một nữ nhân tuyệt sắc ở bên cạnh thân nhiên nói, nhất thời ánh mắt của Trầm Trần rơi trên người của nàng.

Mạc Khuynh Thành, nàng ở dưới sự thúc Lạc Hà bồi dưỡng, tiến triển cực nhanh, bất luận là tu hành hay luyện đan. Hơn nữa sự thúc đối với Mạc Khuynh Thành sẽ không keo kiệt linh đan diệu dược trên quý để cho nàng dùng, chỉ cần có lợi cho nàng tu hành.

- Được, ngươi đi trước đi, để Trầm Trần tiễn ngươi.

Lạc Hà nhẹ nhàng gật đầu.

- Không cần, Trầm Trần sư huynh còn phải tu hành, không cần làm mất thời gian.

Giọng nói của Mạc Khuynh Thành vẫn lạnh nhạt như vậy, từ chối người ngoài ngàn dặm. Dứt lời, nàng nhìn Lạc Hà khẽ khom người liền tự mình rời khỏi.

Bạch Phi đi theo bên người Mạc Khuynh Thành nhìn Trầm Trần thật sâu, trong đôi mắt xinh đẹp, tựa hồ giấu giếm tình cảm.

Trầm Trần là thanh niên ưu tú nhất dưới Thiên Cung cảnh của điện Đan Vương, hắn lúc nào cũng hiền lành lịch sự, bình dị gần gũi như vậy.

Nhưng Bạch Phi lại biết, nàng và Trầm Trần không có khả năng. Ở trong mắt nàng, Trầm Trần sư huynh cao cao tại thượng, cao không thể với tới như vậy.

Ngày trước có Thanh Nguyệt, bây giờ lại có Mạc Khuynh Thành.

Trong lòng Bạch Phi thở dài, cước bộ đuổi theo Mạc Khuynh Thành, không bao lâu nàng liền đuổi theo. Nhìn bóng lưng lạnh lạnh tuyệt mỹ, đôi mắt đẹp của Bạch Phi lóe lên, đôi môi giật giật, muốn nói cái gì, nhưng quy lại không nói được.

Nàng biết Thần Văn Sư mà Trầm Trần nói là Tàn Văn Thiên.

Trầm Trần, hắn muốn tru diệt Tàn Văn Thiên.

Nếu như nàng nói cho Mạc Khuynh Thành, Tàn Văn Thiên đi tới thành Vọng Châu, còn bước vào nơi thí luyện, không biết nàng sẽ có phản ứng gì, nhưng nàng lựa chọn im lặng.

Nếu như Trầm Trần sư huynh giết chết Tàn Văn Thiên, như vậy, hắn và Mạc Khuynh Thành trong lúc đó không có chút khả năng nhờ nhau sao?

...

Học viện Bạch Lộc, trên lầu các, Bạch Lộc Di nhìn hồ nước phía trước, nhưng trong lòng có chút lo lắng.

Đã một tháng trôi qua, Tàn Văn Thiên hắn vẫn chưa về.

Nàng lo lắng, Tần Vãn Thiên gặp phải nguy hiểm.

- Lại nghĩ tới tên kia nữa à?

Đúng lúc này, một tiếng cười nhẹ từ phía sau truyền đến, ánh mắt của Bạch Lộc Di chậm rãi chuyển qua, trềng ca ca một cái nói:

- Nói cái gì đó?

- Còn không thừa nhận, những ngày gần đây đều không đến động Bạch Lộc, hơn nữa cũng không tu hành.

Bạch Lộc Cảnh nhìn muội muội của mình, cười nói:

- Ca ca ngươi biến mất hơn một năm, chỉ sợ ngươi cũng sẽ không lo lắng như thế.

- Thực lực ca lợi hại như vậy, có thể có chuyện gì chứ.

Bạch Lộc Di cười nói:

- Tu vi cảnh giới của hần không cao, tuy nói đã bỏ qua một quyển cổ thư truyền thừa, nhưng nếu như gặp phải những tên kia, chỉ sợ là bọn họ sẽ không bỏ qua cho hần.

- Ngươi không tự tin với hần như vậy sao?

Bạch Lộc Cảnh cười nói:

- Quan tâm sẽ bị loạn.

- Cũng đúng, thù đoạn của tên kia nhiều như vậy, muốn giết chết hần, mặc dù là những người đó chỉ sợ cũng không dễ như vậy.

Bạch Lộc Di lộ ra nụ cười nhẹ nhõm. Mặc dù thời gian ở bên cạnh với Tần Vãn Thiên không dài, hơn nữa hần chỉ là Nguyên Phủ cảnh tầng ba, nhưng tên kia luôn có sức cuốn hút đặc thù khiến người ta cảm thấy hần phi phàm, muốn đối phó hần, tuyệt không có đơn giản như vậy.

Đám người Trảm Trần, Dương Phàm, Triệu Liệt đều là nhân vật thiên kiêu, mà ở thời điểm tranh đoạt truyền thừa, người nào cũng bị hần đánh ra đại điện.

- Nhưng bây giờ, học viện Bạch Lộc chúng ta có chút phiền phức, tới một gia hỏa chán ghét.

Bạch Lộc Cảnh có chút buồn bực nói, làm cho Bạch Lộc Di sửng sốt hỏi:

- Học viện làm sao vậy?

- Ngươi hần còn nhớ các trưởng bối nói, học viện Bạch Lộc là từ chỗ nào đến đây?

Bạch Lộc Cảnh nói, nhất thời Bạch Lộc Di chỉ cảm thấy trong lòng khẽ run.

Nàng đương nhiên biết, ở trong nơi thí luyện, nàng còn đang cùng Tần Vãn Thiên thảo luận chuyện này.

Tần Vãn Thiên, tay cầm Thương Vương lệnh, chính là hậu nhân của Thương Vương.

- Đương nhiên.

Bạch Lộc Di nói.

- Thương Vương Đế thị nhất mạch có hậu nhân tới, tuyên bố muốn tiếp quản học viện Bạch Lộc.

Bạch Lộc Cảnh mở miệng nói, làm cho đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di đột nhiên ngưng lại.

Thương Vương Đế thị nhất mạch, có người đến?

Hơn nữa, muốn tiếp quản học viện Bạch Lộc?

Điều này sao có thể, vậy Tần Vãn Thiên thì sao?

Tần Vãn Thiên, hần là người có Thương Vương lệnh.

Hơn nữa, ngoại trừ người nắm giữ Thương Vương lệnh, còn có người nào có thể biết Thương Vương ẩn mạch?

Bạch Lộc Di đột nhiên cảm giác được, chuyện này, hoàn toàn không đơn giản như vậy.

- Khi nào tới?

Bạch Lộc Di hỏi.

- Hôm nay, hơn nữa, tựa hồ hẳn đối với tình hình của học viện Bạch Lộc ta nghe rất tinh tường, ngay cả người cũng biết.

Trên mặt Bạch Lộc Cảnh mang một nụ cười bất đắc dĩ.

Đối với Thương Vương nhất mạch, mấy nghìn năm lạnh nhạt giống như Tần Vãn Thiên suy đoán. Tuy bọn họ tuân theo tổ huấn, nhưng về tình cảm mà nói, đã cực kì nhạt, nhất là những người tuổi trẻ này, người nào không có cá tính riêng, đối với Thương Vương nhất mạch căn bản không có quá nhiều cảm giác.

- Biết ta?

Bạch Lộc Di có chút kinh ngạc.

- Tên kia cực kỳ phách lối, thứ nhất liền nói muốn học viện Bạch Lộc ta từ nay về sau nghe hắn hiệu lệnh, hắn sẽ hoàn toàn tiếp quản học viện Bạch Lộc, vì bồi thường học viện Bạch Lộc, hắn sẽ lấy người làm vợ.

Bạch Lộc Cảnh nói cũng không khỏi nở nụ cười. Vốn đối với thân phận Thương Vương nhất mạch không có cảm giác, lại gặp được người hoang đường như thế, nơi nào có thể có cảm giác tốt gì, chỉ cảm giác có chút buồn cười.

- Chúng ta đi xem một chút.

Bạch Lộc Di nói, theo Bạch Lộc Cảnh rời đi, đi tới một tiểu viện của học viện Bạch Lộc. Ở chỗ này có không ít người, mà người cầm đầu, dĩ nhiên không phải trưởng bối của học viện Bạch Lộc mà là một thanh niên trẻ tuổi, thanh niên này khoác trên người trường bào kim sắc, lộ vẻ cao quý, trên mặt của hắn mang theo ngạo khí thần nhiên.

Ở phía sau người thanh niên còn có một lão giả an tĩnh đứng ở đó, dường như không tồn tại. Nhưng chính bởi vì vậy, trái lại lộ ra vẻ người này phi phàm.

Thấy Bạch Lộc Di tới, ánh mắt của thanh niên đánh giá nàng, khuôn mặt Thiên Sư, đáng người nóng bỏng như ma quỷ, khiến cho người ta xung động dữ dội, con ngươi của thanh niên đột nhiên sáng lên, cười nói:

- Nói vậy đây là Tiểu Di?

- Tiểu Di?

Bạch Lộc Di ngạc nhiên, nhìn thanh niên có chút im lặng.

Mặc dù Tần Vãn Thiên và nàng có quan hệ rất tốt cũng không xưng hô với nàng như vậy.

Người thanh niên này cùng nàng lần đầu tiên gặp mặt lại gọi nàng Tiểu Di?

- Các hạ là người phương nào?

Bạch Lộc Di mở miệng hỏi.

- Đế Thừa, Đế thị truyền thừa, Thương Vương dòng chính, hậu nhân của Đế thị.

Thanh âm của thanh niên có chút kiêu ngạo.

Bạch Lộc Di nhìn hắn hỏi:

- Có Thương Vương lệnh không?

Trang viên này tuyệt đối ở khu vực trung tâm của học viện Bạch Lộc, thủ hộ sâm nghiêm, chỉ có nhân vật quan trọng mới có thể tới. Bởi vậy Bạch Lộc Di nói chuyện không hề cố kỵ, không lo lời nói bị tiết lộ ra ngoài, bằng không mọi người cũng không ở chỗ này.

- Thương Vương lệnh tạm thời không ở trong tay.

Đế Thừa đáp lại, ngược lại không nghĩ tới Bạch Lộc Di sẽ trực tiếp hỏi Thương Vương lệnh như vậy.

- Đã không có Thương Vương lệnh, nói gì đến Đế thị truyền thừa?

Bạch Lộc Di lạnh như băng nói:

- Thương Vương lệnh mới là tượng trưng của Thương Vương truyền thừa.

Bạch Lộc Di thấy đối phương không cách nào lấy ra Thương Vương lệnh, thở phào nhẹ nhõm. Tuy nói nàng hoàn toàn tin tưởng Tàn Vãn Thiên nhưng dù sao bí mật Thương Vương nhất mạch này cực ít người biết, nàng thật sự có một tia sợ hãi, sợ thanh niên có thể lấy ra Thương Vương lệnh, vậy chẳng khác nào Tàn Vãn Thiên lừa nàng.

Nhưng Đế Thừa không bỏ ra nổi, ý vị này, thân phận người truyền thừa này đáng hoài nghi.

- Ha ha.

Đế Thừa cười cười nói:

- Thương Vương nhất mạch truyền thừa đến nay, trải qua quá nhiều mưa gió, Thương Vương lệnh tạm thời ở bên ngoài còn chưa tìm được. Thương Vương nhất mạch lại không thể tiếp tục yên lặng, ta lấy thân phận Đế thị hậu nhân tới, chính là hi vọng học viện Bạch Lộc vâng theo tổ huấn, phụ tá ta, trọng chấn Thương Vương nhất mạch.

- Người nói người đúng là đúng sao?

Bạch Lộc Di không khách khí nói:

- Thương Vương ẩn mạch ẩn nấp nhiều năm, không phải người cầm Thương Vương lệnh không thể biết được, người làm sao biết đến học viện Bạch Lộc?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 275: Đế Phong, Vương Thương

Năm đó Thương Vương quân hạt Thương Vương Cung chính là thế lực mạnh nhất hoàng triều Đại Hạ, cường giả như mây.

Trong đó cũng không phải mọi người đều họ Đế, có Thương Vương đệ tử, truyền nhân, cũng có người thủ hộ trung thành của Thương Vương hoặc người hầu, tất cả bọn họ tạo thành Thương Vương nhất mạch.

Sau khi Thương Vương Cung hủy diệt, những người trung thành nhất có một số người lặng lẽ rời đi, ẩn vào các nơi của hoàng triều Đại Hạ, mai danh ẩn tích, thậm chí đổi đi họ cũ. Nhưng bọn họ đều có một sứ mệnh là có một ngày người có thể chấp chương Thương Vương Cung xuất hiện, một lần nữa lãnh tụ các ẩn mạch của Thương Vương, làm cho Thương Vương Cung quật khởi lần nữa.

Đây cũng là tổ huấn của học viện Bạch Lộc.

Lần chờ đợi này, thật lâu lắm, mấy nghìn năm vẫn chưa từng xuất hiện một người như vậy. Những ẩn mạch kia truyền thừa càng ngày càng lâu xa, lòng trung thành đối với Thương Vương tất nhiên cũng không ngừng phai nhạt, bây giờ trói buộc bọn họ, cũng chỉ có tổ huấn mà thôi.

Có Thương Vương lệnh, tất nhiên có người chương quản Thương Vương lệnh, người trông coi này, chính là đệ tử thân truyền của Thương Vương năm đó. Hần theo họ Đế của Thương Vương, mạch này cũng là dòng chính nhất mạch, sứ mệnh thay Thương Vương chọn lựa người thừa kế cũng rơi vào người mạch này, có lẽ mạch này là người trung thành với Thương Vương nhất.

Người sau lưng Đế Thừa nghe được Bạch Lộc Di chất vấn, không khỏi quát lớn một tiếng:

- Cần rồi!

Người này một mực trầm mặc, giống như không tồn tại, thời khắc này trầm thấp quát, lại lộ vẻ cực kỳ uy nghiêm.

Đế Thừa cười khoát tay áo:

- Tiểu Di còn trẻ, không cần đề bụng, người đã muốn nghe lời nói thật, vậy ta nói cho người biết, bây giờ, người thủ hộ Thương Vương lệnh đã xảy ra chuyện bị Cửu Huyền Cung bắt, có lẽ sẽ bị ép hỏi ra Thương Vương lệnh, khi đó, các ẩn mạch đều sẽ bạo lộ, chờ đợi các người thật sự bị hủy diệt, bởi vậy, ta phải đến trước thời hạn một bước, chinh hợp Thương Vương nhất mạch.

- Lão hủ cũng nghe thấy chỉ có người tay cầm Thương Vương lệnh mới biết chúng ta hạ lạc, các người đã không có Thương Vương lệnh, tại sao lại biết? Ta có thể lý giải, các người đã phản bội tổ huấn hay không?

Thời khắc này, một tộc lão của học viện Bạch Lộc thân nhiên nói, mặc dù giọng nói của hắn bình tĩnh, nhưng trong từng lời nói lại cho người ta cảm giác sắc bén.

- Sự tình này, sau này sẽ khai báo lại với tiền bối.

Đế Thừa cười nói:

- Học viện Bạch Lộc là ẩn mạch thứ nhất ta muốn chinh hợp, ta tuyệt sẽ không bạc đãi học viện Bạch Lộc. Sau này, Tiểu Di sẽ trở thành thê tử của ta, học viện Bạch Lộc, sẽ trở thành thế lực lãnh tụ của Thương Vương nhất mạch.

- Ai nói ta muốn trở thành thê tử của ngươi?

Bạch Lộc Di thật không nghĩ đến người này lại không biết xấu hổ như thế? Lại còn ra vẻ như là ban ân cho nàng, làm cho ngực nàng phập phồng, càng làm cho con ngươi của Đế Thừa phát sáng.

- Sự tình này tạm gác lại, bọn ta thương lượng một chút, Đế Thừa thiếu gia, ngài đi nghỉ trước đi?

Một tộc lão bình tĩnh nói, không muốn lại nói tiếp.

Đế Thừa biết không có khả năng ngay một lúc bắt được học viện Bạch Lộc cũng gật đầu.

An bài cho Đế Thừa xong, nội bộ của học viện Bạch Lộc tất nhiên không tránh được một phen thảo luận nghiên cứu.

Trong đại điện, tụ tập đại đa số nhân vật quan trọng của học viện Bạch Lộc, tứ đại tộc lão, chín vị trưởng lão, các viện chi chủ, cùng với những hậu bối dòng chính kiệt xuất kia đều tụ tập ở nơi này.

Người cầm đầu là thái gia gia của Bạch Lộc Di, cũng chính là người trông coi học viện Bạch Lộc hiện nay.

Lão giả này tóc trắng râu trắng, vẫn Long Hồ tinh thần như cũ, không giận tự uy.

- Các ngươi đối với chuyện này thấy như thế nào?

Lão giả bình tĩnh nói.

- Ta không đồng ý, học viện Bạch Lộc ta vốn đã tự thành nhất mạch, ai có thể quản thúc? Huống hồ, ngay cả Thương Vương lệnh cũng không bỏ ra nổi.

Một tộc lão thái độ cấp tiến, lãnh đạm nói.

- Sự tình này cần bàn bạc kỹ hơn. Dù sao, tổ huấn ở đó, chẳng qua là thân phận của người này còn cần phải điều tra rõ.

- Ta nghe Đại ca.

Sau cùng một tộc lão gõ tay vịn, thần nhiên nói:

- Hồi ý kiến của hậu bối một chút đi.

Bạch Lộc Di lẳng lặng nhìn thái độ của mọi người, điều khiến cho nàng có chút bất ngờ chính là thái gia gia cùng với chư vị tộc lão không có người nào có thái độ tán thành, hậu bối càng có phần lớn không ủng hộ.

Nghĩ đến Tần Văn Thiên, Bạch Lộc Di không khỏi cười khỏ, xem ra con đường của gia hỏa này, chắc chắn sẽ không thông thuận.

- Tiểu Di, thái độ của ngươi như thế nào?

Chỉ thấy một vị trưởng lão nhìn Bạch Lộc Di hỏi, trưởng lão này chính là gia gia của nàng.

Bạch Lộc Di ngẫm nghĩ hỏi:

- Ta không biết chư vị tộc lão còn có trưởng lão đối với học viện Bạch Lộc hôm nay có ý nghĩa gì? Là hi vọng học viện Bạch Lộc một mực như vậy, ẩn vào trong thành Vọng Châu, hay hi vọng có một ngày, có thể lấy thân phận Thương Vương Cung, đứng sừng sững trên hoàng triều Đại Hạ? Nếu là ý đầu tiên, như vậy chúng ta không cần phải thảo luận.

Chư tộc lão cùng với các trưởng lão sừng sững một chút, sau đó không ít lão nhân đều lộ ra nụ cười thần nhiên.

- Già rồi, chúng ta những lão gia hỏa này còn không bằng Tiểu Di, trực chỉ hạch tâm.

Bạch Lộc Di thái gia gia cười nói:

- Đúng, đầu tiên chúng ta cần phải biết điều mình muốn là gì?

- Nếu có người thật có thể làm cho chúng ta lấy thân phận Thương Vương Cung đứng sừng sững ở trên hoàng triều Đại Hạ, ý vị này Thương Vương Cung mạnh đã không kém bất cứ thế lực nào của hoàng triều Đại Hạ, ta thật không có ý kiến.

Một vị tộc lão tò thái độ nói.

Mọi người liên tục lên tiếng, Bạch Lộc Di phát hiện, trường bối hi vọng học viện Bạch Lộc lấy thân phận Thương Vương Cung đứng sừng sững trên Đại Hạ các lại chiếm đa số, chỉ có những người phái bảo thủ mới hi vọng học viện Bạch Lộc một mực như vậy.

- Tiểu Di, chính ngươi nghe được, nói tiếp suy nghĩ của mình đi.

Thái gia gia Bạch Lộc Di cũng nhìn nàng, lộ ra vui vẻ.

- Thái gia gia, xem ra mọi người đều không cam lòng địa vị hôm nay của học viện Bạch Lộc.

Bạch Lộc Di cười nhẹ nói.

- Hoàng triều Đại Hạ, cuối cùng là thiên hạ của những thế lực cấp độ bá chủ kia, mặc dù học viện Bạch Lộc bắt phạm, nhưng thành Vọng Châu tứ đại thế lực bá chủ lại vững vàng ngăn chặn chúng ta.

Lão giả nói.

- Ủ, đã không cam lòng, vậy thì tìm kiếm một bước ngoặt.

Bạch Lộc Di gật đầu nói.

- Ngươi đồng ý quy thuận Đế Thừa?

Lão giả râu bạc trắng kinh ngạc nói.

- Không, ta tin tưởng Thương Vương truyền thừa, người tay cầm Thương Vương lệnh, tất nhiên không phải người bình thường.

Bạch Lộc Di lộ ra vui vẻ, trong đôi mắt xinh đẹp lóe lên tia sáng, nàng nghĩ rằng Đế Thừa xuất hiện, có lẽ đối với Tàn Vãn Thiên mà nói cũng không phải là chuyện xấu.

Chỉ ít, Đế Thừa sẽ thay đổi trạng thái yên bình của học viện Bạch Lộc hiện tại, làm cho trong lòng bọn họ trước phải có cân nhắc.

Lão giả râu bạc trắng nhìn Bạch Lộc Di, có chút nghi hoặc, nha đầu kia tự tin với Thương Vương truyền nhân như vậy?

- Nhưng Đế Thừa nói, người chứng quản Thương Vương lệnh bị Cửu Huyền Cung bắt, sau này Thương Vương lệnh còn không biết sẽ rơi vào trong tay người nào.

- Thái gia gia, ngươi tin tưởng hắn nói?

Bạch Lộc Di hỏi, làm cho lão giả cười một tiếng, gật đầu:

- Không tin.

- Tốt, các ngươi đều đi đi. Nhớ kỹ, việc có quan hệ Thương Vương nhất mạch không được đề cập ra bên ngoài, bằng không, chớ trách gia tộc lạnh lùng.

Trong lời nói của lão giả mang theo uy nghiêm, sự tình này quá nghiêm trọng, một khi truyền ra, học viện Bạch Lộc sẽ đưa thân vào hiểm cảnh rất lớn. Người nơi này đều là hạch tâm tuyệt đối, nhưng hắn vẫn cần nhắc nhở, chính là vì lo lắng có người không giữ mồm giữ miệng.

Đám người Bạch Lộc Di liên tục rời khỏi. Sau đó, mặc dù học viện Bạch Lộc đối với Đế Thừa vẫn nhiệt tình như trước, nhưng đều là giả tình giả nghĩa, bọn họ tin tưởng Đế Thừa thật là người Đế thị nhất mạch, bằng không, không đến mức biết nhiều bí mật như vậy.

Nhưng Đế Thừa cũng nhìn ra, mặc dù người học viện Bạch Lộc nhiệt tình khách khí với hắn, lại không có một chút ý muốn phụ tá hắn, không có bất kỳ ý nghĩ như vậy. Thậm chí, hắn ngay cả tộc lão của học viện Bạch Lộc cũng không thấy.

Nhưng mà da mặt của Đế Thừa này cũng dày, một mực ở trong học viện Bạch Lộc, lúc thì lại kiếm chuyện với Bạch Lộc Di.

Điều này làm cho người của học viện Bạch Lộc cực kỳ hoài nghi, mặc dù Đế Thừa là hậu nhân của Đế thị nhất mạch, nhưng Đế thị nhất mạch thật sự dám giao tương lai cho một nhân vật như thế sao?

Đến một ngày, lại có một thanh niên hàng lâm học viện Bạch Lộc, học viện Bạch Lộc mới biết mình nghĩ sai rồi.

Lần này người tới tên là Đế Phong, người này so với Đế Thừa tuyệt nhiên khác nhau. Người này trầm ổn, lãnh tĩnh, tuy tuổi không kém Đế Thừa nhiều, nhưng lại mơ hồ có khí thế lãnh tụ, cho người ta cảm giác khí độ phi phạm.

Hơn nữa, thực lực của người này, mạnh hơn Đế Thừa quá nhiều.

Hắn tới, Đế Thừa thì không còn dám tiếp tục lấy thân phận người thừa kế Đế thị nữa, điều này làm cho người học viện Bạch Lộc hiểu ra.

Đế Thừa chẳng qua là người dò đường, Đế Phong này mới là nhân vật tuyển định chân chính của Đế thị nhất mạch. Đế Phong và Đế Thừa đối lập, học viện Bạch Lộc đột nhiên cảm giác được, Đế Phong quá ưu tú, hẳn có lẽ thật sự là lãnh tụ toàn bộ Thương Vương nhất mạch.

Học viện Bạch Lộc diễn võ trường, rất nhiều người ở chỗ này quan sát trong hai thanh niên chiến đấu, hai người kia chính là Đế Phong và Bạch Lộc Cảnh.

Chỉ thấy Bạch Lộc Cảnh ở dưới thế công của Đế Phong rơi xuống hạ phong, cước bộ liên tục lui về phía sau, ngưng mắt nhìn thanh niên phía trước, ánh mắt lập lòe tính mạng nói:

- Người nên còn có một cái tên khác.

Đế Phong vùng ồng tay áo, nhìn Bạch Lộc Cảnh cười nói:

- Thực lực của Cảnh đệ phi phạm, nhất định có thể ở trên bảng Thiên Mệnh tiếp tục tiến lên mấy vị trí, ta đích xác còn có một cái tên, Vương Thương.

- Vương Thương, Vương Thương.

Bạch Lộc Cảnh thì thảo nói nhỏ, cười nói:

- Quả nhiên là người, hôm nay ta mới coi như biết hàm nghĩa chân chính của cái tên Vương Thương này.

Mấy vị lão giả ở bên cạnh quan sát cũng sắc sảo lóng lánh. Người này đúng là Vương Thương?

- Vương Thương?

Bạch Lộc Di cũng lộ ra một tia kinh sắc, bảng Thiên Mệnh, xếp thứ năm, tên là Vương Thương.

Wương Thương, xếp vị trí thứ năm bảng Thiên Mệnh, danh chấn Đại Hạ, lại không có mấy người biết tên thật là Đế Phong.

- Vương Thương, Thương Vương, thì ra là thế.

Gia gia của Bạch Lộc Di ở trên khán đài thì thảo nói nhỏ, hẳn cũng hiểu hàm nghĩa cái tên này.

Chẳng qua là nhân vật như Vương Thương hẳn cũng không được đến Thương Vương truyền thừa được Thương Vương lệnh sao?

Kì thực, đây cũng là một điều tiếc nuối của Đế Phong, cũng không phải hẳn không có năng lực, chẳng qua là do hoàn cảnh lớn lên của hắn. Hắn từ nhỏ đã bị sự tôn mang đi vân du tứ phương, chờ hắn trở về, đã là Nguyên Phủ cảnh, bỏ lỡ thời cơ.

Nhưng Đế Phong không quan tâm.

Mặc dù không bắt được Thương Vương lệnh, hắn như vẫn trước sẽ chủ đạo Thương Vương nhất mạch.

- Tiểu Di, người xem người này, có thể dẫn dắt Thương Vương nhất mạch phục hưng hay không?

Gia gia của Bạch Lộc Di nhìn nàng mỉm cười nói, làm cho Bạch Lộc Di sùng sốt.

Nàng đột nhiên có ý nghĩ, người của Đế thị nhất mạch quá thông minh, đầu tiên là cho Đế Thừa tới, làm cho học viện Bạch Lộc đối với hắn có ấn tượng cực xấu, sau đó, Đế Phong vị trí thứ năm bảng Thiên Mệnh xuất hiện!

Trùng kích như vậy, rất dễ dàng khiến người ta đồng thuận Đế Phong.

Bạch Lộc Di chưa biết nên đáp lại như thế nào, đúng lúc này, chỉ thấy cách đó không xa có người đến, đi tới phía dưới cách đó không xa nhìn Bạch Lộc Di nói:

- Di tiểu thư, Tản Ván Thiên trở lại rồi.

Đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di hơi đờ đẫn, sau đó lộ ra nụ cười nhạt, tên kia, rốt cuộc trở lại rồi sao!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Thái độ tiên tử

Sau khi Tàn Ván Thiên có được một quyển cổ thư, liền chuyên tâm tìm hiểu, đồng thời cảm thụ thân thể biến hóa. Lần này bế quan, chính là rỗng rã hai tháng, hoàn toàn quên mất thời gian.

Hai tháng này, hắn thật sâu cảm nhận được huyết mạch của mình mạnh mẽ, đồng thời cũng cảm nhận được Kim Hình Thiên Tôn lưu lại quyển cổ thư kia bác đại tinh thâm.

Kim Hình Thiên Tôn đúng là nhân vật rất giỏi, bất luận là ở trên tạo nghệ Thần Văn hay tu vi Võ Đạo, tất cả đều mạnh mẽ.

Tàn Ván Thiên thậm chí đang nghĩ, hắn lưu lại một quyển truyền thừa cổ thư khác tuy bị hắn bỏ qua, nhưng tất nhiên cực kỳ lợi hại.

Nhưng Tàn Ván Thiên không hối hận, hắn tin tưởng trực giác của mình. Nếu như không phải mở Thần Nhãn, chính mắt thấy các nam tử mặc kim giáp không phải Khôi Lỗi, có lẽ hắn cũng sẽ không hoài nghi truyền thừa này, nhưng thấy chín cường giả Võ Đạo lại như Khôi Lỗi bảo vệ truyền thừa, thậm chí có thể trực tiếp bỏ rơi sinh mệnh khu động Kim Giáp Cự Nhân Khôi Lỗi, Tàn Ván Thiên hắn không thể không hoài nghi quyển cổ thư kia.

Bởi vậy, hắn bỏ qua.

Hai tháng này, thực lực của hắn đề thăng rất lớn, bất luận là trên Võ Đạo hay tạo nghệ Thần Văn. Hôm nay hắn đối với bản thân càng tự tin hơn, có lẽ không lâu nữa, hắn sẽ có thể chân chính có một chỗ ngồi ở thành Vọng Châu, không đến mức giống như bây giờ, làm bất cứ chuyện gì cũng bó chân bó tay.

Đây cũng là vì Tàn Ván Thiên đi tới thành Vọng Châu mới có cảm giác như vậy, cảm giác cấp bách này làm cho hắn giờ khắc nào cũng đang nghĩ cần phải nhanh chóng tăng cao thực lực. Kì thực, hắn tu hành đã đầy đủ xuất sắc.

Mười sáu tuổi bước vào con đường tu hành, thức tỉnh Tinh Hồn, ba Tinh Hồn, tất cả đều tới từ tầng trời thứ năm, đến bây giờ, hắn còn chưa gặp bất kỳ người nào có thể so sánh với hắn.

Chưa đến mười tám tuổi, hắn bước vào Nguyên Phủ cảnh, danh chấn xuất ngoại, thậm chí quyết định Sở Quốc hoàng quyền thuộc sở hữu, đây là thành tựu rất nhiều người một đời cũng không thể đạt đến.

Cho tới bây giờ, hắn còn chưa đầy mười chín tuổi, hiện tại tu vi của hắn đã là Nguyên Phủ tầng bốn, thời điểm bế quan hắn lại đột phá từ Nguyên Phủ tầng ba, bước vào tầng bốn.

Nguyên Phủ trì càng thêm lớn mạnh, cảm ngộ đối với Võ Đạo cũng khác sâu hơn vài phần.

Cách đó không xa, một thân ảnh tịnh lệ đi tới. Mặc dù Bạch Lộc Di không bằng Mạc Khuynh Thành, nhưng lại khiến người ta cực kỳ thoải mái, sạch sẽ, khoan khoái, thuần khiết, gợi cảm tập trung vào một thân, mỗi lần thấy nàng, luôn có thể khiến mắt người ta sáng lên.

- Cái tên nhà ngươi, còn biết trở về hả?

Bạch Lộc Di hờn dỗi trừng Tàn Ván Thiên một cái, nàng ở trước mặt Tàn Ván Thiên càng ngày càng không có cảm giác lạnh lùng, lộ vẻ cực kỳ tùy ý, lúc thì lộ ra nữ nhi tình, càng thêm vài phần mỹ lệ.

Tàn Ván Thiên nhìn Bạch Lộc Di, trên mặt cũng hiện lên một tia vui vẻ:

- Nghe ngữ khí của ngươi, cảm giác như nơi này là nhà của ta?

- Nghĩ hay nhì.

Bạch Lộc Di nhìn hắn nói:

- Lần này thu hoạch thế nào?

- Thu hoạch rất lớn, cổ thư Thần Văn của Thiên Tôn, ngươi có muốn xem hay không?

Tàn Ván Thiên nhìn Bạch Lộc Di, ánh mắt mang theo vài phần đùa giỡn. Quả nhiên nghe được lời của hắn, đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di lập tức sáng lên, cổ thư Thần Văn của Thiên Tôn, đây đối với một vị Thần Văn Sư thiên tài mà nói, lực hấp dẫn thực quá lớn.

Nếu bị người của thành Vọng Châu biết, có lẽ đủ để dẫn tới rất nhiều Thần Văn Đại Sư cấp bốn điên cuồng.

- Quên đi, truyền thừa là ngươi cướp được nên thuộc về ngươi.

Bạch Lộc Di suy nghĩ một chút lại nói.

- Ta đâu có nói tặng cho ngươi.

Tần Văn Thiên cười hì hì nói, làm cho Bạch Lộc Di hung tợn nhìn hắn, đùa nàng sao?

- Cho người mượn xem ít ngày, thì không ảnh hưởng đến việc ta tìm hiểu nó.

Tần Văn Thiên nhún vai một cái nói, đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di hơi ngưng lại nhìn khuôn mặt tuấn tú kia mang theo vài phần đùa giỡn, đánh ra một quyền nện trên người Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên đối với Bạch Lộc Di đương nhiên sẽ không keo kiệt với thiếu nữ xinh đẹp này. Ở thời điểm tranh đoạt truyền thừa nàng đã dùng thân thể của mình vì hắn cản một cú đánh của Chu Sát.

- Sở Mãng đại ca và mập mạp đâu?

Tần Văn Thiên không nhìn thấy Tiểu Hồn Đan chạy tới, không khỏi hỏi.

- Bây giờ hai người bọn họ cực kỳ điên cuồng, xung quanh tu luyện, hai tháng này luôn tới đài Địa Ngục, không biết bọn họ đã tích lũy bao nhiêu chiến tích.

Bạch Lộc Di nói làm cho trong lòng Tần Văn Thiên khẽ động, mập mạp rốt cuộc không lười nữa rồi.

Lãnh Ngưng chết, lúc trước đối với hắn kích động cũng rất lớn.

Hoàng triều Đại Hạ cường giả như mây, đất rộng bao la, không có thực lực thì những chuyện khiến lòng người đau lòng kia người chỉ có thể trông mắt nhìn nó phát sinh.

Nếu như lúc trước Tần Văn Thiên hắn có thực lực như ngày hôm nay, tuyệt đối không để cho Lãnh gia động vào một sợi tóc của Lãnh Ngưng. Lãnh gia nịnh bộ Diêm Thiết, hôm nay hắn có thể dễ dàng hành hạ đến chết.

- Văn Thiên, người đi theo ta, ta có chuyện quan trọng muốn nói với người.

Bạch Lộc Di đột nhiên nghiêm túc, sau đó dẫn Tần Văn Thiên đi tới một nơi bí ẩn, nhưng không phải là khu vực trung tâm. Tuy Tần Văn Thiên và Bạch Lộc Di có quan hệ cực tốt, nhưng chỉ cần Tần Văn Thiên không phải nhân vật quan trọng của học viện Bạch Lộc, hắn sẽ không có khả năng bước vào nơi đó.

Đế Phong cùng với Đế Thừa là ngoại lệ, bởi vì bọn họ biết bí mật lớn nhất của học viện Bạch Lộc, Thương Vương nhất mạch.

Tuy Tần Văn Thiên cũng biết, nhưng trước khi Tần Văn Thiên quyết định ngã bài, Bạch Lộc Di đương nhiên sẽ không thay hắn nói cho người học viện Bạch Lộc, việc này do Tần Văn Thiên tự mình quyết định.

- Làm sao vậy?

Tần Văn Thiên thấy Bạch Lộc Di kéo mình đến chốn không người, không khỏi hỏi.

- Những ngày gần đây, học viện Bạch Lộc có một vài người tới, một người trong đó, tên là Đế Phong, hắn còn có một cái tên gọi là Vương Thương, xếp thứ năm trên bảng Thiên Mệnh, bây giờ ở trong Diễn võ trường của học viện Bạch Lộc. Bọn họ tới từ Thương Vương dòng chính, Đế thị nhất mạch.

Bạch Lộc Di nói làm cho thần sắc của Tần Văn Thiên nghiêm trọng.

Thương Vương dòng chính, Đế thị nhất mạch?

Tần Văn Thiên nháy mắt, nghĩ tới viện trưởng học viện Đế Tinh, Đế Nghĩa.

Ông già đó còn đang ở Cửu Huyền Cung, không biết Cửu Huyền Cung có giết hắn hay chưa? Nghĩ vậy, khát vọng thực lực của Tần Văn Thiên càng thêm mãnh liệt.

- Bọn họ biết học viện Bạch Lộc chính là Thương Vương Ân chi nhất mạch, mục đích tới là muốn cưỡng không học viện Bạch Lộc, muốn phục hưng Thương Vương Cung.

Bạch Lộc Di nghiêm trọng nói, điều này làm cho trong lòng Tần Văn Thiên nháy mắt sinh ra rất nhiều ý nghĩ.

Khi hắn lấy được Thương Vương lệnh thì biết, hắn muốn thu phục Thương Vương nhất mạch chắc chắn sẽ không bằng phẳng. Bây giờ, Đế thị nhất mạch xuất hiện, cũng không biết đứng ở lập trường thế nào?

Nếu như biết Thương Vương lệnh ở trong tay hắn thì sẽ có thái độ như thế nào?

- Không có Thương Vương lệnh, học viện Bạch Lộc sẽ vẫn nhận bọn họ sao?

Tần Văn Thiên trầm giọng nói.

- Những người này có chút thủ đoạn, bọn họ đầu tiên phái một hoàn khố (*) Đế Thừa đến, làm cho học viện Bạch Lộc có ấn tượng xấu đối với hắn, về sau, Đế Phong xuất hiện, ấn tượng của những trưởng bối kia đối với Đế Phong đều vô cùng tốt. Nếu như ở hắn họ thật sự thấy hi vọng, ta nghĩ, học viện Bạch Lộc sẽ đồng ý.

Bạch Lộc Di mở miệng nói:

- Còn đối với Thương Vương lệnh, bọn hắn nói người thủ hộ Thương Vương lệnh bị Cửu Huyền Cung bắt, bọn họ lo lắng bí mật Thương Vương nhất mạch có thể sẽ tiết lộ, đây càng làm cho học viện Bạch Lộc phải tính toán.

Tần Văn Thiên nghe được Bạch Lộc Di nói suy tư chốc lát. Chuyện này đối với hắn mà nói đó là một lời khiêu chiến, đồng thời cũng là kỳ ngộ.

Người Đế thị nhất mạch, vì hắn đâm thủng tầng giấy này, làm cho học viện Bạch Lộc từ từ có ý niệm trọng chấn Thương Vương Cung, như vậy tiếp đó chính là do ai tới quản.

- Đế Nghĩa tiền bối giao Thương Vương lệnh cho ta, bởi vì chuyện của ta bị Cửu Huyền Cung bắt. Ta tin tưởng, mặc dù chết nhưng Đế Nghĩa tiền bối cũng sẽ không bán bí mật của Thương Vương.

Tần Văn Thiên mở miệng nói, trong lòng hơi có chút trầm trọng.

Xem ra, hắn không thể không điều chỉnh kế hoạch của mình trước thời hạn. học viện Bạch Lộc, trận chiến thứ nhất hắn chấp chương Thương Vương nhất mạch, chỉ có thể thành công.

- Tiếp theo, ngươi có tính toán gì không?

Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên hỏi.

Tần Văn Thiên thấy Bạch Lộc Di chăm chú nhìn mình, cười nói:

- Yên tâm đi, mặc dù Đế thị nhất mạch Đế Phong tranh với ta, người thắng cũng chỉ sẽ thuộc về ta.

Thứ năm trên bảng Thiên Mệnh thì như thế nào chứ? Rất nhanh, sức mạnh của hắn sẽ không kém đối phương, hưởng hồ, cho hắn thêm một ít thời gian, tối đa một hai năm, trên bảng Thiên Mệnh, hắn sẽ là người “chối mất” nhất.

Đây là niềm tin của hắn, cũng là dã tâm của hắn.

- Đi, ta truyền cho ngươi cô thư Thần Văn của Thiên Tôn.

Tần Văn Thiên vừa cười vừa nói, Bạch Lộc Di nhìn khuôn mặt tuấn dật kia, nàng cũng nở nụ cười, nàng tin tưởng Tần Văn Thiên nhất định sẽ thắng, bất luận đối mặt với kẻ khiêu chiến thế nào.

Bảng Thiên Mệnh vị trí thứ mười một Trảm Trần, vị trí thứ mười tám Dương Phàm, còn có Triệu Liệt, Hoa Phong, Tần Văn Thiên, không phải đã ở dưới mắt bọn họ tranh đoạt truyền thừa sao, thứ năm trên bảng Thiên Mệnh, thì có làm sao?

...

Cách thành Vọng Châu vô cùng xa xôi, ở thành trì sơn mạch bao quanh kia, trong Tiên Trì cung.

Thời khắc này Cung chủ Tiên Trì cung cung kính đứng ở trong đại điện, nhìn về phía tuyệt thế mỹ nhân ở trên ghế.

Thanh Mị Tiên Tử lười biếng nằm ở đó, trong mắt yêu mị mà xinh đẹp thình thoảng có mấy tia yêu quang lập loè, nàng gõ ngọc thủ lên ghế, thấp giọng nói:

- Lão gia hỏa kia không chịu ngồi yên sao?

- Bên kia truyền tin tức đến, bây giờ hai thế lực đã phân biệt rõ ràng, cho dù là ai, cũng không thể ngăn chặn một phương khác.

Cung chủ Tiên Trì cung an tĩnh nói.

- Ha ha, không nghĩ tới còn chưa quét khỏi, nội bộ đã sinh sâu mọt, muốn không tuân Đế Thương lệnh, không đợi Thương Vương lệnh ra, đã muốn đoạt quyền?

Dáng tươi cười của Thanh Mị Tiên Tử mang theo vài phần lãnh ý.

- Tựa hồ là có ý tưởng này, những năm gần đây, bọn họ cũng từ từ lớn mạnh, xuất hiện không ít nhân vật. Hiện tại, Đế Phong đã đến thành Vọng Châu, học viện Bạch Lộc.

Cung chủ Tiên Trì đối với động tĩnh ở Thành Vọng Châu tựa hồ rõ như lòng bàn tay.

- Thanh Nhi và tiểu gia hỏa kia thế nào? Nha đầu kia, có thể động phạm tâm hay không?

Thanh Mị Tiên Từ nghĩ đến Thanh Nhi, trên mặt không khỏi lộ ra một tia mỉm cười nhu hòa.

- Điều rất tốt, tính khí của Thanh Nhi sư tôn nên biết, luôn luôn lãnh đạm, muốn để cho nàng vào phạm trần, e là khó khăn.

Cung chủ Tiên Tri cười khổ nói:

- Tiểu gia hỏa kia rất khá.

- Ồ?

Ánh mắt của Thanh Mị Tiên Từ ngưng lại:

- Khó có người được người đánh giá cao như vậy. Đã như vậy, phái những người này đi ra ngoài, đừng để tiểu tử kia lộ vẻ quá thể đơn sức bạc, không có chuyện thì tốt, nếu thật bộc phát ra một chút xung đột, chỉ ít nên để cho bọn họ biết thái độ của ta.

***

(*) Hoàn khố: Trích từ bốn chữ “hoàn khố tử đệ”, ý chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, tiểu tử phá nhà ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 277: Cảnh đường

Sau khi Tần Vãn Thiên giao cổ thư Thần Văn cho Bạch Lộc Di tu hành, tâm tư của Bạch Lộc Di lập tức chìm đắm ở bên trong, quên mất hết thảy.

Nàng vốn vô cùng si mê đối với Thần Văn, bây giờ thấy đạo Thần Văn của một vị Thiên Tôn bậc đại tinh thâm, sau đó cũng giống như Tần Vãn Thiên, không thể tự thoát ra.

Kim Hình Thiên Tôn lý giải đối với Thần Văn, rất nhiều ý nghĩ khác hẳn cùng với Thần Văn tổ hợp tương xứng, so với học viện Bạch Lộc càng mạnh mẽ. Điều làm cho Bạch Lộc Di động tâm nhất chính là trong cổ thư ghi lại rất nhiều Thần Văn cấp bốn, trận pháp cấp bốn, luyện khí cấp bốn cùng với Khôi Lỗi cấp bốn mạnh mẽ.

Đáng tiếc, nàng tự hỏi bây giờ còn chưa có loại tạo nghệ này, căn bản tìm hiểu không được, nhìn không thấu, chỉ có thể lĩnh ngộ từng chút.

Tần Vãn Thiên và Sở Mãng gặp mặt một lần, hẳn lại bắt đầu bế quan tu hành, cùng Bạch Lộc Di ở trong động Bạch Lộc, Tiểu Hồn Đan tất nhiên cũng nương ở bên người hắn.

Kỳ thực Tần Vãn Thiên muốn ở sa mạc lâu một chút, nhưng nghĩ tới Bạch Lộc Di cùng với đám người Phạm Nhạc sẽ lo lắng cho mình liên vội vã trở lại. Thời khắc này có cơ hội cùng Bạch Lộc Di tu hành, thỉnh thoảng trao đổi tâm đắc cũng là sự tinh mỹ diệu.

Nhưng tâm tình của Đế Thừa lại không quá tốt.

Đế thị nhất mạch muốn triệt để chuyển không học viện Bạch Lộc, ngoại trừ nhận thức, tất nhiên còn phải cùng học viện Bạch Lộc giữ gìn mối quan hệ, mà Đế Phong, nhân vật có thể trở thành lãnh tụ tương lai của Thương Vương nhất mạch, nghi ngờ hắn thích hợp làm chuyện như vậy nhất. Nếu học viện Bạch Lộc thật sự công nhận hắn, lại cùng Đế Phong có quan hệ thân cận, tất nhiên sẽ thật tâm nguyện ý giúp hắn.

Thế giới Võ Đạo, sau lợi ích tất nhiên là quan hệ.

Bởi vậy, mấy ngày nay Đế Phong tới, một mực làm khách ở học viện Bạch Lộc đồng thời đi thăm các đại tộc lão cùng với trưởng lão, thỉnh thoảng cũng cùng thế hệ trẻ tuổi giao lưu, ngược lại chung đụng khá hòa hợp, học viện Bạch Lộc đối với Đế Phong cũng càng ngày càng tốt.

Nhưng Đế Thừa không tốt như vậy, quan cảm của người học viện Bạch Lộc đối với hắn không hề tốt đẹp gì. Hắn suốt ngày chơi bời lêu lổng, mọi cách vô vị, bây giờ lại nghe được Bạch Lộc Di cùng một nam thanh niên ở chung một chỗ tu hành, tâm tình làm sao có thể tốt.

- Tiểu Di còn đang bế quan sao?

Lúc này, Đế Thừa nhìn phụ thân của Bạch Lộc Di hỏi.

- Nha đầu kia...

Phụ thân của Bạch Lộc Di khẽ lắc đầu, hẳn biết từ khi Tàn Ván Thiên trở về, Bạch Lộc Di liền cùng đối phương dính lấy nhau, gái lớn không thể giữ.

Hắn không rõ tình huống, tất nhiên nghĩ Bạch Lộc Di cùng với Tàn Ván Thiên ở chung một chỗ, nhưng hẳn không phản đối, dù sao đối với Tàn Ván Thiên, hẳn có cảm tình hơn, chỉ ít khá hơn Đế Thừa mấy chục lần. Sao đều là người Đế thị nhất mạch, Đế Thừa và Đế Phong lại có sự chênh lệch lớn như thế.

- Phụ thân, xem ra con gái của người đã bị người bắt cóc?

Bạch Lộc Cảnh ở bên cạnh cười nhạt nói, tựa hồ cố ý nói cho Đế Thừa nghe.

Quả nhiên, sắc mặt của Đế Thừa hơi biến hóa, hỏi:

- Tàn Ván Thiên là người phương nào, hẳn làm sao xứng với Tiểu Di?

Đế Thừa như trước luôn mồm xưng hô Bạch Lộc Di là Tiểu Di, phụ thân của Bạch Lộc Di và Bạch Lộc Cảnh đều có chút bất mãn, nhưng lười đi uốn nắn, dù sao hẳn cũng chỉ là khách.

- Ngược lại xứng hay không không có liên quan gì hết, chỉ cần Tiểu Di thích là được rồi.

Bạch Lộc Cảnh có ý như kích thích Đế Thừa triệt để.

Quả nhiên, chỉ thấy thần sắc của Đế Thừa hơi biến hóa.

- Lão gia, Di tiểu thư ra rồi ạ.

Thời khắc này, có nha hoàn đến bẩm báo, ánh mắt phụ thân của Bạch Lộc Di sáng lên, cười nói:

- Nha đầu kia, còn bỏ đi ra được.

- Ta đi trước một chút.

Đế Thừa cáo từ, làm cho cha con Bạch Lộc Di liếc nhau, phụ thân của Bạch Lộc Di nhìn Bạch Lộc Cảnh nói:

- Người cũng đi xem một chút đi.

- Vâng.

Bạch Lộc Cảnh khẽ gật đầu, đứng dậy rời đi, đi về phía động Bạch Lộc.

Tàn Ván Thiên và Bạch Lộc Di mới từ động Bạch Lộc đi ra không lâu, trước mắt liền xuất hiện không ít người, điều này làm cho hắn có chút phiền muộn.

- Hẳn chính là Đế Thừa.

Bạch Lộc Di nhìn Tàn Ván Thiên thấp giọng nói, đôi mắt của Tàn Ván Thiên đảo qua, liền lập tức thấy được tu vi của đối phương, Nguyên Phủ cảnh tầng năm, lấy tuổi tác của đối phương, cảnh giới này quả thực không được tốt lắm.

Về sau, Tàn Ván Thiên lại thấy được hai vị trưởng lão của học viện Bạch Lộc cũng đi ngang qua bên này, dừng bước.

Tàn Ván Thiên muốn nhìn tu vi của bọn họ, nhưng Tàn Ván Thiên phát hiện, hẳn nhìn không thấu.

Điều này làm cho Tàn Ván Thiên hiểu ra, sau khi hắn mở Thần Nhãn, bây giờ chỉ có thể nhìn thấu Nguyên Phủ cảnh.

Nhân vật trưởng lão của học viện Bạch Lộc đều là Thiên Cương cảnh, bởi vậy hẳn nhìn không thấu.

- Tiểu Di, mấy ngày qua, ta có chút nhớ ngươi.

Đế Thừa nhìn Bạch Lộc Di mỉm cười nói, Tàn Ván Thiên ngạc nhiên, người này thật đúng là nhân tài.

Hiện tại Tàn Ván Thiên tin tưởng, Đế thị nhất mạch trước hết để cho Đế Thừa tới, để lại cho học viện Bạch Lộc một ấn tượng xấu, cũng không phải là Đế Thừa nguy trang, mà là Đế Thừa này bản thân chính là người như vậy.

Bạch Lộc Di nghe Đế Thừa nói thì biến sắc, thấy Tàn Ván Thiên ở bên cạnh trừng mắt nhìn nàng, không khỏi càng tức.

- Đế Thừa, sau này xin gọi thẳng tên ta!

Bạch Lộc Di rất buồn bực, sau đó tay nàng kéo tay Tàn Ván Thiên, lôi kéo Tàn Ván Thiên đi về phía trước, còn hung tợn trừng mắt nhìn Tàn Ván Thiên một cái, lại để cho khốn kiếp này giấu cọt mình.

-...

Tần Văn Thiên cười khổ, bị Bạch Lộc Di lấy làm tấm lá chắn, thấy xung quanh không ít người ánh mắt nhìn qua nhìn lại.

Bây giờ, người học viện Bạch Lộc muốn không hiểu lầm cũng khó, hắn và Bạch Lộc Di thường cùng nhau tu hành, tuy hai người rõ ràng ràng, nhưng người của học viện Bạch Lộc sẽ không nghĩ như thế.

- Tần Văn Thiên?

Đế Thừa chặn đường Tần Văn Thiên, đôi mắt lộ ra vẻ tươi cười nhưng lại khiến cho người ta cảm giác âm lãnh.

- Người chặn đường ta?

Tần Văn Thiên nhìn Đế Thừa, mỉm cười nói.

- Ta biết.

Đế Thừa gật đầu:

- Nghe nói, ngươi là một tán tu, Võ Đạo bình thường, ở trên Thần Văn có tạo nghệ không sai, là một Thần Văn Sư cấp ba.

Tần Văn Thiên nhún mày, Đế Thừa này, tìm hiểu mình có chút tình huống.

- Sau đó thì sao?

Thần sắc của Tần Văn Thiên bình tĩnh như trước.

- Tuy Thần Văn Sư được người ta tôn trọng, nhưng đây chẳng qua là giá trị lợi dụng, có thể giúp người ta luyện chế Thần binh, luyện chế Khôi Lỗi. Mặc dù là một Thần Văn Sư lợi hại, nếu như hắn không luyện chế Thần binh, địa vị của hắn như trước có hạn, dù sao, muốn dựa vào Thần Văn để chiến đấu, đó vốn dĩ là chuyện không thể nào, thế giới này chung quy nhìn là tu vi Võ Đạo.

Đế Thừa chậm rãi nói, làm cho Tần Văn Thiên có chút im lặng. Người này ngăn mình, sau đó nói nhiều như vậy, là vì đã kích mình thể hiện bản thân ưu tú?

Vấn đề là Đế Thừa này chính hắn cũng không ưu tú gì.

Đương nhiên, ưu tú hay không phải xem so sánh với người nào, so với Đế Phong, Đế Thừa biết mình không có tư cách kia, nhưng người trước mắt, hắn nhất định phải đè xuống.

Kỳ thực, Đế Thừa nhìn như tên công tử ăn chơi trác táng, nhưng hắn không ngốc, hắn biết Đế thị nhất mạch phải hắn tới trước là vì cái gì, hiểu rõ sứ mệnh của mình, hắn cũng tình huống mình muốn truy cầu Bạch Lộc Di, không chỉ bởi vì Bạch Lộc Di đẹp, còn là vì địa vị của Bạch Lộc Di. Chỉ cần cưới nữ nhân này, địa vị của hắn ở học viện Bạch Lộc sẽ khác.

Nếu có thể thành công, Đế thị nhất mạch ắt cũng sẽ cực kỳ hài lòng với hắn.

- Nói xong chưa?

Tần Văn Thiên nhìn đối phương, giọng nói vẫn thản nhiên cứ như hắn vốn không để đối phương vào mắt, tình hình như vậy làm cho đáng tươi cười trong mắt Đế Thừa dần dần lạnh xuống nói:

- Lẽ nào ngươi nghe không hiểu ý của ta?

Tần Văn Thiên thấy đối phương vẫn như trước không có ý định buông tha, thần sắc cũng từ từ sắc bén lên, hai tia lãnh mang đáng sợ đâm vào con ngươi của Đế Thừa, trong giây lát, Đế Thừa chỉ cảm thấy toàn thân sinh ra một cảm giác khủng hoảng lạnh lẽo, hắn lui về phía sau hai bước khiến cho thần sắc của hắn cực kỳ khó coi.

- Đi thôi!

Tần Văn Thiên nhìn Bạch Lộc Di nói, Bạch Lộc Di còn ra vẻ như thiếu nữ yên tâm kéo cánh tay của hắn, đây là khoe khoang lộ liễu, muốn cho Đế Thừa triệt để chết tâm.

Cách đó không xa, phụ thân của Bạch Lộc Di và Bạch Lộc Cảnh thấy cảnh tượng như vậy đều cười khổ, dường như nghĩ Tần Văn Thiên như vậy, đã hiểu lầm lại càng hiểu lầm sâu hơn.

Tần Văn Thiên và Bạch Lộc Di nhấc chân lên, đã thấy Đế Thừa mặt âm trầm chặn đường đi của bọn họ lần nữa, trên người khí thế Nguyên Phủ cảnh tầng năm bộc phát ra.

- Người đã nghe không hiểu, như vậy, ta nói cho người biết, biến ra học viện Bạch Lộc!

Khí thế trên người mạnh mẽ Đế Thừa, nghiền ép về phía Tần Văn Thiên.

Nhưng đúng lúc này, bộ pháp của Tần Văn Thiên không ngừng, trong ánh mắt lại toát ra hai tia sáng kim sắc kinh khủng. Hai tia sáng này nhìn quét lướt qua, Đế Thừa cảm giác con người đau đớn, như có một luồng uy áp tử vong hàng lâm, sức uy nghiêm này không cho phép kẻ khác khinh thường.

- Đứng!

Một sức lực lớn mạnh hung hăng chấn động ở trong đầu hắc, Đế Thừa kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng bệch.

Tần Văn Thiên như không có việc gì, tiếp tục dạo bước đi tới, lại một ánh mắt xuyên thấu qua, sắc mặt của Đế Thừa tái nhợt càng thêm lợi hại, phù một tiếng, Đế Thừa học ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

- Ông...!

Chỉ thấy Tinh Hồn của Đế Thừa nổ rộ, trong chớp lát tinh quang lóng lánh, trên người hắc bao trùm một tầng sức mạnh kỳ diệu, đôi mắt nhìn chòng chọc vào Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên đã qua tới trước mặt hắc, xòe bàn tay ra, vỗ về phía trước, trong khoảnh khắc đó, ánh Thần Văn kinh khủng đan xen điên cuồng, nháy mắt hóa thành một con Đại Bàng, thân thể cao lớn trực tiếp nghiền ép qua, Đế Thừa gầm lên một tiếng, Đại Bàng lợi trào khẩu ở trước ngực của hắc, sau đó gào thét bay lên không, mãnh liệt ném ra ngoài.

- Dừng tay.

Một tiếng quát lạnh truyền ra, chỉ thấy lão giả một mực ở sau lưng Đế Thừa thân hình run lên, tiếp được thân thể của Đế Thừa, đồng thời giờ tay lên đánh, hủy diệt Đại Bàng ở trong hư không.

Đế Thừa đỡ thân thể của lão giả đứng thẳng, khoe miệng còn chảy máu tươi, quần áo ở ngực bị xé rách, sắc mặt của hắc cực kỳ âm trầm.

- Lấy Thần Văn chiến đấu cũng không phải là chuyện không thể, chỉ ít người như người có bao nhiêu có thể giết bấy nhiêu, không nên lấy vô tri của người ra khoe khoang.

Tần Văn Thiên thân nhiên mở miệng, Đế Thừa ho khan một tiếng, tức đến phun ra một ngụm máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 278: Nhập giản, minh ngộ

Đế Thừa biết Bạch Lộc Di và Tần Văn Thiên quan hệ có chút thân mật liền tìm hiểu bối cảnh của Tần Văn Thiên.

Người học viện Bạch Lộc đều có chút quen thuộc Tần Văn Thiên, Đế Thừa rất dễ dàng liền biết được Tần Văn Thiên chính là một Thần Văn Sư cấp ba, tu vi Nguyên Phủ cảnh tầng ba, hơn nữa không có bối cảnh gì, chỉ là bởi vì Thần Văn mà làm quen được với Bạch Lộc Di.

Thế là mới có những lời lúc trước, hắc nghĩ, mặc dù Thần Văn Sư được người tôn kính, nhưng đó là Thần Văn Đại Sư lợi hại có thể vận dụng Thần Văn đến luyện khí cùng với Trận Đạo, căn bản có rất ít Thần Văn Đại Sư có thể lợi dụng Thần Văn trực tiếp chiến đấu, thời điểm hai phe địch ta va chạm, ai còn cho người thời gian khắc họa Thần Văn?

Nhưng Tần Văn Thiên dùng sự thực nói cho hắc biết, người lấy Thần Văn chiến đấu cũng không phải không có, hiện tại, thì có một vị.

Hơn nữa, đối phó với hắc còn dễ như trở bàn tay.

Phụ thân của Bạch Lộc Di cùng với Bạch Lộc Cảnh ở bên cạnh đôi mắt đều sáng ngời, càng nhận thức rõ ràng tạo nghệ Thần Văn của Tần Văn Thiên. Tu hành Thần Văn và Võ Đạo đều cực kỳ khó khăn, mặc dù có thiên phú, cũng cần thời gian dài khổ luyện, rất nhiều Thần Văn Đại Sư cấp ba đỉnh phong lợi hại đều không nhỏ, trẻ tuổi giống như Tần Văn Thiên, có tạo nghệ Thần Văn như thế, thậm chí dùng chiến đấu, tuyệt đối là ma quái rồi.

Có thể tưởng tượng sớm muộn gì Tần Văn Thiên cũng trở thành một Thần Văn Đại Sư cấp bốn, khi đó địa vị của hắc sẽ trở nên khác biệt.

Nếu như hắc trước hai mươi tuổi được lên cấp Thần Văn Đại Sư cấp bốn, như vậy phân lượng này, đã ở trên rất nhiều nhân vật của bảng Thiên Mệnh, chỉ ít ở thành Vọng Châu còn không có xuất hiện qua nhân vật như vậy.

Nhưng từ cấp ba đến cấp bốn, giống như từ Nguyên Phủ cảnh lên đến Thiên Cương cảnh là một đạo khám thật lớn cũng không phải dễ dàng vượt qua

như vậy.

Thời khắc này, bọn họ cũng không chú ý tới, cách đó không xa, có một trưởng lão học viện Bạch Lộc nhìn thấy Tần Vãn Thiên phô bày ra năng lực Thần Văn, trong con ngươi của hắn nở rộ một tia sáng chói mắt.

- Sau này, xin đừng tới quấy rầy Tiểu Di, ngươi thật không xứng.

Tần Vãn Thiên nhìn Đế Thừa, lần thứ hai đậm mặt nói. Hắn nói lời này, nói thân phận của Đế Thừa chẳng qua là đứng ở góc độ bằng hữu của Bạch Lộc Di, Bạch Lộc Di thanh thuần xinh đẹp, ôn nhu hào phóng, thiên phú xuất chúng, nam nhân của nàng, tuyệt không phải người như Đế Thừa. Đế Thừa, thật không đủ tư cách.

Sắc mặt của Đế Thừa lúc xanh lúc trắng, bị Tần Vãn Thiên lấy hành động thực tế nhục nhã, hắn còn có thể làm sao? Bất kỳ ngôn ngữ, đều đã mất đi sức thuyết phục phải trông cậy vào trường bối của Đế thị nhất mạch vì hắn xuất đầu, đây là tuyệt đối không thể. Đế thị nhất mạch tới học viện Bạch Lộc là vì giữ gìn mối quan hệ, chuyện của hắn không giải quyết được, trường bối của Đế thị nhất mạch đi làm khó dễ khách nhân của học viện Bạch Lộc, đây coi là cái gì?

Đế Thừa, hắn chỉ có thể chịu thiệt.

Tần Vãn Thiên và Bạch Lộc Di nhấc chân lên chuẩn bị rời khỏi, vẫn chưa đi mấy bước, liền có một trận hàn phong quét tới, đúng lúc này, lại có một bóng người ngăn ở trước mặt Tần Vãn Thiên cùng với Bạch Lộc Di.

Nhìn người nọ, thần sắc của Tần Vãn Thiên ngưng lại, có chút phiền muộn. Hôm nay ở đây có chuyện gì? Đế Thừa chặn đường, thời khắc này, lại có người chặn đường, hơn nữa người ở trước mặt hắn lại là một vị trưởng lão của học viện Bạch Lộc, mặc dù hắn không biết là người nào, nhưng vẫn thấy qua mấy lần.

- Động gia gia, làm sao vậy?

Bạch Lộc Di thấy lão giả trước mắt cũng sững sốt một chút, nghi ngờ hỏi.

Động gia gia chính là trưởng bối của nàng, cùng gia gia nàng là một bối phận, một trong chín vị trưởng lão của học viện Bạch Lộc, ở trong học viện Bạch Lộc là thuộc về người cực kỳ có trọng lượng. Hắn ở trên tạo nghệ Thần Văn là cao nhất, chính là Thần Văn Đại Sư cấp bốn kiêm Luyện Khí Đại Sư cấp bốn, đồng thời còn là một vị cường giả Thiên Cương cảnh.

- Tần tiểu huynh đệ, ta muốn hỏi ngươi mượn một vật.

Ánh mắt của Bạch Lộc Động sáng quắc, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên nói.

Tần Vãn Thiên khách khí:

- Tiền bối muốn mượn vật gì?

- Cổ thư Thần Văn của Kim Hình Thiên Tôn.

Bạch Lộc Động vừa dứt lời, đôi mắt của Tần Vãn Thiên ngưng lại, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Bạch Lộc Di, chuyện ở nơi thí luyện đã truyền ra ngoài sao?

Lúc trước, hắn nghe Bạch Lộc Di nói, tựa hồ những thế lực cấp độ bá chủ kia đều nói năng thận trọng, người ngoại giới không biết nơi thí luyện xảy ra chuyện gì.

Thời khắc này Bạch Lộc Di cũng sững sốt một chút, không nghĩ tới Bạch Lộc Động sẽ hỏi Tần Vãn Thiên cái này.

Cổ thư Thần Văn của Kim Hình Thiên Tôn vô cùng quý giá, Tần Vãn Thiên cho nàng xem bởi vì hắn có quan hệ thân thiết với nàng, tin cậy nàng, nhưng Bạch Lộc Động và Tần Vãn Thiên không có chút quan hệ, mở miệng ra liền muốn vật quý báu này, cho dù ai cũng sẽ mất hứng, Tần Vãn Thiên tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Bạch Lộc Động thấy biểu hiện của hai người, lập tức hiểu ra, có lẽ cổ thư Thần Văn của Kim Hình Thiên Tôn, thật sự ở trên người Tần Vãn Thiên.

- Ta nghe nói Tần tiểu huynh đệ ở trong nơi thí luyện có chút kỳ ngộ, chiếm được Thiên Tôn giữ lại cổ thư Thần Văn, ta ở trên Thần Văn hơi có xem lướt qua, xin Tần tiểu huynh đệ cho ta mượn xem một chút.

Bạch Lộc Động tiếp tục mở miệng nói, trong mắt Tần Vãn Thiên, đã có một luồng kim sắc lóe lên một cái rồi biến mất.

Thân phận Bạch Lộc Động là gì chứ? Cổ thư Thần Văn của Kim Hình Thiên Tôn lại là vật trân quý đến mức độ nào? Đối phương chặn đường nói mượn đọc, kì thực đã là đánh cướp trá hình.

- Tiền bối nói đùa, văn bối tu vi thấp, làm sao có thể ở trong nơi thí luyện lấy được cổ thư Thần Văn.

Tần Vãn Thiên nhìn chằm chằm Bạch Lộc Động, tùy ý cười nói.

Mặc dù đối phương biết, hắn cũng sẽ không thừa nhận.

Cổ thư Thần Văn của Thiên Tôn, có ảnh hưởng cực lớn, khả năng đưa tới tai họa, bất luận người khác có biết hay không, chính hắn dù có thể nào cũng không thể thừa nhận.

- Thế là thế nào, tin tức ta có được sẽ không thể nào sai được?

Bạch Lộc Động cũng nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, cười nói.

Trọng bảo họa lòng người, Thiên Tôn truyền thừa cổ thư Thần Văn, nếu không phải Tần Văn Thiên và Bạch Lộc Di có quan hệ rất tốt, lại là khách nhân của học viện Bạch Lộc chỉ sợ Bạch Lộc Động cũng sẽ không cùng hắn nói nhảm nhiều như vậy mà trực tiếp ra tay tranh đoạt.

Chuyện đoạt bảo ở thế giới Võ Đạo thật sự là quá bình thường.

- Tiền bối nhất định đã nghĩ sai rồi.

Tần Văn Thiên cười nói, lúc này Bạch Lộc Di và Bạch Lộc Cảnh tuyệt không tới để lộ ra, bọn họ có tiết lộ người đầu tiên nhận được tin tức cũng sẽ không phải là Bạch Lộc Động.

Như vậy, chỉ có thể là những thế lực cấp độ bá chủ khác, có người có ý tung tin tức.

- Nếu như thế, Tần tiểu huynh đệ có thể đưa Thần Văn Giới Chỉ của ngươi, cho ta kiểm tra một chút hay không.

Bạch Lộc Động nhìn chăm chăm Thần Văn Giới Chỉ trên ngón tay của Tần Văn Thiên nói.

Giọng điệu như vậy, đã là cực kỳ can rở.

Người nào trên người không có một chút bí mật, Thần Văn Giới Chỉ là căn bản của Võ tu, làm sao có thể cho người khác kiểm tra.

- Động gia gia, ngươi quá đáng lắm rồi!

Bạch Lộc Di chống đối nói, tuy Bạch Lộc Động là trưởng bối, nhưng hùng hổ dọa người như vậy, quả thực quá đáng rồi.

- Tiểu Di, chuyện này không có liên quan gì tới ngươi.

Bạch Lộc Động mở miệng nói, nếu không phải là nể tình Bạch Lộc Di, hắn chắc chắn sẽ không khách khí với Tần Văn Thiên như vậy.

- Ngươi cho rằng việc này không có liên quan gì tới ta sao?

Giọng nói của Bạch Lộc Di có chút châm chọc, tay nàng còn kéo giữ cánh tay của Tần Văn Thiên đây này.

- Ngươi nên hiểu rõ tầm quan trọng của cổ thư Thần Văn, bây giờ xuất hiện ở trước mắt, Động gia gia nhất định phải lấy được.

Bạch Lộc Động nhìn Bạch Lộc Di, nói như đinh chém sắt.

- Bạch Lộc Động, được rồi.

Lúc này, cách đó không xa có một bóng người đi tới, chính là đại trưởng lão mà Tần Văn Thiên đã gặp.

Bạch Lộc Động nhìn thấy Đại trưởng lão, thần sắc vẫn không thay đổi, thân là Thần Văn Đại Sư, cổ thư Thần Văn của Thiên Tôn gần trong gang tấc, cảm dỗ kiểu như thế này căn bản không có cách chống lại.

- Đại trưởng lão.

- Ta nói được rồi.

Đại trưởng lão quát lớn một tiếng:

- Ngươi đừng quên, trước đây không lâu, Tần Văn Thiên còn vì học viện Bạch Lộc ta tranh đoạt vị trí nơi thí luyện.

- Hừ.

Bạch Lộc Động phẩy tay áo bỏ đi, hiển nhiên, sự tình này hắn chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ.

- Đa tạ Đại trưởng lão.

Tần Văn Thiên nhìn Đại trưởng lão hơi chấp tay.

- Người là khách nhân của học viện Bạch Lộc, đây là việc cần phải làm, nếu có đắc tội mong chớ để ý.

Đại trưởng lão đáp lại một tiếng, sau đó nhìn Bạch Lộc Di:

- Tiểu Di, người cố gắng chiêu đãi Tần tiểu huynh đệ.

- Vâng.

Bạch Lộc Di gật đầu, sau đó mang theo Tần Văn Thiên rời đi.

Tần Văn Thiên lại trở về thảo nguyên phía sau núi, nơi này an tĩnh tường hòa, gió mát thổi vào mặt, làm người ta có cảm giác yên tĩnh.

Tần Văn Thiên ngồi dưới đất, nhìn thấy tiểu tử kia không ngừng cọ cọ mình, Tần Văn Thiên lộ ra một tia vui vẻ.

Chỉ thấy hắn đưa tay phải ra, tay trái lại xuất hiện một tia kiếm mang sắc bén, xẹt qua trong tay, máu tươi tức khắc rơi xuống.

- Tiểu tử, hé miệng.

Tần Văn Thiên nhìn Tiểu Hồn Đan nói.

- Y y nha.

Tiểu tử kia phe phẩy đầu, đôi mắt đáng yêu tựa hồ lộ ra biểu cảm cực kỳ không tình nguyện, như tức giận nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên.

- Khi đó người theo ta đại khái là vô tình mà gặp được, người được khí tức trên người ta, biết huyết dịch của ta hữu dụng với người, một chút ít máu đổi với ta không có bất kỳ tác dụng phụ, chẳng mấy chốc sẽ trở về, người cứ yên tâm đi.

Tần Văn Thiên biết trong sức mạnh huyết mạch của mình tựa hồ có Yêu huyết khủng bố, đối với Yêu thú có tác dụng lớn.

Tiểu tử kia nghe được Tần Văn Thiên nói liền bĩu môi, sau đó há miệng nhỏ.

- Ngoan.

Tần Văn Thiên nhỏ máu tươi vào trong miệng nó, chỉ chốc lát sau, trong mắt của nó có mấy tia sáng kim sắc lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó chạy đến một bên lười biếng đi ngủ.

- Khả năng có người có ý thả tin tức ra ngoài, người không lo lắng sao.

Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên nhẹ nhõm, Bạch Lộc Động chặn đường, khiến cho nàng cảm thấy áp lực không nhỏ.

Trưởng lão của học viện Bạch Lộc còn như vậy, huống chi người ngoài.

- Bảo vật họa lòng người, đều vì lợi mà tới, lo lắng thì có ích gì, chỉ có bản thân mạnh mẽ mới là chính đạo.

Tần Văn Thiên thì thảo nói, Bạch Lộc Di gật đầu:

- Nói cũng phải, hết thấy khôn cảnh nhìn như phức tạp, nhưng từ phồn nhập giản (*), nguyên nhân chỉ vì người quá trẻ tuổi, thực lực không đủ mạnh.

- Người nói cái gì?

Đôi mắt của Tần Văn Thiên đột nhiên sáng ngời, nhìn chằm chằm Bạch Lộc Di.

Bạch Lộc Di thấy thần sắc của Tần Văn Thiên mà nghi ngờ, hình như Tần Văn Thiên không giống như đang tức giận?

- Người chung quy do trẻ tuổi, thực lực không đủ mạnh, bằng không nếu có thể khiến bọn họ kinh sợ, làm sao có việc hôm nay.

Bạch Lộc Di lặp lại.

- Câu trước đó nữa.

Trong lòng Tần Văn Thiên thỉnh thoảng nhảy dựng lên.

- Hết thấy khôn cảnh nhìn như phức tạp, từ phồn nhập giản.

Bạch Lộc Di thì thảo nói nhỏ, không biết Tần Văn Thiên có ý gì.

- Đúng vậy, nhìn như phức tạp, chỉ là từ phồn nhập giản.

Tần Văn Thiên hít sâu một hơi, rộng mở trong sáng, hơi ngẩng đầu, cảm thụ được gió mát đối diện, lại có cảm giác thể hồ quán đỉnh.

- Từ giản tới phồn, là tỉnh; từ phồn nhập giản, là ngộ.

Tần Văn Thiên lăm bằm, đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di lập loè, hoàn toàn nghĩ không ra.

Chỉ thấy Tần Văn Thiên ngồi xồm người xuống, bàn tay đưa ra, trong phút chốc, một tia trắng tấp xẹt qua, lại mơ hồ có một luồng sức mạnh bành trướng ở bên trong đó.

Bạch Lộc Di nhìn sức mạnh trắng tấp xẹt qua kia, trong lòng không giải thích được đi lên trước cùng ngồi xồm xuống, một luồng lực Thần Văn tràn vào, trong giây lát, một luồng khí tức sắc bén đáng sợ lan tràn, một tia kiếm mang phá không giết ra, Bạch Lộc Di cả kinh trực tiếp ngồi trên mặt đất, cảm thụ được kiếm mang xẹt qua trước người, đôi mắt đẹp của nàng rung động nhìn Tần Văn Thiên.

- Ngươi, đột phá...?

Trong đầu Bạch Lộc Di hơi run rẩy, ngôn ngữ có chút kích động.

- Ừ.

Tần Văn Thiên mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng, vẻ tự tin trên người tựa như tăng lên vài phần!

***

(*) Giản trong chữ “đơn giản”, phồn nghĩa là phức tạp

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 279: Áp lực

Tìm Bạch Lộc Di đập tình thích, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên không chớp mắt.

- Cấp bốn?

Đôi môi khiêu gợi hơi giật giật, thanh âm của Bạch Lộc Di cũng hơi có chút run rẩy.

Trong thành Vọng Châu, Thần Văn Đại Sư cấp bốn, chỉ ít cũng là trung niên bốn mươi năm mươi tuổi, thậm chí rất nhiều đều là lão quái vật trên trăm tuổi. Những thiên tài chói mắt nhất kia tuyệt đại đa số thời gian của bọn họ đều dùng ở Võ Đạo, nên yêu nghiệt tu hành Thần Văn thì không có nhiều như vậy.

Tần Văn Thiên, tuyệt đối thuộc loại khác, ở trên Võ Đạo vốn có sức mạnh bất phàm, ở trên Thần Văn, còn có thiên phú gần như yêu nghiệt.

- Vẫn chưa.

Tần Văn Thiên cười nói, Bạch Lộc Di nghe được lời của hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ bộ ngực khiêu gợi, nàng cũng không biết động tác này đối với nam nhân mà nói mê hoặc cỡ nào.

- Ngươi làm ta sợ.

Bạch Lộc Di trừng Tần Văn Thiên.

- Thần Văn này cấp bậc là gì?

Bạch Lộc Di chỉ vào Thần Văn ở trên không trung, lại chất chứa kiếm uy hùng mạnh, cười nói.

- Cấp ba thôi.

Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên, mặc dù hắn chưa có đột phá đến Thần Văn Đại Sư cấp bốn, nhưng có thể có thành tựu như vậy, tuyệt đối là kinh người. Thử hỏi, có bao nhiêu người có thể giơ tay lên liền khắc Thần Văn cấp ba, mặc dù một chút Thần Văn Đại Sư cấp bốn cũng làm không được.

- Giơ tay lên có thể khắc Thần Văn cấp ba, hơn nữa, như chỉ có một nét, đích thật là đột phá lớn.

Bạch Lộc Di cười nhẹ nói.

- Cũng là người nhắc nhở ta, từ phồn nhập giản.

Tần Văn Thiên cười nói:

- Lúc trước, từ Thần Văn đơn giản nhất đến Thần Văn cấp ba, tất cả đều bắt đầu từ đơn giản đến phức tạp, nhất bút nhất họa, đến càng ngày càng nhiều bút họa, thậm chí về sau một vài bức đồ án lẫn nhau giao thoa tạo thành Thần Văn hoàn toàn mới. Bây giờ muốn bước vào cấp bốn, nếu như trước bắt đầu từ đơn giản đến phức tạp, như vậy độ khó khắc chế Thần Văn cấp bốn, quả thực khó có thể tưởng tượng.

- Nhưng đây là giai đoạn Thần Văn phải trải qua, tất cả Thần Văn Đại Sư không phải đều như vậy sao? Khắc họa Thần Văn vốn cực kỳ khó khăn, đây cũng là nguyên nhân những thiên tài kia càng muốn tu võ.

Bạch Lộc Di chậm rãi nói:

- Thần Văn Sư cấp bốn, mặc dù đối ứng tầng thứ cảnh Thiên Cương. Nhưng hai phe địch ta và chạm cường giả cảnh Thiên Cương có thể đơn giản giết chết Thần Văn Đại Sư cấp bốn, đây là sự thật không thể chối cãi, người khác sẽ không chờ người chậm rãi đi khắc Thần Văn cấp bốn.

Tần Văn Thiên đương nhiên hiểu rõ đạo lý này. Đây cũng là lý do Đế Thừa dùng dễ nhục mạ hắn, bằng không nếu như đơn thuần mà so sánh, lấy tạo nghệ Thần Văn cấp ba đỉnh phong của hắn có thể tương đương với Nguyên Phủ đỉnh phong.

Võ Đạo và Thần Văn không thể trực tiếp đối kháng.

Nhưng điều này lại không ảnh hưởng Thần Văn Đại Sư lợi hại được người tôn kính. Một Thần Văn Đại Sư cấp bốn, ý nghĩa hắn có khả năng khắc họa trận pháp cấp bốn, có khả năng luyện chế Thần binh cấp bốn. Cứ như vậy, sẽ có rất nhiều người cầu bợn họ, bao gồm cường giả cảnh Thiên Cương.

- Con đường Võ Đạo, thiên biến vạn hóa, phương pháp tu luyện của bất cứ kẻ nào đều không giống nhau. Đạo Thần Văn cũng như vậy. Người khác có phương pháp tu hành của người khác, ta lại có ý niệm tu hành của ta, từ phồn nhập giản, là minh ngộ của ta, có minh ngộ này, tuy ta tạm thời còn chưa bước vào cấp bốn, nhưng hết thảy, đều sẽ nước chảy thành sông.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói, con đường Thần Văn của hắn và công pháp hắn tu hành Luyện Thần Đồ Lục có quan hệ, Luyện Thần Đồ Lục mượn sức mạnh Thần Văn tụ hợp Thần Nguyên, tiêu chí đệ nhất trọng viên mãn là trong khoảng thời gian ngắn có thể tụ hợp được bất kỳ Thần Nguyên cấp một, tiêu chí tầng hai viên mãn là trong khoảng thời gian ngắn tụ hợp được bất kỳ Thần Nguyên cấp hai.

Bây giờ, dù Tần Văn Thiên hắn chưa đạt đến mức độ trong phút chốc có thể ngưng tụ bất kỳ Thần Nguyên cấp ba, nhưng ít ra, có thể trong giây lát tụ hợp Thần Nguyên cấp ba dễ dàng, ý là Luyện Thần Đồ Lục của hắn đã tới tầng ba đại thành còn kém một tia liền vào viên mãn.

Luyện Thần Đồ Lục, hoàn thiện phương pháp tu hành Thần Văn của hắn hôm nay.

- Nói như vậy, người rất nhanh thì có thể đặt chân lên cấp bốn?

- Đã có minh ngộ, như vậy cấp bốn cũng chỉ là vấn đề thời gian, nhất niệm thông suốt đột phá cấp bốn không khó lắm.

Tần Văn Thiên cười nói, trái tim của Bạch Lộc Di lại bắt đầu nhảy lên.

Thần Văn Đại Sư cấp bốn không đến mười chín tuổi?

Nàng chỉ suy nghĩ một chút, liền có cảm giác trong lòng nhảy lên, nghe rợn cả người.

- Lại bề quan một chút.

Tần Văn Thiên cười khổ nói, mặc dù hắn coi trọng Võ Đạo vượt qua coi trọng Thần Văn, nhưng Thần Văn trong khoảng thời gian ngắn có thể mang lại cho hắn danh tiếng lớn hơn, từ đó được học viện Bạch Lộc ghi nhận. Như vậy, hắn chỉ có thể trước lựa chọn tạo nghệ Thần Văn, bước vào cấp bốn.

Nếu như vậy, hắn không đủ mười chín tuổi, địa vị không kém rất nhiều nhân vật trọng lượng ở trên bảng Thiên Mệnh.

Học viện Bạch Lộc, cũng sẽ nhìn hắn với con mắt khác, từ trên vốn dĩ coi trọng hắn.

- Được, người tốt nhất bề quan đi, nhất định phải đột phá.

Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên giờ quả đấm nhỏ, đáng tuổi cười thanh thuần cực kỳ mỹ lệ.

- Chỉ cần người bước vào Thần Văn Đại Sư cấp bốn, trọng lượng của Thương Vương lệnh sẽ càng nặng.

- Ừ.

Tần Văn Thiên mỉm cười gật đầu, một Thần Văn Đại Sư cấp bốn lấy ra Thương Vương lệnh, cùng một Nguyên Phủ tầng bốn lấy ra Thương Vương lệnh, phân lượng không phải cùng một cấp bậc.

Bạch Lộc Di giờ tay lên, sau đó nắm thành quyền, Tần Văn Thiên thấy động tác của nàng, cũng làm động tác tương tự, sau đó nắm đấm của hai người nhẹ nhàng va chạm, cười một tiếng, sau đó Bạch Lộc Di liền rời đi.

Tần Văn Thiên hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng, thời gian rất căng.

Hắn nhất định phải tế xuất Thương Vương lệnh, làm cho cả cục diện nghịch chuyển trước khi học viện Bạch Lộc hoàn toàn chấp nhận Đế Phong. Bằng không, một khi Đế Phong đại diện dòng dõi kia đạt được học viện Bạch Lộc ủng hộ thì tất cả đều muộn.

...

Phía sau núi an tĩnh, cỏ xanh như đệm, dương quang, mưa móc, gió nhẹ nhuần trạch thổ nhưỡng, một thanh niên an tĩnh ngồi ở đó, dường như ngăn cách bất cứ chuyện gì đều không khuấy rầy được tâm của hắn.

Ở bên cạnh thanh niên, một tiểu cầu tuyết trắng cũng học thanh niên ngồi xếp bằng cực kỳ đáng yêu. Nhưng điều càng làm cho người ta kinh ngạc chính là mỗi lúc màn đêm buông xuống, Tuyết Cầu kia sẽ an tĩnh nằm ở chỗ này, từ trên thiên khung, lại có tinh quang vương vãi xuống, rơi vào trong cơ thể nó, làm cho thân thể của nó hiện lên một chùm tia sáng kim sắc.

Ban ngày, Tuyết Cầu sẽ đứng dậy chạy vội xung quanh, lúc thì lè lưỡi liếm ống quần của thanh niên, thần thái vô cùng thân thiết, dường như đó là thân nhân của nó.

Sở Mãng và Phàm Nhạc, bọn họ thì một mực sinh động ở các nơi trong thành Vọng Châu. Đài Địa Ngục bị bọn họ coi là nơi thí luyện, có đôi khi sẽ gặp phải một số người lợi hại, để cho bọn họ gặp phải nguy cơ sinh tử, nhưng không ngừng tới luyện làm cho Sở Mãng và Phàm Nhạc ở trong đồng cấp sức chiến đấu càng ngày càng mạnh.

Tu vi của Sở Mãng sớm đã bước vào Nguyên Phủ tầng sáu, mà Phàm Nhạc, bây giờ cũng bước vào Nguyên Phủ tầng bốn.

Sở Mãng và Phàm Nhạc cũng sẽ thường xuyên luận bàn, tuy cảnh giới của Phàm Nhạc không bằng Sở Mãng, nhưng sức mạnh huyết mạch của hắn càng hùng mạnh, miễn cưỡng cũng có thể chiến với Sở Mãng một phen, hơn nữa hai người đều am hiểu tiên thuật, thường giao lưu luận bàn, thời gian qua cực kỳ phong phú.

Thành Vọng Châu này chắc chắn đặc sắc hơn Sở Quốc quá nhiều.

Trong thành Vọng Châu, trong khoảng thời gian này cũng phát sinh không ít sự tình. Có tin tức truyền ra, một người tên Tần Văn Thiên, hắn theo phủ Trích Tinh bước vào nơi thí luyện Thần Văn cơ duyên xảo hợp chiếm được cổ thư Thần Văn của Thiên Tôn. Tin tức này vừa truyền ra, trong nháy mắt đã gây nên sóng gió không nhỏ, rất nhiều Thần Văn Đại Sư cấp bốn lợi hại liên tục nảy ra một chút ý nghĩ.

Kim Hình Thiên Tôn, một vị cường giả trong truyền thuyết, hắn còn là một vị Thần Văn Đại Sư Ngũ giai kinh khủng, hắn truyền thừa cổ thư Thần Văn, có thể nghĩ đối với những Thần Văn Đại Sư cấp bốn kia có lực hấp dẫn kinh khủng bậc nào.

Về sau bọn họ tra được, Tần Văn Thiên ở trong học viện Bạch Lộc thì có không ít người thất vọng.

Bản thân học viện Bạch Lộc cũng thuộc về đại thế lực cực kỳ am hiểu Thần Văn, Tần Văn Thiên đã ở nơi này có lẽ Thiên Tôn truyền thừa cổ thư Thần Văn đã rơi vào trong tay học viện Bạch Lộc. Về sau bọn họ điều tra, quả nhiên phát hiện, trong khoảng thời gian này Tần Văn Thiên chưa bao giờ bước ra khỏi học viện Bạch Lộc, có lẽ bị học viện Bạch Lộc giam lỏng.

Thời điểm rất nhiều người ở thành Vọng Châu nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, hắn vẫn còn ở phía sau núi của học viện Bạch Lộc.

Hôm nay, học viện Bạch Lộc, Bạch Lộc Du mang theo hai thanh niên đi ra phía sau núi, nhưng ở dưới chân núi liền bị Bạch Lộc Di ngăn trở.

- Tiểu Di, người đây có ý gì?

Bạch Lộc Du nhìn Bạch Lộc Di nói, thần sắc như có vẻ không vui.

- Du thúc, ta biết người đến đây gì, hiện tại hắn đang bế quan, không thích hợp khuấy rối.

Bạch Lộc Di nhìn Bạch Lộc Du, Bạch Lộc Du là trưởng tử của Bạch Lộc Động, ở trên Thần Văn có chút tạo nghệ nhưng không phải rất mạnh. Hắn đi ra phía sau núi vì mục đích mà ai có thể nghĩ ra.

- Từ khi nào phía sau núi của học viện Bạch Lộc ta lại bị một người ngoài chiếm cứ, trái lại ta không thể đi được?

Bạch Lộc Du cười lạnh.

- Huống hồ, hôm nay không phải ta tới tìm hắn, mà là không ít khách nhân muốn gặp Tần Văn Thiên, người nên biết những khách nhân kia là ai?

- Hắn sẽ không gặp.

Bạch Lộc Di khẳng định trả lời, nàng đương nhiên biết đó là những người nào. Gần đây có không ít Thần Văn Đại Sư cấp bốn đi tới học viện Bạch Lộc

muốn gặp Tần Văn Thiên.

Học viện Bạch Lộc không cự tuyệt bọn họ tới thăm, địa vị của Thần Văn Đại Sư cấp bốn vốn không bình thường, hơn nữa một số người muốn lợi dụng kiểu áp lực ngoại giới này uy hiếp Tần Văn Thiên, nằng nằng sao nhìn không ra.

Nhiều nhân vật trọng yếu như vậy hàng lâm, chỉ cần học viện Bạch Lộc bỏ qua Tần Văn Thiên, hấn ở bên ngoài sẽ rơi vào tình trạng vô cùng nguy hiểm, mà hợp tác với học viện Bạch Lộc, giao đồ vật cho học viện Bạch Lộc, không thể phủ nhận đó là lựa chọn tốt nhất.

- Thật sao? Tiểu Di, bằng hữu của ngươi dám ngông cuồng như vậy, Thần Văn Đại Sư cấp bốn gặp cũng không gặp?

Bạch Lộc Du cười lạnh nói.

- Mặc dù không gặp cũng phải do hấn tự mình trả lời ta.

Đứt lời, Bạch Lộc Du tiếp tục cất bước, đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di ngưng đọng lại, thân hình lóe lên tiếp tục ngăn đối phương.

- Cản trở.

Bạch Lộc Du quát lạnh một tiếng, trên người ầm ầm có khí thể lan tỏa, chuẩn bị không giải quyết bằng tình cảm nữa, mặc dù ra tay cũng phải đi gặp người kia.

Bạch Lộc Di cực kỳ khó coi.

- Tiền bối đã muốn gặp, hãy đến đi.

Phía sau núi, một giọng nói mờ mịt xa xa truyền đến, làm cho đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di ngưng đọng lại, chủ nhân của giọng nói này, nằng nằng quen thuộc hơn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 280: Không phải vật trong ao

Bạch Lộc Du nhìn Bạch Lộc Di cười cười sau đó dạo bước mà đi, Bạch Lộc Di tất nhiên nhường đường đi theo sau Bạch Lộc Du, cùng đến phía sau núi.

Trên thảo nguyên sườn núi, Tần Văn Thiên ngồi xếp bằng, nhìn thấy Bạch Lộc Du đến, không khỏi cười nói:

- Tiền bối có gì dặn dò?

- Tần đại sư, ta muốn gặp ngươi một lần, thật là khó khăn.

Bạch Lộc Du lớn tiếng nói, câu Tần đại sư này lại mang theo mấy phần châm chọc, hiển nhiên là ám chỉ Tần Văn Thiên không đủ tư cách.

- Tiền bối nói đùa, chẳng qua là mấy ngày nay văn bối bế quan tu hành, Tiểu Di cũng vì lo lắng ta bị quấy rầy, lúc này mới ngăn cản tiền bối, nếu có đắc tội mong lượng thứ tha tội.

Tần Văn Thiên mỉm cười như không thấy đối phương châm chọc.

Đây gọi là đưa tay không đánh mặt người cười, nhưng Bạch Lộc Du có chút không tha thứ nói:

- Tần đại sư bế quan tu hành? Chẳng lẽ đột phá đến cấp bốn sao mà ngay cả gặp cũng không được.

Tần Văn Thiên vẫn cười cười, không trả lời.

Bạch Lộc Du thấy Tần Văn Thiên chẳng qua là nhìn hấn, không nói một lời, thầm mắng người trẻ tuổi này nhịn được, không khỏi nói:

- Bây giờ, học viện Bạch Lộc ta có không ít người khách tới, trong đó không thiếu Thần Văn Sư cấp bốn, Tần đại sư có thể hãnh diện gặp một lần hay không.

- Tần mỗ ở thành Vọng Châu không quen biết ai, tại sao lại có người muốn thăm hỏi?

Tần Văn Thiên hiểu kỳ hỏi.

Tiếng nói của hắn hạ xuống, Bạch Lộc Du không khỏi lộ ra một tia thần sắc thú vị, cười thầm Tần Văn Thiên thật là không biết trời cao đất rộng, hai chữ thăm hỏi, hắn cũng dám dùng.

- Không phải “thăm hỏi” mà là để ngươi đi gặp một lần.

Bạch Lộc Du cắn hai chữ thăm hỏi cực nặng.

- Ô.

Tần Văn Thiên gật đầu, sau đó lại không nói, những Thần Văn Đại Sư này tới thật đúng lúc. Hắn nhìn Bạch Lộc Di một chút, thấy Bạch Lộc Di mặt lộ vẻ lo âu, sau đó hiểu rõ ra, nói vậy, là bởi vì cô thư Thiên Tôn, bằng không chắc chắn sẽ không có Thần Văn Đại Sư cấp bốn muốn tới gặp hắn.

Bạch Lộc Du thấy Tần Văn Thiên không nói, không ngừng tiếp tục châm chọc:

- Tần đại sư còn chưa chuẩn bị xuất phát sao?

- Vì sao phải xuất phát?

Thần sắc của Tần Văn Thiên cổ quái nhìn Bạch Lộc Du.

- Ngươi...?

Ánh mắt của Bạch Lộc Du động lại, nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên nói:

- Rất nhiều Thần Văn Đại Sư cấp bốn muốn gặp ngươi, ngươi nói vì sao ngươi phải xuất phát, chắc không phải ngươi muốn để các chư vị tới gặp ngươi chứ.

Ngữ khí của Bạch Lộc Du lạnh xuống, đã thấy Bạch Lộc Di châm chọc nói:

- Du thúc, mục đích bọn họ muốn gặp Tần Văn Thiên, nói vậy chính ngươi cũng đã rõ ràng, vì sao còn phải tự mình đến làm thuyết khách?

Mục đích của Bạch Lộc Du hết sức rõ ràng, để Tần Văn Thiên đi gặp những người kia, sau đó để Tần Văn Thiên cảm thụ được áp lực ngoại giới, như vậy, Tần Văn Thiên mới có thể thần phục phụ thân hắn Bạch Lộc Động, để cầu tự bảo vệ mình.

- Hừ.

Bạch Lộc Du hừ lạnh một tiếng:

- Thuyết khách? Ta chỉ là tới nói cho ngươi biết một tiếng, tại sao lại nói thuyết khách, lẽ nào chư đại sư muốn gặp ngươi, ngươi còn coi như không thấy sao?

- Tiền bối biết nói đùa, Tần mỗ làm sao có thể tránh đi coi như không thấy được?

Tần Văn Thiên thần nhiên nói, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất, Bạch Lộc Du nghe được lời này liền cười lạnh, nhìn xéo Tần Văn Thiên.

- Không thấy chính là không thấy, nói gì tránh chứ?

Tần Văn Thiên tiếp tục nói.

Bạch Lộc Du cười lạnh ngưng tụ ở đó, nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, chỉ thấy Tần Văn Thiên tiếp tục nói:

- Tiền bối cũng nói là bọn hắn muốn gặp Tần mỗ, không phải Tần mỗ muốn gặp bọn họ.

Bạch Lộc Du nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, thật đúng là người thú vị.

- Ý của ngươi là muốn chư vị Thần Văn Đại Sư đến đây bái kiến ngươi?

Bạch Lộc Du đùa giỡn nói.

- Không dám dùng hai chữ bái kiến.

Tần Văn Thiên lắc đầu nói:

- Chẳng qua tiền bối chỉ nói có cấp bốn đại sư muốn gặp ta. Thứ nhất, không nói đối phương tên họ là gì? Thứ hai, không nói gặp Tần mỗ có chuyện gì? Chẳng qua là hiệu lệnh một tiếng, chẳng lẽ ta phải chạy tới bái kiến sao? Ta đã không cầu bọn hắn, cũng không từng được bọn họ ban ân huệ, làm như vậy, chẳng phải là hạ mình, chẳng lẽ tiền bối thích hạ mình như vậy?

Bạch Lộc Du híp mắt lại, cười nói:

- Nhanh mồm nhanh miệng lắm, nếu như thế, ta liền đi báo cho chư vị đại sư biết, để cho bọn họ tới bái kiến “Tần đại sư”.

Bạch Lộc Du vừa dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi, thanh niên phía sau hắn nhìn Tần Văn Thiên, ánh mắt sắc bén, trong mắt lại ẩn chứa một nụ cười lạnh.

Ba người rời đi, đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di lại lộ ra vài phần rầu rĩ, nhìn Tần Văn Thiên nói:

- Những này qua ngươi bề quan, ngoại giới truyền ra tin tức, nói ngươi chiếm được cổ thư Thiên Tôn. Bạch Lộc Du chính là con của Bạch Lộc Động trưởng lão, mục đích hắn tới ngươi cũng nên tình tường. Hôm nay chuyển đi này, Thần Văn Đại Sư dắt tay nhau mà đến khí thế hung mãnh.

Tần Văn Thiên nhẹ nhàng gạt đầu, chậm rãi đứng dậy, nhìn thấy Bạch Lộc Di tiều tụy, không khỏi cười nói:

- Không sao cả, nếu như bọn họ khinh người quá đáng, ta đương nhiên sẽ không để cho bọn họ sống khá giả.

Bạch Lộc Di thấy Tần Văn Thiên mỉm cười, đôi mắt đẹp đột nhiên sáng lên, thấp giọng nói:

- Lần này, đột phá thật rồi hả?

- Ừ.

Tần Văn Thiên mỉm cười gạt đầu.

- Thật chứ?

Bạch Lộc Di lại hỏi.

- Thật.

Tần Văn Thiên tiếp tục gạt đầu.

- Là cấp bốn, ngươi không có gạt ta chứ?

Bạch Lộc Di hỏi mãi, ánh mắt của nàng dị sắc càng ngày càng đậm, dường như đã kích động không chịu được.

Cấp bốn, Cấp bốn không đến mười chín tuổi.

Tần Văn Thiên đảo cặp mắt trắng dã, đi tới, gõ xuống đầu Bạch Lộc Di, cười nói:

- Vô cùng chính xác, ta không có lừa ngươi.

- Thật tốt quá mà.

Bạch Lộc Di lộ ra thần sắc kích động, thân thể thậm chí không nhận được nhảy dựng lên, kích động đến ôm Tần Văn Thiên, trong miệng còn thì thào nói nhỏ:

- Trời ạ, ta dĩ nhiên chính mắt thấy một vị Thần Văn Đại Sư cấp bốn không đến mười chín tuổi, đây là muốn tạo nên lịch sử của thành Vọng Châu, điên quá, Tần Văn Thiên, ngươi điên quá rồi.

-...

Tần Văn Thiên không nghĩ tới Bạch Lộc Di kích động thành như vậy, cảm giác trên cánh tay truyền tới cảm giác nhu mềm, con ngươi của Tần Văn Thiên vẫn không nhúc nhích nhìn thiếu nữ thuần khiết kích động kia.

Tựa hồ cảm thụ được ánh mắt của Tần Văn Thiên, Bạch Lộc Di sững sờ, sau đó ngừng lại, đôi mắt đẹp nhoáng vài cái, nhìn thoáng qua thân thể của mình đang dựa vào cánh tay của Tần Văn Thiên, trên mặt nháy mắt đỏ ửng hẳn lên, hợp với khuôn mặt thanh thuần, làm cho Tần Văn Thiên thấy ngại người.

Mặc dù đối với mỹ nữ sớm đã thành thói quen, lúc này Bạch Lộc Di đơn thuần quả thực thật đẹp.

Nàng hưng phấn, không chứa bất kỳ tạp chất.

- Ngươi chờ, ta đi giúp ngươi làm lớn chuyện một chút.

Con ngươi của Bạch Lộc Di đột nhiên sáng ngời sau đó rời đi, như cảm giác được cái gì, Bạch Lộc Di xoa xoa đầu, quay đầu lại trừng Tần Văn Thiên nói:

- Khốn kiếp, lực lớn như vậy.

- Lúc này mới phát hiện.

Tần Văn Thiên triệt để im lặng, sau đó lại thấy Bạch Lộc Di nhìn hẩn cười một tiếng, bay nhanh rời đi.

- Làm lớn chuyện một chút?

Tần Văn Thiên nhìn bóng lưng mạn diệu kia, con người chớp chớp, nha đầu kia thật đúng là e sợ cho thiên hạ không loạn.

Không bao lâu, Tần Văn Thiên liền thấy một nhóm thân ảnh hạo đăng mà đến, trong những người này có không người ít đều đã tóc trắng râu trắng, tiên phong đạo cốt, cũng có một chút thần thái hòa ái, con mắt uẩn tinh mang, nhưng bất luận bề ngoài làm sao, khí chất của bọn họ, đều mang một luồng khí tức giống nhau, đó chính là ngạo khí.

Thần Văn Đại Sư lợi hại, từ trước đến nay đều được người thờ phụng, được người tôn kính, các đại thế lực đều nguyện ý ra giá lớn bồi dưỡng bọn họ, chỉ cần bọn họ nguyện ý.

Thần Văn Đại Sư cấp bốn chưa bao giờ thiếu khuyết tài phú, cũng sẽ không thiếu khuyết danh tiếng, đi tới chỗ nào, cũng như cái rốn của vũ trụ. Mặc dù vào lúc này, sau lưng mấy vị lão giả, đều có cường giả Nguyên Phủ thượng tầng ba hộ vệ an toàn của bọn họ.

Một chút người ở trên Võ Đạo thành tựu có hạn, nếu như bọn họ ở trên Thần Văn có thiên phú, sẽ dành thời gian dài nghiên cứu Thần Văn, bởi vậy mặc dù là Thần Văn Đại Sư cấp bốn, lại khả năng chỉ là Nguyên Phủ cảnh, bởi vậy bọn họ cần hộ vệ, tất nhiên cũng có người nguyện ý làm hộ vệ của bọn họ.

Ngạo khí thì không thể tránh được.

Khi bọn họ xuất hiện ở đối diện Tần Văn Thiên, Tần Văn Thiên cảm nhận được khí tràng của những Thần Văn Đại Sư này, cực kỳ mãnh liệt.

- Hai vị Thiên Cương, những người khác, đều là Nguyên Phủ, thấp nhất thậm chí chỉ là Nguyên Phủ cảnh tầng năm.

Tần Văn Thiên quét mắt qua một cái, liền biết được tu vi của những người này, Nguyên Phủ cảnh hẩn có thể trực tiếp nhìn ra, không thể nhìn ra tất nhiên là Thiên Cương cảnh.

Trong đó một vị cường giả Thiên Cương cảnh, Tần Văn Thiên thậm chí còn nhận ra.

- Bái kiến Phong Cốc đại sư.

Chỉ thấy Tần Văn Thiên nhìn một vị Thiên Cương thi lễ, có chút khách khí, lần trước ở hội giao lưu phủ Trích Tinh, chính do Phong Cốc đại sư làm trọng tài, hơn nữa đối với hẩn có chút tán thưởng.

Phong Cốc đại sư mỉm cười gật đầu, ánh mắt của hẩn lại nhìn chăm chăm xung quanh Tần Văn Thiên, trong mắt tia sáng lóng lánh, tim bắt đầu nhảy lên, tựa hồ thấy được việc cực kỳ chấn kinh.

- Lần trước từ phủ Trích Tinh từ biệt, ta liền nhìn ra ngươi không phải vật trong ao, bây giờ, quả nhiên lại có cơ duyên, đương nhiên cũng là chính ngươi nỗ lực tranh thủ chiếm được, chúc mừng.

Phong Cốc nhìn Tần Văn Thiên mỉm cười gật đầu, lấy lễ đối đãi, giọng nói bình thản, một chút cũng không có ý khinh thường.

Tần Văn Thiên rất dễ dàng cảm nhận được ý thân cận từ trên người Phong Cốc đại sư, hẩn cũng minh bạch hàm nghĩa mà Phong Cốc đại sư nói, cười gật đầu đáp lại:

- Văn bối vận khí không tệ, lúc đầu Thần Văn của đại sư, cũng để cho văn bối được ích lợi không nhỏ, hôm nay gặp lại đại sư, phải nói một tiếng cảm tạ.

Nói xong, Tần Văn Thiên lần nữa thi lễ, có chút chân thành.

- Được.

Phong Cốc đại sư mỉm cười gật đầu, cước bộ của hẩn hơi dời qua bên cạnh, tựa hồ có ý cùng những người khác kéo ra một chút khoảng cách, nhưng trong lòng thì thầm than, người này, tuyệt không phải vật trong ao, sau này tất hóa Ứng Long nhảy Cửu Thiên.

Bây giờ, chỉ có thể giao hảo mà không thể đắc tội.

Nhưng những người khác lại không chú ý đến động tác trong lúc lơ đãng của Phong Cốc đại sư, càng không hiểu được trong đối thoại đơn giản này ẩn chứa thâm ý thế nào.

Thậm chí, còn tưởng rằng Phong Cốc đại sư ám chỉ Tần Văn Thiên chiếm được Thiên Tôn truyền thừa, mà Tần Văn Thiên thì thừa nhận.

Kể từ đó, con mắt của bọn họ nhìn Tần Văn Thiên càng sáng lên, ánh mắt kia nhìn Tần Văn Thiên phảng phất như nhìn con mồi.

Thiên Tôn truyền thừa, hôm nay chắc chắn phải để tiểu tử này giao ra!

Chương 281: Giương cung bạt kiếm

Giương cung bạt kiếm là cục diện mà thời khắc này Tần Vãn Thiên gặp phải.

Bạch Lộc Du cũng đến, đúng là hắn mang theo những Thần Văn Đại Sư này tới, chẳng qua là ý không ở trong lời, hắn cũng không hy vọng Tần Vãn Thiên thật giao cổ thư Thần Văn ra, chỉ muốn làm cho Tần Vãn Thiên cảm thấy bị áp lực.

Thời điểm Tần Vãn Thiên chịu không được áp lực này, hắn tự nhiên sẽ cho Tần Vãn Thiên một cơ hội.

Bởi vậy, Bạch Lộc Du chẳng qua đứng ở một bên nhìn, khoe miệng ngậm lấy nụ cười lạnh thản nhiên.

Cục diện như vậy, hắn ngược lại muốn xem xem Tần Vãn Thiên ứng phó như thế nào?

Nhưng đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền đến, Bạch Lộc Du quay đầu lại, liền thấy mọi người đi tới, không khỏi sửng sốt một chút, dĩ nhiên là Đại trưởng lão tới, còn có Bạch Lộc Di cùng với Bạch Lộc Sơn, Bạch Lộc Cảnh.

- Nha đầu kia, nghĩ rằng đưa Đại trưởng lão đến là có thể giúp được Tần Vãn Thiên?

Bạch Lộc Du tự nhiên nhìn ra được đây là Bạch Lộc Di gọi, chỉ thấy hắn nhìn Đại trưởng lão hơi khom người hô:

- Đại trưởng lão.

- Ừ.

Đại trưởng lão tùy ý gật đầu, nhưng trong lòng thì hơi có chút nghi hoặc, Bạch Lộc Di nói cho hắn biết, nơi này sẽ có một trò hay đáng xem, thế là hắn liền đi theo tới.

- Phụ thân.

Bạch Lộc Du đột nhiên nhìn thấy Bạch Lộc Động cũng đi tới, chỉ thấy Bạch Lộc Động khẽ gật đầu, nhìn Đại trưởng lão, hắn biết Đại trưởng lão qua đây, cho nên mới tới xem một chút.

Kế hoạch của hắn không cho phép Bạch Lộc Di phá hư.

Những Thần Văn Đại Sư kia cũng không vội vã mở miệng, bọn họ im lặng chốc lát, thấy Đại trưởng lão cùng với Bạch Lộc Động trưởng lão đều không nói gì, chẳng qua là ở bên cạnh an tĩnh nhìn, trong lòng cũng chuyển qua rất nhiều ý niệm.

Bọn họ không vội, Tần Vãn Thiên cũng không cấp bách, chỉ an tĩnh đứng ở đó.

Nhưng nhiều tiền bối bức vua thoái vị như vậy, khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Rốt cuộc, một lão giả trong mắt chứa hàn ý, mũi rất cao thiếu kiên nhẫn, chỉ thấy hắn nhìn Tần Vãn Thiên, con ngươi híp lại như một con rắn độc làm cho Tần Vãn Thiên cảm giác có chút khó chịu.

- Tần Vãn Thiên.

Lão giả này tu vi Nguyên Phủ thất trọng, phía sau có ba tên Nguyên Phủ cửu trọng hộ vệ, chỉ thấy hắn híp mắt cười lạnh nói:

- Ngươi muốn chúng ta tự mình đến đây gặp ngươi? Ta lần đầu tiên gặp một người phách lối như ngươi.

- Tiền bối cứ nói đùa.

Tần Vãn Thiên chỉ vào con đường sau lưng lão giả, mỉm cười nói.

- Nói đùa, ngươi có ý gì?

Đối phương nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên.

- Ta không có ý để tiền bối tới gặp ta, nói vậy tiền bối hiểu lầm, đường lớn ở đó, tiền bối cứ tự nhiên.

Tần Văn Thiên cười cười chỉ vào con đường phía trước nói, ý của hắn rất rõ ràng, tiền bối ngươi nói đùa, không phải ta muốn ngươi tới gặp ta, là chính ngươi muốn tới gặp ta, ngươi không muốn gặp, đường ở đó, ngươi đi đi.

- Ngươi...?

Đối phương đâu thể nào không nghe hiểu được ý của Tần Văn Thiên, trong mắt có hàn mang càng lợi hại hơn.

- Miệng lưỡi bén nhọn, ngươi bảo bọn ta đến đây, thời khắc này lại muốn ta rời đi, hơi quá mức buồn cười, ngươi cũng quá coi trọng mình rồi.

Đối phương tiếp tục nói.

Tần Văn Thiên nghe được lời của đối phương, trong mắt lóe lên một tia lợi mạng nói:

- Ngươi có bị bệnh không?

Tần Văn Thiên vừa dứt lời, thần sắc của lão giả ngưng đọng lại, đối phương đang ở trước mặt mọi người mà nhục mạ hắn có bệnh?

Từ khi hắn bước vào Thần Văn Sư tứ giai, không bị người nào vũ nhục qua, chỉ thấy phía sau hắn, ba bóng người đồng thời dạo bước ra, khí thế khủng bố tràn ngập, từng luồng khí lưu đáng sợ nghiền ép về phía Tần Văn Thiên.

Chỉ cần lão giả kia ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ ra tay với Tần Văn Thiên.

- Ta cho ngươi một cơ hội nói lời xin lỗi.

Thần sắc của lão giả hoàn toàn lạnh xuống, lạnh lẽo thấu xương, tranh đoạt cổ thư Thiên Tôn còn sớm, nhưng bây giờ việc nhục mạ này, trước tiên hắn muốn Tần Văn Thiên cho một lời khai báo.

- Xem ra không chỉ có bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ gì.

Nụ cười trên mặt Tần Văn Thiên càng đậm, đôi mắt liếc người tới, ánh mắt từ từ sắc bén.

Hôm nay những người này áp bách đến, trong lòng hắn đâu thể không có tính khí, đối phương rất nhiều đều là Thần Văn Đại Sư, vậy thì tiền lễ hậu binh.

Đối phương không khách khí, như vậy Tần Văn Thiên hắn lại có gì phải sợ?

- Còn rồi.

Ba người kia gầm lên, cước bộ đập một cái, chỉ thấy Tần Văn Thiên mở miệng nói:

- Tiến lên một bước nữa sẽ chết!

Chữ chết hạ xuống, đột nhiên từ trên người Tần Văn Thiên tràn ngập sát ý lạnh lẽo, lạnh thấu xương, làm cho trong không gian tràn ngập sát ý.

Ba người kia nhìn không được khẽ run, thấy ánh mắt của Tần Văn Thiên quét tới, lấy tu vi của bọn họ, lại từ trong mắt đối phương cảm nhận được sát ý đáng sợ, như lưỡi đao ở trong đầu cán quét mà qua, thấu xương tận cùng.

Kèm theo lời Tần Văn Thiên nói, trong nháy mắt, sườn núi này an tĩnh lại.

Gió nhẹ lướt qua, cỏ xanh trên mặt đất nhẹ nhàng đung đưa.

Chỉ thấy ánh mắt của Tần Văn Thiên nhìn chằm chằm Thần Văn Sư tứ giai kia, mỗi một ánh mắt đều giống như một thanh hàn đao, đâm vào đôi mắt đối phương.

- Xung ngươi một tiếng tiền bối, cho ngươi mặt mũi, ngươi lại không biết tự trọng, đã nói không nghe, vậy Tần mỗ sẽ lặp lại ý thêm một lần nữa.

Tần Văn Thiên lạnh lùng mở miệng:

- Tần Văn Thiên ta ở đây tu hành, ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, có liên quan gì đến ta? Ta không cần ngươi lấy giọng điệu “ta mời ngươi tới” nói chuyện với ta, thứ nhất, Tần mỗ không phải văn bối của ngươi, thứ hai, không phải muốn cầu cạnh ngươi, mời làm chi? Nếu ngươi không có chuyện, rút!

Tần Văn Thiên hùng mạnh làm cho người xung quanh đều ngây ngẩn cả người, đôi mắt lấp lánh không yên.

Kiều ngạo, thật đúng là kiêu ngạo.

Tuy nói Tần Văn Thiên có đạo lý, nhưng thể đạo này, cường giả vi tôn, người nào lại không kính trọng Thần Văn Đại Sư tứ giai ba phần chứ. Tần Văn Thiên hắn thì ngược lại, đối với Thần Văn Đại Sư trực tiếp nói là ngươi tới gặp ta, không phải ta mời ngươi tới, ngươi không có chuyện, tự mình rút.

Có thể nói, lời Tần Văn Thiên nói trực tiếp đắc tội chết với một gã Thần Văn Đại Sư tứ giai, mặc dù hôm nay Tần Văn Thiên bình yên vô sự, nhưng một vị Thần Văn Đại Sư tứ giai muốn đối phó Tần Văn Thiên chắc chắn không chịu được, có thể có quá nhiều cách thức.

Đại trưởng lão cũng bị Tần Văn Thiên nói làm cho không nghĩ ra được, tự tin của tiểu gia hỏa này từ đâu tới?

Nhìn thoáng qua Bạch Lộc Di ở bên cạnh, chỉ thấy đôi mắt đẹp của Bạch Lộc Di lóe lên dị sắc, tựa hồ rất yên tâm, nằng tự tin với Tần Văn Thiên, tựa hồ một chút cũng không thua Tần Văn Thiên.

Phong Cốc đại sư thì mặt hàm mỉm cười, cũng không nói gì, an tĩnh nhìn thế cục phát triển.

Hắn cũng muốn xem một chút, hôm nay Tần Văn Thiên sẽ làm sao đối mặt cục diện này.

Còn lão già kia, thì bởi vì Tần Văn Thiên nói, sắc mặt triệt để trở nên âm hàn.

Nếu không có chuyện gì khác, cứ?

Đây là một hậu bối cảnh Nguyên Phủ nói với hắn?

Tiến lên một bước nữa sẽ chết?

Hắn lại từ đâu mà có sức mạnh như vậy?

Có lẽ hắn lấy được cổ thư Thiên Tôn, tạo nghệ Thần Văn càng mạnh, có thể khắc Thần Văn cùng với trận pháp tam giai đỉnh cấp, nhưng có hắn ở đây, chẳng lẽ Tần Văn Thiên nghĩ có thể mượn Thần Văn hoặc trận pháp giết chết tùy tùng của hắn?

- Lương huynh, người tuổi trẻ bây giờ, tính khí thật đúng là lớn.

Chỉ thấy một trung niên mặt đen vừa cười vừa nói, Lương huynh chính là lão già mũi cao kia.

- Nếu đây không phải là Học viện Bạch Lộc, lấy tính khí của Lương huynh, chỉ bằng câu nói vừa rồi kia, hắn chết mười lần cũng không đủ.

Trung niên mặt đen lại nói, lão già mũi cao híp mắt, nếu hôm nay không phải ở Học viện Bạch Lộc, bọn họ đâu cần phải nói nhảm nhiều với tên Tần Văn Thiên như vậy? Trực tiếp động thủ giết, sau đó cướp đoạt cổ thư Thiên Tôn.

Chẳng qua hiện tại, bọn họ đều hiểu, Học viện Bạch Lộc đã cho phép bọn họ đi tới nơi này, ý nghĩa Học viện Bạch Lộc còn không ép Tần Văn Thiên giao ra cổ thư, đồng thời muốn mượn bọn họ cường bức Tần Văn Thiên.

Nên những người này tạm thời đều dùng thái độ im lặng đứng nhìn, lão già mũi cao kia kiên trì kém nhất, bởi vậy hắn làm khó dễ Tần Văn Thiên trước.

- Quả thực, người này không tuân theo tiền bối, vô lễ như thế phải nghiêm phạt một phen.

Lại có một người mở miệng, người này vuốt râu bạc trắng, ngược lại có mấy phần tiên phong đạo cốt, lão già này tuổi tác rất cao, đã hơn một trăm năm mươi tuổi, ở trên Thần Văn chìm đắm rất lâu, bước vào Thần Văn Đại Sư tứ giai cũng không ngắn. Ở thành Vọng Châu rất nhiều người biết hắn, rất nhiều Thần Văn Đại Sư đều được hắn chỉ điểm, bởi vậy lão già này, cũng có chút đức cao vọng trọng.

- Tổng lão cũng nói như thế.

Trung niên mặt đen cười nhạt nói, lão già mũi cao nhìn Tổng lão nói:

- Tổng lão cho rằng, ta nên khiển trách người này như thế nào?

- Phong Cốc có ý kiến gì không?

Tổng lão vuốt râu, ánh mắt nhìn về phía Phong Cốc đại sư.

- Không nên hỏi ta, lúc đầu ta và hắn có thiện duyên, hôm nay chẳng qua là đến xem, việc của bọn người, ta không tham dự.

Phong Cốc cười khoát tay áo, không đếm xỉa đến. Tần Văn Thiên tràn đầy tự tin, nói vậy đã có chuẩn bị, hắn vui vẻ đến xem cuộc vui là được.

- Nói như vậy, cổ thư Thiên Tôn thì sao?

Tổng lão vuốt râu, ánh mắt có một luồng phong mang.

- Cũng không có liên quan gì tới ta, nếu các người có thể lấy được thì tự đi lấy đi.

Phong Cốc xua tay như trước.

- Được được.

Tổng lão vuốt râu cười, thiếu một đôi thủ mạnh mẽ.

- Người này bất kính với Lương đại sư cùng với chư vị đại sư như thế, đáng chém.

Đúng lúc này, phía sau mọi người có một giọng nói truyền đến, trung niên mặt đen nhìn người này, cười nói:

- Cổ Huru, xem ra ngươi cũng có ý nghĩ này.

- Cổ mỗ sớm biết được người này, bất kính trưởng bối, lòng muông dạ thú, nếu như hắn được cổ thư Thiên Tôn là phụng phí của trời, người này đáng chém giết, nói vậy Học viện Bạch Lộc cũng sẽ không tính toán.

Cổ Huru lạnh lùng nói.

- Cổ Huru, ngươi thật không biết xấu hổ.

Ánh mắt của Bạch Lộc Di nhìn về phía người sau lưng Cổ Huru, tức giận mắng một tiếng. Ngày trước hắn và Tần Vãn Thiên có một số ân oán, nhưng Tần Vãn Thiên không có tính toán, bây giờ hắn lại làm rõ muốn những người này giết Tần Vãn Thiên, tâm đủ tàn nhẫn.

- Bạch Lộc Di tiểu thư xem ra đau lòng tình lang, nhưng Cổ mỗ tin tưởng, Học viện Bạch Lộc sẽ hiểu rõ nên làm gì.

Cổ Huru cũng không tức giận, tùy ý cười, người xung quanh nháo nhào nhìn về phía Đại trưởng lão cùng với Bạch Lộc Động trưởng lão của Học viện Bạch Lộc, tựa hồ đã thương lượng xong xử trí Tần Vãn Thiên như thế nào, tiếp đó đợi Học viện Bạch Lộc biểu lộ thái độ.

Ánh mắt của Bạch Lộc Động thì nhìn về phía Tần Vãn Thiên, lãnh đạm nói:

- Đây phải xem bản thân hắn tuyển như thế nào.

Rất hiển nhiên, Bạch Lộc Động ném áp lực cho Tần Vãn Thiên, làm cho hắn lựa chọn.

Những Thần Văn Đại Sư này muốn giết hắn, bọn họ muốn cổ thư Thiên Tôn hay muốn tính mạng của Tần Vãn Thiên?

Tần Vãn Thiên nhìn người trước mắt, từng cái tựa như đều đức cao vọng trọng, trong lúc nói cười quyết định sinh tử của mình, thương thảo xử trí mình như thế nào, mạng của hắn dường như không đáng giá nhắc tới.

Còn có Cổ Huru kia thì cũng chạy đến bỏ đá xuống giếng.

Tần Vãn Thiên liếc nhìn người xung quanh, sau đó chậm rãi nói:

- Nhiều lời như vậy, rốt cuộc bạo lộ mục đích vốn có sao? Thật đúng là một đám gia hỏa ra vẻ đạo mạo, cổ thư Thiên Tôn, Tần mỗ không có, cho dù là có đi chăng nữa, cũng không tới phiên các ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282: Cả một đám phế vật

Tần Vãn Thiên vừa dứt lời, Bạch Lộc Động thần nhiên quét mắt nhìn hắn nói:

- Tần Vãn Thiên, thiếu niên nhiệt huyết, không sợ chết, đây là chuyện tốt. Nhưng rất nhiều lúc có thể có lựa chọn tốt hơn, hà tất vì tranh một hơi kia, mà lựa chọn con đường chết? Ngươi dù gì cũng là khách nhân của Học viện Bạch Lộc, nếu ngươi nguyện ý giao cổ thư Thiên Tôn cho học viện thay ngươi chưởng quản, nói thế thì chư vị đại sư cũng sẽ không tiếp tục làm khó xử ngươi.

Thần sắc của Bạch Lộc Động bình thản, tựa như suy nghĩ cho Tần Vãn Thiên, mà giờ khắc này hắn nói, mục đích gì có thể nghĩ, những Thần Văn Đại Sư kia thần sắc đều hơi biến hóa, thậm chí lão hồ ly.

- Tiền bối quá lo lắng, vẫn bối tuổi còn trẻ, làm sao lại muốn chết?

Tần Vãn Thiên nhìn Bạch Lộc Động bình tĩnh nói, thay chưởng quản? Làm của riêng có lẽ còn đáng hơn.

- Ồ?

Thần sắc của Bạch Lộc Động lóe lên, sau đó cười nói:

- Nếu như thế, ta không khuyên nhiều lời nữa.

Dứt lời, chỉ thấy hấn nhắm mắt lại, tựa hồ chuẩn bị bỏ qua hành động kế tiếp của những Thần Văn Đại Sư này.

Lão giả mũi cao, Tổng lão, trung niên mặt đen... liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều có ý cười nhạt, chỉ thấy lão giả mũi cao nhìn Tần Văn Thiên, con người lần nữa hít lại, âm trầm nói:

- Cổ thư Thiên Tôn, tất nhiên là người có tài có được, người là một tiểu bối lại muốn làm của riêng, vậy chỉ có con đường chết.

Giọng nói của hấn hạ xuống, ba tên hộ vệ đạo bước mà ra, đi về phía Tần Văn Thiên.

- Ta nói rồi, tiến lại một bước, sẽ chết.

Tần Văn Thiên nhìn ba người, trong mắt lóe lên lãnh mang kim sắc, trong giây lát, ba tên hộ vệ kia chỉ cảm thấy đầu chân động như lọt vào công kích mạnh mẽ. Trên người bọn họ phóng ra sức mạnh ý chí Võ Đạo, áp lực như núi nghiền ép ra.

Có một người bàn tay tiến tới tóm lấy, trong hư không xuất hiện huyết sắc cự chưởng khủng bố giống như ngọn núi, làm cho huyết mạch trong cơ thể Tần Văn Thiên không thuận.

- Âm!

Huyết sắc cự chưởng vỡ xuống phát ra âm thanh bạo liệt, thời điểm mọi người nghĩ Tần Văn Thiên chết rồi, chỉ thấy Tần Văn Thiên vẫn đứng đó mỉm cười, bình tĩnh nhìn bọn họ.

- Hà?

Những Thần Văn Đại Sư kia hơi nhú mào, chỉ cảm thấy thời khắc này thân thể Tần Văn Thiên từ từ mơ hồ dường như không phải thực thể, mặc dù ở trước mắt, lại như không phải huyết nhục chi thân, có một khí tức mê huyền.

Phong Cốc vuốt cằm, lộ ra nụ cười thần nhiên. Thần Văn đại sư ai cũng có sở trường riêng, có người am hiểu Thần Văn chiến đấu, có người am hiểu trận pháp, có người am hiểu luyện khí, cũng có người am hiểu thuật Khôi Lỗi.

Đều là Thần Văn Đại Sư tứ giai nhưng các phương diện tạo nghệ cũng có thể có thể chênh lệch rất xa. Phong Cốc hấn đối với Thần Văn chiến đấu cùng với trận pháp Thần Văn đều có chút am hiểu, hơn nữa thân là cường giả cảnh Thiên Cương cảm nhận của hấn vô cùng nhạy cảm, sớm đã nhìn ra nơi này có đại trận do Tần Văn Thiên khắc.

Trận này là một ảo trận, hư thực tương sinh, ảo trận này là tứ giai.

Không chỉ như vậy, điều càng làm cho Phong Cốc kinh ngạc chính là ảo trận tứ giai này không có lực công kích, hoàn toàn chủ biến ảo, bởi vậy ở trên biến ảo cực kỳ lợi hại, khó mà nhìn thấu, nên Thần Văn Đại Sư tứ giai khác lại không phát hiện được ảo trận tứ giai này tồn tại, càng không phát hiện được rằng mục đích thật sự của ảo trận tứ giai này là vì che giấu Thần Văn Chiến Đấu dưới ảo trận.

Những Thần Văn Chiến Đấu kia chỉ cần nhìn kỹ, Phong Cốc liền thay đám Thần Văn Đại Sư tứ giai kia lau mồ hôi lạnh.

Không biết hôm nay sẽ có bao nhiêu người chết.

- Ảo trận?

Những Thần Văn Đại Sư kia cũng không phải người tầm thường, thời khắc này cũng nhìn thấu. Nơi này hình như có ảo trận, hơn nữa còn là ảo trận cực kỳ bí ẩn.

- Tổng lão.

Lão giả mũi cao nhìn Tổng lão đức cao vọng trọng lộ ra vẻ hỏi thăm, Tổng lão đối với trận pháp rất có tạo nghệ.

Chỉ thấy Tổng lão cau mày, hít thở, trong lòng sinh ra một cảm giác không ổn.

Hắn xem lướt qua Trận Đạo, bây giờ trước mắt thì có ảo trận chất chứa trong đó, hấn lại chưa từng bắt gặp.

Thứ này đủ để làm hấn cảnh giác, nhìn thấy thanh niên trước đó mới mỉm cười, Tổng lão tiếp tục mở miệng nói:

- Không sao cả, trận này chủ biến ảo, không thể công kích, tru diệt hấn.

- Giết.

Lão giả mũi cao nghe được Tổng lão nói liền ra lệnh. Thân hình của ba cường giả đi phía trước nhào về phía thân ảnh của Tần Văn Thiên, bất luận đối phương là thật hay giả cũng sẽ oanh diệt.

Ngay thời khắc này, một thanh âm gào thét kinh khủng đột ngột vang lên, con ngươi của ba người kia co rút lại, đôi mắt nhìn chăm chăm dưới chân, ở nơi đó, bỗng nhiên có tia sáng chói mắt lóng lánh sáng lên, đó là ánh Thần Văn.

- Huru... huru... huru...

Kiểm âm kinh khủng trong giây lát hóa thành thanh âm chói tai, ba người chỉ thấy dưới chân có hàng nghìn, hàng vạn kiếm khí hội tụ thành đỉnh ốc cuốn tới bọn họ. Hàng nghìn, hàng vạn lưỡi kiếm hội tụ thành phong bạo uy thế đáng sợ như thế nào, như kiếm trận xoắn thịt muốn tiêu diệt hết thảy, thân thể bọn họ nháy mắt bay lên trời, muốn né tránh.

- Đứng!

Đột ngột, một âm thanh vang vọng hư không, ở dưới chân của bọn họ, lại sáng lên một tia Thần Văn rực rỡ, bọn họ chỉ cảm thấy dưới chân có sức mạnh nghìn vạn cân nắm vào kéo xuống, cả người vô cùng trầm trọng, không có cách nào bay lên trời.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Phong Bạo Kiếm vây quanh ba người bọn họ, bao vây ba người ở bên trong.

Trên mặt ba người tất cả đều lộ ra thần sắc kinh hãi, giận dữ hết:

- Không...!

Thân thể của bọn họ điên cuồng run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Phong bạo đỉnh ốc kia tuyệt đối là công kích của Nguyên Phủ đỉnh cấp, thời khắc này đang nuốt hết bọn họ.

- Cứu ta!

Một người điên cuồng hét lớn, quay đầu lại nhìn lão giả mũi cao, ánh mắt tuyệt vọng kia khiến người ta cảm thấy trong lòng rung động.

- Dừng tay!

Lão giả mũi cao giận dữ hết, nhưng nhìn thấy Phong Bạo Kiếm khép kín hoàn toàn nuốt hết ba người kia, thanh âm gào thét như trước, Kiếm Khí um tùm, thỉnh thoảng như có một giọt màu đỏ thẫm bắn tung tóe. Khi phong bạo kia ngừng lại, phương hướng đó không còn lại dấu tích gì.

Ba tên Nguyên Phủ đỉnh cấp, tiêu tan thành mây khói, trực tiếp biến mất ở trong tầm nhìn của đám người.

Thần sắc của mọi người khá khó chịu, nhiều Thần Văn Đại Sư như vậy, lại bị Tàn Văn Thiên lấy thuật Thần Văn tru diệt ba người.

Ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Tàn Văn Thiên vẫn đứng ở đó như trước, lúc này mới ý thức được thanh niên này tuyệt không phải đơn giản như trong tưởng tượng, có thể tùy ý nuốt ve.

- Thần Văn Đại Sư tứ giai?

Tàn Văn Thiên nhìn lão giả mũi cao, trong mắt lóe lên một tia châm chọc không hề che giấu chút nào:

- Đại sư có dám đến đây phá Thần Văn của ta không?

Sắc mặt của Lương lão khó coi, quay đầu lại nhìn Tống lão, chỉ thấy Tống lão hí mắt suy tư.

- Thần Văn kia bị ảo trận che lấp, trận pháp đích thật là không có công kích, ba người kia chết ở trong tay Thần Văn ẩn náu, phong bạo Thần Văn tam giai đỉnh cấp, ta nghĩ rằng ngươi cũng đã nhìn ra. Hơn nữa không chỉ một, người này đã sớm có chuẩn bị, ba người bọn họ chết cũng đáng giá.

Tống lão bình tĩnh nói, sắc mặt của Lương lão xanh mét.

Đây coi như là mạng hộ vệ của hần đi thử dò thực hư của Tàn Văn Thiên sao?

Lão bắt từ kia, thật đúng là đa mưu lắm mọ à.

- Vậy đã dò ra thực hư thế nào rồi, đại sư cũng đi thử một chút chứ?

Tàn Văn Thiên nhìn Tống lão thần nhiên nói, Tống lão khẽ vuốt râu bạc trắng, cười nói:

- Chỉ là Thần Văn tam giai, không cần ta tự mình ra tay. Cổ Huru, ngươi đi phá đi.

Tàn Văn Thiên cười lạnh, cho Cổ Huru tới phá sao?

- Lão hồ ly.

Cổ Huru nghe lời Tống lão nói trong lòng thầm chửi, mặc dù hần có chút khó chịu với Tàn Văn Thiên, nhưng thấy cảnh tượng vừa rồi cũng kinh hãi, hần

đi phá Thần Văn kia, e là gặp nguy hiểm.

Thần Văn Đại Sư khác đều không đáp lời, chẳng qua là bình tĩnh nhìn, thời khắc này bọn họ tâm sinh nghi hoặc, trận pháp huyền thuật kia ngay cả ánh mắt của bọn họ cũng có thể giấu giếm được, thật sự chỉ là trận pháp tam giai thôi sao?

Nhưng bọn họ tình nguyện tin tưởng có một chút trận pháp kỳ lạ, có thể ẩn nấp hoàn hảo khiến cho bọn họ không thể nhìn thấu. Bằng không, nếu như đây là trận pháp tứ giai, như vậy...

Nhưng bọn họ nghĩ thâm hấn là bọn họ quá lo lắng rồi, tam giai lên đến tứ giai, đâu có dễ đột phá như vậy, Tàn Văn Thiên mới bao nhiêu tuổi cơ chứ? Căn bản không có khả năng, không có mười năm tích lũy trăm lần, tuyệt đối không thể.

- Thiên Tôn truyền thừa, thật đúng là lợi hại!

Bạch Lộc Du thân nhiên nói, mắt mọi người sáng lên. Không sai, Tàn Văn Thiên tuyệt đối là tu luyện trận pháp lợi hại trong cổ thư Thiên Tôn để cho bọn họ đều không thể nhìn thấu.

- Cổ Huru, nhanh đi.

Trung niên mặt đen quét về phía Cổ Huru, lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi tru diệt được người này, bọn ta sẽ không bạc đãi ngươi.

Sắc mặt của Cổ Huru khó coi, nhưng vẫn gặt đầu, từng Khôi Lỗi xuất hiện ở trước mặt hấn, hấn đi theo phía sau Khôi Lỗi, đi về phía Tàn Văn Thiên.

- Giết!

Cổ Huru phun ra một chữ, mấy con Khôi Lỗi trùng kích ra, hấn thì đứng ở đó bất động, mặc dù trên người sát ý ác liệt nhưng lại cực kỳ cẩn thận.

Đột nhiên, trên mặt đất có Thần Văn sáng lên, ở dưới trận pháp mê huyền toát ra khí thế khủng bố.

Chỉ thấy một Đại Bằng khủng bố lẳng không tái hiện trấn giết về phía Khôi Lỗi, nháy mắt tiến đánh cùng nhau, ánh mắt Cổ Huru nhìn chăm chăm Thần Văn phía trước, lực cảm ứng tràn ra, trong mắt có một đạo tinh mang.

- Thần Văn này dễ phá, Cổ Huru ngươi còn không lên?

Trung niên mặt đen lạnh lùng nói, Cổ Huru gặt đầu, muốn phá Thần Văn phía trước đích xác không khó, cước bộ của hấn đi ra, nhưng có chút thông thả, cực kỳ cảnh giác.

Nhưng khi hấn đi ra bước thứ ba, còn chưa tiếp cận Thần Văn, dưới chân của hấn đã có ánh Thần Văn sáng lên, trong trận pháp này, không biết ẩn tàng bao nhiêu Thần Văn.

- Ông...!

Thanh âm gào thét lan tỏa, sắc mặt của Cổ Huru trắng bệch, hấn đi ở phía trên Thần Văn, dĩ nhiên không có phát hiện Thần Văn ở dưới chân.

- Phích...

Một thanh trường mâu khủng bố xuyên ngược lên, cắm vào người Cổ Huru trực tiếp xuyên qua thân thể, đóng đinh Cổ Huru ở đó. Ánh mắt của hấn vẫn mở to như trước nhìn Tàn Văn Thiên, tựa như giết giết, trong con ngươi có ý hối hận, hôm nay đến đây hấn hà tất làm miêng.

Chỉ thấy bàn tay của Tàn Văn Thiên huy động, tức khắc có một ngọn hỏa diễm lao ra che ở trên người Cổ Huru, thiêu hủy thi thể của hấn. Đồng thời, Tàn Văn Thiên thu Khôi Lỗi vô chủ vào, bây giờ những Khôi Lỗi này là của hấn rồi.

Chư vị Thần Văn Đại Sư đứng ở đó, thần sắc xanh mét. Trận pháp Thiên Tôn này lợi hại quá mức, Thần Văn tam giai kia lại che giấu hoàn mỹ như vậy, Cổ Huru thân là Thần Văn Đại Sư tam giai đỉnh cấp cũng trực tiếp nhận lấy cái chết.

- Tứ giai đại sư sao?

Tàn Văn Thiên nhìn chăm chăm mọi người trước mắt không dễ dàng dám mạo hiểm, cười lạnh nói:

- Tuổi cao, ở trên Thần Văn lại có chút tạo nghệ, khẩu khí lại lớn như vậy, kì thực chỉ là một đám phế vật, thật đáng buồn mà!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Cùng đồ Chủ kiến

Tần Vấn Thiên mừng không chút khách khí, si nhục nặng nề nhóm nhân vật to lớn ở trước mắt một lần, như có ý kích thích lửa giận của những người này.

Đám người kia là ai? Ngày thường bọn họ bất luận đi tới đâu cũng đều là khách quý.

Hôm nay, bị một người còn trẻ chỉ vào mũi nhục mạ, không thể nào bảo không khó chịu được.

Thế nhưng bọn họ lại không dám trả lời, cũng không có ai bạo nộ ra tay, vừa rồi áp bức Cổ Hưu tiến lên, là để cho Cổ Hưu đi thử dò thực hư của Tần Vấn Thiên.

Cổ Hưu chết, một chút bọn họ cũng không cảm thấy đáng tiếc, chỉ ít để cho bọn họ biết ảo trận này bây giờ bao trùm tới nơi nào. Một ảo trận cực kỳ kỳ diệu, phía dưới giấu rất nhiều Thần Văn chí mạng. Mặc dù chỉ là tam giai, nhưng bị ẩn núp ở nơi đó không cảm giác được, tất nhiên chưa nói tới phá giải, bất luận tạo nghệ Thần Văn của bọn họ mạnh bao nhiêu, một khi đập lên đều giống nhau là vô cùng nguy hiểm, rất có khả năng là chí mạng.

Những người này ai không phải lão gia hỏa sống năm mươi hay trăm tuổi, cục diện như vậy, tất nhiên sẽ cực kỳ cẩn thận.

Người khác chết không sao cả, nhưng mạng của bọn hắn vô cùng quý giá, quyết không thể làm chuyện chưa thể nắm chắc trong tay, mặc dù Tần Vấn Thiên muốn chọc giận bọn họ, cũng không được.

- Thiếu niên này lệ khí thật nặng.

Tổng lão khẽ vuốt râu bạc trắng, lạnh lùng nói:

- Nhưng mặc dù ngươi có cổ thư Thiên Tôn có thể bố trí trận pháp kỳ diệu, lẽ nào liền cho rằng có tư cách ở trước mặt chúng ta càn rỡ?

- Vừa rồi, bọn ta đã cho ngươi cơ hội, nhưng không nghĩ rằng ngươi vẫn còn u mê không tỉnh, Thần Văn Sư tứ giai tự mình ra tay bày trận khắc Thần Văn giáo sát ngươi, ngươi làm sao chịu đựng được?

Tổng lão nói xong nhìn những người khác, mặt mọi người đều có ý hàm tiếu.

Gừng càng già càng cay, bọn họ hạ tất đi phá giải trận pháp cùng với Thần Văn của Tần Vấn Thiên, trực tiếp khắc Thần Văn công kích, tru diệt Tần Vấn Thiên, dễ dàng, không cần mạo hiểm.

- Da mặt thật dày.

Bạch Lộc Di thấy một đám Thần Văn Đại Sư tứ giai không dám lên phá trận còn nói đường hoàng như vậy, làm người ta chế nhạo.

Im lặng là bởi vì, bọn họ không dám phá trận, lại nghĩ ở ngoại vi khắc Thần Văn vây quét Tần Vấn Thiên, cách làm như thế đơn giản là si nhục nhưng những lão gia hỏa này một chút cũng không có giác ngộ như vậy.

Đối với Bạch Lộc Di nói, những người kia trực tiếp lựa chọn không để ý.

- Lương lão, người này giết hộ vệ của ngươi, khắc Thần Văn tru diệt người này, thì do Lương lão tới đi.

Trung niên mặt đen nhìn về phía lão già mũi cao, Lương lão nhú mày, sau đó trung niên mặt đen lại nói:

- Ta để Khôi Lỗi hộ pháp cho ngươi.

Trung niên mặt đen này, luyện chế không ít Khôi Lỗi tam giai đỉnh cấp, một lòng muốn luyện chế Khôi Lỗi tứ giai, cổ thư Thiên Tôn, chính là cơ hội của hắn.

- Ta sẽ khắc trận thủ hộ cho ngươi.

Tổng lão cũng nhìn Lương lão nói, Lương lão trầm ngâm một chút, lúc này mới khẽ gật đầu.

Thời khắc này Tần Vấn Thiên cũng thấy rõ, hôm nay người tới nơi này không ít, nhưng tứ giai đại sư, ngoại trừ Phong Cốc, có lẽ chính là ba người trước mắt. Mặt khác, còn có một vị cường giả cảnh Thiên Cương phía sau không nói một lời nào, có vài phần tiên phong đạo cốt, không biết có phải Thần Văn Đại Sư tứ giai hay không.

Hắn và Phong Cốc là người mạnh nhất trong này. Nói vậy đám người Tổng lão, đối với hắn cũng có chút kiêng kỵ, một mực không để cho hắn phải làm gì.

Những người khác, hắn là đệ tử, hộ vệ của bọn họ, không biết còn có Thần Văn Sư tứ giai khác ở trong đó hay không?

Lương lão cảnh giác đi về phía trước một bước, trong mắt nhìn chằm chằm Tần Vấn Thiên, không dám cho rằng đối phương là Thần Văn Sư tam giai bình thường nữa, lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Thấy động tác của những người này, Tàn Ván Thiên nở nụ cười nói:

- Tàn mỗ ngồi đợi chur vị phá trận.

Dứt lời, chỉ thấy hần ngồi xếp bằng thật, nhắm mắt lại, như chuyện ngoại giới đều không liên quan tới hần.

- Người này giao hoạt, Lương lão không nên mắc lừa.

Trung niên mặt đen gọi ra Khôi Lỗi, thủ hộ ở trước người Lương lão, dò đường thay đổi phương.

Lương lão đi về phía trước vài bước, lực cảm ứng phóng thích đến mức tận cùng, cước bộ đập một cái trên mặt đất, một đám văn lộ diễn hóa, Thần Văn Đại Sư tứ giai này, bắt đầu khắc họa Thần Văn.

Lương lão khắc họa Thần Văn, cũng không dám đi về phía trước, mà duy trì khoảng cách nhất định với Tàn Ván Thiên.

Không bao lâu, Lương lão khắc họa Thần Văn đã phóng xuất ra một sức uy thế hùng mạnh, thân là một Thần Văn Đại Sư tứ giai kinh nghiệm phong phú, hần chỉ cần một canh giờ, là có thể khắc họa ra Thần Văn tứ giai công kích.

Thời điểm Thần Văn khắc thành, chính là lúc Tàn Ván Thiên phải chết.

Nửa canh giờ trôi qua, Tàn Ván Thiên vẫn nhắm mắt dưỡng thần. Lương lão ngẩng đầu quét mắt nhìn hần một cái, mắt lộ ra lãnh quang âm u. Người này ngồi chờ chết?

Sau khi đảo qua, hần tiếp tục cúi đầu khắc văn, Thần Văn kia tích chứa uy lực, càng ngày càng mạnh.

- Tốc độ thật chậm.

Tàn Ván Thiên thì thảo nói nhỏ, sau đó chỉ thấy bàn tay hần vỗ mặt đất, trong chốc lát cả người hóa thành một huyền ảnh lao về phía trước. Một tiếng nổ vang ầm ầm, ở phía trước hần đột ngột có hai Giao Long nộ khiếu đánh tới, thân sắc của Lương lão cả kinh, chỉ thấy trung niên mặt đen hừ lạnh một tiếng, Khôi Lỗi nhào ra, chuẩn bị ngăn trở Giao Long.

- Đứng!

Tàn Ván Thiên đập một cái, từng mũi tên khủng bố phá không sát phạt, vô cùng vô tận, trực tiếp khóa chặt Lương lão lại.

Lương lão đập một cái, trước người xuất hiện một Thần Văn quang thuần, sau đó hần thấy Tàn Ván Thiên đứng ở trong miệng một Yêu Long, Yêu Long kia cuộn cuộn về phía trước, tả hữu Giao Long làm hộ pháp, đẩy lùi Khôi Lỗi của trung niên mặt đen.

Lợi trào của Yêu Long khủng bố bạo kích ra, thân thể Lương lão lùi gập, răng rắc một tiếng, quang thuần vỡ vụn, bàn tay của Tàn Ván Thiên vỗ mặt đất.

- Cạn rồi.

Trung niên mặt đen hét lớn một tiếng, trong tay xuất hiện một trường mâu hắc ám âm trầm, chỉ thấy thân thể hần xung kích về phía trước. Trường mâu bỗng nhiên đậm tối, trong giây lát, trong trường mâu có Hắc Long gầm thét, sức uy thế kia cực kỳ khủng bố, dường như hần chờ chính là một cú đánh này.

Một cú đánh oanh ra công kích tam giai đỉnh phong, trường mâu hắc ám này có lẽ tiếp cận Thần binh tứ giai.

Thân thể Tàn Ván Thiên đột nhiên xoay người đi về, Thần Văn Yêu Long kia thì tiếp tục lao tới, va chạm với công kích của trung niên mặt đen, phát ra âm thanh hủy diệt đáng sợ.

Yêu Long hủy diệt, Tàn Ván Thiên đã đi trở về tại chỗ. Sắc mặt Lương lão xanh mét không gì sánh được, hần hết sức nhọc nhằn khắc họa tốt Thần Văn lại bị một cú đánh đáp trả kia của Tàn Ván Thiên giải quyết hủy diệt triệt để. Dường như Tàn Ván Thiên sớm đã nghĩ tốt làm sao phân giải Thần Văn chưa thành hình kia của hần, chỉ một cú đánh đã làm cho mọi nỗ lực của hần hóa thành bong bóng.

- Chur vị cũng đừng giấu giếm giếm, mỗi người dựa vào thủ đoạn, trực tiếp chém giết người này đi.

Trung niên mặt đen tay cầm trường mâu lạnh lùng nói. Sau đó chỉ thấy trường mâu của hần vung ra, Hắc Long kinh khủng điên cuồng gào thét, nhưng chỉ thấy trước người Tàn Ván Thiên xuất hiện một cô thuần Thần Văn, tiếng nổ lớn ầm ầm truyền ra, công kích của trung niên mặt đen không thể đột phá Thần Văn phòng ngự của hần.

Tàn Ván Thiên khắc họa Thần Văn cùng với trận pháp, dùng ròng rã ba ngày chuẩn bị, từ lần trước động Bạch Lộc chặn đường, hần đã biết sẽ có một chút sự tình không yên phát sinh, bây giờ, những Thần Văn Đại Sư này dặt tay nhau đến, mấy ngày nay chuẩn bị quả vừa đúng lúc phát huy tác dụng.

Lương lão nghe trung niên mặt đen nói, con ngươi híp lại, sớm biết bọn người kia đều có thủ đoạn, bây giờ, rốt cuộc không nhin được sao?

Tổng lão vuốt vuốt râu bạc trắng, trong ánh mắt già nua bắn ra từng tia tinh mang, duy nhất chỉ có cường giả cảnh Thiên Cương kia, trái lại rất an tĩnh,

bình tĩnh nhìn hết thấy.

Tựa như chuyện nơi đây, hắc cũng không có liên quan gì.

- Người tính toán như thế nào?

Ánh mắt Tổng lão nhìn người nọ, có chút kiêng kỵ. Người này giống như Phong Cốc, không chỉ là Thần Văn Đại Sư tứ giai, bản thân cũng là cảnh Thiên Cương, người như thế làm bọn hắc kiêng kỵ nhất.

- Bảng bản lĩnh của mình.

Lão già kia chẳng qua là tùy ý nói, chỉ có một câu, giọng nói lại vẻ cao ngạo không gì sánh được.

- Được, người đã nói như vậy, vậy hãy dùng bản lĩnh của mình đi.

Tổng lão vừa dứt lời, sau đó trước người của hắc xuất hiện ba Khôi Lỗi, trong đó một Khôi Lỗi võ trang đầy đủ, thân thể như do Thần binh lợi khí chế tạo thành, trên hai tay hai chân, tất cả đều là lưỡi đao đáng sợ.

Cảnh tượng này làm cho con người của Lương lão rút lại, trên người lão già lời này nhất định không ít thứ tốt, thân là Thần Văn Đại Sư tứ giai đức cao vọng trọng, những năm gần đây tích lũy không ít tài phú, chỉ là Khôi Lỗi tứ giai kia thì có giá trị khủng bố.

Trung niên mặt đen cười một tiếng, bàn tay xẹt qua, hắc ám trường mâu trong tay hắc lại như còi ra một tầng ánh sáng, vụ khí trào động, khí tức kinh khủng lan tràn ra, luồng nhuệ khí kia cực kỳ đáng sợ.

Đây là một Thần binh tứ giai, lúc trước hắc che giấu đẳng cấp Thần binh.

Ở trong mắt bọn hắc, Tàn Văn Thiên rốt cuộc cũng chỉ là vai hề, sớm muộn gì cũng phải chết, điều bọn hắc nghĩ đến nhiều hơn chính là sau khi Tàn Văn Thiên chết làm sao có được cổ thư Thiên Tôn, nên mỗi người đều giữ một tay, sẽ không thật sự đi liều mạng.

Nhưng để cho bọn họ thấy bất ngờ là thủ đoạn bình thường dĩ nhiên không giết được Tàn Văn Thiên, trái lại mình cũng sẽ gặp nguy hiểm, đã như vậy, vậy trực tiếp giải quyết bằng thủ đoạn đi.

Lương lão chửi nhỏ một tiếng, xem ra gia sản của hắc có chút mỏng.

- Đây là sức mạnh của Thần Văn Đại Sư Tứ giai sao?

Ánh mắt sắc bén của Tàn Văn Thiên lóe lên đáng sợ, rốt cuộc cùng với đồ chùy (*) hiện ra.

Tâm của Bạch Lộc Di bỗng nhiên nhắc lên, chỉ thấy Bạch Lộc Du ở bên cạnh nàng thân nhiên nói:

- Tiểu Di, chẳng lẽ người thật sự cho rằng hắc có cơ hội sao? Những người này, đều là Thần Văn Sư tứ giai, người đừng nghĩ quá đơn giản.

- Cứ chờ đi.

Bạch Lộc Di nhìn thanh niên kia, nhìn thấy Tàn Văn Thiên vẫn lãnh đạm như trước, trong lời nói của nàng cũng lộ ra vài phần cứng cỏi.

Lương lão vung tay lên, trong tay của hắc xuất hiện một cái dù, bàn tay lay động, cái dù này kéo ra, từng tia lưu quang kim sắc đáng sợ lưu động, cước bộ của hắc cũng đi về phía Tàn Văn Thiên, ánh mắt cực lạnh.

- Xùy, xùy...

Trường mâu trong tay trung niên mặt đen càn quét qua, trong khoảng thời gian ngắn, trước người của hắc xuất hiện một vết nứt, đi qua chỗ nào, mặt đất rạn nứt đến đó.

Ánh mắt của hắc lạnh lẽo vô biên, dạng Thần Văn tam giai gì có thể chịu đựng được sức mạnh như vậy? Toàn bộ sẽ hủy diệt, mặc dù bị ẩn giấu.

Lương lão phóng thích kim mang đáng sợ, xoay tròn bay về phía trước, mặt đất không ngừng bị khuấy thành đất vụn.

Còn Tổng lão, hắc đi theo sau Khôi Lỗi, lưỡi đao trên chân Khôi Lỗi hùng mạnh cắt đứt vùng đất rộng, mở đường về phía trước, bọn họ từng bước đi tới cách Tàn Văn Thiên không xa, ánh mắt nhìn Tàn Văn Thiên, giống như xem một kẻ đã chết.

- Muốn chết như thế nào, thiếu niên?

Tổng lão lạnh lùng lên tiếng, đã thấy Tàn Văn Thiên đứng lên, trong mắt của hắc mang theo cười lạnh nói:

- Các người tự tin như vậy sao?

- Bất luận người khác họa Thần Văn bí ẩn đến cỡ nào, công kích mạnh bạo đến dường nào, đều sẽ như phế Thần Văn, giống như phía sau ta.

Trung niên mặt đen lạnh như băng nói.

- Thật sao? Vậy ngươi quay đầu lại nhìn một chút đi.

Tần Văn Thiên lạnh lùng nói. Trung niên mặt đen cười lạnh, tùy ý quay đầu lại liếc nhìn, nhưng chỉ một giây ngắn ngủi, ánh mắt của hắn như ngừng lại ở nơi đó.

Đường cong ngân sắc lưu động lỏng lẻo ánh sáng chói mắt, mặt đất bị thiết cát kia như không có ảnh hưởng đến Thần Văn của Tần Văn Thiên chút nào.

Thần Văn kia không bị cắt đứt, mặc dù vùng đất rộng đã bị phá vỡ.

Đáng sợ hơn rằng ở nơi đó ánh sáng ngân sắc khiến người ta sợ hãi chỉ ở trong thời gian ngắn ngủi, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hắn, hội tụ thành phong bạo kinh khủng, như cơn lốc che khuất bầu trời.

- Âm!

Một tiếng vang thật lớn, mặt đất rung chuyển, phong bạo ngân sắc bao phủ trời đất, thân thể Tần Văn Thiên đột nhiên bị chấn nhập hư không, nơi này hóa thành một thế giới ngân sắc.

Hắc bào trung niên, Tổng lão, Lương lão đều đứng ở nơi đó, thân thể khẽ run, ngẩng đầu, ánh mắt bọn họ nhìn thanh niên trên hư không, chỉ thấy Tần Văn Thiên cúi đầu quan sát bọn họ, thần sắc lạnh lẽo.

- Hiện tại thì thế nào rồi?

Tần Văn Thiên từ tốn nói, thanh âm bình tĩnh mà tự tin, lại làm cho nội tâm của bọn họ nhảy loạn lên.

Đây là tứ giai!

***

(*) Cùng đồ chửi kiến: Nguyên văn Đồ cùng chửi kiến, xuất phát từ “Chiến quốc sách - Yên sách tam” Kinh Kha giấu dao găm trong bản đồ để mưu giết Tần Thủy Hoàng, không may bị bại lộ. Bản đồ mở ra gần hết mới nhìn thấy dao găm. Cụm này có nghĩa là ý đồ được tiết lộ vào giờ khắc cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 284: Giết

Tứ giai, Kiếm Khí Phong Bạo trước mắt, tràn đầy khí tức hủy diệt không gì sánh được, đây rõ ràng là khí thể của Thần Văn tứ giai, hơn nữa là Thần Văn phong bạo sức chiến đấu vô cùng cường hoành.

Tần Văn Thiên, hắn không phải Thần Văn Sư tam giai, mà là Thần Văn Đại Sư tứ giai.

Thần Văn Đại Sư tứ giai không đến hai mươi tuổi, trong tâm mọi người không ngừng nhảy lên, run rẩy dữ dội.

Khó trách người này ngông cuồng như thế, khó trách Tần Văn Thiên dám nhục mạ bọn họ là đám vô năng, bọn họ chỉ ít đều tới năm mươi tuổi, cũng cùng lắm là Thần Văn Đại Sư tứ giai sơ cấp mà thôi, so sánh với Tần Văn Thiên, quả thực kém xa.

Thậm chí có thể nói không thể so sánh được!

Một Thần Văn Đại Sư tứ giai không đến hai mươi tuổi, so sánh với Thần Văn Đại Sư tứ giai đã ngoài năm mươi tuổi, làm sao so sánh được đây?

Mặc dù Tần Văn Thiên từ mười tuổi đã bắt đầu tu hành Thần Văn, đến bây giờ cũng chưa vượt qua mười năm, mà bọn họ, ít nhất là bốn mươi năm trở lên, chênh lệch quá lớn.

Dù trong lòng run rẩy, nhưng đồng thời càng khiến cho bọn họ điên cuồng vì cổ thư Thiên Tôn hơn. Mặc dù bọn họ thấy tạo nghệ Thần Văn của Tần Văn Thiên, nhưng vẫn một mực tin tưởng Tần Văn Thiên chiếm được cổ thư Thiên Tôn dựa vào truyền thừa của Thần Văn Đại Sư ngũ giai khủng bố, mới có kỳ ngộ như thế, bước vào tứ giai.

Điều này làm cho trong lòng bọn họ càng thêm nóng rực, điên cuồng. Cổ thư Thiên Tôn nhất định phải chiếm được.

Sự điên cuồng này, thậm chí để cho bọn họ quên đi thời khắc nguy hiểm này, vì cổ thư Thiên Tôn, mặc dù bốc lên nguy hiểm tính mạng cũng đáng.

Người này nhất định phải giết chết, cướp đoạt cổ thư Thiên Tôn trên người hắn.

Bên cạnh, Đại trưởng lão một mực ngắm nhìn trong lòng cũng rung lên, đôi mắt nhìn Bạch Lộc Di ở bên cạnh:

- Người đã sớm biết, chính vì thế để cho ta tới xem cảnh tượng này sao?

- Đại gia gia, làm sao chứ? Tàn Ván Thiên hắn còn chưa tới mười chín tuổi mà.

Bạch Lộc Di nhìn Đại trưởng lão cười nói.

- Không đến mười chín tuổi.

Đại trưởng lão hít sâu một hơi, không luận thiên phú của người này ở trên Võ Đạo, chỉ bằng thiên phú yêu nghiệt trên Thần Văn, sau này tất sẽ trở thành nhân vật kinh khủng, hắn tuyệt đối có cơ hội trùng kích Thần Văn Tông Sư ngũ giai.

Thần Văn Đại Sư và cường giả Võ Đạo, cảnh giới càng cao, địa vị tuyệt nhiên bất đồng, một vị Thiên Tôn cảnh Thiên Tượng, cảnh Thiên Cương làm sao so sánh được?

Tàn Ván Thiên, bản thân không chỉ có tạo nghệ cực cao, đồng thời, hắn còn là một thiên tài võ giả tiềm lực đáng sợ.

Nhưng ý nghĩ của Bạch Lộc Động ở bên cạnh lại không giống như vậy, hắn đương nhiên cũng biết thiên phú cùng với tiềm lực của Tàn Ván Thiên, nhưng hắn để ý cổ thư Thiên Tôn nhiều hơn.

- Chư vị, dừng tay đi.

Chỉ nghe Đại trưởng lão mở miệng nói. Thời khắc này, hắn đã không hy vọng cục diện tiếp tục nữa, Tàn Ván Thiên cùng mấy vị Thần Văn Đại Sư đều thực sự tức giận, nếu như triển khai tử chiến, chắc chắn sẽ có người ngã xuống, bất kể là mấy vị Thần Văn Đại Sư Tứ giai kia hay Tàn Ván Thiên ngã xuống đều không phải là điều mà hắn muốn thấy.

Tàn Ván Thiên đứng ở trên hư không, mảnh không gian này như hóa thành Phong Bạo Kiếm.

Thần Văn này đích thật là Thần Văn Chiến Đấu tứ giai trong cổ thư Thần Văn, tên Phong Bạo Kiếm Toàn, lại có thể chia ra làm rất nhiều Phong Bạo Kiếm Toàn cỡ nhỏ, thuộc về một loại Chiến Đấu Thần Văn lực công kích cực kỳ hùng mạnh trong Thần Văn tứ giai sơ cấp, hắn vì khắc họa Thần Văn này đã hao tổn không ít thời gian và tinh lực mới thành công.

Giờ khắc này, hắn chính là chúa tể của mảnh phong bạo này.

Phía dưới, trong gió lốc, thần sắc của ba tên Thần Văn Đại Sư tứ giai cẩn thận, nhìn chằm chằm Tàn Ván Thiên đứng trong hư không, ánh mắt nóng rực.

- Trưởng lão, hiện tại mới để cho bọn ta dừng tay, làm sao có thể chứ?

Chỉ nghe trung niên mặt đen lạnh như băng nói, sau đó hắn và Lương lão đi tới bên cạnh Tổng lão.

- Tổng lão, mặc dù người này khắc ra Thần Văn tứ giai, nhưng Khôi Lỗi của người tương tự cũng là tứ giai, bọn ta thủ hộ người, người cho Khôi Lỗi tru diệt người này. Hắn chết, Thần Văn vô chủ, công kích tiêu tán, cổ thư Thiên Tôn, ba người chúng ta cùng xem, thế nào hả?

- Ừ.

Tổng lão khẽ gật đầu, hai Khôi Lỗi tam giai đỉnh cấp thủ hộ ở hai bên trái phải, Khôi Lỗi tứ giai ở phía trước, Thần binh đúc thành thân thể tràn đầy khí tức lạnh như băng.

- Trưởng lão người cũng nghe đấy, Tàn mỗ là từ đầu đến cuối ở trong trạng thái bị động, là người khác là muốn mạng của ta.

Tàn Ván Thiên nhìn Đại trưởng lão mở miệng nói, làm cho ánh mắt của Đại trưởng lão ngưng đọng lại. Hắn biết, mấy vị Thần Văn Đại Sư tứ giai này không giết Tàn Ván Thiên chỉ sợ sẽ không bỏ qua.

Không nói đến cổ thư Thiên Tôn, nếu như Tàn Ván Thiên còn sống, đối với bọn họ cũng là uy hiếp to lớn.

Có lẽ hôm nay qua đi, sẽ có rất nhiều thế lực hàng lâm Học viện Bạch Lộc, mượn hơi Tàn Ván Thiên.

Một Thần Văn Đại Sư không đến mười chín tuổi, mặc dù là thế lực cấp bá chủ, cũng sẽ nguyện ý thờ phụng hắn, bồi dưỡng hắn vô điều kiện.

Nên bắt luận từ góc độ nào, Tàn Ván Thiên đều phải giết.

- Đại trưởng lão, người khuyên không được.

Bạch Lộc Động thân nhiên nói, hắn đương nhiên hi vọng chiến đấu tiếp tục.

- Tổng lão, ra lệnh cho Khôi Lỗi giết chết người này. Lương lão, Thần binh thù họ!

Trung niên mặt đen nói, hấn sớm đã nhìn ra, Thần binh của lão già mũi cao có thể công có thể phòng.

- Được, người này quá hung hăng, giết hấn!

Tổng lão vuốt râu bạc trắng, tự tin nói, sau đó Khôi Lỗi tứ giai của hấn phóng lên trời, lưỡi đao cắt đứt không gian, thời điểm cần quét Kiếm Khí đều bị cắt ra.

Phía dưới, trung niên mặt đen lay động trường mâu, cắm ở dưới chân, trong phút chốc mặt đất tiêu diệt, hóa thành chân không, đồng thời Lương lão kéo dù ra trôi nổi ở trên đỉnh đầu của ba người, trong giây lát hình thành màn sáng, bao phủ thân thể của bọn họ ở bên trong.

Thân thể bị bao phủ ở trong Thần Văn tứ giai, bọn họ không dám đơn giản trùng kích ra bên ngoài, dùng Thần binh phòng ngự thù họ, dựa vào Khôi Lỗi tứ giai đi kích sát Tần Văn Thiên, tất nhiên là biện pháp ứng đối tốt nhất.

- Giết!

Tần Văn Thiên hư không điểm một chỉ, trong tích tắc, Phong Bạo Kiếm Toàn kinh khủng công kích tới, nơi đó quang điểm kim sắc điên cuồng lóng lánh. Ngay lúc này, Khôi Lỗi tứ giai phóng lên trời mang theo nhuệ khí đáng sợ, bàn tay mãnh liệt trăm ra, một tia hàn quang kinh khủng chém giết về phía Tần Văn Thiên.

- Hừ.

Tần Văn Thiên hừ lạnh một tiếng nói:

- Khôi Lỗi tứ giai này, ta nhận.

Đứt lòi, luồng Phong Bạo Kiếm Toàn kinh khủng cuốn đi, vô cùng vô tận, cùng Khôi Lỗi tứ giai kia điên cuồng va chạm.

Đồng thời, chỉ thấy bàn tay của Tần Văn Thiên huy động, trong nháy mắt, trước người hấn nhiều hơn một Khôi Lỗi Kim Giáp to lớn.

- Đi.

Tần Văn Thiên lạnh lùng nói, Khôi Lỗi Kim Giáp tiến tới giết Khôi Lỗi của đối phương, mà thân thể Tần Văn Thiên thì phù động ở trong hư không, lần nữa công kích ba vị Thần Văn Đại Sư trốn ở trong Thần binh.

- Khôi Lỗi, trên người hấn cũng có Khôi Lỗi tứ giai.

Thần sắc đám người Tổng lão xanh mét, Khôi Lỗi Kim Giáp và Khôi Lỗi lưỡi đao chiến đấu với nhau, bên cạnh còn có phong bạo đáng sợ tập kích, vốn dĩ mây may không có cách ảnh hưởng đến Tần Văn Thiên.

Bàn tay huy động, trong thoáng chốc, hàng vạn hàng nghìn kiếm mang gào thét, trong hư không vạn kiếm tề tụ, hội tụ thành một thanh Cự Kiếm khủng bố, Cự Kiếm này lộ ra nhuệ khí tận cùng, sau đó chỉ thấy Tần Văn Thiên điểm xuống một chỉ, Cự Kiếm từ trên thiên khung trăm xuống, một tiếng nổ vang âm âm, Cự Kiếm chém ở trên màn sáng, đám người Tổng lão ở bên trong thân thể run rẩy.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Tổng lão hoảng hốt, thanh niên này không đến mười chín tuổi, hoàn toàn vượt ra khỏi dự tính của bọn họ.

- Đáng chết, thật đáng chết!

Sắc mặt Lương lão xanh mét, nhìn trung niên mặt đen kia nói:

- Thần binh của ta công phòng nhất thể, nhưng công kích cùng phòng ngự không bằng Thần binh tứ giai công kích hoặc phòng ngự thuần khiết. Thần Văn tứ giai của đối phương là Thần Văn công kích, sớm muộn sẽ phá vỡ Thần binh phòng ngự, người có Thần binh tứ giai công kích, người đánh đi ra ngoài.

- Ta đánh đi ra ngoài?

Trung niên mặt đen cứng đờ, tuy hấn có Thần binh Tứ giai công kích, nhưng tu vi của hấn không phải cảnh Thiên Cương, chẳng qua là Nguyên Phủ, Thần binh tứ giai thì có thể làm sao?

Bọn họ vốn tưởng rằng, mặc dù Tần Văn Thiên bố trí Thần Văn tứ giai, bọn họ có Khôi Lỗi tứ giai, có Thần binh tứ giai công kích, Thần binh phòng ngự, vẫn chắc chắn thắng, nhưng Tần Văn Thiên cũng té ra Khôi Lỗi tứ giai, nháy mắt phá vỡ cục diện.

- Ầm!

Lại một chấn động đáng sợ vang lên, Cự Kiếm điên cuồng trầm xuống, điên cuồng chém giết, màn sáng đã xuất hiện vết rách.

- Tiếp tục như vậy, sớm muộn sẽ phá.

Thần sắc của Lương lão tái nhợt, chỉ thấy lấy bọn họ làm trung tâm, Phong Bạo Kiếm Chi cuốn tới, chỉ cần màn sáng vỡ vụn, bọn họ sẽ chết không có chỗ chôn.

- Bành Hải, trợ giúp.

Ánh mắt Tổng lão nhìn bên ngoài Thần Văn, nhìn Thần Văn Đại Sư cảnh Thiên Cương một mực không có ra tay kia mà quát. Bành Hải là nhân vật khiến bọn họ cực kỳ kiêng kỵ, mặc dù giết chết Tần Văn Thiên cướp đoạt cổ thư Thiên Tôn, hắn và trung niên mặt đen, Lương lão cũng chuẩn bị liên thủ đối phó Bành Hải.

Nhưng bây giờ, không thể không cầu trợ Bành Hải.

Nhưng Bành Hải lại vô cùng hồ hững, trong tay của hắn xuất hiện một thanh trường thương, trên trường thương kia có hỏa diễm đáng sợ, nhưng hắn không có động, chỉ an tĩnh đứng ở đó, con ngươi như lộ ra một ngọn hỏa diễm, nhìn chăm chăm Thần Văn phía trước.

Bây giờ Thần Văn tứ giai Phong Bạo Kiếm Toàn hoàn toàn bạo phát, lúc này, cũng là thời cơ dễ dàng thấy rõ Thần Văn nhất.

Răng rắc một tiếng, màn sáng của Thần binh tứ giai vỡ vụn, ô dù cũng xuất hiện vết rách, một khoảng thời gian ngắn này khiến Tổng lão, Lương lão cùng với trung niên mặt đen kinh hãi ngẩn đầu, nhìn thanh niên trong hư không, trên mặt của bọn họ có ý sợ hãi.

Tần Văn Thiên cần quét qua, trong khoảnh khắc này, mấy người đều cảm thấy trên người Tần Văn Thiên có sát cơ mãnh liệt.

- Trở lại cho ta.

Tổng lão lệnh Khôi Lỗi trở về, nhưng Tần Văn Thiên làm sao không biết tâm tư của hắn, Khôi Lỗi Kim Giáp cùng với phong bạo cuốn qua, gắt gao kéo Khôi Lỗi của đối phương lại.

- Ông..

Thân hình của trung niên mặt đen lập loè, đánh tới bên ngoài, trường mâu trong tay mở đường, Hắc Long rít gào, trong nháy mắt mở ra một con đường máu, nhưng nộ kiếm gào thét, một tiếng nổ vang âm âm, chỉ thấy một thanh Cự Kiếm cắm ở trước người hắn. Sau đó trung niên mặt đen ngẩn đầu, liền thấy kiếm mang vô tận chỉ về phía hắn, chỉ cần bàn tay của Tần Văn Thiên huy động, hắn sẽ chết không có chỗ chôn.

- Tần tiểu huynh đệ, dừng tay.

Đại trưởng lão xưng hô Tần Văn Thiên cũng khách khí hơn rất nhiều, Thần Văn Đại Sư tứ giai không đến mười chín tuổi, hắn đương nhiên phải coi trọng.

- Ba người này đều có chút thân phận, người này là khách khanh đại gia tộc Hàn gia của thành Vọng Châu, Hàn gia ở thành Vọng Châu thế lực không kém.

Đại trưởng lão nhìn Tần Văn Thiên nhắc nhở.

- Không sai, nếu như ngươi giết ta, Hàn gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Trung niên mặt đen nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên.

- Lúc trước uy phong bức nào, thời khắc này lại mang bối cảnh ra, đáng buồn biết bao. Nếu như Hàn gia muốn báo thù cho ngươi, ta lập tức gia nhập một thế lực cấp độ bá chủ, ngươi cho rằng, Hàn gia dám đụng đến ta sao?

Ánh mắt của Tần Văn Thiên quét về phía đối phương, làm cho sắc mặt của trung niên mặt đen càng đen hơn. Thần Văn Đại Sư tứ giai không đến mười chín tuổi, chỉ cần tin tức truyền ra, thế lực muốn mượn hơi Tần Văn Thiên, há là một Hàn gia có thể so sánh được à?

- Nhiều thứ tốt như vậy, giữ ở trên người các ngươi thật là phung phí của trời, hãy giữ lại cho ta đi.

Tần Văn Thiên vừa dứt lời, Kiếm Khí cần quét qua, một thanh Cự Kiếm trầm xuống, trung niên mặt đen dùng trường mâu chống lại, va chạm cùng Cự Kiếm, hai chân lún xuống, đột ngột, bên cạnh có một tia kiếm quang rực rỡ gào thét mà qua, cổ của hắn mất lạnh, vết máu xuất hiện.

Tổng lão và Lương lão thấy tình cảnh như vậy, bọn họ đều sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, chỉ còn lại nỗi hoảng sợ vô tận.

Tần Văn Thiên đuổi giết người trung niên mặt đen, Thần Văn Đại Sư tứ giai vẫn chết!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 285: Lời của Thanh Nhi

Trước đây không lâu, bọn họ nói với Tần Vãn Thiên, cỗ thư Thiên Tôn ở trên người Tần Vãn Thiên, là phung phí của trời, không giao ra đáng chém.

Bây giờ, Tần Vãn Thiên nói lại nguyên văn đáp trả cho bọn hắn, Kiếm Khí tiếp tục nộ khiếu mà qua, thân thể của trung niên mặt đen ở dưới Phong Bạo Kiếm không bỏ hủy diệt. Bàn tay của Tần Vãn Thiên huy động, trong nháy mắt một Thần Văn Giới Chỉ cùng với một thanh trường mâu rơi vào trong tay hắn, bị hắn thu vào.

Tài phú của một vị Thần Văn Đại Sư tứ giai, nói vậy lần này thu hoạch không nhỏ.

Hắn mang lạnh như băng càn quét qua, Tần Vãn Thiên nhìn về phía Tổng lão cùng với Lương lão, chỉ thấy thần sắc của hai người trắng như tờ giấy, trong mắt Tổng lão nện ra một tia vui vẻ, nhìn Tần Vãn Thiên nói:

- Tần huynh thiên phú kinh tài tuyệt diễm làm người ta chấn kinh, Thần Văn Đại Sư trẻ tuổi như vậy đủ để danh chấn thành Vọng Châu, lão phu ngu muội, có chỗ đắc tội xin hãy tha lỗi, nguyện lấy Khôi Lỗi tứ giai tặng cho Tần huynh bồi tội.

Nói xong, Tổng lão nhìn Tần Vãn Thiên khẽ khom người, hiển thị thành ý.

Nhưng chỉ thấy Tần Vãn Thiên lạnh lùng theo dõi hắn, ánh mắt kia như lưỡi đao sắc bén, Kiếm Ý kinh khủng gào thét mà qua, mỗi một luồng kiếm ý đều làm cho Tổng lão hoảng sợ.

- Lão phu và Tần huynh đệ không có thù hận sinh tử, hà tất phải phân sinh tử.

Tổng lão biết nói ra bối cảnh không dọa được Tần Vãn Thiên, chỉ có thể lấy lợi dụ, tiếp tục nói:

- Chỉ cần Tần huynh dừng tay, ta tuyệt sẽ không bạc đãi Tần huynh.

Lúc trước còn tuyên bố phải giết chết Tần Vãn Thiên, thời khắc này lại nói không có thù hận sinh tử, điều này quá buồn cười, hết lần này tới lần khác Tổng lão nói lại không có một chút xấu hổ.

Trước người Tần Vãn Thiên Phong Bạo Kiếm hội tụ hóa thành Cự Kiếm khủng bố, chỉ thấy Tần Vãn Thiên chỉ một ngón tay, tức khắc một thanh kiếm mang lực khủng bố trăm phá hư không, sắc mặt của Tổng lão trong nháy mắt trắng bệch, lộ ra tuyệt vọng.

- Xoẹt.

Kiếm mang càn quét, thân thể Tổng lão một phân thành hai, còn lại lão giả mũi cao thân thể run rẩy, chỉ thấy hắn cảm Thần binh cấp tốc chạy trốn ra ngoài Thần Văn.

Tần Vãn Thiên căn bản không tính sẽ tha thứ bọn họ, người này muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Làm sao còn có thể chạy thoát, kiếm quang trăm xuống, thân thể hắn ngừng lại, mi tâm xuất hiện một tia huyết quang.

Thân hình của Tần Vãn Thiên hạ xuống, bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm của mình, ba vị Thần Văn Đại Sư tứ giai, thu hoạch lần này vượt qua toàn bộ tài phú của hắn rất nhiều lần.

Ngay lúc Tần Vãn Thiên ra tay thu thập chiến lợi phẩm, đại địa đột nhiên run rẩy, đôi mắt của Tần Vãn Thiên trở nên vô cùng sắc bén, ánh mắt nhìn qua, liền thấy Bành Hải một mực không ra tay cuối cùng cũng động thủ. Hắn đã quan sát Thần Văn này rất lâu, lúc này vừa ra tay long trời lở đất, chỗ trường thương đi qua, âm thanh vang dội không ngừng, làm cho thần sắc của Tần Vãn Thiên động lại.

Một vị Thần Văn Đại Sư tứ giai cảnh Thiên Cương, đích xác không phải Thần Văn Đại Sư cảnh Nguyên Phủ có thể so sánh, sức mạnh của bản thân Võ tu quá trọng yếu.

Giờ phút này Bành Hải ra tay, không để ý Thần Văn công kích, trong cơ thể hắn xuất hiện Thần Văn Thiên Cương, đúng là một thanh trường thương rực rỡ to lớn, điện cuồng quét sạch ở trong Thần Văn, âm thanh âm ỉm đáng sợ truyền ra, Thần Văn không ngừng bạo liệt, Kiếm Khí càng ngày càng yếu.

Thời gian dài như vậy chờ đợi, hắn đã nghĩ kỹ phương pháp phá giải Thần Văn, đợi giờ khắc này Lôi Đình ra tay.

Cường giả cảnh Thiên Cương tuyệt không phải cảnh Nguyên Phủ có Thần binh tứ giai có thể so sánh. Võ Mệnh Thiên Cương đáng sợ như Thần binh tứ giai, không nói không phá, thân hình của Tần Vãn Thiên nhanh chóng lui về phía sau, Khôi Lỗi Kim Giáp gào thét mà đến, đứng ở trước người hắn, đồng thời thu một Khôi Lỗi khác vào.

- Dừng!

Lại một tiếng bạo liệt truyền ra, Thần Văn phá diệt, chỉ thấy bàn tay của Bành Hải run lên, Thần Văn trường thương phá không giết ra, trong nháy mắt

này, Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy thân thể bị đâm thủng, đây là sức mạnh ý chí.

Cường giả cảnh Thiên Cương, ý chí Võ Đạo đáng sợ biết bao.

- Đi!

Thân hình của Tần Văn Thiên nhanh chóng rút lui, chỉ thấy Khôi Lỗi Kim Giáp nhào ra, va chạm với Võ Mệnh Thiên Cương. Chỉ thấy thanh trường thương kia phảng phất như có sinh mệnh, điên cuồng càn quét, mỗi một cú đánh đều có uy thế long trời lở đất, bàn tay của Khôi Lỗi Kim Giáp điên cuồng bắt được, Khôi Lỗi và Võ Mệnh Thiên Cương va chạm, chấn đến vùng đất kia run rẩy.

Đôi mắt của Bành Hải đảo qua Tần Văn Thiên, ánh mắt phong duệ như có thể xuyên thấu Tần Văn Thiên, thân thể hần nhào ra ngoài, nhanh như ánh chớp.

Thần Văn Đại Sư tứ giai không đến mười chín tuổi, đích xác có tiềm lực kinh người, cũng sẽ có vô số đại thế lực mời hần gia nhập, nhưng một khi chết đi thì cái gì cũng không còn.

Hiện tại, Bành Hải muốn giết Tần Văn Thiên, đoạt cổ thư Thiên Tôn.

- Tần Văn Thiên, ngươi bây giờ còn có cơ hội.

Chỉ nghe Bạch Lộc Du đậm mặc mở miệng nói, làm cho con người của Tần Văn Thiên co rút lại. Bây giờ, Bạch Lộc Du này nghĩ đúng là thừa lúc hần nguy hiểm, uy hiếp hần giao cổ thư Thiên Tôn cho cha hần Bạch Lộc Động.

- Đại gia gia!

Bạch Lộc Di nhìn Đại trưởng lão, lộ ra thần sắc khẩn cầu.

- Đại trưởng lão, lẽ nào ngươi không hy vọng sau này Học viện Bạch Lộc ta xuất hiện Thần Văn Đại Sư ngũ giai sao, cổ thư Thiên Tôn này, là do tình thế bất buộc thôi.

Bạch Lộc Động ở bên cạnh lạnh lùng nói. Cuộc chiến bên này hấp dẫn không ít cường giả của Học viện Bạch Lộc đến, bọn họ hàng lâm nơi này, liền mở miệng hỏi:

- Chuyện gì đang xảy ra?

- Tần Văn Thiên, Thần Văn Đại Sư Tứ giai chưa đến mười chín tuổi, bạn thân của ta, Bạch Lộc Động trưởng lão lại muốn giết hần đoạt cổ thư Thiên Tôn trong tin đồn.

Bạch Lộc Di mở miệng nói, con người của mọi người đều ngưng động lại, Thần Văn Đại Sư tứ giai còn chưa đến mười chín tuổi?

- Những Thần Văn Đại Sư tứ giai kia đâu?

Có người mở miệng hỏi.

- Đều bị Tần Văn Thiên lấy Thần Văn tru diệt.

Bạch Lộc Du lãnh đạm đáp lại, hần và Bạch Lộc Di, bởi vì Tần Văn Thiên, hoàn toàn đi tới lập trường ngược lại.

- Phụ thân!

Bạch Lộc Di nhìn về phía phụ thân. Trong thần sắc của Bạch Lộc Sơn hiện lên một tia sáng kỳ lạ, nhìn thoáng qua phía trước, Tần Văn Thiên còn đang lợi dụng Thần Văn tam giai chống lại, nhưng không ngừng bị đối phương phân giải phá diệt.

- Bành Hải đại sư, được rồi!

Bạch Lộc Sơn mở miệng nói, sau đó chỉ thấy bộ pháp của hần bước ra, gào thét mà tới.

- Sơn Ca, ngươi làm cái gì vậy?

Thân thể của Bạch Lộc Du lóe lên, lại chắn ở trước mặt Bạch Lộc Sơn.

Thần sắc của Bạch Lộc Di trở nên hơi trắng bệch, nhìn Đại trưởng lão, chỉ nghe Đại trưởng lão bình tĩnh nói:

- Đừng nóng vội.

Làm sao có thể không vội? Bành Hải muốn đánh nhanh thắng nhanh, hần dùng Võ Mệnh Thiên Cương ngăn chặn Khôi Lỗi, tay hần đã cầm trường thương đánh đến trước người Tần Văn Thiên, chỉ thấy bàn tay hần run lên, trường thương hóa thành một tia hàn quang bắn về phía Tần Văn Thiên.

- Ông..

Cuồng phong gào thét, một thanh âm sắc bén gào thét mà qua, sau đó một đóa hoa sen rực rỡ xuất hiện ở trước mặt Tần Vãn Thiên, khuấy động trường thương, trong nháy mắt, lại bao vây trường thương ở trong đó.

Phía sau Tần Vãn Thiên, một bóng người dạo bước mà đến, thân ảnh ấy mềm mại hoàn mỹ không một tí vết, thân mặc bạch y, mặt phủ một tấm lụa mỏng, mang theo khí tức không vương khói lửa, giống như tiên tử.

Thân ảnh của nàng, đứng ở trước người Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên nhìn thân ảnh kia xuất hiện, trong mắt lóe lên một tia nhu hòa. Nàng luôn xuất hiện ở thời khắc quan trọng nhất, một mực lặng lẽ thủ hộ, dường như không chỗ nào không có.

- Ta để Khôi Lỗi giúp ngươi, tru diệt người này.

Tần Vãn Thiên quét về phía Bành Hải, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang ác liệt.

- Thực lực của người này không ra sao, ta có thể đối phó.

Thanh âm của Thanh Nhi thanh thúy, lời nói của nàng cho tới bây giờ đều là đơn giản như thế, tuy lạnh như băng, lại làm cho Tần Vãn Thiên nghe cực kỳ thoải mái.

Sắc mặt của Bành Hải lại cứng đờ, thần sắc cực kỳ khó coi.

Người của Học viện Bạch Lộc cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, lại có một vị cường giả cảnh Thiên Cương bảo vệ Tần Vãn Thiên.

Hơn nữa cường giả cảnh Thiên Cương này chính là một nữ nhân, giống như tiên tử trong họa, ánh mắt của bọn họ không khỏi nhìn Bạch Lộc Di, chỉ thấy lúc này Bạch Lộc Di cũng lộ ra thần sắc mờ mịt không hiểu.

Tần Vãn Thiên nói hần và Mạc Khuynh Thành là người yêu, như vậy, tiên tử trước mắt này là ai đây?

Nhớ không lầm, hình như trước đây nàng đã xuất hiện qua một lần.

Thần sắc của Bành Hải khó coi, liếc nhìn Thanh Nhi, lại nhìn các cường giả Học viện Bạch Lộc, hần biết, chuyện hôm nay, đã chú định không thể làm.

- Cáo tử!

Trường thương Vô Mệnh Thiên Cương nổ khiêu quay về, thân ảnh của hần lập loè, dạo bước rời đi.

Thanh Nhi vẫn như trước an tĩnh đứng ở đó, không đuổi theo.

Tần Vãn Thiên nhìn Thanh Nhi, nở nụ cười, không nói thêm gì, cũng không hỏi.

Nhưng đôi mắt đẹp của Thanh Nhi giật giật, như biết tâm tư của Tần Vãn Thiên, sau đó môi của nàng nhúc nhích, giọng nói hóa thành sột soạt, truyền vào trong tai Tần Vãn Thiên.

- Hần trốn không thoát, người của cung Tiên Trì ở bên ngoài. Hôm nay, ai cũng không dám động tới ngươi.

Giọng nói của Thanh Nhi trực tiếp truyền đến tai Tần Vãn Thiên, làm cho Tần Vãn Thiên sửng sốt, người cung Tiên Trì đến?

Cảnh này khiến Tần Vãn Thiên lộ ra thần sắc kinh ngạc, lúc này người cung Tiên Trì xuất hiện làm gì?

Ánh mắt liếc nhìn đám người Học viện Bạch Lộc, hần thấy được Đế Thừa, cùng với một thanh niên khí chất phi phàm, đó là Đế Phong.

Giờ khắc này, Tần Vãn Thiên như hiểu rõ ra, hóa ra Thanh Mị tiên tử một mực chú ý tới hần, thân là người yêu của Thương Vương, Thanh Mị tiên tử nên biết rất nhiều bí mật người khác không biết.

Học viện Bạch Lộc phát sinh hết thảy, Đế Phong đến, mình gặp phải nan đề, có lẽ nàng đều biết.

Lúc này Tần Vãn Thiên hiểu ra, Thanh Mị tiên tử cùng với Thương Vương có quan hệ tuyệt đối không như bên ngoài đồn đại. Ngược lại, không ai quan tâm tới Thương Vương hơn nàng. Mặc dù là thân phận người thừa kế của mình chỉ là do chiếm được Thương Vương lệnh, nên Thanh Mị tiên tử phải trợ giúp vô điều kiện, nói thẳng ra là chỉ thừa nhận thân phận người thừa kế của hần.

- Tới thật đúng lúc.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên lộ ra nụ cười nhạt, mình vừa mới triển lộ thiên phú Thần Văn Đại Sư tứ giai, cộng thêm Thanh Mị tiên tử ủng hộ.

Nếu như vậy, bất luận người nào đứng phía sau Đế Phong, hần cũng sẽ không ở hạ phong.

- Ta cũng cáo từ.

Phong Cốc đại sư biết thời khắc này không phải thời điểm hấn ở lại, nhìn mọi người hơi chấp tay, sau đó gào thét rồi đi.

Mấy vị Thần Văn Đại Sư tứ giai kia mang người tới, đã sớm chán nản bỏ trốn, dường như sợ chậm một bước, sẽ bị Tần Văn Thiên tru diệt.

Không bao lâu, nơi này ngoại trừ người của Học viện Bạch Lộc, thì chỉ còn lại có Tần Văn Thiên và Thanh Nhi.

- Thần Văn Đại Sư tứ giai.

Bạch Lộc Du bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nhìn đám người Học viện Bạch Lộc nói.

- Chư vị, người này tới Học viện Bạch Lộc tu hành Thần Văn, kì thực bản thân đã có tạo nghệ Thần Văn cực cao, hơn nữa còn có cường giả cảnh Thiên Cương theo, có lẽ bụng dạ khó lường.

- Vẫn có lòng muốn giết ta sao.

Tần Văn Thiên liếc nhìn Bạch Lộc Du, âm thầm nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Lệnh xuất

Tần Văn Thiên liên tục cười lạnh nói:

- Tần mỗ tới Học viện Bạch Lộc tu hành Thần Văn, cùng Tiểu Di trở thành bằng hữu, chưa bao giờ làm ra việc đắc tội với Học viện Bạch Lộc, nhưng lại bị gắn thêm tội, thật là tức cười. Ngươi tham lam vật của Tần mỗ, có thể nói thẳng, không cần dối trá như vậy.

Bạch Lộc Du hít một hơi, hôm nay nếu để cho Tần Văn Thiên rời khỏi Học viện Bạch Lộc, có lẽ Thiên Tôn cổ thư này, liền đừng nghĩ chiếm được.

Mất thấy nơi này hội tụ càng ngày càng nhiều cường giả của Học viện Bạch Lộc, thậm chí chín vị trưởng lão cũng tới đến sáu bảy vị, Bạch Lộc Động rốt cuộc mở miệng:

- Chư vị nói một chút, sự tình này nên xử lý như thế nào đi? Bạch Lộc Động ta ở trên Thần Văn chìm đắm nhiều năm, tự hỏi tạo nghệ không yếu, nếu có thể được cổ thư Thiên Tôn, vẫn có cơ hội trùng kích ngũ giai, giá trị của một vị Thần Văn Sư ngũ giai, chư vị có thể cân nhắc.

- Tần Văn Thiên hấn không đến mười chín tuổi, đã bước vào tứ giai, hơn nữa còn là bạn thân của ta, Học viện Bạch Lộc hà tất đi làm chuyện xấu xa, hấn so với Bạch Lộc Động trưởng lão ngươi, càng có cơ hội bước vào ngũ giai.

Bạch Lộc Di phản bác.

- Cản trở, Tiểu Di, tuy nói trưởng bối học viện coi trọng ngươi, nhưng còn chưa tới phiên ngươi nói chuyện như vậy, dám chống đối trưởng bối.

Bạch Lộc Du quát lớn một tiếng:

- Huống hồ, mặc dù hấn càng có cơ hội, hấn cuối cùng là người ngoài.

- Có mấy lời lại không thể không nói.

Bạch Lộc Di biết Tần Văn Thiên chấp chương Thương Vương lệnh, trưởng lão Học viện Bạch Lộc đối với hấn như vậy, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

- Vũ bá, ngươi dẫn bọn họ đi, coi chừng phía sau núi, đừng cho người ngoài tới gần.

Bạch Lộc Di nhìn một lão giả nói, đó là một vị lão nhân cực kỳ trung thành với Học viện Bạch Lộc.

Vũ bá hiểu rõ ý của Bạch Lộc Di, sau đó phát phát tay, mang một số nhân vật không phải trọng yếu rời khỏi nơi này.

- Hai người các ngươi có muốn tránh đi hay không?

Bạch Lộc Di nhìn Đế Phong nói.

- Tiểu Di, Đế Phong là khách quý của Học viện Bạch Lộc ta, không có gì cần giấu giếm.

Bạch Lộc Động thần nhiên nói.

- Di tiểu thư cứ nói, Đế Phong ta bảo chứng, tuyệt không truyền ra bên ngoài nửa phần.

Đế Phong lại cười nói.

Bạch Lộc Di nhìn hấn, sau đó lại nhìn về phía mọi người của Học viện Bạch Lộc, cười lạnh nói:

- Có mấy lời hôm nay ta phải nói, Động trưởng lão, người tự hỏi, ta với người ở trên tạo nghệ Thần Văn, người nào thiên phú cao hơn?

Bạch Lộc Động nhìn Bạch Lộc Di, không trả lời, chỉ thấy một vị trưởng lão mở miệng nói:

- Tuy tạo nghệ của Động trưởng lão cao, nhưng thiên phú có lẽ không bằng Tiểu Di.

- Như vậy, nếu như Học viện Bạch Lộc có Thiên Tôn truyền thừa, chừ vị cho rằng, truyền cho người nào có hy vọng sinh ra Thần Văn Sư ngũ giai nhất?

Bạch Lộc Di hỏi lại, khiến mọi người lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ánh mắt của Bạch Lộc Sơn lại sáng lên, nghe ý nghĩ của Bạch Lộc Di, tựa như nàng có cơ hội lấy được Thiên Tôn truyền thừa.

Không sai, nữ nhi của hấn cùng với Tần Văn Thiên có quan hệ không tệ.

- Cùng chung.

Bạch Lộc Động lạnh như băng nói.

- Người ngược lại buồn cười, mặc dù Tần Văn Thiên được Thiên Tôn truyền thừa, cũng là vật của hấn, người nói cùng chung là ý gì?

Bạch Lộc Di cười lạnh.

- Hôm nay ta sẽ nói cho chừ vị trưởng bối, Tần Văn Thiên hấn chính xác chiếm được cổ thư Thiên Tôn, hơn nữa, sau này nhất định sẽ trở thành Thần Văn Tông Sư ngũ giai, ngoài chuyện này này ra, Tần Văn Thiên đã cho ta Thiên Tôn cổ thư.

Thần sắc mọi người đều ngưng đọng, Tần Văn Thiên cho Bạch Lộc Di cổ thư Thiên Tôn?

Xem ra hai người, thật sự có quan hệ yêu đương, hơn nữa Tần Văn Thiên đối với Bạch Lộc Di thật sự rất tốt.

Trên mặt Bạch Lộc Sơn lập tức lộ ra nét vui vẻ, nếu như vậy, lựa chọn của hấn, đã không thể phủ nhận, sẽ vô điều kiện đứng ở bên Tần Văn Thiên.

Bạch Lộc Di gia gia, một trong Học viện Bạch Lộc cử đại trưởng lão, hấn cũng vuốt râu mà cười, nhìn Tần Văn Thiên càng xem càng thuận mắt.

Thần Văn Đại Sư tứ giai không đến mười chín tuổi, hấn đương nhiên càng có khuynh hướng giao hảo, chỉ là bởi vì quyền cổ thư Thiên Tôn kia quý báu quá mức, Bạch Lộc Động sinh ra lòng tham, mới có ý nghĩ muốn giết Tần Văn Thiên đoạt cổ thư Thiên Tôn, nếu không cũng sẽ không có chuyện như vậy phát sinh, bọn họ còn có thể ra sức bảo vệ Tần Văn Thiên.

- Chừ vị trưởng lão suy nghĩ thật kỹ đi, nếu như Bạch Lộc Động trưởng lão ra tay với Tần Văn Thiên, Bạch Lộc Di ta tự hỏi sẽ không còn mặt mũi ở lại Học viện Bạch Lộc. Như vậy Học viện Bạch Lộc tồn thất sẽ là hai vị Thần Văn Đại Sư ngũ giai.

Bạch Lộc Di nói năng có khí phách.

Tức khắc, ánh mắt của Bạch Lộc Động cực kỳ khó coi.

Vì cổ thư Thiên Tôn, mặc dù Bạch Lộc Di là người của học viện, hấn cũng có thể không nhận.

- Tiểu Di, người uy hiếp Học viện Bạch Lộc?

Bạch Lộc Động lạnh lùng nói:

- Huống hồ, người thân là văn bối, đã chiếm được cổ thư Thiên Tôn, lại không giao cho trưởng bối, đây là việc hậu bối nên làm sao?

- Hôm nay ta coi như thấy rõ Động trưởng lão, nhòm ngó đồ vật của người khác mà vẫn lễ thẳng khí hùng như vậy, vì sao ta phải cho người?

Bạch Lộc Di châm chọc, nhìn mọi người nói:

- Chừ vị trưởng lão định đoạt đi.

- Động trưởng lão, nguoi quá đáng rồi.

Bạch Lộc Di gia gia tất nhiên nói chuyện giúp cho cháu gái của mình.

- Không cần cãi nữa, quả thực mắt mặt.

Đại trưởng lão thấy một màn như vậy, nhin không được quát lớn một tiếng, sau đó hấn nhìn Tần Ván Thiên nói:

- Tần tiểu huynh đệ thân là người khách của Tiểu Di, chuyện hôm nay, Học viện Bạch Lộc có chỗ đắc tội, xin chớ nên trách móc. Những Thần Văn Đại Sư kia đến đây đòi hỏi cổ thư Thiên Tôn, trưởng lão Học viện Bạch Lộc ta không chỉ không ngăn cản, trái lại có thái độ trợ trụ vì ngược, mà ta thân là Đại trưởng lão cũng không can thiệp đúng lúc, đây là lỗi lầm của ta.

Đại trưởng lão tự mình nhận sai, những người khác tất cả im lặng không nói, bọn họ lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra hôm nay.

Bạch Lộc Động thân là Thần Văn Đại Sư, hấn ham cổ thư Thiên Tôn trên người Tần Ván Thiên, bởi vì Bạch Lộc Di, hấn không trực tiếp ra mặt đối phó Tần Ván Thiên, mà muốn làm cho những Thần Văn Đại Sư bên ngoài kia tạo cho Tần Ván Thiên áp lực, làm cho Tần Ván Thiên tự mình ngoan ngoãn hiến Thiên Tôn truyền thừa cho hấn, để cầu Học viện Bạch Lộc bảo vệ.

Những Thần Văn Đại Sư tứ giai kia thực ra cũng nhìn ra được tâm tư của Bạch Lộc Động, nhưng Thiên Tôn truyền thừa đối với bọn họ cảm đồ thực sự quá lớn, bởi vậy đều không nỡ buông tay mà muốn cướp đoạt.

Nhưng kết cục không ai nghĩ đến, Tần Ván Thiên không ngừng té ra lá bài tẩy, Chiến Đấu Thần Văn tứ giai, Khôi Lỗi tứ giai, cường giả thủ hộ cảnh Thiên Cương.

Những Thần Văn Đại Sư tứ giai kia bị giết, kế hoạch của Bạch Lộc Động trực tiếp hóa thành bong bóng, thế là dứt khoát không che giấu nữa, thậm chí muốn dùng Học viện Bạch Lộc áp Tần Ván Thiên, làm cho hấn giao cổ thư Thiên Tôn ra, lại triệt để đắc tội Bạch Lộc Di.

Thế là có cục diện bây giờ.

Bạch Lộc Động vẫn như trước, không cam lòng bỏ đi, nhưng đám người Đại trưởng lão không để ý.

Tần Ván Thiên thấy Đại trưởng lão nói thành khẩn, cũng biết trưởng lão này đối với hấn ấn tượng không tệ, liền cười nói:

- Sự tình này chẳng qua là do Bạch Lộc Động gây ra, Học viện Bạch Lộc không có bất cứ liên quan gì, Tần mỗ tất nhiên phân được rõ ràng.

Đại trưởng lão đã lão chủ động muốn giao hảo, hấn đương nhiên sẽ không làm căng với thế lực mình muốn chường khổng.

- Được, được, khó có được nguoi rộng lượng như vậy.

Đại trưởng lão mỉm cười gật đầu, kỳ thực, lúc trước hấn một mực không ra tay là muốn nhìn Tần Ván Thiên có thể tự mình ứng phó hay không, nếu như đối phương thật giết chết Tần Ván Thiên, hấn vẫn sẽ ra tay ngăn cản.

- Đại trưởng lão, sự tình này, không phải là nguoi một mình tự định đoạt là được, ta sẽ báo cáo tộc lão, để cho bọn họ cùng quyết định.

Lúc này, Bạch Lộc Động trầm mặc mở miệng lần nữa, khiến thần sắc của mọi người đều trầm xuống, thậm chí cười khổ. Chuyện càng nháo càng cứng, ngược lại làm cho nội bộ Học viện Bạch Lộc bắt đầu phân hoá.

Cục diện này không ai muốn nhìn thấy, bất luận là một phương của Đại trưởng lão, hay một phương của Bạch Lộc Động, bọn họ đều đại diện lực lượng của Học viện Bạch Lộc.

Sở dĩ Bạch Lộc Động có lực lượng như vậy là bởi vì phụ thân của hấn cũng là một trong tứ đại tộc lão, trông coi sức mạnh Thần Văn Sư của Học viện Bạch Lộc, địa vị cực kỳ trọng yếu, hơn nữa bao che khuyết điểm cực kỳ.

Đại trưởng lão nghe Bạch Lộc Động nói, thần sắc trở nên khó coi, thật là mắt mặt.

Bởi vì tham niệm, huyền não nội bộ phân hoá, đây là điều hấn tuyệt đối không nghĩ tới, cũng không muốn nhìn thấy.

- Đã có cổ thư Thiên Tôn, nên lấy ra cùng nhau chia sẻ.

Xa xa, có một giọng nói bỗng bình vang lên, nghe được giọng nói này, trong lòng rất nhiều người nhin không được run lên.

Tộc lão lên tiếng.

Mọi người nghĩ, tộc lão này nhất định là muốn cổ thư Thiên Tôn có thể giúp những Thần Văn Đại Sư lợi hại của Học viện Bạch Lộc cùng nhau tu hành, vì lợi ích của Học viện Bạch Lộc, hấn cũng không sai.

Tần Ván Thiên ngừng đầu nhìn phương xa, xem ra, có một vị tộc lão ủng hộ Bạch Lộc Động.

Bây giờ, hắn trở thành Thần Văn Đại Sư tứ giai, tộc lão của Học viện Bạch Lộc vẫn có thái độ như thế, hiển nhiên bởi vì Tần Văn Thiên hắn là người ngoài.

May mắn lúc trước hắn không có té ra Thương Vương lệnh, bằng không, còn không biết Học viện Bạch Lộc sẽ có thái độ như thế nào.

- Ta thân là người ngoài cuộc, cũng cho rằng, Tần Văn Thiên có thể giao cổ thư Thần Văn ra cùng nhau chia sẻ, Học viện Bạch Lộc báo đáp lại có thể bảo vệ sự an toàn của hắn.

Thời khắc này Đế Phong mở miệng nói, Bạch Lộc Động lộ ra một tia vui vẻ.

Ánh mắt của Tần Văn Thiên đảo qua Đế Phong, cười lạnh nói:

- Thật công bằng, ngươi là người phương nào, việc của Tần mỗ, cần ngươi can dự vào sao?
- Ngươi như ngươi không chọc nổi.

Đế Thừa ở bên cạnh Đế Phong lạnh như băng nói:

- Bất quá cũng chỉ là một Thần Văn Sư tứ giai mà thôi, dễ dàng có thể bóp chết ngươi.
- Thật phách lối, Thương Vương hậu nhân, Đế thị nhất mạch?

Tần Văn Thiên vừa dứt lời, làm cho mọi người không khỏi kinh hãi, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn về phía Tần Văn Thiên.

Này là bí mật lớn nhất của Học viện Bạch Lộc, Tần Văn Thiên dĩ nhiên biết được.

Ánh mắt của bọn họ không khỏi nhìn Bạch Lộc Di, mặc dù là trưởng bối của Bạch Lộc Di, cũng có chút trách cứ Bạch Lộc Di không biết nặng nhẹ, sự tình này đâu có thể nói bậy.

- Ăn cây táo, rào cây sung.

Bạch Lộc Du châm chọc, sau đó chỉ thấy hắn đi về phía trước một bước:

- Nếu như vậy, ngươi càng đáng chết.

Việc này Tần Văn Thiên thật đúng là đã cho hắn một cơ hội rất tốt mượn cớ để ra tay, thật là tự mình muốn chết.

Bạch Lộc Di lại kinh ngạc nhìn Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên hắn đây là chuẩn bị ngã bài sao?

- Thật là đáng chết mà!

Đế Thừa lạnh lùng cười một tiếng, hôm nay, Tần Văn Thiên chết chắc rồi.

- Chư vị cũng nhìn thấy, người Đế thị cũng muốn hắn chết.

Bạch Lộc Du nhìn mọi người nói, nghe được lời của hắn, Tần Văn Thiên cười lạnh:

- Ngươi tôn trọng Thương Vương truyền thừa hậu nhân như thế sao?
- Học viện Bạch Lộc, vốn là hậu nhân của Thương Vương, tất nhiên vâng theo, Bạch Lộc Di không có nói cho ngươi biết sao?

Bạch Lộc Du cười lạnh nói.

- Thương Vương truyền nhân muốn ngươi chết, ngươi đi chết sao?

Tần Văn Thiên đùa giỡn nhìn đối phương.

- Có thể.

Bạch Lộc Du nở nụ cười, thời khắc này hắn vừa vặn mượn cơ hội tỏ thái độ, ủng hộ Đế Phong, nếu như vậy, hôm nay Đế Phong sẽ đứng ở bên hắn.

- Ồ.

Tần Văn Thiên gật đầu cười:

- Vậy ngươi có thể đi chết.

Dứt lời, ánh mắt của Tần Vãn Thiên nhìn về phương xa, cao giọng mở miệng:

- Tần Vãn Thiên, cầu kiến chư vị tộc lão của Học viện Bạch Lộc.

Thanh âm cuộn cuộn, truyền khắp phương xa, vang vọng trong hư không.

- Khẩu khí thật lớn, tộc lão, há là ngươi nói cầu kiến là có thể thấy.

Bạch Lộc Du cười lạnh một tiếng.

- Ngươi còn chưa đủ tư cách.

Đế Thừa lần trước chịu nhục liên hận Tần Vãn Thiên, thời khắc này, người này rốt cuộc đến lúc phải chết.

Tần Vãn Thiên cười lạnh, sau đó chỉ thấy bàn tay của hắn duỗi về phía trước, lạnh lẽo nói:

- Như vậy sao?

- Hừ.

Mọi người lộ ra vẻ khinh thường, ánh mắt nhìn về phía Tần Vãn Thiên, sau đó bọn họ sững sốt, nhìn kỹ qua.

Trong nháy mắt tiếp theo, con ngươi của bọn họ đột nhiên động lại, trong lòng mãnh liệt run lên.

Đại trưởng lão nhìn chằm chằm đại tự kia, trong lòng nảy lên, đó là chữ... Thương!

Ánh mắt của Đế Phong phong duệ không gì sánh được, trong tâm chấn động, Tần Vãn Thiên, trong bàn tay hắn, là Thương Vương lệnh.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên quét về phía Bạch Lộc Động cùng với đám người Đế Thừa, nói:

- Ta, Tần Vãn Thiên, mới là Thương Vương truyền nhân!

Hắn vừa dứt lời, người xung quanh không khỏi run rẩy.

Thương Vương lệnh, đây là Thương Vương lệnh.

Đế Phong, chẳng qua là Đế thị hậu nhân.

Tần Vãn Thiên hắn, tay cầm Thương Vương lệnh, mới là Thương Vương truyền nhân!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287: Dĩ hạ phạm thượng, giết không tha

Thương Vương lệnh.

Tần Vãn Thiên, hắn dĩ nhiên tay cầm Thương Vương lệnh.

Ý này, Tần Vãn Thiên mới thật sự là Thương Vương truyền nhân.

Đế thị nhất mạch, dòng chính của Học viện Bạch Lộc, bọn họ đương nhiên hiểu rõ Thương Vương lệnh này ẩn chứa ý nghĩa gì.

Chấp chương Thương Vương lệnh, có thể hiệu lệnh Thương Vương ẩn mạch.

- Mục đích ta tới Học viện Bạch Lộc, hiện tại chư vị đã rõ chưa?

Tần Vãn Thiên nhìn chằm chằm Bạch Lộc Du, cười lạnh một tiếng.

Bụng dạ khó lường? Tay hắn cầm Thương Vương lệnh, vốn có thể hiệu lệnh Học viện Bạch Lộc, nói thế nào bụng dạ khó lường.

Tần Văn Thiên vừa nhìn về phía Đế Thừa, chỉ thấy đôi mắt của Đế Thừa âm lãnh, tại sao có thể như vậy, Thương Vương lệnh lại ở trong tay Tần Văn Thiên.

- Đơn giản là có thể bóp chết ta sao? Một Đế thị hậu nhân dám nói chuyện với ta như thế? Lão tổ của Đế thị nhất mạch ngươi cũng không dám ở trước mặt ta nói như vậy. Phạm thượng! Ngươi phải bị tội gì?

Tần Văn Thiên đột nhiên quát lớn một tiếng, đôi mắt càn quét qua, lại làm cho Đế Thừa cảm giác được một sức áp lực hùng mạnh, tinh thần bất ổn.

Phạm thượng, phải bị tội gì?

Đế Thừa hần, chẳng qua là vãn bối của Đế thị nhất mạch mà thôi, mà Tần Văn Thiên có Thương Vương lệnh, hành vi của hắn đích xác có thể nói là phạm thượng.

Mặc dù chư trưởng bối của Đế thị nhất mạch nhìn thấy chủ nhân của Thương Vương lệnh, cũng phải tôn trọng, nghe theo chỉ lệnh.

Đại trưởng lão hít sâu một hơi, Đế Phong đến Học viện Bạch Lộc, biểu hiện ra năng lực kiệt xuất, bọn họ còn tưởng rằng, Đế Phong là Thương Vương truyền nhân được Đế thị nhất mạch nâng đỡ, sau này rất có thể sẽ trở thành nhân vật lãnh tụ.

Nhưng hắn lại không ngờ, thời khắc này, người tể xuất Thương Vương lệnh, lại là Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên, thiên tài Thần Văn Đại Sư tứ giai không đến mười chín tuổi, hắn tới đến Học viện Bạch Lộc, là bởi vì hắn mới thật sự là Thương Vương truyền nhân.

Lúc trước, hắn một mực ấn nhẫn tất nhiên là bởi vì không rõ thái độ của Học viện Bạch Lộc nên không tùy tiện tể ra Thương Vương lệnh. Lúc này, hắn rút cuộc không thể tiếp tục nhẫn nại, bởi vì Học viện Bạch Lộc cùng người Đế thị nhất mạch tuyên bố muốn giết hắn, giết Thương Vương truyền nhân.

Nhìn như trò đùa, nhưng lại là sự thật.

Ánh mắt của hắn không khỏi nhìn về phía Bạch Lộc Di, Bạch Lộc Di là người duy nhất không kinh ngạc, chắc là lúc trước Tần Văn Thiên đã nói cho nàng hết thảy, bởi vì hai người quan hệ đặc biệt, Bạch Lộc Di nhất định sẽ không bán đứng Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên đối với Tiểu Di, là tín nhiệm tuyệt đối.

Suy cho cùng thân phận này quá nhạy cảm.

Đại trưởng lão nhìn thoáng qua đám người Đế Phong có chút đau đầu, sự việc hôm nay phát sinh hoàn toàn vượt quá dự tính. Hiện tại đã không chỉ là việc cổ thư Thiên Tôn, mà còn liên quan đến tương lai của Học viện Bạch Lộc.

Học viện Bạch Lộc, có nghe theo Thương Vương hậu nhân hiệu lệnh hay không?

Nếu nghe theo, bọn họ nên vâng theo Tần Văn Thiên tay cầm Thương Vương lệnh, hay nội bộ Đế thị lựa chọn truyền nhân Đế Phong?

Đây hết thảy, đều là nan đề cực lớn.

Đế Phong xếp thứ năm trên bảng Thiên Mệnh, nếu nói là ở trước đây Tần Văn Thiên có lẽ khó cạnh tranh với hắn, nhưng bây giờ Tần Văn Thiên là Thần Văn Đại Sư tứ giai không đến mười chín tuổi, chỉ bằng thiên phú mà nói, hai người đều xuất chúng như vậy.

Ưu thế của Đế Phong là hắn có Đế thị nhất mạch ủng hộ. Tần Văn Thiên, hắn càng trẻ trung, tương lai Thần Văn và Võ Đạo có thể đi tới một bước nào cũng không ai biết trước, nhưng không thể phủ nhận rằng tiềm lực của hắn cực kỳ khủng bố.

Bằng không, Tần Văn Thiên làm sao có thể được tín nhiệm, lấy được Thương Vương lệnh.

Ý này, Tần Văn Thiên rất có khả năng đã thông qua Thương Vương lưu lại khảo nghiệm, mới được lựa chọn làm truyền nhân.

- Thương Vương lệnh này có thể để cho ta phân biệt thật giả hay không.

Đế Thừa âm trầm nói, hắn không thể nào chấp nhận được sự thật Tần Văn Thiên tay cầm Thương Vương lệnh.

- Ngươi là gì mà cũng có tư cách chạm Thương Vương lệnh?

Tần Văn Thiên lạnh nhạt nói.

- Đế thị nhất mạch Đế Nghĩa bị Cửu Huyền Cung bắt, Thương Vương lệnh thất tung, bây giờ lại ở trong tay của ngươi, điều này không thể không khiến người hoài nghi, ngươi có phải là người Cửu Huyền Cung, muốn chuồng khống Thương Vương nhất mạch ta hay không, sự tình này cần tra rõ.

Mặc dù Đế Thừa kém xa Đế Phong, nhưng hắn cũng cực kỳ thông minh, có rất nhiều tiểu xảo.

Nhất mạch của hắn muốn tiếp chương Thương Vương Cung, hắn đương nhiên là biết, bằng không cũng sẽ không cho Đế Phong tới Học viện Bạch Lộc

lâu như vậy. Bây giờ, Tàn Ván Thiên tay cầm Thương Vương lệnh xuất hiện, tương đương với việc hoàn toàn phá hủy kế hoạch của bọn họ, chuyện này không thể được.

Chỉ có Tàn Ván Thiên cùng một vị cảnh Thiên Cương thủ hộ là còn thiếu rất nhiều.

Tàn Ván Thiên cười, thu Thương Vương lệnh vào, tùy tiện nói:

- Chư vị tộc lão Học viện Bạch Lộc còn muốn trò vui sao, còn không chịu đi ra?

Tiếng nói của hắn hạ xuống, lại không có người nào xuất hiện, cảnh này khiến Tàn Ván Thiên hiểu thêm, muốn triệt để chứng minh một thể lực mấy nghìn năm tự mình tự truyền thừa, sẽ khó khăn như thế nào.

Đối phương hiển nhiên là cố ý làm cho hắn thấy, không nói đến bây giờ cục diện còn chưa rõ ràng, mặc dù thể cục ổn định, Học viện Bạch Lộc thừa nhận thân phận của hắn, nhưng cũng không nghe theo Tàn Ván Thiên hắn hiệu lệnh làm việc, Tàn Ván Thiên hắn có thể làm gì?

Một thể lực tự truyền thừa nghìn năm, để cho bọn họ giao lại quyền lực cho hắn, lại phải bốc lên nguy hiểm to lớn, Học viện Bạch Lộc đâu có thể đơn giản thỏa hiệp. Mặc dù là sau lưng Đế Phong có Đế thị nhất mạch, Đế Phong ở chỗ này tranh thủ thời gian dài như vậy, vẫn không được Học viện Bạch Lộc hoàn toàn thừa nhận, chỉ nói là đối với Đế Phong có đầy đủ tôn trọng.

Thời khắc này, tộc lão của Học viện Bạch Lộc rõ ràng biết nơi này phát sinh hết thảy, vẫn không chịu hiện thân, muốn xem bọn họ tự mình xử lý.

- Ngươi vẫn nên giải thích rõ thân phận của mình trước đi.

Bạch Lộc Động lạnh lùng mở miệng.

- Không sai, Thương Vương lệnh, trước để cho ta nhìn một chút, là thật hay giả.

Bạch Lộc Du cũng cười lạnh nói.

- Các ngươi, thật quá càn rỡ!

Bạch Lộc Di không nghĩ tới đám người Bạch Lộc Động khó chơi như vậy, Tàn Ván Thiên đã tế ra Thương Vương lệnh, bọn họ vẫn như trước không thèm để ý.

Còn có thái độ của chư vị tộc lão, cũng khiến cho Bạch Lộc Di hiểu ra, Tàn Ván Thiên cuối cùng là thể đơn lực bạc, tộc lão của Học viện Bạch Lộc đối với hắn cũng không đủ coi trọng.

Mặc dù Tàn Ván Thiên có thiên phú phi phạm, nhưng cũng không có nghĩa Tàn Ván Thiên có thiên phú thì Học viện Bạch Lộc sẽ giao hết thảy quyền lợi cho Tàn Ván Thiên, tuy Bạch Lộc Di lý giải nhưng khá khó xử.

Chỉ ít, bọn họ cần phải tôn trọng Tàn Ván Thiên một chút.

- Ngươi đừng quên, vừa rồi ngươi còn nói, ngươi có thể đi chết, hiện tại ta muốn ngươi chết.

Tàn Ván Thiên nhìn chằm chằm Bạch Lộc Du nói, nhưng Bạch Lộc Du lại cuồng tiếu lên:

- Buồn cười, còn không chứng minh thân phận của mình, liền muốn ta chết? Xem ra, không nhìn kỹ bí mật trong Thần Văn Giới Chỉ của ngươi một chút, là không được.

Thanh Nhi dịch chuyển bộ pháp về phía trước, đứng ở trước người Tàn Ván Thiên, Bạch Lộc Động cũng đi về phía trước một bước.

- Ha ha, ta cũng muốn nhìn một chút.

Đế Thừa cười lạnh một tiếng, phía sau hắn, không biết khi nào đã xuất hiện một lão giả thủ hộ, cũng là cảnh Thiên Cương, theo Đế Thừa đi ra.

Ở đây phát sinh hết thảy, ngoài Học viện Bạch Lộc, trên bầu trời, có mấy Yêu thú khổng lồ ở trong đám mây, trôi nổi trên hư không.

Chỉ thấy trên lưng một con Yêu thú, có một trung niên yêu dị, con ngươi của trung niên này phảng phất như có yêu quang tràn ngập tia sáng kim sắc, như xuyên thấu không gian, yêu dị không gì sánh được. Học viện Bạch Lộc phát sinh cảnh tượng này đến cảnh tượng khác đều đang xuất hiện ở trước mặt hắn, sau đó hóa thành một màn ánh sáng, in vào trong mắt mọi người ở nơi này.

- Thật là càn rỡ, mấy nghìn năm, những người này, đều quên mất việc sự tôn trọng phải có đối với Thương Vương, thấy Thương Vương lệnh, lại không có người nào có ý cung kính.

Chỉ thấy một bà lão tay cầm xà trượng, nhìn một màn trước mắt, trên người nàng tràn ngập sát khí.

Ở dưới chân bà lão, có một kẻ đã chết, nếu Tàn Ván Thiên ở đây sẽ nhận ra, người này, đúng là Thần Văn Đại Sư tứ giai cảnh Thiên Cương đào tẩu kia, hiện tại, hắn là đã người chết.

- Thật sự quá càn rỡ, không chỉ không tôn trọng, trái lại dám dung ngôn ngữ uy hiếp, còn muốn động thủ.

Một lão giả khô gầy ở bên cạnh cũng lạnh lùng nói, trong con ngươi lộ ra yêu quang, rất lạnh.

- Ha ha!

Chỉ nghe một tiếng cười yêu mị truyền ra, phía sau một nữ nhân gọi cảm yêu mị cười khanh khách nói:

- Không chỉ như vậy, những lão gia hỏa kia còn làm bộ không biết, không chịu đi ra, muốn xem Tần thiếu gia tự mình xử lý sao?

- Các lão gia hỏa kia đã không ra, như vậy các ngươi giúp bọn hắn xử lý đi.

Đúng lúc này, phía trước nhất, một nữ tử trung niên toàn thân lộ ra một luồng hàn khí lạnh lùng, tiếng nói của nàng hạ xuống, những yêu nhân kia đều cười khanh khách lên.

Cuồng phong gào thét, Yêu thú hoành hành không gian, trung niên yêu dị thu hồi Yêu mâu, bọn họ đều bay về phía trước.

Cũng đúng lúc này, trên thảo nguyên, từng bóng người đi về phía Tần Vãn Thiên, rất có tư thái cường bức, mà tộc lão của Học viện Bạch Lộc vẫn không xuất hiện. Có lẽ còn đang đứng nhìn tình thế phát triển, mặc dù bọn họ sẽ không để cho Tần Vãn Thiên gặp chuyện không may, nhưng làm như vậy, cũng là cực kỳ bất kính với Thương Vương truyền nhân.

Đế Thừa, Bạch Lộc Du đi về phía Tần Vãn Thiên, Thanh Nhi và Khôi Lỗi Kim Giáp xuất hiện ở trước mặt Tần Vãn Thiên, Bạch Lộc Động cùng hộ vệ của Đế Thừa, cũng đi về phía trước vài bước.

- Thương Vương truyền nhân? Ta cũng muốn xem thật kỹ.

Đế Thừa cười lạnh nói.

- Các ngươi không có cơ hội xem.

Đúng lúc này, trong hư không truyền đến một thanh âm, khiến mọi người giật mình.

Ngẩng đầu, nhìn về phương xa, chỉ thấy nơi đó, có một luồng yêu khí kinh khủng tràn ngập tới.

- Người nào?

Đúng lúc này, mấy vị lão giả dạo bước hư không, hàng lâm bên này, hơn nữa liên tục xuất hiện ba người.

Ba vị lão giả này, tất cả đều là Tộc lão của Học viện Bạch Lộc, lúc này bọn họ mới phát hiện. Dĩ nhiên vẫn có người một mực dòm ngó Học viện Bạch Lộc, chẳng qua là khoảng cách tựa hồ rất xa, bọn họ dĩ nhiên không cảm nhận được.

Con lốc gào thét, từng thân ảnh kinh khủng trôi nổi ở trên không gian, chỉ thấy rất nhiều lãnh mang yêu dị nhìn quét Tộc lão của Học viện Bạch Lộc, một người trong đó lạnh như băng nói:

- Bây giờ mới biết đi ra, đã muộn, chuyện nơi đây, chúng ta thay mặt Học viện Bạch Lộc xử lý.

- Các hạ là người phương nào, lời này lại có ý gì?

Một vị tộc lão thần sắc động lại, lạnh lùng hỏi.

Bà lão tay cầm xà trượng nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Người phương nào ngươi không cần phải để ý đến, cần để ý là bốn người phía dưới này phạm thượng, mạo phạm Thương Vương lệnh, bất kính Thương Vương truyền nhân, giết không tha!

Bà lão vừa dứt lời, một luồng hàn ý tràn ngập xuống, bao phủ ở trên người Đế Thừa, Bạch Lộc Du, Bạch Lộc Động, cùng với hộ vệ của Đế Thừa. Tròng mắt của bà lão lạnh như băng, làm cho bọn họ sinh ra sợ hãi mãnh liệt.

Những người này, vì hộ pháp cho Tần Vãn Thiên mà tới.

Muốn tru diệt bọn họ ư?

- Ngươi dám?

Tộc lão kia giận dữ, trong số những người này còn có con nối dõi của hắn.

Chỉ thấy bà lão lạnh như băng theo dõi hắn nhìn giống như rắn độc:

- Học viện Bạch Lộc dám can đảm cãi lời, bao che tội nhân phạm thượng, thế thì Thương Vương mạch này đã không cần thiết tồn tại!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 288: Uy nghiêm

Thanh âm này rơi vào trong tai người Học viện Bạch Lộc, làm cho lòng người sinh ra hàn ý.

Bà lão đây đang uy hiếp, muốn diệt toàn bộ Học viện Bạch Lộc sao?

Người đã dám bao che tội nhân bất kính với Thương Vương truyền nhân, như vậy Thương Vương còn lưu mạch này để làm gì?

- Người rốt cuộc là người nào?

Tộc lão kia nhìn chằm chằm bà lão và những người trước mắt, từng khí tức ngập trời vô cùng kinh khủng, chỉ e sức mạnh này cũng đủ để ở Học viện Bạch Lộc đẩy lên một trận gió tanh mưa máu. Mà sau lưng bọn họ hiển nhiên còn có người, như vậy thế lực kia, tuyệt đối có thể san bằng Học viện Bạch Lộc.

- Người hộ pháp của Thương Vương truyền nhân.

Bà lão lạnh lùng nói, sau đó nhìn quét phía dưới, sắc mặt đám người Đế Thừa trắng bệch, bốn người bọn hắn đã bị vây lại, luồng khí tức kinh khủng kia khiến cho bọn họ cảm giác được uy hiếp của cái chết, vô cùng dữ dội.

- Bọn ta chẳng qua là đang quan sát, tuyệt không dám làm gì Thương Vương truyền nhân, các hạ có thể thủ hạ lưu tình hay không.

Một vị tộc lão khác cũng mở miệng xin tha.

Những người này xuất hiện, không thể nghi ngờ là chứng minh thân phận của Tần Văn Thiên, sẽ không sai rồi.

- Ta tin tưởng các ngươi, nhưng chúng ta cũng đang quan sát thấy được những người này phạm thượng, không chỉ không có tôn trọng cơ bản nhất, trái lại muốn ra tay với người có Thương Vương lệnh, tất nhiên phải giết chết!

Bà lão vừa dứt lời, một thi thể rơi xuống, thấy thi thể kia, trong lòng mọi người run lên, người này bất ngờ đúng là Thần Văn Đại Sư cảnh Thiên Cương từng ra tay với Tần Văn Thiên, thời khắc này đã chết.

Người Học viện Bạch Lộc quan sát, bọn họ cũng đang quan sát.

Những người này bất kính như thế, như vậy hôm nay đâu thể không tru diệt lập uy nghiêm? Bằng không, hôm nay đã sau mấy nghìn năm, những người này đều quên mất uy nghiêm của Thương Vương, đối với Thương Vương truyền nhân ngay cả tôn trọng cơ bản nhất cũng đánh mất.

- Ta là hậu nhân của Đế thị nhất mạch, Thương Vương dòng chính nhất mạch.

Đế Thừa ngẩng đầu nhìn bà lão, cảm thụ được luồng sát ý lạnh lẽo kia, hắn rống to nói.

Bà lão cúi đầu, nhìn Đế Thừa, sau đó lạnh lẽo nói:

- Thân là Đế thị hậu nhân, càng phải ghi nhớ di mệnh của Thương Vương, người biết luật còn phạm luật, càng đáng chết.

Dứt lời, xà trượng trong tay bà lão vung ra, chỉ thấy một Yêu xà khủng bố gầm thét, kéo ra miệng rộng mãnh liệt về phía Đế Thừa nuốt lấy.

- Không!

Sắc mặt của Đế Thừa trắng bệch, không nghĩ tới những người này thật sự muốn giết hắn, hắn không muốn chết.

Một sức mạnh thôn phệ kinh khủng truyền đến, thân thể Đế Thừa muốn trốn nhưng không tự chủ được bị nuốt vào trong bụng Yêu xà, cả người biến mất không thấy, cực kỳ thảm.

Cảnh tượng này nhìn thấy mà giật mình, hộ vệ của Đế Thừa muốn chạy trốn, chỉ thấy một lão giả khô gầy chặn ở trước mặt hắn, chưởng lực oanh ra, một luồng sát khí đáng sợ bao phủ, chẳng qua là trong nháy mắt, thân thể của hộ vệ kia dĩ nhiên vẫn rớt xuống.

- Sức mạnh ý chí thật là đáng sợ!

Tần Văn Thiên cảm thụ được ý chí hùng mạnh đến cực điểm kia, có lẽ chỉ cần hấn đánh một chút, liền phải chết.

Hắn rút cuộc hiểu rõ, vì sao Đế Nghĩa chỉ phụ trách thủ hộ bản đồ của Học viện Đế Tinh, mà chỉ có nơi thí luyện Tiên Trì của Thanh Mị tiên tử mới có thể mở ra bản đồ huyền bí.

Có lẽ Thương Vương sớm dự liệu được, sau khi hấn chết, chỉ sợ thể lực sẽ không đơn giản để một hậu bối truyền nhân nắm trong tay, Thanh Mị tiên tử, người Thương Vương tín nhiệm nhất, nằn ở trong bóng tối bảo vệ truyền thừa của hấn.

Đế Thừa cùng với hộ vệ của Đế Thừa bị tru diệt, Đế Phong nhìn cảnh tượng này diễn ra, trong con ngươi của hấn chứa một đám tình mang, đã đoán được những người này tới từ nơi nào.

Không nghĩ tới, thân ảnh của Thanh Mị tiên tử vẫn luôn tồn tại, nếu như vậy, muốn trở thành lãnh tụ Thương Vương nhất mạch, càng khó hơn.

Còn hai cha con Bạch Lộc Động cùng với Bạch Lộc Du, bọn họ nhìn Đế Thừa chết, thần sắc xanh mét, toàn thân bị một luồng khí tức tử vong bao phủ.

Tại sao có thể như vậy, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, bọn họ vì tranh thủ cổ thư Thiên Tôn, sau cùng lại bị uy hiếp tới tính mạng.

- Nếu các ngươi hộ pháp cho Thương Vương truyền nhân, hà tất làm tuyệt đối.

Phụ thân của Bạch Lộc Động đi về phía trước một bước, hấn làm sao có thể nhìn con nối dõi của mình chết ở trước mắt.

- Giết.

Trung niên nữ tử đứng ở trong hư không, sát khí lạnh lùng, ánh mắt của nàng lại làm cho tộc lão kia không dám hành động thiếu suy nghĩ, ánh mắt của nữ tử trung niên này cũng làm cho người ta có cảm giác run rẩy, thực lực của nàng tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.

- Ha ha.

Nữ tử yêu mị cười khúc khích, thân thể bay xuống, bàn tay của lão giả khô gầy huy động, trong nháy mắt một cỗ sát khí ăn mòn bao phủ vùng không gian kia.

- Ông..

Phía sau Bạch Lộc Động xuất hiện cánh chim, thân thể hấn bật không mà lên, nhưng thấy một tráng hấn ở trên hư không đập một cái, một tiếng nổ vang âm âm, trời đất cũng muốn ép vỡ, thân thể hấn bị đè ép trở về.

Hư không, bị trọng lực đáng sợ kia phong cấm.

- Khi lần tộc ta quá mức.

Trên người phụ thân Bạch Lộc Động phóng thích ra khí thế khủng bố.

- Các ngươi tốt nhất khuyên hấn một chút.

Trung niên nữ tử liếc mắt nhìn mấy tên tộc lão khác:

- Bằng không, Học viện Bạch Lộc thiếu một vị tộc lão, ta sẽ không quan tâm.

- A...

Một tiếng hét thảm tiếng truyền đến, thân thể của Bạch Lộc Du bị thổi rữa, sau đó biến mất ở nơi đó.

Chỉ sợ hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình sẽ chết ở Học viện Bạch Lộc, chết vào tay những người đến đây lập uy.

- Năm đó Thương Vương lưu lại ấn mạch, không phải vì cho các ngươi hưởng thụ yên vui mà vì chính là nghênh tiếp Thương Vương truyền nhân xuất hiện, dẫn dắt Thương Vương nhất mạch phục hưng. Các ngươi thân là hậu nhân của Thương Vương nhất mạch, tự nhiên có quyền khảo nghiệm Thương Vương truyền nhân, nhưng nếu ngay cả sự tôn trọng cũng không có, ít một mạch này, cũng không còn quan trọng.

Thanh âm của nàng lạnh lùng như cũ, nhìn quét người trước mắt nói:

- Ấn chỉ nhất mạch không chỉ tồn tại ở Học viện Bạch Lộc. Bây giờ, Tần thiếu gia đã đến, các ngươi có quyền quyết định có đi theo hấn hay không, dành cho hấn bao nhiêu ủng hộ. Nhưng các ngươi nhớ kỹ, thiếu Học viện Bạch Lộc các ngươi ủng hộ, sẽ không ảnh hưởng Thương Vương truyền nhân quét khỏi, đến lúc đó chớ có trách ta không nhắc nhở các ngươi. Nếu như có một ngày, Thương Vương nhất mạch nhất thống, một lần nữa đứng sừng sững ở Đại Hạ, tất nhiên còn phải chinh đồn lần nữa, khi đó, quyền lựa chọn đã không ở trong tay các ngươi, suy nghĩ thật kỹ, theo hay không theo, cũng phải nhìn xem mình có vốn liếng kia hay không.

Trong lời của nàng nói đã mơ hồ có ý uy hiếp, Học viện Bạch Lộc người, hiện tại có quyền lựa chọn cho Tần Văn Thiên bao nhiêu ủng hộ, thậm chí Tần

Vấn Thiên có khả năng không điều động được các người, nhưng đợi hần có thực lực hiệu lệnh tất cả Thương Vương ần mạch, dẫn dắt bọn họ quật khởi, Học viện Bạch Lộc người còn muốn chỉ lo thân mình?

Khi đó, đôi đôi Học viện Bạch Lộc thế nào, phải xem thái độ của Tần Vấn Thiên.

- Chuyện hôm nay, Học viện Bạch Lộc ta có lỗi.

Chỉ thấy xa xa, lại có hai bóng người dạo bước mà đến, bọn họ vốn đang bế quan tu hành, bây giờ cũng được người bẩm báo, liền vội vàng chạy tới nơi này.

Bây giờ, năm vị tộc lão của Học viện Bạch Lộc đều đến đông đủ.

Thái gia gia của Bạch Lộc Di, cũng là tộc trưởng của Học viện Bạch Lộc, chỉ thấy hần đi về phía trước vài bước, nhìn nữ tử trung niên nói:

- Sự tình ta đã nghe nói, các người xử trí Học viện Bạch Lộc không có ý kiến, bọn họ bất kính với truyền nhân của tổ tiên, chắc chắn nên giết.

Thân là đứng đầu một tộc, hần biết nên làm như thế nào, bất luận Học viện Bạch Lộc có lựa chọn toàn lực ủng hộ Tần Vấn Thiên hay không, nhưng ít ra, không thể đắc tội chết. Dù sao có thể lực này chống đỡ, Tần Vấn Thiên muốn không quật khởi cũng khó khăn.

Trong lòng Tần Vấn Thiên cũng thầm than, liên lụy đến lợi ích của Học viện Bạch Lộc, chỉ là thiên phú còn không đủ, hần cũng không nhận ra nếu như không có cung Tiên Tri cường thế, đối phương thân là Học viện Bạch Lộc tộc trưởng sẽ đích thân xin lỗi.

- Phốc xuy!

Một tiếng vang nhỏ truyền ra, mọi người lại nhìn bên Bạch Lộc Động, rất nhiều người Học viện Bạch Lộc hít sâu một hơi.

Một vị trưởng lão của Học viện Bạch Lộc, hôm nay vẫn lạc ở đây.

Chính hần có lẽ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, mang Thần Văn Đại Sư tứ giai đến gây áp lực cho Tần Vấn Thiên, sau cùng lại dẫn đến cái chết của mình.

Hôm nay, nơi này đã bỏ mình quá nhiều cường giả.

- Tần thiếu gia, chuyện hôm nay, người còn muốn xử trí ai nữa không.

Bạch Lộc tộc trưởng nhìn Tần Vấn Thiên khách khí hỏi.

- Tiên bối gọi ta Vấn Thiên là được.

Tần Vấn Thiên mỉm cười nói:

- Tiên bối không chê, ta có thể giống như Tiểu Di, xưng hô tiên bối là Thái gia gia hay không?

- Được, nếu như vậy, lão hủ liền chiếm cơ hội.

Bạch Lộc tộc trưởng thấy Tần Vấn Thiên khách khí như vậy, tâm tình hòa hoãn một chút, người này ngược lại không tệ, không có thịnh khí lăng nhâm.

- Thái gia gia nói quá lời, chuyện ngày hôm nay Vấn Thiên cũng không ngờ tới sẽ thành cục diện như vậy, còn phải nói tiếng xin lỗi với Thái gia gia.

Tần Vấn Thiên thi lễ, chỉ thấy Bạch Lộc tộc trưởng khoát tay áo nói:

- Là lão hủ quản giáo không nghiêm, không có liên quan gì tới người.

- Ta thân là Đại trưởng lão, cũng khó tránh trách nhiệm.

Đại trưởng lão cũng mở miệng nói, cục diện này, đối với người nào cũng không tốt, làm cho Học viện Bạch Lộc và Tần Vấn Thiên sinh ra khúc mắc trong lòng, bây giờ có thể hóa giải đương nhiên tốt nhất.

- Đại trưởng lão đối với Vấn Thiên một mực không tệ, Vấn Thiên ghi khắc, chuyện tình hôm nay, cùng với Đại trưởng lão sẽ không có bất cứ liên quan gì.

Bây giờ, cung Tiên Tri vì lập uy, đã kích sát cha con Bạch Lộc Động đầu sỏ gây chuyện, hơn nữa Đại trưởng lão quả thực một mực đối tốt với hần, hần không muốn bởi vì chuyện này mà cùng Học viện Bạch Lộc không thoải mái, tâ nhiên cũng tận lực hòa hoãn quan hệ.

Nói trắng ra là, chuyện của ngày hôm nay Học viện Bạch Lộc cố nhiên đối với hần có chút không tôn trọng, nhưng lập trường của song phương bất đồng, hần cũng không có gì phải ghi hận trong lòng.

Trong con người của nữ tử trung niên hiện lên một tia nhu hòa, Tần Vấn Thiên có thể làm như vậy, trong lòng nàng cũng có chút hài lòng.

Việc hôm nay nàng muốn lập uy mà nói là do ác nhân cung Tiên Trì nàng tới làm.

Nhưng Tàn Ván Thiên, hẳn là muốn trở thành nhân vật lãnh tụ của Thương Vương nhất mạch, tất nhiên không thể làm căng với thế lực tương lai mình có thể phải chường không.

Ánh mắt chuyển qua, đôi mắt của trung niên nữ tử quét về phía Đế Phong, ánh mắt lại sắc bén lên, nhìn Đế Phong nói:

- Nói cho những trưởng bối của ngươi biết, tốt nhất nhớ kỹ di mệnh của Thương Vương.

Thần sắc của Đế Phong vẫn như cũ, nhìn nữ tử trung niên khề khom người nói:

- Văn bối cần tuân dạy dỗ, nhất định chuyển cáo trưởng bối.

Trung niên nữ tử nhìn thấy biểu hiện của Đế Phong, trong ánh mắt tia sáng lập loè. Đế Phong này là do những người đó đẩy lên làm lãnh tụ, quả nhiên có chỗ bất phàm. Có lẽ, hẳn sẽ trở thành người cạnh tranh khi Tàn Ván Thiên chấp chương Thương Vương nhất mạch.

Nhưng mà đối với Tàn Ván Thiên đây mà nói, cũng là sự cạnh tranh, hẳn muốn làm được như Thương Vương năm đó, nhất định phải đón nhận rất nhiều khó khăn!

- Văn bối liền đi báo cáo trưởng bối sự tình Thương Vương truyền nhân, cáo từ.

Đế Phong nhìn mọi người chấp tay, sau đó thi lễ một cái, xoay người rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 289: Thật đáng yêu

Sau khi Đế Phong rời đi, ở ngoài Học viện Bạch Lộc, có một nhóm thân ảnh phá không rời đi rất nhanh.

Bọn họ đương nhiên đoán được những người đến này là người phương nào, sự tình hôm nay đã vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ.

Thương Vương lệnh xuất hiện, cung Tiên Trì cũng bước ra, điều này làm cho bọn họ đều hiểu, việc Học viện Bạch Lộc đã không còn có khả năng hoàn thành, chỉ có thể tạm thời rời đi.

Hơn nữa, chuyện này đối với chuyện bọn họ muốn làm sẽ là một tín hiệu vô cùng không ổn.

Thương Vương lệnh đã có chủ, hơn nữa được Thanh Mị tiên tử ủng hộ, nếu như vậy, bọn họ muốn chấp chương Thương Vương lưu lại Ân mạch, độ khó sẽ trở nên cực lớn. Bởi vì Tàn Ván Thiên, Thương Vương truyền nhân này, cũng sẽ làm chuyện bọn họ muốn làm, chấp chương Thương Vương nhất mạch, trở thành lãnh tụ tuyệt đối.

Bây giờ đối với Đế Phong mà nói, chỉ có gia tăng trưởng thành, để cho mình có chiến lực ngấp trời, dưới sức mạnh tuyệt đối, dù Thương Vương lệnh cũng có thể trấn áp.

Giết chết bốn người, lúc này người cung Tiên Trì mới yên tĩnh trở lại, chỉ thấy bọn họ liên tục đáp xuống đất, nhìn Tàn Ván Thiên cùng với Thanh Nhi ở bên người Tàn Ván Thiên.

- Tàn thiếu gia, Thanh Nhi công chúa.

Mọi người nhìn hai người khề khom người, Tàn Ván Thiên là Thương Vương truyền nhân, Thanh Nhi lại là người Thanh Mị tiên tử thích nhất, ở cung Tiên Trì, địa vị của Thanh Nhi công chúa có thể so với Tiên Trì cung chủ.

Thanh Nhi khề gật đầu, vẫn như trước, an tĩnh đứng ở đó, nhưng người của Học viện Bạch Lộc lại đều rung động nhìn nữ tử kinh diễm kia. Hóa ra nữ nhân đi theo ở bên người Tàn Ván Thiên, lại có thần phận kinh khủng như vậy, những người này đều tôn xưng nàng là Thanh Nhi công chúa.

- Các người lập tức đi phong tỏa hết thấy tin tức, không được cho người ngoài biết được.

Bạch Lộc tộc trưởng phát phát tay, nhìn các trưởng lão Học viện Bạch Lộc mở miệng nói, hôm nay việc bên này phát sinh, có lẽ ít nhiều sẽ khiến bên ngoài chú ý, bây giờ việc bọn họ cần phải làm là phong tỏa.

- Yên tâm, chúng ta từ trên không trực tiếp hàng lâm, ngoại trừ Học viện Bạch Lộc, hầu như không ai biết chúng ta đến đây, làm tốt một chút sẽ không có người biết.

Trung niên nữ từ nhìn Bạch Lộc tộc trưởng mở miệng nói, hôm nay người ở chỗ này, trừ cung Tiên Tri bọn họ ra, chính là Học viện Bạch Lộc cùng với người Đế thị nhất mạch. Những người này tuy có khả năng ở trên lập trường từng người bất đồng, nhưng sẽ không làm cho sự tình Thương Vương nhất mạch bại lộ.

- Ủ, ta sẽ an bài.

Bạch Lộc tộc trưởng khẽ gật đầu, tin tức mấy Thần Văn Đại Sư tứ giai tử vong chỉ sợ là không gạt được, dù sao lúc đó Phong Cốc cùng một số người khác đều ở đây.

Trung niên nữ từ tới trước người Tần Văn Thiên và Thanh Nhi, nhìn Tần Văn Thiên lộ ra một tia vui vẻ, nàng ở thời khắc này lộ ra đáng tuổi cười, lại cực kỳ đẹp đẽ.

- Người có khi dễ Thanh Nhi nhà ta hay không?

Trung niên nữ từ cười giỡn nói.

-...

Con người của Tần Văn Thiên lấp lóe, khi dễ Thanh Nhi hả?

Hắn ngay cả Thanh Nhi cũng nhìn không thấy, nha đầu kia bình thường xuất quỷ nhập thần, cũng không biết ở nơi nào.

- Sư tỷ, khi dễ ta làm gì?

Đôi mắt đẹp của Thanh Nhi nhẹ nhàng lay động, thanh thúy nói, làm cho cái trán của Tần Văn Thiên đều là hắc tuyến.

Nha đầu kia, thật đúng là đơn giản đáng yêu.

Trung niên nữ từ nghe được Thanh Nhi nói cũng cười cười, nhưng tựa như sớm thành thói quen, chỉ thấy nàng lôi kéo cánh tay của Thanh Nhi đi đến bên cạnh.

- Thanh Nhi, sư tôn nhờ ta hỏi người.

Trung niên nữ từ thấp giọng nói, làm cho đôi mắt đẹp của Thanh Nhi hơi chớp, thấp giọng nói:

- Sư tôn muốn hỏi gì?

- Sư tôn hỏi người, có thích hắn hay không?

Trong mắt trung niên nữ từ lóe lên một tia giao hoạt, đầu có chuyện Thanh Mị tiên tử để cho nàng hỏi, rõ ràng là chính nàng có ý trêu đùa Thanh Nhi sư muội đơn thuần này.

Đáng thương Thanh Nhi đâu có biết nhiều như vậy, chỉ thấy nàng lộ ra thần sắc suy tư, rất nghiêm túc hồi đáp:

- Không biết.

-...

Tần Văn Thiên ở bên cạnh đảo cặp mắt trắng dã, tuy thanh âm của hai người rất nhỏ, nhưng hắn có thể nghe được.

- Vậy người cảm thấy hắn thế nào?

Trung niên nữ từ cười hỏi.

Lông mi của Thanh Nhi giật giật, quay đầu lại nhìn Tần Văn Thiên, sau đó giong giọng nói:

- Rất đáng yêu!

- Khục khục...

Tần Văn Thiên nghe được thanh âm của Thanh Nhi không khỏi sạm mặt lại, trong lòng vô cùng phiền muộn, “rất đáng yêu”... Thanh Nhi đơn thuần. Còn nhớ rõ lúc trước mình giải thích hai chữ “đáng yêu” cho nàng!

Trung niên nữ từ cũng không nhịn được bật cười, sau đó quay đầu lại tựa như cười mà không phải cười nhìn Tần Văn Thiên, chỉ thấy Tần Văn Thiên lúng túng.

- Thanh Nhi muội muội là hòn ngọc quý trên tay sư tôn, nâng ở trong tay cũng sợ rớt, người phải chiều cổ kỹ lưỡng Thanh Nhi nhà ta.

Trung niên nữ từ mỉm cười nói, tuy cười, nhưng lại không tự chủ được biểu lộ uy nghiêm, địa vị của nàng ở cung Tiên Trì, hiển nhiên là cực kỳ cao.

Lần này tự mình dẫn người đến đây, chính là vì cho những người đó một sự uy hiếp, để cho bọn họ nhớ ở trong lòng.

- Tiền bối, kỳ thực vẫn luôn là Thanh Nhi đang chiếu cố ta.

Tần Vãn Thiên ngược lại có chút xấu hổ, từ khi biết Thanh Nhi, là nàng một mực ở trong bóng tối bảo vệ hắn.

- Ngươi biết là tốt, nếu như ta biết ngươi khi phụ nàng, ta sẽ không tha cho ngươi.

Trung niên nữ từ cực kỳ quan tâm Thanh Nhi, nhìn không được luôn mãi dằn dò Tần Vãn Thiên, tuy có giọng điệu đùa giỡn, nhưng giọng nói lại không giống làm bộ, cũng có tình cảm chân thật chất chứa trong đó.

Bên cạnh đó người Học viện Bạch Lộc ngược lại cực kỳ an tĩnh, thời khắc này trong lòng bọn họ đang nghĩ, nữ nhân này đã kinh khủng như vậy, sự tôn của nàng, là người phương nào?

Còn năm vị tộc lão, bọn họ hiển nhiên đều đoán được người đến là ai, đối với địa vị của Thanh Nhi, cũng có nhận thức rõ ràng.

- Tốt, Thanh Nhi, chúng ta phải về.

Trung niên nữ từ nhìn Thanh Nhi nói. Chỉ thấy Thanh Nhi khẽ gật đầu, cũng không có bất kỳ ý giữ lại. Đối phương từ lâu đã quen tính tình của nàng, đương nhiên sẽ không trách nàng. Tiền tử sư muội này, đơn thuần đến đáng yêu, không dính chút khói lửa nhân gian.

- Chiều cô Thanh Nhi thật tốt!

Trung niên nữ từ lại nhìn về phía Tần Vãn Thiên nói, Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu:

- Tiền bối rồi đi sao?

- Ủ, chúng ta đã hoàn thành chuyện của mình, cần phải dựa vào chính bản thân ngươi nhiều hơn, đừng trông cậy vào chúng ta sẽ giúp đỡ gì cho ngươi. Thương Vương truyền nhân, nếu như dựa vào sức mạnh của người khác đi lên, cũng không đi được bao xa.

Nói xong, thân ảnh của nữ tử trung niên bay lên không, trực tiếp xuất hiện ở giữa không trung, một con lốt kinh khủng bao phủ thân thể nàng, trên người nàng như xuất hiện cánh chim to lớn.

Lần lượt từng bóng người gào thét bay lên trời, phù điêu mà lên, càng ngày càng cao, nhảy vào biển mây từ từ biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Lúc tới trùng trùng điệp điệp, lúc đi lại lặng yên không một tiếng động.

Người cung Tiên Trì tới, chỉ vì làm một chuyện là giúp Tần Vãn Thiên lập uy, làm cho người Đế thị nhất mạch biết thái độ của Thanh Mị tiên tử.

Người cung Tiên Trì rời đi, người Học viện Bạch Lộc mới phào nhẹ nhõm, ánh mắt của Bạch Lộc tộc trưởng ngấm nhìn phương xa, lộ ra suy tư.

- Vãn Thiên, sau này ngươi an tâm ở lại học viện, nếu như có gì cần thì trực tiếp nói cho Tiểu Di, hoặc tới tìm ta là được.

Bạch Lộc tộc trưởng nhìn Tần Vãn Thiên nói.

- Vâng.

Tần Vãn Thiên gật đầu cười, thái độ của Bạch Lộc tộc trưởng đã hoàn toàn khác.

- Từ hôm nay, thấy Vãn Thiên như thấy ta, chẳng qua sự tình này không thể biểu lộ ở trước mặt người ngoài.

Bạch Lộc tộc trưởng nhìn mọi người nói:

- Vãn Thiên, điểm ấy ngươi nên hiểu được.

- Thái gia gia yên tâm đi, Vãn Thiên hiểu rõ.

Tần Vãn Thiên mỉm cười nói:

- Còn có một việc lúc trước ta đã nói với Tiểu Di, mặc dù ta đúng là nắm Học viện Bạch Lộc trong tay nhưng ta cũng sẽ không tùy ý mệnh lệnh Học viện Bạch Lộc làm chuyện gì, sẽ không để cho học viện rơi vào nguy hiểm. Trước khi ta có thực lực tuyệt đối, sẽ không bạo lộ quan hệ của học viện và Thương Vương nhất mạch.

- Ủ, ý tứ của ngươi ta hiểu, chẳng qua học viện lớn như vậy, truyền thừa quá nhiều năm, có một số việc, ta cũng không thể một người làm chủ.

Bạch Lộc tộc trưởng tiếp tục nói:

- Ta sẽ mời các nguyên lão dự họp, có quyết định gì, sẽ báo cho người biết.

Thời khắc này Bạch Lộc tộc trưởng mời các nguyên lão dự họp, ý nghĩa không cần nói cũng biết, hiển nhiên là vì hắn.

- Các vị, các người đều thông báo các gia tộc nguyên lão ở trong học viện đi.

Bạch Lộc tộc trưởng nhìn mọi người nói, Học viện Bạch Lộc truyền thừa nghìn năm, nội tình thâm hậu, học viện khổng lồ này, đương nhiên không chỉ có năm vị tộc lão cùng với chín vị trưởng lão.

Còn có trưởng lão đời trước, thậm chí trưởng lão hai đời trước, rất nhiều người bọn họ thực lực đều cực kỳ lợi hại, Họ đều là nhân vật cấp bậc nguyên lão, chỉ là không có quản lý sự vụ ở trong học viện mà thôi, đều chuyên tâm tu hành, hoặc ngao du bên ngoài, học viện không có phát sinh chuyện lớn sẽ không triệu tập bọn họ.

Mọi người đều liên tục gật đầu, Học viện Bạch Lộc, đã rất lâu không triệu tập nhân vật nguyên lão.

- Chúng ta đi thôi.

Bạch Lộc tộc trưởng nhìn một vị tộc lão ở bên cạnh nói, ánh mắt tộc lão kia nhìn Tần Văn Thiên, đôi mắt sắc bén như trước, hẳn chính là phụ thân của Bạch Lộc Động.

Tần Văn Thiên biết chuyện hôm nay, tộc lão kia tất sẽ hận mình, nhưng mà hắn tin tưởng rằng Bạch Lộc tộc trưởng đã biểu lộ thái độ, nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này.

Năm vị tộc lão lần lượt rời đi, Đại trưởng lão đi lên phía trước vỗ vỗ bờ vai của Tần Văn Thiên, cười nói:

- Chuyện hôm nay chớ để ở trong lòng. Thần Văn Đại Sư không đến mười chín tuổi, thậm chí có thể làm cho người ta quên thiên phú Võ Đạo của người, có thể được Thương Vương truyền thừa, lại được cung Tiên Trì thừa nhận, không cần tận mắt thấy ta cũng có thể tưởng tượng người ở trên tu hành Võ Đạo cũng có thiên phú không kém Thần Văn. Chẳng qua là bị Thần Văn che giấu mà thôi, ráng nỗ lực, mặc dù không có Học viện Bạch Lộc, ta cũng tin tưởng người có thể danh chấn Đại Hạ.

- Đại trưởng lão quá khen, sự tình hôm nay không phải đều rất tốt sao.

Tần Văn Thiên cười nói, Đại trưởng lão cũng gật đầu cười.

Tin tức Tần Văn Thiên trở thành Thần Văn Đại Sư tứ giai rất nhanh liền truyền ra ngoài, tin tức này là không thể che giấu, Thần Văn Đại Sư không đến mười chín tuổi, rất nhanh ở thành Vọng Châu dẫn đến sóng gió không nhỏ, thậm chí gây chú ý tới phủ Trích Tinh.

Một vị Thần Văn Đại Sư tứ giai không đến mười chín tuổi xuất hiện ở thành Vọng Châu, trong lịch sử của thành Vọng Châu tựa hồ như chưa từng có.

Đáng tiếc thành Vọng Châu không có thể lực cấp độ bá chủ chú trọng Thần Văn, nếu như Tần Văn Thiên ở thành Bình Châu, có lẽ sẽ có rất nhiều thế lực tranh đoạt.

Đương nhiên, mặc dù là thành Vọng Châu, cũng có thật nhiều thế lực bắt đầu tìm hiểu nhân vật thiên tài này, nhìn xem có thể mượn hơi hay không.

Đông vực thành Vọng Châu Lãnh gia sau khi nghe được tin tức, một vài người biết Tần Văn Thiên và Lãnh gia có ân oán, chỉ thiếu chút nữa tức đến học máu!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290: Thiên Tuyệt Minh

Tên tuổi của Tần Văn Thiên lúc trước ở cao tầng Lãnh gia vốn cực kỳ xa lạ, biết người cũng chỉ là mấy vị trưởng lão mà thôi. Lúc trước Lãnh Mâu bởi vì Lãnh Ngưng cùng Tần Văn Thiên kết thù kết oán, Tần Văn Thiên lại đánh bại Diêm Thiết, tước đoạt cơ hội thí luyện của Lãnh gia, tình hình như vậy, Lãnh Mâu tất nhiên lựa chọn đề xướng sự tình của Tần Văn Thiên.

Nhưng bây giờ, khi tin tức Tần Văn Thiên trở thành Thần Văn Đại Sư tứ giai truyền vào Lãnh gia, chuyện này liền hoàn toàn không đề ép được.

Rất nhanh, ngọn nguồn cả sự kiện triệt để rõ ràng, truyền khắp Lãnh gia.

Trong một đại điện của Lãnh gia, tụ tập không ít người, ngoại trừ một số nhân vật cao tầng ra, còn có mấy vị chấp sự trưởng lão, ngoài ra, Lãnh Ngưng

đại bá Lãnh Kiên, Lãnh Ngưng đường tỷ Lãnh Lâm... người có quan hệ tới cái chết của Lãnh Ngưng, đều xuất hiện ở nơi này.

Trong đại điện một mảnh trang nghiêm, hơi lộ vẻ vài phần dè dặt.

- Không đến mười chín tuổi, Thần Văn Đại Sư tứ giai, vốn có thể trở thành bằng hữu tốt của Lãnh gia ta, bây giờ lại bị các người đẩy về phía tử địch, ha ha, các người làm chuyện tốt rồi.

Chỉ thấy ngồi ở vị trí thủ lĩnh là một lão giả cường tráng uy nghiêm, ánh mắt của hắn nhìn đám người Lãnh Kiên, làm cho bọn họ đều cúi đầu, không dám thờ ơ.

Hội trao đổi phủ Trích Tinh, Tần Văn Thiên không tiếc bất cứ giá nào tru sát Diêm Thiết, có thể thấy được Tần Văn Thiên tất nhiên sẽ vì Lãnh Ngưng báo thù, mà việc Lãnh gia bọn họ làm, Tần Văn Thiên đâu thể không ghi hận. Hiện tại chưa báo thù, chẳng qua là Tần Văn Thiên còn chưa đủ sức mạnh, nhưng một khi Tần Văn Thiên gia nhập thế lực siêu cấp, hoặc chính hắn lớn lên, Lãnh gia có khả năng sẽ phải nhận lấy lửa giận.

Một vị Thần Văn Đại Sư tứ giai không đến mười chín tuổi ghi hận, là tuyệt đối không thể sơ sót.

- Vốn Lãnh gia tính toán giao Lãnh Lâm cho Diêm Thiết, có chuyện này phải không?

Lão giả thân nhiên hỏi, Lãnh Mâu gật đầu:

- Đúng là như thế, về sau Lãnh Lâm tìm được người yêu, hơn nữa Lãnh Kiên cầu tình, thế là đổi thành Lãnh Ngưng.

- Ủ, bên Luyện Khí Điện, có phải còn khuyết thiếu nha hoàn hay không?

Lão giả hỏi, trong nháy mắt, sắc mặt của Lãnh Lâm như tro tàn, thần sắc tái nhợt nói:

- Không...

Lãnh gia là gia tộc thuộc về thiên hướng nghiên cứu Thần Văn, tại Lãnh gia, có chuyên môn Luyện Khí Điện, nơi đó tụ tập Luyện Khí Sư, những Luyện Khí Sư này có Thần Văn Đại Sư của Lãnh gia, cũng có khách khanh đại sư mời tới.

Bọn họ dù luyện khí hoặc tu hành Võ Đạo, trong cuộc sống cũng phải cần phải có nha hoàn nữ nhân chăm sóc, thỉnh thoảng những người đó cũng sẽ làm chuyện nam nữ, phát tiết dục hòa trên người. Như vậy, tất nhiên là tìm nha hoàn, bởi vậy nha hoàn hạ nhân của đại gia tộc, đều cực kỳ xinh đẹp, các nàng không có bất kỳ địa vị, gặp phải người tốt còn đỡ, gặp phải người không tốt, sẽ bị ngược đãi.

- Không muốn? Lẽ nào chuyện này, không cần có người phụ trách sao?

Lão giả liếc nhìn Lãnh Lâm, lạnh như băng nói:

- Nói cho người phụ trách bên Luyện Khí Điện, đây là tiểu thư của Lãnh gia ta, khen thưởng cho Luyện Khí Đại Sư có công.

- Phụ thân, cứu ta.

Lãnh Lâm nhìn Lãnh Kiên hô, chỉ thấy sắc mặt của Lãnh Kiên đỏ bừng, nhưng nỗ lực nhẫn nại, hiện tại, bản thân hắn cũng khó bảo toàn.

- Lãnh Kiên, phạt đi Luyện Khí Điện làm tạp dịch, mười năm.

Lão giả lên tiếng lần nữa, thân thể Lãnh Kiên run lên, mặt lộ vẻ thống khổ.

Làm tạp dịch, chính là rèn phổi cho những Luyện Khí Đại Sư kia, tinh luyện tài liệu luyện khí, bị cho rằng hạ nhân sai bảo, từ nay về sau hắn trở thành người hạ đẳng, người hầu, heo chó.

- Lãnh Mâu, ngươi thân là chấp sự trưởng lão, cũng là đồng phạm có tội, mang theo hậu lễ, đi Học viện Bạch Lộc bồi tội, hóa giải trảng ân oán này.

Trung niên lại nói, Lãnh Mâu gật đầu, trong lòng thở dài một tiếng, hắn cũng không nghĩ tới sẽ như vậy, nếu lúc đầu biết thiên phú Thần Văn của Tần Văn Thiên mạnh như vậy, hắn làm sao có thể bức từ Lãnh Ngưng.

...

Mặc dù Tần Văn Thiên ở phía đông thành Vọng Châu dẫn phát sóng gió không nhỏ, thậm chí thanh danh của hắn đang khuếch tán toàn bộ thành Vọng Châu, nhưng chính hắn lại phảng phất như không có chuyện gì, vẫn ở phía sau núi Học viện Bạch Lộc tu hành.

Sau khi những Thần Văn Đại Sư tứ giai kia ngã xuống, vật lưu lại tất nhiên thành tài sản của Tần Văn Thiên, vật để lại quý giá những người này đều vô cùng phong phú.

Tinh Thạch tự không cần nói nhiều, Thần binh tam giai như phế phẩm tùy ý ném loạn, cũng không thiếu tài liệu luyện khí, hoặc dược liệu quý báu, những tài phú này nếu như đổi thành Tinh Thạch, đủ để cho Tần Văn Thiên tu hành rất lâu. Nếu như vậy, hắn cũng không cần đi đài Địa Ngục kiếm lấy Tinh Thạch tu hành.

Đương nhiên, quý giá nhất vẫn là Khôi Lỗi tứ giai, cùng với mấy chuỗi Thần binh tứ giai, đáng tiếc mấy người giết chết này bản thân tạo nghệ Thần Văn có hạn, cũng không phải dạng tồn tại lợi hại trong tứ giai, nếu không của cải còn có thể phong phú hơn.

- Xem ra cần phải tìm nơi bán đi một số thứ không cần thiết, sau đó đổi lấy vật ta cần tu luyện.

Tần Văn Thiên trầm nghĩ.

- Lão đại, còn có thứ tốt không, cho ta một chút chơi đùa đi.

Phạm Nhạc ở bên cạnh đang thưởng thức một chút Thần binh tam giai, đôi mắt lóe lên dị sắc, giật dây Tần Văn Thiên nói.

- Người biến đi, tu vi không cao lắm, vài món Thần binh này đủ để người dùng rồi.

Tần Văn Thiên đảo cặp mắt trắng dã, mập mạp chết bầm này đã tham ô của hắn năm Thần binh tam giai đỉnh cấp.

- Hề hề, nếu có thể có tứ giai chơi đùa, thì vẫn tốt hơn.

Phạm Nhạc nhếch miệng cười nói, Tần Văn Thiên im lặng. Thần binh tứ giai bọn họ căn bản không phát huy ra thực lực, quá mức nương tựa Thần binh đối với thực lực bản thân trưởng thành cũng bất lợi.

- Chờ người bước vào cánh Thiên Cung, chỉ sợ ta cũng có thể đơn giản luyện chế Thần binh tứ giai, còn sợ không có Thần binh dùng sao?

Tần Văn Thiên khinh bỉ nói, con người của Phạm Nhạc lấp lóe, nghe như có lý à nha.

Sở Mãng rất an tĩnh, ở một bên thưởng thức đại phù mà Tần Văn Thiên cho hắn, hắn chỉ chọn lựa hai kiện Thần binh, một đại phù công kích, một Thần binh áo giáp, công phòng đều có, thế là đầy đủ.

Đáng tiếc không có áo giáp phòng ngự tứ giai, như vậy có thể tặng cho Thanh Nhi làm lễ vật.

Thần binh áo giáp vốn quý báu, cũng không phải Thần Văn Đại Sư tứ giai sơ cấp có thể luyện chế, bởi vậy mấy vị tứ giai đại sư bị Tần Văn Thiên đánh chết, cũng không có lấy một kiện.

- Còn chưa chia của xong sao?

Cách đó không xa Bạch Lộc Di đi tới, mỉm cười nhìn bọn hắn.

- Được rồi, lại có người tới tìm ta sao?

Tần Văn Thiên nhìn Bạch Lộc Di cười nói, trong khoảng thời gian này, không ít người đến đây thăm hỏi, đều bị hắn cự tuyệt.

Hắn không chỉ là thiên tài Thần Văn Đại Sư đơn thuần, trên người còn có cổ thư Thiên Tôn, đối với những thế lực xa lạ kia, hắn không thể nói muốn gia nhập thì cho gia nhập được, bởi vì hắn căn bản không biết ý nghĩ trong đầu người khác.

Mặc dù là Học viện Bạch Lộc, không phải cũng có người như Bạch Lộc Động sao, muốn giết hắn cướp đoạt cổ thư Thiên Tôn.

- Ủ, vốn không muốn quấy rầy người, nhưng có vài thế lực đặc thù, còn phải nói cho người biết một tiếng.

Bạch Lộc Di lấy ra một danh sách, đưa cho Tần Văn Thiên nói:

- Đây là giới thiệu vắn tắt của chư thế lực ở hoàng triều Đại Hạ, người xem một chút đi.

- Được.

Tần Văn Thiên tiếp nhận thư tịch. Hôm nay hắn quả thực cần lý giải những thứ này. Tới thành Vọng Châu, ngoại trừ tứ đại thế lực cấp bá chủ, đối với thế lực khác hắn đều không quá tinh tường.

- Thời khắc này có ba thế lực đến đây thăm hỏi, ta phải nói một tiếng với người. Thế lực thứ nhất là công hội Tinh Hà, người hắn đã nghe nói qua.

Bạch Lộc Di nói làm cho thần sắc của Tần Văn Thiên ngưng đọng lại, công hội Tinh Hà, hắn đương nhiên biết, tại Sở Quốc có công hội Tinh Hà tồn tại.

Ở trong ấn tượng của hắn, công hội Tinh Hà thần bí mà hùng mạnh, mặc dù bên ngoài công khai, nhưng không can dự đến chuyện phân tranh với bên ngoài, nhưng thế lực của công hội Tinh Hà lại cực kỳ khủng bố, không thế lực nào dám trêu chọc.

- Nghe nói, chỗ ta cũng có công hội Tinh Hà?

Tần Văn Thiên nói, không chỉ hoàng thành Sở Quốc có, thành Thiên Ung cũng có công hội Tinh Hà.

- Công hội Tinh Hà là một thế lực đặc thù trải rộng Đại Hạ, bọn họ có vẻ khiêm tốn, cực ít tham dự chuyện bên ngoài, nhưng kì thực chuyện bên trong lại kinh khủng đến mức dọa người. Hơn nữa, cực kỳ am hiểu lung lạc nhân vật ưu tú, bất luận là Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư, hay tu sĩ Võ Mệnh, bọn họ đều bí mật lung lạc.

Bạch Lộc Di nhìn Tần Văn Thiên giới thiệu:

- Không ít người trong Đại Hạ đều phỏng đoán, thế lực công hội Tinh Hà này như là một Kim Tự Tháp đi xuống theo tầng lớp, quản lý vô cùng nghiêm ngặt, người phía dưới có lẽ địa vị không cao, nhưng có cơ hội trèo lên trên, càng lên cao, quyền thế càng lớn. Còn công hội Tinh Hà đến cùng tới từ nơi nào, nghe đồn, bọn họ là tới từ địa vực bên ngoài hoàng triều Đại Hạ, mặc dù là các công hội Tinh Hà trong hoàng triều Đại Hạ, cũng chỉ là thuộc hạ.

- Công hội Tinh Hà mạnh như vậy sao?

Tần Văn Thiên kinh hãi, ngày trước ở Sở Quốc nghe nói, công hội Tinh Hà trải rộng các đại thành trì, ở hoàng triều Đại Hạ dĩ nhiên cũng có cục diện như vậy, thế lực này thâm thấu thật là đáng sợ, quả thực kinh người.

Có lẽ công hội Tinh Hà ở Sở Quốc không coi vào đâu, nhưng chúng không ngừng có thượng tầng, tựa như Bạch Lộc Di nói, như Kim Tự Tháp, điểm chí cao kia sẽ khủng bố cỡ nào?

- Nghe đồn, công hội Tinh Hà đều sẽ có tiếp xúc qua rất nhiều cường giả trên bảng Thiên Cương và bảng Thiên Mệnh, thậm chí có không ít người ở công hội Tinh Hà đảm nhiệm vai trò khách khanh danh dự. Tuy là treo cái tên, nhưng cùng với công hội Tinh Hà có quan hệ, bây giờ bọn họ tới tìm ngươi, chỉ sợ đã biết ngươi là tứ giai đại sư chưa đến mười chín tuổi, muốn mời ngươi tiến nhập công hội Tinh Hà.

Bạch Lộc Di nói làm cho Tần Văn Thiên thâm kinh hãi, hẳn đối với công hội Tinh Hà không có ấn tượng tốt gì, bởi vì lúc trước Mộc Thanh đề tiện suýt nữa hại chết rất nhiều người của Tần phủ.

- Thế lực thứ hai, cũng không phải chuyện đùa, là Thiên Tuyệt Minh.

Bạch Lộc Di giới thiệu:

- Thiên Tuyệt Minh là thế lực tán tu đồng minh mạnh nhất của Đại Hạ, bởi vì tán tu phần lớn thế đơn sức bạc, nếu như có phân tranh với các đại thế lực, thường thường phải chịu thiệt, thậm chí có khả năng bị giết. Vì thế mấy ngàn năm trước, Thiên Tuyệt Minh ứng vận mà sinh do mấy vị tán tu hùng mạnh sáng lập, bây giờ phát triển đã có chút hoàn thiện, chỉ cần ngươi có cống hiến với Thiên Tuyệt Minh, có thể ở Thiên Tuyệt Minh hưởng quyền lực nhất định.

- Thế lực này là thế lực cấp độ bá chủ, chẳng qua là không ở thành Vọng Châu, nhưng thành Vọng Châu cũng có người của bọn họ, bây giờ chỉ sợ là vì mượn hơi ngươi mà tới.

Bạch Lộc Di nói tiếp:

- Thế lực thứ ba là Lãnh gia, Lãnh Mâu đến đây bởi tội, muốn cùng ngươi hóa giải ân oán!

Trong con ngươi của Tần Văn Thiên đột nhiên hiện lên một tia hàn mang, Lãnh gia cho Lãnh Mâu đến đây bởi tội? Thật buồn cười!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 291: Lại mời

Không chỉ Tần Văn Thiên lộ ra lãnh quang, trên người Phàm Nhạc ở bên cạnh nháy mắt đã nổi lên ngọn lửa thù hận, cả người như bỗng nhiên tạc nổ, Liệt Diễm khủng bố cháy rừng rực.

Phàm Nhạc, lúc trước hẳn chính mắt thấy Lãnh Ngưng tự sát, bị người Lãnh gia và Diễm Thiết bức tử, hẳn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

- Lão đại, ngươi đã nói với ta, Lãnh Mâu này, chính là người lúc trước ra lệnh đứng không?

Ánh mắt của Phàm Nhạc nhìn về phía Tần Văn Thiên, Tần Văn Thiên gật đầu.

- Ta muốn hắn chết, hắn không chết, ta không cam lòng, còn có Lãnh Kiên, Lãnh Lâm, bọn họ đều đáng chết.

Ánh mắt của Phàm Nhạc xích hồng, lần đầu tiên Tần Văn Thiên thấy hắn lộ ra thần sắc điên cuồng như vậy.

- Ta nghe nói Lãnh gia đã xử trí Lãnh Kiên và Lãnh Lâm

Bạch Lộc Di mở miệng nói:

- Lãnh gia cũng biết Lãnh Mâu là người ra lệnh, bởi vậy cho hấn tới bồi tội.

- Bồi tội?

Phạm Nhạc lạnh như băng cười:

- Lúc trước hấn ra lệnh không chỉ bức tử Lãnh Ngưng, hấn còn muốn giết chết ngươì, ta và Sở Mãng, trăm thảo trừ căn. Lúc đó ngươì không ở Lãnh gia cho nên mới tránh khỏi, mà Lãnh Ngưng trước thời hạn ta đưa ra Lãnh gia, mới bảo trụ một mạng.

- Như thế vẫn chưa đủ, Lãnh gia biết ngươì là Thần Văn Sư tam giai, bọn họ không tính thả ngươì ra. Là do Lãnh Ngưng trước khi chết đã nói dối ngươì Lãnh gia, nói ngươì và Bạch Lộc Di có quan hệ yêu đương, như vậy Lãnh gia mới có chỗ cớ kị, không dám xuống tay với ngươì, về sau Lãnh Ngưng tự sát.

Phạm Nhạc khàn giọng, gằn nhẹ nói:

- Hiện tại, tới xin lỗi bồi tội là xong? Như vậy hết thấy đều tính là gì? Lãnh Ngưng chết, tính là gì?

- Hô...

Tần Văn Thiên hít sâu một hơi, lại một lần nữa nghe Phạm Nhạc nói tình tiết khi Lãnh Ngưng chết. Trong trí nhớ, không khỏi nghĩ tới thiếu nữ đáng thương kia, nàng không nên chết như vậy, hấn có lẽ không có tư cách quản ngươì Lãnh gia máu lạnh, nhưng cùng Lãnh Ngưng quen biết một thời gian, nàng chết, nhất định cần phải có ngươì chịu trách nhiệm. Nhất định là như vậy!

Huống hồ, hấn, Sở Mãng, Phạm Nhạc, và Lãnh gia không thù không oán, Lãnh Mâu chỉ vì lấy lòng Diêm Thiết, liền muốn giết chết bọn họ, bây giờ tới bồi tội là xong sao?

- Thực lực của Lãnh Mâu như thế nào?

Tần Văn Thiên nhìn Bạch Lộc Di hỏi.

- Lãnh Mâu là chấp sự trưởng lão, mới vừa bước vào cảnh Thiên Cung, Lãnh gia hy vọng ngươì không ghi hận, thế là lựa chọn xử trí Lãnh Kiên và Lãnh Lâm ở Lãnh gia không quá trọng yếu, nhưng đối với một vị chấp sự trưởng lão cảnh Thiên Cung, bọn họ không nỡ bỏ nên chẳng qua là tới bồi tội chẳng?

Bạch Lộc Di nói.

- Ừ.

Tần Văn Thiên gật đầu.

- Ta ở chỗ này chờ hấn, để cho ngươì Lãnh gia cùng đến.

Tần Văn Thiên nhìn Bạch Lộc Di nói, Bạch Lộc Di ngẩng đầu nhìn hấn, sau đó gật đầu, xoay ngươì rời đi.

Không bao lâu, Lãnh Mâu mang theo mấy vị ngươì Lãnh gia đi tới nơi này, rất xa thấy Tần Văn Thiên, liền mỉm cười nói:

- Tần đại sư tuổi trẻ tài cao, trẻ tuổi như vậy liền thành Thần Văn Đại Sư tứ giai, tiền đồ vô lượng.

- Ngồi đi.

Tần Văn Thiên vươn tay, chỉ về thảo nguyên đằng trước, nhìn Lãnh Mâu nói.

Lãnh Mâu đi tới trước ngươì Tần Văn Thiên cách đó không xa dừng lại, lắc đầu nói:

- Hôm nay Lãnh Mâu đến đây bồi tội sẽ không ngồi, ngày trước việc của Lãnh Ngưng, Lãnh gia xấu hổ, bây giờ ta đã xử trí Lãnh Kiên cùng với Lãnh Lâm đầu sỏ gây nên.

- Như thế, ta cũng phải đa tạ tiền bồi!

Tần Văn Thiên cười lạnh nói.

Tựa hồ cảm giác được Tần Văn Thiên châm chọc, Lãnh Mâu cười khỏ nói:

- Việc ngày trước cũng là bất đắc dĩ mong Tần đại sư không nên tính toán, hôm nay ta tới cũng là mang theo thành ý mà đến, trong Thần Văn Giới Chỉ này là một chút tâm ý của Lãnh gia ta.

Tần Văn Thiên không đi tiếp, chẳng qua là hừ lạnh một tiếng, lại nghe Lãnh Mâu tiếp tục nói:

- Nếu như Tần đại sư còn không hài lòng có yêu cầu gì cứ việc nói, Lãnh gia ta ngoại trừ Lãnh Ngưng còn có một vài nữ tử xinh đẹp cùng thiên phú xuất chúng, nếu Tần đại sư ưa thích, có thể lựa chọn một vị nạp làm thiếp thị.

Lại là như thế, Lãnh Mâu này, hoàn toàn coi nữ tử trong gia tộc là vật hi sinh, chỉ cần phù hợp lợi ích là có thể hi sinh.

Suy cho cùng, ở Võ Giả đại lục, địa vị của nữ tử trong đại gia tộc không bằng nam tử. Nam tử thiên phú hùng mạnh, có thể làm rạng rỡ gia môn, tiếp chương gia tộc, mà nữ tử, thường thường sẽ gả đi ra ngoài kết thông gia. Trừ khi có một vài nữ nhân vô cùng xuất chúng, gia tộc sẽ vì các nàng chiều rể ở rể, mà không phải gả ra ngoài.

Trong Đại gia tộc, nữ nhân rất nhiều người đều là vật hi sinh thông gia, Tần Văn Thiên là tứ giai đại sư trẻ tuổi như vậy, nếu có thể kéo lên tầng quan hệ này, tuyệt đối là cực kỳ đáng giá.

- Ta ngược lại có một yêu cầu, chẳng qua không biết tiền bối có đồng ý hay không.

Tần Văn Thiên cười lạnh nói, Lãnh Mâu cười một tiếng:

- Tần đại sư cứ nói.

- Ta muốn người chết?

Tần Văn Thiên vừa dứt lời thân thể liền đứng lên, đột nhiên mặt đất sáng rực, ánh Thần Văn khủng bố bao phủ vùng đất này, một luồng Kiếm Khí quét ngang hư không, Tần Văn Thiên đã sửa chữa Phong Bạo Kiếm Khí, chỉ thấy thân thể hắn bay lên không, Kiếm Khí vô tận bao phủ đối phương.

Người sau lưng Lãnh Mâu kinh hãi thất sắc, mà Lãnh Mâu thì lạnh như băng nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên:

- Không hổ là Thần Văn Đại Sư tứ giai, Thần Văn quả nhiên lợi hại, nhưng nếu như Học viện Bạch Lộc muốn giết Lãnh mỗ, hình như không thỏa đáng cho lắm?

Thần Văn cấp bậc này mặc dù có thể tạo thành một chút phiền toái cho hắn, nhưng chỉ cần người Học viện Bạch Lộc không ra tay, còn không đến mức uy hiếp được tính mạng của hắn.

Bàn tay của Tần Văn Thiên huy động, trong chớp lát, hai Khôi Lỗi tứ giai, năm Khôi Lỗi tam giai đình phong đồng thời trôi nổi ở trong không gian, trong khoảng thời gian ngắn bao phủ ở trên không Lãnh Mâu, từng đôi mắt lạnh như băng làm người ta tê cả da đầu.

- Sự tình này với Học viện Bạch Lộc không hề có liên quan, người người mang tới, sẽ trở về hồi bẩm.

Trong thanh âm của Tần Văn Thiên sát ý mãnh liệt:

- Người là người ra lệnh, làm sao có thể sống? Giết!

Tần Văn Thiên vừa dứt lời, từng Khôi Lỗi đồng thời đánh ra, những Khôi Lỗi này đều là chiến lợi phẩm của hắn, cũng đã được luyện hóa để chấp hành ý chí của hắn.

Bàn tay run lên, Cự Kiếm khủng bố chém giết ra, Phong Bạo Kiếm ở phía dưới cũng cuốn về phía Lãnh Mâu.

Sắc mặt Lãnh Mâu trắng bệch, hắn cũng không nghĩ tới Tần Văn Thiên không mượn Học viện Bạch Lộc cũng có năng lượng kinh khủng như vậy, trong Khôi Lỗi này có hai Khôi Lỗi tứ giai, đủ để gắt gao vây hắn ở chỗ này.

- Tần đại sư, có sự tình gì hãy từ từ thương lượng.

Võ Mệnh Thiên Cương của Lãnh Mâu gào thét bay ra, va chạm cùng lưỡi đao của Khôi Lỗi. Bị hoàn toàn áp chế, hắn chỉ ngưng tụ một Võ Mệnh Thiên Cương.

Chỉ quang khủng bố của Khôi Lỗi Kim Giáp bắn về phía hắn, xé mở hết thủy, mà mấy Khôi Lỗi tam giai đình phong kia cũng thừa cơ phát động công kích, cộng thêm Phong Bạo Kiếm tập kích, Lãnh Mâu căn bản không tránh được.

- Lãnh Mâu, khi đó có lẽ ngươi căn bản không quan tâm qua chuyện Lãnh Ngưng chết, nên mệnh lệnh kia đối với ngươi mà nói không đáng giá nhắc tới, nhưng có người đề ý, nên ngươi nên vì Lãnh Ngưng chết mà chôn cùng.

Phạm Nhạc ở ngoài trận pháp phần nộ nói, chỉ nghe một tiếng hét thảm truyền ra, Lãnh Mâu cùng Khôi Lỗi Kim Giáp va chạm không chống lại Phong Bạo Kiếm Xoáy tập kích, thân thể bị đâm thủng.

- Tha mạng!

Lãnh Mâu rống to, nhưng chỉ thấy nắm đấm của Khôi Lỗi Kim Giáp đánh vào ngực hắn, sức mạnh kinh khủng trực tiếp đánh rách thân thể, một trận Kiếm Khí gào thét qua, trong nháy mắt thân thể Lãnh Mâu bị xé rách, xoắn diệt trong gió lốc.

Phía dưới, người Lãnh gia run rẩy nhìn hết thấy mọi việc, trong lòng run rẩy, Lãnh Mâu trưởng lão chết.

Thần Văn Đại Sư tứ giai trẻ tuổi này, thật đáng sợ, chỉ cần có một ý niệm trong đầu là có thể giết chết bọn họ.

Nhưng lúc này, phong bạo dần dần lắng xuống, chỉ thấy từng Khôi Lỗi trôi nổi ở trên không, để cho trong lòng bọn họ chấn động.

Chỉ thấy Tần Văn Thiên dạo bước mà đến, bàn tay huy động, liền có một danh sách xuất hiện ở trong tay của bọn họ.

- Lãnh Ngưng là người của Lãnh gia, có lẽ trong các ngươi có người biết, nàng bị mệnh lệnh vô tình của Lãnh Mâu mà bức tử, ta cũng không hi vọng người vô tội vì vậy mà bỏ mạng. Lãnh gia không muốn xử trí Lãnh Mâu, ta sẽ tự mình động thủ giết. Người trong danh sách này, ngoại trừ Lãnh Kiên và Lãnh Lâm, còn có mấy người tham dự sự tình này, nếu như Lãnh gia thật muốn hóa giải ân oán, cần phải hiểu rõ phải làm như thế nào.

Tần Văn Thiên nhìn bọn họ lạnh lùng nói:

- Các ngươi trở về phục mệnh đi.

Mọi người như được đại xá, đều cấp tốc trở về hồi bẩm Lãnh gia.

Thấy bọn họ rời đi, Tần Văn Thiên ngẩng đầu nhìn hư không, thì thầm nói nhỏ:

- Lãnh Ngưng, ta tin ngươi hiền lành cũng không hi vọng có người vô tội chết, oan có đầu, nợ có chủ, những người hại chết ngươi, nhất định sẽ đền mạng. Nếu như Lãnh gia vẫn giữ tác phong như vậy, thì gia tộc này sớm muộn gì cũng sẽ tự chịu diệt vong.

Phạm Nhạc cũng nhìn bầu trời, hi vọng Lãnh Ngưng có thể siêu thoát.

- Chúng ta đi gặp người công hội Tinh Hà trước đi.

Tần Văn Thiên nhìn Bạch Lộc Di nói. Thế lực thần bí mà hùng mạnh này nội tình đến cùng sâu đậm như thế nào hắn không thể nắm rõ, nhưng hắn muốn đi xem một chút công hội Tinh Hà muốn làm gì.

- Được.

Bạch Lộc Di gật đầu, dẫn Tần Văn Thiên rời đi, bọn họ đi tới một đình viện, người công hội Tinh Hà được an bài ở chỗ này nghỉ ngơi.

- Văn bối tới muộn, chừ vị thứ lỗi.

Tần Văn Thiên tới thì nhìn thấy không ít người, ánh mắt của hắn rất nhanh liền chú ý tới một người trung niên ngồi ở trên ghế đá. Người trung niên này khí độ trầm ổn, thấy hắn trong lúc lơ đãng hiện lên một tia kiên quyết, nhưng tiêu tán rất nhanh thành vô hình, nhìn Tần Văn Thiên cười nói:

- Tần đại sư khách khí, quả nhiên trẻ tuổi giống như nghe đồn, thiên tài, thiên tài tuyệt đối.

- Tiền bối khen trật rồi.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói, ngồi ở trên một ghế đá:

- Tiền bối tới tìm Tần mỗ không biết là có chuyện gì không?

- Tần đại sư đã hỏi, ta liền nói thẳng.

Trung niên lại cười nói:

- Ta là Luyện Khí Điện điện chủ thành Vọng Châu công hội Tinh Hà, nghe nói thiên phú Thần Văn của Tần đại sư, muốn mời Tần đại sư gia nhập công hội Tinh Hà Luyện Khí Điện, ta có thể trực tiếp bổ nhiệm Tần đại sư làm Luyện Khí Điện phó điện chủ, ý người thế nào?

Tần Văn Thiên nghe được lời này liền biết, xem ra công hội Tinh Hà ở các nơi đều rất giống nhau, công hội Tinh Hà ở nơi này, cũng có Luyện Khí Điện, điện chủ này có lẽ chẳng qua là coi trọng tiềm lực của hắn, nên hứa trước một vị trí như vậy.

- Tiền bối mời, Tần mỗ sợ hãi, chẳng qua là văn bối đối với luyện khí không có hứng thú quá lớn, bởi vậy không thể làm gì khác hơn là xin lỗi.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói, công hội Tinh Hà thần bí này, tựa hồ đẳng cấp vô cùng thâm nghiêm, hắn đương nhiên không muốn bị trói buộc ở trong công hội Tinh Hà.

Nhưng đối với một nhân vật lớn như vậy, hắn ngay cả thấy cũng coi như không thấy thì quá đáng với mặt mũi đối phương, bởi vậy không thể làm gì khác hơn là khéo léo cự tuyệt.

- Tần đại sư không cần nhắc một chút nào sao? Chức vị Luyện Khí Điện phó điện chủ rất nhiều Luyện Khí Đại Sư tứ giai cầu cũng không cầu được, Tần đại sư vừa bước vào Thần Văn Sư tứ giai, công hội Tinh Hà liền hứa địa vị như vậy, đã là cực kỳ coi trọng Tần đại sư.

Bên cạnh có một lão giả tựa hồ là một Thần Văn Đại Sư am hiểu luyện khí, nhìn Tần Văn Thiên khuyên một tiếng.

- Tần mỗ cũng không thể ép buộc mình làm việc không có hứng thú, chỉ có thể cảm tạ hảo ý của chư vị.

Tần Văn Thiên tiếp tục từ chối.

Người trung niên thấy Tần Văn Thiên không có ý suy tính, không thể làm gì khác hơn là cười nói:

- Vậy Tần đại sư có nguyện làm khách khanh của công hội Tinh Hà ta không? Sau này có thể thường xuyên giữ liên lạc, cũng có thể được hưởng đãi ngộ nhất định.

- Lại là khách khanh!

Tần Văn Thiên không khỏi nhớ lại lúc trước Mộc Thanh khi lừa gạt hắn. Vị trí khách khanh này, đối với hắn mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì, hắn không muốn cùng công hội Tinh Hà có dây dưa gì, không thể làm gì khác hơn là lần nữa cự tuyệt:

- Văn bối quen tản mạn tự do, sẽ không chiếm dụng danh ngạch khách khanh của công hội Tinh Hà.

Tần Văn Thiên lần nữa cự tuyệt. Những người công hội Tinh Hà này làm sao không biết ý của Tần Văn Thiên, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Đã như vậy, bọn ta liền cáo từ.

- Chư vị tiền bối đi thông thả.

Tần Văn Thiên thấy đôi phương đứng dậy chấp tay vẫn mỉm cười như lúc nãy.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 292: Ngũ tuyệt khách khanh

Người công hội Tinh Hà đi rồi, Bạch Lộc Di tựa như cười mà không phải cười nhìn Tần Văn Thiên làm cho vẻ mặt của Tần Văn Thiên vô cùng nghi hoặc, trêu ghẹo nói:

- Ta dễ nhìn như vậy sao?

- Công hội Tinh Hà vô cùng thần bí, người có thể được bọn họ mời, đều là người cực kỳ có tiềm lực, mà lần này công hội Tinh Hà luyện khí phân hội điện chủ tự mình đến đây mời ngươi, tuyệt đối coi như là cho ngươi mặt mũi rất lớn.

Bạch Lộc Di cười cười, nhìn Tần Văn Thiên lóe lên dị sắc.

Người này, từ lúc biết hắn bước vào Học viện Bạch Lộc theo năng học tập Thần Văn, không nghĩ tới chỉ thời gian ngắn ngủi như vậy hắn đã tới trình độ này, quả kính người.

Công hội Tinh Hà luyện khí phân hội điện chủ tới mời, hơn nữa còn bị hắn cự tuyệt.

- Ngươi khẳng định cự tuyệt như vậy, cũng không nói suy tính một chút, điện chủ kia có lẽ sẽ cảm giác bị ngươi vả vào mặt.

Bạch Lộc Di cười khổ lắc đầu, tuy nói Tần Văn Thiên đã khéo léo cự tuyệt, nhưng vẫn trực tiếp một chút.

- Ta không muốn cùng thế lực này có quá nhiều quan hệ.

Tần Văn Thiên cũng không để ý nhún vai.

Người sống trên đời, cũng không thể lo lắng mọi chuyện nhiều như vậy, ngay cả một chút việc nhỏ cũng phải suy tính chu đáo, như thế quá mệt mỏi.

Đối nhân xử thế, hà tất để ý quá nhiều, hắn hành sự đúng là vẫn còn tùy tâm. Hắn đối với thế lực công hội Tinh Hà này, không có thiện cảm, có lẽ bởi vì sự tình Sở Quốc mà giận chó đánh mèo thành Vọng Châu công hội Tinh Hà rất không có đạo lý, nhưng người sống một đời, nơi nào có thể lý trí như vậy, thích chính là thích, không thích chính là không thích.

- Được rồi, chúng ta đi gặp người Thiên Tuyệt Minh đi, cũng không biết ngươi đối với công hội Tinh Hà ở đâu ra thành kiến.

Bạch Lộc Di mỉm cười nói, lại dẫn Tần Văn Thiên tới một trang viên khác, người Thiên Tuyết Minh ở chỗ này chờ đợi.

Hai bên tất nhiên lại khách sáo vài câu, sau đó liền bước vào chủ đề chính.

- Tần đại sư, mục đích ta tới đây chắc ngươi cũng đoán được một chút. Ở Thiên Tuyết Minh, chia làm nội minh và ngoại minh. Nội minh là sức mạnh bản thân Thiên Tuyết Minh, lấy hình thức giống như tông môn mà tồn tại. Ngoại minh là khách khanh, người ngoại minh, đều là người có năng lực phi phạm Thiên Tuyết Minh ta mới có thể mời.

Ở đối diện Tần Văn Thiên là một nữ tử từ nung bán lão, vẫn còn phong lưu tao nhã, lộ vẻ cực kỳ lão luyện, lúc nói chuyện làm người ta cảm thấy thân cận.

Tần Văn Thiên nghe được lời của đối phương nhẹ nhàng gạt đầu, nội minh và ngoại minh rất dễ hiểu. Nội minh là sức mạnh bản thân của Thiên Tuyết Minh, giống như phủ Trích Tinh điện Đan Vương, đẳng cấp thâm nghiêm, vẫn bởi phải nghe theo mệnh lệnh của trưởng bối cùng với cao tăng, nhưng ngoại minh đều là khách khanh, Thiên Tuyết Minh sẽ không tận lực bồi dưỡng, nhưng không thể ra lệnh cho bọn họ làm cái gì, độ tự do cao. Nên ở ngoại minh, bọn họ sẽ mời một chút tán tu bản thân có thực lực không tệ hoặc ở phương diện khác có tạo nghệ phi phạm.

Thiên Tuyết Minh đã thăm dò, Tần Văn Thiên không có tông môn, cũng không thuộc về Học viện Bạch Lộc, có chăng là cùng Học viện Bạch Lộc Bạch Lộc Di có tình cảm lưu luyến, rất nhiều người Học viện Bạch Lộc đều cho là như vậy.

- Tần đại sư, nếu ngươi nguyện ý gia nhập nội minh của Thiên Tuyết Minh ta, tất nhiên sẽ là đệ tử hạch tâm nhất bồi dưỡng trực tiếp. Còn nếu gia nhập ngoại minh, sẽ tấn thăng làm Ngũ Tuyệt khách khanh, hưởng thụ quyền lực của Ngũ Tuyệt khách khanh, không bị bất kỳ trói buộc nào.

Nữ nhân này nhìn Tần Văn Thiên mỉm cười nói, nụ cười của nàng cực kỳ thanh sạch, làm người ta cảm giác thoải mái, nhân vật như vậy tới làm thuyết khách, đúng là cực kỳ thích hợp.

Bạch Lộc Di ở bên cạnh trong lòng hơi kinh hãi, Tần Văn Thiên trở thành Tần Văn Đại Sư từ giai quả nhiên đưa tới sự coi trọng lớn. Nội tình của Thiên Tuyết Minh so với thế lực cấp độ bá chủ khác hơi lộ vẻ yếu kém, cho nên bọn họ càng coi trọng việc đưa người mới vào, bây giờ vì Tần Văn Thiên, trực tiếp cho địa vị Ngũ Tuyệt khách khanh.

Bạch Lộc Di biết, Thiên Tuyết Minh đối với đẳng cấp khách khanh, chia làm cửu tuyệt, nhất tuyệt thấp nhất, cửu tuyệt cao nhất.

Nhất Tuyệt là văn bối có tiềm lực; Nhị Tuyệt là một chút văn bối thiên phú kiệt xuất; Tam Tuyệt cũng đã là thanh niên có một số danh khí; Tứ Tuyệt không phải thanh niên có thể bước vào bảng Thiên Mệnh không thu; Ngũ Tuyệt khách khanh, nhân vật cảnh Thiên Cương mới có tư cách, có thể cùng cường giả cảnh Thiên Cương trong Thiên Tuyết Minh nói chuyện ngang hàng, hưởng thụ không ít quyền lực.

Còn Lục Tuyệt khách khanh, đã không chỉ tiềm lực hoặc thực lực hùng mạnh là được, phải có cống hiến lớn với Thiên Tuyết Minh mới được, mà Lục Tuyệt khách khanh, thậm chí có quyền lực điều động cường giả cảnh Thiên Cương trong Thiên Tuyết Minh trợ giúp.

Thất Tuyệt khách khanh, địa vị đã cực cao.

Tới Cửu Tuyệt khách khanh, là cực hạn, còn gọi là Thiên Tuyệt khách khanh, có thể cùng Thiên Tuyết Minh minh chủ nói chuyện ngang hàng, quyền lực kỳ thực cũng đã cách nhân vật đỉnh cấp của Thiên Tuyết Minh không bao nhiêu, hầu như có thể hiệu lệnh Thiên Tuyết Minh.

Bây giờ, Thiên Tuyết Minh trực tiếp ban cho Văn Thiên Ngũ Tuyệt khách khanh, tương đương với địa vị cao nhất trong quyền hạn.

- Bất kỳ trói buộc gì cũng không có?

Tần Văn Thiên mỉm cười nói, con ngươi có vài tia sáng.

- Không có.

Nữ tử lắc đầu cười nói:

- Thiên Tuyết Minh ta do tán tu liên minh tổ hợp thành, nội tình hơi kém thế lực cấp độ bá chủ, chính là dựa vào việc không ngừng đưa người mới vào nên những năm gần đây mới càng ngày càng mạnh, có thể cùng với những thế lực cấp độ bá chủ khác tranh phong mà hấp dẫn nhân tài, tất nhiên dành cho đầy đủ tôn trọng. Đối với nhân tài ưu tú, Thiên Tuyết Minh cung cấp giúp đỡ, lại không có bất kỳ hạn chế.

Tần Văn Thiên cười gạt đầu, như vậy, quả thực rất mê người.

- Đương nhiên ta thanh minh trước, Ngũ Tuyệt khách khanh trở xuống, bao quát Ngũ Tuyệt, mặc dù Thiên Tuyết Minh cung cấp một chút quyền lực, như tình báo, trợ giúp tìm hiểu tin tức, hoặc trợ giúp hối đoái mua bảo vật... nhưng bởi vì không có bất kỳ trói buộc, nếu khách khanh tao ngộ cường giả truy sát, Thiên Tuyết Minh ta sẽ không cung cấp nhân lực trợ giúp.

- Đây là chuyện đương nhiên.

Tần Văn Thiên gạt đầu, không công hưởng thụ một chút quyền lực, còn muốn người khác bảo vệ, vậy thì có chút hoang đường.

- Tuy nhiên Lục Tuyệt khách khanh lại khác, bởi vì Lục Tuyệt khách khanh cần làm ra cống hiến nhất định với Thiên Tuyết Minh mới có thể tấn thăng,

bởi vậy, Lục Tuyệt khách khanh có thể yêu cầu cường giả cảnh Thiên Cương của Thiên Tuyệt Minh trợ giúp, nếu là Thất Tuyệt khách khanh, có thể điều động nhân vật Thiên Cương cảnh ở một phương, trực tiếp hiệu lệnh.

Trung niên nữ tử mỉm cười nói.

- Ta tiếp thu.

Tiếng nói của hấn hạ xuống, Tần Văn Thiên cười, đây là chuyện chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, hấn tìm không được bất kỳ lý do gì để cự tuyệt.

- Tần đại sư quả nhiên sáng khoái.

Nữ tử cười cười, sau đó nàng lấy ra một lệnh bài, phía trên có khắc hai chữ Ngũ Tuyệt, sau đó nữ tử nhắc nhở:

- Có một chuyện xin Tần đại sư ghi nhớ, lệnh bài chỉ cho phép bản thân sử dụng, nếu phát hiện có người mạo danh sử dụng Thiên Tuyệt Lệnh, Thiên Tuyệt Minh sẽ căn cứ tình huống mà xử lý, thậm chí có khả năng đánh chết người mạo danh tại chỗ.

- Ta hiểu rõ.

Tần Văn Thiên gật đầu, đây đại khái là vì lo lắng tình huống có khách khanh vẫn lạc, Thiên Tuyệt Lệnh rơi vào tay người khác bị dùng, nếu như có thể dùng, vậy thì rối loạn.

- Nếu như vậy, ta liền trở về phục mệnh, phía trên biết ta hoàn thành nhiệm vụ, Tần đại sư trở thành khách khanh của Thiên Tuyệt Minh ta, tất nhiên sẽ vô cùng cao hứng.

Lời của nữ nhân khiến người ta nghe cực kỳ thoải mái, Tần Văn Thiên và Bạch Lộc Di đứng dậy đưa tiễn.

Tần Văn Thiên tay cầm Thiên Tuyệt Lệnh tượng trưng cho Ngũ Tuyệt khách khanh, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt. Có một việc cũng nên làm, hấn tới thành Vọng Châu chính là vì việc này.

Giết Hoa Tiêu Văn!

Lúc trước, ở Sở Quốc Mạc gia, Hoa Tiêu Văn dám làm việc đê tiện với Khuynh Thành, làm hại Khuynh Thành tự sát, suýt nữa bỏ mình, sự việc này là một cây gai trong lòng Tần Văn Thiên.

Hơn nữa từ đó về sau, hấn thậm chí còn không gặp lại Khuynh Thành, không có cơ hội cáo biệt. Mạc Khuynh Thành rời Sở Quốc đến điện Đan Vương, mặc dù gần trong gang tấc nhưng thấy mặt cũng khó khăn.

Có lẽ Khuynh Thành cũng bị đá kích rất lớn, bây giờ, cũng không biết nàng như thế nào.

Hoa Tiêu Văn không chết, hấn khó an lòng, hấn cảm thấy thẹn với Khuynh Thành.

Thời điểm Tần Văn Thiên nghĩ muốn giết Hoa Tiêu Văn, Hoa Tiêu Văn làm sao không muốn giết Tần Văn Thiên?

Trong một tửu lâu, Hoa Tiêu Văn niết chén rượu trong tay nát bấy, bởi vì hấn ở trong tửu lâu nghe được một cái tên, Tần Văn Thiên.

Ba chữ này rơi vào trong tai hấn cực kỳ chói tai, nháy mắt làm cho trên người Hoa Tiêu Văn hiện ra một luồng sát ý băng hàn, làm cho người xung quanh đều tách ra rất xa.

Hoa Tiêu Văn đương nhiên hận, hấn cũng có lý do hận.

Hấn là Hoa gia nhị thế tử, có thể muốn làm gì thì làm, nhưng một lần tới Sở Quốc làm cho hấn suýt nữa vạn kiếp bất phục.

Hấn bị Tần Văn Thiên chặt đứt một cánh tay, sau khi trở về sự việc này huyền náo nhốn nháo. Về sau, theo Mạc Khuynh Thành ở điện Đan Vương bộc lộ tài năng, địa vị càng ngày càng cao, biết hấn từng làm chuyện xấu xa với Mạc Khuynh Thành, trưởng bối gia tộc kém chút nữa là giao hấn cho Mạc Khuynh Thành xử trí.

Hoa gia, muốn ca ca hấn Hoa Thái Hư và Mạc Khuynh Thành kết hôn, nhưng sự việc Hoa Tiêu Văn đã làm trở thành một cây gai, nếu không phải hấn là thân đệ đệ của Hoa Thái Hư, hấn sẽ cực kỳ thâm.

Nhưng dù vậy, bây giờ hấn cũng rất bị kích, địa vị ở trong gia tộc xuống dốc không phanh. Hấn thậm chí không có cách nào ra lệnh cho các nhân vật lợi hại trong gia tộc, chỉ có phụ mẫu hấn còn giữ lại cho hấn một cảnh Thiên Cương làm hộ vệ, sau khi người bên ngoài biết, cũng khinh thường hấn, đoạn tuyệt qua lại với hấn.

Hết thấy biến hóa, Hoa Tiêu Văn làm sao sẽ không nhìn ra, tình trạng của hấn bây giờ, chỉ có một chữ thâm.

Bây giờ, nghe được cái tên Văn Thiên, sát ý trong lòng hấn có thể nghĩ.

Tần Văn Thiên, Hoa Tiêu Văn, hai người trong cùng một lúc, cách nhau xa xôi, đều sinh ra sát niệm mãnh liệt với đối phương.

- Tần Vấn Thiên, Thần Văn Đại Sư tứ giai? Ta ngược lại muốn xem xem, có phải Tần Vấn Thiên kia hay không.

Trong mắt Hoa Tiêu Vân lóe lên một tia sát khí lạnh lẽo, sau đó đứng dậy đi ra khỏi tử lâu.

- Thiếu gia, chúng ta đi đâu?

Một gã hộ vệ ở bên cạnh mở miệng hỏi.

- Âm Ảnh Lâu.

Hoa Tiêu Vân lạnh lẽo nói, làm cho thần sắc hộ vệ của hắn ngưng tụ.

- Đi Âm Ảnh Lâu làm gì?

Hộ vệ nghi hoặc hỏi.

- Tìm hiểu một tin tức, nếu như tin tức ăn khớp, ta còn muốn giết hắn.

Hoa Tiêu Vân lạnh lùng nói, có lẽ Tần Vấn Thiên cũng sẽ không liệu được, ở thời điểm hắn muốn giết Hoa Tiêu Vân, đối phương cũng đang muốn giết hắn.

Tần Vấn Thiên, đi tới dưới chân điện Đan Vương.

Lúc này Tần Vấn Thiên mặc bạch y, ngẩng đầu nhìn về phía thế lực được bảo vệ sâm nghiêm kia, cùng với điện Đan Vương cao vút đến tận trời.

Có cơn gió phát qua, gọi lên trường sam của Tần Vấn Thiên, cũng lay động tiếng lòng của hắn.

Giai nhân ở trong đó.

Nhưng khi nào có thể gặp?

Trong điện Đan Vương, hai thân ảnh dạo bước mà ra, dần dần tới gần, ánh mắt bọn họ trong lúc lơ đãng nhìn Tần Vấn Thiên, không khỏi sùng sốt một chút, sau đó trong mắt của bọn họ hiện lên một tia phức tạp.

Hai người này chính là Kinh Vũ, Yến Thất lúc trước đi theo Lạc Hà tới Sở Quốc, bọn họ dĩ nhiên thấy được thiên tài tiểu quốc kia, hắn dĩ nhiên không biết tự lượng sức mình, đuổi tới điện Đan Vương.

Sở dĩ ánh mắt phức tạp là bởi vì Mạc Khuynh Thành hôm nay bọn họ cũng cao không thể với tới, chỉ có thể ngưỡng vọng.

Càng không nói đến, tiểu nhân vật tới từ Sở Quốc này, con mắt của bọn họ là không thêm để ý chút nào, thật là một tên ngu ngốc si tình!

Nhưng thì thế nào đây? Gà vịt, chú định không thể làm bạn cùng Loan Phụng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Âm Ảnh Lâu

Kinh Vũ và Yến Thất đi tới trước người Tần Vấn Thiên, quan sát tỉ mỉ vài lần, bởi vì Tần Vấn Thiên thay đổi, tuy đang nhìn Tần Vấn Thiên, nhưng bọn họ vẫn như trước, chẳng qua là cảm giác khá giống nhưng không dám xác nhận.

Bây giờ, đứng ở trước mặt Tần Vấn Thiên, cẩn thận nhìn một chút, bọn họ rốt cuộc xác định, đây là thiếu niên Sở Quốc ngày trước.

Đều là nam nhân, lúc trước bọn họ nhìn thấy Mạc Khuynh Thành liền có ái mộ, bởi vậy đối với Tần Vấn Thiên ngay lúc đó liền có một tia địch ý nên nhớ kỹ rõ ràng hơn chút, Bạch Phi thì bởi vì căn bản không có nhìn thẳng Tần Vấn Thiên, nên trái lại không có ấn tượng sâu bằng đám người Kinh Vũ.

- Thật đúng là người.

Ánh mắt hai người lộ ra một tia đùa giỡn.

Tần Vấn Thiên đương nhiên cũng chú ý tới bọn họ, chẳng qua là tùy ý liếc mắt, liền tiếp tục nhìn về phía trước.

- Về Sở Quốc đi, nơi này, không phải nơi người nên tới.

Kinh Vũ bình tĩnh nói, không có nhục mạ, không có miệt thị, chẳng qua là tùy ý khuyên, nếu là lúc trước, có lẽ hắn sẽ nhục mạ vài câu, nhưng bây giờ, chính hắn ở trước mặt Mạc Khuynh Thành, cũng chỉ có thể ngược đầu nhìn lên, lại có tư cách gì nhục mạ Tần Vãn Thiên?

Mình và Tần Vãn Thiên trong lúc đó, làm sao không phải giống nhau đến mấy phần.

Tần Vãn Thiên không có nhìn hắn, thế giới Võ Đạo, đẳng cấp thâm nghiêm, cao hơn một tầng đều có thể ép vỡ người, mà điện Đan Vương đứng sừng sững đỉnh phong ở thành Vọng Châu như cung điện phía trước kia, ép tới người không thể thờ dốt, muốn nhảy tới khó khăn biết bao.

Nhưng ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, đại diện cao tới đâu, vẫn có người có thể giẫm nó ở dưới chân.

- Sĩ tình cũng phải xem là đối với người nào, rõ ràng biết không có khả năng, hà tất đi ký thác hi vọng, người và nàng cách biệt quá xa.

Kinh Vũ tiếp tục nói, những lời này tựa như nói với Tần Vãn Thiên, vừa giống như nhắc nhở bản thân.

Yến Thất thấy Tần Vãn Thiên như không nghe Kinh Vũ nói, không khỏi cười lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Tần Vãn Thiên, lãnh miệt nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Điện Đan Vương có chín mươi chín bậc thang, người đứng ở trên bậc thang dưới chót nhất, người cũng cần ngưỡng vọng, lại còn ở nơi này si tâm vọng tưởng, ta có lòng tốt nhắc nhở người một tiếng, biến đi, bằng không, kinh thường nàng hậu quả không phải người có thể gánh chịu được.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên chậm rãi chuyển qua, rơi trên người Yến Thất, trong hai con mắt của hắn, đột nhiên nở rộ một tia ánh chớp kim sắc, trong nháy mắt xuyên thấu đôi mắt của Yến Thất.

- Ầm!

Yến Thất chỉ cảm thấy đầu mình liệt run lên, như có Hồng Hoàng Mãnh Thú quơ lợi trào khủng bố muốn xé hắn nát bấy. Một ánh mắt, hắn lại cảm giác được áp lực kinh khủng, điều này làm cho bộ pháp của Yến Thất hơi lui về phía sau mấy bước, sắc mặt trắng bệch, cái trán có mồ hôi thấm ra.

Trên người của hắn, đột nhiên phóng thích một luồng khí tức hùng mạnh, ánh mắt nhìn quét Tần Vãn Thiên, chỉ thấy Tần Vãn Thiên đưa mắt dò đi, dường như không để ý vào mắt.

Cảnh này khiến thần sắc của Yến Thất xanh mét, hắn lại bị một ánh mắt làm cho kinh hãi ra mồ hôi lạnh, làm sao có thể như vậy?

Kinh Vũ tựa như cũng chú ý tới Yến Thất không bình thường, ánh mắt lóe lên, nhưng vào lúc này, phía sau có một tia lệ mang phóng tới, Yến Thất và Kinh Vũ lần lượt chuyển ánh mắt qua, sau đó bọn họ thấy được một thân ảnh nho nhỏ xuất trần, trong con ngươi hiện lên một tia cung kính.

Là Trảm Trần sư huynh, bảng Thiên Mệnh vị trí thứ mười một Trảm Trần, đối tượng bọn họ một mực sùng bái.

Nếu nói trong điện Đan Vương này ai có thể xứng đôi Mạc Khuynh Thành, như vậy nhất định là Trảm Trần sư huynh.

Chỉ thấy Trảm Trần đi tới bên này, Kinh Vũ và Yến Thất nhao nhao nhường đường, ánh mắt nhìn Trảm Trần hiện lên một tia cung kính, hô:

- Sư huynh.

- Ừ.

Trảm Trần nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt của hắn lại nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên cũng nhìn hắn. Bảng Thiên Mệnh vị trí thứ mười một, bây giờ sát ý đối với mình có lẽ một chút cũng không giảm bớt.

Trảm Trần hơi nghi hoặc một chút, hắn không biết vì sao Tần Vãn Thiên lại đến điện Đan Vương.

Lúc trước bí mật của hắn bị Tần Vãn Thiên nghe được, hắn đối với Tần Vãn Thiên lúc nào cũng có sát cơ, bây giờ Tần Vãn Thiên tới điện Đan Vương, có thể nào không khiến cho hắn phải cảnh giác.

Nhưng Trảm Trần cũng không phải sợ hãi Tần Vãn Thiên như vậy, nếu như Tần Vãn Thiên dám nói hắn sẽ một mực phủ nhận, sau đó không tiếc hết thảy đánh chết Tần Vãn Thiên. Ở điện Đan Vương, hắn còn có chút uy tín.

Điểm ấy, Tần Vãn Thiên cũng hiểu rõ, nên hắn không dám dễ dàng nói ra sự tình, một khi nói ra, giữa bọn họ nhất định một người phải chết, người chết đương nhiên là Tần Vãn Thiên.

Mặc dù Tần Vãn Thiên bình tĩnh đứng ở đó nhưng có vài phần cảnh giác, Trảm Trần này nhìn có vẻ khiêm tốn nho nhỏ, nhưng nguy trạng cực sâu, bây giờ thực lực của hắn không bằng Trảm Trần, đương nhiên phải cảnh giác người này.

- Mới vừa nghe nói, người ở khu đông vực có vẻ như gây ra động tĩnh không nhỏ.

Trảm Trần mỉm cười nói, như thể hắn và Tần Vãn Thiên là bạn thân rất lâu không gặp.

Tần Văn Thiên cùng hần bình tĩnh đối diện, không trả lời.

Thời khắc này, trên người Trảm Trần một khí tức kinh khủng lan tràn ra, hình như có Kiếm Ý đáng sợ hàng lâm ở trên người Tần Văn Thiên, như muốn đâm thủng thân thể hần.

- Người tới điện Đan Vương làm gì?

Trảm Trần vừa dứt lời, đi về phía trước một bước, bước này trong phút chốc dành cho Tần Văn Thiên áp lực hùng mạnh, dường như ý niệm của hần là ra tay có thể đánh chết Tần Văn Thiên ngay tại chỗ.

- Nếu như người tiến lên một bước nữa, ta đảm bảo, người sẽ hối hận.

Tần Văn Thiên thần nhiên nói, không màng đến điều gì, giọng nói bình tĩnh này lại làm cho Kinh Vũ và Yến Thất ở bên cạnh khẽ run.

Tần Văn Thiên cũng dám nói với Trảm Trần sư huynh cuồng ngôn như vậy?

Hơn nữa, Trảm Trần hiển nhiên quen biết với Tần Văn Thiên, hai người hình như có ân oán?

Trảm Trần ngừng lại, Tần Văn Thiên một mực không nói ra bí mật của hần, bởi vì nói ra cũng không nhất định hữu dụng, ngược lại sẽ làm cho hần không tiếc bất cứ giá nào giết đối phương. Nhưng nếu như hần làm căng, như vậy không hề nghi ngờ, Tần Văn Thiên sẽ quả quyết nói ra, tuy không nhất định có người tin, nhưng đủ để làm giảm uy tín của Trảm Trần hần. Một khi điện Đan Vương có người nghi ngờ, danh dự của hần sẽ bị tổn thương cực lớn.

Nên trừ khi có thể chém giết Tần Văn Thiên trước khi hần mở miệng, bằng không, hần không muốn mạo hiểm, huống hồ còn có một Bạch Lộc Di cũng nghe được.

Khí tức thu liễm, Trảm Trần mỉm cười nói:

- Đã quên người trở thành Thần Văn Đại Sư tứ giai trẻ tuổi nhất thành Vọng Châu, thái độ quả nhiên đã khác, nhưng Thần Văn cuối cùng vẫn là Thần Văn, ta muốn giết người tuyệt không cần năm tức. Sau này, người vẫn nên chú ý một chút.

Mặc dù uy hiếp, nhưng hần vẫn mỉm cười như trước.

Nội tâm của Kinh Vũ và Yến Thất thì hơi run, Tần Văn Thiên, hần là Thần Văn Đại Sư tứ giai trẻ tuổi nhất thành Vọng Châu sao? Đây rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, tiểu nhân vật ngày trước ở Sở Quốc, sao đột nhiên ngay cả Trảm Trần sư huynh cũng kiêng kỵ.

- Nghe nói từ cảnh Nguyên Phủ đến cảnh Thiên Cương là một đạo khám thật lớn, hi vọng người sớm vượt qua đạo khám này.

Tần Văn Thiên nhìn Trảm Trần bình tĩnh nói:

- Đứng ở cảnh giới này lâu lắm, ta sợ đến lúc đó người gặp phải ta, có lẽ sẽ phải tránh một chút.

Nói xong, Tần Văn Thiên chậm rãi xoay người, cứ như vậy đưa lưng về phía Trảm Trần rồi đi.

Một luồng Kiếm Ý khủng bố đột nhiên lan tràn ra, nhưng Tần Văn Thiên bình tĩnh đi về phía trước, lưng để lại cho Trảm Trần, không sợ hoặc có thể nói là không để ý.

Trong mắt Trảm Trần lóe lên một tia lãnh mang đáng sợ, sau đó Kiếm Ý trên người hần từ từ tiêu tán, mà thân ảnh kia cũng từ từ đi xa, cho đến khi tan biến.

Kinh Vũ và Yến Thất ở một bên kinh ngạc chứng kiến hết thảy, chỉ cảm thấy đầu không đủ dùng, Tần Văn Thiên dám nói chuyện với Trảm Trần sư huynh như thế sao?

Thanh niên tới từ tiểu quốc kia, tựa hồ không có nhìn thẳng bọn họ.

- Các người biết hần?

Trảm Trần thần nhiên hỏi.

- Biết, người này tới từ Sở Quốc, cùng Khuynh Thành sư muội từng có quan hệ vô cùng tốt, bây giờ chỉ sợ là vì Khuynh Thành sư muội mà tới.

Kinh Vũ cũng không nói bọn họ là quan hệ người yêu, nhưng Trảm Trần vẫn nghe ra, trong mắt tia sáng càng thêm sắc bén.

- Không cần nói cho Khuynh Thành biết.

Trảm Trần bình tĩnh nói, Mặc Khuynh Thành một mực tu hành ở trong điện Đan Vương, không quan tâm chuyện bên ngoài. Trảm Trần hi vọng nàng vĩnh viễn không biết Tần Văn Thiên tồn tại, coi như hần đã chết.

Tần Ván Thiên rời điện Đan Vương đi tới phân minh của Thiên Tuyệt Minh ở thành Vọng Châu. Khi thấy Thiên Tuyệt Lệnh của Tần Ván Thiên, có người đi bẩm báo, rất nhanh nữ tử phong vận còn tồn kia liền tự mình đi ra tiếp đãi.

- Tần đại sư nhanh như vậy đã tới rồi.

Nhìn thấy Tần Ván Thiên, trong mắt nàng lập tức lộ ra nụ cười ôn hòa.

- Ta muốn nhờ Thiên Tuyệt Minh giúp chút chuyện.

Tần Ván Thiên mỉm cười nói, đối phương gật đầu:

- Ngươi là Ngũ Tuyệt khách khanh, chỉ cần trong quyền hạn cho phép, Thiên Tuyệt Minh sẽ vô điều kiện trợ giúp.

Tần Ván Thiên gật đầu, sau đó lấy ra một danh sách, đưa cho đối phương nói:

- Ta cần đồ vật phía trên này, cần bao nhiêu Tinh Thạch, ta sẽ chỉ ra.

- Được rồi, giao cho ta làm. Sau khi chuyện thành công, ta sẽ lệnh người đưa tới Học viện Bạch Lộc, ngươi đưa Tinh Thạch cho hắn là được.

Nữ tử nhìn thoáng qua vật phía trên, liền thu vào.

- Được, mặt khác, ta còn cần tìm hiểu tin tức của một người.

Tần Ván Thiên nói xong, miệng kẻ sát bên tai đối phương, thấp giọng nói:

- Hoa Tiêu Vân.

Trong mắt đối phương hiện lên một tia kinh dị, sau đó gật đầu:

- Yên tâm đi, yêu cầu của Thiên Tuyệt Minh khách khanh, là tuyệt đối bảo mật, sự tình này, ta tự mình làm.

- Như thế đa tạ, nếu có tổn hao, tự ta gánh chịu.

Tần Ván Thiên cười nói, cầu người trợ giúp làm việc, tiêu hao nhân lực, vật lực, vẫn là bản thân tới gánh chịu.

- Không cần, việc cung cấp tin tức Thiên Tuyệt Minh có thể tự hành gánh chịu hết thảy.

Đối phương cười nói, Tần Ván Thiên cũng không kiên trì, cáo từ một tiếng, liền rời khỏi nơi này.

Cũng cùng lúc này, Hoa Tiêu Vân mà Tần Ván Thiên tìm hiểu, xuất hiện ở Âm Ảnh Lâu thần bí của thành Vọng Châu.

Trong Âm Ảnh Lâu, chỉ thấy người đối diện Hoa Tiêu Vân liếc nhìn rất nhiều tình báo, Tần Ván Thiên là từ nơi khác đến, bởi vậy tra xét có chút phiền phức, nhưng Hoa Tiêu Vân vì bọn họ cung cấp rất nhiều đầu mối.

- Đại nhân, nơi này.

Chỉ thấy bên cạnh có người đưa tới mấy cuốn tài liệu, người đối diện Hoa Tiêu Vân nhìn nhìn, đôi mắt dần dần sáng lên.

- Tần Ván Thiên, tới từ Sở Quốc, lần gần đây hắn triển lộ tu vi là lúc ở nơi thí luyện Thần Văn. Khi đó hắn là Nguyên Phủ cảnh tam trọng, bây giờ có thể là Nguyên Phủ tam trọng, cũng có thể tiến hơn một bước vào Nguyên Phủ tứ trọng; Thần Văn Đại Sư tứ giai, có một nữ tử cảnh Thiên Cương thủ hộ. Đồng thời, chiếm được hai Khôi Lỗi tứ giai, trước đây không lâu ở Học viện Bạch Lộc, đánh chết không ít Thần Văn Đại Sư tứ giai, mặt khác, dựa vào Thần Văn cùng với Khôi Lỗi, giết chết Lãnh gia Lãnh Mâu.

Người trung niên đối diện Hoa Tiêu Vân chậm rãi nói xong, làm cho sắc mặt của Hoa Tiêu Vân trầm xuống, thần sắc khó coi.

Tới từ Sở Quốc, có nữ tử cảnh Thiên Cương thủ hộ tuyệt đối không sai, bây giờ hắn lại trở thành Thần Văn Đại Sư tứ giai, hơn nữa có Khôi Lỗi tứ giai.

- Ta muốn hắn chết.

Hoa Tiêu Vân lạnh như băng nói.

Người trung niên âm lãnh cười cười nói:

- Chờ một chút.

Nói xong, hắn rời đi một chút, sau đó không lâu lúc trở lại đưa cho Hoa Tiêu Vân một tờ giấy:

- Có thể nhận nhiệm vụ, đây là thù lao, trước trả một thành, không thể lùi, sau khi chuyện thành công lại chỉ ra chín thành khác.

Hoa Tiêu Vân liếc nhìn, thần sắc cứng đờ, sắc mặt khó coi nói:

- Giết một Nguyên Phủ cảnh cần đại giới lớn như vậy?
- Hoa thiếu gia có thể tự mình đi giết.

Người trung niên âm lãnh cười cười, sắc mặt của Hoa Tiêu Vân khó coi. Bây giờ hắn ở gia tộc địa vị giảm bớt nhiều, nếu như hắn trực tiếp điều người đi giết Tần Văn Thiên, gia tộc tuyệt đối sẽ không đồng ý, dù sao Tần Văn Thiên cũng coi như là người yêu của Mạc Khuynh Thành, ai biết Mạc Khuynh Thành sẽ có thái độ gì?

Trừ khi, là ca ca hắn Hoa Thái Hư muốn Tần Văn Thiên chết.

- Ta đồng ý.

Hoa Tiêu Vân cắn răng, sau đó ở trong Thần Văn Giới lấy ra rất nhiều Tinh Thạch, hắn cực kỳ đau lòng, giết Tần Văn Thiên có lẽ sẽ hao phí toàn bộ gia sản của hắn.

Sau khi Hoa Tiêu Vân rời đi, người trung niên âm lãnh hiện lên một tia lãnh mang, nụ cười nhạt nhòa nói:

- Nghe nói trước đây không lâu Tần Văn Thiên này cự tuyệt ý tốt của Luyện Khí Điện điện chủ, nếu không, chúng ta cũng không thể động vào hắn, thật đúng là tự tìm đường chết!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 294: Lột chết bởi tay ai

Ám Ảnh Lâu có nhiệm vụ điện phân thành chín tầng, muốn bước vào tầng trên cần phải có quyền hạn.

Bởi vì sát thủ của Ám Ảnh Lâu, ngoại trừ thể lực bản thân ra, còn có rất nhiều sát thủ là làm thêm, nói cách khác, bất cứ kẻ nào cũng có thể trở thành sát thủ của Ám Ảnh Lâu. Bọn họ cùng Ám Ảnh Lâu trong lúc đó chẳng qua là quan hệ hợp tác đơn thuần.

Đây cũng là nguyên nhân thể lực của Ám Ảnh Lâu khổng lồ, bởi vì rất nhiều người cần tài phú, bọn họ liền đi làm sát thủ kiếm tiền. Nhưng làm như vậy cũng có một khuyết điểm, là có đôi khi nhiệm vụ sẽ tiết lộ ra ngoài, tuy khả năng này rất nhỏ, nhưng vẫn không tránh khỏi. Nhưng Ám Ảnh Lâu tựa như không quan tâm, đã dám làm sát thủ, như vậy thì chủ định không sợ bị trả thù.

Đương nhiên, Ám Ảnh Lâu còn có một quy định là không nhận nhiệm vụ săn giết dòng chính của thể lực cấp độ bá chủ. Nhiệm vụ còn lại, bọn họ đều nhận.

Nhiệm vụ điện tầng thứ năm, phải là sát thủ Ngũ Tinh Ám Ảnh mới có khả năng đặt chân, đây đã là nhiệm vụ cảnh Thiên Cương sơ kỳ, sát thủ có thể đi tới nơi này tiếp nhiệm vụ, đều là nhân vật cực kỳ lợi hại.

Hôm nay ở nhiệm vụ điện tầng thứ năm, nhiều hơn một nhiệm vụ, có chút chói mắt.

Tần Văn Thiên, mười chín tuổi, người Sở Quốc, thực lực Nguyên Phủ tam trọng hoặc Nguyên Phủ tứ trọng, Thần Văn Đại Sư tứ giai, có một vị cảnh Thiên Cương nhị trọng cảnh thủ hộ, có hai Khôi Lỗi tứ giai, sức chiến đấu mới vào cảnh Thiên Cương, phía sau có một chân dung, cùng với thù lao.

- Đây cũng là Thần Văn Đại Sư tứ giai trẻ tuổi nhất thành Vọng Châu, ta vẫn là lần đầu tiên thấy cảnh Nguyên Phủ đáng giá như thế.

Có người che mặt cười nhẹ nói, người tới chỗ này rất nhiều người sẽ không lấy bộ mặt thật gặp người, như vậy thời điểm nhận nhiệm vụ, nếu như giết một vài người có bối cảnh sẽ không bị truyền đi, bị thể lực phía sau của đối tượng truy sát.

- Cái này cần phải có thù hận như thế nào, mới ra đại giới lớn như vậy, giết một Thần Văn Đại Sư thiên tài.

Không ít sát thủ đều hơi nghi hoặc, nhưng bọn họ sẽ không quản nhiều như vậy, đi tới nơi này bọn họ chỉ nhìn nhiệm vụ thích hợp mà thôi.

- Nhiệm vụ này, ta nhận.

Chỉ thấy một thân thể hơi cồng đi lên trước bóc nhiệm vụ, hắn nhìn chân dung của Tần Văn Thiên giống như là nhìn vô số tài phú.

- Thiên Tàn, bốn người các ngươi được không?

Có người thấy người này lấy ra tiêu chí, sau đó biết danh hiệu của hắn.

Sát thủ Thiên Tàn, là bốn người chứ không phải một, nghe nói là bốn vị sư đồ, một đôi phu thê mang theo hai đồ đệ, thủ đoạn đều cực kỳ tàn nhẫn, giết qua rất nhiều người.

- Giết một người Nguyên Phủ tứ trọng, sự tình giống như cái rắm, khoản tài phú này, ta muốn định rồi.

Trong mắt Thiên Tàn lóe lên một tia vui vẻ lãnh miệt, phía sau hắn cách đó không xa có ba người đứng, chỉ thấy hai người trong đó cười to nói:

- Sư tôn, sau nhiệm vụ lần này, có thể mua một áo giáp phòng ngự cho sư nương.

- Đúng, hoàn toàn đầy đủ, còn dư rất nhiều, đến lúc đó cho các người một kiện Thần binh tứ giai.

Thân ảnh còn xuống nhếch miệng cười nói, dường như đã thấy Thần binh đặt ở trước mắt.

Một cảnh Nguyên Phủ, dù sao cũng không giống cảnh Thiên Cương, chỉ cần hai vợ chồng hắn ngăn chặn cường giả cảnh Thiên Cương kia cùng với Khôi Lỗi, hai đệ tử của hắn, đơn giản có thể giết chết Tàn Văn Thiên.

Nếu như nhiệm vụ này là những sát thủ một mình khác tới làm rất khó, nhưng bốn người hắn phối hợp thì trở nên đơn giản.

Lần này, có thể kiếm một món hời, cũng không biết là gia hỏa nào phóng khoáng như vậy, trả đại giá lớn như vậy, chỉ vì giết một Thần Văn Đại Sư tiềm lực vô cùng.

...

Tàn Văn Thiên đương nhiên sẽ không biết tên mình đã viết ở trong nhiệm vụ điện của Âm Ảnh Lâu, càng sẽ không biết nhiệm vụ đã bị người nhận.

Trở lại Học viện Bạch Lộc, hắn liền an tâm chờ tin tức của Thiên Tuyệt Minh, đồng thời tu hành một loại thuật Thần thông hùng mạnh trong cổ thư Thiên Tôn.

Ý thức của Tàn Văn Thiên thâm thấu vào trong cổ thư, trước mắt hắn xuất hiện một màn vô cùng rung động.

Một bóng người đứng ngạo nghễ trên hư không, ở trước người hắn trăm trượng, có một cỗ phong khủng bố, chỉ thấy thân ảnh ấy chỉ phía trước, đầu ngón tay như làm bằng Hoàng Kim, dưới một chỉ này, trong giây lát trời đất như hóa thành kim sắc, cả thiên hư không đều bị kim ý bao trùm.

Giữa trời đất, dường như chỉ còn lại có một chỉ kia, chỉ về ngọn núi phía trước, sức mạnh kim sắc vô tận hội tụ ở trong một chỉ, chỉ quang xẹt qua, rơi vào trên ngọn núi, âm thanh răng rắc truyền ra, cả sơn phong trong chớp lát hóa thành mảnh vỡ, vãi xuống giữa đất trời.

- Đoạn Thiên Chỉ, tu cổ thư Kim Hình, tu thành Bất Diệt Kim Thân, lại tu hành thư thần thông này, một chỉ đoạn thiên.

Đây là một thanh âm lưu lại trong cổ thư thần thông, làm cho Tàn Văn Thiên có chút chấn động, nhưng thanh âm này, lại nhắc tới cổ thư Kim Hình hắn bỏ qua.

Đối phương càng đề cập, Tàn Văn Thiên càng hoài nghi.

- Ta không tin, không tu cổ thư Kim Hình, thì tu không được Đoạn Thiên Chỉ này.

Trong con ngươi của Tàn Văn Thiên hiện lên một tia sắc sảo, Đoạn Thiên Chỉ này chỉ sợ là thuật thần thông Thiên cấp, người tu hành thực lực càng mạnh, lĩnh ngộ càng sâu, uy lực càng khủng bố.

Kim Hình Thiên Tôn vung một chỉ ra, cỗ sơn toái, rất có khí khái đoạn thiên, làm trong lòng hắn rất chấn động.

Đây tuyệt đối là thuật thần thông lợi hại nhất từ khi tu hành tới bây giờ hắn nhìn thấy.

Trong quy tắc chung tu luyện Đoạn Thiên Chỉ này không đề cập nhất định phải tu hành sức mạnh Kim hệ, như vậy, hắn có thể dùng Yêu lực đi tu hành.

Yêu lực, bạo ngược mạnh mẽ, uy lực cũng khủng bố.

Nghĩ vậy, Tàn Văn Thiên liền nhắm mắt lại, khổ tu Đoạn Thiên chỉ pháp bá đạo này.

Tu hành không bao lâu, Tàn Văn Thiên liền phát hiện, mỗi một lần dẫn động Đoạn Thiên chỉ pháp này đối với Tinh Nguyên tiêu hao tuyệt đối là to lớn, cực kỳ khủng bố. Nếu như lấy Thần Nguyên nở rộ, mặc dù uy lực sẽ càng mạnh, nhưng dưới một cú đánh không biết phải tiêu hao bao nhiêu Tinh Nguyên.

Điều này làm cho Tàn Văn Thiên cảm thán. Tu hành quả nhiên là cần nhờ tài nguyên chôn cất ra, nếu hắn không đủ Tinh Thạch, ngay cả môn thần thông này cũng không có biện pháp tu hành. Thử nghĩ một chút, hắn luôn không có khả năng ở trong quá trình tu hành tiêu hao Tinh Nguyên, sau đó chậm rãi lấy Tinh Nguyên trên Cửu Thiên Tinh Hà, như vậy sẽ làm lỡ quá nhiều thời gian.

Không có tài nguyên, ở trên đường tu luyện rất khó, bởi vậy rất nhiều người bình thường sẽ đi cướp đoạt, đi mạo hiểm.

Thời điểm Tần Vãn Thiên tu hành, liền tiến nhập trong giấc mộng của mình, ở trong giấc mộng, hắn có thể thoả thích tưởng tượng.

Ngày thứ hai, người Thiên Tuyệt Minh đưa đến đồ vật hắn muốn, Tần Vãn Thiên giao cho đối phương tiền thù lao, đối phương liền trực tiếp rời đi, cũng không quấy rầy Tần Vãn Thiên tu hành.

Nhìn thoáng qua vật phẩm trên mặt đất, Tần Vãn Thiên lộ ra một tia vui vẻ, có thể trùng kích cảnh giới thứ hai Yêu Thần Biến.

Tu thành cảnh giới thứ hai Yêu Thần Biến, đối với tu hành Đoạn Thiên Chỉ chỉ sợ sẽ dễ dàng hơn chút.

Mấy ngày kế tiếp, trên sườn núi phía sau Học viện Bạch Lộc lại có Yêu khí xung thiên, ánh mắt rất nhiều người nhìn qua bên kia lộ ra vẻ nghi hoặc, không biết tại sao Yêu khí lại mãnh liệt như vậy.

Chẳng lẽ trong Tinh Hồn của Tần Vãn Thiên có Yêu Thú Tinh Hồn mạnh bạo? Đang tu luyện công pháp thần thông Yêu thú lợi hại?

Tuy nghi hoặc nhưng không có ai đi quấy rầy Tần Vãn Thiên. Rất nhiều người ngấm nhìn thậm chí thỉnh thoảng thấy được hư ảnh Yêu thú thăng nhập hư không, sau đó từ từ hóa thành hư vô.

Ba ngày sau, quanh thân Tần Vãn Thiên bao phủ một luồng Yêu khí khủng bố, cả người giống như Yêu thú đáng sợ, mặc dù là Yêu thú hùng cường Yêu khí cũng không mãnh liệt như hắn.

- A...

Một tiếng gào trầm thấp từ trong Yêu khí lan tràn ra, Yêu khí ở trên hư không bỗng nhiên hội tụ thành vòng xoáy, điên cuồng nhảy vào trong cơ thể Tần Vãn Thiên, rất nhanh, thân ảnh kia dần dần xuất hiện ở trong tầm mắt. Nhưng trong cơ thể hắn phảng phất như có một Yêu thú khủng bố, sinh cơ dồi dào mệnh mông kia làm tâm thần người ta chấn động.

Yêu Thần Biến, người tu thành sẽ sở hữu ưu điểm của Yêu và người, tập trung vào một thân, lấy thân thể người lại có sinh mệnh lực dồi dào của Yêu, khí lực mạnh mẽ, nhục thân khủng bố, bạo lực đáng sợ.

Lúc này, nếu có người ở đây, liền có thể rõ ràng cảm thụ được, bây giờ sinh cơ của Tần Vãn Thiên dồi dào, khí lực mạnh mẽ, đã vượt xa cường giả đồng cấp.

Nếu liều mạng khí lực nhục thân thuần khiết, không dùng Tinh Nguyên cùng với thuật thần thông, người đồng cấp đơn giản sẽ bị hắn nghiền thành phân vụn, khí lực của hắn là cấp bậc của Yêu thú.

- Yêu Thần Biến đệ nhị cảnh, tu đã thành.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên lộ ra vui vẻ, có thể nhanh như vậy tu thành Yêu Thần Biến đệ nhị cảnh, có lẽ cùng với sức mạnh huyết mạch đáng sợ trong cơ thể hắn có quan hệ.

Sau khi tu luyện thành, Tần Vãn Thiên vẫn chưa rời đi, mà tiếp tục khổ tu Đoạn Thiên Chỉ, đồng thời chờ đợi tin tức về Hoa Tiêu Vân từ Thiên Tuyệt Minh.

Trong nháy mắt lại bảy ngày đi qua. Bảy ngày này, Lãnh gia đã trả lời, bọn họ thỏa hiệp, Lãnh Mâu trưởng lão bước vào cảnh Thiên Cương cũng bị giết, bọn họ lại vì những người kia đắc tội Tần Vãn Thiên là không đáng. Huống hồ nghe nói Tần Vãn Thiên đã trở thành khách khanh của Thiên Tuyệt Minh, Lãnh gia không muốn đắc tội Tần Vãn Thiên, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

Mà Hoa Tiêu Vân, hắn không nhẫn nại được, lại đi Âm Ảnh Lâu một chuyến, nghe được có sát thủ đã nhận nhiệm vụ giết Tần Vãn Thiên, đồng thời đã đến đông vực thành Vọng Châu phục kích, hắn cũng đứng dậy, từ bắc vực thành Vọng Châu, tới đông vực thành Vọng Châu, hắn muốn nhìn thấy tận mắt Tần Vãn Thiên chết như thế nào.

Hoa Tiêu Vân cũng không biết, thời điểm hắn bước vào đông vực thành Vọng Châu, cũng có người chú ý hắn.

Tần Vãn Thiên, hắn rốt cuộc có được tin tức của Hoa Tiêu Vân, hơn nữa, Thiên Tuyệt Minh mang tới tin tức là, Hoa Tiêu Vân dĩ nhiên đi tới Đông vực.

Điều này làm cho trong mắt Tần Vãn Thiên lóe lên tia sắc sảo, Hoa Tiêu Vân này tới thật là đúng lúc.

Phải giết chết hắn như thế nào, mới có thể không bị người Hoa gia biết được?

Tần Vãn Thiên hiểu rõ, lấy địa vị của Hoa gia năng lực tình báo tất nhiên là cực kỳ kinh người, nếu như hắn trực tiếp đánh giết Hoa Tiêu Vân, rất dễ dàng sẽ bị phát hiện. Giết chết dòng chính Hoa gia, chỉ sợ hắn cũng rất khó ở lại thành Vọng Châu.

Nhưng bất luận như thế nào, Hoa Tiêu Vân nhất định là phải chết.

Mặc dù không có biện pháp, phải rời khỏi thành Vọng Châu, hắn cũng muốn giết Hoa Tiêu Vân.

Tần Văn Thiên đi ra khỏi Học viện Bạch Lộc, hắn không chào hỏi bất cứ kẻ nào, cũng không nói cho Bạch Lộc Di biết. Giết Hoa Tiêu Vân, hắn không muốn liên lụy đến bất cứ kẻ nào, đây là chuyện của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 295: Vị tiền bối nào?

Tần Văn Thiên một mình đi tìm Hoa Tiêu Vân, bởi vì Thiên Tuyệt Minh nói cho hắn biết tin tức là bên cạnh Hoa Tiêu Vân chỉ có một hộ vệ cảnh Thiên Cương sơ kỳ, nếu như vậy Khôi Lỗi của hắn vẫn có thể ngăn chặn.

Còn Hoa Tiêu Vân, hắn có thể giải quyết.

Tần Văn Thiên đương nhiên sẽ không biết, sở dĩ Hoa Tiêu Vân tới Đông vực thành Vọng Châu, là bởi vì sát thủ đến đây tập sát hắn, đã tới Đông vực.

Hoa Tiêu Vân cũng không biết, hắn vừa bước vào Đông vực, đã bị người theo dõi, hơn nữa còn nói cho Tần Văn Thiên.

Hai người, đều muốn đối phương chết, rồi lại không biết bản thân gặp phải nguy cơ.

Thời điểm Tần Văn Thiên đi ra khỏi Học viện Bạch Lộc, kỳ thực cũng đã có người theo dõi hắn. Trên đường phố, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, người lái xe vô cùng phổ thông, nhìn qua không thể bình thường hơn được, hắn một mực cúi đầu, từ từ đánh xe ngựa đi về phía trước.

Tần Văn Thiên căn bản sẽ không chú ý đến một chiếc xe ngựa. Ở trên đường phố thành Vọng Châu thực sự quá bình thường, hơn nữa đối phương không kỳ lạ chút nào, chậm rãi đi tới, cách hắn rất xa, căn bản sẽ không gây nên chú ý.

Lúc này, bên cạnh người lái xe, có một bóng người dạo bước mà đi, cùng xe ngựa song song, thân ảnh ấy lưng đeo một thanh cổ kiếm, mang theo mặt nạ màu trắng bạc, lộ ra một đôi mắt ở bên ngoài.

Người lái xe như không nhìn thấy hắn, vẫn thúc ngựa đi về phía trước, nhưng thân ảnh kia cũng an tĩnh theo, không nhanh không chậm, cùng người lái xe một mực duy trì động tác hoàn toàn giống nhau.

- Đây là nhiệm vụ của ta.

Người lái xe bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt sắc bén sáng lên rồi biến mất, đảo qua thân ảnh vác cổ kiếm mang theo mặt nạ màu trắng bạc kia, giọng nói của hắn trực tiếp truyền vào trong tai đối phương, sau đó cúi đầu tiếp tục đánh xe.

- Ta biết.

Thân ảnh ấy nhẹ nhàng gật đầu.

- Biết, thì làm chuyện của người đi.

Người lái xe lạnh như băng nói. Làm đồng liêu, hắn rất nhanh liền nhớ tới đối phương là ai.

Ngân Xà, giống như hắn, đều là sát thủ làm thêm của Âm Ảnh Lâu, có quyền hạn tương đương hắn, đi lên tầng thứ năm nhận nhiệm vụ.

Tu vi của Ngân Xà là Nguyên Phủ đỉnh phong vốn không có tư cách có quyền hạn cao như vậy, nhưng hắn lại làm một nhiệm vụ cực kỳ kinh người là phối hợp ám sát thành công một nhân vật hùng mạnh mới tăng lên quyền hạn.

- Ta sẽ không cần người trả thù lao.

Ngân Xà thân nhiên nói, giọng nói rất bình tĩnh.

- Nhưng nếu người nghe ta, chớ nóng vội động thủ.

- Hừ, đối phương sớm muộn sẽ phát giác, không sai biệt lắm liền có thể hạ thủ.

Người lái xe bình tĩnh nói.

- Không, chờ hắn đi tìm trợ thủ của người, nếu như vậy người sẽ có nhiều thêm một trợ lực.

Ngân Xà như hiểu rõ hết thảy, tiếp tục nói.

- Giúp đỡ?

Giọng nói phu xe mang theo vài phần khàn khàn, trợ thủ của hắn đều ở trong xe.

- Yên tâm, ta đã điều tra xong, nếu như ta đoán không sai, chính chủ của ngươì đã đến. Bây giờ, hắn đang đi tìm người thuê ngươì, chờ bọn hắn động thủ, ngươì động thủ lần nữa, đó mới là thời cơ tốt nhất, còn người thuê chết sống, lại có liên quan gì tới ngươì?

Giọng nói của Ngân Xà làm cho người lái xe cảm thấy một luồng hàn ý, tuy Âm Ảnh Lâu sẽ không che giấu nhiệm vụ, trực tiếp dán ra ở nhiệm vụ điện, nhưng tin tức người thuê là tuyệt đối bảo mật.

Ngân Xà này, hắn làm sao biết người thuê là ai?

Hơn nữa, tựa hồ Ngân Xà muốn lợi dụng cả người thuê, làm cho hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này tốt hơn, nếu như vậy, chẳng lẽ Ngân Xà này và Thần Văn Đại Sư từ giai kia có ân oán cá nhân sao?

Ngân Xà này sẽ là người nào?

Nhưng hắn cũng không lo lắng Ngân Xà lừa hắn, thực lực của Ngân Xà là Nguyên Phủ cửu trọng, hắn muốn giết Ngân Xà, vẫn không có vấn đề quá lớn.

...

Trong một tửu lâu của đông vực Vọng Châu Thành, Hoa Tiêu Vân đang uống rượu, thời khắc này trên mặt hắn mang theo một dáng tươi cười thống khoái.

Mỗi thù đoạn tay rất nhanh có thể báo, sát thủ của Âm Ảnh Lâu, chắc chắn sẽ không làm cho hắn thất vọng.

Giờ chén rượu trong tay lên, Hoa Tiêu Vân uống một mình, trong con ngươì hiện lên lãnh ý, ánh mắt của hắn nhìn đối diện, thống khoái ngưng trọng, sau đó ánh mắt lộ ra nụ cười nhạt.

Chỉ thấy đối diện hắn, có một nữ nhân trẻ tuổi mặc váy đỏ, cực kỳ xinh đẹp mang đến cho người ta cảm giác siêu phàm thoát tục, vừa nhìn chính là thiên kim tiểu thư trong đại thế lực, khí chất ưu nhã.

Nữ nhân này tựa hồ đã nhận ra ánh mắt của hắn, ngẩng đầu nhìn Hoa Tiêu Vân, cái nhìn này càng làm cho trong lòng Hoa Tiêu Vân hơi nhảy lên, nói thầm một tiếng mỹ nhân.

Nữ nhân trẻ tuổi mềm mại, da trắng như tuyết, vô cùng mịn màng, liếc mắt nhìn liền như có thể nhìn ra thân hình nữ nhân này nhất định là vô cùng mỹ diệu, môi đỏ mọng, càng tăng thêm vài phần mỹ cảm.

- Nữ nhân này là tiểu thư nhà nào của thành Vọng Châu?

Trong lòng Hoa Tiêu Vân thầm nghĩ một tiếng, nếu ở thành Vọng Châu có dung mạo như vậy, chắc chắn sẽ không là người vô danh, xem khí chất, cũng giống như xuất từ đại gia tộc thế lực.

Tuy hắn là hoàn khố, nhưng vẫn có mấy phần nhãn lực.

Nữ tử thấy Hoa Tiêu Vân nhìn chằm chằm vào nàng, trong con ngươì xinh đẹp không khỏi hiện lên một tia không vui, động tác hơi nhú mồm, lại càng làm cho Hoa Tiêu Vân tim đập thành thịch.

- Tại hạ Hoa Tiêu Vân, không biết cô nương xưng hô như thế nào?

Hoa Tiêu Vân muốn chấp tay, lại phát hiện bản thân độc tí, trong lòng không khỏi đau xót, chỉ có thể mỉm cười nhìn nữ tử gật đầu.

Nữ tử không vui nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Hoa gia nhị thế tử, đã đoạn tay, lại còn không thành thật như thế.

Hoa Tiêu Vân nghe được lời này thần sắc cứng đờ, có chút khó coi.

- Tại hạ chỉ muốn làm quen, cô nương lại nhục mạ người như vậy?

Hoa Tiêu Vân lạnh nhạt nói:

- Không biết tiểu thư nhà nào nồng cuồng như thế?

- Thư Nguyễn Ngọc.

Nữ tử đạm mạc đáp, làm cho thần sắc của Hoa Tiêu Vân cứng lại, trong đầu vang lên một cái tên, không khỏi cười nói:

- Hóa ra là Thư tiểu thư, nghe nói Thư tiểu thư sắp cùng Dương huynh đính hôn, chúc mừng!

Thư Nguyễn Ngọc này chính là Thư gia thiên kim của đại gia tộc ở đông vực thành Vọng Châu, ở đông vực thành Vọng Châu cũng khá nổi danh, bất luận là xinh đẹp hay thiên phú, đều cực kỳ xuất chúng.

Khoảng thời gian trước, phủ Trích Tinh muốn vì Dương Phàm chọn một người yêu, Dương Phàm liền có chút ái mộ Thư Nguyễn Ngọc này, phủ Trích Tinh tự mình cầu hôn, Thư gia tất nhiên là đại hỷ, vui sướng đáp ứng.

Nhân vật thiên kiều của phủ Trích Tinh Dương Phàm, đây đối với Thư gia mà nói không nghi ngờ đã coi như vói cao.

Đương nhiên bản thân Thư Nguyễn Ngọc này cũng cực kỳ bất phàm, lòng dạ cực cao, hai mươi một tuổi, đã bước vào Nguyên Phủ Bát trọng, cũng cực kỳ ưu tú.

Thư Nguyễn Ngọc vẫn không để ý Hoa Tiêu Vân, thần sắc của Hoa Tiêu Vân lúng túng, nhưng trong lòng thì cực kỳ không vui.

Bây giờ hắn ở trong gia tộc địa vị hạ thấp, ngay cả vị hôn thê của Dương Phàm ở trước mặt hắn, hắn cũng tự giác cảm thấy kém hơn một bậc, càng cực kỳ khó chịu.

Nhất là thấy Thư Nguyễn Ngọc này cực kỳ khinh thường hắn, càng hận không thể hung hăng chà đạp đối phương một phen. Đáng tiếc, hắn không có cơ hội như vậy, cũng chỉ có thể ở trong lòng thầm nghĩ.

Giờ khắc này ở ngoài tửu lâu, trên đại lộ, một thân ảnh khoác trường bào dạo bước, hấp dẫn không ít người.

Đơn giản vì thân ảnh này tựa hồ không có khí tức sinh mệnh, khuôn mặt của hắn lộ ra cảm xúc giống như kim loại, ánh mắt của hắn sắc bén, nhưng không giống con người của người.

Giống như là Khôi Lỗi.

- Nơi đó giống như cũng có.

Có một người đi tới bên cạnh một con Khôi Lỗi, không khỏi quay đầu lại nhìn cách đó không xa, tựa hồ cũng có một con Khôi Lỗi, rất kỳ quái, có vẻ như là có người cố ý thả Khôi Lỗi ra ngoài.

Mà ở trong tửu quán đối diện Hoa Tiêu Vân, chỉ thấy một bóng người hơi cúi đầu, mang theo đầu lạp, không ai chú ý tới, mi tâm của hắn như có một luồng tia sáng long lánh, dường như có một con rắn.

Người này, chính là Tần Văn Thiên, sau khi hắn biết được địa điểm cụ thể của Hoa Tiêu Vân liền đi thẳng tới nơi này. Con mắt thứ ba kia, đang thả ra tia sáng đáng sợ. Đột nhiên, cảm nhận của hắn điên cuồng mở rộng, động tác rất nhỏ của mỗi một người, đều không gạt được hai mắt hắn.

Ở trên đường phố, có hình ảnh người lui tới, xa xa có một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, bên cạnh người lái xe, còn có một nam tử cổng cổ kiếm mang mặt nạ, cực kỳ kỳ quái.

- Là bọn hắn?

Tần Văn Thiên mơ hồ cảm giác có chút không đúng, hắn tựa như cảm giác đã thấy qua chiếc xe ngựa này, chẳng qua là vốn dĩ không coi trọng, nhưng đối phương dĩ nhiên cũng đến nơi này, càng làm cho Tần Văn Thiên cảm giác quỷ dị chính là thực lực phu xe kia, hắn dĩ nhiên không thể nhìn thấu.

Nhìn không thấu, có nghĩa là cảnh Thiên Cung.

Ngay cả thân ảnh mang mặt nạ ở bên cạnh người lái xe, tu vi cũng là Nguyên Phủ cửu trọng.

Trong xe còn có ba người, ba người này ngồi ở trên xe ngựa, trong ánh mắt lại lóe lên tia sáng đáng sợ.

Không thích hợp rồi!

Tần Văn Thiên nháy mắt cảm giác được có chút không đúng, chiếc xe ngựa này, tựa hồ khá giống là theo chân hắn mà tới.

- Ông...!

Đột nhiên, bên cạnh Tần Văn Thiên xuất hiện một bóng người, là Thanh Nhi, nàng vừa xuất hiện, rất nhiều người trong tửu quán hướng ánh mắt nhìn, lộ ra thần sắc kinh diễm.

Nàng cứ như vậy an tĩnh ngồi ở bên cạnh Tần Văn Thiên, tựa hồ cũng cảm thấy có người truy tung Tần Văn Thiên mà tới.

Nàng không giỏi ngôn từ, cũng không nói gì, chỉ nghĩ thời khắc này nàng không thể cách Tần Văn Thiên quá xa.

Tần Văn Thiên cảm giác đến trong tửu lâu của Hoa Tiêu Vân, hắn thấy Hoa Tiêu Vân, thấy được hộ vệ cảnh Thiên Cung, hắn còn thấy được tựa hồ

Hoa Tiêu Vân đang nói chuyện với một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp, nhưng nàng kia mặc kệ hẳn.

- Hả?

Hộ vệ ở sau lưng Hoa Tiêu Vân nhú mào, hẳn bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác cực kỳ kỳ diệu, dường như có người dòm ngó bản thân, nhưng không thể tìm ra loại cảm giác này đến từ đâu.

Chẳng lẽ có nhân vật cực kỳ lợi hại ở trong bóng tối chú ý hẳn?

Hoa Tiêu Vân lại không phát hiện được, hẳn chỉ nhìn Thư Nguyễn Ngọc, ánh mắt hơi híp, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia tà quang, tựa hồ suy nghĩ chuyện xấu xa gì.

- Ầm!

Đột nhiên, phảng phất như có một tia ánh chớp màu trắng nhảy vào trong Thức Hải, đầu của Hoa Tiêu Vân run lên, rên khẽ một tiếng, sắc mặt tái nhợt.

- Thiếu gia.

Hộ vệ tựa như nhận ra cái gì, Hoa Tiêu Vân gầm nhẹ một tiếng, hẳn chỉ cảm thấy từng tia ánh chớp khủng bố nhảy vào Thức Hải, dường như có một Viên Cổ Cự Thú khổng lồ nhìn hẳn rít gào, áp bách đầu hẳn.

- Ầm ầm ầm!

Ý thức điên cuồng bị trùng kích, toàn thân Hoa Tiêu Vân bị thấm thấu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bảo vệ chặt ý thức bắt diệt.

- Vẫn bối rối mẫm, không biết đắc tội vị tiên bối nào?

Hoa Tiêu Vân trầm thấp quát, chỉ cảm thấy khí tức từ vòng bao phủ đến, loại công kích ý thức cách không này, tuyệt đối là cảnh Thiên Cương đang công kích hẳn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 296: Sức mạnh không gian ý chí

Người trong tửu lâu nghe được tiếng hô trầm thấp của Hoa Tiêu Vân đều khiếp sợ, hộ vệ kia mất lộ ra hàn mang.

Xem ra cảm giác của hẳn là thật, quả nhiên có người dòm ngó nơi này, hơn nữa lại trực tiếp công kích ý thức của Hoa Tiêu Vân.

Nhưng trong tửu lâu không có bất kỳ người nào có dị thường, nói cách khác, người công kích căn bản không ở trong tửu lâu, lại có thể cách không công kích ý thức, thủ đoạn này khiến hẳn cực kỳ kiêng kỵ.

Trong đôi mắt đẹp của Thư Nguyễn Ngọc hiện lên vẻ kinh ngạc, ánh mắt lóe lên, nhìn người trong tửu lâu, công kích này tuyệt không phải tới từ tửu lâu.

- A...

Hoa Tiêu Vân phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hai tay nâng đầu, lộ ra thần sắc thống khổ, công kích ánh chớp kia càng mãnh liệt hơn, ở trong đầu hẳn xuất hiện một hư ảnh Thái Cổ Cự Thú, điên cuồng tàn phá bờ cõi, chất chứa sức mạnh ý chí đáng sợ, muốn phá hủy ý chí của hẳn.

Hôm nay thực lực của Hoa Tiêu Vân so với lúc ở Sở Quốc thì hơi có tiến bộ, nhưng bởi vì năm đó trọng thương, lại không thể rút kinh nghiệm xương máu từ đó về sau cố gắng tu luyện mà suốt ngày hăm hực nghĩ đến báo thù nên tiến bộ có hạn, chẳng qua là từ Nguyên Phủ tứ trọng bước vào Nguyên Phủ ngũ trọng, hơn nữa cảnh giới không phải rất ổn định.

Về phần sức mạnh ý chí hẳn lĩnh ngộ, trước còn ở vào sơ cảnh chính là bởi vì ý chí yếu kém, hẳn lại khó có thể chịu đựng được loại ý thức này công kích, trong công kích ý thức của đối phương tựa hồ chất chứa sức mạnh ý chí bạo ngược, làm cho hẳn thống khổ, như đầu cũng muốn nổ tung.

- Chúng ta đi.

Chỉ thấy hộ vệ của hẳn lôi kéo thân thể Hoa Tiêu Vân phóng lên trời, một tiếng nổ vang ầm ầm, trên không tửu lâu vỡ vụn. Hộ vệ của Hoa Tiêu Vân chuẩn bị mang Hoa Tiêu Vân rời đi, bằng không tiếp tục như vậy ý thức của Hoa Tiêu Vân sẽ tiêu diệt, bị người ta biến thành ngu ngốc, so với chết không hề khác gì nhau.

Thư Nguyễn Ngọc nhìn chăm chăm vào hư không, sau đó chỉ thấy thân ảnh nàng lóe lên, cũng bay lên trời. Rốt cuộc là người nào lợi hại như vậy, cách

không tiến hành công kích ý thức.

Ngay khi hộ vệ của Hoa Tiêu Vân lao ra tửu lâu, một lưỡi đao lạnh như băng từ trên hư không giáng xuống, đao mang ác liệt khiến người ta cảm thấy đáy lòng sinh ra hàn ý.

Đây là một thân ảnh hắc y khoác trường bào, trông mắt như kim loại, tràn đầy khí tức băng hàn thấu xương.

- Người nào?

Hộ vệ của Hoa Tiêu Vân nổi giận gầm lên một tiếng, bàn tay liên tục vỗ chín lần, cuồng phong xuất hiện, lưỡi đao trăm xuống, lại theo cuồng phong lưu động, từ bên cạnh đối phương chém giết mà qua.

- Ông...!

Khí tức lạnh lẽo, hai chân đối phương quét ngang đồng thời có tia sáng lạnh lùng. Ánh mắt hộ vệ của Hoa Tiêu Vân nhìn qua, liền thấy hai chân của đối phương cũng có lưỡi đao đáng sợ, sắc mặt cứng đờ, trên người cuốn theo cơn lốc, điên cuồng né tránh lui về phía sau đồng thời chỉ nghe hán gầm lên giận dữ, Vô Mệnh Thiên Cương gào thét mà ra, nháy mắt hóa thành một tia đao mang chém giết xuống.

Tiếng nổ lớn âm âm truyền ra, thân hình hộ vệ của Hoa Tiêu Vân cấp tốc lui về phía sau, bàn tay vẫn ôm lấy Hoa Tiêu Vân không buông tha, chỉ thấy lúc này Hoa Tiêu Vân ôm đầu lộ ra thân sắc thống khổ, ý thức công kích kia như vĩnh viễn không dừng lại, điên cuồng công kích hán.

Cảnh này khiến hộ vệ của hán thân sắc xanh mét, còn có một người ở chỗ tối, nhưng thực lực của đối phương như thế, vì sao không trực tiếp ra tay?

Thời khắc này Tần Vãn Thiên cũng vô cùng phiền muộn, vẫn cúi đầu như trước, điên cuồng nhìn Hoa Tiêu Vân phát động tấn công. Trong cơn mắt thứ ba như có hàn quang khùng bố không ngừng bắn ra, nhưng hán công kích đồng thời cũng cảm giác được xe ngựa kia tới gần.

Đối phương, thật là bởi vì hán mà đến?

Hai Khôi Lỗi tứ giai, cộng thêm hán cách không công kích, kích sát Hoa Tiêu Vân tuyệt đối là không sợ hãi tí nào. Thậm chí nếu như động tác đủ nhanh, sau khi kích sát lập tức rút lui có khả năng người khác sẽ không thể phát hiện ra là hán làm, nhưng không nghĩ đến, chính hán dĩ nhiên cũng bị người theo dõi.

- Chết!

Sức mạnh ý chí của Tần Vãn Thiên điên cuồng từ trong cơn mắt thứ ba xung kích ra tràn vào trong Thức Hải của Hoa Tiêu Vân, Hoa Tiêu Vân kêu rên liên hồi, điên cuồng tru lên, có lẽ không bao lâu nữa hán sẽ không chịu nổi, mặc dù không cần trực tiếp công kích, hán cũng sẽ chết.

Gần đến rồi, phu xe kia chạy tới trước người hán không xa, còng lưng như trước, nguy trang cực kỳ hoàn mỹ. Nếu như không phải Tần Vãn Thiên có lực cảm nhận đáng sợ phát hiện dị thường, có lẽ chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Tiếng ào ào nhẹ vang lên, toàn thân Tần Vãn Thiên căng thẳng, sắc mặt trắng bệch. Hán biết, đã không có cơ hội, chỉ cần đối phương cho thêm mình mấy chục tức, chỉ sợ Hoa Tiêu Vân sẽ không nhịn được.

Rất đáng tiếc, thời điểm hán động thủ với Hoa Tiêu Vân, những người này rút cuộc cũng ra tay với hán.

Hơn nữa vừa ra tay, trực tiếp hạn chế hành động của hán, thân thể hán như bị người trói lại, đây là sức mạnh ý chí Vô Đạo trói buộc cực kỳ mạnh mẽ.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu, cơn mắt thứ ba đã nhắm lại, ánh mắt của hán lóe lên một tia sáng, sau đó chỉ thấy thân thể phu xe kia động, tốc độ cực nhanh, một luồng sát ý mãnh liệt gắt gao khóa chặt hán lại.

Sát ý, sát ý rất mãnh liệt.

Thân ảnh Thanh Nhi lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện ở trước người Tần Vãn Thiên, chỉ thấy trên người Thanh Nhi phóng xuất ra một ý cảnh kỳ diệu, trong nháy mắt cảm giác trói buộc trên người Tần Vãn Thiên biến mất.

Bàn tay của Thanh Nhi huy động, một đóa hoa sen nở rộ ra, công kích về phía người lái xe, đồng thời thân ảnh của nàng lóe lên, mang theo thân thể Tần Vãn Thiên phóng lên trời.

- Không Gian Ý Chí, tuổi còn trẻ lại lĩnh ngộ ý chí.

Ánh mắt người lái xe quét về phía hư không, mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Sức mạnh Không Gian Ý Chí là một loại sức mạnh ý chí vô cùng cường hoành, có lẽ uy lực cảnh giới thứ nhất cùng cảnh giới thứ hai còn chưa đủ mạnh, nhưng càng về sau, Không Gian Ý Chí hùng cường sẽ triển lộ ra, hán từng thấy một vị cường giả lĩnh ngộ Không Gian Ý Chí, thực lực đáng sợ dường nào.

Nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp kia, dĩ nhiên lĩnh ngộ loại ý chí này, tự thành không gian, ngăn cách ý chí của hán công kích.

Nhưng hần dù sao cũng là sát thủ, khi Thanh Nhi và Tàn Vấn Thiên bay lên không thân ảnh của hần cũng phóng lên trời, cũng cùng lúc này, phía sau hần còn có ba bóng người bay lên không gào thét đánh tới phía Thanh Nhi cùng với Tàn Vấn Thiên.

Động tĩnh bên này nháy mắt hấp dẫn mọi người chú ý, công kích nhằm vào Hoa Tiêu Vân mới dừng lại, Hoa Tiêu Vân thờ phào một hơi, trên mặt tái nhợt, toàn thân đã bị mồ hôi ướt đầm.

Lúc này hần đột nhiên cảm giác được bên cạnh có chiến đấu đang diễn ra, chỉ một cái liếc mắt, con người của hần lập tức động lại.

- Tàn Vấn Thiên.

Trong lòng Hoa Tiêu Vân run lên, hần đương nhiên cũng nhìn thấy Thanh Nhi, vừa rồi nhất định là nữ nhân kia công kích hần.

Khuôn mặt đột nhiên vặn vẹo, Hoa Tiêu Vân không nghĩ tới Tàn Vấn Thiên cũng tìm giết hần.

- Giết chết hần, lập tức giết chết hần cho ta.

Hoa Tiêu Vân điên cuồng gào thét, thời khắc này hần đương nhiên hiểu rõ, người xuất thủ với Tàn Vấn Thiên là sát thủ của Âm Ảnh Lâu.

- Một đám phế vật, dĩ nhiên để Tàn Vấn Thiên giết đến nơi này.

Trong lòng Hoa Tiêu Vân rộng giận. Người hần thuê tới, làm cho đối tượng hần muốn săn giết đánh đến trước mặt hần, quả thực ghê tởm.

Ánh mắt của Tàn Vấn Thiên đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lùng, chỉ thấy một trường đằng đột nhiên gào thét đến hần, cuốn về phía thân thể hần, Thanh Nhi chắn ở trước người Tàn Vấn Thiên, trong tay trảm ra một tia sáng kim sắc, trong giây lát trường đằng gãy nứt, nhưng lại nháy mắt đã sinh trưởng ra, hơn nữa càng ngày càng nhiều, điên cuồng cuốn về phía Thanh Nhi cùng với Tàn Vấn Thiên.

Thanh Nhi hơi nhíu mày, đối phương công kích rất phiền phức, nàng ngược lại không có vấn đề, nhưng Tàn Vấn Thiên sẽ rất nguy hiểm.

- Xùy...

Bỗng nhiên, phía sau Tàn Vấn Thiên, từng Yêu xà cuốn tới, là phụ nhân cảnh Thiên Cương kia ra tay.

Cuồng phong gào thét, Khôi Lỗi Kim Giáp xuất hiện ở trong tầm mắt. Khôi Lỗi Kim Giáp này vốn chuẩn bị để phục kích đánh cho Hoa Tiêu Vân chí mạng, bây giờ không thể không triệu hoán quay về.

Phụ nhân kia va chạm cùng Khôi Lỗi Kim Giáp, nhưng một Cự Mãng vẫn rộng giận đánh về phía Tàn Vấn Thiên.

Trong Thiên Tàn có bốn vị cảnh Thiên Cương, dựa theo dự tính của bọn họ, hai cường giả cảnh Thiên Cương đơn giản có thể ngăn chặn Thanh Nhi cùng hai Khôi Lỗi, đệ tử của bọn họ chỉ cần phục kích để ngửa vạn nhất là được, đây là chuyện dễ dàng.

Nhưng thực lực của Thanh Nhi vượt ra khỏi dự liệu. Nắm trong tay Không Gian Ý Chí nàng có thể làm cho sức mạnh ý chí không ảnh hưởng tới nàng và Tàn Vấn Thiên. Bằng không, Trói Buộc Ý Chí hàng lâm ở trên người Thanh Nhi và Tàn Vấn Thiên, chỉ cần ngăn trở Thanh Nhi một chút, giết Tàn Vấn Thiên sẽ rất đơn giản.

- Qua đây!

Cự Mãng mở miệng to như chậu máu, trong phút chốc phong vân biến sắc, Tàn Vấn Thiên chỉ cảm thấy thân thể không thể khống chế muốn lao về phía miệng yêu mãnh.

Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng hộ vệ của Hoa Tiêu Vân vì Tàn Vấn Thiên đã kéo lại một Khôi Lỗi, nên việc bọn họ giết Tàn Vấn Thiên sẽ không khó như trước.

Thanh Nhi thấy tình cảnh như thế, đôi mắt đẹp biến hóa, sau đó một đóa hoa sen kim sắc ở dưới chân nàng nở rộ ra, hoa sen kim sắc này nháy mắt mở rộng, cả phiên hư không bao phủ ở trong một tầng sức mạnh kỳ diệu.

- Ta đi đối phó bọn họ.

Thanh Nhi nhẹ nhàng nói, hoa sen kim sắc bao phủ mảnh không gian này lại, thân thể nàng lại ôm cánh tay của Tàn Vấn Thiên bay đi.

- Khôi Lỗi Kim Giáp phụ giúp người.

Tàn Vấn Thiên thấp giọng nói, Thanh Nhi nhìn Tàn Vấn Thiên ở bên cạnh, thấp giọng nói:

- Ta không sao.

Thanh âm của nàng vẫn lạnh lùng, trong vắt. Vừa dứt lời, liền đưa Tàn Vấn Thiên ra khỏi hoa sen kim sắc.

Sau khi Tàn Vấn Thiên ra ngoài, liền thấy hoa sen kim sắc nở rộ kia khép kín, cực kỳ mỹ lệ.

Hoa sen kim sắc bán trong suốt, có thể thấy rõ hết thấy bên trong, hoa sen thật lớn xinh đẹp bao vây hai gã cảnh Thiên Cương ở trong đó.

- Sức mạnh không gian, thiên phú của Thanh Nhi thật mạnh.

Tần Vãn Thiên thì thảo nói nhỏ, nhưng hần nháy mắt liền không lo nổi bên kia, bởi vì hai người khác ở trong xe ngựa đến, một luồng sát cơ mạnh hàng lần ở trên người của hần, như khí tức của Tử Thần.

Từng tia sáng lan tỏa, trong bàn tay Tần Vãn Thiên xuất hiện một thanh trường mâu đáng sợ, trong hư không lơ lửng một bìa đá huyết sắc.

Hai người đánh tới thực lực đều không yếu, một người Nguyên Phủ bát trọng, một người Nguyên Phủ lục trọng cảnh, đều gây cho Tần Vãn Thiên uy hiếp mạnh mẽ.

- Tần Vãn Thiên, ngươi nhất định phải chết!

Hoa Tiêu Vân mặt lộ vẻ dữ tợn, Tần Vãn Thiên, hần có chạy đằng trời.

Hộ vệ của Hoa Tiêu Vân vẫn cùng lưỡi đao Khôi Lỗi chiến đấu, hần có thể thoát khỏi Khôi Lỗi này đi giết Tần Vãn Thiên nhưng hần không dám, nếu như hần đi giết Tần Vãn Thiên, Khôi Lỗi có thể giết Hoa Tiêu Vân. Đối với hần mà nói, tính mạng của Hoa Tiêu Vân mới cần hần bảo vệ.

- Hần chính là Tần Vãn Thiên?

Thư Nguyễn Ngọc nhìn Hoa Tiêu Vân lạnh như băng hỏi, làn váy hóa sắc theo gió mà động, ánh mắt của nàng gắt gao dừng ở bên Tần Vãn Thiên, trong con ngươi xinh đẹp có một luồng lãnh ý.

Chu Sát là dượng của nàng, nghe Dương Phàm nói, Chu Sát ở nơi thí luyện Thần Văn đã chết ở trong tay Thần Văn Đại Sư tứ giai trẻ tuổi nhất thành Vọng Châu.

- Đúng, hần là Tần Vãn Thiên, Thư cô nương có thù với hần?

Hoa Tiêu Vân cười lạnh nói, chỉ thấy Thư Nguyễn Ngọc lạnh như băng quét mắt nhìn hần nói:

- Ngươi là Hoa gia thiếu gia lại quá phé, bản thân vô năng lại đi mời sát thủ.

- Ngươi...?

Dáng tươi cười của Hoa Tiêu Vân cứng đờ, thần sắc rất khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 297: Thảm chiến

Trong Thiên Tàn có hai vị Thiên Cương, hai gã Nguyên Phủ, giờ phút này hai đệ tử Nguyên Phủ vây quanh Tần Vãn Thiên.

- Thần binh tứ giai.

Đệ tử Nguyên Phủ bát trọng kia nhìn chăm chăm trường mâu trong tay Tần Vãn Thiên, người này quá giàu có. Bốn sư đồ bọn họ làm sát thủ nhiều năm, đa số tài nguyên lấy được đều dùng để tu luyện. Đối với bọn họ mà nói, Thần binh tứ giai là thứ xa xỉ, Khôi Lỗi tứ giai, càng không dám nghĩ đến.

Nhưng làm xong nhiệm vụ này, bọn họ sẽ có.

- Trọng lực.

Nguyên Phủ bát trọng kích hoạt sức mạnh ý chí, hần lĩnh ngộ ý chí là Đại Địa Ý Chí, Đại Địa Ý Chí đệ nhất cảnh... trọng lực, hơn nữa còn là Hóa cảnh, trọng lực gấp tám lần.

Chẳng qua là trong khoảng thời gian ngắn, Tần Vãn Thiên cảm giác cước bộ trầm xuống, cả người trở nên cực kỳ trầm trọng, vô cùng không quen.

Một luồng yêu khí khủng bố tràn ngập, sức mạnh huyết mạch ở trong người rít gào, hần muốn lấy huyết mạch nhục thân bù đắp cảm giác trầm trọng này.

- Dừng!

Thân thể người Nguyên Phủ bát trọng kia động, trong tay xuất hiện một thanh trường thương, thương nhanh mà trầm, thương còn chưa tới đã khiến trái tim của người ta nhảy lên, nếu một cú đánh đánh vào trên người, không chết cũng trọng thương.

Trường mâu trong tay bạo kích mà ra, mặc dù rất không quen cảm giác trầm trọng này, nhưng cánh tay của Tần Văn Thiên vẫn cực kỳ ổn định, hắc quang lóng lánh như có một Hắc Long nhào ra. Trường mâu cùng trường thương va chạm bùng một tiếng, Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng chấn động, luồng sức mạnh nặng nề kia trực tiếp thông qua chấn động truyền đến trong cơ thể, làm cho hắn rên khẽ một tiếng.

Nguyên Phủ bát trọng cùng Nguyên Phủ tứ trọng, sức mạnh, Tinh Nguyên bàng bạc, đều không ở một tầng thứ, nếu không phải bây giờ khí lực của hắn cường hoành, một kích có thể đã bị trọng thương.

- Luyện chế Thần binh tứ giai này thật phiền phức.

Trong lòng Tần Văn Thiên thầm mắng, Tinh Nguyên điên cuồng đưa vào trong trường mâu, câu thông sức mạnh Thần Văn trong Thần binh, Thần Văn tứ giai ở bên trong cũng không phải hấn khác, bởi vậy muốn dẫn động cần Tinh Nguyên khổng lồ, có thể phát ra một cú đánh tứ giai uy lực, đây là lực cảm nhận của hắn mạnh mẽ, có thể rõ ràng nắm chặt mạch lạc của Thần Văn.

Nhưng ở thời điểm chiến đấu, người khác sẽ không cho hắn quá nhiều thời gian, Nguyên Phủ bát trọng kia oanh ra một cú đánh, thương thứ hai liền đến, một thương này càng điên cuồng càng mãnh liệt.

- Đại Địa Ba Đào.

Thương như rồng, bạo giết mà ra, một cổ ba đào khủng bố nghiền ép tới, chỉ thấy Tinh Hồn của đối phương nở rộ, đúng là Đại Địa Tinh Hồn dày nặng, làm cho trên người đối phương bao phủ khí tức dày nặng.

Tần Văn Thiên phá vỡ ngón tay, bỗng nhiên chỉ về phía hư không, trong nháy mắt, Hoàng Tuyền bìa trấn áp ra đánh tới đối phương, ngăn trở Đại Địa thần thông, Hoàng Tuyền bìa đánh ra, một Nguyên Phủ lục trọng khác không có kiêng kỵ. Nháy mắt ra tay, giống như quỷ ảnh, một lợi trào khủng bố nhắm về phía yết hầu của Tần Văn Thiên, cho người ta cảm giác âm u.

Đại Địa Ba Đào và Hoàng Tuyền bìa va chạm, ánh mắt của Tần Văn Thiên đúng lúc này chuyển qua, đôi mắt lạnh như băng nhìn quét, va chạm với đôi mắt của đối phương, trong tích tắc, con ngươi của hai người va chạm, như có sức mạnh ý chí ở trên hư không giao hội, làm cho trong lòng Tần Văn Thiên run lên, đối phương cũng có thể lấy ánh mắt công kích.

Quý trào đã tới gần, năm ngón tay hắc quang lóng lánh, chộp tới cổ của Tần Văn Thiên.

Nhưng chỉ thấy lúc này trên người Tần Văn Thiên xuất hiện một luồng Yêu khí khiến người ta sợ hãi, huyết mạch Thái Cổ Yêu thú kia như bộc phát ra, Yêu khí tràn ngập giữa trời đất.

- Ngủ say.

Sức mạnh ý chí nở rộ, làm cho con ngươi của đối phương chút ngưng, lại có loại cảm giác buồn ngủ.

Quý trào đảo qua yết hầu của Tần Văn Thiên, lại phát hiện chộp vào trên cánh tay, cánh tay kia lại phủ lên giáp khủng bố, cứng cỏi không gì sánh được.

- Rầm!

Quý trào nắm chặt, lần giáp vỡ vụn, xuất hiện máu tươi, nhưng hắc mâu của Tần Văn Thiên đánh ra, thân thể đối phương lui nhanh lại nơi nào còn kịp. Cửu Thiên Côn Bằng Quyết nở rộ, sau lưng Tần Văn Thiên như sinh ra một đôi Côn Bằng chi dực thật lớn, thân ảnh của hắn như Cửu Thiên Côn Bằng dịch chuyển về phía trước, tiếng xoẹt nhẹ vang lên, trường mâu xuyên qua yết hầu của đối phương, sau đó rút ra.

- Phòng ngự này...

Xa xa Thư Nguyễn Ngọc có chút kinh hãi, cánh tay của Tần Văn Thiên lại bao trùm yêu lân, lực phòng ngự đáng sợ đến nỗi dọa người, Hoàng Tuyền bìa phẳng phát như có mắt, điên cuồng cùng Nguyên Phủ bát trọng đụng chạm, tranh thủ cho Tần Văn Thiên một hơi kích sát Nguyên Phủ lục trọng.

- Sư đệ.

Hắn gầm lên giận dữ, Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy lưng run lên, sắc mặt hơi trắng, xoay người phun lên Hoàng Tuyền bìa một ngụm máu tươi, trong giây lát huyết khí của Hoàng Tuyền bìa càng thêm mạnh mẽ, không ngừng chấn động, phát ra âm thanh thùng thùng đáng sợ, làm cho đối phương cùng hắn ở vào trạng thái khó chịu như nhau.

Hắn bị trọng lực trời buộc, mà đối phương thì huyết mạch nhảy lên.

Khí tức trên trường mâu càng ngày càng đáng sợ, thời điểm Tần Văn Thiên giết người nọ vẫn chưa vận dụng Thần Văn, muốn dẫn động Thần Văn tứ giai bên trong công kích, cần thu nạp Tinh Nguyên đáng sợ. Nếu như là cảnh Thiên Cương sử dụng, thoáng chốc là có thể hoàn thành, nhưng cảnh giới của hắn quá thấp, chỉ có thể điên cuồng đưa vào Tinh Nguyên trong cơ thể.

- Ta muốn ngươi chết.

Tia sáng Tinh Hồn của đối phương càng ngày càng sáng, một bộ đại địa áo giáp ngưng tụ, con người của Nguyên Phủ bát trọng bùng ra sát ý đáng sợ, thân thể của hắn lần nữa di động, ngón tay của Tần Vãn Thiên chỉ ra, Hoàng Tuyền bia điện cuồng đi về phía trước, mà thân thể hắn thì nhanh lui về phía sau.

Giờ khắc này, đối phương bị Hoàng Tuyền bia làm cho chấn động, tầng đại địa áo giáp kia như vì hắn giảm đi cảm giác rung động rất mạnh.

- Xoẹt!

Trường thương nhanh như ánh chớp, mang theo sức mạnh khủng bố giết đến, Tần Vãn Thiên bị trọng lực gấp tám lần ảnh hưởng, tốc độ bị quấy nhiễu, căn bản trốn không thoát.

Trong mắt Tần Vãn Thiên bắn ra lãnh quang đáng sợ, hai cánh hợp lại, yêu khí xung thiên, bao vây cả người hắn ở bên trong.

Bành...

Chấn động đáng trong sợ nháy mắt phá hủy yêu khí. Thanh trường thương kia thẳng tắp đâm vào hai cánh, mặt đối phương lộ vẻ dữ tợn, trường thương một đường đi về phía trước, âm thanh phốc phốc không ngừng, muốn lấy tính mạng của Tần Vãn Thiên.

- Phá cho ta!

Gầm lên giận dữ, hai cánh bạo liệt, yêu khí tán đi, thân ảnh của Tần Vãn Thiên tái hiện, trường thương đâm vào ngực trái của hắn, thiếu chút nữa đâm trúng trái tim. Nhưng trong con người của Tần Vãn Thiên lại lộ ra ánh sát lục đáng sợ, trong nháy mắt hai cánh bạo nát, trường mâu cũng đã từ trong tay Tần Vãn Thiên bay ra, hắc quang đáng sợ nuốt hết trời đất, luồng uy lực kia khiến người ta sợ hãi, lao thẳng tới yết hầu của đối phương.

Người nọ phản xạ có điều kiện lui nhanh, một tiếng nổ vang ầm ầm, Hoàng Tuyền bia trực tiếp khắc ở sau lưng hắn làm cho sắc mặt hắn trắng bệch, một tia hắc quang lóng lánh bay qua. Xoẹt! Trường mâu đóng ở mi tâm của hắn, khí tức khủng bố bạo liệt, thân thể hắn trực tiếp bạo tạc... chết.

Tần Vãn Thiên rút trường thương ở ngực ra, máu tươi nhuộm đỏ áo của hắn. Ho khan vài tiếng, ánh mắt của Tần Vãn Thiên vẫn cực kỳ lạnh lẽo.

- Gia hỏa này thật liều mạng.

Thư Nguyễn Ngọc nhìn Tần Vãn Thiên chiến đấu tàn nhẫn có chút kinh hãi, một Nguyên Phủ tứ trọng có thể giết chết một Nguyên Phủ bát trọng cùng một Nguyên Phủ lục trọng. Tuy mượn sức mạnh Thần binh tứ giai cùng với bia đá kia, nhưng tương tự cũng thể hiện rằng người này sẽ trở nên tàn nhẫn khi ở vào thế yếu, quả thực không tiếc hết thảy. Vừa rồi thanh trường thương kia chỉ cần lại chuẩn một chút, hắn sẽ mất mạng.

Đương nhiên nàng cũng nhìn ra, mặc dù không tính Thần binh và bia đá, sức chiến đấu của Tần Vãn Thiên vẫn cực kỳ kinh người, so với cảnh giới của hắn thì mạnh hơn rất nhiều. Nàng đang nghĩ, có lẽ không dựa vào bia đá và Thần binh, hắn cũng có thể giết chết Nguyên Phủ lục trọng, nhưng vừa rồi một cú đánh dẫn động trường mâu kia, Tinh Nguyên trong cơ thể Tần Vãn Thiên có lẽ đã tiêu hao sạch, dù sao cảnh giới của hắn chẳng qua là Nguyên Phủ tứ trọng mà thôi.

- Người đi giết hắn.

Bên Hoa Tiêu Vân, hộ vệ của hắn thủ hộ ở bên cạnh, mấy con Khôi Lỗi ở xung quanh nhìn chăm chăm, có một Khôi Lỗi tứ giai, cái khác đều là tam giai.

- Thiếu gia, an toàn của người quan trọng hơn.

Hộ vệ thân nhiên nói.

- Mấy con Khôi Lỗi cũng không giải quyết được, cần người làm gì?

Hoa Tiêu Vân có chút không vui nói.

- Thiếu gia, Khôi Lỗi tam giai ta có thể đơn giản giải quyết, nhưng bọn chúng chẳng qua là ở xa nhìn chăm chăm người, mà Khôi Lỗi tứ giai này có thể so với Thần binh tứ giai, luyện chế cực kỳ khó khăn, bên trong khắc họa Thần Văn là Thần Văn tứ giai công kích tương đương với cảnh Thiên Cương, ngoại trừ việc không linh hoạt bằng con người thì không có khuyết điểm gì, nếu như không phải vì bảo hộ thiếu gia, ta tất nhiên có biện pháp, nhưng...

Hộ vệ này nói đến đây thì không tiếp tục nữa, làm cho thần sắc của Hoa Tiêu Vân càng khó coi. Nói cho cùng, là ám chỉ hắn vô dụng sao?

- Ta tới giúp người giải quyết những Khôi Lỗi tam giai này.

Một thanh âm truyền ra, sau đó chỉ thấy thân ảnh che mặt giết về phía những Khôi Lỗi tam giai kia, hắn đưa tay rút kiếm, kiếm rơi, hàn quang chói mắt, sắc bén đến cực hạn, một Khôi Lỗi tam giai giơ tay lên chống lại, chỉ thấy trên thanh kiếm kia có lãnh quang ảm đạm.

Nhanh, kiếm nhanh đến cực hạn, âm thanh thanh thúy truyền ra, Khôi Lỗi bị trăm thành hai đoạn.

- Kiếm kia thật kinh người.

Ánh mắt của tên hộ vệ ngưng lại, không biết người này là ở đâu ra.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên cứng đờ, Khôi Lỗi tam giai này cuối cùng không lợi hại như Khôi Lỗi Kim Giáp, nhưng bất luận là công hay phòng đều kém không ít.

Sát thủ này, tựa hồ là mới vừa rời cùng phu xe kia đến, không nghĩ sẽ mạnh tới như vậy.

- Người nhất định phải chết.

Thư Nguyễn Ngọc đi lên trước, tới bên cạnh Tần Vãn Thiên.

- Hẳn hiển nhiên là vì người mà tới. Vốn muốn lưu người cho bốn vị sát thủ, lại không nghĩ rằng thực lực người không tệ, chờ giải quyết Khôi Lỗi rồi, chỉ sợ hẳn sẽ đến giết người, những khôi lỗi kia, hẳn là lá bài tẩy cuối cùng của người.

- Có vẻ chúng ta không biết nhau?

Tần Vãn Thiên nhìn nữ tử váy đỏ trước mắt, nữ nhân này thân ảnh tịnh lệ, kiều diễm tuyệt luân, nhưng mình tựa hồ không nhận ra đối phương.

- Ta biết người là đủ rồi, người đang nào sẽ chết, không bằng chết ở trong tay ta.

Tinh Hồn của Thư Nguyễn Ngọc lóng lánh, chỉ thấy một hư ảnh hòa diễm lóng lánh.

Thời điểm tu sĩ Võ Mệnh chiến đấu đều quen phóng thích Tinh Hồn thứ ba, bởi vì Tinh Hồn thứ ba của bọn họ là lợi hại nhất. Tinh Hồn thứ ba của Thư Nguyễn Ngọc này, tới từ Tứ Trọng Thiên tràn đầy khí tức hỏa diễm cuồng bạo.

- Người tự tin như vậy, coi là ăn chắc Tần mỗ?

Đôi mắt của Tần Vãn Thiên lập loè lãnh mang, Yêu khí cường liệt.

- Có lẽ Tinh Nguyên trên người người đều không còn bao nhiêu, không đủ để người kích phát công kích mạnh nhất của Thần binh tứ giai.

Thư Nguyễn Ngọc từ tốn nói, trong khuôn mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Đã gặp được người như vậy thì nàng báo thù cho được.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 298: Diên cuồng

- Huống hồ, thương thế trên người người, mặc dù sức khôi phục kinh người, nhưng lẽ nào không chịu ảnh hưởng?

Thư Nguyễn Ngọc nhìn về phía ngực của Tần Vãn Thiên, vết thương kia chỉ cần đối phương chuẩn một chút hoặc tốc độ Tần Vãn Thiên giết đối phương chậm chút nữa, hẳn đã chết rồi.

Nhưng sức khôi phục của Tần Vãn Thiên này quả thực rất lợi hại, bên trong có khí tức huyết mạch đang gầm thét, làm cho máu tươi không hề chảy ra ngoài.

Tần Vãn Thiên nhìn thoáng qua Thần binh tứ giai trong tay, lấy thực lực của hắn bây giờ dùng Thần binh tứ giai chính xác là quá miễn cưỡng, tinh thần khẽ động, Tần Vãn Thiên thu trường mâu vào, làm cho Thư Nguyễn Ngọc sững sờ một chút.

Thư Nguyễn Ngọc nhìn Tần Vãn Thiên trong con người xinh đẹp hiện lên một luồng cao ngạo, nói:

- Để người trước khi chết hiểu rõ một chút, người đã từng giết chết Chu Sát, là được của ta.

- Hống

Một tiếng rít gào truyền tới, Thư Nguyễn Ngọc nhíu mày, ánh mắt chuyển qua, sau đó nàng nhìn thấy một yêu thú mặt lộ hung quang nhìn nàng rít gào. Trên lưng Yêu thú, còn có mấy bóng người, có một người nàng thậm chí còn nhận ra, là Bạch Lộc Cảnh ở trên bảng Thiên Mệnh.

- Hả?

Cách đó không xa, kiếm khách mặt nạ trăm diệt những Khôi Lỗi tam giai kia vốn tưởng rằng ngồi xem Tần Vãn Thiên chết, lại không nghĩ rằng tự nhiên bị chen ngang, xem ra mình không động thủ là không được.

Bạch Lộc Cảnh này, Thụ Nguyễn Ngọc hiển nhiên không thể ứng phó được.

Kiểm Ý tràn ngập, trong nháy mắt, nam tử mặt nạ chạy nhanh đến, một kiếm từ hư không bổ xuống, Kiếm Chi Ý Chí nổ rộ, đám người Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy thân thể như ở vào trong Kiếm Ý khủng bố, lúc nào cũng có thể hủy diệt.

Thân hình Bạch Lộc Cảnh phóng lên trời, giống như cơn lốc, Thất Sát Tinh Hồn bạo phát, thân thể hần như gió, xông thẳng vào tiêu, sát ý đầy trời, Đại Nhật Cửu Trảm nổ rộ, và kiếm quang ở trong hư không va chạm, trong nháy mắt cùng nhau ma diệt.

- Các hạ là người phương nào?

Bạch Lộc Cảnh nhìn kiếm khách mặt nạ, nhưng đối phương không nói một lời, lần thứ hai trảm ra một kiếm, cũng không phóng thích Tinh Hồn, hần không muốn để cho người thấy Tinh Hồn của bản thân là gì.

- Thụ Nguyễn Ngọc, mau động thủ.

Nam tử mặt nạ kia giữ chân Bạch Lộc Cảnh, nhìn Thụ Nguyễn Ngọc mở miệng nói.

Thụ Nguyễn Ngọc khẽ gật đầu, Hỏa Diễm Ý Chí đột nhiên bộc phát ra, Tần Văn Thiên chỉ cảm thấy thân thể muốn bốc cháy lên.

Hỏa Diễm Ý Chí đệ nhất cảnh thiêu đốt, hơn nữa ý chí đệ nhất cảnh của Thụ Nguyễn Ngọc đã vào hóa cảnh, cực kỳ hung mãnh.

- Đáng người của nữ nhân này thật không tệ.

Phạm Nhạc thì thầm một tiếng, đôi mắt đẹp của Thụ Nguyễn Ngọc đột nhiên ngưng đọng lại, sau đó nhìn chằm chằm Phạm Nhạc lộ ra một tia sát khí. Nhưng Phạm Nhạc lại không thèm để ý, đôi mắt hí hí, ở trước ngực nàng quét tới quét lui, làm cho hỏa diễm trên người nàng càng thêm nóng nảy.

- Người muốn chết?

Thụ Nguyễn Ngọc nung nấu quát lên, sau đó nàng đi ra trước một bước, ngọc thủ oanh ra, chưởng ấn lao thẳng tới đám người Tần Văn Thiên, chưởng ấn này lại hư không phân giải, bao phủ Tần Văn Thiên, Phạm Nhạc cùng với Sở Mãng.

Thiên Chùy Tinh Hồn cùng với Thụy Mộng Tinh Hồn của Tần Văn Thiên nổ rộ, nhưng lại bị Tần Văn Thiên che giấu màu sắc, mặc dù vẫn như thế nhưng vẫn cho người ta rung động mãnh liệt.

Ý Chí Vô Đạo lan tỏa, huyết mạch của Tần Văn Thiên sôi trào, trên người Yêu khí xung thiên, chỉ thấy hần bước ra một bước, bàn tay điên cuồng phách trảm, từng Đại Bạng hư ảnh ở trên hư không hội tụ, lại ngưng tụ thành Yêu thú Đại Bạng đáng sợ, nộ khiếu lao ra, cùng chưởng ấn va chạm.

Hoàng Tuyền bìa chấn động, áp bách về phía thân thể của Thụ Nguyễn Ngọc, làm cho huyết mạch của nàng bắt đầu nhảy lên.

- Mãng ca, thiêu đốt.

Đế Diễm huyết mạch trên người Phạm Nhạc bộc phát ra, hỏa diễm kim sắc bắt đầu cháy rừng rực, bàn tay của hần phách vào trong cơ thể Sở Mãng, trong khoảng thời gian ngắn trên người Sở Mãng cũng thiêu đốt hỏa diễm.

Tinh Hồn nổ rộ, Sở Mãng nổi giận gầm lên một tiếng, cung tiễn kéo căng, ba mũi tên bạo giết ra, thuần kích.

Thụ Nguyễn Ngọc nhú mày, tia sáng của hỏa diễm Tinh Hồn rơi vài, trên người nàng như phủ thêm một tầng áo giáp hỏa diễm.

- Đứng!

Sức mạnh hùng cường đâm vào hỏa diễm chi khái, lại chấn thân thể Thụ Nguyễn Ngọc lui về phía sau, thân thể Tần Văn Thiên trôi nổi ở trên không gian, tựa hồ đang nổi lên cái gì.

Ở trong thân thể Tần Văn Thiên, đang điên cuồng ngưng tụ Thần Nguyên tam giai, bây giờ một Nguyên Phủ của hần đã cạn, lúc này tòa Nguyên Phủ thứ hai đang uẩn nung phong bạo đáng sợ.

Hần không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn ngưng tụ Thần Văn tứ giai đối địch, nhưng nếu như trong phút chốc oanh ra Thần Nguyên Tam giai vô cùng vô tận, trong tích tắc bộc phát ra uy lực, tuyệt đối để Thụ Nguyễn Ngọc thua. Tuy đây là phương thức chiến đấu giết địch một nghìn thì tự tổn hao tám trăm, đối với Tinh Nguyên tiêu hao là cực kỳ khủng bố.

Mà bây giờ, hần chỉ có thể liều mạng, Thần Nguyên là ưu thế của hần, ba Nguyên Phủ cũng là ưu thế của hần.

Phốc, phốc, phốc...!

Từng mũi tên điên cuồng rơi vào trên người Thụ Nguyễn Ngọc dường như vô cùng vô tận. Khoảng cách gần như vậy mũi tên thuần sát nàng cũng rất khó ngăn trở, nhất là mũi tên biết biến hướng, Phạm Nhạc không công kích, dĩ nhiên dùng ý niệm mạnh bạo, đi không chế mũi tên của Sở Mãng bắn ra.

Chỉ trong thời gian ngắn, sắc mặt của Thư Nguyễn Ngọc liền đỏ bừng, trên mặt như có thể chảy máu, chỉ cảm thấy trước ngực truyền đến cảm giác khác thường.

Phạm Nhạc không chế mũi tên, dĩ nhiên không ngừng công kích tô phong của nàng, mặc dù có hỏa diễm áo giáp phòng ngự, nhưng công kích như vậy đủ để cho nàng điên cuồng.

Tần Văn Thiên thấy mũi tên công kích, cũng không khỏi xấu hổ, mập mạp chết bầm này thật là một nhân tài, muốn làm nữ nhân kiêu diễm kia tức chết?

Nhưng áo giáp hỏa diễm của Thư Nguyễn Ngọc cũng là một môn thần thông, nếu không lấy Sở Mãng Nguyên Phủ lực trọng cánh cộng thêm tiên thuật hùng mạnh sao có thể không đâm xuyên Tinh Nguyên áo giáp phổ thông?

Trên áo giáp hỏa diễm lưu động ánh Tinh Nguyên càng mãnh liệt, tia sáng Tinh Hồn không ngừng vung vãi, khí chất của Thư Nguyễn Ngọc như lột xác, chỉ thấy tóc đen của nàng tung bay, cước bộ đi về phía trước, Hỏa Diễm Ý Chí kia như muốn thiêu đốt thân thể của Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên vẫn uẩn nhẫn, bàn tay vỗ vào trước ngực của mình, huyết quang lần thứ hai nhảy vào trong Hoàng Tuyền bia, uy lực của bia đá càng mạnh mà trấn áp xuống, điên cuồng áp chế Thư Nguyễn Ngọc bạo phát.

- Nguyễn Ngọc.

Đúng lúc này, phía sau Thư Nguyễn Ngọc có một tia lưu quang phóng tới, thân ảnh ấy nháy mắt hàng lâm, bàn tay trao một cái, Trích Tinh chương ảnh khùng bỏ chộp tới Tần Văn Thiên.

- Dương Phạm.

Thần sắc của Tần Văn Thiên trầm xuống, thân thể lui nhanh, nhưng chương ảnh kinh khùng kia vẫn như trước càn quét ở trên người, một tiếng nổ vang ầm ầm, Tần Văn Thiên phun ra một ngụm máu tươi, bị chấn bay ra ngoài.

- Muốn chết?

Đôi mắt của Dương Phạm như điện, Trích Tinh chương lần thứ hai lao thẳng về phía Phạm Nhạc cùng với Sở Mãng, mũi tên nộ khiếu nhưng ở dưới Trích Tinh chương trực tiếp nát bấy ầm ầm nổ vang, thân thể của Phạm Nhạc Sở Mãng đều bị đánh bay ra ngoài.

Cường giả trên bảng Thiên Mệnh, đám người Sở Mãng Phạm Nhạc quả thực kém quá lớn.

- Trở về?

Trên người Tần Văn Thiên khí tức phù động, ra lệnh một tiếng, tức khắc lưỡi đao Khôi Lỗi gào thét về phía Dương Phạm. Thần sắc của Dương Phạm trầm xuống, chỉ thấy lưỡi đao Khôi Lỗi kia điên cuồng xông về phía hắn, trực tiếp chém đánh qua, ánh đao kia như muốn chém đứt hư không.

Lúc này ở trong con người của Tần Văn Thiên, đã có sát cơ mãnh liệt, không quản hắn là ai, đã đến mức độ này, không cần lại có bất kỳ lưu thủ nào.

- Chúng ta đi qua, giết hắn.

Hoa Tiêu Vân nhìn thấy Khôi Lỗi rời đi, nhìn hộ vệ ở bên cạnh nói. Hộ vệ kia khẽ gật đầu, mang theo Hoa Tiêu Vân gào thét lao về phía Tần Văn Thiên, nhưng ở trước khi hắn ra tay Tần Văn Thiên đã động trước, đạo bước trong hư không đi về phía Thư Nguyễn Ngọc, trong con người ẩn chứa một luồng lãnh mang đáng sợ.

Thư Nguyễn Ngọc thấy Tần Văn Thiên chủ động đi về phía nàng, trong con người xinh đẹp hiện lên tức giận dữ dội, hỏa diễm trong bàn tay càng ngày càng mạnh, như lạc hồng dung nham, tràn đầy khí tức nóng bỏng khiến người ta sợ hãi.

- Ông...

Cường phong xẹt qua, Tần Văn Thiên xông về phía Thư Nguyễn Ngọc.

- Người muốn chết?

Thư Nguyễn Ngọc vung thủ chương, đánh về phía Tần Văn Thiên, hỏa diễm phân thiên, vùng không gian kia như cháy rừng rực.

Cũng cùng lúc này, song chương của Tần Văn Thiên đồng thời đánh ra, trong khoảnh khắc này, Nguyên Phủ và luân mạch hoàn toàn bạo động, toàn bộ Thần Nguyên bạo phát, hóa thành kiếm sát lực vô tận, che khuất bầu trời.

Khí lưu hủy diệt điên cuồng tích tụ, Thư Nguyễn Ngọc cảm giác được công kích vô tận sắc mặt cứng đờ, song chương đồng thời phách ra, từng thân ảnh hỏa diễm điên cuồng chống lại Thần Nguyên bạo phát. Trong hư không Hoàng Tuyền bia trấn áp xuống, Thư Nguyễn Ngọc kêu lên một tiếng đau đớn, rốt cuộc nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, tiếng răng rắc thanh thúy truyền ra, áo giáp vỡ vụn.

Ở trong khí lưu hủy diệt, nàng bỗng nhiên thấy được một con người yêu dị, con người này càn quét qua, lại để cho nàng run lên.

- Cút.

Thư Nguyễn Ngọc như ý thức được Tần Vãn Thiên sẽ vào lúc này công kích, lần thứ hai huy động cường lực, nàng hiển nhiên chưa từng liệu đến Tần Vãn Thiên sẽ bộc phát ra sức mạnh đáng sợ như thế, bằng không sẽ không cận chiến như vậy.

- Phốc...!

Một ngụm huyết dịch phun lên mặt Thư Nguyễn Ngọc, đó là huyết dịch của Tần Vãn Thiên, cảnh này khiến đôi mắt của Thư Nguyễn Ngọc nhắm lại. Sau một khắc, một đôi tay tràn ngập sức mạnh trực tiếp khắc ở trước ngực nàng, sức mạnh hủy diệt điên cuồng nhảy vào thân thể nàng.

- Ông...!

Ngọn lửa cuồng bạo bắt đầu cháy rừng rực, thân thể Tần Vãn Thiên cũng theo đó cùng nhau thiêu đốt.

- Người muốn chết chung sao?

Một thanh âm lạnh như băng vang vọng ở trong đầu Thư Nguyễn Ngọc, làm cho trong lòng nàng run lên, Tần Vãn Thiên không thương tiếc đánh cho nàng thêm mấy chương, làm cho khóe miệng nàng không ngừng tràn ra máu tươi.

- Buông nàng ra!

Một tiếng rống giận truyền tới, thời điểm hộ vệ của Hoa Tiêu Vân giết tới, lưỡi đao Khôi Lỗi liền từ bỏ chặn giết Dương Phàm, mà lựa chọn ngăn cản hộ vệ của Hoa Tiêu Vân. Ở trong vài giây ngắn ngủi, Tần Vãn Thiên đã bắt Thư Nguyễn Ngọc nhưng người ngoài thoát nhìn, thật giống như Tần Vãn Thiên ôm Thư Nguyễn Ngọc thật chặt.

Cảnh tượng như vậy, Dương Phàm làm sao có thể không bạo nộ, Thư Nguyễn Ngọc cũng sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

Nàng vốn còn có cơ hội, nhưng thanh âm của Tần Vãn Thiên lạnh như băng, người muốn chết chung sao? Làm cho nàng bỏ lỡ cơ hội tốt nhất nhưng Tần Vãn Thiên lại không có một chút khách khí lần thứ hai cho nàng mấy chương, lúc này mới dẫn đến nàng bị Tần Vãn Thiên chế trụ.

Tần Vãn Thiên cũng bị thương rất nặng, nếu không phải hấn liều mạng công kích, căn bản không có cơ hội chế trụ Thư Nguyễn Ngọc, bây giờ, ba Nguyên Phủ trong cơ thể hấn đều sắp khô kiệt, chỉ có Yêu chi Nguyên Phủ còn có Tinh Nguyên, nhưng trình độ chiến đấu này chống đỡ không được bao lâu.

- Người là Trảm Trần?

Trong hư không truyền đến một giọng nói, đó là giọng nói của Bạch Lộc Cảnh.

Ánh mắt của Tần Vãn Thiên đảo qua, nhìn chăm chăm kiểm khách mặt nạ trong hư không lại quét về phía đám người Dương Phàm, Hoa Tiêu Vân ở xung quanh, ánh mắt của hấn vô cùng lạnh lẽo.

Xem ra, những người thành Vọng Châu này là dung không được hấn, vậy hấn còn có cái gì phải sợ?

Nghĩ vậy, trong mắt Tần Vãn Thiên lóe lên vẻ tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 299: Chỉ vì giết người

Trảm Trần, thiên kiêu của điện Đan Vương.

Dương Phàm, thiên kiêu của phủ Trích Tinh.

Hoa Tiêu Vân, tuy bản thân không được tốt lắm, ở Hoa gia khả năng địa vị không cao, nhưng ca ca của hấn là Hoa Thái Hư, đệ nhất bang Thiên Mệnh.

Những người này, đều ghi hận mình, với Trảm Trần là muốn diệt khẩu.

Dương Phàm, có lẽ trong mắt hấn, giết mình hay không không đáng kể, nếu gặp, giết thì giết.

Đã như vậy, thành Vọng Châu này, hấn ở lại, còn có gì phải sợ hãi?

- Ha ha.

Tần Văn Thiên ngẩng đầu, thấy hộ vệ của Hoa Tiêu Vân áp bách mà đến, cười lạnh một tiếng:

- Không muốn nàng chết, người tốt nhất đứng yên đừng nhúc nhích.

- Nàng có liên quan gì với ta đâu?

Hộ vệ của Hoa Tiêu Vân lạnh nhạt nói.

- Lời này người nói với Dương Phàm đi.

Tần Văn Thiên cười lạnh, tức khắc hộ vệ của Hoa Tiêu Vân không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu như Tần Văn Thiên thật điên cuồng giết chết nữ nhân này, mặc dù Dương Phàm không tha cho Tần Văn Thiên, nhưng nếu đối phương giận chó đánh mèo hắn, hắn chỉ là một hộ vệ cảnh Thiên Cương, có lẽ khó thoát bàn tay của phủ Trích Tinh.

- Buông nàng ra, ta xóa bỏ người việc này.

Dương Phàm nhìn Tần Văn Thiên lạnh nhạt nói.

- Người muốn động thủ thì động thủ, thời khắc này lại muốn xóa bỏ?

Ánh mắt của Tần Văn Thiên lạnh lùng đảo qua Dương Phàm, thả Thư Nguyễn Ngọc ra? Hắn có thể đi ra thành Vọng Châu hay không cũng là vấn đề.

Hắn của ngày hôm nay, sao lại đơn giản tin tưởng địch nhân của mình.

- Tiểu Hồn Đan, qua đây.

Tần Văn Thiên nhìn Tiểu Hồn Đan, tiểu tử kia tức khắc mang theo Phàm Nhạc cùng với Sở Mãng tới bên cạnh hắn.

- Buông.

Thư Nguyễn Ngọc chỉ cảm thấy xấu hổ và giận dữ không gì sánh được, nàng bị Tần Văn Thiên ôm chặt, tư thế ái muội, cả người giống như nằm ở trên người Tần Văn Thiên.

- Thư cô nương nói chuyện quá buồn cười.

Bàn tay của Tần Văn Thiên run lên, lần thứ hai cho Thư Nguyễn Ngọc một chưởng, sức mạnh kinh khủng nhảy vào trong thân thể nàng, làm cho Thư Nguyễn Ngọc lần thứ hai kêu lên một tiếng đau đớn.

- Thư cô nương người muốn giết ta, thì không nên nói lời chê cười nữa.

Tần Văn Thiên từ tốn nói, đôi mắt của Dương Phàm âm u, như có thể giết người.

Vô cùng nhục nhã, Thư Nguyễn Ngọc, là vị hôn thê của Dương Phàm, bây giờ bị Tần Văn Thiên nhục nhã.

- Người may mắn còn dám động nàng, ta đảm bảo, người chắc chắn phải chết.

Dương Phàm lạnh lùng uy hiếp.

- Có thể chết cùng người đẹp, ta không hối tiếc.

Tần Văn Thiên châm chọc cười một tiếng, hắn đâu có chút sợ hãi.

Thu ánh mắt nhìn hư không, con người của hắn quét về phía kiếm khách mặt nạ ở đó, cười nói:

- Nhưng mà, Dương Phàm người coi trọng nữ nhân này, xem ra cảm tình không giống bình thường, còn khá hơn Trảm Trần nhiều.

- Ông...!

Tiếng nói của hắn hạ xuống, kiếm khách mặt nạ gào thét đến, Bạch Lộc Cảnh che ở phía trước hắn, làm cho Tần Văn Thiên cười lạnh một tiếng:

- Xem ra người quả thật là Trảm Trần.

Đôi mắt của kiếm khách mặt nạ ngưng lại, trong lòng biết mắc lừa, chỉ thấy Tần Văn Thiên tiếp tục nói:

- Trảm Trần, người ở trong nơi thí luyện Thần Văn không dám bước qua bẫy rập Thần Văn, để cho người yêu dùng đan dược kích phát tiềm lực nghe lệnh của người, để cho nàng dò đường cho người, sau cùng chết ở trong nơi thí luyện, không nghĩ tới bị ta gặp được, muốn giết người diệt khẩu, không khỏi quá nóng lòng đi.

Tần Vãn Thiên vừa dứt lời, mọi người đều kinh hãi, lộ ra vẻ chấn động.

Trảm Trần, tự tay hại chết người yêu của hân?

Trảm Trần đã muốn giết mình như vậy, như vậy bí mật này, cũng không cần ẩn giấu, để cho hân trở về làm sao giải thích với điện Đan Vương đi.

- Đáng thương thay cho hồng nhan, rõ ràng biết người lòng muông dạ thú, biết đan dược có độc, vẫn cam tâm dùng, chịu chết vì người, Trảm Trần, lương tri của người ở đâu mất rồi.

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nói, lúc này thanh niên mặt nạ kia trái lại bình tĩnh, không dám giết Tần Vãn Thiên, thời khắc này nếu như hân lại điên cuồng nhắm về phía Tần Vãn Thiên, như vậy, hân thừa nhận hân chính là Trảm Trần.

Đồng thời cũng thừa nhận, Tần Vãn Thiên nói thật.

Trảm Trần, tuyệt đối không thể thừa nhận, mặc dù thời khắc này trong lòng hân sát ý ngập trời, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, không ai thấy mặt mũi thật của hân, hân không phải Trảm Trần, tất nhiên chưa nói tới giết người diệt khẩu.

Nhưng ở trong lòng hân, đã phán Tần Vãn Thiên tử hình.

- Cảnh đại ca, sau này nếu như Trảm Trần đối phó người, đã nói lên người trước mắt tất là Trảm Trần.

Tần Vãn Thiên cười lạnh nói, hiện tại Trảm Trần đã không tiếp thu, vậy tương lai nếu như Trảm Trần đối phó Bạch Lộc Cảnh, như vậy thì biến tướng thừa nhận hiện tại hân ở đây, đang cùng Bạch Lộc Cảnh giao thủ, cũng giống như với thừa nhận lời Tần Vãn Thiên nói, có lẽ khi đó, điện Đan Vương cũng sẽ không giúp Trảm Trần nữa.

Cái oán khí này, Trảm Trần là phải nín, chết cũng không thể thừa nhận người hôm nay tới là hân, ai bảo hân nguy trang thành sát thủ đến đây đối phó Tần Vãn Thiên.

Trảm Trần trong thời khắc này, trong lòng biệt khuất không gì sánh được, hận ý ngập trời.

- Người nhất định phải chết.

Hoa Tiêu Vân nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, nụ cười trên mặt càng hung ác dữ tợn, Tần Vãn Thiên này đại khái là điên, bắt cóc Thư Nguyễn Ngọc, lại bạo lộ bí mật của Trảm Trần, bắt luận thật hay giả, Trảm Trần đều muốn giết Tần Vãn Thiên.

Trảm Trần không thừa nhận ngày hôm nay hân tới, cũng sẽ không thừa nhận Tần Vãn Thiên nói, nhưng chỉ cần hân nói Tần Vãn Thiên ngấm máu phun người vậy bản hân, mượn cớ này, liền đủ để giết Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên chắc chắn phải chết.

Tần Vãn Thiên không để ý đến Hoa Tiêu Vân, ánh mắt của hân nhìn về phía chiến trường của Thanh Nhi, màn sáng vỡ vụn, thân ảnh của Thanh Nhi xuất hiện.

Kim Giáp Khôi Lỗi đã phế bỏ, nhưng Khôi Lỗi kia báo hồng, là bởi vì phụ trợ Thanh Nhi chém giết nữ nhân cảnh Thiên Cương trong Thiên Tàn.

Một Khôi Lỗi, đổi một vị cường giả cảnh Thiên Cương.

Rất khốc liệt, trong bốn người Thiên Tàn, đã chết ba người.

Lúc này đây sát thủ Thiên Tàn, có thể nói tổn thương thảm trọng.

Người cuối cùng là phu xe, hân nhìn chằm chằm Thanh Nhi, sát ý so với thời điểm tới càng mạnh hơn, thực lực của hân cũng là lợi hại nhất trong Thiên Tàn.

- Người đi trước.

Giọng nói cuối cùng Thanh Nhi thanh thúy vang lên, mặc dù không quay đầu lại, Tần Vãn Thiên cũng biết nàng là nói với mình.

- Ta không có việc gì.

Thấy Tần Vãn Thiên không động, thanh âm thanh thúy của Thanh Nhi vẫn tự tin như vậy.

- Ta không phải lo lắng hân.

Tần Vãn Thiên mở miệng nói.

Đôi mắt đẹp của Thanh Nhi giật giật, sau đó dần hiểu, Tần Vãn Thiên lo lắng những người khác trong thành Vọng Châu đối phó nàng, như phu Trích Tinh.

- Sư tôn cho ta vật bảo mệnh.

Lúc này đây, thanh âm của Thanh Nhi trực tiếp vang lên ở trong tai Tàn Vấn Thiên, làm cho Tàn Vấn Thiên minh bạch.

Đúng nhĩ, Thanh Nhi là đệ tử của Thanh Mị tiên tử, trên người nàng làm sao có thể không có vật bảo mệnh, Thanh Mị tiên tử cho Thanh Nhi tới bảo vệ mình, cũng không khả năng không nghĩ đến bản thân Thanh Nhi có thể sẽ đối mặt nguy hiểm.

- Giết người rồi đi.

Tàn Vấn Thiên từ tốn nói, sau đó ánh mắt của hắn đột nhiên nhìn về phía Hoa Tiêu Vân.

Trước đây không lâu Hoa Tiêu Vân lệnh hộ vệ đến giết hắn, bởi vậy cách Tàn Vấn Thiên không xa, giờ khắc này ở Hoa Tiêu Vân cùng hộ vệ ở trước mặt hắn, Khôi Lỗi lưỡi đao thủ hộ ở đó.

Trong con ngươi của Tàn Vấn Thiên tràn đầy băng hàn đáng sợ, làm cho đôi mắt của Hoa Tiêu Vân ngưng đọng lại, bản thân Tàn Vấn Thiên khó bảo toàn nhưng vẫn muốn giết hắn?

Phạm Nhạc và Sở Mãng đồng thời chuẩn bị xong, mũi tên đã lên dây cung.

Thần sắc hộ vệ của Hoa Tiêu Vân ngưng đọng lại, lời kéo thân thể Hoa Tiêu Vân lui về phía sau, cũng ngay lúc này, Khôi Lỗi lưỡi đao xung kích ra.

Thanh Nhi tựa hồ cũng minh bạch ý nghĩ của Tàn Vấn Thiên, chỉ thấy ánh mắt nàng nhìn bên này, Không Gian Ý Chí lan tỏa, trong nháy mắt, hộ vệ của Hoa Tiêu Vân chỉ cảm thấy đánh tới không gian bí chướng, giây phút ngắn ngủi này, Khôi Lỗi lưỡi đao trùng kích tới, lưỡi đao lạnh như băng trầm về phía hộ vệ của Hoa Tiêu Vân.

Thân thể của Tiểu Hồn Đan cũng xung kích về phía trước, mang theo đám người Tàn Vấn Thiên cùng gần tới Hoa Tiêu Vân.

Mục đích Tàn Vấn Thiên tới thành Vọng Châu, chính là vì giết Hoa Tiêu Vân, bây giờ Hoa Tiêu Vân gần trong gang tấc, hắn đâu có thể nào lại không chết.

- Ngươi điên rồi.

Hoa Tiêu Vân thấy Tàn Vấn Thiên vọt thẳng đến phụ cận, nổi giận gầm lên một tiếng, hộ vệ của Hoa Tiêu Vân ngăn trở Khôi Lỗi lưỡi đao công kích, đang muốn một chương vỡ về phía Tàn Vấn Thiên, nhưng hắn lại thấy Thư Nguyễn Ngọc ở trước người Tàn Vấn Thiên, nếu như hắn công kích Tàn Vấn Thiên, người đầu tiên giết chết sẽ là Thư Nguyễn Ngọc.

- Cút.

Nổi giận gầm lên một tiếng, song chương của hộ vệ đồng thời đánh vào Khôi Lỗi, một chớp mắt này, Khôi Lỗi dĩ nhiên phát ra âm thanh thanh thúy, dường như muốn bạo liệt.

Cũng ngay lúc đó, mi tâm của Tàn Vấn Thiên như xuất hiện con mắt thứ ba, xuyên thấu tới đầu của Hoa Tiêu Vân.

Trong chớp mắt này, Thức Hải của Hoa Tiêu Vân trống rỗng, vừa rồi công kích hắn, không phải Thanh Nhi, mà là Tàn Vấn Thiên?

- Đùng!

Đầu như muốn nổ tung, Hoa Tiêu Vân dùng tay ôm đầu, mũi tên nộ khiếu mà ra, thần sắc hộ vệ của Hoa Tiêu Vân biến đổi mạnh, Khôi Lỗi kia bạo liệt, lưỡi đao vô tận cán quét không gian, hắn khó mà rảnh tay, nhưng vì tính mạng của Hoa Tiêu Vân, hắn không thể không đưa tay, trực tiếp bóp vỡ mũi tên.

- A...

Thanh âm phốc truyền ra, trong miệng hộ vệ của Hoa Tiêu Vân phát ra tiếng kêu thảm thiết, cánh tay bị lưỡi đao trầm xuống, hơn nữa bị sức mạnh bạo tạc bao phủ.

Người chế tạo Khôi Lỗi này không khỏi quá độc ác, một cú đánh tàn nhẫn nhất dĩ nhiên đến từ tự bạo, chết chung.

- Hoa Tiêu Vân.

Một tiếng rống to truyền ra, Hoa Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn con ngươi của Tàn Vấn Thiên, lại chỉ thấy bàn tay của Tàn Vấn Thiên vươn ra, chỉ về phía trước, trong chớp mắt này Yêu khí vô tận hàng lâm, như trời đất đều trở nên u ám, một chỉ này hạ xuống, Yêu khí đoạn thiên.

- Hành trình thành Vọng Châu, chỉ vì giết ngươi.

Tàn Vấn Thiên vừa dứt lời, Thức Hải của Hoa Tiêu Vân trống rỗng, chỉ có thanh âm lạnh như băng kia.

Hành trình thành Vọng Châu, chỉ vì giết hấn, bây giờ không tiếc bất cứ giá nào, cũng muốn đưa hấn vào chỗ chết.

- Phốc!

Đoạn Thiên chỉ trực tiếp đánh trúng đầu của Hoa Tiêu Vân, nháy mắt mất mạng.

Mặc dù Đoạn Thiên chỉ không thuận thực, nhưng cách không giết Hoa Tiêu Vân là đủ rồi.

Mối thù của Khuynh Thành, Hoa Tiêu Vân dùng mạng của hấn tới hoàn lại, Tần Vãn Thiên không tiếc từ Sở quốc tới thành Vọng Châu, chỉ vì giết hấn.

Đoạn Thiên chỉ của Tần Vãn Thiên hạ xuống, Tiểu Hồn Đan nháy mắt xoay người, gào thét ly khai.

- A...

Tiếng kêu vẫn thảm thiết, đó là hộ vệ của Hoa Tiêu Vân, trên người hấn cắm rất nhiều mảnh vỡ.

Khôi Lỗi tứ giai kia tự bạo làm hấn suýt nữa bỏ mạng, Hoa Tiêu Vân hấn bảo hộ cũng vẫn bị giết, thời khắc này hấn bị thương nặng không nghĩ đi giết Tần Vãn Thiên, mà nghĩ làm sao bảo toàn tính mạng mình, Hoa Tiêu Vân chết, mặc dù hấn lại phế vật, cũng là đệ tử Hoa gia, cha mẹ của Hoa Tiêu Vân, còn có Hoa Thái Hư, tất dụng không được hấn, hấn phải chạy trốn!

Cuộc chiến hôm nay không thể bảo là không khốc liệt, tất cả Khôi Lỗi của Tần Vãn Thiên hủy sạch, chính hấn cũng bị thương nặng.

Dương Phàm bước ra, truy kích Tần Vãn Thiên muốn rời khỏi, lạnh như băng nói:

- Người còn chưa tha người.

- Nếu như ngươi truy sát, một mạng đổi một mạng, nếu như ngươi dừng tay, Tần Vãn Thiên ta bảo đảm không làm bị thương tính mạng của nàng.

Giọng nói của Tần Vãn Thiên truyền đến.

- Ta làm sao tin tưởng được ngươi.

Dương Phàm lạnh lẽo nói.

- Ta lấy thân phận bằng hữu của hấn đảm bảo, hấn sẽ bỏ qua Thư Nguyễn Ngọc.

Bạch Lộc Cảnh đạm mạc nói, vì để cho Tần Vãn Thiên nhanh chóng rời khỏi, hấn làm ra hứa hẹn, làm cho trong lòng Tần Vãn Thiên cảm động.

Trầm Trần vị trí thứ mười một trên bảng Thiên Mệnh, hiển nhiên mạnh hơn Bạch Lộc Cảnh, nhưng cuộc chiến hôm nay Trầm Trần bị Tần Vãn Thiên nói ra bí mật, bó tay bó chân, không dám kích hoạt Tinh Hồn, không dám sử dụng thần thông mạnh nhất, thậm chí rất nhiều thủ đoạn không thể dùng, bởi vậy bị Bạch Lộc Cảnh dây dưa.

- Được, Tần Vãn Thiên ngươi nhớ kỹ, nếu Nguyễn Ngọc có chuyện, Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di đều phải chết.

Giọng nói của Dương Phàm băng hàn thấu xương.

- Ta sẽ tha nàng, nhưng Dương Phàm, Trầm Trần, chuyện hôm nay, Tần mỗ cũng nhớ kỹ.

Thân ảnh của Tần Vãn Thiên đi xa, Dương Phàm ngừng lại, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng của Tần Vãn Thiên.

Chuyện hôm nay cũng coi như Tần Vãn Thiên mạng lớn, sở dĩ Bạch Lộc Cảnh và Phàm Nhạc Sở Mãng gặp phải, là muốn báo cho biết hấn quyết định của Học viện Bạch Lộc, lại không nghĩ rằng thời điểm sắp đến Tiểu Hồn Đan biết Tần Vãn Thiên gặp phải nguy cơ, cấp tốc chạy tới, đương nhiên, nếu không phải Tần Vãn Thiên kiên quyết bắt Thư Nguyễn Ngọc làm con tin, mặc dù cường giả khắp nơi còn không có tới, Dương Phàm cũng có thể giữ hấn lại!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 300: Mắt nhìn bảng thiên mệnh

Dương Phàm không truy sát, sau này còn có cơ hội giết Tần Vãn Thiên, Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di là bạn thân của Tần Vãn Thiên, bọn họ chạy không thoát, Dương Phàm tin tưởng Tần Vãn Thiên không dám làm gì Thư Nguyễn Ngọc.

Tần Vãn Thiên cũng không lo lắng, hắn ở thành Vọng Châu đã làm xong chuyện của mình, Hoa Tiêu Vân chết, Học viện Bạch Lộc biết mình tồn tại, hắn cũng không lo điện Đan Vương hoặc phủ Trích Tinh đối phó hắn, đối với điện Đan Vương mà nói, người hắn đắc tội chỉ có Trảm Trần, bên phủ Trích Tinh, hắn lại cùng Dương Phàm có ân oán.

Sự tình của hậu bối, những thế lực cấp độ bá chủ này sẽ không tham dự quá nhiều, chân chính mang cho Tần Vãn Thiên nguy hiểm là gia tộc Hoa thị, tuy Hoa Tiêu Vân ở trong Hoa gia không có địa vị, nhưng phụ mẫu cùng với huynh trưởng của hắn Hoa Thái Hư, tất nhiên sẽ không bỏ qua Tần Vãn Thiên.

Thành Vọng Châu này không thể ở lại.

Một đường gào thét rời đi, hôm nay tốc độ của Tiểu Hồn Đan đã rất nhanh, bọn họ bay thẳng đến nơi đông nhất của thành Vọng Châu, đi ra vùng đất của thành Vọng Châu.

Trên hư không, giữa mây, ánh mắt của Tần Vãn Thiên liếc mắt nhìn cổ thành bao la kia, hoàng triều Đại Hạ nghìn vạn thành trì, Cửu Châu thành đứng sừng sững ở trên đỉnh nghìn vạn thành trì, có lẽ hắn ở nơi này chỉ lưu lại một nét nhỏ nhỏ, việc hắn làm cũng không thể mang cho tòa cổ thành này quá nhiều chấn động, dù sao những cường giả cảnh Thiên Cương kia mới càng làm cho người chú ý.

Nhưng ngày đó Tần Vãn Thiên nói ra một ít lời, như trước dẫn phát ba động, nhất là ở điện Đan Vương, vô số đệ tử điện Đan Vương thảo luận một việc, là sự tình của Trảm Trần.

Chính như Tần Vãn Thiên dự liệu, Trảm Trần đương nhiên là phủ nhận, hắn vẫn nói với sư tôn, Thanh Nguyệt chết, và Tần Vãn Thiên không thoát được mối liên quan này.

Những nghị luận này, rốt cuộc truyền đến tai Mạc Khuynh Thành, rất nhanh, nàng liền nghe được hết thảy về Tần Vãn Thiên, cùng với hắn bỏ ra hết thảy.

Trong điện Đan Vương, Mạc Khuynh Thành dạo bước mà đi, mỗi một bước đều rất trầm trọng, trong con ngươi xinh đẹp của nàng tựa như ngấm lấy nước mắt.

Ngay vừa rồi, nàng biết được Tần Vãn Thiên giết đến thành Vọng Châu, không tiếc bất cứ giá nào, tru sát Hoa Tiêu Vân.

Ta tới thành Vọng Châu, chỉ vì giết ngươi.

Điều này ở trong mắt người khác có lẽ chẳng qua là một câu nói đơn giản, lại làm cho tâm của Mạc Khuynh Thành muốn hoà tan, tiếng lòng bị xúc động thật sâu.

Hắn vì ai, nghìn vạn dặm xa xôi, từ Sở quốc tới thành Vọng Châu, tru diệt Hoa Tiêu Vân.

Vì nàng, Mạc Khuynh Thành.

Trước Mạc Khuynh Thành, sư tôn của hắn Lạc Hà, Trảm Trần cùng với sư tôn của Trảm Trần đều ở đây.

- Sư muội tới.

Trảm Trần nhìn Mạc Khuynh Thành mỉm cười, nhưng hắn thấy ánh mắt của Mạc Khuynh Thành lạnh như băng quét nhìn hắn, ánh mắt kia, lạnh lẽo thấu xương, làm cho trong lòng của Trảm Trần hơi lạnh.

- Sư tôn biết Thần Văn Sư tứ giai trong miệng Trảm Trần là ai không?

Mạc Khuynh Thành nhìn sư tôn của nàng Lạc Hà.

Lạc Hà có chút kinh ngạc nhìn Mạc Khuynh Thành, nghi ngờ nói:

- Khuynh Thành, chẳng lẽ ngươi biết?

- Sư tôn cũng đã gặp, khi đó ta hắn trọng thương hôn mê.

Mạc Khuynh Thành bình tĩnh nói, nhìn thoáng qua Bạch Phi ở bên cạnh Lạc Hà:

- Bạch Phi sư tỷ cũng biết.

Ánh mắt của Bạch Phi ngưng trọng, nàng lập tức minh bạch, Mạc Khuynh Thành đã biết rồi.

- Bạch Phi chuyện gì xảy ra?

Lạc Hà nhìn Bạch Phi, chỉ thấy Bạch Phi cúi đầu nói:

- Tần Vãn Thiên chính là nam tử Khuynh Thành sư muội thích ở Sở quốc, ta có nói qua một lần với sư tôn.

Đôi mắt của Lạc Hà hiện lên một tia tinh mang, Thần Văn Đại Sư Tứ giai được truyền tụng gần đây, là người yêu trước kia của Mạc Khuynh Thành?

- Trâm Trần nói cái chết của Nguyệt sư tỷ có liên quan tới hần, mà hần nói là Trâm Trần làm, bắt luận điện Đan Vương có thái độ gì, ta đương nhiên là tin tưởng hần.

Mạc Khuynh Thành nói làm cho thần sắc của Trâm Trần khó coi, nói:

- Sư muội, ý người nói ta hại Thanh Nguyệt?

- Đừng gọi ta là sư muội, ta và người, không có bất cứ quan hệ gì.

Mạc Khuynh Thành lạnh lùng nói.

- Cần rõ.

Lạc Hà quát lớn một tiếng, nhưng chỉ thấy Mạc Khuynh Thành như trước bình tĩnh nhìn nàng nói:

- Sư tôn, hần không tiếc bất cứ giá nào, giết chết Hoa Tiêu Vân, người nên minh bạch, vì sao hần không tiếc đắc tội Hoa gia, cũng muốn kích sát Hoa Tiêu Vân.

Tinh thần của Lạc Hà khẽ động, nghĩ tới ân oán của Hoa Tiêu Vân và Mạc Khuynh Thành, đôi mắt không khỏi lóe lên:

- Vì người?

- Hần nói, hần tới thành Vọng Châu, chỉ vì giết Hoa Tiêu Vân, từ Sở quốc đi tới nơi này, thay ta, tru diệt Hoa Tiêu Vân.

Trên mặt lạnh lùng của Mạc Khuynh Thành tựa như lộ ra một nụ cười hiền hòa:

- Nhưng bây giờ điện Đan Vương mà ta ở, lại muốn giết hần.

Nói đến đây, lời của Mạc Khuynh Thành lại lạnh vài phần:

- Ta biết sư tôn rất tốt với ta, dạy ta rất nhiều, ta kính trọng sư tôn, nhưng trước khi ta nhận thức sư tôn, đã yêu hần, hần có thể vì Khuynh Thành nghìn dặm xa xôi đến thành Vọng Châu, không tiếc bất cứ giá nào tru diệt Hoa Tiêu Vân, nếu như hần có chuyện gì, Khuynh Thành cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào báo thù cho hần, nên đệ tử không hy vọng trở thành kẻ phản bội điện Đan Vương, xin sư tôn tha thứ đệ tử bất kính.

Nói xong, Mạc Khuynh Thành nhìn Lạc Hà khẽ khom người, thấp giọng nói:

- Đệ tử xin cáo lui.

Mạc Khuynh Thành xoay người rời đi, Lạc Hà lại tức đến thân thể khẽ run, quát khẽ nói:

- Nghiệt đồ!

Câu nói sau cùng của Mạc Khuynh Thành, nàng không hy vọng trở thành kẻ phản bội điện Đan Vương, không thể nghi ngờ là nói cho Lạc Hà, nếu như điện Đan Vương giết Tần Văn Thiên, nàng sẽ trở thành kẻ phản bội điện Đan Vương, Lạc Hà làm sao có thể không tức giận, hần là vì Mạc Khuynh Thành bỏ ra rất nhiều.

Sắc mặt của Trâm Trần càng tái xanh, hần vốn muốn nói với Lạc Hà sư thúc, hần thích Mạc Khuynh Thành, lại không nghĩ tới bởi vì Tần Văn Thiên, Mạc Khuynh Thành coi hần là kẻ thù.

- Tần Văn Thiên.

Trong lòng Trâm Trần đối với Tần Văn Thiên hận đã đến cực hạn, nhưng trên mặt hần bình tĩnh như trước, vẫn duy trì tư thái hiền lành lịch sự, nói:

- Sư tôn, sư thúc, đệ tử không muốn bao biện cái gì, bây giờ ta tu hành cũng đến bình cảnh, gần đây muốn đi ra ngoài lịch lãm một thời gian, đồng thời muốn chuẩn bị tài nguyên trùng kích cảnh Thiên Cương.

- Ủ, cố gắng nỗ lực, tranh thủ ở trong vòng một năm bước vào cảnh Thiên Cương, không nên vì chuyện này phân tâm.

Sư tôn của Trâm Trần vỗ vỗ bờ vai hần tỏ vẻ an ủi, cảnh Thiên Cương là đạo khảm lớn thứ nhất của tu sĩ Võ Mệnh, bao nhiêu người cả một đời không thể vượt qua, nhưng lấy thiên phú của Trâm Trần, vượt qua không khó, chỉ là nhìn cần thời gian bao lâu.

...

Sau năm ngày, Tần Văn Thiên đã cách xa thành Vọng Châu, lúc này hần cách thành Vọng Châu vạn dặm, ở trong một sơn mạch.

Ở ngoài dãy núi này, có một nước nhỏ, vùng đất hoàng triều Đại Hạ bao la vô tận, có rất nhiều nước nhỏ, sau lưng những nước nhỏ này có thể sẽ có thân ảnh của thành Cửu Châu, giống như cung Cửu Huyền và Sở quốc vậy.

Ở ngoài động phủ, Tần Vãn Thiên ngồi xếp bằng, tay cầm Tinh thạch, Tinh Hồn lan tỏa, huyết mạch trong cơ thể quay cuồng, mấy ngày nay tu dưỡng, khí tức của hắn đã từ từ ngừng lại, thương thể khôi phục gần ổn.

- Khi nào người thả ta rời đi?

Trong động phủ có một bóng hình xinh đẹp đi ra, bất ngờ chính là Thụ Nguyễn Ngọc, chỉ thấy hôm nay mặc dù Thụ Nguyễn Ngọc khôi phục một tia huyết sắc, nhưng như trước có vài phần tiêu tụy.

- Gấp cái gì.

Tần Vãn Thiên mở mắt ra, liếc nhìn Thụ Nguyễn Ngọc nói:

- Thụ cô nương vẫn là tinh tâm điều dưỡng đi.

- Người, đồ khốn nạn.

Sắc mặt của Thụ Nguyễn Ngọc tái xanh, đã nhiều ngày lưu lại ở trong động phủ, buổi tối cũng nghỉ ngơi ở nơi đây, nàng căn bản không dám nhắm mắt, con người của mập mập chết bầm kia thỉnh thoảng đảo quanh ở trên người nàng, để cho nàng hận không thể móc mắt đối phương.

Tần Vãn Thiên đứng dậy, đi về phía Thụ Nguyễn Ngọc, thấy Tần Vãn Thiên từng bước đi tới, Thụ Nguyễn Ngọc lùi lại, trên mặt lộ ra một tia nỗi giận, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên nói:

- Người muốn làm gì?

Tần Vãn Thiên từng bước đi tới trước mặt Thụ Nguyễn Ngọc, Thụ Nguyễn Ngọc cắn răng, trong con người xinh đẹp có một tia sợ hãi, trên người có một luồng Tinh Thần Chi Lực ba động.

- Nếu người dám đụng đến ta, ta chết, Bạch Lộc Di và Bạch Lộc Cảnh cũng đừng muốn sống.

Thụ Nguyễn Ngọc uy hiếp nói.

- Ta nhắc lại một tiếng, thời điểm ta tu hành, người tốt nhất không nên quấy rầy.

Tần Vãn Thiên đạm mạc nói, liếc nhìn thân thể của Thụ Nguyễn Ngọc:

- Mặt khác, ta đối với người không có hứng thú gì.

Dứt lời, Tần Vãn Thiên liền xoay người trở lại chỗ cũ ngồi xuống, làm cho Thụ Nguyễn Ngọc nắm chặt hai tay, sắc mặt cực kỳ khó coi, tên khốn kiếp đáng chết này.

- Người đã ở chỗ này bày Thần Văn, chỉ ít nên cho ta khôi phục tu vi chứ?

Thụ Nguyễn Ngọc không buông tha nói, Tần Vãn Thiên ở trên người nàng làm một trận pháp, dĩ nhiên làm cho Tinh Nguyên của nàng vận chuyển rất chậm, thương thể cũng một mực không khôi phục.

- Người đối đãi một nữ nhân yếu đuối như thế, có mất phong độ hay không.

Thụ Nguyễn Ngọc thấy Tần Vãn Thiên không nói lời nào, tiếp tục nói.

- Mập mập.

Tần Vãn Thiên hô, tức khắc thân thể Phạm Nhạc từ trên trời giáng xuống, ánh mắt của hắn nhìn Thụ Nguyễn Ngọc, trong chớp mắt, Thụ Nguyễn Ngọc liền ngâm miệng lại, xoay người đi vào trong động phủ.

- Tiểu Hồn Đan và Sở Mãng còn chưa trở lại sao?

Tần Vãn Thiên nhìn Phạm Nhạc hỏi.

- Mãng ca khí lực hùng mạnh, trong sơn mạch có không ít Yêu thú cho hắn luyện một chút, ngược lại cũng không tồi.

Phạm Nhạc cười cười, trong mắt mang theo một tia cười nhẹ nói:

- Ta đi ra bên ngoài, nếu chúng ta tiếp tục một đường đi về phía đông, lại vượt qua một vài quốc gia, có thể đến thành Thương Châu.

- Thành Thương Châu.

Tần Vãn Thiên lộ ra một tia suy tư, cung Thương Vương, là ở thành Thương Châu, chẳng qua là cung Thương Vương hôm nay, cũng không phải cung

Thương Vương năm đó, mặc dù cũng là thế lực cấp độ bá chủ, nhưng đã không lớn bằng lúc trước.

Ngoại trừ cung Thương Vương, có vẻ như Âu Dương gia tộc cũng ở thành Thương Châu.

- Người muốn đoạt tam giáp trên bảng Thiên Mệnh của hoàng triều Đại Hạ, tất nhiên là phải đi thành Cửu Châu.

Thời khắc này Phạm Nhạc cũng chăm chú vài phần, nhìn Tần Vãn Thiên nói:

- Học viện Bạch Lộc, có thể sẽ trở thành thế lực thứ nhất trong tay người.

Tần Vãn Thiên gật đầu, bảng Thiên Mệnh tam giáp nhất định phải đoạt được.

Ngày đó sở dĩ Bạch Lộc Cảnh theo Phạm Nhạc Sở Mãng tới tìm hắn, là bởi vì Học viện Bạch Lộc lệnh Bạch Lộc Cảnh tới tự mình nói với Tần Vãn Thiên.

Học viện Bạch Lộc đã trải qua các nguyên lão nhiều ngày thảo luận nghiên cứu, rốt cuộc đạt thành chung nhận thức, Tần Vãn Thiên ở trên tạo nghệ Thần Văn bọn họ tự nhiên là công nhận, nếu như Tần Vãn Thiên ở trên Võ Đạo, có thể đạt được bảng Thiên Mệnh tam giáp, từ nay về sau, Học viện Bạch Lộc liền hoàn toàn tiếp thu thân phận mới, đi theo Tần Vãn Thiên, nghe theo hắn hiệu lệnh.

Vì đạt được nhận thức này, Học viện Bạch Lộc thậm chí trực xuất chức vị tộc lão của phụ thân Bạch Lộc Động, để hắn chuyên môn đi phụ trách công việc Thần Văn, một vị nguyên lão khác thay thế vị trí của hắn.

Tin tức này đối với Tần Vãn Thiên mà nói không thể phủ nhận là tin tức vô cùng quan trọng, nếu như có được Học viện Bạch Lộc toàn lực ủng hộ, chính đồn Thương Vương ắt hẳn, sẽ thuận lợi hơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301: Vách núi vọng long

Sáng sớm tỉnh lại, giữa rừng núi có từng đợt khí ẩm, trong sơn động, Thư Nguyễn Ngọc nghiêng người dựa vào vách núi đá, đôi mắt đẹp hơi khép hờ, hai tay che lấy thân thể, động tác giống như mang theo vài phần cảnh giác.

Tuy nói hôm qua là Tần Vãn Thiên đã coi trời giúp nàng, khiến nàng có thể tu hành, nhưng chỉ cần vẫn còn ở trong động phủ, nàng vẫn bị cảm đoán.

- Tí tách, tí tách!

Tiếng vang thanh thúy truyền ra, Thư Nguyễn Ngọc mở đôi mắt hơi có vẻ mệt mỏi ra, nhìn thoáng qua trong động phủ, không có một ai.

- Hử?

Thư Nguyễn Ngọc bỗng đứng lên, lập tức đi ra khỏi động phủ, bên ngoài cũng không có người, trong núi yên tĩnh, chỉ có giọt nước trên cây nhỏ xuống, là do sương mù ngưng tụ thành.

- Đi rồi.

Thư Nguyễn Ngọc thở ra một hơi thật dài, cuối cùng không cần lo lắng tên Mặc Mặc chết bầm kia nữa, nhưng mấy ngày nay Tần Vãn Thiên luôn giữ chữ tín không có làm khó nàng.

- Tần Vãn Thiên, ta sẽ không quên người.

Thư Nguyễn Ngọc lạnh lùng nói, ngay sau đó thấy thân hình nàng lóe lên, bay lên không.

Lúc này Tần Vãn Thiên đã sớm rời đi, hắn thả Thư Nguyễn Ngọc, tất nhiên là vì Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di. Chuyện ngày hôm đó là do hắn lấy Thư Nguyễn Ngọc ra uy hiếp, cũng không có quan hệ gì với Bạch Lộc Cảnh, chỉ cần Thư Nguyễn Ngọc bình an, Dương Phạm cũng sẽ không “giận chó đánh mèo”, trút giận lên Bạch Lộc Cảnh. Dù sao thư viện Bạch Lộc ở phía Đông Vọng Châu Thành vẫn có một chút địa vị. Tuy không thể so sánh với Trích Tinh phủ nhưng Trích Tinh phủ cũng không đến mức vô duyên vô cớ làm mất lòng thư viện Bạch Lộc.

Hơn nữa bây giờ Tần Vãn Thiên có chút cẩn thận, nếu đã buông tha cho Thư Nguyễn Ngọc, đương nhiên cũng không thể tiếp tục ở lại.

.....

Vùng đất mà nước Tề Vân tiếp giáp với thành Thương Châu nằm trong phạm vi quản lý của thành Thương Châu. Nước Tề Vân này là thế lực phụ thuộc

thế lực bá chủ của Âu Dương thế gia, tương tự quan hệ của Cửu Huyền cung với nước Sở.

Tuy Âu Dương thế gia là gia tộc thế lực nhưng muốn đứng sừng sững ở Cửu Châu thành không dễ, đương nhiên thế gia phải khuếch trương lực lượng. Nếu chỉ dựa vào việc kéo dài huyết mạch của gia tộc thì vẫn chưa đủ, ở Đại Hạ hoàng triều, bất kể thế lực cấp độ bá chủ nào cũng đều không ngừng thu nạp người mới, Âu Dương thế gia cũng không ngoại lệ.

Bên ngoài hoàng thành nước Tề Văn, núi Vọng Long nổi danh chính là dãy sơn mạch vô cùng phồn thịnh của đất nước này.

Sở dĩ núi Vọng Long nổi danh là vì vách núi của nó kỳ diệu vô cùng, có thể nhìn vào nó mà ngộ ra được thần thông, nghe đồn báu vật này là do các đời tiền bối Thiên Cương Cảnh của nước Tề Văn đã để lại cho các tu sĩ Vô Mệnh của họ.

Đối với nước nhỏ mà nói, bước vào Thiên Cương Cảnh có ý nghĩa là đã đạt tới cấp độ nhất định. Thế nhưng không thể dừng lại mãi mà sẽ phải rời đi, mà trong bọn họ có không ít người lưu luyến cố quốc, muốn để lại vài thứ cho hậu bối, trăm ngàn năm qua, đã tích thành vách núi Vọng Long đặc biệt này.

Từng bệ đá cổ trước vách núi Vọng Long giống như đã bị vũ tu mài phẳng, mỗi ngày đều có rất nhiều bóng người tới đây nhìn ngắm vách núi Vọng Long, cố gắng ngộ ra một ít năng lực thần thông mà các vị tiền bối đã truyền lại.

Giờ phút này, ở trên một bệ đá, chỉ thấy bóng người của một thanh niên khôi ngô đang không ngừng vung cây búa lớn trong tay, mỗi một búa vung lên, không có chút Nguyên Lực Tinh Thần nào nhưng lại đầy sinh lực, còn kéo theo cả tiếng gió.

Thanh niên khôi ngô này có làn da màu cổ đồng, bắp thịt cả người rắn chắc, giống như lộ ra sức lực khủng khiếp, nhưng thoát nhìn tuổi hán hình như không lớn lắm, chắc hẳn không quá 25 tuổi. Điều thú vị là thanh niên này đã ở đó vung cây búa bảy ngày mà vẫn chưa dừng lại, cũng không quan tâm ánh mắt người ngoài nhìn mình như thế nào.

- Cây búa lớn gào thét sinh gió, các ngươi đoán xem nó nặng bao nhiêu?

Trên một bệ đá có người cười hỏi.

- Có lẽ tầm 500 cân, người này thật là mạnh mẽ.

Một người khác ở trên đài đá đáp lại.

- Búa này giống như càng ngày càng nặng, hẳn là không mỗi một chút nào, cũng kỳ lạ quá rồi.

- Kỳ nhân không ít a, ở kia không phải còn có một người chỉ ngủ cả ngày ư, các ngươi có từng nhìn thấy hắn không ngủ khi nào chưa?

Chỉ thấy lúc này có người chỉ về phía người thanh niên khôi ngô bên cạnh bãi đá cách đó không xa. Có một thanh niên vẫn yên lặng nằm đó, giống như tất cả gió táp mưa sa ở bên ngoài đều không có liên quan gì tới hắn.

- Hai tên này đều là kẻ ngốc.

Hôm trước có một trận mưa lớn trút xuống, sấm sét vang dội, đại hán này làm như không biết, vẫn cứ vung búa lớn như vậy, người kia thì vẫn cứ ngủ ở đó, thật kỳ lạ.

Nhưng càng kỳ lạ hơn là, bên cạnh cái người ngủ kia còn có một con chó nhỏ trắng như tuyết đẹp vô cùng. Nó nằm im lặng ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng mới đứng dậy hoạt động một chút, khiến người ta rất yêu thích.

- Tiểu gia hỏa, qua đây.

Lúc này, chỉ thấy một thiếu nữ tướng mạo xinh đẹp động lòng người gọi con chó nhỏ trắng như tuyết kia.

Thân thể con chó nhỏ trắng như tuyết khẽ động, lập tức lao vào trong lòng thiếu nữ, khiến thiếu nữ cười lên khanh khách, ôm nó vào trong ngực, bàn tay nhỏ nhắn dịu dàng vuốt ve thân thể nó.

Tiểu gia hỏa này như là đang hưởng thụ, khiến không ít người lộ ra vẻ mặt hâm mộ lẫn ghen tị.

- Chủ nhân của mày thật là lười, lại mặc kệ mày có đói hay không?

Thiếu nữ liếc mắt nhìn Tần Văn Thiên ở bên kia một chút, mấy ngày qua nàng đã khá quen thuộc với tiểu gia hỏa này, thường xuyên đến ôm ấp nó, nhưng mỗi ngày chủ nhân của nó đều ngủ ở đó.

- Diệt Tịch, ngươi đến rồi.

Cách đó không xa một bóng người hơi mập đi tới. Thiếu nữ nhìn hắn một cái, cười nói:

- Ngươi lại tới làm gì?

- Ta là huynh đệ của chủ nhân tên gia hỏa kia.

Phạm Nhạc mỉm cười nói, nhưng thiếu nữ lại hừ một tiếng, nhìn tiểu gia hỏa hỏi:

- Hắn nói đúng không?

- Tiểu Hồn Đan, lại đây.

Mập Mập nhìn tiểu gia hỏa kia gọi, chỉ thấy nó thò đầu ra, mắt nhìn Phạm Nhạc một cái, sau đó giống như không quen biết, lại chui vào trong lòng Diệp Tích.

- Thấy chưa.

Diệp Tích trừng mắt liếc Phạm Nhạc một cái, Mập Mập tròn mắt lên, con chó này thật vô tình vô nghĩa a.

Phạm Nhạc vô vị ngồi xuống, nhìn thoáng qua Tần Vãn Thiên đã đi vào giấc ngủ và Sở Mãng đang cầm búa. Bọn họ tới nước Tề Vân cũng một khoảng thời gian rồi, mục đích lần này là thành Thương Châu, chỉ là Tần Vãn Thiên dự định trước khi bước vào thành Thương Châu phải nâng cao thực lực một chút, tu hành một thời gian, sau đó biết được nơi này có vách đá núi Vọng Long.

Đúng lúc này, Tần Vãn Thiên ngủ ở chỗ kia đã ngồi dậy, trong nháy mắt thân thể trắng như tuyết của tiểu gia hỏa kia hóa thành một luồng ánh sáng trắng, lao thẳng vào trong ngực Tần Vãn Thiên, móng vuốt nhỏ không ngừng cào nên người Tần Vãn Thiên, tỏ ra vô cùng thân thiết.

- Lão đại, cuối cùng ngươi đã tỉnh.

Mắt Phạm Nhạc sáng lên, nói với Tần Vãn Thiên:

- Lão đại, đây là Diệp Tích, bằng hữu của ta, khá là thân quen với Tiểu Hồn Đan, nhưng Tiểu Hồn Đan kia không thèm nhận ta, thật đáng giận.

- Ngươi nói chuyện với ai thế?

Tần Vãn Thiên không thèm ngó tới Mập Mập... Nhìn Diệp Tích một cái, trong lòng âm thầm khinh bỉ tên này.

Mập Mập quả nhiên bác ái mà.

- Ngươi thắng rồi.

Phạm Nhạc thẳng thừng im lặng.

- Thật hiếm có a, vị thần ngủ này tỉnh dậy rồi.

Có người kinh ngạc nói.

- Tên này thật sự có thể ngủ được.

- Thần ngủ, ngươi là tới tu hành hay là ngủ.

- Thần ngủ?

Tần Vãn Thiên nghe được từng lời từng lời, khóe miệng nhếch lên nhìn như muốn cười, có chút im lặng. Trong thời gian này, ngày nào hắn cũng không dừng việc tu hành lại.

Sau trận đại chiến lần trước, ba tòa Nguyên Phủ hầu như trống không, lại bị trọng thương, sau khi thương thể hồi phục, hắn tăng cường nạp lại Tinh Thần Nguyên Lực, làm đầy ao Nguyên phủ. Lúc này hắn lại phát hiện ao Nguyên phủ lại lớn hơn chút, thế là lại khổ tu một thời gian, nhưng vẫn không thể đột phá.

Mãi đến khi hắn đến vách núi Vọng Long, quan sát tìm hiểu vách núi kỳ dị này, chỉ trong một ngày đêm đã bước vào tầng năm của cảnh giới Nguyên Phủ, quả thật vô cùng kỳ diệu.

- Mập Mập, vách núi Vọng Long này vô cùng kỳ diệu, bên trong ẩn giấu công pháp thần thông, như sao trên trời đếm mãi không hết, có thể làm người ta cảm ngộ được.

Tần Vãn Thiên nói với Phạm Nhạc, muốn khuyên Mập Mập này tu hành nhiều hơn.

- Yên tâm, vách núi này ta vẫn xem được.

Mập Mập nhếch miệng cười nói:

- Ngươi xem, Mãng ca cũng có thể xem hiểu, huống chi là dạng thiên tài như ta.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên dời về phía Sở Mãng, nhìn thấy búa pháp của Sở Mãng, mới nhìn bình thân không có gì lạ thể nhưng cẩn thận nhìn kỹ, lại phát hiện giống như chất chứa một quỹ tích kỳ diệu.

- Là bộ búa pháp kia.

Đôi mắt Tần Vãn Thiên sáng lên, trên vách núi Vọng Long có một bộ búa pháp vô cùng kỳ diệu, nhìn như lộn xộn nhưng lại chất chứa một luồng khí lớn, thậm chí có thể làm cho các luân mạch ở trong cơ thể vận chuyển hộ tống búa pháp, công pháp thần thông hợp làm một.

- Hẳn cũng là bằng hữu của các người?

Đôi mắt đẹp của Diệp Tích sững sờ, Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu.

- Một đám quái nhân.

Diệp Tích nhếch miệng, còn người bên cạnh cũng cười nói:

- Tên này nói khoác, mở miệng ngông cuồng, chẳng lẽ cái tên thần ngu này có thể xem hiểu vách đá núi Vọng Long?

Ánh mắt Tần Vãn Thiên liếc qua đám người một chút, phần lớn người ở nơi này đều có tu vi là Nguyên Phủ nhưng người trên Nguyên Phủ tầng ba không nhiều, vô tình còn có vài nhân vật Luân Mạch.

Thoải mái cười một tiếng, Tần Vãn Thiên cũng không tranh luận gì, chỉ chú tâm tu hành.

Trong nháy mắt đã tới mùa đông, mưa tuyết cũng trở nên bình thường, thỉnh thoảng còn có gió lạnh gào thét, các vị võ tu tụ tập ở vách núi Vọng Long cũng dần dần ít đi một chút, không còn nhiều như dạo trước.

Hoa tuyết phát phới trên không, Tần Vãn Thiên vươn tay ra, một bông tuyết rơi vào lòng bàn tay lập tức tan đi, hắn ngẩng đầu nhìn lên không trung, bông tuyết đầy trời, tựa như bóng người xinh đẹp kia lại xuất hiện.

Lại một năm nữa rồi, Khuyết Thành ở Đan Vương điện có khỏe không.

Nước Sở, phụ thân, Tần Dao tử, Mạc Thương sư phụ, sư tỷ Nhược Hoan, bọn họ có khỏe không.

Sắp tới ngày niên tế hàng năm của nước Sở, chắc nước Sở rất náo nhiệt. Hôm nay hắn cũng đã mười chín tuổi rồi. Ba năm này giống như đã trôi qua rất lâu, giống như đã trải qua rất nhiều rất nhiều điều.

“Trời lạnh, ăn chút điểm tâm nóng.” Cách đó không xa một thiếu nữ cầm giỏ trúc đi tới, bên trong có đồ ăn nhẹ nóng hổi, nhìn thấy sự tương niệm hiện lên trong mắt Tần Vãn Thiên, nàng cười nói:

- Vãn Thiên ca, có phải người nhớ tới nữ hài tử mà mình thích không.

Tần Vãn Thiên nhìn nụ cười thuần phác của thiếu nữ, vươn tay xoa đầu nàng, những ngày qua hắn và Diệp Tích đã dần trở nên thân quen.

- Lại có đồ ăn ngon rồi.

Mập Mập đi tới, nhếch miệng cười một tiếng, tuy võ tu không cần ăn nhưng thỉnh thoảng thỏa mãn khẩu vị của mình cũng là một việc vô cùng tuyệt vời.

Ba người ngồi trên bệ đá, bầu không khí vô cùng hòa thuận.

Nhưng vào lúc này, như có một tia sáng trắng lóe lên, ánh mắt Tần Vãn Thiên chuyển qua, lập tức thấy Sở Mãng vung búa lớn, trong chớp lát, bông tuyết ở trong hư không bay xuống tụ lại tạo thành một con rồng tuyết, bay múa ở trong tuyết.

- Thật đẹp.

Đôi mắt đẹp của Diệp Tích lấp lánh.

Đôi mắt Tần Vãn Thiên cũng phát sáng, gương mặt mang theo nụ cười mỉm, Sở Mãng đã đột phá rồi!

- Tuyết này rơi thật hay.

Tần Vãn Thiên khẽ cười một tiếng, bây giờ thực lực của bọn họ đều đã tăng tiến!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 302: Chuyện xưa của Diệp Tích

Sau khi Sở Mãng chém một búa, cuối cùng cũng dừng việc múa búa lại, chỉ thấy hán ngựa mặt lên trời gào:

- Thật thoải mái, ha ha.

Lúc này Sở Mãng chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng thông thuận, bông tuyết quanh người giống như đều bay múa xung quanh hắn.

- Mãng ca, lần tu luyện này lại lâu như vậy, đến ăn một chút gì đi.

Tần Văn Thiên gọi to, ánh mắt Sở Mãng lúc này mới nhìn về phía Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc, nhếch miệng cười nói:

- Được.

Cất một bước, Sở Mãng đi đến bên bệ đá chỗ Tần Văn Thiên, nhìn Diệp Tích nói:

- Nha đầu này là ai?

- Sở Mãng đại ca, ta tên Diệp Tích.

Diệp Tích cười ngọt ngào nói, Sở Mãng gãi gãi đầu, cười ngây ngô nói:

- Diệp Tích, đây là điểm tâm người làm ư, ta ném thử nhé.

Nói xong Sở Mãng cầm lấy điểm tâm, bỏ vào trong miệng, mắt sáng rực, cười nói:

- Ăn rất ngon.

- Đúng vậy, tay nghề Diệp Tích rất khá.

Tần Văn Thiên cũng mỉm cười nói.

- Tuyết lại rơi rồi.

Sở Mãng ngẩng đầu, nhìn bông tuyết phát phới nói:

- Không biết đại ca thể nào rồi.

- Yên tâm đi, Sở đại ca sẽ quản lý nước Sở tốt thôi.

Tần Văn Thiên cũng đang nhớ đến Sở Vô Vi, người thanh niên đó tựa hồ vẫn luôn bình tĩnh như vậy, giống như nắm giữ tất cả trong tay.

- Ừm.

Sở Mãng gật đầu lia lịa, mắt có chút đỏ lên, thật sự hắn rất nhớ đại ca.

- Diệp Tích, người nhà người đâu?

Tần Văn Thiên nhìn về phía Diệp Tích, mỉm cười hỏi.

Về mặt Diệp Tích sa sầm xuống, miễn cưỡng cười với Tần Văn Thiên, nói:

- Ở hoàng thành nước Tề Vân.

- Vậy sao người lại ở đây?

Sở Mãng khá vụng về thật thà, vẫn chưa nhìn ra vẻ mặt của Diệp Tích, tiếp tục truy hỏi.

- Ta không thích nơi đó nên chạy ra ngoài.

Diệp Tích miễn cưỡng cười cười, Sở Mãng nửa hiểu nửa không gật gật đầu.

- Không nói chuyện với các người nữa, ta về đây.

Diệp Tích cầm chiếc giỏ trúc chậm chậm bước rời đi, Tần Văn Thiên nhìn bóng lưng của thiếu nữ, nha đầu này hình như có tâm sự.

Cũng đúng, thiếu nữ mười sáu tuổi mỗi ngày đều đến vách núi Vọng Long, lại không giống như đến tu hành, chỉ sợ là có nguyên nhân đặc biệt gì đó.

- Vãn Thiên, bao giờ chúng ta đi thành Thương Châu?

Sở Mãng mở miệng nói với Tần Vãn Thiên.

- Ta đang bị bế tắc, muốn tu hành thêm một thời gian, xem có thể đột phá hay không, nếu như vẫn không được chúng ta sẽ lên đường.

Tần Vãn Thiên cười nói, hắn đã bị kẹt ở cảnh giới Nguyên Phủ tăng năm được một thời gian rồi.

- Được, vậy ta tiếp tục xem có thần thông gì khác thích hợp để ta tu hành hay không.

Sở Mãng gật đầu nói.

Trận tuyết này rơi tròn bảy ngày, tuyết rơi rất lớn, sau khi trời quang mây tạnh, ánh nắng vô cùng dồi dào, tuyết đọng tan đi, vạn vật như được sống lại, giữa trời đất tràn đầy sự ấm áp và sức sống, mặt đất mênh mông dần lộ ra những cảnh sắc rực rỡ hơn hẳn.

Tần Vãn Thiên vẫn ngủ ngon như trước, tia sáng lười biếng rơi trên người, cảm giác rất thoải mái, khóe miệng của hắn luôn hiện lên ý cười, ngủ cũng giống như ngủ vô cùng an nhàn.

Vách núi Vọng Long lại náo nhiệt hẳn lên, tuyết đầu mùa tan, rất nhiều võ tu nước Tề Vân quốc lại đi tới vách núi Vọng Long tu hành.

Sở Mãng vẫn đắm chìm trong việc tu hành của hắn, tuy hắn không quá thông minh nhưng là võ sĩ, một khi đắm chìm vào trong thế giới của mình, bất kể kẻ nào việc gì cũng không thể quấy rầy đến hắn. Ở nước Sở, cũng vì nguyên nhân này mà hắn trở thành người đứng đầu trong Kinh Thành Thập Tú.

Có lẽ nhờ vào trạng thái lòng không có tạp niệm này của Sở Mãng, hiệu suất tu hành của hắn cao hơn người thường.

Tuy nhìn Phàm Nhạc như rất lười nhác nhưng kì thực hắn cũng thường xuyên dụng tâm tu luyện, thực chất bên trong hắn cũng dần dần in dấu lên hai chữ chăm chỉ.

- Này, ăn điểm tâm thôi.

Một tiếng gọi của thiếu nữ truyền đến, Tần Vãn Thiên bỗng nhiên trở mình, duỗi tám lưng mồi ra, trên mặt mang theo nụ cười hiền lành.

- Chào buổi sáng Diệp Tịch.

Tần Vãn Thiên mỉm cười nói.

- Vẫn còn sớm sao Vãn Thiên ca, mặt trời đã chiếu lên đến mông rồi.

Diệp Tịch lờm Tần Vãn Thiên một cái nói.

- Ha ha, Diệp Tịch, mông ở đâu?

Phàm Nhạc nhếch miệng cười một tiếng khiến mặt Diệp Tịch đỏ bừng lên, nàng trừng Phàm Nhạc, học khẩu khí Tần Vãn Thiên nói:

- Mập Mập chết tiệt.

- Ha ha.

Sở Mãng nghe được tiếng của Diệp Tịch cũng cười phá lên, nhất là khi nhìn thấy Mập Mập lúc này đang thẹn đỏ cả mặt, hai tay chống nạnh nói:

- Diệp Tịch ngươi hãy nói cho rõ ràng, bốn thiên tài mập ở chỗ nào?

- Đúng, không phải mập mà là rất mập.

Diệp Tịch cười hi hi nói, Tiểu Hồn Đan đã sớm nhảy lên vai của Diệp Tịch, bốn người một tiểu yêu tò ra vô cùng hòa hợp.

Trong thời gian này Diệp Tịch thường xuyên đưa điểm tâm đến vì mỗi lần đến đám người Tần Vãn Thiên đều ăn rất vui vẻ, điều này làm cho Diệp Tịch giống như nhận được sự khích lệ rất lớn.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là Diệp Tịch và đám Tần Vãn Thiên khi ở cùng nhau cảm giác rất thoải mái, loại tâm tình vui vẻ này khiến nàng rất thích, huống hồ nàng vốn thường xuyên muốn tới vách núi Vọng Long.

- Tiểu cô nương, mỗi ngày ngươi đều hầu hạ thần ngủ, ma búa và tên mập kia, sao không làm điểm tâm cho chúng ta.

Bên cạnh có người cười trêu ghẹo, đương nhiên thần ngủ là biệt danh của Tần Vãn Thiên, ma búa là biệt danh bọn họ đặt cho Sở Mãng.

- Bộ dạng người khó coi.

Diệp Tịch nói đùa, khiến người xung quanh đều nở nụ cười, người nọ cũng tiếp tục cười nói:

- Nhưng thực lực của ca ca ta đây lợi hại, khẳng định còn mạnh hơn thần ngu và búa ma.

- Thôi đi, ai mà biết được.

Diệp Tịch bấu môi, người nọ cười nói:

- Còn gặt người hay sao, tu vi ca ca ta đây chính là cao thủ Nguyên Phủ tam trọng, thần ngu chỉ biết ngu suốt ngày kia làm sao có thể so sánh được, hay là tiêu cô nương làm vợ ta đi.

Diệp Tịch lờm hẩn, không thèm để ý, người nọ vẫn còn muốn nói chuyện, đột nhiên ngậm miệng lại, mắt nhìn về phía phương xa, vẻ mặt khựng lại ở nơi đó.

Diệp Tịch nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, đôi mắt đẹp sáng ngời cũng nhìn về phía bên kia, đột nhiên nụ cười trên mặt nàng cũng biến mất, vẻ mặt trở nên tái nhợt.

- Diệp Tịch, sao vậy?

Sở Mãng hỏi, còn Tần Văn Thiên nhìn theo ánh mắt Diệp Tịch, chỉ thấy xa xa có một hàng bóng người dạo bước đi tới, người ở giữa khoác trường bào màu vàng hoa lệ, thể hiện thân phận tôn quý, người xung quanh, trừ mấy người bên cạnh hắn khá tỏ ra thân cận còn những người khác giống như chỉ là hộ vệ của hắn.

Ánh mắt Tần Văn Thiên đảo qua liền nhìn thấu tu vi của những người này, đều không yếu, thanh niên ở giữa tu vi Nguyên Phủ tầng năm, người bên cạnh thấp nhất cũng là Nguyên Phủ tầng ba, người mạnh nhất trong đám hộ vệ lại có thực lực Nguyên Phủ tầng bảy.

Thực lực như vậy đặt vào Cửu Châu thành có lẽ không tính là gì nhưng với các nước nhỏ xung quanh, luôn phụ thuộc vào thế lực lớn của thành Cửu Châu thì có được đội hình như vậy đã thuộc loại cực mạnh rồi.

Chỉ sợ thân phận của những người này ở nước Tề Vân không phải bình thường.

Những người đó lập tức đi tới trước vách núi Vọng Long, ánh mắt nhìn lướt qua các bộ đá xung quanh, thanh niên ở giữa mỉm cười nói:

- Con em nước Tề Vân ta tu hành khác khổ, không tệ.

- Bái kiến nhị công tử.

Không ít người đi tới, hơi hạ thấp người đối với thanh niên.

- Ủm.

Thanh niên ở giữa khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Tuyết tạnh trời quang, thời tiết mấy ngày nay không tệ, ngày mai mấy vị điện hạ sẽ đến tìm hiểu vách núi Vọng Long, tất cả các người đều lui về phía sau, nhường vị trí phía trước lại.

- Vâng.

Mọi người vội vàng gật đầu, biết thân phận của thanh niên này, đương nhiên biết nên làm thế nào.

Cứ vào thời gian đầu năm hàng năm, các vị hoàng tử điện hạ đều sẽ tới nơi này lĩnh hội vách núi Vọng Long, coi như là một cuộc thí luyện, bộ hạ sẽ sát hạch xem người nào lĩnh hội nhiều nhất. Hàng năm lúc này là thời điểm các vị hoàng tử coi trọng nhất, bởi vậy thanh niên này đi dò đường trước, đương nhiên việc này cũng không quy định, chỉ là bản thân hắn muốn đến trước, là một kiểu lấy lòng.

Thân phận thanh niên này cũng không tầm thường, hắn chính là nhị công tử của một vị vương gia, đương nhiên phải giữ gìn mối quan hệ với các vị hoàng tử thật tốt.

Ánh mắt thanh niên chậm rãi chuyển qua, lập tức dừng ở trên người Diệp Tịch, nói:

- Diệp Tịch, tốt xấu gì muội cũng là một quận chúa, hàng ngày đều chạy tới đây, còn ra thể thống gì, lại là vì lễ tế tiện tỳ đã chết kia sao?

Diệp Tịch nghe lời người thanh niên nói sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng nói:

- Mẹ người mới là tiện tỳ.

- Ha ha, Diệp Tịch, người dám mở miệng vũ nhục vương phi, cho dù điện hạ nhân hậu, không bắt người chịu tội, nhưng nếu như người không chịu thay đổi, chờ trách ta không khách sáo.

Thanh niên thân nhiên nói, nhìn lướt qua đám người Tần Văn Thiên bên cạnh Diệp Tịch, lạnh lùng nói:

- Máy người các người, ngày mai tốt nhất là biến mất.

Dứt lời phất ống tay áo, xoay người bỏ đi, sau đó lớn tiếng nói:

- Ngày mai các vị điện hạ đến lĩnh hội vách núi Vọng Long, nhớ kỹ là không được chiếm giữ các bệ đá ở phía trước.

Vừa dứt lời, bóng dáng đoàn người rời xa, bỏ lại Diệp Tịch sắc mặt tái nhợt.

Mọi người nhao nhao rời khỏi bên này, đi đến bệ đá tương đối vắng vẻ ngồi xuống, không chiếm vị trí tốt nhất nữa. Ngày mai người trong hoàng tộc nước Tề Vân đến, bọn họ không thể đắc tội được.

- Diệp Tịch, sao vậy?

Tần Văn Thiên nhìn thấy Diệp Tịch khác thường, nhỏ giọng hỏi.

Chỉ thấy lúc này mắt của Diệp Tịch đỏ lên, giống như có chút bị thương.

- Không có việc gì.

Diệp Tịch lắc đầu.

- Muốn khóc thì khóc ra đi, ở trước mặt Văn Thiên ca ca, không cần gò bó.

Tần Văn Thiên nhẹ nhàng ôm bả vai Diệp Tịch, dịu dàng nói.

Diệp Tịch lau nước mắt, thân thể của nàng lập tức tựa vào bờ vai của Tần Văn Thiên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

- Văn Thiên ca ca, huynh biết vì sao ta thường xuyên tới nơi này hay không, bởi vì mẫu thân ta mất ở vách núi Vọng Long.

Diệp Tịch nói xong, càng không thể ngăn nước mắt, nói đến chuyện xưa của nàng.

Thì ra phụ thân của Diệp Tịch lại là một vị vương gia của nước Tề Vân, là người tiêu dao tự tại, không thích vương quyền, thích sống cuộc đời phóng khoáng thoải mái không cừ hận, sau khi gặp được mẫu thân Diệp Tịch thì vô cùng hạnh phúc, thiên phú của phụ thân Diệp Tịch rất cao, thường xuyên tới nơi này lĩnh hội vách núi Vọng Long.

Một ngày nọ, huynh trưởng của thê tử một vị vương gia có thực quyền khác nhìn trúng mẫu thân Diệp Tịch ở vách núi Vọng Long, mở miệng đùa giỡn vũ nhục, hai người phát sinh xung đột, vô ý giết chết mẫu thân Diệp Tịch.

Sau khi phụ thân Diệp Tịch đuổi tới, giết đối phương báo thù, đồng thời đánh tới phủ của vị vương gia, đã thương đối phương nhưng mình cũng bị thương nặng, bị truy sát khắp nơi.

Vị vương gia kia chính là phụ thân của thanh niên vừa rồi, còn hung thủ giết chết mẫu thân Diệp Tịch cũng chính là cừu cừu của thanh niên kia.

Phụ thân Diệp Tịch tiêu dao tự tại không có thực quyền, phụ mẫu bị đuổi giết thê thảm, về sau hoàng tử điện hạ ra mặt hòa giải, triệu phụ thân Diệp Tịch làm thị vệ thân cận, cũng sai người không được động vào Diệp Tịch, việc này mới kết thúc.

Vì thế Diệp Tịch thường xuyên đến vách núi Vọng Long.

Diệp Tịch kể xong, Tần Văn Thiên im lặng ôm lấy thiếu nữ để an ủi, nhẹ nhàng vỗ về bờ vai nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303: Thực lực của mập mạp

Sở Mãng nghe vậy cực kỳ tức giận, phụ thân Diệp Tịch không thích quyền lực, muốn làm vương gia tiêu dao tự tại không ngờ gặp phải chuyện như vậy.

Nhưng mà Phạm Nhạc lại hí hóp mắt, nói:

Diệp Tịch, huynh trưởng của vị vương phi kia, biết thân phận của mẫu thân ngươi không?

- Ta không rõ.

Diệp Tịch lắc đầu, chỉ thấy đôi mắt Phàm Nhạc lóe lên:

- Việc ngày đó, tất nhiên mẫu thân ngươi đã biểu lộ thân phận, nhưng hấn vẫn dám làm như thế, chỉ sợ, không phải đơn giản như vậy.

- Ngươi nói hấn bị Dịch Vương sai khiến, nhưng bản thân hấn cũng bị phụ thân ta truy sát mà?

Diệp Tịch lau khô nước mắt, sau đó cười khổ lắc đầu nói:

- Để các ngươi chê cười rồi. Vần Thiên ca, Sở Mãng đại ca, còn Phàm Nhạc nữa, các người mau rời khỏi nơi này đi, hai nhà chúng ta kết thù kết oán, người thanh niên vừa rồi là nhị công tử của Dịch Vương, ta sợ sẽ liên lụy đến các ngươi.

- Nha đầu ngốc, không có việc gì, Mãng ca của ngươi, hấn cũng là hoàng tử đó, ca ca hấn còn là quân vương của một quốc gia.

Tần Vần Thiên mỉm cười nói, nước Tề Vân này chẳng qua là một nước nhỏ sát biên giới, hơn nữa chỉ phụ thuộc vào Âu Dương thế gia, hấn cũng không cần quá để ý.

Thành Vọng Châu chỉ cần tùy tiện lấy ra một thế lực, cũng có thể dễ dàng tiêu diệt một nước.

Diệp Tịch kinh ngạc nhìn Sở Mãng một cái, có vài phần hoài nghi nói:

- Sở Mãng đại ca, là thật sao?

- Ừm, Vần Thiên bảo đại ca ta làm quân vương, đại ca lại bảo ta đi theo hấn cùng nhau xông pha.

Sở Mãng thật thà nói, Diệp Tịch nghe hấn nói mà cảm thấy mơ hồ nhưng khi thấy mấy người họ tùy ý trò chuyện, bầu không khí lại nhanh chóng thoải mái hấn lên.

Kỳ thật ba người Tần Vần Thiên cũng rất bình thường, Tần Vần Thiên ôn hòa, an tĩnh, nụ cười tỏa nắng rạng rỡ, Phàm Nhạc mập kìa thích nói giỡn, có vài phần khó ưa nhưng thật ra con người cũng rất tốt. Còn Sở Mãng là một người chất phác, có chút ngây thơ. Họ đều là người bình thường, nhưng ba người ở cùng nhau lại làm người ta cảm giác thấy rất thoải mái, vui vẻ.

.....

Ngày hôm sau, thời tiết vẫn rất tốt, ánh mặt trời ấm áp giăng giăng khắp mặt đất, vách núi Vọng Long vô cùng yên bình, ở bệ đá phía trước vách núi Vọng Long chỉ có mấy người, những người khác đều chiếm cứ các vị trí bên cạnh.

- Vần Thiên ca, chúng ta đi thôi.

Diệp Tịch kéo ống tay áo Tần Vần Thiên, chỉ thấy Tần Vần Thiên im lặng ngồi ở nơi đó, cười nói với nàng:

- Diệp Tịch, hôm nay phụ thân ngươi cũng tới sao?

- Ừm, điện hạ vì sự an toàn của ông đã để ông làm cận vệ, đối xử với phụ thân rất tốt, chắc hẳn hôm nay ông ấy cũng tới.

Diệp Tịch khẽ gật đầu.

- Vậy muội có thể gặp phụ thân muội, vì sao phải đi?

Tần Vần Thiên cười dịu dàng nhưng Diệp Tịch lại luôn có sự lo lắng mơ hồ.

- Thần ngủ, qua đây đi, nơi đó không phải chỗ các ngươi nên nán lại.

Cách đó không xa có người lựa lời khuyên bảo.

- Các ngươi đừng có không biết tốt xấu, hàng năm các hoàng tử đều đến vách núi Vọng Long lĩnh hội. Đây là chuyện cực kỳ quan trọng, nếu xúc phạm bọn họ thì chỉ có đường chết.

- Cảm ơn ý tốt của các vị, không phải hấn cũng ở đó sao?

Tần Vần Thiên chỉ chỉ một người cách đó không xa, nơi đó có một kiếm khách, sau lưng đeo một thanh kiếm cổ rỉ sét, im lặng ngồi ở nơi đó lĩnh hội, coi bên cạnh như không có ai.

Đám người tròn trĩnh mắt, kẻ này là ai, cho dù hoàng tử điện hạ gặp hấn cũng sẽ có chút khách sáo, thần ngủ này mà dám so với hấn.

- Vần Thiên ca, hần là thanh niên kiếm khách đứng đầu của nước Tề Vân, tên là Thập Tam, tu vi Nguyên Phủ tầng sáu, kiếm đạo ý chí đã bước vào cảnh giới nhập hóa.

Diệp Tịch nhỏ giọng nói, Tàn Vần Thiên cũng có chút kinh ngạc nhìn thanh niên kiếm khách kia, tu vi Nguyên Phủ tầng sáu chưa làm hần kinh ngạc nhưng tu vi như vậy, kiếm đạo ý chí đệ nhất cảnh đã bước vào nhập hóa cảnh lại khiến người ta có chút kinh ngạc.

- Có vài phần khí phách của ta nhưng vẫn còn kém một chút.

Phạm Nhạc nhếch miệng cười nói khiến Diệp Tịch tròn mắt trắng dã, tên mập này chỉ biết khoác lác.

Xa xa có tiếng gió gào thét, ánh mắt mọi người nhìn về bên đó, thấy một đám người oai nghiêm đi đến, khoảng ba bốn mươi người, đội hình lớn mạnh.

Phía trước, nhị công tử Dịch Vương hôm qua đang mở đường trước, nhìn thấy cảnh ở bên này từ xa, hần đột nhiên nhú mày lại, lập tức tăng tốc độ đi tới, trong nháy mắt đã tới bệ đá phía trước vách núi Vọng Long, ánh mắt nhìn về phía đám người Tàn Vần Thiên, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh lẽo.

- Hôm qua đã nói trước với các ngươi, vì sao còn ở đây?

Thanh niên giậm dứ máng mồm một tiếng, trong mắt hiện lên sát ý, chỉ thấy hần nhìn chằm chằm Diệp Tịch, vẻ mặt lạnh lẽo:

- Diệp Tịch, ngươi ý điện hạ nhân từ, cho rằng ta không dám giết ngươi sao?

- Vì sao chúng ta không thể ở đây?

Hai tay Phạm Nhạc chống nạnh, nhìn thanh niên kia nói.

- Nếu không phải hôm nay điện hạ cũng có mặt, nhất định ta sẽ giết các ngươi, hạn cho các ngươi trong vòng mười hơi thở, cút.

Thanh niên lạnh lùng nói, hần vừa dứt lời, có mấy bóng người bước về phía trước, một luồng khí lạnh tràn ra, bao phủ đám người Tàn Vần Thiên.

Đám người phía sau cũng đã đến, ba vị hoàng tử điện hạ đứng ở chính giữa, độ tuổi khác nhau nhưng tất cả đều có khí chất phi phàm.

Lúc này có một người trung niên ở bên cạnh một vị hoàng tử bước ra, nói:

- Tịch Nhi, sao con ở đây, mau rời đi.

- Phụ thân.

Diệp Tịch nhìn người trung niên, hơi cúi đầu, sau đó nói với Tàn Vần Thiên:

- Vần Thiên ca, chúng ta đi thôi.

- Diệp Tịch, nơi đây không chủ, ai cũng có thể ở đây lĩnh hội, huống hồ nơi này rất nhiều chỗ, chỗ nào cũng có thể ngồi, chúng ta cứ ở đây.

Tàn Vần Thiên mỉm cười nói với Diệp Tịch, nụ cười của hần bình tĩnh, giống như không ý thức được cục diện hiện tại ra sao.

- Thật là làm càn.

Sát ý trong mắt thanh niên kia nở rộ không hề che giấu chút nào, lướt qua ba bóng người trên ba bệ đá chia nhau thì có Tàn Vần Thiên và Diệp Tịch, Sở Mãng, Phạm Nhạc, ba bệ đá này đều là vị trí tốt. Tuy bên cạnh cũng có không ít vị trí đối diện với vách núi Vọng Long nhưng mà mấy người kia cứ đứng ở giữa, thật là không hài hòa.

Dù là kiếm khách Thập Tam thì hần cũng chọn một bệ đá hơi dựa sang bên cạnh, hiển nhiên cũng cho hoàng thất nước Tề Vân một chút thể diện.

- Thập Tam huynh.

Lúc này, chỉ thấy một vị hoàng tử điện hạ gọi kiếm khách Thập Tam, ánh mắt Thập Tam chuyển qua, khẽ gật đầu với họ, nói:

- Điện hạ.

- Thập Tam huynh tu hành khổ cực, hi vọng sớm ngày có thể đạt tới cảnh giới Thiên Cương, theo đuổi phong thái của các tiền bối.

Hoàng tử kia mỉm cười nói, cũng vô cùng khách sáo. Thập Tam bình tĩnh nói:

- Điện hạ quá khen rồi.

Ánh mắt hoàng tử này chuyển qua, nhìn về phía Diệp Tịch, nói với phụ thân của Diệp Tịch:

- Diệp thúc, Diệp Tịch cũng lớn rồi, mau bảo muội ấy qua đây đi.

Phụ thân của Diệp Tịch chần chừ một chút, sau đó nói với Diệp Tịch:

- Diệp Tịch, đến đây đi.

Diệp Tịch nhìn phụ thân một cái, sau đó nhìn đám người Tần Vãn Thiên bên cạnh, khẽ lắc đầu nói:

- Phụ thân, đây là bằng hữu của con, Vãn Thiên ca ca, Sở Mãng đại ca và Phàm Nhạc.

- Đừng càn quấy nữa.

Phụ thân của Diệp Tịch khẽ quát một tiếng, lại nhìn đám người Tần Vãn Thiên nói:

- Các vị, Diệp Tịch không hiểu chuyện, các người rời khỏi nơi này trước đi.

- Diệp thúc, chúng ta ở đây lĩnh hội vách núi Vọng Long, nơi này nhiều chỗ như vậy, cho dù tất cả những người này muốn lĩnh hội, cũng có đủ chỗ, vì sao chúng ta phải rời đi.

Phàm Nhạc nói với phụ thân của Diệp Tịch.

- Đừng làm hại Diệp Tịch.

Hoàng tử kia thần nhiên nói, lời này là đang nói, những người khác thì có thể giết không tha.

Thanh niên khẽ gật đầu, lập tức biết nên làm gì, chỉ thấy hắn quơ tay, nhất thời có ba bóng người bước ra phía trước, trên người hiện lên sát khí lạnh lẽo.

- Hôm qua ta đã nhắc nhở các ngươi, hôm nay hoàng tử sẽ tới nơi đây lĩnh hội vách núi Vọng Long, các ngươi đã muốn tự tìm đường chết, ta sẽ thành toàn cho các ngươi.

Thanh niên lạnh lùng nói, tu vi ba người đó đều không kém, khí tức tỏa ra đều là Nguyên Phủ tầng năm.

Ba người Tần Vãn Thiên đều rất trẻ tuổi, trừ Sở Mãng nhìn tương đối trưởng thành một chút, cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc vẫn chưa đủ hai mươi tuổi, ba gã Nguyên Phủ tầng năm ra tay, có thể dễ dàng giết chết bọn họ.

Người ở xa đều có chút đáng tiếc, ngày thường thần ngủ ma búa khá hài hước, nhưng giờ phút này sao lại cứng nhắc như thế, không biết tiến lui, chỉ sợ thảm rồi.

- Mãng ca, ý của bọn họ là nói, có mặt bọn họ, nhất định chúng ta phải rút, người nói chúng ta nên làm gì bây giờ?

Thịt mỡ trên mặt Phàm Nhạc chen chúc vào nhau, nhếch miệng cười nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần ớn lạnh.

- Ta lên hay là ngươi lên.

Sở Mãng nói thẳng.

- Để ta đi, còn chưa cần Mãng ca ra tay.

Phàm Nhạc nhếch miệng cười, sau đó hào quang lấp lánh, Tinh Hồn Mũi Tên tỏa ra, trong tay hắn xuất hiện cung tên, lóe lên tia sáng lấp lánh.

- Há?

Mọi người đều rất kinh ngạc, tên mập này thế mà muốn chiến trực diện?

Đối diện hắn là ba vị cường giả Nguyên Phủ tầng năm.

- Muốn chết.

Chỉ thấy một người trong đó lập tức đạp chân xuống đất lao tới Phàm Nhạc, nắm tay đánh ra, giống như tảng đá khổng lồ nện về phía trước, uy lực khủng khiếp.

Nhưng trong cùng một giây, mũi tên trong tay Phàm Nhạc bắn ra, giống như một tia chớp màu vàng, trên tia chớp màu vàng kia như có ánh lửa.

Rất nhanh, Phàm Nhạc và Sở Mãng đều am hiểu cung tiễn, hắn cũng lĩnh ngộ cảnh giới võ đạo ý chí chi tiền đệ nhất cảnh, thuận kích.

Thuận kích nhập cảnh, tốc độ mũi tên so với mũi tên bình thường bắn ra nhanh hơn bốn lần.

Sức bùng nổ của cung tên vốn đã mạnh, mũi tên như là tia sáng, tốc độ còn tăng bốn lần, mạnh mẽ bá đạo cỡ nào.

- Vuu!

Một tiếng vang thanh thúy truyền ra, đám đá như tan vỡ, mũi tên lập tức đánh tới. Người nọ cảm nhận uy lực của mũi tên nên sắc mặt thay đổi, trong phút chốc Tinh Hồn bùng nổ, cả người hóa đá, vang lên một tiếng ầm lớn, mũi tên bắn vào thân thể hóa đá, thân thể hóa đá xuất hiện vết nứt nhưng đối phương lại dùng bàn tay bắt chặt mũi tên, mạnh mẽ giật xuống.

Cùng lúc này, mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba đồng thời bắn tới, truyền ra tiếng vuu vuu, thân thể hóa đá của người nọ bị xuyên thủng, giữa hai chân mày, một mũi tên lửa màu vàng cắm vào đó.

Tất cả đều xảy ra với tốc độ ánh sáng, đồng tử hai người khác co rút lại, bước chân mạnh mẽ dừng lại nhưng đã thấy Phàm Nhạc nhìn bọn họ nhếch miệng cười, mũi tên liên châu bắn ra chớp mắt, từng tia điện màu vàng xẹt qua hư không, chỉ trong tích tắc, ba cường giả Nguyên Phủ cảnh tầng năm đều ngã xuống.

Cảnh này khiến ánh mắt mọi người đều dừng lại đó.

Thực lực của tên mập này cũng là cảnh giới Nguyên Phủ tầng năm, nắm giữ lực lượng võ đạo ý chí, hơn nữa, giống như có sức mạnh của huyết mạch chất chứa trong mũi tên.

Cung tên của Phàm Nhạc chưa hạ xuống mà nhắm ngay người thanh niên, chính là nhi tử của vị vương gia đầy thực quyền kia.

Chỉ thấy hán nhếch miệng cười, nhưng giờ phút này lại làm cho người ta cảm giác đó giống như là nụ cười của ác ma, trong nháy mắt sắc mặt thanh niên trắng bệch!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 304: Nguyên do

Tần Văn Thiên nhìn thấy thực lực của Phàm Nhạc trên mặt thoáng hiện ra nụ cười, cường giả am hiểu cung tiễn rất có tính công kích, Phàm Nhạc không chỉ đơn thuần có cảnh giới Nguyên Phủ tầng năm, hán còn có được huyết mạch Đế Diễm cường đại, lĩnh ngộ ba loại sức mạnh ý chí võ đạo.

Ba Tinh Hồn của Phàm Nhạc chia làm: Tinh Hồn Cung Tiễn, Tinh Hồn Ma Quỷ Nhân Diện và Tinh Hồn Hỏa Diễm.

Ba loại ý chí mà hán lĩnh ngộ cũng từ Tinh Hồn mà đến, ý chí chi tiễn, thuần sát; ý chí hỏa diễm, thiêu đốt; ý chí tinh thần, khống chế. Ý chí tinh thần này là thứ kỳ diệu nhất, chính là sức mạnh ý chí hiếm thấy, rất khó lĩnh ngộ, đến từ Tinh Hồn thứ hai của Phàm Nhạc, ý chí thuần sát và ý chí hỏa diễm của hán đều đã nhập cảnh, nhưng ý chí tinh thần vẫn dừng lại ở sơ cảnh.

Hơn nữa theo Tần Văn Thiên biết, cảnh giới đầu của ý chí tinh thần là khống chế, nhưng về sau, loại ý chí sức mạnh này thiên biến vạn hóa, có thể sinh ra năng lực vô cùng đáng sợ.

Như Mập Mạp thường nói ngoài miệng, hán là một thiên tài, ý chí hỏa diễm của hán vì có huyết mạch cũng là sức mạnh hỏa diễm nên vô cùng lớn mạnh.

Ba loại năng lực này dựa vào uy lực cung tiễn mạnh mẽ cỡ nào có thể tương tượng được, ba cường giả cùng cảnh giới kia không có năng lực chống lại đã bị mũi tên giết hại.

Về phần nhi công tử của Dịch Vương, đang trong thời khắc bị mũi tên của Phàm Nhạc khóa chặt kia cũng đã cảm thấy hơi thở chết chóc, trên mặt Mập Mạp luôn tươi cười nhưng đó là nụ cười của ác ma.

Diệp Tịch há to miệng, Mập Mạp bỉ ổi này lại lợi hại như vậy?

Nàng nhìn Tần Văn Thiên bên cạnh, nhỏ giọng nói:

- Văn Thiên ca, Phàm Nhạc hán...

- Yên tâm đi, có chúng ta ở đây.

Tần Văn Thiên dụi dụi mắt.

Nhìn ánh mắt trong suốt của Tần Văn Thiên, Diệp Tịch gật đầu cười:

- Vâng.

- Ta chính là Diệp Thành của Dịch Vương phủ, các ngươi suy nghĩ kỹ càng mình đang làm gì hay chưa?

Thanh niên nhìn chằm chằm Phàm Nhạc nói, tuy nói mũi tên của Phàm Nhạc nhắm vào hắn nhưng hắn vẫn không tin Phàm Nhạc thực sự dám bắn chết hắn.

- Tiểu vương gia à, hù Mập Mập ta rồi.

Thân thể Phàm Nhạc run rẩy, phối hợp với biểu cảm phong phú kia khiến không ít người ở xa cũng cảm thấy buồn cười, tên mập này thật đúng là biết pha trò.

- Hôm nay Mập Mập ta tự tìm đường chết, đáng tiếc là ngươi lại không nhìn thấy được.

Ánh mắt Phàm Nhạc đột nhiên lạnh đi, tiếng vuu vuu nhỏ truyền ra, tia sáng lấp lánh.

- Nhị công tử cẩn thận.

Bên cạnh có người hét, nhưng đã không kịp, tốc độ của mũi tên vừa nhanh vừa mạnh, tiếng vuu vuu nhỏ truyền ra, thậm chí Diệp Thành còn không kịp chống cự, mũi tên đã xuyên thủng trán, chỉ trong nháy mắt.

Mắt Diệp Thành mở lớn, chết không nhắm mắt, giống như không thể tin được, tên mập nhìn như không chút thu hút kia lại không hề do dự chút nào, dám bắn chết hắn ngay.

Đánh giết quyết đoán như vậy, khiến cho mấy vị hoàng tử bên kia đều không nhận được tim nhảy thót lên.

Phàm Nhạc và Tần Văn Thiên ở cùng nhau, trải qua một trận gió bão đáng sợ ở nước Sở đã tận mắt thấy sự bá đạo của Cửu Huyền cung, sự mạnh mẽ của Sở Thiên Kiêu, học viện Đế Tinh bị diệt. Về sau hắn theo Tần Văn Thiên tới thành Vọng Châu, hắn đã sớm không còn thiếu niên béo tốt ngày xưa mà Tần Văn Thiên gặp ở trong Hắc Ám Sâm Lâm nữa.

Trong thân thể Mập Mập kia nào phải chứa một trái tim kiên định, lạnh lẽo, thế nhưng đối với người muốn giết mình, hắn sẽ không có lưu tình nào.

Mập Mập thù rất dai.

- Oanh!

Từng luồng khí thế kinh khủng đột nhiên bộc phát, lúc này hộ vệ của Diệp Thành bùng phát Tinh Hồn, sát ý bao phủ, thân hình bọn họ lóe lên, lao thẳng về phía Phàm Nhạc.

Nhưng ngay giờ phút này, một sự uy áp làm cho người ta sợ hãi tập trung chắt chẽ vào họ, chỉ thấy thanh niên khôi ngô vẫn chưa động thủ trong tay lại xuất hiện mũi tên lấp lánh tương tự, uy áp lại càng thêm khủng bố.

Viu...

Chín mũi tên phá không, ý chí chi tiền hóa cảnh, tốc độ thuần kích tăng tám lần.

Viu... viú... viú!

Tiếng vang thanh thúy truyền ra, từng bóng người ngã xuống, trong phút chốc, chỉ còn lại một người chưa chết, hắn đứng trên không, thân thể không ngừng run rẩy, trong mắt là sự sợ hãi vô cùng mãnh liệt, những người này là ai?

Mấy tên hộ vệ của Diệp Thành, mạnh nhất cũng chỉ là Nguyên Phủ tầng bảy.

Sở Mãng cũng là Nguyên Phủ tầng bảy, hiển nhiên sức chiến đấu không phải những nhân vật hộ vệ kia có thể so sánh được, tám lần thuần kích tên bắn dồn dập, liền lấy sự giết chóc mà áp bức.

- Thật yếu.

Phàm Nhạc khinh bỉ nói:

- Sở Mãng đại ca, người này bị dọa thành như vậy rồi, thả hắn về đi.

- Ừm

Sở Mãng gật đầu, mũi tên tiêu tán vào hư không.

Nhưng tâm tình đám người lúc này cực kỳ không ổn, ánh mắt ba vị hoàng tử kia nhìn chằm chằm Sở Mãng, người này, tu vi Nguyên Phủ tầng bảy, ý chí võ đạo ở cảnh giới nhập hóa, có thể dễ dàng truy sát cường giả Nguyên Phủ tầng bảy.

Nếu như Sở Mãng này muốn giết bọn họ, chỉ sợ cũng có thể làm được.

- Còn muốn chúng ta cút sao, lên tiếng đi.

Sở Mãng nhìn đám người phía trước, mở miệng lạnh lùng, đám người đối diện câm như hến, không một ai dám mở miệng.

Lần này mọi người đến, phần lớn đều là cảnh giới Nguyên Phủ tầng ba, Nguyên Phủ tầng bảy có bốn người, Nguyên Phủ tầng tám chỉ có một người.

Dù sao ba vị hoàng tử chỉ đến lĩnh hội vách núi Vọng Long, không ngờ gặp phải tình huống như vậy, ở khu vực nước Tề Văn lại có người dám lớn mật như thế.

Hơn nữa đó lại là ba thanh niên có thực lực vô cùng xuất chúng.

Sức chiến đấu của Sở Mãng bọn họ không nắm chắc, lấy thực lực nháy mắt đã giết chết cường giả Nguyên Phủ tầng bảy của hắn mà xem, có lẽ rất có khả năng có thể chiến một trận với Nguyên Phủ tầng tám. Nếu như hai bên trực tiếp khai chiến, kết cục tốt nhất có lẽ đám người hoàng thất này có thể bắt được ba người kia nhưng bọn họ cũng sẽ tổn thất rất thảm.

Thậm chí, nếu như Sở Mãng quyết tâm muốn giết một vị hoàng tử, không biết có thể ngăn cản hay không.

- Hình như các vị đều không phải là người nước Tề Văn, không biết đến từ nơi nào?

Chỉ thấy hoàng tử bên cạnh phụ thân Diệp Tích mở miệng hỏi, vẻ mặt hần bình thản, không có một chút tức giận, vốn dĩ không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

- Ngươi không cần phải biết.

Tần Văn Thiên thân nhiên nói:

- Ở đây rất nhiều chỗ, muốn tu hành cứ tùy ý, nếu muốn khai chiến cũng tùy ý.

Ánh mắt hoàng tử kia nhìn về phía Tần Văn Thiên, Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc xấp xỉ tuổi, trẻ hơn Sở Mãng, ba người giống như có quan hệ bạn bè, nhưng ai là chủ đạo, hắn không thể nhìn ra, nhưng người mạnh nhất hẳn là Sở Mãng.

- Các vị giết chết con trai Dịch Vương, chưa nói đến ta có truy cứu hay không, chỉ sợ nhất định Dịch Vương sẽ không tha cho các vị, các vị đã cân nhắc hậu quả chưa?

Hoàng tử kia tiếp tục bình tĩnh nói.

Diệp Tích khẽ nhíu mày, trong Dịch vương phủ có không ít cường giả, người mạnh nhất là Nguyên Phủ tầng tám, bản thân Dịch Vương cũng là siêu cấp cường giả Nguyên Phủ tầng tám. Tuy Sở Mãng đại ca lợi hại nhưng nếu như Dịch Vương đánh tới, chỉ sợ...

- Ta thấy thiên phú ba vị phi phạm, có hứng thú làm khách trong phủ của ta hay không?

Hoàng tử tiếp tục mở miệng nói, còn muốn mượn sức ba người Tần Văn Thiên, chỉ cần đám Tần Văn Thiên gật đầu, hắn sẽ dẹp yên Dịch Vương thay cho ba người họ.

Rất nhiều người khẽ rung trong lòng, đều nói nhị hoàng tử yêu tài, quả nhiên như thế. Những người này giết công tử Dịch Vương, nếu nhị hoàng tử muốn bảo vệ thì đương nhiên có thể bảo vệ được nhưng chắc chắn là sẽ kết thù kết oán với Dịch Vương.

Trên mặt Phạm Nhạc lộ ra sự kinh ngạc, làm khách sao? Thị vệ? Phạm Nhạc cười châm chọc nói:

- Ngươi thật đúng là đánh giá cao mình.

Tần Văn Thiên càng không thèm nhìn hắn mà nhìn về phía phụ thân Diệp Tích nói:

- Diệp thúc, ta muốn thay Diệp Tích hỏi ông mấy câu, có thể đến đây một chút hay không.

Diệp Chính nghe thấy Tần Văn Thiên nói ánh mắt lóe lên, lập tức nhìn về phía nhị hoàng tử bên cạnh, liền nghe đối phương cười nói:

- Diệp thúc, ông đi đi.

Diệp Chính khẽ gật đầu, đi tới chỗ bệ đá của Tần Văn Thiên.

- Phụ thân.

Diệp Tích gọi. Diệp Chính nhìn Diệp Tích, lại nhìn Tần Văn Thiên, không biết nữ nhi mình quen biết mấy vị thanh niên thiên tài lợi hại này từ đâu.

- Diệp thúc, ông ngồi đi.

Tần Văn Thiên mỉm cười, sau đó thấy hấn lấy ra một viên thủy tinh châu, dẫn Nguyên Lực Tinh Thần vào trong đó, trong phút chốc, một tầng bóng nước bao vây bọn họ vào trong, nhất thời chỗ bọn họ ngăn cách với bên ngoài.

Thứ này là bảo vật ngày đó Tần Văn Thiên giết mấy Thần Văn đại sư lấy được, có tác dụng phòng ngự nhất định, còn có thể ngăn cách âm thanh.

- Diệp thúc, bây giờ chúng ta nói chuyện bên ngoài không nghe được.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói:

- Ta từng nghe Diệp Tịch nói về chuyện của Diệp thẩm, tốt xấu Diệp thúc là một vị vương gia, đối phương là huynh trưởng của một vương phi mà dám làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ Diệp thúc không cảm thấy kỳ lạ sao?

Hấn và Phạm Nhạc đều có nghi ngờ trong lòng. Tu vi Diệp Chính là Nguyên Phủ tầng bảy, rất lợi hại, chắc ông phải nghĩ chuyện này kỳ lạ.

- Ta không phải là người nước Tề Văn, vô tình đến đây, thời gian quen biết Diệp Tịch cũng khá dài, xem nàng như muội muội, có chuyện gì Diệp thúc cứ nói đừng ngại, ta có thể giúp Diệp thúc đôi chút.

Tần Văn Thiên mở miệng nói.

Diệp Tịch cũng nhìn phụ thân mình, hôm qua Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc từng hỏi nàng kỹ việc này, nàng cũng muốn biết, phụ thân có biết gì đó hay không.

- Phụ thân.

Diệp Tịch gọi, khiến Diệp Chính thở dài một tiếng, nói:

- Ta cũng biết chuyện có chỗ kỳ lạ nên những năm gần đây ta luôn ở bên cạnh nhị hoàng tử là muốn điều tra rõ, Dịch Vương có tham dự hay không, kết quả tra ra dấu vết lại làm cho ta tuyệt vọng.

- Nhị hoàng tử tham dự trong đó sao?

Tần Văn Thiên mở miệng hỏi, khiến trong mắt Diệp Chính hiện lên tia sáng kỳ lạ, thầm nghĩ người này thật thông minh.

- Đúng, nhị hoàng tử rất có thể là kẻ sai khiến phía sau.

Diệp Chính gật đầu nói, trong mắt đầy sự thống khổ.

- Vì sao?

Sắc mặt Diệp Tịch tái nhợt, xưa nay nhà nàng và nhị hoàng tử không có thù oán gì.

- Bởi vì vách núi Vọng Long.

Tần Văn Thiên nhìn Diệp Chính nói. Hấn nghe Diệp Tịch nói, mấy vị hoàng tử lĩnh hội vách núi Vọng Long, ở nước Tề Văn là một việc cực kỳ quan trọng, quyết định địa vị của bọn họ, mà trước đó Diệp Chính đã lĩnh hội rất nhiều năm ở vách núi Vọng Long, hơn nữa thực lực bản thân cũng rất mạnh mẽ.

- Đúng, từ trước hấn đã từng ám chỉ ta, bảo ta phụ tá cho hấn, nhưng lòng ta không muốn dính đến quyền lực, không đồng ý. Nhưng ta lại không ngờ, hấn lại dùng thủ đoạn như vậy để giữ ta ở bên cạnh, hàng năm vào lúc lĩnh hội vách núi Vọng Long, ta đều phải giải thích cách nhìn của mình cho hấn, để hấn có thể vượt hơn hai vị hoàng tử khác.

Diệp Chính siết chặt nắm tay nói.

- Vì sao cha biết, vẫn còn muốn dạy hấn?

Diệp Tịch không hiểu.

- Vì báo thù, cũng là vì con.

Diệp Chính nhìn Diệp Tịch:

- Tịch Nhi, hôm nay vì phụ đã sớm cười lên lưng hổ khó xuống, hiện tại nhị hoàng tử luôn đề phòng ta, căn bản ta không có cơ hội để xuống tay. Hơn nữa một khi ta dám làm ra chuyện gì ngỗ nghịch với hấn, vậy con phải làm sao bây giờ?

Tần Văn Thiên gật đầu, sở dĩ hấn có thể đoán được nhiều như vậy là vì hấn luôn biết, có người theo dõi Diệp Tịch.

Trước kia, hấn cho rằng người nhà Diệp Tịch bảo vệ nàng, bởi vậy cũng không để ý, nhưng hôm qua sau khi biết được chuyện của Diệp Tịch, hấn lập tức hiểu ra, đó không phải bảo vệ, mà là giám thị!

- Yên tâm đi Diệp thúc, Sở Mãng đại ca cố ý thả chạy một người là để hấn đi thông báo cho Dịch Vương, việc ngày hôm nay sẽ có sự kết thúc!

Tần Vãn Thiên bình tĩnh nói, khiến con người Diệp Chính co rút lại, sợ dĩ ông nói cho Tần Vãn Thiên nhiều như vậy là muốn Tần Vãn Thiên đưa Diệp Tịch rời khỏi nơi thị phi này, ông làm việc cũng không cần kiêng kỵ gì nữa.

Nhưng Tần Vãn Thiên lại nói, hôm nay sẽ kết thúc việc này!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 305: Lại Là Họ Âu Dương

Các vị hoàng tử đều ngồi xuống bệ đá, không đuổi nhóm người Tần Vãn Thiên nữa, đám hộ vệ bọn họ đưa đến cũng đều đứng ở trên các đài đá, trong lúc nhất thời không khí có chút huyền diệu.

Ở bệ đá xa xa, rất nhiều người cảm thấy có chút kinh ngạc.

Thần ngủ suốt ngày chỉ biết ngủ, Mập Mập lười nhác đáng khinh, búa ma mỗi ngày đều múa phủ, thực lực của bọn họ lại đáng sợ như vậy.

Hơn nữa, hình như lá gan cũng quá lớn, dám rat ay giết nhị công tử Dịch Vương, không để ba vị hoàng tử điện hạ vào mắt.

Điều này khiến mọi người không thể không bội phục dũng khí của họ. Thế nhưng ba người bọn họ chỉ đơn thuần là ra mặt vì tiểu cô nương Diệp Tịch kia, điều này lại khiến rất nhiều người âm thầm cảm thán tình cảm thuần khiết giữa bọn họ.

Không ít người ở vách núi Vọng Long lâu cũng biết là quan hệ của ba người Tần Vãn Thiên và Diệp Tịch rất đơn giản, chỉ là tình cờ quen biết, sau đó tiểu nha đầu Diệp Tịch thường xuyên làm chút điểm tâm cho bọn họ ăn, thường xuyên tán gẫu, cùng nhau cười đùa vui vẻ. Với quan hệ thuần khiết như vậy, ba thanh niên kia lại dám vì vậy mà đắc tội hoàng thất nước Tề Vãn.

- Thật sự là người kỳ lạ.

Có người thầm nghĩ, bọn họ đột nhiên trở nên tò mò, đợi Dịch Vương dẫn cường giả đến, bọn họ sẽ đối mặt thế nào đây?

Ánh mặt trời nhu hòa phủ lên vách núi Vọng Long nhưng không ít người lại cảm giác được từng tia mát lạnh, tiếng gió gào thét xa xa, thấy một đợt tiếng hét cuộn cuộn mang theo sát khí hùng hực giần dữ xông đến.

Người cầm đầu chính là một trung niên uy nghiêm, lúc này trên mặt hấn đầy sát ý đáng sợ, chỉ với luồng hơi thở kia đã khiến rất nhiều người cảm thấy sợ hãi. Người này chính là Dịch Vương.

Không bao lâu, người của Dịch Vương cũng đã đi tới trước vách núi Vọng Long, một luồng áp lực nặng nề bao phủ không gian này, chỉ thấy Dịch Vương lạnh lùng nói:

- Ai?

- Ba người bọn họ.

Người được Sở Mãng thả đi đứng ở ngay phía sau Dịch Vương, chỉ vào Tần Vãn Thiên, Sở Mãng và Phàm Nhạc.

- Oánh!

Tĩnh Hồn đột nhiên bùng nổ, trên đỉnh đầu Dịch Vương xuất hiện một con Hùng Ưng, tràn ngập một luồng yêu khí mạnh mẽ, hấn nhìn về phía Diệp Tịch và Diệp Chính, sau đó nhìn ba vị hoàng tử nói:

- Điện hạ, con ta chết bởi vì Diệp Tịch, phụ tử bọn họ, hôm nay ta phải giết, mong điện hạ thứ tội.

Ánh mắt nhị hoàng tử nhìn về phía hai người Diệp Chính và Diệp Tịch, bây giờ, Diệp Chính đối với hấn cũng không có giá trị quá lớn, huống hồ đối với cái chết của Diệp Thành, chỉ sợ Dịch vương này sẽ có chút ý kiến với hấn.

- Ân oán giữa các người, ta không hề hỏi đến.

Các vị hoàng tử không tính nhúng tay vào.

- Vù... Vù!

Gió mạnh thổi qua, Dịch Vương tự mình ra tay, Hùng Ưng như cùng một thể cũng lao thẳng xuống, nhưng thân thể Sở Mãng đã lóc lên, trong chớp lát đi tới trước người Phàm Nhạc, búa lớn chém từ trên không xuống, ý chí trăm xuống bộc phát kinh khủng, như có một con rồng hiện lên.

Năm ngón tay Dịch Vương hóa thành móng vuốt đáng sợ, bàn tay bắn ra, bộc phát hơi thở cuộn cuộn, hai người công kích đụng vào nhau phút chốc, từng người lại lui một bước.

- Thật lợi hại.

Đám người cảm nhận hơi thở trên người Sở Mãng, ý chí của búa đã đạt cảnh giới thứ nhất, sức mạnh trăm ý chí trăm hóa cảnh, có thể đối đầu được với Dịch vương.

- Giết chết Diệp Chính ngay, người khác bắt sống, bao gồm Diệp Tịch, ta sẽ khiến nàng ta sống không bằng chết.

Dịch Vương gầm nhẹ một tiếng, lại tấn công về phía Sở Mãng lần nữa, Tinh Hồn Hùng Ưng ban cho hấn lực công kích mạnh hơn và tốc độ nhanh như tia chớp, hiển nhiên Sở Mãng không thể linh hoạt bằng hấn.

Lại một người bước ra phía trước, hơi thở đó cũng là Nguyên Phủ tầng tám, đi về phía đám người Diệp Chính. Về mặt Diệp Tịch tái nhợt, người Nguyên Phủ tầng tám này là khách khanh số một của Dịch Vương phủ, thực lực cực kỳ đáng sợ.

- Ta đi ngăn hấn.

Diệp Chính mở miệng nói, chỉ có ông lên mới có một tia cơ hội.

- Không cần.

Tần Văn Thiên bình tĩnh mở miệng nói, hấn vừa dứt lời, đập mạnh bước chân xuống bệ đá, trong tích tắc, vùng không gian này đột nhiên lấp lánh hấn lên, dưới chân mọi người lóc lên ánh sáng hoa văn khủng bố.

Từ hôm qua cho tới hôm nay, cũng đủ để Tần Văn Thiên khắc xong thần văn chờ những người này đến. Tuy nơi này chỉ là một nước nhỏ nhưng Tần Văn Thiên sẽ không tự đại đến mức đối kháng bằng vào vũ lực.

Một con lốc kiếm khí làm người ta sợ hãi thổi quét vùng không gian này, đột nhiên trên mặt đất xuất hiện từng vòng xoáy kiếm khí đáng sợ.

Vòng xoáy kiếm khí thần văn cấp bốn do rất nhiều vòng xoáy kiếm khí loại nhỏ hợp lại mà ra, còn tất cả những vòng xoáy kiếm loại nhỏ này đều là Thần Văn chiến đấu đỉnh phong bậc ba.

- Đây là...

Về mặt cường giả Nguyên Phủ tầng tám kia cứng đờ, sau đó thấy một con gió đáng sợ cuốn về phía hấn, thân thể hấn phóng lên cao, muốn thoát đi, lại thấy bên trong gió lốc hội tụ ra một thanh kiếm khủng bố, gào thét giận dữ phóng ra, hóa thành một tia chớp màu trắng.

Phập...

Tiếng vang thanh thúy truyền ra, thân thể cường giả Nguyên Phủ tầng tám cứng ngắc ở giữa không trung, lập tức bị gió lốc nuốt hết, còn những bóng người đi về phía Tần Văn Thiên và Diệp Tịch đều bị kiếm ảnh xuyên qua thân thể, từng người một bị giết, ngã xuống tại chỗ.

Trận chiến của Dịch Vương và Sở Mãng hơi dừng lại, chỉ thấy Dịch Vương hoảng sợ nhìn cảnh đột ngột này, thân thể khẽ run rẩy, nhìn bên cạnh mình, kiếm khí gào thét điên cuồng lướt qua, lúc nào từng con gió lốc kia cũng có thể nuốt chửng hấn.

- Sao có thể có chuyện này?

Ba vị hoàng tử và đám người hấn đưa tới đều rung động nhìn về phía Tần Văn Thiên, bởi vì không chỉ đám người Dịch Vương bị thần văn này bao phủ, khu vực đài đá bọn họ ngồi, toàn bộ đều là ánh sáng thần văn lấp lánh. Điều này có nghĩa là lúc này tính mạng của họ đều bị Tần Văn Thiên nắm trong tay.

- Các hạ có ý gì?

Chỉ thấy một vị hoàng tử nhìn về phía Tần Văn Thiên.

- Bắt đầu từ lúc này, tất cả mọi người đều không được nhúc nhích, nếu không, giết không tha.

Giọng nói lạnh lùng từ trong miệng Tần Văn Thiên thốt ra, dọa cho thân thể đám người xa xa kia khẽ run, quá ngông cuồng rồi, chỉ thấy Tần Văn Thiên im lặng đứng đó, lại giống như không chế tất cả.

Quyền sinh sát những nhân vật hoàng tộc này tất cả đều nằm trong tay hấn.

- Dịch Vương.

Tần Văn Thiên nhìn về phía Dịch Vương, về mặt Dịch Vương tái nhợt, cũng nhìn hẩn chăm chăm.

- Ta chỉ hỏi ngươi một lần, cái chết của mẫu thân Diệp Tịch năm đó, đã xảy ra chuyện gì, ngươi chỉ có cơ hội trả lời một lần.

Tần Văn Thiên bình tĩnh mở miệng, thanh niên tuấn tú nhìn như cả người vô hại, nhưng không có ai dám hoài nghi lời hẩn nói.

Đầu Dịch Vương run lên, mẫu thân Diệp Tịch chết...

Trong mắt nhị hoàng tử hiện lên một sự sắc bén, nhìn chăm chăm Dịch Vương.

- Nếu ngươi trả lời sai sót, người ngươi mang đến đều sẽ chết, nếu lời kế tiếp của ngươi nói ra không liên quan với việc này, bọn họ cũng sẽ chết.

Tần Văn Thiên lại mở miệng lần nữa, mỗi một câu đều đâm thẳng vào lòng Dịch Vương.

Hẩn muốn đàm phán điều kiện nhưng Tần Văn Thiên nói với hẩn, chỉ cần hẩn trả lời sai sót, giết; không liên quan tới việc này, cũng giết.

Nhìn ánh mắt thanh niên kia, chưa bao giờ Dịch Vương có sự sợ hãi mãnh liệt như thế.

Mà mọi người cũng đều thầm than trong lòng, người này, thật ác, quá quả quyết rồi.

Thậm chí Dịch Vương hẩn còn không biết nếu nói ra chân tướng sẽ có kết cục thể nào, hẩn chỉ có cơ hội mở miệng một lần.

- Ta không có nhiều thời gian chờ ngươi như vậy, trong vòng ba hơi thở, mở miệng ngay.

Tần Văn Thiên ép sát từng bước, về mặt Dịch Vương tái nhợt nói:

- Là nhị hoàng tử điện hạ, hẩn muốn có kinh nghiệm lĩnh hội vách núi Vọng Long của Diệp Chính, Diệp Chính từng từ chối hẩn nên bắt ta hy sinh huynh trưởng của ta, hẩn bảo ta làm, ta không có lựa chọn khác.

- Láo xược.

Nhị hoàng tử tức giận quát một tiếng.

- Diệp thúc.

Ánh mắt Tần Văn Thiên nhìn về phía Diệp Chính, chỉ thấy Diệp Chính gật đầu nói:

- Không sai.

- Ừm.

Tần Văn Thiên gật đầu, ánh mắt hẩn đột nhiên nhìn về phía nhị hoàng tử.

- Đó chỉ là lời nói một phía của hẩn.

Sắc mặt nhị hoàng tử tái nhợt.

- Thủ đoạn?

Tia lạnh lẻo trong mắt Tần Văn Thiên càng sâu, lúc ở nước Sở, hẩn đã có trải nghiệm sâu sắc.

Kiểm khí đột nhiên gào thét, sắc mặt nhị hoàng tử tái nhợt, lạnh lùng nói:

- Nơi này là nước Tề Văn.

- Giết!

Tần Văn Thiên phun ra một chữ, ngay lập tức kiếm quang nuốt chửng đối phương, khiến trong lòng người run rẩy kịch liệt.

Nhị hoàng tử chết.

Ánh mắt Diệp Chính và Diệp Tịch cũng đều khựng lại ở đó, hung phạm vậy là đã chết sao?

- Ôi...

Diệp Chính thở sâu, chỉ cảm thấy có chút không chân thực, mỗi ngày ông đều nghĩ phải báo thù thế nào, bảo vệ Diệp Tịch thế nào, nhưng ông phát hiện, ông vốn dĩ không làm được.

- Diệp thúc, ông đưa Diệp Tịch rời xa nơi này đi, thế giới bên ngoài rất lớn.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía Diệp Chính nói, khiến cho Diệp Chính sùng sốt một chút, lập tức gật đầu, thật sự ông cần phải đi.

- Vãn Thiên ca.

Đôi mắt đẹp của Diệp Tịch nhìn chằm chằm qua, chỉ thấy Tần Vãn Thiên xoa đầu nàng, mỉm cười nói:

Phải luôn vui vẻ như những ngày này nhé.

- Ta không nỡ bỏ các người.

Đôi mắt Diệp Tịch đỏ ngầu, ôm Tần Vãn Thiên nói.

- Đi thôi.

Tần Vãn Thiên vỗ vỗ bả vai Diệp Tịch, trên mặt mang nụ cười thản nhiên.

Án huệ lần này không thể nào báo đáp rồi. Diệp Chính chấp tay với mấy người Tần Vãn Thiên, lập tức kéo Diệp Tịch qua, thân hình lóe lên rời đi, cũng vô cùng quả quyết.

- Vãn Thiên ca, Sở Mãng đại ca, Phàm Nhạc ca, các người cũng phải luôn luôn vui vẻ đó.

Trong hư không Diệp Tịch không thể ngăn cản nước mắt rơi xuống, dùng sức vẫy tay về phía đám người Tần Vãn Thiên.

- Cuối cùng cũng gọi một tiếng Phàm Nhạc ca rồi.

Mập Mạp nhếch miệng cười, nụ cười trên mặt rất rạng rỡ, nha đầu này đã làm bạn với họ rất nhiều ngày, hôm nay cách biệt, thật sự trong lòng có chút không nỡ.

Sở Mãng cũng dùng sức vẫy tay, cuối cùng, bóng người Diệp Chính và Diệp Tịch dần dần biến mất, đi về phía trái ngược nước Tề Vân, chỉ sợ bọn họ vĩnh viễn sẽ không quay trở lại.

Tần Vãn Thiên nhìn thoáng qua Sở Mãng và Phàm Nhạc, hần vốn định tiếp tục dừng lại ở nơi này một thời gian, nhưng hiện tại xem ra đã đến lúc nên khởi hành rồi khỏi rồi. Chỉ là trước đó còn phải dừng lại thêm chút thời gian, ít nhất cũng cần chờ Diệp Chính và Diệp Tịch rời xa nơi này, không đến mức bị đuổi giết.

Nhưng điều làm Tần Vãn Thiên hơi bất ngờ là mấy canh giờ sau đã có người tới, người cầm đầu là một lão già, hai thanh niên, một nam một nữ, tất cả đều mang khí chất phi phàm.

Nhìn thấy bọn họ xuất hiện, hai vị hoàng tử khác mừng rỡ, nhìn lão già kia khom người nói:

- Bái kiến tiền bối.

Lão già đó khẽ gật đầu, ánh mắt liếc về phía đám người Tần Vãn Thiên, chỉ một cái liếc mắt đã khiến Tần Vãn Thiên cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ.

Lão già này là cường giả Thiên Cương cảnh.

Tần Vãn Thiên vốn tưởng nước Tề Vân và nước Sở giống nhau, lão già Thiên Cương cảnh thuộc loại nhân vật cấp bậc lão tổ, bình thường sẽ không xuất hiện, không ngờ lại gặp nhanh như vậy.

- Bái kiến Âu Dương công tử, Âu Dương tiểu thư.

Hai hoàng tử kia lại khách khí nói với hai người trẻ tuổi nọ, khiến ánh mắt Tần Vãn Thiên chột lóe, họ Âu Dương?

Như vậy giống như thân phận bọn họ đã được miêu tả rất rõ ràng, khó trách có cường giả Thiên Cương cảnh, vốn dĩ không phải người nước Tề Vân!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Âu Dương Đình

Nước Tề Vân là nước phụ thuộc Âu Dương thế gia, tương tự quan hệ Cửu Huyền cung và nước Sở, người Âu Dương thế gia xuất hiện ở đây, hoàng tử nước Tề Vân vẫn phải khách sáo.

Năm đó, lúc Tiêu Lam của Cửu Huyền cung đến nước Sở, Sở Thiên Kiều cũng cúi đầu xưng thần, rất cung kính với Tiêu Lam.

Lúc này, trước vách núi Vọng Long, ánh mắt lão giả Thiên Cương cảnh kia nhìn về phía đám người Tần Vãn Thiên, trong đôi mắt nở rộ từng luồng ánh sao, thần văn tinh diệu trước mắt vây đám người nước Tề Vân ở trong, không dám di chuyển chút nào.

- Những thần văn này là do ai khắc?

Lão giả lạnh nhạt hỏi, nhất thời ánh mắt mọi người dừng trên người Tần Vãn Thiên.

Lão giả đảo mắt qua, cũng nhìn về phía Tần Vãn Thiên, đôi mắt hơi có vẻ già nua lại ẩn chứa thần quang bên trong, giống như muốn nhìn thấu Tần Vãn Thiên.

- Các người lũ lượt kéo đến là vì mấy người này bị vây ở đây?

Chỉ thấy Âu Dương tiểu thư liếc về phía hai hoàng tử nước Tề Vân, lạnh lùng nói. Nàng ngẩng cao đầu, giống như một vị công chúa kiêu ngạo, nhìn xuống đám người nước Tề Vân này.

Nhiều cường giả như vậy, thua trong tay ba người thanh niên, thật mất mặt.

Hai hoàng tử cúi đầu, không dám phản bác lời đối phương. Nước Tề Vân tiếp giáp thành Thương Châu, thuộc loại thế lực phụ thuộc Thương Vương cung, vì khoảng cách khá gần, Thương Vương cung không chế nước Tề Vân, mạnh hơn Cửu Huyền cung không chế nước Sở. Bởi vậy, uy vọng Âu Dương thế gia ở nước Tề Vân so với Cửu Huyền cung và nước Sở thì mạnh hơn.

Hơn nữa, con cháu Âu Dương thế gia cũng sẽ thường xuyên đến nước Tề Vân quan sát lĩnh ngộ vách núi Vọng Long. Nơi đây là do các tiền bối Thiên Cương cảnh của nước Tề Vân để lại, trong đó có không ít nhân vật vô cùng lợi hại đã lưu lại công pháp thần thông ở đây.

- Âu Dương tiểu thư, thực lực ba người này rất siêu phàm, có thể để Âu Dương thế gia sử dụng.

Giờ phút này, lại nghe Dịch Vương mở miệng nói, ngay lúc hần khó xử, xoay người lại nói với Tần Vãn Thiên:

- Âu Dương tiểu thư và Âu Dương công tử chính là người Âu Dương thế gia của thành Thương Châu. Nếu như các người có thể gia nhập thì đây chính là việc may mắn.

Hiển nhiên Dịch Vương muốn mượn cơ hội giật dây này để Tần Vãn Thiên buông tha hần, lại được hảo cảm của Âu Dương gia, như vậy, có lẽ hần có thể tránh được một kiếp này.

- Ồ?

Ánh mắt thanh niên kia nhìn về phía ba người Tần Vãn Thiên, thần nhiên hỏi:

- Siêu phàm thế nào?

- Kẻ này tu vi Nguyên Phủ tầng năm, có thể dùng mũi tên tiêu diệt cường giả cùng cấp, nắm giữ nhiều loại võ đạo ý chí; người cầm búa này lại thực lực Nguyên Phủ tầng bảy, có thể chống lại ta, về phần người cuối cùng, sức một mình hần vây nhốt chúng ta.

Lúc này Dịch Vương vì muốn giữ mạng, giống như đã quên thù hận giữa ba người Tần Vãn Thiên với hần.

Hần thân là vương hầu, biết rõ thuận theo mà làm, lúc này giữ được cái mạng mới là quan trọng nhất.

- Quả thật thần văn này không tệ.

Lão giả Thiên Cương cảnh kia cũng thần nhiên nói, chỉ thấy bóng dáng Âu Dương tiểu thư kia lóe lên, ngay lập tức hạ xuống trước mặt Tần Vãn Thiên, tốc độ cực kỳ nhanh chóng, tu vi của nàng là Nguyên Phủ tầng sáu, lĩnh ngộ sức mạnh võ đạo ý chí, trong lòng bàn tay nàng đột ngột xuất hiện một thanh đoản kiếm sắc bén, đâm thẳng vào vị trí yếu hại của Tần Vãn Thiên.

Một chiêu công kích này cực nhanh, bóng người uyển chuyển của đối phương như một tia chớp, đoản kiếm lạnh lẽo đã kề sát cổ họng Tần Vãn Thiên, khí lạnh ép người, một sự lạnh lẽo bao phủ thân thể Tần Vãn Thiên, giống như khiến cho thân thể của hần cứng ngắc.

Tần Vãn Thiên giơ tay, duỗi một ngón ra, nhất thời tia sáng lấp lánh, sức mạnh phá hủy nở rộ, chấn động khiến đoản kiếm quay vù vù, nữ tử chỉ cảm thấy cánh tay run lên, giống như đoản kiếm cũng sắp rời tay, trong nháy mắt thân thể của nàng lui về phía sau, trở lại chỗ ban đầu.

- Ba người các người, bảy ngày sau theo ta về Âu Dương thế gia.

Nữ tử từ tốn nói, giống như ban ơn với ba người Tần Vãn Thiên.

Đối với người nước Tề Văn, có thể bước vào Âu Dương thế gia chính là chuyện ai cũng tha thiết mơ ước, sau khi nghe nàng nói, nhất thời đám người lộ ra sự hâm mộ.

Không ngờ tên thần ngu và búa ma này lại hại như vậy, lại có thể bước vào Âu Dương thế gia, có kỳ ngộ to lớn như vậy, chuyện bọn họ giết nhị hoàng tử, đương nhiên sẽ không có người nào dám truy cứu, hoàng thất nước Tề Văn, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Ở nước Tề Văn, quyền uy của Âu Dương thế gia ở trên cả hoàng quyền, bọn họ đã nói ra thì không người nào dám cãi lại.

- Lần này ta đến nước Tề Văn là để chọn lựa một nhóm thanh niên ưu tú bước vào Âu Dương thế gia. Dù là tộc người bên ngoài nhưng nếu tương lai biểu hiện ưu tú, chỉ cần các ngươi đồng ý, có thể ban thưởng họ Âu Dương, trở thành con cháu Âu Dương thế gia.

Chỉ thấy lão già kia nhìn đám người xung quanh, ánh mắt nhìn lướt qua đám người Tần Văn Thiên, cuối cùng dừng trên người của hai vị hoàng tử:

- Việc này các ngươi phụ trách, ta sẽ ở lại vách núi Vọng Long bảy ngày, nếu có người ưu tú đồng ý thì để bọn họ gặp ta trước, ta sẽ đích thân kiểm tra.

Mất hai vị hoàng tử sáng lên, Âu Dương thế gia thường xuyên đến nước Tề Văn một chuyến, tuyển nhận người ngoài tộc, nhưng năm nay có vẻ sớm hơn một chút.

Nhưng việc này không phải chuyện bọn họ cần cân nhắc.

- Vâng, tiền bối, chúng ta lập tức về hoàng thành chuẩn bị.

Hai vị hoàng tử cung kính gật đầu.

Sau khi ba người của Âu Dương thế gia đến, giống như chuyện ân oán giữa Tần Văn Thiên và bọn họ đã bị quét đi, bị lãng quên, mặc dù ánh sáng của thần văn kia vẫn lấp lánh như cũ.

- Vương thúc, theo chúng ta cùng về hoàng thành chứ?

Chỉ thấy một vị hoàng tử lạnh lùng nói với Dịch Vương, nhị hoàng tử chết, lại không thể tìm Tần Văn Thiên gây hấn, nhưng Dịch Vương cần chịu trách nhiệm.

Về mặt Dịch Vương khó coi nhưng vẫn gật đầu.

Đám người Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc lại đứng ngây ra ở đó, có chút kinh ngạc, sao từ sau khi người Âu Dương thế gia tới, lại không có việc của bọn họ nữa rồi?

Tình hình như vậy làm cho bọn họ cảm giác có chút buồn cười, khẽ lắc đầu, Tần Văn Thiên nhìn về phía Phàm Nhạc và Sở Mãng, nhún vai một cái nói:

- Bảy ngày sau, xuất phát về thành Thương Châu?

- Được.

Phàm Nhạc gật đầu, tỏ ra không để trong lòng.

- Ta nghe người.

Sở Mãng cũng đáp. Nhị hoàng tử đã chết, Dịch Vương cứ giao cho hoàng thất tự xử lý, tin là Dịch Vương cũng sẽ không có kết cục tốt hơn.

Về phần người Âu Dương thế gia xuất hiện, ngược lại đã bớt đi một ít phiền toái cho họ, đối phương đã muốn bọn họ tới Âu Dương thế gia, vậy thì đi một chuyến vậy.

Vừa hay có thể đi xem tên Âu Dương Cuồng Sinh kia thế nào rồi.

Nơi đó là địa bàn của hắn.

Về phần đôi nam nữ kiêu ngạo trước mắt, đi làm chân chạy, chắc hẳn thân phận ở Âu Dương thế gia cũng không cao đến đâu, đại khái cũng chỉ biểu hiện bản thân ở trước mặt người nước Tề Văn mà thôi.

Tần Văn Thiên đoán không sai, thân là thế gia thế lực cấp bá chủ, số lượng người ở Âu Dương thế gia cực kỳ khổng lồ, cấp bậc nghiêm ngặt, người quan trọng nhất chính là dòng huyết mạch chính của Âu Dương thế gia, sau đó là các chi thứ, sau đó nữa mới là người được ban họ Âu Dương, địa vị kém nhất. Đó là những kẻ vừa chiêu mộ vào Âu Dương thế gia còn chưa chứng minh được sự tồn tại của bản thân.

Nếu như không có thiên phú cực kỳ bất mất, muốn bước lên cao cũng rất khó.

Hai thanh niên nam nữ kia chính là người được Âu Dương thế gia ban họ cho nên bị phái ra ngoài, ở Âu Dương thế gia, bọn họ phải xem sắc mặt của rất nhiều người.

Nhưng đến nước Tề Vân, bọn họ lại thuộc loại người vô cùng cao quý. Trận sóng gió Tàn Ván Thiên dẫn đến nhanh, đi cũng nhanh, khi người Âu Dương thế gia tới liền tiêu tan không để lại dấu vết, thậm chí mọi người đều ngậm chặt miệng lại không nhắc tới. Thanh niên nam nữ Âu Dương thế gia kia bắt đầu quan sát lĩnh ngộ vách núi Vọng Long. Về chuyện kiểm tra sẽ do lão già kia phụ trách, bảy ngày đã qua, cũng tuyển được mấy người, có cả kiếm khách Thập Tam vẫn luôn ở chỗ vách núi Vọng Long kia.

Bảy ngày qua ba người Tàn Ván Thiên cũng lặng lẽ lĩnh ngộ vách núi Vọng Long, lẳng lặng tu hành.

Diệp Tịch đi rồi, đương nhiên bọn họ cũng mặc kệ nước Tề Vân, về phần bộ dạng hai tên con cháu Âu Dương thế gia cao ngạo kia, bọn họ cũng không để ý việc nhỏ như vậy, không lẽ cố ý ở để lộ thực lực và thiên phú của mình trước mặt đối phương?

- Lên đường thôi.

Giờ phút này, trước vách núi Vọng Long tụ tập chín bóng người, trừ ba người Tàn Ván Thiên, ba người Âu Dương thế gia, còn có kiếm khách Thập Tam, tam hoàng tử nước Tề Vân và một thanh niên khác.

Chín người ngưng không, lên đường rồi đi, không ít người ở vách núi Vọng Long còn hướng ánh mắt hâm mộ đi theo.

Âu Dương thế gia là thế lực cấp độ bá chủ.

- Âu Dương công tử, Âu Dương tiểu thư, lần này tới nước Tề Vân, ta lại chưa thể tận tâm chiêu đãi, về sau bước vào Âu Dương thế gia, xin hãy chỉ điểm nhiều hơn.

Tam hoàng tử nước Tề Vân lấy ra hai cái nhẫn thần văn khác nhau giao cho hai thanh niên Âu Dương thế gia, làm việc cũng khéo đưa đẩy, không hổ danh là hoàng tử.

Hai người đều tùy tiện nhận lấy, nữ tử kia vẫn giữ vẻ lạnh lùng nhưng thanh niên lại lộ ra một chút ý cười:

- Diệp Mặc, Âu Dương thế gia cường giả như mây, thanh niên xuất chúng ưu tú cũng rất nhiều, muốn được coi trọng cũng không dễ dàng, chờ sau khi ngươi bước vào Âu Dương thế gia, ta sẽ giới thiệu ngươi với một số nhân vật tiền bối, ngươi đi bái kiến lần lượt, tốt nhất là để một vị tiền bối thu ngươi làm đệ tử.

- Đa tạ Âu Dương huynh chỉ điểm.

Trên mặt Diệp Mặc lộ ra ý cười rạng rỡ, hai người tán gẫu có chút vui vẻ.

Thành Thương Châu và thành Vọng Châu đều là một trong chín châu thành lớn của Đại Hạ hoàng triều, hùng vĩ đồ sộ, vào thành liền thấy giao lộ lớn gọi là Cửu Long, chia ra chín phương hướng, giống như chín long mạch hướng tới chín phương hướng lớn của thành Thương Châu.

Âu Dương thế gia chính là thế lực cấp bá chủ của thành Thương Châu, dựa vào uy thế để xây thành, từng tòa cung điện đứng sừng sững trong đó, tựa như tòa thành trên trời, chỗ cao nhất khoảng ba ngàn mét, uốn lượn lên xuống, đại khí mênh mông.

Đám người Tàn Ván Thiên ngưng không mà tới, khoảnh khắc nhìn thấy Âu Dương thế gia, trong lòng rung động, quan sát khung cảnh thế gia phía trước từ không trung, sự chấn động quá mạnh mẽ. Từng tòa điện lớn nguy nga rõ ràng giống như được cấp bậc, tòa thành này so với cái gọi là hoàng cung tiểu quốc kia không biết rộng lớn hơn bao nhiêu lần, nhìn lướt qua không thấy được điểm cuối.

Cho dù là hai thanh niên Âu Dương thế gia kia, mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không nhịn được cảm xúc dâng trào, không biết lúc nào mới có thể đứng ở điểm cao này để quan sát khắp thành Thương Châu này, đáng tiếc, đó nhất định chỉ là mơ.

- Đây là Âu Dương thế gia ư?

Tàn Ván Thiên nhìn về thế gia mênh mông phía trước, trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên, tên Âu Dương Cuồng Sinh kia có ý chí kiên định, mãi cho đến khi có thể kết nối được với ngôi sao Tinh Hồn ở tầng trời thứ tư mới bắt đầu bước vào đường tu hành, mặc kệ ánh mắt xem thường của người khác, bây giờ, thời gian qua đi dài như vậy, không biết tên kia đã tu hành đến cảnh giới gì rồi.

Với gia thế điều kiện của hắn, đếm mãi không hết tài nguyên và cường giả dạy bảo, chắc chắn sẽ không chậm!

- Đi thôi.

Lão già Thiên Cương Cảnh dẫn đầu thần nhiên nói, một đoàn người tiếp tục đi về phía tòa thành của Âu Dương thế gia.

Bước vào bên trong Âu Dương thế gia, lại là một loại cảm giác khác, theo con đường uốn lượn về phía trước, bọn họ đi tới một giáo trường đất trống rất lớn. Phía trước có hai người đang chiến đấu nhưng cũng đã chuẩn bị kết thúc, một vị thiếu nữ mặc váy dài màu ánh mặt trời liền đánh bay một vị thanh niên khác, đối phương lại đứng dậy cười nói:

- Đình tiểu thư lợi hại.

Thiếu nữ không nói gì, chỉ thấy nàng bước lên một con tuần mã toàn thân như có lửa cháy chạy về phía Tàn Ván Thiên. Tàn Ván Thiên phát hiện, lão già Thiên Cương cảnh kia và hai thanh niên Âu Dương thế gia kia đều hơi hạ thấp người, lộ ra vẻ mặt cung kính, nói:

- Đình tiểu thư.

Mấy người này ở nước Tề Văn là cực kỳ kiêu ngạo, cao cao tại thượng nhưng giờ phút này lại cúi người giống như hạ nhân, khiến mấy người Tần Văn Thiên có chút kinh ngạc.

- Đây là người lần này người tìm đến?

Thiếu nữ kia cười trên tuấn mã hòa diễm, giọng nói bình tĩnh mà lãnh đạm.

- Đình tiểu thư, có mấy người thực lực rất khá, ta mới gọi đến, đồng thời tu vi hai người này cũng tương đương tiểu thư, có thể cùng Đình tiểu thư luyện tập.

Thanh niên bên cạnh chỉ vào Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc nói, lại quên mất tam hoàng tử bên cạnh hắn, cũng không biết là cố ý hay vô tình!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 307: Đắc tội với người?

Tần Văn Thiên nghe đối phương nói không khỏi hiện lên một chút khác lạ, luyện tập?

Ánh mắt hơi nâng lên, Tần Văn Thiên đánh giá thiếu nữ như ánh mắt trời này, nàng xuất thân cao quý lộ ra một sự kiêu ngạo cùng với sang trọng bẩm sinh, như công chúa cao không thể với tới, da thịt trắng nõn, dung nhan mỹ mạo đều hỗ trợ cho sự cao quý của nàng.

Loại khí chất này có vài phần tương tự với Âu Dương Cường Sinh, Dương Phàm cũng như thế.

Thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, tu vi Nguyên Phủ cảnh tầng năm, trên người lộ ra sức sống thanh xuân như ngọn lửa, nhưng đôi mắt kiêu ngạo kia lại làm người ta cảm thấy được khoảng cách.

Ngay cả vật cưới của nàng, con tuấn mã màu lửa đỏ kia cũng có một đôi cánh chim, cực kỳ phi thường, hiển nhiên địa vị của nàng ở Âu Dương thế gia tuyệt đối không phải mấy người đứng bên cạnh hắn có thể so sánh.

Nhưng cái gì gọi là luyện tập? Dùng để rèn luyện sức chiến đấu của thiếu nữ này, giúp nàng luyện tập sao? Nhìn thanh niên vừa rồi bị đánh cho bị thương lại vẫn lộ ra nụ cười lấy lòng, có thể thấy được chuyện như vậy ở trong loại thế lực cấp bá chủ này là cực kỳ bình thường.

Có lẽ có người sẽ cho rằng như vậy không có tôn nghiêm, không bằng không vào Âu Dương thế gia, nhưng lại có người liều mạng thế nào cũng phải bước vào thế lực như vậy. Chỉ cần có thiên phú, có cơ hội tốt, bắt lấy được là có thể một bước lên trời, như thanh niên nam nữ bên cạnh hắn, chỉ được ban cho họ Âu Dương đã khinh thường hoàng thất trong nước Tề Văn, hơn nữa hoàng tử nước Tề Văn không phải cũng tới nơi này sao.

Điều này làm Tần Văn Thiên không khỏi nhớ tới những nhân vật thiên tài đã từng ở nước Sở kia, Lạc Thiên Thu vinh quang cỡ nào, đơn giản, hắn là người Cửu Huyền cung; còn Sở Thiên Kiêu, nhân vật yêu nghiệt như Tư Không Minh Nguyệt, người nào không phải chỉ cần có thể bước vào Cửu Huyền cung đã thấy vinh dự, nhưng một khi bọn họ bước vào Cửu Huyền cung, chỉ sợ địa vị không phải như địa vị ở nước Sở, mà giống như trước mắt, nhìn sắc mặt người ta mà sống.

Con đường võ đạo là như thế.

- Vút...

Đột nhiên một cây roi dài màu lửa đỏ vút qua, con người Tần Văn Thiên co rút lại, thấy vùng sang bên cạnh hắn, thân hình Phàm Nhạc lóe lên, tránh thoát trong chớp lát.

Chát...

Cây roi dài quét ngang mặt đất, thiếu nữ nhìn thoáng qua Phàm Nhạc lao qua một bên, lạnh lùng nói:

- Lần sau còn dám nhìn lung tung, cẩn thận đôi mắt của người, ngày mai dẫn bọn hắn tới đây chờ ta.

Dứt lời chỉ thấy nàng vung roi dài, tuấn mã bên dưới gào thét lao lên không trung, bay về phía trước. Phàm Nhạc hơi nheo mắt lại, tuy nữ tử này rất đẹp nhưng hắn đã khắc chế bản thân, nếu trước kia nhìn thấy mỹ nhân như thế, hắn sẽ liếc nhìn không chút che giấu nhưng hắn cũng biết nơi đây không phải chỗ tầm thường, chỉ tùy ý nhìn thoáng qua mặt của đối phương và phong cảnh dưới cổ, lại không ngờ suýt nữa đã “ăn” một roi.

- Tính khí thật là cao ngạo.

Phạm Nhạc lẩm bẩm một tiếng, mấy người bên cạnh hắn nhủu mày, ngày thường bọn họ nhìn thấy thiếu gia tiểu thư dòng chính đều cúi đầu nói chuyện, không dám nhìn thẳng đối phương, nào dám vô lễ giống như Phạm Nhạc.

- Câm miệng.

Nữ tử bên cạnh quát lớn một tiếng, nhủu mày nói:

- Nơi đây là Âu Dương thế gia, bất kể ngươi là ai, nói chuyện đều phải chú ý chút, ngươi là người chúng ta mang đến, nếu như xảy ra bất trắc sẽ liên lụy đến chúng ta.

- Ngươi không thích, ta có thể tự mình rời đi.

Phạm Nhạc xoay người nhìn nữ tử kia, lạnh nhạt nói.

- Ngươi...

Ánh mắt nữ tử kia nhìn chằm chằm Phạm Nhạc, đôi mắt hai người đối diện, còn thanh niên kia cũng cau mày, vẻ mặt hiện lên một chút không vui..

- Các ngươi nói một chút quy củ với bọn họ đi.

Cường giả Thiên Cương cảnh kia nhìn lướt qua họ một cái, sau đó phát ổng tay áo rời đi.

- Đã bước vào nơi này thì đừng nói những lời như vậy nữa.

Chỉ thấy thanh niên đó thần nhiên nói, sau đó cất bước:

- Các ngươi đi theo ta.

Tần Ván Thiên vỗ vỗ bả vai Phạm Nhạc, ra hiệu hắn không cần tức giận. Phạm Nhạc nhún vai, cũng không nói thêm gì nữa.

- Đình tiểu thư chính là người dòng chính của Âu Dương thế gia, địa vị cực cao, thân phận cụ thể ra sao không phải là điều các ngươi có thể biết được. Đình tiểu thư tu hành chăm chỉ, thích đấu luyện với người ta, chuyện này đối với các ngươi mà nói là một cơ hội tốt. Chỉ cần được Đình tiểu thư coi trọng là có cơ hội được ban họ Âu Dương, hưởng thụ thân phận ngang với ta.

Thanh niên bình tĩnh nói:

- Nhưng có một điều các ngươi cần nhớ kỹ, khi Đình tiểu thư đấu luyện với các ngươi, nhất định các ngươi phải dùng toàn lực, như nếu có thể bức thực lực của Đình tiểu thư ra, nàng sẽ hài lòng. Nhưng nhớ lấy không cho phép làm nàng bị thương, về phần kết quả chiến đấu thế nào, tự các ngươi hãy suy nghĩ cho chu toàn đi.

Thanh niên này đã ám chỉ hết sức rõ ràng, kết quả, cho dù có thể thắng thì tốt nhất vẫn nên bại.

- Cơ hội tốt như vậy, vì sao không nhường cho mấy người bọn họ?

Phạm Nhạc nhìn Diệp Mặc và đám Thập Tam, thần nhiên nói.

- Ta nghe nói lực chiến đấu của hai người các ngươi mạnh, lúc này mới cho các ngươi cơ hội, đừng có không biết tốt xấu, hơn nữa bây giờ Đình tiểu thư đã lựa chọn hai người các ngươi, làm sao có thể đổi ý.

Thanh niên lạnh nhạt đáp lại, sau lại dẫn bọn họ đi tới một khu quần cư.

Sân bãi ở đây vô cùng dày đặc, có không ít người ở, kém xa những tòa đại điện gác cao trong tầm mắt kia.

Và lại, rõ ràng nơi đây tương đối nhiều người, tất cả đều là thanh niên.

- Khu vực này nói chuyện bằng thực lực, ba người các ngươi hãy tự mình tìm kiếm chỗ ở đi.

Thanh niên kia lại nói với đám người Tần Ván Thiên rồi lập tức nhìn về phía mấy người tam hoàng tử nói:

- Các ngươi đi theo ta.

Nói xong bọn họ rời đi, ném thẳng ba người Tần Ván Thiên vào đây.

Chúng ta đi đâu?

Phạm Nhạc có chút khó chịu nói.

Đi ra ngoài đi dạo.

Tần Văn Thiên cất bước, ôm Tiểu Hồn Đan, ba người cùng nhau đi về phía khu vực bên ngoài, nhưng không bao lâu Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc lại nhìn nhau một cái, dừng bước, lại quay trở về.

Có người nhìn trộm bọn họ ở chỗ tối.

Tần Văn Thiên phát hiện, sân bên này đều có người ở, vốn dĩ đã kín người hết chỗ, đối phương để bọn họ ở nơi này, hình như có dụng tâm kín đáo.

- Người mới?

Chỉ thấy một thanh niên mặt tròn đi ngang qua nơi đây, thấy ba người Tần Văn Thiên, không khỏi do dự dừng lại hỏi.

- Ủm, có thể thỉnh giáo mấy vấn đề hay không?

Tần Văn Thiên gật đầu.

- Được.

Thanh niên đi đến bãi cỏ bên cạnh ngồi xuống, nhìn đám người Tần Văn Thiên mỉm cười:

- Có lẽ về sau sẽ là đối thủ cạnh tranh.

- Có ý gì?

Phàm Nhạc hỏi.

- Các ngươi không biết quy củ sao, người muốn thực sự bước vào Âu Dương thế gia rất nhiều, không phải cứ đến nơi này là sẽ có cơ hội. Người đến chỗ này, bọn họ sẽ phân chia người cùng cảnh giới ở một chỗ, sau đó cách một thời gian đào thải một nhóm, vô cùng tàn khốc, chỉ có thông qua tầng tầng khảo nghiệm mới có thể thật sự được ban cho họ Âu Dương.

Thanh niên mặt tròn giải thích.

- Chỉ vì để được ban thưởng họ Âu Dương mà vứt bỏ dòng họ của mình?

Sở Mãng hỏi.

- Ban thưởng họ Âu Dương không phải là muốn người vứt bỏ dòng họ ban đầu, chỉ là một loại thân phận tượng trưng, có ý nghĩa là người đã bước vào bậc cửa Âu Dương thế gia, từ nay về sau có thể có công pháp tốt, thần thông, bí pháp thủ đoạn, kinh nghiệm tu hành, cường giả chỉ giáo tốt hơn. Thậm chí nếu người được người ta coi trọng, còn có cơ hội báii môn cường giả, giành được địa vị trung tâm, càng lên cao càng khó nhưng địa vị cũng lên cao từng bước. Mãi đến khi người thật sự trở thành nhân vật trung tâm, thậm chí địa vị có thể so với con cháu của dòng chính.

Thanh niên mặt tròn cười giải thích:

- Người đến nơi đây đều là người có thiên phú phi phàm, không phải cũng là vì để xông lên đánh nhau sao. Âu Dương thế gia cũng có nhân vật thiên kiều không phải là huyết mạch Âu Dương thế gia nhưng bọn họ đã hoàn toàn dung nhập trong đó, trở thành một bộ phận của Âu Dương thế gia. Đương nhiên, nếu như người thật sự không được, chỉ có thể âm thầm rời đi nhưng đó là việc rất mất mặt.

- Âu Dương thế gia không ép người ở lại, có thể tùy ý rời đi?

Tần Văn Thiên hỏi.

- Đương nhiên, người tới nơi này ai lại không vì có được tiền đồ tốt, ai lại dễ dàng rời khỏi, Âu Dương thế gia đâu cần ép buộc người? Trước khi chưa thành nhân vật trung tâm, không có ai để ý việc người đi hay ở.

Thanh niên mặt tròn cười nói, khiến Tần Văn Thiên cau mày, thấy cảnh này thanh niên mặt tròn tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ các ngươi bị ép buộc tới, vậy lại thú vị rồi?

- Ngươi biết Đình tiểu thư hay không?

Tần Văn Thiên lại hỏi một tiếng, mắt đối phương sáng lên, lập tức nhìn thoáng qua xung quanh, cuối cùng nhỏ giọng nói với Tần Văn Thiên:

- Nữ nhân này có địa vị cực cao ở Âu Dương thế gia, hơn nữa điều ngoa tùy hứng, thích tìm người cùng tập luyện. Hễ là người bị nàng ta tìm đi luyện tập đều rất thảm, thực lực quá kém sẽ bị làm nhục, thậm chí bị đánh trọng thương, sau đó âm thầm rời đi. Nếu thực lực mạnh thì dù người có thể thắng cũng không dám thắng, chỉ có thể gọi tới chơi với nàng, nếu chọc giận một vị nhân vật thiên kiều nào đó, hậu quả còn thảm hơn.

- Chọc giận?

Tần Văn Thiên truy hỏi, lại thấy đối phương xua tay áo, hiển nhiên không muốn tiếp tục nói, chỉ nhỏ giọng nói:

- Lời này các người nghe thấy cẩn thận một chút là được, đừng để lộ việc này, tự cầu phúc đi.

Ánh mắt thanh niên mặt tròn nhìn về phía đám người Tần Văn Thiên, mang theo vài phần đồng tình, lời hắn nói làm ánh mắt Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc hiện lên một tia sáng lạnh, xem ra gã thanh niên dẫn bọn họ tới kia là cố ý.

- Người có biết Âu Dương Cuồng Sinh không?

Tần Văn Thiên không tiếp tục truy hỏi chuyện của Âu Dương Đình.

- Sao ta có thể quen biết chứ nhưng đương nhiên đã từng nghe qua, Âu Dương Cuồng Sinh chính là dòng chính duy nhất của gia chủ Âu Dương thế gia, hầu như đã là thiên kiều chi tử được định sẵn, chỉ là vấn đề thời gian, cũng đã định là người thừa kế gia chủ Âu Dương thế gia. Nghe nói hắn làm người phóng khoáng không gò bó, đáng tiếc ta tới nơi này nửa năm chưa từng nhìn thấy.

Tần Văn Thiên cười khỏ, vốn định đến Âu Dương thế gia gặp bằng hữu một chút, lại không ngờ rằng phủ đệ thế gia sâu như biển, muốn gặp một lần cũng khó. Thế nhưng nghe nói Âu Dương Cuồng Sinh có địa vị như vậy ở Âu Dương thế gia, tất nhiên hắn cũng vui mừng.

- Có thể giúp chúng ta tìm chỗ ở hay không?

Tần Văn Thiên cười nói.

- Sao các người vừa tới đã đắc tội với người ta, tạm thời ở chỗ ta đi.

Thanh niên mặt tròn lại rất dễ nói chuyện, đương nhiên ba người Tần Văn Thiên gật đầu đồng ý.

Sau đó, đám người Tần Văn Thiên thử rời khỏi, lúc muốn bước ra khỏi Âu Dương thế gia, thế mà thực sự bị người cản lại.

- Sao vậy, đi ra ngoài cũng không được?

Phàm Nhạc lạnh lùng nhìn người trước mắt, thanh niên mặt tròn đã nói với bọn họ, trước khi thành nhân vật quan trọng, Âu Dương thế gia sẽ không hạn chế bất kỳ kẻ nào đi ở.

- Các người tạm thời không được.

Chỉ thấy người ngăn cản trước mặt lạnh lùng nói, Tần Văn Thiên hơi nhíu lông mày, hạ giọng nói:

- Vì sao?

- Ta nghe nói ngày mai Đình tiểu thư sẽ tìm các người luyện tập. Người kia cũng đáp lại gọn gàng dứt khoát.

- Vậy khi nào chúng ta có thể có tự do?

Giọng Tần Văn Thiên càng lạnh lùng hơn mấy phần.

- Sau khi Đình tiểu thư không cần các người luyện tập nữa.

Đối phương lạnh nhạt nói. Tần Văn Thiên trầm ngâm một lát, sau đó xoay người rời đi, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh, thật đúng là khó hiểu vì sao lại đắc tội với người ta, vấn đề là hắn đắc tội như thế nào cũng không biết.

Về phần luyện tập? Đã vậy thì cứ luyện tập thôi!

Quả nhiên, lúc sáng sớm ngày hôm sau, thanh niên nam nữ hôm qua dẫn bọn họ đến Âu Dương thế gia liền dẫn bọn họ tới chỗ thí luyện chờ đợi. Tần Văn Thiên phát hiện, ngoài đoàn người bọn họ, vẫn còn có một đám người tới giáo trường này, xa xa, ở sâu trong thành, tuần mã màu lửa xuất hiện, không chỉ có Âu Dương Đình xuất hiện, nàng còn dẫn theo không ít người trong Âu Dương thế gia cùng đến.

Những người này đều lộ khí chất phi phàm, thân phận tôn quý, hộ vệ trong giáo trường đều hơi hạ thấp người, còn những bóng người trong hư không lại còn cười nói mà đến. Chỉ thấy Âu Dương Đình lạnh nhạt nói:

- Mấy hôm nay đều không thú vị, không mấy kẻ có chiến lực mạnh, các người muốn đến xem ta xấu mặt, chỉ sợ là không được.

- Chúng ta không có tâm tư xem người xấu mặt đâu, gần đây tốc độ của Âu Dương Cuồng Sinh tiến triển càng lúc càng nhanh, tiếp tục như vậy, sợ là chúng ta đều bị bỏ lại.

Một nữ tử trẻ tuổi bên cạnh nhíu mày nói.

- Hừ, tuổi hắn lớn hơn chúng ta, có gì ghê gớm chứ.

Âu Dương Đình hừ lạnh một tiếng, như có chút mất hứng nhưng trong đôi mắt đẹp lại có vài phần kiên kị. Tên điên kia ở Âu Dương thế gia là một trong mấy người hiếm hoi cùng trang lứa mà nàng không dám chọc vào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 308: Đánh gãy một tay hắc

Tuần mã màu lửa đáp xuống đất, ba thiếu nữ xinh đẹp đáp trên giáo trường, còn có một thanh niên đi cùng, người bên cạnh đều hơi hạ thấp người, không dám nhìn thẳng vào bọn họ.

Mắt Phàm Nhạc sáng rực lên, thẩm nghĩ nữ nhân trong những đại thế gia này thật có khí chất, hơn nữa tướng mạo cũng đều vô cùng xinh đẹp.

Âu Dương Đình đứng ở giữa giáo trường, ánh mắt tùy ý liếc qua đám người một cái, nói với bọn họ:

- Các người đều tiến lên đây.

- Hai người các người, đi qua đây.

Thanh niên Âu Dương thế gia dẫn theo Tàn Văn Thiên tới thúc giục một tiếng, về mặt Tàn Văn Thiên và Phàm Nhạc vẫn như thường, đi về phía trước, còn sáu người khác sóng vai đi cùng bọn họ, chắc cũng là những người tương đối xui xẻo.

- Các người hỗn chiến trước, loại ra bốn người, người quá yếu không có tư cách giao thủ với ta.

Âu Dương Đình lạnh lùng nói, nhất thời tám người bên này nhìn nhau một cái.

Tu vi những người này đều là Nguyên Phủ tầng năm, hẳn là cố ý chọn cảnh giới này, bởi vì bản thân Âu Dương Đình cũng là Nguyên Phủ tầng năm.

Oong...

Tinh Hồn của mọi người nổ rộ, giống như có ý biểu hiện một phen ở trước mặt vài vị thiên kim tiểu thư, điều này đối với họ, sao lại không phải là một cơ hội thể hiện bản thân chứ.

- Không tệ, chắc đều là Tinh Hồn thứ ba, có hai kẻ là Tinh Hồn ở tầng trời thứ tư, rất hiếm có.

Một thiếu nữ bên cạnh Âu Dương Đình lộ ra nụ cười thần nhiên, Tinh Hồn thứ ba đến từ tầng trời thứ tư trở lên đã có thể tăng không ít thực lực cho bọn họ.

- Đây là Tinh Hồn Thiên Viêm Ma Sư, Tinh Hồn trên Chiến Thú phổ, tuy xếp hạng đội sổ nhưng cũng rất lợi hại, Đình Nhi, người lần này không tệ.

Thiếu nữ áo xanh ngoài cùng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Tinh Hồn của một người khác cũng rất khá, yêu thú có được thuộc tính hàn băng, nói như vậy ngoại trừ cho yêu thú của hắn một ít đặc tính, còn có thể ban cho thiên phú hàn băng.

Khóe miệng Âu Dương Đình hơi nhếch lên. Từ sau khi đột phá cảnh giới Nguyên Phủ tầng năm, nàng càng thêm chăm chỉ sai người đi khắp nơi tìm một số người thiên phú tốt gia nhập Âu Dương thế gia, như vậy có thể tìm thấy một số nhân vật lợi hại luyện tập cùng nàng.

Hai người này có được Tinh Hồn tầng bốn, bốn người khác không dám trêu chọc, có hai người trực tiếp bắt đầu giao chiến, còn hai người khác nhìn đối phương một cái, cảm giác không dễ đối phó, lại nhìn về phía Tàn Văn Thiên và Phàm Nhạc.

Hai gia hỏa này so với bọn họ còn trẻ hơn, hơn nữa lại còn tự đại, vẫn chưa phóng thích Tinh Hồn.

- Này, chớ chọc ta.

Phàm Nhạc thấy hai người nhìn chằm chằm hắn và Tàn Văn Thiên, không khỏi nhỏ giọng nói. Nhưng điều này ở trong mắt đối phương ngược lại thành yếu thế, lập tức có một người tấn công về phía Phàm Nhạc, trong tay xuất hiện một thanh trường thương có lửa thiêu đốt, không gian tràn ngập một lực lượng ý chí hỏa diễm, thiêu đốt.

- Oành!

Tinh Hồn trên người Phàm Nhạc bùng nổ, Tinh Hồn thứ ba của hắn cũng đến từ tầng trời thứ tư, ngọn lửa cường đại bùng nổ toàn thân, hơi thở nóng cháy khủng bố khiến con người đối phương co rút lại, nhưng trường thương hỏa diễm đã bắn ra, thương như rồng, gào thét nổi gió, mũi thương có ánh lửa lấp lánh.

Trong nháy mắt Phàm Nhạc lui bước chân về, lấy cung tiễn tinh thần ra, ngọn lửa cuồng bạo bao phủ trong đó, trong nháy mắt mũi tên bắn ra không trung.

Trường thương của đối phương cũng cực kỳ sắc bén, di chuyển mưa gió không lọt, thương pháp cao thâm nhưng hắn lại nhìn thấy hai mũi tên của Phàm Nhạc bay lượn trên không, sau đó đột ngột đổi hướng, nhanh chóng đâm về phía đầu hắn.

Về mặt khế biến đổi, trường thương đâm tới, thân thể bay lên trời, một hơi thở nóng cháy kinh khủng đập vào mặt, liền thấy mũi tên xuất hiện trước mặt, bên trong về mặt của hắn hiện lên một sự hiu quạnh, thua hoàn toàn.

Một bên khác kết thúc chiến đấu nhanh hơn, một người còn lại công kích về phía Tần Vãn Thiên, nhưng Tần Vãn Thiên chỉ đánh ra một chưởng, liền cứ thể đánh bay đối phương, triển khai sức mạnh nghiền áp, chỉ mượn ý chí dùng lực, không hề có bất cứ kỹ xảo nào.

Tinh Thần Nguyên Lực trong cơ thể Tần Vãn Thiên đều trên tầng trời thứ năm, vốn cuồng bạo, lại thêm tu hành Yêu Thần Biến, ban cho hắn khí lực và cơ thể mạnh mẽ giống như yêu thú, không cần Tinh Hồn tăng trưởng cũng có được ưu thế tuyệt đối, lại thêm lực chi ý chí, không cần dùng toàn lực đã có thể nghiền áp nhân vật ở cùng cảnh giới.

Bốn người ở lại không có chút lo lắng nào, Tần Vãn Thiên, Phàm Nhạc và hai nhân vật có Tinh Hồn đến từ tầng trời thứ tư.

- Không tệ, bốn người đều được.

Thiếu nữ bên cạnh Âu Dương Đình cười nói.

Chỉ thấy Âu Dương Đình đi ra, chỉ về phía thanh niên yêu thú hàn băng, nói:

- Ngươi tới trước.

- Được, mong tiểu thư lưu tình.

Thanh niên kia đi tới, chấp tay nói.

- Yên tâm, ta sẽ không dả thương ngươi quá nặng, đương nhiên nếu như ngươi quá phế vật, ta sẽ không khách sáo.

Âu Dương Đình nói:

- Ra tay đi.

Thân thể thanh niên lóe lên, mang theo vài phần cuồng bạo, trong nháy mắt đánh về phía Âu Dương Đình, chỉ thấy quyền quang hắn đánh ra, trong phút chốc một lực lượng mạnh mẽ bùng nổ.

- Quá yếu rồi.

Âu Dương Đình lạnh nhạt nói, kiếm chỉ võ đạo ý chí nở rộ trong hư không, đồng thời thanh niên kia chỉ cảm thấy toàn thân như bị trói buộc, đây là một loại võ đạo ý chí khác, trói buộc.

Không gian đột nhiên lạnh đi vài phần, thanh niên cũng phóng ra võ đạo ý chí của hắn, quyền quang bao trùm sức mạnh hàn băng cuồng dã, bạo kích tuôn ra, khiến thân thể Âu Dương Đình cũng kết thành băng sương.

- Vẫn không đủ.

Giọng Âu Dương Đình quát lên, sau đó nâng vung chưởng, trong tích tắc có vô số bóng roi rít gào.

Vù, vù, vù...

Bóng roi gào thét đột nhiên hóa thành lưỡi kiếm sắc bén vô tận, điên cuồng đâm về phía nắm tay của đối phương, băng tinh bay múa nổ tung.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên chợt lóe, tuy Âu Dương Đình này điều ngoa nhưng quả thật thực lực không tệ, bóng roi kia hóa kiếm sắc, bao phủ không gian, hơn nữa có được kiếm đạo ý chí và trói buộc ý chí, hoàn toàn là công kích mang tính nghiền áp.

- Thêm một người nữa.

Trong tích tắc, Âu Dương Đình liền chen ép đối phương không thể công kích, không ngừng chống cự, cường giả có được Thiên Viêm Ma Sư Tinh Hồn lao ra tấn công, hơi thở của hắn càng thêm cuồng bạo, linh ngộ yêu chi ý chí yêu hóa, còn có hỏa diễm ý chí, trong phút chốc lửa cháy ngập trời, lúc hai người liên thủ công kích cuồng bạo đáng sợ đến cực điểm, hai tầng băng hòa.

Nhưng mỗi một roi của Âu Dương Đình đều như thanh kiếm sắc bén, mỗi một lần công kích đều như thuật thần thông, bộ thần thông này dung hợp tiên pháp và kiếm pháp, đòn sau mạnh hơn đòn trước, đến cuối cùng bóng roi đã thổi quét trời đất, kiếm khí gào thét, bao phủ cả vùng không gian.

Oành, oành...

Hai tiếng vang thanh thúy truyền ra, Tần Vãn Thiên thấy hai người kia đều bị đánh bay ra ngoài, khoe miệng tràn ra máu tươi, chỉ thấy bọn họ đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Đình ngoài vẻ thường thức càng có thêm vài phần kính sợ. Thiếu nữ xinh đẹp này không chỉ có thân phận cao quý, thực lực cũng mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

- Miễn cưỡng tạm được, về sau hai người các ngươi ở cùng nhau, cố gắng nâng cao, có thể tu luyện thuật hợp kích, ta có thể tìm các ngươi bất cứ lúc nào.

Âu Dương Đình lạnh nhạt nói, hoàn toàn lấy giọng ra lệnh để nói chuyện.

- Vâng.

Hai người gật đầu, khom người lui ra.

- Hai người các ngươi, cũng cùng lên đi.

Âu Dương Đình nói với Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc, khiến Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc đều sửng sốt, Phàm Nhạc càng nhún vai, sức chiến đấu của hắn giống như sẽ không ngại bất cứ người nào cùng cảnh giới, về phần sức chiến đấu của Tần Vãn Thiên hôm nay, đối với người cùng cảnh giới thì càng trực tiếp diệt trong chớp mắt, nha đầu này cũng thật to mồm và không biết ngượng.

- Hai người đánh ngươi bị thương sẽ không ổn, một người là được, Đình tiểu thư muốn đấu với ai?

Phàm Nhạc cười hỏi.

- Nói khoác, đã thương được ta là các ngươi có bản lĩnh, nhưng ngươi đã cuồng vọng như vậy, ta sẽ giáo huấn ngươi trước.

Âu Dương Đình nhìn Phàm Nhạc lạnh nhạt nói, sau đó làm tốt việc chuẩn bị chiến đấu.

Tần Vãn Thiên bước lui về sau, nhường chỗ, tiễn chi Tinh Hồn cùng với hỏa diễm Tinh Hồn của Phàm Nhạc nổ rộ, Tinh Thần Cung Tiễn lấp lánh.

Thân thể Âu Dương Đình lao ra tấn công, hầu như trong cùng tích tắc, mũi tên của Phàm Nhạc gào thét trên không, chỉ thấy bàn tay Âu Dương Đình xẹt qua, trong phút chốc trên không xuất hiện bóng roi bao phủ quanh thân, mưa gió không lọt.

Cung tiễn không ngừng hạ xuống, lại không cách nào đột phá sự phòng ngự kia.

- Hừ.

Âu Dương Đình lập tức áp sát ngay, cười lạnh lùng một tiếng, sợi roi dài vung ra giận dữ, Phàm Nhạc chỉ cảm thấy thân thể bị áp chế sít sao, khó có thể di chuyển.

Nhưng hắn chưa động, chỉ nhìn chăm chăm phía trước.

Oành...

Huyết mạch Đế Diễm khủng bố bộc phát trong phút chốc, đôi mắt Phàm Nhạc phóng thích hào quang màu vàng đáng sợ, trên mũi tên của hắn đột nhiên xuất hiện ngọn lửa màu vàng, cửu tiễn liên châu, thế mà lại hóa thành một đường thẳng, hung mãnh đánh ra.

Trong chớp mắt này, chín mũi tên như hóa thành một mũi tên, lực thuần sát, lực hỏa diễm, sức không chế mạnh mẽ, ban cho một mũi tên này sức mạnh xuyên thấu làm người ta sợ hãi.

Âu Dương Đình giống như cảm thấy không đúng, sợi roi dài muốn hạ xuống, lại phát hiện một lực không chế mạnh mẽ khiến sợi roi dài của nàng cũng có chút không khống chế được, so với bình thường chậm hơn vài phần, trong nháy mắt chậm trễ đó, đã đủ để cho mũi tên bất ngờ buông xuống từ trong một khe hở.

Cung tên của Phàm Nhạc, quá nhanh, quá mạnh, quá xảo quyết.

- Cần thận.

Phía sau có người hô, trong phút chốc Tinh Hồn của Âu Dương Đình bộc phát ra, trên thân thể của nàng xuất hiện một tầng ánh sáng, đồng thời còn có một áo giáp ánh sáng lấp lánh xuất hiện.

Viu...

Mũi tên lập tức hạ xuống vị trí điểm yếu của Âu Dương Đình, luồng khí khủng bố thổi đánh lên người Âu Dương Đình nhưng mũi tên kia lại lơ lửng ngừng lại ở đó, dọa cho rất nhiều người toát mồ hôi lạnh đầy người.

Phàm Nhạc cười nói:

- Đình tiểu thư, ta tự biết chừng mực.

Không gian động lại một lúc, chỉ thấy sắc mặt Âu Dương Đình có một chút tái nhợt, một đòn vừa rồi của Phàm Nhạc quá mãnh liệt, nàng chưa từng gặp phải công kích như vậy trong khi luyện tập, bất ngờ không kịp đề phòng, như cảm thấy sắp tận thế, giống như trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài, quần áo trên người cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt, rất không thoải mái.

- Vụt...

Đột nhiên thân thể Âu Dương Đình chuyển động, roi dài ngưng đọng trong tay hạ xuống, Phàm Nhạc đột nhiên biến sắc, nhưng giờ phút này khoảng cách hai người không xa, Phàm Nhạc lại chịu lực trời buột, vốn dĩ khó có thể tránh.

Bịch...

Tiếng vang thanh thúy truyền ra, mặc dù Phàm Nhạc tránh được một đòn đáng sợ kia, vẫn bị roi dài như kiếm sắc quét qua, tay áo rách vụn, trong nháy mắt xuất hiện một vết máu, nếu không phải hấn phản ứng nhanh, chỉ sợ càng thảm hại hơn.

- Người làm gì vậy?

Trong nháy mắt Phàm Nhạc phẫn nộ, tuy hấn thích mỹ nữ, nhưng dạng điều ngoa như Âu Dương Đình không khỏi quá mức buồn cười, trước đây không lâu còn nói tôn thương nàng là bản lĩnh, bây giờ lại đánh bất ngờ.

Nếu là đấu luyện, chiến đấu, sao có thể một chút mạo hiểm cũng không có, đối phương nói muốn bọn họ công kích toàn lực, hấn làm theo, và lại cũng không làm Âu Dương Đình bị thương thật.

- Người tìm chết.

Thanh niên và hai thiếu nữ sau lưng đều đi lên phía trước, sắc mặt lạnh lẽo.

- Đồ vô liêm sỉ.

Phía dưới, đôi thanh niên nam nữ đưa Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc đến Âu Dương thế gia cũng phóng ra khí lạnh.

Ngay lúc Phàm Nhạc bị đánh trúng, vẻ mặt Tần Vãn Thiên liền lạnh xuống, giờ phút này nhìn thấy tình hình như vậy, nhất thời trên thân đã mang ý lạnh thấu xương, đây chính là cái gọi là luyện tập?

- Đánh gãy một tay hấn.

Âu Dương Đình lạnh lùng nói, trong chốc lát, ý lạnh trên người Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc càng sôi sục!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 309: Hai người điên

Sở Mãng nghe Âu Dương Đình nói liền nổi giận, trong nháy mắt một luồng khí thế kinh khủng bốc lên, Phàm Nhạc, hấn đã làm gì? Muốn phế một tay của hấn.

Cuồng phong đảo qua, chỉ thấy đôi thanh niên nam nữ đưa Tần Vãn Thiên vào Âu Dương thế gia, còn có tam hoàng tử Diệp Mặc lập tức đi về phía Phàm Nhạc, tựa hồ vây hấn lại.

Còn Tần Vãn Thiên và Sở Mãng thì đi tới bên cạnh Phàm Nhạc, trong lúc nhất thời trong giáo trường tràn ngập hơi thở ngột ngạt.

Đương nhiên, đối với Âu Dương Đình, cũng không coi đây là áp lực.

Lúc nàng ta tập luyện với người khác, chưa từng chịu sự kinh hãi như vậy, nhất thời tức giận, muốn đánh gãy tay Phàm Nhạc cho hả giận. Nàng không cảm thấy có bất kỳ khác thường nào, càng không có tâm tư áy náy, đây chỉ là một chuyện cực kỳ nhỏ.

- Không sao chứ.

Nam nữ trẻ tuổi đi cùng nàng hỏi han, Âu Dương Đình khẽ lắc đầu, sau đó những người kia đều nhìn chăm chăm Phàm Nhạc, tràn ngập ý lạnh.

- Đình tiểu thư.

Chỉ thấy một giọng nói truyền đến, ánh mắt Âu Dương Đình vòng qua, nhìn về phía Tần Vãn Thiên, chỉ thấy Tần Vãn Thiên nói:

- Là người bảo bằng hữu của ta dốc hết sức, mời thu hồi lại lời của người, xin lỗi bằng hữu của ta.

Âu Dương Đình nghe được giọng điệu chất vấn của Tần Vãn Thiên, không khỏi hiện lên một tia sáng lạnh, lạnh lùng nói:

- Người là ai, có tư cách gì nói với ta như vậy, nếu không cút, ngay cả tay người cũng cùng bị chặt.

- Thật buồn cười, người bảo chúng ta đến cùng thí luyện, lại chỉ được thua không được thắng. Tâm tính người như vậy, chỉ mưu toan mạnh lên, nếu ở bên ngoài, chỉ sợ không biết đã chết bao nhiêu lần.

Về mặt Tần Vãn Thiên lạnh như băng giá, lời hấn nói khiến cho Âu Dương Đình khó chịu, lạnh lùng nói:

- Cánh tay của hấn, cũng chặt đứt đi.

- Người là đồ tiện nhân.

Sở Mãng giận dữ mắng một tiếng, về mặt Âu Dương Đình trở nên xanh mét.

Ở Âu Dương thế gia bị người ta sỉ nhục trước mặt mọi người, đây là lần đầu tiên.

- Giết hấn.

Âu Dương Đình tức giận quát, hơi thở trên người Tần Vãn Thiên bùng nổ, không còn bất cứ sự che giấu nào nữa. Hấn đến Âu Dương thế gia là tính gặp mặt Âu Dương Cuồng Sinh, nhưng hấn cũng biết muốn gặp Âu Dương Cuồng Sinh không phải dễ dàng như vậy. Thế gia to lớn, hấn ngay cả ra vào cũng bị hạn chế, càng không cần phải nói tới gặp một nhân vật dòng chính quan trọng.

Nhưng dù sao hai người cũng đã là bằng hữu một thời gian, hấn không rõ quan hệ của Âu Dương Cuồng Sinh và Âu Dương Đình, có lẽ bọn họ lại là huynh muội không chừng, đương nhiên không muốn làm cho chuyện trở nên quá bế tắc. Huống hồ, mới từ thành Vọng Châu tới thành Thương Châu, hấn không muốn lại rời khỏi nơi này.

- Ta quen Âu Dương Cuồng Sinh, ta nói một lần cuối cùng, hy vọng người thu hồi lại lời mình vừa nói và xin lỗi.

Tần Vãn Thiên thấy đám người đến gần, lạnh nhạt nói, khiến bước chân mọi người bị kiềm hãm, còn ánh mắt Âu Dương Đình cũng nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên lần nữa.

Mấy người bên cạnh Âu Dương Đình chần chừ một lát, Tần Vãn Thiên quen biết Âu Dương Cuồng Sinh?

Kẻ này e là vì muốn giữ mạng nên mới nói như thế, thật buồn cười.

Ở thành Thương Châu, bởi vì thân phận và tính cách, gã có rất ít bạn bè, tuổi người trước mắt còn trẻ, hơi thở trên người phóng thích cũng chỉ là Nguyên Phủ tầng năm, lại nói quen biết Âu Dương Cuồng Sinh.

- Cho dù người thực sự quen biết, hôm nay ba người các người cũng phải đón nhận lửa giận của ta, động thủ.

Âu Dương Đình lạnh lùng nói, ả vừa dứt lời, ba người phía sau đồng thời ra tay, còn mấy người bên cạnh ả cũng canh giữ ở đó, hộ vệ ở xa nhìn thấy tình hình bên này cũng chạy tới, vây quanh, nhìn tình hình này có vẻ như đám người Tần Vãn Thiên chấp cánh cũng khó thoát.

Bọn họ công kích ba người Tần Vãn Thiên, người thanh niên dẫn bọn họ đến thực lực Nguyên Phủ tầng bảy, nữ tử kia thì là Nguyên Phủ tầng sáu, tam hoàng tử là Nguyên Phủ cảnh giới tầng năm, hai người trước đó được ban thưởng họ Âu Dương hiển nhiên là có thực lực không tệ.

- Cút.

Sở Mãng lấy búa lớn ra, gầm lên giận dữ, chém vào thanh niên nam tử.

Phạm Nhạc thì va chạm một đòn với tam hoàng tử, về phần nữ tử kia, đám đoàn kiếm về phía Tần Vãn Thiên.

Điều khiến bọn họ bất ngờ là, người bên cạnh Âu Dương Đình chưa có một ai ra tay, chỉ là lạnh lùng đứng đó nhìn. Cảnh này khiến về mặt tam hoàng tử Diệp Mặc khựng lại. Thực lực của Phạm Nhạc vô cùng lợi hại, sở dĩ hấn ra tay, đương nhiên là vì biểu hiện thật tốt một phen, nhưng hấn không ngờ đối phương lại đứng ở đó nhìn.

Khoảnh khắc đoàn kiếm của nữ tử kia đâm về phía Tần Vãn Thiên liền thấy trên người Tần Vãn Thiên tràn ngập một luồng yêu khí cường đại, chỉ thấy hai mắt hấn lóe lên, trong phút chốc nữ tử kia chỉ cảm thấy đầu đau đớn, có một áp lực kinh khủng đè ép.

Oành...

Bàn tay Tần Vãn Thiên nghiền áp ra, lực lượng ý chí bùng nổ, nhìn thấy động tác của Tần Vãn Thiên trong mắt nữ tử hiện lên một nụ cười lạnh nhạt, dùng

bàn tay để ngăn chặn đoán kiếm của nàng?

Mặc dù giờ phút này hơi thở trên người Tần Vãn Thiên cuồng bạo nhưng không khỏi cũng quá tự đại một chút.

Nhưng ngay trong nháy mắt, lại thấy bàn tay Tần Vãn Thiên phủ lên vậy giáp đáng sợ, giống như cổ yêu.

Oành...

Lực lượng khủng bố đánh bay nữ tử này trong nháy mắt, tia sáng lạnh từ người của Tần Vãn Thiên lóe qua tam hoàng tử Diệp Mặc, vung một ngón tay, Diệp Mặc đang ứng phó với sự công kích của Phạm Nhạc, về mặt hoảng sợ biến đổi, một tiếng vù truyền ra, mũi tên màu vàng xuyên qua đầu hắn, chết ngay tức khắc.

Tần Vãn Thiên quay người, lạnh lùng nhìn về phía đám người Âu Dương Đình, đạp mạnh chân về phía trước, một tiếng ầm vang lên, khí thế gào thét khủng bố xông ra, yêu khí xông thẳng lên trời, cặp đồng tử lạnh lùng hướng vào người Âu Dương Đình khiến nàng ta cảm giác toàn thân đều có một làn hơi lạnh bao lấy.

- Thực lực không tệ.

Chỉ thấy thanh niên bên cạnh Âu Dương Đình đi lên phía trước một bước, tu vi của hắn là Nguyên phủ cảnh tầng bảy, ánh mắt nhìn về phía Tần Vãn Thiên lộ ra một sự miệt thị, giống như quan sát một con kiến hôi đang bò.

- Nhưng thật đáng tiếc.

Thanh niên khẽ mở miệng nói ra, mấy tên hộ vệ đánh về phía ba người Tần Vãn Thiên. Tuy những tiểu thư thiếu gia này thực lực đều rất mạnh, không cần bọn họ lo lắng nhưng giờ phút này vẫn phải làm chút chuyện.

- Uỳnh!

Sau lưng Tần Vãn Thiên xuất hiện cánh chim Côn Bằng, chỉ thấy thân hình hắn lấp lánh, lao thẳng về phía Âu Dương Đình.

Thanh niên kia cười lạnh nhạt một tiếng, ngăn trước mặt Tần Vãn Thiên, Tinh Hồn bộc phát, trong lòng bàn tay chất chứa một sức lực hủy diệt màu đen.

- Chết.

Thanh niên thấy Tần Vãn Thiên lao thẳng về phía mình, chương ấn màu đen đánh ra, trong nháy mắt luồng khí thế bạo ngược hóa thành sức mạnh hủy diệt, xé rách tiền về phía Tần Vãn Thiên.

Huyết mạch trong cơ thể Tần Vãn Thiên sôi trào, như yêu thú đến từ Thái Cổ thức tỉnh, bàn tay hắn lưu chuyển hào quang màu máu, chương ấn đột nhiên đánh ra, găm lên giận dữ, giống như rồng gầm.

Chương ấn này chính là thần thông Tần Vãn Thiên lĩnh hội được ở vách núi Vọng Long, một chương đánh ra như long ấn, cánh tay hắn giống như bao trùm vậy rộng, tràn ngập sức mạnh bùng nổ, hơn nữa sức mạnh này là do Thần Nguyên bùng nổ.

Hai Âu Dương tiểu thư bên cạnh cười lạnh nhạt, một chương phá vỡ ấn này đã đủ để lấy mạng Tần Vãn Thiên.

Nhưng khoảnh khắc hai công kích va chạm, long ấn bị phá vỡ nghiền nát, nghiền áp qua, về mặt thanh niên thay đổi hẳn, hai tay bảo vệ, một tiếng ầm lớn vang lên, thân thể hắn bị đánh bay ra ngoài.

Bộc phát của Tần Vãn Thiên khủng bố cỡ nào, bất kể là một loại sức mạnh nào cũng tràn ngập sức mạnh bùng nổ, đồng thời bộc phát ra, giống như hồng hoang mãnh thú, tuy đối phương là Nguyên Phủ cảnh tầng bảy nhưng do kinh địch nên đã bị nghiền áp đánh bay.

- Không ổn.

Đám hộ vệ kia thấy cảnh như vậy tái mặt hẳn đi, về mặt hai nữ tử kia cũng khựng lại ở đó.

Âu Dương Đình lại cảm giác lạnh cả người, nàng ta nhanh chóng lui thân thể về phía sau, lại thấy một đôi mắt lạnh lẽo đến cực điểm phía trước đâm vào đầu của nàng. Nàng như thấy được một chùm tia sáng đáng sợ bùng nổ từ giữa hai chân mày Tần Vãn Thiên, khiến mắt của nàng cũng nhắm lại, khi nàng mở mắt lần nữa, chỉ thấy một bóng người không ngừng lớn lên trong mắt.

Đôi tay lạnh lẽo liền bóp chặt cổ họng của nàng, Âu Dương Đình cảm thấy nhịp hít thở trở nên dồn dập, sắc mặt trắng bệch, mắt nhìn Tần Vãn Thiên, nàng chỉ cảm thấy cả người đều lạnh toát.

- Dừng tay.

Về mặt người xung quanh cực kỳ khó coi, có nhiều cường giả ở đây như vậy, thế mà lại để một người Nguyên Phủ tầng năm bắt được Âu Dương Đình, quả thực điều này không thể tha thứ.

Đương nhiên không có ai đoán trước được Tần Vãn Thiên dám can rờ như vậy ở Âu Dương thế gia, hơn nữa sức bùng nổ Nguyên Phủ tầng năm của

hắn lại đáng sợ như thế.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên đảo qua, nói với đám người:

- Đi tìm Âu Dương Cuồng Sinh tới đây.

- Ta lập tức đi ngay.

Bóng người một nữ tử lóe lên rồi đi trong nháy mắt, không dám trì hoãn, giờ phút này nàng cảm thấy, có thể người này thực sự quen biết Âu Dương Cuồng Sinh.

- Buông ta ra trước.

Hai tay Âu Dương Đình cạy tay Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, sau đó liền kéo thân thể của nàng ta tới trước mặt Phạm Nhạc.

- Bản thân ngươi không chịu xin lỗi, ta chỉ có thể giúp ngươi.

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nói.

Bịch!

Hai chân Âu Dương Đình trực tiếp bị ép quỳ gối trước mặt Phạm Nhạc, thậm chí cảnh này khiến người xung quanh không dám nhìn, tên điên, gã này là tên điên.

Vậy mà hắn dám bắt Âu Dương Đình quỳ xuống.

Nam nữ thanh niên dẫn Tần Vãn Thiên tới Âu Dương thế gia mặt xám như tro, bất kể Tần Vãn Thiên thế nào, hai người bọn họ chỉ sợ không thể trốn tránh trách nhiệm.

- Ngươi biết ngươi đang làm gì không?

Âu Dương Đình chặt vật xoay đầu lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên.

- Âu Dương tiểu thư, nếu không phải ở Âu Dương thế gia, chỉ với tính cách này của ngươi đã đủ để ta giết ngươi rồi.

Tần Vãn Thiên lạnh lùng nhìn đối phương nói. Tần Vãn Thiên không phải là người lỗ mãng, trên thực tế hôm nay hắn đã tương đối khắc chế bản thân, nhưng mà sau khi hắn thù, đã biết ở đây không có cách nào nói đạo lý với Âu Dương Đình, chỉ có thể dùng phương thức như vậy.

Động tĩnh bên này nhanh chóng khiến rất nhiều cường giả gào thét lao tới, cường giả trong giáo trường này vốn không nhiều, không có ai đoán trước được ở bên trong Âu Dương thế gia sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Những bóng người đó đứng ở trên không, nhìn chăm chăm cảnh diễn ra ở phía dưới, vẻ mặt ai cũng như đao, nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên.

- Thả nàng ra.

Một bóng người áo trắng tuần tú phi phạm, ánh mắt gắt gao nhìn Tần Vãn Thiên.

- Người trẻ tuổi, ngươi biết mình đang làm gì không?

Xa xa một giọng nói bay tới, sau đó một lão giả đi từ từ tới, nhìn lướt qua Tần Vãn Thiên, chỉ một ánh mắt lại khiến cho Tần Vãn Thiên bị bức bách mạnh mẽ.

- Bằng hữu của ta cùng Âu Dương Đình luyện tập, đã thắng, Âu Dương Đình muốn chặt tay hắn, ta bảo nàng ta xin lỗi, nàng ta lại muốn chặt một tay của ta, Âu Dương Đình nàng ta xem chúng ta là nô bộc sao, tiền bối nói cho ta biết, ta nên làm như thế nào đây?

Ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía lão giả trên không, vẻ mặt lão giả kia không vui nhìn liếc qua Âu Dương Đình một cái, hành vi như vậy thật mất thân phận.

Thua thì thua rồi, thế mà còn đòi chặt tay chân người ta.

- Mạng của các ngươi cũng không đủ đền tội, huống chi là một cánh tay.

Trên người thanh niên áo trắng tràn ngập ý lạnh.

- Xem ra một cái quý này là đã nhẹ rồi.

Tần Ván Thiên nhìn lướt qua thanh niên trong hư không, bàn tay dùng sức, vang lên một tiếng bịch, đầu Âu Dương Đình trực tiếp đập xuống mặt đất, trong phút chốc, trên thân thanh niên nở rộ sát khí kinh khủng.

- Nếu huynh đệ của ta cụt tay, mười cái mạng rẻ mạt của nàng ta cũng không đủ đền.

Tần Ván Thiên nhìn lướt qua hư không, đáp lại.

- Nói rất hay.

Lại một đám người gầm thét đến, khiến trong lòng mọi người nhảy lên, tên chết tiệt nào còn dám nói ra lời như vậy, không phải là muốn chết sao?

Nhưng khi bọn họ thấy rõ ràng người tới, nhất thời vẻ mặt trở nên vô cùng phấn khích, đây là thế nào?

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo lam tóc đen tung bay, mắt lạnh lùng nhìn lướt qua đám người, ngay sau đó ánh mắt nhìn về phía mấy vị lão giả kia, nói:

- Ta đã nghe nói chuyện này, với đức hạnh này của Âu Dương Đình, không xứng làm nữ nhân của Âu Dương thế gia. Hành vi của nàng ta hôm nay quả thực là sự sỉ nhục của Âu Dương thế gia ta, ta đề nghị để nàng ta cút khỏi Âu Dương thế gia.

Lời nói cuồng vọng tràn ngập trong hư không như vậy khiến cho vô số người đỏ mặt, kẻ điên, không chỉ một!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 310: Xử lý nhẹ

Giọng thanh niên mặc áo lam khiến cho hư không yên lặng một lát, Tần Ván Thiên ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh trong hư không, trên mặt lộ ra một chút ý cười, lúc hắn nói với Âu Dương Đình ra tên Âu Dương Cuồng Sinh, đối phương vẫn muốn giết hắn, khi đó hắn cũng đã biết tất nhiên quan hệ của hai người không tốt, nếu không Âu Dương Đình sẽ không quả quyết như vậy.

Giờ phút này Âu Dương Cuồng Sinh hiện ra, tính cách của hắn vẫn giống như hai lần trước mình nhìn thấy hắn.

Âu Dương Đình quỳ trên mặt đất ngẩng đầu, trên trán còn có vết máu, sắc mặt nàng tái nhợt, nhìn thân ảnh hạ xuống này, lạnh lùng nói:

- Âu Dương Cuồng Sinh, trên người của ta cũng chảy dòng máu Âu Dương thế gia giống như ngươi, giờ phút này bị người ngoài đối đãi như thế, ngươi lại nói ra lời điên như thế, ngươi là người Âu Dương thế gia sao?

Bóng người áo trắng trong hư không cũng nhìn về phía Âu Dương Cuồng Sinh, lạnh lùng nói:

- Âu Dương Cuồng Sinh, ngươi quá đáng rồi.

Thanh niên áo trắng này chính là thiên kiều khác họ của Âu Dương thế gia, Đoạn Thanh Sơn, từ khi hắn bắt đầu bước vào Âu Dương thế gia, dựa vào thiên phú mạnh mẽ, đi lên từng bước một, được ban thưởng họ Âu Dương, được mời vào dòng chính, được cường giả Âu Dương thế gia thu làm đệ tử, trở thành nhân vật thiên kiều của Âu Dương thế gia, cường giả trên Thiên Mệnh bảng.

Đoạn Thanh Sơn là mục tiêu phấn đấu của rất nhiều người khác họ trong Âu Dương thế gia.

Nhưng khác họ, cuối cùng vẫn khó có thể theo đuổi quyền kế thừa gia chủ, bởi vậy, Đoạn Thanh Sơn hắn theo đuổi Âu Dương Đình, hy vọng mượn sức Âu Dương Đình có thể hoàn toàn hòa nhập vào trong Âu Dương thế gia, thậm chí, tranh đoạt vị trí người thừa kế tương lai.

Bởi vì trong cơ thể Âu Dương Đình chảy dòng máu thuần khiết nhất của Âu Dương thế gia, hai người bọn họ kết hợp, cũng được rất nhiều người Âu Dương thế gia xem trọng. Đặc biệt là nhất hệ Âu Dương Đình này đều cực kỳ ủng hộ việc này.

Nhưng giờ phút này lại có một người ngoài dám đối đãi với Âu Dương Đình như vậy ở Âu Dương thế gia, điều càng làm người ta không biết nói gì là Âu Dương Cuồng Sinh, sau khi đến hắn liền quát mắng Âu Dương Đình.

Điều này làm rất nhiều người cảm giác có chút không chân thực, quá điên cuồng.

- Huyết mạch Âu Dương gia ta không nên có người thấp kém như vậy, thân là hậu nhân Âu Dương thế gia, chiến đấu với người ta, thắng là thực lực, thua thì cần cố gắng. Đẳng này thua rồi lại muốn chặt cánh tay người ta, còn là do chính nàng ta tìm người khác đến đầu. Đây chẳng lẽ không phải là sự sỉ nhục của Âu Dương thế gia ta, hay là Đoạn Thanh Sơn ngươi lấy đó làm kiêu ngạo?

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn chằm chằm Đoạn Thanh Sơn, lạnh nhạt nói:

- Đoạn Thanh Sơn, người đừng quên, mình từng bước đi đến hôm nay như thế nào. Nếu như người Âu Dương thế gia đều giống Âu Dương Đình, người thắng người của Âu Dương thế gia thì phải chặt tay, người có bao nhiêu cánh tay có thể chặt? Âu Dương thế gia ta có tiếng tăm như vậy, ai còn dám gia vào Âu Dương thế gia ta, thế gia sẽ lớn mạnh như thế nào đây?

Về mặt Đoạn Thanh Sơn khó coi nhưng lại không biết phản bác như thế nào.

Việc nơi đây, có thể lớn cũng có thể nhỏ, vốn dĩ bọn họ không cần tham thảo trước đó ai đúng ai sai, chỉ cần biết, Tần Vãn Thiên đối đãi với Âu Dương Đình như vậy, đáng chết không chỗ chôn, đương nhiên việc khác không cần nhiều lời, cũng không ai dám lăm mồm. Thế nhưng Âu Dương Cuồng Sinh lại dám, hơn nữa còn lấy nghĩa lớn tới dọa.

Huống chi với thân phận của Âu Dương Cuồng Sinh, ai dám nói lời của hắn sai?

Đoạn Thanh Sơn hẳn đúng là từng bước đi lên thế này, đúng như Âu Dương Cuồng Sinh nói, nếu như Âu Dương thế gia ai cũng đều giống Âu Dương Đình, sao có thể có Đoạn Thanh Sơn hôm nay.

Xa xa, lại có tiếng gió gào thét tới, động tĩnh bên này gây ảnh hưởng càng lúc càng lớn, một vài nhân vật trưởng giả của Âu Dương thế gia cũng ừn ừn đến đây.

- Chuyện gì vậy?

Một trưởng giả mở miệng hỏi, lạnh lùng nhìn lướt qua xung quanh.

- Nhị gia gia, Âu Dương Đình đối chiến với người ta, thua rồi lại đòi chặt cánh tay người ta, hủy thế diện Âu Dương thế gia ta, ta đề nghị trực xuất nòng ta ra khỏi Âu Dương thế gia.

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn về phía người tới, bình tĩnh mở miệng.

- Là mấy người này quá mức can rờ, trưởng lão cũng tận mắt thấy, bọn họ dám đối đãi với Đình Nhi như thế, thật đáng chết.

Đoạn Thanh Sơn thì lạnh lùng nói.

- Buồn cười, chẳng lẽ bọn họ phải ngoan ngoãn để Âu Dương Đình chặt tay, người cho rằng bọn họ là ai?

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn qua Đoạn Thanh Sơn:

- Chỉ cần người dám nói bọn họ nên bị chặt tay, một ngày nào đó Âu Dương Cuồng Sinh ta sẽ dám tìm lý do sai người chặt một tay người.

- Âu Dương Cuồng Sinh...

Đoạn Thanh Sơn giận dữ quát một tiếng, Âu Dương Cuồng Sinh này lại không nể mặt hắn như thế.

- Mấy người này, người dám dùng để đánh đồng với ta.

Về mặt Đoạn Thanh Sơn xanh mét.

- Đủ rồi.

Trưởng giả kia quát lớn một tiếng, lập tức nhìn về phía người bên dưới, lạnh lùng hỏi:

- Thân phận đám người họ ra sao, ai đưa tới.

Phía dưới, thanh niên đối diện Sở Mãng nom nớp lo sợ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hắn kêu Tần Vãn Thiên và Phàm Nhạc tập luyện với Âu Dương Đình, nằm mơ cũng không ngờ sẽ có chuyện như vậy xảy ra, giờ phút này hắn chỉ biết, sợ là mình thâm phạm rồi.

- Chân tướng việc này ra sao hãy nói rõ ràng lại cho ta.

Ánh mắt nhị trưởng lão kia dừng trên người hắn, trong phút chốc, hắn chỉ cảm thấy một áp lực đáng sợ hạ xuống.

- Chuyện này liên quan tới Âu Dương Đình, tốt nhất người nên “nói sự thật”.

Đoạn Thanh Sơn lạnh lùng nói, ba chữ nói sự thật giống như là một ngọn núi cực lớn đè ở trên lưng hắn, hắn đang nghĩ, hắn nên nói như thế nào?

- Ta cũng nói cho người biết, người người mang đến là huynh đệ của ta, Tần Vãn Thiên, vài năm trước đã từng cùng ta sóng vai chiến đấu, người dám nói dối nửa câu, tốt nhất hãy nghĩ đến hậu quả trước.

Âu Dương Cuồng Sinh chỉ vào Tần Vãn Thiên mở miệng nói, người nọ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, trên mặt lại không có chút màu máu.

Trong lòng đám người cũng đều run lên cùng nhau, khó trách, khó trách Âu Dương Cuồng Sinh phản ứng mạnh như vậy, liền muốn trực xuất Âu Dương

Đình, cái người đối phó với Âu Dương Đình kia, Âu Dương Cuồng Sinh lại quen biết, hơn nữa lại còn vô cùng không bình thường.

- Thịnh thích!

Khí áp kinh khủng không chế làm thanh niên kia quỳ xuống, hắn không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn tung bồng, người của hai bên, hẳn đều không thể đắc tội được.

Đoạn Thanh Sơn, thiên kiều khác họ của Âu Dương thế gia, Âu Dương Cuồng Sinh dám đối nghịch với hắn, thậm chí nói ra lời uy hiếp hắn, nhưng chỉ cần hắn nói ra một câu, sẽ rất thảm.

Còn Âu Dương Cuồng Sinh là hậu nhân duy nhất của gia chủ Âu Dương thế gia, có quyền thế duy nhất, hắn dám đắc tội sao?

Hiện tại, ngay cả Tần Văn Thiên hắn cũng không dám đắc tội rồi.

- Để ta nói, các ngươi chỉ cần hỏi hai người bọn họ một chút là có đúng hay không là đủ rồi.

Sở Mãng nhìn về phía đám người trong hư không, lạnh nhạt nói.

- Được, ngươi nói đi. Người trưởng giả kia bình tĩnh mở miệng.

- Ta và ba người Tần Văn Thiên là bằng hữu, cùng nhau ra ngoài xông pha, một lần tình cờ đi tới vách núi Vọng Long nước Tề Văn, hai người bọn họ cùng với một Thiên Cương cảnh tiền bối đứng lúc đi tới nước Tề Văn tìm người...

Sở Mãng nói tới chuyện ở vách núi Vọng Long, nói ti mỉ chuyện này một lần, nghe thấy Sở Mãng nói là bị hạn chế tự do, rồi đi cũng không thể, chỉ có thể luyện tập cùng Âu Dương Đình, về mặt Âu Dương Cuồng Sinh càng lạnh lùng thêm mấy phần.

- Hắn nói thế có phải không?

Người trưởng giả kia nhìn về phía đôi thanh niên nam nữ, lạnh lùng hỏi.

- Văn bối biết sai.

Thanh niên không dám ngẩng đầu, nói lời xin lỗi.

- Ta biết rồi.

Lão già biết Sở Mãng nói không sai, mở miệng nói:

- Hai người các ngươi làm khó người mới vào, hơn nữa, hạn chế tự do của họ. Tuy là Âu Dương Đình nhưng chỉ sợ việc này đã trở thành điều bình thường ở Âu Dương thế gia ta, cần chỉnh đốn thật tốt một phen, nếu không, sợ là Âu Dương thế gia ta sẽ mục nát. Hai người các ngươi tự chặt một tay, rời khỏi Âu Dương thế gia đi.

Sắc mặt nam nữ thanh niên trắng bệch, nhưng vẫn gật đầu, bọn họ là vì lấy lòng Âu Dương Đình mà làm việc, nhưng hôm nay có áp lực của Âu Dương Cuồng Sinh, bản thân Âu Dương Đình khó bảo toàn, càng nói gì đến bọn họ. Cả hai nổi giận gầm lên một tiếng, cứ thế phất bỏ cánh tay trái, hai người khom lưng với người trên không, sau đó rời khỏi Âu Dương thế gia.

Một ý nghĩ sai lầm liền gặp tai nạn này.

- Ngươi buông nàng ra trước đi.

Ánh mắt trưởng giả nhìn về phía Tần Văn Thiên nói, Tần Văn Thiên gật đầu, buông Âu Dương Đình ra.

Âu Dương Đình đứng dậy, lạnh lùng nhìn qua Tần Văn Thiên, lại thấy trưởng giả mở miệng:

- Âu Dương Đình, ngươi tìm người luyện tập với người thi được, ngươi tình ta nguyện, đều vì tăng thực lực lên, nhưng ý thế hiếp người, đánh thua còn muốn chặt cánh tay người ta, ngươi biết tội chưa?

- Nhị gia gia, là suýt chút nữa hắn đã giết ta.

Âu Dương Đình cãi lại.

- Ngươi chưa bị thương đúng không?

Trong mắt trưởng giả hiện lên vẻ không vui:

- Luận bàn chiến đấu, ngươi muốn người khác không chạm vào ngươi, còn có nghĩa ý gì, tâm tính ngươi như vậy sao có thể có thành tựu?

Về mặt Âu Dương Đình cứng đờ, lại nói:

- Đình Nhi biết tội, mặc cho nhị gia gia trừng phạt, nhưng mấy người này đối đãi với ta như vậy nên xử trí như thế nào?

- Âu Dương Đình, người cho rằng bọn họ nên tự mình chặt tay vì người, không phản kháng?

Âu Dương Cuồng Sinh lạnh lùng khinh miệt nói:

- Nhị gia gia, lúc trước ta và Tần Vãn Thiên cùng đi Tiên Trì tập luyện, sống vai mà chiến đấu, thiên phú của hắn tuyệt đối không ở dưới ta, tương lai thành tựu cũng sẽ không thấp hơn ta. Âu Dương Đình này lại tự xưng thân phận cao quý, không biết đang đứng trước người có sức mạnh tuyệt đối. Thân phận của nàng không bằng lang sói, tính cách nàng ta như vậy, nhị gia gia cần cân nhắc kỹ đề nghị của ta.

Về mặt trưởng giả kia không thay đổi nhưng trong lòng cũng đang suy nghĩ.

Quả thực tính cách Âu Dương Đình có vấn đề, Tần Vãn Thiên cả gan hành động làm loạn, đứng ở lập trường bọn họ đương nhiên không có vấn đề, nhưng quả thật làm Âu Dương Đình mất mặt. Nếu không có Âu Dương Cuồng Sinh ra mặt, tất nhiên ông vẫn sẽ đứng về phía Âu Dương Đình, vốn dĩ việc này không cần lo lắng.

Nhưng Âu Dương Cuồng Sinh liên tiếp nhắc đến quan hệ của hắn và Tần Vãn Thiên, không thể không làm lão cân nhắc, hơn nữa còn phải cân nhắc thật kỹ.

Chỉ có thể xử trí nhẹ nhàng, nếu không, mặt mũi hai bên rất khó coi.

- Âu Dương Đình, người làm việc lỗ mãng, tâm tính không tốt, về sau phải suy xét nhiều hơn. Trong vòng một năm từ nay về sau, trong gia tộc, người không được dùng bất cứ quyền lợi nào nữa.

Trưởng giả bình tĩnh nói, Âu Dương Cuồng Sinh nhú mồm, trừng phạt này tương đương với không trừng phạt, xem ra lão muốn việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

- Về phần ba người các người, cũng vì bất đắc dĩ, không trừng phạt.

Trưởng giả lại nói với đám Tần Vãn Thiên, hiển nhiên là muốn hóa giải việc này.

- Không trừng phạt?

Sắc mặt Âu Dương Đình khó coi, Tần Vãn Thiên bắt nàng quý gối trước mặt Phạm Nhạc, bắt nàng dập đầu, cứ vậy là xong? Thật sự nàng không nuốt trôi con tức này.

Âu Dương Đình nàng bị người ta bắt quý xuống, về sau sao nàng ta còn có thể ở ngẩng đầu làm người ở Âu Dương thế gia.

- Trừng phạt như vậy đối với Âu Dương Đình không khỏi có chút nhẹ, nhị gia gia, nếu như về sau nàng chết vẫn không hối cải thì sẽ như thế nào?

Âu Dương Đình còn chưa mở miệng, Âu Dương Cuồng Sinh đã lạnh lùng nói, đánh đòn phủ đầu.

Hắn cũng biết, muốn thật sự trục xuất Âu Dương Đình khỏi Âu Dương thế gia là không thực tế, chung quy thế gia vẫn là thế gia, Âu Dương Đình là hậu nhân dòng chính duy nhất. Tuy hôm nay nàng vô lễ nhưng nếu nói ra hôm nay ai chịu nhục nhã, không ai khác là Âu Dương Đình, còn ba người Tần Vãn Thiên vẫn chưa chịu thiệt.

Nhưng Âu Dương Cuồng Sinh hắn vừa tới đã lấy khí thế ép người như vậy, đó là đoạt lấy tiên cơ, không cho Âu Dương Đình một chút cơ hội xoay người làm gì Tần Vãn Thiên.

- Nếu nàng còn như thế nữa thì giao cho Cháp Pháp đường.

Trưởng giả bình tĩnh nói, khiến Âu Dương Đình cảm thấy cả người phát lạnh.

Lần này Âu Dương Cuồng Sinh gật đầu nói:

- Ta sẽ nhớ kỹ.

Dứt lời, ánh mắt hắn nhìn về phía đám người Tần Vãn Thiên, cười nói:

- Đến đây rồi lại không sớm tìm ta, chúng ta đi thôi.

- Ừm.

Tần Vãn Thiên cười gật đầu, bước chậm rãi, hắn cũng biết có thể có cục diện lúc này tất cả đều là do Âu Dương Cuồng Sinh tranh thủ mà có. Dù sao hắn cũng là một người ngoài, hôm nay lại làm Âu Dương Đình, nhân vật dòng chính cao quý phải quý xuống dập đầu chịu khuất nhục!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 311: Vô Song giới

Âu Dương Cuồng Sinh hộ tống ba người Tần Văn Thiên rời đi, để lại mọi người hai mắt nhìn nhau.

Vì Âu Dương Cuồng Sinh mạnh mẽ nhúng tay, việc Tần Văn Thiên bắt Âu Dương Đình quý xuống không chịu bất cứ trừng phạt nào, chỉ sợ đây là nỗi nhục nhã nhất từ trước tới nay mà Âu Dương Đình nhận phải, chỉ thấy nàng cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt, thậm chí cánh môi còn có vết máu chảy ra.

Bóng người Đoạn Thanh Sơn như gió, hạ xuống bên cạnh Âu Dương Đình, vươn tay nắm chặt lòng bàn tay của nàng, dịu dàng nói:

- Hắn sẽ trả giá thật lớn.

- Ừm.

Âu Dương Đình gật đầu thật mạnh, nhỏ giọng nói:

- Không giết hắn, ta không còn mặt mũi gặp người.

Âu Dương Đình nàng là tiểu thư Âu Dương thế gia, dòng chính chân chính, việc này truyền đi, nàng còn gặp người như thế nào, chỉ sợ vô số người đều sẽ chế giễu tiểu thư như nàng.

- Âu Dương Đình.

Lão giả trên không trung nhìn sang bên này, Âu Dương Đình ngẩng đầu, nhìn về phía trưởng giả đó, ánh mắt mang theo vài phần lạnh lùng, khiến trong lòng trưởng giả âm thầm lắc đầu nhưng vẫn nói:

- Tu hành cho tốt mới là việc quan trọng nhất, Thanh Sơn, người cũng vậy, năm nay phải xem có thể đột phá Thiên Cương cảnh hay không. Nếu không qua, cuối năm nay vẫn còn cơ hội giành vị trí cao của Thiên Mệnh bảng.

- Vâng.

Đoạn Thanh Sơn vẫn duy trì phong độ của hắn, nắm tay Âu Dương Đình hơi cúi người với trưởng giả. Hắn khác với Âu Dương Đình, hắn là người họ khác, hắn biết rõ địa vị của mình. Nếu hắn muốn đạt được vị trí cao hơn, cũng chỉ có trở nên mạnh hơn, mạnh hơn so với tất cả người dòng chính cùng các thế hệ của Âu Dương thế gia.

- Giải tán hết đi.

Lão giả xua tay, mọi người lần lượt rời đi nhưng việc này đã nhanh chóng truyền ra, có người than thở, cũng có người may mắn, Âu Dương Đình này trước kia từng tra tấn không ít người.

Âu Dương Cuồng Sinh đưa đám người Tần Văn Thiên tới phủ đệ của hắn, một chỗ cao của tòa thành này. Tòa phủ đệ rộng rãi giống như gia tộc bình thường, lúc này bọn họ ngồi ở trên một bãi cỏ, ở ven bãi cỏ này nhìn về phía trước có thể quan sát rất nhiều phong cảnh của thành Thương Châu, tầm mắt bao quát rất nhiều cảnh sắc non sông.

- Cảnh này, chắc chắn!

Tên mập Phàm Nhạc thấy cảnh này có chút than thở, đây là địa vị, thị nữ phủ đệ này đều vô cùng xinh đẹp, làm hai mắt Phàm Nhạc cũng tỏa sáng.

- Tu vi gì rồi?

Sau khi Âu Dương Cuồng Sinh ngồi xuống, nhìn Tần Văn Thiên, hỏi ra câu đầu tiên, về phần chuyện Âu Dương Đình giống như đã bị hắn lãng quên.

- Nguyên Phủ tầng năm, so với người thấp hơn một cảnh giới.

Đương nhiên Tần Văn Thiên nhìn ra tu vi của Âu Dương Cuồng Sinh, Nguyên Phủ tầng sáu, với gia thế và thiên phú của Âu Dương Cuồng Sinh, đây cũng là chuyện rất bình thường. Nếu như hắn không tu hành Thần Văn, cũng có thể đến Nguyên Phủ tầng sáu.

- Đến cảnh giới của ta người cũng nhìn ra được?

Âu Dương Cuồng Sinh như là nhìn quái vật, có chút buồn bực nhưng sau đó mắt lại có một tia sáng, cười nói:

- Thật may mắn, cảnh giới của ta cao hơn người, nhưng trong tình huống đó người có thể bắt Âu Dương Đình, sức chiến đấu chắc chắn không chỉ là

Nguyên Phủ tàng năm nhĩ?

- Nếu phát huy toàn lực, hẳn là có thể vượt hai cấp chiến đấu, đương nhiên, cũng phải xem là đối phó người nào, dù sao không chỉ có ta có thể vượt cấp chiến đấu. Tần Vãn Thiên nói nhỏ. Hắn và Sở Mãng thường xuyên luận bàn, phỏng đoán cẩn thận, vượt hai cấp chiến đấu là có thể, vượt ba cấp, độ khó khăn rất lớn, chỉ sợ phải lấy toàn bộ con át chủ bài ra, dù sao Tinh Thần Nguyên Lực hai bên chênh lệch quá lớn, may mà ba Nguyên Phủ có thể bù lại một chút.

Hơn nữa, vượt ba cấp, tương đương đối phương Nguyên Phủ tàng tám, võ đạo ý chí cảnh giới thứ nhất bình thường cũng đều hóa cảnh rồi, hẳn không có ưu thế gì.

- Xem như người lợi hại.

Âu Dương Cuồng Sinh tròn trắng mắt, tên này vượt hai cấp chiến đấu, tuy là Nguyên Phủ tàng năm nhưng hắn đã nói như vậy, chắc hẳn có thể chiến thắng cường giả Nguyên Phủ tàng bảy, sức chiến đấu như vậy gần giống như hắn rồi.

- Người nên sớm đến thành Thương Châu, rời khỏi nước Sở, người đã đi đâu rồi?

Âu Dương Cuồng Sinh có chút tò mò với những chuyện đã trải qua của Tần Vãn Thiên.

- Không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Tần Vãn Thiên cười khò lắc đầu, sau đó kể lại tình hình đại khái sau khi rời khỏi nước Sở, Âu Dương Cuồng Sinh nghe mà phát ra tiếng thán phục sợ hãi, đặc biệt là khi biết Tần Vãn Thiên là Thần Văn sư cấp bốn, ánh mắt nhìn Tần Vãn Thiên càng giống như nhìn quái vật, vô cùng buồn bực.

Thần Văn sư cấp bốn, cái này quá đã kích người, địa vị Tần Vãn Thiên không thua kém nhân vật cường giả Thiên Cương cảnh bình thường, hơn nữa hắn lại biết, tuổi Tần Vãn Thiên còn trẻ hơn so với hắn, hắn ta biểu lộ thành tựu về mặt Thần Văn, thậm chí còn tạm thời áp chế thiên phú về võ đạo.

- Người nói người muốn bước vào ba hạng đầu Thiên Mệnh bảng?

Âu Dương Cuồng Sinh nói với Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên chưa nói chuyện về Thương Vương ra, dù sao việc này liên quan trọng đại, tuy hắn tín nhiệm Âu Dương Cuồng Sinh nhưng quả thật cũng không cần thiết nói ra.

- Ừm, cần phải vậy.

Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu.

- Cuối năm nay có một cơ hội, chỉ là, thời gian chỉ có một năm, cũng không dễ dàng.

Ánh mắt Âu Dương Cuồng Sinh lóe lên, năm nay vừa tròn ba năm, thành Khâm Châu cố đô của Đại Hạ hoàng triều cuối năm nay sẽ tập trung ánh mắt của toàn bộ quốc gia này, vô số thanh niên thiên kiều đồng lứa sẽ tập hợp ở thành Khâm Châu. Đây chính là cơ hội tốt, bỏ lỡ cơ hội lần này, muốn vào ba ghế đầu Thiên Mệnh bảng cũng chỉ có thể tìm được cường giả trong ba hạng đầu, đánh bại chính diện.

Nhưng như vậy mà nói cũng không long trọng bằng trận phong vân cuối năm này.

- Nói như thế nào?

Tần Vãn Thiên hỏi.

- Người từng nghe nói đến Đại Hạ cổ hoàng triều hay chưa?

Âu Dương Cuồng Sinh hỏi Tần Vãn Thiên.

- Có nghe, chỉ là nghe nói bây giờ hoàng triều cổ kém xa trước kia.

Tần Vãn Thiên gật đầu nói.

- Không sai, ngày xưa Đại Hạ cổ hoàng thống nhất Đại Hạ, một mình nắm giữ thiên hạ, uy nghiêm của nó lớn mạnh cỡ nào, khắp nơi đều là bề tôi, nhưng về sau hoàng triều cổ trải qua biến đổi lớn, hoàng triều phân chia, sau đó sinh ra vô số thế lực, những thế lực lớn mạnh này chiếm cứ chín tòa thành phần hoa nhất hoàng triều Đại Hạ, là Cửu Châu ngày nay.

Âu Dương Cuồng Sinh chậm rãi nói:

- Bây giờ hoàng triều cổ Đại Hạ chỉ còn lại một hậu duệ duy nhất nhưng người Đại Hạ hoàng triều vẫn phải đi triều bái hoàng triều cổ, duy trì đến hôm nay. Nhân vật Nguyên Phủ cảnh giới phong vân của Đại Hạ hoàng triều, ba năm triều bái cổ hoàng một lần, tranh hoàng vận, đấu thiên địa. Nhìn các nhân vật phong lưu triều đình hiện nay, Khâm Thiên các sẽ sắp xếp lại vị trí trên Thiên Mệnh bảng. Năm nay, vừa hay đã đến kỳ hạn ba năm.

Nhưng chỉ cho chúng ta thời gian một năm, bây giờ tu vi của ta là Nguyên Phủ tàng sáu, người Nguyên Phủ tàng năm, muốn trước cuối năm tới cổ hoàng triều phân tranh một chuyến thì thời gian một năm này cần có sự tăng lên cực lớn mới được.

- Cổ hoàng triều, thời gian một năm!

Trong mắt Tần Vãn Thiên tựa như ánh lên sự sắc bén, đây thực sự là thách thức vô cùng chặt vật, bây giờ, những cường giả trong Thiên Mệnh bảng đang như hổ rình mồi, chỉ cần chưa vào Thiên Cung cảnh là còn có thể tranh vị trí tốt hơn.

Tần Vãn Thiên biết rõ muốn vào Thiên Cung cảnh không phải chuyện dễ dàng như vậy, đây là ngưỡng cửa khó khăn của tất cả các tu sĩ võ mệnh.

- Xem ra ta có cơ hội thử một chút, hoàng triều cổ này, nhất định ta phải đi.

Trên mặt Sở Mãng hiện lên thần sắc hưng phấn, bây giờ tu vi hắn là Nguyên Phủ tầng bảy, trong thời gian một năm chỉ cần cố gắng chút, hắn có thể đến cảnh giới Nguyên Phủ tầng chín, có thể tranh đấu cùng thiên tài các nơi ở Đại Hạ một chút.

- Là ai muốn tranh đoạt Thiên Mệnh bảng?

Một giọng nói truyền đến, chỉ thấy một bóng người xinh đẹp cách đó không xa đi tới, trên mặt lộ ra nụ cười khê, chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng đánh giá mấy người Tần Vãn Thiên, cười nói:

- Đây là người làm Âu Dương Đình nhục nhã đang gây xôn xao bên ngoài sao?

- Tiểu Lộ, lại đây, huynh giới thiệu để mọi người làm quen. Đây là bằng hữu của ta, Tần Vãn Thiên, Phạm Nhạc và Sở Mãng.

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn thiếu nữ đi tới cười nói:

- Đây là muội muội của ta, Âu Dương Tiểu Lộ.

- Thật xinh đẹp.

Phạm Nhạc cười hi hi nói, Âu Dương Tiểu Lộ này đáng người cao gầy, đường cong cơ thể quyến rũ, điệu bộ dịu dàng, da thịt trắng như tuyết, tuổi khoảng mười tám mười chín, trong vẻ đẹp mang theo vài phần đáng yêu và xinh xắn.

- Cảm ơn, nhưng ánh mắt ngươi cũng thật sắc, nhất định là đồ háo sắc.

Âu Dương Tiểu Lộ đánh giá Mập Mạp Phạm Nhạc, cười hi hi nói, nhất thời sắc mặt Phạm Nhạc sạm lại, run rẩy cười:

- Mập ta rất đơn thuần.

Tần Vãn Thiên ở bên suýt chút nữa ghé tòm muốn ói, mắt tròn trăng, thật là phục tên mập này.

- Ta không tin.

Âu Dương Tiểu Lộ cười nói, sau đó nhìn Tần Vãn Thiên:

- Lá gan các ngươi cũng thật lớn, đại tiểu thư Âu Dương Đình kia chưa từng bị ai đánh, thế mà các ngươi lại khiến nàng ta quỳ xuống, ta nghĩ các ngươi thâm rồi, nhất định nàng ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

- Ở chỗ này của ta, tin chắc bọn chúng cũng không dám làm gì.

Âu Dương Cuồng Sinh không thêm đề ý nói.

- Biết huynh lợi hại.

Âu Dương Tiểu Lộ lườm Âu Dương Cuồng Sinh.

- Không nói cái này nữa, các người đi theo ta, ta dẫn các ngươi đi chỗ tốt.

Âu Dương Cuồng Sinh như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, hai mắt tỏa sáng, nhìn thấy vẻ mặt của hắn đôi mắt đẹp của Âu Dương Tiểu Lộ chớp chớp, chỉ vào Âu Dương Cuồng Sinh:

- Huynh muốn dẫn bọn họ vào trong đó?

- Vẫn là muội muội ta hiểu ta.

Âu Dương Cuồng Sinh xoa đầu Âu Dương Tiểu Lộ, sau đó nhìn đám người Tần Vãn Thiên ra hiệu, đoàn người liền ngự không bay về một hướng ở phía xa, ba người Tần Vãn Thiên có chút tò mò, không biết gã này đưa mình tới nơi tốt nào đây.

Một lúc sau, Tần Vãn Thiên đi tới một dãy núi, trong thành Thương Châu vậy mà lại có núi, nơi này giống như một chỗ ẩn thế, không còn ở trong thành Thương Châu nữa.

Tần Văn Thiên nhìn cửa lớn phía trước, bên trên có khắc ba chữ to, chữ cổ cứng cáp mạnh mẽ, rồng bay phượng múa.

- Vô Song giới, vô song, khẩu khí thật lớn, đây là đâu?

Phạm Nhạc tò mò hỏi, Âu Dương Cuồng Sinh cười lớn, bước về phía trước, cửa lớn mở ra, đoàn người lập tức đi vào trong đó. Cảnh tượng xuất hiện ở trước mắt Tần Văn Thiên giống như nơi thế ngoại, phía trước tiên sơn có mây mù, chỗ gần đình đài nước chảy có không ít bóng thanh niên, bọn họ nhìn về phía Tần Văn Thiên bên này, trong mắt hiện lên một chút khác lạ.

- Âu Dương Cuồng Sinh, ngươi còn dẫn theo người ngoài tới đây.

Thấy có giọng nói truyền đến, trong mắt đám thanh niên đó ẩn giấu thần vận, khi nhìn về phía Tần Văn Thiên ánh mắt đều hiện lên các tia sáng tinh khiết nhưng vô cùng sắc bén.

- Khí thế thật mạnh, tuy những người này là thanh niên nhưng đều có khí chất đại thế gia, Vô Song giới này rốt cuộc là đâu?

Trong lòng Tần Văn Thiên tò mò.

- Nhanh thôi bọn họ sẽ không còn là người ngoài nữa.

Âu Dương Cuồng Sinh cười nói.

- Thật không, chẳng lẽ ngươi cho rằng ba người này có thể vào Vô Song giới, ngươi cho rằng Vô Song của thành Thương Châu này là nơi nào?

Chỉ thấy một người cười lạnh nhạt nói.

Vô Song giới của thành Thương Châu là thánh địa của thiên tài, các cường giả xếp hạng trên Thiên Cương bảng và Thiên Mệnh bảng trong thành Thương Châu hầu hết đều từng đi vào Vô Song giới!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 312: Một đường chèn ép

Lúc Tần Văn Thiên đang tò mò, chỉ thấy đột nhiên trong hư không xuất hiện một bóng người, ngạo nghễ đứng giữa không trung, cả người tràn ngập khí thế uy nghiêm.

Chỉ thấy ánh mắt hắn lướt qua ba người Tần Văn Thiên, mở miệng nói:

- Ba người các ngươi có muốn xông vào cổng Vô Song giới hay không?

- Xông vào.

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn đám người Tần Văn Thiên gật đầu nói:

- Nơi đây tập hợp thiên tài, chỉ có xông qua cổng Vô Song giới mới có thể tu hành ở Vô Song giới. Nơi này có một số nhân vật lợi hại, cần phải xông vào.

- Được.

Ba người đám Tần Văn Thiên gật đầu, đương nhiên Âu Dương Cuồng Sinh sẽ không lừa bọn họ.

- Được.

Nhìn về phía bóng người ở hư không, Tần Văn Thiên mở miệng nói, nhất thời bóng người kia đập mạnh xuống mặt đất, một tiếng ầm vang lớn, trong phút chốc, chỉ thấy một tòa thành hư ảo đột ngột mọc từ mặt đất lên, tiếng vang ầm ầm khủng bố truyền ra, bóng người trong hư không mở miệng nói:

- Vào cửa Vô Song giới, ba người các ngươi sẽ tách ra, đều phải dựa vào thực lực, nếu như không qua được, đời này không thể đến Vô Song giới nữa.

Ánh mắt Tần Văn Thiên lóe lên, chỉ thấy hắn nhìn về phía cánh cổng cổ xưa, bùng nổ một tia nhìn sắc bén:

- Ta đi trước.

Vừa dứt lời, bóng người lóe lên, bước vào trong cửa Vô Song giới. Phàm Nhạc và Sở Mãng đều rất hào hứng, cũng lần lượt bước vào cửa Vô Song giới, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Trong khoảnh khắc bọn họ đi vào, chung quanh không ngừng có bóng người lao tới, tất cả những người này đều có khí chất trác tuyệt, không ai bì kịp.

Nếu như Tần Văn Thiên ở đây, có lẽ hắn sẽ phát hiện, trong số những bóng người trong hư không này còn có người quen của hắn.

Lúc thí luyện ở Tiên Linh, hắn và Âu Dương Cuồng Sinh sống vai chiến đấu đã gặp không ít nhân vật lợi hại, Sư Khôi Thủ Vương điện thành Yêu Châu, Yêu Sanh của Thiên Yêu tông, Vương Tiêu thành Bình Châu, lúc ấy đều là những nhân vật cực kỳ lợi hại, bây giờ lại đều xuất hiện ở nơi đây, nhìn chăm chăm vào cánh cửa Vô Song giới xuất hiện phía dưới.

- Đã một thời gian không có người xông vào cửa Vô Song giới rồi, không biết là con cháu của đại gia tộc nào?

Có người mở miệng hỏi.

- Không biết, nhưng đi theo huynh muội Âu Dương Suồng Sinh tới.

- Âu Dương Cuồng Sinh?

Mắt Vương Tiêu sáng lên, rơi vào người Âu Dương Cuồng Sinh ở một bên, cao giọng nói: Âu Dương, ngươi dẫn người đến để phô trương thanh thế của mình sao?

Âu Dương Cuồng Sinh ngẩng đầu nhìn về phía Vương Tiêu trong hư không, cười phóng khoáng nói:

- Vương Tiêu, người này ngươi cũng biết, lúc trước thí luyện ở Tiên Linh, ngươi đã bại rất thảm.

- Hà?

Vương Tiêu nhướng mày, lập tức nói:

- Là hắn, tu hành như thế nào rồi, đừng để ta quá thất vọng là được?

- Nguyên Phủ cảnh tầng năm.

Âu Dương Cuồng Sinh tùy ý đáp lại, không thêm đề ý hắn chút nào, mắt Vương Tiêu lại sáng lên, giọng nói lạnh lùng:

- Nguyên Phủ tầng năm, cũng coi như không tệ, hi vọng hắn có thể xông qua cửa Vô Song giới, như vậy mới có người có thể chơi.

- Ha ha, sẽ không để ngươi thất vọng.

Âu Dương Cuồng Sinh cười vang nói, tên Vương Tiêu này chính là Vương gia thế lực cấp bá chủ của thành Bình Châu, Vương gia am hiểu luyện khí, giàu có đứng đầu thành Bình Châu, cường giả trong nhà như mây, thuộc về thế gia cấp bá chủ cực kỳ mạnh mẽ.

Bây giờ tu vi của Vương Tiêu này cũng là Nguyên Phủ cảnh tầng sáu, tinh quang ẩn hiện, khí tức toàn thân phi thường, liếc một cái đã cho người ta cảm giác sắc bén, giống như bản thân hắn chính là một món thần binh lợi khí.

- Âu Dương Cuồng Sinh, đã biết là hắn, ngươi còn dám dẫn hắn tới Vô Song giới này, Vô Song giới không thể giết người không thể phé người nhưng ta sẽ ngược đãi chết hắn.

Bán thú nhân Sư Khôi nghe răng trợn mắt, trong mắt lộ ra sự dữ tợn cuồng bạo, trên người hắn có thú tính của yêu, vô cùng nóng nảy.

- Vương Tiêu, là ai vậy?

Chỉ thấy một mỹ nữ đi đến bên cạnh Vương Tiêu mở miệng hỏi.

- Kiều Hiên, một kẻ năm đó ta gặp, liên thủ với Âu Dương Cuồng Sinh cướp đoạt lễ rửa tội Tiên Tri của Tiên Tri cung.

Vương Tiêu nhìn Kiều Hiên ở bên cạnh mở miệng nói.

Kiều Hiên này chính là cường giả Huyền Nữ điện thế lực cấp bá chủ thành Thương Châu, thiên phú dị bẩm, cũng coi là nhân vật thiên kiều đề bồi dưỡng. Sau khi Vương Tiêu quen biết nàng liền theo đuôi, bây giờ đã thành công.

Vô Song giới của thành Thương Châu không chỉ có đệ tử thiên tài thành Thương Châu muốn tới nơi này, thế lực cấp bá chủ các khu vực khác của Cửu Châu thành cũng muốn tới đây, bá nhập môn hạ của các lão giả Vô Song giới.

Ở Vô Song giới, có rất nhiều tiên động phủ đệ, một số lão nhân ngồi ở trong đó, chỉ thấy lúc này bọn họ hơi mở mắt ra nhìn về vách núi phía trước, xem xét từng hình ảnh hiện ra, bất ngờ với cảnh tượng Tần Văn Thiên, Phàm Nhạc và Sở Mãng ở trong công Vô Song giới.

- Thế mà có người đến xông vào cổng Vô Song giới, hơn nữa lần này có ba người, không biết có kẻ làm người ta phải ngạc nhiên hay không.

Trong một động phủ, một vị lão già lẩm bẩm nói nhỏ một tiếng, sau đó lão nhắm hai mắt lại, giống như chưa từng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Sau khi Tần Vãn Thiên bước vào cổng Vô Song giới, lập tức xuất hiện ở trong một vùng không gian giống như là vách núi động phủ, không nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài. Ở trước mặt hắn có một con rối xuất hiện ở đó, con rối này chính là con rối cấp ba, ánh mắt nó nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, nói:

- Tiểu tử, ta là vòng bảo vệ thứ nhất của Vô Song giới, sức mạnh của ta và tu vi của ngươi tương đương, nếu muốn đi qua, không thể sử dụng bất cứ thần thông và kỹ xảo nào, trực tiếp dùng sức mạnh đánh ngã ta.

- Được.

Tần Vãn Thiên gật đầu.

- Có thể dùng võ đạo ý chí hòa vào trong sức mạnh của ngươi, tiểu tử ngươi đừng quá tự tin, sức mạnh của ta đủ để làm ngươi kinh ngạc.

Giọng con rối này như một ông cụ, giống như đang giáo huấn văn bối, chắc người luyện chế nó là một lão già.

- Ừm.

Tần Vãn Thiên gật đầu, bước từ từ ra, con rối kia vẫn đứng đó, ngay lúc Tần Vãn Thiên sắp đến trước mặt thì nó đánh ra một quyền, một tiếng ầm vang lớn, sức mạnh khủng bố đè ép lên người Tần Vãn Thiên.

Cùng lúc đó, Tần Vãn Thiên cũng ra tay, một quyền giản dị tự nhiên bùng nổ ra, tràn ngập cảm giác sức mạnh dày nặng.

- Ý chí!

Tần Vãn Thiên phóng ra lực chi võ đạo ý chí, bây giờ lực chi ý cảnh của hắn đã đến hóa cảnh, sức lực tăng tám lần.

Ầm..

Sức lực kinh khủng va chạm vào nhau, thân thể bọn họ không hề động đậy, bởi vì con rối kia đã sụp đổ, rơi rụng ngã xuống, trong miệng còn gào thét:

- Tiểu tử, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Trên mặt Tần Vãn Thiên hiện ra ý cười, sau đó đi qua thân thể sụp đổ của nó đi.

- Khốn kiếp.

- Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi.

Phía sau truyền đến tiếng gầm gừ, Tần Vãn Thiên lại vẫn cất bước kiên định đi về phía trước.

Bước vào một vùng động phủ không gian khác, Tần Vãn Thiên thấy được một đôi mắt lạnh lẽo đến cực điểm, ngẩng đầu nhìn về phía vách núi, chỉ thấy từng ánh mắt con yêu lang đáng sợ nhìn chăm chăm hắn, bọn yêu lang này toàn thân màu đen, lại mơ hồ lóe ra hào quang đen bóng.

Vậy mà toàn bộ đều là yêu thú cấp tám, tương đương với võ tu Nguyên Phủ cảnh tầng ba.

- Luồng hơi thở này có lẽ đám Ma Lang hắc ám này đều là Nguyên Phủ tầng năm đỉnh phong.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên đảo qua liền cảm giác được hơi thở của yêu lang, sau đó từng tia hào quang đen bóng lấp lánh phóng ra, tất cả đám ma lang kia đều vò về phía Tần Vãn Thiên, hóa thành tàn ảnh bóng tối.

- Bịch!

Tần Vãn Thiên nhảy về phía trước một bước, trên người có từng luồng yêu khí mạnh, lực ý chí nở rộ, trong phút chốc cả vùng không gian tràn ngập một luồng yêu khí và sức mạnh tinh thần mạnh mẽ.

Vù..

Cuồng phong gào thét, thân thể Tần Vãn Thiên lao ra công kích, chỉ thấy một con yêu lang phun ra trường mâu màu đen đáng sợ, đâm thẳng về phía Tần Vãn Thiên.

Nắm tay Tần Vãn Thiên đánh ra gậy dữ, trường mâu tan vỡ, móng vuốt của yêu lang kia xuất hiện, cào về phía cánh tay Tần Vãn Thiên.

- Xoẹt!

Sức mạnh kinh khủng trực tiếp làm yêu lang vò tới bị nghiền áp thành phần, thân thể Tần Vãn Thiên không có bất kỳ cái gì ngăn cản lao về phía trước,

tiếng vang khùng bố ầm ầm chấn động không gian, toàn bộ yêu lang chấn ở trước người bị nghiền áp tiêu diệt, chỉ trong tích tắc ngăn ngụt, Tần Vãn Thiên đã đi qua đoạn vách núi này, không quay đầu lại mà tiếp tục tiến về phía trước.

- Sức mạnh này, ta thích nhưng khoảng cách thỏa mãn yêu cầu của ta vẫn còn chưa đủ.

Trong một động phủ ở Vô Song giới, chỉ thấy một người cường tráng toàn thân tràn ngập sức mạnh mang tính bùng nổ nhìn chăm chăm hình ảnh trước mặt, ánh mắt của hắn nhìn Tần Vãn Thiên, chỉ thấy Tần Vãn Thiên đi tới cửa thứ ba, lần này, ngăn cản hắn là một con Thông Tí Viên, cánh tay thô to, che lại đường đi ở động phủ chật hẹp.

Nhưng mà hắn chỉ thấy bóng dáng Tần Vãn Thiên xông thẳng về phía trước đánh, không hề dừng lại dù chỉ một chút, một quyền đánh ra, đánh về phía Thông Tí Viên.

- Dữ dội như thế?

Đại hán này mở to hai mắt, nhìn chăm chăm cảnh trước mắt, cao hơn cả một cánh giới, vẫn không muốn dùng thần thông? Trực tiếp dùng sức mạnh đối phó?

Sức mạnh của con Thông Tí Viên này là Nguyên Phủ đỉnh phong cấp sáu, cường giả võ đạo ý chí bước vào nhập cảnh, đều không chịu đựng nổi lực công kích của nó.

Nhưng một phút sau ánh mắt của hắn liền tròn lớn, chỉ thấy Thông Tí Viên hung hăng đụng vào vách tường, Thông Tí Viên hung bạo kia không có một chút tức giận, ngoan ngoãn để thanh niên kia đi qua người nó.

Tiểu tử này, ta muốn thu hắn. Đại hán rống lên một tiếng, chấn động đến mức động phủ vang lên tiếng ong ong, khiến cho người ở các động phủ khác không kiên nhẫn mở to mắt, nói:

Lão gia hỏa kia nhìn trúng tên tiểu tử am hiểu sức mạnh kia rồi hả? Nhưng chỉ có sức mạnh thì làm được gì?

Nhưng rất nhanh, quan điểm của bọn họ đều thay đổi vì bọn họ nhìn thấy Tần Vãn Thiên liên tục đột phá sáu cửa ải mà bước chân lại không hề dừng lại phút giây nào. Tất cả đều là lấy sức mạnh thuần túy đột phá, khó khăn như vậy, có thể là vô cùng hiếm thấy.

Chỉ cần vượt năm cửa ải là Tần Vãn Thiên đã có tư cách bước vào Vô Song giới rồi.

Cửa ải thứ sáu, bắt đầu có không ít người chú ý.

Cửa ải thứ bảy, một số lão gia hỏa đều nghiêm túc lên, có rất ít người có thể oanh phá cửa này.

Khi Tần Vãn Thiên phá cửa ải thứ tám, không ít lão gia hỏa hai mắt đều phát sáng lên, vượt hai cấp chiến đấu, nghiền ép tuyệt đối... Đây là thích sĩ diện a, không biết là người của thế lực cấp độ bá chủ nhà ai.

- Hai cửa ải cuối cùng rồi?

Lúc này, rất nhiều lão gia hỏa trong các động phủ cũng bắt đầu mở mắt, cửa ải thứ chín đã là cửa ải đếm ngược thứ hai rồi, độ khó của cuộc khảo nghiệm mà Tần Vãn Thiên đối mặt tương đương với ba cường giả Nguyên Phủ cảnh tầng bảy đỉnh phong.

Bên ngoài cổng Vô Song giới, không ít bóng người đứng giữa hư không, bọn họ đều bình tĩnh chờ đợi, không biết ba người kia có ai có thể thông qua hay không.

Hiện giờ thời gian vẫn còn sớm, thời gian ở bên trong càng dài thì khả năng vượt ải càng nhiều, càng xuất chúng.

- Âu Dương Cuồng Sinh, hi vọng bằng hữu kia của ngươi có thể nán lại lâu một chút, không ra sớm đến mức không có Vô Song lão nhân nào xuất hiện, vậy thì thật quá mất mặt rồi.

Vương Tiêu lạnh lùng nói, sau khi vượt ải, còn phải chờ xem có mấy vị Vô Song lão nhân xuất hiện ở đây, điều này có ý nghĩa là có mấy người muốn thu nhận bọn họ vào môn hạ để tu hành.

Nhiều khi không Vô Song lão nhân nào xuất hiện mà chỉ bảo bọn họ tự mình lên núi báỉ phòng, trừ khi có một số nhân vật xuất chúng thu hút sự chú ý, được người ta coi trọng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 313: Không người

Âu Dương Cường Sinh ngẩng đầu nhìn về phía Vương Tiêu trong hư không, trong mắt mang theo một chút miệt thị cuồng vọng.

- Vương Tiêu, ngày xưa ngươi bước qua cổng Vô Song giới này, có mấy người đi ra?

Âu Dương Cường Sinh lạnh nhạt nói, đương nhiên hắn biết, đã biết rõ còn cố hỏi.

- Ba người.

Vương Tiêu hãnh diện nói, đám lão già Vô Song giới kẻ nào cũng rất lười, thậm chí những người đó còn không thu đệ tử, chỉ để các ngươi theo họ tu hành đã là ân huệ to lớn, tuy rất nhiều người có tư cách bước vào Vô Song giới nhưng lại không cách nào bái vào môn hạ của các Vô Song lão nhân.

Các lão gia hỏa ở nơi này đều là kẻ có năng lực thật sự, chính vì như thế mới có thể khiến thiên tài thành Thương Châu tập hợp, thậm chí thiên tài ngoài thành Thương Châu xa xôi vạn dặm cũng tìm đến.

Vương Tiêu ngày đó làm ba người xuất hiện, muốn thu hắn làm học trò.

Nhưng Vương Tiêu hắn đã từ chối, về sau, hắn theo một vị Vô Song lão nhân cực có danh tiếng tu hành, muốn tranh thủ trở thành học trò của lão.

- Hắn là sẽ không ít hơn ngươi.

Âu Dương Cường Sinh cười lạnh lùng nói, khiến vẻ mặt Vương Tiêu khựng lại, sau đó cũng nhìn chằm chằm Âu Dương Cường Sinh:

- Vậy ta cũng mỗi mắt mong chờ.

Xa xa bên trong dãy núi cổ kính, nơi tiên khí lượn lờ, trong động phủ, người Vô Song giới muốn tìm cũng khó tìm được sự tồn tại của các động phủ này, nhưng lúc này trong từng tòa động phủ lại có không ít người nhìn chằm chằm hình ảnh trước mắt, đó là tình hình trong cổng Vô Song giới.

Trong cổng Vô Song giới là một trận pháp, bọn họ ở trong động phủ có thể nhìn thấy tình hình trong trận pháp, lúc này, rất nhiều ánh mắt lão nhân sáng rực, lóe ra ánh nhìn sắc bén.

- Qua rồi, cửa ải thứ chín, vượt qua rồi.

Những người này than thở trong lòng, bọn họ tận mắt thấy Tần Văn Thiên tới cửa ải thứ mười, hai người khác thì chậm hơn một chút, kẹt ở cửa ải thứ năm và cửa ải thứ sáu.

- Đây là...

Ánh mắt đám người phóng ra từng tia nhìn sắc bén, cửa ải thứ mười có mười tám yêu thú, tất cả đều là Nguyên Phủ tầng bảy đỉnh phong, mười tám con, hơn nữa đều là Tinh Thần chiến thú cực kỳ hung mãnh, mỗi một công kích đều như muốn xé rách hắn, nhưng bọn họ nhìn thấy thanh niên kia điên cuồng phòng ngự, ngẫu nhiên công kích, trong cơ thể hắn bùng nổ Tinh Thần Nguyên Lực cực kỳ đáng sợ, giống như thần thông trực tiếp bùng nổ tụ hợp lại thành cụm.

Càng làm người ta kinh ngạc hơn là, động tác dưới chân hắn là đang khắc Thần Văn, Thần Văn phòng ngự cấp ba đỉnh phong, muốn ổn định trước.

- Con bà nó, thế mà lại phòng ngự được.

Đại hán kia rống lên một tiếng, động phủ bên này cũng chấn động:

- Người này cực hợp với khẩu vị của ta, bức bối quá, khẳng định là không có cơ hội rồi.

Đương nhiên Tần Văn Thiên mạnh mẽ hắn nhìn ra, nhưng hôm nay, cái Tần Văn Thiên bày ra đã không chỉ có sức lực mạnh mẽ, tốc độ khắc Thần Văn cấp ba này không khỏi quá nhanh, chỉ sợ nhất định là lão gia hỏa kia sẽ đòi người, cái này, không tranh nổi.

Ở trong một động phủ khác, chỉ thấy một lão già có vài phần lười nhác, ánh mắt nhìn chằm chằm tình hình phía trước, thân thể hơi tỏ ra lười biếng kia tùy ý dựa trên vách núi đá nhưng đôi mắt nheo lại của lão lại lộ ra từng luồng ánh sao.

- Một cước hạ xuống chính là Thần Văn cấp ba sơ cấp, tốc độ này so với ta năm đó mạnh hơn nhiều.

Hai mắt lão đầu tỏa sáng, không mất bao lâu, Thần Văn này tại tiến hành tổ hợp, càng ngày càng mạnh, Thần Văn cấp ba sơ cấp hóa thành Thần Văn phòng ngự cấp ba đỉnh phong, sau cùng lại xuất hiện Thần Văn cấp ba đỉnh phong công kích, quá rực rỡ rồi.

- Kẻ này lão phu muốn, chút nữa các ngươi không được phép tranh với lão phu.

Lão già rống lên một tiếng, từng ngọn núi xung quanh đều rung động, động phủ những người kia đều chấn động, có người nhỏ giọng mắng:

- Lão đầu không biết xấu hổ, lại dùng loại thủ đoạn cường chế này, vô sỉ, vô sỉ...

- Ngươi nói ai hả?

Một giọng nói liên vang vọng trong động phủ của người nói chuyện, người kia lập tức run rẩy nói:

- Lão ca, ta nói đùa thôi, ta không ra, nhất định không đi ra đâu.

Qua rồi, cửa ải thứ mười, hắn cũng vượt qua rồi.

Mọi người thấy Thần Văn không thể chống đỡ như thế, càng lúc càng mạnh, gần như tràn ngập uy lực cấp bốn, cứ thế phá cửa ải này.

- Sao còn chưa đi ra ngoài, người giữ ải đó đang làm gì vậy?

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy một bóng người xuất hiện ở bên cạnh Tần Văn Thiên, ánh mắt tất cả đều khựng lại đó.

- Nàng thế mà lại đi vào trong trận pháp?

Giống như người trong động phủ đều nghĩ tới cái gì đó, bọn họ đều quay đầu, ánh mắt giống như muốn xuyên thấu vách núi, nhìn ngọn núi hư vô mờ mịt ở phương xa, lúc này... nàng cũng chú ý rồi sao!

Tần Văn Thiên cũng rất kinh ngạc, ánh mắt nghi hoặc nhìn bóng người xuất hiện ở trước mắt, trên người khoác quần áo giống như dệt thành từ tuyết, trắng thuần.

Nhưng quần áo trắng như tuyết lại không làm da thịt của nàng tỏ ra khác thường mà lại giống như phối hợp đẹp nhất, da thịt của nàng cũng giống như tuyết, giống như nhẹ nhàng chạm một cái là có thể hòa tan.

Trên thân thể của nàng có từng tia ý lạnh, khí chất của nàng có chút giống Thanh Nhi nhưng lại có khác biệt, nữ tử trước mắt giống như băng son tuyết liên, còn Thanh Nhi lại như không vướng vào khói lửa nhân gian.

Mặc dù nữ tử trước mắt rất đẹp nhưng Tần Văn Thiên vẫn cảm thấy Thanh Nhi đẹp hơn một chút, nhưng cũng không kém mấy, dù sao, có thể để hắn mang ra so sánh với Thanh Nhi đã chứng minh mỹ mạo của nữ tử trước mắt. Người giống như Âu Dương Đình tuy Tần Văn Thiên cũng thấy xinh đẹp nhưng loại xinh đẹp đó nếu so với Thanh Nhi thì tỏ ra tụt kém hơn rất nhiều.

Trong đám nữ tử Tần Văn Thiên từng gặp, chỉ có vẻ đẹp của Khuynh Thành là một loại đẹp cực hạn khác với Thanh Nhi, khi mười lăm mười sáu tuổi nàng đã là mỹ nữ đứng đầu của nước Sở, mỗi cái nhìn mặt mỗi nụ cười đều nghiêng nước nghiêng thành.

Về phân tu vi của nữ tử trước mắt, Nguyên Phủ cảnh tầng tám.

- Không được dùng sức mạnh Thần Văn, ngươi chiến đấu toàn lực với ta, ta sẽ nương tay.

Giọng của nữ tử cũng lạnh lẽo giống như người của nàng.

Tần Văn Thiên khẽ gật đầu, nữ nhân này cho hắn cảm giác, trừ xinh đẹp ra thì đó là sự cường đại, chắc chắn cường đại hơn vị hôn thê Thư Nguyễn Ngọc của Dương Phạm.

- Oánh!

Trong nháy mắt khí thế trên người Tần Văn Thiên bộc phát ra, yêu khí, huyết mạch, ý chí lực lượng đồng thời bùng nổ. Giờ phút này trên người hắn tràn ngập yêu khí, cả người lộ ra khí thế không thể chống đỡ, giống như cự thú khủng bố.

Yêu khí càn quét qua, trong phút chốc bóng người Tần Văn Thiên buông xuống trước người đối phương, long ấn khủng bố từ bàn tay nở ra, ánh mắt hắn liếc qua, đâm về phía mắt đối phương, lực lượng ý chí khủng bố nghiền áp ra nhưng hắn lại cảm giác mình đang đứng ở trong một vùng thế gia băng tuyết, rất lạnh.

Một ánh mắt của đối phương làm hắn cảm giác được một hơi lạnh thấu xương, ý chí của đối phương trực tiếp xông vào trong mắt hắn, xông vào trong cơ thể hắn.

- Thật mạnh, đây là sức mạnh ý chí cấp độ viên mãn.

Cả người Tần Văn Thiên đều cảm giác được sự rét lạnh kia, đối phương lĩnh ngộ sức mạnh ý chí, cảnh giới đầu siêu thoát hóa cảnh, bước vào viên mãn, kế tiếp liền lĩnh ngộ cảnh giới thứ hai, lột đường cho việc đột phá Thiên Cương cảnh.

Nhưng tu vi đối phương mới chỉ ở Nguyên Phủ tầng tám, còn xa mới tới Nguyên Phủ đỉnh phong, võ đạo ý chí lại viên mãn trước.

Bất kể thực lực của đối phương mạnh bao nhiêu, chiến ý của Tần Văn Thiên không lùi bước chút nào, ánh mắt không chút che giấu nhìn chằm chằm đối phương, long ấn điên cuồng trực tiếp nghiền về phía thân thể đối phương, Thần Nguyên trong cơ thể điên cuồng bộc phát ra.

Oánh...

Công kích khủng bố va chạm với nhau, một luồng hơi thở băng hàn cùng cực truyền từ cánh tay vào thẳng trong cơ thể, trong nháy mắt trên người hắn

bao trùm lên một tầng băng tuyết. Với tu vi đối phương cộng thêm sức mạnh võ đạo ý chí cảnh giới viên mãn, chỉ phóng thích một loại võ đạo ý chí này, chỉ sợ cũng có thể so với nhân vật Nguyên Phủ tầng chín võ đạo ý chí không đủ cường đại.

Đối phương đã có thể có được một loại võ đạo ý chí viên mãn, hiển nhiên sức lĩnh ngộ kinh người, còn có sức mạnh võ đạo ý chí khác.

Tuy Tần Vãn Thiên không dễ chịu nhưng sức mạnh một đòn này của hắn cũng làm vẻ mặt nữ tử hơi thay đổi, nàng chỉ cảm thấy người Nguyên Phủ tầng năm trước mắt như một con cự thú chiến thắng, cho dù là cường giả Nguyên Phủ tầng bảy cũng không thể cho nàng cảm giác như vậy.

- Bùng!

Bàn tay trái Tần Vãn Thiên nâng lên đánh ra, không ngờ là một sức mạnh đáng sợ.

Về mặt nữ tử khựng lại, bàn tay khẽ xoay, trong phút chốc, hàn băng càng mạnh hơn, xâm nhập thân thể Tần Vãn Thiên, khiến toàn thân hắn cũng bị hàn băng chôn vùi, sau đó bàn tay nàng rung động về phía trước, trong phút chốc, có một tấm hàn băng lá chắn xuất hiện trước người, công kích của Tần Vãn Thiên trực tiếp vụn nát nó, nhưng ngón tay nữ tử chỉ về phía trước, một con lốc tuyết đáng sợ cuốn về phía Tần Vãn Thiên.

Lạnh, lúc này Tần Vãn Thiên thật sự lạnh tới mức thân thể cũng phát run, giống như Nguyên Phủ cũng sắp đóng băng.

Võ đạo ý chí chia làm sơ cảnh, nhập cảnh, hóa cảnh, viên mãn cảnh.

Viên mãn cảnh là sự viên mãn của một cảnh, là cơ sở bước vào võ đạo ý chí cảnh hai, so với hóa cảnh mạnh hơn rất nhiều.

Tần Vãn Thiên biết rõ không địch lại nhưng vẫn nhất chí phá không, cùng là chỉ pháp, yêu khí làm người ta sợ hãi giống như quỷ động băng tuyết trong hư không, nhất chỉ đoạn thiên.

Sức mạnh cuồng bạo điên cuồng tàn sát bừa bãi, thân thể Tần Vãn Thiên lui lại, nữ tử cũng dừng tiếp tục công kích, ánh mắt của nàng nhìn Tần Vãn Thiên, trong mắt đẹp như băng tuyết hiện lên một chút kỳ lạ, sau đó nhỏ giọng nói:

- Sức chiến đấu của ngươi rất mạnh.

Nói xong, nàng liền xoay người rời khỏi bên này, rất nhanh biến mất ở trước mặt Tần Vãn Thiên, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Bóng dáng người trong các động phủ đều yên tĩnh trở lại, tiểu tử này lại có thể tiếp nhận công kích như vậy của nàng, còn có thể bình yên vô sự đứng đấy, chiến lực tổng hợp thật mạnh.

Ánh sáng lập lờ, bóng người Tần Vãn Thiên xuất hiện ở bên ngoài, lúc này hắn trôi nổi trên hư không, dưới chân là khảo nghiệm của Vô Song giới, Phạm Nhạc và Sở Mãng còn ở bên trong chưa đi ra.

- Ôi... Thật đúng là lạnh.

Tần Vãn Thiên nói nhỏ một tiếng, trên thân còn có băng tuyết bao trùm, ngẩng đầu, hắn phát hiện trong hư không có rất nhiều người theo dõi hắn, không khỏi lộ ra sự kinh ngạc?

- Thật đúng là nhanh.

Vương Tiêu cười lạnh nhạt một tiếng, thời gian Tần Vãn Thiên đi vào thật đúng là ngắn ngủi, và lại, trên thân còn bao trùm tuyết, lạnh đến run rẩy, cái này thật đúng là thú vị đây.

Ánh mắt Vương Tiêu nhìn về phía ngọn núi cổ kính ở xa, không có một bóng người xuất hiện, vô cùng yên tĩnh.

Không ít thanh niên đều nhìn bên kia, không có người đến, một vị cũng không xuất hiện, cảnh này khiến cho lòng mày Âu Dương Cuồng Sinh hơi nhíu lại, không hợp lý, chẳng lẽ Tần Vãn Thiên lừa gạt hắn sao, điều đó là không thể?

Về phần Vương Tiêu, trên mặt của hắn lộ ra một ý cười lạnh lùng khinh miệt.

- Một vị cũng không xuất hiện, ngày xưa từ biệt, không ngờ đã tụt hậu tới tình trạng như vậy, đáng tiếc Âu Dương Cuồng Sinh ngươi lại còn nói khoác thay hắn.

Vương Tiêu khẽ nói, Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Vương Tiêu, đương nhiên nhận ra đối phương, một vị cũng không xuất hiện là ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 314: Ba mươi sáu núi

Âu Dương Cuồng Sinh cũng nghi hoặc, giống như thật đúng là không có động tĩnh gì.

Ánh mắt liếc về phía hư không, nhìn thấy ý cười lạnh nhạt trong đôi mắt những người kia, Âu Dương Cuồng Sinh cũng sinh ra phiền muộn.

Trong đôi mắt đám người này ý cười hiện lên trên khóe miệng, giống như lộ ra một chút ý trào phúng, như là chế giễu.

Hiển nhiên, bọn họ xem Tần Vãn Thiên như trò cười, cũng xem Âu Dương Cuồng Sinh hấn như trò cười.

Giữa không trung, ánh mắt người dẫn động trận pháp nhìn về phía Tần Vãn Thiên, mở miệng nói:

- Chúc mừng ngươi, thông qua khảo nghiệm công Vô Song giới, về sau, ngươi có thể tự do ra vào Vô Song giới, nhưng 36 núi tu đạo điện, không thể vào lung tung, trừ khi được cho phép tiến vào.

Ánh mắt người này nhìn về phía Tần Vãn Thiên có vài biểu cảm kỳ lạ, không nên như vậy chứ, hấn còn tưởng sẽ có rất nhiều người đi ra nhưng lúc này lại yên tĩnh tới mức không bình thường.

- Cảm tạ tiền bối đã chỉ điểm.

Tần Vãn Thiên gật đầu.

- Ha ha, chỉ sợ là không được cho phép.

Chỉ thấy một tiếng cười cuồng vọng truyền ra, sau đó Tần Vãn Thiên nhìn thấy một bóng người bước chậm ra, chính là bán thú nhân Sư Khôi, thân hình hấn giống như khôi ngô thêm vài phần, cả người cao hai mét, tràn ngập một sức mạnh cuồng bạo.

Có được huyết mạch Thú Vương, thực lực hấn trở nên mạnh mẽ, hình thể sẽ có một luồng đặc tính của yêu thú, không ngừng trở nên cường tráng, trưởng thành cự thú hình người vô cùng mạnh mẽ.

Xem ra Vô Song giới này thật là nơi phi phàm, thành Yêu Châu cách thành Thương Châu rất xa, người của Thú Vương điện thành Yêu Châu cũng đi tới nơi này tu hành. Tần Vãn Thiên đang trầm nghĩ thì thấy ánh mắt Sư Khôi nhìn chăm chăm mình, về mặt hấn vô cùng bình tĩnh.

- Hôm nay ta muốn dạy người mới một chút, nhớ về sau phải giữ quy củ. Âu Dương Cuồng Sinh, việc này ngươi cũng không nên nhúng tay vào.

Sư Khôi nhếch miệng cười nói, trong mắt lộ ra một hơi thở yêu dị, ánh mắt Âu Dương Cuồng Sinh nhìn về phía hư không, chỉ thấy Tần Vãn Thiên cũng nhìn về phía hấn, hỏi:

- Trong Vô Song giới, có thể chiến đấu tới mức nào?

- Không giết chết, không phế bỏ thì được.

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh kia của Tần Vãn Thiên thì sừng sốt một phen, sau đó ánh mắt lộ ra chút ý cười mơ hồ, ánh mắt bình tĩnh của đối phương lại làm hấn cảm giác người được một luồng cuồng bạo.

- Ồ.

Tần Vãn Thiên gật đầu.

- Đúng, không giết chết, không phế bỏ là được, về sau ở Vô Song giới, tốt nhất ngươi đừng để ta nhìn thấy, nếu không, khi gặp ngươi một lần, ta sẽ hành hạ ngươi một lần.

Sư Khôi cười vô cùng vui sướng, lập tức hấn đáp bước ra ngoài, thân thể khủng bố gấm lên hư không, khiến không gian giống như cũng trầm xuống, một luồng lực lượng cuồng bạo tràn ngập.

- Răng rắc!

Chỉ thấy cánh tay Sư Khôi nâng lên, bàn tay nắm chặt, một lực lượng vô hình ngưng tụ mà sinh, trong hư không mọi người khoanh hai tay ở trước ngực, im lặng nhìn náo nhiệt.

Với sức mạnh gã Sư Khôi này, đủ để hành hạ Tần Vãn Thiên Nguyên Phủ tầng năm rất thê thảm. Xưa nay đám người Sư Khôi có chút không chung đường với Âu Dương Cuồng Sinh, lần này có cơ hội hung hăng tát hấn mấy cái, đương nhiên sẽ không khách sáo, hành hạ Tần Vãn Thiên cũng chính là đánh vào mặt Âu Dương Cuồng Sinh.

Thân thể Sư Khôi nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt Tần Vãn Thiên, mọi người chỉ thấy hấn vung cánh tay lớn khủng bố lên, giống như yêu thú điên cuồng hung mãnh, đập vào Tần Vãn Thiên, cảm giác lực lượng kia chấn động hư không, tiếng gió rống giận, chỉ sợ dù một ngọn núi ở trước mặt Sư Khôi cũng bị đánh nổ, huống chi là thân thể nhìn như giòn yếu đó của Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên siết chặt nắm tay, yêu khí khủng bố sôi trào trên cánh tay, cánh tay Tần Vãn Thiên bị yêu khí bao trùm, hóa thành cánh tay kỳ lân, vô đạo ý chí bùng nổ, Thần Nguyên chất chứa trong đó, Tần Vãn Thiên cũng vùng cánh tay lên, đánh ra.

- Bịch...

Hai luồng sức mạnh kinh khủng va chạm vào nhau, ngay lúc mọi người cho rằng Tần Vãn Thiên sẽ bị đập bay, hấn lại không chút sút mẻ, ánh mắt đảo qua Sư Khôi phía trước, đôi mắt kia lộ ra một luồng ánh sáng mãnh liệt.

Ánh mắt Sư Khôi đờ ra, lại có loại ý chí ngủ say, giống như ngủ, giống như hấn muốn ngủ, ý thức mơ hồ.

Bịch!

Nắm tay Tần Vãn Thiên lại hung hăng đập ra ngoài một lần nữa, Sư Khôi hét lớn một tiếng, bị đập tới mức lui mạnh về phía sau, thân hình Tần Vãn Thiên chợt lóe, trong nháy mắt đuổi kịp bóng người hấn.

- Bịch, bịch, bịch...

Từng quyền sức mạnh cuồng bạo đánh ra, dưới ánh mắt rung động nhìn chăm chú của mọi người, Sư Khôi phát ra tiếng gào rống thê thảm, máu tươi tuôn trào, thân thể cự thủ hình người bị đập nát, vết máu loang lổ, vô cùng thê thảm.

- Về sau, chỗ nào có mặt ta, tốt nhất ngươi đừng xuất hiện.

Giọng lạnh nhạt của Tần Vãn Thiên truyền ra, chỉ thấy cánh tay hấn đánh ra lần nữa, một tiếng vang bịch rất lớn, thân thể Sư Khôi bay về phía xa xa, sau đó hung hăng rơi xuống, vẫn còn đang học cả đồng máu tươi, bán thú nhân cường tráng uy vũ lúc này đã trở thành huyết nhân.

- Cái này...

Ánh mắt đám người như đóng băng ở đó, điều này sao có thể, Sư Khôi là bán thú nhân, trong người chất chứa huyết mạch Thú Vương cuồng bạo, sức lực bản thân vô cùng mạnh mẽ nhưng Tần Vãn Thiên chỉ dựa vào sức mạnh, cứ thế mà hành hạ hấn?

Tần Vãn Thiên lại giống như việc gì cũng chưa từng xảy ra, ngẩng đầu, nhìn về phía Vương Tiêu cách đó không xa, thân nhiên nói:

- Lời của ngươi, ta không nghe rõ, nhưng nếu như ngươi muốn luyện tay một chút, ta ở ngay đây!

Nói xong Tần Vãn Thiên nhún vai, giống như không hề để Vương Tiêu Nguyên Phủ tăng sáu vào mắt một chút nào, cảnh này khiến cho vẻ mặt Vương Tiêu cứng đờ, lúc này ánh mắt hấn nhìn về phía Tần Vãn Thiên hơi khác thường.

Nhưng lập tức hấn lại cười lạnh lùng:

- Chỉ là sức mạnh cường đại, khó trách, không có Vô Song lão nhân nào xuất hiện.

- Nếu đã không muốn đấu, cũng không cần nói nhảm nhiều như vậy.

Tần Vãn Thiên thân nhiên nói, sau đó không tiếp tục nhìn Vương Tiêu mà nhìn về phía Âu Dương Cuồng Sinh, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, có một số việc hấn vẫn chưa có hiểu rõ.

- 36 núi tu đạo điện Vô Song giới đều có tiền bối tu hành ở đó, nếu được cho phép, người trong Vô Song giới có thể bái người ở một ngọn núi, theo tiền bối ở đó tu hành võ đạo, thậm chí còn có cơ hội bái vào môn hạ.

Âu Dương Cuồng Sinh chậm rãi nói:

- Lúc khảo luyện vào cổng Vô Song giới là một cơ hội, biểu hiện trong lúc kiểm tra các Vô Song lão nhân đều sẽ nhìn thấy, nếu bọn họ muốn, sẽ triệu ngươi vào núi tu hành, lúc trước Vương Tiêu hấn có ba người tới muốn thu hấn làm đệ tử.

- Ồ...

Ánh mắt Tần Vãn Thiên lóe lên, đã hiểu lời Vương Tiêu nói lúc nãy bèn nói:

- Nói như vậy, ta một người cũng không có, rất mất mặt?

- Có một chút.

Âu Dương Cuồng Sinh gật đầu, khiến Tần Vãn Thiên cảm thấy có chút xấu hổ, khó trách ánh mắt những người này nhìn mình luôn cảm giác không thoải mái, ý cười trên khóe miệng kia giống như là một loại cười châm chọc.

Nhưng không nên vậy chứ, hầu như hấn đều thông qua tất cả khảo nghiệm, tới cửa ải khảo nghiệm cuối cùng, nữ tử thực lực mạnh mẽ kia xuất hiện, hấn dựa vào thực lực chiến đấu, vốn dĩ không có cách nào thắng lợi, chẳng lẽ người noi này đều có thể vượt qua chiến đấu cấp 3 hay sao? Hiển nhiên là

không thực tế.

- Con bà nó!

Một tiếng chửi nhỏ truyền đến, ánh mắt Tần Văn Thiên chuyển qua, sau đó hắn thấy được Phàm Nhạc mập xuất hiện, trên mặt lộ ra vẻ mặt vô cùng buồn bực, hiển nhiên ở bên trong không thoải mái, quần áo hắn cũng có chút không chỉnh tề, Vô Song giới này khảo nghiệm cũng khó quá rồi.

- Ồ...

Sở Mãng cũng đã xuất hiện, chỉ thấy hắn hít thở sâu, nhìn về phía Phàm Nhạc và Tần Văn Thiên:

- Các ngươi cũng đi ra rồi.

- Ừm, Mãng ca, ngươi đã đi đến đâu?

Phàm Nhạc hỏi.

- Cửa ải thứ sáu.

Sở Mãng trả lời:

- Ngươi thì sao?

- Hề hề, xem ra Mập Mập ta thiên tài hơn chút, đến cửa ải thứ bảy.

Phàm Nhạc đắc ý cười.

- Sức mạnh huyết mạch của ngươi đủ giúp ngươi tăng cường thực lực, xông qua cửa ải thứ sáu cũng là bình thường.

Sở Mãng thân nhiên nói, lời hai người nói lọt vào tai mọi người, khiến không ít người có chút kinh ngạc, cửa ải thứ sáu thứ bảy cũng xem là không tệ, qua cửa ải thứ năm là đã có thể vào Vô Song giới.

Tiếng gió gào thét, xa xa có một bóng người xuất hiện, trên thân người này lộ ra một luồng nhuệ khí, ánh mắt lại mơ hồ tỏa ra hào quang màu vàng, đôi mắt kia có sức xuyên thấu rất mạnh, ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm Phàm Nhạc.

- Tiễn Vương, ôi trời, Tiễn Vương xuất hiện rồi.

Ánh mắt không ít người trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm Phàm Nhạc mập, gia hỏa này sẽ không có vận tốt như vậy chứ.

- Sở trường của ngươi là cung tên, có được tinh thần lực cường đại, vô cùng thích hợp theo ta tu hành, ta có thể khiến tiến thuật của ngươi càng thêm hoàn mỹ, ngươi đồng ý bái nhập môn hạ của ta không?

Người này thân nhiên nói với Phàm Nhạc, khiến ánh mắt Phàm Nhạc co lại, yếu ớt hỏi:

- Thực lực ngươi thế nào?

Rất nhiều người trong hư không toát mồ hôi, Mập Mập chết tiết này thật đáng khinh.

Ngay cả Âu Dương Cuồng Sinh và Âu Dương Tiểu Lộ cũng hoàn toàn hết chỗ nói, Mập Mập đáng khinh khá lắm.

- Người trong Thiên Cương bảng.

Tiến Vương cười nhẹ, nhất thời ánh mắt Phàm Nhạc mập mập sáng rực, khom người nói:

- Đệ tử ra mắt sư tôn.

- Con bà nó, động tác Mập Mập chết tiết này quá nhanh, trực tiếp bái sư...

Mọi người cạn lời, vừa rồi Mập Mập đáng khinh này còn đang hỏi thực lực, giờ đã trực tiếp bái sư.

Nói đùa à, người trong Thiên Cương bảng, nhân vật có thể tính trên đầu ngón tay của Đại Hạ hoàng triều, Mập Mập cũng có chút hối hận khi hỏi câu vừa rồi, sao có thể không nhanh chóng bái sư chứ.

- Có câu phải nói rõ trước, Vô Song giới độc lập với bên ngoài, không can thiệp việc bên ngoài, nếu ngươi gặp được bất cứ chuyện gì ở bên ngoài, ta sẽ không để ý tới, ngươi còn muốn bái sư hay không?

Tiến Vương tiếp tục nói, Phàm Nhạc gật đầu, cười nói:

- Đệ tử báỉ sư cũng không phải vì cậy mạnh ở bên ngoài, chỉ vì tu hành tiến đạo, xin sư tôn thu nhận.

- Tiểu tử ngươi cũng đã gọi rồi, hấn còn có thể không thu nhận sao.

Lại một bóng người nữa hạ xuống, người này hình thể to lớn, đề trần thân trên, ánh mắt hấn nhìn về phía Sở Mãng nói:

- Người này có năng lực tiến thuật siêu tuyệt như vậy, vì sao ngươi không thu nhận luôn?

- Ta biết có thể ngươi sẽ thích hấn, đương nhiên, tu đạo điện của ta cho phép hấn bước vào, ta sẽ giúp ngươi chỉ điểm tiến thuật cho hấn.

Tiền Vương thần nhiên nói, khiến cho người ở trần kia nhếch miệng cười nói:

- Tính ngươi đủ nghĩa khí, được, ta cũng cho phép tên mập này đến tu đạo điện của ta tu hành.

Nói xong, ánh mắt hấn lại nhìn phía Sở Mãng:

- Tuy ngươi chỉ tới cửa ải thứ sáu nhưng đó là vì bản thân ngươi đã đến Nguyên Phủ tầng bảy, cảnh giới càng cao, vượt ải càng khó, ngươi nguyện báỉ làm học trò của ta hay không?

- Sở Mãng nguyện ý, chỉ là đầu óc ta khá ngốc, hy vọng tiền bối sẽ không ghét bỏ.

Sở Mãng cười đôn hậu nói, khiến Tiền Vương với người nọ đều cười phá lên, người ở trần kia sáng khoái nói:

- Không có việc gì, ta lại thích người có đầu óc ngốc một chút.

Ánh mắt Tiền Vương và người ở trần kia lại đều nhìn về phía Tần Ván Thiên, thờ dài:

- Thật đáng tiếc.

- Tiểu tử, về sau ngươi có thể đến tu đạo điện của ta bất cứ lúc nào.

Người cời trần nói với Tần Ván Thiên.

- Tu đạo điện của ta cũng mở cửa chào đón ngươi.

Tiền Vương cũng mở miệng nói khiến Tần Ván Thiên có chút nhìn không hiểu.

Còn rất nhiều người trong hư không đều cho là chỉ sợ Tần Ván Thiên biểu hiện cũng không tệ nhưng vẫn chưa đủ để thu làm học trò.

Nơi xa, một bóng người lướt qua như tiên nhân dạo bước mà đến, chính là thiếu nữ như băng son tuyết liên, đẹp đến mức khiến người ta sợ hãi thán phục, trong nháy mắt sự xuất hiện của nàng thu hút ánh mắt của đám người, trong lòng nghi hoặc, sao nàng lại tới đây?

Thiếu nữ này dạo bước tới, đôi mắt đẹp nhìn về phía Tần Ván Thiên, Tần Ván Thiên cũng chú ý tới, cũng nhìn lại nàng.

- Ta đến nói với ngươi một tiếng, 36 núi tu đạo điện đều mở cửa cho ngươi vào, ngươi có thể tiến vào bất kỳ một tòa tu đạo điện nào để tu hành.

Giọng nữ tử giống như một tia sấm sét, hung hăng chấn động đập vào tai đám người kia.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 315: Danh chấn Vô Song giới

Nữ tử áo trắng như tuyết để lại một lời nói rồi nhẹ nhàng rời đi, vùng hư không này bị chấn động đến mức nhất thời vô cùng yên tĩnh.

Ba mươi sáu núi, ba mươi sáu vị tiền bối cao nhân tu hành trong dãy núi cổ kính, bên trong ẩn giấu tu đạo điện. Chỉ khi được sơn chủ Vô Song lão nhân cho phép mới có thể vào núi tu hành, rất nhiều người cũng chỉ được vài người riêng lẻ coi trọng, người lợi hại hơn, có thể đồng thời tiến vào mấy tòa tu đạo điện tu hành, thậm chí người thiên phú càng xuất chúng thì được nhiều người tranh đoạt thu làm đệ tử.

Nhưng chỉ có những nhân vật tuyệt thế, yêu nghiệt, thiên phú hiếm thấy mới có thể được đãi ngộ như vậy, Vô Song lão nhân của ba mươi sáu ngọn núi tất cả đều đồng ý chỉ đạo tu hành.

Ít nhất giờ phút này ở khoảng hư không này, trừ Tần Ván Thiên, không có một ai có đãi ngộ này.

Mà trong toàn bộ Vô Song giới, thiên tài có được quyền tu hành ở ba mươi sáu ngọn núi chỉ có ba người, hôm nay, đã có người thứ tư, người thứ tư này là Tàn Ván Thiên.

Vừa rồi một người cũng không xuất hiện, lúc này thiếu nữ này lại để lại một lời như vậy, tương phản mãnh liệt như thế, khiến mọi người cảm giác không chân thực.

Đặc biệt không lâu trước đó Vương Tiêu còn đang kêu gào, lại giống như bị người ta bóp chặt cổ họng, chỉ cảm thấy yết hầu bị nghẹn, vẻ mặt lúc xanh lúc trắng, lời thiếu nữ kia nói thật đúng là đánh vào mặt hân.

Vương Tiêu hân từng có ba vị Vô Song lão nhân muốn thu làm đệ tử, tuy hân từ chối, ba vị Vô Song lão nhân cũng đều cho phép hân bước vào tu đạo điện của bọn họ tu hành, hơn nữa về sau hân còn tranh thủ được hai vị Vô Song lão nhân khác cho phép, tổng cộng hân có thể bước vào năm tòa cổ sơn tu đạo điện, điều này đã tính là không tệ trong Vô Song giới rồi, nhưng Tàn Ván Thiên kia, ba mươi sáu ngọn núi đều mở ra với hân.

- Ha ha.

Âu Dương Cường Sinh sững sốt một lát sau đó cười phá lên, chỉ thấy hân nhìn Tàn Ván Thiên kỳ lạ, sang sảng nói:

- Khó trách không có một vị Vô Song lão nhân nào xuất hiện, xem ra không phải bọn họ không muốn xuất hiện, mà là muốn cho ngươi cơ hội tốt hơn, chỉ cần ngươi muốn, Vô Song lão nhân của ba mươi sáu ngọn núi đều sẽ chỉ đạo ngươi tu hành.

Trên mặt Tàn Ván Thiên lộ ra ý cười thông dong, nhìn Âu Dương Cường Sinh nhỏ giọng hỏi:

- Nói như vậy chắc là không phải mất mặt lắm nhỉ?

Âu Dương Cường Sinh hưng hăng trừng mắt nhìn Tàn Ván Thiên, tên này còn biết giả bộ.

- Đương nhiên mất mặt, sao ngươi có thể so với thiên tài Vương Tiêu, lúc trước Vương Tiêu hân đã làm ba vị Vô Song lão nhân xuất hiện.

Âu Dương Cường Sinh cười lớn, ánh mắt Vương Tiêu âm trầm, lạnh lùng liếc nhìn hân, lại chỉ thấy Âu Dương Cường Sinh cũng nhìn về phía hân, nói:

- Vương Tiêu, có cảm thấy rất mất mặt hay không?

- Hừ, ngược lại ta muốn xem thử hân ở trong Vô Song giới này có thể tu hành như thế nào.

Vương Tiêu hừ một tiếng, dất Kiều Hiên rời khỏi nơi này, không còn mặt mũi tiếp tục ở đây nữa.

Bóng người trong hư không cũng đều tự lộ ra vẻ mặt thú vị, đôi mắt lóe lên nhìn Tàn Ván Thiên, giống như Vô Song giới lại có một quái vật nữa tới, hơn nữa còn rất trẻ tuổi, thực lực cũng không quá mạnh, ở trong Vô Song giới, nhân vật thiên tài mạnh mẽ hơn Tàn Ván Thiên rất nhiều.

- Được rồi, ngươi đi theo ta.

Tiền Vương dẫn Phàm Nhạc rời đi, còn người cười trần kia thì đưa Sở Mãng rời khỏi, tới tu đạo điện của họ tu hành.

Âu Dương Cường Sinh thấy đám người lần lượt giải tán, hân bèn đi tới bên cạnh Tàn Ván Thiên cười nói:

- Xem ra Phàm Nhạc và Sở Mãng cũng đều biểu hiện không tầm thường, Tiền Vương chính là cao thủ tiền thuật cực kỳ mạnh, nhất định Phàm Nhạc đã theo đúng người, còn Tiêu Long tiên bối cũng vô cùng lợi hại, đặc biệt là búa pháp và sức lực có trình độ cực cao, Sở Mãng theo hân nhất định là lựa chọn vô cùng tốt.

- Ừm.

Tàn Ván Thiên khẽ gật đầu, lộ ra ý cười.

- Tàn Ván Thiên, lần này ngươi lại thăm rồi.

Chỉ thấy Âu Dương Tiểu Lộ nhìn Tàn Ván Thiên cười hi hi nói, khiến Tàn Ván Thiên lộ ra biểu cảm nghi hoặc, thăm rồi?

- Không có việc gì, hãy hưởng thụ cho tốt.

Âu Dương Cường Sinh vỗ vỗ bả vai Tàn Ván Thiên, Tàn Ván Thiên nhìn thấy nụ cười đen tối trên mặt hân, càng thêm không hiểu.

- Trong Vô Song giới thiên tài tập hợp, thực lực ngươi không phải cực mạnh, chỉ có tu vi Nguyên Phủ tầng năm, lại được đặc quyền thông qua ba mươi sáu ngọn núi, chỉ sợ sẽ gây chấn động ở Vô Song giới, rất nhanh ngươi sẽ nổi tiếng, thiên tài trong Vô Song giới ai không phải là nhân vật kiêu ngạo, ngươi cảm thấy mình có thể tham hay không?

Âu Dương Tiểu Lộ như cười mà không phải cười nhìn Tàn Ván Thiên nói.

Về mặt Tần Vãn Thiên tỏ ra vô cùng buồn bực.

.....

Trong Vô Song giới, tại một tu đạo điện trong số các ngọn núi, một bóng người đột nhiên mờ mắt, nhìn người trước mắt, nói:

- Người nói là có người giành được quyền tu hành ở ba mươi sáu ngọn núi?

- Đúng.

- Người này như thế nào?

- Cảnh giới Nguyên Phủ tầng năm.

- Đi, đi xem một chút.

Bóng người ấy bay lên không trung, bước chậm mà đi.

Đồng thời, trên vách đá của một kiếm sơn xuất hiện một thanh niên dung mạo đẹp đẽ vô cùng, trường bào mặc trên người hần tung bay, có mấy bóng người đứng bên cạnh hắn.

- Lâm Hạo Thiên, tin tức này là do chính miệng nàng truyền lại, tu đạo điện ba mươi sáu ngọn núi mở ra với hắn.

Bên cạnh có người mở miệng nói, khiến trong đôi mắt Lâm Hạo Thiên lộ ra một vùng hào quang cực kỳ sắc bén.

Lâm Hạo Thiên hẳn chính là nhân vật yêu nghiệt của Tuyệt Sanh kiếm phái, nhất định tương lai sẽ trở thành thiên kiêu của Tuyệt Sanh kiếm phái, giành lấy ghế đầu của Thiên Mệnh bảng, hiện nay ở trong Vô Song giới, hẳn có thể bước vào tu đạo điện của 13 ngọn núi.

Cùng lúc đó, tại một đình đài, có mấy vị thiếu nữ ở đó, những thiếu nữ này đều vô cùng xinh đẹp, khí chất phi phàm.

Ở Thương Châu thành, con cháu hậu bối trong một số thế lực cường đại cùng nhau xông vào cổng Vô Song giới, cùng nhau tu hành, những thiếu nữ trước mắt này tất cả đều là nhân vật thiên tài của điện Huyền Nữ.

- Quyền tu hành tại ba mươi sáu núi?

Chỉ thấy trong đôi mắt đẹp của một thiếu nữ ở giữa hiện lên một tia sáng kỳ lạ, nói:

- Ngược lại ta muốn nhìn thử hắn có bản lĩnh gì, lại có thể có được đãi ngộ như thế.

Nói xong, thiếu nữ đứng lên. Trong điện Huyền Nữ, nàng là nhân vật có thiên tư cực kỳ xuất chúng, nàng cũng đã nhận được quyền tu hành của nhiều ngọn núi.

Tóm lại, ở Vô Song giới, tin tức Tần Vãn Thiên nhận được quyền lợi tu hành tại ba mươi sáu núi đã truyền ra với tốc độ nhanh nhất.

Thiên tài trong Đại Hạ hoàng triều đi vào Vô Song giới không kể xiết nhưng tất cả trước đó chỉ có ba người có được dạng vinh dự này. Ba người kia đều là nhân vật cực kỳ lợi hại, bây giờ xuất hiện người thứ tư, làm sao có thể không khiến người ta kinh ngạc.

Giờ phút này, Âu Dương Cuồng Sinh đang đưa Tần Vãn Thiên đi làm quen với hoàn cảnh trong Vô Song giới.

Vô Song giới cực kỳ rộng rãi, từng tòa núi cỏ đều lộ ra tiên khí, có rất nhiều loại kiến trúc được sáng tạo ở bên trong, không chỉ trên núi, dưới núi cũng có nhiều đại điện lầu các tương tự.

- Ở Vô Song giới sẽ không sắp xếp chỗ ở, có thể ở tùy ý, có thể tu hành tùy chỗ.

Mấy người ngủ không mà đi, Âu Dương Cuồng Sinh nhìn Tần Vãn Thiên giới thiệu:

- Vô Song giới này có rất nhiều đại trận kỳ lạ, người có thể xông trận tu hành, rèn luyện thực lực, còn có rất nhiều tiền bối để lại dấu vết cổ xưa, hoặc công pháp, hoặc thần thông, bọn họ khắc nó vào rất nhiều chỗ trong Vô Song giới, đương nhiên, nơi dày đặc nhất là Thiên Tiệm Nhai, nơi đó có dấu vết cổ xưa của rất nhiều cường giả tu hành.

- Ngoài ra, Kiếm Ngân Sơn có rất nhiều vết kiếm, mỗi một vết kiếm đều chứa ý cảnh kiếm đạo khủng bố, có thể để kiếm tu tìm hiểu, kiếm tu Tuyệt Sanh kiếm phái thích nơi đó nhất, vết kiếm nơi đó có cái là tiền bối khắc, cũng có cái là do chiến đấu để lại, có thể mang đến rất nhiều cảm ngộ.

- Đúng rồi, Sở Mãng hẳn tu hành búa pháp, có thời gian người có thể bảo hắn tới vách đá Hải Thiên, ở nơi đó từng có một nhân vật đáng sợ lĩnh ngộ búa pháp chân võ và để lại một phần búa pháp, vô cùng mạnh, dù Nguyên Phủ cảnh cường giả chỉ tìm hiểu một chút cũng đủ để phát huy sức mạnh lớn, thậm chí mượn nó lĩnh hội được võ đạo ý chí cảnh giới tầng 2.

Âu Dương Cuồng Sinh và Âu Dương Tiêu Lộ chậm rãi giới thiệu tình hình trong Vô Song giới cho Tần Vãn Thiên, đưa hắn đi lại các nơi ở Vô Song giới.

Tần Vãn Thiên kinh ngạc than thở, Vô Song giới này từng là địa bàn cường giả tụ tập, để lại quá nhiều báu vật, lại thêm bản thân Vô Song lão nhân của ba mươi sáu ngọn núi đều có trình độ võ đạo vô cùng mạnh, khó trách nơi này lại có vô số nhân vật thiên tài không ngại đường xa vạn dặm tới đây tu hành.

Vô Song giới là thánh địa thiên tài tu hành, nhân vật thiên tài của các thế lực cấp bá chủ kia đều muốn tới đây tu hành.

Dù sao, Vô Song giới khác với các thế lực bên ngoài, bọn họ như ngăn cách với đời, không chuộng hư vinh, không xây dựng thế lực, chỉ là một thánh địa thật sự thích hợp để tu hành, người ra khỏi Vô Song giới, mặc dù nơi này có sự phụ của người, cũng sẽ không giúp người bất kỳ việc gì.

Ba người vòng vèo ở nơi này hồi lâu, Tần Vãn Thiên thấy được rất nhiều dấu vết cổ xưa, cũng gặp được không ít nhân vật thiên tài của nơi này, Nguyên Phủ tầng năm ở trong này xem như tương đối yếu, rất nhiều người đều là Nguyên Phủ tầng bảy, tầng tám, bọn họ tới đây lĩnh ngộ sức mạnh võ đạo ý chí, muốn lên viên mãn, sau đó lĩnh hội võ đạo ý chí cảnh giới tầng hai, muốn đột phá Thiên Cương cảnh.

Đương nhiên, Tần Vãn Thiên còn gặp được một số người hẩn nhìn không thấy tu vi, những người đó là người ở Thiên Cương cảnh, nhìn qua cũng rất trẻ tuổi, cũng chỉ trên dưới ba mươi, thậm chí không đến, có thể thấy được thiên phú rất cao.

Ngay lúc Tần Vãn Thiên từ các nơi trở lại chỗ bằng phẳng của võ tu, phía trước đám người Tần Vãn Thiên xuất hiện mấy bóng người khiến Âu Dương Cường Sinh nhíu mày.

- Người của Bát Phương Phong Lô tông.

Âu Dương Cường Sinh nhỏ giọng nói, liếc nhìn thấy bóng nhóm người này như gió, lúc phá không có gió sét mơ hồ, ánh mắt nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên bên cạnh Âu Dương Cường Sinh.

- Nhắc nhở người một tiếng, ở trong Vô Song giới, trừ các dấu vết cổ xưa cùng với danh sư chỉ điểm có thể tăng thực lực lên, còn có thể tùy ý va chạm với người cũng là thiên tài, mà người đã nổi tiếng, chỉ sợ tình huống như vậy người sẽ thường xuyên đối mặt.

Âu Dương Cường Sinh nhỏ giọng nói, nhìn một đám người phía trước, giống như đã quá quen thuộc với chuyện này.

- Người mới, rèn luyện với ta một chút.

Chỉ thấy một bóng một người thanh niên của Bát Phương Phong Lô tông trước mắt nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, trên người lộ ra ý chí chiến đấu mãnh liệt. Trong con ngươi của người này như chất chứa sấm điện, trên người tràn ngập một luồng hơi thở cuồng bạo, giống như lúc nào cũng có thể bộc phát ra.

- Bát Phương Phong Lô tông cũng là thế lực cấp bá chủ của thành Thương Châu, người này tên Lô Viêm, tu vi Nguyên Phủ tầng sáu, bên trong ả chứa huyết mạch, năng lực hệ lôi rất mạnh, có được lực công kích siêu mạnh, có thể dễ dàng đánh bại người Nguyên Phủ tầng bảy bình thường.

Âu Dương Cường Sinh bình tĩnh mở miệng nói, giới thiệu thực lực của Lô Viêm cho Tần Vãn Thiên.

Lô Viêm nghe được lời Âu Dương Cường Sinh nói khoe miệng hiện lên một ý cười nhạt. Hắn rất muốn xem thử, người có thể đoạt được quyền tu hành ở ba mươi sáu ngọn núi này có chỗ nào đặc biệt.

- Chỉ cần không giết chết, không phế bỏ, có thể tùy tiện hành hạ?

Tần Vãn Thiên nhìn Âu Dương Cường Sinh hỏi, khiến Âu Dương Cường Sinh trợn mắt trắng dã, huynh đệ này của hắn thật đúng là đủ kiêu ngạo.

- Ừm

Âu Dương Cường Sinh gật đầu.

- Hắn sẽ lại vận dụng sức mạnh của tông môn trả thù ư?

Tần Vãn Thiên tiếp tục hỏi.

- Người cho rằng Lô Viêm ta là loại người nào?

Lô Viêm lạnh lùng nói:

- Người mới, người quá ngông cuồng rồi.

- Không muốn thường xuyên gặp chuyện như vậy, chỉ sợ phải ra tay ác một chút, nếu không về sau sẽ bị quấy rầy rất nhiều.

Tần Vãn Thiên thâm nhủ trong lòng một tiếng, sau đó nhìn Lô Viêm trước mặt cười.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 316: Vùi hoa dập liễu

Lôi Viêm là Nguyên Phủ cảnh tầng sáu, tích chứa sức mạnh huyết mạch hệ lôi cực mạnh, Tinh Hồn cũng là Tinh Hồn Lôi Điện, nắm trong tay sức mạnh Lôi Đình vô đạo ý chí.

Lực công kích của lôi điện vốn rất mạnh, vì vậy lực công kích của Lôi Viêm cũng rất đáng sợ. Khi đối mặt với người cùng cảnh giới bình thường thì tuyệt đối sẽ đè bẹp đối phương, còn Tần Vãn Thiên ở trước mắt vốn thấp hơn hẳn một cảnh giới, thế mà dám cuồng vọng như thế này.

Nếu không phải là Tần Vãn Thiên chiếm được quyền lợi tu hành ở ba mươi sáu núi thì Lôi Viêm cũng sẽ không tới tìm Tần Vãn Thiên.

Lôi Viêm khẽ phát tay, cường giả Bát Phương Phong Lôi tông ở bên cạnh hắn lập tức tránh ra, Âu Dương Cuồng Sinh và Âu Dương Tiểu Lộ ôm Tiểu Hồn Đan tiếp tục lùi về phía sau, để lại chỗ trống cho Lôi Viêm và Tần Vãn Thiên.

Một trận cuồng phong xẹt qua, trên người Lôi Viêm bao phủ một luồng gió lốc mãnh liệt, Bát Phương Phong Lôi tông không chỉ mạnh về lôi điện mà rất nhiều cường giả còn am hiểu về sức mạnh của gió.

Hai luồng vô đạo sức mạnh ý chí đồng thời bộc phát, còn có cả Tinh Hồn được phóng ra, Lôi Viêm cũng khá là xem trọng Tần Vãn Thiên, hắn ta muốn dùng sức mạnh mạnh nhất để đè ép Tần Vãn Thiên, cho hắn biết cái giá lớn phải trả khi làm ra hành động liều lĩnh là gì.

Sau lưng Tần Vãn Thiên hiện ra cánh chim Côn Bằng, hắn đứng trên hư không, cuồng phong quét phàn phật vào người, song hắn vẫn đứng vững như núi, đồng thời trên người của hắn còn tràn ngập một luồng yêu khí rất mạnh.

- Ông!

Cuồng phong quét tới, bóng dáng Lôi Viêm chìm trong tia chớp màu tím, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một thanh kiếm Lôi Đình màu tím khùng bố, ngay lập tức chém xuống trước người Tần Vãn Thiên. Kiếm vừa được chém ra, trong hư không phát ra những tiếng sét nổ xoàn xoẹt kinh khủng, bao phủ toàn bộ không gian phía trước.

Công kích lôi điện có tính phát tán cực mạnh, kiếm còn chưa chém xuống, Tần Vãn Thiên liền cảm giác được toàn thân đón nhận Lôi điện ý chí cực mạnh ép xuống.

Thế nhưng sức lực của Tần Vãn Thiên rất lớn, yêu khí trên người lan tràn, bàn tay khẽ lật, cánh tay hắn như bị yêu khí bao trùm, loáng thoáng có tiếng rùng rùng vang vọng.

Kiếm Lôi Đình chém xuống, Long ấn của Tần Vãn Thiên hung mãnh lao ra, cứ tựa như một con Yêu Long, tích chứa sức mạnh khủng khiếp.

Một tiếng nổ ầm vang, cự kiếm Lôi Đình và Long ấn đồng thời vỡ tan, Lôi Viêm giận dữ hét lên, trong hai con mắt như có tia chớp hung mãnh lóe ra, bắn thẳng vào đôi mắt của Tần Vãn Thiên.

Đôi mắt Tần Vãn Thiên vẫn lóe lên tia sáng lập lòe đáng sợ, sâu thẳm đến khôn cùng, khiến cho Lôi Viêm sinh ra một luồng cảm giác không chân thật, dường như muốn tiến vào trong mộng. Thoáng cái thời gian trở nên mơ hồ, hắn sinh ra một luồng ảo giác, giống như thấy được con mắt thứ ba, con mắt này ở trên ấn đường của Tần Vãn Thiên, con mắt ấy liếc tới khiến cho đầu óc hắn run rẩy kịch liệt, thật giống như có một con yêu thú từ thời thái cổ hung mãnh gầm thét trong đầu của hắn.

- Phụt!

Tần Vãn Thiên tung ra một chỉ, yêu khí ngập trời, tràn ngập cả trời đất như muốn chém đứt luôn vùng trời này. Về mặt đám người của Bát Phương Phong Lôi tông lập tức thay đổi, giận dữ hét lên:

- Cẩn thận!

Đầu Lôi Viêm đau nhói, tựa như muốn tỉnh táo lại, hắn nổi giận mà gào thét, trong cơ thể như có một luồng huyết mạch lôi đình cuồng bạo bộc phát ra, khiến cho cơ thể hắn bùng phát ra tia sáng màu tím ngập trời. Nhưng lúc mà luồng sức mạnh mạnh mẽ này bay lên, chỉ pháp liên đánh vào ngực Lôi Viêm khiến hắn chỉ cảm thấy sức mạnh toàn thân như đứt đoạn chỉ trong nháy mắt, lồng ngực thì đau nhức.

Ầm...

Một cú đấm hung hăng đập vào mặt Lôi Viêm, hắn chảy máu mũi, đầu kêu lên ong ong.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch!

Từng quyền điên cuồng rơi xuống, Tần Vãn Thiên đuổi đánh Lôi Viêm trong hư không, cánh chim sau lưng hắn vung lên, gào thét đuổi giết Lôi Viêm

trong hư không. Mỗi lần một tiếng ầm vang lên, tim mọi người ở đây cũng giống như giật nảy lên một cái.

- Quá độc ác!

Mí mắt Âu Dương Cuồng Sinh giật liên tục, người này thật sự là quá ngông cuồng!

Âu Dương Tiểu Lộ tròn mắt trắng dã, xem ra Âu Dương Đình vẫn rất may mắn đấy!

- Dừng tay!

Người của Bát Phưong Phong Lôi tông điên cuồng gào thét đuổi theo Tần Văn Thiên và Lôi Viêm. Một tiếng ầm nổ vang, thân thể Lôi Viêm bị đánh văng vào người của những cường giả Bát Phưong Phong Lôi tông đến tiếp ứng. Bọn họ nhìn thấy tình cảnh thê thảm hiện tại của Lôi Viêm, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, không biết còn lại được bao nhiêu máu. Mọi người cắn răng, mặt mũi xanh mét, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên, ánh mắt ấy như chỉ hận không thể chém Tần Văn Thiên thành hàng vạn mảnh.

Tần Văn Thiên thu lại hơi thở, lộ ra vẻ vô tội, nhún vai nói:

- Là hãn muốn đánh, hơn nữa, luận võ trong Vô Song giới, với danh tiếng của Bát Phưong Phong Lôi tông ắt hẳn sẽ không làm mấy chuyện như cử cường giả đến trả thù đâu nhỉ?

Những người của Bát Phưong Phong Lôi tông vô cùng tức giận, hơn nữa vừa rồi khi chính miệng Lôi Viêm nói với Tần Văn Thiên rằng mình là ai, ý là sẽ không trả thù. Giờ phút này sợ rằng chính Lôi Viêm cũng muốn báo thù, đáng tiếc là hãn trông như bị đánh đến mức nói chuyện cũng khó khăn, có thể thấy được là hãn thê thảm đến mức nào.

Mặc dù trận đánh này diễn ra rất nhanh nhưng vẫn có không ít người đến vây xem. Thấy Lôi Viêm bị đánh đến mức nửa sống nửa chết, rất nhiều người lúc này mới có ấn tượng về tên nhóc mới tới này.

Luận võ sẽ nguy hiểm nhưng cũng không nên dễ dàng khinh địch.

- Tên Lôi Viêm này có tu vi Nguyên Phủ tầng sáu, còn có sức mạnh huyết mạch, nhưng huyết mạch chưa kịp phát ra thì đã bị người ta đánh cho thành như vậy, quá thảm. Nhất định là người này có thủ đoạn đặc biệt khiến Lôi Viêm vội vàng không kịp chuẩn bị.

Rất nhiều người không tận mắt trông thấy toàn bộ quá trình chiến đấu nên thầm suy đoán trong lòng.

Trận chiến kết thúc rất nhanh, cho dù là người của Bát Phưong Phong Lôi tông có chứng kiến từ đầu cũng không thể hiểu được. Thời điểm hai người chiến đấu tia chớp sáng chói bao phủ hết thảy, ai có thể thấy được con mắt Thụy Mộng ý chí của Tần Văn Thiên, con mắt thứ ba kia tạo ra những luồng sát khí khủng khiếp, ngay cả bản thân Lôi Viêm cũng cho là mình bị ảo giác.

- Chỉ có thể nói là Lôi Viêm quá vô dụng!

Một tiếng nói nũng nịu mà lạnh nhạt vang lên, Bát Phưong Phong Lôi tông tròn mắt nhìn sang liền thấy một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, lạnh lùng nói:

- Liễu Hi, bộ ngươi mạnh lắm hả?

- Ít nhất không đến nỗi bị một tên Nguyên Phủ tầng năm đánh cho thê thảm đến thế.

Liễu Hi chính là nhân vật đáng kiêu ngạo của Huyền Nữ điện. Đáng kiêu ngạo có nghĩa là tương lai sẽ trở thành niềm kiêu ngạo của Huyền Nữ điện, đi tranh đoạt các vị trí trên bảng Thiên Mệnh. Hiện tại tu vi của nàng ta đã là Nguyên Phủ tầng sáu đỉnh phong, bất cứ lúc nào đều có khả năng bước vào cảnh giới Nguyên Phủ thất giai, hơn nữa còn vô cùng xinh đẹp, được rất nhiều người theo đuổi.

Ở bên cạnh Liễu Hi có không ít thiếu nữ xinh đẹp của Huyền Nữ điện. Liễu Hi tựa như trăng sáng giữa muôn vì sao, nàng ta tới đây chính là muốn xem thử thực lực của tên người mới có thanh danh đây chấn động này, lại không ngờ vừa tới đã thấy Lôi Viêm bị đánh tơi tả.

Chỉ thấy đôi mắt xinh đẹp của Liễu Hi lóe lên, nàng nhìn Tần Văn Thiên, nói:

- Ta và ngươi luận võ một phen, xem thử ngươi có thực lực như thế nào mà lại có tư cách bước lên ba mươi sáu núi.

- Ta không có hứng thú luận võ.

Tần Văn Thiên nhún vai, có chút buồn bực, đã đánh cho Lôi Viêm ra nông nỗi này, đám người kia còn không chịu buông tha cho hãn.

Như vậy quả là rất đáng ghét.

- Không có hứng thú ngươi cũng phải đánh với ta!

Liễu Hi ngang ngạnh nói. Là một thiên chi kiêu nữ, nàng đã quen với việc tỏ thái độ như vậy, nàng cũng đã đến nơi này, làm sao có thể để cho Tần Văn Thiên tùy ý thích làm gì thì làm.

- Ta cũng sẽ không khách sáo với nữ nhân, việc này ngươi phải hiểu rõ.

Tần Văn Thiên thật sự buồn bực, hần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra thực lực của đối phương, Nguyên Phủ tàng sáu. Người ở cảnh giới này hẳn là hẳn cũng có thể trấn áp được.

Những nhân vật được gọi là thiên tài ở Vô Song giới đều cực kỳ tự tin với bản thân mình, còn bản thân Tần Văn Thiên, không phải là hẳn không có niềm tự tin mãnh liệt đối với chính mình nhưng loại tự tin này rơi vào trong mắt người khác lại chính là ngạo mạn.

Liễu Hi quan sát hẳn, lạnh lùng cười:

- Ngươi thật sự rất ngông cuồng!

Dứt lời, Liễu Hi bước tới, phóng Tinh Hồn ra, đồng thời, trong cơ thể nàng tựa hồ như có một luồng hơi thở huyết mạch mãnh liệt bộc phát.

- Liễu Hi có năng lực băng hỏa liên hợp, hơn nữa hai loại băng hỏa võ đạo ý chí còn dung nhập vào trong lực công kích, uy lực cực mạnh, lại kết hợp với Huyền Nữ kiếm của nàng, uy lực lại càng trở nên đáng sợ hơn.

Có người trong thâm nghĩ trong lòng, chỉ thấy bóng dáng Liễu Hi ngay lập tức lao thẳng về phía Tần Văn Thiên, không khí băng hỏa mãnh liệt quán lấy thân thể Tần Văn Thiên khiến hẳn cảm giác có chút khó chịu.

Về phần Liễu Hi, lúc này toàn thân nàng như hóa thành một cái bóng, cả khoảng hư không đều là bóng dáng của nàng, cầm trong tay thanh kiếm sắc nhọn, giống như Cửu Thiên Huyền Nữ, bỗng bèn như tiên.

Còn giờ phút này, chỉ thấy Tần Văn Thiên nhắm mắt lại, hẳn không cần dùng ánh mắt để nhìn, trong cơ thể có một ánh nến lẳng lặng đốt lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tất cả mọi thứ bên ngoài đều in vào trong đầu vô cùng rõ ràng.

Quá rõ ràng, động tác của Liễu Hi rất nhanh, thân pháp Cửu Thiên Huyền Nữ kia làm cho người ta cảm thấy diệu kỳ, không cách nào nắm lấy, giống như tích chứa một sự huyền diệu đặc biệt. Hẳn thấy được Liễu Hi chém một kiếm về phía trước, khoảnh khắc vừa xẹt qua hẳn, kiếm như thu thủy, chợt lóe rồi biến mất.

- Ông!

Tần Văn Thiên cử động thân thể, chuyển động theo thân thể Liễu Hi, giống như cùng song song với nàng, yêu khí trên cánh tay ngập tràn, hóa thành cánh tay kỳ lân, Thần Nguyên trong cơ thể cuộn cuộn phát ra, lại là dùng chỉ pháp.

Người ở bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy thân thể Tần Văn Thiên bị băng hỏa xoắn giết, giống như đã chìm trong đòn công kích của Liễu Hi. Nhưng sau một giây, một tiếng phụt khê vang lên, mọi người liền thấy hai bóng dáng kia ngừng lại, ngay sau đó ngón tay của Tần Văn Thiên đánh lên trước ngực Liễu Hi, cảnh tượng này khiến cho rất nhiều người đều trợn mắt há hốc mồm, vị trí này...

Càng quái dị chính là kẻ tiếp Tần Văn Thiên không hề khách sáo mà đánh ra một quyền, đánh vào trước ngực Liễu Hi, ngay sau đó thân thể áp sát vào nàng, không ngừng phát động công kích.

- Bốp, bốp, bốp...

Trái tim mọi người như đập theo từng lượt công kích của Tần Văn Thiên, tất cả mọi người trợn tròn mắt, cho đến khi Tần Văn Thiên dừng lại, Âu Dương Cuồng Sinh mới phun ra hai chữ:

- Trâu bò!

Tần Văn Thiên, quá trâu bò rồi.

Người này thâm rồi, đối xử với Liễu Hi như thế...

Liễu Hi chính là nhân vật xuất sắc của Huyền Nữ điện, vừa có tài năng thiên phú lại còn rất xinh đẹp, thế nhưng hẳn lại không hề thương hoa tiếc ngọc, quá độc ác vô tình.

- Đi!

Âu Dương Cuồng Sinh đi tới bên cạnh Tần Văn Thiên rồi kéo hẳn đi khỏi, Tần Văn Thiên nhìn Âu Dương Cuồng Sinh hỏi:

- Tại sao?

- Ngươi còn tàn nhẫn hơn cả ta nữa nhưng mà vẫn nên tránh đầu sóng ngọn gió trước đã.

Âu Dương Cuồng Sinh thâm thì nói nhỏ.

- Há... Có thể bị trả thù?

Tần Vãn Thiên buồn bực hỏi.

- Người định phân rõ phải trái với đám gia hỏa theo đuổi Liễu Hi sao?

Âu Dương Cường Sinh tròn cặp mắt trắng dã lên nói:

- Người thế này gọi là vui hoa dập liễu đó.

- Được rồi, chúng ta đi tìm chỗ khác tu hành.

Tần Vãn Thiên đáp, không lâu sau, bọn họ đi tới một mảnh đất tiếp giáp với núi và biển, Tần Vãn Thiên đi tới vách đá, sóng biển phía dưới vỗ vào vách núi, gió biển thổi mạnh, còn ở trước mặt Tần Vãn Thiên có rất nhiều dấu vết của các tiên bối lưu lại.

- Đây là cái gì?

Tần Vãn Thiên nhìn cảnh tượng phía trước hỏi.

- Vết tích năm đó một vị cường giả yêu giới đã lưu lại khi tu hành.

Âu Dương Cường Sinh nói.

Tần Vãn Thiên gật đầu, ngay sau đó hắn bắt đầu khắc chế Thần Vãn ở dưới chân, khiến cho Âu Dương Cường Sinh sùng sốt, hỏi:

- Khắc Thần Vãn?

- Ừ, nếu có người đến báo thù liền ném xuống biển.

Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Cường Sinh, lộ ra một nụ cười rạng rỡ. Âu Dương Cường Sinh vỗ đầu một cái, người này còn giỏi gây họa hơn cả hắn nữa luôn đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 317: Cái giá phải trả cho sự ngạo mạn

Tần Vãn Thiên nhanh chóng nổi danh trong Vô Song giới, giành được quyền tu hành ở ba mươi sáu núi, sau đó còn mạnh mẽ đánh bại Lôi Viêm, vui hoa dập liễu, điên cuồng ngược đãi Liễu Hi của Huyền Nữ điện.

Mọi người bắt đầu rối rít hỏi thăm về Tần Vãn Thiên, thậm chí còn tìm đến bằng hữu đi cùng Tần Vãn Thiên là Sở Mãng và Phạm Nhạc, cuối cùng mới biết được tên của hắn là Tần Vãn Thiên.

Tiếp đó, lại có người nói rằng năm đó, thời điểm Tần Vãn Thiên ở thành Vọng Châu, hắn từng hung hăng giết chết Hoa Tiêu Vân của Hoa thị gia tộc, là người đệ đệ duy nhất của Hoa Thái Hư. Hơn nữa còn giết chết hắn trong hoàn cảnh bị nhiều cường giả vây quét. Còn có tin đồn rằng lúc ấy ở trước mặt Trảm Trần, Dương Phàm, những nhân vật xuất sắc nằm trên bảng Thiên Mệnh nhưng Tần Vãn Thiên lại dứt khoát bắt đi Thư Nguyễn Ngọc, vị hôn thê của Dương Phàm, uy hiếp Dương Phàm và người của phủ Trích Tinh, khiến họ không dám động đến hắn.

Về sau lúc Thư Nguyễn Ngọc trở lại thành Vọng Châu, quan hệ của phủ Trích Tinh và Thư gia cũng xảy ra một số biến hóa vi diệu. Hiển nhiên là người của phủ Trích Tinh vẫn luôn băn khoăn rằng Thư Nguyễn Ngọc bị Tần Vãn Thiên bắt đi nhiều ngày như thế, liệu Tần Vãn Thiên có làm ra chuyện gì với nàng hay không? Khoảng thời gian bị bắt đầy mờ ám kia ảnh hưởng rất nhiều tới cách nhìn của phủ Trích Tinh đối với Thư Nguyễn Ngọc, suy cho cùng địa vị của Dương Phàm ở phủ Trích Tinh cũng không bình thường.

Về phần tại sao lại có tin tức này truyền ra, là bởi vì trong Vô Song giới, đúng lúc lại có nhân vật thiên tài của thành Vọng Châu đến tu hành, thoáng thoáng nghe được một số chuyện, chẳng qua là cũng không biết được quá cận kề.

Nhưng ít ra trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, Tần Vãn Thiên đã như một trận gió lốc nổi lên ở Vô Song giới. Rất nhiều người đều muốn luận võ với Tần Vãn Thiên, cứ như thể đánh bại được hắn là một chuyện rất có thể diễn. Dĩ nhiên cũng không thiếu những người theo đuổi Liễu Hi muốn tìm Tần Vãn Thiên để tính sổ.

Nhưng phần lớn đều là những người tò mò về Tần Vãn Thiên. Người ta đồn rằng hắn cũng có không có bối cảnh lớn mạnh gì nhưng những chuyện hắn từng làm đều rất điên cuồng, giết Hoa Tiêu Vân, bắt Thư Nguyễn Ngọc, đánh Lôi Viêm, đối xử hung bạo với Liễu Hi. Nếu chỉ nhìn qua bề ngoài của hắn thì tuyệt đối không ai nghĩ tới người này lại có thể điên cuồng đến thế.

Hôm nay, có vài người của Âu Dương thế gia đi tới Vô Song giới, là Đoạn Thanh Sơn dẫn Âu Dương Đình của Âu Dương thế gia tới.

Kể từ sau khi Âu Dương Đình chịu nhục, càng quyết tâm khiến bản thân phải mạnh hơn, vượt xa Âu Dương Cuồng Sinh. Hôm nay nàng muốn bước qua cánh cửa Vô Song giới. Về phần Đoạn Thanh Sơn, hấn thân là thiên tài khác họ của Âu Dương thế gia, hiển nhiên đã sớm là người trong Vô Song giới.

Lúc này, ở ngoài cửa vào Vô Song giới, đã không ít người tụ tập, trong hư không có người cười nói:

- Đoạn huynh, khi nào ta mới có thể uống một chén rượu mừng?

- Còn sớm!

Đoạn Thanh Sơn tùy ý cười một tiếng, qua một lúc, Âu Dương Đình đi ra khỏi Vô Song giới, người điều khiển trận pháp trong Vô Song giới đứng trong hư không khẽ gật đầu một cái, nói:

- Chúc mừng, vừa lúc thông qua thử thách của Vô Song giới, sau này ngươi có thể tu hành ở Vô Song giới.

- Đa tạ tiền bối!

Âu Dương Đình khẽ khom người với người đứng trong hư không, trên mặt lộ ra sự mừng rỡ, ngay sau đó chỉ thấy nàng nắm chặt quả đấm, tỏ vẻ cực kỳ hưng phấn.

Người nọ gật đầu, sau đó rời đi, không có Vô Song lão nhân nào xuất hiện. Âu Dương Đình cũng chỉ là miễn cưỡng được thông qua, có được tư cách vào Vô Song giới nhưng để giành được tư cách vào Tu Đạo điện ở ba mươi sáu núi thì phải dựa vào sự cố gắng của chính mình.

- Đình Đình, chúc mừng muội, sau này, chúng ta có thể cùng nhau tu hành ở đây rồi.

Đoạn Thanh Sơn mỉm cười, Âu Dương Đình gật đầu:

- Muội nhất định phải vượt qua Âu Dương Cuồng Sinh, còn cả Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc, muội nhất định sẽ báo thù.

- Huynh tin tưởng muội.

Đoạn Thanh Sơn gật đầu cười, song những người đứng trong hư không đều giật mình.

Tần Vãn Thiên? Đây không phải là cái kẻ điên mới tới kia à.

- Âu Dương Đình, nàng có thù oán gì với Tần Vãn Thiên sao?

Có người lên tiếng hỏi.

- Ủ...

Âu Dương Đình nhú mày, nhìn về phía người nọ:

- Đúng, có thù oán, ngươi quen hấn ư?

- Không quen.

Người nọ lắc đầu cười, vẻ mặt đám người xung quanh cũng tái đi, Đoạn Thanh Sơn thấy cảnh tượng này thì lạnh nhạt nói:

- Sao các ngươi lại biết Tần Vãn Thiên?

- Đoạn huynh, hiện tại trong Vô Song giới, rất ít người không nhận ra Tần Vãn Thiên.

Có người cười nói khiến Đoạn Thanh Sơn phải nhìn về phía người nói chuyện kia.

- Âu Dương Cuồng Sinh dẫn theo Tần Vãn Thiên và hai vị bằng hữu khác của hấn đi tới Vô Song giới. Hơn nữa, cả ba người đều thông qua được thử thách của Vô Song giới, hai vị bằng hữu của hấn lần lượt được Tiễn Vương, Tiễn Long thu làm đệ tử.

Người nọ tiếp tục kể ra.

- Sao có thể thế được, Tần Vãn Thiên thì sao?

Gương mặt Âu Dương Đình cứng đờ, nàng đã từng được nghe Đoạn Thanh Sơn nói qua không ít chuyện ở Vô Song giới.

- Tần Vãn Thiên không được ai thu làm đệ tử, nhưng mà hấn có thể bước vào Tu Đạo điện của cả ba mươi sáu núi để tu hành, cả ba mươi sáu núi đều cho hấn thông qua.

Những lời người nọ nói khiến cho vẻ mặt của Âu Dương Đình và Đoạn Thanh Sơn khựng lại trong nháy mắt.

- Hơn nữa, Tần Vãn Thiên còn mạnh mẽ đánh bại Lôi Viêm và Liễu Hi, đánh cho bọn họ rất thê thảm.

Đối phương bổ sung một câu.

- Sao lại thế được!

Âu Dương Đình không hề có chút cảm giác hưng phấn nào, vẻ mặt cực kỳ khó coi. Tên gia hỏa mà nàng cảm hận, thế mà lại xuất chúng hơn nàng đến mức đấy. Vốn dĩ nàng không thể nào chịu được việc bản thân kém xa hắn như thế. Trước đó không lâu nàng vẫn còn vì được thông qua thử thách của Vô Song giới mà đắc chí, lúc này lại như rơi vào vực thẳm, mức độ chênh lệch quá lớn.

Với thân thể của nàng, dù cho bị Tần Vãn Thiên ngược đãi một trận, chẳng qua chỉ là tức giận và cảm hận, nàng vẫn luôn xem thường Tần Vãn Thiên. Nhưng bây giờ nghe được những tin tức này, nàng khó có thể tiếp nhận nổi.

- Đình Đình, nếu hắn tới Vô Song giới, chẳng phải lại càng thú vị hơn sao?

Đoạn Thanh Sơn kéo tay Âu Dương Đình, tựa như đang an ủi nàng, Âu Dương Đình gật đầu, trong lòng vẫn còn đang rất hoảng loạn.

Khi ở Âu Dương thế gia, lúc đối mặt với những người muốn trở thành một phần tử của Âu Dương thế gia, nàng còn có thể cao ngạo, nhưng ở nơi thiên tài tụ tập như Vô Song giới, rất nhiều người đều có thiên phú và thân thể không kém nàng chút nào. Nàng không có một chút cảm giác kiêu ngạo nào, nhưng nàng lại phát hiện, Tần Vãn Thiên đã rạng danh tại nơi đây, hỏi làm sao mà nàng lại khó tiếp nhận được.

Lúc này Tần Vãn Thiên đang ở trên vách đá gần biển, sau khi khắc xong Thần Vãn, hắn liền bắt đầu quan sát lĩnh ngộ vách núi phía trước. Trên vách núi đá có khắc rất nhiều hình vẽ, tựa hồ như có rất nhiều hình vẽ về yêu, tích chứa một luồng ý cảnh vào trong đó. Dưới sự quan sát chăm chú của Tần Vãn Thiên, luồng ý cảnh này như muốn nhào ra từ trong vách núi, có một vài bức vẽ nổi hẳn lên.

- Vị tiên bối kia hẳn là Yêu, hắn tu hành lực lượng công kích thần thông cực mạnh nhưng lại lấy yêu làm cơ sở, chưa chắc đã phù hợp để ngời tu hành.

Âu Dương Cuồng Sinh đứng ở bên cạnh Tần Vãn Thiên, chỉ tay về phía trước, nói:

- Hãy nhìn hình vẽ đầu tiên đi, cánh tay cứ như cánh tay của Cổ Viên (vượn cổ), đánh ra một quyền tựa như rung chuyển núi sông, tích chứa uy thế khủng khiếp, nhưng chúng ta rất khó mà làm theo được.

- Đối với ta, cái này cũng không có gì khó khăn.

Tần Vãn Thiên khẽ cười nói, ngay sau đó chỉ thấy hắn vượn cánh tay ra, lần này không sử dụng yêu khí để bao phủ, cánh tay hắn bắt đầu biến hóa, trở nên cường tráng, mạnh mẽ, giáp Kỳ Lân không bỏ bám vào.

- Sức mạnh này không thua yêu.

Tần Vãn Thiên đánh ra một quyền vào vách đá bên cạnh, một tảng đá lớn lập tức vỡ vụn, yêu khí cuộn cuộn ngập tràn.

- Chuyện này...

Âu Dương Cuồng Sinh có chút không nói nên lời:

- Tu luyện Yêu lực lượng tới mức độ này, không biết ngời đã làm thế nào. Sức mạnh này của ngời có thể dễ dàng đánh chết Nguyên Phủ tăng năm ngay lập tức, khó trách lực lượng lúc chiến đấu lại đáng sợ như vậy.

- Nơi này lưu lại tám mươi một kiểu yêu pháp thần thông, rất thích hợp với ta.

Tần Vãn Thiên cười nói:

- Phải tỉ mỉ lĩnh ngộ một thời gian mới được.

Tần Vãn Thiên hắn tu hành Yêu Thần biến đã đến nhị cảnh Yêu Lâm cảnh, có thể khiến các bộ phận trên cơ thể hóa thành yêu, ngưng tụ thành thân thể Yêu Tôn, hơn nữa còn sử dụng cực kỳ thuần熟 trôi chảy.

Trong cơ thể hắn chảy xuôi một luồng lực lượng huyết mạch, hình như chính là huyết mạch của một loài yêu rất mạnh, hơn nữa Đế Yêu Tinh Hồn còn thu nạp Đế Yêu Tinh Thần Nguyên Lực lớn mạnh, cực kỳ thích hợp để hắn tu hành Yêu năng lực. Bây giờ lấy thể phách yêu của hắn kết hợp cùng với yêu pháp xuất hiện ở vách núi trước mắt, hắn tin là sẽ rất thích hợp để hắn tu luyện.

- Ủ, chỉ có một năm, ngời phải nắm chắc thời gian để nâng cao thực lực.

Âu Dương Cuồng Sinh gật đầu nói:

- Ba vị trí đầu trên bảng Thiên Mệnh cũng không dễ tranh đoạt, đối thủ mà ngời phải đối mặt cũng sẽ rất mạnh.

- Ta hiểu, Vô Song giới này là một nơi rất tuyệt, ta còn phải cảm tạ ngươi nhiều.

Tần Văn Thiên khách sáo nói.

- Lại còn khách sáo với ta nữa hả?

Âu Dương Cường Sinh nhìn Tần Văn Thiên chăm chăm, khiến cho hai người đều bật cười.

Đúng lúc này, cách đó không xa có vài bóng dáng đáp xuống, thân thể trôi nổi trên mặt biển, nhìn Tần Văn Thiên trên vách đá nói:

- Thì ra là ngươi trốn ở chỗ này.

Âu Dương Cường Sinh thấy mấy người này thì khẽ nhủ mồm, nói:

- Ba người các ngươi, hai người là Nguyên Phủ tầng bảy, một người là Nguyên Phủ tầng tám lại tới đây tìm Tần Văn Thiên luận võ?

- Ha ha, luận võ, ngươi quá đề cao hấn rồi, chẳng qua là tìm hấn để tính sổ mà thôi!

Mấy người này cười ầm lên, ngay sau đó nhanh chóng lao tới, đi tới bên vách núi, trên người tràn ngập một luồng khí thể cực mạnh.

- Thật đáng ghét!

Trong lòng Tần Văn Thiên đầy buồn bực, nói:

- Muốn ra tay thì nhanh lên một chút.

Ánh mắt ba người hơi khựng lại, chỉ thấy một người trong đó cười lạnh nhạt, quan sát Tần Văn Thiên, trên người có tia sáng mãnh liệt bao phủ, bình tĩnh nói:

- Bây giờ ngươi theo ta đi tới chỗ Liễu Hi, ngươi quỳ xuống trước mặt nàng nói xin lỗi, dập đầu vang mười tiếng thì ta sẽ không truy cứu chuyện này nữa.

Lần này trên thân người kia như có ánh nắng chiếu rọi, chính là nhân vật mạnh mẽ có cánh giới Nguyên Phủ tầng tám kia, có người ở phía xa thấy được tình hình bên này, sợ hãi than lên:

- Tần Văn Thiên thối rồi, thực lực của Tề Mộc lợi hại bức nào, tuy là Nguyên Phủ tầng tám nhưng chiến lực của hấn chắc chắn là Nguyên Phủ tầng chín. Lần này Tần Văn Thiên đã tạo ra cơ hội tốt để cho hấn theo đuổi Liễu Hi rồi.

- Ba người, cùng lên đi!

Tần Văn Thiên lạnh nhạt nói, lời này khiến cho trông mắt Tề Mộc khựng lại, bọn họ biết người này ngạo mạn nhưng không ngờ đối phương lại ngạo mạn tới mức độ này.

- Muốn chết hả?

Ba người Tề Mộc xông tới, giống như trong phút chốc liền xuất hiện bên cạnh Tần Văn Thiên, chỉ thấy Tề Mộc điểm một ngón tay ra, một tia sáng chói mắt tạo thành kiếm quang vạn trượng chém ra, uy lực vô cùng đáng sợ.

Nhưng mà lúc hấn vừa đáp xuống Tần Văn Thiên đã lập tức điểm chân lên mặt đất, một luồng kiếm khí ngập trời cuốn qua hư không, những tiếng vù vù vang lên, kiếm quang vạn trượng kia lại bị nhấn chìm. Tần Văn Thiên duỗi một ngón tay về phía trước, trong phút chốc thiên địa quanh thân hóa thành kiếm quang vô tận, cuồng nộ mà lao ra, về mặt Tề Mộc biến đổi tức khắc, lại thấy kiếm quang lại bao vây bọn họ trong nháy mắt. Tần Văn Thiên điên cuồng đánh ra song chương, những tiếng xùy xùy truyền ra, hai gã Nguyên Phủ tầng bảy kia phát ra tiếng kêu thảm thiết.

- Ngươi muốn chết phải không?

Tần Văn Thiên nhìn chăm chăm Tề Mộc, kiếm uy kinh người liệu chết đánh ra, mặt này Tề Mộc trắng bệch như tờ giấy, tại sao lại có Thần Văn đáng sợ đến thế xuất hiện ở chỗ này?

- Phụt...

Từng luồng lợi kiếm trực tiếp xuyên qua cánh tay hấn, máu tươi chảy ròng ròng, ba người Tề Mộc cũng phát ra có tiếng kêu thảm thiết. Nhưng Tần Văn Thiên vẫn không buông tay, kiếm uy tiếp tục đè ép tới, hai tay và trước ngực ba người bọn họ đều bị kiếm quang xuyên qua, Tần Văn Thiên lại tiếp tục lao tới, từng quyền điên cuồng đánh vào cơ thể của bọn họ.

Sau đó, người ở phía xa nhìn thấy Tần Văn Thiên đánh bay ba người Tề Mộc xuống vách đá, một tiếng rào vang lên, sóng biển cuốn thân thể của bọn họ đi.

- Lại có người đến, kết quả chính là như thế này.

Tần Văn Thiên đưa mắt nhìn về phương xa, giọng nói lạnh lẽo như băng. Không lâu sau, ba người Tề Mục lao ra khỏi biển, hai cánh tay rũ xuống, sắc mặt trắng như tờ giấy, toàn thân ướt đẫm, bọn họ tức giận nhìn Tần Văn Thiên, ngay sau đó xoay người rời đi, lúc đến thì hùng dũng, lúc đi lại hấp hối.

Người ở đằng xa không khỏi cuồng loạn, Tần Văn Thiên thì im lặng xoay người, nở nụ cười khổ với Âu Dương Cường Sinh và Âu Dương Tiểu Lộ đang kinh ngạc đến ngây người, nói:

- Quý xuống dập đầu vang mười tiếng, không ra tay tàn nhẫn với những người này một chút, sợ rằng không biết có bao nhiêu kẻ kiêu ngạo coi trời bằng vung sẽ lại đến đây bắt ta quý xuống khấu đầu.

Dứt lời Tần Văn Thiên khoanh chân ngồi xuống, chuẩn bị tu hành.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 318: Tư đồ Phá

Sau Tề Mục, không còn ai tiếp tục quấy rầy Tần Văn Thiên tu hành.

Vách đá cheo leo, núi giáp với biển, tiếng sóng vỗ vào vách núi vang vọng không ngừng, bóng dáng kia khoanh chân ngồi. Thường cách một khoảng thời gian, hắn sẽ đứng lên, đi lại phía trên mặt biển, hoặc là tung cánh chim đại bàng bay lượn khắp trời đất, hoặc như giao long khuấy đảo mây gió, có người ở phía xa nhìn Tần Văn Thiên tu hành, lòng đầy hãi hùng.

Rất nhanh đã có tin đồn truyền ra, Tần Văn Thiên chính là bán thú nhân, giống như sư khôi, có Yêu huyết mạnh mẽ, năng lực của hắn cực kỳ thích hợp để tu hành công pháp của yêu thú, lĩnh ngộ pháp thuật thần thông của tiên bối yêu giới lưu lại trên vách đá, năng lực tu hành của hắn rất mạnh, một ngày ngàn dặm, tiến bộ thần tốc.

Tin đồn này càng ngày càng ảo, thậm chí rất nhiều người cũng dần tin rằng Tần Văn Thiên là bán thú nhân.

Tóm lại, khoảng thời gian này trong Vô Song giới, tin đồn về Tần Văn Thiên rất nhiều. Có người nói hắn là Thần Văn đại sư cấp bốn, có người nói hắn là bán thú nhân, còn có người đồn rằng hắn là nhân vật dòng chính mà Âu Dương thế gia giấu giếm, hoặc là nhân vật quan trọng, là con riêng bên ngoài của Âu Dương thế gia. Dù loại tin đồn khiến cho Âu Dương Cường Sinh nghe được tin tức này phải dờ khóc dờ cười.

Vô Song giới, trong một cái đình cổ, chỉ thấy một đôi thanh niên nam nữ ngồi đối diện nhau, cả hai người đều cực kỳ xuất chúng.

Thanh niên kia khí chất siêu phàm, nhìn như không để lộ chút hơi thở nào, lúc hắn giơ tay nhắc chân như có một luồng ý cảnh kỳ diệu, hình như mỗi một động tác của hắn đều ẩn chứa một nhịp điệu kỳ diệu, hài hòa và dung hợp với mảnh đất trời này.

Nữ tử kia cũng vô cùng xinh đẹp, thậm chí, so với Liễu Hi bị Tần Văn Thiên đánh bại còn đẹp hơn mấy phần. Liễu Hi vốn đã có rất nhiều người theo đuổi, nhưng nàng ta thì chưa từng có người theo đuổi, bởi vì nàng đã có ý trung nhân, hơn nữa ý trung nhân của nàng chính là nhân vật vô cùng nổi danh trong Vô Song giới.

Tư Đồ Phá, đệ tử của Tuyệt Sanh kiếm phái, là nhân vật thiên tài bậc nhất của Tuyệt Sanh kiếm phái, đồng thời hắn còn là niềm kiêu ngạo của cả thành Thương Châu. Người có thể bước vào ba mươi sáu vị trí đầu trên bảng Thiên Mệnh sẽ có tư cách trở thành niềm kiêu ngạo của thành Cửu Châu. Tư Đồ Phá chính là người chắc chắn sẽ bước vào ba mươi sáu vị trí đầu của bảng Thiên Mệnh.

Có tin đồn rằng, một năm trước, hắn đã đến di tích của hoàng triều Đại Hạ cổ trước, khi đó, hắn không chút lo lắng bước vào bên trong nơi diễn ra trận đấu tranh đoạt bảng Thiên Mệnh. Thậm chí, nếu như dựa theo xếp hạng của bảng Thiên Mệnh lúc bây giờ, với thực lực của hắn cũng nhất định có thể chiếm được một vị trí trong bảng Thiên Mệnh.

Hắn là Tư Đồ Phá, trước lúc Tần Văn Thiên đến đã có ba người giành được quyền tu hành ở ba mươi sáu núi, Tư Đồ Phá là một người trong số đó.

Hôm nay, Tư Đồ Phá có tu vi Nguyên Phủ tầng tám, lực chiến đấu của hắn dễ dàng lập tức giết chết nhân vật Nguyên Phủ chín bình thường, đủ yêu nghiệt có thể đánh bại người có tu vi Nguyên Phủ tầng chín mạnh đến mức nào, bây giờ vẫn chưa thể biết được. E rằng chỉ có thể đợi đến một năm sau mới có thể lấy được đáp án, nhưng sự lớn mạnh của hắn là điều mà không ai có thể nghi ngờ.

Hắn cũng đã từng giống như Tần Văn Thiên, tạo thành cơn sóng không nhỏ ở Vô Song giới, đánh bại rất nhiều người tới khiêu chiến, thắng đường đi tới hôm nay, đã không còn ai dám đề xuất khiêu chiến với hắn nữa.

Về phần nữ tử xinh đẹp này, nàng tên là Nhạc Băng Ảnh, dòng chính của Thương Vương cung, thế lực cấp bá chủ ở thành Thương Châu. Trước đó không lâu, nàng đã bước chân vào cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy, thiên tư cũng được xem là cực kỳ xuất chúng.

- Nghe nói người kia tên là Tần Văn Thiên, hiện tại hắn còn nổi danh hơn cả chàng rồi.

Nhạc Băng Ảnh cười tươi như hoa nói với Tư Đồ Phá ngồi trước mặt.

Tư Đồ Phá hờ hững cười một tiếng, rất bình thản, không hề vênh váo hung hăng, cũng không hề cao ngạo khinh người, nghe đến cái tên nghe nhiều đến mức phải thuộc, thậm chí hắn còn không đắn đo lo lắng gì.

Đối với những người khác, có lẽ ai cũng muốn khiêu chiến với Tần Vãn Thiên, nhìn rõ thực lực của Tần Vãn Thiên một phen, nhưng hắn thì không có ý nghĩ như vậy. Suy cho cùng bản thân hắn chính là người giống như Tần Vãn Thiên, có quyền tu hành ở ba mươi sáu núi, người như vậy, tự tin của hắn đã ngấm trong xương rồi. Giống như Tần Vãn Thiên, dòng máu kiêu ngạo chảy trong cơ thể, ngạo khí xông lên tận trời nhưng thoát nhìn lại cực kỳ bình thường.

Hắn biết Tần Vãn Thiên có thiên phú rất cao, người có thể đạt được quyền tu hành ở cả ba mươi sáu núi làm sao thiên phú có thể không mạnh, nhất định là sẽ đi đến vòng kiểm tra cuối cùng.

Nhưng mà dù vậy thì có sao chứ, suy cho cùng Tần Vãn Thiên chỉ có thực lực là Nguyên Phủ tầng năm, có hắn ở đây thì không có gì để mà lên mặt, vì vậy đối với Tần Vãn Thiên, hắn cũng chỉ có một chút tò mò mà thôi.

- Người này cũng thật độc ác, tốt xấu gì Liễu Hi cũng là một vị mỹ nhân yếu điệu, thế mà hắn lại ra tay đánh người ta đến mức nằm trên giường rất nhiều ngày rồi mà vẫn không khỏe lại được, không biết có bao nhiêu nam nhân đang đau lòng chết đi được, chàng có cảm giác như thế không?

Nhạc Băng Ảnh mỉm cười nói.

- Chỉ cần nàng không chọc tới hắn, ta sẽ không có cảm giác gì.

Tư Đồ Phá hờ hững nói rõ khiến cho Nhạc Băng Ảnh nở ra một nụ cười ngọt ngào.

- Đúng rồi, ta nghe nói gần đây Thương Vương cung các nàng có phần không yên ổn, đã xảy ra chuyện gì? Dòng dõi trước kia của Thương Vương đã bắt đầu vực dậy rồi?

Tư Đồ Phá ngờ vực lên tiếng hỏi.

- Ủ, gần đây có dấu vết của Đế thị nhất mạch, chỉ là đã nhiều năm trôi qua, muốn tro tàn cháy lại suy cho cùng là điều không thể.

Đôi mắt xinh đẹp của Nhạc Băng Ảnh hiện lên ý cười lạnh nhạt:

- Những năm gần đây Thương Vương cung chúng ta vẫn luôn điều tra người truyền thừa mà Thương Vương để lại và người có khả năng che giấu Thương Vương hậu. Nhưng đã tìm ở rất nhiều nơi, thậm chí còn tìm đến cả những quốc gia nhỏ xa xôi vẫn không có bất kỳ tin tức nào, hôm nay bọn họ lại tự lộ đầu ra, cũng xem như là chuyện tốt.

- Bản thân nàng phải cẩn thận một chút.

Tư Đồ Phá nói với Nhạc Băng Ảnh:

- Tuy nói tạm thời cũng không đáng để nàng, nhưng cẩn thận không bao giờ thừa.

- Ta thì phải sợ cái gì, không phải là có chàng bảo vệ ta ư. Ta thật sự mong đợi ngày chàng thực sự trưởng thành, đến lúc đó, Thương Vương cung sẽ phụ trợ chàng nắm giữ Tuyệt Sanh kiếm phái trong tay. Sau khi trở thành người đứng đầu Tuyệt Sanh kiếm phái, Thương Vương cung lại tới khổng chế, nếu hai đại thế lực cấp bá chủ có thể nhất thống thì quả là quá hoàn mỹ.

Nhạc Băng Ảnh không chút e dè mà mỉm cười, dù bị người Tuyệt Sanh kiếm phái nghe được cũng không sao cả.

Tuyệt Sanh kiếm phái vốn là thế lực tông môn, nhân vật thiên tài hậu bối tranh đoạt quyền lãnh đạo, từng bước đào thải các nhân vật thiên tài cạnh tranh khác, dần đi lên, không có dã tâm là không thể làm được.

- Sẽ có một ngày như thế.

Tư Đồ Phá cười nhẹ nói. Lúc này, cách đó không xa có tiếng bước chân truyền đến, chính là thiên tài được Tuyệt Sanh kiếm phái đề cử, Lâm Hạo Thiên, chỉ thấy ánh mắt của hắn nhìn về phía Tư Đồ Phá, trong con ngươi ánh lên vẻ phức tạp.

Hắn đã rất xuất chúng rồi nhưng ở thế hệ này lại vì có Tư Đồ Phá mà hắn bị ép tới mức không cách nào ngẩng đầu lên được.

- Lâm Hạo Thiên, nghe nói ngươi muốn kiểm tra thực lực của Tần Vãn Thiên một phen, thế nào rồi?

Nhạc Băng Ảnh đưa mắt sang, nhìn về phía Lâm Hạo Thiên cười hỏi.

- Hắn đang tu hành.

Lâm Hạo Thiên đáp lại một tiếng.

- Chuyện của Tề Mục khiến các người cũng không dám tới trêu chọc người này nữa chứ gì.

Nhạc Băng Ảnh cười nói:

- Lâm Hạo Thiên, người giúp ta làm một chuyện, hẹn một ngày với Tần Vãn Thiên, bản thân ta có chút tò mò, hắn và Tư Đồ Phá, có gì khác nhau.

Vừa nói Nhạc Băng Ảnh vừa cười liếc nhìn Tư Đồ Phá ở đối diện khiến Tư Đồ Phá lắc đầu cười một tiếng, đại khái là nhà đầu này thấy Tần Vãn Thiên và hắn đều có quyền tu hành ở ba mươi sáu núi, vì vậy muốn gặp thử một phen đi.

Lâm Hạo Thiên sững sốt, sau đó nhìn về phía Tư Đồ Phá, chỉ thấy Tư Đồ Phá khe khẽ gật đầu với hắn, thấy thế Lâm Hạo Thiên liền nói:

- Được.

Dứt lời, hắn liền xoay người rời khỏi nơi này.

Tuyệt Sanh kiểm phái nhanh chóng thả ra tin tức Nhạc Băng Ảnh muốn hẹn ngày gặp Tần Vãn Thiên, xem thử thực lực của hắn như thế nào, khiến cho Vô Song giới náo nhiệt hẳn lên.

Thực lực của Nhạc Băng Ảnh đã đột phá Nguyên Phủ tầng bảy, hắn là Tần Vãn Thiên không cách nào chống lại năng được, huống chi sau lưng Nhạc Băng Ảnh có ai, bọn họ vẫn luôn biết rõ.

Đối với những chuyện phát sinh ở bên ngoài và đủ loại tin đồn, Tần Vãn Thiên hồn nhiên không hay biết. Trong nháy mắt, hắn đã tu hành được hơn một tháng, sóng biển vỗ vào vách đá, Tần Vãn Thiên vẫn đắm chìm trong việc tu hành, thân thể của hắn ướt đầm, lộ ra mấy phần khí chất yếu đuối dù hơi xốc xệch. Một luồng tư thái cuồng phong từ trên người tỏa ra, yêu khí tràn ngập quanh thân, càng ngày càng mãnh liệt.

Lúc này Tần Vãn Thiên đang ngồi khoanh chân, chìm trong mộng cảnh của chính mình, hắn trong mộng, tám mươi một kiểu yêu pháp khủng bố, Yêu Nguyên Phủ trong cơ thể đang gầm thét, càng ngày càng đầy, điên cuồng khuếch tán. Theo sự lột xác của tòa Nguyên Phủ này, hai Nguyên Phủ khác cũng sôi trào lên, trong cơ thể Tần Vãn Thiên có tiếng rít gào ào ào truyền ra.

- Tần Vãn Thiên!

Phía xa trên một tảng đá lớn bên bờ, đám người Lâm Hạo Thiên đứng ở đó, hô lên một tiếng, song Tần Vãn Thiên đang tu hành loáng thoáng có xu hướng đột phá, vốn dĩ sẽ không để ý tới âm thanh này.

- Người này quả nhiên giống như tin đồn, nếu không phải là có Thần Vãn ở phía trước, chúng ta đã đi thẳng qua đó bắt hắn lại rồi.

Bên cạnh có người của Tuyệt Sanh kiểm phái lên tiếng nói, Lâm Hạo Thiên khẽ gật đầu, chỉ thấy bên vách núi có một con chó tuyết đang tức giận nhìn hắn. Lâm Hạo Thiên nở ra một nụ cười lạnh lùng, súc sinh mà cũng dám nhìn chằm chằm hắn như vậy?

- Tần Vãn Thiên, tỉnh lại!

Lâm Hạo Thiên lại hô lên một tiếng, cách không mà phóng ra Kiếm vô đạo ý chí khủng khiếp, kiếm ý mãnh liệt đâm thẳng vào trong đầu Tần Vãn Thiên khiến hắn cảm thấy khó chịu, việc tu hành bị cắt ngang.

Tần Vãn Thiên kêu lên một tiếng đau đớn, mở mắt ra, đột nhiên phóng ra một luồng sáng lạnh mãnh liệt. Hắn đứng dậy, đưa mắt nhìn sang, nhìn về phía Lâm Hạo Thiên ở đằng xa, đôi mắt lạnh lẽo như băng, thật giống như từng thanh kiếm nhọn rút ra khỏi vỏ, đâm thẳng về phía Lâm Hạo Thiên.

- Hừ!

Thấy thế Lâm Hạo Thiên lạnh lùng cười ra tiếng, tuy nói thiên phú của Tần Vãn Thiên đã được Vô Song giới thừa nhận, nhưng ở trước mặt hắn lại dám bày cái vẻ đáng ghét này.

- Tần Vãn Thiên, có người muốn gặp ngươi.

Lâm Hạo Thiên lạnh nhạt lên tiếng.

Tần Vãn Thiên im lặng trong phút chốc, mấp máy đôi môi, ngay sau đó phun ra những câu chữ rét lạnh:

- Cút đi càng xa càng tốt.

Ánh mắt Lâm Hạo Thiên khựng lại, kiếm ý trên người rất mạnh, liên tục cười lạnh lùng nói:

- Người đó đã muốn gặp ngươi, ngươi có trốn cũng trốn không nổi, tốt nhất là mau đi theo ta một chuyến.

- Làm chó mà cũng có thể kiêu ngạo như vậy à, ta bảo ngươi cút!

Giọng nói của Tần Vãn Thiên lạnh như băng, người tu hành kiêng kỵ nhất là bị người cắt ngang quá trình tu luyện, huống chi hắn đang trong quá trình đột phá lại bị Lâm Hạo Thiên cố tình cắt ngang. Giờ phút này hắn chỉ muốn mau chóng trở về trạng thái vừa rồi, tranh thủ trong thời gian ngắn đột phá đến

Nguyên Phủ tàng sáu, về phần thù oán này với Lâm Hạo Thiên, chờ hấn đột phá xong lại tính sau.

- Mới thắng được mấy người mà đã ngao mạn đến mức không biết mình là ai rồi. Ở Vô Song giới này, người còn chưa đủ tư cách để kêu gào. Lâm Hạo Thiên lạnh lùng nói, trên người tràn ngập sát ý, Tần Vãn Thiên xoay người, khoanh chân ngồi xuống, không thèm nhìn Lâm Hạo Thiên. Bây giờ còn nói thêm nữa với hấn chỉ sợ cũng không làm được chuyện gì, hơn nữa lúc này muốn đối phó với những người đó vẫn có chút phiền phức, đành nhin hấn thêm một thời gian nữa.

- Tốt nhất là người vĩnh viễn đừng rời khỏi Thần Văn trước mặt người!

Lâm Hạo Thiên thấy Tần Vãn Thiên xoay người không để ý tới mình cũng lập tức đi khỏi nơi đó, chỉ để lại một lời uy hiếp!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 319: Man vương chỉ giáo

Sau khi bị cắt ngang, Tần Vãn Thiên nhập định lại lần nữa, muốn tìm lại trạng thái kỳ diệu kia nhưng sau khi dừng lại giữa chừng, muốn tiến vào lại trạng thái kia cũng không dễ dàng chút nào. Hấn chỉ có thể tiếp tục cảm ngộ tu hành yêu pháp trên vách núi từng lần một cho đến khi yêu khí trên người tràn ngập, Nguyên Phủ trong cơ thể lại bạo động, hấn mới dần dần tìm lại được cảm giác kỳ diệu đó.

Giờ phút này thân thể tựa như yêu, yêu khí di chuyển khắp thân thể, Tinh Thần Nguyên Lực trong Nguyên Phủ điên cuồng cực độ.

Dần dần, Nguyên Lực trong ba tòa Nguyên Phủ cũng bắt đầu gầm thét, khí thế của hấn đang dần dần bay lên, càng trở nên mạnh hơn.

Bên vách núi cheo leo, có một con chó tuyết im lặng ngồi canh, chỉ có tiếng sóng biển gầm thét cuộn cuộn không ngừng nghỉ, không ngừng đánh vào vách núi. Phía xa đã không còn người để ý đến Tần Vãn Thiên nữa, suy cho cùng trong Vô Song giới đều là nhân vật thiên tài, bọn họ cũng phải tự tu hành, không thể cứ quan sát Tần Vãn Thiên mãi được, nhưng bên ngoài đã có tin đồn rằng e là lần này Tần Vãn Thiên phải gặp hạn.

Nhạc Băng Ảnh là nhân vật bậc nào, còn chưa nói đến địa vị của nàng ở Thương Vương cung và thiên phú của bản thân nàng, nàng là tình nhân của Tư Đồ Phá, cả hai đều là người vô cùng nổi danh trong Vô Song giới. Hơn nữa bọn họ đã ở đây được hơn một năm, cảnh giới Nguyên Phủ tăng tám, chắc chắn không phải người có cảnh giới Nguyên Phủ tăng năm như Tần Vãn Thiên có thể so sánh. Chênh lệch quá lớn, thật sự là Tần Vãn Thiên không ở cùng tầng lớp với hai người họ.

Nhưng tất cả những chuyện này Tần Vãn Thiên đều không hiểu cũng không biết, vài ngày sau, lúc Tần Vãn Thiên mở mắt ra, trên mặt hấn nở ra một nụ cười thần nhiên.

Giờ phút này yêu khí đã thu bớt lại, hơi thở trên người bình thản như người bình thường, chỉ có mái tóc dài và lớp áo trên người hấn là đã bị gió biển làm cho trở nên xốc xếch.

- Vèo.

Trong nháy mắt Tiểu Hồn Đan đã lao vào lòng Tần Vãn Thiên, hấn bật cười xoa đầu nó, nói:

- Đi, đi tắm thôi!

Dứt lời Tần Vãn Thiên chậm rãi bước về phía trước, ôm Tiểu Hồn Đan nhảy ào vào trong biển.

...

Núi non ở Vô Song giới vô cùng rộng lớn, có ba mươi sáu núi là núi tu đạo, phía trên còn có động phủ để tu hành, cổ điện để tu đạo, mỗi một ngọn núi đều có một vị cường giả trấn giữ, được xưng là Vô Song lão nhân.

Lúc này tại sườn núi của một tòa núi tu đạo có bóng dáng một thanh niên chậm rãi đi lên, một con chó tuyết chạy theo phía sau hấn, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Trên núi có không ít động phủ, đều là do người tu hành ở đây tạo ra. Chỉ cần có quyền tu hành ở một tòa núi tu đạo là có thể tạo động phủ của mình để tu hành trong núi này. Mỗi tháng, Vô Song lão nhân sẽ giải thích và đàm luận về vô đạo ở đạo điện trên đỉnh núi, mọi người có thể hỏi đáp trao đổi. Nếu có người có thiên phú kiệt xuất, Vô Song lão nhân có thể sẽ đích thân chỉ bảo, thậm chí còn thu làm đệ tử môn hạ.

- Tần Vãn Thiên.

Bỗng một giọng nói truyền ra, Tần Vãn Thiên đưa mắt nhìn sang liền thấy một vị nữ tử xinh đẹp đứng ở bên ngoài một tòa động phủ, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng mang theo tia sáng kỳ dị. Lúc thấy Tần Vãn Thiên nhìn về phía nàng, chỉ thấy nàng lộ vẻ xấu hổ, vừa rồi chỉ là vô thức gọi ra thành tiếng.

Tần Văn Thiên khẽ vuốt cằm nhìn nàng, nở nụ cười dịu dàng, lập tức khiến cho đôi mắt xinh đẹp của nàng hơi động lại. Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt tuần tú kia, nàng cũng sờ đứng ở đó.

Người này cười lên thật đẹp, rất khó có thể tưởng tượng ra được hẳn lại là người bạo lực như thế.

- Bên cạnh ta có một động phủ, là do người trước để lại, hiện tại không có ai, ngươi có muốn ở đây không?

Nữ tử thấy Tần Văn Thiên chuyển mắt nhìn sang hướng khác như muốn rời đi, không khỏi gọi một tiếng.

Tần Văn Thiên kinh ngạc nhìn nữ tử khiến đôi phương lại cảm thấy ngại ngùng, nhưng nàng thấy Tần Văn Thiên khẽ gật đầu, ngay sau đó chậm rãi bước tới động phủ bên cạnh mình. Đúng là đã được thu dọn sạch sẽ, hơn nữa được xây dựng cũng không tồi, phía ngoài có một khoảng đất bằng phẳng, hẳn có thể ngồi xuống tu hành ở chỗ này.

Bên cạnh có ngọn núi, có thác nước chảy, cảnh sắc cũng rất ưa nhìn.

- Sao ngươi lại biết ta?

Tần Văn Thiên nhìn về phía nữ tử cười hỏi.

- Lần trước lúc ngươi đánh nhau với Liễu Hi, ta đã thấy ngươi.

Nàng kia mỉm cười đáp lại:

- Ta tên Thương Lan, hôm nay có người muốn tìm ngươi đây, ngươi thì lại thoải mái mà đến nơi này.

- Thương Lan, ai muốn tìm ta?

Tần Văn Thiên hỏi.

- Đám người Lâm Hạo Thiên.

- Lâm Hạo Thiên?

Tần Văn Thiên không nhận ra.

- Lâm Hạo Thiên chính là nhân vật xuất chúng của Tuyệt Sanh kiếm phái, thực lực Nguyên Phủ tầng bảy, vô cùng lợi hại. Ta nghe nói là ngươi đã từng gặp bọn họ rồi mà, hơn nữa còn bảo hẳn cut. Dĩ nhiên, người thật sự muốn tìm ngươi cũng không phải là hắn, mà là người phía sau hắn. Nhạc Băng Ảnh nghe được thanh danh của ngươi nên muốn gặp ngươi, có lẽ là muốn xem thử ngươi so với Tư Đồ Phá thì thế nào.

Thương Lan mỉm cười rồi lại tiếp tục nói:

- Nhưng chỉ e là người mà ta nhắc đến ngươi cũng không nhận ra, Nhạc Băng Ảnh là người của Thương Vương cung, tu vi Nguyên Phủ tầng bảy, là một trong số những người xinh đẹp nhất ở Vô Song giới này. Hơn nữa, nàng còn là tình nhân của Tư Đồ Phá. Tư Đồ Phá kia cũng là một người giống như ngươi, giành được quyền tu hành ở cả ba mươi sáu ngọn núi, nhưng mà tu vi của hắn là Nguyên Phủ tầng tám, lại còn có thể dễ dàng đánh thắng người có tu vi Nguyên Phủ tầng chín, e là lần này ngươi nhất định phải gặp Nhạc Băng Ảnh rồi.

- Ta không có hứng thú!

Tần Văn Thiên trầm ngâm chốc lát, ngay sau đó cười đáp.

Nhạc Băng Ảnh, người của Thương Vương cung, mình đã từng tiếp xúc với người của Thương Vương cung rồi nhỉ, họ Nhạc!

Sau Đế thị nhất mạch, xem ra Thương Vương cung hôm nay đã bị người họ Nhạc nắm ở trong tay.

- Vậy ngươi có hứng thú với ta hay không?

Chỉ thấy một bóng người từ trên trời đáp xuống, ngay lập tức hạ xuống bên cạnh Tần Văn Thiên khiến hắn giật mình, đưa mắt nhìn người xuất hiện trước mặt, hẳn lại không hề phát giác ra, tốc độ thật nhanh.

Chỉ thấy người này thân hình cao lớn, tướng mạo uy nghiêm, không già nua mấy mà có dáng vẻ trung niên.

- Tần Văn Thiên bái kiến tiên bối.

Tần Văn Thiên khẽ khom người, người trung niên kia bật cười đáp:

- Ha ha, ta vẫn luôn cảm thấy rất có hứng thú với ngươi, đã sớm muốn gặp ngươi, đi theo ta!

Tần Vãn Thiên trợn mắt lên, thật đúng là thắng thần mã.

- Làm sao thế, ngươi không muốn?

Người này nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên nói.

- Không dám, tiền bối phân phó, hiển nhiên là ta sẽ nghe theo.

Tần Vãn Thiên lắc đầu nói.

- Thế thì được rồi.

Người nọ vừa nói bước một bước lên hư không, Tần Vãn Thiên đi theo hắn. Thương Lan ngăn người, nhìn theo bóng dáng biến mất trong hư không lắc đầu cười khổ.

Man Vương cũng đã xuất hiện, nàng ngoài cười khổ ra còn có thể làm gì được. Mặc dù Tần Vãn Thiên bình dị gần gũi nhưng sự chênh lệch ở đây, muốn đi tới cùng một thế giới cũng không dễ dàng.

Người trung niên kia dẫn Tần Vãn Thiên tới đỉnh núi tu đạo, trên đỉnh núi rất mát mẻ, Tần Vãn Thiên thấy đối phương nhìn mình, cười nói:

- Tiểu tử, nhìn ngươi rèn luyện, sức mạnh của ngươi rất mạnh, sao ngươi lại làm được như thế?

- Văn bối linh ngộ Lực vô đạo ý chí, nhất cảnh ở cảnh giới nhập hóa, sức mạnh gia tăng gấp tám lần.

Tần Vãn Thiên đáp lại.

- Ngươi đừng gạt ta, tu vi Nguyên Phủ tầng năm, sức mạnh gấp tám lần, còn xa mới đạt đến trình độ này.

Man Vương cười mà như không cười nhìn Tần Vãn Thiên.

- Văn bối còn am hiểu Yêu sức mạnh, từng tu hành yêu công pháp, sức mạnh lớn, sức mạnh vốn cũng tràn đầy, lực công kích còn gấp tám lần nên có được trình độ này.

Tần Vãn Thiên vươn tay, yêu khí lập tức tràn ngập, Man Vương khẽ gạt đầu:

- Thật sự là ta cũng thấy được yêu khí lúc ngươi tu luyện, kỳ lạ, thân thể loài người làm sao có thể tu được Yêu thân, ngươi tu hành công pháp gì?

- Ta nói năng tùy tiện mà thôi, ngươi không cần trả lời.

Man Vương thấy Tần Vãn Thiên khó xử, khoát tay áo nói, có vài người tu hành công pháp vô cùng mạnh, chính là bí mật võ tu, hỏi thăm công pháp vốn là hành động thất lễ. Hiển nhiên Man Vương cũng hiểu được, không đến mức vì tò mò mà bắt Tần Vãn Thiên phải trả lời mình.

- Bây giờ ngươi dùng toàn bộ sức mạnh của ngươi để công kích ta để ta cảm nhận thử xem nào.

Man Vương đứng đối diện với Tần Vãn Thiên nói.

- Vâng.

Tần Vãn Thiên khẽ gạt đầu, ngay sau đó gom hết sức mạnh, bước một bước về phía trước, đồng thời phóng ra vô đạo ý chí, huyết mạch trong cơ thể bắt đầu khởi động, hung mãnh đánh vào trước ngực Man Vương. Một tiếng ầm nổ vang, Man Vương vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, toàn bộ sức mạnh rơi trên quần áo, trong phút chốc áo bào bị rách toác khiến hắn lộ nửa người trên, thân thể săn chắc tràn đầy sức mạnh.

- Phủ...

Nhanh chóng phun ra một ngụm uế khí, Man Vương nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, lập tức nói:

- Tiểu tử ngươi giỏi lắm, Nguyên Phủ tầng sáu rồi, hai loại ý chí sức mạnh đều là hóa cảnh. Lợi hại, sức mạnh này quá mạnh, người có tu vi Nguyên Phủ tầng bảy cũng không chịu nổi một đòn này đâu.

Tần Vãn Thiên thấy thân thể lỏng lẻo của Man Vương liền lúng túng cười, có phần ngại ngùng nhưng bản thân Man Vương cũng không để ý.

- Haiz, không làm đệ tử của ta thì quá là đáng tiếc, mầm non tốt như thế này...

Man Vương buồn bực nói, tính cách của hắn ngay thẳng, xưa nay đã thế, có cái gì thì nói cái đó, ngay cả trước mặt là nhân vật hậu bối cũng không hề che giấu.

- Người thụ nghiệp đều là sư trưởng.

Tần Văn Thiên cười nhìn Man Vương, khiến cho Man Vương sùng sốt, ngay sau đó trọn mắt liếc nhìn Tần Văn Thiên một cái, cười nói:

- Được lắm cái tên tiểu tử nhà ngươi, ta còn chưa nói là muốn dạy ngươi đâu.

- Ha ha.

Tần Văn Thiên ngai ngừng cười, ánh mắt khi nhìn Man Vương lại lấp lánh vô cùng.

Thấy ánh mắt tha thiết của Tần Văn Thiên, Man Vương sang sảng nói:

- Tốt lắm, sức mạnh của ngươi rất mạnh, ta dạy cho ngươi một chút kỹ xảo công kích, sức mạnh của ngươi sẽ mạnh hơn mấy phần. Nói như vậy có nghĩa là chỉ cần dựa vào sức mạnh là ngươi có thể dễ dàng giết chết người có tu vi Nguyên Phủ tầng bảy ngay tức khắc.

- Đa tạ tiền bối!

Tần Văn Thiên lập tức khom người, cơ hội tốt như thế sao có thể không nắm lấy.

- Ngươi đã từng gặp kiếm tu lợi hại chưa?

Man Vương hỏi.

- Hiển nhiên là chưa được gặp kiếm tu lợi hại như tiền bối.

Tần Văn Thiên nói.

- Sự công kích của kiếm tu như nước chảy mây trôi, kiếm pháp lợi hại, giống như ẩn chứa kiếm vận, có một luồng vận luật kỳ diệu, vừa ra tay, tựa như kiếm là toàn bộ thế giới, vận luật của kiếm mạnh thì kiếm pháp càng mạnh, uy lực cũng càng đáng sợ hơn.

Man Vương lên tiếng nói.

Tần Văn Thiên lộ ra vẻ suy tư, một bộ kiếm pháp đầy đủ, cần lưu loát, nếu muốn kiếm pháp hoàn mỹ, không thể sai lầm dù chỉ một chiêu, vận luật của kiếm hiển nhiên sẽ cực mạnh.

- Thật ra thì kiếm pháp phải chú trọng ở điểm này, đao pháp cũng thế mà thương pháp cũng không có gì khác biệt. Thật ra, bất kỳ sức mạnh công kích nào đều như thế cả.

Man Vương tiếp tục giải thích:

- Thử nghĩ xem, cùng là sức mạnh như thế, vì sao có người công kích nhìn như bình thường, mà có người lại có thêm cả thuật thần thông liền giống như mãnh hổ xuống núi, sức mạnh vô tận?

- Trừ bản thân thần thông ra, chính là cái loại vận luật này.

Man Vương vừa nói vừa tùy tiện đánh ra một quyền, một tiếng ầm trầm đục vang vọng cả đất trời.

Nhưng mà chỉ thấy bước chân Man Vương xoay vòng, lần nữa tung ra một quyền, một tiếng ầm vang hung mãnh đánh ra, cả người lộ ra một luồng vận luật điên cuồng khiến cho uy lực của một kích kia lại càng mạnh hơn.

- Hai lần công kích, sức mạnh ta sử dụng đều mạnh như nhau nhưng uy lực thế nào thì ngươi thấy rồi đấy, ngươi nhìn lại lần thứ ba đi.

Man Vương liền nghiêm túc lại, hần tùy ý hướng về phía vừa đứng, tựa như là một tòa núi cao khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Thân thể khẽ lay động, đường cong cơ bắp toàn thân như cũng bắt đầu chuyển động, bước chân khẽ xoay tròn, tròng đất quanh thân như xuất hiện một luồng khí thể kinh người, kèm theo một quyền mà Man Vương tung ra, một luồng uy thế ngập trời trào ra, bầu trời xuất hiện một tia sét.

- Một kích giống như trước, thân thể phối hợp khiến bản thân ngươi dung nhập vào khoảng đất trời này, giống như là người và trời cùng hợp nhất. Ngươi chính là toàn bộ thế giới này, khi đã hòa thành một thể, thân thể của ngươi sẽ trở nên vô cùng phối hợp, khiến toàn bộ sức mạnh của ngươi đều tụ tập ở trên cánh tay. Một quyền tung ra là một luồng vận, đồng thời cũng là một loại thể, chiều hướng phát triển, sức mạnh tăng mạnh.

Man Vương nhìn Tần Văn Thiên, cười nói:

- Tiểu tử, rất khó lĩnh ngộ nhỉ, xem hiểu chưa?

- Đã hiểu!

Tần Văn Thiên gật đầu, bên trong hần ẩn giấu tâm hòa, lúc hần chuyên tâm, thiên địa liền như một thể, lời Man Vương nói cũng không khó lý giải.

- Đã hiểu chưa? Đừng có mạnh miệng, ngươi thử hai ba tháng, chắc sẽ có thể hoàn toàn nắm kỹ thuật này trong tay, từ giờ ngươi cứ ở đây rèn luyện đi,

để ta xem thử phải cần bao lâu.

Man Vương cười lớn nói, mặc dù nhìn như đơn giản nhưng muốn hoàn toàn lĩnh ngộ và nắm được trong tay cũng không hề dễ dàng. Sau khi lĩnh ngộ thấu triệt, mỗi lần Tàn Vãn Thiên giờ tay nhắc chân, sức mạnh công kích đều sẽ mạnh hơn không ít, mỗi một đòn đều như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 320: Dốc lòng tu hành

Tàn Vãn Thiên đứng trên mặt đất, hít sâu một hơi, lòng tĩnh lặng như nước, tiến vào trạng thái quên mình.

Đột nhiên, thân thể của hắn khẽ run lên, trong nháy mắt này, thân thể trở nên vô cùng phối hợp, Tinh Thần Nguyên Lực bắt đầu điên cuồng khởi động, giờ cánh tay lên, chỉ thấy yêu khí trên người hắn ngất trời, toàn bộ thân hình như mang theo vận luật đặc biệt dung đưa rất khẽ.

Toàn thân Tàn Vãn Thiên giống như hóa thành một con yêu thú đang giằng giữ thét gào, muốn lay động vùng đất trời mây gió này.

Oành...

Một quyền được tung ra, hư không như bị chấn động mạnh mẽ, phần đất dưới chân Tàn Vãn Thiên xuất hiện vết nứt, cảnh tượng này giống như mãnh thú tập kích bất ngờ.

Man Vương kinh ngạc, tiểu tử này có năng lực lĩnh ngộ thật mạnh.

- Không đủ, phối hợp lực lượng còn chưa đủ hoàn mỹ, nếu không lực lượng của ngươi không đến mức đi xuống chân rồi phóng ra ngoài.

Man Vương lên tiếng nói tiếp:

- Còn nữa, khí thế của ngươi cũng quá yếu, căn bản là không có uy lực của đại thế, như thế thì phát huy lực lượng chung quy cũng chỉ là giới hạn thể lực của bản thân. Nếu không mượn được luồng khí thế từ bên ngoài, kẻ được gọi là thiên tài như ngươi cũng thật sự là quá kém rồi.

- Vâng...

Tàn Vãn Thiên bĩu môi, sau đó lại thử lần nữa, tung ra từng quyền, dần dần tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu, ánh nến trong lòng lặng lẽ thiêu đốt, giống như cả thế giới này chỉ còn lại duy nhất có mình hắn.

Hắn động, toàn bộ thế giới như cũng động theo hắn.

Nhìn mỗi một quyền của Tàn Vãn Thiên đều tiến bộ, mắt Man Vương mở thật to, ôi trời, tu vi của tiểu tử này là Nguyên Phủ tầng sáu thật ư, thật sự là khiến người ta phải chịu đả kích.

Một ngày sau, Tàn Vãn Thiên đã phối hợp lực lượng tới mức hoàn mỹ, chỉ thấy hắn dữ dội tung ra một quyền, toàn bộ đất trời như đang chuyển động theo hắn, từ trước đến nay chưa từng có, thật giống như một con Thương Long giận dữ gầm thét, cán quét cả một vùng đất trời. Cảm giác này khiến Tàn Vãn Thiên có phần si mê, giống như lực lượng đều chuyển động ở từng chỗ trên cơ thể, toàn bộ đều được sử dụng, không hề mảy may lãng phí, thậm chí còn mượn cả đại thế từ bên ngoài.

- Tốt lắm!

Giọng của Man Vương truyền đến, Tàn Vãn Thiên ngừng lại, xoay người nhìn về phía Man Vương, cười ngậy ngô nói:

- Tiền bối, phải chăng cũng đã có chút tiến bộ?

- Ừm, cũng tạm được rồi!

Man Vương gật đầu, nhìn Tàn Vãn Thiên nở nụ cười như có như không, bóng dáng hắn lướt đi, lao thẳng tới hung hăng gõ lên đầu Tàn Vãn Thiên, khiến cho vẻ mặt Tàn Vãn Thiên xấu hổ, buồn bực nhìn Man Vương. Tốt xấu gì ngài cũng là cao nhân tiền bối, sao có thể bắt nạt người ta như thế chứ?

- Nhìn cái gì, không phục thì đánh một trận!

Man Vương hai tay chống nạnh, mở to mắt nhìn chăm chăm Tàn Vãn Thiên, khiến cho Tàn Vãn Thiên hoàn toàn không biết phải làm sao, dờ khóc dờ cười, buồn bực quá đi.

- Mới lĩnh ngộ được chút xú mà đã tỏ vẻ đắc ý trước mặt ta, chỉ với một chút thực lực này của ngươi, biết cái gì là võ đạo ý chí sao? Từng tiếp xúc với

võ đạo ý chí chưa?

Man Vương bày ra vẻ dạy dỗ nhìn Tần Vãn Thiên:

- Lực ý chí của ngươi mới lĩnh ngộ nhất cảnh, cũng chính là lực lượng ở cảnh giới nền tảng, hôm nay cũng mới chỉ là hóa cảnh mà thôi, kể đó mới đến viên mãn. Sau này phải cố gắng nhiều, tranh thủ sớm ngày đến viên mãn, nếu ngươi có thể lĩnh ngộ ý chí nhị cảnh ở cảnh giới Nguyên Phủ tầng tám hoặc tầng chín thì sẽ trở thành kẻ “thần cảnh giết thần” ở cảnh giới Nguyên Phủ rồi.

- Nhị cảnh mạnh đến như vậy ư?

Tần Vãn Thiên tò mò hỏi.

- Nói nhảm, võ đạo ý chí, nhất cảnh là nền tảng, nhị cảnh là do lĩnh ngộ mà thành, nhị cảnh vốn là ở trên nhất cảnh, dĩ nhiên là mạnh rồi.

Man Vương giải thích cho Tần Vãn Thiên:

- Ngươi đừng thấy Lực võ đạo ý chí là loại võ đạo ý chí thường gặp mà coi thường, rất nhiều người cho nó là yếu là bọn họ đã sai lầm rồi. Càng đơn giản thì càng bất phàm, ta cho rằng Lực võ đạo ý chí chính là loại võ đạo ý chí mạnh nhất, thử nghĩ xem, ngươi là nhất cảnh viên mãn, cũng chính là lực lượng gấp mười sáu lần, đây là khái niệm gì, người cùng cảnh giới nào có thể có được sức mạnh bằng ngươi? Chỉ một quyền thôi đã đánh chết đối phương!

- Cũng chưa chắc có thể đánh người được đâu.

Tần Vãn Thiên yếu ớt nói rõ, những lời mà Man Vương nói tuy rất có lý nhưng rõ ràng là có mang theo chủ kiến cá nhân, mỗi một loại võ đạo ý chí đều có điểm lợi hại riêng. Ví dụ như Tiên ý chí, nhất cảnh là thuần sát, nếu như viên mãn thì tốc độ thuần sát sẽ gấp mười sáu lần, lực công kích thì lợi hại được bao nhiêu? Hơn nữa muốn trốn cũng trốn không nổi, võ đạo ý chí dù có đến viên mãn sợ rằng cũng không tránh thoát được.

- Hừ, đó là bởi vì ngươi yếu, động tác của ta có chậm hơn nữa cũng có thể giết ngươi trong tích tắc.

Man Vương vừa nói vừa bước từng bước về phía Tần Vãn Thiên, tốc độ rất chậm. Tần Vãn Thiên sững sốt, lùi dần về sau nhưng hắn lại phát hiện, thân thể của hắn như có một luồng lực lượng vô tận đè ép trời buộc chặt chẽ, càng cứng rắn càng không cách nào nhúc nhích, cánh tay của hắn, chân của hắn, cũng không nâng lên nổi, thực lực của Man Vương quá kinh khủng, so với những nhân vật Thiên Cương cảnh mà hắn từng gặp còn mạnh hơn rất nhiều.

- Đây là...

Trên trán Tần Vãn Thiên bắt đầu chảy mồ hôi.

- Đây là Lực võ đạo ý chí nhị cảnh mà ta lĩnh ngộ được, lực lượng trấn áp, ngươi nói xem, ta muốn giết ngươi còn không phải là giống như bóp chết một con kiến ư?

Man Vương không chút khách sáo tiếp tục đã kích Tần Vãn Thiên, đi tới trước mặt của hắn.

Trong lòng Tần Vãn Thiên khẽ run, may mắn những nhân vật Thiên Cương trước kia hắn từng đối mặt đều không quá mạnh, nếu như là võ đạo ý chí lợi hại hơn chút, vốn dĩ hắn có muốn trốn cũng trốn không thoát, thật sự là quá may mắn.

Dùng võ đạo ý chí nhị cảnh trấn áp ngươi, sau đó từ từ đi tới bên cạnh ngươi, giết chết ngươi chỉ bằng một quyền, giết chết ngươi một cách đơn giản không tốn bao nhiêu sức lực.

- Tu sĩ Vô Mệnh ngoài phải tu hành cảnh giới của bản thân ra, lĩnh ngộ võ đạo ý chí cũng cực kỳ quan trọng, sau đó mới đến thuật thần thông. Sau này ngươi phải nhớ cho kỹ, lúc tu hành phải lĩnh ngộ cho tốt, tranh thủ lĩnh ngộ võ đạo ý chí nhị cảnh sớm chút, trừ khi đụng phải nhân vật có năng lực tương tự, nếu không thì ai ở Nguyên Phủ cảnh cũng không thể trở thành đối thủ của ngươi?

Man Vương vừa nói thì thấy Tần Vãn Thiên lộ ra vẻ mặt suy tư:

- Thôi đi, ngộ tính của ngươi quá kém, không có gì hay để dạy nữa, tự mình suy nghĩ cho kỹ đi.

Dứt lời, Man Vương liền sai bước, biến mất không thấy nữa.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên hơi khựng lại, nhìn theo phương hướng Man Vương biến mất, ngay sau đó hướng về phía đó khẽ khom người. Có danh sư chỉ điểm, một ngày ngàn dặm, nếu như mình tự tu hành, không biết còn phải mò mẫm mất bao lâu, khó trách nhiều người đều muốn tới Vô Song giới như thế. Nơi này có ba mươi sáu núi, mỗi một vị Vô Song lão nhân đều am hiểu một lĩnh vực riêng của mình, làm sao có thể không thu hút thiên tài tụ tập.

Tần Vãn Thiên ở lại chỗ này một ngày rồi mới rời đi, lại tới một ngọn núi tu đạo khác để tu hành.

Bởi vì mỗi một vị cường giả đều am hiểu một lĩnh vực riêng thế nên phần lớn lời giải thích của các tiền bối, Tần Vãn Thiên chỉ có thể tham khảo, khi bọn họ giảng giải, Tần Vãn Thiên tĩnh tâm lắng nghe.

Tồn thời gian nhất là lúc hắn đi theo một vị cường giả tiền bối am hiểu mộng cảnh và một vị lão giả am hiểu Thần Văn để tu hành. Hai vị Vô Song lão nhân này đều tự mình chỉ giáo tất cả những điều mà Tàn Văn Thiên thỉnh giáo, khiến cho Tàn Văn Thiên tiến bộ không nhỏ ở lĩnh vực Mộng lực lượng. Về Thần Văn, hắn còn tham khảo Kim Hình cổ quyển, đồng thời lĩnh ngộ những điều mà đối phương chỉ dạy, càng ngày càng tiến bộ.

Cứ thế tu hành khiến cho Tàn Văn Thiên cảm giác vô cùng thỏa mãn. Trước kia hắn không muốn một mình bế quan tu hành quá lâu vì suy cho cùng khi phong bế chính mình, khả năng lĩnh ngộ của mỗi người đều có giới hạn, bất cứ lúc nào cũng nên mở rộng tầm mắt của bản thân, hoặc là lĩnh ngộ qua việc chiến đấu, mới có thể không ngừng tăng tiến.

Nếu người tu hành một mình ở trong núi sâu, có lẽ qua mười năm hai mươi năm thì cảnh giới của người vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

Vậy tại sao tất cả những người có thiên phú cao kia, sau khi gặp phải chuyện gì liền đi núp ở đâu đó tu hành mấy chục năm, như thế là đúng đắn ư? Thật ra đó là hành động ngu xuẩn nhất.

Nhưng ở Vô Song giới, Tàn Văn Thiên có cảm giác rằng, dù cho hắn vẫn cứ tu hành ở chỗ này mấy năm cũng sẽ không gặp phải công cù xiềng xích.

Trong nháy mắt, hai tháng đã trôi qua, Tàn Văn Thiên tới Vô Song giới cũng đã được hơn ba tháng rồi.

Hiện giờ, trên núi tu đạo của Tiễn Vương ở Vô Song giới, Tiễn Vương, Phàm Nhạc và Sở Mãng đều có mặt.

Tiến Vương tuy chỉ thu Phàm Nhạc làm đệ tử nhưng vẫn cho phép Sở Mãng tới núi tu đạo của mình vì Sở Mãng cũng có tài bắn cung, vì vậy hắn thường đến chỗ Phàm Nhạc, cùng nhau thỉnh giáo Tiến Vương.

- Tốt lắm, nghỉ ngơi một chút đi.

Lúc này, sau khi Sở Mãng và Phàm Nhạc vừa luyện tập xong một lượt, Tiễn Vương phát phát tay ra hiệu với hai người.

Phàm Nhạc và Sở Mãng đi về phía Tàn Văn Thiên, đều nở nụ cười.

- Mấy tháng nay cảm giác thế nào?

Phàm Nhạc lên tiếng hỏi Tàn Văn Thiên.

- Rất tốt!

Tàn Văn Thiên gật đầu mỉm cười.

- Đương nhiên là tốt, cảnh giới của người lại đột phá, xem ra cũng có chút hi vọng để tham gia trận chiến Thiên Mệnh bảng rồi.

Phàm Nhạc cười nói, hiện tại tu vi của Tàn Văn Thiên đang ở cảnh giới Nguyên Phủ tầng sáu, với toàn bộ thực lực của hắn, lực chiến đấu hẳn là có thể thắng được cảnh giới Nguyên Phủ tầng tám bình thường. Nếu trong thời gian kế tiếp, cảnh giới lại tiếp tục tăng lên, thật sự là có thể chạm đến Thiên Mệnh bảng rồi.

- Người cũng không tồi!

Tàn Văn Thiên hiển nhiên cũng nhìn ra tu vi của Phàm Nhạc cũng đã đến cảnh giới Nguyên Phủ tầng sáu, những ngày qua tiểu tử này tu hành rất chăm chỉ, được Tiễn Vương quản thúc, ngược lại không còn lười biếng nữa rồi.

- Sở Mãng đại ca, huynh cũng phải cố gắng lên!

Tàn Văn Thiên lại nhìn về phía Sở Mãng, cười nói.

- Ha ha, ta tu hành chậm chạp.

Sở Mãng nhếch miệng cười nói.

- Không, tốc độ tu hành của Mãng ca huynh vẫn rất nhanh, chỉ là bởi vì cảnh giới hiện tại khá là cao nên có chậm cũng là điều hiển nhiên.

Phàm Nhạc nói với Sở Mãng, Tàn Văn Thiên gật đầu, tu hành, chắc chắn là càng đi về phía sau càng khó, đến Nguyên Phủ đỉnh phong, muốn bước vào Thiên Cương cảnh lại là khó càng thêm khó, muốn đúc thành võ mệnh Thiên Cương cần phải lĩnh ngộ võ đạo ý chí nhị cảnh.

- Tiểu tử, người có muốn tu hành tài bắn cung hay không, ta cũng có thể dạy người.

Tiến Vương nhìn về phía Tàn Văn Thiên nhẹ nhàng cười nói.

- Tiền bối, tham thi thâm, tạm thời ta vẫn chỉ muốn tập trung tu luyện lực lượng mà bản thân am hiểu, sau này còn phải xem Tinh Hồn thứ tư của ta là cái gì đã. Đến khi đó có lẽ sẽ có thể tu luyện thêm một loại lực lượng nữa.

Tàn Văn Thiên khách sáo nói với Tiễn Vương.

- Cũng đúng, tu sĩ Vô Mệnh, lực lượng tu hành thường được quyết định bởi Tinh Hồn, Tinh Hồn thứ tư người phải lựa chọn cẩn thận, nhớ phải lựa chọn loại Tinh Hồn giúp người dễ dàng phát huy được ưu thế của người. Sau này, Tinh Hồn sẽ có tác dụng rất lớn, việc lựa chọn Tinh Hồn vô cùng quan trọng.

Tiền Vương nói.

- Văn bối sẽ cần tuân lời người dạy bảo.

Tần Văn Thiên gật đầu, nhân vật tiền bối ở Vô Song giới đều rất thân thiện. Nếu là ở bên ngoài, người ở cấp bậc này muốn gặp cũng không gặp được. Dĩ nhiên đây cũng là điểm đặc biệt của Vô Song giới, người có thể tới nơi này tu hành vốn là những nhân vật thiên tài có tiềm lực rất lớn.

.....

Trong thời gian mấy tháng Tần Văn Thiên cố gắng tu hành, Lâm Hạo Thiên cũng tới tìm Tần Văn Thiên không ít lần, mỗi lần đều phát hiện Tần Văn Thiên ở trên núi tu đạo, hẳn cũng không dám quấy rầy, đương nhiên là có một số ngọn núi tu đạo, hẳn cũng không thể đi lên.

Lâm Hạo Thiên đã tung ra tin tức giả, bên ngoài đều cho là Tần Văn Thiên cố ý tránh né, không dám đối mặt với Lâm Hạo Thiên và Nhạc Băng Ảnh.

Nhưng chuyện này cũng có thể hiểu được, suy cho cùng thực lực của Tần Văn Thiên cũng thấp hơn một phần, Lâm Hạo Thiên và Nhạc Băng Ảnh đều rất khó đối phó, huống chi còn có cả Tư Đồ Phá ở phía sau. Đây chính là nhân vật mà Tần Văn Thiên hẳn vẫn chưa thể chọc đến, ít nhất ở tình hình trước mắt, Tần Văn Thiên vẫn không thể chọc nổi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 321: Luận võ

Được tự do ngồi ở núi tu đạo, lúc thì tìm động phủ để tu hành và lĩnh ngộ, lúc thì tìm một núi tu đạo nghe các bậc tiền bối giảng giải võ đạo, Tần Văn Thiên rất thích hưởng thụ quá trình này. Mỗi ngày thực lực đều tăng tiến dần lên từng chút một, mặc dù cảnh giới không tăng lên quá nhanh nhưng nước chảy đá mòn, từ lượng biến đến chất biến, chỉ mới tăng lên một chút này đã khiến hắn mạnh hơn rất nhiều người vừa tới Vô Song giới.

Nhưng theo thời gian biến hóa, tốc độ tiến bộ của hắn cũng bắt đầu dần dần trở nên chậm lại.

Một ngày kia, Tần Văn Thiên đi vào một tòa núi cổ, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi xa xa, thấy một bóng dáng áo trắng chậm rãi bước đến, bóng dáng ấy thanh lệ thoát tục, giống như băng sơn tuyết liên, rõ ràng chính là nữ tử mà Tần Văn Thiên đã từng giao đấu.

Nữ tử này đã giao đấu với Tần Văn Thiên trong vòng khảo sát để bước vào Vô Song giới, thực lực rất mạnh. Hơn nữa, nàng ta có vẻ khá là đặc biệt, hẳn giành được quyền tu hành ở ba mươi sáu núi chính là do nữ tử này báo cho, như vậy, người ra lệnh là ai?

Người có được tư cách để ra lệnh, cho phép hắn tu hành ở ba mươi sáu núi hẳn là địa vị của người này ở Vô Song giới có thể thấy được đôi phần.

Nữ tử áo trắng cũng chú ý tới sự hiện diện của Tần Văn Thiên, chỉ thấy nàng dừng chân lại nhìn Tần Văn Thiên sau đó thấp giọng hỏi:

- Mấy ngày nay thực lực của người đã tiến bộ được chừng nào rồi?

- Có chút tiến bộ, ta có còn cơ hội được luận võ với người nữa không?

Tần Văn Thiên mỉm cười nói, không phải là hắn háo thắng nhưng nữ tử này có thực lực rất mạnh, Nguyên Phủ tầng tám, còn có một võ đạo ý chí đại viên mãn, điều này làm cho Tần Văn Thiên rất muốn biết, hắn chênh lệch bao nhiêu với nhân vật như thế này.

Lần trước lúc hắn vô tình gặp được Thương Lan ở trên núi, nàng ta đã nói về thực lực của Tư Đồ Phá, người đứng phía sau lưng Nhạc Băng Ảnh, chắc hẳn là cũng không cách biệt với nữ tử trước mắt này.

- Được!

Thiếu nữ mặc áo trắng nhìn Tần Văn Thiên rồi nàng khe khẽ gật đầu:

- Người ra tay toàn lực đi.

Tinh Thần Nguyên Lực trong cơ thể Tần Văn Thiên cuộn cuộn gầm thét, lực lượng huyết mạch di chuyển quanh thân, máu trong người hắn như đang sôi trào lên, chiến ý xông thẳng lên trời, một luồng yêu khí mạnh mẽ đáng sợ tràn ngập ra, còn chưa ra tay, khí chất của Tần Văn Thiên đã lộ xác, thật giống như hóa thành một con mãnh thú hồng hoang đầy sức mạnh.

Hắn không hề khách sáo với đối phương, trong nháy mắt đã lao thẳng tới, hắn biết đối thủ là một cường giả cảnh giới Nguyên Phủ tầng tám, cao hơn hẳn hai cảnh giới, đồng thời, Băng Tuyệt vô đạo ý chí đại viên mãn, chỉ riêng ở vô đạo ý chí thôi cũng đã có thể dễ dàng áp chế hắn.

Một luồng ánh sáng lấp lánh yêu dị khủng khiếp, yêu khí trên cánh tay Tần Văn Thiên ngập trời, loáng thoáng hiện lên mãnh thú chi vận, thật giống như có một con Kỳ lân đang tức giận gầm thét, khí lưu đáng sợ trong thiên địa cũng chuyển động theo hắn, hung mãnh đánh về phía nữ tử áo trắng. Luồng uy thế kinh khủng này khiến cho không gian dường như cũng muốn bẻ tan tành, nếu như nữ tử áo trắng bị đánh trúng, sợ rằng nàng có thể sẽ bị xé nát chỉ trong nháy mắt.

Nữ tử đánh bàn tay về phía trước, giống như trước đó có một luồng vận luật kỳ diệu, lấy nàng làm trung tâm, cả không gian như ngưng tụ thành băng sương. Những nơi bàn tay nàng lướt qua đều bị đóng băng, gió lạnh băng tuyết càn quét qua. Tần Văn Thiên cảm nhận được một luồng khí lạnh mãnh liệt nhưng nắm đấm của hắn vẫn như thể chẻ tre, thậm chí còn vượt quá khả năng phát huy trước kia.

- Gràooo...

Một tiếng gầm khủng khiếp lại tràn ra từ trong một quyền của hắn, vẻ mặt nữ tử kia vẫn lạnh lùng như băng, nàng dùng băng lạnh ngăn một chương kia lại ngay phía trước người mình.

Bánh!

Hai người công kích qua lại trên hư không, hàn băng khí hóa thành từng nhũ băng sắc bén đầy đáng sợ, đâm thẳng về phía cơ thể của Tần Văn Thiên. Một luồng khí lạnh lẽo đáng sợ thông qua nắm đấm của hắn, truyền thẳng vào trong thân thể hắn.

Tần Văn Thiên lui về phía sau, đưa tay trái về phía trước, nhũ băng bẻ tan tành, bóng dáng nữ tử kia vẫn tiếp tục tiến về phía trước, sự lạnh lẽo đầy đáng sợ khiến cho Tần Văn Thiên run mình một cái.

Lực lượng công kích thế này mà cũng bị nàng ta hóa giải?

Tần Văn Thiên lộ vẻ khiếp sợ, tốc độ của nữ tử cực nhanh, phía sau Tần Văn Thiên lập tức xuất hiện cánh chim đại bàng, giống như là đã hóa thân thành yêu thú, bay vút lên trên trời.

Nữ tử áo trắng quay người lại, bay múa theo gió, Tần Văn Thiên phát hiện xung quanh thân thể của nàng tựa như như có được ảo ảnh của gió, thân thể nàng ảo diệu, được một luồng Phong lực lượng kỳ diệu bao phủ, khiến cho tốc độ của nàng lại càng nhanh hơn.

Nhẹ nhàng chuyển động bàn tay, hàn băng ý chí đại viên mãn như bao trùm cả khoảng không gian này. Tất cả đều bị đông cứng, một chiếc lá cây bay múa trên không trung trong phút chốc cũng bị đóng băng, thân thể Tần Văn Thiên trong nháy mắt cũng sắp bị chôn vùi trong băng tuyết.

Vô đạo ý chí của ta không bằng nàng, vì vậy vô đạo ý chí bị khắc chế, nếu không... Nếu như Thụy Mộng vô đạo ý chí của ta cũng đạt tới đại viên mãn, có lực lượng vô đạo ý chí mạnh hơn nàng thì có thể làm cho nàng ngủ say, chứ không phải là bị nàng đóng băng.

Tần Văn Thiên trầm nghĩ trong lòng, cơ thể phóng ra kiếm khí ngập trời, tiếng vang rầm rầm truyền ra, hàn băng bẻ tan tành nhưng bóng dáng đối phương lại hạ xuống ở trước người của hắn.

Bàn tay vừa động, yêu khí bắt đầu chuyển động một cách dữ dội, đôi mắt Tần Văn Thiên như yêu, tung ra chỉ pháp, trong phút chốc hư không thật như có luồng yêu khí vô tận bộc phát, hội tụ thành xoáy nước khủng khiếp, hung mãnh đánh về phía đối phương.

Về mặt nữ tử thoáng thay đổi, sau đó nàng hợp hai tay lại, thoáng chốc thân thể của nàng liền bị băng tuyết bao trùm, cả người như bị đông lại, hóa thành một tảng băng, giống như là có một lớp áo giáp bằng băng bao phủ lên thân thể. Đoạn Thiên chỉ đánh vào áo giáp hàn băng, tiếng răng rắc bẻ tan vang lên không ngừng, một tiếng ầm nổ vang, lúc chiếc áo giáp bằng băng hoàn toàn tan tành, lực lượng của Đoạn Thiên chỉ cũng đã tiêu hao gần như không còn, hiển nhiên, chiêu thức phòng ngự của nữ tử áo trắng cũng rất mạnh.

Nhưng Tần Văn Thiên thân thể đã hạ xuống, Nguyên Phủ bạo động, Thần Nguyên trong cơ thể cũng bộc phát ra, một quyền này ẩn chứa lực công kích quá mức kinh khủng. Hắn tin tưởng rằng với cảnh giới Nguyên Phủ tầng tám, đối phương hoàn toàn có năng lực hóa giải mà sẽ không bị hắn làm cho bị thương.

Đối phương cũng chỉ nhìn Tần Văn Thiên, mắt thấy luồng công kích khủng khiếp sắp phủ xuống, ánh mắt Tần Văn Thiên vô cùng sắc bén, phóng ra Thụy Mộng ý chí. Mặc dù đã đến giờ phút này, hắn vẫn không hề có ý định thu tay lại, muốn xem thử thực lực của đối phương mạnh đến mức nào.

- Oong!

Hào quang hiện lên, giống như là có một ngọn gió thổi phật qua người Tần Văn Thiên, làm cho người ta không thể tóm được.

Đoàng...

Lực công kích khủng khiếp gây chấn động cả hư không nhưng Tần Văn Thiên cũng lộ ra vẻ dao động. Một đòn mạnh nhất đánh vào không trung. Hắn thà rằng đối phương dùng thủ đoạn mạnh hơn để hóa giải, so với tình hình giờ phút này sẽ khiến cho hắn cảm thấy dễ chịu hơn một chút vì không ngờ rằng hắn lại không thể thấy được thân thể của đối phương.

Thu hồi hơi thở, Tàn Ván Thiên nghiêng người nhìn về phía thiếu nữ đứng ở ngay bên cạnh hắn, lộ ra nụ cười khổ. Loại cảm giác bị thất bại này khiến cho cảm xúc hưng phấn vì mấy ngày qua thực lực tiến bộ của hắn biến mất chỉ trong nháy mắt. Nếu như vừa rồi đối phương ra tay hắn cũng đã thua, nữ tử áo trắng này vẫn chưa dùng hết toàn lực để chiến đấu.

- Ngươi đã rất mạnh rồi, Phong vũ đạo ý chí của ta là nhất cảnh, Phong tốc độ ý chí là đại viên mãn.

Nữ tử áo trắng bình tĩnh nói.

Tàn Ván Thiên khẽ gật đầu, đây cũng là do võ đạo ý chí trấn áp, võ đạo ý chí đại viên mãn chống lại hắn có ưu thế tuyệt đối. Mặc dù lực lượng của hắn hoàn toàn không thua gì đối phương, thậm chí có khả năng là mạnh hơn nhưng dù thế thì sao chứ!

Man Vương nói Lực võ đạo ý chí là một loại võ đạo ý chí cực kỳ mạnh, thật ra thì võ đạo ý chí đúng là rất mạnh, cảnh giới càng cao thì càng mạnh.

- Bằng tuyệt võ đạo ý chí có khả năng đóng băng tốc độ hành động của người khác, hơn nữa Phong vũ đạo ý chí còn phủ xuống ngay lập tức, phối hợp võ đạo ý chí như vậy tạo thành uy lực rất đáng sợ.

Tàn Ván Thiên thì thầm nói nhỏ, nữ tử áo trắng đáp lại:

- Bất kỳ loại võ đạo ý chí nào mạnh phối hợp lên đều tạo ra uy lực đáng sợ. Nếu Thụy Mộng võ đạo ý chí của ngươi chiếm được ưu thế, làm người ta ngủ say, lại dựa vào lực lượng công kích của ngươi, liệu ai có thể ngăn cản?

- Cũng đúng, đa tạ ngươi đã luận võ với ta.

Thật ra thì Tàn Ván Thiên cũng không quá để ý đến chuyện thắng bại, hắn nhìn nữ tử áo trắng cười nói:

- Ta tên là Tàn Ván Thiên, còn chưa biết ngươi tên gì?

Nữ tử áo trắng nhìn thấy nụ cười trên mặt Tàn Ván Thiên liền nhẹ nhàng trả lời:

- Vân Mộng Di.

- Tiểu tử kia, muốn của mỹ nữ hả?

Bỗng nhiên, một giọng nói đột ngột truyền vào trong tai Tàn Ván Thiên, hắn giật mình liếc mắt nhìn sang, trong mắt bỗng nhiên có tia sáng chột lóe rồi biến mất.

Bay ở gần phía trên hắn là một lão giả ăn mặc tùy ý, mái tóc dài cũng có đôi phần xóc xếch, lão giả xuất hiện ở trên một tảng đá, cười như không cười mà nhìn Tàn Ván Thiên, trong mắt mang theo vài phần trêu chọc.

Với lực cảm nhận rất mạnh của Tàn Ván Thiên ở hiện tại, đối phương xuất hiện khi nào hắn lại không hề phát hiện ra, hoàn toàn không có một chút động tĩnh nào.

- Ta đi đây!

Vân Mộng Di trợn mắt liếc nhìn lão giả một cái, ngay sau đó liền rời đi khiến Tàn Ván Thiên sững sờ, nhìn lại lão giả, hắn đành cười một tiếng nói:

- Tiền bối là sư tôn của Vân Mộng Di?

- Sao nào, lại muốn chuyển hướng lên người ta hả?

Lão giả neho mắt lại làm cho người ta cảm nhận được một sự gian trá.

Tàn Ván Thiên im lặng, có lẽ là lão đầu này là người không thèm để ý đến hình tượng của bản thân nhất trong Vô Song giới, so với Man Vương còn đáng gờm hơn.

- Chỉ với chút thực lực này của ngươi, muốn theo đuổi nữ hài tử cũng không đủ xem đâu!

Lời lão giả nói khiến cho Tàn Ván Thiên hoàn toàn phải câm nín, hắn cũng lười phải cãi lại.

- Nếu tiền bối không có chuyện gì, vân bối xin được cáo lui trước.

Tàn Ván Thiên khẽ khom người với lão giả, sau đó lập tức xoay người rời đi khiến lão giả sững sờ đứng đó.

- Tiểu tử ngươi đi rồi thì đừng có hối hận!

Lão giả “uy hiếp” hắn.

- Cáo từ!

Tần Văn Thiên quay lưng về phía ông ta mà phát phát tay, tăng tốc độ bước chân, trong nháy mắt đã đi xuống chân núi, khiến cho lão già nháy mắt vài cái, còn cả tỉnh hơn cả ông cơ đấy...

- Nhìn cái gì mà nhìn, đều cút đi ngay cho ta!

Lão già bất chợt quát lên, lập tức có vài bóng dáng thoáng hiện ra nhìn lão già kia, bọn họ đều phải cố nhịn cười.

- Ai dám cười thêm một cái nữa xem!

Lão già giận dữ, bước một bước chân, đột nhiên, cả khoảng hư không như khựng lại, những người đang cười kia trong nháy mắt trở nên lúng túng, run rẩy thu lại nụ cười nhưng trong lòng lại tràn ngập sự khinh bỉ vô hạn với lão nhân này. Tự mình bị một tên tiểu tử hậu bối làm cho mất mặt lại dùng bọn họ để xả giận, thật là quá đáng.

- Tiểu Man, người nói ta nghe một chút, tiểu tử này là kiểu người thế nào?

Lão già đứng ở trên tảng đá chỉ vào một bóng dáng cường tráng hói, có mấy phần khí khái chỉ điểm núi sông, mỗi lần Man Vương nghe thấy lão già gọi mình như thế đều thầm nguyên rủa đối phương trong lòng một vạn lần.

Hắn đường đường là Man Vương, lại bị gọi là Tiểu Man?

May mắn không có hậu bối ở đây, nếu không thể diện của hắn sẽ mất sạch.

- Thiên phú của tiểu tử này cũng tạm coi là cao, cũng có một chút kỳ ngộ mới có thể xông qua không ít vòng kiểm tra, chắc chắn là không lọt được vào được mắt thần của ngài, cho dù muốn ta dạy hắn, ta cũng không muốn đồng ý.

Man Vương nghiêm trang nói khiến lão già đứng trên tảng đá tròn mắt nói:

- Cút đi, cái tên tiểu tử nhà ngươi xéo ngay đi cho ta, không có lời nào là thật, cút đi cút đi, mau cút đi hết cho ta, chuyện ngày hôm nay không được nói lung tung!

- Vâng!

Đám người Man Vương gật đầu, sau đó lập tức chạy đi thật nhanh, lão già kia ngồi ở trên tảng đá, cặp mắt nhỏ lóe lên, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 322: Giấu kín công và danh

Tại núi tu đạo của Tiễn Vương, Tần Văn Thiên vừa đến nơi chỉ thấy trên một khoảng đất bằng trên núi, Sở Mãng đứng luyện tên, Phàm Nhạc thì đang hướng dẫn một thiếu nữ luyện bắn cung.

Thiếu nữ này mặc áo màu lục, toàn thân đều lộ ra một luồng hơi thở tràn đầy sức sống và ngây thơ, khuôn mặt nàng luôn tươi cười, rất đẹp.

- Phàm Nhạc sư huynh, huynh lại bắn Lạc Nhật tiễn một lần nữa cho ta xem đi!

Thiếu nữ cười ngọt ngào nói.

- Được!

Phàm Nhạc gật đầu, không chút do dự giương cung lắp tên, Lạc Nhật tiễn bắn ra thật giống như muốn bắn rơi cả mặt trời, mười tên liên hoàn nhưng lại đan xen, uy lực chồng chất, càng ngày càng mạnh, một mũi tên cuối cùng, bóng tên tựa như tia nắng.

- Sư huynh, huynh thật là lợi hại!

Thiếu nữ nhẹ nhàng cười nói, sau đó nàng quay đầu lại nhìn thấy Tần Văn Thiên, không khỏi lộ ra sự tò mò. Tần Văn Thiên cẩn thận đánh giá nàng nhưng lại không nhìn được mà thầm than một tiếng sợ hãi ở trong lòng. Một nha đầu rất xinh đẹp, thiếu nữ này làm cho người ta có một loại cảm giác không chân thật, giống như là nữ tử bước ra từ trong mộng.

- Lão đại, đây là Huyền Tâm, sư muội của ta, cũng rất có tài bắn cung.

Phạm Nhạc cũng nhìn thấy Tần Vãn Thiên, liền cười giới thiệu.

- Người chính là Tần Vãn Thiên ư, ta vừa tới Vô Song giới đã thường xuyên nghe được tên của người đấy.

Huyền Tâm tròn mắt nhìn Tần Vãn Thiên, vẻ đẹp của nàng làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Huyền Tâm.

Tần Vãn Thiên mỉm cười vuốt cằm, ngay sau đó liếc mắt nhìn Phạm Nhạc mập mạp, Tiễn Vương thu một vị nữ đệ tử xinh đẹp như vậy, mùa xuân của tên mập này cũng tới rồi.

- Đúng rồi lão đại, người tìm Sở Mãng đại ca có việc gì thì hai người các người cứ đi trước đi, ta tu luyện với Huyền Tâm thêm một lát.

Phạm Nhạc tiếp tục nói khiến Tần Vãn Thiên phải chớp chớp mắt, Mập Mạp chết bầm này là sợ mình và Sở Mãng ở đây gây cản trở hả.

- Sở Mãng đại ca, chúng ta đi thôi.

Tần Vãn Thiên trừng mắt nhìn Phạm Nhạc, liền cùng Sở Mãng đi khỏi, Phạm Nhạc cười nói với Huyền Tâm.

- Sở Mãng đại ca và Tần Vãn Thiên lão đại đều có thiên phú rất lợi hại, đều là số một số hai ở trong Vô Song giới nhưng vẫn kém hơn ta một chút xíu.

Sở Mãng và Tần Vãn Thiên còn chưa đi xa nghe được Phạm Nhạc nói như thế, mặt liền sa sầm lại, tên Mập Mạp chết bầm này, muốn thể hiện cũng không cần phải kéo hai người bọn họ làm đệm lưng đâu.

- Không phải mọi người đều nói là Tần Vãn Thiên hấn giành được quyền tu hành ở ba mươi sáu núi ư?

Giọng của Huyền Tâm truyền đến từ rất xa.

- Ủ, thường xuyên ở chung một chỗ với ta, hấn khá là toàn diện nhưng chỉ chuyên về thuật pháp tấn công, thiên phú của ta thì đều ở bản tâm và tinh thần lực, nếu thi về thiên phú riêng lẻ, ta vẫn lợi hại hơn một chút.

Phạm Nhạc nghiêm túc trả lời, Tần Vãn Thiên và Sở Mãng hoàn toàn bị đánh gục.

Sở Mãng trở về núi tu đạo của sư tôn hấn, Tiểu Long đệ tu luyện, Tần Vãn Thiên thì tìm tới một động phủ để tu hành nhưng sau khi hấn nhập định, một trận gào thét cuộn cuộn truyền ra, vô cùng chói tai.

Gió lạnh từ đâu bỗng đột ngột truyền đến phả vào người giống như những con dao sắc bén khiến Tần Vãn Thiên rung mình một cái, mở mắt ra, trong ánh mắt của hấn hiện lên một tia nhìn sắc bén, ngay sau đó hấn nhìn thấy ở ngoài động phủ có một trận lốc đáng sợ kinh người cuộn cuộn lao tới.

- Chuyện gì vậy?

Sắc mặt Tần Vãn Thiên khựng lại, hấn đột ngột đứng dậy, phóng ra phía ngoài động phủ nhưng cơn lốc kinh khủng kia lại thổi thẳng vào người khiến hấn không thể đứng vững.

- Oong..

Gió rét điên cuồng đánh vào trên người, thân thể Tần Vãn Thiên bay lên, một tiếng ầm nổ vang, hấn bị hất bay va vào vách đá, buồn bực hừ một tiếng, chỉ cảm thấy xương cốt như cũng muốn vỡ vụn.

- Trận gió lạ này ở đâu ra vậy?

Ánh mắt Tần Vãn Thiên dừng lại, nhìn ra phía ngoài, trận gió lạ kia ở ngay chỗ lối vào phía trước là mảnh liệt nhất, trong động phủ cũng có từng đợt cuồng phong lọt vào nhưng không mạnh như ở ngoài cửa động phủ.

Tần Vãn Thiên đứng lên, cả người tràn ngập lực lượng cuồng bạo, từng bước đi ra ngoài, lúc hấn đặt chân đến lối ra, luồng cuồng phong kia đánh vào người khiến hấn không thể mở nổi mắt.

- Ầm!

Lần nữa tiến về phía trước, khó khăn hạ một bước chân xuống, thân thể của hấn lại bị hất bay lên vách núi đá trong động phủ một lần nữa với tốc độ cực nhanh.

- Kê nào?

Tần Vãn Thiên hét lớn một tiếng, nơi này không thể nào vô duyên vô cớ có yêu phong, nhất định là có người. Hấn điểm mũi chân, phóng lên cao, trong giây lát tung một quả đấm về phía bầu trời ngoài động phủ, động phủ chấn động nhưng lại không có một tảng đá nào vỡ xuống, đá trong động phủ như cũng hóa thành cổ thạch cứng rắn nhất, không cách nào đục lỗ, thậm chí cũng không thể chấn động.

Tần Ván Thiên lại thử vài chỗ, cuối cùng trợn tròn mắt, hấn bị vây khốn rồi, có người muốn vây hấn ở trong động phủ.

Yêu phong phả vào người lạnh lẽo vô cùng, Tần Ván Thiên nhìn về phía lối đi cũng không tính là dài ở đằng trước, lại ngăn cách hấn với bên ngoài.

- Ta không tin...

Huyết mạch của Tần Ván Thiên sôi trào, Tinh Thần Nguyên Lực trong cơ thể bắt đầu chuyển động điên cuồng dữ dội, Lực võ đạo ý chí bùng phát, yêu khí ngập trời, thân thể của hấn như hóa thành đại bàng, đột ngột lao thẳng ra phía ngoài.

- Oong!

Thân thể hấn lập tức xông vào trong gió lốc với tốc độ nhanh như tia chớp. Nhưng mới đến được một phần ba quãng đường lại không có cách nào tiến về phía trước được nữa. Lần này bởi vì dùng lực lượng lớn nên tốc độ bị bắn ngược trở lại càng mau hơn, cả người va vào vách núi đá, phun ra một ngụm máu tươi, lực phủ ngũ tạng đều đảo lộn.

Lại một lần bỏ người dậy, lại thử thêm rất nhiều lần, Tần Ván Thiên dần dần chìm vào tuyệt vọng, hấn không đi ra được, bị vây ở trong động phủ này, hơn nữa, trận yêu phong này dần dần tiến sâu vào trong động phủ, càng ngày càng mạnh.

- Không được, đợi đến lúc luồng gió này thổi vào, nếu như mình vẫn không thể kiềm chế nó, mình sẽ phải chết ở chỗ này.

Sắc mặt Tần Ván Thiên xanh mét, lực lượng của hấn còn chưa đủ mạnh.

Lần lượt ngã xuống, lần lượt tấn công, ba ngày sau, Tần Ván Thiên không có chút cảm xúc nào, không biết bản thân đã phun ra bao nhiêu ngụm máu tươi. Nếu không phải huyết mạch và khí lực của hấn rất mạnh, sợ rằng cũng đã rơi vào tình trạng nửa chết nửa sống rồi.

- Rốt cuộc thì ai đã làm ra chuyện này?

Lòng Tần Ván Thiên lặng thinh, trong động phủ, tiếng va đập ầm, ầm, ầm như sẽ vĩnh viễn không dừng, trong nháy mắt nửa tháng đã trôi qua, Tần Ván Thiên rốt cuộc có thể chịu đựng được trong một thời điểm ngắn ngủi dưới sự công kích của gió lốc. Lực lượng của hấn tràn ngập khắp toàn thân, Yêu võ đạo ý chí và thân thể yêu hóa làm cho bản thân hóa thân thành trạng thái mạnh nhất nhưng vẫn không có cách gì đi ra ngoài.

Mà hôm nay, trận gió kia đã tràn ngập khắp nơi trong động phủ, lúc này thân thể Tần Ván Thiên đang áp chặt trên vách đá. Không phải là hấn muốn áp lên vách đá mà là bị gió lốc hút bay và ép chặt vào vách núi đá, sắc mặt hấn trắng như tờ giấy, tiều tụy hơn rất nhiều.

Trăm ngàn lần, Tần Ván Thiên học máu trong gió, hấn đã thâm nhập rửa người tạo ra cơn gió lốc kia hàng nghìn lần ở trong lòng. Nếu như lời nguyện rửa của hấn ứng nghiệm thì đối phương đã phải chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Bên ngoài động phủ, trên một gốc cây cổ thụ, chỉ thấy một vị lão giả nằm ngáp một cái, lật người vài vòng như đang ngủ say. Một ảo ảnh đánh về phía ông, song lão giả chỉ thổi một hơi, ảo ảnh kia liền lộn lộn trên hư không, bị thổi đi mất.

- Grừ...

Tiểu Hồn Đan hóa thân thành thú dữ, trong mắt nó lóe lên hào quang kim sắc, nhìn chăm chăm lão giả kia nhưng lão giả lại không thèm nhìn nó, tiếp tục ngủ ngon.

- Haiz, người nhiệt tình chịu chỉ giáo vẫn bồi giống lão nhân gia ta thật sự là quá ít, dù sao người bụng dạ lương thiện cũng luôn bị hiểu lầm.

Lão nhân làm bầm lâu bầu, Tiểu Hồn Đan nghe được lời của ông thì liền nhe răng trợn mắt, lộ ra vẻ mặt hung dữ. Nếu như Tần Ván Thiên nghe thấy lời của lão nhân “lương thiện” này nói, sợ rằng sẽ giận đến mức lại nôn ra mấy ngụm máu tươi.

Một tháng trôi qua, Tần Ván Thiên bị ngược đãi suốt một tháng trời, không biết mình đã bị gãy xương bao nhiêu rồi bản thân đã phải tự chữa trị bao nhiêu lần. Lại càng không nhớ nổi mình đã phun ra bao nhiêu máu, từng đống máu cũng đủ để tiểu súc sinh kia dùng một năm rồi nhưng hấn vẫn không thể đi ra ngoài.

Bên ngoài có rất nhiều người đều nói Tần Ván Thiên trốn rồi, không dám lộ diện trước mặt người khác, trên các tòa núi tu đạo cũng không còn bóng dáng của hấn rồi.

Hai tháng sau, trong động phủ tĩnh lặng, tiếng gió vẫn vang vọng như cũ, rốt cuộc cũng có một bóng dáng tập tễnh đi ra, chỉ thấy sau khi đi ra ngoài hấn lập tức ngồi xuống đất, áo và đầu tóc đều vô cùng xốc xếch nhưng hấn vẫn chẳng có tâm trạng để sửa sang lại.

Tần Ván Thiên nằm trên mặt đất gất gổng nhìn chăm chăm lão đầu đang ngủ trên cây cổ thụ ở phía trước, ánh mắt hấn như cũng có thể giết người.

Trà thù, đây chính là trà thù trắng trợn, thân là Vô Song lão nhân, lão đầu này lại trả thù hấn.

- Kẻ nào đang nguyện rửa ta?

Lão nhân thoáng động dậy, sau đó lập tức mở mắt ra, thấy Tần Ván Thiên đang lườm mình liền hí mắt nở nụ cười:

- Người không cần cảm ơn ta, người lương thiện giống như ta ấy à, làm việc không cầu báo đáp!

- Nếu có cơ hội vẫn bối nhất định sẽ báo đáp tiền bối!

Tần Văn Thiên cắn răng nói.

- Không cần không cần!

Lão nhân ngồi dậy, sau đó nhảy xuống đất, chậm rãi bước chân rời đi, vẫn không quên khoát tay nói:

- Toàn vẹn như một thể, lực lượng đến viên mãn, sự thành phát áo đi, giấu kín công và danh.

- Sự thành phát áo đi, giấu kín công và danh?

Tần Văn Thiên nghe thế thì chỉ hận không thể dùng hết sức đánh cho đối phương một trận toi bời, nhưng rất hiển nhiên, hắn vốn không phải là đối thủ của lão đầu này, sợ rằng đối phương phát tay một cái là có thể hất bay hắn xuống núi.

- Toàn vẹn như một thể, lực lượng đến viên mãn?

Tần Văn Thiên vừa động ý niệm, ngay sau đó ánh mắt liền dừng lại ở nơi đó.

Lực vô đạo ý chí, lực lượng ý chí đại viên mãn!

Thì ra là như vậy, hắn muốn đi ra ngoài, phải tạo thành được nhất thể, lực lượng lan khắp toàn thân mới có thể chống lại luồng yêu phong này. Sau khi hắn lần lượt ném thứ, rốt cuộc trong lúc vô tình tạo thành được một thể, Lực vô đạo ý chí nhất cảnh của hắn đã bước vào cảnh giới đại viên mãn.

- Lão đầu chết tiệt, đừng để rơi vào trong tay của ta!

Tần Văn Thiên cười khổ nói, cách đột phá này quá là tàn bạo, cũng chỉ có lão đầu xấu xa này mới có thể nghĩ ra được. Nếu như hắn vẫn không thể tạo thành được một thể, không phải là sớm muộn gì cũng sẽ vì học máu mà bỏ mình ư?

Tần Văn Thiên nhắm mắt lại, cứ thế nằm trên mặt đất ngủ một giấc thật say, vừa ngủ một cái đã là bảy ngày bảy đêm, rất thư thái. Tần Văn Thiên chìm trong giấc mộng cũng không muốn tỉnh lại.

Hôm nay, cách ngày đầu tiên Tần Văn Thiên đến thành Thương Châu đã sắp nửa năm.

Nửa năm này trôi qua, thực lực của hắn không ngừng xảy ra biến hóa, những người khác cũng đang không ngừng tiến bộ.

Âu Dương Cuồng Sinh đã bước vào cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy, Vương Tiêu cũng giống như thế, thực lực bước vào cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy, không ngừng rảo bước tiến lên cảnh giới cao hơn. Không chỉ có bọn họ, những người khác của Vô Song giới, người thành Cửu Châu, tất cả đều đang tiến bộ. Bọn họ ở những nơi khác nhau, hoặc ở gia tộc, hoặc ở trong những chuyến đi rèn luyện sinh tử hoặc là đang tu hành trong bí cảnh.

Đối với những nhân vật thiên tài thật sự mà nói, không ai muốn làm trễ nãi thời gian, có đôi khi muốn một bước chính là cả đời.

Hôm nay, không ít thiên tài ở Cửu Châu thành đã đi về phía thành Khâm Châu, cũng có người vẫn còn ở lại đây nuôi hy vọng có thể trở nên mạnh hơn, có như vậy mới có thể có cơ hội bộc lộ tài năng ở những trận tranh đấu dành cho thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 323: Gây chuyện

Khoảng thời gian Tần Văn Thiên bị vây trong động phủ, Vô Song giới đã xảy ra một chuyện lớn, đó chính là chuyện Mập Mập đang yêu đương!

Nếu như chỉ là Phạm Nhạc yêu đương thì dĩ nhiên không tính là chuyện gì to tát, vấn đề là đối tượng yêu đương của Mập Mập lại là Huyền Tâm. Thân phận của nàng lại là tiểu công chúa của điện Huyền Nữ!

Chuyện này hơi bị lớn rồi.

Mập Mập gây ra chuyện lớn rồi!

Huyền Nữ điện khác với rất nhiều thế lực, chỉ thu nữ đệ tử và chỉ những nữ đệ tử có thiên phú cao nhất mới có tư cách trở thành dòng chính, tiểu công chúa Huyền Tâm của Huyền Nữ điện chính là một người trong số đó.

Lúc này, trong Vô Song giới, một đám người tụ tập lại, không ít người đều đang ngắm nhìn bốn phía xung quanh, một số người của Huyền Nữ điện xuất hiện ở Vô Song giới, chỉ thấy mặt mũi các nàng đều mang vẻ lạnh lùng, sắc mặt xanh mét, trong các nàng có Kiều Hiên, tình nhân của Vương Tiêu, còn có cả Liễu Hi từng bị Tần Vãn Thiên đánh toi bời. Mặc dù thường ngày các nàng đều hay ghen tỵ với Huyền Tâm nhưng lúc này trên mặt các nàng chỉ viết có hai chữ “tức giận”, ánh mắt lạnh lẽo như băng nhìn chằm chằm thân thể cô về mập mạp phía trước kia.

Mập Mạp Phàm Nhạc, bằng hữu của Tần Vãn Thiên.

- Huyền Tâm, muội tới đây!

Lý Thi Ngữ đứng giữa đám người của Huyền Nữ điện, cảnh giới Nguyên Phủ tăng tám, nàng chính là niềm kiêu ngạo của Huyền Nữ điện. Nhưng cho dù là xuất chúng như nàng vẫn không thể lấy được thân phận công chúa.

- Thi Ngữ tỷ, hai người chúng ta là thật lòng yêu nhau.

Huyền Tâm nhìn về phía đám người Huyền Nữ điện, có phần sợ hãi.

- Huyền Tâm, muội không nên để lời ngon ý ngọt của tên mập này lừa dối.

Lý Thi Ngữ lạnh lùng nói:

- Muội tới đây trước đi.

- Không được đâu Thi Ngữ tỷ.

Huyền Tâm kéo tay Phàm Nhạc, có phần sợ hãi, Phàm Nhạc thì nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, uốn thẳng thân thể mập mạp một mình. Vốn là một động tác vô cùng dũng cảm nhưng khi hắn làm lại khiến cho những người bên cạnh buồn cười, nghĩ thầm một đóa hoa tươi bị đập nát rồi, sao Huyền Tâm lại thích tên mập này được chứ. Điều này làm cho bọn họ tự nhận là ngọc thụ lâm phong (*) quả thực không có cách nào chấp nhận được sự thật này.

- Ta sẽ cưới Huyền Tâm làm thê tử.

Phàm Nhạc nghiêm túc nói, hắn thật sự thích nha đầu tươi vui trong sáng này. Huyền Tâm cực kì thông minh, từ lâu đã biết là hắn bốc phét nhưng vẫn không vạch trần, nhưng lại bị hắn chọc cười, vui vẻ ở bên cạnh cười đùa cùng hắn.

- Ngươi cưới Huyền Tâm làm thê tử? Ngươi dựa vào cái gì hả? Nghĩ hay lắm!

Lý Thi Ngữ lạnh lùng nhìn Phàm Nhạc nói:

- Ngươi cũng đã biết Huyền Tâm có thân phận như thế nào?

- Tên tiểu tử không biết tốt xấu, còn muốn “thấy người sang bắt quàng làm họ”!

Lâm Hạo Thiên khoanh hai tay ở trước ngực, lạnh nhạt lên tiếng, nữ nhân của Huyền Nữ điện từ trước đến giờ đều là mục tiêu của các thiên tài ở thành Thương Châu, không ngờ rằng tên mập này lại tóm được trái tim của tiểu công chúa.

- Lý Thi Ngữ, ở Vô Song giới, ngươi cũng không thể làm gì hắn. Nếu như hắn thật sự thích tiểu công chúa, ngươi cho hắn một cơ hội, hỏi xem hắn có dám đi Huyền Nữ điện với ngươi hay không?

Lại có một giọng nói truyền đến, Nhạc Băng Ảnh yếu ớt mỉm cười, nàng đã hạ lệnh tìm Tần Vãn Thiên khá lâu rồi mà mãi vẫn không tìm được.

Tần Vãn Thiên hình như vẫn luôn tránh né nàng, nghe nói Phàm Nhạc là bằng hữu thân thiết của Tần Vãn Thiên. Nếu như hắn xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn hẳn là Tần Vãn Thiên cũng sẽ xuất hiện.

- Đúng, Huyền Tâm, muội đã nói hắn thích muội, vậy sao muội không thử hỏi hắn xem, hỏi hắn có dám cùng muội trở về Huyền Nữ điện không?

Lý Thi Ngữ nói với Huyền Tâm, ánh mắt của nàng vẫn luôn nhìn về phía Phàm Nhạc.

Huyền Tâm lắc đầu, nói:

- Không đi, muội sẽ không cho huynh ấy đi.

- Muội...

Đôi mắt đẹp của Lý Thi Ngữ hơi ngừng lại, vẻ mặt vô cùng khó coi.

- Này, Lý Thi Ngữ, ta cảm thấy bằng hữu của ta và Huyền Tâm rất xứng đôi, sao lại nói là làm bạn ngươi, người ta lại không muốn ngươi.

Một tiếng cười sang sảng truyền đến, Lý Thi Ngừ đưa mắt nhìn về phía vài bóng dáng đang đi tới phía Phàm Nhạc, Âu Dương Cuồng Sinh liền xuất hiện ở đó, lời nói vừa rồi phát ra từ trong miệng hắn.

- Âu Dương Cuồng Sinh, đừng tưởng rằng ngươi là người của Âu Dương thế gia thì ta không dám động tới ngươi, sao ngươi có thể nói năng lỗ mãng như thế!

Lý Thi Ngừ lạnh lùng nói.

- Không phải là bị ta nói trúng rồi ư, ngươi vội vã sợ không ai thêm, bằng hữu ta Sở Mãng, thiên phú lợi hại hẳn là xứng với ngươi, ngươi có muốn thử suy xét không?

Âu Dương Cuồng Sinh chỉ vào Sở Mãng đứng bên cạnh cười trừ khiến cho Sở Mãng nhìn Lý Thi Ngừ, sau đó hắn thấp giọng nói:

- Ta không cần!

- Ôi...

Sở Mãng vừa dứt lời, lập tức ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hắn, ngay cả Âu Dương Cuồng Sinh cũng bị mấy chữ đơn giản của hắn làm cho nghẹn họng, ngay sau đó liền cười phá lên, Sở Mãng thật là quá đáng yêu!

Thấy sắc mặt Lý Thi Ngừ dần trở nên khó coi, người xung quanh đều thấy xấu hổ, câu nói kia của Sở Mãng giống như là giao Lý Thi Ngừ cho hắn, hắn cũng không thêm, hơn nữa giọng nói của hắn còn vô cùng nghiêm túc.

- Các ngươi được lắm!

Trên người Lý Thi Ngừ tràn ngập ý lạnh, lập tức trên người vài nữ đệ tử của Huyền Nữ điện cũng tràn ngập một luồng uy áp, người đứng xung quanh liền lục tục tản ra, Âu Dương Cuồng Sinh khẽ nhíu chân mày, muốn khai chiến ư? Hình như người phía bên hắn có phần phải chịu thiệt.

Tu vi của Lý Thi Ngừ chính là Nguyên Phủ tầng tám, Sở Mãng thì mới chỉ là Nguyên Phủ tầng bảy đỉnh phong, còn hắn cũng chỉ mới bước vào Nguyên Phủ tầng bảy không lâu. Huyền Nữ điện bên kia còn có Liễu Hi cũng đã vào Nguyên Phủ tầng bảy, ba vị nữ tử khác, một người là Nguyên Phủ tầng bảy, hai người là Nguyên Phủ tầng sáu.

Các thanh niên thiên tài của các thế lực đi tới Vô Song giới, phần lớn tu vi đều là Nguyên Phủ cảnh tầng ba và cảnh giới trên tầng ba tu hành đến Thiên Cương cảnh, rất nhiều người sẽ rời đi, không thể nào tu hành ở nơi này mãi. Sau Thiên Cương cảnh, sự trợ giúp của Vô Song giới đối với bọn họ dần dần giảm bớt, vì vậy trong Vô Song giới không có nhiều cường giả Thiên Cương cảnh như Nguyên Phủ cảnh.

Giờ phút này bên phía Huyền Nữ điện có năm người, một người là Nguyên Phủ tầng tám, hai người Nguyên Phủ tầng bảy, hai người Nguyên Phủ tầng sáu.

Còn bên phía bọn họ, ngoài Huyền Tâm ra thì có ba người, hai người Nguyên Phủ tầng bảy, một người Nguyên Phủ tầng sáu, rõ ràng là bên yếu thế, nếu như khai chiến chắc chắn sẽ thua.

Âu Dương thế gia cũng còn có mấy người đang ở Vô Song giới, ví dụ như Âu Dương Đình và Đoạn Thanh Sơn nhưng Đoạn Thanh Sơn thì đã đi đột phá Thiên Cương cảnh rồi. Âu Dương Đình thì ở lại Vô Song giới đề tu hành, hôm nay cũng đã có tu vi Nguyên Phủ tầng sáu. Ngoài Âu Dương Đình ra vẫn còn người khác nhưng bọn họ sẽ không ra tay vì đây là Âu Dương Cuồng Sinh đang giúp người ngoài, không liên quan đến Âu Dương thế gia, Âu Dương Cuồng Sinh phải tự giải quyết.

Nơi xa, một người một thú đang ngự không đi tới, thấy đám người bên này tụ tập không khỏi sửng sốt.

Người nọ chính là Tần Vãn Thiên, hắn thấy được người trong đám đông là Phàm Nhạc, Âu Dương Cuồng Sinh và Sở Mãng, hình như bọn họ đang giằng co với một nhóm người khác.

- Có chuyện gì vậy?

Tăng nhanh tốc độ, bóng dáng Tần Vãn Thiên như gió, đạp chân lao về phía đám người bên này, không ít người nghe được giọng của hắn thì ngẩng đầu lên xem, đôi mắt lập tức khựng lại.

Tần Vãn Thiên, cuối cùng hắn đã xuất hiện.

Rất nhiều người đều nhìn về phía Nhạc Băng Ảnh, hình như nàng tìm Tần Vãn Thiên cũng đã được một thời gian rồi, lúc trước Tần Vãn Thiên vẫn không để ý đến nàng, cũng chưa từng xuất hiện. Mặc dù nàng vẫn luôn cho rằng hắn đang tránh né nhưng nếu từ đầu đến cuối Tần Vãn Thiên chưa từng xuất hiện, như vậy hiển nhiên có thể lý giải là hắn không muốn gặp nàng.

- Cái tên này, rốt cuộc ngươi cũng chịu lộ diện rồi.

Cũng rất lâu không rồi Âu Dương Cuồng Sinh mới nhìn thấy Tần Vãn Thiên, thấy hắn xuất hiện không khỏi cười lên.

Tần Vãn Thiên đứng ở trên hư không, lại bị người chặn đường, rõ ràng chính là mấy vị thanh niên của Tuyệt Sanh kiếm phái.

Lâm Hạo Thiên chậm rãi tiến đến nhìn Tần Vãn Thiên.

Lần trước, hắn đến mảnh đất phía trước mặt biển giáp với vách núi đá kia nói cho Tần Vãn Thiên là có người muốn gặp hắn, lại bị Tần Vãn Thiên gạt đỡ đuổi đi. Khoảng thời gian ấy Tần Vãn Thiên vẫn luôn núp ở phía sau Thần Vãn, hôm nay cuối cùng hắn cũng đã xuất hiện.

- Cuối cùng thì người cũng dám ra đây rồi!

Về mặt Lâm Hạo Thiên giống như kiếm quang đâm thẳng về phía Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên liếc mắt nhìn hắn một cái, đây là người cắt ngang chuyện tu hành của hắn lần trước, nghe Thương Lan nói, người này hẳn là tên chạy việc vặt cho Tư Đồ Phá ở Tuyết Sanh kiếm phái.

- Mập Mập, người lại gây ra chuyện gì rồi?

Tần Vãn Thiên chỉ liếc mắt nhìn Lâm Hạo Thiên một cái rồi chuyển mắt nhìn về phía Phàm Nhạc. Hắn cũng nhìn thấy được Phàm Nhạc đang kéo tay Huyền Tâm, trong lòng thầm nghĩ Mập Mập chết bầm này thật đúng là một nhân tài a, thế mà hắn lại theo đuổi thành công thật.

Tần Vãn Thiên đã thầm cầu nguyện cho Huyền Tâm ở trong lòng, tiểu cô nương đáng yêu này sao lại chịu được tên mập xấu xa này kia chứ?

- Ta và Huyền Tâm đều thích nhau, thế cũng gọi là gây chuyện ư?

Phàm Nhạc hèn mọn nói:

- Nhưng Huyền Tâm là tiểu công chúa của Huyền Nữ điện, trước kia ta không biết rõ lắm.

Mập Mập cười, khoe miệng lại khề cong lên tỏ vẻ kiêu ngạo, tình nhân của Mập Mập hẳn lại là công chúa của Huyền Nữ điện đấy!

- Được rồi!

Tần Vãn Thiên lập tức hiểu được cảnh tượng trước mắt là chuyện gì xảy ra rồi, hắn lại càng cảm thấy sùng bái tên Mập Mập này.

- Nhưng hình như cũng không chỉ có ta gây chuyện đâu.

Phàm Nhạc thoáng nhìn qua Lâm Hạo Thiên chặn trước người Tần Vãn Thiên, theo tin đồn người này cũng là một nhân vật có chút lợi hại, cũng là một thiên tài của Tuyết Sanh kiếm phái, chỉ là vì có Tư Đồ Phá mà hào quang của hắn mới bị lu mờ đi phần nào, không hề tỏa sáng chói mắt.

- Hay là người cứ thử nghĩ về mình trước xem, nên giải quyết chuyện giữa chúng ta như thế nào cho phải?

Giọng nói của Lâm Hạo Thiên giống như một lưỡi kiếm sắc bén, hắn nói với Tần Vãn Thiên:

- Ngày đó người bảo ta biến, hôm nay người thử nói xem nên giải quyết như thế nào?

- Đúng là nên giải quyết chuyện giữa chúng ta!

Tần Vãn Thiên gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cắt ngang việc tu hành của hắn, hôm nay còn chủ động tìm hắn để tính sổ, trong thế giới võ đạo, võ lực mạnh yếu sẽ quyết định đúng sai.

- Vậy người nói nên làm như thế nào?

Tần Vãn Thiên nhìn Lâm Hạo Thiên hỏi.

Lâm Hạo Thiên nhìn về phía Nhạc Băng Ảnh cách đó không xa, Tần Vãn Thiên theo ánh mắt của hắn cũng nhìn sang, lập tức nghĩ tới Nhạc Băng Ảnh là ai, nữ tử đến từ Thương Vương cung? Có lẽ sau này còn phải gặp mặt nhiều, suy cho cùng, đợi đến khi hắn trở nên mạnh mẽ, tất nhiên sẽ chinh đón lại ân mạch của Thương Vương, cuối cùng sẽ đoạt lại Thương Vương cung.

- Các người cứ thử xem hắn có tư cách luận võ hay không, nếu như không có, tự người giải quyết đi.

Nhạc Băng Ảnh nói một cách tùy tiện, thực tế ban đầu nàng muốn gặp tên Tần Vãn Thiên này thuần túy là vì tò mò, muốn xem thử người này giành được quyền tu hành ở ba mươi sáu núi phải chăng cũng xuất chúng như Tư Đồ Phá.

Nhưng Tần Vãn Thiên lại từ chối gặp nàng.

Luận võ?

Tần Vãn Thiên cười lạnh lùng, Nhạc Băng Ảnh thật tự xem trọng mình quá rồi, muốn hắn luận võ thì hắn nhất định phải xuất hiện à?

Oong...

Kiểm sáng lấp lánh, hai cường giả của Tuyệt Sanh kiếm phái ra tay, đồng thời, kiếm của Lâm Hạo Thiên cũng đã tuốt ra khỏi vỏ. Trên người hắn, kiếm khí như mây, điên cuồng giận dữ phóng ra, hắn cũng biết, hai người kia không thể nào thắng được Tần Vãn Thiên, ngay từ đầu đối phương đã có thể đánh bại Liễu Hi tu vì Nguyên Phủ cảnh tầng sáu.

Hai luồng kiếm quang sắc bén ngay lập tức ép thẳng về phía Tần Vãn Thiên, chỉ trong phút chốc đã đánh vào người Tần Vãn Thiên. Chỉ nghe một âm thanh trong trẻo vang lên, đám người ngẩng đầu, chỉ thấy thân thể hai gã Tuyệt Sanh kiếm phái kia dừng lại trong hư không, kiếm của bọn họ đã bị Tần Vãn Thiên dùng hai tay cầm chặt!

Dùng tay trần cầm mũi kiếm!

***

(*) Ngọc thụ lâm phong: người có phong độ tự tại, dung mạo tú mĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 324: Mạnh mẽ

Người của Tuyệt Sanh kiếm phái am hiểu kiếm thuật, đều có Kiếm Tinh Hồn, lĩnh ngộ Kiếm đạo ý chí.

Kiểm, dùng sự sắc bén và lực công kích mạnh mẽ mà nổi danh, kiếm tu cũng cực kỳ nguy hiểm. Một kẻ Nguyên Phủ tầng sáu của Tuyệt Sanh kiếm phái sử dụng kiếm thuật công kích, trong cảnh giới Nguyên Phủ dù là Nguyên Phủ tầng bảy, tầng tám, thậm chí là cường giả Nguyên Phủ tầng chín cũng không dám coi thường.

Nhưng Tần Vãn Thiên hắn lại dùng hai tay trần để nắm lấy kiếm sắc bén, hơn nữa, hắn ra tay còn rất chính xác, không hề có sự nhầm lẫn.

Chỉ thấy lòng bàn tay Tần Vãn Thiên có yêu khí trời nổi, về mặt hai gã cường giả của Tuyệt Sanh kiếm phái đánh lại nhưng phản ứng của bọn họ cũng cực nhanh, kiếm khí sắc nhọn tàn sát bừa bãi, nhẹ nhàng xoay chuyển. Tần Vãn Thiên buông bàn tay ra liền thấy bóng dáng hai người lần lượt thay đổi, hóa thành một luồng sáng lấp lánh rồi hai thanh kiếm đồng thời chém lên người hắn.

Tần Vãn Thiên vẫn cứ đứng ở đó, bình tĩnh nhìn hai người, trong khoảnh khắc này sắc mặt hai người kia đều tái nhợt đi.

Công kích của bọn họ không có tác dụng.

Tần Vãn Thiên không chỉ dùng tay không để cầm lưỡi kiếm mà lúc này, hắn còn tùy ý để kiếm của bọn họ chém lên người.

Ngay cả Lâm Hạo Thiên cũng phải ngẩn ngơ, chấn động khi nhìn cảnh tượng này. Chuyện này sao có thể được, uy lực công kích của hai người kia lợi hại đến bậc nào, thế mà ngay cả phòng ngự của Tần Vãn Thiên cũng không đánh bại được.

- Tuyệt Sanh kiếm phái? Thực lực của các ngươi cũng chỉ có thế thôi sao, vậy mà còn muốn ta gặp các ngươi?

Tần Vãn Thiên bình tĩnh hỏi, sức lực của hắn vốn đã như yêu, so với người bình thường thân thể hắn khỏe mạnh hơn rất nhiều, giống như là thân thể của yêu thú.

Cường giả Nguyên Phủ tầng sáu tương đương với yêu thú tầng sáu đỉnh phong, loại cấp bậc này đã là yêu thú rất lợi hại, thân thể bọn họ vốn có thể kháng trụ được công kích của cường giả cùng cảnh giới. Mặc dù có khả năng là không cách nào chống lại được lực sát thương của kiếm tu nhưng Tần Vãn Thiên thì khác, hắn không chỉ có có thân thể yêu thú đáng sợ mà Yêu ý chí và Lực võ đạo ý chí nhất cảnh của hắn đã đạt đến viên mãn, toàn vẹn như một thể, lực lượng trải khắp toàn thân, khả năng phòng ngự của thân thể hiển nhiên là cũng mạnh hơn.

Vì vậy Tần Vãn Thiên có thể không để mắt đến sự công kích của đối phương.

Hai người nhân lúc Tần Vãn Thiên nói chuyện liền muốn lùi ra sau, bọn họ cũng xem như không phải là nhân vật bình thường mới có thể bước vào Vô Song giới để tu hành. Thế nhưng ngay cả phòng ngự của thân thể Tần Vãn Thiên cũng không đánh bại được, trận chiến này còn định đánh thế nào đây?

Khoảnh khắc bọn hắn lui về phía sau, Tần Vãn Thiên đồng thời đánh ra song chưởng, hóa thành yêu án khổng lồ, ngập tràn yêu khí khủng khiếp, ngay lập tức đuổi theo đánh lên thân thể hai người.

Một tiếng ầm vang lên, thân thể hai người kia bị đánh bay ra ngoài, hơi thở loạn nhịp, máu tươi phun ra, sắc mặt trắng bệch. Bọn họ không đánh bại được phòng ngự của Tần Vãn Thiên nhưng khi Tần Vãn Thiên tùy ý tung một chưởng, bọn họ lại chịu không nổi.

- Sức mạnh này...

Trong mắt Âu Dương Cuồng Sinh lóe ra tia sáng, sức mạnh của tên này thật là đáng sợ!

Tần Văn Thiên đưa mắt nhìn sang Lâm Hạo Thiên, chỉ thấy đối phương đang nhìn hắn chứ không hề ra tay.

- Sao ngươi vẫn chưa ra tay?

Tần Văn Thiên trêu ác mà hỏi, trong mắt của Lâm Hạo Thiên lại hiện lên vẻ kiên đề. Với thực lực mà Tần Văn Thiên mới thể hiện vừa rồi, rất có thể sẽ đánh bại hắn, đối với danh tiếng của hắn đây quả là một đả kích khổng lồ. Hắn đúng là thiên tài đáng được kiêu ngạo của Tuyệt Sanh kiếm phái, cảnh giới còn cao hơn Tần Văn Thiên nhưng vẫn thất bại, người khác sẽ nhìn hắn như thế nào?

- Xem ra ngươi đã có phản tiến bộ, đáng giá để ta nghiêm túc đối đãi rồi.

Lâm Hạo Thiên bắt đầu điên cuồng khởi động kiếm ý trên người, trong phút chốc, lấy hắn làm trung tâm, cả trời đất như nổi lên rồi một trận gió lốc đáng sợ, hắn đi một bước về phía trước, một luồng kiếm uy ngập trời cuộn cuộn gầm thét lao thẳng về phía hướng Tần Văn Thiên.

Cả vùng không gian giống như chỉ có tiếng kiếm bay vù vù.

- Kiếm thế mạnh thật, Kiếm đạo ý chí cũng là hóa cảnh, hơn nữa Phong ý chí mà Lâm Hạo Thiên lĩnh ngộ cũng là hóa cảnh, gió ẩn chứa ở bên trong kiếm, kiếm ra như gió, đem đến uy lực đáng sợ khôn lường!

Đám người cảm nhận được kiếm uy quanh người Lâm Hạo Thiên dường như muốn xé rách tất cả, phòng ngự thân thể của Tần Văn Thiên dù mạnh nhưng e là cũng không chống đỡ được kiếm uy như vậy.

Một kiếm tung ra, mọi người như sắp bị chém thành hai khúc.

- Âm!

Lâm Hạo Thiên một lần nữa bước chân về phía trước, mỗi một bước của hắn tạo thành khí thế mạnh hơn gấp mấy phần. Mặc dù đứng ở đằng xa nhưng mọi người đều có thể rõ ràng cảm nhận được kiếm uy kinh khủng này, dường như muốn xé rách cả hư không.

Nhưng Lâm Hạo Thiên vừa sai bước, kiếm uy vô tận bắt đầu thu lại, hội tụ ở trước người Lâm Hạo Thiên.

Tất cả kiếm thế đều nhắm thẳng về phía Tần Văn Thiên, Tuyệt Sanh kiếm được rút ra, chắc chắn là một kiếm là chết.

Tuyệt Sanh kiếm phái, Tuyệt Sanh kiếm pháp, một kiếm rút ra, quỷ thần cũng phải sợ hãi, tiêu diệt tất cả sinh mạng.

Tần Văn Thiên đã cảm nhận được trong luồng kiếm uy này tích chứa sức mạnh hủy diệt kinh khủng, tựa như kiếm của Lâm Hạo Thiên có thể phá hủy hết mọi niềm tin.

- Lâm Hạo Thiên quá độc ác rồi, chém ra một kiếm như thế này liệu có giết chết Tần Văn Thiên hay không. Nếu là vậy chỉ sợ bản thân Lâm Hạo Thiên cũng không cách nào trình báo.

- Nhưng chắc hẳn là tên Lâm Hạo Thiên này đã nhìn thấu thực lực mạnh mẽ của Tần Văn Thiên, một kiếm này có thể đánh cho Tần Văn Thiên bị thương nhưng chỉ sợ hắn không cần mạng của đối phương, Tần Văn Thiên cũng rất lợi hại.

Trong lòng mọi người có đều thầm than Lâm Hạo Thiên không hổ là niềm kiêu ngạo của Tuyệt Sanh kiếm phái nhưng lại bị Tư Đồ Phá che lấp. Quả thật thực lực của hắn rất mạnh mẽ, với luồng khí thế lúc hắn vừa ra tay kia là có thể cảm nhận được hắn kinh khủng đến mức nào.

Tần Văn Thiên cảm nhận được sức mạnh bao táp trong luồng kiếm khí này, Nguyên Lực trong người gào thét, một luồng yêu khí khủng khiếp bao phủ lấy toàn bộ cơ thể.

Lâm Hạo Thiên này có tu vi Nguyên Phủ tầng bảy đỉnh phong, Tần Văn Thiên đối mặt với hắn không thể nghi ngờ rằng tương đương đối mặt với cường giả Nguyên Phủ tầng tám. Với uy thế trên người Lâm Hạo Thiên, nếu như đối phó người có tu vi Nguyên Phủ tầng tám bình thường đều có thể dễ dàng trấn áp.

Người này ngạo mạn nhưng quả thật là có thực lực rất mạnh.

Lâm Hạo Thiên từng bước đi về phía trước, Tần Văn Thiên lại vẫn chưa từng chuyển động chút nào nhưng điều đó lại làm cho người ta cảm nhận được một loại khí thế đáng sợ. Như thể hắn đứng ở đó chính là cả mảng đất trời, trên người hắn ngập tràn yêu khí, thật giống như một con mãnh thú đến từ thái cổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Rốt cuộc, lúc khí thế của Lâm Hạo Thiên đạt tới đỉnh cao, hoàn toàn bộc phát, bóng dáng như gió, như kiếm, toàn thân chính là một thanh kiếm sắc bén, luồng kiếm uy ngập trời này tràn quét ra, khiến cả đất trời như chỉ có kiếm quang.

Gần như trong cùng khoảnh khắc đó, Tần Văn Thiên cũng động, hắn chỉ bước ra một bước, một bước này thật giống như cự thú thái cổ gầm thét, trời đất chấn động, hắn như hóa thân thành chúa tể của thế giới, tất cả thế lực đều nên được sử dụng vì hắn.

Kiểm quang hủy diệt đâm thẳng mắt người, mọi người như nghe được tiếng hét vang trời, tiếng nổ đùng đùng chấn động giữa trời đất, luồng sức mạnh hủy diệt kia loạn sát ở trên hư không.

Chỉ có một đòn, một đòn đáng sợ nhất của Lâm Hạo Thiên, ẩn chứa vào trong đó lực lượng mạnh nhất, chỉ một kiếm ra uy khiến cho Tần Vãn Thiên không còn bất cứ cơ hội nào.

Nhưng giờ khắc này, kiếm vỡ, máu tuôn, trước ngực của hắn có một thương án lớn, còn cổ họng của hắn đang bị một bàn tay to lớn dễ dàng khổng chế.

- Làm sao có thể thế được!

Thân thể Lâm Hạo Thiên cũng khẽ run sợ, Tuyệt Sanh kiếm của hắn lại bị lực lượng đơn thuần phá giải, Lực lượng ý chí của Tần Vãn Thiên đã đạt đến viên mãn rồi?

Nhưng dù là viên mãn, Nguyên Phủ tầng sáu của Tần Vãn Thiên lại có thể cứng rắn phá giải kiếm pháp của hắn, điều này làm cho hắn khó có thể tiếp nhận nổi.

- Đối phó với người cũng cần Thần Văn? Thiên tài của Tuyệt Sanh kiếm phái cũng chỉ thế này thôi ư?

Tần Vãn Thiên vung vẩy cánh tay trong giây lát, lực lượng kinh khủng đánh bay Lâm Hạo Thiên về phía xa. Một tiếng ầm nổ vang, mọi người chỉ thấy thân thể Lâm Hạo Thiên va vào trên vách núi đá ở đằng xa, chỉ nhìn thôi mà trái tim cũng phải run rẩy.

Tần Vãn Thiên sau khi bước vào Nguyên Phủ tầng sáu thật là đáng sợ, Lâm Hạo Thiên của Tuyệt Sanh kiếm phái bị nghiền ép tuyệt đối!

Tần Vãn Thiên nhìn về phía Nhạc Băng Ảnh, trong ánh mắt hiện lên vẻ sắc bén, nói:

- Không phải là ngươi muốn luận võ với ta ư, bây giờ hắn là ta đã có đủ tư chất để luận võ rồi nhỉ?

Nhạc Băng Ảnh thấy vẻ mặt sắc bén của Tần Vãn Thiên, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ kinh dị, sức mạnh của tên Tần Vãn Thiên này thật đáng sợ, hắn là đã có võ đạo ý chí đại viên mãn rồi, mạnh mẽ đánh bại Lâm Hạo Thiên.

Thực lực của nàng tuy mạnh nhưng so với Lâm Hạo Thiên cũng không có ưu thế quá lớn, không thể nào đè ép được Lâm Hạo Thiên giống như Tần Vãn Thiên vừa này. Vì vậy nàng biết nếu như nàng giao đấu với Tần Vãn Thiên sợ rằng khả năng thất bại là rất lớn.

- Người có được quyền tu hành ở ba mươi sáu núi quả đúng là không tệ.

Nhạc Băng Ảnh yếu ớt nói, cũng không có ý định ra tay, hình như muốn dùng một câu nói để bỏ qua việc này.

- Sau đó thì sao?

Tần Vãn Thiên nhìn Nhạc Băng Ảnh hỏi.

Nhạc Băng Ảnh khẽ nhún mày, sau đó?

Nàng đã nói như thế rồi, đã là thừa nhận Tần Vãn Thiên, hiển nhiên đã bỏ qua chuyện này.

- Ta công nhận thiên phú của ngươi, rất mạnh!

Nhạc Băng Ảnh miễn cưỡng cười một tiếng, tiếp tục nói.

Tần Vãn Thiên lại lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Ngươi buông một câu muốn gặp ta, liền sai người đi tìm ta đến cho ngươi. Thậm chí cắt ngang việc ta tu hành, hôm nay ta tới rồi, ngươi cho là ta cần một câu “thiên phú không tồi” của ngươi ư, ngươi nghĩ mình là ai hả?

Sắc mặt Nhạc Băng Ảnh trầm xuống, nụ cười biến mất, nàng công nhận Tần Vãn Thiên đã là cho đối phương thể diện rồi, coi như là một loại thỏa hiệp, chuyện này cũng nên kết thúc ở đây thôi.

Nhưng hình như Tần Vãn Thiên không hề muốn cho nàng thể diện.

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Nhạc Băng Ảnh nói.

Tần Vãn Thiên nhìn đối phương, nói:

- Bây giờ quay lại đây nói xin lỗi, chuyện này sẽ kết thúc.

Sắc mặt Nhạc Băng Ảnh lập tức khó coi hơn mấy phần, bất nằng nói xin lỗi? Thật là quá buồn cười!

Tất cả mọi người ở đây đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Tần Vãn Thiên yêu cầu Nhạc Băng Ảnh phải xin lỗi?

Lá gan này cũng lớn quá rồi.

Không nói đến thân phận của Nhạc Băng Ảnh ở Thương Vương cung, nàng còn là người tình của Tư Đồ Phá, hơn nữa Tư Đồ Phá còn vẫn đang ở trong Vô Song giới, Tần Vãn Thiên dám bắt Nhạc Băng Ảnh phải xin lỗi?

- Ở trong Vô Song giới này, không chỉ có người là có thiên phú rất mạnh, bắt ta nói xin lỗi với người, ta sợ người chịu không nổi!

Nhạc Băng Ảnh vẻ mặt lạnh lùng, uy hiếp nói.

- Oong!

Cuồng phong càn quét tới, Tần Vãn Thiên không thém nói nhảm nữa, trong nháy mắt đạp chân lao về phía Nhạc Băng Ảnh, cực kỳ quyết đoán.

Trước đến giờ hắn đều không thích nhiều lời, Nhạc Băng Ảnh buông một câu muốn gặp hắn làm hắn dính vào thị phi. Đây là hắn có phần thực lực nếu như thực lực của hắn không mạnh, hôm nay chỉ sợ cũng đã bị người của Tuyệt Sanh kiểm soát hung hăng nhục mạ một phen. Bất đối phương nói lời xin lỗi để kết thúc mọi chuyện, hoàn toàn không quá đáng nhưng đối phương vẫn cứ ngang ngược dùng lời lẽ để uy hiếp hắn, như vậy thì không cần thiết phải nhiều lời nữa.

Sắc mặt Nhạc Băng Ảnh lập tức thay đổi, Tinh Hồn lấp lánh nhưng hơi thờ trên người Tần Vãn Thiên ngập trời, giống như hóa thành Cỗ Yêu cực mạnh, trong phút chốc điên cuồng phát ra công kích khủng khiếp.

- Bằng trăm, long ngâm, sư rồng, kỳ lân tí, viên bạo kích... Hắn lĩnh ngộ tám mươi một kiểu yêu pháp trên vách đá kia!

Đám đông nhìn thấy Tần Vãn Thiên vô cùng mạnh bạo, lực lượng ngập trời, Nhạc Băng Ảnh hoàn toàn bị trấn áp, rất nhanh đã có một tiếng ầm nổ vang, Nhạc Băng Ảnh bị đánh miệng phun máu tươi, váy áo tóc tai xốc xếch, không còn sót lại chút khí chất phóng khoáng kiêu ngạo nào.

Thân thể Tần Vãn Thiên trôi nổi trên khoảng không nhìn nàng ta, Nhạc Băng Ảnh lạnh như băng nói:

- Tư Đồ Phá sẽ không tha cho người!

- Tần mỗ ta làm việc gì cũng luôn nghĩ tới hậu quả, Tư Đồ Phá muốn báo thù thì cứ tới tìm ta. Nhưng người vì yêu đương với Tư Đồ Phá mà lại ngày ngày lấy danh nghĩa của Tư Đồ Phá điều võ dương oai thì được coi là cái gì? Người ta không biết còn tưởng rằng đại tiểu thư Thương Vương cung người bán mình cầu vinh, quả thực là mất hết thể diện của Thương Vương cung.

Tần Vãn Thiên rũ ống tay áo, đạp chân bay đi, lời của hắn khiến cho sắc mặt Nhạc Băng Ảnh lúc trắng lúc xanh, phụt một tiếng, không nhịn được lại phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người đều đang âm thầm cầu nguyện cho Tần Vãn Thiên ở trong lòng, người này đúng là vẫn luôn kiêu ngạo giống như lời đồn, sợ rằng Tư Đồ Phá sẽ sớm tìm đến.

Tần Vãn Thiên e là sẽ rất thảm. Mặc dù lực chiến đấu của hắn rất kinh khủng nhưng chắc chắn không thể nào chống lại được Tư Đồ Phá, bất kể là cảnh giới hay là võ đạo ý chí, Tư Đồ Phá đều có thể đè bẹp Tần Vãn Thiên tuyệt đối!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 325: Sát niệm

Không thém đề ý về mặt khó coi của Nhạc Băng Ảnh nữa, Tần Vãn Thiên đi tới bên cạnh đám người Phàm Nhạc và Âu Dương Cuồng Sinh.

Như vậy, đội hình những người này đã cộng thêm Tần Vãn Thiên, quả nhiên là đã mạnh lên rất nhiều, với sức chiến đấu vừa để lộ của Tần Vãn Thiên, e là đã có thể đánh một trận với Lý Thi Ngữ Nguyên Phủ tầng tám.

Tần Vãn Thiên, Sở Mãng, Âu Dương Cuồng Sinh, Phàm Nhạc, bốn người đối mặt đám người Lý Thi Ngữ của điện Huyền Nữ, hoàn toàn không ở thế yếu.

Tần Vãn Thiên không chế Lý Thi Ngữ, với sức chiến đấu bá đạo của Âu Dương Cuồng Sinh, nhất định hắn có thể nghiền ép nữ tử Nguyên Phủ tầng bảy điện Huyền Nữ, Sở Mãng cũng là Nguyên Phủ tầng bảy, có thể đối phó một người.

Điện Huyền Nữ không có bất cứ phần thắng nào.

Mọi người ở một bên quan sát cũng đều lộ ra biểu cảm thú vị, lúc trước Tần Vãn Thiên bước vào Vô Song giới tu vi là Nguyên Phủ tầng năm, hôm nay là Nguyên Phủ tầng sáu, sức chiến đấu cường đại đến mức này chỉ sợ là không có ai đoán trước được, chỉ mới nửa năm, hắn tiến bộ quá nhanh.

Âu Dương Đình tận mắt thấy khí thế của Tần Vãn Thiên trái tim cũng run rẩy, thù hận của nàng, với năng lực của chính nàng chỉ sợ vĩnh viễn cũng đừng mong báo được nữa, trừ khi mượn dùng sức lực của Âu Dương thế gia, nhưng như vậy nhất định Âu Dương Cuồng Sinh sẽ ngăn cản.

- Lý Thi Ngữ, nhìn thấy chưa, đây cũng là huynh đệ của ta Tần Vãn Thiên, người đứng ở trước mặt ngươi, Tần Vãn Thiên, Âu Dương Cuồng Sinh ta, Sở Mãng, Phàm Nhạc, người nào kém hơn người của điện Huyền Nữ người?

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn về phía đám người Lý Thi Ngữ, lại mở miệng cười nói:

- Huyền Tâm và Phàm Nhạc yêu đương cũng sẽ không bôi nhọ Huyền Tâm, tuy Phàm Nhạc mập bễ ngoài không anh tuấn bằng ta nhưng thiên phú vẫn rất tốt, người của điện Huyền Nữ người chọn thay Huyền Tâm cũng không chắc so được với hắn.

- Ngươi là giúp ta hay là châm biếm ta?

Phàm Nhạc bĩu môi, miệng Âu Dương Cuồng Sinh quá đáng khinh rồi, Phàm Nhạc hấn ngọc thụ lâm phong, cái gì gọi là không anh tuấn bằng hắn?

- Hừ.

Lý Thi Ngữ hừ một tiếng, thấy thế nào thì Phàm Nhạc cũng không thuận mắt, nếu như Huyền Tâm lựa chọn Âu Dương Cuồng Sinh hoặc Tần Vãn Thiên có lẽ nàng có thể tiếp nhận, nhưng tên mập này thì quả thực không có cách nào nhìn được.

- Người của Tuyệt Sanh kiếm phái và Thương Vương cung không có ai tới nữa.

Lý Thi Ngữ thản nhiên nhìn lướt qua xung quanh, vừa rồi Tần Vãn Thiên mạnh mẽ nghiền ép đám người Lâm Hạo Thiên của Tuyệt Sanh kiếm phái, lại hành hung Nhạc Băng Ảnh, con giận này không tin bọn họ có thể nuốt trôi.

Hiển nhiên, bản thân Lý Thi Ngữ cũng không có nắm chắc khi đối phó đám người Tần Vãn Thiên, muốn tìm người của Tuyệt Sanh kiếm phái và Thương Vương cung liên thủ.

- Không cần.

Xa xa, một giọng nói lạnh lùng truyền đến, ánh mắt mọi người nhìn lại, về mặt đột nhiên cứng đờ, chỉ thấy một bóng người phi phàm đang bước chậm đến, ngày thường ôn hòa an tĩnh lúc này mặt hắn lại mang sát khí, khiến lòng người cũng không nhìn được run lên.

Đến thật nhanh, nếu như vậy, Tần Vãn Thiên thâm rồi.

Trong nháy mắt bóng dáng Tư Đồ Phá đi tới bên cạnh Nhạc Băng Ảnh, vươn tay khẽ lau vết máu dưới khóe miệng Nhạc Băng Ảnh, dịu dàng nói: Bị thương có nặng hay không?

- Vẫn ổn, khụ khụ...

Sắc mặt Nhạc Băng Ảnh vẫn lộ ra vẻ yếu ớt, nói với Tư Đồ Phá:

- Hắn nói ta bán mình cầu vinh?

- Không ai dám nói thế. Tư Đồ Phá khẽ vuốt mớ tóc đen của Nhạc Băng Ảnh, trong mắt lóe lên một nụ cười.

- Ừm.

Nhạc Băng Ảnh khẽ gật đầu, lập tức, bóng người Tư Đồ Phá lóe lên, ánh mắt liếc về phía đám người Lâm Hạo Thiên, ba tên cường giả Tuyệt Sanh kiếm phái đều cúi đầu, không dám nhìn Tư Đồ Phá, bọn họ bị bại quá thảm, làm mất hết mặt mũi của Tuyệt Sanh kiếm phái.

- Cẩn thận. Tư Đồ Phá rất đáng sợ, có hai loại võ đạo ý chí đại viên mãn, một loại võ đạo ý chí khác cũng là hóa cảnh, lực chiến đấu của hắn nhất định là cấp bậc Nguyên Phủ tầng chín. Nếu đối phương không có võ đạo ý chí đại viên mãn, Nguyên Phủ tầng chín đỉnh phong cũng sẽ bị nghiền ép.

Âu Dương Cuồng Sinh nhỏ giọng nhắc nhở, khiến cho ánh mắt Tần Vãn Thiên khựng đi mấy phần.

Mặc dù hắn làm việc quả quyết, Lâm Hạo Thiên và Nhạc Băng Ảnh không coi ai ra gì, đương nhiên hắn phải làm một số chuyện, nhưng hắn cũng không phải loại người coi trời bằng vung. Nguyên Phủ tầng sáu hắn đã có một loại võ đạo ý chí đại viên mãn, cho dù đối mặt với người Nguyên Phủ tầng tám, chỉ cần võ đạo ý chí của đối phương chưa viên mãn, hắn vẫn có thể chiến đấu, thậm chí chiến thắng.

Nhưng Tư Đồ Phá lại là nhân vật giống như hắn, có được quyền tu hành ở 36 núi, hắn có hai loại võ đạo ý chí đã đại viên mãn, một loại khác chỉ sợ cũng gần tới đại viên mãn, dạng người này bộc phát ra lực chiến đấu tuyệt đối dọa người, căn bản không thể là Nguyên Phủ tầng tám bình thường, thậm chí, có thể coi hắn là Nguyên Phủ tầng chín vẫn không quá.

Chỉ thấy bóng Tư Đồ Phá giậm chân hư không, ánh mắt liếc nhìn đám người Tần Văn Thiên, bình tĩnh nói:

- Các ngươi cùng lên đi.

Tất cả đám người xung quanh đều trì trệ, tên Tư Đồ Phá này thật đúng là cuồng vọng, đương nhiên hắn có vốn đề cuồng vọng.

Thực lực khủng khiếp như Tư Đồ Phá quả thực có thể cuồng chiến với người trước mắt. Có lẽ, hắn bảo những người này cùng lên là không muốn người khác nói Tư Đồ Phá hắn cậy mạnh hiếp yếu, dù sao cảnh giới của hắn mạnh hơn Tần Văn Thiên không ít.

- Thật lớn lối.

Phạm Nhạc nhìn chằm chằm bóng người trong hư không, đương nhiên hắn cũng từng nghe nói tới cái tên Tư Đồ Phá. Hắn là nhân vật yêu nghiệt trước Tần Văn Thiên, từng tạo sóng to gió lớn ở Vô Song giới, sau đó không lâu hắn cũng trở thành nhân vật thiên kiều của Tuyết Sanh kiếm phái, cuối năm nay, hắn sẽ đi khiêu chiến danh sách trên Thiên Mệnh bảng, hiện tại hắn đã có thực lực như vậy, nửa năm sau sẽ càng hơn thế.

- Ta thử thực lực của hắn một chút.

Sở Mãng mở miệng nói, vừa dứt lời, hào quang lấp lánh, trong tay hắn xuất hiện mũi tên sáng chói.

- Viu! Mũi tên sáng chói bắn ra bùng nổ, tới trong nháy mắt, tốc độ quả thực dọa người, mắt cũng không thể theo kịp tốc độ mũi tên.

Oành...

Mũi tên trực tiếp bắn vào ngực Tư Đồ Phá, sức lực cuồng bạo khiến trái tim mọi người đều vì vậy mà run lên, nhưng bọn họ lại rung động phát hiện, Tư Đồ Phá vẫn đứng trong hư không, thậm chí, cũng chưa từng dao động chút nào, ở trước ngực hắn có một hào quang lưu chuyển lấp lánh, như áo giáp nham thạch, trong phút chốc lại biến mất không thấy.

Mũi tên thuần sát cường đại không phá nổi phòng ngự của hắn, mạnh mẽ như vậy, giống như vừa rồi Tần Văn Thiên lấy tay nắm lưỡi kiếm.

- Hắn lĩnh ngộ võ đạo ý chí tương đối đặc biệt, là võ đạo ý chí nham thạch, tiếp cận võ đạo ý chí khắp nơi, võ đạo ý chí nham thạch, cảnh giới đầu, là hóa cứng, trên người hắn, trong nháy mắt có thể phủ lên áo giáp lấp lánh, nhân vật Nguyên Phủ tầng tám công kích cũng có thể không dễ vào mắt.

Âu Dương Cuồng Sinh mở miệng nói, hắn cũng chưa từng nhìn thấy Tư Đồ Phá chiến đấu, chỉ là nghe nói.

Tư Đồ Phá có lẽ càng mạnh hơn lời đồn.

Về mặt Tần Văn Thiên khựng lại, hắn Nguyên Phủ tầng sáu, lực lượng võ đạo ý chí viên mãn, có thể chống đỡ công kích của cường giả cùng cảnh giới, Tư Đồ Phá Nguyên Phủ tầng tám đỉnh phong, có được áo giáp võ đạo ý chí mang tính phòng ngự, nhất định lực phòng ngự vô cùng khủng bố, cũng khó trách hắn có uy nghiêm cực cao ở Vô Song giới.

Sở Mãng lấy búa chiến ra nhưng lại thấy Tần Văn Thiên xua tay, ngăn cản động tác của hắn, người của điện Huyền Nữ còn đang như hồ rình mồi, rõ ràng thực lực Tư Đồ Phá mạnh hơn bọn họ, nếu nói phải chiến, cũng không nên kéo theo đám người Sở Mãng.

- Ta lên.

Bóng người Tần Văn Thiên chậm rãi bay lên không, mạch máu trong cơ thể điên cuồng tuôn ra bắt đầu chuyển động, tiếng rít gào ào ào không ngừng, trên người Tần Văn Thiên chợt xuất hiện yêu khí khủng bố.

Thân thể hắn giống như cũng đang bắt đầu lột xác, khiến tất cả mọi người đều rung động nhìn vào hắn. Trên người Tần Văn Thiên phủ thêm một tầng áo giáp yêu, thân thể hắn giống như cũng trở nên cao lớn hẳn lên, luồng yêu khí kinh khủng kia thời quét vùng hư không này, khí thế của hắn điên cuồng tăng lên, điều này làm rất nhiều người không nói nên lời.

Cường giả Nguyên Phủ tầng bảy nhất định cũng không có khí thế mãnh liệt như Tần Văn Thiên giờ phút này.

- Đùng.

Tư Đồ Phá bước chậm ra, đi thẳng về phía Tần Văn Thiên, hơi thở trên người ngập trời, vô cùng bá đạo.

Một đám đánh ra, giống như muốn nghiền nát hư không, sức mạnh khủng bố điên cuồng lao vào Tần Văn Thiên.

Tần Văn Thiên vung tay, đánh long ấn ra, hư không phát ra tiếng nổ kinh khủng, chỉ thấy Tư Đồ Phá đạp bước bay lên, không thèm nhìn luồng khí cuồng loạn, chỉ về phía trước, kiếm quang xé nát tất cả, trong hư không xuất hiện ánh sáng mưa kiếm đáng sợ.

Thần Nguyên trong Nguyên Phủ của Tần Văn Thiên rít gào, đánh ra một chuông, trong trời đất xuất hiện bóng đại bàng vô tận, đánh lên không trung, rít gào giữa trời đất.

Bàn tay Tư Đồ Phá xuất hiện từ trong bóng đại bàng vô tận, hư không tối sầm lại, thân thể Tần Văn Thiên giống như cũng phải khựng lại, toàn bộ thân

thể hấn lại cứng đờ, trở nên cứng ngắt.

- Nổ!

Về mặt Tần Vắn Thiên biến đổi, Thần Nguyên lợi kiếm trong cơ thể điên cuồng bùng nổ, yêu khí cùng với lực lượng xé bỏ tất cả quang sáng hóa cứng bao phủ ở trên người hấn.

Nhưng bóng người Tư Đồ Phá đã hạ xuống, hấn là nhân vật cỡ nào, sao có thể lãng phí một chút thời gian nào. Tuy trong mắt hấn vốn dĩ là Tần Vắn Thiên không đủ để xưng đối thủ, nhưng nếu đã chiến thì phải nghiền ép tuyệt đối.

- Vưu!

Mũi tên liên châu bùng nổ lao tới, Tư Đồ Phá vung tay lên, kiếm khí càn quét ra, mũi tên vỡ vụn, đồng thời tay trái của hấn huy động về phía trước, kiếm quang chém xuống, bổ về phía thân thể Tần Vắn Thiên.

- Không tốt!

Đám người Phàm Nhạc kêu lên, sắc mặt Tần Vắn Thiên cũng tái đi, Thần Nguyên mạnh mẽ điên cuồng bộc phát, kiếm roi, truyền ra vài tiếng phụt phụt, trước ngực Tần Vắn Thiên máu tươi tung tóe, trong nháy mắt quần áo bị máu tươi nhuộm đỏ, da tróc thịt bong.

- Hấn hạ sát thủ.

Trong lúc đó về mặt Âu Dương Cường Sinh thay đổi, thân thể phóng lên trời, ngay vào thời khắc này, cường giả điện Huyền Nữ vội vàng ra tay, Lý Thi Ngữ huy động cường lực, bao phủ Âu Dương Cường Sinh, những người khác thì đánh về phía Phàm Nhạc và Sở Mãng.

Trong hư không bóng dáng Tần Vắn Thiên lui nhanh, cánh Côn Bằng điên cuồng dao động, đôi mắt của hấn nhìn chòng chọc vào Tư Đồ Phá.

- Đây là Vô Song giới.

Giọng Tần Vắn Thiên lạnh lẽo tới cực điểm.

- Thời gian giết người hấn là đủ rồi.

Giọng Tư Đồ Phá bình tĩnh, lại đi về phía trước lần nữa, trong nháy mắt, sát ý trên người hấn tràn ngập điên cuồng, bao phủ về phía Tần Vắn Thiên.

Tần Vắn Thiên phá hủy thanh danh Tuyệt Sanh kiếm phái, sỉ nhục Nhạc Băng Ảnh, đáng giết.

Tuy thiên phú Tần Vắn Thiên vượt trội nhưng ở trong mắt Tư Đồ Phá hấn vẫn chỉ là thiên phú lợi hại của con kiến hôi, hấn chưa từng để ý, hấn giống như trước đây, không để Tần Vắn Thiên ở trong lòng, nhưng hôm nay Tần Vắn Thiên đã chọc giận tôn nghiêm của hấn.

Như vậy, Tần Vắn Thiên đáng chết.

Kiểm đạo ý chí đại viên mãn điên cuồng bùng nổ, bàn tay Tư Đồ Phá chộp về hư không, Tần Vắn Thiên chỉ cảm thấy thân thể cứng ngắt lần nữa, nhìn Tư Đồ Phá như đang phủ thêm áo giáp phòng ngự cho hấn nhưng đồng thời cũng đang hạn chế động tác của hấn.

Đồng thời, bóng người đám Lâm Hạo Thiên Tuyệt Sinh kiếm phái bay lên, ngăn trở đường lui của Tần Vắn Thiên, bọn họ luôn đi theo Tư Đồ Phá.

Tư Đồ Phá muốn giết Tần Vắn Thiên, như vậy trước khi có người đuổi tới phải tiêu diệt hấn, sau đó rời khỏi Vô Song giới.

Vô Song giới thành Thương Châu không vướng vào chuyện hồng trần, ra khỏi nơi này, bọn họ sẽ mặc kệ!

Trong lòng người xung quanh điên cuồng run rẩy, Tư Đồ Phá đang hạ sát, quả nhiên không hổ là nhân vật thiên kiêu cuồng vọng Tư Đồ Phá, hấn muốn mạnh mẽ giết thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326: Tử chiến

Sát ý của Tư Đồ Phá mạnh mẽ cỡ nào, sức mạnh của Tần Vắn Thiên Nguyên Phủ tầng sáu, đối mặt Nguyên Phủ tầng tám của hấn, cảnh giới lọt vào nghiền ép.

Vô đạo ý chí, kiếm của đối phương, vô đạo ý chí nham thạch của đối phương tất cả đều là đại viên mãn, vẫn tiếp tục nghiền ép Tần Vắn Thiên. Đồng

thời, Tư Đồ Phá thân là nhân vật thiên tài của Tuyệt Sanh kiếm phái, hần tu hành công pháp thần thông sao có thể yếu được, cũng tuyệt đối là đỉnh cấp. Tinh Hồn của hần cũng vô cùng lợi hại, Tinh Hồn thứ ba chính là kết nối với ngôi sao Vô Mệnh ở tầng trời thứ năm, Tinh Thần Nguyên Lực trong cơ thể không bỏ.

Ưu thế của Tàn Ván Thiên là trong cơ thể có ba Nguyên Phủ, ngưng tụ thành một Nguyên Phủ có sức mạnh Thần Nguyên khủng khiếp; Yêu Thần Biến, công pháp phụ tá khác loại này có thể làm hần có được sức lực yêu thú, thân thể mạnh mẽ, hóa thân yêu thể; hai tầng lực huyết mạch. Điều làm Tàn Ván Thiên buồn bực là từ lần thí luyện Thần Ván trước đó gặp phải nguy hiểm, thuộc tính huyết mạch thứ hai và thứ nhất có mạnh thêm vài phần nhưng vẫn còn chưa đạt tới trình độ thông suốt toàn bộ huyết mạch.

Huyết mạch thần bí kia giống như như là hộp báu cổ xưa, chỉ có thể từng bước một đào móc sức mạnh trong đó.

Về phần Thần Ván cũng là ưu thế to lớn của hần nhưng Thần Ván hần có thể phát ra trong nháy mắt vốn dĩ không đủ để uy hiếp đối phương, trừ khi Thần Nguyên trong cơ thể bộc phát ra toàn bộ.

- Uỳnh!

Tinh Hồn lấp lánh bùng nổ trong phút chốc, Tàn Ván Thiên không che giấu Tinh Hồn thứ ba của mình, Tinh Hồn đến từ tầng trời thứ năm, hào quang màu vàng lấp lánh kia, tinh hồn cô yêu hung ác vô cùng khủng bố, đều lộ ra hơi thở mạnh mẽ, yêu khí trên người Tàn Ván Thiên dưới sự tăng phúc của Tinh Hồn càng mạnh thêm vài phần.

- Tinh Hồn từ tầng trời thứ năm, đúng rồi, trước đó Tàn Ván Thiên chiến đấu chưa từng nhìn thấy hần phóng thích Tinh Hồn của mình ra. Đây là lần đầu tiên, đến từ trên tầng trời thứ năm.

- Tinh Hồn này không chỉ đến từ trên tầng trời thứ năm mà còn là Tinh Hồn Đế Yêu xếp hạng nhất trên Chiến Thú phổ.

Người bên dưới kinh hãi trong lòng, Tư Đồ Phá, Tàn Ván Thiên, hai nhân vật yêu nghiệt có quyền tu hành ở ba mươi sáu ngọn núi này đều đang điên cuồng, Tư Đồ Phá muốn giết Tàn Ván Thiên. Cuối cùng Tàn Ván Thiên không che giấu bất cứ sức mạnh nào của hần nữa, bùng nổ toàn bộ, cũng để lộ Tinh Hồn Đế Yêu.

Tinh Hồn thứ ba đã có thể ngưng tụ Tinh Hồn Đế Yêu xếp hạng nhất trên Chiến Thú phổ, như vậy Tinh Hồn thứ tư của hần nhất định sẽ đến từ tầng trời thứ sáu xa xôi, đến lúc đó chỉ sợ cường độ Tinh Thần Nguyên Lực sẽ cực kỳ đáng sợ.

- Thân thể của hần...

Đúng lúc này, ánh mắt mọi người giống như thấy được cảnh không thể tưởng tượng ra được, chỉ thấy trên thân Tàn Ván Thiên tràn ngập yêu khí, luồng yêu khí kia bao phủ thân thể Tàn Ván Thiên với tốc độ cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi, thân thể Tàn Ván Thiên... đã lột xác, hóa thành yêu thể đáng sợ làm người ta sợ hãi.

Cái này... trái tim mọi người nhảy lên thình thịch, Tàn Ván Thiên thật sự là bán thú nhân sao? Giờ phút này cái yêu thể kia, cánh Côn Bằng, vây Huyền Vũ, cánh tay Kỳ Lân, vuốt Kim Long, chỉ có thân thể kia vẫn là hình người như cũ, đầu vẫn là bộ dáng ban đầu, Tàn Ván Thiên lúc này nhìn mà kinh hãi, làm thị giác người ta chấn động mãnh liệt.

Yêu Thần Biến tầng thứ hai, Yêu Lâm cảnh, lấy nguyên lực cường đại của yêu thú chống đỡ, ngưng tụ thân thể Yêu Tôn khủng bố, yêu thú che chắn thân thể.

- Đây tuyệt đối không phải thân thể bán thú nhân, nào có tổ hợp khủng bố như thế, cánh Côn Bằng là tốc độ, vây Huyền Vũ là phòng ngự, cánh tay Kỳ Lân và vuốt Kim Long công kích, cái này bất chước thân thể Đế Yêu, quả là tổ hợp biến thái, đây là công pháp, khó trách Tàn Ván Thiên tràn ngập yêu khí, hần tu hành yêu pháp cực kỳ đáng sợ, có thể để lực lượng cô yêu tụ trên cơ thể người.

Có người kinh ngạc hô thành tiếng, trong lòng rung động. Nếu như bọn họ có thể kiểm tu công pháp như vậy chắc chắn sẽ làm thực lực tăng lên một tầng, từ điểm ấy, việc Tàn Ván Thiên không để kiểm công kích của cường giả Tuyệt Sanh kiếm phái vào mắt là có thể nhìn ra.

Trong mắt rất nhiều người lộ ra ánh sao.

Động tác của đám người Tư Đồ Phá cũng tạm dừng một lát, nhìn chăm chăm sự biến hóa trên người Tàn Ván Thiên.

Một luồng huyết mạch kinh khủng lẫn lộn trong người Tàn Ván Thiên, hào quang màu máu bám vào yêu thể khủng bố kia, tăng thêm mấy phần cảm giác đáng sợ, như là Yêu Vương thật sự đến từ thời thượng cổ, quan sát vùng trời đất này, hần là yêu chủ.

- Cho dù ngươi là Yêu Vương thật sự cũng phải chết.

Tiếng Tư Đồ Phá rơi xuống, bàn tay nắm lại, thân thể Tàn Ván Thiên cứng đờ vẫn đứng ở đó, vẻ mặt vô cùng lạnh lẽo, yêu chi vô đạo ý chí cũng bộc phát toàn bộ, Kim Long trào của hần nắm chặt, tràn ngập lực lượng vô cùng đáng sợ.

Chỉ thấy Tư Đồ Phá không hề sợ hãi, vẫn bước chậm, bàn tay duỗi ra, đầu ngón tay có kiếm nhỏ mũi nhọn sáng chói, vòng xoáy vô tận kiếm khí ngưng tụ trên thân kiếm nhỏ, thanh kiếm nhỏ nhìn như không có sự thu hút nào lại giống như hóa thân thành hố đen, cắn nuốt kiếm uy khắp trời, phát ra tiếng vù vù làm người ta cảm thấy sắp bị thanh kiếm xé rách.

Thân thể mạnh nữa hắn cũng muốn phá.

Tần Văn Thiên muốn đấu với hắn, hắn đâu e ngại chút nào, bất kể Tần Văn Thiên chiến đấu thế nào, hắn đều chắc chắn phải chết.

Thân thể hai người giao nhau, Tur Đồ Phá hạ xuống, chỉ về phía đầu Tần Văn Thiên nhưng chỉ thấy tay trái Tần Văn Thiên vò một cái, Thần Nguyên to lớn bộc phát ra, đồng thời thân thể lệch hướng đi, nhưng Tur Đồ phá là nhân vật bậc nào, ngón tay của hắn lướt qua, trong chốc lát một tia máu lập lòe, ngón tay của hắn vẫn hướng về phía trước, đâm về vị trí trái tim Tần Văn Thiên.

Đồng thời trên người Tur Đồ Phá phủ thêm một tầng áo giáp lưu quang sáng chói, giáp tinh nham bảo vệ, dùng võ đạo ý chí nham thạch đại viên mãn ngưng tụ mà thành.

Tần Văn Thiên dùng móng vuốt Kim Long cào ra một phát, một nhát nhất định, chỉ pháp khủng bố rơi trên áo giáp bảo vệ, Thần Nguyên kiếm vô tận bùng nổ với sức lực mạnh nhất, hóa thành vòng xoáy khủng khiếp, đánh thủng áo giáp bảo vệ.

Uỳnh...

Thân thể hai người vừa chạm lập tức tách ra, chỉ thấy yêu thể của Tần Văn Thiên giống như cũng bị xé rách, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể như bị xé rách, máu tươi điên cuồng trào ra, khoe miệng cũng mang theo máu tươi, một chém kiếm nhỏ kia của đối phương chất chứa sức bật quá khủng khiếp, hầu như muốn phá hủy thân thể Tần Văn Thiên, đoạn diệt cuộc sống của hắn.

- Khụ khụ...

Máu tươi từ khoe miệng tràn ra, chỉ một đòn này đã làm Tần Văn Thiên bị thương nặng.

Nhưng điều làm người ta chấn động hơn là Tur Đồ Phá cũng đã bị thương, chỉ thấy hắn cúi đầu nhìn vị trí trước ngực mình, áo giáp tinh nham bảo vệ tan vỡ, nơi đó có máu tươi thấm thấu ra, trong cơ thể cũng tràn ngập một luồng lực lượng hủy diệt, khiến sắc mặt hắn tái nhợt, máu tươi từ khoe miệng chảy ra cũng dữ dội tương tự. Lần va chạm này thâm thiết cỡ nào?

Tần Văn Thiên vẫn chưa chết, hơn nữa còn làm Tur Đồ Phá bị thương.

Áo giáp tinh nham bảo vệ của Tur Đồ Phá vốn lấy võ đạo ý chí đại viên mãn làm cơ sở ngưng tụ mà thành, tương đương với một đòn của nhân vật Nguyên Phủ tầng chín mới có thể phá vỡ phòng ngự, lại bị Tần Văn Thiên phá. Điều này có nghĩa là lực công kích của Tần Văn Thiên đã đạt tới cấp độ Nguyên Phủ tầng chín.

- Đứng!

Tur Đồ Phá lại bước chậm ra một lần nữa, giống như không nhìn thấy thương thế của mình, vậy mà hắn lại bị thương, việc này với hắn là sỉ nhục, chỉ có thể dùng mạng của Tần Văn Thiên để rửa sạch.

Bóng người Tần Văn Thiên lóe lên, cánh Côn Bằng nhanh như tia chớp, lui về phía sau, đám người Lâm Hạo Thiên chặn giết tới nhưng cũng không dám tới gần, chỉ là lấy kiếm sắc bén kịch liệt chém giết.

Ánh mắt Tần Văn Thiên liếc nhìn bọn họ, giống như xuất hiện con mắt thứ ba, lóe lên một cái rồi biến mất, trong phút chốc, ba người run bần bật, Tần Văn Thiên liên tục vung tay, hai người Nguyên Phủ tầng sáu chết, đồng thời thân thể hắn lao về phía Lâm Hạo Thiên.

Thân thể Lâm Hạo Thiên lui nhanh nhưng lúc này tốc độ Tần Văn Thiên nhanh cỡ nào, yêu chi võ đạo ý chí yêu hóa, không chỉ tăng cường sức mạnh của hắn mà còn tăng cường tốc độ cùng với sức bật của hắn, cộng thêm cánh Côn Bằng, trong nháy mắt hắn lao tới trước mặt Lâm Hạo Thiên, bàn tay cào một cái, trực tiếp chụp về phía kiếm trăm xuống của đối phương, vuốt Kim Long chụp vào đối phương, tiếng vang rầm rầm truyền ra, chỉ thấy đầu Lâm Hạo Thiên vỡ vụn, thân thể bị Tần Văn Thiên vung một cái, bay đi xa.

Lâm Hạo Thiên cũng là nhân vật thiên tài của Tuyệt Sanh kiếm phái nhưng một chiêu đã bị Tần Văn Thiên giết, cảnh như vậy đủ để lòng người kinh hãi. Nhạc Băng Ảnh nhìn mà thân thể cũng run nhè nhẹ, sao hắn lại đáng sợ như vậy, hơn nữa, thật quá tàn nhẫn, đã chiến thì ra tay không có một chút nương tay nào nữa, tiêu diệt ngay tức khắc.

- Oành!

Sát niệm trên người Tur Đồ Phá ngập trời, kiếm uy nâng lên, giống như muốn đâm thủng bầu trời.

Hắn muốn diệt Tần Văn Thiên nhưng ba kẻ đồng môn lại chết trong tay Tần Văn Thiên.

Thân thể Tur Đồ Phá giống như một thanh kiếm, như dải hào quang, đuổi theo thân thể Tần Văn Thiên, luồng sáng lạnh chặt đứt hư không, một kiếm trăm thiên, Tần Văn Thiên đột ngột xoay người, đánh long ẩn ra, thiên địa phát ra tiếng vang ầm ầm, như có yêu long rít gào, hóa thân cổ ẩn.

- Chết.

Bóng người Tur Đồ Phá buông xuống, một chương hạ xuống như một ngọn núi từ trên trời giáng xuống, nổ mạnh về phía Tần Văn Thiên.

Về mặt Tần Văn Thiên đều là ánh sáng lạnh đáng sợ, đôi tay giận dữ đánh ra, Thần Nguyên trong cơ thể điên cuồng bùng nổ, trực tiếp phá vỡ ngọn núi,

lao về phía đối phương.

Ngọn núi đá kia như kiếm, lại không ngừng nghiêng về phía Tàn Ván Thiên, thân thể không ngừng gặp va chạm, yêu thể của Tàn Ván Thiên giống như cũng sắp vỡ vụn.

Tư Đồ Phá thấy Tàn Ván Thiên lao tới bên người, sát ý có thể giết người, Cửu Tiêu kiếm kinh hãi, bỏ vờ trời đất, Thần Nguyên trong cơ thể Tàn Ván Thiên điên cuồng bộc phát, trước người như có rất nhiều ánh sáng Thần Văn cấp ba cường đại, hóa thành lá chắn khổng lồ, không ngừng tan vỡ dưới kiếm, đồng thời hấn vuron một bàn tay ra, Thần Nguyên trong Nguyên Phủ giống như là bị rút sạch, đánh về phía đối phương một chương.

Áo giáp trên người Tư Đồ Phá vẫn như cũ, song chương đẩy ra tương tự, nghiêng áp không gian, tiếng vang đùng đùng truyền ra, thân thể Tàn Ván Thiên lại bị đánh bay lần nữa, phun ra máu tươi ở trên hư không, yêu thể không ngừng nứt toác, cả người nhuộm máu nhưng ánh mắt vẫn vô cùng lạnh lẽo.

- Ta muốn ngươi chết, sao ngươi có thể sống.

Tư Đồ Phá bị Tàn Ván Thiên kích thích nổi lên sát khí ngập trời, tiếp tục xông về phía trước, trên người hấn cũng có rất nhiều vết máu.

Không ai có thể ngờ được trận chiến này sẽ thảm thiết như thế, bọn họ còn cho rằng Tư Đồ Phá sẽ giết Tàn Ván Thiên trong chớp mắt, hiển nhiên, bọn họ đã xem nhẹ gã điên cuồng kia.

- Đủ rồi!

Một giọng gầm thét vang vọng đất trời nhưng Tư Đồ phá vẫn tiến về phía trước, không muốn buông tha, giữa thiên địa thổi lên một trận gió lạnh đáng sợ, vang lên một tiếng âm, thân thể Tư Đồ Phá bị thổi bay, lại không cách nào tiến lên một chút, hấn biết, tuy thời gian mình và Tàn Ván Thiên chiến đấu ngắn ngủi nhưng đã đề cường giả Vô Song giới phát hiện.

- Muốn đấu như vậy?

Một tiếng hừ lạnh truyền ra, rơi vào trong lòng Tư Đồ Phá và Tàn Ván Thiên, giống như đột nhiên xuất hiện.

- Ta nhất định giết hấn, cho dù phải rời Vô Song giới.

Tư Đồ Phá lạnh lùng nói.

Tàn Ván Thiên không nói gì, nhưng đôi mắt của hấn cũng đã trả lời tất cả, kể từ hôm nay Tư Đồ Phá đã là kẻ địch, ngươi chết ta sống.

Được, các ngươi muốn đấu, lão phu sẽ cho các ngươi cơ hội.

Giọng nói lạnh lùng này lại truyền đến lần nữa:

- Ba ngày sau, Thiên Bi quan, ta mượn Thiên Bi quan dùng một chút, hai người các ngươi xông vào Thiên Bi quan, kẻ bại bị trục xuất khỏi Vô Song giới, vĩnh viễn không được bước vào. Hơn nữa, các đệ tử Vô Song giới có thể bước vào bậc thang Thiên Bi ngày hôm đó, ta sẽ trải đường cho các ngươi trước khi đến cổ đô Đại Hạ.

Giọng nói này chấn động trời đất, khiến cho lòng người chấn động, đều vô cùng kinh hãi.

Vô Song lão nhân lại muốn mượn Thiên Bi quan, thể diện lớn như vậy, hơn nữa còn là lót đường cho họ!

Nhưng mà bọn họ cũng biết rõ, xông vào bậc thang Thiên Bi cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận sẽ nguy hiểm tính mạng. Việc này sợ rằng sẽ chấn động thành Thương Châu!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 327: Thiên Bi Quan

Thiên Bi quan nằm ở khu vực trung tâm thành Thương Châu. Tuy là thế nhưng suốt ngày Thiên Bi quan không có người lui tới, chỉ có một vị lão giả quét dọn các bậc thang Thiên Bi, luôn làm công việc này ngày qua ngày.

Một nơi kỳ diệu như vậy nhưng lại chưa bao giờ bị người chiếm cứ, cũng chưa từng có người dám can đảm xóa bỏ nó khỏi thành Thương Châu, chỉ nghe đồn chủ nhân Thiên Bi quan chính là một vị kỳ nhân có thực lực cường đại lạ thường.

Hơn nữa Thiên Bi (bia trời) trong Thiên Bi quan chính là chỉ bảo, có thể nhìn được thiên phú mệnh số của tu sĩ võ đạo, có tác dụng lớn đối với người theo đuổi võ đạo. Mỗi lần tinh tượng chiếu xuống Thiên Bi, Thiên Bi quan sẽ dẫn vô số người tới tiến lên các bậc thang Thiên Bi để chứng minh thiên tư, mưu

cầu lột xác.

Hơn nữa, việc xem tinh tượng chiếu xuống Thiên Bì không có quy luật, nghe đồn là vẫn phải xem tâm tình của chủ nhân Thiên Bì quan.

Nhưng mà bây giờ lại có trưởng giả Vô Song giới nói, ba ngày sau, mượn Thiên Bì quan để bọn họ tiến vào, vì trải đường cho họ.

Đương nhiên Vô Song lão nhân cũng biết trong các thiên tài Vô Song giới, có không ít kẻ cuối năm nhất định sẽ tới thành Khâm Châu cổ đô Đại Hạ.

Vô Song lão nhân thần bí thế mà lại có giao tình với chủ nhân thần bí cường đại của Thiên Bì quan, có thể mượn Thiên Bì dùng một lần, vì người tu hành trong Vô Song giới, đồng thời cũng là vì hai đại thiên tài Tàn Ván Thiên và Tư Đồ Phá tranh phong.

Người thua sẽ bị trục xuất khỏi Vô Song giới, vào trận chiến này, hai người đều không được phép thua.

Tư Đồ Phá thua, hấn mất hết mặt mũi, hấn hơn Tàn Ván Thiên hai cảnh giới, hôm nay lại chưa thể giết được Tàn Ván Thiên, ngược lại đám người Lâm Hạo Thiên tham dự vây giết Tàn Ván Thiên bỏ mạng, đã làm hấn mất mặt.

Tàn Ván Thiên, nếu hấn thua chính là chết, Tư Đồ Phá sẽ không bỏ qua cho hấn.

- Tiền bối, hấn giết người ở trong Vô Song giới.

Nhạc Băng Ảnh mở miệng nói, còn muốn truy cứu tội của Tàn Ván Thiên.

- Ngươi cho rằng ta là người mù sao?

Thanh âm hư vô lại cuộn cuộn truyền đến lần nữa, lộ ra một sự lạnh lùng. Về mặt Nhạc Băng Ảnh cứng đờ, thân phận tiểu thư Thương Vương Cung của nàng thì đã là sao, ở Vô Song giới, Vô Song lão nhân không nể mặt nàng.

Người tu hành trong Vô Song giới, có bao nhiêu kẻ xuất thân danh môn, tất cả bọn họ đều cần nhờ tới Vô Song lão nhân.

Bọn họ tranh đấu, hiển nhiên Vô Song lão nhân đều rõ, Tư Đồ Phá muốn giết Tàn Ván Thiên, đám người Lâm Hạo Thiên hỗ trợ ngăn chặn, chết dưới tay Tàn Ván Thiên, người nào đứng sai, phân chia như thế nào?

Nếu muốn định tội, đều có tội.

- Việc hôm nay dừng ở đây, các ngươi muốn đấu thì đi Thiên Bì quan, để thành Thương Châu đánh giá, xem các ngươi có mặt mũi thất bại hay không.

Vô Song lão nhân dứt lời, sau đó luồng khí thế kia biến mất.

Về mặt Tư Đồ Phá lạnh như băng, đảo qua Tàn Ván Thiên, sát ý trong mắt mãnh liệt.

- Ba ngày sau, tại Thiên Bì quan, ta chờ ngươi.

Tư Đồ Phá lạnh lùng nói, sau đó bóng người lóe lên, bước chậm rãi đến bên người Nhạc Băng Ảnh, hai người dắt tay rời đi, rời khỏi Vô Song giới, ba ngày sau, tiếp tục giết Tàn Ván Thiên.

Tàn Ván Thiên thu yêu khí trên người lại, thu hồi Tinh Hồn, hơi thở cuồng bạo dần dần tiêu tán thành vô hình, hơi thở trên người hấn pháp phòng, hiển nhiên bị thương rất nặng.

Luận thiên phú, hấn mạnh hơn Tư Đồ Phá nhưng luận sức chiến đấu, hấn yếu hơn Tư Đồ Phá, dù sao, cảnh giới và võ đạo ý chí giữa hai người đều có chênh lệch. Người theo đuổi võ đạo, một chút chênh lệch cũng là một khoảng cách, nếu không phải hấn có nhiều con bài chưa lật, thiên phú cực mạnh, đã sớm chết trong tay Tư Đồ Phá.

Thân hình đáp xuống đất, ánh mắt Tàn Ván Thiên lại nhìn về phía đám người Lý Thi Ngữ của Huyền Nữ điện lần nữa, chỉ thấy Lý Thi Ngữ hừ lạnh một tiếng, nhìn liếc qua Phàm Nhạc một cái, sau đó nói với Huyền Tâm:

- Huyền Tâm, ba ngày sau nhất định Tư Đồ Phá sẽ thắng, khi đó chắc chắn Tàn Ván Thiên sẽ chết, Phàm Nhạc chính là bằng hữu của Tàn Ván Thiên, Tàn Ván Thiên giết chết đám người Lâm Hạo Thiên. Tuy hôm nay Tư Đồ Phá cũng chưa nói gì nhưng hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

- Thi Ngữ tỷ, Tàn Ván Thiên hấn mới Nguyên Phủ tầng sáu, Tư Đồ Phá Nguyên Phủ tầng tám, có thể chiến đến trình độ như vậy, thiên phú hai người ai mạnh ai yếu liếc một cái có thể thấy được, cầu thang Thiên Bì lại không phải xem thực lực ai cường đại, mà là xem thiên phú, xem tâm chí, xem tín niệm, ai nói hấn sẽ thua Tư Đồ Phá.

Huyền Tâm có chút khó chịu nói.

Lý Thi Ngữ hừ lạnh một tiếng:

- Hôm nay Tư Đồ Phá sơ ý, hơn nữa thời gian gấp rút mới chưa giết chết hấn, nếu không ngươi cho rằng hấn còn có thể sống sao. Huyền Tâm, ngươi không cần ôm tâm lý may mắn, hưởng hờ, cho dù thiên phú hấn lợi hại nhưng Phàm Nhạc không phải hấn, Phàm Nhạc sao xứng đôi với ngươi.

Phạm Nhạc nghe được lời này long vô cùng buồn bực, mở miệng nói:

- Mỹ nữ, có muốn chúng ta so sánh một chút hay không, tiền bối nói, Thiên Bì quan gì đó mở ra đối với tất cả mọi người của Vô Song giới chúng ta, chúng ta cũng đi thử một lần thì thế nào?

- Dựa vào người?

Lý Thi Ngừ khinh thường nói:

Nếu người thua, chủ động rời khỏi Huyền Tâm chứ?

Thiên Bì quan này nàng cũng muốn qua, cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ lỡ.

- Hình như cái này không công bằng với ta, ta thắng, người cũng không làm chủ cho Huyền Tâm được.

Đôi mắt Phạm Nhạc lóe lên, sau đó rụt rè nói: Hay là như thế này, ta thắng người làm tiểu thiếp của ta thì như thế nào?

- Người, người...

Huyền Tâm trừng mắt nhìn chằm chằm Phạm Nhạc, như con cọp cái xinh đẹp.

- Nói giỡn thôi.

Phạm Nhạc cười run run nói:

- Nữ nhân như vậy sao xứng với thiên tài anh tuấn như ta.

- Người chờ đó.

Lý Thi Ngừ lạnh lùng liếc Phạm Nhạc, sau đó phất ống tay áo, dẫn theo người của điện Huyền Nữ rời đi. Việc Thiên Bì quan hiển nhiên cần thông báo cho điện Huyền Nữ, còn chuyện của Huyền Tâm cũng cần báo cáo.

Nhìn đám người Lý Thi Ngừ rời khỏi, đôi mắt đẹp của Huyền Tâm hiện lên một chút lo âu mơ hồ, lại thấy Phạm Nhạc nắm bàn tay nhỏ của nàng nói:

- Yên tâm đi, chắc chắn ba ngày sau bản thiên tài sẽ làm người của điện Huyền Nữ chấn động, sau đó nhận đưa con rể này.

Nhìn thấy Phạm Nhạc còn không quên khoác lác, Huyền Tâm bị hấn chọc cười, tuy tên mập chết tiệt này có hơi lỗ một chút nhưng ở cùng hắn thật sự rất vui vẻ, so với ở điện Huyền Nữ trước đây thì vui vẻ hơn, hắn luôn nghĩ ra đủ cách lấy lòng mình, loại cảm giác này, rất đẹp, rất ngọt ngào.

- Lão đại, người không sao chứ?

Mấy người Phạm Nhạc nhìn về phía Tần Vãn Thiên.

- Không có việc gì, thân thể này của ta chịu đựng được.

Tần Vãn Thiên cười nói, huyết mạch trong cơ thể còn đang quay cuồng, phục hồi lại chỗ bị hao tổn, trên mặt hắn mang theo nụ cười nhẹ, không nhìn ra con người cuồng bạo như yêu quái vừa rồi là hắn chút nào.

- Quả thực chống đỡ được, người cũng quá biến thái, nếu ta đối mặt với Tư Đồ Phá, chỉ sợ bị giết rất nhanh.

Âu Dương Cuồng Sinh không thể không bội phục, Nguyên Phủ tầng sáu có thể chiến đấu với Tư Đồ Phá đến trình độ thảm thiết cỡ đó, Tinh Hồn đứng đầu Chiến Thú phổ, công pháp hóa thân yêu thể, gã này quá mạnh.

- Nhưng người phải cẩn thận, công pháp đó của người chỉ sợ so với một số thể lực cấp bá chủ của thành Yêu Châu còn mạnh hơn, rất khó không làm người ta mơ ước. Người phải hiểu, công pháp người tu hành rất có thể là thứ bọn họ khổ tìm cầu còn không được.

Âu Dương Cuồng Sinh nhắc nhở, Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu. Ngày xưa hắn tu hành Yêu Thần Biến, Thương Vương đã dặn dò nhắc nhở, nhưng hôm nay đối mặt với Tư Đồ Phá mạnh mẽ, hắn không thể không bùng nổ toàn bộ lực lượng, về phần sau này, chỉ có thể cẩn thận, mau chóng tranh thủ nâng cao thực lực.

Sau khi tranh Thiên Mệnh bảng, nếu bước vào Nguyên Phủ đỉnh phong, tốt nhất có thể bế quan xông lên cảnh giới Thiên Cung.

Tuy nói hôm nay các thiên tài Nguyên Phủ tranh phong, nhìn có vẻ uy phong nhưng thực ra bọn họ còn chưa tiếp xúc với thực lực của nhân vật lợi hại, bọn họ chỉ là Nguyên Phủ, rất nhiều người cảnh giới Thiên Cung cũng không thêm đề mắt về phía đám Nguyên Phủ này, chỉ có bước vào Thiên Cung cảnh mới chính thức bước về phía cầu thang cường giả.

- Thiên Bì quan này là thế nào?

Tần Văn Thiên dò hỏi.

- Nắm cổ niệm Thiên Bì, hóa thân ảo giác, chứng nhận thiên tư, lột xác, tóm lại, ngôi sao Thiên Bì có thể đoạt mạng người ta, cũng có thể làm thực lực người ta thăng hoa, chính là chí bảo hiếm thấy. Rất ít mở ra đối với người bên ngoài, hôm nay Vô Song lão nhân có thể mượn Thiên Bì quan, không thể nghi ngờ là một cơ hội, thật sự là thể diện rất lớn, cơ hội lần này nhất định phải nắm bắt cho tốt, như vậy trước khi tới cuối năm, lại có thêm cơ hội nâng cao thực lực.

Giọng Âu Dương Cuồng Sinh lộ ra vài phần chờ mong, lần này Tư Đồ Phá và Tần Văn Thiên tranh phong có lẽ không phải là chuyện xấu, đã cho toàn bộ mọi người một cơ hội.

Ba ngày kế tiếp, thiên tài trong Vô Song giới ùn ùn kéo ra khỏi Vô Song giới, thông báo gia tộc hoặc môn phái thế lực của mình, đồng thời lao tới Thiên Bì quan.

Tin tức này cũng lan tràn ra thành Thương Châu với tốc độ kinh khủng.

Lúc này một số thế lực lớn của thành Thương Châu mới nghe được một cái tên mới, Tần Văn Thiên.

Trong Vô Song giới, thiên tài tranh phong lại có một thanh niên Nguyên Phủ tăng sáu chưa đủ hai mươi tuổi đại chiến Tư Đồ Phá của Tuyệt Sanh kiếm phái, giết đám người Lâm Hạo Thiên. Tin tức như vậy làm cho rất nhiều nhân vật hậu bối của Tuyệt Sanh kiếm phái cảm thấy mất hết mặt mũi. Về phần trưởng bối trong môn phái lại chú ý không nhiều, mỗi một vị tuyệt đỉnh yêu nghiệt xuất hiện vốn phải trải qua tầng tầng sàng lọc chọn lựa, Lâm Hạo Thiên chết ở trong tay người có cảnh giới thấp hơn hẳn, trưởng bối môn phái không thể đi trả thù.

Giết Tần Văn Thiên cứ để cho Tư Đồ Phá làm là được.

Còn Thiên Bì quan thì tập trung vô số ánh mắt người thành Thương Châu.

Âu Dương Cuồng Sinh vì lý do an toàn, đã tới Âu Dương thế gia triệu tập một vài cường giả trước để ngăn ngừa một số song gió âm thầm. Ai biết sẽ có người bất ngờ giết chết Tần Văn Thiên trước khi giao phong xảy ra hay không, hẳn phải cẩn thận một chút.

Mấy ngày này, cường giả ở Thiên Bì quan như mây, rất nhiều cường giả thế lực lớn của thành Thương Châu đáp xuống, trong các thế lực, ít nhiều đều có đệ tử tu hành ở Vô Song giới, hôm nay, bọn họ đều có cơ hội xông pha cầu thang Thiên Bì.

Địa vực rộng lớn, cường giả khắp nơi tụ lại, ánh mắt bọn họ nhìn về phía trước, hơi ngửa đầu, nơi đó có một cái cầu thang chênh lên trên, cuối cầu thang có ba tấm bia đá thật lớn, giản dị tự nhiên, lộ ra sự cổ xưa, cũ kỹ nhưng lại cực kỳ sạch sẽ.

Ở cầu thang dưới tấm bia đá có một vị lão nhân quần áo tả tơi, cầm cái chổi, im lặng quét tước tro bụi trên mỗi một bậc cầu thang, lão giống như vĩnh viễn đều lặp lại động tác như vậy, không biết mỏi mệt.

- Keng! Xa xa, trên cầu thang Thiên Bì quan như có một tiếng chuông xa xưa truyền đến, sau đó từng luồng ánh sáng rơi trên Thiên Bì, trong phút chốc, bầu trời biến sắc, có ánh sáng tinh tú lấp lánh từ trên trời giáng xuống, rơi trên tấm bia đá cổ xưa, trong phút chốc, một cảnh kỳ diệu bao phủ vùng đất trời này.

Tĩnh tú trên trời giáng xuống, Thiên Bì nắm cổ niệm, ba tấm Thiên Bì kia bao phủ cầu thang phía dưới, mỗi một bậc thang đều lộ ra hào quang lấp lánh.

- Vũ! Cuồng phong hiện lên, một bóng người hạ xuống dưới thang trời, ánh mắt nhìn lên hư không.

Gió không ngừng thổi, từng đợt bóng người hạ xuống, khiến không ít người lộ ra ánh nhìn sắc bén, thiên tài trong Vô Song giới hội tụ nơi đây.

Giờ phút này, một thân ảnh dạo bước hư không, đó là Tư Đồ Phá, chỉ thấy ánh mắt của hắn liếc qua xung quanh, lập tức rơi vào một vị trí, ở nơi đó, đám người Âu Dương Cuồng Sinh, Tần Văn Thiên, Phạm Nhạc đang ở cùng nhau.

- Mười năm qua, cầu thang Thiên Bì có 27 tầng, mở ra ba lần, người đặt chân cao nhất là tầng mười tám, hôm nay ta sẽ phá đi.

Tư Đồ Phá chậm rãi mở miệng, đôi mắt sắc bén liếc về phía Tần Văn Thiên:

- Hôm nay cũng sẽ là ngày chết của ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 328: Không Phải Yêu nghiệt, Không Khìn Thiên Bì

Ánh mắt Tần Vãn Thiên liếc qua Tur Đồ Phá một chút rồi lập tức chuyển hướng nhìn bậc thang Thiên Bì phía trước, một sức mạnh to lớn kỳ diệu bao phủ hai mươi bảy ngày bậc thang trời, ánh sáng lưu chuyển trên bậc thang trời giống như có được ý cảnh kỳ diệu.

Lần này đương nhiên không chỉ có những người hấn thấy ở Vô Song giới tới đây, trong hư không phía trước, có mấy bóng người khí chất phi phàm, trên người tràn ngập uy thế, tuyệt đối không kém gì Tur Đồ Phá.

Tur Đồ Phá sẽ thành nhân vật Thiên Kiêu của Tuyệt Sanh kiếm phái, nhưng mà hấn còn thiếu một bước, chưa thật sự đi khiêu chiến Thiên Mệnh bảng, nhưng ở trong thành Thương Châu, những cường giả trên Thiên Mệnh bảng kia cũng đều tiến về Vô Song giới tu hành. Gần đây bọn họ đều đang bế quan tu hành hoặc vì đột phá Thiên Cương Cảnh, chuẩn bị cho chuyến đi Đại Hạ cổ hoàng triều, những ngày này bọn họ rất ít lộ diện.

Nhưng hôm nay, cơ hội như vậy sao có thể bỏ lỡ.

Âu Dương thế gia ngoài Âu Dương Cuồng Sinh còn có hai phe cánh lớn khác, một trong số đó, chỉ thấy một thanh niên mặc áo bào tím đứng trên hư không, trên người hấn tập trung rất nhiều ánh mắt, ở bên cạnh hấn cách đó không xa là Đoạn Thanh Sơn và Âu Dương Đình.

Thanh niên kia chính là nhân vật thiên kiêu của Âu Dương thế gia, Âu Dương Chấn, trên Thiên Mệnh bảng xếp hạng thứ mười.

Nhưng nghe đồn một số người như Hoa Thái Hư đã bước vào Thiên Cương cảnh, cuối năm nay, sau chuyến đi đến hoàng thành Đại Hạ cổ chỉ sợ Thiên Mệnh bảng sẽ xảy ra thay đổi lớn, đây là lệ thường của hoàng triều Đại Hạ, ngày thường đều là thay đổi nhỏ bé, chỉ có thời điểm ba năm một lần, Khâm Thiên các sẽ trừ đi người bước vào Thiên Cương Cảnh, căn cứ vào chiến tích mà sắp xếp lại những người khác, bởi vậy, rất nhiều người xem Thiên Mệnh bảng, cứ ba năm sẽ xem lại một lần.

Nói như vậy, nếu như loại trừ về sau sẽ có nhân vật mạnh mẽ xuất hiện, có lẽ Âu Dương Chấn có cơ hội lọt vào tám hạng đầu.

Âu Dương thế gia ở cấp độ Nguyên Phủ cảnh có hai nhân vật thiên kiêu, Âu Dương Chấn cùng với Đoạn Thanh Sơn khác họ, mặt khác, Âu Dương Cuồng Sinh cũng sẽ tính một vị trí, có thể nói là nổi lên nhất thời.

- Xem kia, Bát Phương Phong Lôi tông Tang Lãnh Phong cũng tới.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía người trường bào bay bay, vẻ mặt thanh niên sắc lạnh, đó là nhân vật thiên kiêu của Bát Phương Phong Lôi tông, xếp hạng mười hai trên Thiên Mệnh bảng, rất mạnh.

Ngoài ra, phe điện Huyền Nữ, chỉ thấy Lý Thi Ngữ đứng ở bên cạnh một vị nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, nữ nhân đó nhìn về phía Tần Vãn Thiên, liếc qua đám người Tần Vãn Thiên và Phạm Nhạc một cái, sau đó nhìn về phía Huyền Tâm, nói:

- Huyền Tâm, lại đây.

Huyền Yên, xếp hạng mười bảy Thiên Mệnh bảng, thiên kiêu của điện Huyền Nữ.

- Ừm.

Huyền Tâm nhìn Phạm Nhạc một cái, sau đó khẽ cất bước, đi về phía Huyền Yên.

- Người và đám người Thi Ngữ theo ta, xông lên cầu thang Thiên Bì một chút.

Huyền Yên mở miệng nói, cũng không đề cập chuyện Phạm Nhạc.

- Băng Ảnh, chính là hấn sao?

Phương hướng Thương Vương cung, chỉ thấy bên cạnh Nhạc Băng Ảnh có một người, ngón tay hấn chỉ về phía Tần Vãn Thiên, hỏi Nhạc Băng Ảnh.

- Vâng.

Nhạc Băng Ảnh gật đầu, trong mắt lộ ra sự lạnh lẽo.

- Nếu Tur Đồ Phá thắng chắc sẽ giết chết kẻ này, nếu như Tur Đồ Phá không làm được, còn có ta.

Người này thân nhiên nói, hấn chính là nhân vật thiên kiêu của Thương Vương cung, Nhạc Bất Phàm.

Giọng Nhạc Bất Phàm không chút che giấu, xung quanh có rất nhiều ánh mắt đều dừng lên trên người Tần Vãn Thiên.

- Kẻ này chính là thanh niên khuấy động Vô Song giới long trời lở đất trong lời đồn, Tần Vãn Thiên sao? Tin đồn hấn được đặc quyền tu hành ba mươi sáu ngọn núi giống Tur Đồ Phá, hơn nữa mạnh mẽ giết chết Lâm Hạo Thiên và đám cường giả Tuyệt Sanh kiếm phái, tuyệt sinh chi kiếm của Tur Đồ Phá vậy mà không thể lấy mạng hấn.

- Tinh Hồn thứ ba của hấn nghe nói là Đế Yêu Tinh Hồn, đứng đầu Chiến Thú phổ, Tinh Hồn thứ ba như vậy, so với các nhân vật thiên kiêu của thành Thương Châu còn ưu việt hơn.

- Tên mập bên cạnh hẳn tên là Phàm Nhạc, sở trường năng lực cung tên, được Tiễn Vương tiên thuật siêu tuyệt của Vô Song giới thu làm đệ tử. Tiễn Vương chính là cao thủ tiên thuật có tiếng khắp Đại Hạ hoàng triều, giết địch ngàn dặm.

- Quả nhiên bề ngoài tên mập này bình thường, tiểu công chúa Huyền Tâm của điện Huyền Nữ lại coi trọng hắn, cũng rất thú vị. Huyền Tâm còn nhỏ tuổi, qua vài năm nữa, nhân vật thiên kiều theo đuổi nàng ta không phải ít, cũng không biết vì sao lại coi trọng tên mập đó.

Vùng đất mênh mông bên dưới Thiên Bì quan, ánh mặt trời chiếu xuống, cường giả như mây, nhưng tiêu điểm mọi người chú ý lại là vài vị thanh niên cực kỳ xa lạ ở thành Thương Châu. Nguyên nhân là vì Vô Song giới lão nhân mượn Thiên Bì quan là vì Tần Vãn Thiên và Tư Đồ Phá tranh chấp, và còn bởi vì băng hữu Phàm Nhạc của Tần Vãn Thiên yêu đương với tiểu công chúa điện Huyền Nữ.

Còn nữa, xưa nay Âu Dương Cuồng Sinh mất cao hơn đầu, có danh là kẻ điên, lại đi chung với bọn họ.

Mọi người đều muốn nhìn xem bọn họ có thể biểu hiện như thế nào ở trên cầu thang Thiên Bì.

Trên cầu thang, trên Thiên Bì, lão nhân cầm chổi đi chậm rãi qua bên cạnh, lẳng lặng nói:

- Muốn lên đường đến Thiên Bì, phải tự gánh lấy hậu quả.

Trong lòng rất nhiều người rung mình, ngay lập tức trong đầu xuất hiện rất nhiều lời đồn về đường lên Thiên Bì. Hai mươi bảy tầng bậc thang Thiên Bì này có thể chứng minh thiên tư nhưng nó cũng không có lối về. Theo lời đồn, ngày xưa có không biết bao nhiêu nhân vật thiên tài bước lên Thiên Bì lộ, từ đó về sau không gượng dậy nổi.

Bởi vậy ở thành Thương Châu vẫn luôn có một câu, không phải thiên tư yêu nghiệt, không vào bậc thang Thiên Bì.

Không vào còn hơn vào.

Nhưng giờ phút này, tất cả người tới đều là người có thể tu hành ở Vô Song giới, lúc này tạm không quan tâm vạn ánh mắt đang chú ý, chỉ vì muốn chứng minh thiên tư của mình, cũng muốn xông pha một phen. Tất cả đều nóng lòng muốn thử, chỉ thấy bọn họ cất bước đi ra, bước từng bước một về phía bậc thang dưới cùng của Thiên Bì.

Đám người Tư Đồ Phá, Tần Vãn Thiên, Âu Dương Chấn, Tang Lãnh Phong, Huyền Yên, Nhạc Bất Phàm, Đoạn Thanh Sơn, Âu Dương Cuồng Sinh, Phàm Nhạc và Huyền Tâm đương nhiên là những nhân vật thu hút ánh mắt người ta nhất, ngoài bọn họ, còn có một số nhân vật trên Thiên Mệnh bảng cũng thu hút ánh mắt người ta.

Mười năm qua, bậc thang Thiên Bì mở ra ba lần nhưng kẻ cao nhất mới đi tới tầng mười tám, hôm nay, có người có thể phá kỷ lục hay không?

Tư Đồ Phá không tiếp tục nhìn Tần Vãn Thiên nữa, hắn bước chân về phía trước, người đầu tiên bước lên Thiên Bì, ở bậc thang thứ nhất liền ngừng lại, cẩn thận cảm nhận cổ niệm của Thiên Bì.

Không vào bậc thang Thiên Bì, không có ai biết Tư Đồ Phá gặp cái gì.

- Phàm Nhạc.

Lúc này, chỉ thấy một giọng nói truyền đến, ánh mắt Phàm Nhạc chuyển qua, lại thấy được Huyền Yên, ở bên cạnh nàng có Liễu Hi đã từng bị Tần Vãn Thiên hành hạ, có bạn gái Kiều Hiến của Vương Tiếu, còn có Lý Thi Ngữ và Huyền Tâm, những người này đều là nhân tài có thể vào Vô Song giới.

Nữ tử điện Huyền Nữ đứng cùng nhau, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Nếu hôm nay ngươi không thực sự cao hơn được ta thì hãy tự mình rời khỏi Huyền Tâm. Huyền Yên lạnh lùng nói, lập tức cất bước về phía trước, cũng đồng thời bước lên bậc thang Thiên Bì.

Hai người Âu Dương Chấn, Tang Lãnh Phong nhìn nhau một cái, mơ hồ có ý đối chọi gay gắt, cùng cất bước đi lên.

Nhạc Bất Phàm, Nhạc Băng Ảnh đứng cùng nhau, bọn họ lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Vãn Thiên một chút, lập tức bước lên phía trước.

Hai người Đoạn Thanh Sơn, Âu Dương Đình đứng cùng một bậc, chỉ thấy Đoạn Thanh Sơn khích lệ Âu Dương Đình nói:

- Đình Nhi, muội có thể vào Vô Song giới, bậc thang Thiên Bì này cũng có thể.

- Ừm

Âu Dương Đình gật đầu, nàng là tiểu thư ngang ngạnh của Âu Dương thế gia, bây giờ ở chỗ này, cùng với rất nhiều nhân vật thiên tài cảnh giới Nguyên Phủ thành Thương Châu bước lên bậc thang, mơ hồ cảm thấy một lực áp bức mạnh mẽ. E là đám thanh niên bọn họ ở đây, thế lực sau lưng bọn họ đều đang âm thầm quan sát biểu hiện của bọn họ.

- Âu Dương Đình, với tâm tính của ngươi, ta khuyên ngươi vẫn không nên đi lên, ta sợ ngươi chịu không được đá kích.

Ánh mắt Âu Dương Cuồng Sinh nhìn về phía Âu Dương Đình nói, khiến cho đôi mắt đẹp của Âu Dương Đình khẽ biến đổi, lạnh lùng nhìn Âu Dương

Cuồng Sinh một cái.

- Ta là muốn tốt cho ngươi nhưng ngươi đã không nghe thì coi như ta chưa nói.

Âu Dương Cuồng Sinh không thèm để ý nói, sau đó lại nhìn đám người Tần Vãn Thiên khẽ nói:

- Cần thận.

Đám người Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu, sau đó hơi thở tràn ngập quanh người, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tư Đồ Phá đã đi lên bậc thang thứ ba, thận trọng từng bước.

Thân thể kéo giãn một chút khoảng cách, cuối cùng đám người Tần Vãn Thiên cũng cất bước, bước chân nặng nề đặt lên bậc thang thứ nhất, chính thức bước lên cầu thang Thiên Bì.

- Oong!

Ánh sáng kỳ diệu bao phủ thân thể, giống như vùng trời đất này chỉ còn lại một mình bọn họ, loại cảm giác đó giống như một mình đối mặt với Thiên Bì.

Trên hư không, ba tòa Thiên Bì dùng sức mạnh to lớn bao phủ Tần Vãn Thiên, giống như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm quan sát hắn.

- Thân thể máu thịt của ngươi, có thể thừa nhận sức mạnh của ngươi hay không?

Một giọng nói vang vọng trong đầu Tần Vãn Thiên, không ngừng vọng lại, trong phút chốc, một lực áp bức làm cho người ta sợ hãi bao phủ thân thể hắn, làm hắn chỉ thấy toàn thân căng thẳng, bị áp bức gắt gao, chỉ cần có chút lơ lỏng sẽ bị đánh ngã khỏi cầu thang Thiên Bì.

Thân thể máu thịt của ngươi, có thể thừa nhận sức mạnh của ngươi hay không!

- Đương nhiên.

Tần Vãn Thiên mở mắt ra, mắt có yêu quang, yêu khí tràn ngập trên người, huyết mạch đảo loạn, hắn bước một bước chân về phía trước, đi lên bậc thang thứ hai.

- Oành...

Một sức lực khủng bố đột nhiên đánh trên thân thể Tần Vãn Thiên, giống như tia chớp vô hình, một đòn này làm huyết mạch trong cơ thể hắn quay cuồng, không nhận được phát ra một tiếng kêu rên.

Bước chân Tần Vãn Thiên càng thêm vững vàng, dính chặt trên cầu thang, ánh mắt hắn vô cùng cứng cỏi, sức mạnh trong cơ thể đang rít gào, đây mới là bậc thang thứ hai sao có thể dao động quyết tâm của hắn.

Ánh mắt nhìn về trước, đôi mắt Tần Vãn Thiên vô cùng sắc bén, nhìn về phía ánh sáng của Thiên Bì, bước chân bước ra vững vàng, một tiếng ầm vang lên, cuồn phong gào thét, bước chân Tần Vãn Thiên đặt ở trên bậc thang thứ ba.

- Uỳnh!

Một lực lượng càng thêm đáng sợ đánh vào thân thể hắn, đánh mạnh vào trên người hắn, khiến hắn khẽ khom lưng, bước chân không thể giữ lại mà trượt xuống, sắc mặt hơi tái nhợt, khó trách Âu Dương Cuồng Sinh thận trọng như thế, cầu thang thật đáng sợ.

- A...

Bên cạnh cách đó không xa, một tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

- Đình Nhi.

Đoạn Thanh Sơn gào lên một tiếng, quay đầu nhìn, lại thấy Âu Dương Đình bị đẩy ngã khỏi cầu thang Thiên Bì. Thấy Âu Dương Đình nằm úp sấp trên mặt đất, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ tái nhợt, khóe miệng học máu, thân thể không ngừng run rẩy.

Bậc thứ hai, nàng ta chỉ mới bước lên bậc thang thứ hai đã bị đánh ngã, tại sao có thể như vậy, đây là thiên phú của nàng ta?

Ánh mắt tái nhợt nhìn về phía đám người xung quanh, từng đôi mắt kia đều đang nhìn nàng ta, Âu Dương Đình chỉ cảm thấy những ánh mắt đó đều có vẻ trào phúng, nàng ta từng là thiên chi kiều nữ của Âu Dương thế gia, lúc này lại ti tiện như thế.

- Không...

Âu Dương Đình phát ra một tiếng gào thét khỏ, rất nhiều người nhìn nàng, thở dài trong lòng, đây là sự tàn khốc của bậc thang Thiên Bì, mới hai bước, chỉ sự tự nay về sau, Âu Dương Đình sẽ sinh ra tâm ma, sinh ra nghi ngờ đối với bản thân, làm sao tiến lên được nữa.

Tín niệm của nàng ta đã bị đánh sập.

Không phải yêu nghiệt, đừng nhìn Thiên Bì!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 329: Cổ niệm tranh chấp

Âu Dương Đình bị đánh ngã xuống, ngoài Đoạn Thanh Sơn, người khác đều giữ chặt bản tâm, hoàn toàn không để ý chuyện Âu Dương Đình thất bại.

Hôm nay giẫm lên bậc thang Thiên Bì, tranh phong với cổ niệm, nếu thua quá thê thảm, tông môn gia tộc sẽ có cảm tưởng gì?

Đây là con đường cơ hội, cũng là hủy diệt, bọn họ đều không thể thua.

Tất cả mọi người, từng bước một, tất cả đều vô cùng thận trọng, bước lên một bước đều sẽ dừng lại một lát, ổn định tâm thần.

Tần Vãn Thiên đã bước lên bậc thang thứ tư, một đòn vừa rồi kia đã làm lực phủ ngũ tạng của hắn đều đang quay cuồng, trong lòng kinh hãi, cầu thang Thiên Bì sao lại khó khăn như vậy.

- Thân thể máu thịt có thừa nhận sức mạnh của ngươi hay không?

Giọng nói kia vang dội trong đầu, muốn làm dao động chủ ý của người ta, ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía ánh sáng lấp lánh trên Thiên Bì, hào quang nổ rộ trong mắt vẫn chưa có chút dao động.

- Lực giống như là lực của ta, lực ta mạnh bao nhiêu, lực công kích của ta sẽ có bấy nhiêu sự đáng sợ, ta tăng cường sức lực của mình, lực công kích sẽ càng mạnh mẽ.

Tần Vãn Thiên trầm nghĩ trong lòng, trên đường lên Thiên Bì, không có ai có thể ẩn giấu thực lực của mình, bọn họ sẽ bị Thiên Bì ép ra cực hạn, mà cực hạn này sẽ được dùng để công kích bản thân bọn họ.

Thân thể lột xác, hóa thân yêu thể, huyết mạch Tần Vãn Thiên găm thét trong cơ thể, chỉ thấy hắn nhắm chặt đôi mắt lại, không nhìn con đường phía trước, trong lòng sinh ra ánh nến, minh tâm kiến tính (*), ý chí hắn không lay động.

Trên người có sức lực vô biên, đó là sức mạnh huyết nhục thân thể bộc phát, cũng là sức mạnh tín niệm.

Bịch!

Bước chân Tần Vãn Thiên kiên định, bước lên bậc thang thứ năm, một tiếng ầm vang lên, mạch máu trong người hắn đảo lộn điên cuồng, thể nhưng tâm hắn lại không động chút nào, sự tổn thương này không cản được đường hắn tiến lên.

Lại một bước, Tần Vãn Thiên đi lên bậc thang thứ sáu, thứ bảy, một sức mạnh cuồng bạo giống như đến từ yêu tà thời thượng cổ điên cuồng va chạm thân thể hắn, một tiếng phụt truyền ra, Tần Vãn Thiên phun ra một ngụm máu tươi nhưng bước chân của hắn vẫn không có di động chút nào, vững vàng như lúc ban đầu.

Tần Vãn Thiên đi tới bước thứ tám, một bước này đặt xuống, giữa trời đất như thổi lên một trận gió lớn đáng sợ, sức mạnh dọa người đánh thẳng tới, bước chân Tần Vãn Thiên khẽ nhúc nhích, giống như cắm rễ ở đây.

- Ầm, ầm..

Liên tục hai lần, công kích khủng bố khiến bước chân của Tần Vãn Thiên lui một bước về phía sau, gần như tới mép, chỉ thấy sắc mặt hắn tái nhợt, sau khi đứng vững, mới liên tục học ra hai ngụm máu tươi, cảm xúc pháp phỏng, trong cơ thể nổi lên sóng to động trời.

- Bậc thang thứ tám Thiên Bì cổ lộ, Tần Vãn Thiên là người thứ năm đứng vững, quả nhiên không hổ danh là thiên tài của Vô Song giới.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào các bậc thang Thiên Bì, ở bậc thứ sáu, Kiều Hiên điện Huyền Nữ bị đánh ngã, Vương Tiêu đang chuẩn bị khởi xướng xung phong lên bước thứ bảy, thấy cảnh như vậy về mặt khựng lại, quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy Kiều Hiên ngã sấp xuống dưới cầu thang, hơi thở pháp phỏng, miệng phun máu tươi, cũng may chưa có nguy hiểm đến tính mạng.

- Bậc thang thứ tám là một thử thách, nhìn xem có bao nhiêu người có thể giữ vững.

Ánh mắt mọi người sắc bén, chỉ thấy đám người Tư Đồ Phá, Âu Dương Chấn, Tang Lãnh Phong, Tần Vãn Thiên, tất cả đều ngừng lại ở bậc thang thứ tám, bình ổn hơi thở, hiển nhiên, bọn họ cảm giác thấy bậc thang thứ tám khác biệt.

Chín là cực số, cũng là biến số, bậc thang thứ tám đã sinh biến hóa, như vậy thứ chín không biết sẽ gặp phải cái gì, bọn họ phải cẩn thận.

Người tới bậc thang thứ tám trước dừng lại, người đến sau lục tục đuổi kịp, nhưng cũng có không ít bóng người bị đánh ngã ở bậc thang thứ tám.

Liễu Hi đệ tử điện Huyền Nữ cũng tự cho mình siêu phàm, ngay lúc bước vào bậc thứ tám đã bị hất văng xuống dưới, khi ngã xuống đất vẫn chưa khôi phục được hơi thở, hôn mê. Lúc này những người ngày thường theo đuổi nàng thân mình còn lo chưa xong, đương nhiên cũng không có thời gian chú ý tới nàng, chỉ có nữ đệ tử điện Huyền Nữ tiến lên, đưa Liễu Hi đi.

Vương Tiêu gầm lên giận dữ, cả người sắc bén như binh khí, không gì không phá, bước chân của hắn ổn định ở bậc thang thứ tám, khiến không ít người lộ ra tia sáng kỳ dị, Vương Tiêu thành Bình Châu này là một đại nhân vật.

Có thể tới bậc thứ tám đã là cực tốt rồi.

Khuôn mặt mập mạp của Phàm Nhạc nghẹn đến mức đỏ bừng, huyết mạch trong cơ thể hắn quay cuồng, trên người như cháy lên ngọn lửa màu vàng, phát ra tiếng rít gào trầm thấp, cũng đứng vững trên bậc thang thứ tám, đứng sừng sững cùng Tàn Ván Thiên.

Âu Dương Cuồng Sinh cũng ổn định lại, hơi thở của hắn vững vàng như núi, tuy chậm một chút nhưng cho người ta cảm giác cực kỳ thận trọng, điều này lại không thích hợp với cái danh cuồng đồ của hắn ngày thường.

Sở Mãng nhìn chằm chằm trên không, ánh mắt có sự kiên định không gì sánh kịp, hắn cũng đã đi lên bậc thang thứ tám.

- Chín là cực số, bậc thang thứ chín hãy cẩn thận.

Âu Dương Cuồng Sinh khẽ nói, hắn vừa dứt lời, bước chân của Tàn Ván Thiên đã bước lên, ngay lúc hạ xuống, hắn giống như đặt mình trong sóng triều ngập trời.

- Ào...

Một cơn sóng to đánh đến, hắn như là một chiếc thuyền nhỏ đơn độc bập bênh.

- Ào! Mưa gió càng đánh tới cuồng bạo, cơn thuyền cô độc giống như vỡ vụn, Tàn Ván Thiên kim hãm máu tươi lại, không phun ra.

- Ào! Cơn sóng thứ ba đánh tới, cuồng hơn, mạnh hơn, đánh cho Tàn Ván Thiên phải khom lưng, thân thể giống như sắp bay ra nhưng chỉ thấy thân thể khom xuống của hắn lại vững vàng đứng thẳng lên, đây mới là bậc thang thứ chín mà thôi.

Hắn sao có thể thua được!

Vươn tay, lau vết máu trên khóe miệng, trong phút chốc, bên trên tay áo đỏ sẫm một vùng, bị máu tươi nhuộm đỏ, cuối cùng đôi mắt nhắm lại của hắn mở ra, đứng vững ở trên bậc thang thứ chín.

- Ba tầng công kích, lần lượt mạnh lên, cẩn thận.

Tàn Ván Thiên nhỏ giọng nói, nhắc nhở đám Phàm Nhạc.

Ánh mắt Phàm Nhạc nhìn về phía Huyền Tâm bên kia một cái, chỉ thấy vừa lúc này Huyền Tâm cũng nhìn về phía hắn, hai người nhìn nhau cười.

Ánh mắt Huyền Yên nhìn qua, lộ ra một chút khác lạ, Phàm Nhạc này vậy mà cũng lên được bậc thang thứ tám, nhưng bậc thang thứ chín này e là không phải dễ dàng chống đỡ như vậy.

- Ta sẽ đi được cao hơn so với ngươi.

Phàm Nhạc nhếch miệng cười với Huyền Yên, ánh mắt đảo qua, hắn bước về phía bậc thang thứ chín, ánh sáng Thiên Bì lấp lánh hạ xuống, rơi trên thân thể có chút mập mạp kia, trong phút chốc, Huyền Yên chỉ thấy thân thể hơi béo đó của Phàm Nhạc liên tục chấn động vài lần, như bèo trong gió, lúc nào cũng có thể sụp đổ hủy diệt.

Thân thể hắn cong xuống, không ngừng học máu, nhưng hắn vẫn đứng vững, quay đầu lại, nhìn thoáng qua Huyền Yên, khóe môi mang theo máu tươi nhếch lên một nụ cười, rạng rỡ như ánh mặt trời.

- Huyền Tâm, ta sẽ không để muội thất vọng.

Phàm Nhạc cười nói, Huyền Tâm gật đầu nặng nề, lập tức cùng Huyền Yên khiêu chiến bậc thang thứ chín.

Âu Dương Cuồng Sinh cũng cất bước lên, Sở Mãng, đôi mắt cũng vô cùng kiên định.

- Thiên Bì này không ngăn được ta.

Sở Mãng nhỏ giọng nói, bước lên bậc thang thứ chín, mặc cho mưa rền gió dữ công kích trên người, hắn ưỡn lưng thẳng tắp, đôi mắt của hắn lộ ra sự cứng nhắc.

Hắn đứng ở đó, giống như một ngọn núi cao. Trước kia, đại ca Sở Vô Vi là núi cao của hắn, nếu hắn muốn làm núi cao của đại ca, như vậy trước hết để Sở Vô Vi không chết già, hắn phải mạnh lên.

- Sở Mãng đại ca, lợi hại.

Tần Văn Thiên nhìn Sở Mãng bên cạnh, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Cái người đứng đầu Kinh Thành Thập Tú có chút chất phác, có chút vụng về này dần dần thể hiện mặt cứng rắn nhất của hắn, mặc dù hắn không nói nhiều nhưng tâm của hắn so với đại đa số người khác thì cứng cõi hơn.

- Chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua tầng mười tám.

Sở Mãng nhếch miệng cười nói:

- Thiên Bi này không ngăn được tầm mắt chúng ta.

- Ừm.

Tần Văn Thiên khẽ gật đầu, người phía dưới thấy cảnh này trong lòng rung động.

Lúc bước lên bậc thang Thiên Bi, các thế lực đứng chung một chỗ, Tần Văn Thiên, Âu Dương Cuồng Sinh, Sở Mãng, Phạm Nhạc, bốn người bọn họ đứng cùng nhau, mà lúc này, cũng chỉ có bốn người bọn họ, không một ai rơi xuống, đều đứng vững vàng ở bậc thang thứ chín, mấy ngày trước còn là đám người yên lặng vô danh ở thành Thương Châu, giống như đang biểu lộ hào quang của họ.

A...

Một tiếng hét thảm, Nhạc Băng Ảnh của Thương Vương Cung lúc đi lên bậc thang thứ chín bị chấn động ngã khỏi cầu thang Thiên Bi, khoảnh khắc rơi xuống đất cũng hôn mê bất tỉnh.

Về mặt Tư Đồ Phá cứng đờ, quay đầu nhìn thoáng qua Nhạc Băng Ảnh, hít thật sâu.

- Đường mà nàng chưa đi hết, ta sẽ đi hết thay nàng.

Tư Đồ Phá chậm rãi mở miệng, sau đó nhìn về phía trước, ánh mắt vẫn kiên định như vậy, lại thêm một bước, hắn là người đầu tiên đi lên bậc thang thứ mười.

Khi Tư Đồ Phá bước lên bậc thang thứ mười, so với lúc ở trên bậc thang thứ chín thì vững vàng hơn, thân thể chưa di động chút nào, điều này làm mọi người hiểu rõ, chỉ sợ qua con số chín này, cầu thang Thiên Bi lại có thay đổi.

- Ta đi dò đường.

Tần Văn Thiên cất bước vượt lên trước một bước, đi lên bậc thang thứ mười, lúc vừa lên, hắn lập tức cảm giác được nơi này đã không có sức mạnh khủng bố, Nhưng lại giống như có một ý cảnh kỳ diệu bao phủ hắn.

- Ý chí nhỏ nhoi của người có thể thừa nhận cỗ niệm này hay không?

Lại một giọng nói vang vọng trong đầu, mắt Tần Văn Thiên nhìn Thiên Bi, chỉ thấy trên một Thiên Bi giống như đang xuất hiện một cái bóng của hắn.

Cái đó giống như một cỗ niệm khác ở trên Thiên Bi lao vào trong đầu của hắn. Tần Văn Thiên cảm nhận một luồng cỗ niệm làm cho người ta sợ hãi, cần quét ý chí của hắn, muốn phá hủy ý niệm của hắn.

- Cút ra ngoài.

Tần Văn Thiên gầm thét trong lòng, võ đạo ý chí bùng nổ, võ đạo ý chí đại viên mãn hóa thành một ý niệm mãnh liệt, cần quét cỗ niệm kia, đánh về phía Thiên Bi trong hư không.

- Bùng! Đầu run lên mạnh mẽ, giống như bị võ đạo ý chí của hắn cản trả, tấn công vào trong đầu hắn, muốn chém chết võ đạo ý chí của hắn.

Võ đạo ý chí của Tần Văn Thiên va chạm với cỗ niệm Thiên Bi, tuy hắn đứng đó bình tĩnh nhưng lại hiểu hắn lúc này càng nguy hiểm hơn trước đó, chỉ một chút vô ý, ý chí tan vỡ, con đường võ đạo sụp đổ.

Võ đạo ý chí giắc mộng, võ đạo ý chí yêu hóa điên cuồng bùng nổ, nhưng theo đó trên ba Thiên Bi giống như xuất hiện ba bóng người của Tần Văn Thiên, đứng ở đó, quan sát hắn, ánh mắt lạnh như băng, nắm giữ võ đạo ý chí của hắn, hóa thân thành cỗ niệm, trấn áp hắn.

- Lấy ý niệm của ta trấn áp ta? Làm sao có thể để người như ý.

Tần Văn Thiên lâm bầm, khiến trong lòng đám người Phạm Nhạc phía dưới run lên, theo đó, bọn họ nhìn thấy Tần Văn Thiên tiếp tục cất bước về phía

trước, đi qua bậc thang thứ mười, đạp lên bậc thứ mười một của cầu thang Thiên Bì cổ kính.

Mà lần này, Tần Vấn Thiên cũng không dừng lại, bước chân hần sải về phía trước, giữ ý niệm mạnh nhất, tranh đấu với Thiên Bì cổ niệm.

- Bạch, bạch, bạch...

Mỗi một bước bước ra, nhìn như bình tĩnh, lại khiến cho người ta có một loại cảm giác hết hồn, mắt nhìn bóng lưng Tần Vấn Thiên, không ngờ lại có chấp, cứng cỏi như vậy.

Mười hai, mười ba, mười bốn, mười lăm... Trong nháy mắt, Tần Vấn Thiên đã đi lên bậc thang mười lăm của cầu thang Thiên Bì, còn có ba bậc nữa là kỷ lục của mười năm qua.

Nhưng mọi người cũng đều hiểu, ba bậc kế tiếp chính là kinh khủng nhất, mỗi một bậc, không chỉ có thể hại người, thậm chí có thể chặt đứt con đường võ đạo của người ta, hủy diệt cuộc sống của người ta!

***

(*) Minh tâm kiến tính: Hiểu rõ tim mình, nhận rõ bản tính của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 330: Chín người

Bậc mười lăm của cầu thang Thiên Bì, Tần Vấn Thiên ngừng bước, mọi người nhìn bóng lưng hần, trong lòng không thể nhịn được rung động.

Thiên phú của Tần Vấn Thiên có thể vượt qua người đã bước lên bậc thang Thiên Bì cao nhất, bậc thang thứ mười tám trong mười năm qua hay không?

Trên người Tư Đồ Phá, ba loại võ đạo ý chí vô cùng kinh khủng, sao hần có thể lui bước, tương tự, hần liên tục bước chậm mà sinh, niềm tin, sự kiên định không gì sánh kịp.

Tư Đồ Phá hần không được thua, cũng không có khả năng thua.

Trong nháy mắt, Tư Đồ Phá và Tần Vấn Thiên bước song song nhau, đều ở trên bậc thang thứ mười lăm.

Đám người Âu Dương Chấn, Tang Lãnh Phong trên Thiên Mệnh bảng sao có thể yếu hơn hạng tiểu bối, bọn họ bước một bước vào Thiên Mệnh bảng, hôm nay ở trên cầu thang Thiên Bì này, tuy nói mở ra là vì sự tranh đấu của Tư Đồ Phá và Tần Vấn Thiên nhưng bọn họ đã đến, sao có thể thua.

Bọn họ là người có thứ hạng trong Thiên Mệnh bảng, trước mắt bao người, cũng không được thua.

Trận chiến này là trận chiến thiên phú, là trận chiến niềm tin.

Bọn họ đều muốn phá kỷ lục cũ, thậm chí, vượt qua bậc thang mười tám, như vậy, sẽ vô cùng có ích đối với con đường võ đạo của họ về sau.

Bên phía điện Huyền Nữ, Lý Thi Ngữ cũng đã bị hút vắng khỏi bậc thang Thiên Bì cổ, chỉ có hai vị công chúa, Huyền Yên và Huyền Tâm còn đang kiên trì.

Đoạn Thanh Sơn cũng đang kiên trì.

Âu Dương Cuồng Sinh, Sở Mãng, Phàm Nhạc vẫn còn đó.

Còn có một người làm người ta bất ngờ, Vương Tiêu, hần cũng đã đi tới bậc thứ mười ba, ý niệm cường đại, tranh phong với cổ niệm.

- Những người này đều lợi hại, trừ người trên Thiên Mệnh bảng, vẫn còn có một số người như thế.

- Nhưng Tần Vấn Thiên và Tư Đồ Phá đều dừng lại rồi, chắc là bậc mười lăm kia rất khó.

Mắt Tần Vấn Thiên nhắm chặt, lúc này, trên Thiên Bì, cổ niệm mãnh liệt, lực lượng khổng lồ kinh khủng điên cuồng cán quét, trong đầu hần giống như xuất hiện một tà yêu khủng bố, muốn xé rách cả người hần, cái đó giống như không phải hư ảo mà là tồn tại chân thật, đồng thời, còn có một sức mạnh giấc mộng đáng sợ, muốn làm hần ngủ say.

Lần đầu tiên, Tần Vấn Thiên cảm nhận được công kích từ võ đạo ý chí của mình, võ đạo ý chí của hần hóa thành cổ niệm kinh khủng, muốn xóa sạch ý niệm của hần.

Tần Vãn Thiên lúc này giống như đặt mình trong một vùng không gian độc lập, vùng không gian kia là ý niệm vô đạo của hắn biến thành, hắn khoanh chân ngồi, còn ở trên không có ba tà niệm của hắn, bóng người của hắn.

Ngay lúc này, ý niệm của hắn đang chống lại ba tà niệm của chính hắn.

- Cổ niệm như lực, cổ niệm như mộng, cổ niệm như yêu.

Trong không gian ý niệm này, Tần Vãn Thiên nhìn cái bóng ngăn cản ở trước mặt hắn, giống như khó mà vượt qua.

- Nếu ngươi lên thêm một bước, sẽ cắt đứt vô đạo ý chí của ngươi, cắt đứt ý niệm của ngươi, hủy diệt tính mạng của ngươi.

Chỉ thấy cổ niệm tà ác như yêu kia nói ra, yêu khí đáng sợ, giống như đang uy hiếp Tần Vãn Thiên.

Bản thân Tần Vãn Thiên cũng cảm thấy mỗi một bước hắn đi lên, cổ niệm càng mạnh, như lại lên một bước nữa, chỉ sợ cái cổ niệm này sẽ đến cấp độ cực điểm.

Tần Vãn Thiên chấp niệm nhắm đôi mắt lại, trên người hắn có ba loại vô đạo ý chí, không để ý tới đối phương chút nào, vẫn ngồi xếp bằng như cũ.

Hồi lâu sau, mắt hắn bỗng nhiên mở ra, chấp niệm vô cùng kinh khủng, muốn xông ra khỏi tầng mây này, vang lên một tiếng bịch, cuồng phong gào thét, thân thể Tần Vãn Thiên, lại không có chút dao động nào, ở trong khoảng không gian kia, cổ niệm như lực lại mạnh lên lần nữa, trấn áp xuống, giống như hóa thân thành một dãy núi cổ, một vùng trời, nghiền ép ý niệm của hắn.

Bịch! Ý niệm của Tần Vãn Thiên điên cuồng chấn động, luồng cổ niệm như mộng kia xâm nhập tới, lúc này lại muốn kích thích Tần Vãn Thiên chìm vào giấc ngủ.

Yêu niệm lại công kích lần nữa, vô đạo ý chí của Tần Vãn Thiên đang run rẩy nhưng hắn vẫn mở mắt ra, hé miệng, giống như gặm thét, giống như gào thét, lực phá trời đất, vững vàng đập mạnh về phía trước, bịch một tiếng, ý chí hắn không khuất phục.

Tầng mười sáu, bước qua, vững vàng như núi, thân thể bất động.

- Giữ vững.

Lòng mọi người rung động, Tần Vãn Thiên đã xông lên tầng mười sáu, lên trên trước hắn có ba người Âu Dương Chấn, Tang Lãnh Phong, Tư Đồ Phá cũng đã ở tầng mười sáu.

- Tiếp theo con đường của ngươi đã đến cuối cùng.

Tư Đồ Phá khẽ mở miệng, vẫn có thể nói chuyện, mặc cho ai cũng biết lời của hắn là nói với Tần Vãn Thiên.

Lời nói thốt ra, bước chân của hắn đặt lên bậc thang thứ mười bảy.

Trong lòng mọi người chấn động, Tư Đồ Phá đã bước lên bậc mười bảy, còn một bậc cuối cùng nữa thôi là sẽ đuổi kịp kỷ lục xưa. Ở bậc này, bóng người Tư Đồ Phá ngừng lại, giống như ngừng lại ở đó, nhưng vẫn là cao nhất.

- Chỉ sợ lần tranh đấu Thiên Mệnh bảng cuối năm nay, Tư Đồ Phá sẽ tham gia một cách mạnh mẽ, với thực lực của hắn, nếu như có thể đột phá đến cảnh giới Nguyên Phủ tầng chín sẽ có cơ hội được xếp vào mười hạng đầu.

Tư Đồ Phá không hổ là thiên tài yêu nghiệt nhất của Tuyệt Sanh kiếm phái những năm gần đây, hắn giành được quyền tu hành ở ba mươi sáu ngọn núi trong Vô Song giới, cảnh giới Nguyên Phủ của Tuyệt Sanh kiếm phái nhanh chóng bị cắt đứt, không có Nguyên Phủ thiên kiêu, Tư Đồ Phá sẽ mạnh mẽ bước vào.

Tiếp theo, Âu Dương Chấn cũng bước lên bậc mười bảy.

Tang Lãnh Phong không cam lòng yếu thế, phóng thích vô đạo ý chí đến mức tận cùng, có thể trở thành nhân vật thiên kiêu, không thể nghi ngờ thiên phú và ý chí mạnh mẽ của bọn họ.

Thân thể Tần Vãn Thiên cũng đã động, bước về phía bậc mười bảy, bước lên một bước này, khoảnh khắc hắn đặt chân vào bậc mười bảy, thân thể hắn giống như ngừng lại đó, không còn chuyển động dù hắn vẫn duy trì động tác, giống như ngay cả hít thở cũng phải dừng lại.

- Chuyện gì vậy?

Về mặt mọi người khựng lại, mấy người trước đó không giống Tần Vãn Thiên, giống như đã chết.

Một canh giờ qua đi, hai canh giờ qua đi, Tần Vãn Thiên vẫn duy trì một động tác kia.

Mãi đến một ngày sau, Vương Tiêu cũng bị đánh ngã khỏi cầu thang Thiên Bi, Đoạn Thanh Sơn lúc đang xông lên bậc thứ mười tám như bị điện giật, bị bắn rơi xuống, bị thương rất nặng.

Tần Ván Thiên vẫn còn bất động ở đó.

Người trên cầu thang Thiên Bi càng lúc càng ít, một đám nhân vật thiên tài chói mắt kia đều đã bị đánh ngã xuống, trong Thiên Mệnh bảng cũng chỉ còn lại có mấy người chói mắt nhất còn đang kiên trì.

Hơn nữa cũng đã san bằng kỷ lục mười năm qua.

Trong mười năm qua, cầu thang Thiên Bi cổ đã mở ra ba lần, trong đó mười tám bậc thang là con số cao nhất, nhưng không chỉ một người bước lên bậc mười tám, bọn họ đều ở bậc mười tám, không thể tiếp tục đi lên trên.

Mười tám chia hai, chính là con số chín nhân đôi, số chín thứ hai.

- Ta muốn đi tiếp.

Về mặt Huyền Tâm đau khổ nói, nàng cảm giác mình đã sắp không thể chống đỡ nổi, bậc mười bảy đã là cực hạn của nàng. Nếu nàng tiếp tục đi về phía trước, có hai khả năng, đột phá sự cực hạn của mình hoặc là bị thương nặng.

Hơn nữa nàng cảm giác, khả năng cái sau lớn hơn, đối với Huyền Tâm mà nói, chấp niệm của nàng cũng không mạnh như người khác, dù sao nàng cũng là nữ tử, hơn nữa vẫn còn nhỏ tuổi.

Nói xong, hai bàn tay Huyền Tâm đẩy ra, một lực lượng mạnh mẽ phản lại đẩy nàng về.

Khi bước chân rơi trên mặt đất, thân thể của nàng không ngừng lui về phía sau, nhưng chưa bị thương, đây chính là nàng chủ động xuống chứ không phải bị đánh xuống.

- Tiểu công chúa Huyền Tâm của điện Huyền Nữ, bậc mười bảy đã rất tốt rồi.

- Phạm Nhạc vẫn còn kiên trì ở bậc mười bảy, còn có Tần Ván Thiên, Sở Mãng, Âu Dương Cuồng Sinh, bọn họ đều ở bậc mười bảy, giống như bị kẹt ở đó, khó có thể tiến lên.

- Huyền Yên đã lên bậc mười tám, võ đạo ý chí của nàng cũng là đại viên mãn, vô cùng mạnh mẽ.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía bóng người Huyền Yên, lại nhìn Phạm Nhạc một cái, chỉ sợ bằng hữu mập mạp này của Tần Ván Thiên đã tới cực hạn, phải thua Huyền Yên, dù sao Huyền Yên cũng là nhân vật thiên kiều của thành Thương Châu, xếp hạng mười bảy trên Thiên Mệnh bảng.

- Phá.

Một tiếng gào giận dữ rung trời truyền ra, mọi người đột nhiên kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên cạnh Phạm Nhạc, đáng người Sở Mãng cường tráng mái tóc dài bay lên, thấy hấn mở mắt, trong đôi mắt có mũi tên xuyên thấu Thiên Bi, có búa lớn bổ vỡ trời đất, bước chân của hấn đi lên, trên người, một võ đạo ý chí làm người ta sợ hãi bùng nổ.

Kiên trì tâm chí, không gì không phá.

Trước nay điều Sở Mãng hấn theo đuổi rất đơn giản, mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ, mới có thể làm đại ca tu hành, để đại ca không già đi.

Cổ niệm khủng bố chấn động trong đầu Sở Mãng, chỉ thấy hai mắt hấn vô cùng đỏ rực, đứng ở đó, ngửa mặt lên trời gào thét, chấp niệm còn, Thiên Bi có thể nào, ai có thể diệt hấn?

- Vưu!

Giống như có từng mũi tên ý chí kinh khủng bùng nổ trên người hấn, hóa thành những tia sáng lấp lánh, đó là hơi thở đại viên mãn.

Hấn muốn dùng một hệ đại viên mãn phá vỡ cổ niệm trấn áp.

Cổ niệm này, gặp mạnh thì mạnh, chỉ có chấp niệm mạnh nhất thủ vững, mới có thể không bị khống chế, hoặc là đột phá bản thân, nếu thua, sẽ rất thê thảm. Với sự điên cuồng của Sở Mãng, nếu hấn không đột phá, chỉ sợ sẽ bị cổ niệm giết chết.

- Giữ vững rồi, Sở Mãng, san bằng kỷ lục.

- Ta sẽ không thua.

- Ta sẽ không thua.

Giờ phút này, trong miệng Phạm Nhạc cũng phun ra một tiếng, hấn mở mắt ra, ánh mắt kia lúc này lại vô cùng yên tĩnh, trên Thiên Bi, giống như có dung nhan thanh thuần của Huyền Tâm.

Mặc dù bình thường Phạm Nhạc cười toe toét, nhưng hấn biết bề ngoài mình xấu xí Huyền Tâm vẫn lựa chọn hấn, vì thế hấn bị người lên án, chế nhạo,

thậm chí liên lụy Huyền Tâm cũng bị chế nhạo, hắn luôn cười, giống như chẳng hề để ý nhưng mà tim của hắn lại quan tâm.

Vì tranh một hơi, hắn cũng không thể để Huyền Tâm bị người khinh thường, bị người lên án.

Hắn không muốn để Huyền Tâm bị người diện Huyền Nữ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Hắn muốn chứng minh cho tất cả mọi người xem, Huyền Tâm không có nhìn lầm hắn.

Hắn là thiên tài Phàm Nhạc.

Bước một bước lên, giống như thân thể Phàm Nhạc hiện ra ngọn lửa màu vàng, một luồng nóng kinh khủng tràn ngập, bước chân của hắn đạp lên tầng thứ mười tám.

- Oong!

Lửa cháy tràn ngập hơi thở khủng bố đốt cháy thân thể của hắn, từ trong đôi mắt điên cuồng bộc phát ánh vàng lấp lánh, ý chí tinh thần mạnh mẽ, nhìn lên Thiên Bì, ba loại võ đạo ý chí thăng hoa trong lửa.

Phàm Nhạc hắn, Phàm Nhạc mập mạp, Phàm Nhạc thiên tài.

Hắn đắm chìm trong lửa, đứng ở trên bậc thang thứ mười tám.

- Ha ha, thật sáng khoái.

Âu Dương Cuồng Sinh nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ thấy mái tóc dài của hắn bay lên, Phàm Nhạc và Sở Mãng cũng đã làm được, sao hắn có thể tụt lại, bước ra một bước, hắn cũng xông lên.

Nếu không thành công, trọng thương thì có làm sao, mặc dù không đột phá, lấy ý niệm chống lại cổ niệm, thua nữa, sao hắn xứng là Âu Dương Cuồng Sinh, chết không đáng tiếc.

Âu Dương Cuồng Sinh đi lên bậc mười tám, san bằng kỷ lục.

- Lợi hại!

Mọi người than thở trong lòng, hôm nay, trên cầu thang Thiên Bì, người đã không nhiều, chỉ còn lại có Âu Dương Chấn, Tang Lãnh Phong, Huyền Yên, Nhạc Bất Phàm, bốn đại thiên kiêu xếp ba mươi sáu hạng đầu của Thiên Mệnh bảng cùng với Tư Đồ Phá, Phàm Nhạc, Sở Mãng, Âu Dương Cuồng Sinh, Tần Vãn Thiên.

Chín người, tám người ở bậc mười tám, chỉ có Tần Vãn Thiên còn ở bậc mười bảy vẫn không hề động đậy.

- Lợi hại, đương nhiên bốn người bọn Âu Dương Chấn không cần phải nói, Tư Đồ Phá và Tần Vãn Thiên là tới cạnh tranh, nhưng mấy người Sở Mãng, Phàm Nhạc, Âu Dương Cuồng Sinh đều theo Tần Vãn Thiên mà đến, vậy mà đều đáng sợ như thế, sau trận chiến hôm nay e là sẽ có rất nhiều thế lực lớn mời chào.

Nhưng thắng bại vẫn chưa phân.

Thắng bại của Tư Đồ Phá và Tần Vãn Thiên, thắng bại của Huyền Yên và Phàm Nhạc, thắng bại của Âu Dương Chấn và Tang Lãnh Phong, bọn họ vẫn mang theo tín niệm vô cùng mãnh liệt, có thể tiếp tục đi về phía trước hay không.

Kế tiếp, ngoại trừ Tần Vãn Thiên, người khác, chỉ cần một bước là có thể vượt qua kỷ lục mười năm qua!

Ai có thể phá!

Tần Vãn Thiên hắn vẫn còn dừng ở bậc mười bảy, còn có cơ hội có thể thắng Tư Đồ Phá hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331: Quyết đấu cuối cùng

Cảnh tượng trên cầu thang Thiên Bì cho người ta cảm giác chấn động mãnh liệt, tám người đứng ở trên bậc thang mười tám, một người đứng ở bậc thang mười bảy, tình cảnh như vậy mười năm qua chưa từng gặp.

- Nghe đồn, chín bậc thang ở giữa khảo nghiệm võ đạo ý chí, võ đạo ý chí không kiên định, không có quyết tâm không thể phá được, căn bản không bước lên được. Võ đạo ý chí của nhóm người này không chỉ mạnh mẽ vững chắc, hơn nữa, tất cả đều vô cùng cứng cỏi.

Trong lòng mọi người thầm nghĩ, nhưng giờ phút này, bọn họ đều ngừng lại, không có ai tiếp tục đi về phía trước.

Mười tám, số chín thứ hai là một ngưỡng cửa, muốn đi lên thêm một bước, rất khó khăn.

Nếu không, mười năm qua, ba lần mở Thiên Bì, các thiên tài sẽ không dừng lại ở đây, nơi này đã san bằng kỷ lục mười năm qua.

Thời gian chậm rãi qua đi, chín người duy trì động tác giống nhau, giống như đã quên đi thời gian, trong nháy mắt, nửa tháng trôi qua, bọn họ vẫn ở đó. Võ đạo ý chí trên người bọn họ càng lúc càng mạnh, mười tám bậc cầu thang, không phải đi lên rồi sẽ ổn định, phải luôn đứng ở đó, võ đạo ý chí phải thủ vững, hoặc đột phá, nếu không, sẽ bị đánh rơi xuống, càng đừng nghĩ tới việc xông lên bậc thang thứ mười chín.

Trên bậc thang mười tám, bọn họ chiến thắng bản thân, võ đạo ý chí của họ đang trở nên cứng cáp hơn, chỉ cần bọn họ không bại thì sẽ mạnh lên.

- Tư Đồ Phá, ba loại võ đạo ý chí đều đại viên mãn, hẳn mới cảnh giới Nguyên Phủ tầng tám, còn chưa bước vào tầng chín, toàn bộ võ đạo ý chí đại viên mãn, chỉ cần hắn bước vào cảnh giới Nguyên Phủ tầng chín, ba mươi sáu vị trí đầu của Thiên Mệnh bảng sẽ có vị trí của hắn.

Mọi người cảm thán trong lòng.

Tư Đồ Phá vốn là nhân vật thiên kiều đã định, hôm nay lại gặp cơ hội Thiên Bì này, sao có thể không tóm chặt cơ hội lần này.

Lần này Thiên Bì mở, đối với thiên tài yêu nghiệt mạnh mẽ mà nói là cơ hội tốt, đối với người thường mà nói, là ác mộng, giống như Âu Dương Đình, cầu thang Thiên Bì đã làm nàng nhìn thấy mình là người ở cấp bậc nào.

- Âu Dương Chấn và Tang Lãnh Phong sắp xông lên rồi.

Đúng lúc này, đám người chỉ thấy Âu Dương Chấn và Tang Lãnh Phong đều bắt đầu xông lên chín bậc cầu thang cuối cùng, bọn họ nâng bước chân của mình.

Hai người xếp hạng ở trên Thiên Mệnh bảng, chia thành hạng mười và mười hai, chênh lệch hai hạng, bởi vậy khi vừa mới bắt đầu, bọn họ đã có ý tranh đua.

Chín bậc Thiên Bì cuối cùng này có gì đang chờ đợi bọn họ?

Âu Dương Chấn và Tang Lãnh Phong có thể đột phá bản thân, đột phá kỷ lục mười năm qua hay không?

Tất cả mọi người đều đang nhìn.

- Phụt...

Máu tươi bắn tung toé trong hư không, hầu như trong cùng một giây, Âu Dương Chấn và Tang Lãnh Phong bị đánh bay ra, bay thẳng từ trên mười tám bậc thang xuống. Có bóng người ngự không chia ra đỡ lấy thân thể hai người, đó là cường giả Âu Dương thế gia và Bát Phương Phong Lôi tông ra tay, âm thầm thở dài một tiếng trong lòng, cuối cùng vẫn chưa thể phá được kỷ lục này.

Nhưng san bằng kỷ lục coi như xác minh thiên tư của họ, qua mười năm, người có thể đạt tầng mười tám cũng là người cực kỳ ưu tú.

Huyền Yên và Nhạc Bất Phàm nhìn thấy cảnh như vậy, biết kế tiếp bọn họ sẽ gặp khảo nghiệm mạnh nhất.

- Cổ niệm giác mộng, người không ngăn được ta.

Ngay lúc này, một tiếng than nhẹ truyền ra, sau đó mọi người đều nhìn thấy Tần Văn Thiên ở bậc thứ mười bảy đã động, bước chân hắn hạ xuống, đi lên bậc thang mười tám, đột ngột, võ đạo ý chí rung chuyển.

Cổ niệm như lực, cổ niệm như mộng, cổ niệm như yêu điên cuồng công kích nhưng võ đạo ý chí của Tần Văn Thiên bất diệt, tùy ý mưa rền gió dữ đánh tới, tùy ý cổ niệm kia mạnh hơn ý chí của hắn, thiêu đốt hắn, không cam lòng, bất khuất, bất diệt.

Bước chân của hắn vững vàng như núi cao, đứng sừng ở trên bậc thang mười tám, trở thành người thứ chín, đứng trên bậc thang mười tám.

Hôm nay, chín người lên được bậc thang thứ mười tám. Vào lúc này, hai người thực lực mạnh nhất, Âu Dương Chấn và Tang Lãnh Phong tiến lên bậc thang mười chín thất bại, chỉ còn lại có bảy người còn ở trên cầu thang Thiên Bì, và lại, toàn bộ ở bậc thang thứ mười tám.

Cuối cùng Huyền Yên quyết định, tiếp tục xông lên mang theo chấp niệm vô cùng mãnh liệt, bước lên bậc thang mười chín, nhưng chỉ trong phút chốc, nàng phát ra một tiếng kêu thảm, như điều đứt dây, bị ném bay ra ngoài, rất thảm.

Huyền Yên xông lên bậc thang mười chín thất bại, bây giờ còn lại sáu người.

Sau đó, Nhạc Bất Phàm cũng tiến lên và thất bại, còn lại năm người.

Bốn đại nhân vật thiên kiều xếp trong ba mươi sáu hạng đầu của Thiên Mệnh bảng đều thất bại khi bước lên bậc mười chín, cảnh như vậy có thể nói là thảm thiết.

Tư Đồ Phá, Tần Văn Thiên, Âu Dương Cường Sinh, Sở Mãng, Phàm Nhạc, năm người này còn có hi vọng sao?

- Một bước xa, chính là khoảng cách, ta bước lên một bước này là có thể kiêu ngạo quần hùng, Tư Đồ Phá ta sẽ không thua, không thể thua.

Tư Đồ Phá ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Bì, nơi đó giống như có bóng dáng của hắn.

Tư Đồ Phá hẳn sao có thể thua Tần Văn Thiên.

Hắn có thể rời khỏi Vô Song giới nhưng tuyệt đối không thể là bị trục xuất khỏi Vô Song giới, hắn không thể nào mất đi cái thể diện này.

Bốn thiên kiều thành Thương Châu không có người của Tuyệt Sanh kiểm phái, bọn họ đều xông lên thất bại, Tư Đồ Phá hẳn không thể bại, vì mình cũng vì Tuyệt Sanh kiểm phái.

Lòng hắn chưa bao giờ cứng cỏi như giờ phút này, hắn bước chân ra, trong chớp mắt này, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng toàn thân Tư Đồ Phá, nháy mắt, giống như đã trải qua sinh tử, hắn gào lên một tiếng, sức mạnh vô tận bùng nổ, chấp niệm mạnh nhất bảo vệ bản thân không bị diệt, hắn là Tư Đồ Phá, hắn muốn thắng.

- Uỳnh...

Lại một bước cắm rễ vững vàng, Tư Đồ Phá đứng ở trên bậc thứ mười chín, một lần sóng kinh khủng thổi quét đường cầu thang cỏ, bóng lưng kia làm lòng người rung động dữ dội.

Đó là Tư Đồ Phá, Tư Đồ Phá của Tuyệt Sanh kiểm phái, hắn đứng ở trên bậc thang thứ mười chín, làm được chuyện đám người Âu Dương Chấn và Tang Lãnh Phong chưa làm được, hắn đã phá kỷ lục mười năm qua.

Hắn sắp trở thành người chói mắt nhất hôm nay.

Cầu thang Thiên Bì cỏ này, giống như mờ vì hắn.

- Thắng rồi.

Trên mặt Nhạc Băng Ảnh mang theo ý cười, đây là nam nhân Tư Đồ Phá của nàng, mặc dù nàng ta bị thương, lúc này trong cơ thể còn đang chấn động nhưng nàng ta không để ý. Tư Đồ Phá trở thành người chói mắt nhất, nàng nhìn về phía người Thương Vương cung, nhìn về phía người Tuyệt Sanh kiểm phái, bọn họ đều sẽ vì Tư Đồ Phá mà kiêu ngạo.

Nàng ta lại nhìn về phía bóng người Tần Văn Thiên, giờ chết của hắn sắp đến rồi.

- Xem ra trên Thiên Mệnh bảng sắp xuất hiện một nhân vật mạnh mẽ.

Âu Dương Chấn ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Phá, nhỏ giọng nói, Huyền Yên cũng khẽ gật đầu, Tư Đồ Phá làm được chuyện nàng chưa làm được.

- Nếu ta thắng, đừng can thiệp chuyện của ta và Huyền Tâm nữa.

Đúng lúc này, tiếng Phàm Nhạc đột nhiên truyền đến, khiến đồng tử của Huyền Yên hơi co rút lại, sau đó nàng nhìn thấy, Phàm Nhạc bước chân, cất bước về phía bậc thang thứ mười chín, thân thể có vẻ mập mạp kia khẽ run.

- Huyền Yên, ta sẽ thắng người.

Gào lên một tiếng, đồng thời hai chân Phàm Nhạc hạ xuống, tiếng nổ ầm ầm truyền ra, hắn đứng ở trên bậc thang thứ mười chín. Lúc này, hắn giống như không sợ chết, thân thể mập mạp của hắn ở trong ánh mắt mọi người trở nên cao lớn hẳn lên.

Không có ai có thể ngờ được, Phàm Nhạc mập hắn đã đi lên bậc thứ mười chín.

- Phàm Nhạc!

Huyền Tâm nhìn bóng lưng kia, trong đôi mắt đẹp có chút hơi nước, tiếng phụt truyền ra, trên người Phàm Nhạc, máu tươi bắn ra nhưng hắn vẫn đứng đó, không chịu dao động.

- Huyền Yên, ta thắng rồi phải không.

Tiếng Phàm Nhạc bay tới, Huyền Yên nhìn thân hình không ngừng đổ máu kia, tâm linh của nàng chịu rung động rất mạnh, mở miệng, lại không biết nên nói cái gì.

- Phụt...

Máu tươi tiếp tục bắn ra, cánh tay Phàm Nhạc giống như sắp gãy.

- Sư tỷ.

Huyền Tâm nhìn Huyền Yên, nước mắt không ngừng rơi, Huyền Yên khẽ gật đầu, nói với trên không:

- Ta thua rồi.

- Oánh...

Nàng vừa dứt lời, thân thể Phàm Nhạc cũng bay xuống, nằm ngang ở trong hư không, thân thể Huyền Tâm liền xông ra, đỡ lấy Phàm Nhạc, khi hạ xuống đất, chỉ thấy Phàm Nhạc cười nói với nàng:

- Huyền Tâm, muội không nhìn lầm bản thiên tài chứ?

- Ừm, không có, muội không nhìn lầm.

Hai hàng lệ rơi xuống, nhỏ ở trên mặt Phàm Nhạc, Phàm Nhạc nhắm đôi mắt, mang theo nụ cười ngất đi.

Phàm Nhạc trở thành người thứ hai phá kỷ lục, tuy hắn chỉ dừng một lúc ngắn ngủi, nhưng dù sao, hắn đã đứng ở trên bậc thang thứ mười chín, hắn đã phá kỷ lục mười năm qua.

Sở Mãng cũng khôi xướng xung phong, phát ra một tiếng gào thét nhưng hắn đã thất bại.

Tuy bại, lại không hối hận, hắn đã làm tới điểm cực hạn của mình.

Âu Dương Cường Sinh hắn cũng xông lên, trong khoảnh khắc hắn bước lên bậc thang thứ mười chín, mắng một tiếng:

- Con bà nó, ông đây không chơi nữa.

Sau khi dứt lời, hắn cũng bị đẩy xuống dưới nhưng hắn lại có phòng ngự trước, không bị thương nặng, trong miệng còn hùng hổ nói:

- Thiên Bi này chơi người đứng không?

Quá độc ác, vừa rồi hắn cảm giác sắp chết, hơn nữa là chết thật, bộ dáng thê thảm trên người Phàm Nhạc, tuyệt đối không phải ảo tưởng.

Trên cầu thang Thiên Bi chỉ còn lại có hai người cuối cùng, Tư Đồ Phá bậc mười chín, Tần Vãn Thiên bậc mười tám.

Thiên Bi này vốn mở ra vì bọn họ, không biết có phải là trùng hợp hay không, cuối cùng, chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Chỉ là Tần Vãn Thiên thật sự có thể quyết đấu với Tư Đồ Phá sao?

Một bước xa kia, chính là khoảng cách, bao nhiêu người đã ngã xuống ở một bước đó.

Âu Dương Chấn, Tang Lãnh Phong, Huyền Yên, Nhạc Bất Phàm, bọn họ đều chưa xông lên, chỉ có Tư Đồ Phá hắn làm được. Phàm Nhạc, xem như làm được nửa bước hắn vì yêu mà chiến, vì không muốn để Huyền Tâm hồ thẹn mà chiến, hắn nói cho Huyền Yên, nói cho điện Huyền Nữ, nói cho người thành Thương Châu rằng Phàm Nhạc hắn không kém hơn bất cứ thiên tài nào.

Sau khi Tư Đồ Phá đứng vững, quay đầu lại, nhìn Tần Vãn Thiên một chút, quan sát hắn, bình tĩnh nói:

- Cách xa một bước, đó là một khoảng cách, mà khoảng cách giữa ta và ngươi chắc chắn không chỉ một bước.

Lời nói rơi xuống, Tư Đồ Phá lại đi lên lần nữa, bước lên bậc thang thứ hai mươi.

- Ô...

Đám người thờ sâu, trong lòng chấn động, Tư Đồ Phá còn đang tiến lên.

Còn Tần Vãn Thiên lại đang nhắm mắt giống như còn giả giữa ở tầng mười tám.

Cuộc tỷ thí này thật sự còn cần thiết sao?

Ba ngày trôi qua, Tần Vãn Thiên vẫn như vậy; mười ngày trôi qua, Tần Vãn Thiên vẫn như vậy; một tháng trôi qua, Tần Vãn Thiên vẫn như vậy!

Tư Đồ Phá đã bước lên tầng hai mươi mốt, bỏ xa Tần Vãn Thiên ba bậc, khoảng cách ba bậc không thể vượt qua!

Nhưng mà bọn họ lại phát hiện, Tần Vãn Thiên nhắm mắt đứng đó, yêu khí trên người hình như dần dần mạnh lên, ý chí đều viên mãn mới có thể chống

lại cỗ niệm Thiên Bì, khi đó, hần sẽ lấy trạng thái mạnh nhất, xông về phía trước!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 332: Trèo lên đỉnh

Thời gian dần dần trôi qua, rất nhiều người đã rời đi.

Đám người Âu Dương Chấn, Tang Lãnh Phong tiến về bể quan tu hành, không tiếp tục ở lại nơi này, không ít người của các đại thế lực cũng đều tự rời đi.

Trên bậc thang Thiên Bì cổ, chỉ còn hai người, Tư Đồ Phá và Tần Vãn Thiên. Bất kể Tư Đồ phá có thể đến được một bước nào, bọn họ đều biết được, bọn họ không cần canh chừng mỗi ngày ở đây, trừ những người có quan hệ thân thiết với Tư Đồ Phá.

Ví dụ như người Tuyệt Sanh kiếm phái, người Thương Vương cung.

Ngoài ra, đám người Âu Dương Cuồng Sinh, Sở Mãng, Phạm Nhạc cũng ở lại, qua gần hai tháng, những người bị thương đều đã khỏi nhưng Tần Vãn Thiên vẫn thờ ơ ở đó, để đám Phạm Nhạc có chút bất đắc dĩ, bây giờ, tiếng chất vẫn đối với Tần Vãn Thiên không ngừng, chẳng lẽ, hần định một mực kéo dài, không xông lên? Mãi đến khi Tư Đồ Phá rời đi sao?

Bây giờ, Tư Đồ Phá đã lên tới bậc thang thứ hai mươi ba, giống như đang nhắm mắt tu hành trên cầu thang.

Đã không có người có thể tin tưởng Tần Vãn Thiên có thể thắng lợi, trận đánh cuộc này kết cục đã định, từ bậc thang mười tám xông lên bậc thứ hai mươi ba rất là khó khăn.

- Tần Vãn Thiên muốn tu hành bao lâu?

Huyền Tâm ở bên cạnh Phạm Nhạc, nói nhỏ một tiếng, nàng cũng ở cùng Phạm Nhạc, còn người điện Huyền Nữ vì Phạm Nhạc biểu hiện xuất sắc, cũng không có ý làm khó hần và Huyền Tâm. Tuy nhiên không có nghĩa là bọn họ đồng ý hần yêu đương với Huyền Tâm, nhưng ít ra cũng chứng minh Phạm Nhạc đi lên trước một bước khiến điện Huyền Nữ không lập tức chia rẽ bọn họ.

- Chẳng lẽ hần là cố ý muốn đợi tới cuối năm hay sao, khi đó, tất nhiên Tư Đồ Phá sẽ tới thành Khâm Châu, như vậy mặc dù Tần Vãn Thiên thua cũng có thể kéo dài hơi tàn, đòi về một cái mạng.

Cách đó không xa, Nhạc Băng Ảnh lạnh lùng mở miệng, nàng ta luôn luôn ở đó, chú ý Tư Đồ Phá, niềm kiêu ngạo của nàng ta.

Đồng thời, nàng ta muốn nhìn thấy kết cục, nhìn thấy Tần Vãn Thiên thua.

- Oánh!

Ngay lúc này, trên cầu thang Thiên Bì, trên người Tư Đồ Phá tràn ngập ra một hơi thở mạnh mẽ, chỉ thấy thân hình hần thẳng tắp, ngẩng đầu nhìn Thiên Bì.

Tu vi, Nguyên Phủ tầng chín, ba loại võ đạo ý chí đều là viên mãn.

Từ hôm nay trở đi, hần thật sự có tư cách xông lên Thiên Mệnh bảng rồi, hần hôm nay đã không thua quá nhiều người.

- Đột phá rồi.

Trong mắt Nhạc Băng Ảnh lấp lánh tia sáng kỳ lạ, chứa ý cười. Từ hôm nay, Tư Đồ Phá sẽ không còn là chuẩn thiên kiều nữa, mà là nhân vật thiên kiều thật sự, thậm chí có khả năng là thiên kiều thiên phú mạnh nhất Tuyệt Sanh kiếm phái.

Huyền Yên và Lý Thi Ngừ cũng đều có mặt, bọn họ nhìn thấy Tư Đồ Phá đột phá, trong lòng có chút cảm thán, Tư Đồ Phá thật lợi hại.

- Nói ra, ta cần cảm tạ ngươi. Nếu như không có ngươi thì không có bậc thang Thiên Bì cổ này ta cũng không đạt tới võ đạo ý chí viên mãn nhanh vậy, đồng thời tiến vào cảnh giới Nguyên Phủ tầng chín. Ta vốn tưởng rằng cái này cần khi tới thành Khâm Châu mới có thể đạt được, bây giờ ta đã có nhiều thời gian chuẩn bị hơn.

Tư Đồ Phá bình tĩnh mở miệng khiến mọi người thờ dài, Tần Vãn Thiên và Tư Đồ Phá tranh đấu khiến Vô Song lão nhân mượn Thiên Bì, không ngờ lại tạo cơ hội cho Tư Đồ Phá đạt thành tựu.

- Tư Đồ Phá quả thực ngươi phải cảm ơn Tần Vãn Thiên.

Lý Thi Ngữ bình tĩnh nói, Huyền Yên khẽ gật đầu, chỉ sợ Tư Đồ Phá hôm nay đã có thể trực tiếp uy hiếp đến nàng.

Người này lúc ở Nguyên Phủ tăng tám, sức chiến đấu đã cực kỳ đáng sợ.

Lúc này chỉ nghe Tư Đồ Phá mở miệng lần nữa:

- Tuy phải nói ta cảm tạ ngươi nhưng hết bậc thang Thiên Bi cổ, ta vẫn muốn lấy mạng ngươi.

Dứt lời, Tư Đồ Phá lại bước về phía trước một lần nữa, chấp niệm trong lòng vô cùng đáng sợ, Tư Đồ Phá đi lên bậc thang thứ hai mươi tư, tới một độ cao đáng sợ.

- Bậc thang Thiên Bi cổ quá khó, một bước này có thể thấy bao nhiêu anh hùng.

Tư Đồ Phá thở ra một tiếng thật sâu, sau đó chỉ thấy hán ngồi khoanh chân, ngồi trên bậc thang trời.

- Bậc thứ hai mươi tư trên cầu thang Thiên Bi cổ.

Nụ cười trên mặt Nhạc Băng Ảnh dày đặc:

- Ngoài Tư Đồ Phá ai có thể làm được.

Lời của nàng ta vừa dứt, lại thấy ở chỗ xa, một bóng người áo trắng bước chậm rãi đến, bóng người áo trắng này như người thế ngoại, phiêu nhiên xuất trần, trên người giống như mang theo vài phần hơi thở lạnh băng.

Chỉ thấy nàng bước chậm rãi, đi về phía cầu thang Thiên Bi.

Một bước, một bậc thang, chín bậc thang, đi chín bước, dù nàng phun ra máu tươi cũng chưa dính lên áo trắng.

- Là nàng.

Đôi mắt đẹp của Nhạc Băng Ảnh co lại, đám người Lý Thi Ngữ, tất cả ánh mắt đều khựng lại ở đó.

Vân Mộng Di toàn thân áo trắng như tuyết, lạnh lùng như băng.

Thanh nhã như nàng, như băng sơn tuyết liên, không dính trần thế, nhưng hôm nay nàng lại xuất hiện ở đây, bước về phía bậc thang Thiên Bi cổ.

Trong nháy mắt đã tới bậc thang thứ mười tám, sóng vai với Tàn Ván Thiên.

- Thật mạnh.

Mọi người thấy cảnh như vậy, ánh mắt thất thần một chút. Vân Mộng Di cũng vậy, có được quyền tu hành ở ba mươi sáu ngọn núi, nàng đi lên bậc thang thứ mười tám, chỉ dùng thời gian cực ngắn, lòng nàng phải cứng cỏi cỡ nào, võ đạo ý chí của nàng phải vững chắc cỡ nào.

Hơn nữa, nàng vẫn chưa dừng bước mà tiếp tục bước về phía trước, đi lên bậc thang thứ mười chín, bậc thang thứ hai mươi... Rất nhanh, nàng đã đi tới bậc thang thứ hai mươi tư, ngang với Tư Đồ Phá.

Con người Tư Đồ Phá co rút lại, trong lòng chấn động nhìn về phía Vân Mộng Di rung động, sao có thể?

Không lâu trước đó hán còn mờ lờ, bậc thang Thiên Bi cổ khó cỡ nào, một bước này, có thể nhìn thấy bao nhiêu anh hùng.

Vân Mộng Di chưa dừng bước, nàng tiếp tục đi lên trên, bậc thang hai mươi lăm, bậc thang hai mươi sáu, cuối cùng nàng ngừng lại, đứng ở đó, giống như tiên tử trong trần thế, không ai bì nổi.

Tư Đồ Phá đi đến bước đó, đã tổn bao nhiêu tinh lực, đánh bại bao nhiêu anh hùng, cuối cùng đi đến bậc thang Thiên Bi thứ hai mươi tư, nhưng Vân Mộng Di lạnh lùng kia, không đến nửa canh giờ đã vượt qua hán.

Cảnh như vậy làm tất cả người ở lại đều ngây ra, Tư Đồ Phá hán không phục, hán còn muốn tranh. Mang theo chấp niệm vô cùng mãnh liệt, hán tiếp tục đi lên, hán bước lên bậc thang hai mươi lăm, cách Vân Mộng Di chỉ có một bước nhưng một bước này, hán lại do dự.

Lúc này, Tàn Ván Thiên cuối cùng cũng động dậy.

- Tàn Ván Thiên, hán đã động dậy, hán chuẩn bị bước lên tầng mười chín rồi.

Ánh mắt mọi người trong phút chốc rơi vào người Tàn Ván Thiên, chỉ thấy trên người hán yêu khí mạnh hơn so với trước kia, cảm giác này giống như mạng hán như yêu.

Đi lên một bước, đặt chân vào bậc thang thứ mười chín.

Chín tia sáng từ Thiên Bì chém xuống, hạ xuống người Tần Vãn Thiên, chín tia sáng này tránh không hết.

Phập...

Tiếng vang khe truyền ra, chín tia sáng chém xuống, thân thể Tần Vãn Thiên hơi co quắp, cuối cùng hắn đã hiểu, vì sao nhiều thiên tài như vậy tất cả đều bại ở tầng này, không cách nào vượt qua.

Thân thể máu thịt, ý niệm phàm tục, sinh mệnh yếu ớt, lại có thể không sợ sinh tử? Thử hỏi, ai có thể có dũng khí này, có sự cố chấp này?

Một sự đau đớn dữ dội truyền vào thân thể, trong lòng Tần Vãn Thiên chợt lạnh, trong phút chốc, từ bộ phận nào đó ở ngực, máu tươi bắn ra, nơi đó xuất hiện một vết máu.

Cuối cùng hắn biết Phàm Nhạc đã trải qua cái gì, đón nhận cái gì.

Đây là thực hay là giả?

Nếu là thực vì sao không chết, nếu là giả máu tươi từ đâu ra, đau đớn vì sao mà sinh?

Thật giả vốn là ở trong một ý niệm.

Tần Vãn Thiên hấn lại đi về phía trước, bước ra bước thứ hai, lên bậc thang thứ hai mươi.

Không hề nghỉ ngơi, Tần Vãn Thiên làm được, trở thành người thứ ba sau Tư Đồ Phá, Vân Mộng Di, Phàm Nhạc, có thể đứng vững ở bậc thang thứ mười chín.

Bậc thứ hai mươi, một luồng ánh sáng xuyên qua ngực Tần Vãn Thiên, xuyên qua trái tim hắn, chưa từng trải qua cảm nhận như vậy, không thể hiểu được. Lúc này là ý niệm của hắn, quyết định sinh tử của hắn.

Lùi một bước chính là chết.

Tần Vãn Thiên nở nụ cười, tiếp tục đi về phía trước, hắn đã hiểu, giờ phút này hắn gặp phải cỗ niệm kinh khủng như thế nào.

Tâm không đủ vững, chắc chắn sẽ chết, tâm niệm dao động, chắc chắn sẽ chết.

Mỗi một bước, đều tiếp xúc với tử thần.

Nếu vừa rồi, tín niệm của hắn có chút dao động, vậy thanh đao sắc đâm vào trái tim hắn sẽ trở thành sự thật, hắn sẽ chết thật, giống như những người đó bị thương vào lúc đột phá bậc thang mười chín.

Khó trách, các thiên tài lùi bước, khó trách, Âu Dương Cuồng Sinh chửi ầm lên, khó trách Phàm Nhạc vì một luồng chấp niệm kia, dùng hết tất cả, bị thương rất nặng.

- Sao có thể chứ, hắn lại làm được.

Người phía dưới rung động, bọn họ nhìn thấy Tần Vãn Thiên đi lên trên từng bước một, không hề dừng lại, hắn đi tới bậc hai mươi một, hai mươi hai, hai mươi ba, hai mươi tư, hai mươi lăm... Hắn và Vân Mộng Di giống nhau, đi lên một hơi, lúc này, hắn và Tư Đồ Phá song song.

Ai nói hắn thua?

Liên tục bị Vân Mộng Di vượt qua, bị Tần Vãn Thiên vượt qua, nụ cười của Tư Đồ Phá biến mất, hắn đã không còn loại thần thái tự tin không lâu trước đây. Kinh ngạc, chấn động, sao có thể, tín niệm của họ sao cũng có thể mãnh liệt như thế, ý chí của họ vì sao cũng cứng cỏi như vậy.

- Người đã thua.

Tần Vãn Thiên bình tĩnh mở miệng nói, về mặt Tư Đồ Phá biến đổi, lạnh lùng nói:

- Cho dù người đến đây thì có tư cách gì nói ta đã thua.

- Tín niệm của người đã dao động.

Tần Vãn Thiên dứt lời, hắn bước về phía trước, bậc thứ hai mươi sáu, hắn đã đi lên, trong chớp mắt, hắn và Vân Mộng Di ngang nhau, vượt ngược lại Tư Đồ Phá.

- Lợi hại.

Phàm Nhạc hô nhỏ một tiếng, trả đòn như vậy, thật sự là sáng khoái.

- Trên cầu thang Thiên Bì cổ, không phải chỉ có Tư Đồ Phá, hôm nay hẳn lại là người cuối cùng.

Phạm Nhạc nhìn về phía Nhạc Băng Ảnh, giống như đang phản bác câu nói vừa rồi của đối phương, bậc thang hai mươi tư của cầu thang Thiên Bì cổ, ngoài Tư Đồ Phá ai có thể làm được.

- Người có thể làm được, sao ta có thể thất bại.

Tư Đồ Phá mở miệng nói, sau đó hẳn cũng bước lên trên.

Bậc thứ hai mươi sáu, con đau phải chịu không thể nói rõ, ý niệm bị chặt đứt từng chút một, chấp niệm bị bóc ra từng chút một, Nhưng hẳn vẫn đứng vững.

- A...

Một tiếng kêu thống khổ thảm thiết truyền ra, mắt Tư Đồ Phá có máu tươi chảy ra, hẳn không cam lòng. Trong mắt hẳn có sự cố chấp vô cùng mãnh liệt, cuối cùng máu tươi ngừng, hẳn đã đứng vững.

Thở sâu, thân thể Tư Đồ Phá khẽ run, hẳn đứng ở bậc hai mươi sáu cầu thang Thiên Bì cổ, hẳn đã làm được.

Ba người sánh vai, bậc hai mươi sáu cầu thang Thiên Bì cổ.

- Bậc cuối cùng! Trong lòng người phía dưới vô cùng run rẩy, bọn họ chứng kiến một cảnh có tính lịch sử, may mà bọn họ chưa rời đi.

Ba người, cách điểm cao nhất của cầu thang Thiên Bì cổ chỉ có một bước, nhưng một bước này ai dám bước lên?

Vân Mộng Di dẫn đầu đi trước, trong phút chốc, ba khối Thiên Bì, cổ niệm vô tận đổ ập xuống, rơi vào thân thể mềm mại của nàng. Trong phút chốc, mọi người thấy được một cảnh kinh hãi muốn chết, thân thể Vân Mộng Di giống như đang bị bóc ra từng chút một, vô số ánh sáng rơi lên thân thể của nàng, muốn hủy diệt thân thể nàng, muốn hóa nàng thành tro tàn.

- Phụt...

Huyết quang nổ rộ, thân thể Vân Mộng Di ngã xuống, cuối cùng máu tươi nhuộm đỏ quần áo màu trắng, nàng ngã từ cầu thang Thiên Bì xuống, lăn từng bậc xuống, cả người hóa thành người máu.

Vân Mộng Di có thể nói là người chói mắt nhất từ lúc Thiên Bì cổ mở ra tới nay, nàng dùng thời gian ngắn nhất, cách tầng cuối cùng chỉ có một bước, nhưng nàng cũng là người thê thảm nhất, không ngừng lăn từ cầu thang xuống, áo trắng nhuộm máu, làm người ta không đành lòng nhìn xem nàng, sống hay chết?

Lòng Tư Đồ Phá run rẩy, tình cảnh bi thảm của Vân Mộng Di làm cho tín niệm của hắn dao động một lần nữa, bậc thứ hai mươi sáu, hẳn đã thiếu chút nữa sụp đổ nhưng lúc Vân Mộng Di bước lên tầng này tình huống tốt hơn so với hắn nhiều, nhưng lúc này còn như thế, nếu hắn lên thêm một bước sẽ như thế nào?

Tín niệm có kiên định đi nữa, trước sinh tử vẫn sẽ dao động.

- Người sợ hãi.

Tần Văn Thiên bình tĩnh mở miệng, về mặt Tư Đồ Phá khựng lại, hẳn nhìn chăm chăm Tần Văn Thiên bên cạnh, nói:

- Một bước cuối cùng này, không ai có thể làm được.

- Ít nhất ta muốn thử một lần.

Tần Văn Thiên chưa từng bình tĩnh như vậy, hẳn muốn lọt vào ba hạng đầu của Thiên Mệnh bảng, hẳn muốn đi tới điện Đan Vương, tương lai của hắn sẽ có bao nhiêu chông gai, ít nhất hôm nay, hẳn không thể thua.

Hắn sao có thể thua.

- Người có biết người là ai không?

Một giọng nói vang vọng trong đầu Tần Văn Thiên, trên mặt hắn lộ ra một ý cười, hẳn là ai? Hẳn là Tần Văn Thiên.

Hắn đi lên bậc cầu thang cuối cùng, hẳn đã gặp phải những thứ Vân Mộng Di gặp được, cổ niệm vô tận bóc thân thể ra, hẳn đứng mỉm cười, nhìn lên Thiên Bì.

- Ý niệm của người không hủy được thân ta; ý niệm của người không diệt được ý của ta; ý niệm của người, không động được tâm ta.

Tần Văn Thiên nhìn về phía Thiên Bì, chậm rãi mở miệng:

- Ta là Tàn Vãn Thiên, mệnh ta như yêu!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 333: Lịch sử lại hiện ra

- Ta là Tàn Vãn Thiên, mệnh ta như yêu!

Tàn Vãn Thiên đứng ở dưới tấm bia, khẽ nói, nhưng giọng nói vẫn kiên định như vậy.

Yêu chi mệnh, sao cứng cỏi vậy? Cổ Yêu lợi hại, chỉ cần một hơi vẫn còn tồn tại, có thể không chết. Cả đời Tàn Vãn Thiên mới đi qua lịch trình ngắn ngủi nhưng đã nhiều lần sinh tử, cực kỳ nguy hiểm, mạng của hắn cứng cỏi như yêu giúp hắn nhiều lần thoát chết.

Hôm nay, không nói đến việc chiến với Tư Đồ Phá, sao hắn có thể thua bởi cổ niệm Thiên Bi được.

Cổ niệm này không giết chết được hắn.

- Bậc thang Thiên Bi, hai mươi bảy bậc, lên tới đỉnh.

Mọi người phía dưới, mắt nhìn hư không, trong lòng sinh ra con sóng lớn.

Tư Đồ Phá mạnh mẽ nhất còn đang do dự không tiến lên, Vân Mộ Di có thiên tư vượt trội cũng bị ép đánh ngã xuống, bị trọng thương đáng sợ, nhưng Tàn Vãn Thiên hắn, người đi lên cuối cùng bước lên mang theo chấp niệm không có gì sánh kịp, leo lên bậc cuối của Thiên Bi cổ. Hắn đứng ở đó dường như đưa tay ra là có thể chạm vào Thiên Bi.

- Tại sao có thể như vậy?

Nhạc Băng Ảnh có chút không dám tin, Tàn Vãn Thiên lại đứng vững vàng, hắn ở ngay dưới Thiên Bi, tám lưng kia tám gọi ánh sáng Thiên Bi, mặc cho sức mạnh xuyên qua thân thể, hắn đứng vững vững bất động.

Tất cả đám người Huyền Yên, Huyền Tâm, Lư Thi Ngừ đều ngẩn đầu, nhìn cảnh không thể tưởng tượng nổi này, chưa bao giờ có người hoàn thành hành động vĩ đại này. Hôm nay Tàn Vãn Thiên hoàn thành được ư?

Huyền Yên đã tự mình cảm nhận qua sức mạnh của bậc thang thứ mười chín, nàng biết nơi đó đáng sợ bao nhiêu, còn Tàn Vãn Thiên lại ở bậc hai mươi bảy, nàng giống như không có cách nào tưởng tượng ra nơi đó kinh khủng như thế nào, nhưng mà Tàn Vãn Thiên hắn làm được rồi.

- Ý chí của con người là bẩm sinh mà ra, hay là rèn luyện qua ngày?

Huyền Yên thì thảo nói nhỏ, giống như đang hỏi mình, nàng không biết, nàng sinh ra ở đại gia tộc, thiên tư xuất chúng, là hòn ngọc quý trên tay, sau đó đến điện Huyền Nữ tu hành, đã trải qua rất nhiều thử. Nàng có thiên phú kiệt xuất không thiếu tài nguyên tu hành nhưng điện Huyền Nữ vẫn đề cho nàng thực hiện những việc nguy hiểm, để nàng cạnh tranh cùng các nhân vật ưu tú khác, nàng luôn phải trổ hết tài năng, trở thành công chúa điện Huyền Nữ, ngoại trừ thiên tư, còn có lòng cứng cỏi.

Nhưng vì sao lúc đó nàng và Tàn Vãn Thiên lại có chênh lệch như vậy? Điều này không khỏi làm nàng hoài nghi, tu hành ở thế gia cường đại hoặc tông môn so với tự mình lang bạt khổ luyện thì có ưu thế hơn sao?

Tàn Vãn Thiên kia hình như không hề nghe nói hắn thuộc về một tông môn nào.

Hắn là bẩm sinh.

Huyền Tâm thì thầm một tiếng, người có bẩm sinh có thể quyết định thiên phú, nhưng người thành tựu, tuyệt đối không phải hai chữ thiên phú có thể quyết định, ý chí cứng cỏi hay không, không có một chút quan hệ tới thiên phú bẩm sinh.

Vân Mộ Di ngồi khoanh chân trên mặt đất, trên người bị thương rất nặng, nàng đang nhắm mắt điều hòa hơi thở nhưng lúc này này cũng mở mắt, trong con ngươi xinh đẹp kia lúc này lộ ra một tia cười nhẹ, nhưng cảnh tươi cười này có lẽ không ai hiểu được hàm nghĩa.

Đám người Âu Dương Cường Sinh, Phạm Nhạc, Sở Mãng cũng rung động, đương nhiên là vô cùng vui mừng, Tàn Vãn Thiên đi tới bậc thang cuối của cầu thang Thiên Bi cổ, một bước này Tư Đồ Phá dám bước ra không?

Tư Đồ Phá nhìn Tàn Vãn Thiên lên tới đỉnh, lòng hắn dao động.

Quyền tu hành ở ba mươi sáu núi Vô Song Giới, hắn là người thứ ba, trước có Vân Mộ Di, sau có Tàn Vãn Thiên, bọn họ đều bước lên một bước

cúi cùng, Tư Đồ Phá hẳn không dám sao?

Tần Văn Thiên đứng đó, tuy bình tĩnh nhưng mà qua biểu hiện của Vân Mộng Di có thể biết trước, chắc chắn là Tần Văn Thiên không nhìn đơn giản như vậy, hẳn lúc này không biết đang trải qua cái gì.

Bước lên bước này, có khả năng hẳn giống như Tần Văn Thiên, đứng ở đó, đón nhận hàng vạn hàng nghìn đau nhức, lòng ban đầu không đời là có thể đón nhận, cũng có khả năng như Vân Mộng Di, bị đánh cho lảo đảo, người bị thương nặng, đương nhiên còn có một loại khả năng, lòng yếu đuối có lẽ sẽ chết ngay tức khắc.

- Không đi bước này, lòng ta khó yên.

Tư Đồ Phá cũng là nhân vật thiên tài khó có được, hẳn tự bảo bản tâm, phải chiến thắng hoảng sợ, chiến thắng cố niệm lùi bước, hẳn muốn để ý chí bản thân trở nên cứng cỏi, để chấp niệm của mình ngoan cường một lần nữa.

Kỳ thực, cuộc chiến hôm nay, hẳn và Tần Văn Thiên đều đã chiếm được lợi ích lớn.

Hắn bước vào Nguyên Phủ tầng chín, ba loại võ đạo ý chí đều bước vào viên mãn, Tần Văn Thiên có thể đột phá bậc mười tám để đi tới, nói như vậy võ đạo ý chí sẽ lột xác, hơn nữa, tâm cảnh của hắn cũng được thăng hoa một lần.

Đối thủ mạnh mẽ có khi sẽ hủy diệt đối phương, nhưng tương tự cũng có thể đạt được thành tựu như nhau.

Lần đầu tranh này, giữa hắn và Tần Văn Thiên chính là thành tựu như nhau.

Không có Tần Văn Thiên, không có Vân Mộng Di, chỉ sợ hắn sẽ không để cho lòng mình trở nên cứng cỏi như vậy, đi thẳng tới nơi này.

Tương tự, không có hắn, Tần Văn Thiên có thể lên tới đỉnh hay không? Mọi thứ sẽ biến đổi, nếu như hắn dừng bước ở tầng mười tám, có lẽ, khi Tần Văn Thiên đi lên tầng mười chín sẽ mất đi tín niệm.

Giống như Phạm Nhạc, một lòng hắn bước lên vì Huyền Yên, chiến vì Huyền Tâm, Huyền Yên dừng bước tầng mười tám, hắn dùng hết tất cả bước lên tầng mười chín, người bị thương nặng, nhưng mà đó thật sự chính là cực hạn của hắn sao? Hắn có thể đột phá cực hạn kia hay không? Hắn đã ở đó, vì sao không thể đứng vững?

Bởi vì Huyền Yên, thừa nhận thất bại, về sau, Phạm Nhạc cũng bị đánh từ tầng mười chín xuống.

Cuối cùng, bước cuối cùng của Tư Đồ Phá bước ra, nhưng khi thực sự bước ra bước này, hắn mới biết được Vân Mộng Di gặp những gì.

Chỉ trong nháy mắt, Tư Đồ Phá bị đánh xuống, trong nháy mắt toàn thân nhuộm máu, trái tim điên cuồng nhảy lên, suýt nữa nổ tung mà chết.

Thử hỏi, khi trái tim mình sắp bị vỡ vụn, lúc ý chí bị chém đứt, tâm tư của người có thể bất động?

Tư Đồ Phá bị đánh rơi xuống, nằm trên mặt đất, Nhạc Băng Ảnh vội chạy tới bên cạnh hắn, đỡ thân thể Tư Đồ Phá lên nhưng mà thấy Tư Đồ Phá cầm lấy cánh tay Nhạc Băng Ảnh, ngồi dậy, mặc dù toàn thân nhuộm máu nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn Tần Văn Thiên, sao hắn ta làm được?

- Qua mười năm, cầu thang Thiên Bi cổ mở ra ba lần, tạo điều kiện cho người thành Thương Châu. Nhưng mặc dù những nhân vật kiệt xuất gần mười năm qua đều có cơ hội lên cầu thang Thiên Bi cổ lần này, cũng không nhất định có thể làm được một bước như ta, bước cuối cùng này, có bao nhiêu người có thể đi?

Tư Đồ Phá nhìn bóng lưng Tần Văn Thiên, lúc này, trong mắt của hắn lộ ra một tia phức tạp.

- Ta thua rồi.

Tư Đồ Phá khẽ nói.

- Người không bại, chẳng qua suy nghĩ sai lầm, cái này không tính là gì.

Nhạc Băng Ảnh an ủi nói.

- Bại chính là bại, đây không phải suy nghĩ sai lầm, nếu cho ta thêm cơ hội, ta vẫn không thể làm được.

Tư Đồ Phá khẽ nói, đây là lần đầu tiên trong đời hắn bại.

Lòng Nhạc Băng Ảnh run lên, chỉ thấy nàng ta ngẩng đầu, nhìn về phía Tần Văn Thiên, hắn vẫn đứng dưới Thiên Bi như trước, Tư Đồ Phá bại bởi hắn.

Trước đó, nghe nói thiên phú hắn không yếu, được quyền tu hành ở ba mươi sáu núi, Nhạc Băng Ảnh muốn gặp, khi đó, nàng không để ý đến đối phương, nhưng hôm nay, hắn đã đánh bại sự kiêu ngạo của nàng, Tư Đồ Phá.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Băng Ảnh nghe được chữ bại từ trong miệng Tư Đồ Phá.

- Tư Đồ Phá, bại một lần mà thôi, với thiên tư của ngươi, đừng để ảnh hưởng tâm cảnh của mình.

Nhạc Băng Ảnh thấy vẻ mặt Tư Đồ Phá lo lắng ý chí của hắn bị đả kích.

- Yên tâm đi, lòng ta vẫn kiên trì.

Ánh mắt Tư Đồ Phá nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên trong hư không, trong mắt hắn hiện lên một tia lạnh.

- Người này có ý chí cứng cỏi càng đáng sợ hơn ta, việc bị trục xuất khỏi Vô Song giới không quan trọng, nhưng người này phải chết.

Tư Đồ Phá khẽ nói, thần sắc kiên định, mơ hồ có chút sát ý mãnh liệt.

Trải qua trận chiến này, hắn bội phục Tần Vãn Thiên, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến việc muốn giết Tần Vãn Thiên, thậm chí, để chấp niệm này của hắn càng thêm mãnh liệt, Tần Vãn Thiên, nhất định phải chết.

- Thế nhưng, Vô Song lão nhân...

Nhạc Băng Ảnh khẽ nói, Tần Vãn Thiên đứng ở chỗ cao nhất, cuộc tỷ thí này chính là do Vô Song lão nhân quyết định, lúc này lại muốn giết Tần Vãn Thiên, có lẽ Vô Song lão nhân sẽ can dự.

- Ta biết, ta trị thương trước.

Tư Đồ Phá mở miệng nói, hắn lập tức nhắm mắt lại, an tâm hồi phục vết thương.

Bại, mặc dù có một chút đả kích đối với hắn nhưng không ảnh hưởng được lòng của hắn, hắn đi tới bậc hai mươi sáu, chỉ thiếu chút nữa là lên đỉnh, hắn không có gì để hối hận, lại càng không có tâm ma, hơn nữa, vẫn có chỗ lợi ích, nhờ quá trình lên đỉnh lần này, thực lực được tăng lên, sao không phải là chuyện tốt.

Chỉ cần Tần Vãn Thiên chết, như vậy tất cả đều vẽ ra dấu chấm tròn viên mãn. Về phần hắn bị tổn hại danh tiếng, hắn còn có cơ hội cứu vãn trong hành trình đến cố đô thành Khâm Châu của Đại Hạ, cuộc chiến Thiên Mệnh băng.

Hắn sẽ mạnh mẽ bước lên Thiên Mệnh băng, khi đó, người nào còn chất vấn Tư Đồ Phá hắn?

Về Tần Vãn Thiên, lúc này những gì hắn trải qua còn phức tạp hơn so với trong tưởng tượng của mọi người, lúc này ý niệm của hắn dĩ nhiên đã tiến vào bên trong Thiên Bi.

- Cổ niệm Thiên Bi, Thiên Bi này có ý niệm của mình?

Trong lòng Tần Vãn Thiên chấn động, lúc này, trước mắt hắn có một tòa hoàng thành cổ, bầu không khí mênh mông. Điều càng khiến Tần Vãn Thiên rung động là, hoàng thành cổ này giống như hắn đã từng quen biết.

- Trước kia, ở trong ngôi sao nhỏ, ta thấy Tử Quỷ lão cha dẫn theo một vị nữ tử đi ra khỏi một tòa hoàng thành, hình như chính là nơi này.

Tần Vãn Thiên nghĩ tới cảnh mấy năm trước, giống như hắn đang thấy lại cảnh kia, đột nhiên, thân thể hắn run lên mãnh liệt.

Cô gái xinh đẹp kia hình như là nàng...

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Vãn Thiên sinh ra con sóng lớn, sao lại thế... Tất cả rốt cuộc là chuyện gì?

Ánh mắt nhìn về phía trước, cái hoàng triều cổ này so với trong trí nhớ càng thêm lộng lẫy, trên bậc thang lát ngọc mà thành, có một bóng dáng tay cầm trường kiếm, bóng dáng kia đứng ở đó, tóc dài bay bay, tràn đầy uy thế không ai bì nổi. Đó là một nữ nhân, nữ nhân xinh đẹp khiến người ta cảm thấy chói mắt, nàng đứng ở đó, đẹp đến nỗi làm chấn động thiên hạ.

Trên bậc thang, đại quân tiếp cận, trong đó có chín người dẫn đầu, trên người chín người này đều lộ ra hơi thở cường đại không thể tưởng tượng được, nhưng lúc bọn họ nhìn nữ tử kia, trong mắt vẫn thoáng hiện lên vẻ tán thưởng.

- Thiên Ngọc công chúa, hoàng triều đã bị diệt, Đại Hạ chín phần, không nên chống lại nữa. Chỉ thấy một trong chín người kia mở miệng, ánh mắt nhìn công chúa Thiên Ngọc có một chút tham lam không hề che giấu.

Nếu Tần Vãn Thiên đã xem qua tư liệu cổ về hoàng triều Đại Hạ mai danh ẩn tích sẽ biết, Thiên Ngọc công chúa chính là vị công chúa cuối cùng của hoàng triều Đại Hạ, cũng là nhân vật có thiên phú kiệt xuất nhất trong lịch sử hoàng triều Đại Hạ cô.

Kết cục của Thiên Ngọc công chúa, Đại Hạ hoàng triều hiện nay luôn có rất nhiều lời đồn, nhưng mà đa số đều có khuynh hướng vô cùng thâm trầm. Thiên Ngọc công chúa có phong thái tuyệt thế, lại có thiên phú kinh người, Đại Hạ vô song, rơi vào trong tay những người đó sao có thể không bị vũ nhục!

Mỗi lần đọc qua lịch sử về các nhân vật của Đại Hạ cổ hoàng triều, lúc bọn họ đọc đến Thiên Ngọc công chúa, đều sẽ không kìm nén được sự đau lòng, nhưng mà hôm nay, Tần Vãn Thiên ở trong Thiên Bi lại tận mắt chứng kiến khung cảnh lịch sử ấy!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 334: Thần Bi Giám Thiên

Mặc dù Tần Vãn Thiên không biết rõ về sự diệt vong của hoàng triều Đại Hạ cổ mấy nghìn năm trước nhưng hắn cũng từng nghe nói, ngày trước hoàng triều Đại Hạ vốn không phân chia thành chín châu thành, cũng không có nhiều thế lực cấp bá chủ như vậy.

Hoàng triều Đại Hạ nhất thống thiên hạ, mở rộng lãnh thổ quốc gia, vô số kẻ mạnh bị hoàng triều Đại Hạ thống trị, hoàng triều Đại Hạ đã từng cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi, không ai có thể chống lại.

Về sau Đại Hạ chia tách thành chín phần nên mới có Cửu Châu, sau đó, các thế lực bắt đầu nổi lên xưng bá, chia cắt hoàng triều Đại Hạ.

Thậm chí hoàng triều cổ ngày nay đã sớm không phải là hoàng triều cổ năm đó, rất nhiều năm về trước, khi Đại Hạ chia ra chín phần, đã đánh dấu sự diệt vong của hoàng triều cổ, bây giờ nghe đồn chỉ còn một nhánh. Về phần tin đồn là thật hay giả đều cần phải nghiên cứu kiểm chứng thêm.

Vì vậy khi Tần Vãn Thiên chứng kiến hình ảnh trước mắt, lòng không kìm được mà rung động.

- Thiên Bi này rốt cuộc là bảo vật gì, lại có thể ghi lại quá trình diệt vong của hoàng triều cổ, như vậy chẳng phải ý nghĩa của Thiên Bi này chính là di vật của hoàng triều cổ?

Tần Vãn Thiên trầm nghĩ.

Xem ra Thiên Bi tồn tại nhiều năm ở thành Thương Châu là có bí mật.

Thiên Bi này xuất hiện ở thành Thương Châu từ khi nào?

Rất nhiều nghi hoặc hiện ra trong đầu nhưng lúc này Tần Vãn Thiên vẫn nhìn cảnh hiện ra trước mắt, trên người Thiên Ngọc công chúa có một khí tức điểm lệ bùng nổ, trên thân kiếm dường như có chân long quấn quanh.

- Thiên Ngọc công chúa, người muốn hoàng triều Đại Hạ từ nay không còn hậu duệ sao?

Giọng nói lạnh lùng thốt ra từ trong miệng người kia làm cho ánh mắt Thiên Ngọc công chúa trở nên tuyệt vọng. Người nọ đi tới trước mặt Thiên Ngọc công chúa, ngấm phong tư khuyê thể của nàng, tham lam nói:

- Công chúa, người biết ta ái mộ người đã lâu.

Sắc mặt Thiên Ngọc công chúa trắng bệch, cắn chặt môi, thần sắc vô cùng lạnh lẽo.

- Người có bằng lòng để lại hậu duệ vì chúng ta hay không, bọn chúng sẽ kế thừa ngai vị của chúng ta, bọn chúng sẽ là huyết mạch còn lại của hoàng triều Đại Hạ.

Người trung niên nhìn Thiên Ngọc công chúa, lớn tiếng nói, sắc mặt Thiên Ngọc công chúa càng tái nhợt thêm vài phần.

Nàng nên để lại huyết mạch cho hoàng triều Đại Hạ sao?

Những kẻ này muốn làm ô nhục nàng.

- Nếu nàng nguyện ý hãy bỏ kiếm trên tay xuống.

Người nọ bình tĩnh mở miệng, Thiên Ngọc công chúa run lên, thống khổ không gì sánh được, lòng của nàng giống như bị giầy vò trong địa ngục.

Nàng không cam lòng, kẻ xấu không chết thì nàng càng không thể chết.

Một tiếng vang nhỏ, thanh kiếm rơi xuống đất.

Trên mặt người trung niên kia lộ ra nụ cười, Thiên Ngọc công chúa chính là thiên tài đứng đầu hoàng triều Đại Hạ, bây giờ nàng thần phục trước mặt bọn họ, như vậy về sau, Đại Hạ sẽ thay đổi, không còn hoàng triều nữa.

Bàn tay vung lên, trong chớp lát, ngoài chín người kia thì những người khác đều rời đi.

Người trung niên chậm rãi đi lên phía trước, cất bước đi vào trong đại điện, vô cùng hăng hái. Cổ hoàng triều mệnh mông này từ nay về sau hắn sẽ làm

chủ, chín thế lực lớn bọn họ sẽ cùng nhau chia cắt hoàng triều mệnh mông này.

Nước mắt của Thiên Ngọc công chúa chậm rãi chảy xuống trên gò má, Đại Hạ, cuối cùng không thể cứu vớt ư, sẽ bị diệt ở thế hệ của nàng sao?

Tuy trong lòng thống hận nhưng lòng của nàng lại vô cùng cứng cỏi.

Nàng thề, cho dù ngàn năm, vạn năm, nàng cũng thề sẽ báo mối thù này.

- Hủy diệt Thần Bi Giám Thiên, chia ra chín phần, chín người bọn ta mỗi người một phần.

Người trung niên khẽ nói, tám người sau lưng xoay người, hướng mặt vào Thần Bi từng từng bên ngoài cổ điện hoàng triều Đại Hạ.

- Chín tuyệt học của hoàng triều Đại Hạ từ nay về sau sẽ cho chúng ta chín nhánh độc tôn. Mặc dù không hủy được Thiên Bi Giám Thiên nhưng chín người chúng ta từ nay về sau vĩnh viễn không gặp nhau, Thần Bi cũng không còn nữa.

Người nọ vung bàn tay, sau đó mang theo Hạ Thiên Ngọc đi vào bên trong đại điện, tiếp theo, tiếng vang chấn động truyền ra ầm ầm, tám người khác đang công kích Thần Bi Giám Thiên.

Đây là hình ảnh cuối cùng, Tàn Ván Thiên bị chấn động mạnh.

Dường như hắn đã có thể đoán ra một số tin tức.

Một là, hình ảnh trước mắt là ghi chép cuối cùng của Thần Bi Giám Thiên, theo suy đoán này, ba tám Thần Bi ở trên đỉnh đầu hắn chính là Thần Bi Giám Thiên đã bị chia ra làm chín nhưng có ba mặt Thần Bi được thu thập đặt ở nơi này.

Hai là, Cửu Châu của Đại Hạ hoàng triều e là cũng sinh ra từ đây.

Thiên Ngọc công chúa đáng thương, chịu vũ nhục như vậy, sau này nàng ra sao tựa hồ cũng trở thành một nỗi băn khoăn.

Còn lời người trung niên kia nói, hủy diệt Thần Bi Giám Thiên, chín tuyệt học của Đại Hạ hoàng triều sẽ trở thành độc tôn của chín người họ, chẳng lẽ là ý này.

Chín người bọn họ chia nhau tu hành chín tuyệt học của hoàng triều Đại Hạ, mà chín tuyệt học này đều ở trên Thần Bi Giám Thiên, bọn họ chia thành chín mảnh Thần Bi, từ nay không gặp nhau thì sẽ không hợp lại.

- Hô... Ý niệm vừa dứt, Tàn Ván Thiên thở sâu, lại một cảnh kỳ diệu áp bức lên trên người hắn, Tàn Ván Thiên có một ý nghĩ, ánh sáng lấp lóe, bia đá Hoàng Tuyền xuất hiện, lập tức trôi nổi trên không, một luồng hơi thở tanh mùi máu làm người ta sợ hãi tràn ra từ đó.

- Thân thể máu thịt của người, có thể thừa nhận năng lực của người hay không?

Tàn Ván Thiên nhớ lại Thiên Bi cổ niệm, lực, đó là lực tấn công, sau đó là ý chí vô đạo công kích.

Còn bia đá Hoàng Tuyền là lực công kích bằng máu.

Nhưng bia đá Hoàng Tuyền do hắn nắm trong tay, vì vậy lực lượng phát ra không đủ mạnh.

- Bia đá Hoàng Tuyền được Đế Thương giành được, sau bị Thanh Mị tiên tử khống chế, đặt trên đường thí luyện ở Tiên Linh, tạo ra đường cổ Hoàng Tuyền, tương tự, cũng là nơi khảo nghiệm thiên phú và ý chí của con người, cái này...

Lòng Tàn Ván Thiên chấn động, Đế Thương lấy được một khối bia đá Hoàng Tuyền, cũng chính là một mảnh của Thần Bi Giám Thiên.

Thế nhưng vẫn còn nghi vấn chưa có lời giải.

Chín mảnh lúc trước lẽ nào đều không còn tồn tại nữa? Nơi này vẫn còn ba mảnh Thần Bi Giám Thiên, vì sao không có ai tới đây cướp đoạt, lẽ nào chủ nhân của Thần Bi Giám Thiên mạnh mẽ đến vậy?

Còn nữa, sau khi Thần Bi Giám Thiên này tách ra, rõ ràng có thể tùy người không chế, giống như hắn có thể khống chế bia đá Hoàng Tuyền phát ra lực lượng cường đại, như vậy ba mảnh Thần Bi trong cổ niệm thật sự là cổ niệm của bản thân Thiên Bi? Hay là của người đang chịu sự khống chế?

Đương nhiên, mỗi băn khoăn lớn nhất vẫn là tất cả những việc này có liên quan gì tới hắn?

Hắn chưa đến hai mươi tuổi, Từ Quý lão cha của hắn khẳng định sau khi hắn sinh ra đã chết, không thể nào là nhân vật mấy ngàn năm trước.

Vì sao cuối cùng hắn lại đến nơi này, Thiên Bi trước mặt lẽ nào chỉ là trùng hợp?

Điều đó không thể...

Bởi vì nữ tử mà Từ Quý lão cha đưa từ Đại Hạ hoàng triều về cực kỳ giống một người, Vân Mộng Di!

- Được rồi, cơ hội như vậy không cố gắng tu hành quả là lãng phí.

Nổi bần khoăn trong lòng Tàn Vấn Thiên không có cách nào hóa giải, đành phải vứt bỏ mọi tạp niệm, nhắm mắt tu hành. May là cỗ niệm của Thiên Bì đã giảm bớt, nếu không vừa rồi tâm tình hấn dao động chắc chắn hấn phải chết, nhưng điều này cũng làm cho hấn càng khẳng định suy đoán, dường như Thiên Bì chịu sự khống chế, là có người đang mượn lực của Thiên Bì.

Qua vài phút, Tàn Vấn Thiên dứt bỏ toàn bộ tạp niệm, an tâm tu hành, đã trải qua một lần lột xác thanh tẩy tâm tình, lúc này tuyệt đối thích hợp đột phá cảnh giới, Tư Đồ Phá cũng đã đột phá ở trong điều kiện như vậy, hấn cũng có thể làm được.

- Cỗ niệm của Thiên Bì đã giảm bớt.

Phía dưới, nhóm người Phàm Nhạc giật mình.

- Đúng vậy, chuyện này rốt cuộc là sao? Âu Dương Cuồng Sinh lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, hấn không hiểu.

Tư Đồ Phá cũng không hiểu, tuy nhiên hấn vẫn đang khôi phục thương thế, thật sự không có tâm tư để suy nghĩ nhiều.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt đẹp của Vân Mộng Di lóe lên, nhìn hình ảnh trên cầu thang Thiên Bì, trong lòng thở dài một tiếng.

- Ngươi thua rồi.

Một giọng nói đột ngột truyền vào trong tai Vân Mộng Di, không có ai phát hiện, chỉ có Vân Mộng Di nghe được.

Vân Mộng Di khẽ gật đầu, nàng biết nàng đã thua.

Hôm nay nàng tới đây tất nhiên không phải để giúp Tàn Vấn Thiên, nàng giống với Tư Đồ Phá là tới để tỷ thí với Tàn Vấn Thiên. Tuy nhiên nàng đã thua, nàng không đi lên được tầng cao nhất, lấy được Thần Bì Giám Thiên thuộc về nàng.

- Nếu đã thua, từ nay về sau ngươi hãy trung thành phụ tá hấn, cũng không làm ngươi bị bề mặt, hành trình đến Đại Hạ hoàng triều lần này ngươi cùng đi với hấn, nơi đó, ngươi quen thuộc hơn so với hấn.

Giọng nói truyền tới lần nữa, Vân Mộng Di ngẩng đầu nhìn về phía Tàn Vấn Thiên, có thể đây chính là số mệnh của nàng.

Lần này tu hành thuận lợi bất ngờ, Tàn Vấn Thiên chỉ dùng thời gian không đến một tháng đã đột phá sự trói buộc của Nguyên Phủ tầng sáu, bước vào Nguyên Phủ tầng bảy.

Không chỉ có hấn, những người bước trên bậc thang Thiên Bì đều có chỗ tiến bộ, nhất là những người bước lên bậc thang mười tám, đều đã trải qua một lần thăng hoa ý chí vô đạo, tinh thần lột xác, thực lực của họ đều có sự tiến bộ rõ ràng.

Bây giờ Sở Mãng đã bước vào Nguyên Phủ tầng tám, Âu Dương Cuồng Sinh và Phàm Nhạc đều tiến vào cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy, thậm chí Âu Dương Cuồng Sinh đã bắt đầu đột phá Nguyên Phủ tầng tám, hơn nữa ý chí vô đạo của bọn họ đều có sự lột xác.

Vân Mộng Di thì tuyệt đối không thể bỏ qua, lần này toàn bộ ý chí vô đạo của nàng đã đột phá viên mãn, bây giờ thực lực của nàng là Nguyên Phủ tầng chín, ba loại ý chí vô đạo đều đại viên mãn.

Đương nhiên tiến bộ lớn nhất vẫn là hai người Tư Đồ Phá và Tàn Vấn Thiên.

Tư Đồ Phá, cảnh giới Nguyên Phủ tầng chín, ba loại ý chí vô đạo đều đại viên mãn, tâm tình càng thêm kiên định.

Tàn Vấn Thiên, cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy, ba loại ý chí vô đạo đại viên mãn, tâm chí cứng cỏi vô song, tâm tình càng không thể dao động.

Những người rời đi nghe nói về chiến cuộc sau đó, trong lòng đều có chút phiền muộn, dĩ nhiên không thể thấy được cảnh ba người tranh đấu, nhưng Tàn Vấn Thiên này cũng thật lợi hại, lại có thể trở thành người đứng nhất, đánh bại Tư Đồ Phá.

Chẳng qua đáng tiếc là cảnh giới của Tàn Vấn Thiên hơi thấp, bây giờ cách cuối năm cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian, hấn muốn đột phá Thiên Mệnh bảng vào cuối năm sợ là không được, bỏ qua sự thịnh thế lần này.

Đương nhiên, Tàn Vấn Thiên hấn lại không nghĩ như vậy, lúc này hấn dừng tu hành, đứng đây, trên mặt mang theo ý cười tự tin.

Nếu như không có lần lịch luyện này, muốn thăng cấp nhiều như vậy trong mấy tháng ngắn ngủi sợ rằng rất khó, quả thực hấn đã được nhận một cơ hội rất tốt.

- Đa tạ tiên bối.

Tàn Vấn Thiên chấp tay với lão giả quét sân bên cạnh, khách sáo nói.

- Ngươi tự mình làm được, cảm tạ ta làm gì.

Lão già tùy ý nói.

Tần Vấn Thiên cười, trong lòng suy đoán, chỉ sợ lão nhân này cũng không phải là nhân vật tầm thường.

- Vãn bối cáo từ.

Khom người cúi đầu, Tần Vấn Thiên chuẩn bị rời đi.

- Thiên Bi là của ngươi rồi, mang đi đi! Lão già tùy ý nói, làm cho mắt Tần Vấn Thiên sáng lên.

Thiên Bi này chính là Thần Bi Giám Thiên, lão già này muốn đưa cho hần?

- Ngày xưa chủ nhân ta nói với ta, ai có thể đi tới bên dưới Thiên Bi, Thiên Bi này chính là của hần, mà ngươi đã làm được rồi, mang đi đi! Lão già giống như có chút không kiên nhẫn, nói thêm.

Tần Vấn Thiên không khách sáo nữa, thu lại toàn bộ bia đá Hoàng Tuyền và Thiên Bi, chỉ là bí ẩn trong lòng càng muốn vạch trần nó, đáng tiếc, nhìn không thấu.

Nhấc chân lên, Tần Vấn Thiên đi xuống cầu thang, lão nhân kia cầm cái chổi, mắt nhìn lên bầu trời, trong con ngươi lại toát ra vẻ nhu hòa, dường như còn có cả tường nhớ.

.....

Cổ đồ cổ xưa, thành Khâm Châu, Khâm Thiên các, không biết bao nhiêu năm trước, Khâm Thiên các đã từng mang tên là Khâm Thiên giám, chính là một ty chịu sự cai quản của hoàng triều Đại Hạ cổ, xem thiên tượng, hé mở vận thế của Đại Hạ.

Lúc này, trong Khâm Thiên các, một lão già ngược mắt nhìn trời, con ngươi tựa hồ toát lên thần thái sáng rực, xuyên thấu hư vô, nhìn lên chín tầng trời, nơi đó có tinh tượng của Đại Hạ.

- Yêu tinh càng ngày càng sáng, tinh tượng của Đại Hạ có xu thế biến đổi bất ngờ, chư tinh sáng chói, các bên tranh phong, nhưng mà trong tinh tượng này lại có xu thế thống nhất.

Lão già chấn động trong lòng, tinh tượng này ngàn năm khó gặp!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 335: Cửu châu triều bái

Mọi người nhìn Tần Vấn Thiên đi xuống từng bước, trong lòng không còn giữ được bình tĩnh, Thiên Bi quan không có Thiên Bi thì còn có thể gọi là Thiên Bi quan sao?

Thiên Bi lại được đưa cho Tần Vấn Thiên.

Đương nhiên người nơi này vẫn chưa biết ba mảnh Thiên Bi này là vật gì, nếu không chắc chắn sẽ gây nên sóng gió.

Thiên Bi Giám Thiên, tên là Giám Thiên, chứng kiến sự hưng suy của hoàng triều Đại Hạ cổ, vô số anh hào của hoàng triều Đại Hạ cổ đều từng được nó tẩy lễ.

Thần Bi Giám Thiên giống như một chiếc gương cổ, một quyển sách sử, trên Thần Bi Giám Thiên có khắc chín tuyệt học của hoàng triều Đại Hạ cổ, chỉ là bây giờ đã bị chia chín, không thể ghép lại.

Nếu như Tần Vấn Thiên hiểu rõ hơn về lịch sử của hoàng triều Đại Hạ cổ, hần sẽ biết được, trong chín châu thành của Đại Hạ hoàng triều ngày nay, có vài thế lực, tuyệt học trấn tông môn của bọn họ chính là ghi chép chín tuyệt học được khắc trên Thần Bi Giám Thiên năm xưa.

Chỉ là tuy rằng chúng vẫn cường đại như trước nhưng lại không thể có được phong thái của ngày xưa.

Hoàng triều Đại Hạ cổ ngày trước so với chín châu thành ngày nay cường đại hơn rất nhiều, có thể nói, các thế lực xưng bá của chín châu thành hợp lại cũng không thể cường đại bằng hoàng triều Đại Hạ cổ năm đó. Nếu không, hoàng triều Đại Hạ cổ sao có thể nhất thống thiên hạ, cai quản quốc gia có lãnh thổ vô tận này, duy ngã độc tôn.

Phía sau Tần Vấn Thiên, lão già cầm cây chổi quét rác tiếp tục quét dọn bậc thang, có lẽ đây cũng là lần cuối cùng.

- Lão đại, Thiên Bì này cho ta mượn chơi hai ngày nhé?

Phạm Nhạc thấy Tần Vãn Thiên đi tới, mắt chớp chớp, Thiên Bì cường đại này vậy mà trở thành vật trong tay Tần Vãn Thiên, thật là thú vị.

Tần Vãn Thiên trừng Mập Mập một cái, đi tới bên cạnh đám người Sở Mãng, nhìn thoáng qua mọi người, thực lực của họ đều có tiến bộ, hành trình tiến lên bậc thang Thiên Bì lần này có thu hoạch rất lớn.

Ánh mắt chậm rãi chuyển qua, Tần Vãn Thiên vừa nhìn về phía đám người Tư Đồ Phá và Nhạc Băng Ảnh, liền thấy Tư Đồ Phá cũng đang nhìn hắn, bình tĩnh nói:

- Hẹn gặp lại tại thành Khâm Châu.

Giọng nói vừa rơi xuống, hắn và Nhạc Băng Ảnh rời đi, nhìn vào mắt hắn, trong ánh mắt Tần Vãn Thiên lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Tư Đồ Phá vẫn còn sát niệm như trước, như vậy thì cứ gặp lại ở thành Khâm Châu đi. Chắc hẳn người nơi này đều sẽ lần lượt tới thành Khâm Châu, khoảng cách cuối năm đã không còn xa.

- Huyền Tâm, chúng ta trở về đi.

Người của điện Huyền Nữ cũng chuẩn bị rời đi, đôi mắt đẹp của Huyền Tâm nhìn về phía Phạm Nhạc, lập tức cười nói:

- Ngươi sẽ đến thành Khâm Châu chứ?

- Sẽ đi.

Phạm Nhạc gật đầu.

- Vậy chúng ta gặp lại ở thành Khâm Châu.

Huyền Tâm cười ngọt ngào, lập tức rời đi cùng người của điện Huyền Nữ.

Phạm Nhạc cười ngây ngô, gãi gãi đầu, Tần Vãn Thiên thấy cảnh như vậy trong lòng xấu hổ, mùa xuân của Mập Mập tới rồi, người cũng ngốc đi thì phải.

Cách đó không xa, bóng người mặc bạch y cũng chuẩn bị rời đi, Tần Vãn Thiên vội gọi:

- Vân Mộng Di.

Bước chân của Vân Mộng Di ngừng lại, bóng người Tần Vãn Thiên lóe lên, liền tới bên cạnh nàng, nói:

- Ta có lời muốn hỏi ngươi.

Dứt lời hắn liền kéo tay Vân Mộng Di đi lên trước, có thể Vân Mộng Di sẽ biết chút ít về nỗi băn khoăn trong lòng hắn.

Vân Mộng Di nhũn mày nhưng tiếng nói của người nọ vang lên, nàng liền thả lỏng, mặc cho Tần Vãn Thiên kéo nàng đi lên trước, cảnh này làm cho Âu Dương Cường Sinh và Phạm Nhạc kinh ngạc.

- Quá mạnh.

- Ồ, rất mạnh.

Âu Dương Cường Sinh gật đầu, Vân Mộng Di lạnh lùng vậy mà để Tần Vãn Thiên kéo đi như vậy?

Tần Vãn Thiên và Vân Mộng Di đi cùng nhau, hắn hỏi nàng:

- Ngươi là ai?

Vân Mộng Di nhìn hắn, lập tức lạnh lùng nói:

- Vân Mộng Di.

- Khi ta bước vào Vô Song giới, ngươi biết ta là ai ư?

Tần Vãn Thiên nhìn chằm chằm vào mắt Vân Mộng Di, Vân Mộng Di đẩy tay hắn ra, mở miệng nói:

- Ta là Hạ Thiên Ngọc.

Ánh mắt Tần Vấn Thiên đột nhiên cứng đờ, nhìn chăm chăm nàng nói:

- Không thể nào.

- Ngươi không tin?

Vân Mộ Dung Di nhìn Tần Vấn Thiên, trong mắt lóe lên nụ cười quý dị, nói:

- Ta là tỷ tỷ của ngươi, ngươi tin không?

Tần Vấn Thiên không trả lời, lúc này Vân Mộ Dung Di mang đến cho hắn một cảm giác rất quý dị, nụ cười kia cực kỳ xa lạ.

Lời của nàng, vốn dĩ không có có độ tin cậy, thật thật giả giả, sợ rằng chỉ có mình nàng biết.

- Không tin.

Tần Vấn Thiên nói.

- Nếu đã vậy thì ngươi còn hỏi ta làm gì, sau khi ngươi đến thành Khâm Châu ta sẽ đi tìm ngươi.

Vân Mộ Dung Di dứt lời lập tức bước đi, rời xa hắn. Khí chất của nàng vẫn lạnh như băng, không ai có thể hiểu thấu được nàng đang nghĩ gì.

- Phù...

Tần Vấn Thiên phun ra một ngụm khí, vẫn không nhìn thấu, người mà Tử Quỷ lão cha đưa ra từ hoàng triều Đại Hạ, có phải là Vân Mộ Dung Di hay không?

Rốt cuộc Vân Mộ Dung Di nàng và Hạ Thiên Ngọc có quan hệ gì?

Vì sao cuối cùng Thần Bi Giám Thiên lại rơi vào tay hắn, có thật là vì hắn đi tới trước Thiên Bi nên được lão giả công nhận hay không?

Bản thân lão giả kia là một nhân vật đáng sợ, nếu không sẽ không thể chịu nổi Thần Bi Giám Thiên, hơn nữa ông nói, ông chỉ vâng theo mệnh lệnh chủ nhân, vậy chủ nhân của ông là nhân vật như thế nào?

- Làm sao vậy?

Đám người Âu Dương Cường Sinh thấy Tần Vấn Thiên đứng đờ đẫn một mình ở chỗ này liền vội đi tới, tiểu súc sinh kia cũng nhào vào lòng Tần Vấn Thiên, dụi dụi đầu vào người hắn.

- Không sao.

Tần Vấn Thiên lắc đầu nói, chính hắn còn chẳng biết thân thể của mình, nói ra cũng vô dụng, không biết hành trình đến hoàng triều Đại Hạ cổ lần này có thể có lời giải cho bí ẩn này không.

- Chúng ta cũng nên xuất phát đến thành Khâm Châu, sợ rằng người thành Thương Châu đã lên đường trước, lần này thành Khâm Châu sẽ rất náo nhiệt.

Âu Dương Cường Sinh vừa cười vừa nói, trong lòng bắt đầu có một chút chờ mong, ba năm mới có một hành trình thăm cổ đô không biết sẽ có bao nhiêu thiên tài tụ hội, các thế lực ở chín châu thành hoàng triều Đại Hạ đều sẽ tiến về.

- Đúng là nên khởi hành rồi, chỉ còn lại mấy tháng cuối.

Trong lòng Tần Vấn Thiên cảm giác có chút gấp gáp, tuy là một năm này thực lực lột xác nhưng với thực lực hiện tại của hắn, muốn có được ba vị trí đầu Thiên Mệnh bảng vẫn rất khó khăn.

Ba vị trí đầu, ba người mạnh nhất trong vô số Nguyên Phủ đỉnh phong, không thể nghi ngờ là ý chí võ đạo đại viên mãn, công pháp thần thông cũng đều là cao cấp, thậm chí còn có nhân vật linh ngộ đến ý chí võ đạo cảnh giới hai.

- Trước hết về Âu Dương thế gia một chuyến, chỉ sợ Âu Dương thế gia sẽ có không ít người đi trước.

Âu Dương Cường Sinh nói, đương nhiên Tần Vấn Thiên sẽ không có ý kiến gì, cùng Âu Dương Cường Sinh trở về Âu Dương thế gia lần nữa.

Âu Dương Cường Sinh nắm rõ tình hình với người bên trên, Âu Dương thế gia liền ra lệnh bảy ngày sau, ai có tư cách tham gia tranh Thiên Mệnh bảng lần này trong Âu Dương thế gia đều phải xuất phát tới thành Khâm Châu.

Lúc này, tại nơi ở của Âu Dương Cường Sinh chỉ thấy ba mảnh Thiên Bi trôi nổi trên không, Tần Vấn Thiên, Phạm Nhạc, Sở Mãng, Âu Dương Cường Sinh đều ở bên dưới các tấm bia, cảm thụ cỗ niệm lúc trước.

- Lực, dùng lực của ta, tấn công thân thể ta.

Tần Vãn Thiên dùng thân thể mình đánh vào Thiên Bỉ trên không, hôm nay hắn đã có thể chứng thực, ba mảnh Thiên Bỉ này có chứa cổ niệm, tấn công mạnh yếu, có thể thu phóng tự nhiên.

- Mạnh hơn chút nữa, ta còn có thể chịu đựng được lực mạnh hơn nữa.

Tần Vãn Thiên bước chậm trên không, tiếng nổ lớn ầm ầm truyền ra, lực lượng kinh khủng chấn động trên người hắn, đánh hắn phun ra máu tươi nhưng trong mắt hắn lại mang theo sự cố chấp.

Có ba mảnh Thiên Bỉ ở đây sao có thể dễ lãng phí thời gian, bọn họ có thể dùng loại lực áp bách này để đột phá giới hạn của bản thân.

Năm đó, Thần Bỉ Giám Thiên dùng để thanh tẩy thành viên trong hoàng thất của hoàng triều Đại Hạ cổ, bây giờ được Tần Vãn Thiên dùng để đột phá cực hạn.

Đám Âu Dương Cường Sinh và Phạm Nhạc cũng không thích bị Thần Bỉ Giám Thiên ngược đãi, mặc dù cảm thấy đau đớn nhưng cũng cảm nhận được thực lực bản thân cùng với ý chí có sự biến đổi nhỏ.

Trong nháy mắt bảy ngày trôi qua, vào ngày thứ bảy, người của Âu Dương thế gia tụ tập ở đạo trường, nơi này có tọa kỵ Cổ Yêu cường đại sẽ hộ tống mọi người đến thành Khâm Châu.

Tần Vãn Thiên đưa mắt nhìn đám người, đám người mệnh mệnh trong đạo trường, người đặt đến cảnh giới Nguyên Phủ tầng chín có tới mấy trăm.

Một thế gia có nhân số rất lớn cũng không thiếu người ở bất kỳ cảnh giới nào, đương nhiên trong mấy trăm người này, đại đa số e rằng đều là đồ đạn, nhưng cũng có thể tưởng tượng, lần này đến thành Khâm Châu sẽ có bao nhiêu người.

- Lên đường đi.

Gia chủ Âu Dương thế gia tự mình tới đưa tiễn, nhìn theo tọa kỵ yêu thú bay lên không trung, tuy nói cảnh giới Nguyên Phủ chỉ là sức mạnh của một hậu bối thế gia, nhưng đã trải qua lần thanh tẩy này, người có biểu hiện kiệt xuất, tương lai đều sẽ trở thành lực lượng nòng cốt của thế gia.

Bầu trời ở Âu Dương thế gia yêu khí ngưng trệ, Cổ Yêu bay lên không, hướng tới khu vực trung tâm của Đại Hạ hoàng triều.

.....

Đại Hạ hoàng triều có chín châu thành, thành Khâm Châu, thành Vọng Châu, thành Bình Châu, ba tòa cổ thành mệnh mệnh này có thể hình tam giác, đặt ở khu vực trung tâm của hoàng triều Đại Hạ.

Trong đó, thành Khâm Châu đứng đầu, là khu vực trung tâm thực sự của toàn bộ hoàng triều Đại Hạ. Ngay cả một vài quốc gia xung quanh thành Khâm Châu cũng đều có quốc lực cường thịnh, cường giả nhiều như mây.

Mặc dù hoàng triều cổ đã diệt vong nhưng cố đô vẫn là thành trì phồn hoa nhất trong chín châu thành. Tòa thành trì này chứng kiến sự hưng suy của lịch sử Đại Hạ, thành Khâm Châu. Ở những nơi có cửa thành lớn, yêu thú không ngừng gào thét mà vào, cường giả tản bộ trên không, giống như vô cùng vô tận, không có điểm dừng.

Những cường giả kia hoặc đi một mình, hoặc tùm năm tùm ba bàn tán trên không, nhìn tòa cổ thành này, nhiệt huyết dâng trào trong lòng.

Khi mọi người ở phía dưới nhìn lên không cũng dâng trào cảm xúc như vậy.

Lúc này ở trên không, kiếm khí vọt lên trời cao, một đám kiếm tu ngự kiếm mà đi, bọn họ mặc đồ trắng, uy phong giống như kiếm tiên.

- Đó là kiếm khách Yên Châu, kiếm tu từ thành Yên Châu tới, trang phục của họ sạch sẽ đơn giản, ngự kiếm trên không.

- Kia kia, thật nhiều yêu thú, là thể lực của thành Yêu Châu sao, là của Thiên Yêu tông hay là Thú Vương điện?

- Những người kia là ai, trận thế thật mạnh, hẳn là thể lực cấp độ bá chủ rồi.

Có người đưa mắt nhìn một vị trí nào đó trên không, nơi đó có rất nhiều người.

Chỉ thấy trong đó có một bóng người đứng ngạo nghễ, dường như chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra hắn ngay giữa đám người.

- Hẳn là Hoa Thái Hư, ta từng thấy hắn, Hoa Thái Hư đứng đầu Thiên Mệnh bang, nhưng hiện nay hắn đã bước vào Thiên Cương cảnh, lần này cũng sẽ không tham gia Thiên Mệnh bang nhưng hắn vẫn là một truyền kỳ.

- Đúng đúng, là người của Hoa gia tới, thể lực bên cạnh chắc cũng là thể lực của thành Vọng Châu, khí thế như vậy, ngoại trừ Đan Vương điện thì không có ai khác.

Rất nhiều người thần phục trong lòng, bọn họ đang tìm kiếm Đan Vương điện, lập tức nhìn thấy vài nhân vật xuất chúng.

- Thanh niên có đôi mắt hiện ra kim quang kia hình như là Trầm Trần, nghe nói hắn tu hành công pháp Thiên Tôn, thực lực cực kỳ khủng khiếp, còn nghe

đồn hấn cố ý áp chế không đột phá cảnh giới để chiếm ngôi vị đứng đầu Thiên Mệnh bảng lần này, danh chấn Đại Hạ.

- Nàng kia là ai, bộ dáng thật xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành.

- Nàng kia chính là Mạc Khuynh Thành, đệ tử của Lạc Hà, nữ nhi của Đan Vương, làm người rất khiêm tốn nên ít người biết đến nàng, nhưng danh tiếng của nàng ở thành Vọng Châu lại rung động tận trời.

Vô số lời bàn tán bay đầy trời thành Khâm Châu, cố đô hoàng triều Đại Hạ, Cửu Châu triều bá, anh kiệt thiên hạ hội tụ, đương nhiên sẽ có vô số chuyện đề nói!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 336: Cố nhân

Trong thành Khâm Châu, các nhà khách từ lâu lớn không ngừng bận rộn, mấy ngày nay, nguồn khách thật sự quá nhiều, không chỉ có người của những thế lực lớn lũ lượt đáp xuống, nhân vật hoàng triều Đại Hạ khắp nơi, có ai không muốn biết về sự kiện lần này chứ.

Giờ phút này, ở trên đường lớn của thành Khâm Châu có mấy bóng người dạo bước, trong đó có hai vị nữ tử trẻ tuổi đều vô cùng xinh đẹp, vô cùng thu hút ánh mắt người ta, nhưng người phía sau bọn họ, trên người lại toát ra hơi thở lạnh nhạt làm người ta không dám tùy tiện tới gần.

Nhưng có chút kỳ lạ là người ở giữa hai mỹ nữ kia, lại là một vị lão nhân cực kỳ bình thường, hơi thở rất yếu giống như là một người phạm.

- Thành Khâm Châu thật đúng là phồn hoa mà.

Lão nhân nhìn từng tòa kiến trúc sừng sững xung quanh, trong lòng hiện lên cảm thán, nhớ tới một vài sự việc năm đó mình cố chấp, không khỏi có chút buồn cười. Nước Sở, thành Thiên Ung, ở trước mặt Cửu Châu thành mệnh mông giống như một con kiến nhỏ bé, người nơi này, đi tùy ý trên đường lớn đều là nhân vật ngồi tit trên cao trong mắt lão trước kia.

Tâm mắt đã thay đổi, tâm cũng đã sớm thay đổi.

- Thu Tuyết à, con phải cố gắng cho tốt, học tập theo muội muội con, thế giới này thật sự quá lớn.

Bạch Thanh Tùng thở dài, Bạch Thu Tuyết gật đầu:

- Vâng, cha, con sẽ cố gắng, nhưng muốn vượt qua muội muội chỉ sợ là không thể.

- Tỷ, tỷ phải có lòng tin đối với bản thân.

Nữ tử xinh đẹp bên cạnh mỉm cười nói, nữ tử này dáng người cao gầy, so với Bạch Thu Tuyết còn cao hơn một chút, hơn nữa cực kỳ hoàn mỹ, làn da trắng như tuyết. Nữ tử rất đẹp, chỉ là đôi mắt kia của nàng lại cho người ta cảm giác sắc bén không hợp tuổi, giống như từng trải qua rất nhiều chuyện.

Nữ tử trẻ tuổi này chính là muội muội của Bạch Thu Tuyết, Bạch Tinh, nàng bây giờ có thân phận phi phạm trong điện Huyền Âm, cũng đã đón người nhà vào điện Huyền Âm.

- Lòng tin?

Bạch Thu Tuyết khẽ lắc đầu:

- Không biết hấn có đến hoàng triều Đại Hạ không.

Nghĩ đến hấn, trong mắt muội muội Bạch Thu Tuyết lộ ra một chút ý cười, đã trải qua quá nhiều chuyện, nàng đã sớm buông bỏ tất cả. Đối với những chuyện trước kia, nàng cũng từng hối hận, không chỉ có nàng, phụ thân nàng Bạch Thanh Tùng cũng đã buông bỏ, không trách cứ việc Tần Văn Thiên phế bỏ võ công của ông một chút nào, chính bởi vì thế, Bạch Tinh mới nhận lại cha mẹ một lần nữa, cả nhà đoàn tụ.

- Hấn?

Bạch Thanh Tùng sững sờ, sau đó lắc đầu cười khổ nói:

- Có đôi khi thật muốn trở lại lúc trước, nếu không phải vì ta tư lợi mà làm ra những chuyện đó, có lẽ con và hấn cũng sẽ là đôi quyền lữ người ta hâm mộ.

- Được rồi được rồi, đều đã qua rồi, mọi người cũng đừng nhắc tới mãi.

Bạch Tinh ngắt lời, khiến Bạch Thanh Tùng lắc đầu nở nụ cười:

- Không nhắc nữa, đều đã qua.

Ánh mắt Bạch Tinh lại nhìn phurong xa, trầm nghĩ, lúc trước thí luyện ở Tiên Trì, Vắn Thiên ca ca đột phá đến cảnh giới Nguyên Phủ, tới nay đã lâu như vậy, tu vi của nàng đã đến Nguyên Phủ tầng tám, vì là do chính nàng liều mạng cố gắng, cũng đã trải qua rất nhiều rèn luyện, nhưng Vắn Thiên ca ca còn ưu tú hơn so với nàng, chắc sẽ không kém cỏi hơn nàng.

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt sâu thẳm của Bạch Tinh hiện lên một ý cười thần nhiên, nàng lúc này toát ra vẻ đẹp ngây thơ.

.....

Tần Vắn Thiên đi trên đường lớn, hắt hơi một cái, khẽ nói:

- Người nào đang nhớ ta.

- Người cũng đừng giả bộ nữa lão đại.

Phạm Nhạc nhếch miệng nói:

- Người tưởng người là ta ư, mỗi ngày có người nhớ mong.

Tần Vắn Thiên tròn mắt, Tiểu Hồn Đản trong lòng hấn lật người, lộ ra hành động không chịu nổi, khiến Phạm Nhạc gõ một cái lên đầu nó.

Hôm qua bọn họ đã đến thành Khâm Châu, sáng sớm Mập Mập đã đề nghị ra ngoài một chút.

Khu vực này có rất nhiều nhà trọ từ lâu, mà con đường chỗ bọn họ cực kỳ rộng rãi, có thể chứa trăm người song song, không ngừng có yêu thú lướt qua bên cạnh, cửa hàng hai bên mọc san sát, vô cùng náo nhiệt.

Ngẫu nhiên ở trên đường lớn sẽ gặp phải một số đội ngũ phi phạm khí thế, phần lớn đều đến từ thế lực lớn, tỏ ra cực kỳ nắm chắc.

- Những người này là loại người nào, trên người lại có khí thế sắc bén như thế, giống như kiếm sắc ra khỏi vỏ.

Tần Vắn Thiên nhìn thấy một đám thanh niên đi ngang qua bên cạnh, nhìn Âu Dương Cuồng Sinh ở bên cạnh hỏi.

- Người thành Bình Châu, rất nhiều thế lực người thành Bình Châu có sở trường luyện khí, bọn họ tu hành công pháp thần thông cũng đều dùng thần binh hỗ trợ lẫn nhau, bởi vậy khí thế rất mạnh.

Âu Dương Cuồng Sinh đáp lại:

- Hơn nữa thành Bình Châu cách thành Khâm Châu không xa và thành Khâm Châu, thành Vọng Châu là châu thành trung tâm của hoàng triều Đại Hạ, xem như thế lực mạnh nhất, cũng có chút cảm giác về sự ưu việt.

- Cửu Châu thành ba mươi sáu thế lực lớn cấp bá chủ, hẳn đều đã đến?

Tần Vắn Thiên khẽ nói, Âu Dương Cuồng Sinh gật đầu:

- Đương nhiên, thành Thanh Châu hẻo lánh nhất, Cửu Huyền cung, Thanh Vân các e là đều đã có người đến, đối với nơi đó, người hẳn là quen thuộc một chút, dù sao nước Sở cũng gần thành Thanh Châu nhất.

Cửu Huyền cung thật ra cũng chưa nói là quen thuộc nhưng quả thật hấn và Cửu Huyền cung có qua lại không ít. Hôm nay nếu gặp được người của Cửu Huyền cung, có chuyện hẳn phải làm rõ.

Về phần Thanh Vân các thì chỉ có sự qua lại duy nhất, đó là tiền bối Công Dương Hoảng và Thiên Mộng Ngữ, bây giờ cũng không biết Công Dương Hoảng như thế nào.

Sau khi Công Dương Hoảng rời khỏi nước Sở không lâu, hấn liền tới thành Vọng Châu, chỉ sợ cho dù sau này Công Dương Hoảng có trở lại nước Sở cũng không tìm thấy hấn.

- Nước Sở!

Trong lòng Tần Vắn Thiên có từng chút vương bận, nước Sở, quốc gia nhỏ yếu đó lại có rất nhiều người mình nhớ nhưng vương bận.

- Điện Đan Vương, Khuynh Thành, lần này nàng cũng tới chứ.

Tần Vắn Thiên trầm nghĩ một tiếng, Mạc Khuynh Thành rất được coi trọng ở điện Đan Vương, là đệ tử được bồi dưỡng tập trung nhất, Lạc Hà vô cùng thích nàng, thực lực của nàng tăng lên, tuyệt đối sẽ không chậm hơn mình.

- Thom quá.

Đúng lúc này, một mùi thơm bay tới, hương rượu nồng đậm, Phàm Nhạc hít mạnh một hơi, sau đó nheo mắt lại, tìm kiếm nơi phát ra mùi thơm.

- Đằng kia.

Ngón tay Sở Mãng chỉ một tòa lầu xa hoa phía trước, một lá cờ bay lượn ở đó, bên trên viết ba chữ to:

- Túy Tiên Cư.

- Tên hay.

Âu Dương Cuồng Sinh cười nói:

- Đi, chúng ta đi qua uống vài chén.

- Đúng, ta cũng muốn uống mấy chén.

Bên cạnh Âu Dương Cuồng Sinh, Âu Dương Tiểu Lộ chớp mắt khiến Âu Dương Cuồng Sinh trừng mắt nhìn nàng một cái:

- Không có việc của muội, chúng ta uống rượu, nữ nhân ăn thịt.

- Hừ.

Âu Dương Tiểu Lộ trừng mắt nhìn Âu Dương Cuồng Sinh, nói:

- Chờ gặp được Đình tỷ tỷ, muội bảo tỷ ấy đến trừng trị ca giúp muội.

Đương nhiên Đình tỷ tỷ Âu Dương Tiểu Lộ chỉ không phải Âu Dương Đình mà là vị hôn thê Khương Đình của Âu Dương Cuồng Sinh, thân là hậu bối thế lực cấp bá chủ của thành Phong Châu, hiển nhiên Khương Đình cũng tới.

- Thôi đi, còn không biết ai trừng trị ai đâu.

Âu Dương Cuồng Sinh bĩu môi nói.

- Thật vậy sao, ca dám lặp lại lần nữa?

Âu Dương Tiểu Lộ khinh thường nói.

- Nếu nha đầu Khương Đình đó đến đây, nhất định ta phải chinh đốn nàng một phen, thế nào?

Âu Dương Cuồng Sinh cao giọng nói, hần vừa dứt lời, Âu Dương Tiểu Lộ lộ ra nụ cười trộm, khiến Âu Dương Cuồng Sinh cảm giác có chút không ổn, bỗng nhiên xoay người, sau đó hần liền nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp đứng ở phía sau.

Tần Văn Thiên và Phàm Nhạc chưa quay đầu đã biết ai, vẻ mặt đồng tình nhìn Âu Dương Cuồng Sinh.

- Các người...

Âu Dương Cuồng Sinh trong lòng biết đã mắc mưu, đám người này hình như đều biết, thật không có nghĩa khí.

Từ khi từ biệt tại Tiên Trì cung, Tần Văn Thiên cũng chưa từng gặp lại Khương Đình, hôm nay nàng đã trưởng thành mấy phần, duyên dáng yêu kiều, càng có hương vị nữ nhân hơn, đôi mắt đẹp kia lưu chuyển, nhìn Âu Dương Cuồng Sinh, khiến Âu Dương Cuồng Sinh cười sang sảng nói:

- Đình Nhi đến rồi à, sao không nói gì, nha đầu thối này cũng không nói cho ta biết.

- Hừ.

Khương Đình để Âu Dương Cuồng Sinh ôm không khí, đi lướt qua người hần, Âu Dương Cuồng Sinh lon ton theo sau, cười nói:

- Vừa rồi ta chỉ đùa một chút, đùa một chút.

Nhìn thấy cảnh như vậy, đám người Tần Văn Thiên đều cười lên, sau đó cùng nhau tới Túy Tiên Cư, tìm vị trí sát cửa sổ ở lầu hai ngồi xuống, vừa uống và nói chuyện.

Trong lầu ngồi đầy khách, bàn tròn luận đất, nhưng giờ phút này e là không ai biết, một bàn người không chút bắt mắt kia tương lai sẽ tạo nên mưa rền gió dữ ở hoàng triều Đại Hạ như thế nào.

Bên ngoài Túy Tiên Cư không ngừng có người bước vào, lúc này có đoàn người đi vào, đều là thanh niên, ba nam ba nữ.

Ba nữ tử, trong đó một nữ tử tỏ ra thấp bé, tướng mạo bình thường, hình như có chút tự ti, theo ở phía sau không nói chuyện. Nữ tử nói nhiều nhất có vài phần xinh đẹp, mắt nhìn tám phương, như là đặc biệt khôn khéo, hơn nữa đáng người tròn trịa, nhất là nơi đầy đặn kia, núi đồi thoáng lộ, có vùng trắng như tuyết, gần như muốn lộ ra làm người ta thêm nhỏ dãi.

Nhưng người chói mắt nhất lại là một nữ tử cuối cùng, trời sinh gọi cảm, một đôi mắt đẹp nhìn quanh tạo ra nét riêng, môi hồng khép hờ, cũng không nói nhiều nhưng vô cùng diễm lệ, giống như có mị lực trời sinh, khiến nữ nhân cũng ghen tị.

- Dương Hà, người yên tâm đi, lát nữa sẽ có người đến, là huynh đệ trong tộc ta, chúng ta mời hân ăn uống một bữa, bảo hân nói tốt vài câu, tới điện Đan Vương tu hành, chắc chắn không phải vấn đề.

Chỉ thấy một thanh niên trong đó nhìn về phía nữ tử lộ ra nửa ngực, đôi mắt cũng không nhìn được hướng về phía cái khe trắng nõn kia, giống như muốn dòm ngó phong cảnh bên trong.

- Điện Đan Vương này mạnh bao nhiêu?

Dương Hà có chút chờ mong, điện Đan Vương thế lực cấp bá chủ.

- Trong thành Vọng Châu, điện Đan Vương thế lực cấp bá chủ, người chín châu thành cũng đều kiêng kị ba phần, cho nên thế lực đều phải cầu cạnh điện Đan Vương. Trong rất nhiều thế lực cấp bá chủ, điện Đan Vương có thể xếp vào ba vị trí đầu.

Thanh niên nói thổi phồng, ngược lại có mấy phần chân thực, trong lúc bọn họ nói chuyện, cũng đi lên lầu hai, tìm một chỗ ngồi xuống.

- Huynh đệ kia của ta tên Kinh Vũ, thiên phú kiệt xuất, bái làm học trò Lạc Hà, nữ nhi của Đan Vương, sau khi hân đến, các người nói chuyện cho khéo, đây chính là thiên tài điện Đan Vương, nhân vật lớn thật sự.

Thanh niên nghiêm túc nói, khiến đôi mắt đẹp của Dương Hà lộ ra tia sáng lạ, kéo quần áo trên người xuống, khiến cho nơi trắng như tuyết lộ ra thêm mấy phần, lần này là một cơ hội.

Ánh mắt của nàng có chút lơ đãng nhìn thoáng qua nữ tử xinh đẹp bên cạnh, trong đôi mắt hiện lên một chút ghen ghét, nữ nhân này trời sinh mị hoặc, so với nàng còn hấp dẫn hơn, đây là một sự uy hiếp.

- Người thấy thế nào?

Dương Hà nhìn nữ tử xinh đẹp kia, hỏi.

- Thế lực điện Đan Vương như thế, đương nhiên khảo hạch rất nghiêm ngặt, sao có thể dựa vào thủ đoạn như vậy mà thành được?

Nữ tử mỹ lệ cười nói.

Lúc bọn họ nói chuyện về điện Đan Vương, bên phía gần cửa sổ, ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía bên đó, trong nháy mắt ánh mắt rơi vào một bóng lưng, nghe được lời của nàng, trong mắt Tần Vãn Thiên hiện lên nụ cười thuần phác rực rỡ.

Rất vui vẻ, rất ấm áp.

Giống như cảm giác được cái gì, nữ tử xinh đẹp xoay người, sau đó thân thể của nàng đột nhiên rung động, đôi mắt đẹp giống như ngừng lại ở đó.

Tiểu gia hỏa, từ biệt mấy năm, cuối cùng cũng gặp lại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 337: Trần Gia Thành Khâm Châu

Khi Tần Vãn Thiên rời khỏi nước Sở, thế cục nước Sở đã định, Sở Vô Vi thống trị, hóa giải ân oán của các phe, trợ giúp xây dựng lại học viện Đế Tinh, nước Sở nghênh đón thời kỳ dưỡng bệnh sau chiến tranh.

Tuy bố cục thế lực của các đại gia tộc có thay đổi nhưng cũng chỉ thay đổi hưng suy, đó là sự tất yếu của lịch sử.

Nhược Hoan cũng biết đã không cần thiết ở lại nước Sở, liền một mình du ngoạn đại lục, đi một đường về phía tây. Nàng từng đi qua rất nhiều quốc gia, còn từng đi thành Thanh Châu trong chín châu thành, biết bố cục nước Sở quá nhỏ, thực lực bản thân quá yếu.

Hơn nữa nàng có sức quyến rũ trời sinh, dễ dàng bị người ta thêm muốn, thêm nhỏ dãi mỹ mạo của nàng, nhiều lần gặp phải hiểm cảnh, may mà bản thân nàng vốn là người vô cùng thông minh, lượn qua giữa các loại nhân vật, cuối cùng cũng có thể bảo vệ được bản thân, nhưng cũng biết tầm quan trọng của thực lực và bối cảnh mạnh mẽ.

Nàng muốn gia nhập thế lực tông môn lớn, bởi vì mấy năm qua, nàng đã trải qua rất nhiều chuyện. Tuy thiên phú nàng không kém nhưng cũng chưa mạnh đến mức chói mắt, chỉ có gia nhập thế lực lớn mới có thể bảo vệ bản thân tốt hơn.

Sau khi tới thành Khâm Châu, lại quen biết một số người, liền kết bạn đi cùng. Tuy giọng điệu những người này nói khoác chiếm đa số nhưng nàng vẫn đi chung với bọn họ, giả vờ ân cần, như thế cũng là một loại thủ đoạn chăm sóc bản thân. So với đi một mình, ít nhất an toàn hơn rất nhiều, đối với việc đối phương nói quen biết người điện Đan Vương, nàng cũng chỉ nghe một chút mà thôi, tuy muốn gia nhập thế lực lớn nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ gia nhập điện Đan Vương.

Nhưng có lẽ Nhược Hoan sẽ không ngờ được, lời đối phương nói lại là nửa thật nửa giả, quen biết Kinh Vũ, còn là đệ tử của Lạc Hà điện Đan Vương, còn từng hộ tống Lạc Hà tới nước Sở, đón Mạc Khuyết Thành rời đi.

Đương nhiên, điều khiến Nhược Hoan ngạc nhiên lẫn vui mừng nhất là nàng lại gặp Tần Văn Thiên ở trong tửu lâu này. Khí chất tiểu gia hỏa này hôm nay đã khác biệt rồi. Nhược Hoan nhớ mang máng, lúc trước hộ tống sư phụ Mạc Thương tới thành Thiên Ung, lần đầu tiên gặp được tình cảnh Tần Văn Thiên chạy trốn.

Lúc này, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều lộ ra nụ cười âm áp, tha hương gặp bạn cũ còn xinh đẹp, huống chi, quan hệ hai người đã sớm thân mật như tỷ đệ, cách xa lâu ngày gặp lại, trong lòng có âm áp, có cảm động.

Gặp lại thật sự quá tuyệt vời.

Phạm Nhạc cũng chú ý tới sự khác thường của Tần Văn Thiên, ánh mắt nhìn qua, lập tức ánh mắt hân sáng lên, thế mà lại gặp Nhược Hoan sư tỷ ở đây.

- Kinh Vũ, người đến rồi.

Lúc này, thanh niên cùng bàn Nhược Hoan đứng dậy, nhìn về phía chỗ cầu thang, chỉ thấy một thanh niên bước chậm rãi tới. Việc này làm cho Nhược Hoan mỉm cười hiểu ý, mắt đẹp của Nhược Hoan lóe lên, lộ ra một chút giảo hoạt, đám người này thật sự tìm người giả mạo người của điện Đan Vương ư?

Nghĩ đến đây, nàng nhìn Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc làm ra một động tác tay chớ có lên tiếng, sau đó chớp mắt, khẽ cười nhẵn nhụi làm cho người ta vui mắt vui lòng.

Ánh mắt Tần Văn Thiên nhìn lướt qua chỗ cầu thang, hắn cũng đã thấy Kinh Vũ, không khỏi lộ ra một chút thần thái khác thường. Kinh Vũ đã đến, như vậy chắc hẳn người của điện Đan Vương cũng không cách đây quá xa.

Khuyết Thành có thể ở gần đây!

Nghĩ đến đây Tần Văn Thiên phối hợp với động tác của Nhược Hoan, lặng lẽ không lên tiếng, quay đầu uống rượu, giống như cái gì cũng chưa nhìn thấy.

Kinh Vũ đi theo một người thanh niên tới, thanh niên này mặc hoa phục, vô cùng tuấn lãng, anh khí bức người, khoảnh khắc Nhược Hoan nhìn thấy hai người này, không khỏi lộ ra một chút khác lạ. Khí chất hai người này phi phàm, cũng không giống bọn lừa đảo, hình như có nội tình, loại khí chất để lộ bên ngoài hoàn toàn tự nhiên, không ngụy trang được.

Kinh Vũ mặc áo trắng, khí chất còn hơi kém một ít, hai đầu lông mày mang theo nét u sầu, giống như có tâm sự, còn thanh niên bên cạnh hắn thì tinh thần long hồ, thần thái tươi tắn.

Thanh niên này chính là người của Trần gia.

Thành Khâm Châu, Trần gia chính là một thế gia cổ xưa của hoàng triều Đại Hạ, cùng tồn tại với hoàng triều Đại Hạ cổ.

Thậm chí có lời đồn, lúc trước, chín đại công tộc diệt hoàng triều Đại Hạ có một tộc chính là Trần tộc, một trong chín đại tộc ngày xưa mà hoàng triều Đại Hạ cổ dựa vào nhất.

Sau khi hoàng triều Đại Hạ bị diệt, Trần gia đứng chủ ở thành Khâm Châu, mở ra Trần gia mới.

Chín châu thành hoàng triều Đại Hạ, ba mươi sáu thế lực lớn cấp bá chủ, nếu đi xếp hạng, Trần gia, tuyệt đối không có vấn đề khi xếp ở ba hạng đầu.

Công pháp Trần gia tu hành có khả năng mượn lực mặt trời, xoay chuyển càn khôn.

Tâm pháp Đại Nhật Càn Khôn nghe đồn chính là tuyệt học của hoàng triều Đại Hạ cổ, uy lực vô tận, người tu hành sinh ra Đại Nhật Càn Khôn, có được khả năng đốt trời đun biển, tự sinh huyết mạch đại nhật, lúc công pháp nở rộ, người tới gần sẽ chết.

Có thể tưởng tượng, công pháp này cuồng mãnh bá đạo cỡ nào, hoàng triều Đại Hạ cũng khó có thể tìm ra mấy bộ công pháp có thể chống lại.

Đan Vương điện và Trần gia quan hệ có chút sâu xa, sau khi vào thành Khâm Châu, Trần gia tự mình đón chào người của điện Đan Vương và gia tộc

Hoa thị vào Trần gia nghỉ tạm

Trần Nhiên lúc nhìn thấy Mạc Khuynh Thành nhất thời kinh động như gặp được thần tiên, lại thêm các đại thế lực cấp độ bá chủ đối với đệ tử Mạc Khuynh Thành của Lạc Hà này, đã nghe đồn rất nhiều, càng khiến cho Trần Nhiên rục rịch, có ý theo đuổi. Nhưng hắn cũng biết đối thủ cạnh tranh rất nhiều, đối thủ cạnh tranh mạnh nhất chính là Hoa Thái Hư và Trầm Trần, nhưng mà hắn nghe nói Mạc Khuynh Thành đều không có chút ý gì với Hoa Thái Hư và Trầm Trần, tâm tư càng thêm sinh động, thế là liền tìm tới đệ tử Kinh Vũ của Lạc Hà, muốn làm quen.

Nếu không, với thân phận của Trần Nhiên, hắn sẽ khinh thường việc đi cùng với Kinh Vũ, dù sao trong các đệ tử của Lạc Hà, thiên phú Kinh Vũ khá bình thường, cũng không được Lạc Hà coi trọng.

Trong lòng Trần Nhiên hắn có lửa nóng, nhưng Kinh Vũ lại đầy bụng tâm sự, bây giờ hắn luyện đan tu hành đều bị trì trệ không tiến, sư tôn đã vô cùng thất vọng về hắn, nguyên nhân trong đó hắn cũng hiểu ra, bởi vì Mạc Khuynh Thành.

Hắn khổ sở yêu Mạc Khuynh Thành, lại chỉ có thể vụng trộm ngược nhìn, thậm chí ngay cả thổ lộ cũng không dám. Bây giờ càng có nhiều nhân vật thiên tài vờn quanh Mạc Khuynh Thành, có lòng mơ ước với Mạc Khuynh Thành, thậm chí tìm đến hắn để giật dây, hắn lại có nỗi khổ không thể nói, nghĩ tới đó, tâm tình Kinh Vũ càng tồi tệ, mấy ngày nay đến thành Khâm Châu, mỗi đêm hắn đều tìm say, hôm qua lúc say rượu thì gặp huynh đệ Kinh Phong trong tộc.

Đi đến trước bàn rượu, Kinh Phong chào hỏi hắn, hắn cũng chỉ tùy ý gật đầu.

- Kinh Vũ, đây là Nhưộc Hoan, Dương Hà, các nàng đều muốn vào điện Đan Vương tu hành, ngươi xem có biện pháp gì không?

Huynh đệ Kinh Phong nháy mắt với Kinh Vũ, Kinh Vũ cười lạnh bụng trong lòng. Kinh Phong này thật sự là tên công tử đảng điểm, không tu hành cho tốt, cả ngày chỉ biết tiêu hoa ghẹo nguyệt, hôm nay lại muốn lợi dụng mình để giúp hắn đùa bỡn nữ tử, cũng thật buồn cười.

Ánh mắt Kinh Vũ tùy ý nhìn lướt qua, nữ tử bên cạnh Kinh Phong liền bị hắn xem nhẹ, ngược lại Dương Hà này có vài phần tư sắc, đang quăng đôi mắt quyến rũ ra với hắn, quần áo hở hang, đáng người gọi cảm, nữ tử như vậy ở trong mắt hắn thì có chút trần tục, cũng chỉ có Kinh Phong mới nhìn trúng.

Vì thường xuyên nhìn trộm Mạc Khuynh Thành, hôm nay, có mấy người có thể lọt được vào mắt Kinh Vũ.

Nhưng lúc Kinh Vũ nhìn về phía Nhưộc Hoan, mắt lại sáng ngời, chỉ thấy Nhưộc Hoan giống như mị hoặc trời sinh, cho người ta một loại hấp dẫn mãnh liệt, phong thái đầy cảm xúc, đáng người nóng bỏng hiển lộ rõ qua hơi thở nữ nhân. Tuy ăn mặc không quá bắt mắt, càng không hở hang như Dương Hà nhưng so với Dương Hà, Nhưộc Hoan càng nhóm lên ngọn lửa lòng với người ta hơn.

- Mỹ nhân như vậy, nếu có thể phong lưu một đêm, sao không phải là một chuyện vui vẻ.

Kinh Vũ nhìn gương mặt điểm lệ kia, trong lòng cháy lên ngọn lửa tình.

Trần Nhiên là nhân vật nào, hắn thấy ánh mắt những người này lập tức hiểu rõ bảy tám phần của câu chuyện, nhất thời cười lạnh nhạt trong lòng. Hắn cũng biết Kinh Vũ có ý thăm dò đối với Mạc Khuynh Thành nên cả ngày mang mặt u sầu, lúc tiếp đãi hắn cũng chỉ có vài phần lấy lệ.

- Nữ tử này cũng rất xinh đẹp, nếu không phải gặp được Mạc Khuynh Thành chỉ sợ ta cũng muốn chơi cùng nàng ấy một chút, nhưng Kinh Vũ đã nhìn trúng, ta sẽ thành toàn cho hắn, để hắn sớm hết hi vọng đối với Mạc Khuynh Thành và giúp ta.

Trần Nhiên có ý tưởng trong lòng, liền cười nói:

- Kinh Vũ huynh chính là đệ tử của tiền bối Lạc Hà điện Đan Vương, muốn dẫn người vào điện Đan Vương tuy phải tốn chút công phu nhưng sẽ không quá khó khăn, chỉ là, có gì hắn lại đi giúp người không quen biết.

Kinh Vũ khẽ uống một ngụm rượu, lời Trần Nhiên nói cũng hợp ý hắn.

- Trên người ta có vài bảo vật, nguyện dâng lên toàn bộ.

Dương Hà vốn có chút hoài nghi với lời Kinh Phong nói, nhưng sau khi thấy khí chất của Trần Nhiên và Kinh Vũ, trong lòng hết hoài nghi, đây là một cơ hội cực tốt.

- Kinh Vũ huynh chính là đệ tử điện Đan Vương, muốn “vật” của ngươi làm gì?

Trần Nhiên nhìn lướt qua thân thể Dương Hà, sao Dương Hà có thể không hiểu ý Trần Nhiên, nhìn Kinh Vũ một cái. Mấy người này đều mang khí chất phi phàm, nếu có thể vào điện Đan Vương, dù theo người nào trong đó cũng không thiệt.

- Chỉ cần thứ ta có thể cho, đều không có vấn đề.

Dương Hà xấu hổ nói, hơi cúi đầu, ý của nàng ta đã vô cùng rõ ràng, nhưng giờ phút này Trần Nhiên lại chuyển ánh mắt qua, nhìn về phía Nhưộc Hoan, hiển nhiên, ý hắn không ở trên người Dương Hà. Tình huống này khiến nụ cười trên mặt Dương Hà cứng đờ, rất khó coi.

Sao Nhưộc Hoan lại không hiểu tình hình lúc này, trong lòng buồn bực, nàng vốn tưởng Kinh Phong chỉ biết tìm tên lừa đảo tới, lại không ngờ, hình như đối phương là người không bình thường, ánh mắt Trần Nhiên này đã cho nàng áp lực không nhỏ.

Tốt xấu những người này cũng là người có thể lực lớn nhưng lại không khác gì với người trên phố phường, ở ngoài làm việc xấu xa như vậy, trong hai năm qua Nhược Hoan đã sớm không thấy lạ nữa. Nhân tính cũng không chia tôn ti, thân phận những người này tôn quý, bởi vậy, tầm mắt bọn họ cao một chút, đều không có hứng thú gì đối với Dương Hà xinh đẹp gọi cảm mà đánh tâm tư lên người nàng.

- Ta tự thấy thiên phú bản thân không đủ, không đủ bước vào điện Đan Vương.

Nhược Hoan mỉm cười đáp lại, tuy trong lòng chán ghét nhưng cũng sẽ không tùy tiện trở mặt, nàng đi lại bên ngoài đã cẩn thận hơn so với trước kia rất nhiều.

- Không sao, chỉ cần ngươi chịu trả giá một chút, ta dám đảm bảo, ngươi có thể bước vào một thế lực cấp bá chủ.

Trần Nhiên hạ thấp giọng nói, dù sao chuyện như vậy cũng không phải về vang gì cả, nếu bị người ta nhìn ra thân phận sẽ ảnh hưởng không tốt đối với hắn.

Về phần ám chỉ của hắn, đã cực kỳ rõ ràng, là người đều có thể nghe ra được.

Tần Văn Thiên luôn luôn chú ý tình hình bên kia, nhìn thấy Kinh Vũ và Trần Nhiên xuất hiện, hắn biết sư tỷ muốn đưa cọt đối phương, lúc nghe được lời Trần Nhiên nói, càng cười lạnh nhạt trong lòng.

- Xin lỗi, ta có việc, tạm không hầu được.

Nhược Hoan đứng dậy, vẫn mỉm cười, rất khách sáo.

Trần Nhiên hơi nheo mắt lại, trong ánh mắt hiện lên một tia sáng nóng bỏng, hắn thấy Nhược Hoan xoay người, lạnh lùng nói:

- Ngươi nên ngồi xuống thì tốt hơn.

- Nhược Hoan, ngồi xuống.

Kinh Phong cũng mở miệng nói, sắc mặt biến đổi. Trần Nhiên này hiển nhiên không phải dạng người dễ trêu, huống hồ Kinh Vũ hình như có chút ý với Nhược Hoan rồi.

Về mặt Nhược Hoan hơi tái đi nhưng nàng lại thấy ở phía trước, Tần Văn Thiên đứng dậy nhìn nàng mỉm cười, Nhược Hoan cũng cười, nhắc chân đi về phía Tần Văn Thiên.

- Ngươi đi một bước thử xem.

Tâm tình Kinh Vũ vốn đã không tốt, chỉ có thể vụng trộm thăm mền Mạc Khuynh Thành, bây giờ một nữ nhân không có bối cảnh cũng dám ra vẻ với hắn, cái này giống như đâm trúng nỗi đau của hắn, không khỏi lạnh lùng nói.

- Tỷ, không cần đề ý đến tên phế vật kia.

Tần Văn Thiên mỉm cười đi về phía Nhược Hoan, nghe thấy lời Tần Văn Thiên, Nhược Hoan cười càng vui hơn. Khi ở nước Sở nàng đã biết Tần Văn Thiên làm việc cẩn thận, lúc này dám nói như thế, hiển nhiên là không sợ Kinh Vũ, và lại, nàng cũng chú ý tới bàn người chỗ Tần Văn Thiên, ngoại trừ Tần Văn Thiên và Phạm Nhạc, đám Âu Dương Cường Sinh có ai không có khí chất bất phàm!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 338: Đại Nhật Càn Khôn Kinh

Lời Tần Văn Thiên phát ra, trong mắt Kinh Vũ hiện lên một tia lạnh lẽo đáng sợ.

Phế vật... Gần đây tinh thần hắn vô cùng sa sút, cũng thường xuyên hỏi mình, cái gọi là thiên phú của mình phải chăng đã đánh mất, không chỉ sư tôn nghi ngờ hắn, các huynh đệ cũng nghi ngờ hắn, hai chữ này, giống như một cây kim đâm vào trái tim hắn.

- Tiệp nhân, quay lại đây ngồi xuống, nếu không, ta sẽ khiến ngươi biến thành một món đồ chơi.

Kinh Vũ không quay người lại mà lạnh lùng nói, quay lưng về phía Tần Văn Thiên, gương mặt tuấn tú của hắn có vài phần nhăn nhó. Nếu như bình thường, Kinh Vũ không đến mức thất lễ như vậy, chỉ là gần đây tâm tình quá tệ, lại liên tục bị lời nói kích thích, mặt đen tối trong lòng bị lộ ra.

Người trong từ lâu nghe thấy lời ấy, nhất thời ánh mắt đều nhìn về phía Kinh Vũ, không khỏi lộ ra một chút thú vị. Nhìn người này như cũng có vài phần

khí chất, lại nói ra lời như vậy, thật mất thân phận.

Sắc mặt Nhược Hoan cứng đờ, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh, mấy năm qua tuy cẩn thận cúi mình mà sống nhưng vẫn duy trì tôn nghiêm, không bị người ta vũ nhục, lần này lời của Kinh Vũ lại vô cùng ô uế.

- Nếu như Lạc Hà biết sẽ dạy ra một đệ tử như ngươi, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Trên người Tần Văn Thiên toát ra từng luồng ý lạnh, Kinh Vũ buông chén rượu xuống, lúc này mới xoay người, sau đó hắn thấy được gương mặt Tần Văn Thiên, ánh mắt đột nhiên cứng đờ ra đó.

Hắn và Tần Văn Thiên không tính là quá quen thuộc, cũng chỉ từng gặp hai lần, lần đầu tiên hắn và đồng môn Yến Thất quan sát thiếu niên Tần Văn Thiên và nói với hắn, đừng có hy vọng xa vời được ở cùng một chỗ với Mạc Khuynh Thành, hắn chỉ là một tên nghèo hèn, không xứng.

Lần thứ hai là ở ngoài điện Đan Vương, hắn có chút buồn cười, vậy mà Tần Văn Thiên thực sự tìm tới điện Đan Vương, nhưng sau đó hắn nhìn thấy Tần Văn Thiên và Trầm Trần giằng co.

Sau nữa, lời đồn về Tần Văn Thiên không ngừng tăng lên, Thần Văn đại sư cấp bốn trẻ tuổi nhất thành Vọng Châu giận dữ vì hồng nhan, đánh chết Hoa Tiêu Vân, chiến đấu một trận cuồng bạo, chôn vùi toàn bộ khôi lỗi, bản thân bị thương nặng nhưng vẫn cưỡng ép Thư Nguyễn Ngọc lui lại. Trận chiến đó, ba sát thủ ngã xuống, thanh danh Trầm Trần bị nghi ngờ, có người hoài nghi sát thủ kia là Trầm Trần, từng làm chuyện giết người yêu.

Đây là lần thứ ba. Tần Văn Thiên đứng đó, ánh mắt nhìn về phía hắn giống như đang nhìn một con kiến thấp hèn. Đây là ánh mắt hắn từng nhìn Tần Văn Thiên, ánh mắt như vậy làm cho lòng hắn càng thêm đau đớn.

- Là ngươi?

Ánh mắt Kinh Vũ rét lạnh, lại thấy Tần Văn Thiên lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt sắc bén kia như đâm vào trong đầu hắn, nhất thời một áp lực kinh khủng hạ xuống người hắn, làm hắn cảm thấy kinh sợ, giống như có một Cổ Yêu đáng sợ xuất hiện ở trước mặt hắn, muốn xé rách hắn.

- Bịch!

Tần Văn Thiên đi về phía trước một bước, trái tim Kinh Vũ nhảy lên, trong nháy mắt cả người toát mồ hôi lạnh, thân thể trượt lui về sau, bịch một tiếng ghé hẳn ngồi trực tiếp đổ xuống, bản thân hắn cũng ngã sấp xuống dưới bàn.

- Nếu ngươi mở mồm nói lời dơ bẩn nữa, ta sẽ cho ngươi lăn ra ngoài.

Tần Văn Thiên lạnh lùng nói, Kinh Vũ bò dậy, sắc mặt tái nhợt, nhìn từng ánh mắt rơi trên người mình, chỉ trở, Kinh Vũ chỉ cảm thấy nghẹn hơi trong ngực, cực kỳ khó chịu.

- Điện Đan Vương, Lạc Hà vậy mà lại có một đệ tử như vậy?

- Nghe đồn đệ tử nhỏ tuổi Mạc Khuynh Thành của Lạc Hà chính là Thất Khiếu Linh Lung Tâm, xinh đẹp như tiên nữ trên trời, vậy mà người này lại là sư huynh của nàng, không thể tin được.

Rất nhiều người lắc đầu thờ dài.

Tần Văn Thiên không để ý tới những giọng nói này, chỉ thấy hắn đi về phía Nhược Hoan, thấy sư tỷ vẫn gọi cảm xinh đẹp như trước, vươn tay khẽ xoa gò má Nhược Hoan.

- Tỷ, tỷ gầy rồi.

- Tiểu tử thôi, dám lợi dụng cả sư tỷ ngươi.

Trên mặt Nhược Hoan mang ý cười ấm áp, tên này đúng là lớn rồi, hôm nay có thể bảo vệ được nàng, không còn là thiếu niên ngày xưa cần nàng bảo vệ nữa.

- Ai bảo sư tỷ xinh đẹp như vậy, không lợi dụng thì thật uổng.

Tần Văn Thiên cười nói, sau đó cho Nhược Hoan một cái ôm thật chặt, không quan tâm chuyện nam nữ, tình thân thuần túy, hắn sớm đã đổi dời với Nhược Hoan như Tần Dao, xem như tỷ tỷ của mình.

- Đây, tỷ ngươi không thờ nổi rồi.

Nhược Hoan cảm giác được sức lực Tần Văn Thiên mạnh, không khỏi cạn lời, hai người tách ra, liền nhìn thấy Phạm Nhạc Mập Mập đi tới, dang hai cánh tay ra với Nhược Hoan, nói:

- Sư tỷ.

- Mập Mập chết tiệt, còn mập hơn cả ngày xưa.

Nhược Hoan nhìn Mập Mập cười hi hi, Mập Mập liền kéo mặt ra, nói:

- Sur ty, không thể bắt công như vậy.
- Chờ lúc nào người có dáng người như Vãn Thiên, có lẽ sẽ cho người cơ hội.

Nhược Hoan cười khanh khách, Mập Mập lập tức tuyệt vọng.

- Tỳ, chúng ta qua đây ngồi đi.

Tần Vãn Thiên chuẩn bị kéo Nhược Hoan rời đi, lại thấy Trần Nhiên vẫn luôn trầm mặc, lúc này mở miệng:

- Chờ chút.

Trần Nhiên vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt nhìn qua tất cả, đoàn người Tần Vãn Thiên đều có vài phần khí chất phi phàm, đặc biệt là đám Âu Dương Cường Sinh, Khương Đình kia, chắc là xuất thân từ thế lực cường đại. Về phần Tần Vãn Thiên, ngược lại có vài phần lỗ mãng, hành động theo cảm tính nhưng thực lực của hắn cũng không yếu.

Nhưng bất kể bọn họ là ai, đến thành Khâm Châu, ở trước mặt Trần gia hắn, dù là rồng cũng phải cúi mình.

Lúc này, không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt để Kinh Vũ cảm ơn với mình.

- Bất kể người là ai, hãy tới đây cúi người xin lỗi trước mặt huynh đệ Kinh Vũ của ta.

Bàn tay Trần Nhiên gõ mấy cái trên bàn rượu, giọng nói mang theo vài phần lạnh lẽo.

Vừa mới bắt đầu đám người Dương Hà vẫn cho là thân vận đệ tử điện Đan Vương của Kinh Vũ hữu dụng, nhưng lúc này nàng ta nhìn ra, chỉ sợ thân phận của Trần Nhiên còn kinh người hơn so với Kinh Vũ. Nếu không sau khi Kinh Vũ bị Tần Vãn Thiên hạ nhục, hắn tuyệt đối sẽ không dám đứng ra.

Lúc này Tần Vãn Thiên mới nhìn về phía Trần Nhiên, vừa rồi Trần Nhiên không khách khí hắn cũng nhìn vào mắt, nhưng mà dù sao đây cũng là thành Khâm Châu, hắn mới đến, không muốn chọc vào thị phi, bởi vậy chỉ giáo huấn Kinh Vũ, lúc này dự định bỏ qua nhưng không ngờ, tên Trần Nhiên này lại không có ý định buông tha hắn.

- Tỳ, chúng ta đi.

Tần Vãn Thiên chỉ nhìn Trần Nhiên một chút, liền kéo Nhược Hoan đi về phía bàn mình, không thèm nhìn Trần Nhiên.

Trần Nhiên vẫn gõ xuống bàn, vẻ mặt như có một vầng mặt trời gay gắt, khiến cho xung quanh có chút nóng rực.

Người tu hành tâm pháp Đại Nhật Càn Khôn tất cả đều là nhân vật trung tâm của Trần gia, từ trong ánh mắt Trần Nhiên có thể nhìn ra, hắn từng tu hành tâm pháp Đại Nhật Càn Khôn.

Nếu không có vài phần tự tin, hắn sẽ không theo đuổi nhân vật như Mạc Khuynh Thành.

Liệt diễm đại nhật trong mắt Trần Nhiên cháy hừng hực bị Âu Dương Cường Sinh nhìn ra, khi hắn nói chuyện, Âu Dương Cường Sinh đã chú ý tới hắn, đợi Tần Vãn Thiên tới bàn, Âu Dương Cường Sinh nhìn hắn mở miệng nói:

- Hắn là người đại nhật Trần gia của thành Khâm Châu.

- Trần gia?

Ánh mắt Tần Vãn Thiên khựng lại, đối với các đại thế lực cấp bá chủ ở chín châu thành hoàng triều Đại Hạ, hôm nay hắn cũng có hiểu biết đại khái, trên đường đến thành Khâm Châu, Âu Dương Cường Sinh cũng từng giới thiệu cho hắn.

Đại nhật Trần gia này chính là một thế gia cực kỳ cổ xưa, đã tồn tại ở thời đại hoàng triều Đại Hạ cổ, hơn nữa còn là một trong chín đại công tộc, chín đại gia tộc thần tử mạnh nhất dưới hoàng triều Đại Hạ cổ, tu hành tâm pháp Đại Nhật Càn Khôn cực kỳ bá đạo.

Nghe tới đại nhật Trần gia, điều Tần Vãn Thiên nghĩ đến đầu tiên chính là cảnh tượng ngày xưa nhìn thấy ở trong Thiên Bì, chín người kia mưu đồ thiên hạ, chia Thiên Bì Giám Thiên ra làm chín phần, mỗi người độc hưởng một đại tuyệt học.

Nhất mạch Trần gia chỉ sợ cũng là hậu nhân của người nào đó trong chín người ngày đó, đến hôm nay đã là một còn quái vật cực kỳ khổng lồ.

Ánh mắt Trần Nhiên sáng lên, nhìn về phía Âu Dương Cường Sinh, có thể liếc một cái nhìn ra hắn là người Trần gia, có chút nhãn lực.

- Các hạ là ai?

Trần Nhiên lạnh lùng hỏi.

- Âu Dương thế gia, Âu Dương Cuồng Sinh.

Ngược lại Âu Dương Cuồng Sinh cũng không che giấu thân phận của mình chút nào, trực tiếp mở miệng nói, nhất thời người trong tửu lâu được một phen chấn động. Hôm nay, tửu lâu Túy Tiên Cư này thật náo nhiệt, đại nhật Trần gia, Âu Dương thế gia, người điện Đan Vương, vậy mà lại đồng thời xuất hiện ở đây, hơn nữa, hình như còn xảy ra một vài va chạm.

Nhưng chuyện như vậy là thứ mọi người thích nghe thích gặp, tốt nhất là va chạm một phen, xem nhà ai mạnh.

- Âu Dương Cuồng Sinh.

Ánh mắt Trần Nhiên lóe lên, cái tên này đương nhiên hắn đã từng nghe nói, ở trong các đại thế lực cấp bá chủ, Âu Dương thế gia Âu Dương Cuồng Sinh được xếp vào danh sách cần chú ý cẩn thận.

- Hắn thì sao?

Trần Nhiên liếc về phía Tần Văn Thiên.

- Hắn là huynh đệ Tần Văn Thiên của ta. Hôm nay ta và vị hôn thê Khương Đình cùng với các huynh đệ ở đây uống rượu, hy vọng nhà húng không bị quấy rầy.

Âu Dương Cuồng Sinh thần nhiên nói.

Khóe miệng Trần Nhiên treo lên một nụ cười lạnh nhạt, nói:

- Nhưng hứng thú của ta đã bị người ta quấy rầy, hơn nữa, hắn đột nhiên ra tay đánh lên bằng hữu của ta, ta chỉ bảo hắn xin lỗi, không quá đáng chứ.

Âu Dương Cuồng Sinh hiểu, xem ra đối phương cũng không nể mặt hắn, đã như thế, không cần nói gì nữa, chuyển ánh mắt đi, không thèm nhìn Trần Nhiên nữa.

Trần Nhiên đặt bàn tay lên bàn, trong phút chốc, tràn ngập một luồng khí nóng kinh khủng, bỗng nhiên bàn rượu kia bị cháy thành hư vô, thậm chí, chén rượu trên bàn rượu cũng hóa thành chất lỏng, bị nhiệt độ cao đáng sợ đốt cháy, mọi người trên bàn rượu vội lùi ra, ánh sáng đại nhật trong mắt Trần Nhiên càng thêm kinh khủng, trên người hắn cũng tràn ngập một sự đáng sợ.

- Nếu ta chủ động ra tay sẽ không chỉ có xin lỗi, nữ nhân kia ta cũng muốn.

Giọng Trần Nhiên lộ ra vài phần lạnh lùng, người Trần gia hắn, không cần nể mặt Âu Dương Cuồng Sinh. Hơn nữa, hắn cũng sẽ không chủ động đắc tội Âu Dương Cuồng Sinh, Tần Văn Thiên và nữ tử kia đều không phải là người Âu Dương thế gia, như vậy hắn có thể động vào.

- Tỷ, tỷ chờ ta một lát.

Tần Văn Thiên nhìn về mặt cứng ngắc của Nhược Hoan, sau đó hắn buông chén rượu xuống, đứng dậy, đi về phía Trần Nhiên.

Trong phút chốc, một luồng khí thể kinh khủng từ trên người hắn tràn ra, về mặt trở nên vô cùng anh tuấn, đôi mắt kia làm người ta kinh hãi.

- Có chút thực lực nhưng Nguyên Phủ tầng bảy còn chưa đủ để vào mắt.

Trần Nhiên chậm rãi đứng lên, người chung quanh vội vàng tránh né, hễ là bàn rượu cùng với ghế dựa ở gần hắn, toàn bộ đều hóa thành tro tàn.

Tâm pháp Đại Nhật Càn Khôn, người tu hành có được Đại Nhật Càn Khôn Kinh, có khả năng đun trời nấu biển, lúc công pháp nở rộ, kẻ tới gần chỉ có chết.

Tuy Trần Nhiên còn chưa có loại uy lực đó nhưng người tới gần hắn, vẫn cảm giác được một chút kinh hãi.

Về phần hơi thở trên người hắn, Nguyên Phủ tầng tám.

- Bùng!

Trần Nhiên bước ra một bước, dưới chân trực tiếp in ra dấu chân, bàn tay hắn giống như cũng in dấu đỏ bùng, lực nóng cháy kinh khủng phả ra từ mặt, ập về phía Tần Văn Thiên.

- Nể mặt mũi Âu Dương thế gia, ta cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng.

Trong mắt Trần Nhiên lộ ra ánh sáng đại nhật, như một vầng mặt trời chói lọi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 339: Gặp lại người ấy

Người trong tù lâu tránh lui càng xa, thậm chí trốn ra khỏi tù lâu.

Công pháp đại nhật Trần gia cực kỳ bá đạo, nếu như thực lực không đủ, ở bên cạnh sẽ gặp vạ lây, bị Đại Nhật Càn Khôn ăn mòn đến thân thể, có thể dễ dàng đốt chết người ta.

Bộ công pháp này ở trong hoàng triều Đại Hạ uy danh của nó có thể xếp trong mười vị trí đầu, vô cùng đáng sợ.

- Đi ra ngoài chiến đi.

Tần Văn Thiên lạnh nhạt nói, khoe miệng Trần Nhiên hiện lên một ý cười lạnh nhạt, người này tu vi Nguyên phủ tầng bảy lại dám can đảm ứng chiến, lâu rồi Trần Nhiên hẳn không có nhìn thấy người thú vị như thế.

Hắn là người trung tâm của Trần gia, tu hành tâm pháp Đại Nhật Càn Khôn, có được năng lực chiến đấu vượt cấp, huống chi lại là chiến đấu với người thấp hơn một cấp.

- Ta thành toàn cho ngươi.

Bàn tay Trần Nhiên nắm vào hư không, trong phút chốc, một mặt trời hiện ra, từ lâu sụp đổ, thân thể Trần Nhiên phóng lên tận trời, bỗng nhiên biến mất.

- Vù.

Tần Văn Thiên mang theo yêu khí ngút trời cũng biến mất, người trong tù lâu vội vàng chạy vụt đi, phóng ra phía ngoài, không muốn bỏ qua trận chiến này.

Đương nhiên đám người Âu Dương Cuồng Sinh, Nhược Hoan cũng xông ra ngoài cửa sổ, bay thẳng ra ngoài.

Trên hư không, yêu khí của Tần Văn Thiên ngút trời, phía sau Trần Nhiên như có một vầng mặt trời chói chang, ánh sáng mặt trời trong hư không đều vương vãi xuống, giống như muốn để hắn sử dụng.

Người ở xa ngẩng đầu nhìn lên trời, vội vàng lộ ra vẻ mặt kinh sợ.

- Tâm pháp Đại Nhật Càn Khôn, là con cháu Trần gia.

- Trần Nhiên Trần gia, trong rất nhiều đệ tử của Trần gia cũng coi như một người vô cùng ưu tú, là ai lớn mật như thế, Nguyên phủ tầng bảy lại dám khiêu khích Trần Nhiên, có trò hay để xem rồi đây.

Về mặt Trần Nhiên chứa đựng ý cười, đảo qua Tần Văn Thiên, sức lực kinh khủng trôi nổi quanh người, bàn tay lộ ra hơi nóng đáng sợ, nụ cười của hắn lộ ra mấy phần trào phúng, không nói đến Tần Văn Thiên không phải người Âu Dương thế gia, cho dù phải, đại nhật Trần gia hẳn sao có thể sợ Âu Dương thế gia.

- Vù!

Gió nóng càn quét hư không, Trần Nhiên mang theo hơi thở nóng rực đáng sợ đánh về phía Tần Văn Thiên. Tốc độ đúng là cực nhanh, trên người hắn, giống như gánh vác một vầng mặt trời chói chang, một kích này, hẳn sẽ để Tần Văn Thiên hiểu Đại Nhật Càn Khôn là sức mạnh gì.

Tần Văn Thiên nắm chặt tay, cũng giậm chân bước ra, yêu khí bao trùm lấy cánh tay, trong lúc đó đập ra chưởng ấn kinh khủng, hai người đều không sử dụng bất kỳ kỹ xảo tránh né gì, hoàn toàn va chạm sức mạnh, hiển nhiên đối với sức lực của mình, đều có sự tự tin mãnh liệt.

Trong nháy mắt hai bóng người va chạm trong hư không, bàn tay kinh khủng của hai người giao nhau, vang lên một tiếng ầm, yêu khí và sự nóng rực hóa thành gió lớn kinh khủng, càn quét khắp nơi, như có từng luồng từng luồng bụi mù rơi xuống.

Trần Nhiên chỉ cảm thấy một lực lượng kinh khủng khổng lồ truyền đến, chấn động khiến lực phủ ngũ tạng của hắn rung chuyển, cánh tay càng giống như muốn nổ tung, về mặt biến đổi, thét lên một tiếng, ngay lập tức thân thể hắn lui về sau mười trượng.

Bàn tay Tần Văn Thiên có một tầng khí đen, một luồng lực nóng kinh khủng truyền vào cánh tay của hắn, hóa thành mặt trời nóng cháy hùng hực, giống như muốn phá hủy cánh tay hắn.

- Sức mạnh của Đại Nhật Càn Khôn.

Ánh mắt Tần Văn Thiên cũng lộ ra một chút kinh ngạc, người Nguyên Phủ tầng tám có thể tạo thành tổn thương đối với hắn không nhiều, sức Đại Nhật

Càn Khôn này có thể mang tới một sự uy hiếp với hần, có thể thấy được công pháp này bá đạo.

Nhưng lần giao phong này, Tần Vãn Thiên chưa lui nửa bước, hiển nhiên chiếm thế thượng phong. Ánh mắt hần nhìn về phía sắc mặt khó coi của Trần Nhiên, trong đôi mắt yêu nghiệt hiện lên một sự lạnh lẽo, nói châm chọc:

- Nguyên Phủ tầng tám, chỉ có chút thực lực ấy?

Mọi người chấn động trong lòng. Trần Nhiên thế mà bại bởi một đòn, hần hơn Tần Vãn Thiên một cảnh giới, hơn nữa lại là người đại nhật Trần gia, tu hành tâm pháp Đại Nhật Càn Khôn. Về mặt Kinh Vũ càng trở nên cực kỳ đặc sắc, thiếu niên hần từng khinh bỉ đã có thực lực đáng sợ như thế, dễ dàng chà đạp hần.

- Sức lực không tệ, nhưng nếu chỉ có thế vẫn không đủ đặt vào mắt.

Trần Nhiên thấy Tần Vãn Thiên châm chọc, sao chịu nhận thua, chỉ thấy Tinh Hồn bùng nổ, ánh sáng mặt trời chói lóa, phía sau hần như xuất hiện một vầng mặt trời chói chang. Tinh Hồn Liệt Nhật vô cùng cuồng bạo, quanh thân Trần Nhiên bao phủ trong vầng sáng mặt trời, chỉ ánh sáng đó thôi cũng đã đâm đau mắt người ta.

- Lợi hại, đây là Đại Nhật Phổ Chiếu trong tâm pháp Đại Nhật Càn Khôn, kết hợp Tinh Hồn Liệt Nhật của hần, uy lực khủng bố cỡ nào, không biết uy thế của hần lớn mạnh bao nhiêu, người Trần gia thật đáng sợ.

Hiếm khi mọi người nhìn thấy con cháu Trần gia chiến đấu bên ngoài, tất cả đều lộ ra vẻ hưng phấn. Ánh sáng Đại Nhật Phổ Chiếu sinh ra sức mạnh Đại Nhật Càn Khôn, với thực lực nở rộ của Trần Nhiên có thể dễ dàng đốt chết người cùng cảnh giới, chỉ sợ Tần Vãn Thiên cũng khó tiếp cận gần hần, nếu không sẽ bị đốt chết.

- Tiếp một chương nữa của ta?

Trần Nhiên cười lạnh lùng một tiếng, ánh sáng mặt trời trên người càng thêm chói chang.

- Vẫn chỉ là kẻ thua.

Trên người Tần Vãn Thiên bao trùm áo giáp yêu, hóa thân yêu thể, sức mạnh đại nhật trên người Trần Nhiên quá mạnh, nếu không làm như thế, chỉ sợ quần áo trên thân thể không chịu nổi luồng khí nóng kinh khủng này.

Trần Nhiên hừ lạnh một tiếng, bước chậm trên không, hai người tới gần lần nữa.

Bàn tay Trần Nhiên đánh ra, trong phút chốc, một quang sáng mặt trời bỏ mạnh ra, giống như một vầng mặt trời chói chang, muốn đốt chết Tần Vãn Thiên.

Yêu khí trên tay Tần Vãn Thiên ngập trời, hai tầng võ đạo ý chí bùng nổ, trong nháy mắt, không biết sức mạnh của hần khủng bố bao nhiêu.

- Phá hư!

Tần Vãn Thiên phui tay, khí lớn rầm rộ, khoảnh khắc bàn tay hai người va chạm, áo giáp yêu trên cánh tay Tần Vãn Thiên giống như cũng đang bị đốt, yêu thể của hần như có ánh sáng mặt trời khủng bố, sức lực tàn bạo kia xông mạnh vào trong cơ thể hần.

Nhưng cùng lúc đó, thân thể Trần Nhiên lại bị đánh bay ra một lần nữa, lần này hần kêu ra một tiếng, sắc mặt tái nhợt, bàn tay ôm ngực, phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, chỉ thấy lục phủ ngũ tạng trong cơ thể không ngừng đảo loạn, suýt nữa đã bị đánh nát.

Sức lực ngập trời của Tần Vãn Thiên giống như đánh vào cánh tay nhưng lại trực tiếp tàn phá trong thân thể hần, sức lực vô cùng ngang ngược coi thường tất cả phòng ngự kinh khủng.

- Oành!

Yêu khí khủng bố ngập trời, làn khí nóng cháy trên người Tần Vãn Thiên bị xua đi, chỉ thấy bóng người hần như gió, lần này, hần không hề bị động mà trực tiếp công kích Trần Nhiên.

Về mặt Trần Nhiên cứng ngắc, kiên trì ứng chiến, ánh sáng mặt trời lại bùng nổ lần nữa, mỗi một tia sáng đều giống như có thể xuyên thủng người ta.

Tần Vãn Thiên trực tiếp đánh ra cổ ấn, rỗng hết long trời, lần này mỗi một đòn của Tần Vãn Thiên giống như cuồng phong vũ bão, đám người chỉ thấy không khí bá đạo trên không càn quét trời đất, tiếng nổ âm âm rung động màng nhĩ, vô cùng đáng sợ.

Máu tươi của Trần Nhiên không ngừng phun ra nhưng Tần Vãn Thiên không cho hần cơ hội để tránh ra, kề cận hần, điên cuồng công kích, cuối cùng, vang lên một tiếng thật lớn, thân thể Trần Nhiên bị sức mạnh cuồng bạo ép xuống, đâm vào một tòa kiến trúc, cả người trực tiếp lồm vào, máu me trên người đầm đìa, cực kỳ thảm.

- Khụ khụ...

Trần Nhiên ho ra một ngụm máu tươi, hơi thở đều trở nên yếu ớt, ánh sáng trên người không còn lóa mắt như trước, Tần Vãn Thiên đứng ở trên không,

quan sát hẳn, nhả ra hai chữ:

- Thật yếu.

Lời này rơi xuống, Tần Vấn Thiên hất ống tay áo lên, quay người rời đi, để lại Trần Nhiên mắt hết mặt mũi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Hắn là Trần Nhiên đại nhật Trần gia, sử dụng tâm pháp Đại Nhật Càn Khôn, bị người có cảnh giới thấp hơn mình nghiền ép, đánh cho không thể có lực đánh trả, hai chữ thật yếu vẫn quanh quẩn trong không như cũ, nhìn thấy vô số ánh mắt nhìn mình, Trần Nhiên cảm giác lòng đang rĩ máu.

Gầm lên giận dữ, thân thể Trần Nhiên phóng lên tận trời, phải rời khỏi nơi này, ở lại nơi này chỉ có mất mặt.

Mà lúc này mọi người đều đang suy đoán, Tần Vấn Thiên kia là thần thánh phương nào, lực công kích cuồng bạo như thế, e là sẽ có tư cách tranh đoạt Thiên Mệnh bảng.

Về mặt Kinh Vũ lại vô cùng phức tạp, còn mấy bằng hữu kia của hắn cùng với đám người Dương Hà cũng không dám thờ mạnh, run rẩy kinh hãi, nhân vật như vậy lại là sư đệ của Nhưộc Hoan. May mà bọn họ chưa tạo thành sai lầm lớn, nếu không chắc chắn người này sẽ không tha thứ cho họ.

Tần Vấn Thiên cũng không thèm nhìn đám Kinh Vũ một cái, liền quay về cạnh đám người Nhưộc Hoan, chỉ thấy Nhưộc Hoan nhìn hắn cười tủm tỉm, trong đôi mắt mị hoặc có tia sáng kỳ lạ, tên này đã lợi hại như vậy rồi.

- Nếu về lại nước Sở, e là không ai có thể tranh phong với đệ, hình như đệ còn chưa tròn hai mươi nhĩ.

Nhưộc Hoan cảm thán trong lòng.

- Không cố gắng tu hành, sao bảo vệ sư tỷ?

Tần Vấn Thiên đùa.

- Càng ngày miệng lưỡi càng trơn tru.

Nhưộc Hoan khẽ cười nói, vẫn ôm cánh tay Tần Vấn Thiên như trước, khiến cho Phàm Nhạc mập mập ghen tị hâm mộ.

Ngay lúc này, Tần Vấn Thiên nhú mày, sau đó nói với Âu Dương Cuồng Sinh:

- Âu Dương, người dẫn bọn họ đi về trước, ta có chút việc phải làm.

- Người muốn theo dõi hắn?

Âu Dương Cuồng Sinh khẽ nói, hắn biết hồng nhan Mạc Khuynh Thành của Tần Vấn Thiên ở điện Đan Vương, hôm nay Kinh Vũ xuất hiện, sao hắn có thể không hiểu cách nghĩ của Tần Vấn Thiên.

- Ừm, ta đi xem một chút. Yên tâm, ta sẽ không xúc động, chỉ nhìn một cái.

Tần Vấn Thiên khẽ gật đầu.

- Tiểu Lộ, người dẫn bọn họ trở về, ta đi cùng người, cho dù bị người của điện Đan Vương nhìn thấy bọn họ cũng không dám làm gì ta.

Âu Dương Cuồng Sinh lại mở miệng nói, Tần Vấn Thiên trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu.

.....

Lúc này tâm tình Kinh Vũ vô cùng tệ hại, không có tâm tư ở lại chỗ này, hắn trực tiếp đi về chỗ tạm trú của người điện Đan Vương.

Thành Khâm Châu, phủ đệ Trần gia rộng lớn giống như hoàng cung, ở trong phủ đệ của đại nhật Trần gia, có một tòa trang viên độc lập, hoàn cảnh tao nhã và thoải mái, Kinh Vũ về tới nơi, với thực lực của hắn, đương nhiên không thể phát hiện được Tần Vấn Thiên đi theo sau hắn.

Ngoài phủ Trần gia, Tần Vấn Thiên ngồi nhắm mắt, cúi đầu, ánh sáng ở giữa hai chân mày hắn lấp lánh như có con mắt thứ ba.

Một luồng năng lực kinh sợ bám vào người của Kinh Vũ, chỗ Kinh Vũ đến, Tần Vấn Thiên có thể dễ dàng theo được.

Đến trang viên kia, hắn nhìn thấy ánh mắt Kinh Vũ nhìn về phía một lầu các, trong ánh mắt có vài phần chờ đợi, lại có vài phần mơ màng.

Cảm giác mạnh mẽ của Tần Vấn Thiên đi tới lầu các kia, sau đó từ từ thẩm thấu vào, không bao lâu, cảm giác của hắn tiến vào trong một gian phòng tao nhã.

Chỉ thấy trong phòng lịch sự tao nhã, một nữ tử áo trắng có dung nhan khuynh quốc khuynh thành đang ngồi khoan thai, trên mặt có mồ hôi, trước người nàng có một lò luyện đan nóng cháy lơ lửng trên không, ánh lửa bảy màu lập lòe dưới lò luyện đan, một làn khí kỳ diệu từ trong đó tràn ra.

- Khuynh Thành.

Lòng Tần Vãn Thiên run mạnh, cảm giác trở nên dao động, từ biệt vài năm, cuối cùng cũng đã gặp lại người ấy.

Ngay lúc đó, Mạc Khuynh Thành khẽ tái mặt, đột nhiên trong đôi mắt đẹp hiện lên một vẻ khác lạ, chỉ thấy ánh mắt nàng nhìn về phương xa, lạnh nhạt nói:

- Ai?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 340: Người áo đen

Quanh thân Mạc Khuynh Thành giống như được bao phủ bởi một vòng ánh sáng vô hình, mang theo vài phần hơi thở thanh khiết, sở hữu tâm tư linh nẫn, lực cảm giác cũng cực kỳ đáng sợ, nếu không nhất định không có khả năng phát hiện ra nhận thức của Tần Vãn Thiên.

Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành, bọn họ dùng tâm để cảm nhận.

Ngay lúc Mạc Khuynh Thành quay đầu, Tần Vãn Thiên cảm thấy đối phương như đang nhìn hấn, trong lòng như có từng dòng nước ấm chảy qua. Nàng vẫn giống như trước, thậm chí đẹp hơn vài phần, trên người giống như có luồng ánh sáng thanh khiết, chói mắt như vậy. Hơn nữa, nàng trưởng thành hơn một chút, trên khuôn mặt tăng thêm vài phần cổ chấp.

Giống như Mạc Khuynh Thành cảm giác được cái gì, lại không nhận được đáy lòng run lên, giống như nàng có thể cảm nhận được tình cảm ấm áp này, không khỏi thì thào nói nhỏ:

- Vãn Thiên, là người sao?

Giọng nói này dịu dàng như mang theo lưu luyến vô tận, Tần Vãn Thiên hận không thể ngửa mặt lên trời hét lên, là ta, ta đang ở bên ngoài Trần gia.

- Khuynh Thành, sao vậy?

Chỉ thấy một thân ảnh lóe lên, bước vào trong phòng Mạc Khuynh Thành, chính là sư tôn Lạc Hà của Mạc Khuynh Thành. Chỉ thấy nàng nhú mày, giống như cũng cảm thấy dường như có người đang nhìn trộm, nhưng chỉ trong nháy mắt, Tần Vãn Thiên đã thu hồi nhận thức, tất cả lại trở lại như thường.

Nghi hoặc trong lòng Lạc Hà vừa lóe lên liền biến mất, liền lập tức thả lỏng, chắc là cường giả Trần gia đã để cảm tri đi ngang qua đây, không có chuyện gì lớn.

- Sư tôn.

Mạc Khuynh Thành cảm thấy được cảm tri biến mất, trong lòng có cảm giác như thất vọng mất mát, giống như là đánh mất cái gì vậy.

- Lại nghĩ lung tung rồi, với năng lực của hấn sao cảm tri có thể xâm nhập tới tận đây, hấn có tới thành Khâm Châu hay không còn không thể biết được.

Lạc Hà thân nhiên nói, hấn trong lời nàng chính là nói đến Tần Vãn Thiên.

- Hấn sẽ đến, con cảm giác được.

Mạc Khuynh Thành nghiêm túc nói:

- Hơn nữa hấn sẽ không cách con quá xa.

Không biết đầu óc người nghĩ gì, đã mấy năm rồi, vẫn không thể buông một đoạn tình cảm lưu luyến từ thời niên thiếu. Người muốn nam nhân ưu tú như thế nào chẳng được. Lạc Hà có chút bất đắc dĩ nói.

- Không thể thay thế.

Mạc Khuynh Thành lắc đầu nói, mỗi lần tranh luận với sư tôn của nàng đều không có kết quả.

- Sư tôn, ước định giữa người và con, người còn nhớ không?

Đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành nhìn về phía Lạc Hà, có vài phần nghiêm túc, giống như chuyện này rất quan trọng đối với nàng.

- Đương nhiên nhớ kỹ, ngày trước ngươi nhất định muốn ra ngoài tìm hấn, ta không cho phép, thậm chí muốn để hấn biến mất, lúc đó hai người chúng ta đồng ý một ước hẹn, ta đồng ý với ngươi không đối phó với hấn, ngươi cũng đồng ý với ta, không đi tìm hấn mà yên tâm tu hành.

Lạc Hà bình tĩnh nói, nàng không hy vọng bất kỳ kẻ nào quấy rầy đến việc tu hành của Mạc Khuynh Thành.

- Con đồng ý với người trước cuối năm nay sẽ không gặp hấn, mặc dù có thấy cũng xem như người lạ.

Mạc Khuynh Thành lắc đầu nói.

- Ngươi tự tin về hấn như vậy?

Lạc Hà thần nhiên nói:

- Thời gian còn lại không nhiều, thực lực của Trảm Trần đã đủ để hướng tới ba vị trí đầu Thiên Mệnh bảng. Nếu lần này hấn có thể đánh bại Trảm Trần, tranh Thiên Mệnh bảng, ta sẽ đồng ý không quản chuyện của ngươi, còn nếu hấn thất bại thì ngươi phải tiếp tục tu hành cho ta.

- Sư tôn vẫn nhớ là được.

Lúc này Mạc Khuynh Thành mới lộ ra nụ cười, hấn nhất định sẽ làm được, Lạc Hà cho nàng áp lực quá lớn, nàng chỉ có thể dùng ước định này với Lạc Hà, một là để bảo đảm người của điện Đan Vương không tấn công Tần Vãn Thiên, hai là kỳ vọng của nàng đối với Tần Vãn Thiên.

Nếu như Tần Vãn Thiên thất bại, nàng sẽ tình nguyện chờ đợi, chờ đến khi Tần Vãn Thiên có thể giỏi hơn điện Đan Vương, khi đó hấn tới đón nàng, ai có thể ngăn cản.

Hiện tại nguyện vọng duy nhất của nàng chỉ là Tần Vãn Thiên được an toàn.

Ánh mắt Lạc Hà nhìn qua lò luyện đan lơ lửng trong phòng, con ngươi hiện lên vẻ giận dữ nói:

- Ngươi vẫn còn muốn luyện chế cái loại đan dược kia?

- Sư tôn, việc này người không phải lo lắng.

Mạc Khuynh Thành khẽ lắc đầu.

Ngay lúc này, dường như bên ngoài có chút động tĩnh, bóng người Lạc Hà lóe lên, lập tức nhìn xuống dưới, hỏi:

- Kinh Vũ, xảy ra chuyện gì?

Kinh Vũ đáp:

- Sư tôn, hình như phát hiện bên ngoài có kẻ nhìn trộm Trần gia.

- Hà?

Lạc Hà khẽ cau mày, lập tức thân người lơ lửng trên không, ánh mắt xuyên qua khoảng cách xa, rơi ra bên ngoài Trần gia, trong chốc lát, ánh mắt nàng dừng ở đó.

Bên ngoài Trần phủ chỉ thấy có hai phe người đang giằng co, ngoại trừ người của Trần gia thì đối diện chỉ có hai người, hai thanh niên, mà một người trong đó, ánh mắt của nàng ngưng trên người đó.

Thiếu niên ngày đó quả thực đã biến đổi lớn, hơn nữa tia cảm tri vừa rồi thật sự là cảm tri của hấn sao?

Phía sau Lạc Hà, thân ảnh Mạc Khuynh Thành xuất hiện, ánh mắt cũng nhìn về phương xa đó, trong lòng nàng run lên, giống như cảm thấy thời gian dừng lại, ở nơi đó có một ánh mắt xuyên thấu tất cả, dừng lại trên người nàng.

Trong nháy mắt, khoảng cách không gian đã không thể ngăn cản được tâm tư của họ gặp nhau.

Hấn nở nụ cười, cười vô cùng rực rỡ, như ánh mặt trời.

Nàng nở nụ cười, cười vô cùng ngọt ngào, dịu dàng.

Hấn đến gặp nàng.

Nụ cười này giống như làm cho tất cả trở về như xưa, về năm tháng thiếu niên ngây thơ thuần phác.

Thời gian không ngăn trở được tình cảm thuần túy nhất.

Mạc Khuynh Thành muốn bước chân ra, liền nghe Lạc Hà nói:

- Người quên ước định của chúng ta sao.

Tiếng nói của nàng truyền ra, vẻ mặt Mạc Khuynh Thành biến đổi, dừng bước chân lại.

Tần Vãn Thiên nhìn thấy sắc mặt Mạc Khuynh Thành thay đổi, không khỏi lộ ra vẻ kỳ lạ, thầm nghĩ nàng sao vậy?

Vì sao vừa rồi nàng còn cười nhưng trong nháy mắt lại lộ ra vẻ mặt u sầu?

Sau đó Tần Vãn Thiên phát hiện Lạc Hà và Mạc Khuynh Thành biến mất trong tầm mắt, hai người đi xuống, không hề đi tới chỗ hắc.

Trong lòng Tần Vãn Thiên có một chút mất mát lóe lên rồi biến mất, nhưng sau đó hắc lại nở nụ cười, thì thào nói nhỏ:

- Nàng vẫn mạnh khỏe là tốt rồi.

Chứng kiến Mạc Khuynh Thành vẫn xinh đẹp như trước, nhìn thấy nụ cười của nàng vẫn ngọt ngào như cũ, tâm của Tần Vãn Thiên cũng thả lỏng.

- Vãn bối Âu Dương Cuồng Sinh xin chào các vị tiền bối Trần gia.

Lúc này ánh mắt Âu Dương Cuồng Sinh nhìn về những người Trần gia trước mặt, mở miệng cười mở, mặc dù bị phát hiện lại không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Về mặt người cầm đầu phía đối diện cứng lại, lập tức cười nói:

- Thì ra là người Âu Dương, chỉ là người Âu Dương ở bên ngoài Trần gia làm gì vậy, nếu muốn bán phòng thì sao không thông báo một tiếng.

- Vốn muốn bán phòng nhưng không ngờ bằng hữu của ta gặp được cố nhân, làm trễ nãi một lát.

Âu Dương Cuồng Sinh mỉm cười nói.

Ồ, cố nhân của bằng hữu người ở trong Trần gia ta sao?

Người trung niên kia nhìn về phía Tần Vãn Thiên bên cạnh Âu Dương Cuồng Sinh.

- Không đối gạt các vị tiền bối, người từng là nữ nhân của bằng hữu ta tên là Mạc Khuynh Thành, bây giờ đang ở trong Trần gia.

Âu Dương Cuồng Sinh vừa cười vừa nói, làm cho Tần Vãn Thiên ở bên không nói được lời nào, người này thật không sợ chuốc phiền phức.

Quả nhiên về mặt người Trần gia khế biến, người trung niên kia tùy ý nói:

- Nếu đúng là như vậy vì sao Mạc Khuynh Thành không đi ra, người Âu Dương gia không nên nói đùa.

- Có tin hay không tùy ý tiền bối, có một chuyện khác, sở dĩ hôm nay ta đến bán phòng là phụng mệnh nhị thúc ta, mang đến một câu nói, Âu Dương thế gia ta vẫn ái mộ uy lực tâm pháp Đại Nhật Căn Khôn của Trần gia, nếu có cơ hội, nhất định phải giao lưu một phen. Không biết lần này có cơ hội hay không, đề đệ tử trẻ tuổi của hai bên tiếp xúc một chút.

Âu Dương Cuồng Sinh sơ lược việc vừa rồi, trong nháy mắt đã di chuyển trọng tâm câu chuyện, cái này đầu phải ý nhị thúc hắc, rõ ràng là hắc tự chủ.

Nhưng hôm nay nhìn trộm bị người ta phát hiện, rất cần một lý do, lời nói của hắc tuy khách khí nhưng có ý khiêu chiến trong đó. Mong rằng đối phương sẽ bỏ qua chuyện vừa rồi, càng không thể dùng chuyện vừa rồi để làm khó bọn họ.

- Ha ha.

Về mặt người trung niên kia khế biến, lập tức cười hồ hững:

- Nếu Âu Dương huynh muốn mở mang hiểu biết, làm phiền Âu Dương chất tử người giúp ta chuyển lời, khi ta sắp xếp xong sẽ sai người thông báo, mong rằng lúc đó Âu Dương thế gia không lỡ hẹn.

- Đó là đương nhiên, lời đã đưa tới, vãn bối xin cáo từ trước.

Âu Dương Cuồng Sinh khề khom người, lập tức nháy mắt ra hiệu với Tần Vãn Thiên, hai người chậm rãi rời đi.

Trần gia nhìn hai người Âu Dương Cuồng Sinh rời đi, không khỏi hừ lạnh một tiếng, muốn xem thử tâm pháp Đại Nhật Căn Khôn Trần gia, như vậy cứ tác thành cho bọn họ thôi.

Hắc muốn xem một chút, thanh niên Âu Dương thế gia lần này có những nhân vật nào.

Lúc này ở trong Trần gia, một bóng người chậm rãi bước ra nhanh như tia chớp, giống như một ánh sáng vàng đuổi theo hướng Tần Vãn Thiên cùng với Âu Dương Cuồng Sinh rời đi.

- Trảm Trần?

Người Trần gia lộ vẻ kinh ngạc, Trảm Trần đuổi theo là sao?

Tần Vãn Thiên và Âu Dương Cuồng Sinh nhanh chóng phát hiện phía sau có người đuổi theo, không khỏi dừng lại trên không, bỗng nhiên nhìn thấy Trảm Trần, vẻ mặt Tần Vãn Thiên trầm xuống.

Trảm Trần hôm nay trong mắt hiện ra ánh vàng đáng sợ, trên người giống như có thêm ánh sáng vàng kim, lộ ra khí thế đáng sợ.

- Trảm Trần, xem ra ngươi thực sự tu Kim Hình cổ quyền.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên lóe lên, Trảm Trần lúc này có mấy phần giống với chiến sĩ giáp vàng trước kia.

- Ngươi giữ không được, đương nhiên ta sẽ tu hành.

Trong mắt Trảm Trần giống như có ánh sáng đáng sợ, xuyên qua, đâm thẳng vào Tần Vãn Thiên:

- Ngày trước ngươi bôi nhọ thanh danh của ta, lại chỉ hươu bảo ngựa, nói sát thủ là ta, ngấm máu phun người, không giết ngươi thì danh tiếng của Trảm Trần ta còn để ở đâu.

Tiếng nói phát ra, Trảm Trần tiến lên từng bước, mỗi bước đi trong không trung như có khí thế kinh khủng áp bách Tần Vãn Thiên và Âu Dương Cuồng Sinh.

- Ý chí Kim cảnh giới đầu đại viên mãn, ý chí kiếm chí cảnh giới đầu đại viên mãn.

Về mặt Âu Dương Cuồng Sinh càng nghiêm trọng, thật lâu trước đây, Trảm Trần đứng thứ mười một trên Thiên Mệnh bảng, bây giờ thực lực phát ra càng cường đại, vừa rồi giống như tu hành một loại công pháp lợi hại khác, sợ rằng càng thêm khủng bố.

- Chúng ta đi.

Âu Dương Cuồng Sinh nói với Tần Vãn Thiên.

Ánh mắt Tần Vãn Thiên lóe lên, lập tức gạt đầu, bóng dáng hai người phá không, nhanh chóng rời đi.

Trảm Trần tu hành Thiên Tôn công pháp, cho người ta một cảm giác yêu dị kinh khủng và cảm giác uy hiếp mạnh mẽ.

Sao Trảm Trần có thể bỏ qua Tần Vãn Thiên, thân người ngự kiếm phi hành như gió, giống như một tia chớp màu vàng.

Ba bóng người lao vút trên không trung.

Đúng lúc bọn họ đi qua đỉnh một kiến trúc, trong lúc đó, trong hư không có một bóng người hạ xuống, một tiếng nổ âm vang lên, cả tòa kiến trúc đều bị chấn động.

- Há?

Sắc mặt mấy người Trảm Trần, Tần Vãn Thiên đều khựng lại, Tần Vãn Thiên quay đầu lại nhìn liền thấy một bóng đen vô cùng thần bí, toàn thân bao phủ bởi hắc bào. Thân hình lộ ra thon gầy nhưng lại làm người ta cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt.

Trên người của hắn giống như tràn ngập một luồng ma uy khủng khiếp, lấy hắn làm trung tâm, dường như không khí quanh thân đều hóa thành hắc ám.

Thân hình Trảm Trần dừng lại, nhìn về phía trước, một đôi mắt lạnh như băng theo dõi hắn. Cặp mắt kia là ma đồng, giống như đến từ Cửu U luyện ngục, vô cùng khủng khiếp, khiến người ta cảm thấy toàn thân phát lạnh.

- Ma công!

Sắc mặt Trảm Trần nghiêm trọng, đây là công pháp cấm kỵ, dường như không có thể lực nào tu ma ở Đại Hạ, là ai tu hành ma công!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 341: Loạn Thiên Ma Công

Mạc Khuynh Thành trở lại phòng mình, Lạc Hà khuyên bảo không có kết quả liền rời đi, sau đó Mạc Khuynh Thành lại bắt đầu luyện chế đan dược.

Lò luyện đan trôi nổi trên không, ngọn lửa nóng bỏng bên dưới bếp lò lại không tản ra bên ngoài.

Luyện đan khác với luyện khí, luyện chế đan dược không cần ngọn lửa có cường độ quá cao, chỉ cần khống chế độ lửa hoàn mỹ không có sai sót gì, không thể có một chút sai lầm. Bởi vì luyện khí cần phải dung luyện nguyên liệu luyện khí nên cần ngọn lửa cực lớn mới được, nhất là luyện thần binh cấp cao, nguyên liệu càng cứng rắn nên khó có thể nóng chảy.

Luyện chế thần binh mấu chốt nhất là ở Thần Văn.

Luyện đan mấu chốt nhất lại là sự linh mẫn trong cảm nhận.

Nhìn như đơn giản, nhưng rất khó, hơn nữa một số bộ phận cảm giác là trời cho, có một số người trời sinh đã có khả năng nhận biết cực kỳ linh mẫn, am hiểu luyện đan, giống như Thất Khiếu Linh Lung Tâm của Mạc Khuynh Thành.

Luyện chế một viên thuốc, cần phối hợp nhiều dược liệu, hơn nữa liều lượng cần vô cùng chuẩn xác, mỗi một lần dung hợp đều phải đảm bảo trình tự và thành phần không có bất kỳ sai sót nhỏ nào. Nếu không sẽ tạo thành đan dược có phẩm cấp thấp, thậm chí có lúc phối hợp phạm sai lầm, đan dược cứu người, có thể biến thành độc dược đoạt mệnh.

Lực nhận biết của Mạc Khuynh Thành vẫn luôn ở trong lò luyện đan, yên tĩnh chờ đợi, vì đan dược lần này nàng đã luyện chế thất bại rất nhiều lần.

Hiện tại nàng đã là Luyện Đan sư cấp bốn, tương đương với việc có thể luyện chế ra đan dược cấp bốn, hơn nữa xác suất thành công đã đạt tới hai mươi phần trăm, nhưng để luyện chế đan dược thượng phẩm cấp ba lần này, nàng đã thất bại hai mươi bảy lần.

Nguyên nhân là do đan dược nàng muốn luyện chế chính là cấm kỵ của Luyện Đan sư, phá cảnh đan.

Tên như ý nghĩa, phá cảnh đan chính là đan dược do phá vỡ cảnh giới mà thành.

Võ đạo tu hành, tương ứng từng bước, không thể vượt qua, đây là nguyên lý. Luyện chế đan dược cũng là một loại cân bằng, người luyện chế đan dược có thể dùng để tăng cường thể phách, có thể dùng để cải thiện kinh mạch, hoặc là đan dược cường đại, có thể làm biến đổi thể chất tu hành, hoặc là cải tử hồi sinh!

Nhưng phá cảnh đan là thứ vi phạm nguyên lý tu hành, phá vỡ sự cân bằng, muốn để cho võ tu mạnh mẽ thăng cấp nên được gọi là cấm kỵ của Luyện Đan sư, phải có Luyện Đan sư thể chất đặc biệt, luyện chế cực kỳ tâm huyết, người luyện chế mặc dù thành công cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, hơn nữa, xác suất thất bại cực kỳ cao, vì vậy mặc dù loại đan dược này có công hiệu nghịch thiên nhưng rất ít người thử nghiệm luyện chế. Nếu không phải là do Mạc Khuynh Thành đã chuẩn bị sẵn rất nhiều đan dược khôi phục nguyên khí thì sợ đã sớm cạn kiệt tinh khí.

Cắm trụ rất lâu, cảm nhận được biến hóa trong lò luyện đan, trên mặt Mạc Khuynh Thành hiện lên một ánh sáng hồng, dược liệu luyện lần này vậy mà hoàn mỹ bất ngờ.

- Nhất định lần này phải thành công.

Trong đôi mắt đẹp hiện lên thần sắc kiên định, Mạc Khuynh Thành đưa tay qua, trong nháy mắt, cổ tay nàng xuất hiện một vết máu nhàn nhạt, tay phải đặt ở vị trí trái tim, trong chốc lát, máu từ tim bị nàng ép ra, trong nháy mắt, khuôn mặt nàng trở nên tái nhợt, giọt máu mang theo linh khí cường đại từ cổ tay nàng nhỏ xuống, rơi vào trong lò luyện đan.

Từng giọt máu tràn đầy linh khí nhỏ xuống, sắc mặt Mạc Khuynh Thành tái nhợt như tờ giấy, chỉ thấy nàng lấy ra mấy viên thuốc, trực tiếp nuốt vào miệng, trong con ngươi xinh đẹp lộ ra ý niệm cố chấp.

Nàng nhất định sẽ thành công, nhất định.

Thực lực của Trảm Trần rất mạnh, nàng biết rất rõ, tuy nàng tin tưởng Tản Ván Thiên nhưng chênh lệch giữa hai người đã lớn đến mức nào, hẳn đã cố gắng như vậy, không ngừng bù đắp, sao nàng có thể thờ ơ.

.....

Ba người Trảm Trần, Tản Ván Thiên, Âu Dương Cuồng Sinh đều nhìn về phía bóng người hắc bào, trong mắt lóe ra ánh sáng sắc nhọn.

Tu vi của người này cũng không phải là quá mạnh mẽ, chỉ là cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy nhưng ma uy cuộn cuộn làm cho người ta có cảm giác khủng bố.

- Các hạ là người phương nào?

Trảm Trần đưa mắt nhìn bóng người mặc hắc bào, lạnh lùng hỏi.

Công pháp ma đạo, vốn hiếm thấy, hơn nữa, chính là công pháp cấm kỵ, cực kì khủng bố, nếu đã xuất hiện, nhất định là vô cùng đáng sợ.

Rất ít người dám can đảm tu hành ma công.

Ma công bá đạo nhưng rất dễ phản phệ chủ nhân, chính là công pháp dễ thất bại nhất, một khi xuất hiện một chút sai lầm, dễ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, sức mạnh ma đạo phản phệ thân thể, nhẹ thì mất đi bản tính, trở thành cỗ máy giết chóc, nặng thì trực tiếp nổ tung mà chết, vô cùng thê thảm.

Hơn nữa mặc dù tu hành thành công cũng phải trải qua thống khổ đáng sợ, không có người thường nào có thể chịu được, muốn thu được sức mạnh ma đạo, cần phải chịu đựng được sức mạnh cực lớn.

Vì vậy nếu không phải là người có quyết tâm cực lớn thì tuyệt đối sẽ không tu hành ma công, mặc dù ma công bày sẵn trước mắt cũng sẽ do dự.

Hoàng triều Đại Hạ có một câu cổ ngôn: vừa nhập ma đạo, đời này không hối.

Ý là người tu ma không có đường quay về, về sau cả cuộc đời tu ma, không được đổi ý nếu không sẽ chết không có đất chôn.

Ma tu, trên con đường biến mạnh sẽ tiếp nhận thống khổ gấp mười gấp trăm lần người thường, phải đi theo trọn đời.

Nhưng sức mạnh ma tu đạt được cũng là vượt xa người thường.

Vì vậy mặc dù tu vi của Trảm Trần đã đạt đỉnh phong cảnh giới Nguyên Phủ tầng chín nhưng lúc này sâu trong ánh mắt hắn cũng có vài phần kiêng kỵ.

Ma tu cấm kỵ, không ai dám xem nhẹ sức chiến đấu của họ.

Hiện tại người này xuất hiện ở thành Khâm Châu, tất nhiên hắn sẽ tranh đoạt Thiên Mệnh bảng, xem ra lần tranh Thiên Mệnh bảng này sẽ cực kỳ khốc liệt.

- Cút.

Tiếng nói của người mặc áo bào đen, thậm chí không phân biệt được là nam hay nữ, ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm Trảm Trần, ánh mắt lạnh lẽo đó xuyên thấu nội tâm người ta, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

- Ma tu khó mà gặp được, sao lại không thử chiến đấu một trận.

Toàn thân Trảm Trần phát ra ánh kim ngập trời, trong mắt lộ ra nhuệ khí đáng sợ. Mặc dù đối phương là ma tu nhưng hắn đã là Nguyên Phủ tầng chín, Kim Hình cổ quyền cũng đã có thành tựu, phòng ngự toàn thân cứng rắn như kim loại, sợ gì không đánh một trận. Ngược lại hắn còn muốn xem thử, thực lực của ma tu này cường đại đến mức nào.

Tiếng nói phát ra, Trảm Trần bước ra một bước, chậm rãi tiến đến gần người mặc áo bào đen.

Toàn thân người mặc áo bào đen tỏa ra ma uy càng sâu, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo đáng sợ, một luồng khí âm hàn cực lạnh tỏa ra, bao phủ trên người Trảm Trần, làm cho sắc mặt hắn càng căng thẳng.

- Ma công bá đạo, chí cương chí uy, bây giờ trong ma công của người này lại chứa đựng luồng khí chí âm chí hàn, đây là công pháp gì vậy?

Trảm Trần chém một nhát vào không khí, kiếm quang cắt không, sắc bén vô biên.

Người mặc áo bào đen vùng tay, trong chớp lát một đạo ma ảnh cực mạnh ép ra, một tiếng nổ ầm vang lên, kiếm khí sắc bén và ma chưởng khủng bố bị chôn vùi.

Trảm Trần giơ ngón tay trước mặt, trong nháy mắt, kiếm rít trên không, ánh vàng vụn vụn, từng ánh vàng ngưng tụ ra cổ kiếm, ngón tay Trảm Trần chỉ về phía trước, chín ánh kiếm đồng thời sát phạt ra, mang theo uy lực kinh người.

Lúc này hắn cũng đang thử thăm dò xem sức mạnh của người mặc áo bào đen cường thịnh đến mức nào.

Người nọ vẫn duy động chưởng lực, một chưởng đại thiên ma ảnh đen kịt đáng sợ vung ra, tựa như hủy diệt thiên địa.

Tiên diệt cửu kiếm, người mặc áo bào đen bước ra từng bước, đi về phía Trảm Trần, tu sĩ ma đạo, bá đạo đến mức nào, sao có thể tiếp nhận tấn công bị động.

Nhìn thân hình người mặc áo bào đen thon gầy, nhưng lúc này ma công phóng ra lại sở hữu một luồng uy nghiêm khủng khiếp, giống như ma vương giá lâm.

Lại một chưởng điên cuồng đánh ra, một sức mạnh hủy diệt càn quét xuống, phóng đến Trảm Trần, sức mạnh hàn minh âm lãnh đồng thời ăn mòn, chí cương chí âm, đoạn diệt sự sống. Không khí quanh thân Trảm Trần như bị bao bọc toàn bộ trong đó.

- Công pháp ma đạo quả nhiên lợi hại.

Âu Dương Cuồng Sinh khen một tiếng, có thể lấy cảnh giới Nguyên Phủ tầng tám chiến đấu với Trảm Trần, có thể tưởng tượng được sức mạnh của người mặc áo bào đen.

Tần Văn Thiên khẽ gật đầu, lúc này hắn nghi ngờ trong lòng, nói:

- Người này xuất hiện như là giúp chúng ta chặn Trảm Trần, người có biết người này không?

Âu Dương Cuồng Sinh khẽ lắc đầu:

- Ta không biết ma tu nào cả, người thì sao?

Tần Văn Thiên suy nghĩ phút chốc, lập tức lắc đầu, hắn không thể quen biết nhân vật ma tu.

Ánh mắt Trảm Trần giống như hóa thành ánh vàng, khí tức trên người phát ra càng đáng sợ, Tần Văn Thiên và Âu Dương Cuồng Sinh chỉ thấy trên thân hắn giống như khoác một tầng áo giáp vàng, hai tay hắn ngưng tụ cổ ấn, trong chốc lát, kiếm gào thiên địa, trên hư không giống như có ánh sáng vàng vương vãi, bao phủ thân thể hắn, từng thanh kiếm vàng rực rỡ trôi nổi quanh thân hắn, giống như trùng phạt thiên địa.

Mỗi một thanh kiếm đều tỏa ra uy lực khủng khiếp.

Ánh mắt Tần Văn Thiên lộ ra kinh sợ, đây cũng là uy lực của Kim Hình cổ quyền hay sao.

Ừm oàng!

Thiên địa giống như sinh ra một đám mây ma khí ngập trời, không gian xung quanh giống như đều hóa thành hắc ám, ánh mắt của mọi người phía xa tụ về nơi này, trong lòng đều kinh hãi.

Là ai tu hành ma công cấm kỵ, còn có uy thế kinh khủng như vậy.

Ở trong tay người mặc áo bào đen xuất hiện một thanh trường thương ma vương, ma vân khủng bố hội tụ trên trường thương, uy lực ma đạo tràn ngập chí cương chí phách, đồng thời trên người người mặc áo bào đen giống như phủ thêm một tầng áo giáp ma vương, ánh sáng ma đạo lưu chuyển đáng sợ.

- Loạn thiên ma công.

Lúc này, một giọng nói khẽ bay tới, chỉ thấy trên không trung xuất hiện một bóng người, áo trắng như tuyết, lạnh lùng như băng.

Chỉ thấy mắt nàng nhìn chằm chằm người mặc áo bào đen, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, nói:

- Công pháp này người chiếm được ở đâu?

Người mặc áo bào đen nhìn thoáng qua người đến, dường như ánh mắt có chút chấn động, đối phương lại nhận ra được ma công kia.

Đây chính là loạn thiên ma công, một trong chín đại tuyệt học của hoàng triều Đại Hạ cổ, cũng là công pháp ma đạo duy nhất trong chín đại tuyệt học, hắn tu hành được nhờ cơ duyên, hơn nữa đã có chút thành tựu.

- Vân Mộng Di.

Tần Văn Thiên nhìn bóng người trước mặt, nàng lại có thể nhận ra công pháp ma đạo này, rốt cuộc Vân Mộng Di là người phương nào?

- Giải quyết hắn trước.

Ánh mắt Vân Mộng Di rơi vào người Trảm Trần, con ngươi lộ ra tia lạnh đáng sợ, chỉ thấy bàn tay nàng hướng về phía trước, trời đất giống như bao trùm bởi băng sương, trong chốc lát một hơi thở lạnh lẽo thấu xương bao phủ Trảm Trần, cả thân thể hắn giống như bị đóng băng.

Người mặc áo bào đen không nói gì, hắn cùng đánh vào Trảm Trần, trường thương ma đạo bùng phát, uy thế khủng bố chấn động không trung, ma ý chôn vùi bầu trời, một luồng ma uy kinh người quét về phía Trảm Trần. Nếu một kích này đánh trúng, trong trời đất này, không ai có thể trở ra an toàn.

Bóng người Vân Mộng Di như gió, nhanh và mạnh như tia chớp.

Ý chí vô đạo gió của nàng đã thuộc cảnh giới đại viên mãn, về phương diện tốc độ, ít ai ở cảnh giới Nguyên Phủ có thể tranh phong.

Nguy cơ khủng khiếp phủ xuống, trong mắt Trảm Trần lóe lên một ánh sáng vàng kinh người, trên người hắn bộc phát một luồng cường quang chói mắt. Một luồng uy lực hủy diệt bộc phát, Kim Hình kiếm vô tận xoay tròn quanh thân hắn, hóa thành màn sáng rực rỡ.

- Oánh!

Ma thương bá đạo áp tới, quyền mang kinh người của Vân Mộng Di cũng giết đến, vang lên một tiếng thật lớn, từng chuỗi Kim Hình kiếm bị vỡ vụn, thân thể Trảm Trần bị đánh bay, khẽ rên một tiếng, ánh mắt đảo qua hai người, sát ý trong mắt vô cùng mãnh liệt. Hắn không ngờ tới sẽ gặp cục diện như vậy, hai người này đều vô cùng mạnh.

Mọi người từ xa cũng đều sợ hãi thán phục, có người nhận ra Trảm Trần, càng khiến nội tâm bọn họ chấn động.

Đều có sức chiến đấu ở cùng cấp độ Nguyên Phủ, bọn họ chứng kiến lần giao phong này giống như đã có thể cảm nhận được lần tranh Thiên Mệnh bảng này sẽ bùng nổ đáng sợ cỡ nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 342: Tru Tâm Cổ Chung

Trông mắt vàng kim của Trảm Trần liếc về phía Vân Mộ Dung Di cùng với người mặc áo bào đen, biết hôm nay không có khả năng giết chết Tần Vãn Thiên, thực lực của hai người này đều phi phàm, nhất là kẻ tu hành Loạn Thiên ma công mặc áo bào đen kia đã làm cho hắn vô cùng kiêng kỵ.

Tuyệt học duy nhất trong chín tuyệt học của hoàng triều Đại Hạ cổ là ma đạo, tất nhiên Trảm Trần đã sớm nghe nói về uy danh của Loạn Thiên ma công. Ma công này rất khó tu hành thành công, tính nguy hiểm rất cao, trong mười người, có chín người chết thảm vì ma công phản phệ, chỉ có một người duy nhất có thể tu hành thành công, nếu thành công ma công sẽ trở thành ma vương đáng sợ.

Không ngờ hôm nay hắn đã thấy được.

- Những gì hai vị làm, Trảm Trần sẽ nhớ kỹ, sắp tới Thiên Mệnh bảng, Trảm Trần sẽ lĩnh giáo thực lực của hai vị.

Tiếng nói phát ra, chân Trảm Trần đạp lên kiếm, ngự không rời đi.

Người mặc áo bào đen và Vân Mộ Dung Di cũng không đuổi theo, thực lực của Trảm Trần vốn rất mạnh, không kém hơn bọn họ chút nào, cho dù có thể đánh bại Trảm Trần nhưng cũng không thể giữ lại đối phương, đánh bại và giết chết là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Trừ khi thực lực có ưu thế áp đảo mới có thể giết chết tại chỗ, hiển nhiên bọn họ còn chưa mạnh đến vậy, khó có thể giết chết Trảm Trần ngay.

Ngừng chiến đấu, ánh mắt Vân Mộ Dung Di lập tức chuyển sang người mặc áo bào đen, lạnh lùng hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là người phương nào, tại sao lại lấy được Loạn Thiên ma công?

Ánh mắt người mặc áo bào đen lóe lên, giọng vẫn khàn khàn như trước, lạnh nhạt nói:

- Không liên quan đến ngươi.

Tiếng nói phát ra, hắn liền xoay người muốn rời đi nhưng thấy Vân Mộ Dung Di bước ra, nhanh như gió, bàn tay rung lên băng tuyết phủ xuống, trời đất bị bao trùm trong sương lạnh đáng sợ.

Người mặc áo bào đen dứt khoát xoay người, đánh ra ma thương bá đạo, chấn động không trung, băng tuyết vỡ vụn.

Bàn tay Vân Mộ Dung Di khẽ run, trong phút chốc, kiếm ngân vọng giữa thiên địa như tạo nên khúc nhạc giao hưởng, kiếm uy vô tận hội tụ, khi Vân Mộ Dung Di đưa tay, dường như trên vòm trời có kiếm quang vương vãi.

- Vù vù...

Một kiếm hạ xuống, trời đất kinh hãi, bỗng nhiên phương hoa rực rỡ làm cho trời đất trở nên nhạt nhòa không còn màu sắc.

Hiện giờ Tần Vãn Thiên cũng biết không ít kiếm thuật siêu việt nhưng mà khi Vân Mộ Dung Di sử dụng kiếm pháp, hắn vẫn cảm thấy giật mình.

Kiếm pháp này thật tuyệt diệu.

Về mặt người mặc áo bào đen vẫn thờ ơ, không chút do dự, ma thương nổ ra lần thứ hai, xuyên thẳng vào tim đối phương, trông mắt người mặc áo bào đen vẫn rất lạnh lùng, giống như khinh thường sự công kích của kiếm pháp.

- Ngươi...

Về mặt Vân Mộ Dung Di khẽ biến đổi, không ngờ người mặc áo bào đen độc ác như vậy, nếu nàng tiếp tục tấn công sẽ dẫn đến kết cục hai bên cùng chết.

Bóng người ngự không, Vân Mộ Dung Di lại xuất ra một kiếm, từ trên trời hạ xuống, mượn ánh sáng trời đất tựa như đến từ chín tầng trời.

- Đây là kiếm pháp Ý Thiên...

Trong lòng Âu Dương Cuồng Sinh chấn động, hần thân là nhân vật đáng kiêu hãnh của Âu Dương thế gia, thiên phú không thể nói là không xuất chúng, kiến thức mệnh mông, nhưng mà trong khoảng thời gian chừng một nén nhang vừa rồi, tất cả những gì xảy ra trước mắt lại làm cho tâm trạng hần dao động liên tục.

Thực lực Trảm Trần mạnh như dự đoán, dù sao hần cũng đứng thứ mười một trên Thiên Mệnh bảng, hơn nữa còn tu hành Thiên Tôn công pháp từ trước.

Sau đó một người mặc áo bào đen thân bí xuất hiện, tu hành Loạn Thiên ma công.

Về sau, Vân Mộng Di xuất hiện, kiếm pháp nàng sử dụng đúng là kiếm pháp Ý Thiên.

Kiểm pháp này cũng là một trong chín tuyệt học của hoàng triều Đại Hạ cổ, hơn nữa giống với Loạn Thiên ma công, đây là tuyệt học thất truyền, lúc này lại lần lượt xuất hiện.

Dù là người của gia tộc thế lực cấp độ bá chủ nhưng Âu Dương Cuồng Sinh cũng đã cảm thấy được hành trình đến hoàng triều cổ để tranh Thiên Mệnh bảng lần này có lẽ sẽ xảy ra những trận bão táp trước nay chưa từng có.

- Dù rồi.

Tần Vãn Thiên thấy hai người càng đánh càng điên cuồng, không khỏi quát lớn, đột nhiên hình bóng người mặc áo bào đen lùi lại, Vân Mộng Di trầm ngâm chốc lát cũng lập tức thu kiếm.

Tình hình như vậy thật ra khiến Âu Dương Cuồng Sinh có chút sững sốt, hần im lặng nhìn Tần Vãn Thiên.

Hai người trước mắt, một kẻ tu hành Loạn Thiên ma công, kẻ kia tu hành kiếm pháp Ý Thiên, Tần Vãn Thiên quát lớn một tiếng, hai người kia lại thực sự dừng tay?

Cảnh này không thể không nói là có chút kỳ lạ.

Ngay cả Tần Vãn Thiên tự thấy uy lực của tiếng quát vừa rồi cũng phải sững sốt, trong mắt mơ hồ có chút sắc bén. Thân phận của Vân Mộng Di hần vẫn không thể đoán ra, nhưng người mặc áo bào đen này đột nhiên xuất hiện, chặn đứng Trảm Trần, chẳng lẽ thật sự vì muốn giúp hần hay sao?

- Người biết ta sao?

Tần Vãn Thiên nhìn về phía người mặc áo bào đen hỏi.

Đôi mắt sâu thẳm của người mặc áo bào đen liếc qua Tần Vãn Thiên một chút, tràn ngập ma khí, chỉ thấy hần bỗng nhiên xoay người chậm rãi rời đi, cứ vậy mà rời đi.

Vân Mộng Di muốn đuổi theo, Tần Vãn Thiên lại nói:

- Người đứng lại.

Vân Mộng Di dừng bước nhìn Tần Vãn Thiên, hần hỏi:

- Rốt cuộc người là ai, vì sao theo ta?

Ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn Tần Vãn Thiên một chút, sau đó Vân Mộng Di nhấc chân rời đi để lại Tần Vãn Thiên đứng đó lúng ta lúng túng, nhún vai tỏ vẻ không hiểu với Âu Dương Cuồng Sinh.

Hai người này thật là nhìn không thấu.

- Chúng ta trở về đi thôi.

Âu Dương Cuồng Sinh nói, hai người cùng nhau rời khỏi nơi này. Rất nhanh, tin tức về cuộc chiến vừa rồi đã truyền ra ngoài nhưng nhân vật chính là Tần Vãn Thiên đã bị gạt sang một bên, không ai chú ý đến hần. Tin tức Loạn Thiên ma công xuất hiện dẫn đến chấn động không nhỏ.

Trừ tin đó ra còn có lời đồn, một nữ tử lạnh lùng như băng tuyết sử dụng kiếm thuật, có thể là kiếm pháp Ý thiên.

Tần Vãn Thiên trở về chỗ ở, tất nhiên không thể tránh việc cùng Nhược Hoan thảo luận về nước Sở. Cũng không biết hiện tại học viện Đế Tinh của nước Sở như thế nào rồi, còn cả những người thân hần luôn mong nhớ trong thành Thiên Ung.

Nhưng Nhược Hoan cũng không biết nhiều, nàng chỉ biết rõ một điều, Sở Vô Vi muốn dốc sức phục hưng học viện Đế Tinh, muốn làm nước Sở trở nên cường thịnh.

Trò chuyện xong, Tần Vãn Thiên trở về phòng của mình.

Bóng đêm đen như mực, bên trong biệt viện, Tần Vãn Thiên ngồi xếp bằng, chuyện hôm nay làm hắn xúc động không ít.

Mạc Khuynh Thành bình yên vô sự khiến hắn thờ phào nhẹ nhõm, thấy nàng khỏe mạnh, Tần Vãn Thiên cũng an tâm.

Nhưng mà sức mạnh của Trảm Trần làm hắn cảm thấy sự uy hiếp không nhỏ, huống hồ cuộc chiến hôm nay, Trảm Trần vẫn chưa tung ra lá bài cuối cùng của mình.

Vân Mộng Di và người mặc áo bào đen thần bí đều cực kỳ mạnh mẽ.

Còn cả những người trước đây, Dương Phàm của phủ Trích Tinh, Hoa Sơn của Hoa gia, e là đều đáng sợ hơn nhiều, mà mục tiêu lần này của hắn chính là ba vị trí đầu trong Thiên Mệnh bảng, độ khó không thể nói là ít.

Dưới bàn tay Tần Vãn Thiên xuất hiện không ít Tinh Vãn Thạch, chuẩn bị dùng để tu hành.

Tranh Thiên Mệnh bảng lần này không thể so với trước đây, hắn đã từng dễ dàng chiến đấu vượt qua hai cấp nhưng bây giờ khi đối mặt với những nhân vật ưu tú nhất, tất cả đều đã tu hành những công pháp cực kỳ lợi hại, hắn không có niềm tin tuyệt đối.

Vì vậy hắn phải tu hành một số bản lĩnh lợi hại trước.

Kim Hình Thiên Tôn để lại Đoạn Thiên chỉ, lực công kích mạnh nhưng vẫn tiêu hao nhiều Tinh Vãn Thạch, không thể dùng thường xuyên, ngoại trừ yêu pháp 81 thức bên ngoài, hắn còn cần thêm một số thần thông mạnh để làm át chủ bài.

Bây giờ trong trí nhớ của hắn xuất hiện một loại thần thông vô cùng lợi hại.

Ngôi sao nhỏ là Tử Quỷ lão cha để lại cho hắn, vẫn là bí mật lớn nhất của Tần Vãn Thiên. Trong hai năm qua, hắn tiêu hao không ít Tinh Vãn Thạch, kích phát không ít mảnh vụn ký ức tinh thần, ngoại trừ chứng kiến một vài mẫu ký ức của Tử Quỷ lão cha, hắn còn chiếm được một thuật thần thông lợi hại.

Thuật này gọi là Tru Tâm Cổ Chung.

Tru tâm, tên như ý nghĩa, đó là tiêu diệt trái tim.

Nhất định thuật này phải dùng Thần Vãn ngưng tụ Cổ Chung (chuông cổ) Thần Nguyên mới có thể dẫn ra, tu hành rất khó, loại cổ chung này vốn là Thần Vãn cấp ba.

Thật ra Tần Vãn Thiên vẫn luôn tu hành loại thần thông này, cuối cùng bây giờ cũng hoàn thành bước vô cùng quan trọng, trong phút chốc hắn đã có thể ngưng tụ Thần Vãn Cổ Chung rồi, có thể bảo đảm sử dụng được thuật này tùy theo ý muốn.

Khó khăn của thuật này nằm ở điều thứ hai, tức là cần mượn quy luật rung động của trái tim, vô cùng huyền diệu.

Cũng may bây giờ Tần Vãn Thiên đã tạo ra tâm chúc hòa (ánh nến), hắn suy đoán có thể chính vì vậy mà Tử Quỷ lão cha mới tu hành thuật pháp thần bí cường đại thần thông này.

Tần Vãn Thiên nhắm chặt hai mắt nhưng trong cơ thể, ánh nến vẫn lẳng lặng thiêu đốt, Tần Vãn Thiên kết nối với Thần Nguyên, dường như hoàn toàn kết hợp vào thân thể, quá trình này cũng rất khó, mới nháy mắt mà trời đã khuya.

Trong biệt viện có tiếng động xào xạc truyền ra khiến chân mày Tần Vãn Thiên khẽ nhíu lại. Đột nhiên, chỉ thấy Tần Vãn Thiên quát ra một tiếng, vung bàn tay ra, bỗng nhiên Thần Nguyên bùng nổ, trong không trung xuất hiện một cái cổ chung hư ảo.

Vân Mộng Di đang bước chậm rãi, bất chợt cảm thấy trái tim rung lên một hồi, lại lập tức nhảy lên, trong nháy mắt đôi mắt đẹp của nàng ngưng lại, lập tức nhìn thấy phía trước có một cái cổ chung đánh tới, tiện tay hất ra.

- Boong!

Một tiếng chuông quanh quẩn trên không, Vân Mộng Di kêu lên một tiếng đau đớn, trái tim đập lên mãnh liệt, giống như bị người dùng đao kiếm đâm vào, đôi mắt đẹp mờ ra, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên.

Đây là thuật thần thông gì, sao lại khó giải như vậy.

- Người tới làm gì?

Tần Vãn Thiên mở mắt ra nhìn về phía Vân Mộng Di hỏi.

Về mặt Vân Mộng Di lạnh lùng, nhìn Tần Vãn Thiên nói:

- Người luyện thần thông gì vậy?

- Tru Tâm Cổ Chung

Tần Vãn Thiên thân nhiên nói.

- Lực tru diệt rất mạnh.

Vân Mộng Di mở miệng nói:

- Nếu như thực lực ngươi bước vào Nguyên Phủ tầng tám thì thần thông thuật này còn mạnh hơn nữa, sợ rằng ta khó có thể chịu đựng chấn động liên tục của cô chung.

Tần Vãn Thiên không nói thêm gì chỉ nhìn chăm chăm Vân Mộng Di, lúc này đã là đêm muộn, Vân Mộng Di này chạy tới chỗ ở của hắn làm gì?

- Mặc dù ta không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng dù gì cũng coi như là mỹ nhân, hình như ngươi không chào đón ta?

Vân Mộng Di thấy vẻ mặt Tần Vãn Thiên thờ ơ, không kìm được hỏi.

Tần Vãn Thiên hơi kinh ngạc, không ngờ Vân Mộng Di sẽ nói ra lời như vậy.

- Chẳng giống như ngươi mà ta biết trước đây.

Tần Vãn Thiên tiếp tục lạnh nhạt.

- Trước đây chỉ là ta giả bộ lạnh lùng mà thôi, nếu ngươi thích ta, ta nguyện hiến dâng tất cả vì ngươi.

Trên mặt Vân Mộng Di bất chợt hiện ra ý cười dịu dàng, chỉ thấy nàng chậm rãi đi tới gần Tần Vãn Thiên, hai tay đặt trên vai, cởi áo choàng màu trắng ra, nhất thời lộ ra bờ vai, xương quai xanh gợi cảm vừa nhìn đã thấy rõ, đẹp không sao tả xiết.

Tần Vãn Thiên nhú mày, hình như Vân Mộng Di càng lúc càng tỏ ra không bình thường.

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Tần Vãn Thiên lạnh lùng hỏi.

Vân Mộng Di để mặc áo choàng màu trắng rơi xuống đất, thân thể quyến rũ đi đến bên cạnh Tần Vãn Thiên, thân thể mềm mại tựa trên vai hắn nói:

- Ngươi không động tâm chút nào với ta ư?

Tần Vãn Thiên xoay người, hai tay đặt trên đôi vai mềm mại tựa như không xương, có thể cảm nhận được sự tươi mát trên da thịt của Vân Mộng Di, ánh mắt dò xét chuyển xuống, nhìn về phía nơi mê người kia, ánh mắt Vân Mộng Di hơi thay đổi.

- Hừ.

Tần Vãn Thiên phát tay, áo trắng bay tới, hắn khoác lên vai Vân Mộng Di, lạnh nhạt nói:

- Không có chuyện gì, đừng quấy rầy ta tu hành.

Về mặt Vân Mộng Di biến đổi, lập tức đứng dậy, phát tay áo, cũng không biết có phải là đang trách Tần Vãn Thiên không hiểu phong tình hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 343: Bẫy Tộc Đại Hạ

Tần Vãn Thiên thấy Vân Mộng Di rời đi, trong lòng không khỏi có chút rối loạn. Vân Mộng Di mỹ lệ như hoa sen trên núi tuyết, lại dùng thái độ đó để mê hoặc hắn, nếu nói Tần Vãn Thiên không động lòng là không thể, dù sao hắn cũng là một thanh niên huyết khí dồi dào, lại còn chưa từng thử qua chuyện nam nữ.

Tuy nhiên hắn có tâm tính kiên định hiếm thấy, có thể khắc chế chính mình, Vân Mộng Di này tựa như ngày càng bí ẩn, ngăn chặn tầm mắt của hắn.

Suy nghĩ chốc lát, Tần Vãn Thiên nhắm mắt lại, tiếp tục an tâm tu hành, hắn cần tận lực tăng cường thực lực trước khi cuộc giao tranh giành vị trí trên Thiên Mệnh bảng bắt đầu, có đủ năng lực đua tranh với các nhân vật yêu nghiệt của Đại Hạ.

Sáng sớm ngày hôm sau, không ít thế lực đến thành Khâm Châu nhận được thiệp mời của Trần gia, mời một số nhân vật trẻ tuổi trong bọn họ tới Trần

phủ một lần.

Mà việc này dường như là do vị thiếu gia kiều ngạo của Âu Dương thế gia gây nên. Nghe đồn Âu Dương Cuồng Sinh này to gan không ai bằng, lại tự mình đến trước đại nhật Trần gia khiêu chiến, muốn luận bàn tài nghệ với thanh niên đồng lứa của đại nhật Trần gia một phen.

Vì vậy Trần gia đã mời không ít thế lực tới, trong đó, ngoài Âu Dương thế gia còn có Thạch gia ở thành Khâm Châu, điện Đan Vương của thành Vọng Châu, gia tộc Hoa thị, Vương gia của thành Bình Châu, kiếm khách thành Yên Châu.

Việc này làm cho không ít người kinh ngạc, đơn giản là vì lần này những thế lực mà Trần gia mời tới đều là có thâm ý sâu sắc.

Chín châu thành của hoàng triều Đại Hạ có ba mươi sáu thế lực cấp độ bá chủ, nhưng chín thế lực cấp độ bá chủ mạnh nhất trong đó, cũng có tranh luận.

Chín thế lực lớn chia như sau: Thành Khâm Châu có Khâm Thiên các, Trần gia, Thạch gia; thành Vọng Châu có Đan Vương điện, Hoa gia; thành Bình Châu có Vương gia, thành Thương Châu có Âu Dương thế gia; thành Yên Châu có Thiên Yêu tông, thành Yên Châu có kiếm khách Yên Châu; trong đó thành Khâm Châu có nhiều thế lực mạnh nhất, thành Vọng Châu thứ hai, lần này các thế lực được Trần gia mời tới đều có trong đó, chỉ có Khâm Thiên các và Thiên Yêu tông không được mời.

Địa vị của Khâm Thiên các đặc biệt, quy định rất nhiều bằng danh hiệu của hoàng triều Đại Hạ, trước kia người sáng lập Khâm Thiên các chính là thần tử chương quân Khâm Thiên giám của hoàng triều Đại Hạ cổ, có thể quan sát vận số của Đại Hạ. Có lời đồn rằng nếu như ban đầu phản loạn không có sự ủng hộ của hắn thì tuyệt đối không thể thành công, chính vì hắn có thể dự đoán được vận số, tất nhiên có thể đoán biết rất nhiều chuyện.

Vì vậy người đời sau đều cho rằng người sáng lập Khâm Thiên các là người quan trọng nhất trong số chín người phản nghịch.

Hơn nữa các thế lực được Trần gia mời tới lần này ngoài Âu Dương thế gia thì năm đại thế lực khác, bất ngờ đều là hậu nhân của chín người tạo phản lật đổ hoàng triều Đại Hạ cổ xưa kia.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, có thể gọi lần này là một cuộc đại tụ hợp, chín đại công tộc của hoàng triều Đại Hạ cổ tụ hợp.

Âu Dương thế gia đang trên đường tới Trần gia.

Tần Văn Thiên và Âu Dương Cuồng Sinh đang hàn huyên vấn đề này, trong lòng cũng hơi nổi sóng, hắn từng chính mắt thấy thủ lĩnh của chín đại công tộc ra tay với Thiên Ngọc công chúa trong Thần Bí Giám Thiên. Không biết người đến trước mặt Thiên Ngọc công chúa là người khai sáng của thế lực nào.

- Chín gia tộc lớn của hoàng triều Đại Hạ cổ bây giờ còn bảy, bảy thế lực này chiếm vị trí lớn mạnh nhất trong chín gia tộc hiện nay, có bảy vị là cấp độ bá chủ, có thể thấy hoàng triều Đại Hạ cổ ngày trước cường thịnh đến mức nào.

Tần Văn Thiên cảm thán một câu.

Hôm nay trong chín thế lực cấp độ bá chủ mạnh nhất, ngoài Âu Dương thế gia và Thiên Yêu tông thì bảy thế lực lớn còn lại đều thuộc về chín gia tộc lớn của hoàng triều Đại Hạ cổ xưa kia.

- Đương nhiên nếu không phải là hai thế lực lớn còn lại bị diệt thì cục diện Đại Hạ ngày nay e là vẫn là do chín đại gia tộc của hoàng triều Đại Hạ cổ thống trị.

Âu Dương Cuồng Sinh gật đầu nói:

- Nên biết rằng, mặc dù Âu Dương thế gia và Thiên Yêu tông thay thế vị trí, bước vào chín thế lực lớn mạnh nhất nhưng nếu đem xếp hạng, sợ rằng vẫn ở sau.

- Không chỉ có vậy, chín đại gia tộc của hoàng triều Đại Hạ cổ trước đây, mỗi một gia tộc đều có thế lực nắm giữ một châu thành trong số chín châu thành, cai quản một châu. Thế nhưng sau này xảy ra biến cố, gia tộc mạnh nhất trấn giữ thành Khâm Châu bị diệt vong, Khâm Thiên các, Trần gia, Thạch gia mới trở lại cổ đô thành Khâm Châu, Hoa gia di chuyển đến khu vực trung tâm thành Vọng Châu. Theo thời gian biến đổi, các thế lực khác cũng dần dần nổi dậy khắp nơi, tạo thành Đại Hạ ngày nay.

Âu Dương Cuồng Sinh nhớ lại sự việc năm xưa, cũng có phần cảm thán:

- Hoàng triều Đại Hạ ngày nay đã không thể gọi là hoàng triều nữa rồi, quá phân tán, chư vương tranh bá, không có thế lực nào có thể thống nhất Đại Hạ.

- Ban đầu hoàng triều Đại Hạ cổ quá lớn mạnh, gia tộc luyện đan trở thành điện Đan Vương ngày nay, gia tộc luyện khí là Vương gia của thành Bình Châu ngày nay, Khâm Thiên giám trở thành Khâm Thiên các, các gia tộc chiến đấu trở thành Trần gia, Thạch gia, kiếm khách Yên Châu... Nếu không phải trong mấy ngàn năm nay bản thân các gia tộc này cũng đã suy nhược ít nhiều, bọn họ sẽ càng đáng sợ, vốn dĩ không có thế lực cấp độ bá chủ nào có cơ hội vùng lên.

- Lợi hại, nhưng mà tu sĩ Võ Mệnh chẳng phải càng lúc càng mạnh hay sao, tại sao thực lực của hoàng triều Đại Hạ lại suy yếu từng bước?

Phạm Nhạc đang nghiêm túc lắng nghe bên cạnh, lúc này không nhận được xen vào hỏi.

Ta nghe nói có khả năng trong này có bóng dáng của thế lực bên ngoài hoàng triều Đại Hạ. Có thể là do hoàng triều Đại Hạ suy yếu, người này tài hoa hơn người, sau khi đạt đến cực hạn, tự biết là không có cách tiếp tục tiến lên ở hoàng triều Đại Hạ nên đã rời đi, nếu như thực lực tổng thể của hoàng triều Đại Hạ vẫn mạnh mẽ thì bọn họ cũng không cần rời đi.

Âu Dương Cuồng Sinh cũng không rõ vấn đề này, chỉ tùy tiện suy đoán, mấy người Tần Văn Thiên khẽ gật đầu, dường như cảm thấy có phần hợp lý.

- Đây có phải cũng giống như Cửu Châu thành và nước Sở? Nếu như nước Sở cũng mạnh như Cửu Châu thành thì chúng ta cũng không cần rời nước Sở để tới thành Cửu Châu, nói như vậy, trời đất bên ngoài còn kinh khủng hơn cả hoàng triều Đại Hạ.

Sở Mãng giống như là đang lăm bằm một mình nhưng lại khiến Tần Văn Thiên có chút suy nghĩ.

Tu hành võ đạo, cực hạn ở đâu, đại lực này rộng lớn đến chừng nào, cường giả tuyệt thế có thể giống như trong tin đồn hay không, hủy trời đất, hải trắng sao.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến bên ngoài Trần gia, nhất thời mọi người liên tục nhảy xuống, xem đó là cách bày tỏ lòng tôn trọng đối với Trần gia.

Chỉ thấy bên ngoài Trần phủ đã có người chào đón, dẫn họ vào trong.

- Nghĩ tới việc được gặp tiểu tình nhân, liền kích động hử?

Nhược Hoan thấy Tần Văn Thiên đưa mắt nhìn quanh, không khỏi cười nhẹ, nàng đã biết tin tức về Mạc Khuynh Thành. Một lời nói đùa xưa kia của nàng không ngờ lại tác thành cho đôi trai tài gái sắc hôm nay. Hai người đều xuất chúng như vậy nhưng dường như cũng gặp phải trở ngại không nhỏ.

- Tỷ, tỷ đừng chê cười ta.

Tần Văn Thiên khẽ nói, nhóm người đi tới nơi Trần phủ tiếp khách. Đây là một hòn đảo giữa hồ, xuôi theo hành lang đình đài, bước chậm rãi tới, có thể thấy trong hồ có mỹ nữ gầy đàn, âm luật tuyệt vời, đúng ra rất biết cách hưởng thụ.

Đảo giữa hồ rất lớn, ở giữa còn có đài diễn võ, ngược lại có một phong cách riêng.

Lúc này người đến không ít, thấy người của Âu Dương thế gia đến, lập tức có một người trung niên bước chậm rãi đến, cười vang nói:

- Âu Dương thế gia đích thân tới, thật là vinh hạnh.

- Trần huynh khách sáo rồi.

Người đứng đầu Âu Dương thế gia chính là nhị thúc của Âu Dương Cuồng Sinh Âu Dương Long, hần chấp tay với người trung niên, mặt mỉm cười.

- Hôm nay có rất nhiều tân khách, có chỗ nào đón tiếp không được chu toàn, xin Âu Dương huynh đừng trách, bên kia có chỗ ngồi, mời ngồi.

Người Trần gia chỉ một phương hướng, Âu Dương Long khẽ gật đầu, tiếp tục cười nói:

- Trần huynh tự nhiên.

Dứt lời liền thấy người Trần gia mỉm cười rời đi, đám người Âu Dương Long tìm chỗ ngồi xuống, không ít ánh mắt liếc sang bên này, chỉ thấy người của các thế lực khác đều có người Trần gia tự mình tiếp đãi, duy chỉ có Âu Dương thế gia là ngoại lệ.

Tình cảnh như vậy đương nhiên người của Âu Dương thế gia đã phát hiện, thần sắc hiện lên vẻ không vui, Trần gia giống như cố ý làm vậy để ra oai phủ đầu với bọn họ.

Mặc dù ngôn từ khách sáo nhưng lúc này đã không tôn trọng bọn họ.

Tần Văn Thiên chỉ thấy một ánh mắt sắc lạnh hướng vào mình, ánh mắt chuyển qua, ánh mắt hần nhìn về hướng đó, chỉ thấy ở đó, ánh mắt Vương Tiêu như lưỡi dao sắc bén, bên cạnh hắn là Kiều Hiên của điện Huyền Nữ đi cùng hắn tới để mở mang kiến thức về các thế lực còn lại của hoàng triều Đại Hạ cổ.

Hôm nay bảy thế lực lớn của hoàng triều cổ, ngoại trừ thành Khâm Châu, sáu thế lực khác đều có mặt.

- Quả nhiên người của thành Bình Châu có khí thế hơn người.

Tần Văn Thiên nhìn qua đoàn người Vương Tiêu, thầm nói một câu.

Sau đó hần lại rời mắt, thấy một nhóm người mặc toàn đồ trắng, lưng đeo cổ kiếm, chắc là kiếm khách Yến Châu, lấy kiếm làm tên.

Mặt khác người của Hoa gia, người của điện Đan Vương đều đã đến.

Ngay lập tức ánh mắt của hắn chuyển đến Lạc Hà, lúc này Lạc Hà đang nói chuyện với người đứng đầu Hoa gia.

Gia tộc Hoa Thức vẫn muốn thân cận với điện Đan Vương, vì vậy, cũng có ý muốn kết thông gia.

Giống như Lạc Hà phát hiện, ánh mắt nàng chuyển qua, bỗng nhiên rơi vào người Tần Vãn Thiên, ánh mắt đột nhiên sắc bén, Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy một áp lực không lồ phủ xuống, Lạc Hà nhìn hắn, vẻ mặt mang theo vài phần ý lạnh.

Chính là bởi vì kẻ này, đệ tử Mạc Khuynh Thành của nàng vẫn luôn nhớ mong, không cách nào quên được, thậm chí dù nàng là địa vị sư tôn cũng không có sức nặng bằng Tần Vãn Thiên.

- Tần Vãn Thiên.

Cách Lạc Hà không xa là Trảm Trần, chỉ thấy trong mắt hắn lộ ra một luồng ánh sáng màu vàng, rực rỡ sắc bén, nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, không hề che giấu sát ý.

Người của Hoa gia nhất thời cũng chuyển hướng nhìn về phía Tần Vãn Thiên, là người này đã giết Hoa Tiêu Vân sao?

Ánh mắt bọn họ nhìn Tần Vãn Thiên rất lạnh lùng, tựa hồ như muốn biến Tần Vãn Thiên trở thành người chết.

Hoa Tiêu Vân chết, Hoa thị không hề để bụng vì Hoa Tiêu Vân là kẻ quân là áo lượt, thường xuyên gây sự bên ngoài, cái chết của hắn, ngoại trừ người chỉ thân với hắn ra thì chẳng có tộc nhân nào thương hại cho hắn cả.

Tuy bọn họ không để bụng việc Hoa Tiêu Vân chết nhưng Tần Vãn Thiên giết Hoa Tiêu Vân chắc chắn đã làm cho toàn tộc Hoa thị hổ thẹn.

Đương nhiên bọn họ sẽ tiếp tục không để ý vì sẽ có người khiến Tần Vãn Thiên phải chết.

Từ trước đến nay Hoa Thái Hư rất cưng chiều Hoa Tiêu Vân, hắn tuyệt đối sẽ không để Tần Vãn Thiên sống quá lâu.

Có hắn thì Tần Vãn Thiên phải chết.

Ngoại trừ Trảm Trần, trong đám người Trần gia, ánh mắt Trần Nhiên cũng nhìn về phía Tần Vãn Thiên vô cùng lạnh lẽo, nhưng hắn vẫn không dám biểu lộ gì, dù sao hắn cũng thua bởi Tần Vãn Thiên. Việc này, hắn không có mặt mũi nào nói ra trước mặt mọi người, hắn không có mặt mũi suy nghĩ đến việc trả thù Tần Vãn Thiên vì đó là chiến bại.

Chiến bại nhục nhã sao có thể nói ra trước mặt mọi người?

Về mặt Tần Vãn Thiên vẫn như thường, không thay đổi chút nào, chỉ với việc làm của Hoa Tiêu Vân đối với Mạc Khuynh Thành, nếu có cơ hội hắn sẽ tiếp tục giết hắn thêm một lần không hề do dự, việc này chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng của hắn.

Trảm Trần này thủ đoạn độc ác, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, giết cả người yêu thương hắn nhất, còn muốn giết mình, sao Tần Vãn Thiên hắn lại không muốn giết Trảm Trần.

Trên hành lang, lại có một nhóm người chậm rãi bước đến, chính là thế lực cuối cùng, Thạch gia.

Người Thạch gia có đôi mắt mang vẻ yêu dị, tóc dài đen như mực, đen vô cùng, rối tung tùy ý, lộ ra vẻ lạnh lùng dữ dội.

- Nghe đồn người Thạch gia sở hữu huyết mạch Thái Cổ Cự Thú, là chiến sĩ trời sinh, bọn họ từng đi theo hoàng triều Đại Hạ cổ loạn chiến thiên hạ, thống nhất Đại Hạ.

Âu Dương Cường Sinh nhỏ giọng nói. Lời này làm cho Tần Vãn Thiên vô cùng kinh ngạc, trong cơ thể người Thạch gia có huyết mạch Cổ Yêu!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 344: Tranh giành mạnh nhất

Tình hình của Thạch gia không khỏi làm cho Tần Vãn Thiên liên hệ tới mình.

Trong cơ thể hắn hình như có hai loại huyết mạch cùng tồn tại, một loại trong đó giống như huyết mạch của Thái Cổ Yêu Vương, cho dù bây giờ hắn đã đạt tu vi Nguyên Phủ tầng bảy nhưng vẫn chưa khám phá ra bí mật về huyết mạch của mình.

Hai loại huyết mạch trong cơ thể như có tiềm lực vô tận, cùng đợi hắn phát hiện từng chút một.

Người của Thạch gia ngồi xuống, nhất thời đám người đều an tọa vào vị trí định sẵn, không ngừng có thị nữ mang rượu lên, đặt ở trước mặt đám người, bầu không khí nhẹ nhõm, giống như một buổi yến hội, không có chút căng thẳng nào.

Các thế lực nhìn giống như rất hòa hợp, nào ai biết là bọn họ luôn âm thầm tranh phong nhiều năm.

- Chư vị có thể tới Trần gia ta, Trần phủ vô cùng vinh hạnh, người mới thay người cũ, bây giờ chứng kiến nhiều nhân tài xuất hiện trong các thế lực, lòng ta cũng thấy vui mừng.

Phía Trần gia, một người đứng đầu khoác hoa phục, bên trên thêu hình mặt trời rực rỡ, khiến cho người ta cảm thấy chói mắt.

- Hoa huynh, sao hiền đệ (*) Thái Hư lại không tới?

Người trung niên của Trần gia nhìn về phía Hoa gia, mở miệng hỏi, nếu bàn về nhân tài mới xuất hiện thì phải kể đến Hoa Thái Hư đầu tiên, hần hùng bá Thiên Mệnh bảng đã mấy năm nay.

- Thái Hư đang đột phá cảnh giới, ít ngày nữa là có thể đột phá cảnh giới Thiên Cương tầng hai.

Phía Hoa gia, một người mỉm cười đáp lại, trên mặt có nét kiêu ngạo ẩn hiện, làm cho vẻ mặt nhiều người có chút sượng sùng. Hoa Thái Hư không hổ là đệ nhất Thiên Mệnh bảng, bây giờ đã bắt đầu đột phá cảnh giới Thiên Cương tầng hai, chắc chắn là đã chênh lệch rất xa với những người phía sau trên Thiên Mệnh bảng.

- Ha ha, xem ra sau này hiền đệ Thái Hư sẽ trở thành một đời hùng chủ của Hoa gia.

Người Trần gia cười nói, Hoa Thái Hư xuất chúng đã lấn át tất cả những người cùng thế hệ trong Hoa gia, thậm chí cả trưởng bối. Nếu tình hình này tiếp tục thì vị trí đứng đầu của Hoa gia sau này nhất định sẽ là Hoa Thái Hư.

- Không phải Trần Vương hiền chất cũng vậy sao?

Người Hoa gia khách sáo nói.

Trần Vương của đại nhật Trần gia cũng không phải là chỉ vị vương giả nào trong Thiên Cương bảng mà là nhân vật xếp thứ hai trên Thiên Mệnh bảng. Tên của hắn là Trần Vương. Nghe đồn cái tên này của Trần Vương là sau này đổi thành, gia tộc đổi tên cho hắn chính là đặt kỳ vọng vào hắn, hy vọng hắn trở thành vua của đại nhật Trần gia.

- Nó không được, vẫn còn ở cấp cuối của cảnh giới Nguyên Phủ.

Người Trần gia xua tay cười, nhưng trông như có vẻ “nghĩ một đằng nói một nẻo”.

- Trần Vương hiền chất ở lại cảnh giới Nguyên Phủ chắc là đã có tính toán của mình.

Người Hoa gia cười, hắn từng nghe nói Trần Vương kia vốn đã có thể đột phá cảnh giới Thiên Cương, thế nhưng hắn lại duy trì cảnh giới Nguyên Phủ.

- Thạch Phá Thiên hiền chất như thế nào rồi?

Người Trần gia bỏ qua đề tài này, đưa mắt nhìn sang người Thạch gia.

Thạch Phá Thiên xếp hạng thứ ba trên Thiên Mệnh bảng.

- Vẫn vậy, người phía sau đã đột phá, còn hắn vẫn ở Nguyên Phủ tầng chín.

Người Thạch gia thân nhiên đáp lại.

Hắn chỉ người phía sau, chính là nói đến người xếp thứ tư trên Thiên Mệnh bảng, Kinh Võ của Khâm Thiên các, đã đột phá đến cảnh giới Thiên Cương.

- Ha ha.

Người Trần gia lơ đãng cười nói:

- Không biết thực lực tiểu bối Vương Thương xếp thứ năm ra sao rồi, trước nay người này vẫn rất thần bí.

- Việc của tiểu bối, chúng ta cũng không quản hết được, lần này tranh Thiên Mệnh bảng, chúng ta chỉ đến làm quan chúng mà thôi.

Lúc này Lạc Hà bình tĩnh lên tiếng. Nàng vừa lên tiếng, nhất thời có không ít người nhìn về phía điện Đan Vương.

- Cũng đúng, những tiểu bối tranh Thiên Mệnh bảng đều thuộc các thế lực ở đây hôm nay, ngược lại chúng ta chỉ cần chờ xem náo nhiệt.

Người trung niên của Trần gia giống như không thèm để ý cười một tiếng, thế nhưng mỗi lần tranh Thiên Mệnh bảng, các thế lực đều vô cùng quan tâm.

Ở hoàng triều Đại Hạ vẫn có một lời đồn đại, tranh đoạt Thiên Mệnh bằng liên quan đến vận thế của Đại Hạ, khi tranh Thiên Mệnh bằng, hậu bối đệ tử của thế lực nào biểu hiện xuất sắc nhất, đoạt được vị trí càng cao thì vận thế của thế lực đó sẽ càng lớn mạnh. Hiện tại các thế lực mạnh nhất của hoàng triều Đại Hạ từ trước đến nay đều có hậu bối đệ tử độc chiếm Thiên Mệnh bằng.

Bây đại gia tộc khai sáng hoàng triều Đại Hạ, bọn họ độc chiếm ba vị trí đầu đã rất nhiều năm, không ngoại lệ, loại độc chiếm này thường lại rơi vào mấy thế lực mạnh nhất của thành Khâm Châu.

- Lạc Hà, ta nghe nói người nhận nữ đệ tử Mạc Khuynh Thành, có được Thất Khiếu Linh Lung Tâm, đáng về khuynh quốc khuynh thành, còn chưa được nhìn thấy, sao hôm nay lại không đến?

Có người hỏi Lạc Hà.

- Nha đầu kia khổ tâm tu hành, không thích náo nhiệt.

Lạc Hà thuận miệng nói, nhưng lời vừa nói ra sắc mặt nàng đã đành lại, tươi cười nói:

- Tuy nhiên hôm nay, vẫn sẽ tới đây bái kiến các vị trưởng bối.

Nàng vừa nói xong liền thấy cách đó không xa, có mấy bóng người bay tới, chỉ thấy nữ tử phía trước mặc bạch y, thanh tú thoát tục, dung nhan hoàn mỹ không tỳ vết, không tìm được điểm nào có thể bắt bẻ được.

Điều này làm cho sắc mặt không ít người đơ đi, cho dù là những nhân vật trưởng giả kia cũng không nhận được mà có chút giật mình. Thảo nào ngay cả nhân vật như Hoa Thái Hư cũng có ý với nàng, nữ tử này lại có thiên phú Thất Khiếu Linh Lung Tâm, sao lại không khiến người ta yêu thích chứ.

Còn ánh mắt đệ tử của các đại thế lực càng khựng lại, nhìn nữ nhân có dung nhan như tiên tử kia, tìm không nhận được mà đập tình thích.

Con người đều yêu cái đẹp, bất kể là người có thiên phú trác tuyệt hay là người tầm thường xoàng xĩnh, cũng không ngoại lệ.

Nhược Hoan huyếch tay Tần Vãn Thiên một cái, Tần Vãn Thiên nhìn nàng cười khở, khẽ nói:

- Tỷ, đừng làm ồn.

Dường như nàng còn đẹp hơn trước đây, chẳng lẽ tu hành có hiệu quả làm đẹp, xem ra ta cũng phải cố gắng rồi.

Nhược Hoan cười khẽ nói, hôm nay trên người Mạc Khuynh Thành như có ánh sáng kỳ diệu.

Chỉ thấy Mạc Khuynh Thành đi về phía điện Đan Vương, khom người trước Lạc Hà, gọi:

- Sư tôn.

- Ủ, Khuynh Thành, mau chào hỏi các vị tiền bối.

Lạc Hà khẽ gật đầu, Mạc Khuynh Thành khẽ khom người với đám người, từng cử động đều ưu nhã, rung động lòng người. Thậm chí không ít thanh niên hậu bối trợn cả mắt lên, giống như đã tìm được ý trung nhân trong mộng.

- Khuynh Thành bái kiến các vị trưởng bối.

Mạc Khuynh Thành khẽ nói, sau đó chậm rãi đi tới ngồi ở phía sau Lạc Hà. Tầm mắt nàng hướng về phía Âu Dương thế gia, liền thấy Tần Vãn Thiên đang nhìn mình, trong mắt hiện lên ý cười, lóe lên một cái rồi biến mất làm cho Tần Vãn Thiên sững sốt. Trong lòng hắn như có một dòng nước ấm chảy ra, thần thái như vậy làm cho hắn nhớ về ngày trước.

Có không ít thanh niên dụi mắt một cái, vừa rồi xảy ra chuyện gì, là bọn họ nhìn lầm sao?

- Lạc Hà, chúc mừng người thu được đệ tử giỏi, chỉ là không biết đã có ý trung nhân hay chưa. Nếu chưa có thì có thể để ý đến con cháu Trần gia chúng ta một chút?

Người trung niên của Trần gia cười nói.

Lạc Hà đang muốn nói, lại nghe Mạc Khuynh Thành mỉm cười trả lời:

- Bẩm tiền bối, đệ tử (***) đã có ý trung nhân rồi.

- Ồ?

Về mặt người trung niên Trần gia sững sốt, ánh mắt người ở nơi này cũng dừng lại, chẳng lẽ Mạc Khuynh Thành thực sự coi trọng Hoa Thái Hư, nhưng với thiên tư của Hoa Thái Hư thì quả thật hai người khá thích hợp.

Đương nhiên cũng có thể là Trảm Trần, dù sao đều là đệ tử điện Đan Vương, hai người coi như là huynh muội. Lâu ngày sinh tình cũng không phải chuyện gì lạ.

- Không biết là vị anh tài nào lại có được vận may như vậy?

Người trung niên Trần gia cười nói.

- Sau khi tranh Thiên Mệnh bảng xong mọi người sẽ biết đến hắn ă.

Mạc Khuynh Thành cười đáp lại một tiếng. Lời của nàng làm cho không ít người kinh ngạc, nói như vậy thì không phải là Hoa Thái Hư?

Thậm chí cũng có thể không phải là Trảm Trần.

- Tạm thời không đề cập việc này nữa.

Dường như Lạc Hà có chút không vui, khẽ nói một câu.

- Được.

Người trung niên Trần gia gật đầu, cuối cùng ánh mắt hắn cũng nhìn về phía Âu Dương thế gia:

- Hôm trước thế diệt Âu Dương Cuồng Sinh muốn thanh niên văn bối Âu Dương thế gia luận bàn tài nghệ cùng với văn bối Trần gia ta, vì vậy mới có tiệc rượu lần này. Ta mời chư vị đến đây không chỉ do cảm tình mà còn có ý này. Để xem ngoại trừ những nhân vật anh tài tranh Thiên Mệnh bảng, những hậu bối khác của chúng ta đã tu hành như thế nào.

Trần Vương, Thạch Phá Thiên chưa tới, hiển nhiên bọn họ không muốn để những người đó sớm đụng độ trước, tranh Thiên Mệnh bảng mới là võ đài của bọn họ.

Thực lực Âu Dương Cuồng Sinh chẳng qua chỉ mới đạt đến cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy, hắn muốn luận bàn một chút, đương nhiên Trần gia sẽ thỏa mãn hắn.

- Chư vị có nhã hứng thử một trận?

Người trung niên Trần gia nhìn về phía đoàn người, cười hỏi.

- Luận bàn như thế nào?

Người Vương gia hỏi.

- Nếu Âu Dương thế diệt tu vi Nguyên Phủ tầng bảy, vậy thì coi giới hạn là ở cấp bậc Nguyên Phủ tầng bảy đi. Mỗi bên chọn ra một người xuất chiến, ngoài ra còn chọn một người cùng cảnh giới phụ trợ chiến đấu, để xem hậu bối bên nào mạnh nhất, như thế nào?

Người Trần gia cười nói:

- Luận bàn lần này cũng chỉ trợ hứng cho yến hội, không cần phải coi trọng quá mức.

- Được lắm, vậy có được phần thưởng không?

Có người cười nói.

- Được, người chiến thắng cuối cùng có thể đưa ra điều kiện đối với bất kỳ thế lực nào còn lại, chỉ cần không quá phận, không thế lực nào dị nghị thì sẽ đáp ứng hắn, thấy thế nào?

Người trung niên Trần gia tiếp tục nói, mọi người đều gật đầu, luận bàn giữa tiểu bối cũng chỉ là một phen náo nhiệt, sợ rằng mục đích chủ yếu của Trần gia hôm nay là làm cho Âu Dương thế gia bề mặt.

Bọn họ biết rõ, Trần gia ngoại trừ Trần Vương, ở cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy này còn có một nhân vật yêu nghiệt không thua kém Trần Vương bao nhiêu.

- Nếu các vị đều đồng ý, vậy hãy chọn người lên diễn võ đài đi.

Tiếng nói của người trung niên Trần gia vừa rơi xuống, phía Trần gia có hai người đi ra.

- Quả nhiên là Trần Chiến.

Mọi người nhìn thấy một người trong đó, ánh mắt sắc bén. Trần Chiến này có thiên tư vô cùng đáng sợ, có thể chiến đấu với nhân vật cảnh giới Nguyên Phủ tầng chín, năng lực lĩnh ngộ Đại Nhật Càn Khôn tâm pháp rất mạnh.

- Người đánh cùng ta?

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn Tần Vãn Thiên, nếu trận chiến này có Tần Vãn Thiên xuất chiến cùng hắn thì không có gì phải lo lắng.

- Được.

Tần Vãn Thiên khẽ gật đầu, sau khi nghe người trung niên Trần gia nói xong hắn lập tức quyết định, tất nhiên hắn phải xuất chiến trận chiến này.

Điều kiện hắn nói rất đơn giản, nhưng đối với hắn mà nói thì rất quan trọng.

Hai người nhìn nhau cười, cùng nhau nhảy lên võ đài, sáu đại thế lực khác cũng có người lần lượt đi ra.

Vương Tiêu cũng ở đó, ánh mắt hắn không nhìn Trần Chiến Trần gia mà nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên. Hắn biết người này có thể còn đáng sợ hơn cả Trần Chiến.

Trước khi trải qua bậc thang Thiên Bì, Tần Vãn Thiên cũng đã chiến đấu với Tư Đồ Phá mà không bại, sau đó đi lên bậc thang Thiên Bì, đã tiến bộ không ít, bây giờ lực chiến đấu của hắn Vương Tiêu cảm thấy khó mà đo lường được, nhưng có thể khẳng định, tuyệt đối là vô cùng mạnh. Suy tính của Trần gia sợ là đã vô ích rồi.

- Tần Vãn Thiên, người giết người của Hoa gia ta, hôm nay ta muốn lĩnh giáo một chút.

Phía Hoa gia có một thanh niên lạnh lùng nói, Tần Vãn Thiên vẫn nhìn thẳng, chẳng thèm liếc hắn một cái.

Nhân vật các bên đều mạnh mẽ, chỉ nghe người trung niên Trần gia mở miệng cười, đang chuẩn bị nói rõ quy tắc chiến đấu.

- Âu Dương, ta không muốn phí thời gian.

Tần Vãn Thiên khẽ nói làm Âu Dương Cuồng Sinh hơi sững sốt, người này lại muốn làm gì.

Sau đó liền thấy Tần Vãn Thiên kéo Âu Dương Cuồng Sinh đi về phía trước, cất lời:

- Nhân vật như chúng ta đã muốn chiến thì phải cạnh tranh mạnh nhất.

Mọi người sững sốt, nhìn Tần Vãn Thiên, không biết người này muốn nói gì?

Sau đó bọn họ liền nghe Tần Vãn Thiên tiếp tục nói:

- Không cần quy tắc làm gì, các người lên hết đi!

Trong lòng Âu Dương Cuồng Sinh run lên, tên này... Nhưng đối với Tần Vãn Thiên mà nói, luận bàn với người cùng cảnh giới quả thật chẳng có ý nghĩa gì!

***

(*) Hiên diệt, hiên chất, thế diệt: Cháu trai

(**) Diệt nữ: Cháu gái

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 345: Yêu Cầu Của Tần Vãn Thiên

Giọng nói bình thản của Tần Vãn Thiên làm cho vùng không gian này đột nhiên trở nên yên tĩnh, đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Âu Dương Cuồng Sinh tuyên bố muốn cùng thanh niên đại nhật Trần gia luận bàn võ đạo, trận chiến ngày hôm nay, Trần gia muốn mượn cơ hội này làm bề mặt Âu Dương Cuồng Sinh. Nhưng lúc này, thanh niên bên cạnh Âu Dương Cuồng Sinh lại cuồng ngôn nói, các người cùng lên đi.

Mặc dù mọi người trên võ đài đều có tu vi ở cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy nhưng nếu bàn tới sức chiến đấu thì bất kỳ người nào trong bọn họ cũng có thể giết chết nhân vật Nguyên Phủ tầng tám bình thường.

Sáu thế lực lớn, sáu trong chín thế lực mạnh nhất hoàng triều Đại Hạ hiện nay, mười hai thanh niên kiệt xuất đều đã chuẩn bị để biểu hiện một phen. Bọn họ bỏ qua lần tranh Thiên Mệnh bảng lần này vì dù có tham gia cũng không thể trở thành người nổi bật nhất, nhưng có thể thể hiện ở đây một chút cũng là

có thể đoạt về một chút vinh quang cho gia chủ mình. Nhưng bây giờ có người không thèm để họ vào mắt.

- Các hạ là ai?

Đại nhật Trần gia, Trần Chiến hỏi.

Người này thậm chí hẳn còn không biết.

Trong đám người này, ngoại trừ gia tộc Hoa thị của thành Vọng Châu và điện Đan Vương thì đa số mọi người cũng không nhận ra Tần Vãn Thiên.

Có thể đây là lần đầu tiên hắn xuất hiện trước mắt những thế lực mạnh nhất Đại Hạ kia, đương nhiên, đây chắc chắn không phải là một lần duy nhất.

Người nơi này lúc này còn chưa ý thức được kể từ hôm nay, thanh niên ở trước mặt bọn họ sẽ bộc lộ tài năng, sẽ tạo ra mưa rền gió dữ ở Đại Hạ như thế nào.

- Tần Vãn Thiên.

Câu trả lời bình thản phát ra từ miệng Tần Vãn Thiên, vẻ mặt Trần Chiến hiện lên một tia sáng chói mắt, giống như một ngọn lửa.

Trần Chiến bước lên, vang lên một tiếng nổ ầm, mặt đất rung chuyển, trên người Trần Chiến được bao phủ bởi ánh sáng như mặt trời, đâm thẳng vào mắt người nhìn, chỉ thấy hắn mở miệng cuồng ngao:

- Mở miệng ngông cuồng, không biết trời cao đất rộng, hai người Trần gia chúng ta sẽ đánh với hai người các ngươi trước.

Những người khác đều không nhúc nhích, đối với bọn họ, một đám người bao vây đánh Tần Vãn Thiên tuyệt đối không phải là việc vinh quang gì, thực lực Trần Chiến mạnh mẽ, trước hết cứ để Trần Chiến thử xem thực lực của Tần Vãn Thiên này mạnh bao nhiêu.

Tần Vãn Thiên nắm chặt nắm đấm, bước lên trước một bước cùng Âu Dương Cường Sinh đứng giữa võ trường.

- Các ngươi cứ tùy ý.

Bàn tay Tần Vãn Thiên hội tụ một sức mạnh kinh khủng, bao phủ từng luồng yêu khí.

- Bùm

Trần Chiến bước ra, ánh mắt nhìn chăm chăm Tần Vãn Thiên, sức mạnh Đại Nhật Càn Khôn trên người nở rộ, một sức mạnh kinh người điên cuồng phát ra, mọi người cũng có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở nóng bỏng của hắn.

Đột nhiên bóng người Trần Chiến bay lên, đứng trên không trung, thái dương trên bầu trời giống như rải ánh sáng xuống, phủ thêm một tầng áo giáp cho hắn, trong lúc đó, trong không trung trôi nổi chín thanh kiếm Đại Nhật Càn Khôn, bốc cháy rừng rực càn quét trên không.

- Giết!

Kiểm từ Đại Nhật Càn Khôn chém xuống, để lại chín luồng ánh sáng trên không trung, giống như có chín vầng thái dương chói chang chém về phía Tần Vãn Thiên.

Y muốn để cho mọi người biết, y là Trần Chiến, đại nhật Trần gia, Trần Chiến.

Chỉ thấy Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Trần Chiến, thân thể hắn cứng rắn trước uy lực của Đại Nhật Càn Khôn kiếm, vung bàn tay lên, đánh ra một chưởng lực, nổ ra ánh sáng chói lọi trong không trung, Đại Nhật Càn Khôn kiếm trực tiếp bị đánh tan.

Về mặt Trần Chiến hơi thay đổi nhưng cũng chỉ trong phút chốc mà thôi, Tần Vãn Thiên không mạnh, trái lại không có tính thách thức.

Ngay lúc này, một luồng ánh mắt dọa người xuyên thấu đồng tử rực lửa của hắn, Trần Chiến chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, còn mọi người đã thấy Tần Vãn Thiên bước chậm ra, ngay sau đó hạ xuống trước mặt Trần Chiến, đánh ra một quyền. Trần Chiến gầm lên một tiếng giận dữ, sức mạnh Đại Nhật Càn Khôn bùng nổ như bão táp.

- Đoàng!

Một đám dứt khoát, thân thể Trần Chiến trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, ồm một tiếng, nước hồ bắn ra.

Trần Chiến rơi xuống hồ.

- Sức mạnh áp đảo!

Ánh mắt người phía dưới sắc bén, trong nháy mắt đã hiểu rõ, Tần Vãn Thiên dùng ưu thế sức mạnh để áp đảo Trần Chiến.

Dưới ưu thế áp đảo của sức mạnh, bất kỳ thủ đoạn hay phép thần thông nào cũng là hư ảo.

Một lực thẳng mười, lực phá vạn pháp.

Phía dưới, Âu Dương Cuồng Sinh đánh với một thanh niên khác của Trần gia, tương tự, cũng có ưu thế tuyệt đối, điên cuồng áp đảo, cuối cùng đánh ra một quyền, đánh ngã đối phương xuống võ đài Trần gia, miệng phun máu tươi.

Âu Dương thế gia đối chiến đại nhật Trần gia, toàn thắng.

Vào lúc này tất cả mọi người đã hiểu rõ, nếu thật sự chiến đấu luân phiên thì không ai có thể là địch thủ của Âu Dương thế gia.

Chỉ thấy Tần Văn Thiên bước tới, thân thể đáp xuống, mắt nhìn chăm chăm Vương Tiêu, lạnh lùng phun ra một chữ:

- Cút!

Tiếng nói phát ra, Vương Tiêu cảm thấy một áp lực khủng khiếp phủ xuống, sắc mặt biến đổi, khí thế vô tận sắc bén bùng nổ, hai người Vương gia đồng thời đáp không, đã thấy Tần Văn Thiên vỗ ra một chưởng, phóng ra chưởng ấn khổng lồ, vang lên tiếng ầm va chạm, hai người Vương gia cũng đồng thời bị đánh bay ra ngoài.

Ừng.. Cuồng phong càn quét, chỉ thấy năm sáu bóng người đồng thời phóng lên cao, bùng nổ Tinh Hồn, lao thẳng về phía Tần Văn Thiên, từng vòng bão táp khủng bố cuộn cuộn ập tới, bao phủ Tần Văn Thiên. Lực áp bức đáng sợ giống như muốn đè nát hẳn.

Đồng thời, còn có hai người đi về phía Âu Dương Cuồng Sinh, chứng kiến sức mạnh của Tần Văn Thiên, bọn họ biết, nếu như đợi thêm chút nữa, tất cả bọn họ sẽ bị đánh bay ra ngoài, không còn bất kỳ cơ hội nào.

Trên không, nhìn đám người vây quét, Tần Văn Thiên vung tay áo, tóc dài đen như mực, mặc cho cuồng phong ập tới, hần đứng bất động tại chỗ.

Trong chốc lát, đám người cũng đều phủ xuống bên cạnh Tần Văn Thiên, các loại tấn công khủng bố tới thân, chỉ thấy lúc này Tần Văn Thiên vỗ ra một chưởng.

- Keng!

Một tiếng chuông vang lên, chấn động trời đất, tiếng chuông này dẫn dắt trái tim, người xung quanh Tần Văn Thiên đều cảm thấy trái tim mình rung lên mãnh liệt, kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn máu.

- Keng!

Lại là tiếng chuông vang, bóng người Tần Văn Thiên lóe lên, mọi người chỉ thấy yếu khí ngập trời trên không, thanh niên tóc đen kia phát ra công kích cuồng bạo.

Oành, oành, oành...

Từng luồng tấn công bộc phát áp đảo, chỉ thấy thanh niên đại diện cho các gia tộc bị đánh bay về phía phương hướng từng gia tộc đó, miệng tất cả đều phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Thanh niên đứng trên không trung ngao ngễ, đứng đó tùy ý lại sinh ra ảo giác không ai địch nổi.

Lúc này mọi người không khỏi nghĩ đến một câu nói: Cùng cảnh giới, vô địch!

Sức chiến đấu như vậy, quả thực có thể coi là vô địch cùng cảnh giới.

Sắc mặt thế lực các nơi biến đổi, ánh mắt tất cả đều không dễ nhìn chút nào, duy chỉ có vẻ mặt người của Âu Dương thế gia là đầy ý cười. Xem ra lúc trước, Âu Dương Cuồng Sinh nói đúng, kẻ dám đánh Âu Dương Đình ở Âu Dương thế gia là một đại nhân vật và lúc này, hẳn không hề che giấu tài hoa của mình chút nào.

Duy chỉ có hai người Đoạn Thanh Sơn và Âu Dương Đình mang vẻ mặt không thể coi là đẹp, sao hắn có thể mạnh lên nhanh như vậy.

Phía điện Đan Vương, đôi mắt Lạc Hà hiện lên vẻ sắc bén, quả nhiên người này không tầm thường, thảo nào Khuynh Thành lại nhớ mãi không quên.

Tần Văn Thiên này đã có phong thái của Hoa Thái Hư năm đó.

Một đường áp đảo bất kỳ người nào cùng cảnh giới, vô địch trong những người cùng cảnh giới của Đại Hạ, một khi bước vào Nguyên Phủ tầng chín thì không có chút khó khăn để trở thành đệ nhất Thiên Mệnh bang.

Đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành cũng lóe ra tia sáng kỳ lạ, chuyện vừa rồi làm nàng càng có lòng tin hơn vào Tần Văn Thiên, nhất định hắn sẽ chiến thắng Trảm Trần.

Cuộc chiến đấu phía dưới cũng đã kết thúc, Âu Dương Cuồng Sinh chiến thắng hai người vây công, chỉ là tài năng của hắn đã bị Tần Văn Thiên che mờ.

Tần Văn Thiên đáp xuống đất, đứng sừng vai cùng với Âu Dương Cường Sinh, thấy Âu Dương Cường Sinh cười nói:

- Các vị tiền bối, yêu cầu do huynh đệ Tần Văn Thiên của ta đưa ra, hy vọng các vị tiền bối có thể thỏa mãn.

Nếu không quá đáng sẽ không ai từ chối.

Về mặt người trung niên Trần gia hơi tái đi, cục diện chiến đấu như vậy sao hắn có thể cười nổi.

Chỉ thấy ánh mắt Tần Văn Thiên chậm rãi chuyển qua, nhìn về phía điện Đan Vương, ánh mắt nhìn thẳng Lạc Hà, mở miệng nói:

- Yêu cầu của văn bối là hy vọng Lạc Hà tiền bối có thể đồng ý cho ta và đệ tử Mạc Khuynh Thành của tiền bối nói chuyện riêng nửa canh giờ, chắc yêu cầu này không quá phận chứ.

Sắc mặt Lạc Hà và Trâm Trần đều khựng lại, chỉ nghe Trâm Trần nói:

- Sư thúc, sư muội là thiên chi kiều nữ (*), sao có thể gặp mặt người khác một mình.

Người của các thế lực đều lộ ra vẻ mặt quái dị. Người này xuất chúng nhưng vẫn khó qua ải mỹ nhân, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp như Mạc Khuynh Thành cũng sinh lòng mến mộ, lại muốn nói chuyện riêng với Mạc Khuynh Thành, thật là thú vị.

Nhưng mặc dù Tần Văn Thiên cực kỳ xuất chúng nhưng nếu hắn muốn theo đuổi Mạc Khuynh Thành, chỉ sợ cũng không có khả năng.

- Nửa canh giờ, sư tôn, con không có gì phản đối.

Mạc Khuynh Thành khéo léo nói, giống như là sợ sư tôn Lạc Hà khó xử nhưng mà Lạc Hà biết rõ, sao nha đầu kia có thể phản đối chứ.

- Lạc Hà tiền bối, nếu là các vị tiền bối cũng đồng ý, bản thân Mạc Khuynh Thành cũng đồng ý, như vậy tiền bối sẽ không nuốt lời chứ?

Âu Dương Cường Sinh mở lời, lúc này Lạc Hà mới nói:

- Chỉ ở gần đây.

- Đệ tử đã biết.

Mạc Khuynh Thành khẽ gật đầu, lập tức dời gót sen.

Tần Văn Thiên mỉm cười nói:

- Khuynh Thành tiểu thư, xin mời đi theo ta.

Dứt lời hắn xoay người bước đi, Mạc Khuynh Thành đi theo phía sau hắn, hai người rời khỏi đảo giữa hồ, thấy cảnh như vậy, không ít thanh niên lộ ra vẻ mặt ghen tị.

Người này đánh một trận vì mỹ nhân, ngược lại đúng là biết cách theo đuổi nữ nhân.

- Thì ra cũng là kẻ háo sắc, mơ ước giai nhân của người khác.

Âu Dương Đình khẽ mắng, nàng ta nhìn thấy dung nhan của Mạc Khuynh Thành, sao có thể không sinh lòng ganh tỵ.

- Khó có được cơ hội tụ hội với các vị, xin mời tiếp tục tiệc rượu.

Người trung niên Trần gia mở miệng nói, tránh đề không khí tẻ ngắt.

Còn Tần Văn Thiên lại cùng Mạc Khuynh Thành rời đi rất xa, càng xa càng tốt.

Không bao lâu, bọn họ đi tới hành cung của người điện Đan Vương, tới một đình ngắm cảnh bên sông, lúc này Mạc Khuynh Thành mới dừng bước, quay đầu nhìn Tần Văn Thiên, không khỏi cười khúc khích, mỹ lệ như trăm hoa đua nở.

- Ngốc tử, may mà ngươi nghĩ ra được cách.

Lúc này Mạc Khuynh Thành bỏ lớp ngụy trang xuống, nàng xinh đẹp thần thánh như vậy lúc này lại có dáng vẻ của tiểu nữ nhân, có vài phần hoạt bát. Nếu người khác nhìn thấy sự lạnh lùng như lúc trước của nàng có thể để lộ thần thái như vậy, sợ rằng sẽ kinh ngạc ngây người.

Tần Văn Thiên không nói gì, chỉ nhìn Mạc Khuynh Thành, nhìn đến chỗ trái tim đang đập thình thịch kia của Mạc Khuynh Thành, nàng liếc hắn một cái nói:

- Nhìn cái gì vậy?

- Đã lâu không gặp, đương nhiên phải nhìn cho thỏa.

Tần Vấn Thiên đi lên trước, tới bên cạnh Mạc Khuynh Thành. Nhìn ánh mắt Tần Vấn Thiên, cơ thể Mạc Khuynh Thành hơi nghiêng về phía trước, tựa vào lồng ngực hắn, dịu dàng nói:

- Mấy năm nay khổ cực cho chàng rồi.

- Không phải ta vẫn rất tốt sao, còn nàng sống ở điện Đan Vương thế nào?

Tần Vấn Thiên hỏi.

- May mà sư tôn đối với ta rất tốt.

Mạc Khuynh Thành kéo Tần Vấn Thiên đi tới bên bờ sông, chỉ thấy nàng lấy từ trong lòng ra một cái bình nhỏ, đưa cho Tần Vấn Thiên nói:

- Đây là phá cảnh đan cấp ba, sau khi lần trước thấy chàng, ta vô tình luyện chế thành công. Một lò chỉ có thể cho ra năm viên thành phẩm nhưng cũng đã đủ dùng rồi. Loại đan dược này, dùng viên thứ nhất sẽ tạo ra hiệu quả to lớn. Dùng viên thứ hai sẽ tận diệt mọi vật, chàng cầm lấy.

Tuy nàng nói đơn giản nhưng Tần Vấn Thiên vốn dĩ không có cách nào tưởng tượng được, vì luyện chế một lò đan dược này, nàng đã phải trả giá bao nhiêu, dùng bao nhiêu tâm huyết.

***

(*) Thiên chi kiều nữ: Con gái cưng của trời.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 346: Chấp niệm của tình yêu

- Phá cảnh đan?

Tần Vấn Thiên nhận bình sứ trong tay Mạc Khuynh Thành, có chút giật mình, ý của cái tên này là có thể đột phá cảnh giới sao?

- Đúng vậy, chỉ cần cảnh giới của chàng vững chắc, ở tầng Nguyên Phủ thì đột phá một cảnh giới không thành vấn đề, ta cũng giữ lại một viên, nếu như vậy, chúng ta có thể gặp nhau trong lần tranh Thiên Mệnh bảng tới.

Mạc Khuynh Thành nháy mắt xinh đẹp, mắt Tần Vấn Thiên cũng sáng lên, sau đó dựa sát vào người Mạc Khuynh Thành, thấy Mạc Khuynh Thành khẽ cười.

- Đan dược nghịch thiên như vậy, nhất định luyện chế rất khó, thuật luyện đan và cảnh giới tu hành của nàng đều tiến bộ lớn như vậy, mấy năm qua, nàng đã làm thế nào?

Tần Vấn Thiên nhìn gương mặt kiều diễm gần trong gang tấc, lời nói dịu dàng khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Dường như hắn có thể tưởng tượng được, chắc chắn mấy năm qua Mạc Khuynh Thành tu hành rất khắc khổ.

- Chàng đã là Thần Văn đại sư cấp bốn, sao ta có thể thua kém được. Thế nên ta cũng đã là Luyện Đan sư cấp bốn, về phần cảnh giới tu vi, thật ra cũng rất đơn giản. Sư tôn nói ta có trái tim Thất Khiếu Linh Lung, sau khi thức tỉnh, không biết có chuyện gì xảy ra, giống như đầu óc được mở mang, ngộ tính trở nên lợi hại.

Mạc Khuynh Thành đứng đưa đôi chân nhỏ, giống như rất nhẹ nhàng:

- Thần Văn đại sư cấp bốn, Luyện Đan sư cấp bốn, có phải rất xứng đôi không?

Vừa cười vừa nói, Mạc Khuynh Thành chợt cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ thấy Tần Vấn Thiên nhìn nàng chăm chú, thân thể giống như dịch lên phía trước.

- Làm gì vậy?

Mạc Khuynh Thành cảm thấy trái tim Thất Khiếu Linh Lung của mình đập rất nhanh, trên mặt lướt qua một màu đỏ ửng, nào có ai lại nhìn chăm chăm người ta như thế?

Đầu Tần Văn Thiên càng ngày càng gần, gần như sẽ đụng vào đầu của Mạc Khuynh Thành, thậm chí hai người có thể cảm nhận được nhịp thở của nhau. Trái tim Mạc Khuynh Thành đập nhanh hơn, thân thể cứng đờ, đôi chân nhỏ cũng thôi đứng đưa.

Sao lại hồi hộp như vậy chứ? Ngốc tử chết tiệt này muốn làm gì?

Sau đó Mạc Khuynh Thành chỉ thấy toàn thân căng thẳng, thân thể bị người nào đó ôm lấy, trái tim rung động mãnh liệt, còn chưa kịp kinh ngạc thốt lên, môi đã bị người ta chặn lại. Đáng thương cho đệ nhất mỹ nhân nước Sở, nụ hôn đầu tiên đã bị kẻ ác bá nào đó cướp mất.

Vang lên tiếng động nhỏ, môi rời nhau, trong khi Mạc Khuynh Thành tròn mắt há miệng nhìn chăm chăm thì dường như người nào đó chưa thỏa mãn liếm môi một cái, lập tức quay đầu, nhìn dòng sông phía trước, khẽ nói:

- Phong cảnh nơi này đẹp thật.

.....

Mạc Khuynh Thành nhìn hấn hung dữ, lại còn khen phong cảnh đẹp? Quá đáng thật.

Tần Văn Thiên khẽ quay đầu lại, nhìn đôi mắt sáng động lòng người của Mạc Khuynh Thành, cười nói:

- Khuynh Thành, sao vậy?

Mạc Khuynh Thành vươn tay, véo hông Tần Văn Thiên, hung hăng vặn xoắn.

- Uì.

- Khuynh Thành, ta chỉ không muốn bị nàng gọi là đồ ngốc thôi.

Tần Văn Thiên biện giải cho mình, lúc này Mạc Khuynh Thành mới bỏ qua cho hấn, nói: Vậy chàng định như thế nào?

- Yên tâm đi, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

Tần Văn Thiên hiên ngang lăm lăm nói, Mạc Khuynh Thành bĩu môi:

- Không được, ta muốn chàng trả ta ngay bây giờ.

- Ồ....

Tần Văn Thiên tái mặt, nói:

- Trả thế nào cơ?

- Đồ ngốc.

Mạc Khuynh Thành cười khúc khích, sau đó vuốt tóc dài trước trán, chỉ là động tác nhỏ nhưng đẹp đến mức làm cho người khác hít thở không thông. Điều càng khiến cho Tần Văn Thiên kinh ngạc đến ngây người là, chỉ thấy hai tay Mạc Khuynh Thành ôm lấy cổ hấn, môi in lên, chủ động đưa nanh vuốt lên.

Tần Văn Thiên nhìn thẳng, hàng mi trước mắt chớp động, đôi mắt nhắm lại trước mặt giống như vẫn biết nói chuyện, vô cùng thâm tình.

Tần Văn Thiên cảm thấy lòng mình như bị hòa tan, ôm chặt nữ tử trước mắt, động tác của hai người không lưu loát, lại cảm nhận được hơi thở của nhau, trao đổi tình cảm trong lòng.

Tiếng nhịp tim của hai người có thể nghe rõ, giống như viết nên một khúc nhạc tình yêu.

Một lúc lâu, môi rời môi, Mạc Khuynh Thành đã sớm đỏ chín mặt, ngượng ngùng nhìn thoáng qua Tần Văn Thiên, sau đó thân thể mềm mại của nàng dựa vào ngực Văn Thiên, nhìn dòng sông chảy, yên lặng cảm nhận nhịp tim của Tần Văn Thiên.

Trên mặt Tần Văn Thiên lộ ra ý cười rạng rỡ, trong lòng có nhu tình ấm áp vô hạn, nhất định phải giữ chặt, vì nó thật sự đáng giá như vậy.

Ôm chặt giai nhân trong ngực, hai người đều không nói gì thêm, bất kỳ lời nào cũng như thừa thãi, họ dùng trái tim để trao đổi.

Nửa canh giờ, giống như chớp mắt ngắn ngủi, dường như trong giây lát đã trôi qua, Mạc Khuynh Thành vẫn không rời bỏ được lồng ngực ấm áp của Tần Văn Thiên, mắt đỏ ngầu, giống như có nước mắt trong suốt rơi xuống, nhưng đôi mắt đẹp của nàng vẫn hàm chứa nụ cười.

- Nếu thời gian dừng lại, vĩnh viễn không trôi thì tốt biết bao.

Mạc Khuynh Thành thì thảo nói nhỏ.

Nghe được giọng nói say lòng người, Tần Vãn Thiên cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, khẽ nói:

- Điều tại ta vô dụng, không có năng lực giữ nàng bên mình.

Mạc Khuynh Thành nghe được lời này của Tần Vãn Thiên liền đứng dậy, dùng ngón tay chặn môi Tần Vãn Thiên, khẽ nói:

- Ta không cho phép chàng nói vậy.

- Được rồi, ta không nói nữa, nhưng ta sẽ cố gắng bù đắp lại tất cả.

Tần Vãn Thiên nhìn khóe mắt Mạc Khuynh Thành còn ngấn lệ, trong lòng hiện lên chấp niệm mãnh liệt, chấp niệm này cắm rễ sâu trong lòng.

- Ta tin, luôn luôn tin.

Mạc Khuynh Thành cười rức rờ, nụ cười này làm phong cảnh xung quanh như xinh đẹp hơn vài phần.

- Tranh Thiên Mệnh bảng, nhất định chàng phải đánh bại Trảm Trần, sư tôn đã đồng ý với ta, chỉ cần chàng đánh bại hắn sẽ không can thiệp vào chuyện ta đi tìm chàng nữa.

- Được.

Tần Vãn Thiên gật đầu, nhìn bóng người trước mắt, Tần Vãn Thiên cười nói:

- Đừng nói Trảm Trần, cho dù lật đổ toàn bộ điện Đan Vương, ta cũng phải giữ nàng bên cạnh.

- Được, ta chờ chàng.

Mạc Khuynh Thành chậm rãi đứng dậy, kéo tay Tần Vãn Thiên, cười nói:

- Ta về phòng trước đây, không trở lại yến hội đó nữa, chàng có thể ở thêm một lúc, ta ở trên lầu cũng có thể nhìn thấy chàng. Dù sư tôn có biết cũng sẽ không nói gì.

- Được, ta ở đây.

Tần Vãn Thiên gật đầu, Mạc Khuynh Thành lưu luyến không rời buông lỏng tay ra, sau đó xoay người bước đi.

Tần Vãn Thiên nhìn bóng dáng yếu đuối từ từ rời đi, không biết trong lòng có cảm giác gì.

Thời thiếu niên hắn mới biết thế nào là tư vị tình yêu, chính là hình bóng Khuynh Thành trong hoa tuyết, một tiếng đồ ngọc, làm hạt giống trong lòng nảy sinh.

Mà bây giờ, hạt giống này đã dần dần mọc rễ, lớn mạnh.

Hắn biết từ đó, hình bóng Khuynh Thành đã khắc sâu trong lòng hắn, không thể xóa nhòa.

Loại tình yêu này khiến người ta cảm thấy tuyệt vời, ám áp, rồi lại làm lòng người đau đớn, xoắn xýt.

- Haiz...

Thở dài, Tần Vãn Thiên chậm rãi xoay người, vẫn ngồi đó như trước, chấp niệm trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, hắn giống như lại thấy được giọt lệ nơi khóe mắt Mạc Khuynh Thành. Đó là sự bất lực của hắn, khiến cho giai nhân rơi nước mắt, là sự bất lực của hắn, để giai nhân phải khó chịu.

Nếu hắn có thể nhìn trời đất này từ trên cao xuống, thì làm gì có ai có thể ngăn cản hắn và người hắn yêu ở cùng nhau.

Nhắm mắt lại, lực cảm giác mãnh liệt, bao phủ khoảng trời đất này, lan về phía xa.

Hắn thấy được Khuynh Thành về tới lầu các, đang ghé vào mái lầu cong, miệng cười xinh đẹp nhìn theo bóng hắn.

Nhìn thấy dung nhan khuynh thế, trên mặt mang ý cười dịu dàng, chấp niệm càng ngày càng mạnh.

Cảm giác của hắn, dường như cũng thay đổi, vẫn còn điên cuồng khuếch tán, khoảng trời đất này, đối với hắn giống như là trong suốt, không có bất kỳ trở ngại nào.

Hắn thấy được trong Trần phủ rất nhiều hạ nhân đang bận rộn, nhịn nhục nghe chủ nhân quát mắng.

Hắn thấy được trong sân vừa tu luyện, một vị tiểu thư Trần gia đang đứng ở đó, nhìn người hầu đang quỳ dưới đất, dùng ngôn ngữ khó nghe vũ nhục chỉ vì người đó không nuôi dưỡng tốt yêu thú tọa kỵ của nàng.

Thực lực yếu, thấp kém hơn cả tọa kỵ.

Hắn thấy được người dòng chính của Trần gia ngồi ngay ngắn trong lầu các của mình đọc bí kíp thần thông.

Thậm chí thuật cảm tri của hắn bay tới đảo giữa hồ, trên yến hội, người ở đó đang hư tình giả ý trò chuyện với nhau.

Lúc này lại không có ai phát hiện ra thuật cảm tri của Tần Vãn Thiên đang nhìn bọn họ.

Trong thân thể Tần Vãn Thiên, ánh nền chập chờn như trước, lại giống như lửa cháy trong tâm, có thể nhìn thấu vạn vật thể gian.

Tần Vãn Thiên cảm thấy lực cảm tri của mình như muốn nối liền với trời đất này, dưới tác dụng của chấp niệm, bất tri bất giác, dường như hắn đã tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu.

Hoàn cảnh ngộ đạo như vậy cực kỳ khó cầu, có vô số người thậm chí cả đời cũng khó bước vào một lần.

Dung nhan tuyệt thế của Mạc Khuynh Thành, sắc mặt của mọi người trong yến hội, thái độ Trần phủ khác nhau, tiếng nước chảy, âm điệu của gió, tất cả đều lọt vào tai rõ ràng, Tần Vãn Thiên cảm giác như mình có thể chạm tới sự tồn tại của bọn họ vậy.

- Cái gì gọi là cảnh giới?

Tần Vãn Thiên tự hỏi trong lòng, có thể nhìn thấu vạn vật, sự chuyển động của thể gian, lại giống như nghe thấy mọi âm thanh, là cảnh giới gì?

- Cái gì gọi là ý chí?

Tần Vãn Thiên lại hỏi mình, ý nghĩ xoay chuyển, lại giống như có thể bỏ đi ràng buộc của bản thân, tạo ra sự liên hệ với thể giới bên ngoài, đây là ý chí.

Như vậy ý chí võ đạo cảnh giới thứ hai, dường như không phải quá khó khăn để nắm bắt.

Tiếng rào rào truyền ra, chỉ thấy nước chảy trên sông chuyển động như có một lực tác động lên đó.

Trên dòng sông có nước phun ra, hóa thành cột nước.

Chỉ thấy Tần Vãn Thiên từ từ đứng dậy, những cột nước này cũng càng lúc càng cao, phun thẳng lên không.

- Lực có ở khắp mọi nơi.

Tần Vãn Thiên thì thầm nói nhỏ, vang lên một tiếng ầm, cột nước vươn lên tận trời, ngay khi Tần Vãn Thiên mở mắt ra liền rơi xuống, rơi vào dòng sông, tiếp tục hóa thành nước chảy, trôi về phương xa.

Xoay người, ánh mắt Tần Vãn Thiên nhìn về phía xa, con người xuyên thấu không gian lại nhìn thấy nụ cười khuynh thế.

Đôi mắt đẹp của Mạc Khuynh Thành lóe lên, hình như có ý vui vẻ, nụ cười xinh đẹp hóa thành cả thể giới.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 347: Làm khó dễ

Lực ý niệm của Tần Vãn Thiên có thể khiến cho cột nước dâng lên, đương nhiên là Mạc Khuynh Thành hiểu rõ hắn đã đột phá.

Có một loại sức mạnh ý chí võ đạo đã bước vào cảnh giới thứ hai.

Ý chí đột phá đối với Tần Vãn Thiên là cực kỳ quan trọng. Hắn biết rõ sự quyết liệt của lần tranh Thiên Mệnh bảng này. Những người xếp tên ở phía trên chắc chắn không đơn giản, hơn nữa đã đắm chìm trong cảnh giới Nguyên Phủ đỉnh phong mấy năm, dù chưa bước vào cảnh giới Thiên Cung nhưng chẳng lẽ mấy người mạnh nhất lại chưa lĩnh ngộ được ý chí võ đạo cảnh giới thứ hai hay sao?

Ý chí võ đạo cảnh giới thứ hai là điều kiện nhất định phải để bước vào cảnh giới Thiên Cung, rất nhiều người vẫn không có cách nào lĩnh hội ý chí võ đạo cảnh giới thứ hai này nên vĩnh viễn chỉ dừng lại ở đỉnh cao của cảnh giới Nguyên Phủ.

Lần đột phá này có ý nghĩa thế nào đối với Tần Vãn Thiên thì có thể tưởng tượng được, giúp hắn tăng thêm mấy phần tự tin khi tranh đoạt Thiên Mệnh bảng.

- Ta đi đây.

Tần Vãn Thiên khẽ nói, Mạc Khuynh Thành mỉm cười gật đầu.

- Tranh Thiên Mệnh bảng, ta sẽ nói cho người trong thiên hạ biết nàng là nữ nhân của ta.

Tần Vãn Thiên bình tĩnh nói, giống như một lời thề, làm trái tim Mạc Khuynh Thành cũng vì đó mà rung lên.

Tần Vãn Thiên bước đi, chậm rãi rời khỏi nơi này, lòng của hắn kiên định trước nay chưa từng có.

Về tới đảo giữa hồ, không ít người dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Vãn Thiên, tên này lại dám vượt qua nửa canh giờ. Không biết hắn và Mạc Khuynh Thành gặp mặt nói gì, cho dù tư chất của Tần Vãn Thiên xuất chúng nhưng dù sao cảnh giới tu vi vẫn còn thấp, xuất thân cũng không được, không có bối cảnh, muốn theo đuổi Mạc Khuynh Thành chỉ sợ là mơ mộng.

Đương nhiên bọn họ không biết tình cảm giữa Tần Vãn Thiên và Mạc Khuynh Thành, có lẽ chỉ có một vài người trong điện Đan Vương biết được.

Bạch Phi nhìn Tần Vãn Thiên rất lâu, lúc nàng gặp thiếu niên Tần Vãn Thiên ở nước Sở, có năm mơ nàng cũng không nghĩ tới sẽ có ngày này.

Tiệc rượu tan, mọi người lần lượt rời đi, đám Tần Vãn Thiên đang đi giữa phủ đệ Trần gia chợt cảm thấy một luồng ánh sáng chói mắt, ánh sáng mặt trời mãnh liệt giống như hướng về một nơi nào đó.

Mọi người chuyển mắt nhìn qua phía đó, liền thấy được trên đỉnh một dãy nhà có bóng dáng một thanh niên đang đứng, chấp tay, mắt nhìn lên mặt trời. Sau lưng hắn như cũng có một mặt trời treo lơ lửng, rực rỡ không gì sánh được, làm cho cả khoảng không gian đó rực rỡ khác thường.

- Tâm pháp Đại Nhật Căn Khôn, mượn dùng ánh sáng mặt trời.

Có người lộ ra vẻ kinh ngạc, khẽ nói:

- Đó chính là nhân vật thiên kiều ưu tú nhất trong thế hệ này của Trần gia, Trần Vương.

- Thứ hai Thiên Mệnh bảng, Trần Vương.

Tần Vãn Thiên đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy lúc này Trần Vương giống như cảm giác được điều gì, con ngươi của hắn từ từ chuyển qua phía này, trong phút chốc, như có một luồng nóng cháy bao trùm, giống như ánh sáng mặt trời.

Trong mắt Trần Vương giống như có từng tia mặt trời chói chang.

- Nhiệt độ thật cao.

Đoàn người chỉ cảm thấy không khí bên này như ấm lên, không ít cường giả thuộc cảnh giới Thiên Cung của Âu Dương thế gia cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không hổ là đại nhật Trần Vương, một ánh mắt xuyên thấu không gian, ý chí vô đạo trùm xuống, đây là ý chí vô đạo cảnh giới thứ hai.

Bởi vì Hoa Thái Hư sẽ không tham gia tranh Thiên Mệnh bảng lần này, Trần Vương Trần gia được dự đoán là người có khả năng tranh vị trí đệ nhất Thiên Mệnh bảng cao nhất. Hắn đã ở đỉnh cao cảnh giới Nguyên Phủ mấy năm liền, chắc hẳn đã sớm chuẩn bị kỹ càng để đột phá cảnh giới Thiên Cung. Ý chí vô đạo của hắn không biết có mấy loại ý chí vô đạo đã bước vào cảnh giới thứ hai.

- Thực lực của Trần Vương này rất mạnh.

Trong mắt Âu Dương Cường Sinh lóe lên sự sắc bén:

- Ba năm tranh Thiên Mệnh bảng một lần, vào lúc cuối cùng, những thiên tài kia đều sẽ phơi bày tất cả những con át chủ bài chưa lật, khi đó người mới phát hiện, sức chiến đấu ngày thường của họ có lẽ vẫn còn che giấu. Hơn nữa ta cảm thấy được, lần tranh Thiên Mệnh bảng này sẽ khốc liệt hơn trước kia rất nhiều.

- Không biết lần này các đại thế lực cấp độ bá chủ còn có thể độc chiếm mấy vị trí đầu trên Thiên Mệnh bảng, tiếp tục định đoạt số mệnh của Đại Hạ hay không.

- Chẳng lẽ thật sự có thuyết số mệnh gì đó?

Tần Vãn Thiên không tin vào điều này, chỉ sợ chỉ là lời đồn nhảm. Tuy nói người tu hành vô đạo rất quan trọng vận may vì cho dù người cực kỳ mạnh nhưng sẽ luôn có người mạnh hơn người. Vận may không tốt đặc tội người khác, thiên tài đã chết sẽ không được gọi là thiên tài nữa. Hơn nữa trên đại lục có rất nhiều nơi thí luyện và bí cảnh, đều cần có vận may.

Nhưng nói chiếm được vị trí trên Thiên Mệnh bảng là có thể làm cho vận may của thế lực gia tăng thì Tần Vãn Thiên không tin chút nào.

- Có lẽ là ở nơi nào đó trong u minh, nhìn không thấy sờ không được nhưng số mệnh vẫn tồn tại. Nếu năm đó Khâm Thiên các không nhìn thấy vận số của Đại Hạ đã hết thì sao có thể tạo phản tiêu diệt Đại Hạ.

Âu Dương Cuồng Sinh khẽ cười, nhưng hai người cũng chỉ thảo luận vấn đề hư vô mờ mịt này.

Trở lại nhà trọ, Tần Văn Thiên gọi Âu Dương Cuồng Sinh, Phạm Nhạc, Sở Mãng, Nhược Hoan tới phòng của mình.

- Chuyện gì thế?

Sở Mãng hỏi Tần Văn Thiên.

- Có thứ tốt cho các ngươi.

Tần Văn Thiên cười, lấy bình sứ ra nói:

- Đây là phá cảnh đan cấp ba do Khuynh Thành luyện chế, có thể giúp người Nguyên Phủ phá vỡ cảnh giới. Hiện tại tu vi của Sở Mãng đại ca là nguyên phủ tầng tám, Phạm Nhạc, Âu Dương giống ta là Nguyên Phủ tầng bảy, chúng ta đều sẽ tham gia tranh Thiên Mệnh bảng lần này, nếu dùng phá cảnh đan này, cảnh giới tăng lên, có thể dễ dàng đột phá vị trí cao hơn, để xem bốn người chúng ta có thể cùng vào Thiên Mệnh bảng hay không.

- Mặc Khuynh Thành có thể luyện chế ra phá cảnh đan ư?

Âu Dương Cuồng Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc, đương nhiên hắn biết phá cảnh đan là gì, loại đan dược này cực kỳ trân quý, có tiền cũng không mua được. Dù có lấy giá trên trời cũng không tìm được nơi bán, rất ít luyện đan sư có thể luyện chế ra đan dược như vậy.

- Đây chính là hao tổn thể chất đặc biệt và tâm huyết của người ta mới có thể luyện thành, thật sự tâm huyết, cực kỳ tổn nguyên khí.

Âu Dương Cuồng Sinh nhìn Tần Văn Thiên nói:

- Văn Thiên, Mặc Khuynh Thành đối với ngươi rất tốt, ngươi không được phụ lòng nàng.

Tần Văn Thiên sững sờ, lập tức thở dài, Khuynh Thành nói nhẹ nhàng như vậy thì ra luyện chế một lò đan dược này phải trả giá lớn như vậy.

- Ngươi thấy có khả năng không?

Tần Văn Thiên bình ổn tâm tình, cười nói, Âu Dương Cuồng Sinh gật đầu:

Cũng đúng, thiên chi kiều nữ của điện Đan Vương, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, người bỏ được thì chỉ có kẻ không bình thường.

Tỷ, đan dược Khuynh Thành luyện chế chỉ có bốn viên...

Tần Văn Thiên nhìn về phía Nhược Hoan khiến Nhược Hoan tròn mắt nhìn hắn:

- Sư tỷ của ngươi là người như thế nào, cố gắng cho ta, cạnh tranh vị trí thứ nhất Thiên Mệnh bảng xem nào, đến lúc đó mang danh sư tỷ của ngươi cũng được nở mày nở mặt.

Thứ nhất, nghe khó đây. Âu Dương Cuồng Sinh cười nói, tuy hắn rất coi trọng Tần Văn Thiên nhưng thứ nhất thật sự quá khó.

Những nhân vật đã lộ diện ngoài sáng cũng đã rất đáng sợ, mặt khác, ba năm tranh Thiên Mệnh bảng một lần, đều xuất hiện một số hắc mã. Bọn họ là những thiên tài ẩn mình trong đại thế lực cấp độ bá chủ, chờ ngày quật khởi, hoặc là được cường giả ẩn sĩ nào đó dạy dỗ, mượn Thiên Mệnh bảng để thành danh.

Tranh Thiên Mệnh bảng bao gồm tất cả những người ở cảnh giới Nguyên Phủ của hoàng triều Đại Hạ, chỉ lấy 360 vị trí, có thể lọt vào trong số đó đã rất chói mắt.

Nếu có thể vào được 36 vị trí đầu, là nở mày nở mặt, là nhân vật cảnh giới Nguyên Phủ thiên kiều trong cả thành Cửu Châu.

Mười vị trí đầu, nhất định tương lai có thể một bước lên tiên.

Ba vị trí đầu, chỉ cần không chết, sớm muộn gì sau này cũng sẽ bước vào bảng Thiên Cương, trở thành nhân vật hết sức quan trọng của hoàng triều Đại Hạ.

Đứng nhất chỉ có một, một người duy nhất, sẽ tập trung ánh mắt của tất cả mọi người trong hoàng triều Đại Hạ.

Toàn bộ Đại Hạ chỉ có một người, cho dù chỉ đứng đầu cảnh giới Nguyên Phủ nhưng thể hiện ý nghĩa rất kinh người.

Đứng nhất Thiên Mệnh bảng, nhất định sau này có thể đạt được vị trí cao trên Thiên Cương bảng.

Những kẻ kiêu ngạo đều nhìn chằm chằm vị trí duy nhất đó, muốn lấy được lại khó như lên trời.

Chính vì vậy, Hoa Thái Hư mới lóa mắt như vậy. Hắn là thần tượng của vô số thiếu niên, dù là Âu Dương Cuồng Sinh cũng vẫn coi Hoa Thái Hư là thần tượng, là mục tiêu.

Tần Vấn Thiên chia phá cảnh đàn cho mỗi người, nói:

- Sở Mãng đại ca trước tiên có thể đột phá cảnh giới Nguyên Phủ tầng chín, còn ba người chúng ta thì nên chờ thêm đã, nếu có thể đột phá đến cảnh giới Nguyên Phủ tầng tám trước khi tranh Thiên Mệnh bảng bắt đầu thì dùng đan dược tốt hơn.

- Đúng, ta đã cảm giác được Nguyên Phủ tầng tám không xa, tạm thời bây giờ không cần dùng phá cảnh đan.

Âu Dương Cuồng Sinh gật đầu:

- Huống hồ chúng ta đã được Thiên Bi thanh tẩy, ý chí võ đạo và tâm cảnh đều được thăng hoa một lần, tiếp nhận đột phá từ phá cảnh đan chắc không có vấn đề lớn.

- Vậy ta đi tu luyện.

Sở Mãng nói, cảnh giới của hắn cao nhất, chỉ cần bước vào Nguyên Phủ tầng chín thì xông vào Thiên Mệnh bảng không có áp lực quá lớn.

- Được.

Tần Vấn Thiên gật đầu, mọi người vội vàng giải tán, trở lại chỗ của mình. Quán trọ của bọn họ được Âu Dương thế gia bao trọn, sân của nhà trọ đều là của người Âu Dương thế gia.

Đối với thế lực cấp độ bá chủ như vậy thì chút tiền bạc đó chẳng đáng gì.

Lúc này, ở nơi tiếp đãi của quán trọ, có một bóng người đi vào, nhìn thoáng qua bảng hiệu, xác nhận không sai, mới nhìn vào trong quán trọ.

Chắc người của Âu Dương thế gia ở đây rồi, như vậy Tần Vấn Thiên cũng ở đây.

- Xin hỏi các vị là người của Âu Dương thế gia sao?

Lúc này trong quán trọ có ba bóng người đi ra, người dẫn đầu là một cô gái xinh đẹp mặc áo đỏ như lửa, chính là Âu Dương Đình.

Âu Dương Đình nhìn lướt qua người đặt câu hỏi, là một người trung niên, thậm chí đã có vài sợi tóc bạc, hơi lộ ra vẻ tiêu tụy, trong mắt còn mang theo vẻ u sầu, hơi thở không ổn định, tu vi không mạnh.

Là một người cực kỳ bình thường, Âu Dương Đình đưa mắt quan sát hắn, hỏi:

- Có chuyện gì?

Mạc Thương thấy đối phương nói giọng cao ngạo cũng không tức giận, dù sao ông cũng nghe nói Âu Dương thế gia là thế lực ra sao, cao cao tại thượng. Cô gái này ăn mặc đẹp đẽ quý giá, xinh đẹp chói mắt, chắc chắn là một tiểu thư, đương nhiên sẽ cao ngạo.

- Âu Dương tiểu thư, xin hỏi cô có biết Tần Vấn Thiên không, ta nghe nói hắn ở chỗ này nên muốn tới tìm hắn.

Giọng nói của Mạc Thương hơi có ý khiếm tốn, còn Âu Dương Đình nghe được lời ông, lập tức nhíu mày.

Tần Vấn Thiên, lại là Tần Vấn Thiên, nàng ta nghe thấy cái tên này thì cảm thấy phiền.

Thậm chí người này đã sớm đoạt hết danh tiếng của nàng ở Âu Dương thế gia, người của Âu Dương thế gia đều dùng lễ đối đãi với hắn.

- Ngươi là gì của hắn?

Âu Dương Đình lạnh lùng hỏi.

- Ta là thầy của hắn.

Mạc Thương vẫn khiếm tốn đáp lời, có vẻ cẩn thận dè dặt.

- Thầy?

Âu Dương Đình quan sát Mạc Thương, một kẻ cuồng vọng mà có một người thầy yếu ớt như vậy sao?

- Nơi này là Âu Dương thế gia, sao nhân vật như ngươi có thể có tư cách bước vào, rút đi.

Âu Dương Đình lạnh lùng nói, giọng nói mang theo vài phần hạ nhục.

Sắc mặt Mạc Thương cứng lại, thở dài nói:

- Tiểu thư, ta có chuyện quan trọng muốn tìm hấn, xin tiểu thư thu xếp.

- Vậy được, người cầu xin ta đi.

Âu Dương Đình cười lạnh nhạt nói:

- Nếu người cầu xin ta, ta sẽ cố gắng mở lòng từ bi để người bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 348: Nổi giận

Sự oán hận của Âu Dương Đình đối với Tần Vãn Thiên chưa bao giờ biến mất. Trong thời gian này, biểu hiện của Tần Vãn Thiên càng ngày càng chói mắt nhưng điều này lại càng giống như đâm vào tim nàng.

Nàng thân là tiểu thư dòng chính của Âu Dương thế gia, bị Tần Vãn Thiên hạ nhục, ngay cả cơ hội báo thù cũng không tìm được. Hiện tại lão già này tự xưng là thầy của Tần Vãn Thiên, xuất hiện trước mặt nàng, sao nàng lại không cố gắng hạ nhục hấn một phen.

Đương nhiên Âu Dương Đình mạnh bạo được như vậy là do có Đoạn Thanh Sơn đang ở bên cạnh nàng.

Bất kể biểu hiện của Tần Vãn Thiên hiện tại xuất sắc cỡ nào, hấn vẫn mang họ Tần, mặc dù rất thân với Âu Dương Cuồng Sinh nhưng dù sao vẫn chưa gia nhập Âu Dương thế gia, ở phương diện nào thì Đoạn Thanh Sơn cũng có thể áp chế Tần Vãn Thiên hoàn toàn.

Đoạn Thanh Sơn xếp thứ hai mươi lăm trên Thiên Mệnh bảng, chỉ ít hiện tại Tần Vãn Thiên không thể so được, như vậy, Âu Dương Đình nàng hạ nhục một lão già thì có gì phải lo lắng.

Về mặt Mạc Thương hơi khó chịu nhưng nghĩ đến tầm quan trọng của chuyện này, lão đành ăn nói khiêm nhường, cúi người nói:

- Xin Âu Dương tiểu thư cho ta vào.

- Cầu xin như vậy, sao chẳng thấy có chút thành ý nào.

Âu Dương Đình khinh miệt nói:

- Người là cái gì, có tư cách nhìn thẳng vào ta.

Mạc Thương nắm chặt tay, sắc mặt khó coi, lão không ngờ Âu Dương tiểu thư này khó chơi như vậy, thật quá điều ngoa rồi.

- Âu Dương tiểu thư, ta có lòng muốn nhờ, địa vị tiểu thư tôn quý, hà tất phải làm khó dễ ta như vậy?

Mạc Thương mở miệng nói, mặc dù lão tới từ nước Sở, trước mặt Âu Dương thế gia chỉ là thân phận hèn mọn, nhưng mà không thể chịu nổi việc bị nữ tử tuổi trẻ hạ nhục bằng mọi cách.

- Cái gì, ta làm khó dễ người?

Giọng Âu Dương Đình lạnh lùng, con người hiện lên vẻ lạnh lùng:

- Lão già này, người như người sao bản tiểu thư phải làm khó người? Người thì tính là thứ gì chứ, vấn đề bây giờ là không phải người có vào được không mà phải xin lỗi ta trước.

Đoạn Thanh Sơn im lặng đứng bên cạnh nhìn, trong lòng thầm than, xem ra sự việc lần trước Âu Dương Đình bị Tần Vãn Thiên hạ nhục vẫn là đã kích rất lớn với nàng, luôn kìm nén trong lòng không có cách tiêu tan. Vậy thì cứ để cho nàng phát tiết một chút, đỡ phải đè nén tâm trạng, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.

- Âu Dương tiểu thư, ta đắc tội với tiểu thư lúc nào, tại sao lại làm khó dễ ta như vậy.

Trong mắt Mạc Thương lóe lên vẻ tức giận nhưng mà giọng nói của lão hạ xuống, thấy Đoạn Thanh Sơn bước lên trước một bước, một sức mạnh lớn phủ xuống người Mạc Thương, Mạc Thương ngừng đầu nhìn về phía Đoạn Thanh Sơn.

Chỉ trong phút chốc, Mạc Thương cảm thấy hai mắt đau đớn, luồng hơi thở đè nén khiến thân thể lão hơi run rẩy, thực lực của thanh niên này mạnh hơn lão nhiều.

- Quý xuống, xin lỗi.

Đoạn Thanh Sơn bình tĩnh mở miệng, trong giọng nói mang theo sự kiên quyết, tâm trạng Mạc Thương chấn động, ngẩng đầu nhìn Đoạn Thanh Sơn.

Thanh niên này có khí chất phi phàm, thực lực khủng bố, tất nhiên là nhân vật quan trọng của Âu Dương thế gia. Nhưng mà Mạc Thương không thể ngờ được, còn chưa gặp được Tần Văn Thiên lại bị vũ nhục đến mức này.

- Nếu có chỗ đắc tội, xin hãy tha lỗi, tại hạ cáo từ.

Mạc Thương nắm chặt hai tay, hơi cúi người, sau đó lùi đi.

- Ta bảo người quý xuống nói xin lỗi.

Đoạn Thanh Sơn vỗ ra một chưởng, Mạc Thương cảm thấy trước ngực bị chấn động mạnh, phì một tiếng, hộc ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Lúc này, lão rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Muốn đi đối phương không cho đi.

- Có thể chết, không thể chịu nhục.

Mạc Thương ngẩng đầu nhìn Đoạn Thanh Sơn và Âu Dương Đình, trong con ngươi hiện lên ý phẫn nộ, lão chân thành hỏi, lại liên tục bị hạ nhục.

Nước Sở tuy là nước nhỏ nhưng Mạc Thương lão thân là thầy của học viện Đế Tinh, ngày thường dạy bảo hậu bối, đối xử tử tế với học viên, đệ tử đều tôn trọng, chưa từng bị khuất nhục như vậy. Một lời không hợp, đã bắt lão quý xuống xin lỗi.

Thậm chí lão còn không biết mình đắc tội với người trước mắt như thế nào.

Lúc này trong quán trọ liên tục có người của Âu Dương thế gia đi ra, bọn họ nghe được động tĩnh nên tới nhìn xem chuyện gì xảy ra, chỉ thấy giống như có người đụng vào Đoạn Thanh Sơn và Âu Dương Đình, bị ép xin lỗi.

Chẳng qua người này cũng có vài phần cốt khí, thà chết chứ không chịu khuất phục.

- Giết người chỉ cần gờ tay là được, chẳng qua ta khinh mà thôi.

Âu Dương Đình lạnh lùng nói:

- Nhưng nếu người không chịu xin lỗi, ta sẽ không ngại tự mình động thủ.

- Ta tới tìm đệ tử Tần Văn Thiên của ta, vì sao các người phải làm nhục ta như vậy.

Mạc Thương tức giận nói, nhìn người xung quanh. Nhất thời sắc mặt mọi người sùng sốt, người nọ tới tìm Tần Văn Thiên, khó trách, như vậy bọn họ hiểu ra vì sao Âu Dương Đình cứ bắt đối phương quý xuống xin lỗi.

Bởi vì nàng đã từng bị Tần Văn Thiên ép làm như vậy, xem ra là muốn báo thù một lần.

Nhưng người tự xưng là thầy của Tần Văn Thiên, thực quá yếu ớt, sao lại dạy dỗ ra được một đệ tử như Tần Văn Thiên?

Mọi người không có nhiều chuyện, đây là ân oán giữa Âu Dương Đình và Tần Văn Thiên, bọn họ xen vào sẽ chỉ tự mình chuốc khổ.

Ánh mắt Mạc Thương đảo qua những người trước mắt, cảm thấy trên người có tia ý lạnh.

- Các người dừng tay.

Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh lùng truyền ra, sau đó trong quán trọ có hai bóng dáng xinh đẹp bước ra, bất ngờ chính là Nhục Hoan và Khương Đình, hai nữ nhân xinh đẹp bọn họ cùng nhau đi tới. Khương Đình là vợ hôn thê của Âu Dương Cuồng Sinh, Nhục Hoan là sư tỷ của Tần Văn Thiên, một đám người ở cùng nhau, các nàng cũng quen thuộc, vốn đang chuẩn bị hẹn nhau ra ngoài đi dạo vài vòng, không ngờ gặp chuyện như vậy.

Càng khiến cho Nhục Hoan tức giận, người bị uy hiếp lại là Mạc Thương sư phụ.

- Người đi tìm Văn Thiên.

Nhục Hoan khẽ nói với tiểu gia hỏa trong ngực mình, sau đó thả nó chạy đi, bất ngờ thân thể của tên nhóc kia hóa thành một cái bóng trắng, chạy nhanh vào trong quán trọ.

Nhục Hoan biết tên nhóc kia cực kỳ thông minh, hình như có thể hiểu được tiếng người nên mới làm như vậy.

Nàng đi lên trước, chạy đến bên người Mạc Thương, gọi:

- Sư phụ!

- Nhưộc Hoan, sao con cũng ở đây?

Mạc Thương ngạc nhiên nhìn người xuất hiện, hơn nữa bên người Nhưộc Hoan là Khương Đình, khí chất phi phàm, vô cùng xinh đẹp, dường như cũng không phải là nhân vật tầm thường, lẽ nào nàng cũng không phải là người Âu Dương thế gia.

Đôi mắt đẹp của Khương Đình lóe lên, dường như cũng hiểu được chuyện vừa xảy ra, nàng lập tức xoay người rời đi, lúc này nàng ở đây không ích gì, đi tìm Âu Dương Cường Sinh mới là chuyện nên làm nhất.

- Sư phụ, con ở cùng với sư đệ Văn Thiên.

Nhưộc Hoan kéo cánh tay Mạc Thương, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua đám người Đoạn Thanh Sơn và Âu Dương Đình, nói:

- Tại sao các ngươi lại đối xử với sư phụ của ta như vậy?

- Thật đúng là sư phụ của Tàn Văn Thiên sao?

Lúc này mọi người mới xác nhận được, Nhưộc Hoan là sư tỷ của Tàn Văn Thiên, bọn họ đã biết, xem ra trước đây Tàn Văn Thiên đã từng tu hành ở môn phái nhỏ.

- Ở đây không có chuyện của ngươi, nương nhờ Âu Dương thế gia ta, lại còn đắc ý, cút ngay.

Âu Dương Đình chậm chọc một tiếng, đôi mắt đẹp của Nhưộc Hoan cứng đờ, thờ ơ nói:

- Ta và Tàn sư đệ làm khách ở đây, tốt xấu gì cũng khách, lời ngươi nói vậy là thay mặt Âu Dương thế gia sao?

- Có liên quan gì tới ngươi, ta bảo ngươi cút ngay. Trong tay Âu Dương Đình xuất hiện chiếc roi dài, lạnh lùng nói, nhìn thấy chuyện xé to, trong lòng nàng cũng có chút khó chịu.

- Nếu ngươi muốn so tài, ta có thể so cùng ngươi. Trong tay Nhưộc Hoan cũng xuất hiện một chiếc roi, đứng chắn trước mặt Mạc Thương, nhìn chăm chăm Âu Dương Đình.

Ánh mắt Đoạn Thanh Sơn nhìn lướt qua, người xung quanh càng lúc càng nhiều, lộ ra vẻ không vui.

Mà cũng lúc đó, Tàn Văn Thiên đang yên tĩnh tu hành trong sân, bỗng nhiên nghe thấy trong đầu vang lên âm thanh y a, có vẻ khá vội vàng.

Đây là tiếng của Tiểu Hồn Đan, muốn nói chuyện nhưng không nói được.

Mở mắt, Tàn Văn Thiên nhìn thấy tên nhóc kia chạy nhanh tới, xoay quanh trước người hắn. Tàn Văn Thiên lập tức hiểu ra, chắc đã xảy ra chuyện gì.

Nhắm mắt lại, lực cảm tri cường đại lan tràn ra trong nháy mắt, phóng ra khắp bốn phương tám hướng, trong phút chốc, cảm nhận của hắn bao trùm cả quán trọ.

Lúc này quán trọ hơi yên tĩnh, không có bất cứ chuyện gì xảy ra, nhưng lại nhìn thấy Âu Dương Cường Sinh và Khương Đình lại đang vội vàng chạy ra, hình như phương hướng là ở ngoài khách sạn.

Lực cảm tri của Tàn Văn Thiên tiếp tục, ra tới ngoài khách sạn, trong phút chốc, lông mày hắn nhíu lại, hắn nhìn thấy bóng dáng Mạc Thương.

- Sư phụ.

Trong lòng Tàn Văn Thiên rung lên, Nhưộc Hoan sư tỷ đứng ở bên cạnh thầy, đang giằng co với Đoạn Thanh Sơn và Âu Dương Đình.

- Nếu ngươi không tránh ra thì quỳ xuống cùng với lão già này, có lẽ bản tiểu thư sẽ bỏ qua.

Giọng nói của Âu Dương Đình lọt vào tai Tàn Văn Thiên:

- Đừng chờ Tàn Văn Thiên, lão câu tặc này đụng vào ta, dám nói bản tiểu thư làm khó dễ lão, hắn tới cũng vô dụng.

- Oàng!

Một tia lạnh khủng khiếp tràn ra từ trên người Tàn Văn Thiên, chỉ một câu nói này cũng để Tàn Văn Thiên hiểu được chuyện gì xảy ra. Nếu sư phụ xuất hiện ở nơi này, chắc chắn là đến tìm mình, mà Âu Dương Đình biết Mạc Thương là sư phụ của mình, sao lại không làm khó.

- Vậy sao?

Một giọng nói lạnh lùng từ trên trời rơi xuống, trực tiếp truyền ra bên ngoài quán trọ, trong quán trọ thân thể Tần Vãn Thiên phóng lên cao, người bên ngoài quán trọ đều ngẩng đầu lên, sắc mặt đáng sợ.

Đây là giọng của Tần Vãn Thiên, nhưng người đâu?

Ngược lại hai người Âu Dương Cường Sinh cùng với Khương Đình tới trước, nhưng sau đó, đám người cảm thấy một luồng ý lạnh khủng khiếp tràn đến.

Ngẩng đầu, thấy một bóng người như gió hạ xuống, trên người tràn ngập yêu khí đáng sợ, một luồng tức giận tràn ngập quanh người Tần Vãn Thiên.

Hiển nhiên, Tần Vãn Thiên nổi giận.

Trông mắt lạnh lùng đảo qua Âu Dương Đình, trong phút chốc Âu Dương Đình chỉ cảm thấy lạnh đến tận xương, sát ý mãnh liệt truyền thẳng vào người nàng ta, khiến người nàng ta khẽ run lên, ánh mắt Tần Vãn Thiên càng lúc càng đáng sợ.

Âu Dương Đình thầm run trong lòng, sắc mặt tái nhợt, sao nàng phải sợ hãi như vậy, nàng là tiểu thư của Âu Dương thế gia, còn có cả Đoạn Thanh Sơn ở đây, sao nàng phải sợ.

Nhất định hôm nay phải hạ nhục lão đầu này.

Gió lớn thổi qua, bóng người Tần Vãn Thiên hạ xuống bên cạnh Mạc Thương, ý lạnh trên người thu bớt, nhìn sư phụ tiêu tụy đi rất nhiều, trong mắt Tần Vãn Thiên có chút hồ thẹn.

- Sư phụ, người đã chịu uất ức.

Tần Vãn Thiên tiến lên trước, thấy trong mắt Mạc Thương lộ ra ý cười, lão cảm giác được hơi thở mạnh mẽ của Tần Vãn Thiên, lại có cảm giác sợ hãi. Mặc dù đối mặt với hàng ngàn người, lão cũng không có cảm giác như vậy. Hiển nhiên đệ tử ưu tú nhất lão từng dạy dỗ, trong mấy năm qua đã trưởng thành với tốc độ khủng khiếp.

- Ta không sao.

Mạc Thương kéo cánh tay Tần Vãn Thiên, cảm động trong lòng, bàn tay hơi có nếp nhăn vỗ vỗ bàn tay Tần Vãn Thiên, vui mừng nói:

- Nhìn thấy các con đều ổn là ta đã yên tâm rồi.

- Sư phụ, trước hết để con giải quyết chuyện này đã.

Tần Vãn Thiên đứng bên cạnh Mạc Thương, xoay người, ánh mắt nhìn thẳng đám người Đoạn Thanh Sơn và Âu Dương Đình, bắn ra ý lạnh, ý lạnh khủng khiếp bao phủ vùng không gian này.

- Âu Dương Đình, việc ngươi gây ra hôm nay không thể tha thứ.

Tiếng nói của Tần Vãn Thiên vừa phát ra, sát ý bao phủ quanh người Âu Dương Đình, vang lên một tiếng ầm, đám người chỉ thấy Âu Dương Đình kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng tràn máu, sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 349: Chiến Đấu Với Đoạn Thanh Sơn

Đám người thấy khoe miệng Âu Dương Đình tràn máu, vẻ mặt hiện lên ánh nhìn kinh ngạc. Hình như Tần Vãn Thiên vẫn chưa phát động công kích, ý chí võ đạo của hắn đã mạnh tới mức độ có thể trực tiếp áp đảo đã thương Âu Dương Đình sao?

Đoạn Thanh Sơn bước lên chắn trước người Âu Dương Đình, hơi thở lớn mạnh trên người bùng nổ, liếc về phía Tần Vãn Thiên:

- Ngươi còn ra tay thì dù ngươi là khách của Âu Dương gia, cũng đừng mong rời khỏi đây.

- Ngược lại ngươi nên lo cho chính mình đi.

Tần Vãn Thiên tiếp tục tiến lên phía trước một bước, khi bước tiến của hắn chạm đất, một sự dao động khủng khiếp đánh vào người Âu Dương Đình lần nữa. Sắc mặt Âu Dương Đình trắng bệch, cúi người, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngẩng đầu, ánh mắt Âu Dương Đình nhìn Tần Vãn Thiên đã không thể dùng hai chữ phần nộ để hình dung được nữa, nàng hận không thể băm người trước mặt ra làm nghìn mảnh để rửa mối nhục mà mình phải chịu.

Vừa rồi nàng còn nói dù Tàn Ván Thiên có đến cũng vô ích, lúc này, Tàn Ván Thiên liền áp đảo nàng, đã thương nàng.

Một trận gió lớn thổi qua, bóng người Đoạn Thanh Sơn biến mất rồi lại đột ngột trời từ dưới đất lên, thân hình trôi nổi trên không, Tàn Ván Thiên mạnh mẽ khiêu khích, cuối cùng hắn cũng phải ra tay.

Đoạn Thanh Sơn phóng ra hai Tinh Hồn, là Tinh Hồn thứ hai và Tinh Hồn thứ ba của hắn, lần lượt đến từ tầng trời thứ tư, vô cùng mạnh mẽ.

Hai loại Tinh Hồn chia ra thành Tinh Hồn Phong Bạo và Tinh Hồn Cự Thoái.

Đoạn Thanh Sơn am hiểu cước pháp, uy lực vô cùng khủng khiếp.

Lực chân của con người rất mạnh chỉ là không được linh hoạt như tay, nhưng nếu đã qua rèn luyện điên cuồng thì cũng có thể trở nên nhanh nhẹn không gì bằng, thậm chí có thể còn quý dị xảo quyết hơn.

Đoạn Thanh Sơn đã tu hành cước pháp cao cường đến một cảnh giới cao thâm.

Lần này phóng ra Tinh Hồn chiến đấu, nhất định hắn phải áp đảo Tàn Ván Thiên hoàn toàn, để người khác biết được, nữ nhân của Đoạn Thanh Sơn hẳn là người mà Tàn Ván Thiên có thể làm nhục được, đây đã là lần thứ hai rồi.

Chỉ thấy lúc này dưới chân Đoạn Thanh Sơn hiện ra đôi chân hư ảo khổng lồ, hắn đứng trên không lại giống như đang đứng sừng sững trên mặt đất.

Đoạn Thanh Sơn nhắc chân, lập tức giáng từ trên trời xuống, hung hăng càn quét về phía Tàn Ván Thiên, một lực mạnh mẽ ép xuống người Tàn Ván Thiên, đồng thời cũng có cuồng phong gào thét. Đôi chân khổng lồ nhìn như vụng về nhưng tốc độ lại cực kỳ đáng sợ. Lúc này đám người cảm nhận được một sức mạnh đàn áp khổng lồ thể ngăn cản, từ vòm trời ép xuống.

- Ý chí vô đạo.

Trong nháy mắt Tàn Ván Thiên cảm nhận được ý chí vô đạo của Đoạn Thanh Sơn, hơn nữa còn là ba loại ý chí vô đạo đã đại viên mãn. Loại thứ nhất là Đại địa ý chí vô đạo cảnh thứ nhất: trọng lực; loại thứ hai là Phong ý chí vô đạo cảnh thứ nhất: tốc độ gió; loại thứ ba là sức mạnh ý chí vô đạo căn cứ vào sự linh hội Tinh Hồn Cự Thoái, có sức mạnh trấn áp kinh khủng.

Vì vậy trong lúc này, Tàn Ván Thiên chịu sự trấn áp của trọng lực và sức mạnh, cực kỳ đáng sợ. Mặt đất dưới chân hắn đã phát ra tiếng rầm rầm, trực tiếp vỡ vụn, có thể thấy được bàn chân của hắn đón nhận sức mạnh lớn dường nào.

Còn Mạc Thương và Nhược Hoan, thân thể giống như sắp bị ép vỡ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Oành!

Mặt đất chấn động vỡ nát, thân thể Tàn Ván Thiên phóng lên cao trước áp lực kinh khủng, giờ tay lên, đánh ra Long ấn đáng sợ. Trên không trung, hai luồng sức mạnh đáng sợ đụng vào nhau, vỡ vụn, thân thể Tàn Ván Thiên và Đoạn Thanh Sơn cùng lơ lửng trên không.

Chiến!

Tàn Ván Thiên hẳn lại muốn chiến đấu với thiên kiêu Đoạn Thanh Sơn của Âu Dương thế gia.

Cảnh này làm cho lòng người run lên.

Thực lực của Đoạn Thanh Sơn không thể bảo là không mạnh, hắn chính là cường giả xếp thứ hai mươi lăm trên Thiên Mệnh bảng, tên hắn được liệt vào ba mươi sáu người mạnh nhất.

Tàn Ván Thiên mới ở cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy lại dám đối đầu cứng rắn với Đoạn Thanh Sơn.

Hai người hơn kém đúng hai cảnh giới.

- Hôm nay, vì những gì ngươi đã làm, ngươi phải trả giá thật lớn.

Đoạn Thanh Sơn lạnh lùng nói.

- Với thực lực của ngươi có thể ngăn cản ta sao?

Tàn Ván Thiên cười nhạt, đôi mắt liếc qua, Âu Dương Đình đang ngẩng đầu bỗng kêu thảm thiết, lại nổ ầm một tiếng, thân thể nàng ta liền gục xuống, sắc mặt trắng bệch.

- Ngươi...

Đoạn Thanh Sơn bùng cháy lửa giận, Tàn Ván Thiên dám làm nhục nữ nhân của hắn trước mặt hắn.

Chỉ thấy hai chân hần run lên, nhất thời hai luồng sáng mạnh phóng vào khoảng không chỗ Nhữc Hoan và Mạc Thương. Tần Văn Thiên cười lạnh lùng một tiếng, một quyền phá không, hai tiếng nổ mạnh âm âm, tấn công bị phá vỡ.

- Ngu xuẩn.

Giữa hai đầu chân mây Tần Văn Thiên như có ánh sáng rực rỡ, tiếp tục liếc về phía Âu Dương Đình, tiếng kêu thảm thiết của Âu Dương Đình tiếp tục vang lên, nàng ta đau khổ quỳ rạp xuống đất, mồ hôi lạnh đổ ra. Cho dù người của Âu Dương thế gia muốn giúp nàng ta cũng không có cách nào, đòn tấn công của Tần Văn Thiên rất quý dị, giống như ánh mắt của hần cũng có thể tấn công.

Đoạn Thanh Sơn giận dữ quát lớn, thân thể xoay tròn, hai chân ép về phía Tần Văn Thiên. Trong phút chốc, bóng chân ngập trời như muốn bao phủ cả trời đất.

Cước pháp của Đoạn Thanh Sơn tinh xảo không ai bằng, có thể nhanh có thể chậm, thu phóng thành thạo, hoặc mãnh liệt như gió, hoặc nặng nề như Thái Sơn.

Yêu khí trên người Tần Văn Thiên đầy trời, thân thể giống như biến thành thân yêu khủng khiếp, gầm lên một tiếng giận dữ, giống như vượn cổ rít gào, trời đất run sợ, mặt đất vỡ toác. Trên người hần như có màn sáng yêu khí khủng khiếp, bóng chân đầy trời đánh xuống người hần lại không thể đánh vỡ phòng ngự của hần.

Với sức mạnh của Đoạn Thanh Sơn, cước pháp lại không cánh nào đã thương Tần Văn Thiên, có thể thấy được lúc này lực phòng ngự thân yêu của hần kinh khủng cỡ nào.

Tuy nhiên Đoạn Thanh Sơn không phải là kẻ tầm thường, chỉ thấy thân thể hần như gió bão, một cái chân lớn giẫm lên trời đất, giẫm lên không trung, giống như vòm trời xuất hiện một dấu chân vô cùng lớn, cái chân này đạp xuống đầu Tần Văn Thiên như muốn nghiền nát Tần Văn Thiên thành mảnh nhỏ.

Sức mạnh trấn áp kia mang tới cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Tần Văn Thiên nắm chặt tay, hiện lên vẻ mặt đáng sợ, lạnh lùng nghĩ, vậy thì hãy để Đoạn Thanh Sơn cảm nhận một chút uy lực ý chí võ đạo cảnh giới thứ hai mà mình mới lĩnh hội được đi.

Một đám xông ra không chút lùi bước, đánh vào chân lớn của Đoạn Thanh Sơn, giống như con kiến nhỏ bé muốn lay động bức tượng khổng lồ. Nhìn vô cùng ngu muội, lấy trứng chọi đá như vậy.

Một đám bình thường, đánh vào một chân đáng sợ của Đoạn Thanh Sơn?

Tuy một cú đâm kia giống như chất chứa sức mạnh lớn mạnh của Tần Văn Thiên nhưng lại khiến cho người ngoài cảm thấy như là có thể dễ dàng bị giẫm đạp thành mảnh nhỏ.

Một quyền nhỏ bé và Tinh Hồn Cự Thoái vô cùng kinh khủng va chạm nhau, quả nhiên đám người nhìn thấy thân thể Tần Văn Thiên bị đánh bay ra ngoài, kêu lên một tiếng đau đớn, hộc ra một ngụm máu tươi.

Sức mạnh của một cước này không gì sánh bằng. Mặc dù Tần Văn Thiên cũng cảm thấy lực phủ ngũ tạng bị chấn động mạnh nhưng mà lại chỉ thấy hần lau máu trên khóe miệng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía Đoạn Thanh Sơn đối diện. Chỉ thấy Đoạn Thanh Sơn đứng đó bình tĩnh, trong một đám vừa rồi, hần cảm thấy một sức mạnh kinh người giống như từ hư vô tràn vào cơ thể hần, muốn phá hủy sự sống của hần.

Máu trào lên yết hầu, Đoạn Thanh Sơn vẫn trầm mặc, không nhúc nhích, cố gắng kiềm lại dòng máu kia, sau đó nuốt xuống. Lực phủ ngũ tạng vẫn cuộn cuộn lên, hần điều động sức mạnh trong cơ thể để bình phục khí huyết, khiến sắc mặt vốn hơi tái nhợt trở lại hồng hào.

Vì vậy, không có ai biết ý nghĩa thực sự của lần đụng độ này.

Cuối cùng Tần Văn Thiên vẫn chưa thể bằng được Đoạn Thanh Sơn, bị đánh thổ huyết. Nhưng cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy của hần, vẫn đáng để kiêu ngạo, có thể có sức chiến đấu như thế này thì thật mạnh vô cùng.

Tần Văn Thiên quan sát về mặt Đoạn Thanh Sơn, nhất thời cười lạnh lùng trong lòng, ánh mắt tiếp tục liếc về phía Âu Dương Đình. Giữa hai chân mây lại có ánh sáng yêu dị lóe lên. Âu Dương Đình ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tần Văn Thiên, lại cảm thấy một sát ý kinh khủng trực tiếp phủ xuống người, khiến thân thể nàng khẽ run, nàng chạy ra sau, trốn sau lưng người của Âu Dương thế gia.

Nàng sợ, rất sợ.

Tần Văn Thiên tiến lên phía trước, lúc này bỗng truyền tới một giọng nói:

- Đủ rồi.

Chỉ thấy vài cường giả cấp độ Thiên Cương của Âu Dương thế gia xuất hiện, nhìn lướt xung quanh, bọn họ đều biết chuyện đã xảy ra ở đây.

- Âu Dương Đình đã phải chịu trừng phạt, đủ rồi.

Một lão giả nhìn về phía Tần Vấn Thiên, bình tĩnh mở miệng.

- Nàng ta không thích hợp tiếp tục ở lại Âu Dương thế gia nữa.

Âu Dương Cuồng Sinh tiến lên trước, khẽ mở miệng nói.

- Ta đã có hôn ước với Âu Dương Đình, Âu Dương Cuồng Sinh, ngươi có ý gì?

Đoạn Thanh Sơn phản bác, thấy lão giả kia nhìn mọi người, tiếp tục nói:

- Việc này trở về rồi bàn lại, hôm nay đừng ở đây.

Dứt lời, ánh mắt của lão chuyển qua Âu Dương Đình nói:

- Trở về ngay.

Lúc này Âu Dương Đình không có một chút tính khí nóng nảy nhưng trong lòng lại cực kỳ oán hận. Đoạn Thanh Sơn vậy mà lại không thể ngăn cản việc Tần Vấn Thiên đối phó nàng, để nàng chịu khuất nhục một lần nữa.

- Gặp lại ở Thiên Mệnh bảnh.

Đoạn Thanh Sơn nhìn liếc qua Tần Vấn Thiên, trong mắt có sát ý.

- Tranh Thiên Mệnh bảnh, tốt nhất ngươi nên cầu nguyện cho mình không gặp phải ta. Nếu không trên Thiên Mệnh bảnh sẽ không còn cái tên Đoạn Thanh Sơn nữa, ta nói được thì làm được.

Giọng nói của Tần Vấn Thiên lạnh đến mức khiến lòng người xung quanh phát run, người này thật là cuồng vọng, dám nói thẳng là muốn giết Đoạn Thanh Sơn.

- Ta cũng giống như vậy.

Đoạn Thanh Sơn đáp lại một tiếng, sau đó đi vào trong quán trọ. Người xung quanh vội vàng tản đi, chỉ còn Âu Dương Cuồng Sinh, Khương Đình và mấy người bọn họ ở lại.

- Âu Dương, ta phải đi.

Ánh mắt Tần Vấn Thiên nhìn về phía Âu Dương Cuồng Sinh, bình tĩnh mở miệng, hắn biết dù sao Âu Dương Đình cũng là người của Âu Dương thế gia, mà cuối cùng thì Tần Vấn Thiên hắn cũng chỉ là người ngoài.

Dù sao Âu Dương thế gia cũng không dễ dàng tha thứ việc hắn trừng trị Âu Dương Đình, mặc dù hắn là bằng hữu của Âu Dương Cuồng Sinh.

- Ta hiểu.

Âu Dương Cuồng Sinh gật đầu, sau đó vỗ vai Tần Vấn Thiên:

Ngươi mãi mãi là huynh đệ của Âu Dương Cuồng Sinh ta, điều này không liên quan gì tới Âu Dương thế gia.

- Đúng.

Tần Vấn Thiên gật đầu nói:

- Âu Dương, cùng nhau cố gắng, mau chóng trở nên mạnh mẽ một chút, nắm giữ Âu Dương thế gia trong tay. Khi đó ta tới Âu Dương thế gia làm khách cũng không cần phải dè ý sắc mặt của người khác.

- Chờ ta nắm Âu Dương thế gia trong tay, khi đó còn có thể mời được Tôn Thần như ngươi sao.

Âu Dương Cuồng Sinh cười nói, đương nhiên quan hệ của hai người sẽ không vì Âu Dương thế gia mà ảnh hưởng.

Sở dĩ Tần Vấn Thiên phải rời đi là bởi vì dù sao nơi này cũng là sống nhờ mái nhà người khác.

Rời đi, khi hắn gặp lại Âu Dương Đình và Đoạn Thanh Sơn, hắn sẽ không còn chút khách khí, tranh Thiên Mệnh bảnh, nhất định hắn sẽ hoàn thành lời hứa, nếu gặp lại, phải giết Đoạn Thanh Sơn.

Điểm ấy Âu Dương Cuồng Sinh cũng rõ trong lòng, hai người không cần nói ra.

- Đây!

Đúng lúc này, có một giọng nói từ xa truyền tới.

Tần Văn Thiên vội chuyển mắt qua, liền thấy hai bóng người xuất hiện ở đằng xa, đang đi về phía này.

Nhìn thấy hai người, trong mắt Tần Văn Thiên lộ ra ý cười.

- Ba vị trí đầu Thiên Mệnh bảng, người chuẩn bị xong chưa!

Nữ tử kia vẫn thanh thuần động lòng người như trước, nhìn qua bên này cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 350: Uy Hiếp Từ Cửu Huyền Cung

Trên mặt Tần Văn Thiên đầy ý cười dịu dàng, người biết hẳn muốn tranh ba vị trí đầu Thiên Mệnh bảng, tất nhiên là người của thư viện Bạch Lộc.

- Đã lâu không gặp.

Tần Văn Thiên nhìn hai huynh muội Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di. Đã một năm qua đi nhưng hai người vẫn không có thay đổi gì lớn, chỉ có thực lực của Bạch Lộc Di mạnh hơn lúc trước một chút.

- Xem ra người lẫn lộn cũng không tệ.

Bạch Lộc Cảnh nhìn những người bên cạnh Tần Văn Thiên, cười nói.

Bóng người Tần Văn Thiên hạ xuống, đi tới bên cạnh Mạc Thương nói:

Sư phụ, con giới thiệu với người, đây là Âu Dương Cuồng Sinh của Âu Dương thế gia, vị hôn thê của hắc Khương Đình. Hai người này là người của thư viện Bạch Lộc ở thành Vọng Châu, Bạch Lộc Cảnh và Bạch Lộc Di.

Trong mắt Mạc Thương lóe lên ý vui mừng. Nhìn thấy bằng hữu xuất hiện, Tần Văn Thiên nghĩ tới đầu tiên là sợ người sư phụ như lão cảm thấy bị lạnh nhạt, tuy là thực lực của Tần Văn Thiên đã vượt xa lão.

Hơn nữa chỉ cần nhìn những bằng hữu bên cạnh Tần Văn Thiên là có thể tưởng tượng ra được, bây giờ hẳn đã không còn là thiếu niên nước Sở trước đây. Hẳn đã có một khoảng trời của riêng mình, đang rào bước đến vị trí cao hơn nữa.

Mọi người cũng đều ríu rít chào hỏi Mạc Thương, khiến cho Mạc Thương không ngừng gật đầu. Tuy những người này đều là văn bối nhưng không ai có thực lực yếu hơn lão cả. Đến cả Phạm Nhạc mập mạp lười biếng, Nguyên Lực Tinh Thần cũng mạnh hơn lão.

- Câu người mới thay người cũ chính là cảnh tượng trước mắt.

Mạc Thương cảm thán trong lòng nhưng lại vô cùng vui vẻ.

- Chỉ có hai người các người tới sao?

Tần Văn Thiên nhìn về phía Bạch Lộc Di hỏi.

- Đương nhiên không phải, chúng ta còn phải xem người nào đó tranh Thiên Mệnh bảng nữa chứ. Huống hồ người đừng quên đại ca ta cũng muốn tham gia.

Bạch Lộc Di mỉm cười nói:

- Người của thư viện tới không ít nhưng trước hết người hãy đi theo chúng ta đi.

Ý của Bạch Lộc Di người khác không hiểu nhưng Tần Văn Thiên hiểu được, thứ tự lần này của hắn có liên quan đến việc có thể khống chế thư viện Bạch Lộc hay không. Mặc dù không có Bạch Lộc Cảnh thì người của thư viện Bạch Lộc cũng sẽ đích thân tới xem tranh Thiên Mệnh bảng.

- Được.

Tần Văn Thiên thần nhiên đồng ý. Thư viện Bạch Lộc không giống Âu Dương thế gia, Âu Dương thế gia quá lớn quá nhiều thứ phức tạp. Ngoại trừ Âu Dương Cuồng Sinh là bằng hữu của hắn thì đối với những người khác, hắn chẳng hề có ảnh hưởng gì. Thế nên đương nhiên thư viện Bạch Lộc gần gũi hơn. Huống chi trước đây có Thanh Mị tiên tử giảng lãm, mặc dù chính mình không thể đoạt được ba vị trí đầu của Thiên Mệnh bảng thì thư viện Bạch Lộc vẫn duy trì quan hệ thân mật với mình như trước.

Đương nhiên nói vậy là hấn vẫn sợ không có biện pháp khống chế hoàn toàn thể lực của thư viện Bạch Lộc.

Tạm biệt Âu Dương Cuồng Sinh, đám người Tần Vãn Thiên rời khỏi nơi này cùng với Bạch Lộc Di.

- Bây giờ ngươi ở cảnh giới nào rồi?

Trên đường đi, Bạch Lộc Di dùng đôi mắt đẹp nhìn Tần Vãn Thiên, tò mò hỏi.

- Nguyên Phủ tầng bảy rồi, lúc tranh Thiên Mệnh bảng có thể sẽ bước vào Nguyên Phủ tầng tám.

Tần Vãn Thiên trả lời. Sở hữu phá cảnh đan, cho dù hấn chưa thể đột phá cảnh giới thì cũng có thể mượn đan dược đột phá lên Nguyên Phủ tầng tám, như vậy mới có cơ hội tranh đoạt ba vị trí đầu trên Thiên Mệnh bảng.

Hơn nữa Tần Vãn Thiên cảm giác được, lần tranh Thiên Mệnh bảng này sợ rằng sẽ kịch liệt hơn tưởng tượng nhiều. Hấn phải dùng hết khả năng, tăng cao thực lực mới có thể nắm chắc nhiều hơn một chút.

- Ngươi vẫn lợi hại như vậy.

Bạch Lộc Di nháy mắt với hấn một cái, có ý vui mừng. Trước đây, lúc mới quen biết Tần Vãn Thiên, ở trong gia tộc, nàng cũng được coi là nhân vật phong vân, tự nhận thiên phú xuất chúng, nhưng từ khi Tần Vãn Thiên bước chân vào học đường của nàng, càng ngày nàng càng cảm thấy mình quá mức bình thường.

Có đôi khi ngẫm lại, có phải nên trách người này đã đã kích lòng tin của mình hay không?

Nàng nhớ lúc Tần Vãn Thiên rời thành Vọng Châu đã tiêu diệt Hoa Tiêu Vân, bắt Thư Nguyễn Ngọc, như vậy nếu hấn bước vào cảnh giới Nguyên Phủ tầng tám thì sức chiến đấu sẽ mạnh đến mức nào.

- Ca, huynh cũng bị vượt qua rồi.

Bạch Lộc Di nở nụ cười. Bạch Lộc Cảnh nhìn về phía Bạch Lộc Di, vỗ vỗ bả vai nàng, nói:

- Đại ca của muội bị vượt lên trước mà muội còn vui vẻ như vậy sao?

Nhìn vẻ mặt cười mà như không cười của Bạch Lộc Cảnh, Bạch Lộc Di nắm hấn một quyền thật mạnh.

Thư viện Bạch Lộc cũng giống Âu Dương thế gia, cũng bao trọn một quán trọ. Người của thư viện Bạch Lộc đều biết Tần Vãn Thiên, khi nhìn thấy hấn sẽ gật đầu chào hỏi. Dù sao trên danh nghĩa mà nói, Tần Vãn Thiên sở hữu Thương Vương lệnh là đã có tư cách quản lý bọn họ. Bất kể bọn họ có tình nguyện bị Tần Vãn Thiên khống chế hay không thì hiện tại họ vẫn sẽ dành cho Tần Vãn Thiên sự tôn trọng.

Đương nhiên việc này đối với Tần Vãn Thiên mà nói cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bạch Lộc Di nhanh chóng sắp xếp xong xuôi chỗ ở cho nhóm người Tần Vãn Thiên. Hai người Tần Vãn Thiên và Mạc Thương đi riêng tới một khoảng sân, Tần Vãn Thiên biết Mạc Thương có chuyện muốn nói với hấn, nhưng lúc trên đường Mạc Thương không nói, đương nhiên hấn cũng không hỏi.

- Sư phụ, sao người lại tới thành Khâm Châu?

Lúc này nơi đây chỉ có hai người Tần Vãn Thiên và Mạc Thương, Tần Vãn Thiên mở miệng hỏi. Tâm nguyện của Mạc Thương là yên ổn dạy dỗ đệ tử ở học viện Đế Tinh, nếu không có chuyện đặc biệt thì tuyệt đối sẽ không đi nghìn dặm xa xôi, tới thành Khâm Châu để xem tranh đoạt Thiên Mệnh bảng. Huống hồ Mạc Thương ở nước Sở đã lâu, vốn dĩ cũng không biết tới chuyện như tranh Thiên Mệnh bảng.

- Cửu Huyền cung.

Về mặt Mạc Thương trầm xuống, nói với Tần Vãn Thiên:

- Viện trưởng đã xảy ra chuyện.

Trong nháy mắt về mặt Tần Vãn Thiên lạnh đi, mấy năm qua trong lòng của hấn vẫn có chuyện bất an, chính là chuyện tiền bối Đế Nghĩa bị Cửu Huyền cung bắt đi. Đối với Tần Vãn Thiên, Đế Nghĩa có ân với hấn, hơn nữa bị bắt cũng có liên quan tới hấn, hấn vẫn dự định lần tranh Thiên Mệnh bảng này sẽ bắt lấy một tên đệ tử của Cửu Huyền cung để tìm hiểu tình hình của Đế Nghĩa, lại không ngờ rằng Cửu Huyền cung đã hạ thủ trước.

- Cửu Huyền cung, Lạc Thiên Nhai tới học viện Đế Tinh tìm ta, hỏi ta tung tích của ngươi. Ta không biết, hấn liền đưa ta đi. Sau đó vừa đi vừa tìm hiểu, cuối cùng tìm được đến thành Khâm Châu. Bọn chúng vốn định trực tiếp bắt ngươi nhưng ngươi lại ở cùng Âu Dương thế gia. Đường như bọn chúng không muốn kinh động đến Âu Dương thế gia nên thả ta tới tìm ngươi. Bọn chúng muốn ngươi đến tìm bọn chúng, nếu không ngươi tự biết rõ hậu quả.

Về mặt Mạc Thương cực kỳ khó coi. Cửu Huyền cung muốn Tần Vãn Thiên tự mình đến cửa. Nếu Tần Vãn Thiên không theo thì Đế Nghĩa và học viện Đế Tinh sẽ còn bị Cửu Huyền cung nắm trong tay. Nếu bọn chúng quyết tâm muốn tiêu diệt học viện Đế Tinh thì có thể sẽ sử dụng một số thủ đoạn ngầm.

Tần Ván Thiên vô cùng hiểu rõ, trước đây tuy hấn giết chết Lạc Thiên Thu nhưng đây vẫn là ân oán giữa hấn và Lạc Thiên Nhai. Lúc đó có cả Âu Dương Cường Sinh và Thiên Mộng Ngữ ở đó, Cửu Huyền cung sẽ không đến mức vì cái chết của một mình Lạc Thiên Thu mà đắc tội với hai thế lực lớn, nhưng bây giờ thì khác...

Không biết Cửu Huyền cung dùng thủ đoạn gì, sợ rằng đã hỏi được bí mật Thương Vương lệnh từ miệng Đế Nghĩa.

Cửu Huyền cung vẫn luôn tìm Tần Ván Thiên hấn là vì Thương Vương lệnh.

Chỉ cần bọn chúng lấy được Thương Vương lệnh thì hoàn toàn có thể tìm người giả mạo người thừa kế Thương Vương. Hơn nữa có Cửu Huyền cung âm thầm hỗ trợ, có thể không chế thế lực truyền thừa của Thương Vương, cảm dỗ này quá lớn.

- Tiền bối Đế Nghĩa bảo vệ bí mật này mấy năm, không biết đã nhận lấy bao nhiêu khổ sở.

Tần Ván Thiên thở dài trong lòng, thảo nào Cửu Huyền cung không dám kinh động tới Âu Dương thế gia. Đương nhiên Cửu Huyền cung không hy vọng bất kỳ thế lực nào biết được bí mật này, bọn chúng muốn nuốt chửng Thương Vương lệnh.

- Sư phụ, con không thể tự đi chui đầu vào lưới.

Tần Ván Thiên nhìn Mạc Thương nói.

Trong mắt Mạc Thương lộ vẻ đau khổ, đương nhiên lão cũng hiểu rõ điều này, bây giờ trong lòng lão bối rối không sao gỡ nổi, không biết phải làm thế nào.

- Nếu con đến Cửu Huyền cung, chắc chắn sẽ chết, sau đó tiền bối Đế Nghĩa và người cũng sẽ chịu độc thủ của họ.

Tần Ván Thiên rất rõ, khi Cửu Huyền cung chiếm được Thương Vương lệnh thì bước đầu tiên phải làm chính là diệt khẩu.

- Chúng ta nên làm thế nào?

Mạc Thương nhìn Tần Ván Thiên hỏi.

Tần Ván Thiên cau mày, lộ ra suy nghĩ sâu xa, bây giờ có thể giúp hấn, chỉ có một thế lực.

Thanh Mị tiên tử, Tiên Tri cung.

- Thanh Nhi!

Tần Ván Thiên khẽ nói nhỏ, hấn có chút nhớ nhưng nữ tử giống như tiên tử ấy. Nàng luôn âm thầm bảo vệ mình nhưng mà từ sau chuyện ở thành Vọng Châu, hấn không còn gặp lại Thanh Nhi.

Nhưng đúng lúc này, về mặt Tần Ván Thiên đột nhiên khựng lại, lạnh lùng nói: Kẻ nào?

Tiếng nói phát ra, trong hư không, một bóng dáng bông bành lướt xuống. Bóng dáng kia vẫn xinh đẹp như vậy, giống như không thuộc về trần thế. Về mặt nàng giống như vĩnh viễn cũng không thay đổi, không ai có thể biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

- Là ta.

Giọng nói dịu dàng của Thanh Nhi vang lên, làm Tần Ván Thiên đang sững sờ chợt tỉnh, nhìn bóng người như tiên tử kia, Tần Ván Thiên lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Việc này là sao? Thanh Nhi vẫn luôn ở bên cạnh hấn, với khả năng cảm tri của hấn bây giờ, sao có thể không phát hiện được?

- Thanh Nhi, nàng ở đây từ lúc nào?

Tần Ván Thiên cực kỳ kinh ngạc.

- Ta vẫn luôn ở đây, chỉ cần người không nguy hiểm đến tính mạng.

Tiếng nói giòn tan của Thanh Nhi truyền ra. Nàng vẫn nhớ Thanh Mị tiên tử nói, chỉ cần Tần Ván Thiên không chết thì nàng không cần phải xuất hiện, dù hấn gặp nguy hiểm, hấn bị thương thì cũng mặc kệ hấn.

- Vậy sao bây giờ nàng lại xuất hiện?

Tần Ván Thiên mỉm cười hỏi, nhìn thấy Thanh Nhi, tâm tình bị đè nén vừa rồi cũng dễ chịu hơn.

- Không phải do người gọi ta sao?

Thanh Nhi nhìn Tần Vấn Thiên, khiến hắn kinh ngạc một lúc, sau đó cười khở, lại hỏi:

- Nàng làm thế nào mà ta lại không phát hiện ra?

Tần Vấn Thiên nhìn Thanh Nhi, bỗng có cảm giác trước mặt Thanh Nhi, mình chẳng còn cái gì gọi là bí mật nữa.

Thanh Nhi yên lặng nhìn hắn, không nói gì, nhưng nhìn gương mặt không thuộc về nhân gian này, Tần Vấn Thiên cũng không có cách nào để nổi giận, chỉ có thể cười khở.

- Thanh Nhi, ta có chuyện cần Tiên Trì cung giúp đỡ, rất quan trọng.

Tần Vấn Thiên mở miệng nói.

- Người nói với ta, ta sẽ giúp người chuyển lời tới Tiên Trì cung.

Thanh Nhi khẽ nói.

- Được, nàng giúp ta chuyển lời tới Tiên Trì cung. Cửu Huyền cung đã biết được chuyện về Thương Vương, lấy an nguy của Đế Nghĩa và học viện Đế Tinh nước Sở để uy hiếp ta. Ta cần Tiên Trì cung có thể khiến cho Cửu Huyền cung tạm thời không dám manh động. Tần Vấn Thiên tin chắc chỉ cần Thanh Nhi chuyển lời, Tiên Trì cung sẽ biết được ý của mình. Chuyện này cũng không khó, Tiên Trì cung ở trong bóng tối, chỉ cần làm tương tự, không chế một vài nhân vật quan trọng của Cửu Huyền cung là có thể tạm thời ngăn cản bọn chúng.

- Được, ta sẽ giúp người làm chuyện này.

Thanh Nhi gật đầu, dùng giọng khẳng định.

Điều này làm cho Tần Vấn Thiên có chút vui mừng, nhìn Thanh Nhi nói:

- Cảm ơn nàng, Thanh nhi.

- Thiên Mệnh bảng lần này, người phải đạt thứ bậc tốt, đây là lời của sư tôn.

Thanh Nhi nhìn Tần Vấn Thiên, chớp đôi mắt đẹp, sau đó thanh thúy nói:

- Ta cũng mong người đạt được thứ bậc tốt.

Tần Vấn Thiên nở nụ cười, khẽ gật đầu nói:

- Được, ta đồng ý với nàng, nhất định sẽ được.

Thanh Nhi khẽ gật đầu, sau đó bóng người lóe lên, nhanh chóng biến mất, khiến cho Tần Vấn Thiên lắc đầu cười khở, Thanh Nhi luôn như vậy, giống như tiên tử hạ phàm thực sự.

Lúc này Mạc Thương cũng sợ ngây người. Sao bên cạnh người này lại có nhiều nữ nhân tuyệt sắc như vậy. Dung nhan Bạch Lộc Di thanh thuần xinh đẹp. Mạc Khuynh Thành là đệ nhất mỹ nữ của nước Sở. Bây giờ nữ tử mới xuất hiện lại làm lão có cảm giác như mỹ nhân trong tranh, giống như không chân thực.

- Sư tôn, con phải tu luyện thật tốt, chuẩn bị thật kỹ cho trận tranh Thiên Mệnh bảng.

Tần Vấn Thiên quay về phía Mạc Thương cười nói. Có Thanh Nhi, tin chắc nàng sẽ làm được, chuyện về Cửu Huyền cung cứ để sau khi tranh Thiên Mệnh bảng xong rồi nghĩ cách.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 351: Mộ phong

Người thành Khâm Châu càng tụ càng đông, hào kiệt khắp nơi đều hội tụ ở hoàng triều Đại Hạ. Cả tòa thành trì là một vùng phồn hoa thắng cảnh, thảo luận sôi nổi về cuộc tranh phong vị trí trên Thiên Mệnh bảng lần này gần như đều xuất hiện trong mỗi một tòa tửu lâu ở thành Khâm Châu.

Cách ngày triều bái hoàng triều cổ chỉ còn thời gian ba ngày cuối cùng, có nghĩa là, trận đấu Thiên Mệnh bảng sau ba ngày nữa sẽ chính thức mở màn.

Hiện giờ, trên bầu trời thành Khâm Châu, yêu thú quanh quần, cường giả ngự không như mây. Đi trên đường, chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên là có thể thấy

bóng dáng của từng nhóm cường giả bay lượn vùn vụt trên hư không.

Trên mảnh đất rộng lớn bên ngoài hoàng triều cổ đang có vô số bóng dáng hội tụ, bọn họ nhìn về phía hoàng triều cổ xưa ở phía trước, trụ lớn đứng vững, xông thẳng lên trời, chín mươi chín bậc thang ngọc thạch Thanh Long lát thành con đường triều bái cổ kính, tràn đầy khí thế uy nghiêm. Các bậc thang kia chính là lối đi vào hoàng triều cổ, hướng về phía Thánh địa.

Trên mảnh đất rộng lớn, có rất nhiều thanh niên tuấn kiệt, bọn họ đều nhìn về phía con đường cổ kính ở trước mắt kia, trong lòng hiện lên sự hào hứng và mong chờ vô tận, muốn bộc lộ tài năng vào ngay lúc này, nhất chiến thành danh.

Bao nhiêu năm khắc khổ tu hành, chỉ vì đánh một trận vào sáng hôm nay, nếu thành danh, bước vào trong Thiên Mệnh bảng, còn lo gì con đường phía trước không thông thuận. Con đường mở ở trước mắt bọn họ so với tu hành một mình thông thuận hơn rất nhiều, các đại thế lực cấp độ bá chủ cũng sẽ muốn mời bọn họ gia nhập, hơn nữa còn được bồi dưỡng tập trung. Một khi bọn họ bước vào đó cũng sẽ có lợi thế hơn, sẽ tỏa sáng chói lóa hơn những người khác rất nhiều rất nhiều, trở thành hạt nhân trong những người quan trọng nhất.

Dĩ nhiên, cũng có người là vì muốn tăng cường kiến thức mà tới thi đấu, tự thân rèn luyện, chỉ có như thế, mới có thể thổi bay mây đen, lên thẳng trời xanh, không ai có thể ngăn cản.

- Theo truyền thuyết, trong hoàng triều Đại Hạ cổ có vận số hoàng tộc. Nếu có thể biểu hiện sáng chói tại lần thi đấu này, từ đó vận số sẽ biến đổi cực lớn.

Một đôi nam nữ thanh niên đứng chung với nhau, nàng kia nhỏ giọng lên tiếng, tràn đầy mong đợi.

Dĩ nhiên, cũng có người tới đây với mục đích khác, ví dụ như Thư Nguyễn Ngọc của thành Vọng Châu, nàng đứng một mình một chỗ, biểu hiện thoảng có mấy phần lạnh lùng, làm cho người xung quanh không dám tới gần.

Ngày xưa nàng từng có hôn ước với Dương Phàm, thiên tư dị bẩm, hơn nữa sẽ gả vào Trích Tinh phủ, song sau khi bị Tần Văn Thiên bắt đi, Trích Tinh phủ như hoài nghi sự trong sạch của nàng, dần dần gây ra sự bất hòa. Thậm chí nàng còn cảm giác được thái độ của Dương Phàm cũng đã thay đổi, hiển nhiên là trong lòng có sự ngăn cách với chuyện nàng trở thành con tin. Trong cơn nóng giận, Thư Nguyễn Ngọc đã nói lời chia tay, chủ động hủy bỏ mối hôn sự này.

Nhưng cho đến hôm nay nàng vẫn không cách nào nuốt trôi cái ghen này, muốn tìm Tần Văn Thiên, người bắt mình làm con tin ngày trước để tính sổ. Nhưng nàng không biết, tên Tần Văn Thiên gian xảo kia có tới thành Khâm Châu xem trận đấu Thiên Mệnh bảng này hay không.

Thư Nguyễn Ngọc lướt mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy cách nàng không xa, có hai người, một già một trẻ, hai người đều có khí chất phi phàm, chỉ thấy một người trong đó mở miệng hỏi:

- Đế Phong, Thiên Mệnh bảng lần này ngươi chuẩn bị xong rồi chứ?

Đế Phong đưa mắt nhìn hoàng triều Đại Hạ cổ phía trước, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết, trên người toát ra một luồng khí thế vô cùng tự tin, khuôn mặt tuấn tú của hắn hiện lên một nụ cười tự tin, thấp giọng nói:

- Ta đến đây là vì lấy hạng nhất.

- Nhiều năm ngủ đông là vì lần danh chấn Đại Hạ này, trận tranh đoạt Thiên Mệnh bảng này với ngươi mà nói có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Nếu có thể giành được, từ đó về sau địa vị của ngươi không thể bị ai làm dao động, tương lai hiệu lệnh ầm mịch cũng khiến cho bọn họ biết ngươi là ai.

Lão giả thì thảo nói nhỏ, bình tĩnh nói:

- Nhưng lần này ngươi cũng không được quên mấy đối thủ là Trần Vương, Thạch Phá Thiên, bọn họ chưa tới Thiên Cung, sẽ là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của ngươi.

Đế Phong nhẹ nhàng gật đầu, song sự tự tin ngập tràn trên người hắn vẫn không hề dao động.

- Ba ngày sau lại đến.

Lão giả hồ hững nói, ngay sau đó cùng Đế Phong xoay người chậm rãi rời đi, khiến cho đôi mắt đẹp của Thư Nguyễn Ngọc hiện lên vẻ kinh ngạc. Khẩu khí của người này cũng thật lớn, lại muốn tranh hạng nhất, hơn nữa, hình như lão giả kia cũng cực kỳ tự tin về hắn, cho là chỉ có Trần Vương và Thạch Phá Thiên mới là đối thủ của hắn.

Trong số mấy nhân vật ở trong Thiên Mệnh bảng trước kia, hạng nhất Hoa Thái Hư cùng với hạng tư Kinh Vô đều bước vào Thiên Cung cảnh, như vậy, những người mạnh nhất hẳn là Trần Vương, Thạch Phá Thiên và Vương Thương.

Người này chẳng lẽ ngay cả Vương Thương cũng không thèm để ý?

Nàng không hề biết Đế Phong và Vương Thương là cùng một người, cũng là người thần bí nhất trong Thiên Mệnh bảng.

Ánh mắt Thư Nguyễn Ngọc khẽ chuyển, đôi mắt đẹp của nàng tiếp tục khựng lại, nàng lại thấy được một cảnh tượng kỳ quái. Người thanh niên tên Đế Phong đang chuẩn bị rời đi kia cũng ngừng bước chân lại, kinh ngạc liếc mắt nhìn về phía bên cạnh.

Ở bên cạnh hắn, xuất hiện hai bóng dáng kỳ quái.

Một vị nữ tử quần áo lam lũ, trên người mang theo bụi đất, đầu tóc xơ xác, thậm chí đều đã ó vàng, toàn thân chỉ có cặp mắt kia là vô cùng trong suốt sạch sẽ, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc mắt nhìn người phía sau, ánh mắt sạch sẽ kia liền tràn đầy vẻ lo lắng.

Hắn là nữ tử này còn rất trẻ tuổi, người phía sau nàng là bị nàng kéo đi. Ở trên chiếc giường trúc rách nát dùng tre trúc đan thành, người đi phía trước kéo đi, người trên giường trúc cũng ăn mặc rách nát, hắn ngồi ở đó, giống như một tên ăn mày, đầu tóc rối tung, trên mặt còn mang theo khí đen, giống như bất cứ lúc nào cũng đều có thể đi đòi nhà ma. Thế nhưng hơi thở trên thân hắn lại làm kẻ khác cảm giác được có mấy phần lạnh lẽo, người đi ngang qua bên cạnh hắn đều không tự chủ mà tránh ra xa xa.

- Tàn phế đến mức này mà cũng tới xem trận đấu Thiên Mệnh bảng ư?

Cũng có người đi ngang qua lộ ra vẻ chán ghét, châm chọc nói.

Nữ tử mặc quần áo lam lũ kia ngẩng đầu tức giận nhìn chằm chằm người nói chuyện, lạnh lẽo mà nói:

- Không được nói Phong ca ca của ta như thế, huynh ấy không tàn phế!

- Nha đầu ăn mày này còn rất biết chọc cười đấy, Phong ca ca? Gọi ngọt ngào thế cơ, tiểu nha đầu, ngươi bao nhiêu tuổi, thế mà đã có tình nhân rồi hả?

Về châm chọc trong mắt người đi đường kia lại càng đậm hơn, chỉ thấy thanh niên ngồi ở trên giường trúc giống như không phát hiện ra chuyện gì đã phát sinh, vẫn vô cùng tĩnh lặng như cũ, thậm chí mí mắt cũng không hề nhúc nhích dù chỉ một chút.

- Cút ngay!

Nữ tử thấy người kia chặn đường đi, thấp giọng mắng.

- Ô, tính tình nóng nảy quá vậy, mặc dù có chút dơ bẩn nhưng trông có vẻ cũng tươi tắn. Nếu tắm rửa sạch sẽ nói không chừng sẽ là một tiểu mỹ nhân cũng nên, có muốn theo ta trở về giúp người gột rửa thân thể hay không?

Người nọ vừa nói vừa cười, hai người bên cạnh hắn cũng cười to, nàng kia giận đến mức thân thể khẽ run.

Lúc này, chỉ thấy thanh niên ngồi trên giường trúc kia giật giật mí mắt, như ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái.

Mấy tên đi đường còn đang tiếp tục nói ra mấy lời xấu xa, đúng lúc này, bọn họ bất chợt co quắp, thân thể kịch liệt run rẩy, ấn đường biến thành màu đen, tiếp sau đó, đều mềm nhũn té ngã nằm trên mặt đất.

Cảnh tượng này khiến cho thân thể những người xung quanh cũng khẽ run lên, chuyện gì xảy ra thế này?

Những người kia trên người không có chút sự sống nào, trong phút chốc đã chết ngay, mặt hoàn toàn tím đen.

Thư Nguyễn Ngọc khi thấy cảnh tượng này cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, sắc mặt tái nhợt, là thanh niên trên giường trúc kia, nhưng chẳng qua hắn chỉ vừa nhắc mí mắt mà những người kia đều đã chết.

- Phong ca ca, huynh không nên như vậy!

Nàng kia thấy thế, lập tức quay đầu lại, tỏ vẻ đáng thương nhìn thanh niên, có chút yếu lòng.

- Ta đến rồi, ngươi có thể rời đi.

Rốt cuộc thanh niên kia cũng lên tiếng nói chuyện, giọng của hắn cực kỳ lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác lạnh đến thấu xương.

- Ta không đi, không cho phép huynh bắt ta đi.

Nữ tử có phần tủi thân nói.

- Cút!

Thanh niên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh đáng sợ, nhìn chằm chằm nữ tử, song nữ tử không chút sợ hãi mà nhìn thẳng hắn, nói:

- Bất kể huynh có biến thành hình dáng ra sao, ta cũng thích huynh, huynh có giết ta, ta cũng sẽ không đi!

Khóe mắt thanh niên nhảy lên, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, không có ai biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

- Độc, người này dùng độc, đích thị là tu luyện độc công.

Lúc này, có người phát ra tiếng hô kinh hoàng, bởi vì những người chết kia sắc mặt đã đen đến mức không còn nhìn rõ dung mạo, rõ ràng là biểu hiện

trúng kịch độc.

Bọn họ lại nhìn về mặt thanh niên, không có chút giấu cợt và khinh thường nào nữa, mà chỉ có sự sợ hãi.

- Chẳng lẽ là hắn?

Trong đầu Thư Nguyễn Ngọc xuất hiện một người, trong lòng không khỏi khẽ run.

Mộ Phong, chính là nhân vật mà người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật trong Thiên Mệnh bảng, hắn xếp ở vị trí thứ bảy trong Thiên Mệnh bảng. Có tin đồn, hắn là người trẻ tuổi nhất trong số mười người đứng đầu Thiên Mệnh bảng, thành tựu ở về độc xuất thân nhập hóa, thiên phú cao không ai không sợ hãi, đi theo Độc Vương, nhân vật cầm kỳ của Đại Hạ đề tu hành.

Về Mộ Phong, còn có rất nhiều tin đồn.

Có người nói mặc dù người này rất giỏi dùng độc nhưng đối với bằng hữu cũng rất có tình có nghĩa, tính tình hào sảng, thậm chí còn rất hiệp nghĩa, thích kết giao bằng hữu, thậm chí có lúc Độc Vương bắt hắn giết người tu luyện độc công, hắn cũng dám cãi lệnh. Nếu không phải Độc Vương thấy hắn thiên phú cao, sớm đã để hắn mất mạng, Độc Vương người này lòng dạ rất độc ác.

Hơn nữa, nghe nói mặc dù Mộ Phong tu độc nhưng cũng chính là nhân vật phong lưu phóng khoáng, song người trước mắt, lại âm trầm đáng sợ, cả người lộ ra một luồng âm khí mãnh liệt. Hơn nữa, còn để cho một nữ tử từ kéo tới đây, hoàn toàn không giống như là phong cách hành sự của Mộ Phong.

Ngay vào lúc này, ánh mắt Thư Nguyễn Ngọc bất chợt khựng lại, nhìn về nơi xa, đôi mắt đẹp của nàng không khỏi híp mắt lại.

Là hắn, tên kia đã xuất hiện, Tần Vãn Thiên. Còn có cả tên Mập Mạp chết tiệt, tên Mập Mạp thường xuyên uy hiếp nàng, muốn cời y phục của nàng ra kia.

Đoàn người Tần Vãn Thiên đánh giá phong cảnh hoàng triều cổ trước mắt, trong lòng Tần Vãn Thiên có phần khiếp sợ. Quả nhiên vô cùng quen thuộc như trong trí nhớ, trí nhớ Từ Quý lão cha lưu lại, đã từng đi qua nơi này, hoàng triều Đại Hạ cổ.

Ngay vào lúc này, hắn như cảm giác được cái gì đó, ánh mắt nhìn vào một phương hướng, liền thấy được Thư Nguyễn Ngọc, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thật đúng là trùng hợp, nữ nhân này lại chạy tới đây, hơn nữa một năm không thấy, Thư Nguyễn Ngọc đã bước chân cảnh giới vào Nguyên Phủ tầng chín.

Giờ phút này, Tần Vãn Thiên còn như cảm nhận được một ánh mắt khác đang nhìn mình, chuyển mắt nhìn sang, hắn liền trông thấy cái người kỳ quái kia, Mộ Phong ngồi ở trên giường trúc. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn, đầy rẫy sự ác độc vô cùng vô tận, như thể muốn băm hắn thành hàng vạn mảnh.

Cái loại ác độc này khiến cho Tần Vãn Thiên cảm giác được cả người đều có chút lạnh, giống như bị cái lạnh lẽo thẩm thấu vào trong thân thể.

- Xảy ra chuyện gì?

Tần Vãn Thiên khẽ nhíu mày, người này, hắn cũng không quen biết, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy, vì sao ánh mắt hắn nhìn mình lại ác độc như thế.

- Cần thận!

Tần Vãn Thiên thấp giọng nói, tất cả người bên cạnh hắn cũng chú ý tới sự tồn tại của Mộ Phong.

- Tần Vãn Thiên!

Một giọng nói như truyền tới từ địa ngục phát ra, Tần Vãn Thiên sửng sốt. Đối phương thật sự biết hắn, hơn nữa, ánh mắt của Mộ Phong, trừ sự rét lạnh ra, lại giống như có huyết sắc, cực kì khủng khiếp.

- Các hạ là?

Tần Vãn Thiên nghi ngờ hỏi.

- Người lại dám giả vờ không nhận ra ta, buồn cười, thật buồn cười!

Trên người Mộ Phong sát ý ngập trời, một luồng hắc khí kinh khủng tràn ra từ trên người hắn, Tần Vãn Thiên chỉ cảm thấy toàn thân run lên, một luồng độc ý đáng sợ thẩm thấu vào cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 352: Độc huyết khủng khiếp

Tần Vãn Thiên nhìn Mộ Phong, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được sự tức giận của đối phương, tựa hồ như có thâm cừu đại hận với hắn.

- Các hạ, phải chăng có hiểu lầm gì, quả thật là ta không nhận ra ngươi.

Tần Vãn Thiên tiếp tục nói, trong trí nhớ của hắn tuyệt không có người trước mắt.

Trên người Mộ Phong tựa như tràn ngập từng luồng sương mù, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm đám người Tần Vãn Thiên, trong mắt lóe lên sát ý.

- Các ngươi đi đi.

Tần Vãn Thiên thấp giọng nói, trong nháy mắt này hắn cảm giác đặc biệt khó chịu, hình như có một luồng độc khí thẩm thấu vào cơ thể hắn, tựa như đang ăn mòn cơ thể hắn, người trước mắt là một cao thủ dùng độc, hơn nữa còn vô cùng đáng sợ.

Sắc mặt của Bạch Lộc Di chuyển sang màu đen, cảnh tượng này khiến cho đôi mắt nàng phát ra ánh sáng lạnh đầy đáng sợ:

- Dừng tay!

Tần Vãn Thiên liếc mắt nhìn Bạch Lộc Di, trong lòng đột nhiên cũng hiện lên sự tức giận mãnh liệt.

Hắn không biết người này, song đối phương vừa ra tay liền dùng độc, cực kỳ tàn nhẫn, đã uy hiếp đến tính mạng của bọn họ.

Trên đại lục, một số độc tu cũng cần phải thật cảnh giác, mặc dù cảnh giới của bọn họ yếu hơn so với những người tu luyện khác nhưng chỉ cần hơi sơ sẩy, là có thể sẽ chết trên tay bọn họ.

Cái tên Độc Vương là điều cấm kỵ ở hoàng triều Đại Hạ, dù là những thứ thế lực cấp bá chủ kia cũng không muốn chọc tới Độc Vương.

Thảm án diệt môn thảm hại nhất trong lịch sử hoàng triều Đại Hạ mà mọi người nghe được chính là do Độc Vương làm, nghe nói khi còn bé Độc Vương cũng xuất thân từ đại gia tộc, anh tuấn trẻ trung, cố gắng tu hành nhưng vị hôn thê của hắn lại bị người đoạt đi, tàn nhẫn chết hại. Gia tộc của Độc Vương đi đòi công bằng thì lại gần như là gặp họa diệt môn. Về sau Độc Vương từng nhiều lần xuất hiện, giết kẻ thù bằng thuốc độc, mỗi lần xuất hiện đều tạo nên những cơn gió tanh mưa máu, cũng nhiều lần vào sinh ra tử.

Rốt cuộc, lần cuối cùng Độc Vương xuất hiện thì đã đã luyện thành độc công, trong cơn nóng giận đã làm trên một vạn người của gia tộc nọ trở thành người chết chỉ trong một đêm, không người nào sống sót, chuyện lúc ấy làm kinh hoàng cả Đại Hạ, từ đó Độc Vương trở thành cái tên cấm kỵ, không người nào dám chọc tới.

Bất luận là ai khi đối mặt với người dùng độc đều phải thật cẩn thận, không thì sẽ chết rất thê thảm.

Tần Vãn Thiên thấy sắc mặt Bạch Lộc Di biến thành màu đen, trông mắt hoàn toàn đờ lại, hắn liền nắm chặt tay, trong phút chốc nữ tử bên cạnh Mộ Phong kêu thảm một tiếng, cuồng phong đánh tới, Tần Vãn Thiên lạnh nhạt nói:

- Nếu ngươi còn tiếp tục, ta sẽ giết nàng ta.

Mộ Phong lạnh lùng nhìn thoáng qua nữ tử bên cạnh, lập tức nói:

- Đã bảo ngươi rút đi!

Dứt lời, hắn liền nhìn về phía Tần Vãn Thiên:

- Được rồi, ta chỉ giết ngươi thôi.

- Các ngươi lui đi.

Tần Vãn Thiên nói với mọi người bên cạnh, người xung quanh cũng nhanh chóng tránh ra, chỉ có Mộ Phong như vẫn ngồi ở trên giường trúc, giằng co với Tần Vãn Thiên.

Một luồng gió đen thổi tới, Tần Vãn Thiên ngừng thở, máu của hắn như bị khống chế mà sôi lên sùng sục.

- Huyết chi ý chí.

Tần Vãn Thiên nhìn đối phương, thực lực của người này rất mạnh.

Thân thể Mộ Phong liền bay lên, chỉ thấy tay trái hắn xẹt qua bàn tay phải, trong phút chốc, máu tươi chảy ra, còn là máu đen.

Gió đen gào thét, thân thể Mộ Phong bay thẳng đến chỗ Tần Vãn Thiên, nhanh như tia chớp, Tần Vãn Thiên cảm thấy ánh mắt đau nhói, làn da như muốn lở loét bong ra, cả người cảm giác rất khó chịu, vô cùng khó chịu. Đây chính là cường giả dùng độc, vô cùng nguy hiểm.

Máu trong cơ thể sôi trào, yêu khí ngất trời, yêu giáp bao trùm trên người Tần Vãn Thiên, trong lòng bàn tay hội tụ sức mạnh khủng khiếp. Thấy đối phương tấn công, hắn liền đưa tay đánh mạnh về phía trước, từng đợt cuồng lực, long ấn đáng sợ mang theo sức mạnh kinh người, điên cuồng xông tới, đuổi về phía Mộ Phong.

Ánh mắt Mộ Phong lạnh như băng, phun máu tươi về phía Tần Vãn Thiên, máu đen theo gió bay tới trước người Tần Vãn Thiên, thân thể của hắn vừa cứng rắn đón nhận lực lượng khủng khiếp phủ xuống của Tần Vãn Thiên, bàn tay vừa mạnh mẽ đánh ra, va chạm với sức mạnh cuồng bạo của Tần Vãn Thiên.

Thân thể Tần Vãn Thiên lui về phía sau, lúc so đấu rất hiếm khi hắn lùi ra phía sau, nhưng lần này hắn lui, là bởi cả trên người đối phương đều là độc, hắn không thể không cẩn thận.

Thế nhưng Mộ Phong đã lĩnh ngộ phong chi ý chí, hơn nữa, còn là cảnh thứ nhất đại viên mãn, tốc độ của hắn cực kỳ nhanh.

Tần Vãn Thiên thấy cảnh tượng này, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, Thần Nguyên trong Nguyên Phủ điên cuồng gào lên, mang theo huyết mạch đáng sợ xông vào bên trong cánh tay.

Đột ngột, Tần Vãn Thiên không lùi nữa mà lại tiến tới, dùng lực lượng kinh người đánh ra một cuồng đánh sợ về phía đối phương. Bàn tay của hắn cứ như hóa thành màu vàng, giống như móng nhọn của Kim Long, vô cùng sắc bén.

Oành...

Hai luồng sức mạnh khủng bố đánh vào nhau, lòng bàn tay hai người va chạm, Mộ Phong lại phun máu tươi về phía Tần Vãn Thiên, Tần Vãn Thiên lập tức lùi người lại. Chỉ thấy vài giọt máu đen bắn vào trong lòng bàn tay hắn. Trong phút chốc, Tần Vãn Thiên liền cảm giác tay mình như đã tê dại, một sự ăn mòn đầy đáng sợ đang điên cuồng ăn mòn cánh tay hắn, lan tràn khắp cơ thể của hắn.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, máu của Tần Vãn Thiên như cũng hóa thành màu đen, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn và kinh mạch Nguyên Phủ đều bị ăn mòn, trong nháy mắt sắc mặt của hắn trở nên đen kịt.

Sắc mặt biến đổi nghiêm trọng, Tần Vãn Thiên liền ngồi xuống đất, ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn Mộ Phong đang ở phía đối diện.

Mộ Phong trông cũng không ổn chút nào, một đòn vừa rồi của Tần Vãn Thiên có uy lực kinh khủng bậc nào, cánh tay và nội tạng hắn cũng đã bị chấn động, toàn thân co rút lại nằm trên mặt đất, máu tươi nhuộm đầy đất.

- Phong ca ca!

Nữ tử bên cạnh bị dọa sợ đến mức chảy nước mắt, đỡ Mộ Phong dậy, thân thể đang run rẩy.

- Vãn Thiên!

Đám người Bạch Lộc Di cũng vội tới bên cạnh Tần Vãn Thiên, sắc mặt của bọn họ cũng khó coi đến tột độ.

- Hắn là Mộ Phong, đứng thứ bảy trong Thiên Mệnh bảng, lực chiến đấu hơi kém nhưng độc công rất đáng sợ!

Bạch Lộc Cảnh lo lắng nói:

- Vãn Thiên đã trúng huyết độc rồi!

Trên người Tần Vãn Thiên khí đen di chuyển khắp nơi, hắn nhìn chằm chằm Mộ Phong ở đối diện. Huyết độc kia sao lại đáng sợ đến thế, độc thuật mạnh như vậy, nếu như đánh trúng cường giả Thiên Cương cảnh, nhân vật Thiên Cương cảnh kia hắn cũng sẽ giống như hắn lúc này.

- Ta với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại phải làm như thế?

Tần Vãn Thiên gắt gỏng nhìn Mộ Phong, đối phương nên biết là trực diện đón nhận một đòn kia của hắn sẽ có hậu quả gì. Huống chi bằng hữu của hắn đều ở đây, nếu như dùng độc giết chết Tần Vãn Thiên hắn rồi, bản thân Mộ Phong cũng phải chết.

Hắn nghĩ mãi mà vẫn không rõ, hắn và người kia có thâm cừu đại hận gì.

- Không thù không oán? Vì sao lại phải làm như thế? Tần Vãn Thiên, ta xem ngươi như huynh đệ, cái tên súc sinh ngươi không chỉ vũ nhục muội muội của ta mà còn tàn nhẫn giết chết nàng, lại giết luôn cả phụ mẫu ta, một nhà năm mạng. Nếu không giết ngươi, ta còn có mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa?

Mộ Phong tức giận nhìn chằm chằm Tần Vãn Thiên, đến giờ phút này, sự thù hận của hắn vẫn chưa vơi đi chút nào.

Hắn không quên được cảnh tượng muội muội mình lửa lò mang theo ánh mắt tui nhục chết trong nhà, không quên được người nhà hắn chết thảm. Hắn xem Tần Vãn Thiên như huynh đệ nhưng lại gặp tình cảnh này. Buồn cười nhất là hắn còn từng muốn cùng Tần Vãn Thiên đi tham gia tranh đoạt Thiên Mệnh bảng lần này.

Sắc mặt Tần Vãn Thiên cực kỳ khó coi, chuyện này vốn dĩ hẳn không làm nhưng Mộ Phong kia quyết liệt như thế, chắc hẳn cũng không phải là nói láo.

Buồn cười, vì chuyện mà hẳn vốn không hề hay biết này mà hai người đã đánh nhau đến mức thâm như vậy.

- Ta chỉ nói một câu. Ta ngay cả người là ai cũng không biết, chuyện mà người vừa nói, tất cả ta đều không biết!

Tần Vãn Thiên nhắm mắt lại, trên mặt vẫn toàn là khí đen, thậm chí trên thân thể hẳn, khí đen vẫn còn đang chạy tới chạy lui, tựa hồ như đang ở bên bờ của cái chết.

Thanh Nhi không biết đã xuất hiện từ khi nào, sắc mặt của nàng tái nhợt, đi tới bên cạnh Tần Vãn Thiên, nàng khẽ ngồi xổm xuống, nhìn Tần Vãn Thiên.

- Ta không biết...

Thanh Nhi nhìn Tần Vãn Thiên, lộ ra vẻ mặt tự trách, nàng không biết chỉ một lần va chạm lại khiến Tần Vãn Thiên rơi vào nguy hiểm đến mức sắp chết.

- Không trách nàng.

Tần Vãn Thiên mở mắt, cổ tạo ra vẻ mặt tươi cười rồi lại nhắm mắt.

Lúc này, Phàm Nhạc và Sở Mãng đã nổi giận gầm lên một tiếng, hai người đều lôi cung tên ra, nhắm ngay Mộ Phong, tràn ngập sát ý đáng sợ.

- Giết!

Ánh mắt Phàm Nhạc đỏ ngầu.

- Đứng!

Nữ tử bên cạnh Mộ Phong che ở trước người của hắn, dùng hai tay bảo vệ hắn, nhìn Phàm Nhạc và Sở Mãng nói:

- Đứng! Cầu xin các người!

- Người rút đi!

Mộ Phong trầm giọng quát, nữ tử kia thì liên tục lắc đầu, nước mắt tuôn ra không ngừng.

- Dù hắn có chết, ta cũng muốn hắn chết được rõ ràng.

Phàm Nhạc nhìn chằm chằm Mộ Phong ở phía sau nữ tử, hỏi:

- Người nói huynh đệ của ta vũ nhục giết chết người nhà người, là chuyện như thế nào? Nhà người ở đâu?

Mộ Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm Phàm Nhạc, chưa trả lời đã nghe thấy nữ tử kia nói:

- Nửa năm trước, chuyện phát sinh ở ngoài thành U Châu. Cũng vì chuyện này, Phong ca ca độc khí công tâm, người bị thương nặng, sau đó liền tu luyện độc công tàn nhẫn hơn, chỉ vì báo thù, bằng hữu của các người tàn nhẫn như vậy, các người còn muốn giúp hắn!

- Lão toét, nửa năm trước huynh đệ bọn ta đều đang tu hành tại Vô Song giới thành Thương Châu, chưa từng rời đi. Chuyện này mọi người trong Vô Song giới đều biết. Về sau dưới sự chứng kiến của mọi người tại thành Thương Châu, cả bọn xông vào cầu thang Thiên Bì ở Thiên Bì quan, sau đó mới đến thành Khâm Châu. Có bao giờ đi tới thành U Châu gì đó, đúng là ngấm máu phun người.

Phàm Nhạc cảm thấy giận dữ hết lên:

- Cút ngay, nếu không ta giết luôn cả người!

- Làm gì có chuyện như vậy, thật buồn cười.

Sở Mãng cũng giận đến cả người phát run, nghe được lời của bọn họ, sắc mặt nữ tử tái nhợt:

- Chuyện này là không thể nào!

- Ta cũng có thể làm chứng.

Thanh Nhi chậm rãi đi tới. Thấy bóng dáng xuất trần thoát tục tựa như tiên tử, nữ tử kia có cảm giác như đối phương không thể nào nói dối. Huống chi giờ phút này có nói dối cũng không cần thiết.

- Chuyện này sao có thể thế được, ta kết bạn với hắn nhiều ngày, làm sao có thể nhận lầm người.

Mộ Phong nghe được lời của đối phương thì lại phun ra một ngụm máu tươi. Sau khi hắn độc khí công tâm đã tu luyện một loại độc công đáng sợ, suýt

chút nữa độc phát toi mạng. Dung hòa độc khí vào trong máu, dùng toàn bộ sức mạnh để bảo vệ chính mình, không dám lãng phí chút nào, suốt quãng đường đi là nữ tử kia kéo hẳn tới đây.

Giữ lại một hơi này chính là muốn giết Tần Vãn Thiên bằng thuốc độc, làm sao có thể tính sai.

Giờ phút này Tần Vãn Thiên cũng không phản bác được, Mộ Phong điên cuồng như thế, cũng sẽ không cố ý nói dối. Như vậy e là chỉ có một khả năng, đã có người giả mạo hắn, cố ý hãm hại hắn, khiến Mộ Phong không tiếc ngàn dặm xa xôi tới giết mình bằng thuốc độc.

Chỉ thấy trong cơ thể Tần Vãn Thiên, độc khí đáng sợ kia xâm nhập về phía chước hỏa chi tâm nhưng rốt cuộc vẫn không cách nào dập tắt được ánh nền mãnh liệt kia. Tần Vãn Thiên liền tích tụ ý niệm cực lớn, điều khiển từng sợi tơ mảnh màu vàng xung quanh chước hỏa kia di chuyển tới lui, quả nhiên dần dần có thể làm tiêu tan chất độc đáng sợ kia đi. Việc này làm lòng Tần Vãn Thiên dần ổn định lại.

Được cứu rồi, sức mạnh của loại huyết mạch này không ngờ lại có thể khắc chế được độc tố đáng sợ của đối phương.

Trong lòng Tần Vãn Thiên có phần kinh hãi, nếu như đối phương có thể tùy ý vận dụng độc pháp đáng sợ như vậy, khi tranh Thiên Mệnh bảng, e là kẻ nào cũng phải hết sức kiêng kỵ hẳn, không ai dám tuyệt đối bảo đảm mình có thể an toàn rút lui khỏi tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 353: Lấy độc trị độc

Sở Mãng và Phàm Nhạc không thèm để ý đến lời Mộ Phong nói nữa, bất kể là hiểu lầm hay nhận lầm người, tóm lại, Mộ Phong phải giết.

- Cút!

Sở Mãng nổi giận gầm lên với nữ tử chặn ở phía người Mộ Phong, mũi tên của Phàm Nhạc liền phá không bắn tới, nhanh như tia chớp.

- Đợi đã.

Gần như chỉ trong nháy mắt, giọng của Tần Vãn Thiên truyền ra, về mặt Phàm Nhạc khựng lại, chỉ thấy mũi tên đổi hướng, mũi tên vốn chuẩn bị bắn chết Mộ Phong lại bắn chệch về phía xa. Phàm Nhạc quay đầu lại nhìn Tần Vãn Thiên thì thấy gương mặt Tần Vãn Thiên đã hồng hào trở lại, con ngươi không khỏi co rút lại, có phần vui mừng.

- Trước hết đừng giết hắn.

Tần Vãn Thiên vẫn đang nhắm mắt điều khiển sợi tơ màu vàng di chuyển đến từng vị trí trong cơ thể, độc tố màu đen kia cũng dần bị xua tan. Sau khi tiếp tục chữa trị luân mạch và vùng tạng phủ bị tổn thương, sắc mặt của hắn dần dần trở nên hồng hào lại, thấy cảnh này bọn người Bạch Lộc Di đều mừng rỡ.

Không có chuyện gì rồi, Tần Vãn Thiên đang khắc chế loại độc tố ăn mòn cơ thể này.

- Phụt...

Tần Vãn Thiên phun ra một ngụm máu đen, mở mắt ra, chỉ thấy đôi mắt đẹp vô cùng trong suốt kia của Thanh Nhi đang nhìn hắn, hơn nữa còn lộ ra vẻ mừng rỡ, hình như thấy hắn đã bình yên vô sự nên rất phấn khởi.

Nhưng lúc thấy Tần Vãn Thiên mở mắt ra, nàng lại khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng trước kia, giống như không gì có thể làm lay động được.

- Thanh Nhi, nàng cười lên nhìn rất đẹp.

Tần Vãn Thiên nhìn Thanh Nhi cười nói, lông mi Thanh Nhi khẽ động, không nói gì, ngay sau đó nàng liền quay đầu nhìn sang phía khác, không nhìn Tần Vãn Thiên nữa.

Với biểu hiện này của nàng Tần Vãn Thiên đã sớm thành thói quen, nếu như Thanh Nhi lúc nào cũng tươi cười thì sẽ rất không bình thường.

Tần Vãn Thiên đứng dậy đi về phía Mộ Phong, chỉ thấy Mộ Phong lộ ra vẻ khiếp sợ, chuyện này sao có thể, Tần Vãn Thiên lại có thể sống sót sau khi trúng độc huyết của hắn.

- Người xác định người giết cả nhà người là ta?

Tần Vãn Thiên nhìn Mộ Phong chằm chằm, lập tức đứng ở trước mặt hắn và nữ tử kia, tùy ý để Mộ Phong quan sát cẩn thận.

Mộ Phong vẫn cứ đăm đăm nhìn Tần Vãn Thiên, cẩn thận quan sát từ đầu đến cuối, lại nhìn ánh mắt Tần Vãn Thiên.

- Không đúng, làm sao có thể, rõ ràng cùng là một người, vì sao cốt cách lại khác nhau... Vóc người, còn có thân hình, làm sao lại...

Sắc mặt Mộ Phong trắng bệch, lại ho khan mấy tiếng, phun ra máu đen.

- Gần một năm này, ngoài ở thành Thương Châu thì chỉ tới thành Khâm Châu chứ không hề đến nơi khác, càng không thể đi giết người nhà của người. Thậm chí vừa rồi ta còn không biết vì sao người lại muốn giết ta. Nếu như người không nói dối, như vậy, chắc chắn là có người giả mạo ta. Tần Vãn Thiên mà người biết thực lực tu vi của hắn như thế nào?

Tần Vãn Thiên cũng rất muốn biết rốt cuộc là ai giả mạo hắn, hơn nữa còn làm ra loại chuyện khốn nạn đến mức ấy. Kẻ đó mới thật sự đáng chết.

- Ta từng giao thủ vài chiêu với hắn, thực lực của hắn rất mạnh. Lúc tỉnh cò lộ ra hơi thở hắn là cùng cảnh giới với ta, Nguyên Phủ tầng chín.

- Cảnh giới của ta vẫn là Nguyên Phủ tầng bảy.

Tần Vãn Thiên thờ dài một hơi:

- Điều này dù là bằng hữu hay là kẻ địch của ta đều biết, rất dễ thăm dò.

- Thư Nguyễn Ngọc, điều này hắn là người cũng có thể làm chứng cho ta rồi. Một năm trước lúc ta còn ở thành Vọng Châu, thực lực vẫn chưa tới Nguyên Phủ tầng năm.

Tần Vãn Thiên nhìn về phía Thư Nguyễn Ngọc ở cách đó không xa, khiến đôi mắt đẹp của nàng khựng lại. Nàng nghĩ thầm mình tìm Tần Vãn Thiên để tính sổ nhưng vừa rồi khi nàng thấy Mộ Phong và Tần Vãn Thiên giao thủ, nàng liền biết thực lực của Tần Vãn Thiên e là so với nàng còn mạnh hơn.

Hơn nữa, Sở Mãng và tên mập kia cũng rất lợi hại.

Giờ phút này thấy Tần Vãn Thiên chủ động nhìn về phía nàng, vẻ mặt Thư Nguyễn Ngọc lập tức trở nên khó coi.

- Mộ Phong, e là người đã bị người hãm hại. Mặc dù người này không tốt đẹp gì nhưng cũng không đến mức phát rồ như thế. Mặc dù lúc trước hắn bắt giữ ta nhưng không hề đụng vào ta, huống chi người nhìn thử nữ tử bên cạnh hắn, liệu hắn sẽ làm ra chuyện như vậy với muội muội của người sao?

Lời Thư Nguyễn Ngọc nói với Mộ Phong khiến Tần Vãn Thiên sững sốt. Nữ nhân này có lòng tốt đến thế ư, lại còn giúp mình nói chuyện?

Ban đầu nàng còn hận hắn thấu xương nữa kia. Ngẫm lại, Tần Vãn Thiên liền hiểu ra, e là sau khi Thư Nguyễn Ngọc trở về thành Vọng Châu vì đã từng bị hắn bắt làm con tin nên bị người chỉ trích, cũng muốn vì bản thân mà làm sáng tỏ một chút đi.

Mộ Phong nhìn về phía Nhược Hoan, Bạch Lộc Di. Đây là những nữ tử tuyệt sắc, mặc dù muội muội của hắn rất đẹp nhưng hai người này không hề thua kém chút nào, lại nhìn sang Thanh Nhi, dù là người có định lực như hắn cũng có chút động lòng.

Nói như vậy hắn thật sự đã bị người hãm hại?

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Mộ Phong trở nên vô cùng thống khổ, như vậy thì kẻ thù của hắn đang ở đâu?

Hắn liệu chết muốn giết chết Tần Vãn Thiên, thế nhưng lại giết nhầm người. Hơn nữa, thậm chí ngay cả kẻ thù của mình là ai hắn cũng không biết, còn làm cho mình rơi vào tình cảnh thảm thiết đau đớn như vậy, trong lòng hắn rất hận.

Nghĩ đến đây, cuối cùng sức mạnh trong cơ thể hắn cũng không có cách nào ngăn chặn được sự bộc phát của luồng độc khí hòa vào trong máu, trong phút chốc, thân thể của hắn bị độc khí nhấn chìm, cả người đã chuyển thành một màu đen nhánh.

Thấy cảnh tượng này người xung quanh đều nhanh chóng tránh ra, không dám tới gần. Trong lòng bọn họ cực kỳ chấn động, không ngờ trên người Mộ Phong vẫn còn mang trọng thương, độc khí ăn mòn thân thể nhưng vẫn cố giữ lại một hơi, dùng hết tu vi toàn thân đè nén lại chỉ vì giết Tần Vãn Thiên.

Cho dù giết chết Tần Vãn Thiên, sợ rằng bản thân hắn cũng bị độc phát mà chết.

- Phong ca ca!

Nữ tử kia thấy Mộ Phong như thế thì sắc mặt trắng bệch, đang muốn nhào tới lại thấy Tần Vãn Thiên đưa bàn tay lên, một luồng sức mạnh khủng khiếp liền bao phủ lấy nàng ta.

Ngay sau đó Tần Vãn Thiên chậm rãi bước tới, kéo nàng lui về phía sau, nói:

- Nếu như người còn tiến lên chỉ sợ hắn sẽ chết.

- Ta sẽ cùng đi với Phong ca ca!

Nữ tử không ngừng chảy nước mắt, nàng nhìn Tần Vãn Thiên nói:

- Chuyện khi này thật sự xin lỗi, hi vọng người có thể tha thứ. Mặc dù Phong ca ca tu luyện độc công nhưng tính tình rất tốt, thích kết giao bằng hữu. Nếu không ban đầu cũng sẽ không bị người tính kế hại cho thảm đến vậy. Chuyện kia gây dả kích quá lớn nên huynh ấy mới tu luyện độc pháp nhưng không thể áp chế nổi. Huynh ấy vốn cũng không có ý định giữ lại mạng sống của mình, thế nên luôn đuổi ta đi. Ta biết huynh ấy hung dữ với ta, bảo ta cút đi là vì không muốn để ta cùng chết với huynh ấy.

Tần Văn Thiên nhìn thoáng qua Mộ Phong, trong lòng thăm than. Tuy nói vừa rồi Mộ Phong suýt nữa đã lấy đi tính mạng của hắn nhưng chuyện này nói sao cũng không thể trách Mộ Phong. Cho dù là ai đi chăng nữa, nếu như gặp phải chuyện tàn nhẫn như vậy thì thế nào cũng sẽ nổi điên, rốt cuộc là ai lại tàn nhẫn như thế, hơn nữa, còn hãm hại luôn cả hắn?

Đã vậy, hình như đối phương còn biết hắn sẽ tới tham gia tranh Thiên Mệnh bảng. Lúc này Mộ Phong mới cố giữ lại một hơi, ngăn dậm xa xôi đến nơi này chỉ vì giết hắn.

Nếu không phải vừa rồi hắn và Mộ Phong đều rơi vào tình trạng ở bên bờ sinh tử, chắc chắn sẽ không có cơ hội làm sáng tỏ chuyện này. Không phải là hắn chết thì chính là Mộ Phong chết, người kia âm thầm làm việc, có thể nói là ác độc đến tột độ.

- Ta đi xem hắn giúp người.

Tần Văn Thiên kéo nữ tử kia đến bên cạnh Bạch Lộc Di còn mình thì đi về phía Mộ Phong. Lúc này độc khí trên người Mộ Phong không thể khống chế nhưng hắn vẫn còn tỉnh táo.

- Người tu luyện độc công tại sao lại thành ra như vậy?

Tần Văn Thiên lên tiếng hỏi.

- Vì trong lúc nóng giận, tu hành độc công bá đạo mà không cách nào xóa bỏ độc khí đành dùng sức mạnh áp chế ở trong người, hòa tan độc vào trong máu.

Giọng của Mộ Phong yếu ớt, hắn nhìn Tần Văn Thiên nói:

- Suýt nữa thì ta đã giết chết người, không cầu tha thứ, chỉ hận không thể chính tay đâm chết kẻ thù thực sự. Mai này nếu như người tìm ra hắn, nhất định phải giết chết hắn, còn Tiểu Mẫn, tính cách nàng rất lương thiện, hi vọng người sẽ không làm khó nàng.

- Ta đây có một bộ châm pháp có thể kích thích tiềm lực của người, có thể làm cho từng bộ phận bên trong cơ thể người đều ở trong trạng thái hoạt động. Nhưng việc này vô cùng nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là sẽ chết, người có muốn thử một lần không?

Tần Văn Thiên nhìn Mộ Phong hỏi.

Mộ Phong nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên, giờ phút này nếu Tần Văn Thiên muốn giết hắn thì dễ như trở bàn tay, căn bản không cần dùng bất kỳ thủ đoạn nào.

- Chết sống có số, dù sao cũng chết, tội gì không thử một lần.

Mộ Phong thấp giọng nói, Tần Văn Thiên nhẹ nhàng gật đầu. Đứng ở bên cạnh Mộ Phong, hắn lấy ra ngân châm, ngay sau đó đâm vào ấn đường, hai tai, ót, ngực, cánh tay... của Mộ Phong. Rất nhanh, thân thể Mộ Phong khẽ run lên, lộ ra biểu cảm cực kỳ thống khổ.

- Người nói không sai, sống chết có số. Có lẽ khả năng phải chết lớn hơn một chút nhưng nếu người muốn báo thù, tốt nhất là nên sống sót.

Tần Văn Thiên giống như đang nói một chuyện vô cùng bình thường. Bộ châm pháp này là Hắc Bá dạy hắn, tên là Cùng Cực châm pháp, kích thích tiềm lực con người, làm cho toàn bộ khí quan, máu huyết của người đều ở trong trạng thái hoạt động. Nhưng nếu không chịu nổi, có khả năng sẽ chết ngay tức khắc, hơn nữa sau khi dùng châm, đối phương sẽ suy yếu vô cùng.

Châm pháp này cực kỳ nguy hiểm nhưng Mộ Phong đã sắp bị độc khí phản phệ mà chết, sức mạnh trong cơ thể không chịu nổi nữa, chỉ có thể lấy độc trị độc mà thôi.

Dùng châm xong, Tần Văn Thiên lui về phía sau, lại thấy thân thể Mộ Phong điên cuồng run rẩy, trên những chiếc châm kia như có Tinh Thần lực thẩm thấu, tiến vào trong cơ thể hắn, mơ hồ còn phản chiếu Tinh Hồn sáng rực.

- Phong ca ca!

Nữ tử kia thấy tình trạng như vậy liền muốn xông lên phía trước, Bạch Lộc Di kéo nàng ta lại, rất nhiều người cũng đứng nhìn từ xa, chứng kiến cái cảnh tượng điên cuồng này.

Lúc này Mộ Phong giống như thật sự điên rồi, phát ra từng tiếng hét trầm thấp, khói độc khủng khiếp vây quanh cơ thể, thậm chí về mặt Mộ Phong cũng trở nên cực kỳ dữ tợn, mặt mũi nhăn nhó, thân thể biến dạng, đau đến không muốn sống nữa.

Nước mắt Lữ Mẫn chảy xuống không ngừng, nhìn tình trạng của Mộ Phong lúc này nàng rất đau lòng, nhưng Mộ Phong kia vẫn còn đang kiên trì, dù có khó chịu như thế nào, thống khổ như thế nào.

Mặc dù không ngừng kêu la thảm thiết nhưng đôi mắt Mộ Phong vẫn rất cố chấp, hắn không thể chết được, hắn phải sống, hắn phải tìm được kẻ thù.

- Mộ Phong, đệ tử Độc Vương, xếp hạng thứ bảy trong Thiên Mệnh bảng, thật sự quá thảm, có thể chết bất cứ lúc nào.

Có người tiếc hận lên tiếng.

- Nếu hắn chết, chắc chắn trận đấu Thiên Mệnh bảng lần này sẽ thiếu đi một người cực kỳ đáng sợ, cũng coi như là chuyện tốt của những người muốn xếp hạng cao trên Thiên Mệnh bảng.

Có một số người hi vọng Mộ Phong chết. Nếu hắn chết đi thì sẽ không cần phải đối mặt với hắn, đệ tử của Độc Vương chắc chắn là một trong những người mà bọn họ không muốn đụng phải nhất.

- A... a... a...

Cuối cùng Mộ Phong phát ra một tiếng gào thét rung trời, độc khí tràn ngập quanh thân hắn lại điên cuồng xông vào trong cơ thể hắn, ngay sau đó biến mất không còn thấy tăm hơi. Đầu Mộ Phong nghiêng một cái rồi ngưng giẫy giụa.

- Đã chết rồi à?

Về mặt mọi người khựng lại, Mộ Phong đã chết như vậy?

Tần Văn Thiên đi lên phía trước, sắc mặt khê động, Mộ Phong vẫn còn thở, hắn còn sống.

Tần Văn Thiên ngồi xổm xuống, vươn tay đặt trên tay Mộ Phong. Nhưng vừa chạm vào một cái, hắn liền thu tay lại, từng sợi khí đen tràn ngập trong lòng bàn tay. Lòng Tần Văn Thiên rung động, độc khí trong cơ thể Mộ Phong lại càng đáng sợ hơn rồi.

Đúng vào lúc này, Mộ Phong mở mắt ra, hắn nhìn Tần Văn Thiên, ánh mắt của hắn vẫn rất lạnh lùng, mang theo một luồng khí lạnh đáng sợ.

Thân thể khê giãy giụa, Mộ Phong lại bất ngờ đứng bật dậy, hắn nhìn lướt qua những người xung quanh, ngay sau đó nhìn Tần Văn Thiên thật kỹ, di chuyển bước chân, tập tễnh rời khỏi nơi này.

- Phong ca ca!

Lư Mẫn xông về phía trước, đỡ lấy thân thể Mộ Phong. Tần Văn Thiên nhìn thấy độc khí trên người Mộ Phong không hề ăn mòn đến người Lư Mẫn. Cảnh tượng này khiến cho Tần Văn Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc, xem ra, lấy độc trị độc thật sự hiệu quả, thậm chí, Mộ Phong còn không rơi vào thời kỳ suy yếu, còn có thể tự mình bước đi.

Có thể vượt qua lần khó khăn này hiển nhiên là vì hắn có lòng báo thù vô cùng mãnh liệt, hắn không thể chết được.

Bóng dáng kia dần dần đi xa, đám người cũng lục tục giải tán. Giờ phút này bọn họ cũng không hề hay biết, trong tương lai, người thanh niên suy yếu kia sẽ trở thành nhân vật mà vừa nghe đến tên đã khiến người ta sợ mất mật giống như Độc Vương, thậm chí so với Độc Vương còn kinh khủng hơn!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 354: Ai nắm thế thịnh suy?

Tần Văn Thiên nhìn Mộ Phong rời đi. Người này trong nhà xảy ra biến cố đau thương, gặp phải tai bay vạ gió như thế, sợ rằng là từ nay về sau tính cách cũng sẽ hoàn toàn thay đổi.

Thế nhưng lòng người này lại càng trở nên cứng cỏi, độc khí đáng sợ như vậy mà vẫn không thể giết chết hắn. Ngược lại còn từ trong sự kích thích mà cân bằng, cứng rắn chống chọi, chấp niệm muốn báo thù kiên định làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Đưa mắt nhìn lại, Tần Văn Thiên nhìn về phía Thư Nguyễn Ngọc, cười với nàng hỏi:

- Bị Dương Phàm bỏ rồi sao?

Thư Nguyễn Ngọc nghe hắn hỏi thế chân mày chột nhứ lại, nhìn chằm chằm Tần Văn Thiên, cắn răng nói:

- Là ta chủ động đưa ra lời chia tay!

Tần Văn Thiên cười gượng, xem ra hắn đã đoán trúng, các thế lực lớn đều chú trọng danh tiếng. Mặc dù hắn không làm bất cứ chuyện gì với Thư

Nguyễn Ngọc, nàng vẫn còn trong trắng nhưng quả thật đã bị Tần Văn Thiên hãm bắt làm con tin trong một thời gian ngắn, khó tránh khỏi bị người khác lên án, vì vậy mà sinh ra khoảng cách, dẫn đến chia tay.

- Ngày xưa là người cậy mạnh muốn giết ta, phe ta mới bắt người, chuyện này đến đây chấm dứt. Nếu người vẫn cứ dây dưa thì sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người như lần trước đâu.

Tần Văn Thiên hờ hững nói rõ, Phạm Nhạc bên cạnh nhìn chăm chăm Thư Nguyễn Ngọc lộ ra nụ cười dễ chịu:

- Cần thận nhé, coi chừng ta bắt người để làm ấm giường đó.

Thư Nguyễn Ngọc cắn chặt môi, liếc mắt nhìn chăm chăm tên mập đáng chết kia, im lặng trong chốc lát, rốt cuộc cũng đành không cam lòng mà xoay người rời đi.

Tần Văn Thiên không để ý đến Thư Nguyễn Ngọc nữa, hăm chậm rãi đi tới phía trước, đi tới ngoài cửa chính của hoàng triều Đại Hạ cổ, đối diện với hoàng cung cổ xưa này.

Phía trước, chín mươi chín bậc thang đá ngọc Thanh Long lát thành một con đường cổ kính, vô cùng uy nghiêm. Phía trên bậc thang có chín mặt trống không lồ, vào lúc bắt đầu tế bái cần giống trống. Trống vang chín lần mới có tư cách làm lễ bái hoàng triều cổ, giống như là thông báo với trời đất về lần xâm nhập này.

Dọc theo hai bên bậc thang đá ngọc Thanh Long cũng có đường đi. Những con đường kia lại mở rộng thành nhiều nhánh đường nhỏ, có thể đi thông lên trên, song song với con đường lớn. Đây là đường mà chỉ có ba mươi sáu đại thế lực cấp độ bá chủ mới có tư cách đi qua. Còn có một con đường khác nữa có thể đi thẳng lên để quan sát bầu trời.

Nghe đồn rằng hai con đường này là đường lên trời, từng được chuẩn bị cho những người hiền hách của Đại Hạ như Vương tộc, Công tộc, người cầm đầu quân đội Đại Hạ...

Hôm nay, lúc các thanh niên tài tuấn tranh giành Thiên Mệnh bảng, hai con đường này chính là chỗ dành cho người xem.

Bước lên bậc thang, giống trống, bái tế, tranh Thiên Mệnh, bao nhiêu nhân vật phong lưu thành tựu, bao nhiêu anh kiệt bỏ mình.

Con đường này cực kỳ tàn khốc, một đoàn người triều thánh nhưng người cuối cùng có thể tranh giành Thiên Mệnh cũng chỉ có ba trăm sáu mươi người, tất cả là vì Thiên Mệnh bảng.

Thiên Mệnh Bảng ba trăm sáu mươi người nhưng chỉ có ba mươi sáu người mới thật sự là thiên kiều của Đại Hạ.

Đoạn đường này sẽ khiến không biết bao nhiêu hào kiệt ngã xuống.

Tần Văn Thiên đứng ở đó, nhìn về phía con đường trước mặt.

Đại Hạ bát ngát, anh kiệt nhiều vô số kể, đều vì Thiên Mệnh mà đến, mỗi người đều đã phấn đấu nhiều năm, đã trải qua không biết bao nhiêu khó khăn trắc trở. Bọn họ đều mơ ước được danh chấn Đại Hạ, được ngắm nhìn thiên hạ.

Hắn không biết mình sẽ gặp phải đối thủ mạnh đến mức nào, cũng không biết mình sẽ gặp phải nguy cơ gì nhưng hắn hiểu được, lần này ý chí bất diệt, sự quyết tâm từ trước tới nay đều không thay đổi.

Trong trận chiến này, hắn cần đoạt lấy một trong ba vị trí đầu trong Thiên Mệnh bảng để nắm thư viện Bạch Lộc trong tay, có thể hắn mới có cơ hội đặt chân vào Đại Hạ.

Trong trận chiến này, hắn cần đánh bại Trảm Trần thì mới có tư cách đứng cùng với Mạc Khuynh Thành.

Trong trận chiến này, hắn cần để cho Đại Hạ này biết đến sự tồn tại của hắn.

Nhắm mắt lại, Tần Văn Thiên như đã nhập định, quên đi tất cả, gió nhẹ lướt qua tai, âm thanh không gian mênh mông vô tận phiêu lãng lọt vào trong tai.

Ở một không gian nào đó, một lão giả đang nhìn thanh niên bên cạnh dặn dò:

- Hải nhi, thiên tư của người xuất chúng, tu hành nhiều năm, trận chiến này chính là lúc khiến người nổi bật.

Lại ở một không gian khác, một thanh niên đối mặt với người thân của mình, cười nói:

- Phụ thân, mẫu thân, gia gia, mọi người cứ yên tâm đi, con sẽ cố gắng.

Còn có một thiếu nữ nhìn huynh trưởng của nàng, giờ nắm đầm lên, bĩu môi nói:

- Ca, huynh phải cố gắng lên nha, lần này có lẽ sẽ có rất nhiều mỹ nữ thích huynh, đến lúc đó lại tìm cho muội một người tầu tẩu.

Trưởng bối dặn dò, bằng hữu nhắn nhủ, thanh niên tiếng nói hào sảng hội tụ lại với nhau.

Bọn họ đều là một trong số những chúng sinh bình thường, bọn họ cũng đều bắt phạm nhưng mà lần này, có rất nhiều người trong số bọn họ sẽ bị đào thải, sẽ từ biệt cõi đời. Đây là trận tẩy lễ vận mệnh, nếu muốn tranh giành, sẽ phải đối diện với loại tàn khốc này.

Phạm Nhạc đi lên trước, nhìn Tần Vãn Thiên, tựa như muốn gọi lại thấy Nhược Hoan khoát tay với hắn, ngăn cản hắn.

Sở Mãng ngồi xuống ở bên cạnh Tần Vãn Thiên, cứ thế ngồi ở dưới đất, lặng im.

Nhược Hoan cười nhẹ, ngắm nhìn khuôn mặt trước mắt, bất kể hắn có thành công hay không, nàng cũng sẽ kiêu ngạo vì vị sư đệ này.

Lần này không phải là Quân Lâm yến, nơi này không phải là nước Sở, lần này, Tần Vãn Thiên sẽ đối mặt với hào kiệt của cả Đại Hạ, không biết bao nhiêu thiên tài.

Thanh Nhi cũng nhìn Tần Vãn Thiên, trong mắt hiện lên một tia kỳ lạ, hình như là đang suy nghĩ cái gì đó, ngay sau đó nàng xoay người, chậm rãi bỏ đi.

Huynh muội Bạch Lộc Cảnh nhìn về phía chín mươi chín bậc thang, trong lòng có niềm mong đợi và sự hướng tới vô tận.

Người ở đây càng lúc càng đông, đám người không rời đi, bọn họ đều đang đợi trận tranh đấu Thiên Mệnh bảng bắt đầu.

Trong đầu Tần Vãn Thiên đã hiện lên vô số cảnh tượng, giống như chỉ trong nháy mắt, lại như là vĩnh hằng.

Ba ngày giống như là một giấc mộng.

Một giấc chiêm bao đã trôi qua. Thời điểm Tần Vãn Thiên mở mắt cũng cảm giác có phần kỳ diệu, ba ngày này trôi qua quá nhanh.

Hắn mơ hồ cảm giác mình phải lấy được cái gì đó, rồi lại giống như không tốn sức mà lấy được. Loại cảm giác này quá mức kỳ diệu.

Trời đất tựa như nghiêng đón âm thanh núi hô biển gầm, ngẩng đầu nhìn lên không trung, Tần Vãn Thiên liền trông thấy rất nhiều bóng dáng đi tới một con đường ở trên hư không, leo cầu thang đi lên trên một cái hành lang hẹp dài, hành lang hư không.

Trong những người này, Tần Vãn Thiên thấy được một số gương mặt quen thuộc, ví dụ như Lạc Hà của Đan Vương điện, ví dụ như cường giả Âu Dương thế gia... Tần Vãn Thiên biết những người này, họ là người của ba mươi sáu đại thế lực cấp bá chủ.

Chín thế lực đứng ở trung tâm, đây chắc chắn là chín thế lực mạnh nhất: Trần gia, Khâm Thiên các, Thạch gia, Vương gia, Đan Vương điện, Hoa gia, Yên Châu kiếm khách, Âu Dương thế gia và Thiên Yêu tông.

Còn ba người chính giữa, bên trái là cường giả Trần gia, bên phải là cường giả Thạch gia, ở giữa là cường giả của Khâm Thiên các.

Ba thế lực này làm chủ nhà, gần như được xem là nửa chủ nhân, người kia của Khâm Thiên các là một lão giả, hơi thở như ẩn như hiện, Tần Vãn Thiên thấy có vô số người đều lộ ra vẻ mặt tôn kính.

Nguyên nhân là vì lão nhân này là nhân vật đứng đầu của Khâm Thiên các, Thiên Cơ lão nhân.

Thiên Cơ lão nhân có thể nhìn chiêm tinh, xem vận thế Đại Hạ, thấm nhuần Thiên Cơ. Dưới sự thống trị của ông, Khâm Thiên các không thích tranh đấu nhưng không có ai dám khinh thường lực lượng của Khâm Thiên các. Bọn họ lập ra các bảng danh sách quyền uy nhất Đại Hạ, bảng danh sách Thiên Mệnh bảng trước nay cũng đều do Khâm Thiên các lập ra.

Chỉ thấy Thiên Cơ lão nhân phát tay với vô số bóng dáng phía dưới, khẽ mỉm cười, nụ cười kia tựa như ngàn năm không thay đổi nhưng mà vẫn cứ làm cho người ta có cảm giác thần thiết.

Sau khi Thiên Cơ lão nhân phát tay, đám người bắt đầu chuyển động, vô số người bắt đầu hội tụ lại ở hai bên đường, tựa như muốn nhường ra phần đất rộng lớn ở khu vực trung tâm.

Rất nhanh, không gian hai bên càng ngày càng chật chội, thậm chí có người đã sớm đi tới con đường nhỏ phía trước, còn khoảng đất phía dưới chín mươi chín bậc thang lại dần dần rộng rãi ra, nhưng vẫn có rất nhiều người vẫn còn đứng đó, có thanh niên, có trung niên, thậm chí còn có cả người già, bọn họ đều đến vì Thiên Mệnh bảng.

Giữa trời đất ngoại trừ tiếng bước chân gần như không có tiếng động gì khác, tựa hồ như có được một sự trật tự vô hình đang tồn tại. Tần Vãn Thiên ngẩng đầu nhìn các bóng dáng trong hư không, lại眯 mắt nhìn đám người xung quanh, ánh mắt của tất cả bọn họ đều nhìn về phía trung tâm, bọn họ ngưng chớp mắt mà nhìn.

Bọn họ đều muốn biết, lần này ai có thể vang danh thiên hạ.

Ánh mắt của bọn họ hình như đang tìm kiếm, tìm một số ít nhân vật mà bọn họ cho là xuất chúng nhất.

Mà những người này chủ yếu tập trung ánh mắt trên người Trần Vương và Thạch Phá Thiên, giống như bọn họ đã nhận định một trong hai người này sẽ danh chấn Đại Hạ.

- Sur đệ, cố gắng lên nha!

Nhược Hoan đi tới trước mặt Tàn Vấn Thiên, cho Tàn Vấn Thiên một cái ôm thật chặt, cái chỗ mềm mại kia làm cho tim người ta đập rộn lên, Tàn Vấn Thiên chỉ có thể cười khổ.

Bạch Lộc Di ôm Bạch Lộc Cảnh, ngay sau đó nhìn về phía Tàn Vấn Thiên, cũng tiến đến trước mặt hắn, cho hắn một cái ôm, khiến cho Tàn Vấn Thiên được sùng mà kính sợ.

- Một trong ba vị trí đầu của Thiên Mệnh bảng, ta rất mong đợi!

Bạch Lộc Di nhỏ tiếng nói, ngay sau đó nàng và Nhược Hoan lặng lẽ đi sang bên cạnh.

Tàn Vấn Thiên, Âu Dương Cuồng Sinh, Bạch Lộc Cảnh, Sở Mãng, Phạm Nhạc xếp thành một hàng, đứng chung một chỗ nhưng cũng không thu hút quá nhiều ánh mắt, cho dù là có người biết bọn họ nhưng có thể có bao nhiêu người coi trọng họ đây.

Những người này mặc dù từng để lộ thiên phú ở một số nơi nhưng nơi này là hoàng triều Đại Hạ cổ. Lần này là trận đấu Thiên Mệnh bảng, tụ tập những nhân vật Nguyên Phủ cảnh kiệt xuất nhất Đại Hạ.

Mạc Khuynh Thành, giai nhân nghiêng nước nghiêng thành này, bất kể đi tới đâu cũng sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt. Giờ phút này, nàng đi tới gần bên cạnh Tàn Vấn Thiên, Trầm Trần cùng ở gần sau lưng nàng, ánh mắt tối tăm, lạnh lẽo liếc nhìn về phía Tàn Vấn Thiên.

Trên hư không ở phía xa, Lạc Hà thấy cảnh này thì khẽ nhíu mày, lúc nàng lia mắt nhìn sang Tàn Vấn Thiên mang theo một luồng ánh sáng lạnh.

- Nàng kia thật là đẹp?

Có người kinh ngạc, không nhìn được thốt lên, có rất nhiều mỹ nữ tham gia Thiên Mệnh bảng, song Mạc Khuynh Thành ở trong đám người kia, giống như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khiến ánh mắt của mọi người dừng lại ở trên người nàng, không thể tiếp tục rời đi.

- Nàng là ai?

Có người hỏi.

- Mạc Khuynh Thành của Đan Vương điện, quả nhiên tin đồn không phải là giả, khó trách cho dù là nhân vật như Hoa Thái Hư cũng có lòng muốn theo đuổi.

- Ở sau lưng nàng là Trầm Trần, Nghe nói Trầm Trần đã tu hành một loại công pháp đáng sợ, hôm nay cũng là một hạt giống cường giả. Mười vị trí đầu tiên chắc chắn sẽ có hắn, ba vị trí đầu, cũng có chút hi vọng, hắn vẫn theo đuổi Mạc Khuynh Thành nhưng lại bị từ chối.

Vô số người, có hàng vạn hàng nghìn ý nghĩ, bọn họ mong đợi thời gian qua nhanh một chút để bọn họ sớm có thể nhìn thấy những bóng dáng phong hoa tuyệt đại kia.

Cuối cùng, trừ những người tham gia tranh đoạt Thiên Mệnh bảng ra, tất cả đều rời xa vị trí trung tâm.

Thiên Cơ lão nhân nhìn xuống phía dưới, chậm rãi lên tiếng:

- Mấy ngàn năm trước, Đại Hạ Cổ hoàng triều vận số tận, hoàng triều diệt vong, song, hoàng cung Đại Hạ cổ này vẫn luôn tập trung nguồn linh khí cuộn cuộn của Đại Hạ ta. Vì vậy, ba năm một lần, thiên hạ tuần kiệt sẽ tới đây triều thánh, đoạt cổ vận, trở thành nhân vật Thiên Mệnh.

- Ta đã xem tinh vận Đại Hạ, đã thấy rõ là trong số các người sẽ xuất hiện những nhân vật đón nhận Thiên Mệnh. Tối nay, ở trước mặt Đại Hạ, hãy để cho chúng ta nhìn xem, tương lai thiên hạ này, ai sẽ nắm thế thịnh suy?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 355: Gió trống tranh phong

Giọng của Thiên Cơ lão nhân vang vọng khắp đất trời, như có một luồng ma lực khiến cho cảm xúc của nhiều người dâng trào.

Dù là những người chỉ đến đây để xem, trong lồng ngực cũng kích động nhiệt huyết, tinh vận Đại Hạ đã chỉ rõ là có người đón nhận Thiên Mệnh xuất hiện sao?

Tương lai Đại Hạ này, ai sẽ là người nắm thế thịnh suy?

Về mặt của Thiên Cơ lão nhân không thay đổi, nhìn về phía vô số bóng dáng ở phía dưới, lần này tới tham gia trận đấu Thiên Mệnh bảng, người muốn đoạt cổ vận vẫn giống như trước đây, hơn vạn người.

Thực lực của hàng vạn người ở đây phần lớn đều là Nguyên Phủ cửu trọng, không có đủ thực lực, căn bản sẽ không tới tham gia trận đấu Thiên Mệnh bảng.

Mặc dù nhìn như rất nhiều nhưng đôi mắt cả Đại Hạ, vạn người lại chỉ như hạt thóc giữa đại dương.

Hơn nữa, trong số những người này sẽ không ngừng có người bị loại bỏ. Đầu tiên, bọn họ phải giành được tấm vé bước vào cuộc tranh phong.

Lúc này, Thiên Cơ lão nhân lên tiếng lần nữa, lão cất cao giọng nói:

- Giờ phút này, các ngươi có thể leo lên hoàng triều cổ lộ, trèo lên đỉnh gió trống nhưng phải đánh liên tục, người không đánh đủ chín lần trống vang hãy tự động rời đi.

Giống trống, cửa ải thứ nhất, số người quá nhiều, cần loại bỏ không ít.

Chín mặt trống lớn ở phía trên bậc thang cực kỳ khó đánh vang. Người không thể đánh vang chín lần, ngay cả tư cách bước vào cánh cổng của hoàng triều Đại Hạ cổ cũng không có.

Hơn nữa, những mặt trống lớn này có thể đánh liên tục nhưng không thể nào để tiếng trống ngắt đoạn, tiếng trống gián đoạn sau đó lại vang lên cũng không được công nhận.

Hơn một vạn người lục tục chậm rãi bước ra, từng bóng dáng bước lên chín mươi chín bậc thang kia với dáng vẻ nghiêm túc, không có ai ngự không mà đi. Tất cả bọn họ đều bước lên từng bậc một, đi lên con đường cổ kính kia, đây là thể hiện sự tôn trọng đối với nơi này.

Rốt cuộc, người thứ nhất đi lên chín mươi chín bậc thang, đi tới trước một mặt trống lớn ở giữa, chỉ thấy trường bào trên người hắn bắt đầu bay múa, một luồng hơi thở mạnh mẽ toát ra, hắn vẫn duy trì khoảng cách một bước với trống lớn. Trên người hắn tựa như bao trùm một lớp áo giáp thần binh, cả người tràn ngập khí chất sắc bén đáng sợ, giống như chính hắn cũng đã trở thành một loại thần binh.

- Là Vương Tước, hắn là người đầu tiên giống trống. Vậy là hắn muốn nói cho mọi người biết rằng Vương Tước hắn muốn tranh giành vị trí thứ nhất sao?

Ánh mắt mọi người đều hướng về người này.

Vương Tước, niềm kiêu ngạo của Vương gia thành Bình Châu, xếp thứ sáu trên Thiên Mệnh Bảng. Lần này hắn là một trong những người có khả năng đoạt một trong ba vị trí đầu của Thiên Mệnh Bảng nhất, hạt giống cường giả.

Giờ phút này, chỉ thấy nắm đấm của Vương Tước như hóa thành màu trắng bạc, trong giây lát đuổi tới phía trước, chỉ trong phút chốc, tiếng “tùng” vang lên, tiếng trống rung trời.

Trận gió lớn khủng khiếp thổi bay mái tóc dài của Vương Tước, tiếng trống lớn vang lên không ngừng, liên tục chín tiếng, một luồng sức mạnh kinh khủng đánh vào trên người Vương Tước, song hắn vẫn đứng lì lì bất động ở đó, kiên quyết đứng thẳng tựa như một gốc cây tùng.

- Muốn giành lấy Thiên Mệnh, như vậy, sau khi giống trống, há có thể gặp người xuống!

Vương Tước vừa dứt lời, chín tiếng trống vang lên không ngừng, hắn tiếp tục tung ra nắm đấm, mang theo nhuệ khí vô cùng đáng sợ.

Mọi người chỉ thấy uy thế kinh người điên cuồng đánh vào trên người Vương Tước, tiếng trống vừa vang ra ba tiếng, còn hắn đã tiếp tục tung ra nắm đấm, khí lưu cuồng loạn như muốn nhấn bồng cả người Vương Tước lên.

Lại một quyền hung mãnh đánh ra, hắn bước một bước về phía trước, đứng trước mặt trống lớn, tùy ý để cho làn gió kinh khủng kia đập vào người hắn, ngực hắn vẫn bất động.

Những người bên cạnh nhìn về phía Vương Tước, bọn họ vốn chuẩn bị giống trống lại như quên mất phải ra tay, trong lòng rung động.

Cuối cùng, Vương Tước giống trống vang mười tám tiếng, dư âm không ngừng, quanh quẩn giữa đất trời.

Giống trống vang mười tám tiếng, thật sự rất mạnh. Theo lịch sử ghi lại, trong trận đấu Thiên Mệnh bảng của hoàng triều Đại Hạ, giống trống vang mười tám tiếng gần như là có thể nắm chắc một trong mười vị trí đầu tiên rồi.

Có người thầm nghĩ trong lòng, Vương Tước này vừa bắt đầu đã giống trống thị uy, muốn làm người trong thiên hạ nhìn thấy quyết tâm của Vương Tước hắn.

Ở phía con đường dành cho người xem trên hư không, người của Vương gia mặt ẩn ý cười, lộ ra vẻ mặt hài lòng, từ lúc vừa mới bắt đầu đã tranh giành, đây là lòng của Vương Tước.

Tranh giành Thiên Mệnh cứ như vậy mà bắt đầu ngay từ lúc giống trống.

Sau Vương Tước, lục tục có người giống trống nhưng đại đa số đều chỉ đánh được mười lăm tiếng trống. Thành thạo có một số người vô cùng cá biệt, có thể phá vỡ giới hạn mười lăm tiếng trống, những người đó lại có không ít người vốn đã là nhân vật trên Thiên Mệnh bảng.

Về phần người cũng đánh được mười tám tiếng trống như lúc đầu vẫn chưa xuất hiện.

Hơn vạn người, mặc dù có chín mặt trống lớn, một chiếc trong đó cũng phải có ngàn người chạm qua, vô cùng tốn thời gian, song mọi người vẫn vô cùng yên tĩnh, lộ ra vẻ rất kiên nhẫn.

Ba năm cũng chỉ có một lần duy nhất, cho dù là vòng mở đầu yêu cầu giống trống, bọn họ cũng rất quý trọng.

Bắt đầu từ lúc giống trống, các thiên tài đã bắt đầu tỏ ý muốn tranh phong.

Dĩ nhiên, cũng có rất nhiều người giống trống chưa đủ chín tiếng, phát ra âm thanh cô đơn vô tận, không cam lòng rời đi.

Bọn họ mang theo lòng hướng tới vô tận, đến tham gia tranh đoạt Thiên Mệnh bảng nhưng ngay lúc bắt đầu đã bị loại bỏ, dĩ nhiên là không cam lòng nhưng thực tế lại luôn tàn khốc như thế.

Một lúc sau lại có người giống trống vang mười bảy tiếng khiến cho rất nhiều người sợ hãi mà cảm thán. Thì ra là người này, hẳn là người thứ chín trong Thiên Mệnh bảng, Thiên Tuyệt Minh, Lý Ngọc.

- Có một nửa số người đánh trống chưa đủ chín tiếng, chín mặt trống lớn này đáng sợ biết bao nhiêu chứ!

Phạm Nhạc nhìn chăm chăm những chiếc trống lớn phía trước, trầm nghĩ, người bị đào thải không ngờ lại vượt quá nửa số người, tỷ lệ này làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ.

Suy cho cùng người tới tham gia không biết bao nhiêu là thật giả lẫn lộn, bọn họ đều có sự tự tin mãnh liệt đối với thực lực của mình.

- Mười chín tiếng trống...

Đúng lúc này, một tiếng trống rung trời vang lên, miệng Phạm Nhạc còn chưa đóng lại, hắn nhìn chăm chăm vào một bóng dáng trên bầu trời. Một nửa số người không đánh nổi chín tiếng trống, mười chín tiếng trống kia đáng sợ đến mức nào.

- Đế Phong!

Tần Văn Thiên chăm chú nhìn người nọ.

- Là Vương Thương.

Những người còn lại thì phát ra tiếng hô sợ hãi, người đứng thứ năm trong Thiên Mệnh bảng, Vương Thương. Hẳn cũng họ Vương, vượt qua Vương Tước, xuất hiện một người còn mạnh hơn cả Vương Tước. Bọn họ không hề biết, thật ra thì Vương Thương cũng không phải là họ Vương.

- Vương Thương thật sự rất mạnh, không biết có ai có thể đánh bại hắn hay không.

- Âu Dương Chấn lên rồi, thế nhưng cũng chỉ đánh vang có mười bảy tiếng trống.

Tần Văn Thiên nhìn người bên cạnh Đế Phong, gõ mười bảy tiếng trống, vốn nên chói mắt lại bị Vương Thương làm cho lu mờ.

Âu Dương Chấn chính là niềm kiêu ngạo của Âu Dương thế gia, xếp hạng thứ mười trong Thiên Mệnh bảng.

Tuy nói lần giống trống này không thể tượng trưng cho việc xếp hạng cuối cùng nhưng suy cho cùng cũng là một loại tranh đoạt, nhất là sau khi Vương Tước bắt đầu, mọi người đều không cam lòng đứng ở phía sau.

Kế tiếp, những nhân vật lợi hại kia cũng sẽ lần lượt ra tay.

Dương Phạm của Trích Tinh phủ, mười sáu tiếng trống.

Triệu Liệt của Thiên Viêm tông, mười sáu tiếng trống.

Hoa Phong, Hoa gia, mười lăm tiếng trống.

Đoạn Thanh Sơn, mười sáu tiếng trống.

- Thạch Phá Thiên muốn ra tay.

Vào thời khắc này, vô số ánh mắt mọi người hội tụ về phía một người, đó là Thạch Phá Thiên của Thạch gia.

Thạch Phá Thiên ra tay, giống vang hai mươi tiếng trống, lại một lần nữa, kỷ lục mới phải ghi chép lại một lần nữa.

- Không hổ là người có huyết mạch Cổ Yêu của Thạch gia, thật đáng sợ!

Có người thầm nghĩ trong lòng.

Trận đấu Thiên Mệnh bảng lần này, hai người Trần Vương và Thạch Phá Thiên không nghi ngờ chút nào sẽ là hai người có tiếng vang cao nhất.

Vương Thương của Vương gia, Thạch Phá Thiên của Thạch gia, ai có thể tranh phong cùng hai người bọn họ?

- Người mặc áo bào đen?

Lúc này, Tàn Ván Thiên thấy được một người mặc áo bào đen đi lên bậc thang, ánh mắt không khỏi lóe lên. Đây là người mặc áo bào đen tu luyện ma công hôm đó sao?

Chỉ thấy trên thân người mặc áo bào đen, ma uy cuộn cuộn, một chưởng đánh ra thật giống như có chưởng ấn màu đen đánh ra, tiếng trống kịch liệt vang lên, chín tiếng vang lên không dứt.

Song, điều này vẫn không khiến cho người khác chú ý, mãi cho đến khi người mặc áo bào đen giống vang đến tiếng trống thứ mười lăm mới có người lục tục nhìn lại.

Tiếng trống thứ mười sáu, mười bảy vang lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía bên kia, đột nhiên đúng ngay lúc này, người mặc áo bào đen lại ngừng lại, hạ cánh tay xuống. Rõ ràng hắn vẫn còn lực nhưng bản thân lại tự bỏ qua, ngay sau đó chậm rãi bước về phía trước, tựa như không thêm để ý kết quả ra sao.

- Hắn lại tu hành ma công, trước kia chưa từng nghe tới có người này, chỉ sợ hắn là một nhân vật hắc mã.

- Hơn nữa, hắn mặc áo bào đen, hiển nhiên là có ý nghĩ che giấu thân phận.

- Trần Vương, đại nhật Trần Vương rốt cuộc cũng ra tay rồi.

Đám người lại thấy một người chậm rãi bước lên, rõ ràng chính là Trần Vương, là nhân vật xếp hạng thứ hai trong Thiên Mệnh bảng. Lần này Hoa Thái Hư không tham chiến, không biết ai có thể trở thành đối thủ của Trần Vương.

Ánh sáng mặt trời vô cùng chói mắt, Trần Vương giống trống, không làm cho mọi người thất vọng, hắn cũng giống như Thạch Phá Thiên, giống vang hai mươi tiếng trống.

- Mộ Phong, không ngờ hắn cũng đến, nghe nói ba ngày trước hắn còn suýt chết.

Chỉ thấy trước một mặt trống lớn ở phía bên trái, Mộ Phong đứng ở đó, đánh lên chín tiếng trống xong liền đi về phía trước, không thêm để ý đến cái nhìn của người khác.

Mặc dù như thế, không có ai dám khinh thường Mộ Phong, bất kỳ kẻ nào cũng không dám, hắn đáng sợ nhất vì hắn dùng độc.

Cho dù là Trần Vương và Thạch Phá Thiên, nếu như trực tiếp đối mặt với Mộ Phong cũng phải hết sức cẩn thận.

Sau đó vẫn còn có người làm mọi người chú ý, giống vang mười tám tiếng trống, người nọ là Tư Đồ Phá, niềm kiêu ngạo của Tuyệt Sanh kiếm phái.

Lúc này, Tàn Ván Thiên chuyển mắt nhìn về phía cách đó không xa, Mạc Khuynh Thành như đã nhận ra, khoe mắt chột lóe về hoạt bát rồi biến mất, ngay sau đó đi lên phía trước.

Tàn Ván Thiên bọn họ vẫn chậm rãi bước về phía trước, từng bước đi lên bậc thang hoàng triều Đại Hạ cổ.

Xếp thành một hàng, lúc bọn họ đứng ở trước từng mặt trống lớn.

- Là Trảm Trần, hắn muốn ra tay. Đi theo phía sau Mạc Khuynh Thành hiển nhiên vẫn điên cuồng si mê nàng.

- Nàng kia là ai mà lại xinh đẹp như thế, mặc dù so với Mạc Khuynh Thành có chút thua kém nhưng cũng như băng sơn tuyết liên, vượt xa quá nhiều mỹ nữ.

Mọi người thấy được Vân Mộng Di, mặc dù Vân Mộng Di rất nổi danh ở Vô Song giới nhưng đôi mắt khắp Đại Hạ, cực ít người biết nàng.

- Huyền Yên, lúc này Huyền Yên nàng cũng lên rồi.

- Thật là một buổi thịnh yến mỹ nữ.

Mạc Khuynh Thành, Vân Mộng Di, Huyền Yên không ngờ lại lên cùng một lượt rồi.

Hơn nữa còn có Trảm Trần.

Trừ những người đó ra, những người ở giữa đều bị xem là đã phá hư cảnh đẹp.

Tần Văn Thiên, Âu Dương Cuồng Sinh, Sở Mãng, Phàm Nhạc, Bạch Lộc Cảnh.

Tổng cộng chín người, vừa lúc chiếm đủ chín mặt trống lớn.

- Mập Mập, lần này ta xem người có thể giống vang được bao nhiêu tiếng trống.

Huyền Yên thấp giọng nói, rất hiển nhiên, nàng đang nói chuyện với Phàm Nhạc.

Phàm Nhạc có phần chột dạ, tình huống lần này hình như không giống với lần trước a.

Làm cho người ta cảm giác có chút thủ vị chính là, chín người này, không ngờ lại đồng thời ra tay, trong phút chốc, chín mặt trống lớn cùng vang lên.

Khí lưu cuồng loạn càn quét thiên địa, một quyền của Tần Văn Thiên kinh khủng bức nào, cùng với đó chính là chín tiếng trống vang lên. Nhưng không có ai chú ý đến hắn, bởi vì phần lớn ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Trảm Trần và Mạc Khuynh Thành.

Thình thoảng, cũng có một số người có chú ý đến Vân Mộng Di và Huyền Yên.

Đám người này chỉ thấy toàn thân Trảm Trần chìm trong hào quang kim sắc, một thanh lợi kiếm khủng bố điên cuồng chém ra. Không lâu sau, trống đã vang lên mười tám tiếng, hơn nữa, khí thế vẫn như trước, hiển nhiên là hắn vẫn còn dư lực.

Mạc Khuynh Thành đã ngừng lại. Nàng chỉ đánh vang chín tiếng liền nhưng tạm thời vẫn chưa rời đi, người phía sau cũng không thúc giục nàng, nhìn nhiều vài cái cũng là một loại hưởng thụ.

Phàm Nhạc, Sở Mãng, Âu Dương Cuồng Sinh, Bạch Lộc Cảnh đều lần lượt dừng lại, người gõ vang nhiều nhất trong bọn họ là Bạch Lộc Cảnh và Sở Mãng, mười sáu tiếng.

Huyền Yên tinh thần phấn phấn, gõ vang mười bảy tiếng, làm người ta sợ hãi mà than.

Nhưng ngay sau đó bọn họ phát hiện, vẫn còn ba người chưa ngừng lại, vị mỹ nữ tựa băng sơn tuyết liền đứng bên phải kia vẫn còn tiếp tục, nàng vậy mà lại gõ vang mười tám tiếng trống, một kiếm đánh ra thật giống như sinh ra từ trời đất.

- Chuyện gì xảy ra thế này, lượt người này sao mà mạnh quá vậy?"

Huyền Yên đáng vang mười bảy tiếng, Vân Mộng Di mười tám tiếng.

Trảm Trần và Tần Văn Thiên cũng đã giống trống đến tiếng thứ mười tám nhưng hai người bọn họ vẫn còn tiếp tục, ở bên trong tiếng trống kia lại tràn ngập sự đối chọi gay gắt.

Trảm Trần cười lạnh lùng một tiếng, Cửu Kiếm cũng đã xuất hiện, hắn giận dữ quát lên một tiếng, mười chín tiếng trống đã vang lên. Chưa ngừng lại ở đó, hình như hắn còn muốn đột phá lần ghi chép ngày hôm nay, tiếng trống thứ hai mươi.

Nhưng một tiếng trống này vang lên, lực lượng kia ngập trời khiến cho đôi mắt Trảm Trần đều như muốn nhắm lại.

Tần Văn Thiên mang vẻ mặt nghiêm túc, huyết mạch trong cơ thể sôi trào, lực lượng vô song, hắn lại tiếp tục tung ra một quyền, dường như đã hội tụ vô tận lực lượng từ bầu trời, đánh lên chiếc trống lớn.

- Tùng!

Tiếng trống thứ mười chín vang lên.

- Điều này sao có thể chứ!

Rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, lần đầu tiên bọn họ thấy được người siêu việt đánh ra hơn mười tám tiếng trống mà lại loáng thoáng lộ ra sự đối chọi gay gắt, hơn nữa lại là tranh phong với Trảm Trần!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 356: Loạn chiến ở sông sinh tử

Người này là ai?

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tần Văn Thiên, trong lòng hơi ngờ vực, phần lớn đám người bọn họ đều không biết đến người này.

Hơn nữa hơi thở phát ra trên người hắn lại chỉ mới là Nguyên Phủ tầng bảy đỉnh phong.

Có thể giống vang mười chín tiếng trống, tâm chí bền bỉ là chuyện không thể nghi ngờ, hơn nữa lực công kích thuần túy hắn là vô cùng mạnh mẽ, còn có thể dùng để phòng ngự.

Trảm Trần về mặt lạnh giá, liếc qua Tần Văn Thiên, trong ánh mắt hắn hiện lên sự sắc bén đáng sợ vô cùng. Giờ phút này Mạc Khuynh Thành vẫn đứng nhìn ở bên cạnh, thậm chí, người trong thiên hạ cũng đang nhìn, Trảm Trần hắn sao có thể thua.

Mặc dù chỉ là giống trống, hắn cũng quyết không thể thua bởi Tần Văn Thiên.

Tinh Hồn phóng ra, quanh thân Trảm Trần nổi lên trận gió lốc kim sắc đầy đáng sợ, hội tụ thành cổ kiếm chinh phạt thiên địa, cuộn cuộn trào ra phía trước, xông phá tất cả, lại một lần nữa đánh lên mặt trống lớn.

- Tùng...

Giống vang hai mươi tiếng trống, sức mạnh kinh người dội ngược trở về khiến áo giáp kim sắc trên người Trảm Trần cũng bể tan tành, đánh thẳng vào tâm thần của hắn khiến cho nội tâm của hắn điên cuồng chấn động. Hắn biết, nếu còn tiếp tục giống trống, chỉ sợ hắn sẽ bị thương.

Nhưng tiếng trống này lại vang vọng không ngừng, hắn đưa mắt nhìn qua, nhìn về phía Tần Văn Thiên, trong mắt hiện lên một luồng khí lạnh.

Thế nhưng hắn lại thấy Tần Văn Thiên duỗi ngón tay ra, đi về phía trước rồi để ngón tay xuống, một luồng sức mạnh khủng khiếp như muốn phá bỏ tất cả phủ xuống mặt trống lớn tạo thành tiếng vang.

- Tùng...

Thiên địa chấn động, giống như lúc trước, hai mươi tiếng vang đã được ghi chép lại, một tiếng vang này đã đánh dội thẳng vào tim người bên cạnh. Tần Văn Thiên cảm nhận được luồng sức mạnh kinh người này cán quét cơ thể, lại thấy thân hình hắn bất động, tâm lạnh như nước. Hắn như cảm nhận được loạt cảnh giết chóc ở hoàng thành Đại Hạ cổ khi xưa, máu tươi nhuộm đỏ cả đất trời, không biết bao nhiêu máu và nước mắt đã rơi xuống, ý chí vô tận đánh vào trong đầu của hắn, thật đáng sợ.

Trảm Trần hơi do dự, giờ phút này tiếng trống đã dứt đoạn không hề nối tiếp nữa. Lần do dự này đã khiến hắn không còn cơ hội nữa nhưng hai mươi tiếng trống đều đã được ghi chép, vẫn chói mắt vô cùng. Hắn cũng làm được giống như Trần Vương và Thạch Phá Thiên. Mặc dù chuyện này không chứng tỏ điều gì nhưng ít ra cũng làm cho người ta thấy được sức mạnh của Trảm Trần hắn.

- Lòng ngươi hèn mọn, làm sao có thể thắng được ý chí bất diệt của ta.

Một tiếng nói vang lên, mọi người chỉ thấy Tần Văn Thiên lại đưa ra một ngón tay, trong thiên địa tựa như hội tụ đường vân kỳ diệu, hóa thành xoáy nước, đâm thẳng vào mặt trống lớn.

- Tùng...

Hai mươi một tiếng trống vang lên, đột phá ghi chép. Một tiếng vang này hòa với tiếng nói của Tần Văn Thiên phá vỡ cả khoảng đất trời này, khiến lòng của vô số người đều phải rung động không thôi.

Người này đang khiêu khích miệt thị Trảm Trần, lòng hắn thật kiên định.

Lòng ngươi hèn mọn, làm sao có thể thắng được ý chí bất diệt của ta.

Cuộc chiến giống trống này tuy chỉ là vòng mở đầu nhưng hắn cũng muốn giành thắng lợi. Huống chi, hắn lại đứng chung một chỗ với Trảm Trần, Mạc Khuynh Thành còn đứng ngay bên cạnh, làm sao hắn có thể thua Trảm Trần.

Bước chân đi tới, Tần Văn Thiên đi về phía trước, người bên cạnh hắn mỉm cười, nhanh chóng rời đi, chỉ để lại cho mọi người một cái bóng lưng.

Người này phong thái phi phàm nhưng đáng tiếc là cảnh giới hơi thấp, Nguyên Phủ tầng bảy lại dám khiêu khích Trảm Trần, thật sự là quá cuồng vọng.

Lúc này, người còn chưa giống trống không còn nhiều lắm, hơn nữa, những cường giả có tên tuổi được xếp hạng phía trên kia tất cả đều đã giống trống hết rồi.

Dọc theo hai bên con đường cổ kính, đám người lần lượt đi về phía trước, men theo cái hành lang rộng rãi kia, người người chen lấn nhau đi về con đường phía trước.

Vòng giống trống mở đầu đã loại bỏ hết một nửa số người.

Vòng kế tiếp lại càng nguy hiểm hơn, bọn họ phải đối mặt với sông Sinh Tử.

Sông Sinh Tử thật sự là một thử thách sống chết, qua thì sống, rơi xuống đó thì chết.

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu nhân vật anh kiệt đã ngã xuống dòng sông Sinh Tử này.

Sau khi đám người Tần Văn Thiên đi lên bậc thang, đưa mắt nhìn xuống là có thể thấy con sông Sinh Tử kia, hoặc gọi là hồ Sinh Tử thì đúng hơn.

Sông Sinh Tử có chiều rộng bằng với các bậc thang cổ vừa leo lên khi này, có thể chứa được ngàn người. Về phần chiều dài thì dài đến tận mười vạn mét, đối với võ tu, khoảng cách này thật ra cũng không dài lắm, bất kỳ một thiên tài nào ở đây cũng có thể vượt qua với tốc độ thông thường.

Thế nhưng qua sông Sinh Tử, mấy ngàn người cùng thi đấu thì không còn dễ dàng nữa.

Điều đáng sợ hơn chính là con sông Sinh Tử này chứa đầy sự ăn mòn, người Nguyên Phủ cánh rơi vào trong đó chắc chắn sẽ phải chết.

Đám người kia chỉ thấy Thiên Cơ lão nhân đợi người của ba mươi sáu đại thế lực cấp bá chủ ngự không đi về phía trước, đáp xuống một đầu khác của sông Sinh Tử. Trên tường thành cổ, một cánh cửa lớn mở ra.

Từng có lúc con sông Sinh Tử này là chiếc gương trời của hoàng triều Đại Hạ cổ, chỉ cần canh giữ ở cuối sông Sinh Tử, trên tường thành cổ kia chỉ cần một người là đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể xông vào được.

Thiên Cơ lão nhân nhìn về phía trước, giờ phút này mọi người đều đang đứng đối diện với sông Sinh Tử dài mười vạn mét, nhìn như ngăn ngòi nhưng nhất định sẽ có rất nhiều người nằm lại ở nơi này.

Chỉ thấy Thiên Cơ lão nhân đốt một nén nhang nhỏ, vừa mảnh vừa ngắn, e là chỉ trong thời gian một trăm lần hít thở là sẽ cháy hết.

Nhưng bọn họ cần phải đi qua con sông Sinh Tử này trước khi nén nhang này cháy hết, ít nhất cũng cần phải vượt qua một trăm mét.

Trong tình huống nhiều người cùng đồng hành như vậy, vượt qua một trăm mét, khó khăn thế nào hẳn là có thể tưởng tượng ra được, bọn họ ắt sẽ ra tay với nhau, tạo thành một trận hỗn loạn.

- Nhang đã đốt, trước lúc nó cháy hết những người không vượt qua sẽ bị loại!

Thiên Cơ lão nhân bình tĩnh nói:

- Xuất phát.

- Đi!

Tần Văn Thiên hét lớn một tiếng, mấy ngàn người cùng giật dũ gào lên, tất cả đều nhanh như tia chớp, cướp đường mà đi.

Một nén nhang với chiều dài mười vạn mét, bọn họ cần giữ vững tốc độ từng phút từng giây, không thể làm trễ nãi một chút thời gian nào, làm sao có thể không điên cuồng lao về phía trước.

Trong nháy mắt mấy ngàn người cùng chạy như điên trên sông Sinh Tử, cảnh tượng này tạo ra sự kích thích rất lớn, kích thích lòng người.

Trong bọn họ có người từng thấy được khí thế của hàng vạn con ngựa phi nhanh, thật giống như một trận lốc nổi lên giữa đất trời. Nhưng trong nháy mắt này lại là nghìn vạn người cùng đồng hành, trận gió mạnh mẽ khủng khiếp trong hư không kia tựa như có thể xé nát thân thể người ta.

Hơn nữa, vô số hơi thở đáng sợ điên cuồng bộc phát ra, trong thiên địa là một khoảng không gian cuồng loạn, đã có rất nhiều người đã bắt đầu ra tay công kích.

- Cút ngay!

Phía sau Tần Văn Thiên có người nổi giận gầm lên, một kiếm chém ra nhanh như tia chớp, đồng thời người nọ còn ngự kiếm dưới chân, muốn cướp đường để đi về phía trước.

- Ta trấn thủ phía sau, các ngươi đi phía trước.

Tần Văn Thiên lớn tiếng hét, trở tay liền đánh ra một chưởng ấn khủng bố, va chạm với cổ kiếm, trong mắt của hắn hiện lên vẻ lạnh lùng, điên cuồng chuyển động bàn tay. Thật giống như có một con đại bàng điên cuồng đánh trả về phía sau, ngăn cản đường đi của người phía sau.

Ở phía trước đám người Tần Văn Thiên cũng có người tung đòn công kích, ngăn cản không để bọn họ cướp đường, thậm chí khoảng không phía trên đầu đám người Tần Văn Thiên cũng có người đánh xuống những luồng công kích đáng sợ, muốn đánh bay họ đi, cướp lấy cơ hội.

Loạn, cục diện lúc này là một trận hỗn loạn.

Theo sau một tiếng ầm nhỏ vang lên, đã có người rơi xuống sông Sinh Tử, phát ra tiếng kêu thảm thiết. Trong phút chốc thân thể bị ăn mòn, hóa thành xương trắng, ngay sau đó, ngay cả bộ xương cũng bị ăn mòn không còn nhìn thấy gì nữa.

Tần Văn Thiên nhìn lướt qua chỉ cảm thấy thật đáng sợ. Đây mới là cửa ải thứ nhất sau khi gióng trống mở màn mà đã tàn khốc như vậy. Thiên tài tranh đấu sao mà thảm thiết như thế?

- Khuynh Thành!

Tần Văn Thiên nhìn thoáng qua về phía bên cạnh, giờ phút này quá hỗn loạn, muốn thay đổi khoảng cách cũng rất khó khăn. Tất cả mọi người chỉ lo xông về phía trước, nhưng hắn phát hiện Mạc Khuynh Thành vẫn ổn, có lẽ là bởi vì nàng có dáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành nên không có ai độc ác ra tay với nàng, đại khái đây cũng là ưu thế của mỹ nữ.

Không có cừu hận sống chết, chỉ là cướp đường mà thôi, chỉ cần Mạc Khuynh Thành không chủ động đắc tội với ai, những cường giả kia sao có thể nỡ đành lòng vui hoa dập liễu.

Sở Mãng và Phàm Nhạc thủ tại phía trước, trên đỉnh đầu hai người cũng có mũi tên kim sắc bay lơ lửng, huyết mạch trên người Phàm Nhạc toàn bộ khai hỏa, đắm mình trong hỏa diễm kim sắc, tựa như ngọn lửa của Chiến Thần, đúng là vô cùng dũng mãnh.

- Đùng..

Có người trở tay công kích muốn cản đường, Phàm Nhạc và Sở Mãng lạnh lùng hừ một tiếng. Sở Mãng đánh bại công kích, mũi tên của Phàm Nhạc chạy thẳng tới người vừa ra tay ở phía trước, người nọ trở tay muốn đánh bay mũi tên nhưng thấy mũi tên đột nhiên chuyển hướng, sắc mặt của hắn lập tức thay đổi, bỗng nhiên xoay người. Sở Mãng và Phàm Nhạc liền nhanh chóng tiến sát đến phía sau mũi tên, một tiếng phụt truyền ra, mũi tên nhọn cắm lên đầu hắn, từ trên khoảng không rơi xuống.

Với tốc độ của đám người Phàm Nhạc cũng đã đủ để vượt qua con sông này, bọn họ sẽ không chủ động giết người cướp đường, nhưng nếu có người cố ý ngăn cản bọn họ, bên kia cũng chỉ có thể đổi mạng nếu muốn cướp đường mà thôi.

Sau khi Sở Mãng dùng Phá cảnh đan, tu vi của hắn đã là Nguyên Phủ cảnh đỉnh phong rồi, thực lực không thể nói là không mạnh được.

- Đùng..

Vào thời khắc này, một luồng sức mạnh đáng sợ áp xuống, thật giống như có từng dãy núi lớn từ trên trời giáng xuống, nghiền ép lao về phía đám người Sở Mãng và Phàm Nhạc, thậm chí, phía trước bọn họ cũng xuất hiện một luồng sức mạnh như núi công kích đến.

- Tur Đồ Phá!

Tần Văn Thiên ngẩng đầu liền thấy Tur Đồ Phá đứng trên không, thân mặc áo giáp Tinh Nham, sáng chói vô cùng, hắn ta đã ra đòn tấn công bọn họ.

Thân hình chợt động, Tần Văn Thiên phóng lên cao, gơ tay lên đánh tan đòn công kích có thể như núi kia. Lại thấy trong hư không có một lưỡi kiếm rơi xuống, rõ ràng chính là lợi kiếm của Tur Đồ Phá, Tuyệt Sinh kiếm.

Hơn nữa ở cùng trong khoảnh khắc, một luồng sức mạnh khủng khiếp phủ xuống trên thân đám người Tần Văn Thiên, một bàn chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trấn áp, tích chứa lực lượng ngập trời, bao phủ toàn bộ đám người Tần Văn Thiên và Sở Mãng ở bên trong.

- Đoạn Thanh Sơn!

Về mặt Tần Văn Thiên lạnh như băng, không ngờ Tur Đồ Phá và Đoạn Thanh Sơn lại liên thủ với nhau, bắt ngờ đánh úp bọn họ.

Thực lực của hai người này đều mạnh vô cùng, Đoạn Thanh Sơn vốn đứng ở vị trí thứ hai mươi lăm trên Thiên Mệnh bảng, còn Tur Đồ Phá dĩ nhiên cũng có được năng lực chiến đấu tương tự như vậy.

Cái búa lớn của Sở Mãng đánh về phía hư không, ngọn lửa trên người Âu Dương Cường Sinh đan xen với sấm sét phát ra.

Trảm Trần thấy cảnh tượng bên này thì sao có thể bỏ qua, chỉ thấy thân hình hắn lướt đi, trong phút chốc một thanh lợi kiếm kim sắc phá không mà đến, lao thẳng tới Tần Văn Thiên.

Trong khoảng khắc này, trước sau đều có địch.

Nhưng ngay lúc này, một luồng ma uy ngập trời phủ xuống, thật giống như có tia sét ma đạo kinh khủng đánh tới, một thanh ma thương hắc ám xuyên thủng tất cả, hướng thẳng về phía Trảm Trần khiến cho về mặt Trảm Trần lập tức thay đổi, nhìn chằm chằm người mặc áo bào đen kia, giận dữ hét lên:

- Lại là người!

Vân Mộng Di cũng ra tay, nàng chạy thẳng tới phía Tur Đồ Phá, sức mạnh hàn băng đáng sợ dường như muốn làm khoảng hư không này đóng băng lại.

Loạn, cả không gian này cũng sắp loạn hết lên. Lúc người phía sau xông lên cũng sẽ bắt ngờ đánh thêm một kích, sau đó gào thét mà vượt qua bọn họ, tốt nhất là những người này cùng bị loại luôn đi.

Không ít ánh mắt của mọi người đều chú ý tới trận chiến này, không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ cái người mới vừa đột phá lần ghi chép giống

trống kia lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy, nhiều kẻ thù, bằng hữu cũng nhiều.

Những người muốn tiêu diệt bọn họ đều là những nhân vật phi phàm, Trảm Trần, Đoạn Thanh Sơn, Tư Đồ Phá.

Lúc này thậm chí còn xuất hiện Trích Tinh chưởng ấn đánh về phía bọn họ, về mặt mọi người lại khựng lại một lần nữa. Đó là người của Trích Tinh phủ, Dương Phàm cũng ở đó. Trích Tinh phủ có hai người cùng ra tay công kích Tần Văn Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 357: Ném vào sông sinh tử

Ánh mắt Tần Văn Thiên nhanh như tia chớp đã chứa đầy ánh sáng lạnh đáng sợ, huyết mạch trong cơ thể bộc phát, giữa hai chân mày lại có hào quang khê lóe lên, cứ như là xuất hiện con mắt thứ ba.

- Vân Mộng Di, đóng băng khoảng không gian này lại.

Giọng Tần Văn Thiên lạnh lùng, Vân Mộng Di xuất một kiếm ra, ngay sau đó trên người lạnh lẽo kinh khủng, khoảng không gian này cứ như thật sự đông cứng lại, trên thân thể mọi người đều xuất hiện băng sương.

Nhóm người Tần Văn Thiên không tiếp tục đi về phía trước nữa mà dừng lại trực tiếp khai chiến trên sông Sinh Tử với những người này. Cảnh tượng này khiến cho vô số người phải kinh sợ, những người này điên rồi sao, dám làm trễ nãi thời gian khai chiến ở đây?

Đám người Trảm Trần, Dương Phàm nhủ mày lại. Mặc dù bọn họ muốn giết Tần Văn Thiên nhưng đối với bọn họ, hiển nhiên là trận tranh đoạt Thiên Mệnh bằng vẫn quan trọng hơn, thế là... chiến ý đã giảm mạnh.

- Giết Đoạn Thanh Sơn!

Giọng Tần Văn Thiên lạnh lùng đến cực điểm, hắn đã từng nói, nếu như gặp lại, nhất định sẽ giết chết tên Đoạn Thanh Sơn này. Hôm nay tên kia lại còn dám ra tay với hắn.

Lần này, lấy mạng Đoạn Thanh Sơn để đổi lấy cái giá lớn này.

Người mặc áo bào đen kéo Trảm Trần lại, Sở Mãng đang chiến đấu với Tư Đồ Phá, Bạch Lộc Cảnh, Âu Dương Cuồng Sinh đang chống cự sự công kích của Dương Phàm và hai vị cường giả của Trích Tinh phủ. Vân Mộng Di nhìn về phía Đoạn Thanh Sơn, một luồng khí lạnh cực hạn đột nhiên bộc phát, trên người Đoạn Thanh Sơn như bao trùm sương lạnh, lạnh đến thấu xương.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh vô hình đánh thẳng vào người hắn, đồng thời, ý chí đáng sợ trực tiếp xông vào trong đầu của hắn, ngáng đầu nhìn về Tần Văn Thiên, sắc mặt của hắn trở nên vô cùng khó coi. Chỉ thấy có một luồng Cổ Yêu đáng sợ phủ xuống đầu hắn, muốn cắn nuốt hắn, hơn nữa, loại sức mạnh chấn động này còn khiến cho đầu óc hắn run rẩy dữ dội.

Công kích vô đạo ý chí vậy mà lại xông thẳng vào trong đầu.

Mũi tên của Phạm Nhạc phá không bắn ra, về mặt Đoạn Thanh Sơn xanh mét, hắn lùi người lại, nhấc chân giẫm đạp, đuổi về phía đám người Tần Văn Thiên. Lại thấy tay Tần Văn Thiên run lên, một luồng lực lượng vô hình đáng sợ trực tiếp phá vỡ sự công kích của bàn chân khổng lồ, xông thẳng vào thân thể của hắn.

- Không đúng, loại vô đạo ý chí này là cảnh giới thứ hai!

Sắc mặt Đoạn Thanh Sơn tái xanh, làm sao có thể, Tần Văn Thiên mới chỉ là Nguyên Phủ tầng bảy, làm sao có thể lĩnh ngộ vô đạo ý chí cảnh giới thứ hai? Đây cũng chính là cảnh giới nhập môn của Thiên Cương cảnh.

Tốc độ của Vân Mộng Di cực nhanh, năng cũng lĩnh ngộ phong chi ý chí, hơn nữa còn dùng sức mạnh đóng băng để đối phó với Đoạn Thanh Sơn. Vì vậy nàng nhanh hơn hắn, phủ xuống trước mặt đối phương, một kiếm chém ra, thật giống như giáng xuống từ trên chín tầng trời. Về mặt Đoạn Thanh Sơn cực kỳ khó coi, rất ít người biết đến Vân Mộng Di năng ở trong Vô Song giới. Thế nhưng một người hoàn toàn vô danh lại mạnh mẽ vượt sức tưởng tượng đến như vậy.

Đoạn Thanh Sơn nổi giận gầm lên một tiếng, Tinh Hồn lực điên cuồng bộc phát, thật giống như có một đôi bàn chân khổng lồ nghịch hướng dựng lên, đuổi tới khoảng không phía trước.

Thế nhưng hắn lại thấy Tần Văn Thiên điên cuồng đánh thẳng tới mang theo sát ý vô cùng đáng sợ.

Lúc này Tần Văn Thiên chỉ có duy nhất một suy nghĩ trong đầu, đó chính là giết Đoạn Thanh Sơn.

Đoạn Thanh Sơn mặt mày lạnh lùng, lại thấy Tần Văn Thiên giơ tay lên, đánh một chưởng vào hư không. Trong khoảnh khắc ấy, lực lượng phát ra giống như mãnh thú từ thời Hồng Hoang, điên cuồng đánh vào người Đoạn Thanh Sơn, khiến hắn kêu lên một tiếng đau đớn.

Ỗ Thiên kiếm pháp phù xuống, sắc mặt Đoạn Thanh Sơn trắng bệch như tờ giấy nhưng không có ai giúp được hắn.

- Boong!

Trong hư không cứ như có một chiếc chuông đồng reo vang, chấn động đến cả trái tim hắn. Ngay sau đó thân thể Tần Văn Thiên đến gần, trông mắt yêu dị vô cùng, ngay án đường tựa như mở ra con mắt thứ ba, càn quét mà qua, hắn tung chưởng ẩn về phía trước.

Đoạn Thanh Sơn nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ có thể cứng rắn va chạm với Tần Văn Thiên. Một luồng sức mạnh khôn cùng đánh vào hắn, vượt qua lớp phòng ngự trên người hắn, chấn động cả vào trong cơ thể hắn, đè ép thân thể của hắn, đẩy hắn ngã xuống con sông Sinh Tử ở phía dưới.

Những tiếng ào ào vang lên, là tiếng nước của con sông Sinh Tử kia.

- Không...

Đoạn Thanh Sơn quay đầu lại nhìn thoáng qua, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bàn tay Tần Văn Thiên đặt ở trên người hắn, không thèm để ý mà đẩy hắn xuống.

- Ta đã nói rồi, ta sẽ giết ngươi.

Một câu nói lạnh lùng vang lên, Tần Văn Thiên đánh ra một chưởng nữa, uy lực ngập trời áp xuống, một tiếng ầm vang, Đoạn Thanh Sơn rơi xuống sông Sinh Tử, thân thể hắn cũng bị ăn mòn chỉ trong nháy mắt.

- Không...

Mặt mũi Đoạn Thanh Sơn trở nên rất dữ tợn nhưng chỉ trong phút chốc, thân thể của hắn đã hóa thành một bộ xương trắng sau đó chảy xuôi theo dòng nước.

Đoạn Thanh Sơn đã ngã xuống sông.

Người đứng ở hai bên bờ sông Sinh Tử nhìn bộ xương trắng kia trôi đi theo dòng nước chảy, trong lòng vô cùng chấn động.

Đó là Đoạn Thanh Sơn, người xếp hạng ba mươi sáu trong Thiên Mệnh bảng nhưng lại bị người ta giết chết trên dòng sông Sinh Tử.

Cuộc chiến ở dòng sông Sinh Tử này dù tàn khốc nhưng mới chỉ là vòng kiểm tra đầu tiên sau vòng giống trống mờ mịt, Đoạn Thanh Sơn vậy mà lại chết. Chuyện này không khỏi làm cho người ta phải cảm khái về sự tàn khốc của trận đấu Thiên Mệnh bảng, cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Đồng thời lại một lần nữa làm cho mọi người phải chăm chú quan sát người thanh niên tuấn tú và kỳ lạ này.

Người này là ai, bên cạnh hắn có không ít bằng hữu nhưng cũng có rất nhiều cường giả muốn giết hắn.

Hơn nữa, mới chỉ ở vòng giống trống, hắn đã đột phá, chiếm lấy vị trí số một.

Lúc ấy, mọi người đều cho là chuyện này lại không chứng tỏ điều gì. Suy cho cùng cảnh giới của hắn cũng thấp, bỗng nhiên kẻ tiếp hắn lại giết Đoạn Thanh Sơn. Mặc dù phải mượn lực của người khác nhưng thực lực của bản thân Tần Văn Thiên cũng không thể coi thường, nếu không làm sao có thể áp chế được Đoạn Thanh Sơn, ép hắn rơi xuống sông Sinh Tử.

Người của Âu Dương thế gia hiển nhiên là cũng đã trông thấy cảnh tượng này, về mặt bọn họ có phần khó coi.

Đoạn Thanh Sơn tuy là khác họ nhưng hắn cũng là nhân vật đáng kiêu ngạo của Âu Dương thế gia, thế nhưng lại bị Tần Văn Thiên giết chết.

Trong lòng bọn họ có chút phức tạp, Tần Văn Thiên từng bước vào Âu Dương thế gia và đã gây ra một trận sóng gió. Khi đó Tần Văn Thiên còn yếu như vậy nhưng hôm nay hắn lại có năng lực giết chết Đoạn Thanh Sơn, hơn nữa còn có quan hệ rất tốt với Âu Dương Cuồng Sinh.

Về phần Âu Dương Đình, sắc mặt nàng ta đã tái nhợt như tờ giấy, hồn lìa khỏi xác.

Làm sao có thể như thế được, chuyện này sao có thể xảy ra, Đoạn Thanh Sơn đã bị Tần Văn Thiên giết chết.

Giờ phút này, ánh mắt Âu Dương Đình đỏ ngầu, có phần không biết phải làm sao. Trong đầu vẫn khẳng khẳng tự nói với mình là không thể nào nhưng sự thật đã bày ra ở trước mắt, nhưng khi nàng tận mắt chứng kiến, nó thật sự quá tàn khốc.

Vì sao lại kết cục như vậy, không phải là kết cục ngược ư, phải là Đoạn Thanh Sơn giết chết Tần Văn Thiên mới đúng chứ.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi nhưng cũng đã làm trễ nãi một ít thời gian, Tần Văn Thiên lập tức lao về phía trước, ánh mắt lướt qua một vài bóng dáng.

Đám người Trảm Trần, Tư Đồ Phá tự biết không còn thời gian nữa, bọn họ liền ngự không đi về phía trước, không muốn tiếp tục dây dưa thêm.

- Đi mau!

Đám người Tần Văn Thiên cũng nhanh chóng chạy như điên, phía trước vẫn có người đang chiến đấu, không ngừng có người rơi xuống sông Sinh Tử, rơi xuống rất nhiều người. Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều cảm thấy vô cùng khiếp đảm về mức độ tàn khốc của cuộc tranh đoạt Thiên Mệnh bảng lần này.

Người rơi xuống đều là những thiên tài của một phương.

Nén nhang đã cháy gần hết, đoàn người lục tục đi đến đoạn cuối của con sông Sinh Tử sau đó đi qua cửa thành.

Cuồng phong thổi qua, đám người Tần Văn Thiên đều đáp xuống, nén nhang đã cháy hết, bọn họ đều hít sâu một cái, không ngờ cuộc chiến ở sông Sinh Tử lần này lại nguy hiểm như thế nhưng may mắn là bọn họ đều đã vượt qua, không có ai rơi xuống.

- Chúng ta đi thôi!

Đám người Tần Văn Thiên đi xuyên qua cửa thành, gặp được đám người Trảm Trần, chỉ thấy ánh mắt đoàn người hai bên chạm vào nhau, tất cả đều vô cùng sắc bén, tràn ngập sát ý.

- Coi như các ngươi may mắn!

Trong con ngươi Trảm Trần hiện lên sự lạnh lùng, hần gần giọng nói, thế rồi hần nhìn lướt qua người mặc áo bào đen kia, người này đã mấy lần phá hỏng chuyện tốt của hần.

Tần Văn Thiên cũng nhìn về phía người mặc áo bào đen, khẽ gật đầu nói:

- Đa tạ!

Người mặc áo bào đen không tỏ vẻ gì nhưng ánh mắt của hần lại làm cho người ta cảm giác rất thanh tú. Điều này làm cho Tần Văn Thiên có phần hoài nghi, người mặc áo bào đen tu luyện ma công này liệu có phải là nữ tử?

Ma công kia rất bá đạo, người tu hành rất dễ bị phản phệ, vô cùng nguy hiểm, nếu như là nữ tử tu hành thì thật sự phải có bao nhiêu lòng kiên trì, bền bỉ kia chứ.

Nhưng mà hần cũng chỉ thử nghĩ thế thôi, không biết sau Thiên Mệnh bảng có thể biết được thân phận của đối phương hay không, vì sao đối phương lại giúp mình.

Bước qua cửa thành, số người ở lại tiếp tục giảm mạnh, lại có một nửa số người dừng bước tại cuộc chiến trên sông Sinh Tử. Hôm nay mặc dù khoảng không gian này vẫn có rất nhiều người tập trung lại nhưng so với đội hình lúc trước đã cắt giảm không ít. Nhưng kẻ ở lại đều là những nhân vật tinh anh, cứ tiếp tục giảm dần, người ở lại sẽ càng ngày càng mạnh.

Tranh đoạt Thiên Mệnh bảng có đôi khi cũng cần đến vận may, ví dụ như tên Đoạn Thanh Sơn kia, thực lực của hần vốn đứng ở vị trí ba mươi sáu trong Thiên Mệnh bảng, hiển nhiên là hần có năng lực tiến lên một lần nữa nhưng mà lại bị giết chết, vận may có hơi kém.

Hơn nữa trong quá trình bước vào trận đấu tranh đoạt Thiên Mệnh bảng, không ít người có ân oán với nhau đã giao chiến vì vậy một số nhân vật có thực lực mạnh cũng đã bị đào thải.

Nhưng tranh đoạt Thiên Mệnh bảng cần phải có những thử thách như thế.

Sóng lớn đào cát mới tìm thấy vàng, có vài người không may mắn có thể sẽ bị đào thải sớm nhưng muốn dựa vào vận may để đi tới cuối cùng thì chắc chắn là không thể nào, họ cần phải dựa vào thực lực.

Giờ phút này, trước mắt mọi người là một không gian bát ngát mênh mông, giống như có từng tòa Đỉnh tướng đài, tựa như là khu vực duyệt binh.

Đám người Thiên Cơ lão nhân bước chậm ở trên hành lang hư không đi về phía trước, họ vẫn quan sát được tất cả mọi chuyện diễn ra ở phía dưới.

Hai bên trái phải có vô số bóng người xuất hiện, vẫn cứ chật chội như thế, hình như kia đã là những con đường cỏ vây bên ngoài hoàng cung, nhưng họ vẫn có thể thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Có lời đồn rằng mặc dù hôm nay Đại Hạ vẫn còn giữ lại rất nhiều cảnh sắc của hoàng triều Đại Hạ cổ nhưng thật ra đã thay đổi rất nhiều. Ví dụ như bên ngoài sông Sinh Tử vốn nên có Thiêu Cỗ điện giờ lại không thấy nữa, đã sớm bị hủy diệt, đi qua các bậc thang chỉ còn lại mỗi con sông Sinh Tử.

Về phần cảnh sắc Đại Hạ trong lịch sử như thế nào sẽ không ai thêm nghiên cứu, chỉ cần bọn họ có thể tận mắt xem được trận đấu tranh đoạt Thiên Mệnh bảng là đã thỏa lòng rồi.

- Đây là khu vực luyện binh của hoàng triều Đại Hạ cổ ngày xưa, có cả trăm đài chiến đấu, bước lên sẽ thấy được những cường giả hư ảo có thực lực

tương ứng xuất hiện. Người khoác áo giáp màu vàng trở xuống tất cả đều sẽ bị loại. Bây giờ, có thể bắt đầu!

Thiên Cơ lão nhân nhìn về phía mọi người, bình tĩnh lên tiếng.

Lão vừa dứt lời, liền thấy bóng dáng Trần Vương phóng lên, thật giống như một vầng mặt trời chói mắt khi đứng ở giữa chiến đài kia. Chiến đài này không lớn nhưng nếu bị đánh ngã xuống thì trận đấu sẽ kết thúc.

Hào quang ảo diệu hiện lên, đối diện Trần Vương xuất hiện một bóng dáng hư ảo, người ấy mặc áo giáp màu đỏ, hơi thở khủng bố, cũng giống như Trần Vương, Nguyên Phủ tăng chín đỉnh phong.

- Đứng!

Chiến sĩ mặc áo giáp này tay cầm trường thương, hung mãnh đánh ra, trong nháy mắt đã lao thẳng về phía Trần Vương.

Ánh mắt Trần Vương chợt lóe lên, trong mắt như có một vầng mặt trời, trong phút chốc như muốn thiêu cháy thân thể đối phương, hần giờ tay lên tung chưởng. Trong nháy mắt thân thể người chiến sĩ mặc áo giáp kia tỏa ra một ngọn lửa đáng sợ, ngay sau đó tan thành mây khói, hóa thành tia sáng nhập vào trên người Trần Vương, lập tức trên người Trần Vương phủ thêm rồi một lớp áo giáp màu đỏ.

Một lúc sau, hai chiến sĩ đều mặc áo giáp màu cam xuất hiện.

Trần Vương bước chân lên, sức mạnh Đại Nhật Càn Khôn kinh khủng bức nào, chưởng lực đánh ra hai chiến sĩ mặc áo giáp kia đồng thời bị đốt cháy, lập tức chiến giáp trên người Trần Vương hóa thành màu cam.

- Chiến giáp đổi màu tức là không ngừng có chiến sĩ mặc áo giáp mạnh hơn xuất hiện, màu sắc áo giáp của bọn họ phân chia thành bảy màu là đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím. Nếu người có thể xông qua bảy cửa sẽ mặc được áo giáp màu tím, cực kỳ chói mắt ở trong đám đông. Đã từng có người vượt qua được cửa ải thứ bảy, chiến đấu với chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim và khoác lên người áo giáp màu tím ánh kim.

Âu Dương Cuồng Sinh thấp giọng nói, sau khi cửa ải này kết thúc, áo giáp trên người bọn họ cũng đã thể hiện thực lực của bọn họ, chỉ cần xem áo giáp là có thể nhìn ra!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 358: Sự hùng mạnh của trần vương

Thực lực của Trần Vương rất đáng sợ. Trong nháy mắt đã đánh bại ba chiến sĩ mặc áo giáp màu vàng, trên người hắn cũng phủ thêm một lớp chiến giáp hư ảo màu vàng.

- Ba chiến sĩ mặc áo giáp này có tu vi Nguyên Phủ tăng chín đỉnh phong, võ đạo ý chí đại viên mãn, thương pháp đáng sợ.

Tần Văn Thiên thấy cảnh tượng như vậy thì lòng cũng hiểu rõ, mỗi đợt ba trận, hễ đánh thêm một trận thì sẽ tăng thêm một chiến sĩ. Nhưng thực lực của các chiến sĩ áo giáp này đều giống nhau, nếu ba chiến sĩ áo giáp phối hợp ăn ý, hỗ trợ lẫn nhau, uy lực so với một chiến sĩ áo giáp càng đáng sợ hơn rất nhiều.

Lượt chiến đấu thứ tư, trên chiến đài của Trần Vương xuất hiện một chiến sĩ áo giáp mặc chiến giáp màu lục.

Tu vi vẫn là Nguyên Phủ đỉnh phong nhưng thương pháp càng đáng sợ hơn, ánh sáng mặt trời trên người Trần Vương chói lọi, sức mạnh Đại Nhật Càn Khôn bộc phát ra không chút che giấu, thậm chí còn phát ra võ đạo ý chí nhị cảnh. Dù vậy chiến sĩ mặc áo giáp lục kia vẫn có thể đánh ngang tay với hắn, hiển nhiên, võ đạo ý chí của chiến sĩ mặc áo giáp màu lục cũng là nhị cảnh.

Nhưng hắn vẫn bại bởi Trần Vương.

Lần lượt có cả trăm người đi lên đài chiến đấu, bắt đầu tiếp nhận sự khiêu chiến lớn mạnh này, bắt đầu từ chiến sĩ áo giáp màu đỏ, bắt đầu đuôi giết.

Người mặc áo giáp màu vàng trở xuống đều bị loại. Như vậy có nghĩa là bọn họ nhất định phải đánh thắng ba trận, chiến thắng ba cường giả chiến sĩ mặc áo giáp mặc màu vàng, nếu không sẽ bị đào thải.

Rất nhiều người đều đang chăm chú nhìn vào Trần Vương, lòng không ngừng chấn động.

Giờ phút này, Trần Vương đã phủ thêm áo giáp hư ảo màu xanh lên người rồi, chiến thắng hai chiến sĩ mặc áo giáp màu xanh đó đều là chiến sĩ có võ đạo ý chí nhị cảnh.

Hiện giờ Trần Vương đang điên cuồng đại chiến với ba chiến sĩ mặc áo giáp màu lam.

Ba chiến sĩ này có tu vi Nguyên Phủ đỉnh phong, võ đạo ý chí nhị cảnh rất mạnh, hơn nữa, mặc dù binh khí của bọn họ đều là trường thương nhưng võ đạo ý chí lại không giống nhau, bọn họ phối hợp với nhau nên uy lực kinh người, khiến cho nhiều người phải khiếp đảm.

- Chiến đài này hẳn là Đại Hạ cổ thành lưu lại, thật là kỳ diệu.

Tần Văn Thiên thì thảo nói nhỏ, Trần Vương đáng sợ hơn hẳn, không chỉ có một loại võ đạo ý chí đã bước vào nhị cảnh.

Nhưng đây cũng là chuyện bình thường, năm đó Trần Vương chính là người xếp hạng thứ hai trong Thiên Mệnh bảng. Qua mấy năm này, hẳn có thể từ một Nguyên Phủ cấp thấp đạt tới thành tựu như bây giờ, một nhân vật thiên tài như vậy sao có thể dễ dàng vượt qua? E rằng Trần Vương hẳn muốn bước vào Thiên Cung cảnh cũng sẽ không quá khó khăn, hẳn là đã chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ rồi.

Hơn nữa, một khi Trần Vương bước vào Thiên Cung cảnh, chắc chắn có thể lập tức giết chết những nhân vật Thiên Cung bình thường khác. Đây mới gọi là thiên kiều - niềm kiêu ngạo của trời cao, nhân vật trụ cột tương lai của thế lực cấp bá chủ.

- Thằng?

Mọi người lộ ra vẻ mặt sợ hãi, Trần Vương đã thắng ba chiến sĩ mặc áo giáp màu lam, trên người hắn đã phủ thêm áo giáp màu lam rồi, vô cùng uy nghiêm.

Giờ phút này, trên chiến đài của hắn xuất hiện một chiến sĩ mặc áo giáp màu tím vô cùng nghiêm trang, ánh mắt làm người ta cảm thấy sợ hãi tột độ.

- Trần Vương thật sự rất mạnh.

- Võ đạo ý chí nhất cảnh hay cảnh giới thứ nhất là cảnh giới nền tảng, được chia làm sơ cảnh, nhập cảnh, hóa cảnh và đại viên mãn; sau đó sẽ tiếp tục lĩnh ngộ để bước vào nhị cảnh. Võ đạo ý chí nhị cảnh cũng được chia làm sơ cảnh, nhập cảnh, hóa cảnh, đại viên mãn. Vừa rồi chiến sĩ mặc áo giáp màu lam dù cũng là nhị cảnh nhưng đều là ở sơ cảnh, vậy chiến sĩ mặc áo giáp màu tím lúc này thì sao?

Tần Văn Thiên nhìn chằm chằm đài chiến đấu của Trần Vương, trận chiến này có thể quan sát được thực lực chiến đấu của những nhân vật kia ở cấp độ nào.

Hắn lĩnh ngộ ba loại võ đạo ý chí, Lực ý chí, Thụy Mộng ý chí, Yêu ý chí đều đã là nhất cảnh đại viên mãn, hơn nữa, Lực ý chí thậm chí đã bước vào nhị cảnh. Nhất cảnh tăng lực lượng, lực lượng đại viên mãn khiến cho hắn có lực công kích đáng sợ gấp mười sáu lần. Hơn nữa hắn còn lĩnh ngộ Lực ý chí nhị cảnh, đánh ra lực sóng địa chấn vô hình, chỗ nào cũng có lực, có thể cách không đánh chết người.

Hơn nữa, nhị cảnh cơ sở nằm trên nhất cảnh đại viên mãn, nói cách khác, uy lực của sóng địa chấn vô hình này đã được bản thân hắn sáp nhập cùng lực công kích gia tăng mười sáu lần kia.

Có vô số ánh mắt tập trung trên người Trần Vương, họ muốn nhìn xem rốt cuộc thì Trần Vương mạnh đến đâu.

Còn Trần Vương cũng không làm cho mọi người thất vọng, hắn bắt đầu phát ra lực lượng tuyệt đối của hắn, cả thân thể, máu thịt, giống như cũng hóa thành một ngọn lửa, giống như Hỏa Diễm Quân Vương trong lòng đất đầy nham thạch, tụ lại thành ngọn lửa.

Người Trần gia thấy biểu hiện của Trần Vương thì mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ hài lòng.

Trần Vương như vậy mới có thể phát huy uy lực đáng sợ nhất của Đại Nhật Càn Khôn, lực lượng Đại Nhật Càn Khôn tỏa khắp toàn thân hắn.

- Nhân vật Nguyên Phủ tầng chín?

Người Trần gia cười lạnh nhạt, đứng nói là nhân vật Nguyên Phủ tầng chín, dù là nhân vật xếp hạng trên Thiên Mệnh bảng chiến đấu với Trần Vương, cho dù Trần Vương đứng ở đó để cho bọn họ đánh, bọn họ cũng không dám đánh, sức mạnh Đại Nhật Càn Khôn trên người Trần Vương có thể khiến bọn họ bốc hơi ngay lập tức, đây là thực lực tuyệt đối.

Trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, Trần Vương chiến thắng chiến sĩ mặc áo giáp màu tím, khoác vào áo giáp màu tím.

- Trần Vương, Hỏa Diễm võ đạo ý chí cảnh giới thứ hai, thiêu đốt. Ở cảnh giới thứ hai, hỏa diễm liên tục biến hóa, vừa rồi sau khi chiến sĩ mặc áo giáp màu tím kia bị hắn nắm được, thân thể liền hóa thành hỏa diễm, sau đó bị đốt cháy rồi bốc hơi, e là nhị cảnh cũng đã vượt qua sơ cảnh và bước vào nhập cảnh, không ai dám đụng vào hắn. Vậy thì còn ai có thể tranh phong với hắn?

Lần đầu tiên mọi người thật sự ý thức được Trần Vương mạnh đến mức nào. Hắn muốn khoác lên bộ áo giáp hoa lệ nhất, đoạt Thiên Mệnh, tranh giành vị trí số một.

Sau Hoa Thái Hư, hắn vốn dĩ là người mạnh nhất Thiên Mệnh bảng. Hôm nay Hoa Thái Hư không tham gia Thiên Mệnh bảng, Trần Vương hẳn làm sao có thể không đạt được vị trí đầu tiên.

Trần Vương lại thắng một ván nữa, đánh bại hai cái chiến sĩ mặc áo giáp tím ánh kim khủng bố. Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người lại xuất hiện ba chiến sĩ mặc áo giáp màu bạch kim rực rỡ, quan sát Trần Vương, hơi thở trên người hắn đã đáng sợ không biết đến nhường nào.

Rốt cuộc, Trần Vương đã không thể tiếp tục chiến đấu, bị ba chiến sĩ mặc áo giáp màu bạch kim đuổi xuống đài chiến đấu, nhưng thế này cũng đã đủ chói mắt rồi.

Trên người Trần Vương khoác áo giáp màu tím ánh kim, e rằng không ai có thể vượt qua hắn. Chỉ là không biết là Thạch Phá Thiên có thể đuổi kịp Trần Vương hay không, cũng mặc vào áo giáp màu tím ánh kim hoa mỹ.

Không ngừng có cường giả lên đài chiến đấu, lần này là sàng lọc thật sự. Những cường giả kia không cách nào đè ép được người ở cùng cảnh giới, không vượt qua cuộc chiến thứ ba, không cách nào khoác thêm áo giáp màu vàng, đều bị loại.

Người có thể ở lại sau khi sàng lọc, yếu nhất đều có thể chiến thắng ba nhân vật Nguyên Phủ đỉnh phong, võ đạo ý chí đại viên mãn. Vì thế có thể tưởng tượng ra vòng khiêu chiến phía sau sẽ đáng sợ ra sao.

Lúc Thạch Phá Thiên bước lên đài chiến đấu, một lần nữa mọi người lại thấy phấn khích. Mãi cho đến khi Thạch Phá Thiên cũng khoác lên người áo giáp màu tím ánh kim, hiển lộ rõ ràng sự tôn quý của hắn và thực lực mạnh mẽ không kém gì Trần Vương.

Trần Vương và Thạch Phá Thiên rất mạnh, e là đều bỏ xa những người khác.

Đám người Vương Thương, Vương Tước cũng chỉ khoác lên mình áo giáp màu lam, không có ai mặc được áo giáp màu tím, lại càng không phải nói đến màu tím ánh kim, bọn họ so với Trần Vương và Thạch Phá Thiên cách một tầng xa.

Suy cho cùng, chiến sĩ mặc áo giáp màu tím bọn họ đối mặt đã có võ đạo ý chí nhị cảnh, cũng là sự tồn tại đáng sợ bước chân vào nhập cảnh, dù thua cũng không có gì đáng trách. Dĩ nhiên nếu như liều mạng có lẽ bọn họ cũng có thể thắng nhưng bây giờ còn chưa phải lúc cần làm đến mức đó.

Mà như thế cũng có nghĩa là võ đạo ý chí của Vương Thương và Vương Tước cũng đã đến nhị cảnh, nếu không làm sao có thể khoác áo giáp màu lam.

- Đã bắt đầu để lộ tài năng rồi đi, trận đấu Thiên Mệnh bảng năm nay, đội hình thật là khủng khiếp.

Trong lòng mọi người chấn động không thôi, Vương Thương và Vương Tước thế mà đều đã lĩnh ngộ võ đạo ý chí nhị cảnh.

Tần Văn Thiên đứng ở đó nhìn về phía đài chiến đấu, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng hồi hộp, trên người có một luồng áp lực mãnh liệt.

Hình như hắn vẫn đang đánh giá thấp mức độ khó khăn của trận đấu Thiên Mệnh bảng. Những nhân vật này từng bước vào mười vị trí đầu, bọn họ bỏ Đoạn Thanh Sơn xa đến như vậy, Đoạn Thanh Sơn ở trước mặt bọn họ e là cũng sẽ dễ dàng bị đánh bại.

Cùng đứng trên Thiên Mệnh bảng nhưng chênh lệch hôm nay cũng trở nên rất lớn.

- Ba vị trí đầu trên Thiên Mệnh bảng!

Tần Văn Thiên hít sâu một hơi, đối với hắn, đó là một sự khiêu chiến cực kỳ khó khăn.

- Trảm Trần, hắn ta đang che giấu thực lực sao?

Trong lòng Tần Văn Thiên đột nhiên nghĩ tới, mấy năm trước Trảm Trần cũng đã là nhân vật xếp hạng thứ mười một trên Thiên Mệnh bảng, hơn nữa còn chiếm được Kim Hình cổ quyền, so với trước kia còn mạnh hơn, thực lực của hắn đã mạnh đến mức nào rồi?

Tần Văn Thiên phát hiện, Trảm Trần chỉ khoác lên người bộ áo giáp màu vàng, khó khăn lắm mới vượt qua vòng kiểm tra, trong mắt của hắn vẫn còn ẩn hiện từng tia sáng màu vàng, không hề để ý đến ánh nhìn của người khác.

Trảm Trần đang che giấu thực lực, hay là thật sự chỉ có thể làm được như thế?

Rất nhiều người đều đang suy đoán trong lòng.

Phần lớn số người đều bị loại, hoặc là mặc áo giáp màu vàng. Suy cho cùng có thể chiến thắng nhân vật đã lĩnh ngộ võ đạo ý chí nhị cảnh và cảnh giới đỉnh phong là cực ít.

Điều này cũng càng tỏ rõ áo giáp màu tím ánh kim của Trần Vương và Thạch Phá Thiên hiển hách, chói mắt đến cỡ nào.

Nhưng kế tiếp cũng có một người thu hút sự chú ý của mọi người, người này mặc áo bào đen, thấy không rõ khuôn mặt của hắn, đột nhiên lúc này trên người hắn đã phủ lên một lớp áo giáp hư ảo màu xanh.

- Tu vi của hắn là Nguyên Phủ tầng tám vì vậy những chiến sĩ mặc áo giáp kia đều là Nguyên Phủ tầng tám, nhưng cho dù là Nguyên Phủ tầng tám nhưng ba trận chiến đầu tiên bọn họ đều là võ đạo ý chí đại viên mãn; Ở trận chiến thứ tư, võ đạo ý chí nhị cảnh, võ đạo ý chí tăng lên, không có bất kỳ chênh lệch nào. Điểm chênh lệch duy nhất chính là cảnh giới, vẫn duy trì ngang hàng với cảnh giới của người chiến đấu.

- Người mặc áo bào đen này tu hành ma công, uy lực kinh khủng, vì vậy, mặc dù đối mặt với cường giả cùng cảnh giới với võ đạo ý chí nhị cảnh hắn vẫn có thể chiến thắng.

Đám người còn phát hiện, người mặc áo bào đen này càng đánh càng mạnh, ma uy đáng sợ. Ngay cả các vị cường giả đứng trên hành lang hư không

cũng chú ý tới người này, đó là Loạn Thiên ma công.

Loại ma công bá đạo thất truyền này vẫn còn có người dám can đảm tu luyện, thật sự không sợ bạo thể hay nhập ma ư?

Cuối cùng, người mặc áo bào đen này khoác lên áo giáp màu lam, trừ Trần Vương và Thạch Phá Thiên ra, chói mắt nhất chính là áo giáp màu lam rồi.

- Xem ra ta có ưu thế rất lớn.

Tần Vãn Thiên cười, cảnh giới của hắn là Nguyên Phủ thất trọng, như vậy đối tượng hắn chiến đấu cũng là chiến sĩ mặc áo giáp Nguyên Phủ thất trọng.

Bóng người chợt lướt đi, Tần Vãn Thiên chậm rãi bước ra, hạ xuống ở một đài chiến đấu không có người nào. Bước chân vừa dừng lại, trên chiến đài hào quang ảo diệu như có một luồng sức mạnh kỳ diệu, ngay sau đó một chiến sĩ mặc áo giáp xuất hiện, tu vi là Nguyên Phủ thất trọng đỉnh phong.

Thân hình Tần Vãn Thiên chợt phóng lên tung một quyền ra, “oanh” một tiếng, tiêu diệt đối thủ trước mắt.

Ngay sau đó, hai người xuất hiện, thân thể Tần Vãn Thiên lại phóng lên, lần này là hai quyền, kết thúc.

Cuộc chiến thứ ba, ba chiến sĩ mặc áo giáp, không ngoài dự tính, lần này là ba quyền.

- Thật nhanh, lại là tên gia hỏa này!

Có người chú ý tới Tần Vãn Thiên. Đây chính là nhân vật đột phá ở màn giống trống hôm nay, giết chết Đoạn Thanh Sơn trên sông Sinh Tử, hắn đã bắt đầu lộ ra thực lực của hắn rồi. Thực lực của hắn ở cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy nhưng lực chiến đấu lại rất đáng sợ, người cùng cảnh giới đấu cùng hắn sẽ chết ngay lập tức.

Trên chiến đài đã xuất hiện chiến sĩ mặc áo giáp màu lục rồi.

- Võ đạo ý chí nhị cảnh?

Tần Vãn Thiên cười lạnh nhạt, chẳng qua là Nguyên Phủ tầng bảy mà thôi, võ đạo ý chí nhị cảnh thì thế nào.

Bóng người của hắn lại phóng lên một lần nữa, trong nháy mắt phủ xuống ở trước người đối phương, lực lượng khủng khiếp trực tiếp hung mãnh va chạm vào trường thương của đối phương. Một luồng sóng chấn động đáng sợ xuất hiện, mọi người chỉ thấy hào quang ảo diệu, chiến sĩ mặc áo giáp màu lục kia đã nổ tung.

Trên người Tần Vãn Thiên phủ lên áo giáp màu lục!

- Đây...

Về mặt mọi người khựng lại, xem tình hình này, chắc chắn hắn có thể khoác lên áo giáp màu lam!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 359: Khoác áo giáp màu tím

Chiến sĩ mặc áo giáp màu lục dù ở cùng cảnh giới với Tần Vãn Thiên nhưng võ đạo ý chí cũng đã là nhị cảnh rồi.

Dù vậy, khoảnh khắc va chạm với Tần Vãn Thiên đã bị Tần Vãn Thiên mạnh mẽ tiêu diệt, có thể thấy được lực công kích của Tần Vãn Thiên mạnh hơn hắn. Người ở cùng cảnh giới, dù thêm cả võ đạo ý chí nhị cảnh có uy lực tăng cường vẫn không phải là đối thủ của hắn.

- Người này có thể giết chết Đoạn Thanh Sơn, lực công kích của hắn chắc chắn là cấp bậc Nguyên Phủ đỉnh phong, chiến sĩ mặc áo giáp Nguyên Phủ tầng bảy mặc dù có võ đạo ý chí mạnh hơn hắn nhưng bị đè ép cũng là điều rất bình thường.

- Không biết hắn là người phương nào mà lại có năng lực công kích như vậy. Đáng tiếc là tu vi mới chỉ ở Nguyên Phủ tầng bảy, nếu như hắn lại mạnh hơn một chút, bước vào Nguyên Phủ tầng chín rồi mới tham gia cuộc chiến Thiên Mệnh bảng thì thật sự sẽ có khả năng trở thành một nhân vật đáng sợ, có thể tranh giành một trong năm vị trí đầu trong Thiên Mệnh bảng. Nhưng cho dù là bây giờ, thực lực của hắn cũng có thể chiếm được một trong ba mươi sáu vị trí đầu của Thiên Mệnh bảng.

Càng ngày càng có nhiều người bắt đầu chú ý tới Tần Vãn Thiên. Từ lúc hắn giống trống trở đi, từng bước thu hút sự chú ý của mọi người, đầu tiên là giống trống, tiếp đó là giết Đoạn Thanh Sơn ở sông Sinh Tử. Hiện giờ thì cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy của hắn trái lại còn khiến cho hắn có thể xuất sắc biểu hiện ở nơi này.

Chỉ thấy lúc này có hai chiến sĩ mặc áo giáp xuất hiện, hai chiến sĩ này mặc áo giáp màu xanh, trên người tràn ngập hơi thở đáng sợ.

- Oong!

Cuồng phong thổi qua, hai chiến sĩ kia cùng lao thẳng về phía Tần Vãn Thiên, trường thương hung mãnh đánh ra, một trái một phải, tựa như muốn vây kín Tần Vãn Thiên.

Nhưng bọn họ lại thấy Tần Vãn Thiên uốn éo thân thể, đồng thời đánh ra song chưởng. Hắn lại dám dùng nắm đấm của mình, trực tiếp va chạm vào trường thương, nhưng trên nắm đấm của hắn đã được phủ một lớp áo giáp đáng sợ. Lực ý chí, Yêu ý chí bộc phát trong phút chốc, cộng thêm lực lượng đáng sợ mà hắn vốn có, một luồng sóng chấn động vô hình theo trường thương đuổi bám lên người của chiến sĩ mặc áo giáp màu xanh.

Hào quang ảo diệu lóe lên, hai chiến sĩ mặc áo giáp bị tiêu diệt.

- Lực lượng này...

Mọi người nghiêm túc quan sát Tần Vãn Thiên, loại lực công kích này cũng thật đáng sợ!

Trong đòn công kích của mình, Tần Vãn Thiên bắt đầu sử dụng Lực ý chí nhị cảnh và sóng địa chấn vô hình, hơn nữa còn kết hợp với lực công kích của bản thân hắn. Mặc dù chiến sĩ mặc áo giáp màu xanh rất mạnh nhưng suy cho cùng dù có cùng cảnh giới với hắn, rồi có thêm võ đạo ý chí cũng không chiếm được ưu thế. Đối với người ở cùng cảnh, Tần Vãn Thiên gần như vô địch, làm sao có thể không bị tiêu diệt.

Lực, thứ hắn am hiểu chính là Lực ý chí. Mặc kệ người có thù đoạn gì, hắn cũng sẽ dùng sức mạnh mạnh nhất để đánh bại. Lúc người ý thức được sai lầm thì cũng đã bị sức mạnh của hắn hủy diệt.

Kế tiếp là ba chiến sĩ mặc áo giáp màu lam.

- Chiến sĩ mặc áo giáp lam rồi. Nếu hắn còn thắng nữa, mặc lên người áo giáp màu lam thì trừ Trần Vương và Thạch Phá Thiên ra, hắn cũng giống như những cường giả mặc áo giáp màu lam khác, cũng vô cùng chói mắt. Hơn nữa, việc này trông có vẻ cũng không có áp lực quá lớn.

Mạc Thương, Nhược Hoan và cả Bạch Lộc Di không tham gia Thiên Mệnh bảng hiện chèn chúc ở trong đám người xem các cuộc chiến để tranh đoạt Thiên Mệnh bảng. Nghe được lời người bên cạnh nói, trong lòng của bọn họ cũng có phản kích động.

- Nhược Hoan, người nói ta đây làm sư phụ có phải là rất vô dụng hay không, căn bản cũng không dạy Vãn Thiên cái gì, chỉ vài năm ngăn ngừa mà hắn đã trở nên lợi hại như thế rồi.

Mạc Thương cảm thán trong lòng, Tần Vãn Thiên tu hành quá nhanh, khiến ông cảm thấy mình nhiều tuổi như vậy cũng xem như là đã sống vô ích.

- Sư phụ, mỗi người đều có tạo ngộ của riêng mình, Vãn Thiên có thiên phú lợi hại nhưng mà hồi đầu ở thành Thiên Ung, có ai biết hắn lợi hại bao nhiêu và có thể đi tới bước này? Khi đó người làm việc nghĩa không chùn bước, dẫn theo chúng con đến thành Thiên Ung đã là ân tình lớn nhất đối với sư đệ rồi. Sư đệ hắn là người trọng tình cảm, hiển nhiên cũng tôn trọng sư phụ là người, lão nhân gia người cũng đừng mãi lo nghĩ về những chuyện như thế này nữa.

Nhược Hoan khuyên một câu. Nàng cũng biết, lúc sư tôn lợi hại hơn đệ tử, ở trước mặt đệ tử sẽ rất có uy nghiêm. Nhưng có một ngày sư tôn phát hiện đệ tử của mình còn lợi hại hơn mình, hơn nữa còn càng ngày càng lợi hại, khó tránh khỏi có cảm giác mình có phần không xứng với đệ tử của mình, ngược lại giữa sư đồ lại sinh ra khoảng cách. Tần Vãn Thiên không phải là người như vậy, Nhược Hoan hi vọng Mạc Thương cũng không cần phải nghĩ như vậy.

Nếu không, quan hệ sư đồ sẽ càng trở nên lạ lẫm, xa cách.

- Được rồi, người giỏi ăn nói lắm, Phàm Nhạc cũng rất lợi hại, người cũng phải chăm chỉ tu hành.

Mạc Thương khẽ cười, Nhược Hoan ôm lấy cánh tay của ông, cười nói:

- Không có chuyện gì, sau này sư tỷ là con vẫn sẽ theo tên sư đệ kia lẫn lộn, sao phải lo sợ hắn dám không bảo vệ sư tỷ của hắn chứ.

Mạc Thương lắc đầu cười khổ, Bạch Lộc Di bên cạnh bọn họ nghe được cảm thấy rất thú vị. Xem ra kinh nghiệm năm đó của Tần Vãn Thiên cũng rất phong phú, sư phụ và sư tỷ của hắn cũng không lợi hại bằng hắn. Giống như lời Tần Vãn Thiên nói với nàng, hắn bước ra từ một quốc gia nhỏ nhỏ tên là nước Sở, từng bước kiên trì, cuối cùng cũng có được thành tựu như ngày hôm nay.

Hi vọng người sẽ biểu hiện thật tốt trong cuộc tranh đoạt Thiên Mệnh bảng lần này. Mạc Khuynh Thành, nàng ta cũng ở đây, nhất định phải lấy được thành tích tốt để người dân Đại Hạ, để Đan Vương điện đều thấy được một đôi thần tiên quyền lữ các người.

Bạch Lộc Di yên lặng chúc phúc cho Tần Vãn Thiên ở trong lòng, nàng nhìn về phía bóng dáng nghiêng nước nghiêng thành kia của Mạc Khuynh Thành.

- Nàng thật sự rất đẹp, có lẽ chỉ có nàng mới là trời sinh một đôi với Tần Vãn Thiên.

Bạch Lộc Di khẽ cười, không biết vì sao trong lòng của nàng lại có một loại cảm giác là lạ, như cảm thấy có phần đau xót, nhưng phần nhiều vẫn là chúc phúc.

Tần Văn Thiên là vì Mạc Khuynh Thành mới đuổi tới thành Vọng Châu, còn mạo hiểm tính mạng giết chết Hoa Tiêu Vân, làm sao bọn họ có thể không đến bên nhau được.

Tần Văn Thiên vẫn còn đang chiến đấu, dĩ nhiên là hắn không biết được tâm trạng của Bạch Lộc Di. Lúc này hắn đã khoác lên mình chiếc áo giáp hư ảo màu lam rồi. Điều này có nghĩa là hắn đã chiến thắng ba chiến sĩ mặc áo giáp màu lam kia.

- Màu tím, Tần Văn Thiên muốn khiêu chiến với chiến sĩ mặc áo giáp màu tím. Nếu hắn chiến thắng thì hắn có thể mặc áo giáp màu tím, trở thành người đầu tiên sau Trần Vương và Thạch Phá Thiên, thậm chí còn chưa có ai khác vượt qua ải này, hắn có thể thắng sao?

Cả trăm tòa chiến đài nhưng chiến đài của Tần Văn Thiên vẫn thu hút ánh mắt của nhiều người nhất, nhiều hơn bất kỳ chiến đài nào, thậm chí còn chiếm lấy một nửa số ánh mắt, bởi chiến đài của hắn đã xuất hiện một chiến sĩ mặc áo giáp màu tím.

Chiến sĩ áo giáp màu tím dù chỉ là cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy nhưng võ đạo ý chí là nhị cảnh, hơn nữa là nhị cảnh tầng nhập cảnh.

Thương, binh khí của đối phương vẫn luôn là thương. Tần Văn Thiên nhìn chằm chằm chiến sĩ mặc áo giáp màu tím, không biết vị chiến sĩ áo giáp màu tím này có võ đạo ý chí là gì, nhị cảnh nhập cảnh uy lực lại mạnh bao nhiêu.

Đối với trận đánh này, hắn nhất định phải thắng. Đây là tín niệm của hắn, giờ phút này hắn giao chiến với chiến sĩ áo giáp tím nhị cảnh nhập cảnh, chỉ có như vậy mới có thể tính ra thực lực Nguyên Phủ tầng chín đỉnh phong của Trần Vương, kinh khủng biết bao nhiêu.

- Xoẹt... Xoẹt...

Tùng tiếng vang chói tai truyền ra, Tần Văn Thiên chỉ thấy trên trường thương của đối phương hiện lên những tia sét đầy đáng sợ.

- Lôi điện võ đạo ý chí.

Tần Văn Thiên trừng mắt nhìn, lực công kích của lôi điện đáng sợ vô cùng, nếu như là võ đạo ý chí nhị cảnh thì...

Nghĩ tới đây huyết mạch trong cơ thể Tần Văn Thiên điên cuồng bộc phát, thân thể như yêu, cả người thật giống như một con cự thú thời viễn cổ, gần như chỉ trong nháy mắt, đối phương đã ra tay. Một thương lao ra, Lôi Long gầm thét, trong một giây đầy một tiếng ầm nổ vang, những tia sét trên người Tần Văn Thiên cũng vô cùng chói mắt, Tần Văn Thiên bị công kích đến mức phải kêu lên một tiếng đau đớn, khí huyết toàn thân đều đang sôi trào.

- Đây là...

Trên người Tần Văn Thiên bốc ra khói đen, nếu không phải thân thể hắn vô cùng khỏe mạnh, e rằng toàn thân người đều đã bị lôi điện đánh tan.

Đây chính là sức mạnh của lôi điện, thật là đáng sợ. Hơn nữa đòn mạnh nhất vẫn còn chưa đánh ra, trường thương của đối phương mang theo Lôi Long khủng bố, nếu như đánh vào trên người, lực hủy diệt ấy có thể xé rách thân thể Tần Văn Thiên.

Thần Nguyên Trong cơ thể Tần Văn Thiên bộc phát, ngay sau đó Long ẩn trào ra, trong phút chốc giống như có tiếng rền ngậm, lực lượng của con song địa chấn vô hình ẩn chứa trong đó, va chạm với trường thương Lôi Long của đối phương, một luồng khí lưu đáng sợ xông thẳng lên vòm trời.

Đều là Nguyên Phủ tầng bảy, lực lượng của Tần Văn Thiên chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng võ đạo ý chí của hắn là nhị cảnh sơ cảnh, chiến sĩ mặc áo giáp màu tím là nhị cảnh nhập cảnh, hơn nữa cũng có võ đạo ý chí với lực công kích vô cùng đáng sợ.

Một trận cuồng phong thổi qua, thân thể Tần Văn Thiên giống như như một trận gió, trực tiếp đè lên, song chưởng đánh ra tựa như đào núi lấp biển, yêu khí ngập trời, trường thương của đối phương vừa muốn đánh ra liền bị ngăn cản.

- Giết!

Thân thể Tần Văn Thiên cực nhanh, cùng cảnh giới nhưng tốc độ của chiến sĩ mặc áo giáp màu tím không nhanh bằng hắn, sau lưng của hắn như là sinh ra một đôi cánh chim đáng sợ, đâm đâm tiếp cận với uy thế của lôi điện.

Bàn tay của chiến sĩ mặc áo giáp màu tím cắt ra, thật giống như một đạo lôi trảm trên hư không, áp sát Tần Văn Thiên đến mức khó có thể lùi bước, công kích gần người, lực lượng của hắn bộc phát trong phút chốc, chưởng ẩn và chạm với công kích của đối phương.

- Ầm... Ầm..

Cánh tay của chiến sĩ mặc áo giáp màu tím liền bị đánh cho nát bét, bóng người Tần Văn Thiên lao lên, chưởng ẩn đánh thẳng lên người người đối phương.

Chiến sĩ mặc áo giáp màu tím, chết.

Trên người Tần Văn Thiên khoác lên áo giáp màu tím.

- Phù... phù...

- Áo giáp màu tím, ngoài Trần Vương và Thạch Phá Thiên ra, chiến bào hoa mỹ nhất này...

Kinh ngạc, rung động.

Nguyên Phủ tầng bảy, võ đạo ý chí của Tần Vãn Thiên là tầng thứ mấy?

Bọn họ chưa nhìn ra bởi võ đạo ý chí của Tần Vãn Thiên là Lực ý chí, thể hiện ở lực công kích, không trực tiếp va chạm giao thủ với Tần Vãn Thiên vốn dĩ là không có cách nào cảm thụ được.

Nhưng bất kể như thế nào, Tần Vãn Thiên đã khoác lên mình áo giáp màu tím rồi.

Mặc dù vì cảnh giới của hắn là Nguyên Phủ tầng bảy nên đối thủ cũng là Nguyên Phủ tầng bảy nhưng điều này cũng chứng minh, trong cùng cảnh giới, hắn có sức mạnh đáng sợ như thế nào, e là tìm không ra một nhân vật Nguyên Phủ tầng bảy nào mạnh được như hắn?

Ở cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy, hắn cũng chỉ yếu hơn hai người đang mặc áo giáp màu tím ánh kim kia.

Kế tiếp, Tần Vãn Thiên sẽ khiêu chiến với hai chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim. Lúc hai người nọ xuất hiện càng có nhiều ánh mắt dồn về phía Tần Vãn Thiên.

Trận chiến này hắn còn có thể thắng ư? Nếu như Tần Vãn Thiên chiến thắng, hắn sẽ giống như Trần Vương và Thạch Phá Thiên, khoác lên áo giáp tím ánh kim vô cùng chói mắt, song chỉ sợ là không thể nào. Suy cho cùng, lần này là hai chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim, uy lực của họ khi phối hợp công kích sẽ kinh khủng biết nhường nào?

Trong mắt Tần Vãn Thiên cũng lộ ra vẻ nghiêm trọng, trận chiến này hắn vẫn muốn thắng.

Chỉ có thắng mới chứng minh được rằng nếu ở cùng cảnh giới năng lực của hắn cũng không thua gì Trần Vương và Thạch Phá Thiên. Nói như vậy, sau khi cảnh giới tăng lên, hắn mới có cơ hội phát động công kích với hai người kia.

Mặc dù hắn thật sự không bằng Trần Vương và Thạch Phá Thiên nhưng hắn cũng muốn trở thành người đứng thứ ba ở phía dưới hai người bọn họ, nếu không ngay cả vị trí thứ ba cũng không có. Đây là ranh giới cuối cùng.

Ánh mắt của hắn cũng đang chăm chú nhìn vào Trần Vương và Thạch Phá Thiên.

Vì vậy, trận đánh kế tiếp này chỉ được phép thắng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 360: Chiến bào bạch kim

Hai chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim nắm chặt trường thương, một luồng ý chí mãnh liệt uy nghiêm bùng lên.

Sắc mặt Tần Vãn Thiên trở nên nghiêm trọng, lần này, không biết hai chiến sĩ áo giáp màu tím ánh kim này nắm giữ võ đạo ý chí thế nào, hi vọng sẽ không quá mức dị thường.

Tuy nói võ đạo ý chí rất khó phân chia mạnh yếu, ví dụ như phong, hỏa diễm, lôi và cả đại địa võ đạo ý chí, người không thể nào nói loại võ đạo ý chí nào mạnh hơn, mấu chốt vẫn được quyết định bởi võ mệnh mà tu sĩ lĩnh ngộ lợi hại bao nhiêu. Cùng một loại võ đạo ý chí, những người khác nhau lĩnh ngộ, nhất cảnh có lẽ chênh lệch không quá lớn, bởi vì đều xem như là cơ sở cảnh nhưng nhị cảnh thì khác, có thể sẽ có chênh lệch lớn.

Hơn nữa có vài người lĩnh ngộ được loại võ đạo ý chí hiếm thấy, ví dụ như Không gian võ đạo ý chí. Mặc dù người không thể nói chắc chắn là nó mạnh hơn Hỏa diễm hay Đại địa võ đạo ý chí, song nó đúng là có ưu thế. Cùng là một người, nếu như hắn lĩnh ngộ Không gian võ đạo ý chí và Hỏa diễm võ đạo ý chí gần nhau, vậy thì có lẽ Không gian võ đạo ý chí mà hắn lĩnh ngộ sẽ phát huy và có ưu thế chiến đấu hơn.

Nhưng mặc dù như vậy, người vẫn không thể nói Không gian võ đạo ý chí mạnh hơn Hỏa diễm võ đạo ý chí. Nếu như đổi lại thành người khác thì sao? Có vài người lĩnh ngộ Hỏa diễm võ đạo ý chí đến nhị cảnh hắn có thể lĩnh ngộ thêm Chước Tâm, tiếp xúc gây lắt léo đốt cháy trái tim của người, Không gian võ đạo ý chí bình thường không tạo ra được uy lực như vậy.

Mấu chốt vẫn là xem người lĩnh ngộ.

Tần Vãn Thiên hắn lĩnh ngộ Lực chi võ đạo ý chí nhị cảnh là đã không tệ. Còn sóng địa chấn vô hình có thể giết chết người trong hư không, nếu như thân thể tiếp xúc gần với công kích, uy lực còn đáng sợ hơn. Lực công kích của hắn có thể trực tiếp làm chấn động lục phủ ngũ tạng vì vậy những chiến sĩ mặc áo giáp kia chỉ cần va chạm gần người với hắn là sẽ bị hủy diệt.

Tiếng gió nổi lên, hai chiến sĩ mặc áo giáp bắt đầu hành động, trong đó một chiến sĩ áo giáp nắm trong tay Phong ý chí.

Cũng cùng lúc này, một luồng lực lượng nặng nề phủ xuống trên người Tần Vãn Thiên, đè ép hắn. Đây là lực lượng Đại địa võ đạo lực ý chí.

- Quá nhanh!

Tần Vãn Thiên đột nhiên thấy được một cái bóng, hắn lui về phía sau, trong nháy mắt bóng dáng kia phủ xuống, trường thương xé gió lao đến. Tốc độ này nhanh đến mức làm cho ánh mắt người ta cũng không theo kịp.

Tần Vãn Thiên vội vã giơ tay lên chống cự, trường thương đâm vào trên thân thể hắn. Tiếng vang rầm rầm bẻ tan tành truyền ra, mũi thương khủng khiếp điên cuồng xoay tròn, đuổi theo Tần Vãn Thiên bị đẩy lui, như muốn hoàn toàn phá vỡ sự phòng ngự của hắn, đâm xuyên trường thương vào trong cơ thể của hắn.

Một chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim khác vẫn đứng tại chỗ công kích, thương của hắn nặng vô cùng, một kích đánh ra còn chưa tới gần nhưng Tần Vãn Thiên đã cảm giác được thân thể như muốn rạn nứt. Nếu như bị đánh trúng, không biết sẽ có hậu quả gì.

Kết thúc rồi!

Thấy cảnh tượng này rất nhiều người đều trầm nghĩ trong lòng như thế, một chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim nắm trong tay Phong ý chí, thân thể của hắn bám sát Tần Vãn Thiên, trường thương vẫn đang đè ép. Đài chiến đấu kia cũng không lớn, chỉ trong nháy mắt, Tần Vãn Thiên sẽ bị hất ra rồi sẽ kết thúc trận chiến lần này.

Quả nhiên, trong phút chốc Tần Vãn Thiên đã bị ép đến bên rìa đài chiến đấu, rất nhiều người trầm nghĩ thật đáng tiếc, rốt cuộc vẫn phải dừng bước ở áo giáp màu tím.

Áo giáp màu tím ánh kim chỉ có Trần Vương và Thạch Phá Thiên mới có thể khoác lên được.

Cuối cùng bóng dáng Tần Vãn Thiên tựa như biến mất khỏi chiến đài.

- Không đúng..

Đám người đột nhiên phát hiện, dưới chiến đài không có bóng dáng của Tần Vãn Thiên.

- Ở đâu, sao lại nhanh như vậy!

Đám người nhìn thấy bên cạnh chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim am hiểu Phong ý chí kia xuất hiện bóng dáng của Tần Vãn Thiên.

- Thành công rồi!

Trong lòng Tần Vãn Thiên trầm nghĩ, ngày xưa ở Vô Song giới, bất chước khả năng của yêu thú, tu thuật yêu pháp thần thông tám mươi mốt kiểu, có rất nhiều cách bất chước theo yêu thú để lấy được thần thông.

Một loại trong đó là Bằng Thiểm, chính là mô phỏng theo tốc độ chớp nhoáng đáng sợ của Kim Sí Đại Bằng (*), có thể làm cho người ta không tìm được bóng dáng của người ở trong phút chốc. Tuy lúc trước Tần Vãn Thiên có tu hành nhưng vẫn thiếu sót động lực, giờ phút này bị đè ép đến bên rìa đài chiến đấu liền nhanh chóng phát huy thuật này.

Chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim phát hiện có gì đó không đúng, bỗng nhiên nghiêng người qua, mặc dù tốc độ của hắn rất mau nhưng vẫn không kịp, công kích của Tần Vãn Thiên rơi xuống, chiến sĩ áo giáp màu tím ánh kim vẫn không chịu nổi.

Sau khi tiêu diệt xong chiến sĩ áo giáp màu tím ánh kim này, Tần Vãn Thiên nặng nề bước đi, hướng về phía chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim am hiểu Đại địa võ đạo ý chí. Thân thể hắn như yêu, ánh mắt đáng sợ, chiến sĩ mặc áo giáp này là hư ảo, không có trái tim, nếu không hắn có thể dùng chiếc chuông cổ Tru Tâm, một món thần khí vô cùng lợi hại để công kích.

Hôm nay, hắn sẽ kết hợp lực lượng.

Tần Vãn Thiên lập tức va chạm với chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim, một tiếng “đùng” thật lớn vang lên. Khí lưu đáng sợ điên cuồng cuốn lên, hắn chỉ cảm thấy cánh tay mình như bị đánh nát, trong cơ thể điên cuồng chấn động, kêu lên một tiếng đau đớn. Tần Vãn Thiên phun ra một ngụm máu tươi, Đại địa ý chí nhị cảnh của đối phương tương tự như sóng địa chấn vô hình của hắn, là một loại công kích chấn động khiến thân thể hắn có cảm giác đáng sợ như muốn nứt toác ra.

Nhưng chiến sĩ mặc áo giáp màu tím ánh kim phòng ngự không mạnh mẽ như thân thể hóa thành yêu thú của Tần Vãn Thiên, hắn từ hư ảo hiện ra, Nguyên Phủ tầng bảy chính là lấy võ tu Nguyên Phủ tầng bảy đỉnh phong làm tiêu chuẩn, bị Tần Vãn Thiên công kích hủy diệt.

Hào quang ảo diệu màu tím ánh kim lóe lên, choàng lên trên người Tần Vãn Thiên, thật giống như một vị chiến thần khoác chiến bào màu tím ánh kim, lộ ra sự uy nghiêm đáng sợ.

- Áo giáp màu tím ánh kim.

Ánh mắt rất nhiều người như dừng lại trên người Tần Vãn Thiên. Hắn đã khoác lên mình áo giáp màu tím ánh kim, loại năng lực chiến đấu cùng đẳng cấp này đã dọa sợ không ít người, võ đạo ý chí đến nhị cảnh nhập cảnh cũng bị đè ép tiêu diệt hết, hơn nữa còn là hai người.

Trong lực công kích của hắn có lẽ còn ẩn giấu lực công kích võ đạo ý chí nhị cảnh.

Có người chăm chú nhìn Tần Vãn Thiên rồi thầm suy đoán trong lòng.

Trần Vương và Thạch Phá Thiên cũng nhìn thấy cảnh tượng này. Đây là người thứ ba sau hai người họ mặc áo giáp màu tím ánh kim. Dù chỉ là một kẻ ở cảnh giới Nguyên Phủ tầng bảy nhưng áo giáp trên người hắn cũng lóng lánh giống như bọn họ.

Rất nhiều người khẽ nhủ chân mày lại, tựa như có mấy phần khinh thường. Chẳng hạn như đám người Trầm Trần, mặc dù lực chiến đấu cùng cấp của Tần Vãn Thiên lợi hại nhưng hắn đang tham gia Thiên Mệnh bảng, người khác cũng sẽ không giới hạn cảnh giới để chiến đấu với hắn, cửa ải này coi như là hắn may mắn mới có thể có được hào quang chói mắt như vậy.

Trên chiến đài, ba chiến sĩ mặc áo giáp màu bạch kim xuất hiện.

Áo giáp bạch kim, tôn quý, uy nghiêm, tựa như là áo giáp của đế vương.

Trần Vương và Thạch Phá Thiên cũng không thể khoác nó lên. Hôm nay Tần Vãn Thiên là người thứ ba có thể phát động công kích với chiến sĩ mặc áo giáp bạch kim.

Ba người. Lần này Tần Vãn Thiên còn có thể thắng sao?

Trên hành lang hư không, Thiên Cơ lão nhân cũng nhìn về phía Tần Vãn Thiên, sắc mặt bình tĩnh, không chút gợn sóng, bên cạnh ông, người của Hoa gia, Đan Vương điện, Âu Dương thế gia cũng đều đang nhìn chăm chú.

Lạc Hà nhìn thoáng qua Mạc Khuynh Thành, nàng cũng không dùng hết toàn lực để tranh giành, chỉ khoác một chiếc áo giáp màu vàng đơn giản. Có lẽ đối với Mạc Khuynh Thành, mục đích nàng tới tham gia Thiên Mệnh bảng cũng không phải là vì để giành thứ hạng cao mà là vì hắn.

- Sư tôn, Khuynh Thành sư muội đã luyện chế ra Phá cảnh đan.

Bạch Phi đứng ở phía sau Lạc Hà, cẩn thận nói.

- Ta đã biết rồi.

Lạc Hà lạnh lùng đáp lại, hình như có chút không vui, Phá cảnh đan mà Mạc Khuynh Thành hao phí tâm huyết luyện chế toàn bộ đều đã để lại cho Tần Vãn Thiên.

Cảnh giới của Tần Vãn Thiên vẫn giống như lần trước gấp mặt nhưng Lạc Hà nàng lại biết, chỉ cần dùng Phá Cảnh đan, tu vi của Tần Vãn Thiên sẽ bước vào Nguyên Phủ tầng tám.

Hôm nay hắn là Nguyên Phủ tầng bảy đã có năng lực đè ép vô địch đối với người ở cùng cảnh giới, như vậy khi ở Nguyên Phủ tầng tám hắn là cũng sẽ không khác mấy. Thậm chí cũng đủ để đối phó với phần lớn nhân vật ở Nguyên Phủ cảnh tầng chín rồi, ba mươi sáu vị trí đầu trong Thiên Mệnh bảng người này hẳn là có thể bước vào.

Nhưng mà Mạc Khuynh Thành muốn hắn thắng được Trầm Trần, chắc chắn là không thể nào.

Thực lực hiện tại của Trầm Trần, Lạc Hà trộm nghe sư tôn nhắc tới là đã vượt xa những gì mà mọi người thấy được.

Đã lâu rồi Đan Vương điện không có nhân vật kinh người xuất hiện ở Thiên Mệnh bảng, lúc trước tuy Trầm Trần đứng ở vị trí thứ mười một trong Thiên Mệnh bảng nhưng đối với Đan Vương điện, việc không có được một người nằm trong mười vị trí đầu mà nói, đây cũng không phải là chuyện đáng để kiêu ngạo.

Trận chiến Thiên Mệnh bảng lần này, Đan Vương điện yêu cầu Trầm Trần phải tiến lên phía trước.

Trên chiến đài, ba chiến sĩ mặc áo giáp màu bạch kim vây quanh Tần Vãn Thiên đã ra tay. Một luồng gió lốc đáng sợ như muốn nuốt chửng Tần Vãn Thiên. Trận chiến này hắn không có bất kỳ hi vọng nào.

Ba chiến sĩ mặc áo giáp bạch kim đồng thời ra tay, ba người công kích, gát gao vây khốn Tần Vãn Thiên ở bên trong. Hào quang kim sắc đáng sợ khiến cho xung quanh đều như bị phong bế, kim quang đầy trời, ba chiến sĩ mặc áo giáp bạch kim lĩnh ngộ Kim ý chí, liên thủ công kích, không đường lên trời, không cửa xuống đất.

- Nguy hiểm quá, công kích như vậy là muốn giết chết Tần Vãn Thiên ư, chiến sĩ mặc áo giáp bạch kim này...

Giờ khắc này mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Tần Vãn Thiên sẽ trở thành là người đầu tiên chết ở trên chiến đài?

Dù hắn đã xông đến cửa ải chiến sĩ mặc áo giáp bạch kim này nhưng công kích như vậy căn bản là rất khó phá.

- Chuyện này...

Sắc mặt Tần Vãn Thiên cũng thay đổi, song hắn vốn không có thời gian để do dự. Trong mắt của hắn hiện lên ánh nhìn sắc bén đáng sợ, đưa một ngón tay ra, yêu khí đoạn thiên, xoáy nước kinh khủng hiện ra hóa thành uy năng vô tận, rơi vào trên người một chiến sĩ mặc áo giáp bạch kim, tiêu diệt chỉ trong nháy mắt, đồng thời thân thể của hắn cũng phát ra một lớp lá chắn khủng khiếp, trực tiếp bao vây lấy thân thể hắn.

- Dùng đao...!

Trường thương có lực công kích kinh người bức nào, mặc dù tấm lá chắn này dùng Thần Nguyên ngưng tụ thành lá chắn Thần Văn cổ, ánh sáng Thần Văn lưu chuyển nhưng vẫn bị đánh vỡ. Dù vậy sự công kích của chiến sĩ mặc áo giáp bạch kim cũng theo đó mà hơi chậm lại.

Lòng bàn tay Tần Vãn Thiên bắt được, long trảo kim sắc hung mãnh tung ra đánh thẳng vào đầu của một chiến sĩ mặc áo giáp, trong nháy mắt đánh ra, hoàn toàn là cách chiến đấu liều mạng.

Quả nhiên một kích kia của hắn làm trường thương của một chiến sĩ đâm vào thân thể hắn, máu tươi chảy ra, thân thể của hắn như muốn khựng lại và biến thành kim sắc. Thế nhưng trông mặt Tần Vãn Thiên vẫn cực kỳ rét lạnh, bàn tay xẹt qua, chém xuống, chiến sĩ mặc áo giáp màu bạch kim liền bị bỏ đời.

Trong nháy mắt này, có vô số ánh mắt trơ ra, trảo lực và phương pháp kia của hắn, còn chấp nhận bị thương để đổi lại công kích, quá điên cuồng.

Tần Vãn Thiên đánh thắng, hơn nữa chỉ là trong thời gian nháy mắt.

Áo giáp bạch kim hư ảo choàng lên trên người Tần Vãn Thiên khiến cho mọi người không còn để ý đến vết thương và những cái ho khan của hắn. Bọn họ cũng không hề biết đòn công kích này của Tần Vãn Thiên đã tiêu hao hết bao nhiêu Thần Nguyên, bọn họ chỉ thấy trên người của hắn khoắc lên áo giáp màu bạch kim.

Trần Vương và Thạch Phá Thiên cũng không thể làm được!

***

(*) Kim Sí Đại Bàng: Đại bàng mình người, đầu chim, mỏ đại bàng, phía trên có mũi miệng và đằng sau có một đôi cánh.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cổ Thần Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.